

Тарҷумаи ҳоли як йога

Дар минбаъда

эссеҳои рӯҳонии

Парамханса Йогананда

Барои нусхабардорӣ дар шабакаҳои
иҷтимоӣ

Тарҷумаи ҳол аз як Йоги

**А
з ҷониби
Парамханс
а
Йогананда**

БО ПЕШГУФТОР

.WY Эванс-Вентз, MA, D.Litt., D.Sc

Ба"
истиснои
шумо дидан
аломатҳо ва
мӯъҷизаҳо
нишон
медиҳанд,
бовар
намекунед»
(Юҳанно
.4:48)

Ҳуқуқи
муаллиф
ӣ, 1946,
аз
ҷониби
Парамха
нса
Йоганан
да

бахшидашуда Ба Дар Хотира Аз

Лютер БУРБАНК

Як Амрикой Муқаддас

Мундариҷа

Пешгуфтор, аз ҷониби WY EVANS - WENT Z

Рӯйхати расмҳо

Боб

1. Волидони ман ва ҳаёти аввали ман
2. Марги модар ва тӯмор
3. Авлиё бо ду ҷисм (Свами Пранабананда)
4. Парвози қатъшудаи ман ба сӯи Ҳимолой
5. «Авлиёи атр» мӯъҷизаҳои худро нишон медиҳад
6. Тайгер Свами
7. Saint Levitating (Nagendra Nath Bhaduri)
8. Олим ва ихтироъкори бузурги Ҳиндустон, Чагадис Чандра Бозе
9. Фариштаи хушбахт ва ишқи кайҳонии ӯ (Устод Махасая)
10. Ман бо устодам Шри Юктесвар вохӯрдм
11. Ду писари бепул дар Бриндабан
12. Эрмитажи устодам
13. Авлиёи беҳоб (Рам Гопал Музумдар)
14. Таҷриба дар шуури кайҳонӣ
15. Ғоратгарии гулкарам
16. Фиреб додани ситорагон
17. Сасӣ ва се ёкут
18. Аҷоибсози исломӣ (Афзалхон)
19. Устои ман ҳамзамон дар Калкутта ва Серампур пайдо мешавад
20. Кашмир намеравем
21. Мо ба Кашмир сафар мекунем
22. Қалби тасвири сангӣ
23. Дипломи донишгоҳии ман
24. ордени Свами мешавам
25. Бародар Ананта ва хоҳар Налинӣ

26. Илми Крия Йога
27. Таъсиси Мактаби Йога дар Ранчи
28. Кашӣ, аз нав таваллудшуда ва аз нав кашфшуда

29. Ман ва Рабиндранат Тагор мактабхоро муқоиса мекунем
30. Қонуни мӯъҷизаҳо
31. Мусоҳиба бо Модари Муқаддас (Коши Монӣ Лоҳирӣ)
32. Рама аз мурдагон эҳё шудааст
33. Бобачӣ, йога-масеҳи Ҳиндустони муосир
34. Соҳтани қаср дар Ҳимолой
35. Ҳаёти масеҳии Лаҳирӣ Маҳасая
36. Таваҷҷӯҳи Бобочӣ ба Ғарб
37. Амрико меравам
38. Лютер Бурбанк - як муқаддаси амрикоӣ
39. Тереза Нейман, стигматисти католикии Бавария
40. Ҳиндустон бармегардам
41. Идил дар ҷануби Ҳиндустон
42. Рӯзҳои охир бо устои ман
43. Эҳёи Шри Юктесвар
44. Бо Маҳатма Ганди дар Вардха
45. «Модари пур аз шодӣ»-и банголӣ (Ананда Мойӣ Ма)
46. Зани йогие, ки ҳеҷ гоҳ хӯрок намехӯрад (Гири Бала)
47. Ман ба Ғарб бармегардам
48. Дар Энсинитас дар Калифорния

ТАССҲО

Фронтиспи

к с е

Харитаи

Ҳиндустон

Ман Падар, Бҳагабати Чаран

Ғош Модари ман

Свами Пранабананда, "The Муқаддас Бо Ду

Ҷасадҳо" Бародари калонии ман, Ананта

Фестивал Ҷамъомад дар Ҳавлӣ аз ман Гуру Эрмитаж дар

"Серампур Нагендра Нат Бҳадурӣ, "Муқаддасоти Левитатсионӣ

Худам дар синни 6- солагӣ

Ҷагадис Чандра Бозе, олими машхур

Ду Бародарон аз Тереза Нейман, дар
Коннерсройт Устод Махасая, фариди
хушбахт

Читендра Мазумдар, ман Ҳамроҳ дар "Бепул Санчиш" дар
"Бриндабан Ананда Мойй Ма, "Модари пур аз шодӣ

Ҳимолой Фор Ишғолшуда аз
ҷониби Бобачӣ Шри Юктесвар,
Устои ман

Стипендияи худшиносӣ, қароргоҳи Лос-Анҷелес

Худшиносӣ Калисо аз Ҳама Динҳо,
Ҳолливуд Эрмидажи соҳилии Гуруи ман
дар Пури

Худшиносӣ Калисо аз Ҳама Динҳо, Сан
Диего Хоҳарони ман -- Рома, Налинӣ ва Ума

Хоҳари ман Ума

Худованд дар чехраи худ ҳамчун Шива

Йогода Риёзӣ, Эрмидаж дар
Дакшинесвар Мактаби Ранчи, бинои
асосӣ

Кашӣ, аз нав таваллудшуда ва аз нав кашфшуда
Бишну, Мотилал Мукерҷи, Падари ман, ҷаноби Райт, Т.Н.Босе, Свами
Сатянанда Гурӯҳ аз вакилон ба Байналмилалӣ Конгресс аз динӣ
Либералҳо, Бостон, Соли 1920 Гуру ва шогирд дар Эрмидажи қадимӣ

Бобочӣ, Йоги-Масеҳ аз Муосир
Ҳиндустон Лаҳирӣ Маҳасая

А Йога Синф дар Вашингтон,
ДС Лютер Бурбанк

Тереза Нейман аз Коннерсройт,
Бавария Қасри Тоҷ Маҳал дар Агра

Шанкарӣ Май Чиев, Танҳо Зиндагӣ Шогирд аз бузург Трайланга
Свами Кришнананда бо шери ромкардааш

Гурӯҳ дар Ҳӯрокхӯрӣ Айвон аз ман Гуру Серампур
Эрмидаж Хонум Блетч, ҷаноби Райт ва ман — дар
Миср

Рабиндранат Тагор

Свами Кешабананда, дар ӯ Эрмидаж дар
Бриндабан Кришна, пайғамбари қадимии
Ҳиндустон

Маҳатма Ганди, дар Вардха

Гири Бала, Зан Йоги Ташкили
Тандурустии Ҷаҳон Ҳаргиз Ҳӯрокҳо
Ҷаноби Э.Э. Дикинсон

Ман Гуру ва
Худам

Донишчӯёни

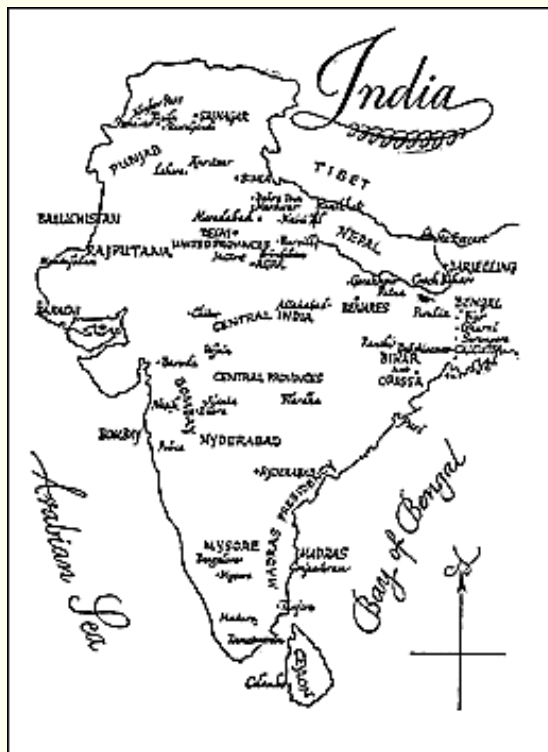
Ранчи Эсинитас

Конфронс дар Сан

Франсиско Свами

Премананда

Падари ман

Харита аз Ҳиндустон

ПЕШГУФТОР

.Аз ҷониби WY EVANS-WENTZ, MA, D. Litt., D.Sc

Исо Коллеч, Оксфорд;
Муаллиф аз *Китоби*
мурдагони Тибет, Йоги
, Бузурги Тибет Миларепа

.Йогаи Тибет ва таълимоти махфӣ ва ғайра

Арзиши *"Тарҷумаи ҳоли Йогананда"* аз он ҷиҳат ба таври назаррас афзоиш меёбад, ки он яке аз чанд китобе бо забони англисӣ дар бораи хирадмандони Ҳиндустон аст, ки на аз ҷониби рӯзноманигор ё хориҷӣ, балки аз ҷониби яке аз наҷод ва таълимоти ҳуди онҳо навишта шудааст - ҳуллас, китобе *дар бораи* йогҳо *аз ҷониби* як йог. Ҳамчун шоҳиди нақли ғайриоддӣ. зиндагиҳо ва қудратҳо аз муосир Ҳинду авлиёҳо, китоб дорад аҳамият ҳарду саривактӣ ва беохир. Бигзор ҳар як хонанда ба муаллифи машҳури он, ки ман аз шиносӣ бо ӯ ҳам дар Ҳиндустон ва ҳам дар Амрико шараф ёфтам, миннатдорӣ ва эҳтироми самимӣ баён кунад. Ҳуҷҷати ғайриоддии ҳаёти ӯ бешубҳа яке аз ҳуҷҷатҳои ошкоркунандаи умқи ақл ва қалби ҳиндуҳо ва сарвати .маънавии Ҳиндустон аст, ки то кунун дар Ғарб нашр шудааст

Ман шарафи вохӯрӣ бо яке аз хирадмандонери доштам, ки таърихи зиндагии ӯ дар ин ҷо нақл шудааст - Шри Юктесвар Гирӣ. Намунаи ин авлиёи мӯхтарам ҳамчун қисми пешгуфтори китоби *"Йогаи Тибет ва Таълимоти Махфӣ"* -и ман пайдо шуд. **1-1** Дар Пури, дар Орисса, дар халиҷи Бенгал, ман бо Шри Юктесвар вохӯрдм. Ӯ он вақт

роҳбари як ашрамаи ором дар наздикии соҳили баҳр буд ва асосан ба тарбияи рӯҳонии гурӯҳ машғул буд. аз ҷавонӣ шогирдон. Ў баён карда шуд дилчасп манфиат дар некуаҳволӣ аз одамон аз Юнайтед Иёлотӣ ва аз тамоми Амрико ва Англия низ, ва аз ман дар бораи фаъолиятҳои дурдаст, бахусус фаъолиятҳо дар Калифорния, шогирди асосии худ Парамханса Йогананда, ки ўро хеле дӯст медошт ва соли 1920 ўро ҳамчун .фиристодаи худ ба Фарб фиристода буд, пурсид

...Шри Юктесвар дорои чеҳра ва овози нарм, ҳузури гуворо ва сазовори эҳтиrome буд, ки ў

пайравонаш ба таври худкор ба ӯ пайравӣ мекарданд. Ҳар касе, ки ӯро мешинохт, хоҳ аз ҷомеаи ҳудаш бошад, хоҳ не, ба ӯ эҳтироми баланд мегузошт. Ман қомати баланд, ростқавл ва зоҳиди ӯро, ки либоси ранги заъфарони касеро, ки аз корҳои дунявӣ даст кашидааст, ба бар карда буд, ба таври возеҳ дар ёд дорам, вақте ки ӯ дар назди даромадгоҳи маъбад истода, маро истиқбол мекард. Мӯйҳояш дароз ва каме қингила ва чеҳрааш ришдор буд. Баданаш мушакҳояш саҳт буд, аммо борик ва хуб ташаккулёфта, ва ӯ қадам пурқувват. Ӯ дошт интиҳобшуда мисли ӯ қой аз заминӣ манзил муқаддас шаҳри Пурӣ, ки дар он ҷо шумораи зиёди ҳиндуҳои парҳезгор, ки намояндагони ҳар як музофоти Ҳиндустон мебошанд, ҳар рӯз барои зиёрат ба Маъбади машҳури Ҷаганнат, "Парвардигори ҷаҳон", меоянд. Дар Пурӣ Шри Юктесвар соли 1936 чашмони фониини худро ба саҳнаҳои ин ҳолати гузаранда пӯшид ва бо донишмандон он ки таҷассуми ӯ ба анҷоми пирӯзӣ расидааст, аз олам гузашт. Ман воқеан хурсандам, ки тавонистам ин шаҳодатро сабт кунам. ба баланд қаҳрамон ва муқаддас аз Шри Юктесвар. Муҳтаво ба боқӣ мондан дур аз издиҳом, ӯ худро бечунучаро ва бо оромӣ ба он ҳаёти идеалӣ бахшид, ки Парамханса Йогананда, шогирдаш, ҳоло дар тӯли асрҳо тавсиф кардааст.

WY EVANS-WENTZ

1-1 : Нашриёти Донишгоҳи Оксфорд, 1935.

Муаллиф Изҳори сипос

Ман аз хонум Л.В. Пратт барои заҳматҳои тӯлони таҳририяш дар болои дастанависи ин китоб хеле миннатдорам. Ташаккури зиёд. ҳастанд ба шартинчунин ба Хонум Рут Заҳн барои омодагӣ аз индекс, ба Ҷаноб. С. Ричард Райт барои иҷозат барои истифодаи иқтибосҳо аз рӯзномаи сафари Ҳиндустон ва барои пешниҳодҳо ва рӯҳбаландӣ ба доктор В.Й. Эванс-Вентс.

ПАРАМХАНСА ЙОГАНАНДА

октябри соли 1945 28

Энсинитас,
Калифорния

Ман Волидон ва Барвақт Ҳаёт

Хусусиятҳои хоси фарҳанги Ҳиндустон муддати тӯлонӣ ҷустуҷӯи ҳақиқатҳои
ниҳой ва шогирд-гуруи ҳамзамонӣ буданд 1-2 муносибат. Роҳи худам маро ба сӯи
як ҳакими Масеҳӣ бурд, ки ҳаёти зебоаш дар тӯли асрҳо кашида шудааст. Ё яке
аз устодони бузурге буд, ки ягонаи Ҳиндустон буданд.

сарвати боқимонда. Онҳо дар ҳар насл пайдо шуда, замини худро аз сарнавишти Бобил ва Миср муҳофизат кардаанд.

Ман хотираҳои аввалини худро дар бораи хусусиятҳои беҳашмии як таҷассуми қаблӣ пайдо мекунам. Хотираҳои равшан аз ҳаёти дур, як ёги 1-3 ба ман омаданд. дар миёни барфҳои Ҷимолой. Ин нигоҳҳо ба гузашта, бо ягон пайванди беандоза, ба ман инчунин нигоҳе ба оянда доданд.

Таҳқирҳои нотаваҷонаи кӯдакӣ аз зехнам дур нашудаанд. Ман бо норозигӣ аз он ки наметавонистам роҳ равам ё худро озодона баён кунам, эҳсос мекардам. Вақте ки ман нотаваҷонии ҷисмонии худро дарк кардам, дар ман эҳсосоти дуогӯй пайдо шуданд. Зиндагии қавии эмотсионалии ман шакли хомӯшонаеро ба даст овард, ки дар забонҳои гуногун калимаҳо буданд. Дар байни ошуфтагии ботинии забонҳо, гӯшам тадриҷан ба ҳиҷоҳои бенгалии мардуми атрофам одат кард. Доираи ҷодугари ақли кӯдак! Калонсолон танҳо ба бозичаҳо ва ангуштони пой меҳисобиданд.

Ҷазаби равонӣ ва бадани бечавоби ман маро ба бисёр гиряҳои якрав овард. Ман ҳайроншавии умумии оиларо аз андӯҳи худ ба ёд меорам. Хотираҳои хушбахттар низ маро фаро гирифтаанд: навозишҳои модарам ва аввалин кӯшишҳои ман барои лафз кардан ва қадамҳои ноҷо. Ин пирӯзӣҳои аввалия, ки одатан зуд фаромӯш мешаванд, ҳанӯз асоси табиӣи эътимод ба худ мебошанд.

Хотираҳои дурдасти ман беназир нестанд. Маълум аст, ки бисёре аз йогҳо худшиносии худро бе ягон қатъият бо гузариши драмавӣ ба "ҳаёт" ва "марг" ва аз он нигоҳ доштаанд. Агар инсон танҳо як бадан бошад, аз даст додани он воқеан давраи ниҳонии шахсиятро ба вучуд меорад. Аммо агар пайғамбарон дар тӯли ҳазорсолаҳо бо ростӣ сухан мегуфтанд, инсон асосан дорои табиати ғайриҷисмӣ аст. Ядроии доимии худписандии инсон танҳо муваққатан бо дарки ҳиссиётӣ алоқаманд аст.

Гарчанде хотираҳои аҷибу ғариб ва равшан аз кӯдакӣ хеле кам нестанд. Ҳангоми сафарҳо ба кишварҳои гуногун, ман хотираҳои аввалини мардон ва занони ростқавлро гӯш кардам.

Ман дар даҳаи охири асри нуздаҳум таваллуд шудам ва ҳашт соли аввали умрамо дар Горахпур гузаронидам. Ин зодгоҳам дар музофотҳои Муттаҳидаи шимолу шарқи Ҳиндустон буд. Мо ҳашт фарзанд будем: чор писар ва чор духтар. Ман, Мукунда Лал Гҳош, 1-4, писари дуюм ва фарзанди чорум будам .

Падар ва модарашон банголагӣ буданд, аз кастаи *кшатрия* . 1-5 Ҳарду бо табиати муқаддас баракат ёфта буданд. Муҳаббати мутақобилаи онҳо, ором ва бошараф, ҳеҷ гоҳ худро бемаънӣ ифода намекард. Ҳамоҳангии комили волидайн маркази оромии ғавғои чархзанандаи ҳашт ҷавон буд.

Падар, Бҳагабати Чаран Гҳош, меҳрубон, ҷиддӣ ва баъзан саҳтгир буд. Мо, кӯдакон, ӯро саҳт дӯст медоштем, аммо масофаи муайяни эҳтиромро мушоҳида мекардем. Ӯ, ки риёзидон ва мантиқшиноси барҷаста буд, асосан аз рӯи ақлаш роҳнамоӣ мешуд. Аммо Модар маликаи дилҳо буд ва моро танҳо тавассути муҳаббат таълим медод. Пас аз маргаш, падар бештар меҳрубонии ботинии худро нишон дод. Он вақт ман мушоҳида кардам, ки нигоҳи ӯ аксар вақт ба нигоҳи модарам табдил меёфт.

Дар ҳузури Модар мо аввалин шиносоии талху ширини худро бо Навиштаҳои Муқаддас чашидем. Қиссаҳо аз *Маҳабҳарата* ва *Рамаяна* **1-6** буданд бомаҳорат даъватшуда ба воҳӯрӣ заруратҳо

аз интизом. Дастур ва ҷазо рафт даст дар даст.

Эҳтироми ҳаррӯза ба падар аз он шаҳодат меод, ки модарам моро дар нисфирӯзӣ бодикқат либос мепӯшонд, то ӯро аз кор ба хона истиқбол кунад. Вазифаи ӯ ба вазифаи ноиби президент дар роҳи оҳани Бенгал-Нагпур, яке аз ширкатҳои бузурги Ҳиндустон, монанд буд. Кори ӯ сафарро дар бар мегирифт ва оилаи мо дар давраи кӯдакии ман дар якчанд шаҳр зиндагӣ мекард.

Модар ба ниёзмандон дасти кушода дароз мекард. Падар низ меҳрубон буд, аммо эҳтироми ӯ ба қонун ва тартибот ба буҷа низ таъсир мерасонд. Модар як ҳафта барои таъом додани камбағалон бештар аз даромади моҳонаи падар сарф кард.

«Илтимос, ман танҳо хоҳиш мекунам, ки хайрияҳои худро дар доираи меъёри муносиб нигоҳ доред.» Ҳатто як сарзаниши нарми шавҳараш барои модар андӯҳовар буд. Вай ба кӯдакон аробаи ҳакни фармоиш дод ва ба онҳо дар бораи ягон ихтилоф ишора накард.

"Хайр;" Ман ҳастам рафтан дур ба ман модар хона." Қадимӣ ултиматум!

Мо ба нолаҳои ҳайратангез шурӯъ кардем. Амаки мо сари вақт омад; ӯ ба падар маслиҳатҳои оқилонае дод, ки аз қадимулайём шакке надоштанд. Пас аз он ки падар чанд сухани оштии гуфт, модар бо хурсандӣ таксиро фиристод. Ҳамин тавр ягона мушките, ки ман байни волидонам мушоҳида кардам, ба охир расид. Аммо ман як баҳси хосро дар ёд дорам.

«Лутфан, барои як зани бадбахт, ки нав ба хона омадааст, даҳ рупия диҳед.» Табассуми модар таъби худро дошт.

«Чаро даҳ рупия? Як рупия кифоя аст». Падар баҳонае илова кард: «Вақте ки падар ва бобою бибиам ногаҳон вафот карданд, ман бори аввал камбағалиро чашида будам. Ягона наҳории ман, пеш аз он ки чанд километр роҳ ба мактаб равам, як банани хурд буд. Баъдтар, дар донишгоҳ, ман чунон ниёзманд шудам, ки барои гирифтани як рупия дар як моҳ аз як довари сарватманд дархост кардам. Ё рад кард ва қайд кард, ки ҳатто як рупия муҳим аст».

«Чӣ қадар талх инкори он рупияро ба ёд меорӣ!» Дили модар мантиқи фаврӣ дошт. «Меҳоҳӣ, ки ин зан низ радди даҳ рупияро, ки ба ӯ фаврӣ лозим аст, бо дард ба ёд орад?»

«Шумо ғолиб омадед!» Бо ишораи қадимии шавҳарони мағлубшуда, ӯ ҳамёнашро кушод. «Ин як пули даҳрупия аст. Бо иродаи неки ман онро ба вай диҳед».

Падар одатан аввал ба ҳар пешниҳоди нав "Не" мегуфт. Муносибати ӯ ба зани

бегонае, ки Ҳамдардии модар, ки ба осонӣ ба ӯ муроҷиат мекард, намунаи эҳтиёткориҳои маъмулии ӯ буд. Нафрат аз қабули фаврӣ - хоси ақли фаронсавии Ғарб - дар асл танҳо эҳтиром ба принсипи "андешаи дуруст" аст. Ман ҳамеша падарро дар доварӣ оқилона ва баробар мутавозин меёфтам. Агар ман ӯ метавонист дархостҳои сершумори маро бо як ё ду далели хуб тақвият диҳад, хоҳ сафари истироҳатӣ бошад, хоҳ мотосикли нав, ӯ ҳамеша ҳадафи орзуманди маро дар дастрасии ман қарор меод.

Падар дар солҳои хурдӣ нисбат ба фарзандонаш саҳтгирӣ интизомманд буд, аммо муносибати ӯ бо худаш воқеан спартагӣ буд. Масалан, ӯ ҳеҷ гоҳ ба театр намерафт, балки истироҳати худро дар амалияҳои гуногуни рӯхонӣ ва хондани *Бхагавад Гита мечуст*. ¹⁻⁷ Аз ҳама чизҳои боҳашамат даст кашида, ӯ ба он часпид ба як кӯҳна ҷуфт аз пойафзол то онҳо буданд бефоида. Ӯ писарон харидашуда автомобилҳо баъд аз онҳо маъмулан истифода мешуданд, аммо падар ҳамеша бо аробача барои сафари ҳаррӯзаи худ ба идора қаноатманд буд. Ҷамъ кардани пул барои қудрат ба табиати ӯ бегона буд. Боре, пас аз ташкили Бонки шаҳрии Калкутта, ӯ аз доштани ягон саҳмияи он ба худ фоида набурд. Ӯ танҳо меҳост дар вақти ҳолӣ вазифаи шаҳрвандиро иҷро кунад.

Чанд сол пас аз он ки падарам бо нафақа ба нафақа баромад, як муҳосиби англис барои тафтиши баҳисобгирии Ширкати роҳи оҳани Бенгал-Нагпур омад. Муфаттиши ҳайроншуда муайян кард, ки падар ҳеҷ гоҳ барои мукофотпулиҳои аз мӯҳлат гузашта дархост накардааст.

"Ӯ кард кор аз се мардон!" муҳосиб гуфта шудааст ширкат. "Ӯ дорад рупия 125,000 (дар бораи \$41,250.) ба ӯ ҳамчун ҷубронпулӣ қарздоранд." Мақомот ба падар чекро барои ин маблағ доданд. Ӯ дар ин бора он қадар кам фикр кард, ки ягон зикри оиларо нодида гирифт. Баъдтар бародари хурдиам Бишну ўро пурсид, ки пасандози калонро дар ҳисоботи бонкӣ дид.

«Чаро аз фоидаи моддӣ шодӣ бояд кард?» — ҷавоб дод падар. «Касе, ки ҳадафи яқдилонаро пайгирӣ мекунад, на аз фоида шодӣ мекунад ва на аз зиён рӯҳафтада мешавад. Ӯ медонад, ки инсон дар ин ҷаҳон бепул меояд ва бе як рупия меравад».

ПАДАР
Бҳагабати Чаран Ғош
А Шогирд аз Лаҳирӣ Махасая

Дар аввали ҳаёти оилавӣ, волидонам шогирди устои бузург, Лаҳири Маҳасаяи Бенарес шуданд. Ин тамос таъби табиатан зоҳидии падарро тақвият дод. Модар ба хоҳари калониам Рома иқрори аҷибӣ кард: "Ман ва падарат танҳо як маротиба дар як сол ҳамчун зану шавҳар зиндагӣ мекунем, то фарзанддор шавем."

Падар бори аввал бо Лаҳирӣ Маҳасая тавассути Абинаш Бабу, 1-8 вохӯрд корманди идораи Горахпури роҳи оҳани Бенгал-Нагпур. Абинаш гӯшҳои хурди маро бо қиссаҳои ҷолиби бисёре аз авлиёҳои ҳиндӣ таълим медод. Ё ҳамеша бо эҳтиром ба шӯҳрати баланди устои ҳудаш суҳанрониашро ба анҷом мерасонд.

«Оё шумо ягон бор дар бораи шароити ғайриоддӣ, ки падаратон дар он шогирди Лаҳири Маҳасая шуд, шундаед?»

Дар як нимарӯзи тобистонаи танбал, вақте ки ман ва Абинаш дар ҳавлии хонаамон якҷоя нишаста будем, ё ин саволи ҷолибро дод. Ман бо табассуми интизорӣ сарамро ҷунбондам.

"Солҳо пеш, пеш аз таваллуди ту, ман аз афсари боломақоми худ - падари ту - хоҳиш кардам, ки ба ман як ҳафта рухсатӣ аз вазифаҳои Горахпур диҳам, то ба назди устодам дар Бенарес равам. Падари ту нақшаи маро масҳара кард."

«Оё ту мутаассиби динӣ мешавӣ?» пурсид ё. «Агар ту пеш рафтан хоҳӣ, ба кори идораи худ диққат деҳ».

"Он рӯз, ки бо ғамгинӣ аз пайроҳаи ҷангал ба хона мерафтам, бо падарат дар асп вохӯрдм. Ё хизматгорон ва аробачаашро аз ҷояш ронд ва дар паҳлӯи ман афтод. Ё маро тасалли додани шуда, ба бартариҳои талош барои муваффақияти дунявӣ ишора кард. Аммо ман ёро бепарвоёна гӯш кардам. Дилам тақрор мекард: "Лаҳири Маҳасая! Ман бе дидани ту зиндагӣ карда наметавонам!"

"Роҳи мо моро ба канори як майдони ором бурд, ки дар он ҷо нурҳои офтоби нисфирӯзӣ ҳанӯз мавҷҳои баланди алафҳои ваҳширо фаро мегирифтанд. Мо бо ҳайрат таваққуф кардем. Дар он ҷо, дар саҳро, танҳо чанд ярд аз мо, ҷеҳраи устои бузурги ман ногаҳон пайдо шуд! 1-9

«Бҳагабатӣ, ту нисбат ба корманди худ хеле саҳтгир ҳастӣ!» Овози ё дар гӯшҳои ҳайратангези мо садо медод. Ё мисли омаданаи пурасрор нопадид шуд. Ман зону зада фарёд задам: «Лаҳири Маҳасая! Лаҳири Маҳасая!» Падарат чанд лаҳза аз ҳайронӣ беҳаракат монд.

ба ту иҷозат медиҳам , балки *ба ҳудам низ иҷозат* медиҳам, ки фардо ба сӯи Банорес равам. Ман бояд ин Лаҳири Маҳасаяи бузургро бишносам, ки қодир аст ҳудро дар вақти дилхоҳаш барои шафоат кардан ба вучуд орад! Ман занамро

мегирам ва аз ин устод хоҳиш мекунам, ки моро дар роҳи маънавии худ оғоз кунад. Оё ту моро ба сӯи ӯ роҳнамоӣ мекунӣ?»

"Албатта." Аз посухи мӯъҷизавӣ ба дуоям ва гардиши зуд ва мусоиди рӯйдодҳо шодӣ маро фаро гирифт.

"Шаби дигар ман ва волидайнат ба сӯи Бенарес рафтем. Рӯзи дигар мо бо аробаи аспасаворӣ рафтем." ва баъд дошт ба сайругашт тавассути танг хиёбонҳо ба ман гуру танҳо хона. Вуруд ӯ хурд

дар меҳмонхона, мо дар назди устод таъзим кардем, дар ҳолати муқаррари гули лотосаш. Ў чашмони тезашро мижа зада, онҳоро ба падари шумо дӯхт.

«'Бҳагабатӣ, ту нисбат ба корманди худ хеле саҳтгир ҳастӣ!' Суханони ӯ бо суханоне буданд, ки ду рӯз пеш дар майдони Горахпур гуфта буд. Ў илова кард: «Ман хурсандам, ки ту ба Абинаш иҷозат додӣ, ки маро бубинад ва ту ва занат ӯро ҳамроҳӣ кардӣ».

"Барои шодӣ, ӯ волидони шуморо ба амалияи рӯҳонии *Крия Йога роҳнамоӣ* кард. **1-10** Падари шумо ва ман, ҳамчун бародарони шогирд, аз рӯзи фаромӯшнашавандаи рӯёе дӯстони наздик будам. Лаҳирӣ Маҳасая ба таваллуди худ шумо таваҷҷӯҳи хоса зоҳир кард. Зиндагии шумо бешубҳа бо зиндагии ӯ пайванд хоҳад дошт: баракати устод ҳеҷ гоҳ кам намешавад."

Лаҳирӣ Маҳасая каме пас аз ворид шуданам ба ин ҷаҳон рафт. Акси ӯ, ки дар ҷаҳорҷӯбаи ороишӣ буд, ҳамеша қурбонгоҳи оилавии моро дар шаҳрҳои гуногун, ки падарам аз ҷониби идорааш ба он ҷо интиқол дода шуда буд, оро меод. Бисёре аз субҳҳо ва шомҳо модарам ва ман дар назди як зиёратгоҳи сохташуда мулоҳиза мекардем ва гулҳоеро, ки дар ҳамираи хушбӯйи ҷӯби сандал тар карда шуда буданд, пешниҳод мекардем. Бо бухур ва мурр, инчунин ибодатҳои муттаҳиди худ, мо илоҳиётеро, ки дар Лаҳирӣ Маҳасая ифодаи пурра пайдо карда буд, эҳтиром мекардем.

Ў расм дошт як бартарӣ таъсир аз болои ман ҳаёт. Ҳамчун Ман калон шуд, фикр аз устод бо он рушд кард ман. Дар мулоҳиза Ман мешуд аксар вақт дидан ӯ аксбардорӣ тасвир пайдо шудан аз он хурд ҷаҳорҷӯба ва бо гирифтани шакли зинда дар пеши ман нишин. Вақте ки ман кӯшиш кардам, ки пойҳои бадани нуронии ӯро ламс кунам, он тағйир меёфт ва боз ба тасвир табдил меёфт. Вақте ки кӯдакӣ ба кӯдакӣ табдил меёфт, ман Лаҳири Маҳасаяро ёфтам. табдилёфта дар ман ақл аз як хурд тасвир, гаҳворадор дар як ҷаҳорҷӯба, ба як ҳузури зинда ва равшанкунанда. Ман дар лаҳзаҳои озмоиш ё ошуфтагӣ зуд-зуд ба ӯ дуо мекардам ва дар худ роҳнамоии тасаллибахши ӯро меёфтам. Дар аввал ман ғамгин шудам, зеро ӯ дигар ҷисман зинда набуд. Вақте ки ман оғоз кардам. барои кашф кардани ҳузури пинҳонии ӯ дар ҳама ҷо, ман дигар нолиш намекардам. Ў борҳо ба шогирдонаш, ки аз дидани ӯ аз ҳад зиёд хавотир буданд, менавишт: «Чаро устухонҳо ва гӯшти маро тамошо мекунед, дар ҳоле ки ман ҳамеша дар доираи *кутастаи шумо* (дидори рӯҳонӣ) ҳастам?»

Ман тақрибан дар синни ҳаштсолагӣ бо шифои аҷиб тавассути акси Лаҳири Маҳасая баракат ёфтам. Ин таҷриба ба муҳаббати ман қувват бахшид. Дар манзили оилавии худ дар Ичапур, Бенгал, ман гирифтори вабои осиеӣ шудам. Зиндагии ман аз ин ноумедӣ буд; табибон метавонистанд ин корро кунанд. ҳеҷ чиз. Дар паҳлӯи кати ман, модарам бо изтироб ба ман ишора кард, ки ба расми Лаҳирӣ Маҳасая, ки дар девори болои сарам овезон аст, нигоҳ кунам.

«Аз ақл ба ӯ таъзим кун!» Вай медонист, ки ман ҳатто барои салом додан дастонамро боло кардан заифам. «Агар ту воқеан садоқати худро нишон диҳӣ ва дар дохили худ дар назди ӯ зону занӣ, ҷонат наҷот меёбад!»

Ман ба акси ӯ нигоҳ кардам ва дар он ҷо нури чашмгиреро дидам, ки баданам ва тамоми баданамро фаро гирифта буд ҳучра. Дилбеҳузурӣ ва дигар нишонаҳои беихтиёри ман нопадид шуданд; ман хуб будам. Дарҳол худро ба қадри кофӣ қавӣ ҳис кардам, ки ҳам шуда, пойҳои модарамро ламс кунам, то ба эътимоди беандозаи ӯ ба устодаш миннатдорӣ баён кунам. Модар сарашро борҳо ба тасвири хурд пахш кард.

"О Ҳамаҷо мавҷуд Устод, Ман ташаккур ту ки ту рӯшноӣ дорад шифоёфта ман писарам!"

Ман фаҳмидам, ки вай низ шоҳиди оташи дурахшоне буд, ки тавассути он ман фавран аз бемории одатан марговар шифо ёфтам.

Яке аз дороиҳои гаронбаҳои ман ҳамон акс аст. Онро ҳуди Лаҳирӣ Маҳасая ба падар додааст ва он дорои ларзиши муқаддас аст. Ин акс пайдоиши мӯъҷизавӣ дошт. Ман ин қиссаро аз бародари шогирди падарам, Кали Кумар Рой, шунидам.

Чунин ба назар мерасад, ки устод аз аксбардорӣ нафрат дошт. Дар пайи эътирози ӯ, як бор аз ӯ ва як гурӯҳ аз мухлисон, аз ҷумла Кали Кумар Рой, акси гурӯҳӣ гирифта шуд. Як аккоси ҳайратзада кашф кард, ки лавҳае, ки тасвирҳои равшани ҳамаи шогирдонро дошт, дар марказ чизе ҷуз фазои ҳолӣ нишон намедод, ки ӯ дар он ҷо мантиқӣ интизор дошт, ки контурҳои Лаҳири Маҳасаяро пайдо кунад. Ин падида ба таври васеъ баррасӣ шуд.

Як донишҷӯ ва аккоси ботаҷриба, Ганга Дҳар Бабу, фахр мекард, ки ин фигураи фирорӣ аз ӯ гурехта наметавонад. Субҳи рӯзи дигар, вақте ки гуру бо гули лотос рӯи курсии ҷӯбӣ нишаста буд. Дар паси ӯ, Ганга Дҳар Бабу бо таҷҳизоти худ омад. Барои муваффақ шудан ҳама чораҳоро андешида, ӯ бо ҳарисӣ дувоздаҳ табакро берун овард. Дар ҳар яки онҳо ӯ ба зудӣ изи нишастгоҳ ва пардаи ҷӯбиро ёфт, аммо бори дигар шакли устод гум шуд.

Бо ашк ва ғурури шикаста, Ганга Дҳар Бабу устои худро ҷустуҷӯ кард. Соатҳои зиёде гузашт, то он даме ки Лаҳирӣ Маҳасая бо як сухани ҳомила хомӯшии ўро шикаст:

"Ман ҳастам Рӯҳ. Қобил шумо камера инъикос ҳамаҷо мавҷуд Ноаён?"

"Мебинам, ки ин имконнопазир аст! Аммо, Ҷаноби Муқаддас, ман бо муҳаббат тасвири маъбади ҷисмониро меҳоҳам, ки дар он танҳо ба назари тангназари ман, Рӯҳ пурра сокин ба назар мерасад."

"Биё, сипас, фардо субҳ. Ман ирода поза барои шумо."

Аксбардор боз камераашро ба самти худ равона кард. Ин дафъа ин фигураи муқаддас, ки бо ноаёнӣ пӯшида нашуда буд, хеле тез буд. Устод дигар ҳеҷ гоҳ барои аксбардорӣ даст накашид; ҳадди ақал, ман ягонтоашро надидаам.

Акс дар ин китоб такрор шудааст. Чехраҳои зебои Лаҳирӣ Маҳасая, ки нақши як ҳунарманди умумиҷаҳонӣ дорад, базӯр ба кадом наҷод тааллуқ доштани ўро нишон медиҳанд. Шодмонии шадиди ӯ аз муошират бо Худо дар он каме зоҳир мешавад. Як то андозае муаммодор табассум. Ў чашмҳо, ним кушода ба ишора кардан як номиналӣ самт дар ҷаҳони беруна низ нимпӯш аст. Ў аз васвасаҳои бади замин комилан беҳабар буд ва комилан бедор буд. ҳамеша ба мушкилоти рӯҳонии ҷӯяндагоне, ки барои фазли Ў муроҷиат мекарданд.

Чанде пас аз шифо ёфтanam тавассути қудрати тасвири устод, ман рӯёи
рӯхонии таъсирбахше доштам. Як субҳ, вақте ки дар бистарам нишаста будам,
ба ҳаёлотии амиқ афтадам.

«Пас аз торикии чашмони пӯшида чӣ пинҳон аст?» Ин фикри пурталотум ба
зеҳнам омад. Як нури бузурге фавран ба нигоҳи ботинии ман зоҳир шуд.
Шаклҳои илоҳии авлиё, ки дар ғорҳои кӯҳӣ дар ҳолати мулоҳиза нишаста
буданд, мисли филмҳои хурди синамо дар рӯи замин шакл гирифтанд.

экрани калони дурахшон дар

пешониам пайдо шуд. «Ту кистӣ?» —

бо овози баланд гуфтам ман.

«Мо ӣоғиҳои Ҳимолой ҳастем.» Вокуниши осмониро тасвир кардан душвор аст; дилам ба вачд омад.

«Оҳ, ман орзу дорам, ки ба Ҳимолой равам ва мисли ту шавам!» Биниш нопадид шуд, аммо шуоъҳои нуқрагин дар доираҳои доимо васеъшаванда то беохир васеъ шуданд.

"Чӣ аст ин аҷоиб дурахшед?"

"Ман Исвара ҳастам. **1-11** «Ман Нур ҳастам». Овоз

мисли абрҳои ғур-ғур мекард. «Ман меҳоҳам бо Ту як

бошам!»

Аз пастравии оҳиста-оҳистаи экстази илоҳии худ, ман мероси доимии илҳомро барои ҷустуҷӯи Худо наҷот додам. «Ў шодмонии абадӣ ва ҳамеша нав аст!» Ин хотира пас аз рӯзи осмонӣ муддати тӯлонӣ боқӣ монд.

Як хотираи дигари барвақтӣ аҷиб аст; ва ба маънои аслий, зеро ман то имрӯз ин захмро дорам. Ман ва хоҳари калониам Ума субҳи барвақт дар зери дарахти *ним* дар ҳавлии худ Горакпур нишаста будем. Вай ба ман бо истифода аз дастури бенгалӣ кӯмак мекард, вақте ки ман метавонистам нигоҳамро аз тӯтиҳои наздик, ки меваи пухтаи маргосаро меҳӯрданд, дур кунам. Ума аз ҷӯшонидани пояш шикоят кард ва як кӯза равшан овард. Ман каме аз малҳамро ба бозуям молидам.

"Чаро кардан ту истифода дорувори дар як солим даст?"

"Хуб, хоҳарҷон, ман ҳис мекунам, ки фардо ҷӯшонам меояд. Ман равшани шуморо дар ҷое, ки ҷӯшон пайдо мешавад, месанҷам."

"Шумо хурд дурӯғгӯ!"

"Хоҳар, нақун занг ман як дурӯғгӯ то ту дидан чӣ рӯй медиҳад дар субҳ." Хашмгинӣ пуршуда ман.

Ума мутаассир нашуд ва се маротиба таҳқири худро такрор кард. Вақте ки ман оҳиста ҷавоб додам, дар овози ман як қарори қатъӣ садо дод.

«Бо қудрати иродаи худ мегӯям, ки фардо дар ҳамин ҷо дар бозуям ҷӯшаи калон пайдо мешавад; ва ҷӯшаи *шумо* то ду баробар андозаи ҳозираи худ варам мекунад!»

Субҳ маро дар ҷои нишондодашуда обилаи саҳт ёфт; андозаи обилаи Ума ду баробар афзуда буд. Хоҳарам бо доду фарёд ба назди модарам давид. «Муқунда ба некромансер табдил ёфтааст!» Модар бо ҷиддият ба ман дастур дод, ки ҳеҷ гоҳ қудрати суҳанро барои зарар расонидан истифода набарам. Ман ҳамеша маслиҳати ӯро дар ёд доштаам ва аз он пайравӣ кардаам.

Ман ҷӯшондан буд ҷарроҳӣ табобат карда шудааст. А намоён шрам, чап аз ҷониби духтур буриш, аст ҳозир имрӯз. Фаёл

ман рост даст аст як доимӣ ёдраскунӣ аз қудрат дар мард пок калима.

Он ибораҳои оддӣ ва зоҳиран безарар барои Ума, ки бо тамаркузи амиқ гуфта мешуданд, қувваи пинҳонии кофӣ доштанд, ки мисли бомбаҳо таркиш кунанд ва таъсири муайян, гарчанде зараровар, ба вучуд оранд. Баъдтар ман фаҳмидам, ки қудрати таркандаи нутқро метавон оқилона барои раҳо кардани ҳаёти инсон аз мушкilot равона кард ва бо ин васила бе захм ё сарзаниш амал кард. **1-12**

Оилаи мо ба Лоҳури Панҷоб кӯчид. Дар он ҷо ман тасвири Модари Илоҳиро дар шакли олиҳаи Кали пайдо кардам. **1-13** Он як зиёратгоҳи хурди ғайрирасмиро дар айвони хонаи мо муқаддас мекард. Ман як эътиқоди бечунучаро пайдо кардам, ки иҷрои он ҳама дуоҳои маро, ки дар он макони муқаддас гуфта шуда буданд, мукамал мегардонад. Рӯзе ман бо Ума дар он ҷо истода, ду бодбаракро дидам, ки аз болои бомҳои биноҳо дар тарафи муқобили кӯчаи хеле танг парвоз мекарданд.

"Чаро ҳастанд ту ҳамин тавр ором?" Ума тела дода шуд ман бозичавор.

«Ман танҳо фикр мекунам, ки чӣ қадар аҷиб аст, ки Модари Илоҳӣ

ҳар чизеро, ки ман мепурсам, медиҳад.» «Фикр мекунам, ки Ё ба ту

он ду бодбаракро медиҳад!» Хоҳарам бо масхара хандид.

"Чаро не?" Ман оғоз ёфт хомӯш дуоҳо барои онҳо соҳибӣ

Дар Ҳиндустон мусобиқаҳо бо истифода аз қайиқҳои, ки торҳои онҳо бо ширеш ва шишаи майдашуда пӯшонида шудаанд, баргузор мешаванд. Ҳар як бозигар кӯшиш мекунад, ки ресмони рақибӣ худро канда гирад. Қалмоқчаи озодшуда аз болои бомҳо парвоз мекунад; сайд кардани он хеле шавқовар аст. Азбаски ман ва Ума дар айвон будем, ба назар чунин менамуд, ки ягон қалмоқчаи озодшуда ба дасти мо расад; ресмони он табиатан аз болои бомҳо овезон мешуд.

Бозингароне, ки дар он тарафи хат истода буданд, бозии худро оғоз карданд. Як ресмон бурида шуд; февран бодбарак ба самти ман шино кард. Он як лаҳза аз сабаби паст шудани ногаҳонии шамол, ки кифоя буд, ки ресмонро бо растании кактус дар болои хонаи муқобил маҳкам печонам. Барои мусодираи ман ҳалқаи комил сохта шуд. Ман ҷоизаро ба Ума додам.

«Ин танҳо як садамаи ғайриоддӣ буд ва ҷавобе ба дуои шумо набуд. Агар қафари дигар назди шумо биёяд, ман бовар мекунам». Чашмони сиёҳи хоҳар

нисбат ба суханонаш бештар аз ҳайрат буданд.

Ман бо шиддати афсонавӣ дуоҳоямро идома додам. Кашидани маҷбурии бозигари дигар боиси аз даст додани ногаҳонии қайиқ шуд. Он ба сӯи ман равона шуд ва дар шамол рақс мекард. Ёвари ёвари ман, растании кактус, боз ресмони қайиқро дар ҳалқаи зарурӣ, ки ман онро гирифта метавонистам, мустаҳкам кард. Ман ҷоизаи дуҷуми худро ба Ума тақдим кардам.

«Ба ростӣ, Модари Худо ба ту гӯш медиҳад! Ин барои ман хеле аҷиб аст!» Хоҳар мисли оҳуи тарсида гурехт.

.....
1-2 : рӯҳонӣ муаллим; аз санскритӣ реша *гур* , ба баланд кардан, ба боло бурдан.

1-3 : А амалкунанда аз йога, "Иттиҳод", қадимӣ ҳиндӣ илм аз мулоҳиза дар Худо.

1-4 : Ман ном буд тағйирёфта ба Йогананда кай Ман ворид шуд қадимӣ роҳиб Свами Фармоиш дар Соли 1914. Ман гуру соли 1935 ба ман унвони динии *Парамхансаро дод (нигаред ба бобҳои 24 ва 42).*

1-5 : анъанавӣ, дуҷум каста аз ҷанговарон ва ҳокимон.

1-6 : Инҳо қадимӣ достонҳо ҳастанд захира кардан аз Ҳиндустон таърих, мифология, ва фалсафа. Як "Ҳар кас Китобхона" ҳаҷм, *Рамаяна ва Маҳабхарата*, аст як конденсатсия дар забони англисӣ оят аз ҷониби Ромеш Дутт (Нав Йорк: Э. П. Даттон)

1-7 Ин шеърӣ наҷиби санскритӣ, ки ҳамчун як қисми достони *Маҳабхарата рух медиҳад*, Китоби Муқаддаси Ҳиндуҳо мебошад. Тарҷумаи шоиронатарини англисӣ " *Суруди осмонӣ*" -и Эдвин Арнолд аст (Филадельфия: Дэвид Маккей, 75 сент). Яке аз беҳтарин тарҷумаҳо бо муфасссал шарҳ аст Шри Ауробиндо *Паём аз Дар Гита* (Муштарӣ Матбуот, 16 Семудосс Сент., Мадрас, Ҳиндустон, 3.50 доллар).

1-8 : *Бабу* (Ҷаноб) аст ҷойгиршуда дар Бенгали номҳо дар Поён.

1-9 : Дар афсонавӣ қудратҳо домшуда аз ҷониби бузург устодон ҳастанд шарҳ дода шудааст дар боб 30, "The Қонун аз Мӯҷизаҳо."

1-10 : А йога техника ки дар он ҷо ҳиссиётӣ шӯру ғавғо аст ором, иҷозатдиҳанда мард ба ба даст овардан як пайваста афзоишбанда шахсият бо шуури кайҳонӣ. (Ба боби 26 нигаред.)

1-11 : А санскритӣ ном барои Худо мисли Хаткӯр аз коинот; аз *реша аст*, ба қоида. Он ҷо ҳастанд 108 номҳо барои Худо дар китобҳои муқаддаси Ҳиндуй, ки ҳар кадоме дорои маънои гуногуни фалсафӣ мебошанд.

1-12 : Дар беохир қудратҳо аз садо баровардан аз Эҷодӣ Калом, *Аум*, кайҳонӣ ларзишӣ қудрат дар паси ҳама энергияҳои атомӣ. Ҳар як калимае, ки бо дарки возеҳ ва тамаркузи амиқ гуфта мешавад, арзиши моддӣ дорад. Такрори баланд ё хомӯш аз илҳомбахш калимаҳо дорад буд ёфт самаранок дар Кузизм ва монанд системаҳо аз равшанӣ; сир дурӯғ дар болоравӣ аз ақл ларзишӣ нарх Дар шоир Теннисон дорад чап мо, дар *ӯ Ёддоштҳо*, як ҳисоб аз *ӯ* воситаи такроршаванда барои гузаштан аз ақли шуур ба фавқуҳуш:

Теннисон навиштааст: «Як навъ трансӣ бедорӣ — ин аз набудани калимаи беҳтар — ман аксар вақт аз кӯдакӣ, вақте ки қомилан танҳо будам, эҳсос мекардам». «Ин ба ман бо *такрори* номи худам ба худам дар оҳистагӣ, то он даме ки ногаҳон, гӯё аз шиддати шуури фардият, ҳуди фардият ба назар чунин менамуд, ки об мешавад ва нопадид мешавад». бепоён будан, ва ин не як ошуфта давлат аммо равшантарин, боэътимод аз боэътимодтарин, қомилан берун аз он калимаҳое, ки дар онҳо марг як ғайриимконияти қариб хандаовар буд - аз даст додани шахсият (агар чунин бошад) ба назар чунин менамуд, ки нобудӣ нест, балки ягона ҳаёти воқеӣ аст." *ӯ* минбаъд навиштааст: "Ин экстази норавшан нест, балки ҳолати ҳайрати фавқуттабӣ аст, ки бо равшании". мутлақӣ ақл алоқаманд аст

1-13 : Кали аст як рамз аз Худо дар ҷанба аз абадӣ Модар Табиат.

БОБ: 2

Ман Модар Марг Ва Дар Мистик Тӯмор

Ман модар бузургтарин хоҳиш буд издивоҷ аз ман калонсол бародар. "Оҳ, кай
Ман инак рӯй аз

"Эй зани Ананта, ман бихиштро дар ин замин хоҳам ёфт!" Ман борҳо мешунидам, ки модарам бо ин суханон эҳсоси қавии ҳиндуии худро барои идомаи оила баён мекунад.

Ман дар вақти номзадии Ананта тақрибан ёздаҳсола будам. Модарам дар Калкутта буд ва омодагии тўро бо хурсандӣ назорат мекард. Ман ва падарам танҳо дар хонаи худ дар Барейли дар шимоли Ҳиндустон, ки падарамро пас аз ду сол дар Лохур ба он ҷо интиқол дода буданд, мондем.

Ман қаблан шоҳиди шукӯҳи маросимҳои арӯсии ду хоҳари калониам, Рома ва Ума, будам; аммо барои Ананта, ҳамчун писари калонӣ, нақшаҳо воқеан мураккаб буданд. Модар хешовандони зиёдеро, ки ҳар рӯз аз хонаҳои дур ба Калкутта меомаданд, истиқбол мекард. Ё онҳоро дар хонаи калони навхаридашуда дар кӯчаи Амхерст, 50, бароҳат ҷой медод. Ҳама чиз омода буд - нозу неъматҳои зиёфат, тахти шодмоне, ки бародарро бояд ба хонаи арӯси оянда мебурданд, қаторҳои чароғҳои рангоранг, филҳо ва шутурҳои картонии бузург, оркестрҳои англисӣ, шотландӣ ва ҳиндӣ, ҳунармандони касбӣ, коҳинон барои маросимҳои қадимӣ.

Ман ва падарам, бо рӯҳияи тантанавӣ, нақша доштем, ки барои маросим сари вақт ба оила ҳамроҳ шавем. Аммо, каме пеш аз рӯзи бузург, ман рӯйи бад дидам.

Ин дар Барейли нисфи шаб буд. Вақте ки ман дар паҳлӯи падарам дар майдони хонаамон хоб мекардам, маро садои аҷиби ларзиши тӯри магас аз болои кат бедор кард. Пардаҳои нозук кушода шуданд ва ман чехраи маҳбуби модарамро дидам.

«Падаратро бедор кун!» Овози вай танҳо пичиррос зад. «Имрӯз соати чори субҳ ба аввалин қатори озод савор шав. Агар маро бубинӣ, ба Калкутта шитоб кун!» Қисми арвоҳмонанд нопадид шуд.

«Падар, падар! Модарам мемирад!» Тарс дар овози ман ўро ғавран бедор кард. Ман ин хабари марговарро бо гиря шунидам.

— Ба ин галлутсинатсияи ту аҳамият надих. — Падар ба вазъияти нав инкори хоси худро дод. — Модарат хеле хуб аст. Агар ягон хабари бад шунавем, фардо меравем.

«Ту ҳеҷ гоҳ худро барои он ки ҳоло сар накардаӣ, намебахшӣ!» Аз изтироб маро бо талхӣ илова кардам: «Ман низ тӯро ҳеҷ гоҳ намебахшам!»

Субҳи ғамгин бо суханони возеҳ фаро расид: «Модар бемор аст; издивоҷ ба таъхир афтод; ғавран биёед».

Ман ва падарам парешонхотир рафтам. Яке аз амаконам моро дар роҳ дар нуктаи гузариш пешвоз гирифт. Қаторе бо садои баланд ба сӯи мо меомад. Аз изтиробӣ ботинии ман, якбора тасмим гирифтам, ки худро ба роҳи оҳан партоам. Ман ҳис мекардам, ки аллакай аз модарам маҳрум шудаам, наметавонам ҷаҳони ногаҳон беустухонро таҳаммул кунам. Ман модарро ҳамчун дӯсти азизам дар рӯи замин дӯст медоштам. Чашмони сиёҳи таскинбахши ӯ дар фоҷиаҳои ночизи кӯдакӣ паноҳгоҳи боэътимоди ман буданд.

"Оё вай ҳанӯз зинда?" Ман боздошта шуд барои як охирин савол ба ман амак.

«Албатта, вай зинда аст!» Ў дар фаҳмидани ноумедии чехраи ман дер накард. Аммо ман ба ӯ қариб бовар накардам.

Вақте ки мо ба хонаи худ дар Калкутта расидем, танҳо бояд бо асрори ҳайратангези марг рӯ ба рӯ мешудем. Ман ба ҳолати қариб бечон афтодам. Солҳо пеш аз он ки ягон ошғӣ ба дилам ворид шавад, гузашт. Бо ҳамла ба дарвозаҳои осмон, фарёдҳоям ниҳоят Модари Илоҳиро ба худ ҷалб карданд. Суханони ӯ ба захмҳои дардноки ман шифои ниҳой оварданд:

«Ман ҳастам, ки туро аз зиндагӣ, бо меҳрубонии модарони зиёд, посбонӣ кардаам! Дар нигоҳи ман он ду чашми сиёҳ, чашмони зебои гумшударо, ки ту мечӯӣ, бубин!»

Ман ва падарам дере нагузашта пас аз маросими сӯзонидани ҷасади азизон ба Барейлӣ баргаштем. Ҳар саҳар барвақт ман ба ёдгории ғамангез - зиёрати дарахти калони *шеоли*, ки майсазори ҳамвор ва сабз-тиллоии пеши бунгалоамонро соя мекард, мерафтам. Дар лаҳзаҳои шеърӣ, ман фикр мекардам, ки гулҳои сафеди *шеоли* худро бо садоқати ихтиёрӣ бар қурбонгоҳи алафӣ мепошиданд. Бо ашк бо шабнам омехта шуда, ман аксар вақт нури аҷиби дигареро мушоҳида мекардам, ки аз субҳ мебарояд. Дарди шадиди орзуи Худо маро фаро мегирифт. Ман худро ба Ҳимолой саҳт ҷалб мекардам.

Яке аз хешовандонам, ки нав аз сафар дар теппаҳои муқаддас баргашт, дар Барейли ба мо ташриф овард. Ман бо шавқ ба қиссаҳои ӯ дар бораи макони баланди кӯҳҳои йогҳо ва свамиҳо гӯш додам. **2-1**

«Биед ба Ҳимолой гурезем». Рӯзе пешниҳоди ман ба Дварка Прасад, писари хурдии соҳибхонаи мо дар Барейли, ба гӯшҳои бепарвоён расид. Ў нақшаи маро ба бародари калониам, ки нав барои дидани падар омада буд, ошкор кард. Ба ҷои он ки аз ин нақшаи ғайриамалии як писарбачаи хурдсол сабукфикрона хандад, Ананта маро масҳара кард.

"Дар кучо аст шумо норанҷӣ халат? Шумо наметавонад будан як свами бе ки!"

Аммо ман аз суханони ӯ ба таври ғайричашмдошт ба ҳаяҷон омадам. Онҳо тасаввуроти равшанеро аз саргардонии худам дар Ҳиндустон ҳамчун роҳиб ба вучуд оварданд. Шояд онҳо хотираҳои ҳаёти гузаштaro бедор карданд; дар ҳар сурат, ман бо ҷӣ осонӣ дидан кардам, ки либоси он тартиботи роҳибии қадимаро ба бар мекунам.

Як субҳ бо Дварка сӯҳбат карда, ман муҳаббатеро ба Худо, ки бо қувваи барфреза фуруд меомад, эҳсос кардам. Ҳамроҳи ман танҳо қисман ба фасоҳати минбаъда диққат медод, аммо ман бо тамоми вучуд ба худам гӯш меодам.

Ман он рӯз нисфирӯзӣ ба самти Наини Тал дар доманакӯҳҳои Ҳимолой гурехтам. Ананта бо қатъият таъқиб кард; Ман маҷбур шудам, ки бо ғамгинӣ ба Барейлӣ баргардам. Ягона зиёрате, ки ба ман иҷозат медод, ин зиёрати маъмулии субҳгоҳӣ ба дарахти *шеолӣ буд* . Дилам барои Модарони гумшуда, инсонӣ ва илоҳӣ, гиря мекард.

Партове, ки аз марги модарам дар оила боқӣ монда буд, ҷуброннопазир буд. Падар дар тӯли қариб чихил соли боқимондаи ҳаёташ дигар издивоҷ накард. Бо ба дӯш гирифтани нақши душвори Падар-Модар барои рамаи хурдаш, ӯ ба таври назаррас меҳрубонтар ва дастрастар шуд. Бо оромӣ ва фаҳмиш, ӯ мушкilotи гуногуни оиларо ҳал кард. Баъд аз соатҳои корӣ, ӯ мисли як зоҳид ба ҳуҷраи худ рафт ва дар оромии ширин *Крия Йогаро машқ кард* . Пас аз марги модарам, ман кӯшиш кардам, ки бо...

Ҳамшираи англисиро маҷбур кард, ки ба ҷузъиёте, ки зиндагии волидонамро роҳаттар мегардонанд, диққат диҳад. Аммо падар сарашро ҷунбонд.

Ман Модар

А Шогирд аз Лаҳирӣ Махасая

«Хизмат ба ман бо модарат ба охир расид». Чашмони ӯ аз садоқати якумрӣ дур буданд. «Ман хизмати ягон зани дигарро қабул намекунам».

Чордаҳ моҳ пас аз марги модарам, ман фаҳмидам, ки ӯ ба ман паёми муҳиме гузоштааст. Ананта дар бистари маргаш ҳозир буд ва суханонашро сабт карда буд. Ҳарчанд вай хоҳиш карда буд, ки ин хабарро пас аз як сол ба ман расонанд, бародарам таъхир кард. Ӯ ба зудӣ Барейлиро тарк карда, ба Калкутта рафт, то бо духтаре, ки модараш барои ӯ интиҳоб карда буд, издивоҷ кунад. **2-2** Як бегоҳ ӯ маро ба наздаш даъват кард .

— Муқунда, ман аз гуфтани хабари аҷиб ба ту худдорӣ мекардам. — Оҳанги Ананта нозукии таслимшавӣ дошт. — Тарси ман ин буд, ки хоҳиши тарк кардани хонаатро афзун кунам. Аммо дар ҳар сурат, ту аз шӯру шавқи илоҳӣ пур шуда истодаӣ. Вақте ки ман туро ба наздикӣ дар роҳ ба сӯи Ҳимолой дастгир кардам, ба як қарори қатъӣ омадам. Ман набояд иҷрои ваъдаи тантанавии худро дигар ба таъхир андозам. — Бародарам ба ман як қуттии хурд дод ва паёми модарамро расонд.

«Бигзор ин суханон баракати охирини ман бошанд, писари азизам Муқунда!» Модар гуфта буд. «Соате фаро расидааст, ки ман бояд як қатор рӯйдодҳои

ачиборо пас аз таваллуди ту нақл кунам. Ман бори аввал роҳи тақдири туро медонистам, вақте ки ту кӯдаке дар оғӯши ман будӣ. Он вақт ман туро ба хонаи устои худ дар Бенарес бурдам. Қариб дар паси издиҳоми шогирдон пинҳон шуда, ман Лаҳирӣ Махасаяро базӯр дида метавонистам, вақте ки ӯ дар мулоҳизаи амиқ нишаста буд.

«Хангоме ки ман туро сила мекардам, дуо мекардам, ки устои бузург ба ман таваҷҷӯҳ кунад ва баракат диҳад. Вақте ки талаби ибодати хомӯшонаи ман шиддат гирифт, ӯ чашмонашро кушод ва маро ба наздик шудан даъват кард. Дигарон барои ман роҳ кушоданд; ман дар назди пойҳои муқаддас таъмид гирифтам. Устодам туро рӯи зонуяш шинонд ва дасташро ба пешониат гузошт, то туро рӯҳан таъмид диҳад».

Малакути Худо мебарад ».

"Дилам аз шодӣ ба ларза омад, вақте ки дуои пинҳонии маро аз ҷониби устои ҳамадон иҷобат карданд. Чанде пеш аз таваллудат, ӯ ба ман гуфта буд, ки ту роҳи ӯро мерави."

«Баъдтар, писарам, ман ва хоҳарат Рома аз рӯёи ту дар бораи Нури Бузург огоҳ шудем, зеро мо аз утоқи ҳамсоя туро дар бистар беҳаракат дидем. Чехраи хурдакаи ту равшан шуд; овози ту. Вақте ки шумо дар бораи рафтан ба Ҳимолой барои ҷустуҷӯи Илоҳӣ сухан мерондед, бо азми оҳанин садо медодед.

«Бо ин роҳҳо, писари азиз, ман фаҳмидам, ки роҳи ту аз орзуҳои дунявӣ дур аст. Ҳодисаи аҷибтарин дар ҳаёти ман тасдиқи бештаре овард - рӯйдоде, ки ҳоло паёми маро дар бистари марг водор мекунад.»

"Ин мусоҳиба бо як ҳаким дар Панҷоб буд. Вақте ки оилаи мо дар Лоҳур зиндагӣ мекард, як субҳ хизматгор ногаҳон ба ҳуҷраи ман даромад."

"Хонум, як аҷиб *садҳу* ²⁻³ аст Ин ҷо. Ӯ исрор мекунад ки ӯ "бинед модар аз Муқунда."

«Ин суханони оддӣ дар дили ман таъсири амиқе расонданд; ман фавран рафтам, то меҳмонро истиқбол кунам. Дар пеши пойҳояш таъзим карда, ҳис кардам, ки дар пеши ман марди ҳақиқии Худо истодааст.»

«Модар, — гуфт ӯ, — устодони бузург мехоҳанд, ки ту донӣ, ки будубоши ту дар рӯи замин дер нахоҳад монд. Бемории навбатии ту охирини ту хоҳад буд». ²⁻⁴ Хомӯшӣ ҳукмфармо буд, ки дар он ман ягон изтироб ҳис накардам, балки танҳо ларзиши оромии бузургро ҳис кардам. Ниҳоят ӯ боз ба ман муроҷиат кард:

«Ту бояд ниғаҳбони як тӯмори нуқрагии муайян бошӣ. Ман имрӯз онро ба ту намедихам; барои нишон додани ҳақиқат бо суханони худ, тӯмор фардо хангоми мулоҳиза кардан дар дасти ту пайдо мешавад. Дар бистари маргат, ту бояд ба писари калонии худ Ананта дастур диҳӣ, ки тӯморро як сол нигоҳ дорад ва сипас онро ба писари дуюмат диҳад. Муқунда маънои тӯморро аз бузургон мефаҳмад. Ӯ бояд онро тақрибан вақте гирад, ки омода аст аз ҳама умедҳои дунявӣ даст кашад ва ҷустуҷӯи ҳаётии худро барои Худо оғоз кунад. Вақте ки ӯ тӯморро чанд сол нигоҳ медорад ва вақте ки он ба мақсади худ хизмат мекунад,

нопадид мешавад. Ҳатто агар дар ҷои махфӣ нигоҳ дошта шавад ҳам, он аз он ҷое, ки пайдо шуда буд, бармегардад.»

аз 2 то 5 садақа додам ." ба авлиё мурочиат карда, дар назди ӯ бо эҳтироми бузург таъзим кард. қурбонӣ карда, ӯ бо дуо рафт. Шои дигар, вақте ки ман бо дастони печонидашуда дар мулоҳиза нишаста будам, чунон ки *садху ваъда дода буд*, тӯмори нукрагин дар байни кафҳоям пайдо шуд . Он худро маълум кард. аз ҷониби як хунук, ҳамвор ламс кардан Ман доштан бо ҳасад посбонӣшуда он барои Бештар нисбат ба ду солҳо, ва Акнун онро ба Ананта гузоред. Барои ман ғамгин нашавед, зеро маро устоди бузурги ман ба ин ҷо мебурд.

ба дастҳо аз Беохир. Хайр, ман кӯдак; Космик Модар ирода муҳофизат кардан шумо."

Шуълаи нур маро фаро гирифт, ки тӯморро ба даст гирифтам; хотираҳои зиёди хобида бедор шуданд. Тилмос, ки мудаввар ва қадимӣ буд, бо ҳарфҳои санскритӣ пӯшонида шуда буд. Ман фаҳмидам, ки он аз муаллимони гузашта, ки ноаён қадамҳои маро роҳнамоӣ мекарданд, омадааст. Дар ҳақиқат, аҳамияти дигаре низ вучуд дошт; аммо он пурра қалби тӯморро ошкор намекунад.

Чӣ гуна тилисм дар ниҳоят дар шароити бениҳоят нохуши ҳаёти ман нопадид шуд ва чӣ гуна аз даст додани он муждадиҳандаи ба даст овардани гуруи ман буд, дар ин боб нақл кардан ғайриимкон аст.

Аммо писарбачаи хурдсол, ки дар кӯшишҳои расидан ба кӯҳҳои Ҳимолой ноком мешуд, ҳар рӯз бо болҳои тӯмораш ба дуриҳо сафар мекард.

.....
2-1 : санскритӣ реша маъно аз *свами* аст "ӯ Ташкили Тандурустии Ҷаҳон аст як бо ӯ Худ (*Сва*)". Татбиқшуда ба як узв аз Ҳиндӣ фармоиш дар байни роҳибон, ин унвон эҳтироми расмии "муҳтарам"-ро дорад.

2-2 : Дар Ҳиндӣ одатӣ, ки дар он ҷо волидон интиҳоб кардан шароити ҳаёт барои онҳо кӯдак, дорад муқовимат кард кунд ҳамлаҳо аз вақт. Фоизи издивоҷҳои хушбахтонаи Ҳиндустон баланд аст.

2-3 : Як анкорит; як Ташкили Тандурустии Ҷаҳон таъкиб мекунад як *садхана* ё роҳ аз рӯҳонӣ интизом.

2-4 : Кай Ман кашфшуда аз ҷониби инҳо калимаҳо ки Модар дошт домшуда сир дониш аз як кӯтоҳ ҳаёт, Ман фаҳмидашуда барои аввал вақт чаро вай дошт буд исроҳкор дар шитобкорӣ нақшаҳо барои Ананта издивоҷ. Гарчанде вай мурдааст пеш аз тӯй, орзуи модарии ӯ шохиди маросимҳо буд.

2-5 : А одатӣ имову ишора аз эҳтиром ба *садхус* .

БОБ: 3

Дар Муқаддас Бо Ду Ҷасадҳо

"Падар, агар Ман ваъда ба бозгашт хона бе маҷбуркунӣ, май Ман гирифтан як тамошои манзара сафар ба "Банорес?"

Падарам муҳаббати самимии маро ба сафар кам бозмедошт. Ё ба ман, ҳатто дар кӯдакӣ, иҷозат медод, ки аз бисёр шаҳрҳо ва маконҳои зиёратӣ дидан

кунам. Одатан як ё якчанд дӯстонам маро ҳамроҳӣ мекарданд; мо бо роҳхатҳои дараҷаи аввал, ки падарам медод, бароҳат сафар мекардем. Мавқеи ӯ ҳамчун корманди роҳи оҳан барои кӯчманчиён дар оила комилан қаноатбахш буд.

Падар ваъда дода шуда ба додан ман дархост ба шартӣ баррасӣ. Дар Баъдӣ рӯз ӯ даъватшуда ман ва баргузоршуда

берун як сафари рафту баргашт гузаргоҳ аз Барейли ба Бенарес, як рақам аз рупия қайдҳо, ва ду ҳарфҳо

"Ман як масъалаи тичорӣ дорам, ки ба дӯсти Бенарес, Кедар Натҳ Бабу, пешниҳоди издивоҷ кунам. Мутаассифона, суроғаи ӯро гум кардам. Аммо ман боварӣ дорам, ки шумо метавонед ин номаро тавассути дӯсти муштараки мо, Свами Пранабананда, ба ӯ расонед. Свами, бародари шогирди ман, ба мақоми баланди маънавӣ расидааст. Шумо аз ҳамроҳии ӯ баҳра хоҳед бурд; ин ёддошти дуюм ҳамчун муқаддимаи шумо хизмат хоҳад кард."

Падар чашмҳо дурахшид мисли ӯ илова карда шуд, "Ақл, не Бештар парвозҳо аз хона!"

Ман бо шавқу завқи дувоздаҳсолагиам ба роҳ баромадам (гарчанде ки вақт ҳеҷ гоҳ лаззати маро аз манзараҳои нав ва чеҳраҳои аҷиб кам накардааст). Ба Бенарес расида, фавран ба манзили свамиҳо рафтам. Дари даромад кушода буд; ман ба як ҳуҷраи дароз ва ба даҳлез монанд дар ошёнаи дуюм рафтам. Марди хеле қадбаланд, ки танҳо камарбанд дошт, дар платформаи каме баландшуда бо ҳолати лотос нишаста буд. Сар ва чеҳраи бечинаш тоза риштарошида шуда буданд; табассуми шодмонӣ дар лабонаш медурахшид. Барои аз байн бурдани фикри ман дар бораи даҳолат карданам, ӯ маро ҳамчун дӯсти дерина истиқбол кард.

« *Бобо Ананд* (бахт ба азизам)». Ӯро бо овози кӯдакона самимона истиқбол гирифтанд. Ман зону зада, пойҳояшро ламс кардам.

"Оё ту Свами Прабананда?"

Ӯ сар ҷунбонд. "Ту писари Бҳагабатӣ ҳастӣ?" Суханони ӯ пеш аз он ки ман номаи падарамро аз ҷайбам гирам, гуфта шуданд. Бо ҳайрат ба ӯ номаи муаррифро додам, ки акнун нолозим ба назар мерасид.

«Албатта, ман Кедар Нат Бабуро барои шумо пайдо мекунам». Авлиё боз маро бо дурандешии худ ба ҳайрат овард. Ӯ ба нома нигоҳ кард ва чанд ишораи меҳрубона ба волидайнӣ ман кард.

«Медонед, ман аз ду нафақа баҳраманд мешавам. Яке бо тавсияи падаратон аст, ки ман як вақтҳо барои ӯ...» кор кардааст дар роҳи оҳан офис Дар дигар аст аз ҷониби тавсия аз ман Осмонӣ Падар, ман вазифаҳои заминии худро дар зиндагӣ бо вичдон ба ҷо овардаам."

Ин суханро ман хеле норавшан ёфтам. "Чаноб, шумо аз Падари Осмонӣ чӣ гуна нафақа мегиред? Оё Ӯ ба домани шумо пул мерезад?"

Ӯ хандид. «Ман нафақаи оромии бепоёнро дар назар дорам — мукофоте барои

солҳои зиёди мулоҳизаи амиқ. Ман ҳоло ҳеҷ гоҳ ба пул ниёз надорам. Ниёзҳои ками моддии ман пурра қонеъ карда мешаванд. Баъдтар шумо аҳамияти нафақаи дуҷумро мефаҳмед.»

Ногаҳон сӯҳбати моро қатъ карда, авлиё саҳт бечунбон шуд. Ҳавои сфинксмонанд ўро фаро гирифт. Аввал чашмонаш медурахшиданд, гӯё чизеро мушоҳида мекард, сипас хира шуданд. Ман аз паусилокуи ў шарм доштам; ў ҳанўз ба ман нагуфта буд, ки чӣ тавр бо дӯсти падарам вохўрам. Беқарор, ман дар ҳучраи холӣ, холӣ, ба ҷуз ду нафари мо, ба атрофам нигоҳ кардам. Нигоҳи бекорам ба сандалҳои ҷўбини ў, ки дар зери курсии платформа хобида буд, афтод.

"Ҷаноби хурдсол, **3-1** "Хавотир нашав. Марде, ки ту дидан меҳоҳӣ, пас аз ним соат бо ту хоҳад буд." Ёғ ақли маро меҳонд - ин кор дар айни замон он қадар душвор нест!

Боз ӯ ба хомӯшии норавшан фурӯ рафт. Соати ман ба ман нишон дод, ки сӣ дақиқа гузаштааст. Свами худро бедор кард. "Фикр мекунам, ки Кедар Натҳ Бабу ба дар наздик шудааст."

Ман садои касеро шунидам, ки аз зинапоя боло мерафт. Ногаҳон як нофаҳмии ҳайратангез пайдо шуд; андешаҳоям дар ҳайрат монданд: "Чӣ тавр имконпазир аст, ки дӯсти падарро бе ёрии қосид ба ин ҷо даъват кунанд? Аз замони омаданам инҷониб, ин свами бо касе ҷуз худам гап назадааст !"

Ногаҳон аз утоқ баромадам ва аз зинапоя поён фаромадам. Дар нисфи роҳ бо марди лоғар ва сафедпӯсти қадӣ миёна вохӯрдм. Ба назар чунин менамуд, ки ӯ шитоб дорад.

"Оё ту Кедар Нат Бобу?" Ҳаяҷон ранга ман овоз.

«Бале. Оё ту писари Бҳагабатӣ нестӣ, ки дар ин ҷо интизори вохӯрӣ бо ман будӣ?» Ӯ бо табассуми дӯстона гуфт.

"Ҷаноб, Чӣ хел кардан ту рӯй додан ба омадан Ин ҷо?" Ман ҳис кардашуда ҳайрон хафагӣ аз болои ӯ нофаҳмо ҳузур

«Имрӯз ҳама чиз пурасрор аст! Камтар аз як соат пеш ман нав оббозии худро дар Ганг тамои карда будам, вақте ки Свами Пранабананда наздик шуд ман. Ман доштан не идея Чӣ хел ӯ медонист Ман буд Он ҷо дар ки вақт.

«Писари Бҳагабатӣ шуморо дар хонаи ман интизор аст», - гуфт ӯ. «Бо ман меравӣ?» Ман бо хурсандӣ розӣ шудам. Вақте ки мо даст ба даст пеш мерафтем, свами бо сандалҳои ҷӯбинаш аҷибӣ аз ман пеш гузашт, гарчанде ки ман ин пойафзоли ғафси роҳгардиро пӯшида будам.

«Барои расидан ба хонаи ман чӣ қадар вақт лозим аст?» Пранабанандачӣ ногаҳон истод ва аз ман ин саволро пурсид.

"Дар бораи ним як соат."

«Ман ҳоло кори дигаре дорам.» Ӯ ба ман нигоҳи пурасрор кард. «Ман бояд тӯро тарк кунам. Ту метавонӣ ба хонаи ман ҳамроҳ шав, ки дар он ҷо ман ва писари Бҳагабатӣ тӯро интизорем.»

«Пеш аз он ки ман эътироз кунам, ӯ бо суръати баланд аз паҳлӯям давид ва дар

байни издиҳом нопадид шуд. Ман то ҳадди имкон зудтар ба ин ҷо рафтам.»

Ин шарҳ танҳо афзуд ман ҳайронӣ Ман пурсида шуд Чӣ хел дароз ӯ дошт маълум
свами

"Мо соли гузашта чанд маротиба вохӯрдем, аммо на ба наздикӣ. Ман хеле
хурсанд шудам, ки имрӯз ӯро дар *гати оббозӣ боз дидам* ."

"Ман наметавонад бовар кардан ман гӯшҳо! Ам Ман бохт ман ақл? кард ту вохӯрӣ
ӯ дар як биниш, ё кард ту дар асл

дидан ўро, ламс ў даст, ва шунидан садо аз ў пойҳо?"

— Ман намедонам, ки ту барои чӣ рондани! — бо хашм сурх шуд ў. — Ман ба ту дурӯғ намеғўям. Оё ту намефаҳмӣ, ки танҳо тавассути сваи ман метавонистам бидонам, ки ту дар ин ҷо маро интизорӣ ?

«Чаро, он мард, Сваи Пранабананда, аз замони омаданам тақрибан як соат пеш, як лаҳза ҳам аз пеши назарам дур нашудааст?» Ман тамоми қиссаро нақл кардам.

Чашмони ў васеъ кушода шуданд. «Оё мо дар ин асри моддӣ зиндагӣ мекунем ё хоб мебинем? Ман ҳеҷ гоҳ интизор набудам, ки дар ҳаётам чунин мўъҷизаро шоҳид шавам! Ман фикр мекардам, ки ин сваи танҳо як одами оддӣ аст ва акнун ман...» мефаҳмам, ки ў метавонад ҷисми иловагӣ ба вучуд орад ва онро аз сар гузаронад!" Мо якҷоя ба утоқи авлиё даромадем.

«Нигоҳ кунед, инҳо ҳамон сандалҳое ҳастанд, ки ў дар *ғат пўшида буд* », — пичиррос зад Кедар Нат Бабу. «Ў танҳо бо камарбанд пўшида буд, ҳамон тавре ки ман ҳоло ўро мебинам».

Ҳамчун меҳмон таъзим кард пеш аз ўро, авлиё гардонида шуд ба ман бо як саволomez табассум.

«Чаро ту аз ин ҳама ҳайрон шудай? Ваҳдати нозуки ҷаҳони аҷиб аз йогихои ҳақиқӣ пинҳон нест. Ман фавран шогирдонамро дар Калкуттаи дур мебинам ва бо онҳо сўҳбат мекунам. Онҳо низ метавонанд бо хоҳиши худ аз ҳар монеаи материяи нопок гузаранд.»

Эҳтимол, ин сваи бо мақсади бедор кардани шўру шавқи рўхонӣ дар синаи ҷавони ман таъзим карда буд. ба нақл кардан ман аз ў қудратҳо аз астралӣ радио ва телевизион. **3-2** Аммо ба ҷои аз шавқу завқ, ман танҳо як тарси ҳайратангезро эҳсос кардам. Азбаски ман бояд ҷустуҷўи илоҳии худро тавассути як гуруи мушаххас - Шри Юктесвар, ки ҳанўз бо ў вохўрда набудам, анҷом меодам, майле надоштам, ки Пранабанандаро ҳамчун муаллими худ қабул кунам. Ман бо шубҳа ба ў нигоҳ кардам ва фикр кардам, ки оё ин ў ё ҳамтои ў пеш аз ман буданд.

Свами Прабананда
"The Муқаддас Бо Ду Ҷасадҳо"

Як Баландбардор Шогирд аз Лаҳирӣ Махасая

Устод хост изтироби маро бо нигоҳи бедоркунандаи рӯҳ ва бо суханони илҳомбахш дар бораи устодаш рафъ кунад.

"Лоҳирӣ Махасая буд бузургтарин йога Ман ҳамеша медонист. Ё буд Илоҳият Худаш дар шакл аз гӯшт."

Ман фикр кардам, ки агар шогирд метавонист бо хоҳиши худ шакли ҷисмони иловагӣ пайдо кунад, пас кадом мӯъҷизаҳо метавонанд устои ӯро боздоранд?

«Ман ба шумо мегӯям, ки кумаки устод то чӣ андоза бебаҳо аст. Ман ҳар шаб бо шогирди дигар ҳашт соат мулоҳиза мекардам. Мо бояд рӯзона дар идораи роҳи оҳан кор мекардем. Азбаски дар иҷрои вазифаҳои рӯҳонии худ душворӣ мекашидам, мехостам тамоми вақти худро ба Худо бахшам. Ҳашт сол ман истодагарӣ кардам ва нисфи шаб мулоҳиза рондам. Ман натиҷаҳои аҷиб ба даст овардам; дарки бузургии рӯҳонӣ ақли маро равшан кард. Аммо пардаи хурде ҳамеша байни ман ва Беохир боқӣ монд. Ҳатто бо ҷидду ҷаҳди ғавқуллода инсонӣ, ман пай бурдам, ки иттиҳоди охири бебозгашт аз ман маҳрум шуд. Як бегоҳ ман ба Лаҳири Махасая ташриф овардам ва аз ӯ шафоати илоҳиро илтиҷо кардам. Бебарои ман тамоми шаб идома ёфт.

"Устои фаришта, ранҷу азоби рӯҳонии ман чунон аст, ки дигар наметавонам ҳаёти худро бидуни мулоқот бо Маҳбуи Бузург рӯ ба рӯ таҳаммул кунам!"

"Чӣ банка Ман кардан? Шумо бояд мулоҳиза кардан Бештар амик."

«Эй Худоё, Парвардигори ман, ман ба Ту муроҷиат мекунам! Ман Туро дар ҷисми ҷисмонӣ пеши назарам мебинам; маро баракат деҳ, то Туро дар шакли бепоёни Худ бубинам!»

"Лаҳирӣ Махасая дасташро бо ишораи меҳрубона дароз кард: "Ҳоло метавонед равед ва мулоҳиза кунед. Ман бо Брахма барои шумо шафоат кардам." **3-3**

«Бо рӯҳияи бениҳоят болида ба хонаам баргаштам. Дар он шаб дар мулоҳиза, ҳадафи сӯзони ҳаётам ба даст омад. Акнун ман беист аз нафақаи рӯҳонӣ баҳравар мешавам. Аз он рӯз инҷониб ҳеҷ гоҳ Офаридгори хушбахт аз ҷашмони ман дар паси пардаи фиреб пинҳон намондааст».

Чехраи Прабананда аз нури илоҳӣ пур шуда буд. Оромии ҷаҳони дигар ба дилам ворид шуд; ҳама тарс аз ман гурехта буд. Авлиё эътимоди бештаре ба бор овард.

"Чанд моҳ пас ман ба назди Лаҳири Махасая баргаштам ва кӯшиш кардам, ки аз ӯ барои ин тӯҳфаи беохир изҳори сипос намоям. Сипас ман як масъалаи дигарро зикр кардам."

"Устоди Худой, ман дигар наметавонам дар офис кор кунам. Лутфан, маро раҳо кунед. Брахма маро пайваста маст нигоҳ медорад."

"Барои гирифтани нафақа аз ширкати

худ муроҷиат кунед.' ""Чӣ сабабро бояд

биёрам, ки ин қадар барвақт ба хизмат

шурӯъ кардам?' "Ҳар чизеро, ки ҳис

мекунед, бигӯед."

"The Баъдӣ рӯз Ман сохташуда ман ариза. Дар духтур пурсида шуд заминҳо барои ман бармаҳал дархост.

"Дар ҷои кор, ман эҳсоси пурқувватеро дар сутунмӯҳраам мебинам. **3-4** Он тамоми баданамро фаро мегирад ва маро барои иҷрои вазифаҳоям номуносиб мегардонад.

«Бе ягон саволи дигар, духтур маро барои гирифтани нафақа тавсия дод, ки ба зудӣ онро гирифтам. Ман медонам, ки иродаи илоҳии Лаҳирӣ Маҳасая тавассути духтур ва масъулини роҳи оҳан, аз ҷумла падари шумо, амал кардааст. Онҳо ба таври худкор ба дастури маънавии устои бузург итоат карданд ва маро барои ҳаёти пайвастагии бефосила бо Маҳбуб озод карданд». **3-5**

Пас аз ин ваҳии ғайриоддӣ, Свами Пранабананда ба яке аз хомӯшиҳои тӯлонии худ рафт. Ман бо эҳтиром ба пойҳояш ламс карда, хайрухуш мекардам, ӯ маро дуои хайр кард:

«Ҳаёти шумо ба роҳи даст кашидан аз гуноҳ ва йога тааллуқ дорад. Ман шуморо боз бо падаратон баъдтар мебинам». Солҳо ба ҳардуи ин пешгӯиҳо амалӣ шуданд. **3-6**

Кедар Натҳ Бабу дар торикии ҷамъшуда дар паҳлӯям қадам мезад. Ман номаи падарамро расондам, ки ҳамроҳам онро дар зери ҷароғи кӯча хонд.

"Падарат ба ман пешниҳод мекунад, ки дар идораи ширкати роҳи оҳани Калкутта вазифа гирам. Чӣ қадар гуворо аст, ки интизори ҳадди ақал яке аз нафақаҳое, ки Свами Пранабананда аз онҳо баҳраманд аст! Аммо ин ғайриимкон аст; ман наметавонам Бенаресро тарк кунам. Афсӯс, ду ҷасад ҳанӯз барои ман нестанд!"

3-1 : *Чото Маҳасая* аст истилоҳ аз ҷониби ки як рақам аз ҳиндӣ авлиёҳо муроҷиат карда шуд ман. Он тарҷума мекунад "хурд ҷаноб".

3-2 : Илми физикӣ ба тарзи худ эътибори қонунҳоро, ки йогҳо тавассути илми зеҳнӣ кашф кардаанд, тасдиқ мекунад. Масалан, як намоиш ки мард дорад телевизионӣ қудратҳо буд додашуда дар Ноябр. 26, Соли 1934 дар шоҳона Донишгоҳ аз Рим. "Доктор Ҷузеппе Каллигарис, профессори нейропсихология, нуқтаҳои муайяни бадани

субъектро пахш кард ва субъект бо тавсифи дақиқи ашхос ва ашёи дигар дар тарафи муқобили девор посух дод. Доктор Каллигарис ба профессорони дигар гуфт, ки агар баъзе минтақаҳои пӯст ба изтироб оянд, ба субъект таассуроти фавқуллодаи ҳассос дода мешавад, ки ба ӯ имкон медиҳад ашёро бубинад, ки ӯ ба таври дигар наметавонист онро дарк кунад. Барои он ки субъекти ӯ чизҳои дар тарафи дигари девор бударо муайян кунад, профессор Каллигарис нуқтаеро дар тарафи ростии сина барои понздаҳ дақиқа пахш кард. Доктор Каллигарис гуфт, ки агар нуқтаҳои дигари бадан ба изтироб оянд, субъектҳо метавонанд ашёро дар ҳар масофа бубинанд, новобаста аз он ки онҳо қаблан ин ашёро дида буданд ё не."

3-3 : Худо дар ӯ ҷанба аз Офаридгор; аз санскритӣ реша *брих* , ба васеъ кардан. Кай Эмерсон шеър *Брахма* пайдо шуд дар Атлантик *Моҳона* дар 1857, аксари хонандагон буданд ҳайрон. Эмерсон хандид. "Бигӯ онҳо," ӯ гуфт, "ба гуфтан ба ҷои «Брахма» «Яхува»-ро бигӯянд ва онҳо ҳеҷ гуна ҳайратро эҳсос нахоҳанд кард».

3-4 : Дар чуқур мулоҳиза, аввал таҷриба аз Рӯҳ аст дар қурбонгоҳ аз сутунмӯҳра, ва баъд дар мағз. Дар Неъматии беандоза бузург аст, аммо йог меомӯзад, ки зухуроти зоҳирии худро назорат кунад.

3-5 : Баъд аз ӯ ба нафақа баромадан, Прабананда навишт як аз аксари амиқ шарҳҳо дар *Бхагавад* Гита, бо забонҳои бенгалӣ ва ҳиндӣ дастрас аст.

БОБ: 4

Ман Қатъшуда Парвоз Ба сӯи Дар Ҳимолой

«Бо ягон баҳонаи ночиз аз синфхонаат берун шав ва бо аробаи ҳакни савор шав. Дар кӯчае ист, ки касе дар хонаам туро набинад.»

Ин дастурҳои охиринаи ман ба Амар Миттер, дӯсти мактаби миёна, ки нақша дошт маро ба Ҳимолой ҳамроҳӣ кунад, буданд. Мо рӯзи дигарро барои парвоз интиҳоб карда будем. Чораҳои эҳтиётӣ зарур буданд, зеро Ананта чашми ҳушёр дошт. Ӯ қатъиян тасмим гирифт, ки нақшаҳои фирорро, ки гумон мекард, дар зеҳни ман аз ҳама болотаранд, вайрон кунад. Тӯмор, мисли хамиртуруши рӯхонӣ, дар дохили ман хомӯшона кор мекард. Дар миёни барфҳои Ҳимолой, ман умед доштам, ки чехрааш аксар вақт дар рӯёҳо ба ман зоҳир мешуд.

Оила акнун дар Калкутта зиндагӣ мекард, ки падарам ба таври доимӣ ба он ҷо кӯчонида шуда буд. Мувофиқи расму оини патриархалии ҳиндуҳо, Ананта арӯси худро барои зиндагӣ ба хонаи мо, ки ҳоло дар кӯчаи Гурпар 4 воқеъ аст, оварда буд. Дар он ҷо, дар як ҳучраи хурди болохона ман ҳар рӯз ба мулоҳизаҳо машғул шудам ва ақли худро барои ҷустуҷӯи илоҳӣ омода мекардам.

Субҳи фаромӯшнашаванда бо борони нохуше фаро расид. Ман садои чархҳои аробаи Амарро дар роҳ шунида, саросемавор кӯрпа, як ҷуфт сандал, расми Лаҳирӣ Махасая ва нусхаи онро ба ҳам бастам. Бҳагавад *Гита*, як риштаи муштҳои дуо ва ду камарбанд. Ин бастаро ман аз тирезаи ошӯнаи сеюмам партофтам. Ман аз зинапоя поён давида, аз назди амакам гузаштам ва дар назди дар моҳӣ харидам.

"Чӣ аст ҳаяҷон?" Ӯ нигоҳ рондашуда шубҳанок аз болои ман шахс.

Ман ба ӯ табассуми бепарвоёна карда, ба кӯча рафтам. Бо гирифтани бастаам, бо эҳтиёти пинҳонӣ ба Амар ҳамроҳ шудам. Мо ба Чадни Човк, як маркази молфурӯшӣ, рафтем. Мо моҳҳо пули худро барои харидани либосҳои англисӣ ҷамъ мекардем. Бо дониستاني он ки бародари доноам метавонад ба

осонӣ нақши детективро бозӣ кунад, мо фикр кардем, ки ўро бо либоси аврупой фиреб диҳем.

Дар роҳ ба сӯи истгоҳ, мо барои ҷиянам, Ҷотин Гҳош, ки ман ўро Ҷатинда меномидам, таваққуф кардем. Ў нав ба дини масеҳӣ баргашта буд ва дар Ҳимолой гуруеро орзу мекард. Ў либоси наvero, ки мо омода будем, ба бар кард. Мо умед доштем, ки хуб ниқоб карда шудааст! Як шодмонии амиқ дилҳои моро фаро гирифт.

«Акнун ба мо танҳо пойафзоли брезентӣ лозим аст.» Ман ҳамроҳонамро ба мағозае бурдам, ки пойафзоли бо таги резинӣ фурухта мешуд. "Мақолаҳо аз чарм, гирифташуда танҳо тавассути куштор аз ҳайвонот, бояд будан ғоиб "Дар ин сафари муқаддас." Ман дар кӯча таваккуф кардам, то рӯйпӯши чармӣ *Бхагавад Гита* ва *тасмаҳои чармӣ топи солаи* (кулоҳи) истеҳсоли англисиямро кашам.

Дар истгоҳ мо чипта ба Бурдван харидем, ки аз он ҷо нақша доштем ба Хардвар дар доманакӯҳҳои Ҳимолой гузарем. Ҳамин ки қатора, мисли худамон, ба парвоз даромад, ман чанд интизории пурчалолӣ худро баён кардам.

«Тасаввур кунед!» — гуфтам ман. «Мо аз ҷониби устодон оғоз меёбем ва трансӣ шуури кайҳониро эҳсос хоҳем кард. Ҷисми мо чунон пур аз ҷаззобият хоҳад буд, ки ҳайвоноти ваҳшии Ҳимолой оромона ба мо наздик мешаванд. Палангҳо аз гурбаҳои хонагии хоксоре, ки мунтазири навозишҳои мо ҳастанд, бештар нахоҳанд буд!»

Ин суҳан, ки ман онро ба маънои маҷозӣ ва воқеӣ ҷолиб меҳисобидам, табассуми пурҷӯшу хурӯши Амарро ба бор овард. Аммо Ҷатинда нигоҳашро аз тиреза ба манзараи пароканда равона кард.

— Бигзор пул ба се қисм тақсим шавад. — Ҷатинда бо ин пешниҳод ҳомӯшии тӯлонӣро вайрон кард. — Ҳар яки мо бояд чиптаи худро аз Бурдван харем. Пас, дар истгоҳ касе фикр намекунад, ки мо якҷоя фирор мекунем.

Ман бе ягон шубҳа розӣ шудам. Шабнам қаторайи мо дар Бурдван истод. Ҷатинда ба кассаи чиптафурӯшӣ даромад; ман ва Амар дар платформа нишастем. Мо понздаҳ дақиқа мунтазир шудем ва сипас пурсишҳои бефоида кардем.

Мо дар ҳама самтҳо ҷустуҷӯ карда, номи Ҷатиндаро бо тарси шадид фарёд задем. Аммо ӯ дар торикии номаълуми атрофи истгоҳи хурд нопадид шуда буд.

Ман комилан асабонӣ шудам, аз қарахтии аҷиб дар ҳайрат мондам. Ки Худо ин ҳодисаи ғамангезро қабул мекунад! Маросими ошиқонаи аввалин парвози бодикҷат ба нақша гирифташудаи ман пас аз Ӯ бераҳмона вайрон шуд.

«Амар, мо бояд ба хона баргардем». Ман мисли кӯдак гиря мекардам. «Рафтани бераҳмонаи Ҷатинда фоли бад аст. Ин сафар маҳкум ба нокомӣ аст».

"Оё ин шумо ишқ барои Худовандо? Наметавонам ту истодан хурд озмоиш аз як хиёнаткор ҳамроҳ?"

Бо пешниҳоди Амар дар бораи озмоиши илоҳӣ, дилам ором шуд. Мо худро бо

шириниҳои машҳури Бурдвон, *ситабҳог* (хӯрок барои худо) ва *мотичур* (пораҳои марвориди ширин) тароват бахшидем. Пас аз чанд соат, мо тавассути Барейлли ба Хардвар омодагӣ дидем. Дар Муғул Серай қатора иваз карда, дар платформа як масъалаи муҳимро муҳокима кардем.

"Амар, шояд ба зудӣ мақомоти роҳи оҳан моро саҳт зери суол баранд. Ман истеъдоди бародарамро нодида намегирам! Новобаста аз натиҷа, ман дурӯғ намегӯям."

"Ҳама Ман пурсидан аз ту, Муқунда, аст ба нигоҳ доштан ҳоло ҳам. Нақун ханда ё табассум дар ҳоле ки Ман ҳастам гап мезанад."

Дар ҳамин лаҳза, як агенти истгоҳи аврупоӣ ба ман муроҷиат кард. Ў телеграммаеро нишон дод, ки ман феврал маънои онро фаҳмидам.

"Оё ту давидан дур аз хона дар ҳашм?"

«Не!» Ман хурсанд будам, ки интиҳоби калимаҳояш ба ман имкон дод, ки ҷавоби қотеъ диҳам. Ман медонистам, ки на ҳашм, балки «ғамгинии илоҳӣ» барои рафтори ғайриоддии ман масъул буд.

Сипас мақомдор ба Амар рӯй овард. Муборизаи зеҳнии баъдӣ ба ман имкон надод, ки вазнинии стоикии маслиҳатшударо нигоҳ дорам.

«Писари сеюм кучост?» Мард бо овози пур аз қудрат ба овозаш зад. «Биё; рост гӯй!»

— Ҷаноб, ман мебинам, ки шумо айнак пӯшидаед. Мебинед, ки мо танҳо ду нафарем? — Амар бо беадабӣ табассум кард. — Ман ҷодугар нестам; ман наметавонам ҳамроҳи сеюмро пайдо кунам.

Мансабдор, ки аз ин беадабӣ ба таври назаррас нороҳат шуд, майдони

нави ҳамларо ҷустуҷӯ кард. "Номи шумо чист?"

"Маро Томас меноманд. Ман писари модари англис ва падари ҳиндуи масеҳӣ ҳастам." "Номи дӯстат чист?"

"Ман занг ё Томпсон."

Дар ин вақт шодмонии ботинии ман ба авҷи худ расида буд; ман беихтиёр ба сӯи қатора рафтам ва барои рафтан хуштак задам. Амар бо мансабдор, ки боварибахш ва ботамкин буд, аз пасаш рафт. моро ба як купеи аврупоӣ андохтан. Аён аст, ки фикр кардан дар бораи ду писари нimanглис, ки дар қисмати барои бумиён ҷудошуда сафар мекарданд, барои ӯ дардовар буд. Пас аз рафтани боадабонааш, ман ба курсӣ таъя кардам ва беихтиёр хандидам. Дӯстам аз фиреб хӯрдани як мақоми ботаҷрибаи аврупоӣ, изҳори қаноатмандии шодӣ кард.

Дар сахна ман тасодуфан телеграммаи бародарамро хондам. Он чунин буд: "Се писари бангоӣ бо либоси англисӣ аз хона ба сӯи Хардвар тавассути Муғул Сарай мегурезанд. Лутфан, онҳоро то расидани ман нигоҳ доред. Барои хидматҳоятон мукофоти фаровон диҳед."

— Амар, ман ба ту гуфтам, ки дар хонаат ҷадвали қайдшударо нагузор. — Нигоҳи ман сарзанишкунанда буд. — Бародар бояд дар он ҷо якеро ёфта бошад.

Дӯстам бо шарм зарбаро эътироф кард. Мо дар Барейли, ки дар он ҷо Дварка буд, муддате таваққуф кардем. Прасад моро бо телеграмма аз Ананта интизор буд. Дӯсти деринаам бо ҷасорат кӯшиш кард, ки моро боздошт кунад; ман ўро бовар кунондам, ки парвози мо осон анҷом дода нашудааст. Мисли дафъаи қаблӣ, Дварка

рад кард ман даъватнома ба маҷмӯи ба пеш ба Ҳимолой.

Вақте ки қатораи мо он шаб дар истгоҳ истода буд ва ман нимхоб будам, Амарро як корманди дигари пурсишкунанда бедор кард. Ё низ қурбонии ҷодуҳои омехтаи "Томас" ва "Томпсон" шуд. Қатора моро бо пирӯзӣ ба Хардвар бурд. Кӯҳҳои боҳашамат дар дури ба таври ҷолиб намоён буданд. Мо аз истгоҳ гузаштем ва ба озодии издиҳоми шаҳр ворид шудем. Аввалин кори мо либоси ватаниро иваз кардан буд, зеро Ананта ба таври номаълум либоси аврупоии моро пӯшонида буд. Пешгӯии асирий дар зеҳнам буд.

Бо назардошти он ки фавран тарк кардани Хардварро тавсия додем, мо чипта харидем, то ба самти шимол ба Ришикеш, замин, ки бо қадамҳои бисёр устодон муқаддас аст, равем. Ман аллакай ба қатора савор шуда будам, дар ҳоле ки Амар дар платформа қафо монд. Ёро фарёди як пулис ногаҳон боздошт. Посбони номатлуби мо моро то як хонаи истиқоматии истгоҳ гусел кард ва пули моро ба ӯҳда гирифт. Ё бо эҳтиром фаҳмонд, ки вазифаи ӯ ин аст, ки моро то омадани бародари калониам нигоҳ дорад.

Омӯзиш ки ғоибони дарсҳо макони таъинот дошт буд Ҳимолой, афсар марбут як аҷиб ҳикоя

«Мебинам, ки шумо девонаед, ки ба авлиёҳо ошиқ ҳастед! Шумо ҳеҷ гоҳ бо марди бузургтари Худо аз он касе, ки ман дидам, вонахӯрда наметавонед.» танҳо дирӯз. Ман ва бародарам афсар бори аввал бо ӯ панҷ рӯз пеш вохӯрдём. Мо посбонӣ мекардем дар наздикии дарёи Ганг, дар ҷустуҷӯи як қотили муайян. Дастурҳои мо ин буд, ки ӯро зинда ё мурда дастгир кунем. Маълум буд, ки ӯ худро садҳу нишон меод, то зоиронро ғорат кунад. Каме пештар аз мо, мо шахсиятеро дидем, ки ба тавсифи ҷинояткор монанд буд. Ё фармони моро барои истодан нодида гирифт; мо давидем, то ӯро мағлуб кунем. Ба пушташ наздик шуда, ман табарамро бо қувваи бузурге истифода бурдам; дасти ростӣ мард қариб пурра аз баданаш ҷудо шуда буд.

"Бе доду фарёд ва бе нигоҳе ба захми даҳшатнок, марди ношинос бо ҳайрат суръати тезӣ худро идома дод. Вақте ки мо аз пеши ӯ ҷаҳидем, ӯ оҳиста гап зад."

"Ман ҳастам не қотил ту ҳастанд ҷустуҷӯ кардан.

«Ман аз дидани он ки шахси як ҳақими ба назар илоҳӣ менамояд, захмӣ карда будам, саҳт шарм кардам. Саҳда кардан Ман худро ба пойҳояш гузоштам, аз ӯ узр пурсидам ва саллаамро дароз кардам, то хуни рехтаистодаро маҳкам кунам.

«Писарам, ин танҳо як хатоӣ фаҳмо аз ҷониби ту буд». Авлиё бо меҳрубонӣ ба ман нигарист. «Давида рав ва худро маломат накун. Модари маҳбуб аз ман нигоҳубин мекунад». Ё дасти овезонашро ба кундаи он тела дод ва инак! он

часпид; хун ба таври норавшан аз ҷорӣ шудан бозмонд.

«Баъди се рӯз дар зери он дарахт назди ман биё ва маро пурра шифо хоҳӣ ёфт.
Пас, пушаймон нахоҳӣ шуд».

"Дирӯз ман ва бародарам афсар бо шавқ ба ҷои таъиншуда рафтем. *Садху* дар он ҷо буд ва ба мо иҷозат дод, ки дасти ӯро тафтиш кунем. Дар он ягон доғ ё асари захм набуд!"

"Ман ҳастам рафтан тавассути Ришикеш ба Ҳимолой танҳоӣ. Ӯ муборак мо мисли ӯ рафтааст зуд. Ман

эхсос ки ман ҳаёт дорад буд болобардоршуда тавассути ӯ муқаддасӣ."

Афсар бо як эҳсоси парҳезгорӣ суханастро ба анҷом расонд; таҷрибааш ӯро бешубҳа аз умқи маъмулии худ берун оварда буд. Бо як ишораи таъсирбахш, ӯ ба ман як пораи чопшуда дар бораи мӯъҷиза дод. Бо тарзи маъмулии таҳрифшудаи навъи сенсатсионӣ (мутаассифона, ҳатто дар Ҳиндустон), версияи хабарнигор каме муболиғаомез буд: он нишон медод, ки *садху* ... қариб сарашро аз тан ҷудо карданд!

Ман ва Амар аз он ки ёги бузургеро, ки метавонист таъқибкунандаи худро бо чунин роҳи Масеҳӣ бубахшад, пазмон шудаем, афсӯс хӯрдем. Ҳиндустон, ки дар ду асри охир аз ҷиҳати моддӣ камбизоат буд, аммо дорои захираи бепоёни сарвати илоҳӣ аст; "осмонҳои осмонхарош"-и рӯҳонӣ баъзан метавонанд дар канори роҳ, ҳатто одамони дунявӣ ба монанди ин полис, дучор шаванд.

Мо аз афсар барои рафъи дилтангии мо бо ҳикояи аҷоибаш изҳори сипос кардем. Эҳтимол, ӯ ишора мекард, ки аз мо хушбахттар аст: ӯ бе ягон заҳмат бо як авлиёи равшанфикр вохӯрдааст; ҷустуҷӯи самимии мо на дар зери пой як устод, балки дар як идораи пулиси дағалона ба анҷом расид!

Ман дар наздикии Ҳимолой ва бо вучуди ин, дар асорати худ, то ҷое, ки будам, ба Амар гуфтам, ки эҳсоси дучанд барои ҷустуҷӯи озодӣ дорам.

«Бигзор вақте ки имконият фароҳам ояд, равем. Мо метавонем пиёда ба Ришикеши муқаддас равем.» Ман бо рӯҳбаландӣ табассум кардам.

Аммо ҳамроҳам ҳамин ки пуламонро аз дастамон гирифтанд, ба пессимистӣ рӯй овард.

«Агар мо сайругаштро аз чунин замини хатарноки ҷангал сар кунем, бояд онро на дар шаҳри авлиёҳо, балки дар шиками палангҳо ба анҷом расонем!»

Ананта ва бародари Амар пас аз се рӯз расиданд. Амар хеши худро бо меҳрубонӣ истиқбол кард. Ман ошӣ набудам; Ананта аз ман ҷуз сарзаниши шадид чизе нашунид.

— Ман эҳсосоти шуморо мефаҳмам, — бо нармӣ гуфт бародарам. — Аз шумо танҳо хоҳиш мекунам, ки маро ба Бенарес ҳамроҳӣ кунед, то бо як авлиё вохӯред ва барои чанд рӯз ба Калкутта равед, то падари ғамгинатонро аёдат кунед. Баъд шумо метавонед дар ин ҷо ҷустуҷӯи устодро аз нав оғоз кунед.

Амар дар ин лаҳза ба сӯҳбат шурӯъ кард, то аз ҳар гуна нияти бозгашт бо ман ба Хардвар худдорӣ кунад. Ӯ аз гармии оилавӣ лаззат мебурд. Аммо ман медонистам, ки ҳеҷ гоҳ ҷустуҷӯи устои худро тарк намекунам.

Мо зиёфат ҷалбшуда барои Бенарес. Он ҷо Ман дошт як ягона ва фаврӣ вокуниш ба ман дуоҳо.

Ананта нақшаи оқилонаеро пешакӣ тарҳрезӣ карда буд. Пеш аз он ки маро дар Хардвар бубинад, ӯ дар Бенарес таваққуф карда буд, то аз як манбаи муайяни Китоби Муқаддас хоҳиш кунад, ки баъдтар бо ман мусоҳиба кунад. Ҳам коршинос ва ҳам писараш ваъда дода буданд, ки маро аз роҳи санньяси *бозмедоранд* . **4-1**

Ананта маро ба хонаи онҳо бурд. Писар, ҷавонмарди пурҷӯшу хурӯш, маро дар ҳавлӣ истиқбол гирифт. Ў маро бо як сӯҳбати тӯлонии фалсафӣ машғул кард. Ў иддао кард, ки дониши фолбинӣ дар бораи ояндаи худро дорад ва фикри маро дар бораи роҳиб будан рад кард.

"Агар шумо исрор кунед, ки аз масъулиятҳои муқаррарии худ даст кашед, бо бадбахтии доимӣ рӯ ба рӯ мешавед ва наметавонед Худоро пайдо кунед! Шумо наметавонед кармаи гузаштаи худро кор кунед **4-2** бе таҷрибаҳои дунявӣ."

Суханони ҷовидонаи Кришна дар ҷавоб ба лабонам расиданд: "Ҳатто касе, ки бадтарин карма дорад ва пайваста дар бораи Ман мулоҳиза мекунад, оқибатҳои амалҳои бади гузаштаи худро зуд аз даст медиҳад. Бо табдил ёфтан ба махлуқи рӯҳафзо, ӯ ба зудӣ ба оромии абадӣ ноил мегардад. Арҷуна, инро аниқ дон: муриде, ки ба Ман таваккал мекунад, ҳеҷ гоҳ нобуд намешавад!" **4-3**

Аммо пешгӯиҳои пурқуввати ҷавон эътимоди маро каме аз байн бурданд. Бо тамоми шӯру шавқи дилам дар дил ба Худо дуо гуфтам:

«Илтимос, агар хоҳед, ки ман ҳаёти як одами бедин ё дунявиро ба сар барам, дар ҳамин ҷо ва ҳозир ба ман ҷавоб диҳед!»

садҳуи бо чехраи ашрофзодаро дидам, ки дар беруни ҳавлии хонаи мутахассис истода буд. Аён аст, ки ӯ сӯҳбати пурҷӯшу хурӯши байни ман ва он коҳинро шунида буд, зеро он бегона маро ба паҳлӯяш даъват кард. Ман эҳсос кардам, ки аз оромии ӯ як қудрати бузурге ҷорӣ мешавад. чашмҳо.

«Писарам, ба он нодон гӯш надих. Дар посух ба дуои ту, Худованд ба ман мегӯяд, ки туро итминон диҳам, ки ягона роҳи ту дар ин зиндагӣ роҳи тарккунандагон аст».

Бо ҳайрат мисли чоҳ мисли миннатдорӣ, Ман табассум кард хушбахтона дар ин ҳалқунанда паём.

«Аз он мард дур шав!» «Ҷоҳил» маро аз ҳавлӣ фарёд мезад. Роҳбалади муқаддасам дасташро барои дуо баланд карда, оҳиста рафт.

«Он *садху* мисли ту девона аст». Ин мушоҳидаи дилкашро ин коршиноси мӯйсафед кард. Ў ва писараш бо ғамгинӣ ба ман нигоҳ мекарданд. «Шунидам, ки ӯ низ хонаашро тарк карда, дар ҷустуҷӯи норавшани Худо шудааст».

Ман рӯй гардондам. Ба Ананта гуфтам, ки бо мизбононамон минбаъд сӯҳбат нахоҳам кард. Бародарам ба рафтани фаврӣ розӣ шуд; мо ба зудӣ ба Калкутта рафтем.

Ман истодан дар паси ман калонсол бародар, Ананта.

Охирин Ҷашни Офтоби Рӯз, ки аз ҷониби Шри Юктесвар ҷашн гирифта шудааст, декабри соли 1935. Устои ман дар марказ нишастааст; ман дар тарафи рости ӯ, дар ҳавлии калони зиёратгоҳи ӯ дар Серампур ҳастам.

«Ҷаноби детектив, чӣ тавр фаҳмидед, ки ман бо ду ҳамроҳам фирор кардам?» Ман кунҷковии худро ҳангоми сафари бозгашт ба хона ба Ананта баён кардам. Ӯ шӯҳӣ кард.

"Дар мактаби шумо, ман фаҳмидам, ки Амар аз синфхонааш баромадааст ва барнагаштааст. Субҳи рӯзи дигар ман ба хонааш рафтам ва ҷадвали дарсҳои муайяншударо пайдо кардам. Падари Амар нав аз он ҷо мерафт."

ароба ва буд гап задан ба аробачӣ

«Писарам имрӯз субҳ бо ман ба мактабаш намеравад. Ё нопадид шудааст!» — нолид падар.

«Ман аз бародарам аробакаш шунидам, ки писари шумо ва ду нафари дигар, ки либосҳои аврупоӣ пӯшида буданд, дар истгоҳи Ҳоура ба қатора савор шуданд», — гуфт мард. «Онҳо пойафзоли чармии худро ба ронандаи таксӣ тӯҳфа карданд».

"Ҳамин тавр Ман дошт се нишонаҳо- ҷадвали вақт, сегона аз писарон, ва забони англисӣ либос."

Ман бо хандаву ҳаяҷони омехта ба ошкорбаёнӣҳои Ананта гӯш меодам. Саховатмандии мо ба аробакаш каме беҳуда буд!

"Албатта, ман шитоб кардам, то ба мақомоти истгоҳ дар ҳамаи шаҳрҳо телеграммаҳо фиристам, ки Амар дар ҷадвал қайд карда буд. Ё Барейлиро тафтиш карда буд, аз ин рӯ ман дӯсти шумо Дваркаро ба он ҷо тела додам. Пас аз пурсишҳо дар маҳаллаи Калкуттаи мо, ман фаҳмидам, ки ҷиянам Ҷатинда як шаб ғойб буд, аммо субҳи рӯзи дигар бо либоси аврупоӣ ба хона омадааст. Ман ўро ёфтам ва ба хўроки шом даъват кардам. Ё розӣ шуд, зеро аз рафтори дӯстонаи ман қомилан безарар буд. Дар роҳ ман ўро беҳабар ба истгоҳи полис бурдам. Ёро якҷанд афсар ихота карда буданд, ки ман қаблан онҳоро барои намуди зоҳирии ваҳшиёнашон интиҳоб карда будам. Дар зери нигоҳи даҳшатноки онҳо, Ҷатинда розӣ шуд, ки рафтори ҷурасрои худро шарҳ диҳад.

«Ман бо рӯҳияи болида ба сӯи Ҳимолой равона шудам», - шарҳ дод ё. «Илҳом маро аз умеди вохӯрӣ бо устодон фаро гирифт. Аммо ҳамин ки Муқунда гуфт: «Дар вақти шавқу завқӣ мо дар ғорҳои Ҳимолой, палангҳо ҷоду карда мешаванд ва мисли сағҳои ром дар атрофи мо менишинанд», рӯҳиям ҷаҳ кард; арақ дар пешониам пайдо шуд. «Пас чӣ?» - фикр кардам ман. «Агар табиати бадкирдори палангҳо тавассути қудрати трансӣ рӯҳонии мо тағйир наёбад, оё онҳо бо мо бо меҳрубонии гурбаҳои хонагӣ муносибат мекунанд?» Дар зехнам ман аллакай худро ҳамчун маҳбуси ҳатмии шиками паланг дидам - на бо тамоми бадан, балки бо қисмҳои гуногуни он ба он ҷо мебаромадам!»

Ҳаши ман аз нопадид шудани Ҷатинда дар ханда фуру рафт. Идомаи хандаовар дар қатора ба тамоми ранҷу азоби ё меарзид. Ман бояд бо эҳсоси ночизи қаноатмандӣ иқрор шавам: Ҷатинда низ аз вохӯрӣ бо полис раҳой наёфта буд!

"Ананта, ~~4-4~~ «Ту саги модарзодӣ ҳастӣ!» Нигоҳи ман аз ханда ба ягон асабоният набуд. «Ва ман ба Ҷатинда мегӯям, ки хурсандам, ки ўро рӯҳияи хиёнаткорӣ, чунон ки ба назар мерасид, ба ин қор водор накардааст, балки танҳо аз ғаризаи оқилонаи худнигоҳдорӣ!»

Дар хона дар Калкутта, падарам бо ламс аз ман хоҳиш кард, ки пойҳои худро то хатми таҳсил дар мактаби миёна нигоҳ дорам. Дар набудани ман, ӯ бо меҳрубонӣ нақшае тарҳрезӣ карда буд, ки як мутахассиси муқаддас, Свами Кебалананда, **бо 4-5 ҳол гирад.** мунтазам ба хона биёяд.

"The шалфей ирода будан шумо санскритӣ муаллим," ман волидайн эълон карда шуд бо итминон.

Падар умед дошт ба қаноатманд кардан ман динӣ орзуҳо аз чониби дастурҳо аз як омӯхта файласуф. Аммо вазъият нозук тағйир ёфт: муаллими нави ман, ки аз пешниҳоди хушкӣ зеҳнӣ дур буд, оташақҳои орзуҳои маро ба Худо фурӯзон кард. Свами Кебалананда, ки падараш намедонист, шогирди бонуфузи Лаҳири Махасая буд. Ин устои беҳамто ҳазорҳо шогирдонро дошт, ки хомӯшона ба ӯ ҷалб мешуданд. аз сабаби ноустувории ҳозибаи илоҳии ӯ. Баъдтар ман фаҳмидам, ки Лаҳирӣ Махасая аксар вақт Кебаланандаро ҳамчун *риши* ё доное, ки равшан шудааст, тавсиф мекард.

Мӯйҳои чингиладори боҳашамат чехраи зебои муаллимамро ихота карда буданд. Чашмони сиёҳи ӯ бемаънӣ ва шаффофи кӯдакӣ буданд. Ҳама ҳаракатҳои бадани нозукаш бо як андешаи оромбахш тавсиф мешуданд. Ӯ, ки ҳамеша нарма ва меҳрубон буд, дар шуури бепоён мустаҳкам ҷой гирифта буд. Бисёре аз соатҳои хушбахтии мо якҷоя дар мулоҳизаи амиқ *Крия гузаронида шуданд*.

шастраҳои қадимӣ ё китобҳои муқаддас як шахси бонуфуз буд: дониши ӯ ба ӯ унвони "Шастри Махасая"-ро оварда буд, ки одатан бо он ба ӯ муроҷиат мекарданд. Аммо пешрафти ман дар илми санскрит ноидаи гирифтани набуд. Ман ҳар фурсатро меҷустам, ки грамматикаи насриро тарк кунам ва дар бораи йога ва Лаҳири Махасая сӯҳбат кунам. Рӯзе устои ман маро бо нақл кардани чизе аз ҳаёти худ бо устод водор кард.

"Кам хушбахтона, Ман буд қодир ба боқӣ мондан наздик Лаҳирӣ Махасая барои даҳ солҳо. Ӯ Бенарес Ҳадафи шабонаи ман аз зиёрати хона буд. Гуру ҳамеша дар як меҳмонхонаи хурди пеши ошёнаи якум ҳузур дошт. Вақте ки ӯ дар ҳолати лотус рӯи курсии ҷӯбини бепушт нишаста буд, шогирдонаш ӯро дар шакли нимдоира оро медоданд. Чашмонаш аз шодмонии Илоҳӣ мекурахшиданд ва рақс мекарданд. Онҳо ҳамеша нимпӯш буданд ва аз тариқи кураи телескопии дарунӣ ба кураи неъматӣ абадӣ менигаристанд. Ӯ кам гап мезад. Баъзан нигоҳи ӯ ба донишҷӯе, ки ба кӯмак ниёз дошт, нигаронида мешуд; суханони шифобахш мисли тармаҳои нур мерехтанд.

«Бо нигоҳи устод дар ман оромии тасвирнашавандае пайдо шуд. Ман аз бӯи хуши ӯ фаро гирифта шудам, гӯе аз лотуси беохир. Бо ӯ будан, ҳатто бе мубодилаи як калима барои рӯзҳо, таҷрибае буд, ки тамоми вучуди маро дигаргун кард. Агар ягон монеаи ноаён дар роҳи... Бо тамаркузи худ, ман дар пои устод мулоҳиза мекардам. Дар он ҷо ҳолатҳои заифтарин ба осонӣ ба ман мерасиданд. Чунин даркҳо дар ҳузури муаллимони пасттар аз ман пинҳон мешуданд. Устод маъбади зиндаи Худо буд, ки дарҳои махфии он тавассути садоқат барои ҳамаи шогирдон боз буданд.

"Лаҳирӣ Махасая тафсиргари китоби Навиштаҳо набуд. Ӯ бе ягон заҳмат ба "китобхонаи илоҳӣ" ғӯта зад. Кафки калимаҳо ва пошидани андешаҳо аз

чашмаи дониши ҳамадонаш ҷорӣ мешуданд. Ў клавишҳои аҷиб дошт, ки илми амиқи фалсафиро, ки асрҳо пеш дар Ведаҳо ҷойгир шуда буд, боз мекард . **4-6** Агар аз ӯ хоҳиш карда мешуд, ки сатҳҳои гуногуни шуури дар матнҳои қадим зикршударо шарҳ диҳад, ӯ бо табассум розӣ мешуд.

«Ман ин ҳолатҳоро аз сар мегузаронам ва ҳоло ба шумо он чиро, ки мебинам, нақл мекунам». Аз ин рӯ, ӯ қомилан фарқ мекард. муаллимони Ташкили Тандурустии Ҷаҳон ӯҳдадорӣ кардан муқаддасоти муқаддас ба хотира ва баъд додан ба пеш амалӣ нашуда абстраксияҳо.

«Лутфан, бандҳои муқаддасро ҳамон тавре ки маънояш ба шумо мерасад, шарҳ диҳед». Ин устои хомӯш аксар вақт ба шогирди наздиқаш ин дастурро меод. «Ман андешаҳои шуморо роҳнамоӣ мекунам, то тафсири дуруст бошад».

гуфта шудааст.' Бо ин роҳ бисёре аз тасаввуроти Лаҳирӣ Маҳасая бо шарҳҳои пурмазмунӣ донишҷӯён сабт шуданд.

«Устод ҳеҷ гоҳ эътиқоди ғуломонаро насихат наметод. «Суханҳо танҳо садафҳоянд», - гуфт ӯ. «Бо тамос бо шодмонӣ худ дар мулоҳиза боварӣ ба ҳузури Худоро ба даст оред».

"Не масъала чӣ шогирдӣ мушкилот, гуру маслиҳат дода шудааст *Крия Йога* барои он ҳалли.

"Калиди йога вақте ки ман дигар дар бадан барои роҳнамоии шумо нестам, самаранокии худро гум намекунам. Ин техникаро бо роҳи илҳомҳои назариявӣ бастан, сабт кардан ва фаромӯш кардан мумкин нест. Дар роҳи озодии худ тавассути *Крия*, ки қудрати ӯ дар амал аст, беист идома диҳед."

«Ман худам *Крияро* самараноктарин воситаи наҷот тавассути кӯшиши худ мешуморам, ки то кунун дар ҷустуҷӯи инсон барои беохирӣ таҳаввул ёфтааст». Кебалаанда бо ин шаҳодати самимӣ хулоса кард. «Бо истифода аз он, Худои қодири мутлақ, ки дар ҳама одамон пинҳон аст, ба таври намоён дар бадани Лаҳирӣ Маҳасая ва як қатор шогирдонӣ ӯ таҷассум ёфт».

Мӯъҷизаи монанд ба Масеҳ аз ҷониби Лаҳирӣ Маҳасая дар ҳузури Кебалаанда рух дод. Рӯзе муаллими муқаддаси ман ин қиссаро бо ҷашмони дур аз матнҳои санскрит, ки пеши мо буданд, нақл кард.

«Шогирди нобино, Раму, раҳми маро бедор кард. Оё дар ҷашмонаш нуре набошад, вақте ки ӯ ба устои худ, ки дар ӯ илоҳӣ пурра фурузон буд, содиқона хизмат мекард? Як субҳ ман мехостам бо Раму сӯхбат кунам, аммо ӯ соатҳои дароз бо сабр нишаста, бо *панкҳаи дастсохтаи барги нахл гуруро медурахшид*. Вақте ки ниҳоят муридон аз утол баромад, ман аз паси ӯ рафтам.»

"Раму, Чӣ хел дароз доштан ту буд нобино?

"Аз таваллудам, ҷаноб! Ҳеҷ гоҳ ҷашмони ман бо як нигоҳи офтоб

баракат наёфтаанд." "Устои тавоноӣ мо метавонад ба шумо кумак

кунад. Лутфан, дуо кунед."

"Рӯзи дигар Раму бо тарсу ҳарос ба Лаҳири Маҳасая наздик шуд. Шогирд қариб шарм дошт, ки аз пур аз неъматӣ рӯҳонии худ сарвати ҷисмонӣ илова кунад."

«Устод, равшанкунандаи коинот дар туст. Ман аз ту илтиҷо мекунам, ки нури Ёро ба ҷашмонам биёри, то ки ман нури камтари офтобро дарк кунам».

"Раму, касе фиреб хӯрдааст, ки маро дар ҳолати душвор қарор диҳад.

Ман қудрати шифобахшӣ надорам.' ""Чаноб, Беохири даруни шумо

бешубҳа метавонад шифо бахшад.'

«Ин дар ҳақиқат фарқ мекунад, Раму. Ҳадди Худо дар ҳеч кучо нест! Он ки ситорагон ва ҳуҷайраҳои гӯштро бо дурахши пурасрори ҳаёт меафрӯзад, бешубҳа метавонад ба чашмони шумо дурахши биной оварад.»

"Устод пешонии Рамуро дар нуқтаи байни абрӯвонаш ламс кард. **4-7** «Фикри худро мутамарказ нигоҳ доред» Он ҷо, ва зуд-зуд суруд ном аз пайғамбар Рама **4-8** барои Ҳафт рӯзҳо. Дар

шукӯҳ аз офтоб бояд доштан як махсус субҳ барои ту.'

"Инак! дар як ҳафта ҳамин тавр шуд. Бори аввал Раму чехраи зебои табиатро дид. Донишманди ҳама чиз ба шогирдаш бехато дастур дода буд, ки номи Рамаро, ки ўро аз ҳама авлиёи дигар бештар дўст медошт, такрор кунад. Имони Раму хоки бо садоқат шудгоршудае буд, ки дар он тухми пурқудрати устоди доимӣ... шифобахшӣ сабзид." Кебалананда буд хомӯш барои як лаҳза, баъд пулакӣ як минбаъд эҳтиром ба устоди худ.

«Дар ҳама мӯъҷизаҳое, ки Лаҳирӣ Махасая нишон дод, маълум буд, ки ў ҳеҷ гоҳ ба принсипи худписандӣ - **4-9 роҳ наодоааст**». худро қувваи сабабгор ҳисоб кунад. Бо камоли таслимшавии бечунучаро, устод ба Қудрати Шифобахши Асосӣ имкон дод, ки озодона тавассути ў чорӣ шавад.

«Ҷасадҳои сершуморе, ки тавассути Лаҳири Махасая ба таври аҷиб шифо ёфта буданд, дар ниҳоят маҷбур шуданд, ки оташи сӯзонданро фурӯ баранд. Аммо бедоршавии рӯҳонии хомӯше, ки ў ба амал овард, шогирдони Масеҳмонанде, ки ў ташаккул дод, мӯъҷизаҳои нопадидшавандаи ўст».

Ман ҳаргиз шуд як санскритӣ олим; Кебалананда таълим дода шудааст ман як фолбин синтаксис.

4-1 : Ба маънои асли, «даст кашидан». Аз санскритӣ феъл решаҳо, "ба рехтагарӣ як сӯ."

4-2 : Таъсири аз гузашта амалҳо, дар ин ё як собиқ ҳаёт; аз санскритӣ *кри* , "ба кунед."

4-3 : *Бхагавад Гита* , IX, 30-31. Кришна буд бузургтарин пайғамбар аз Ҳиндустон; Арчуна буд ў пеш аз ҳама шогирд.

4-4 : Ман ҳамеша муроҷиат карда шуд ў мисли Ананта-да. *Да* аст як эҳтиромнок пасванд ки калонӣ бародар дар як ҳиндӣ оила аз бародарону хоҳарони хурдсол мегирад.

4-5 : Дар вақти вохӯрии мо, Кебалананда ҳанӯз ба Ордени Свами ҳамроҳ нашуда буд ва умуман "Шастри Махасая" номида мешуд. Ба канорагирӣ кардан ошӯфтагӣ бо ном аз Лаҳирӣ Махасая ва аз Устод Махасая (боб9), Ман ҳастам ишора ба ман санскритӣ муаллим танҳо аз ҷониби ў баъдтар роҳиб ном аз Свами Кебалананда. Ў тарҷумаи ҳол дорад буд ба наздикӣ нашршуда дар Бенгалӣ Таваллудшуда дар Хулна ноҳия аз Бенгал дар 1863, Кебалананда дод боло ў бадан дар Бенарес дар синну .сол аз шасту ҳашт

.Ў оила ном буд Ашутос Чаттерҷӣ

4-6 : Дар қадимӣ чор *Ведаҳо* иборат аст аз болои 100 мавҷудбуда каноникӣ китобҳо. Эмерсон пулакӣ пайравӣ эҳтиром дар ў *Рӯзнома* ба андешаи ведикӣ: «Он мисли гармӣ ва шаб ва уқёнуси нафасгир бузург аст. Он дорои ҳар як эҳсоси динӣ, тамоми ахлоқи бузургест, ки ба ҳар як ақли шоирӣ наҷиб ташриф меоранд. Агар ман ба худам эътимод кунам, китобро як сӯ гузоштан бефоида аст;

чангалҳо ё дар як қайқ бар ҳавз, Табиат месозад як *Брахмин* аз ман аини замон: абадӣ зарурат, абадӣ .Ин эътиқоди ўст. Сулҳ, мегӯяд ў ба ман, ва покӣ ва мутлақ ҷуброн, қудрати бепоён, хомӯшии бепоён.

" .тарк кардан- инҳо дардовар кафорат кардан ҳама гуноҳ ва овардан ту ба хушбахтӣ аз Ҳашт Худоён

4-7 : Дар нишастгоҳ аз "якка" ё рӯҳонӣ чашм Дар марг шуур аз мард аст одатан кашидашуда ба ин муқаддас нуқта, ба назар гирифтани чашмони бардошташуда дар мурдагон.

4-8 : Дар марказӣ муқаддас фигура аз санскритӣ эпикӣ, *Рамаяна* .

4-9 : Аҳанкара, худписандӣ; айнан, "Ман кунед." Дар реша сабаб аз дуализм ё иллюзия аз *майя* , ки дар он ҷо мавзӯ (эго) ҳамчун ашё пайдо мешавад; махлуқот худро эҷодкор тасаввур мекунад.

БОБ: 5

А "Атри "Сент" Намоишҳо Ё Мӯъҷизаҳо

"Ба ҳар чиз Он ҷо аст як мавсим, ва як вақт ба ҳар мақсад дар зерӣ биҳишт."

Ман ин ҳикмати Сулаймонро надоштам, то маро тасаллӣ диҳад; ман дар ҳар сафаре, ки аз хона берун мерафтам, бо чашмони пурҷӯшу хурӯш ба атрофам менигаристам, то чеҳраи устоди тақдирсозамро пайдо кунам. Аммо роҳи ман то хатми мактаби миёна аз роҳи ӯ нагузашт.

Ду сол байни парвози ман бо Амар ба сӯи Ҳимолой ва рӯзи бузурги вуруди Шри Юктесвар ба ҳаёти ман гузашт. Дар ин муддат ман бо як қатор ҳакимон - "Авлиёи атр", "Паланг Свами", Нагендра Нат Бҳадурӣ, устод Маҳасая ва олими машҳури бангоӣ Чагадис Чандра Босе вохӯрдм.

Вохӯрии ман бо "Атри Муқаддас" ду муқаддима дошт, яке ҳамоҳанг ва дигаре хандаовар.

«Худо содда аст. Ҳама чизи дигар мураккаб аст. Арзишҳои мутлақро дар ҷаҳони нисбии табиат ҷустуҷӯ накунад .»

Ин хулосаҳои фалсафӣ оҳиста ба гӯшам расиданд, вақте ки ман хомӯшона дар назди тасвири маъбади Кали истода будам. Бо гардиш ба марди қадбаланд рӯ ба рӯ шудам, ки либосаш ё набудани он дар ӯ *садҳуи саргардонро нишон меод* .

«Шумо дар ҳақиқат ба саргардонии андешаҳои ман роҳ ёфтед!» бо миннатдорӣ табассум кардам. «Омезиши ҷанбаҳои нек ва даҳшатнок дар табиат, ки аз ҷониби Кали рамзгузорӣ шудааст, **5-1**», сарҳои хирадмандтар аз ман дорад!"

"Каме кам аст, ки сирри ӯро ҳал кунад! Некӣ ва бадӣ муаммои душворест, ки зиндагӣ онро мисли сфинкс дар назди ҳар як ақл мегузорад. Аксари одамон, ки ҳеҷ роҳи ҳалро намеҷӯянд, бо ҷони худ ҷарима медиҳанд, ҳоло ҳам мисли рӯзҳои Фива. Дар ин ҷо ва он ҷо, як чеҳраи баланди танҳо ҳеҷ гоҳ шикаст намеҳӯрад. Аз *майя* **5-2** аз дугонагӣ, ӯ ҳақиқати бепоени ваҳдатро мекашад."

"Шумо гап задан бо маҳкумият, ҷаноб."

«Ман муддати тӯлонӣ бо худшиносии самимӣ, равиши хеле дарднок ба хирад

машғул будам. Худсанчиш, риояи бечунучарои андешаҳои инсон як таҷрибаи саҳт ва харобкунанда аст. Он саҳттарин худписандиро майда мекунад. Аммо таҳлили ҳақиқии худ аз ҷиҳати математикӣ барои тавлиди фолбинҳо амал мекунад. Роҳи «худбаёнӣ», эътирофи инфиродӣ, боиси худписандӣ мегардад, ки ба ҳаққи худ боварӣ доранд.»

хусусӣ тафсирҳо аз Худо ва коинот."

"Ҳақиқат фурӯтанона ба нафақа мебарояд, не шак, пеш аз чунин мағрур аслият."
Ман буд лаззат бурдан муҳокима.

«Инсон наметавонад ҳақиқати абадиро дарк кунад, то он даме, ки худро аз даъвоҳо раҳо накунад. Ақли инсон, ки ба луоби садсола бараҳна шудааст, пур аз ҳаёти нафратангези фиребҳои бешумори ҷаҳон аст.»

Муборизаҳои майдонҳои ҷанг дар ин ҷо, вақте ки инсон бори аввал бо душманони ботинӣ мубориза мебарад, ба ночизӣ табдил меёбанд! Ин душманони фоҷиаборе нестанд, ки онҳоро маҷмӯи қудратҳои даҳшатнок мағлуб кардан мумкин аст! Дар ҳама ҷо ҳузурдошта, ноором ва ҳатто дар хоб инсонро таъқиб мекунанд, ки бо силоҳи миазмӣ нозук муҷаҳҳаз шудаанд, меҷӯшанд ҳамаи моро бикӯшанд. Беандеша аст марде, ки идеалҳои худро гӯр мекунад ва ба ӯ таслим мешавад. сарнавишти маъмулӣ. Оё ӯ метавонад ғайр аз нотагон, ҷӯбин ва шарманда ба назар расад?

«Ҷаноби мӯхтарам, оё шумо ба мардуми саргардон

ҳамдардӣ мекунед?» Донишманд як лаҳза хомӯш монд ва

сипас бо овози паст ҷавоб дод.

«Дӯст доштани ҳам Худои ноаён, Анбори ҳама фазилатҳо ва ҳам инсони намоён, ки зоҳиран аз ҳеҷ чиз маҳрум аст, аксар вақт ҳайратангез аст! Аммо ҳунармандӣ ба лабиринт баробар аст. Таҳқиқоти ботинӣ ба зудӣ ягонагиро дар тамоми ақли инсон - ҳешовандии устувори ангезаҳои худхоҳона ошкор мекунад. Ҳадди ақал аз як ҷиҳат, бародарии инсон ошкор мешавад. Пас аз ин кашфи сатҳи баланд фурӯтани даҳшатнок пайдо мешавад. Он ба ҳамдардӣ барои ҳамкорони худ, нобиноӣ аз нерӯҳои шифобахши рӯҳ, ки мунтазири омӯзиш ҳастанд, табдил меёбад».

"The авлиёҳо аз ҳар синну сол, ҷаноб, доштан ҳис кардашуда мисли худат барои ғамҳо аз ҷаҳон."

«Танҳо одами сатҳӣ ҳангоми ғарқ шудан ба ранҷу азоби танг дар ҳаёти дигарон, посух доданро аз даст медиҳад». Чехраи саҳтгиронаи Садҳу ба таври назаррас нарма шуд. «Касе ки машқ мекунад...» худшиносии скальпелӣ густариши раҳми умумиро хоҳад донист. Ба ӯ аз талаботи гӯшхароши нафси худ раҳӣ дода мешавад. Муҳаббати Худо дар чунин хок гул мекунад. Махлуқ ниҳоят ба Офаридгори худ рӯй меорад, агар сабаби дигаре набошад, ки бо андӯх бипурсад: «Чаро, Худовандо, чаро?» Бо қамчинҳои пасти дард, инсон ниҳоят ба сӯи Ҳузурӣ Беохир равона карда мешавад, ки танҳо зебоии ӯ бояд ўро ҷалб кунад.

Ман ва ҳаким дар маъбади Калиғати Калкутта, ки ман барои тамошои шукӯҳи машҳури он ба он ҷо рафта будам, ҳузур доштем. Ҳамсафари тасодуфии ман бо

ишораи дастӣ шаъну шарафи зебои онро нодида гирифт.

"Хиштҳо ва миномёт суруд хондан мо не шунидашаванда оҳанг; дил мекушояд танҳо ба инсон суруд аз будан."

Мо ба сӯи нури офтоби ҷолиб дар даромадгоҳ, ки аз он ҷо издиҳоми диндорон аз ин сӯ ва ин сӯ мегузаштанд, сайругашт кардем.

«Ту ҷавонӣ.» Донишманд бо андеша ба ман нигарист. «Ҳиндустон низ ҷавон аст. *Ришиҳои қадим* **5-3** намунаҳои ногузири зиндагии маънавиро муқаррар кардаанд. Суханони қадимии онҳо барои имрӯз ва имрӯз кофӣанд. Фармонҳои интизомӣ, ки кӯҳна нашудаанд ва бар зидди найрангҳои моддӣ бетаҷриба нестанд, Ҳиндустонро то ҳол шакл медиҳанд. Бо ҳазорсолаҳо - бештар аз он ки олимони шармгин ҳисоб мекунанд! - шубҳанок Вақт арзиши Ведикро тасдиқ кардааст. Онро ҳамчун мероси худ қабул кунед."

садхуи фасеҳ бо эҳтиром хайрухуш мекардам , ӯ тасаввуроти фолбинонаеро ошкор кард: «Пас аз он ки шумо имрӯз аз ин ҷо меравед, бо шумо як таҷрибаи ғайриоддӣ хоҳад буд».

Ман аз ҳавлии маъбад баромада, бемаънӣ дар он ҷо сайругашт кардам. Вақте ки аз гӯша гузаштам, ба як шиноси деринаам дучор шудам - яке аз он бачаҳои беандеша, ки қудрати суханронии онҳо вақтро нодида гирифта, абадиятро қабул мекунад.

«Агар шумо ҳама чизеро, ки дар тӯли шаш соли ҷудоиямон рӯй додааст, ба ман нақл кунед, ман шуморо дар муддати хеле кӯтоҳ раҳо мекунам».

"Чӣ як парадокс! Ман бояд тарк кардан ту ҳоло."

Аммо ӯ дастамро гирифта, порчаҳои иттилоотро берун овард. Ӯ мисли гурги гурусна буд, фикр кардам ман бо шӯхӣ; ҳар қадар ман дарозтар гап мезадам, ҳамоно қадар бо иштиҳо хабар меҷуст. Дар дилам аз худои Кали илтимос мекардам, ки роҳи фирори бомаҳоратеро пайдо кунад.

Ҳамроҳам ногаҳон маро тарк кард. Ман бо сабуки оҳ кашидам ва суръати худро дучанд кардам, зеро аз такрори таби беҳудаи бемаънӣ метарсидам. Бо шунидани қадамҳои тез аз пасам суръати худро тез кардам. Ҷуръат накардам, ки ба қафо нигоҳ кунам. Аммо ҷавон бо як ларзиш ба ман ҳамроҳ шуд ва шодмонӣ китфамро фишурд.

«Ман фаромӯш кардам, ки ба шумо дар бораи Гандҳа Бобо (Авлиёи атр), ки дар он хона зеб медиҳад, нақл кунам». Ӯ ба манзиле, ки чанд ярд дуртар буд. «Бо ӯ шинос шавед; ӯ ҷолиб аст. Шумо шояд таҷрибаи ғайриоддӣ дошта бошед. Хайр,» ва ӯ дар асл маро тарк кард.

Пешгӯии ба ин монанд дар бораи садху дар маъбади Калифат ба ёдам омад. Ман бо шавқу завқ ба хона даромадам ва маро ба як меҳмонхонаи бароҳат бурданд. Издиҳоми одамон, ба таври шарқӣ, дар ин ҷо ва он ҷо рӯи қолини ғафси норанҷӣ нишаста буданд. Пичирроси ҳайратангез ба гӯшам расид:

"Ба Ганда Бобо дар пӯсти паланг нигоҳ кунед. Ӯ метавонад бӯи табиӣ ҳар гулро ба гули бебӯй диҳад." як, ё эҳё кардан як пажмурда шукуфтан, ё сохтан як шахс пӯст ихроҷ кардан дилкаш хушбӯй."

Ман рост ба авлиё нигоҳ кардам; нигоҳи тези ӯ ба ман дӯхта шуда буд. Ӯ пурқувват ва ришдор, пӯсти сиёҳ ва чашмони калону дурахшон дошт.

«Писарам, аз диданат хурсандам. Ҳар чизеро, ки меҳоҳӣ, бигӯ. Атр

меҳоҳӣ?» «Барои чӣ?» — фикр кардам ман суҳанони ӯро кӯдакона
мегуфтам.

"Барои эҳсос кардани роҳи мӯъҷизавии лаззат бурдан аз
атрҳо." "Истифодаи Худо барои эҷоди бӯйҳо?"

"Чӣ аз он? Худо месозад атр ба ҳар ҳол."

"Бале, аммо Ў шишаҳои заифи гулбаргҳоро барои истифодаи нав ва партофтан месозад. Оё шумо метавонед гулҳоро ба вучуд оред?"

"Ман моддӣ шудан атрҳо, хурд дӯст."

"Баъд бӯй заводҳо ирода рафтан берун аз тиҷорат."

«Ман ба онҳо иҷозат медиҳам, ки тиҷорати худро нигоҳ доранд! Мақсади худи ман нишон додани қудрати Худоист.» «Чаноб, оё исбот кардани Худо зарур аст?

Оё Ў дар ҳама чиз, дар ҳама ҷо мӯъҷизаҳо нишон намедиҳад?» «Бале, аммо мо низ бояд баъзе аз гуногунии бепоёни эҷодии Ўро зоҳир кунем.»

«Барои аз худ кардани санъати шумо

чӣ қадар вақт лозим шуд?» «Дувоздаҳ

сол».

"Барои истехсоли атрҳо бо роҳҳои астрали! Ба назар чунин мерасад, ки эй авлиёи мӯхтарами ман, шумо даҳҳо солро барои атрҳое, ки бо чанд рупия аз гулфурӯшӣ ба даст оварда метавонед, беҳуда сарф кардаед."

"Атриёт пажмурда шудан бо гулҳо."

"Атриёт пажмурда шудан бо марг. Чаро бояд Ман хоҳиш ки ки писанд аст бадан танҳо?"

«Чаноби файласуф, шумо ақли маро шод кардед. Акнун дасти ростатонро дароз кунед.» Ў ишораи дуо кард .

Ман чанд фут аз Гандха Бобо дуртар будам; каси дигар ба қадри кофӣ наздик набуд, ки ба баданам даст расонад. Ман дастамро дароз кардам, ки йог ба он даст нарасонд.

"Шумо кадом атрро

мехоҳед?" "Роза."

"Бошад он пас."

Ба ҳайрати ман, бӯи дилкаши садбарг аз маркази кафи дастам саҳт паҳн шуд. Ман бо табассум аз гулдони наздик як гули калони сафеди бебӯйро гирифтам.

«Оё ин гули бебӯйро метавон ёсмин фаро

гирифт?» «Бигзор ҳамин тавр бошад».

Аз гулбаргҳо бӯи хуши ясмин фавран меомад. Ман аз мӯъҷизакор изҳори сипос намудам ва худро дар паҳлӯи яке аз шогирдонаш нишастам. Ў ба ман гуфт, ки Гандҳа Бобо, ки номи аслии ӯ Вишудхананда буд, аз устоде дар Тибет бисёр асрори аҷиби йогаро омӯхтааст.

йога, Ман буд кафолат дода шудааст, дошт ба даст овардашуда синну сол аз аз болои як ҳазор солҳо.

«Шогирди ӯ Ганда Бобо на ҳамеша ҳунарҳои атрӣ-атрии худро бо тарзи оддии шифоӣ, ки шумо нав шохиди он будед, иҷро мекунад». Шогирд бо ифтихори ошкоро ба устодаш гуфт. «Раванди ӯ ба таври васеъ фарқ мекунад, то ба гуногунии хислатҳо мувофиқат кунад. Ӯ аҷоиб аст! Бисёре аз зиёиёни Калкутта аз ҷумлаи пайравони ӯ ҳастанд».

Ман дар дил қарор додам, ки худро ба шумораи онҳо илова накунам. Як гуруи аз ҳад зиёд "аҷиб" ба ман писанд набуд. Бо изҳори сипоси боадабона ба Ганда Бобо, ман рафтам. Ба хона баргашта, дар бораи се воҳурии гуногуне, ки рӯз ба сарам омад, андеша кардам.

Вақте ки ман аз дарвозаи кӯчаи Гурпар

медаромадам, хоҳарам Ума маро пешвоз гирифт.

"Шумо бо истифода аз атрҳо хеле зебо шуда

истодаед!"

Бе як калима, Ман ишора кард вай ба бӯйи ман даст.

"Чӣ як ҷолиб садбарг хушбӯй! Он аст ғайриоддӣ қавӣ!"

Бо фикр кардани «хеле ғайриоддӣ»-и ин, ман хомӯшона гули хушбӯйи астралиро зери бинии ӯ гузоштам.

«Оҳ, ман ёсминро дӯст медорам!» Вай гулро гирифт. Вақте ки вай аз навъи гуле, ки бебӯйи медонист, бӯи ёсминро борҳо бӯй мекард, чеҳрааш як ҳайрати бемаънӣ пайдо шуд. Аксуламалҳои ӯ шубҳаи маро дар бораи он, ки Гандҳа Бобо ҳолати худҳонаеро ба вучуд овардааст, ки дар он танҳо ман метавонистам бӯйҳоро эҳсос кунам, беасос карданд.

Баъдтар ман аз дӯстам Алакананда шунидам, ки "Атри Муқаддас" қудрате дорад, ки кош миллионҳо гуруснагони Осиё ва имрӯз низ дар Аврупо онро дошта бошанд.

Алакананда ба ман гуфт: «Ман дар хонаи Гандҳа Бобо дар Бурдван ҳамроҳ бо сад меҳмони дигар ҳузур доштам. Ин як чорабиниҳои тантанавӣ буд. Азбаски йог қудрати берун овардани ашёро аз ҳаво дошт, ман бо ханда аз ӯ хоҳиш кардам, ки чанд мандарини мавсимӣ тайёр кунад. Фавран *лучиҳо* ⁵⁻⁴ ки дар ҳамаи табақҳои барги банан мавҷуд буданд, варам карданд. Дар ҳар як лифофаи нон як мандарини пӯсткандашуда мавҷуд буд. Ман бо каме тарс аз худам газидам, аммо онро хеле болаззат ёфтам."

Солҳо пас ман бо дарки ботинӣ фаҳмидам, ки чӣ тавр Ганда Бобо ба моддиятҳои худ ноил шудааст. Мутаассифона, ин усул аз дастрасии тӯдаи гуруснагони ҷаҳон берун аст.

Ангезаҳои гуногуни ҳиссиётӣ, ки инсон ба онҳо вокуниш нишон медиҳад — ламсӣ, визуалӣ, таъмӣ, шунавоӣ ва бӯй — тавассути тағирёбии ларзишии электронҳо ва протонҳо ба вуҷуд меоянд. Дар навбати худ, ларзишҳо аз ҷониби "лифтонҳо", қувваҳои нозуки ҳаётӣ ё энергияҳои нозуктар аз атомӣ, ки бо панҷ моддаи алоҳидаи ҳиссиётӣ пур карда шудаанд, танзим карда мешаванд.

Гандха Бобо, ки худро бо қувваи кайҳонӣ тавассути амалияҳои муайяни йог танзим мекард, тавонист роҳнамоӣ кунад лайфтронеро барои аз нав танзим кардани сохтори ларзишии худ ва объективӣ кардани натиҷаи дилхоҳ истифода бурд. Атр, мева ва дигар мӯъҷизаҳои ӯ воқеан моддигардони ларзишҳои дунявӣ буданд, на эҳсосоти ботинии бо роҳи гипнозӣ тавлидшуда. 5-5

Мӯъҷизаҳое, ки аз ҷониби "Авлиёи атр" нишон дода шудаанд, аҷибанд, аммо аз ҷиҳати маънавӣ бефоидаанд. Онҳо ғайр аз вақтхушӣ мақсади кам доранд ва аз ҷустуҷӯи ҷиддии Худо дурӣ меҷӯянд.

Гипноз аз ҷониби табибон дар ҷарроҳии хурд ҳамчун як навъ хлороформи равонӣ барои шахсоне, ки метавонанд аз ҷониби анестезия зери хатар бошанд, истифода мешуд. Аммо ҳолати гипнозӣ барои онҳое, ки аксар вақт ба он дучор мешаванд, зараровар аст; таъсири манфии равонӣ ба вучуд меояд, ки бо мурури замон ҳуҷайраҳои мағзи сарро аз кор мебарорад.

Гипноз ворид шудан ба қаламрави шуури каси дигар аст. Падидаҳои муваққатии он бо мӯъҷизаҳое, ки мардони дорои дарки илоҳӣ анҷом медиҳанд, ҳеҷ умумияте надоранд. Дар Худо бедор бошед, авлиёи ҳақиқӣ бо иродаи ҳамоҳанг бо Орзукунандаи кайҳонии эҷодӣ дар ин ҷаҳони хоб тағйирот ворид мекунанд.

Намоиши пур аз қудратҳои ғайриоддӣ аз ҷониби устодон маҳкум карда мешавад. Абу Саид, ориф, боре ба баъзе *фолбинҳое*, ки ба қудратҳои мӯъҷизавии худ бар об, ҳаво ва кайҳон фаҳр мекарданд, хандид.

«Қурбоққа низ дар об дар хона аст!» — бо тамасхури нарма ишора кард Абу Саид. «Зог ва каргас ба осонӣ дар ҳаво парвоз мекунанд; шайтон ҳамзамон дар Шарқ ва ҳам дар Ғарб ҳузур дорад! Марди ҳақиқӣ аст ӯ Ташкили Тандурустии Ҷаҳон зиндагӣ мекунад дар адолат дар байни ӯ ҳамкор мардон, Ташкили Тандурустии Ҷаҳон меҳарад ва мефурӯшад, ҳанӯз аст ҳаргиз барои як лаҳза фаромӯш кардани Худо!" Дар мавриди дигар, муаллими бузурги форсӣ назари худро дар бораи ҳаёти динӣ чунин баён кард: "Он чиро, ки дар сарат ҳаст (хоҳишҳо ва орзуҳои худхоҳона), як сӯ гузор; он чиро, ки дар дастат ҳаст, бо саховат тақдим кунӣ; ва ҳеҷ гоҳ аз зарбаҳои душворӣ натарсӣ!"

На ҳаками беғараз дар маъбади Калигат ва на йогие, ки дар Тибет таълим гирифта буд, орзуи маро барои гуру қонеъ накарданд. Дилам барои эътирофи худ ба ягон мураббӣ ниёз надошт ва худаш «Браво!» -ро баландтар, зеро аз хомӯшӣ хеле кам ба он даъват мешуд. Вақте ки ман ниҳоят бо устодам вохӯрдм, ӯ танҳо бо намунаи олий ба ман андозаи марди ҳақиқиро омӯзонд.

5-1 : Кали намояндагӣ мекунад абадӣ принцип дар табиат. Вай аст анъанавӣ тасвиршуда мисли як чордаст зан, истода дар шакл аз Худо Шива ё Беохир, зеро табиат ё афсонавӣ ҷаҳон аст решадор дар Нуменон. Дар чор дастҳо рамзи хусусиятҳои асосӣ мебошанд, ду неқӯр ва ду харобиовар, ки нишонаи дугонагии асосии материя ё офариниш мебошанд.

5-2 : Космик иллюзия; айнан, "он андозагир." *майя* аст ҷодугарӣ қудрат дар эҷод аз ҷониби ки маҳдудиятҳо ва тақсимоат ҳастанд зоҳиран ҳозир дар беандоза ва Ҷудонопазир. Эмерсон навишт пайравӣ шеър, ба ки ӯ дод унвони *Майя* :

Иллюзия асарҳо ногузаранда, Бофандагӣ торҳо бешумор, Вай ҳамҷинсгаро расмҳо ҳаргиз нокомӣ, Издиҳом ҳар .як дигар, парда дар парда, ҷодугар, ки марде, ки ташнаи фиреб аст, ба ӯ бовар хоҳад кард

5-3 : Дар *ришиҳо* , ба маънои асли «бинандагон», буданд муаллифон аз *Ведаҳо* дар як

номуайян қадимӣ.. 5-4: Нони ҳиндӣ ҳамвор ва мудаффар..

Лаймон қариб дарк кардан васеъ қадамҳо аз асри бистум илм. Трансмутатсия аз металлҳо ва дигар :5-5 хобҳои алхимиявӣ ҳастанд дидан иҷрои ҳар рӯз дар марказҳо аз илмӣ тадқиқот аз болои ҷаҳон. Дар барҷаста Фаронсавӣ кимиёшинос, М. Жорж Клод, соли 1928 дар Фонтенбло пеш аз як маҷлиси илмӣ тавассути дониши кимиёвии худ дар бораи табилабӣи оксиген "мӯъҷизаҳо" нишон дод. "Чӯбчаи ҷодугар"-и ӯ оксигени оддӣ буд, ки дар найчаи рӯи миз ҷӯшида буд. Олим "як мушт регро ба сангҳои қиматбаҳо, оҳанро ба ҳолати монанд ба шоколади ғудохта ва пас аз он ки гулҳоро аз рангҳояшон маҳрум кард, онҳоро ба консистенсияи шиша табдил".дод

Ҷаноби Клод шарҳ дод, ки чӣ гуна баҳро бо табдили оксиген ба миллионҳо фунт қувваи асп табдил додан "мумкин аст;" Чӣ хел об ки ҷӯшон аст не ҳатман сӯхтан; Чӣ хел хурд теппаҳо аз рег, аз ҷониби як якка бӯй аз лӯлаи оксигени нафаскашӣ, ки метавонист ба ёқут, ёқут ва топаз табдил дода шавад; ва ӯ замонро пешгӯй кард, ки кай барои одамон имкон пайдо мешавад, ки бе таҷҳизоти ғаввосӣ дар қаъри уқёнус роҳ раванд. Ниҳоят, олим бо дур кардани сурх аз нурҳои офтоб, чехраҳои онҳоро сиёҳ кард ва тамошобинонро ба ҳайрат .овард

Ин олими машҳури фаронсавӣ ҳавои моеъро бо усули васеъкунӣ истеҳсол кардааст, ки бо он ӯ тавонист моеъҳои гуногунро ҷудо кунад. газҳо аз ҳаво, ва дорад кашфшуда гуногун маъно аз механикӣ истифода аз фарқиятҳо аз . ҳарорат дар оби баҳр

БОБ: 6

Дар Паланг Свами

"Ман доштан кашфшуда Паланг Свами суроға. Бигзор мо боздид ӯ фардо."

Ин пешниҳоди хуш аз ҷониби Чанди, яке аз дӯстони мактаби миёнаам, омад. Ман орзуи вохӯрӣ бо авлиёе доштам, ки дар давраи пеш аз роҳибӣ палангҳоро бо дастони бараҳнааш дастгир карда, бо онҳо мубориза бурда буд. Дар ман як шавқи писарона нисбат ба чунин корнамоиҳои аҷиб вучуд дошт.

Рӯзи дигар сардии зимистон фаро расид, аммо ман ва Чанди бо шодӣ берун рафтем. Пас аз шикори беҳуда дар Бхованипур, дар беруни Калкутта, мо ба хонаи дуруст расидем. Дар ду ҳалқаи оҳанин буд, ки ман онҳоро бо садои баланд садо додам. Бо вучуди садои баланд, як хизматгор бо қадамзании оҳиста наздик шуд. табассум ба маънои аслии ки меҳмонон, бо вучуди онҳо садо, буданд беқудрат ба ҳалалдор кардан оромӣ аз хонаи як авлиё.

Ман ва ҳамроҳам аз ин сарзаниши хомӯшона миннатдор будем, ки ба меҳмонхона даъват шуда будем. Интизории тӯлонии мо дар он ҷо боиси

нигарониҳои нохуш гардид. Қонуни нонавиштаи Ҳиндустон барои чӯяндаи ҳақиқат сабр аст; устод метавонад қасдан хоҳиши шахсро барои мулоқот бо ӯ санҷад. Ин найранги равонӣ дар Ғарб аз ҷониби табибон ва дандонпизишкон озодона истифода мешавад!

Ниҳоят, хизматгор маро даъват карда, ман ва Чанди ба як хонаи хоб ворид шудем. Соҳонги машҳур **6-1** Свами рӯи каташ нишаста буд. Дидани ҷасади бузурги ӯ ба мо аҷибе таъсир кард.

Бо чашмони барҷаста, мо бесадо истода будем. Мо қаблан ҳеҷ гоҳ чуни сина ё бисепси монанд ба тӯби футболро надида будем. Дар гардани бузург, чехраи хашмгин ва ороми свами бо мӯйҳои ҷоришаванда, риш ва мӯйлаб оро дода шуда буд. Дар чашмони сиёҳаш нишонае аз хислатҳои кабӯтармонанд ва палангмонанд медурахшид. Ў либоси бараҳна дошт, ба ҷуз аз пӯсти паланг дар камари мушакиаш.

Вақте ки ман ва дӯстам овози худро пайдо кардем, бо роҳиб салом додем ва аз маҳорати ӯ дар арсаи ғайриоддии гурбаҳо изҳори тааҷҷуби худ кардем.

"Лутфан, ба мо намегӯед, ки чӣ тавр бо муштҳои луч ваҳшиёнатарин ҳайвонҳои ҷангал, бенгалҳои шоҳонаро сарнагун кардан мумкин аст?"

— Писаронам, мубориза бо палангҳо барои ман ҳеҷ чиз нест. Агар лозим бошад, ман имрӯз метавонам ин корро кунам. — Ў кӯдакона хандид. — Шумо ба палангҳо палангҳо менигаред; ман онҳоро гурбаҳои хурд мешиносам.

"Свамиҷӣ, ман фикр мекунам, ки метавонам бо ин фикр, ки палангҳо гурбаҳои муш ҳастанд, ба зеҳни ҳуши худ таъсир расонам, аммо оё ман метавонам палангҳоро водор кунам, ки ба ин бовар кунанд?"

"Албатта, қувват низ зарур аст! Аз кӯдаке, ки палангро гурбаи хонагӣ тасаввур мекунад, пирӯзӣ интизор шудан мумкин нест! Дастҳои пурқувват силоҳи кофии ман ҳастанд."

Ў аз мо хоҳиш кард, ки ӯро то айвон пайравӣ кунем, ки дар он ҷо ба канори девор бархӯрд. Як хишт ба фарш афтод; осмон бо ҷасорат аз байни дандони гумшудаи девор нигарист. Ман аз ҳайрат каме ларзидам; фикр кардам, ки касе ки метавонад хиштҳои гилро аз девори мустаҳкам бо як зарба дур кунад, бешубҳа метавонад дандонҳои палангҳоро ҷобачо кунад!

"Як қатор мардон қудрати ҷисмонӣ доранд, ба монанди ман, аммо то ҳол эътимоди сард надоранд. Онҳое, ки аз ҷиҳати ҷисмонӣ қавӣ ҳастанд, вале аз ҷиҳати рӯҳӣ қавӣ нестанд, метавонанд бо дидани ҳайвони ваҳшиё, ки дар ҷангал озодона савор мешавад, худро аз ҳуш ронанд. Паланг бо ваҳшонияти табиӣ ва муҳити зисташ аз ҳайвони сирки ғизогирифташуда ба кулӣ фарқ мекунад!

"Бо вучуди ин, бисёр мардоне, ки қувваи бузурге доштанд, пеш аз ҳамлаи Бенгали шоҳона ба нотаवонии шадид дучор шудаанд. Ҳамин тариқ, паланг ин мардро дар зеҳни худ ба... табдил додааст." вазъияте мисли гурбаи гов беқарор. Марде, ки дорои ҷисми қавӣ ва азми бениҳоят қавӣ аст, метавонад вазъиятро ба паланг табдил диҳад ва онро ба бедифоии гурбаи гов маҷбур кунад. Ман чанд маротиба ин корро кардам!

Ман комилан розӣ будам, ки титани пеши ман қодир аст метаморфозаи паланг-палангро иҷро кунад. Ба назар чунин менамуд, ки ӯ рӯҳияи таълимӣ дорад; ман ва Чанди бо эҳтиром гӯш кардем.

"Ақл соҳиби мушакҳост. Қувваи зарбаи болға аз энергияи истифодашуда вобаста аст; қудрате, ки аз ҷониби асбоби ҷисмонии инсон ифода мешавад, аз иродаи хашмгин ва ҷасорати ӯ вобаста аст. Бадан воқеан аз ҷониби ақл истеҳсол ва нигоҳ дошта мешавад. Тавассути фишори ғаризаҳо аз ҳаёти гузашта, қувваҳо ё заъфҳо тадриҷан ба шуури инсон ворид мешаванд. Онҳо ҳамчун одатҳо зоҳир мешаванд, ки дар навбати худ ба бадани дилхоҳ ё номатлуб табдил меёбанд. Заъфи зоҳирӣ сарчашмаи зеҳнӣ дорад; дар доираи бад, бадани ба одат басташуда ақлро ҳалалдор мекунад. Агар устод ба худ иҷозат диҳад, ки...

агар хизматгор фармон диҳад, охирин худкома мешавад; ақл низ бо итоат ба диктати ҷисмонӣ ғулом мешавад."

Бо илтимоси мо, ин свамии таъсирбахш розӣ шуд, ки ба мо чизе аз

ҳаёти худ нақл кунад. «Орзуи аввалини ман мубориза бо палангҳо буд.

Иродаи ман қавӣ буд, аммо баданам заиф буд».

Аз ман эҳсоси ҳайрат пайдо шуд. Ба назар чунин менамуд, ки ин мард, ки акнун «бо китфҳои Атлантида, ки барои бардоштан мувофиқанд», ягон вақт метавонист заъфро бидонад.

«Маҳз бо истодагариӣ беандоза дар фикрҳо дар бораи саломатӣ ва қувват ман аз маъюбии худ гузашт кардам. Ман тамоми сабабҳоро дорам, ки қувваи рӯҳии ҷолиберо, ки ман онро асоси воқеии бенгалҳои шоҳона ёфтам, ситоиш кунам».

«Свамии мӯҳтарам, оё шумо фикр мекунед, ки ман ягон вақт метавонам бо палангҳо мубориза барам?» Ин аввалин ва охирин маротибае буд, ки ин орзуи аҷиб ба зеҳнам омад!

— Бале, — табассум кард ӯ. — Аммо намудҳои зиёди палангҳо мавҷуданд; баъзеҳо дар ҷангалҳои хоҳишҳои инсонӣ сайр мекунанд. Аз беҳуш кардани ҳайвонҳо ягон фоидаи маънавӣ ба даст намеояд. Баръакс, бар ғоратгарони ботинӣ ғолиб шавед.

"Май мо бишнавед, ҷаноб, Чӣ хел ту тағйирёфта аз як ромкунанда аз ваҳшӣ палангҳо ба як ромкунанда аз ваҳшӣ ҳавасҳо?"

Паланг Свами хомӯш шуд. Дурӣ ба нигоҳи ӯ пайдо шуд ва тасаввуроти солҳои гузаштаре ба худ ҷалб кард. Ман муборизаи ночизи рӯҳии ӯро дар қабули қарор дар бораи қонеъ кардани дархости ман пай бурдам. Ниҳоят ӯ бо ризоият табассум кард.

"Вақте ки шӯҳрати ман ба авҷи худ расид, он мастии ғурурро овард. Ман қарор додам, ки на танҳо бо палангҳо мубориза барам, балки онҳоро бо ҳилаҳои гуногун нишон диҳам. Орзуи ман маҷбур кардани ҳайвоноти ваҳшӣ буд, ки мисли ҳайвоноти хонагӣ рафтор кунанд. Ман ба иҷрои корнамоиҳои худ дар назди мардум ва бо муваффақияти қаноатбахш шурӯъ кардам."

"Як шом ман падар ворид шуд ман ҳучра дар андешаманд кайфият

«Писарам, ман суханони огоҳкунанда дорам. Ман туро аз балоҳое, ки дар натиҷаи чархҳои сабабу натиҷа ба вучуд меоянд, наҷот меодам».

«Оё ту фаталист ҳастӣ, падар? Оё ба хурофот иҷозат дода мешавад, ки обҳои

пурқудратро ё фаёолиятҳои маро рангин кунанд?»

«Ман фаталис нестам, писарам. Аммо ман ба қонуни одилонаи интиқом, ки дар Навиштаҳои Муқаддас таълим дода шудааст, бовар дорам. Дар оилаи ҷангал нисбати ту кина вучуд дорад; баъзан ин метавонад ба қимати ту таъсир расонад».

«Падар, ту маро ба ҳайрат овардӣ! Ту хуб медонӣ, ки палангҳо чӣ гунаанд — зебо, вале бераҳм! Ҳатто фавран пас аз хӯрдани бузурги ягон махлуқи бадбахт, паланг бо дидани сайди нав аз шаҳвати тоза месӯзад. Шояд ин ғазал бошад, ки аз алафи ҷангал мегузарад. Ҳайвони бадхоҳ онро дастгир карда, дар гулӯи нарма сӯрох карда, танҳо каме аз хуни хомӯшона гиря мекунад,

ва меравад он беақл роҳ.

"Палангҳо аз ҳама нафратовартарин зоти ҷангалҳо ҳастанд! Кӣ медонад? Шояд зарбаҳои ман ба сари ғафси онҳо каме ақли солим зам кунанд. Ман директори мактаби хатмкунандаи ҷангал ҳастам, то ба онҳо одоби нармаӣ омӯзнам!"

"Илтимос, эй Падар, маро ромкунандаи палангҳо ҳисоб кун, на ҳаргиз кушандаи палангҳо. Чӣ тавр амалҳои неки ман метавонанд ба ман бадӣ оваранд? Аз ту илтимос мекунам, ки ба ман амр надихед, ки тарзи зиндагии худро тағйир диҳам."

Ман ва Чанди ҳама диққати моро ба худ ҷалб кардем, мушкили гузаштaro дарк кардем. Дар Ҳиндустон кӯдак ба хоҳиши волидонаш бепарвоёна итоат намекунад.

Падар дар хомӯшии саҳт ба шарҳи ман гӯш дод. Пас аз он ӯ бо суҳанони ҷиддӣ гуфт.

«Писарам, ту маро маҷбур мекунӣ, ки пешгӯии бадбахтонаеро аз лабони як авлиё нақл кунам. Ӯ дирӯз, вақте ки ман дар айвон нишаста, дар мулоҳизаи ҳаррӯзаи худ ба ман наздик шуд.

""Дӯсти азиз, ман барои писари ҷангҷӯи шумо паёме меорам. Бигзор ӯ аз корҳои ваҳшиёнааш даст кашад. Дар акси ҳол, воҳурии навбатии ӯ бо палангҳо ба ҷароҳатҳои вазнин оварда мерасонад ва баъдан шаш моҳ бемории марговарро ба бор меорад. Сипас ӯ аз роҳҳои пешинааш даст мекашад ва роҳиб мешавад."

«Ин қисса ба ман таъсир накард. Ман фикр мекардам, ки падар қурбонии ваҳшиёнаи як мутаассиби фиребхӯрда шудааст.»

Паланг Свами ин эътирофро бо ишораи бетоқатӣ, гӯё ки ягон беақлиро эҳсос мекард, кард. Ӯ муддати тӯлонӣ хомӯшии ғамгинона дошт ва ба назар чунин менамуд, ки аз ҳузури мо беҳабар аст. Вақте ки ӯ риштаи овезоншудаи ривояти худро гирифт, ногаҳон бо овози паст лағжид.

"Чанде пас аз огоҳии падар, ман ба пойтахти Куч Беҳар ташриф овардам. Ин қаламрави зебо барои ман нав буд ва ман интизори тағйироти ором будам. Мисли ҳамеша дар ҳама ҷо, издиҳоми кунҷков дар кӯчаҳо аз паси ман меомад. Ман пораҳои шарҳҳои пичирросзанандаро мешунидам:

"Ин мардест, ки бо палангҳои

ваҳшӣ мечангад." "Оё пойҳояш ё

шоҳаҳои дарахтонаш ҳаст?"

"Нигоҳ кунед дар ӯ рӯй! Ў бояд будан як таҷассум аз подшоҳ аз палангҳо худаиш!

"Шумо медонед, ки чӣ тавр сағбачаҳои деҳот мисли нашрҳои охири рӯзнома кор мекунанд! Бо чӣ суръат бюллетенҳои суҳанронии ҳатто баъдтар аз хона ба хона паҳн мешаванд! Дар давоми чанд соат тамоми шаҳр аз ҳузури ман дар ҳолати ҳаяҷон буд.

«Шомгоҳон оромона истироҳат мекардам, ки садои сумҳои аспҳои давидаро шунидам. Онҳо дар назди хонаи ман истоданд. Як қатор афсарони пулиси қадбаланд ва салладор даромаданд.

«Ман дар ҳайрат мондам. «Барои ин махлуқоти қонуни инсонӣ ҳама чиз имконпазир аст», — фикр кардам ман. «Ман ҳайронам, ки оё онҳо маро дар бораи масъалаҳои комилан номаълум ба ҷавобгарӣ мекашанд?» Аммо афсарон бо хушмуомилагии ғайриоддӣ таъзим карданд.

«Ҷаноби муҳтарам, мо аз номи шоҳзодаи Куч Беҳар барои истиқболи шумо фиристода шудаем. Ў бо камоли майл шуморо фардо субҳ ба қасри худ даъват мекунад».

"Ман муддате дар бораи ин имконият фикр кардам. Ба ягон сабаби норавшан ман аз ин ҳалал дар сафари ороми худ саҳт пушаймон шудам. Аммо рафтори хушмуомилаи полис маро ба ваҷд овард; ман розӣ шудам, ки равам."

«Рӯзи дигар ман аз он ки бо эҳтиром аз дари ман ба аробаи боҳашамате, ки чор асп кашола карда буданд, бурданд, ҳайрон шудам. Хизматгор чатри ороишӣ дошт, то маро аз нури сӯзони офтоб муҳофизат кунад. Ман аз сайругашти гуворо дар шаҳр ва канори ҷангали он лаззат бурдам. Худи авлоди шоҳона дар назди дари қаср буд, то маро истиқбол кунад. Ў курсии тиллоии худро пешниҳод кард ва бо табассум худро дар курсии соддатар гузошт.

«Ин ҳама хушмуомилагӣ бешубҳа ба ман чизе арзиш хоҳад дошт!» — бо ҳайрати афзоянда фикр кардам ман. Мақсади шоҳзода пас аз чанд сухани бепарвоёна ошкор шуд.

"Шаҳри ман пур аз овозаҳоест, ки гӯё шумо метавонед бо палангҳои ваҳшӣ танҳо бо дастони бараҳнаи худ мубориза баред. Оё ин ҳақиқат аст?"

"Ин аст хеле дуруст аст.

«Ман базӯр бовар карда метавонам! Ту банголии Калкутта ҳастӣ, ки бо биринчи сафеди мардуми шаҳр парвариш ёфтай. Ростқавлона бигӯ, оё ту танҳо бо ҳайвоноти бесутунмӯҳра ва бо афюн ғизогирифта мубориза намебурдӣ?» Овози ӯ баланд ва кинояомез буд ва бо лаҳҷаи вилоятӣ омехта буд.

"Ман кафолат дода шудааст не ҷавоб ба ӯ таҳқиромез савол.

"Ман шуморо ба мубориза бо паланги нав сайдшудаам, Роҷа Бегум, даъват мекунам. **6-2** Агар шумо бомуваффақият ба ӯ муқобилат карда тавонед, ўро бо занҷир баста, қафасашро дар ҳолати хушёр гузоред, ин Бенгалии шоҳонаро ба даст меоред! Чанд ҳазор рупия ва бисёр тўҳфаҳои дигар низ дода мешаванд. Агар шумо аз воҳурӣ бо ӯ дар ҷанг саркашӣ кунед, ман номи шуморо ҳамчун як қаллоб дар тамоми иёлот паҳн мекунам!

«Суханони дағалонаи ӯ ба ман мисли тири тир заданд. Ман бо ҳашм пазируфтам. Шоҳзода аз ҳаяҷон ним аз курсӣ бархоста, бо табассуми садистӣ ба

ақиб нишаст. Ман императорҳои Румро ба ёд овардам, ки аз гузоштани масеҳиён дар майдонҳои ҳайвонот лаззат мебурданд.»

"Мусобиқа барои як ҳафта таъин мешавад. Ман пушаймонам, ки наметавонам ба шумо иҷозат диҳам, ки палангро пешакӣ бубинед."

«Шоҳзода аз он метарсид, ки ман ҳайвонро гипноз кунам ё пинҳонӣ ба ӯ афюн диҳам, намедонам!

«Ман аз қаср баромадам ва бо ханда қайд кардам, ки чатри шоҳона ва аробаи пур аз овезон акнун гум шудаанд.»

"Ҳафтаи баъдӣ ман бо тарзи амалӣ ақлу ҷисми худро барои озмоиши дарпешистода омода кардам. Тавассути хизматгорам ман аз қиссаҳои афсонавӣ огоҳ шудам. Пешгӯии даҳшатноки авлиё ба падарам ба таври номаълум паҳн шуда буд ва бо паҳн шуданаш васеътар мешуд. Бисёре аз сокинони деҳқони оддӣ боварӣ доштанд, ки рӯҳи бад, ки аз ҷониби худоён лаънат шудааст, ба шакли паланге дубора таҷассум ёфтааст, ки шабона шаклҳои гуногуни девонагиро мегирад, аммо рӯзона ҳайвони раҳдор боқӣ мемонад. Ин дев-паланг бояд касе буд, ки маро фурутан кунад.

"Нусхаи дигари ҳаёли ин буд, ки дуоҳои ҳайвонот ба Биҳишти Паланг посухе ба шакли Роҷа Бегум гирифтаанд. Ў бояд асбобе мешуд, ки маро ҷазо диҳад - он дупояи ҷасур, ки барои тамоми намуди паланг таҳқиромез аст! Марди бепӯст ва бедандон, ки ҷуръат мекард, ки паланги бо дасту пойҳои чанғолдорро ба қолиш кашад! Заҳри мутамаркази ҳамаи палангҳои таҳқиршуда - сокинони деҳқонон - ба қадри кофӣ суръат гирифта буд, ки қонунҳои пинҳониро амалӣ кунанд ва ромкунандаи мағрури палангро ба суқут оваранд."

«Хизматгорам ба ман боз ҳам хабар дод, ки шоҳзода дар нақши мудири муборизаи байни одам ва ҳайвон қарор дорад. Ў соҳтмони як айвони аз тӯфон муҳофизатшавандаро, ки барои ҷойгир кардани... ҳазорҳо. Он марказ баргузоршуда Роҷа Бегум дар як бузург оҳан қафас, ихоташуда аз ҷониби утоқи бехатарии берунӣ. Асир як силсилаи беохир ғур-ғурҳои хунрезро мебаровард. Ёро кам-кам ғизо медоданд, то иштиҳои хашмгинро ба вуҷуд оранд. Шояд шоҳзода интизор буд, ки ман хӯроки мукофот бошам!

"Издихоми шаҳр ва маҳаллаҳои атрофи он бо шавқ чиптаҳоро бо садои барабанҳо, ки озмуни беназирро эълон мекарданд, меҳариданд. Дар рӯзи чанғ садҳо нафар аз сабаби набудани ҷой аз майдон баргаштанд. Мардони зиёде аз сӯроҳҳои хаймаҳо гузаштанд ё ҳама ҷойҳои зери галереяҳоро пур карданд."

Ҳангоме ки достони Тайгер Свами ба авҷи худ наздик шуд, ҳаяҷони ман низ афзуд; Чанди низ хеле хомӯш буд.

"Дар миёни садоҳои таркандаи Роҷа Бегум ва ғавғои издихоми каме тарсида, ман охиста пайдо шудам. Дар камарам камарбанд пӯшида будам, зеро либосам маро муҳофизат намекард. Ман қулфи дари утоқи бехатариро кушодам ва оромона онро аз пасам қулф кардам. Паланг хунро ҳис кард. Ў бо садои раъду барқ ба панҷараҳояш ҷаҳида, истиқболи даҳшатнок фиристод. Тамошобинон аз тарси ғамангез хомӯш шуданд; ман ба мисли барраи хоксор дар назди ҳайвони хашмгин ба назар мерасидам."

"Дар як лаҳза ман дар дохили қафас будам; аммо вақте ки дарро пӯшидам, Роҷа Бегум ба ман наздик шуд. Дастӣ ростам саҳт канда шуда буд. Хуни инсон, бузургтарин тӯҳфае, ки паланг метавонад дошта бошад, ба ҷӯйборҳои даҳшатнок рехт. Ба назар чунин менамуд, ки пешгӯии авлиё қариб иҷро мешуд."

"Ман фавран аз зарбаи аввалин қароҳати ҷиддие, ки то ҳол гирифта будам, ба худ омадам. Раҳой аз он..." Вақте ки ангуштони хунолудамро дидам ва онҳоро зери камарам гузоштам, дастӣ чапамро бо зарбаи саҳте ба устухон задам. Ҳайвон ба қафо ғалтид, дар атрофи қафас ҷарх зад ва бо ларза ба пеш парид. Ҷазои машҳури ман ба сараш борид.

"Аммо таъми хуни Роҷа Бегум барои як шахси аз ҳад зиёд маҳрумшуда мисли аввалин қултуми шароб буд. Ҳамлаҳои ваҳшӣ, ки бо ғурриши гӯшхарош печида буданд, ба ҳашм омаданд. Ҳимояи нокифояи ман бо танҳо як даст маро дар назди ҷангалҳо ва дандонҳо осебпазир гардонд. Аммо ман интиқоми ҳайратангезро додам. Мо бо ҳамдигар ошиқ шуда, то марг мубориза бурдем. Қафас пур аз вабо буд, зеро хун ба ҳар тараф пошида мешуд ва аз гулӯи ҳайвонӣ садои дард ва шахвати марговар меомад.

«'Ўро парронед!' «Палангро бикушед!» — фарёд аз байни тамошобинон баланд шуд. Одам ва ҳайвон чунон тез ҳаракат карданд, ки тири посбон хато рафт. Ман тамоми иродаи худро ҷамъ кардам, бо шиддат фарёд задам ва зарбаи охирини ларзиши мағзро задам. Паланг афтод ва оҳиста хобид.

"Маъқул аст як гурбача!" Ман даҳолат кард.

Дар свами хандид дар дилкаш қадридонӣ, баъд идома ёфт ҷолиб қисса.

"Ниҳоят Роҷа Бегум мағлуб шуд. Ифтихори шоҳонаи ӯ боз ҳам пасттар шуд: бо дастони захмдорам, ман бо ҷасорат даҳонашро кушодам. Барои як лаҳзаи драмавӣ, ман сарамро дар дохили домҳои марговар нигоҳ доштам. Ман ба атроф нигоҳ кардам, ки занҷиреро меҷуст. Якеро аз тӯдаи рӯи фарш кашида, палангро аз гарданаи ба панҷараҳои қафас бастам. Бо пирӯзӣ ба сӯи дар ҳаракат кардам.

"Аммо ки дев таҷассумёфта, Роҷа Бегум, дошт истодагарӣ сазовор аз ӯ гумон карда шудааст девпараст пайдоиш. Бо як ҳамлаи аҷиб, ӯ занҷирро шикаст ва ба пуштам ҷаҳид. Китфамро ба ҷоғаш фишурд, ман саҳт афтидам. Аммо якбора ўро дар зери худ фишурдам. Дар зери зарбаҳои бераҳмона, ҳайвони маккор нимбеҳуш шуд. Ин дафъа ман ўро бодикҷаттар бастам. Оҳиста-оҳиста аз қафас баромадам.

«Ман худро дар як шӯру ғавғои нав, ин дафъа шӯру ғавғои шодмонӣ, ёфтам. Шодмонии мардум гӯё аз як гулӯи азимчусса. Бо вучуди он ки ман ба таври фоҷиабор шикаста шудам, се шарт муборизаро иҷро карда будам - палангро зада, бо занҷир баста, бе ниёз ба кӯмак раҳо кардам. Илова бар ин, ман ҳайвони ҳашмгинро чунон саҳт маҷрӯҳ ва тарсонида будам, ки ӯ розӣ буд, ки ҷоизаи муносиби сари маро дар даҳонаш нодида гирад!

"Пас аз табобат кардани захмҳоям, маро эҳтиром карданд ва бо гулчанбарҳо оро доданд; садҳо тангаи тиллоӣ ба поям рехтанд. Тамоми шаҳр ба давраи ид ворида шуд. Дар ҳама ҷо дар бораи пирӯзии ман бар яке аз бузургтарин ва ваҳшиёнатарин палангҳое, ки то кунун дида шудаанд, баҳсҳои беохир шунида мешуданд. Роҷа Бегумро, чунон ки ваъда дода будам, ба ман нишон доданд, аммо ман ҳеҷ шодӣ ҳис накардам. Тағйироти рӯҳонӣ ба дилам ворид шуда буд. Чунин ба назар мерасид, ки бо баромадани охиринам аз қафас, ман дарро ба

рӯи орзуҳои дунявии худ низ баста будам."

"Давраи ғамангезе паси сар шуд. Шаш моҳ ман аз заҳролудшавии хун қариб будам, ки бимирам. Ҳамин ки ба қадри кофӣ сиҳат шудам, ки Куч Беҳарро тарк кунам, ба шаҳри зодгоҳам баргаштам."

«Акнун ман медонам, ки муаллими ман марди муқаддасест, ки огоҳии хирадмандона додааст». Ман бо фурӯтанӣ ба падарам ин иқрорро кардам. «Эй кош ўро ёфта метавонистам!» Орзуи ман самимӣ буд, зеро рӯзе он авлиё беҳабар омад.

"Кофӣ аз паланг ром кардан. Ў суҳан гуфт бо оромӣ кафолат. Биё бо ман; Ман ирода таълим додан ту ба

хайвонҳои нодонӣ, ки дар ҷангалҳои ақли инсон сайр мекунад, сарнагун кунед. Шумо ба тамошобинон одат кардаед: бигзор он галактикаи фариштагон бошад, ки аз маҳорати ҳаяҷоновари йогаи шумо лаззат мебаранд!

«Маро устои муқаддасам ба роҳи рӯхонӣ оғоз карданд. Ў дарҳои рӯҳии маро, ки зангзада ва тобовар буданд ва муддати тӯлонӣ истифода намешуданд, боз кард. Даст ба даст, мо ба зудӣ барои тамрини ман дар Ҳимолой равона шудем.»

Ман ва Чанди дар пеши пойҳои свами таъзим кардем ва аз нақшаи равшани ӯ дар бораи як давраи воқеан пур аз гардиш миннатдор будем. Ман ҳис кардам, ки барои интизории тӯлонии озмоишӣ дар меҳмонхонаи хунук мукофоти фаровон гирифтам!

6-1 : *Соҳонг* буд ӯ роҳиб ном Ў буд ба таври оммавӣ маълум мисли "Паланг" Свами."

6-2 : "Шоҳзода Малика"-со номгузори шудааст ба нишон додан ки ин ҳайвон домшуда якҷояшуда ваҳшоният аз паланг ва паланг

БОБ: 7

Дар Левитатсия Муқаддас

«Ман шаби гузашта дар як ҷаласаи гурӯҳӣ як йогиро дидам, ки дар ҳаво, чанд фут аз замин болотар, боқӣ монда буд.» Дӯсти ман, Упендра Мохун Чоудхурӣ, бо таъсирбахш суҳан гуфт.

Ман бо шавқу завқ ба ӯ табассум кардам. "Шояд ман номи ӯро тахмин карда тавонам. Оё ин Бхадури Махасая аз кӯчаи Аппер Сёркуляр буд?"

Упендра сар ҷунбонд, каме ноумед аз хабаррасон набуданаш. Кунҷковии ман дар бораи авлиёҳо дар байни дӯстонам машҳур буд; онҳо аз он ки маро ба роҳи нав баранд, хурсанд буданд.

«Йог чунон наздик ба хонаи ман зиндагӣ мекунад, ки ман зуд-зуд ба назди ӯ меравам.» Суҳанони ман ба чеҳраи Упендра тавачҷӯҳи зиёд зоҳир карданд ва ман эътимоди бештар пайдо кардам.

"Ман ӯро дар корнамоиҳои аҷиб дидаам. Ў *пранаямаҳои гуногунро бо маҳорат*

аз худ кардааст 7-1 аз йогаи ҳаштгонаи қадимӣ, ки аз ҷониби Патанҷалӣ тавсиф шудааст. 7-2 Боре Бхадури Махасая дар пеши ман *Бхастика* *Пранаямаро* бо чунин қувваи аҷибе иҷро кард, ки гӯё дар утоқ тӯфони воқеӣ сар задааст! Сипас ӯ нафаси раъду барқро хомӯш кард ва дар ҳолати баланди фавқуттабӣ бечунб монд. 7-3 Аураи сулҳ пас аз тӯфон то ҳадди фаромӯшнашаванда равшан буд."

"Ман шунида шуд ки авлиё ҳаргиз баргҳо ӯ хона." Упендра оҳанг буд як майда-чуйда боварнакарданӣ

«Ба ростӣ, ин дуруст аст! Ӯ бист соли охир дар дохили хона зиндагӣ кардааст. Ӯ дар рӯзҳои идҳои муқаддаси мо, вақте ки то пиёдароҳаш меравад, ҳукмронии худхоҳонаи худро каме суст мекунад! Гадоён дар он ҷо ҷамъ мешаванд, зеро Сент Бхадури бо дили нармаш машҳур аст.»

"Чӣ хел мекунад ӯ боқӣ мондан дар ҳаво, муқобилаткунанда қонун аз ҷозиба?"

"Бадани йог пас аз истифодаи баъзе *пранаямаҳо* *нопокии худро гум мекунад*. Сипас он мисли қурбоққай ҷаҳида ба осмон мебарояд ё ҷаҳида меравад. Ҳатто авлиёёне, ки йогаи расмӣ намеомӯзанд, 7-4." маълум аст, ки ҳангоми ибодати шадид ба Худо бо ҳавои баланд парвоз мекунанд."

«Ман мехоҳам дар бораи ин ҳақим маълумоти бештар гирам. Шумо дар воҳӯриҳои шоми ӯ иштирок мекунед?» Чашмони Упендра аз кунҷковӣ дурахшиданд.

«Бале, ман зуд-зуд меравам. Аз ҳикмати хирадмандонаи ӯ хеле лаззат мебарам. Баъзан хандаи тӯлонии ман тантанаи ҷамъомадҳои ӯро вайрон мекунад. Авлиё норозӣ нест, аммо шогирдонаш ба назар ханҷардор менамоянд!»

Дар роҳ ба хона аз мактаб, нисфирӯзӣ аз назди дайр Бхадури Махасая гузаштам ва қарор додам, ки ӯро зиёрат кунам. Йог барои мардум дастрас набуд. Як шогирди танҳо, ки дар ошёнаи якум ишғол мекард, махфияти устодашро посбонӣ мекард. Шогирд як навъ мортинет буд; акнун ӯ расман пурсид, ки оё ман "нишона" дорам. Устоди ӯ сари вақт ҳозир шуд, то маро аз рондани кӯтоҳмуддат наҷот диҳад.

«Бигзор Мукунда ҳар вақте ки хоҳад, биёяд». Чашмони хирадманд дурахшиданд. «Қоидаи ман дар танҳой на барои роҳати худам, балки барои роҳати дигарон аст. Одамони дунявӣ самимиятеро, ки васвасаҳои онҳоро пора мекунад, дӯст намедоранд. Авлиё на танҳо нодиранд, балки нороҳаткунандаанд. Ҳатто дар Навиштаҳо, онҳо аксар вақт шармоваранд!»

Ман аз паси Бхадури Махасая ба утоқи ботинии ӯ дар ошёнаи боло рафтам, ки ӯ кам аз он ҷо баромад. Устодон аксар вақт манзараи ғавғои ҷаҳонро нодида мегиранд ва то замоне ки дар маркази асрҳо қарор доранд, аз мадди назар дур мешаванд. Ҳамзамонони як ҳақим танҳо онҳое нестанд, ки замони ҳозираи тангро доранд.

"Маҳариши, 7-5 ту ҳастанд аввал йога Ман доштан маълум Ташкили Тандурустии Ҷаҳон ҳамеша мондан дар дохили бино."

"Худо растанӣхо ӯ авлиёхо баъзан дар ғайричашмдошт хок, набояд мо фикр кардан мо май кам кардан Ё ба як ҳукмронӣ кунед!"

Донишманд ҷисми пурҷӯшу хурӯши худро дар ҳолати лотос маҳкам кард. Дар синни ҳафтодсолагӣ ӯ ягон аломати нохуши пирӣ ё ҳаёти нишастаро нишон наметод. Қавӣ ва ростқавл, ӯ аз ҳар ҷиҳат беҳтарин буд. Чеҳрааш чунин буд. чунон ки дар матнҳои қадим тасвир шудааст, ӯ бо сари ашроф ва ришдор ҳамеша рост менишаст ва чашмони оромаш ба ҳама ҷо дӯхта мешуданд .

Дар авлиё ва Ман ворид шуд мулоҳизакор давлат. Баъд аз як соат, ӯ нарма овоз бедоршуда ман.

«Шумо аксар вақт ба хомӯшӣ меравед, аммо оё шумо *анубҳаваро инкишоф додаед ?*» **7-6** Ё ба ман хотиррасон мекард, ки Худоро бештар аз мулоҳиза дӯст дорам. «Усулро бо Ҳадаф иштибоҳ накунад».

Ё ба ман чанд манго пешниҳод кард. Бо он хандаи хуш, ки ман аз табиати ҷиддии ӯ ин қадар лаззат мебурдам, ӯ гуфт: «Одамон умуман бештар ба *Чала Йога* (пайванд бо хӯрок) нисбат ба *Дхьяна Йога* (пайванд бо Худо) майл доранд».

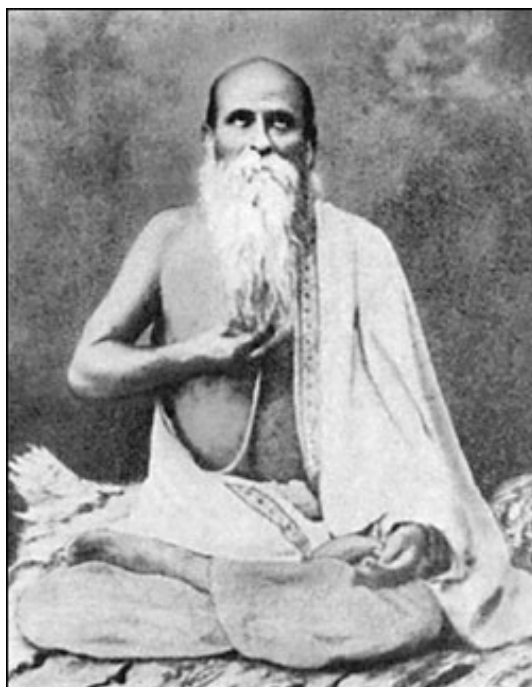
Ё йога суханбозӣ таъсиршуда ман бо шиддат.

«Чӣ хандаи аҷибе дорӣ!» Дар нигоҳаш як дурахши меҳрубонона пайдо шуд. Чехраи худаш ҳамеша ҷиддӣ буд, вале бо табассуми шодмонӣ ламс шуда буд. Чашмони калон ва нилуфари ӯ хандаи пинҳонии илоҳиро нигоҳ медоштанд.

— Ин номаҳо аз Амрикои дур омадаанд. — Донишманд ба якчанд лифофаҳои ғафси рӯи миз ишора кард. — Ман бо чанд ҷамъияте, ки аъзоёни онҳо ба йога таваҷҷӯҳ доранд, дар он ҷо мукотиба мекунам. Онҳо Ҳиндустонро аз нав кашф мекунанд, бо дарки беҳтари самт нисбат ба Колумб! Ман хурсандам, ки ба онҳо кӯмак мекунам. Дониши йога барои ҳамаи онҳое, ки онро мегиранд, ройгон аст, мисли нури рӯзонаи орошнопазир.

«Он чизеро, ки *Ришиҳо* барои наҷоти инсон муҳим меҳисобиданд, барои Ғарб набояд нодида гирифт. Ҳарчанд аз ҷиҳати рӯҳӣ яксон бошанд ҳам, дар таҷрибаи беруна гуногунанд, на Ғарб ва на Шарқ шукуфон намешаванд, агар ягон шакли йогаи интизомӣ амалӣ нашавад».

Авлиё маро бо чашмони оромаш нигоҳ дошт. Ман намедонистам, ки суханронии ӯ роҳнамоии пинҳонии пайғамбарона буд. Танҳо ҳоло, ҳангоми навиштани ин суханон, ман маънои пурраи ваъдаҳои тасодуфии ӯро дарк мекунам, ки рӯзе таълимоти Ҳиндустонро ба Амрико мерасонам.

Бхадури Махасая
"The Левитатсия "Сент"

— Ҷаноб, — пурсидам ман, — чаро шумо барои манфиати ҷаҳон китобе дар бораи йога наменависед? «Ман шогирдонро тарбия мекунам», — ҷавоб дод Ё. «Онҳо ва шогирдонашон китобҳои зинда хоҳанд буд, далеле бар зидди парокандагии табиӣ ва тафсириҳои ғайритабиӣ мунаққидон».

"Маҳариши, Ман орзу ту мешуд навиштан як китоб дар йога барои ҷаҳон аз ҷаҳон."

«Ман шогирдонро тарбия мекунам. Онҳо ва шогирдонашон китобҳои зинда хоҳанд буд, далеле бар зидди парокандагии табиӣ ва тафсириҳои ғайритабиӣ мунаққидон хоҳанд буд.» Заковати Бхадури маро ба ханда овард.

Ман бо йог танҳо мондам, то шогирдонаш шомгоҳон расиданд. Бхадури Махасая. ба яке аз суханрониҳои беназири худ ворид шуд. Мисли сели ором, ӯ партовҳои зехнии шунавандагонашро канда, онҳоро ба сӯи Худо шино кард. Масалҳои таъсирбахши ӯ бо забони беҳамтои бангоӣ баён карда шуданд.

Имшаб Бхадури нуктаҳои гуногуни фалсафии марбут ба ҳаёти Мирабайро шарҳ дод. маликаи асримиёнагии Раҷпутонӣ, ки ҳаёти дарбории худро тарк карда, ҳамроҳии садҳусро мечуст. Як санҷиши бузург аз қабули ӯ худдорӣ кард, зеро вай зан буд; посухи ӯ ӯро фурутанона ба по хезонд.

«Ба устод бигӯ», - гуфта буд вай, «ки ман намедонистам, ки дар коинот ғайр аз Худо ягон мард вучуд дорад; оё ҳамаи мо дар назди Ё зан нестем?» (Тасаввуроти Навиштаҳо дар бораи Худованд ҳамчун ягона Принципи Эҷодии Мусбат, ки офаридаи Ё ҷуз як *майяи ғайрифазол* нест.)

Мирабай сурудҳои зиёди ҳаяҷоновар эҷод кардааст, ки то ҳол дар Ҳиндустон гаронбаҳоянд; ман яке аз онҳоро дар ин ҷо тарҷума мекунам:

«Агар бо оббозӣ ҳар рӯз Худоро дарк кардан
мумкин мебуд, ман зудтар наҳанг дар умқи
мешудам;
Агар бо хӯрдани реша ва меваҳо Ёро шинохта
метавонистам, Бо хурсандӣ шакли бузро интиҳоб
мекардам;
Агар шумурдани тасбеҳҳо Ёро ошкор мекард,
ман дуоҳоямро бар рӯи муҳраҳои бузург
мехондам; Агар сачда кардан дар назди
бутҳои сангӣ Ёро ошкор мекард, ман бо
фурутанӣ парастидан мекардам.
Агар бо нӯшидани шир Худовандро фуру бурда

метавонист, бисёре аз гӯсолаҳо ва кӯдакон Ёро
мешинохтанд;

Агар тарк кардани зан Худоро даъват мекард, оё
ҳазорон нафар хоҷа намешуданд?

Мирабай медонад, ки барои ёфтани Илоҳӣ ягона
чизи зарурӣ Ишқ аст."

Якчанд донишчӯ рупияҳоро ба пойафзоли Бхадури, ки дар паҳлӯяш меҳобиданд, андохтанд, вақте ки ӯ дар ҳолати йога нишаста буд. Ин тӯҳфаи эҳтиромона, ки дар Ҳиндустон маъмул аст, нишон медиҳад, ки шогирд дороиҳои моддии худро дар зери пой устод мегузорад. Дӯстони миннатдор танҳо Худованди ниқобпӯш ҳастанд ва аз дӯстони худ нигоҳубин мекунанд.

«Устод, шумо аҷоиб ҳастед!» Донишчӯе, ки аз ӯ рухсатӣ мегирифт, бо шавқ ба ҳаками падарсолор нигоҳ кард. «Шумо аз сарват ва роҳат даст кашидаед, то Худоро ҷустуҷӯ кунед ва ба мо ҳикмат омӯзонед!» Маълум буд, ки Бхадури Махасая дар кӯдакии худ, вақте ки танҳо ба роҳи йога қадам гузошт, сарвати бузурги оилавино тарк карда буд.

«Шумо парвандаро баръакс мекунад!» Дар чеҳраи авлиё як сарзаниши нарм ҳувайдо буд. «Ман чанд рупияи ночизро боқӣ гузоштам, чанд майда лаззатҳо, барои як кайҳонӣ империя аз беохир хушбахтӣ. Чӣ хел баъд доштан Ман рад карда шуд чизе барои худам? Ман хурсандии тақсим кардани ганҷро медонам. Оё ин қурбонӣ аст? Мардуми дунёи кӯтоҳандеш дар ҳақиқат дасткашандагони воқеӣ ҳастанд! Онҳо дорои беҳамтои илоҳиро барои як мушт бозичаҳои бечораи замин аз даст медиҳанд!

Ман аз ин назари парадоксӣ дар бораи даст кашидан хандидам — ки ба ҳар як гадои авлиё кулоҳи Крезро мепӯшонанд ва дар айни замон ҳамаи миллионерҳои мағруро ба шаҳидони бешуур табдил медиҳад.

«Тартиби илоҳӣ ояндаи моро аз ҳар ширкати суғурта оқилонатар тартиб медиҳад». Суханони хотимавии устод эътиқоди даркшудаи имони ӯ буданд. «Ҷаҳон пур аз мӯъминони ноором дар амнияти зоҳирӣ аст. Андешаҳои талхи онҳо мисли доғҳо дар пешони онҳост. Он касе, ки аз нафаси аввалини мо ба мо ҳаво ва шир додааст, медонад, ки чӣ тавр рӯз ба рӯз барои бандагони Худ таъмин кунад».

Ман зиёратҳои баъди дарсӣ ба дари авлиёро идома додам. Бо ғайрати хомӯшона ӯ ба ман кӯмак кард, ки ба *анубҳава бирасам*. Рӯзе ӯ ба кӯчаи Рам Моҳан Рой, дур аз маҳаллаи хонаи ман дар кӯчаи Гурпар, кӯчид. Шогирдони меҳрубонаш барои ӯ як зиёратгоҳи нав сохта буданд, ки бо номи "Нагендра математика" маъруф аст. 7-7

Гарчанде ки ин маро аз дostonам чанд сол пештар мегузорад, ман дар ин ҷо суханони охири Бхадури Махасаяро ба ман нақл мекунам. Чанде пеш аз он ки ба сӯи Ғарб равам, ӯро ҷустуҷӯ кардам ва барои дуои хайрхоҳонааш бо фурутанӣ зону задам:

«Писарам, ба Амрико рав. Шаъну шарафи Ҳиндустони сафедрӯро сипари худ

бигир. Пирӯзӣ бар пешони ту навишта шудааст; мардуми дурдасти бошараф
туро хуб истиқбол хоҳанд кард».

7-1 : Усулҳо аз назораткунанда қувваи ҳаёт тавассути танзим

аз нафас. 7-2: Барҷастатарин намояндаи қадимии йога.

Профессорони фаронсавӣ аввалин дар Ғарб буданд, ки омода буданд имкониятҳои фавқушро аз ҷиҳати :7-3
илмӣ таҳқиқ кунанд. ақл. Профессор Жюль-Буа, узв аз Л'Экол де Психология аз Сорбонна лексия дода шуд дар
Амрико соли 1928; ӯ ба шунавандагонаш гуфт, ки олимони фаронсавӣ ба фавқуш эътироф кардаанд, ки «ки
комилан баръаксӣ зехни зершуури Фрейд аст ва қобилиятест, ки инсонро воқеан инсон мегардонад, на танҳо як
фавқуш». М. Жюль-Буа шарҳ дод, ки бедории шуури оӣ «набояд бо куэизм ё гипноз омехта карда шавад.
Мавҷудияти ақли фавқуш аз қадимулайём аз нигоҳи фалсафӣ эътироф шудааст, ки дар асл он рӯи болотар
аст. гуфташуда аз аз ҷониби Эмерсон, аммо танҳо ба наздикӣ дорад он буд эътирофшуда аз ҷиҳати илмӣ." Дар
Фаронсавӣ олим нӯгтез аз фавқулодашиносӣ илҳом, нобиғагӣ ва арзишҳои ахлоқӣ сарчашма мегиранд. "Боварӣ
ба ин тасаввуф нест, гарчанде ки он

Сент Тереза аз Авила ва дигар масеҳӣ авлиёҳо буданд аксар вақт мушоҳидашуда :7-4

"дар як давлат аз левитатсия. 7-5: "Ҳаками бузург

.Воқеи дарк аз Худо :7-6

. Дар авлиё пур ном буд Нагендранат Бхадури. *Риёзӣ* маъно зиёратгоҳ ё *ашрам* :7-7

БОБ: 8

Ҳиндустон Бузург Олим, ЈС Бозе

"Ҷагадихо" Чандра Бозе бесим ихтироот пешакӣ онҳо аз Маркони."

Бо шунидани ин суҳанони таҳриқдиҳанда, ман ба гурӯҳи профессороне, ки ба баҳси илмӣ машғул буданд, наздиктар шудам. Агар мақсади ман аз ҳамроҳ шудан ба онҳо ифтихори наҷодӣ буд, ман пушаймонам. Ман наметавонам таваҷҷӯҳи шадиди худро ба далелҳои, ки Ҳиндустон метавонад дар физика нақши пешбар дошта бошад, на танҳо дар метафизика, инкор кунам.

"Чӣ кардан ту маъно, ҷаноб?"

Профессор бо эҳтиром шарҳ дод: «Боз аввалин касе буд, ки когерери бесим ва асбобери барои нишон додани шикастани мавҷҳои электрикӣ ихтироъ кард. Аммо олими ҳиндӣ ихтирооти ӯро ба таври тижоратӣ истифода набурд. Ӯ ба зудӣ таваҷҷӯҳи худро аз ҷаҳони ғайриорганикӣ ба ҷаҳони органикӣ равона кард. Кашфиётҳои инқилобии ӯ ҳамчун физиологҳои растаниҳо ҳатто аз дастовардҳои куллии ӯ ҳамчун физик пеш гузаштаанд».

Ман боадабона ба устодам изҳори сипос кардам. Ӯ афзуд: «Ин олими бузург яке аз бародарони ман, профессорони Коллеҷи Президентӣ аст».

Рӯзи дигар ман ба хонаи ҳаким дар наздикии хонаи ман дар роҳи Гурпар

рафтам. Ман муддати тӯлонӣ ўро аз масофаи эҳтиромомез таъриф мекардам. Гирди қабр ва ботаники ба нафақа баромада маро бо хушнудӣ истиқбол гирифт. Ў марди зебо ва қавӣ дар панҷоҳсолагӣ буд, ки мӯйҳои ғафс, пешонии васеъ ва чашмони абстрактии хаёлпараст дошт. Дақиқӣ дар оҳангҳои ў одати илмии якумриро ошкор мекард.

«Ман ба наздикӣ аз экспедитсия ба ҷамъиятҳои илмии Ғарб баргаштам. Аъзоёни онҳо ба асбобҳои нозуки ихтироӣ ман таваҷҷӯҳи зиёд зоҳир карданд, ки нишон медиҳанд...»

ягонагии тақсимнашавандаи тамоми ҳаёт. **8-1** Крескографи Бозе дорои қудрати даҳ миллион бузургунӣ аст. Микроскоп танҳо чанд ҳазор маротиба калон мешавад; бо вучуди ин, он ба илми биология такони ҳаётан муҳим бахшид. Крескограф манзараҳои бешуморро мекушояд.

«Шумо корҳои зиёдеро анҷом додед, ҷаноб, барои тезонидани оғӯши Шарқ ва Ғарб дар оғӯши бешахсии илм.»

"Ман дар Кембриҷ таҳсил кардам. Усули ғарбии пешниҳоди ҳама назарияҳо ба санҷиши дақиқи таҷрибавӣ то чӣ андоза таҳсиновар аст! Ин тартиби эмпирикӣ бо тӯҳфаи худшиносӣ, ки мероси шарқии ман аст, даст ба даст аст. Онҳо якҷоя ба ман имкон доданд, ки хомӯшии олами табииро, ки муддати тӯлонӣ бе муошират буданд, пора кунам. Нақшаҳои равшани крескографи ман **8-2** далели он аст, ки растаниҳо системаи асаби ҳассос ва гуногунҷабҳа доранд. ҳаёти эҳсосӣ. Ишқ, нафрат, шодӣ, тарс, лаззат, дард, ҳаяҷон, қарахтӣ ва воқунишҳои бешумори мувофиқ ба анғезандаҳо дар растаниҳо ва ҳайвонот ҳам умумӣ мебошанд."

«Профессор, ҷунбиши беназири ҳаёт дар тамоми маҳлуқот пеш аз пайдоиши шумо танҳо тасвирҳои шоирона ба назар мерасид! Авлиёе, ки ман замоне медонистам, ҳеҷ гоҳ гул намечинад. «Оё ман буттаи садбаргро аз ифтихори зебоиаш маҳрум кунам? Оё ман бо маҳрум кардани беадабонаам шаъну шарафи онро бераҳмона таҳқир кунам?» Суханони ҳамдардонаи ӯ маҳз тавассути кашфиётҳои шумо тасдиқ шудаанд!»

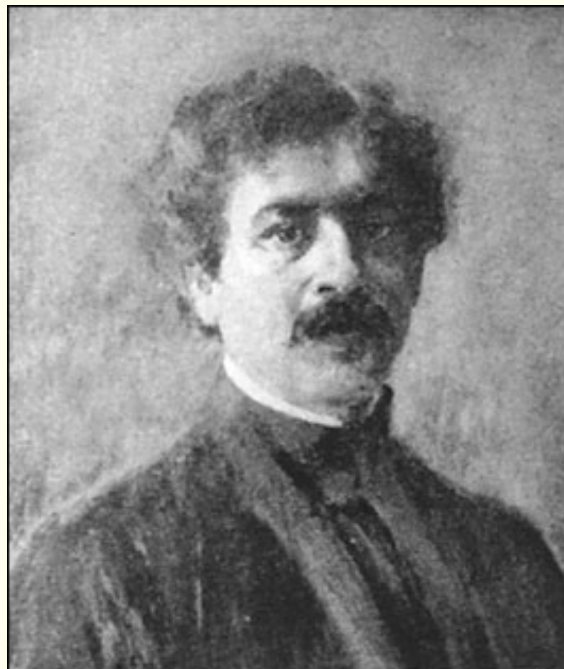
«Шоир бо ҳақиқат наздик аст, дар ҳоле ки олим бо нороҳатӣ наздик мешавад. Рӯзе ба озмоишгоҳи ман биед ва шаҳодати бебаҳои крескографро бубинед».

Бо миннатдорӣ даъватро қабул кардам ва рафтам. Баъдтар шундам, ки ботаник Коллеҷи Президентӣ-ро тарк кардааст ва дар Калкутта як маркази тадқиқотӣ таъсис медиҳад.

Вақте ки Институти Бозе кушода шуд, ман дар маросимҳои бахшида ба маросим иштирок кардам. Садҳо нафар бо шавқ аз болои бино сайругашт мекарданд. Ман аз санъат ва рамзи маънавии хонаи нави илм мафтун шудам. Ман қайд кардам, ки дарвозаи пеши он як ёдгории садсола аз зиёратгоҳи дур буд. Дар паси лотос **8-3** фаввора, муҷассамаи зани ҳайкалтарошида бо машғал эҳтироми ҳиндуҳо ба зан ҳамчун нурдиҳандаи намиранда нишон меод. Дар боғ маъбади хурде буд, ки ба Нуменон бахшида шуда буд, ки аз падидаҳои берун аз он буд. Тасаввур дар бораи бечисмияти илоҳӣ аз набудани ягон муҷассамаи қурбонгоҳ шаҳодат меод.

Худам дар Синну сол шаш

ЧАГАДИС Чандра БОЗЕ

Ҳиндустон бузург физик, ботаник, ва ихтироъкор аз Крескограф

Бозе суханронӣ дар ин бузург маврид метавонад доштан нашр шуда аз лабҳо аз як аз илҳомбахш қадимӣ

. ришиҳо

«Ман имрӯз ин Институтро на танҳо ҳамчун лаборатория, балки ҳамчун маъбад бахшидаам». Ботантанаи эҳтиромонааш мисли ҷомаи ноаён аз болои толори серодам гузашт. «Дар пайи таҳқиқоти худ, маро беихтиёр ба минтақаи марзии

физика ва физиология бурданд. Бо ҳайрати ман, ман ёфтам...»

хатҳои марзӣ нопадид мешуданд ва нуқтаҳои тамос байни олами зинда ва ғайризинда пайдо мешуданд. Материяи ғайриорганикӣ ҳамчун чизе ғайрифайол дарк мешуд; он зери таъсири қувваҳои гуногун ҳаяҷоновар буд.

"Ба назар чунин менамуд, ки як аксуламали умумичаҳонӣ металл, растанӣ ва ҳайвонотро зери қонуни умумӣ қарор медиҳад. Ҳамаи онҳо асосан як падидаи хастагӣ ва депрессияро бо имконоти барқароршавӣ ва... нишон доданд." аз баландӣ, мисли чоҳ мисли доимӣ бечавобӣ алоқаманд бо марг. Пуршуда Бо ҳайрат аз ин ҳулосаи аҷиб, ман бо умеди зиёд натиҷаҳои худро пеш аз Ҷамъияти Шохӣ эълон кардам - натиҷаҳо бо таҷрибаҳо нишон дода шудаанд. Аммо физиологҳои ҳозир ба ман маслиҳат доданд, ки худро танҳо ба таҳқиқоти ҷисмонӣ маҳдуд кунам, ки дар онҳо муваффақияти ман кафолат дода шуда буд, на ин ки ба мероси онҳо дахлат кунам. Ман беихтиёр ба доираи як системаи кастаи ношинос ворид шудам ва аз ин рӯ одоби онро вайрон кардам.

"Таассуби бешууронаи илоҳиётӣ низ вуҷуд дошт, ки нодонӣ ва имонро омехта мекунад. Аксар вақт фаромӯш мешавад, ки Ё, ки моро бо ин асрори доимо таҳаввулбандаи офариниш ихота кардааст, дар мо хоҳиши савол додан ва фаҳмиданро низ ҷонидааст. Дар тӯли солҳои зиёди фаҳмиши нодуруст, ман фаҳмидам, ки ҳаёти як мухлиси илм ногузир пур аз муборизаҳои беохир аст. Ин барои ӯст, ки ҳаёти худро ҳамчун як қурбонии шадид - вобаста ба дастовард ва зиён, муваффақият ва нокомӣ - ҳамчун як чиз - пешниҳод кунад."

«Бо гузашти вақт, ҷомеаҳои пешбари илмӣ ҷаҳон назарияҳо ва натиҷаҳои маро қабул карданд ва аҳамияти саҳми Ҳиндустонро дар илм эътироф карданд.

8-4 Оё чизе хурд ё маҳдуд метавонад ақли Ҳиндустонро қонеъ гардонад? Бо анъанаи пайвастаи зинда ва қудрати ҳаётии ҷавоншавӣ, ин сарзамин тавассути тағйироти бешумор худро аз нав танзим кардааст. Ҳиндуҳо ҳамеша пайдо шудаанд, ки аз ҷоизаи фаврӣ ва ҷазбкунандаи соат даст кашида, барои амалӣ кардани ормонҳои олии ҳаёт - на тавассути даст кашидан аз ғайрифайол, балки тавассути муборизаи файол - талош кардаанд. Заифе, ки аз низоъ даст кашидааст ва ҳеҷ чиз ба даст наовардааст, чизе барои даст кашидан надоштааст. Танҳо касе, ки талош кардааст ва пирӯз шудааст, метавонад ҷаҳонро бо додани самараҳои таҷрибаи пирӯзмандонаи худ ғанӣ гардонад.

"Коре, ки аллакай дар озмоишгоҳи Бозе оид ба воқуниши модда анҷом дода шудааст ва кашфиётҳои ғайриҷашмдошт дар ҳаёти растанӣ, соҳаҳои хеле васеъи таҳқиқотро дар физика, физиология, тиб, кишоварзӣ ва ҳатто дар психология боз кардаанд. Масъалаҳое, ки то ҳол ҳалношуда ҳисобида мешуданд, ҳоло ба доираи таҳқиқоти таҷрибавӣ ворид карда шудаанд."

«Аммо муваффақияти баландро бе дақиқии қатъӣ ба даст овардан мумкин нест. Аз ин рӯ, силсилаи тӯлонии асбобҳо ва дастгоҳҳои хеле ҳассоси тарҳи ман, ки имрӯз дар ҳуҷраҳои худ дар толори даромадгоҳ дар пеши шумо истодаанд. Онҳо ба шумо дар бораи талошҳои тӯлонӣ барои рафъи назари фиребанда ба

воқеияти ноаён, дар бораи заҳмат ва истодагарӣ ва маҳорати пайваста, ки барои бартараф кардани маҳдудиятҳои инсонӣ лозим аст, нақл меkunанд. Ҳамаи олимони эҷодкор медонанд, ки лабораторияи ҳақиқӣ ақл аст, ки дар он ҷо дар паси иллюзияҳо қонунҳои ҳақиқатро кашф меkunанд.

"Лексияҳое, ки дар ин ҷо дода мешаванд, такрори танҳо донишҳои дасти дуюм нахоҳанд буд. Онҳо кашфиётҳои навро эълон хоҳанд кард, ки бори аввал дар ин толорҳо намоиш дода мешаванд. Ин саҳмҳои ҳиндуҳо тавассути нашри мунтазами қори Институт ба тамоми ҷаҳон хоҳанд расид."

Онҳо ба моликияти давлатӣ табдил меёбанд. Ҳеҷ гоҳ патент гирифта намешавад. Рӯҳи фарҳанги миллии мо тақозо мекунад, ки мо абадан аз таҳқири истифодаи дониш танҳо барои манфиати шахсӣ озод бошем.

"Ман боз орзуи дигаре дорам, ки имконоти ин Донишкада то ҳадди имкон барои коргарон аз ҳама кишварҳо дастрас бошанд. Дар ин кор ман кӯшиш мекунам, ки анъанаҳои кишвари худро идома диҳам. То бисту панҷ аср, Ҳиндустон дар донишгоҳҳои қадимии худ дар Наланда ва Таксила олимону аз тамоми ғушаву канори ҷаҳон истиқбол мекард."

"Ҳарчанд илм аст ҳеҷ яке аз Шарқ на аз Ғарб аммо ба ҷои ин байналмилалӣ дар универсалии он, аммо Ҳиндустон махсусан барои саҳмгузори бузург мувофиқ аст. **8-5** Таҳайюли сӯзони ҳиндуҳо, ки метавонад аз тӯдаи далелҳои зоҳиран муҳолиф тартиботи нав эҷод кунад, бо одати тамаркуз боздошта мешавад. Ин худдорӣ қудрати нигоҳ доштани ақдро ба ҷустуҷӯи ҳақиқат бо сабри бепоён медиҳад."

Аз суҳанони хотимавии олим ашк дар чашмонам ҳалқа зад. Оё "сабр" дар ҳақиқат муроди Ҳиндустон нест, ки Замон ва таърихшиносонро яксон ба ҳайрат меорад?

Ман боз як бори дигар, пас аз рӯзи ифтиҳо, ба маркази тадқиқотӣ ташриф овардам. Ботаники бузург, ки ба ваъдааш диққат дода буд, маро ба озмоишгоҳи орои худ бурд.

"Ман крескографро ба ин папоротник мечаспонам; калонкунӣ хеле бузург аст. Агар хазинадори ҳалуз калон карда мешуд дар якхела таносуб, махлуқ мешуд пайдо шудан ба будан сафар мисли як экспресс қатора!"

Нигоҳи ман бо шавқ ба экране, ки сояи калоншудаи папоротникро инъикос мекард, дӯхта шуда буд. Ҳаракатҳои дақиқаи ҳаёт акнун ба таври возеҳ эҳсос мешуданд; растанӣ дар пеши чашмони мафтунӣ ман хеле оҳиста мерӯид. Олим нӯги папоротникро бо ҷӯбчаи хурди металлӣ ламс кард. Пантомимаи инкишофёбанда ногаҳон қатъ шуд ва баробари кашидани ҷӯб ритми фасеҳро аз нав оғоз кард.

«Шумо дидед, ки ҷӣ гуна ҳар гуна даҳолати ночизи беруна ба бофтаҳои ҳассос зараровар аст», - қайд кард Бозе. «Ҳушёр бошед; ман ҳоло хлороформ медиҳам ва сипас зидди дона медиҳам».

Таъсири хлороформ ҳама гуна афзоишро қатъ кард; зиддизаҳр эҳёкунанда буд. Имою ишораҳои эволюсионӣ дар экран маро нисбат ба сюжети "филмӣ" бештар ба худ ҷалб мекарданд. Ҳамроҳи ман (дар ин ҷо, дар нақши бадкирдор) асбоби тезеро ба қисмати папоротник тела дод; дард бо ларзишҳои спазмодикӣ нишон дода мешуд. Вақте ки ӯ риштароширо қисман аз поя гузаронд, соя

шадидан ба изтироб омад ва сипас худро бо аломати ниҳони марг ором кард.

«Бо хлороформ кардани дарахти бузург, ман ба трансплантатсияи муваффақ ноил шудам. Одатан, чунин монархҳои ҷангал пас аз кӯчонидан хеле зуд мемиранд». Ҷагадис ҳангоми нақл кардани маневри наҷотбахши ҳаёт бо хушнудӣ табассум кард. «Графикҳои дастгоҳи нозуки ман исбот карданд, ки дарахтон системаи гардиши хун доранд; ҳаракати шираи онҳо ба фишори хуни бадани ҳайвонот мувофиқат мекунад. Баландшавии шираро бо асосҳои механикии одатан пешрафта, ба монанди ҷалби капиллярӣ, шарҳ додан мумкин нест. Ин падида тавассути крескограф ҳамчун фаъолияти ҳуҷайраҳои зинда ҳал карда шудааст. Мавҷҳои перисталтикӣ аз найчаи цилиндри мебароянд, ки аз дарахт поён мерезад ва...

ҳамчун қалби воқеӣ хизмат мекунад! Ҳар қадар мо амиқтар дарк кунем, ҳамон қадар далели он ки нақшаи ягона ҳар як шаклро дар табиати гуногунҷабҳа пайваст мекунад, бештар ба назар мерасад."

Дар бузург олим нӯгтез ба дигар Бозе асбоб

«Ман ба шумо таҷрибаҳоро бо як пораи қалъагӣ нишон медиҳам. Қувваи ҳаёт дар металлҳо ба ангезандаҳо манфӣ ё муфид вокуниш нишон медиҳад. Аломатҳои сиёҳӣ аксуламалҳои гуногунро сабт мекунанд.»

Ман бо ғарқи амиқ ба графике, ки мавҷҳои хоси сохтори атомро сабт мекард, нигоҳ кардам. Вақте ки профессор хлороформро ба қалъагӣ молид, навиштаҷоти ларзишӣ қатъ шуд. Онҳо аз нав оғоз шуданд, зеро металл оҳиста-оҳиста ба ҳолати муқаррарии худ бармегардад. Ҳамроҳи ман як дору дод. моддаи кимиёвии захролуд. Ҳамзамон бо нӯги ларзони қалъагӣ, сӯзан ба таври назаррас дар ҷадвал огоҳиномаи маргро навишт.

"Асбобҳои Бозе нишон доданд, ки металлҳо, ба монанди пӯлоде, ки дар қайчӣ ва мошинҳо истифода мешаванд, ба хастагӣ дучор мешаванд ва бо истироҳати даврӣ самаранокии худро барқарор мекунанд. Набзи ҳаёт дар металлҳо тавассути истифодаи ҷараёнҳои барқӣ ё фишори шадид ба таври ҷиддӣ осеб мебинад ё ҳатто хомӯш мешавад."

Ман нигоҳ кард дар атрофи ҳучра дар сершумор ихтироот, фасеҳ шаҳодат аз як хастанашаванда ҳунаrmандӣ.

"Ҷаноб, таассуфовар аст, ки рушди оммавии кишоварзӣ бо истифодаи пурраи механизмҳои аҷоибӣ шумо суръат намегирад. Оё истифодаи баъзе аз онҳо дар таҷрибаҳои ғаврии лабораторӣ барои нишон додани таъсири намудҳои гуногуни нуриҳо ба афзоиши растанӣ ба осонӣ имконпазир нест?"

«Шумо дуруст мегӯед. Наслҳои оянда аз асбобҳои Бозе бешумор истифода хоҳанд бурд. Олим кам мукофоти муосирро медонад; ин барои доштани шодмонии хидмати эҷодӣ кофӣ аст.»

Бо изҳори миннатдории бепоён ба ин ҳаками хастанашаванда, ман рафтам. «Оё ҳосилхезии ҳайратангези истеъдоди ӯ ягон вақт тамом шуда метавонад?» фикр кардам ман.

Бо гузашти солҳо ҳеҷ камшавӣ ба амал наомад. Бозе бо ихтироъ кардани асбоби мураккаб, "Кардиограммаи резонансӣ", таҳқиқоти васеъро дар бораи растанҳои бешумори Ҳиндӣ анҷом дод. Фармакопеяи бузурги бе ягон шубҳаи доруҳои муфид ошкор карда шуд. Кардиограф бо дақиқии беҳато сохта шудааст, ки бо он садяки як қисми сония дар он нишон дода мешавад. график. Сабтҳои резонансӣ лаппишҳои беохирӣ хурдро дар растанӣ, ҳайвонот ва инсон чен

мекунанд. сохтор. Ботаники бузург пешгӯӣ карда буд, ки истифодаи кардиографи ӯ ба вивисекция оварда мерасонад. растаниҳо ба ҷои ҳайвонот.

«Сабтҳои паҳлӯ ба паҳлӯи таъсири доруе, ки ҳамзамон ба растанӣ ва ҳайвон дода мешавад, дар натиҷа якдилии ҳайратангезро нишон доданд», - қайд кард ӯ. «Ҳама чиз дар инсон дар растанӣ пешгӯӣ шудааст. Таҷрибаҳо дар бораи растанӣ ба коҳиш додани ранҷу азоби инсон мусоидат хоҳанд кард.»

Солҳо пас, кашфиётҳои пешбари Боуз дар бораи растаниҳо аз ҷониби дигар олимони тасдиқ карда шуданд. Коре, ки соли 1938 дар Донишгоҳи Колумбия анҷом дода шуда буд, аз ҷониби *The New York Times* чунин гузориш дода шудааст:

Дар тӯли чанд соли охир муайян карда шудааст, ки вақте асабҳо паёмхоро интиқол медиҳанд байни мағзи сар ва дигар қисмҳои бадан, импульси хурди электрикӣ ба вуҷуд меоянд. Ин импульсҳо бо истифода аз гальванометрҳои нозук чен карда шуда, бо истифода аз дастгоҳҳои муосири таҷвиятдиҳанда миллионҳо маротиба калон карда шудаанд. То ҳол ягон усули қаноатбахше барои омӯзиши гузариши импульсҳо дар тӯли нахҳои асаб дар ҳайвоноти зинда ё инсон пайдо нашуда буд, зеро... суръате, ки ин импульсҳо бо он ҳаракат мекунанд.

Докторҳо К.С. Коул ва Х.Ч. Кертис гузориш доданд, ки кашф кардаанд, ки ҳуҷайраҳои дарози ягонаи нителлаи растании оби ширин, ки зуд-зуд дар косоҳои моҳии тиллоӣ истифода мешаванд, қариб бо ҳуҷайраҳои нахҳои ягонаи асаб якхелаанд. Файр аз ин, онҳо муайян карданд, ки нахҳои нителла ҳангоми ангезиш мавҷҳои электрикиро паҳн мекунанд, ки аз ҳама ҷиҳат, ба истиснои суръат, ба нахҳои асаби ҳайвонот ва одамони монанданд. Маълум шуд, ки импульси электрикии асаб дар растани нисбат ба ҳайвонот хеле сусттаранд. Аз ин рӯ, ин кашфиёт аз ҷониби коргарони Колумбия ҳамчун воситае барои гирифтани аксҳои сусти гузариши импульси электрикӣ дар асабҳо истифода шудааст.

Аз ин рӯ, растании нителла метавонад ба як навъ санги Розетта барои кушодани асрори маҳкам ҳифзшуда дар наздикии сарҳади ақл ва материя табдил ёбад.

Шоир Рабиндранат Тагор дӯсти содиқи олими идеалисти Ҳиндустон буд.

Овозхони ширини бангоӣ ба ӯ чунин мисраъҳоро мурочиат кард: **8-6**

Эй Зоид, бо суханони аслии он суруди қадимӣ бо
номи *сама нидо кун* ; "Бархез! Бедор шав!" Ба
марде нидо кун, ки ривояти *шастрикии худро* аз
баҳсҳои беҳудаи педантикии бефоида меболад,
Ба он мағрури аблаҳона нидо кун, ки ба рӯи
табиат, ин замини васеъ барояд, Ин нидоро ба
гурӯҳи олимони худ фирист; Дар атрофи
қурбонии оташи худ ҷамъ шавед.
Бигзор ҳама ҷамъ шаванд. Пас, бигзор
Ҳиндустони мо, сарзамини қадимии мо ба
худ баргардад.
Эй бори дигар ба кори устувор, Ба вазифа

ва садоқат, ба транси худ баргард.
Аз ҷиддӣ мулоҳиза; иҷозат диҳед вай нишастан
Боз як бори дигар бетартиб, беғараз, беҷанҷол, пок, Эй
бори дигар бар тахти баланди худ
Ва платформа, муаллим аз ҳама заминҳо.

8-1 : "Ҳама илм аст трансценденталӣ ё дигар гузарномаҳо дур. Ботаника аст ҳоло ба даст овардан рост назария- аватарҳо аз "Брахма дар айнаи замон китобҳои дарсии таърихи табиӣ ҳоҳад буд." - *Эмерсон*

8-2 : Аз *Лотинӣ* реша, *crescere* , ба афзоиш. Барои ӯ крескограф ва дигар ихтироот, Бозе буд рыцарӣ дар Соли 1917.

8-3 : Дар лотус гул аст як қадимӣ илоҳӣ рамз дар Ҳиндустон; он кушодашаванда гулбаргҳо пешниҳод кардан васеъшавӣ аз рӯх; Рушди зебоии поки он аз лойгоҳи пайдоишаш ваъдаи неки рӯҳонӣ дорад.

8-4 "Айнаи замон, танҳо як тасодуфи нодир Ҳиндустонро ба доираи донишҷӯёни амрикоӣ ворид мекунад. Ҳашт донишгоҳ (Ҳарвард, Йел, Колумбия, Принстон, Чонс Хопкинс, Пенсилвания, Чикаго ва Калифорния) кафедраҳои ҳиндушиносӣ ё санскрит доранд, аммо Ҳиндустон дар кафедраҳои таърих, фалсафа, санъати тасвирӣ, сиёсатшиносӣ қариб ки намоёндагӣ надорад." сотсиология, ё ҳар гуна аз дигар шӯъбаҳо аз зиёӣ таҷриба дар ки, мисли мо доштан дидашуда, Ҳиндустон дорад саҳми бузург гузоштааст. Аз ин рӯ, мо боварӣ дорем, ки ҳеч як кафедраи таълимӣ, бахусус дар соҳаи илмҳои гуманитарӣ, дар ҳеч

Донишгоҳи бузург метавонад бидуни мутахассиси хуб омӯзонидашуда дар марҳилаҳои Ҳиндустиини ин фан пурра муҷаҳҳаз бошад. Мо боварӣ дорем, ки низ, ки ҳар коллеҷ ки ҳадафҳо ба омода кардан он хатмкунандагон барои доно кор дар ҷаҳон ки аст ба будан онҳо ба зинда дар, бояд доштан дар он кормандон як олим салоҳиятдор дар тамаддун аз Ҳиндустон." - Иқтибосҳо аз як мақола аз ҷониби Профессор В. Норман Қаҳваранг аз Донишгоҳ аз Пенсилвания ки пайдо шуд дар май, соли 1939, чоп аз *Бюллетен* аз Шӯрои Амрико аз Омӯзиш Ҷамъиятҳо, 907 15-ум Сент., Вашингтон, Д. С., 25 сент нусхабардорӣ Ин чоп (#28) дорои аз болои 100 саҳифаҳои . "Феҳристи асосии адабиёт барои омӯзиши ҳиндӣ

8-5 : Дар атомӣ сохтор аз масъала буд машҳур ба қадимӣ Ҳиндуҳо. Як аз шаш системаҳо аз ҳиндӣ фалсафа *Вайсесика* аст , аз санскритӣ реша *вижаҳо* , "атомӣ фардият." Як аз пеш аз ҳама *Вайсесика* шарҳдиҳандагон буд Аулука, ки онро Канада низ меноманд, "атомхӯр" буда, тақрибан 2800 сол пеш таваллуд шудааст.

Дар мақолае дар маҷаллаи "*East-West*" , апрели соли 1934, хулосаи донишҳои илмии *Вайсесика* чунин оварда шудааст: "Ҳарчанд "назарияи атомӣ"-и муосир умуман як пешрафти нави илм ҳисобида мешавад, онро муддати тӯлонӣ Канада, "атомхӯр", бо ҷидду ҷаҳд шарҳ дода буд. *Ануси санскритро* метавон ба таври дуруст ҳамчун "атом" бо маънои аслии юнонии "бурида нашуда" ё тақсимнашаванда тарҷума кард. Дигар шарҳҳои илмии рисолаҳои *Вайсесикаи* давраи пеш аз милод инҳоянд: (1) ҳаракати сӯзанҳо ба сӯи магнитҳо, (2) гардиш аз об дар растаниҳо, (3) *акаш* ё эфир, инерти ва бесохтор, мисли як асос барои интиқоли қувваҳои нозук, (4) оташи офтобӣ ҳамчун сабаби ҳама шаклҳои дигари гармӣ, (5) гармӣ ҳамчун сабаби тағйироти молекулавӣ, (6) қонуни ҷозиба, ки аз сабаби сифате, ки дар атомҳои замин мавҷуд аст, ба вучуд меояд, то ба онҳо қудрати ҷолиби худро диҳад. ё ба поён Кашидан, (7) кинетикӣ табиат аз ҳама энергия; сабабият мисли ҳамеша решадор дар як хароҷот аз энергия ё аз нав тақсимкунӣ аз ҳаракат, (8) универсалӣ парокандашавӣ тавассути парокандагӣ аз атомҳо, (9) радиатсия аз гармӣ ва шуоъҳои рӯшноӣ, зарраҳои беохири хурд, ки бо суръати тасаввурнашаванда ,ба ҳама самтҳо парида мераванд (назарияи муосири "шуоъҳои кайҳонӣ")

.нисбият аз вақт ва фазо (10)

Вайсесика таъиншуда пайдоиш аз ҷаҳон ба атомҳо, абадӣ дар онҳо табиат, яъне, онҳо ниҳой хусусиятҳо. Инҳо Кашфи ахири он ки атом як офтоби хурд аст атомҳо дорои ҳаракати бифосилаи ларзиш ҳисобида мешуданд.

система мешуд будан не хабарҳо ба кӯҳна *Вайсесика* файласуфон, Ташкили Тандурустиини Ҷаҳон инчунин камшуда вақт ба он дуртарин математикӣ ин мафҳум бо тавсифи хурдтарин воҳиди вақт (*кала*) ҳамчун даврае, .ки атом барои убури воҳиди фазои худ сарф мекунад, ин аст

8-6 : Тарҷумашуда аз Бенгалӣ аз Рабиндранат Тагор, аз ҷониби Манмоҳан Ҷош, дар *Вишва- Бҳаратӣ*.

Дар Хушбахтона диндор Ва Ў Космик Ишқварзӣ

"Хурд ҷаноб, Лутфан будан нишаста. Ман ҳастам гап задан ба ман Илоҳӣ Модар."

Ман хомӯшона бо ҳайрати зиёд ба утоқ даромадам. Намуди фариштагии Устод Махасая маро хеле ба ҳайрат овард. Бо риши сафеди абрешимӣ ва чашмони калон ва дурахшон, ӯ ба назар як таҷассуми покӣ менамуд. Манаҳи болобардошта ва дастони печонидашудааш ба ман нишон доданд, ки аввалин бозидам ӯро дар миёни ибодатҳояш нороҳат карда буд.

Суханони оддии саломдиҳии ӯ таъсири шадидтаринеро ба вучуд оварданд, ки табиати ман то ҳол аз сар гузаронида буд. Ҷудоии талхи марги модарамро ман андозаи ҳама ранҷу азоб меҳисобидам. Акнун азоби ҷудой аз Модари Илоҳиям шиканҷаи тасвирнашавандаи рӯҳ буд. Ман нолиш карда ба замин афтадам.

"Хурд ҷаноб, ором худат!" Дар авлиё буд ҳамдардона ғамгин.

Ман дар ягон харобазори укёнусӣ партофта шуда, пойҳои ӯро ҳамчун

ягона қайқи наҷоти худ доштам. "Ҷаноби Муқаддас, шафоати Ту! Аз

Модари Илоҳӣ пурсед, ки оё ман дар назари Ё лутфу марҳамате меёбам!"

Ин ваъда аст як не ба осонӣ додашуда; устод буд маҳдуд ба хомӯшӣ.

Бешубҳа, ман мутмаин будам, ки Устод Махасая бо Модари Коинот дар тамоси самимӣ аст. Дарк кардани он ки чашмонам ба Ё, ки ҳатто дар ин лаҳза нигоҳи беайби авлиёро дарк мекард, нобино ҳастанд, шармандагии амиқ буд. Ман бешарм пойҳои ӯро гирифта, ба эътирозҳои нарми ӯ гӯш надода, борҳо аз ӯ илтиҷо мекардам, ки файзи даҳлатро ба ӯ диҳад.

«Ман илтимоси шуморо ба Маҳбуб баён мекунам.» Таслим шудани устод бо табассуми оҳиста ва дилсӯзона садо дод.

Чӣ қудрат дар онҳо чанд калимаҳо, ки ман будан бояд доништан озод кардан аз он тӯфонӣ бадарға?

«Ҷаноб, ваъдаи худро дар хотир доред! Ман ба зудӣ барои паёми ӯ бармегардам!» Дар овози ман интизории шодмонӣ садо дод, ки танҳо як лаҳза пеш аз ғамгинӣ гирия мекард.

Аз зинапои дароз поён фаромада, ман аз хотираҳо ғарқ шудам. Ин хона дар кӯчаи Амхерст, 50, ки ҳоло манзили Устод Махасая аст, замоне хонаи оилавии ман, макони марги модарам буд. Дар ин ҷо дили инсонии ман барои модари гумшуда шикаста буд; ва имрӯз дар ин ҷо рӯҳи ман гӯё аз набудани Модари

Илоҳӣ маслӯб шуда буд. Деворҳои муқаддас, шӯҳиди хомӯши дардҳои ғамангез
ва шифои ниҳони ман!

Вақте ки ман ба хонаи худ дар кӯчаи Гурпар баргаштам, қадамҳоям бо шитоб
буданд. Дар ҷустуҷӯи паноҳгоҳи болохонаи хурди худ, ман то соати даҳ дар
мулоҳиза мондам. Торикии шаби гарми ҳиндӣ ногаҳон бо як рӯёи аҷиб
равшан шуд.

Модари Илоҳӣ дар шукӯҳу шаҳомат дар пеши ман истода буд. Чехраи табассуми меҳрубононаи ӯ худ зебӣ буд.

"Ҳамеша доштан Ман дӯстдошта ту! Ҳамеша бояд Ман ишқ ту!"

Дар осмонӣ оҳангҳо ҳанӯз занг задан дар ҳаво, Вай нопадид шуд.

Субҳи рӯзи дигар, вақте ки ман бори дуюм назди устод Маҳасая рафтам, офтоб қариб ки ба таври одобӣ тулӯъ накарда буд. Аз зинапои хонаи хотираҳои пур аз тааҷҷуб боло рафта, ба утоқи ошёнаи чоруми ӯ расидам. Тугмаи дари баста бо матоъ печонида шуда буд; ман ҳис кардам, ки ин авлиё махфиятро меҳост. Вақте ки ман бо қатъият дар зинапои истода будам, дарро дасти истиқболии устод боз кард. Ман дар пеши пойҳои муқаддаси ӯ зону задам. Дар кайфияти шӯхӣ, ман ниқоби тантанавӣ ба рӯям пӯшидам ва шодмонии илоҳиро пинҳон кардам.

«Ҷаноб, ман — иқрор мешавам, хеле барвақт! — барои паёми шумо омадам. Оё Модари азиз дар бораи ман чизе гуфт?»

"Шармовар хурд ҷаноб!"

Не дигар шарҳ мешуд ӯ сохтан. Аён аст, ки ман фарз карда шуд ҷозиба буд бетаъсир.

"Чаро ҳамин тавр пурасрор, ҳамин тавр канорагирӣ? Иҷро кунед авлиёҳо ҳаргиз гап задан ба таври возеҳ?" Шояд Ман буд як хурд барангехта.

— Оё маро имтиҳон кардан лозим аст? — Чашмони ороми ӯ пур аз фаҳмиш буданд. — Оё ман метавонам имрӯз субҳ ба итминоне, ки дирӯз соати даҳ аз ҳуди Модари Зебо гирифта будед, як калима илова кунам?

Устод Маҳасая бар дарвозаҳои ҷони ман назорат мекард: боз ман ба пойи ӯ афтодам. Аммо ин дафъа ашқоҷам аз як лаззат, на аз дард, ҷорӣ шуданд.

«Фикр мекуӣ, ки садоқати ту ба Раҳмати бепоён таъсир нарасонидааст? Модарии Худо, ки ту онро дар шаклҳои ҳам инсонӣ ва ҳам илоҳӣ парастӣш кардаӣ, ҳеҷ гоҳ наметавонад ба фарёди фаромӯшшудаи ту посух диҳад».

Ин авлиёи оддӣ ки буд, ки хурдтарин дархости ӯ аз Рӯҳи Коинот бо розигии ширин посух дод? Нақши ӯ дар ҷаҳон хоксорона буд, чунон ки ба бузургтарин марди хоксоре, ки ман то кунун медонистам, сазовор буд. Дар ин хонаи кӯчаи Амҳерст, Устод Маҳасая **9-1** мактаби миёнаи хурдERO барои писарон роҳбарӣ мекард. Ҳеҷ сухани танбеҳ аз даҳонаш намегузашт; ҳеҷ қоида ва бераҳмӣ интизоми ӯро нигоҳ намедошт. Дар ҳақиқат, дар ин синфхонаҳои хоксор математикаи олий таълим дода мешуд ва химияи муҳаббат, ки дар китобҳои дарсӣ вучуд надошт, вучуд дошт. Ӯ ҳикмати худро бо сироятёбии рӯҳонӣ паҳн

мекард, на бо дастуроти ногузар.

Ин авлиё, ки бо эҳсоси беандоза ба Модари Илоҳӣ фуру рафта буд, дигар ба андозаи кӯдак ба шаклҳои зоҳирии эҳтиром ниёз надошт.

«Ман устои шумо нестам; ӯ каме дертар меояд», - гуфт ӯ ба ман. «Тавассути роҳнамоии ӯ, таҷрибаҳои шумо аз Илоҳӣ аз ҷиҳати муҳаббат ва садоқат ба истилоҳоти ҳикмати бепоёни ӯ табдил хоҳанд ёфт».

Ҳар нисфирӯзӣ ман худро ба кӯчаи Амхерст мебардам. Ман косаи илоҳии устод Махасаяро мечустам, ки он қадар пур буд, ки қатраҳои он ҳар рӯз ба вучуди ман мерехтанд. Қаблан ҳеҷ гоҳ бо эҳтироми комил таъзим накарда будам; акнун ман ҳис мекардам, ки ҳатто пой дар ҳамон замин, ки устод Махасая муқаддас карда буд, қадам заданро як имтиёзи беандоза меҳисобам.

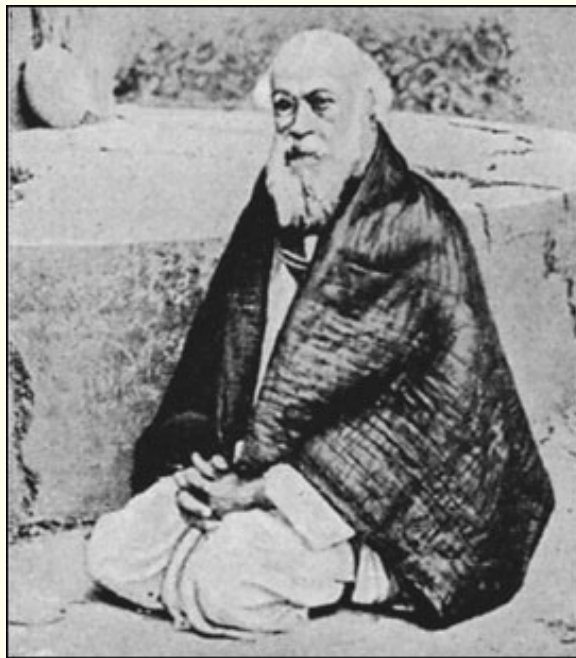
«Чаноб, лутфан ин гулчанбари шампанро, ки ман махсус барои шумо сохтаам, пӯшед.» Ман як бегоҳ бо занҷири гулҳоям омадам. Аммо ӯ бо шарм дур шуд ва борҳо аз ин эҳтиром даст кашид. Дарк кард. Ранҷи ман, ниҳоят ӯ бо табассуми розӣ табассум кард.

«Азбаски мо ҳардуи мо парастандагони Модар ҳастем, шумо метавонед ин гулчанбарро ба ин маъбади ҷисмонӣ ҳамчун тӯҳфа ба Ё, ки дар дохили он зиндагӣ мекунад, гузоред.» Табиати бузурги ӯ фазое надошт, ки ҳар гуна андешаи худписандона дар он ҷой гирад.

ДУ БАРОДАРОН ОҶ ОН ҚО НОЙМАН

Ман истодан бо онҳо дар Коннерсройт, Бавария.

УСТОД Махасая

Ҳамеша ғарқшуда дар ӯ хушбахтона кайҳонӣ ошиқӣ

«Биёед фардо ба маъбади Дакшинесвар равем, ки устои ман онро абадан муқаддас мегардонад.» Устод Махасая шогирди устои Масеҳмонанд Шри Рамакришна Парамҳанса буд.

Сафари чормилии субҳи рӯзи дигар бо қаиқ дар дарёи Ганг анҷом дода шуд. Мо ба маъбади нӯҳгунбази Кали ворид шудем, ки дар он ҷо фигураҳои Модари Илоҳӣ ва Шива бар лотуси нукрагини сайқалёфта, ки ҳазор гулбарги он бодикқат бурида шуда буд, ҷойгир шудаанд. Устод Махасая аз ҷоду медурахшид. Ӯ дар ошиқии бепоёни худ бо Маҳбуб машғул буд. Вақте ки ӯ номи Ӯро месароид, дили мафтунӣ ман ба ҳазор пора пора шуда буд.

Баъдтар мо дар атрофи макони муқаддас сайругашт кардем ва дар як боғи тамариск таваққуф кардем. Маннае, ки хоси ин дарахт буд, рамзи ғизои осмонӣ буд, ки Устод Махасая ато мекард. Дуоҳои илоҳии ӯ идома ёфтанд. Ман дар миёни гулҳои гулобии пардори тамариск бечунбон рӯи алаф нишаста будам. Муваққатан аз бадан ғоиб будам, ман дар як зиёрати фавқуттабӣ парвоз кардам.

Ин аввалин зиёратҳои зиёде бо устои муқаддас ба Дакшинсвар буд. Аз ӯ ман ширинии Худоро дар ҷанбаи Модар ё Раҳмати Илоҳӣ омӯхтам. Авлиёи кӯдакмонанд дар ҷанбаи Падар ё Адолати Илоҳӣ ҷозибай кам пайдо кард. Доварии саҳтгирона, дақиқ ва риёзӣ бегона буд. ба табиати меҳрубониаш.

«Ӯ метавонад ҳамчун намунаи заминӣ барои фариштагони осмон хизмат кунад!» — бо меҳрубонӣ фикр кардам ман, вақте ки рӯзе ӯро ҳангоми дуоҳояш тамошо мекардам. Бе ягон танқид ё танқид, ӯ бо чашмони ошно бо Покии Аслӣ ҷаҳонро аз назар мегузаронд. Бадан, ақл, сухан ва амалҳои ӯ бо соддагии

рӯҳаш бе ягон заҳмат ҳамоҳанг буданд.

«Устодам ба ман чунин гуфт». Авлиё аз изҳороти шахсӣ канорагирӣ карда, бо ин эҳтироми доимӣ ҳама гуна маслиҳати оқилонаро ба анҷом расонд. Ҳувиёти ӯ бо Шри Рамакришна чунон амиқ буд, ки Устод Махасая...

дарозтар баррасӣ шудааст ӯ андешаҳо мисли ӯ худӣ

Як бегоҳ ман ва авлиё даст ба даст дар хиёбони мактабаш сайругашт кардем. Шодмонии маро аз омадани як шиноси мағрур, ки моро бо сӯҳбати тӯлонӣ ба ташвиш овард, хира кард.

«Мебинам, ки ин мард ба шумо писанд нест». Пичирроси авлиё ба ман аз ҷониби худписанд, ки аз монологи худаш мафтун шуда буд, шунида нашуд. «Ман дар ин бора бо Модари Худой сӯҳбат кардам; Вай вазъияти ғамангези моро дарк мекунад. Ҳамин ки мо ба он хонаи сурх мерасем, вай ваъда дод, ки ба ӯ корҳои фавриро хотиррасон мекунад».

Чашмони ман ба макони наҷот дӯхта шуда буданд. Вақте ки ба дарвозаи сурхи он расид, мард бе ягон сабаб рӯй гардонд ва рафт, на суханаширо тамои кард ва на хайрухуш кард. Ҳавои ҳучумшуда аз оромӣ тасаллӣ ёфт.

Рӯзи дигар маро танҳо дар наздикии истгоҳи роҳи оҳани Ҳоура дидам. Ман як лаҳза дар назди маъбад истода, хомӯшона гурӯҳи хурди мардонро, ки бо барабан ва санҷо суруд меҳонданд, танқид кардам.

«Чӣ қадар онҳо номи илоҳии Худовандро беитоатӣ дар такрори механикӣ истифода мебаранд», - фикр кардам ман. Нигоҳам аз наздикшавии босуръати устод Махасая дар ҳайрат монд. «Чаноб, чӣ тавр шумо ба ин ҷо омадед?»

Авлиё, ки ба саволи ман аҳамият надода буд, ба андешаи ман ҷавоб дод. «Оё дуруст нест, чаноби хурдакак, ки номи Маҳбуб аз лабони ҳар кас, хоҳ нодон бошад, хоҳ доно, ширин садо медиҳад?» Ӯ бо меҳр дасташро ба оғӯш гирифта, маро гирд овард; Ман худро дар қолини ҷодугарии ӯ ба сӯи ҳузури Раҳмон бурда ёфтам.

«Меҳроҳед биоскопҳоро бубинед?» Ин саволи як рӯз аз ҷониби устод Махасая нофаҳмо буд; он вақт ин истилоҳ дар Ҳиндустон барои ифодаи филмҳои бадеӣ истифода мешуд. Ман розӣ шудам, бо хурсандӣ дар ҳар сурат бо ӯ будам. Роҳравии тез моро ба боғи назди Калкутта бурд. Донишгоҳ. Ҳамроҳам нишастгоҳро дар наздикии *голдиги* ё ҳавз нишон дод.

"Биёед чанд дақиқа дар ин ҷо нишнем. Устодам ҳамеша аз ман хоҳиш мекард, ки ҳар вақте ки фазои обро мебинам, мулоҳиза кунам. Дар ин ҷо оромии он ба мо оромии бузурги Худоро хотиррасон мекунад. Ҳамон тавре ки ҳама чиз дар об инъикос ёфта метавонад, тамоми коинот дар кӯли Ақли Космик инъикос ёфтааст. *Гурудеваи ман* аксар вақт чунин мегуфт."

Ба зудӣ мо ба толори донишгоҳ ворид шудем, ки дар он ҷо лексия идома дошт. Он хеле дилгиркунанда буд, гарчанде ки гоҳ-гоҳ бо расмҳои слайдҳои ҷароғӣ тағйир меёфт, аммо ба ҳамин монанд ҷолиб набуд.

«Пас, ин навъи биоскопест, ки устод мехост ба ман бубинад!» Фикри ман бесаброна буд, аммо ман намехостам бо ошкор кардани дилгири дар чехраам ба авлиё зарар расонам. Аммо ӯ пинҳонӣ ба ман хам шуд.

"Мефаҳмам, ҷаноби хурдакак, ин биоскоп ба шумо маъқул нест. Ман дар ин бора ба Модари Худой гуфтам; вай бо ҳардуи мо комилан ҳамдард аст. Вай ба ман гуфт, ки чароғҳои барқӣ акнун хомӯш мешаванд ва то он даме, ки мо имкони баромадан аз утоқро надорем, дубора фурузон намешаванд."

Вақте ки пичирроси ӯ ба охир расид, толор ба торикӣ фурӯ рафт. Овози ғазаби профессор аз ҳайрат хомӯш шуд ва сипас гуфт: «Ба назар чунин мерасад, ки системаи барқии ин толор ноқис аст». Дар ин вақт ман ва устод Махасая беҳатар аз остона гузашта будем. Аз долон ба қафо нигоҳ карда, дидам, ки сахнаи шаҳодати мо боз равшан шудааст.

"Ҷаноби хурдак, шумо аз он биоскоп ноумед шудед, 9-2 аммо ман фикр мекунам, ки ба шумо дигаре маъқул мешавад." Ман ва авлиё дар пиёдагарди рӯ ба рӯи бинои донишгоҳ истода будем. Ӯ оҳиста ба синаам зад, ки диламро ламс мекард.

Сукути тағйирдиҳанда фаро расид. Ҳамон тавре ки "гӯяндаҳо"-и муосир ҳангоми аз кор баромадани дастгоҳи садо ба филмҳои ношунаво табдил меёбанд, ҳамин тавр Дасти Илоҳӣ бо мӯъҷизаи аҷибе ғавғои заминиро пахш кард. Пиёдагардон, инчунин троллейбусҳо, мошинҳо, аробаҳои гов ва аробаҳои чархдори оҳанин ҳама дар ҳаракати бесадо буданд. Гӯё чашми ҳамаҷо дошта бошам, манзараҳои пушти сарам ва ба ҳар тараф, мисли онҳое, ки дар пешанд, ба осонӣ медидам. Тамоми тамошои фаъолият дар он қисмати хурди Калкутта аз пеши ман бесадо гузашт. Мисли дурахши оташе, ки дар зери қабати тунуки хокистар хира дида мешуд, як нури мулоим манзараи панорамиро фаро мегирифт.

Бадани худам ба назар чунин менамуд, ки яке аз сояҳои зиёд аст, гарчанде ки он бечунб буд, дар ҳоле ки дигарон хомӯшона ба ин сӯ ва он сӯ парвоз мекарданд. Якчанд писарбачаҳо, дӯстони ман, наздик шуда, аз паҳлӯям гузаштанд; гарчанде ки онҳо рост ба ман нигоҳ карда буданд, он шинохта намешуд.

Пантомимаи беназир ба ман як эҳсоси бебаҳо овард. Ман аз чашмаи пур аз неъмат нӯшидам. Ногаҳон синаам як зарбаи нарми дигари устод Махасаяро гирифт. Ваҳшати ҷаҳон ба гӯшҳои нохостаам расид. Ман лағжидам, гӯё аз хоби бемаънӣ саҳт бедор шуда бошам. Шароби трансценденталӣ аз дасти ман дур буд.

«Ҷаноби хурдсол, ман мебинам, ки шумо биоскопи дуҷумро ба завқи худ ёфтед». Авлиё табассум мекард; ман аз миннатдорӣ ба замин дар пеши ӯ афтадам. «Шумо ҳоло наметавонед бо ман ин корро кунед; шумо медонед, ки Худо дар маъбади шумо низ аст! Ман намегузорам, ки Модари Илоҳӣ пойҳоямро тавассути дастони шумо ламс кунад!»

Агар касе ҳангоми аз роҳи серодам дур шуданамон ман ва устоди бепарворо мушоҳида мекард, тамошобин бешубҳа аз мастӣ гумон мекард. Ман ҳис мекардам, ки сояҳои афтидани об шомгоҳон бо ҳамдариӣ бо Худо маст будем. Вақте ки торикӣ аз беҳушии шабонаи худ баргашт, Ман субҳи навро бо рӯҳияи шодмонӣ рӯбарӯ шудам. Аммо дар хотирам ҳамеша ин аст писари серафикии

Модари Илоҳӣ - Устод Махасая!

Бо суханони бад кӯшиш мекунам, ки ба меҳрубонии ӯ одилона муносибат кунам, дар ҳайратам, ки оё устод Махасая ва дигарон аз ҷумлаи авлиёҳои бофаҳм, ки роҳҳои ман аз онҳо мегузаштанд, медонистанд, ки солҳо пас, дар як сарзамини Ғарб, ман дар бораи ҳаёти онҳо ҳамчун пайравони илоҳӣ менавиштам. Пешгӯии онҳо маро ва, умедворам, хонандагонамро, ки то ин дам бо ман омадаанд, ба ҳайрат намеорад.

.....
9-1 : Инҳо ҳастанд эҳтиромнок унвонҳо аз ҷониби ки ӯ буд одатан муроҷиат карда шудааст. Ӯ ном буд Маҳендра Нат Гупта; ӯ асарҳои адабии худро танҳо бо "М" имзо мекарданд.

БОБ: 10

Ман Вохӯрӣ Ман Устод, Шри Юктесвар

«Имон ба Худо метавонад ҳар гуна мӯъҷизаро ба вучуд орад, ба ҷуз аз як мӯъҷиза - супоридани имтиҳон бе омӯзиш.» Бо нороҳатӣ китоберо, ки дар лаҳзаи бекорӣ гирифта будам, пӯшидам.

«Истисноӣ нависанда аз беимонии комили ӯ шаҳодат медиҳад», - фикр кардам ман. «Бечора ба рағбани нисфи шаб эҳтироми зиёд дорад!»

Ваъдаи ман ба падар ин буд, ки ман мактаби миёнаро хатм мекунам. Ман наметавонам вонамуд кунам, ки кӯшиш мекунам. Моҳҳои гузашта маро дар синфхона нисбат ба ҷойҳои хилват дар гатҳои оббозии Калкутта камтар медиданд. Майдонҳои крематорияи ҳамшафат, махсусан шабона даҳшатнок, хеле зиёданд. баррасӣ шудааст хеле ҷолиб аз ҷониби йога. Ё Ташкили Тандурустии Ҷаҳон мешуд ёфтан Бемарг Эссенс бояд аз чанд косахонаи беороиш ноумед нашавед. Норасоии инсон дар макони торики устухонҳои гуногун равшан мешавад. Аз ин рӯ, бедоршавии нисфи шаби ман аз бедоршавии олим фарқ мекард.

Ҳафтаи имтиҳонҳои ниҳой дар мактаби миёнаи ҳиндуҳо босуръат наздик мешуд. Давраи пурсиш, мисли арвоҳҳои қабр, даҳшати маъруфро ба вучуд меорад. Бо вучуди ин, ақли ман ором буд. Бо далерии арвоҳ, ман донишero берун меовардам, ки дар толорҳои лексияҳо мавҷуд набуд. Аммо дар он санъати Свами Пранабананда набуд, ки ба осонӣ дар як вақт дар ду ҷо пайдо мешуд. Мушкилоти таълимии ман ба таври возеҳ масъалаи Ихтироъкории беохир буд. Ин мулоҳизаи ман буд, гарчанде ки барои бисёриҳо он ғайримантиқӣ ба назар мерасад. Беақлӣ ва бемантиқии ибодаткунанда аз ҳазор намоиши нофаҳмо аз мавҷудияти Худо дар мушкилот бармеояд.

«Салом, Муқунда! Ман имрӯзҳо туро қариб ки намебинам!» Як рӯз пас аз нисфирӯзӣ дар роҳи Гурпар як ҳамсинфам ба ман муроҷиат кард.

«Салом, Нанту! Ноаён будани ман дар мактаб маро дар ҳолати ногувор қарор додааст.» Ман зери нигоҳи дӯстонаи ӯ худро озод кардам.

Нанту, Ташкили Тандурустии Ҷаҳон буд як дурахшон донишҷӯ, хандид самимона; ман вазъияти душвор буд не бе як комикс

чанба.

"Шумо ҳастанд комилан омода набудан барои финал! Ман фарз кардан он аст боло ба ман ба Кӯмак ту!"

Суханони оддӣ ваъдаи илоҳиро ба гӯши ман расонданд; ман бо шитоб ба хонаи дӯстам рафтам. Ё бо меҳрубонӣ роҳҳои ҳалли мушкилоти гуногунро, ки эҳтимолан аз ҷониби муаллимон пешниҳод карда мешуданд, шарҳ дод.

"Ин саволҳо домест, ки бисёре аз писарони боваринокро ба доми имтиҳон меандозад. Ҷавобҳои маро дар хотир доред ва шумо бе ҷароҳат аз он ҷо мегузаред."

Вақте ки ман рафтам, шаб хеле гузашта буд. Ман пур аз дониши бетаҷриба будам ва бо тамоми вучуд дуо мекардам, ки он барои чанд рӯзи муҳими оянда боқӣ монад. Нантӣ маро дар фанҳои гуногун таълим дода буд, аммо бо гузашти вақт курси санскритиро фаромӯш карда буд. Ман бо шавқ ба Худо ин нодидагириро хотиррасон кардам.

Субҳи рӯзи дигар ман ба сайругашти кӯтоҳе рафтам ва дониши навро бо ритми қадамҳои ларзон аз худ кардам. Вақте ки ман аз алафҳои бегона дар як гӯша кӯтоҳ қадам задам, чашмам ба чанд варақи чопшуда афтод. Як ҷаҳидан бо пирӯзӣ исбот кард, ки онҳо шеъри санскритӣ ҳастанд. Ман барои тафсири нофаҳмиҳоям ба як коршинос муроҷиат кардам. Овози пурғавғои ӯ хаворо бо зебоии беканор ва асалмонанди забони қадимӣ пур кард. **10-1**

«Ин бандҳои истисноӣ наметавонанд дар санҷиши санскрити шумо кумак кунанд.» Олим онҳоро бо шубҳа рад кард.

Аммо ошноӣ бо он шеъри мушаххас ба ман имкон дод, ки рӯзи дигар имтиҳони санскритро супорам. Бо ёрии бодикқати Нанту, ман инчунин баҳои ҳадди ақали муваффақиятро дар ҳамаи фанҳои дигар гирифтам.

Падар аз он ки ман ба ваъдаам вафо карда, мактаби миёнаамро ба итмом расонидам, хурсанд буд. Миннатдории ман ба Худованде расид, ки ягона роҳнамоии Ёро ман дар сафарам ба Нанту ва роҳ рафтаним аз роҳи ғайриоддӣ қитъаи пур аз партовҳо дидам. Ё бо шӯҳӣ ба нақшаи саривақтии худ барои наҷоти ман дугона изҳор карда буд.

Ман ба китоби партофташудае дучор шудам, ки муаллифаш дар толорҳои имтиҳон бартарии Худоро инкор карда буд. Ман аз шарҳи хомӯшонаи худам хандаамро боз дошта натавонистам:

«Агар ман ба ӯ гӯям, ки мулоҳизаи илоҳӣ дар байни ҷасадҳо роҳи кӯтоҳ барои

гирифтани дипломи мактаби миёна аст, ин танҳо ошуфтагии ин бачаро афзун мекунад!»

Бо шаъну шарафи нави худ, ман акнун ошкоро нақша доштам, ки аз хона равам. Якҷоя бо дӯсти ҷавонам Ҷитендра Мазумдар, **10-2** Ман қарор додам, ки ба зиёрати Маҳамандал дар Бенарес ҳамроҳ шавам ва аз интизоми рӯҳонии он баҳраманд шавам.

Як субҳ бо фикри ҷудой аз оилаам маро ғамгин кард. Аз замони марги модарам, меҳру муҳаббатам ба ду бародари хурдиам, Сананда ва..., хеле бештар шуд.

Бишну. Ман ба сӯи паноҳгоҳи худ, болохонаи хурде, ки шоҳиди сахнаҳои зиёде дар *садҳанаи пурталотуми ман буд, шитофтам* . **10-3** Пас аз ду соат пур шудани ашк, ман худро ба таври ғайриоддӣ тағйирёфта ҳис кардам, гӯё аз ягон тозакунандаи алхимиявӣ. Ҳама замимаҳо **10-4** нопадид шуд; азми ман барои ҷустуҷӯи Худо ҳамчун Дӯсти дӯстон мисли гранит дар ман қарор гирифт. Ман зуд омодагиҳои сафарамро анҷом додам.

«Ман як илтимоси охирин мекунам.» Вақте ки ман дар назди ӯ истодам, то дуои охиринро бигирам, падарам ғамгин шуд. «Маро ва бародарону хоҳарони ғамгини худро тарк накунед.»

"Падари гиромӣ, чӣ тавр ман метавонам муҳаббати худро ба ту баён кунам! Аммо муҳаббати ман ба Падари Осмонӣ, ки ба ман тӯхфаи падари комил дар рӯи замин додааст, боз ҳам бузургтар аст. Маро раҳо кун, то рӯзе бо фаҳмиши илоҳӣ баргардам."

Бо розигии нохостаи волидон, ман барои пайвастан ба Читендра, ки аллакай дар Бенарес дар зиёратгоҳ буд, равона шудам. Ҳангоми расиданам, свамии ҷавон, сардор, Дьянанда, маро самимона истиқбол гирифт. Ӯ, ки қоматбаланд ва лоғар буд ва чехраи пурандеш дошт, маро ба вачд овард. Чехраи сафеди ӯ оромии буддой дошт.

Ман хурсанд будам, ки хонаи нави ман болохона дошт, ки ман тавонистам соатҳои субҳ ва субҳро дар он ҷо гузаронам. Аъзоёни ашрам, ки дар бораи амалияҳои медитатсия маълумоти кам доштанд, фикр мекарданд, ки ман бояд тамоми вақти худро ба корҳои ташкилӣ сарф кунам. Онҳо маро барои кори нисфирӯзии ман дар идораи худ ситоиш мекарданд.

«Кӯшиш накун, ки Худоро ин қадар зуд дастгир кунӣ!» Ин масхараи яке аз ҳамсоягонам яке аз онҳоро ҳамроҳӣ мекард. Рафтани барвақт ба сӯи болохона. Ман ба назди Диананда рафтам, дар маъбади хурди ӯ, ки ба Ганг менигарист, машғул будам.

"Свамичӣ, **10-5** Ман намефаҳмам, ки дар ин ҷо аз ман чӣ талаб карда мешавад. Ман дар ҷустуҷӯи дарки мустақими Худо ҳастам. Бе Ӯ ман аз пайванд ё эътиқод ё иҷрои корҳои нек қаноат карда наметавонам."

Рӯхонӣ бо либоси норинҷӣ маро бо меҳрубонӣ сила кард. Ӯ бо сарзаниши сохта чанд шогирди наздикашро насиҳат кард: «Муқундаро ташвиш надихед. Ӯ роҳҳои моро меомӯзад».

Ман боадабона шубҳаамро пинҳон кардам. Донишҷӯён аз утоқ баромаданд, на ин ки аз ҳад зиёд танбех диҳанд. Диананда барои ман суханони дигаре дошт.

"Муқунда, ман мебинам, ки падарат мунтазам ба ту пул мефиристад. Лутфан, онро ба ӯ баргардон; дар ин ҷо ба ту чизе лозим нест. Амри дуюм барои тарбияи ту ба хӯрок дахл дорад. Ҳатто вақте ки гуруснагӣ ҳис мекунӣ, дар ин бора чизе нагӯ."

Оё гуруснагӣ дар чашмонам медурахшид, ман намедонидам. Ин ки гуруснаам, ман хеле хуб медонидам. Соати доимии хӯроки аввалини дарбор соати дувоздаҳ нисфирӯзӣ буд. Ман дар хонаи худам ба наҳории калон соати нӯҳ одат карда будам.

Танаффуси сесоата рӯз аз рӯз беохиртар мешуд. Солҳои Калкутта гузаштанд, ки ман метавонидам ошпазро барои даҳ дақиқа таъхир сарзаниш кунам. Акнун ман кӯшиш мекардам, ки иштиҳоямро идора кунам; як рӯз ман бисту чор соат рӯза гирифтам. Бо шавқи дучанд ман интизори нисфирӯзии дигар будам.

«Қаторай Дянандаҷӣ дер кардааст; мо то омадани ӯ чизе намехӯрем». Читендра ин хабари фоҷиаборро ба ман расонд. Ҳамчун ишораи истиқболи свамиҳо, ки ду ҳафта ғоиб буданд, бисёр хӯрокҳои болаззат омода буданд. Атри иштиҳоовар ҳаворо пур кард. Дигар чизе пешниҳод намекард, чизи дигаре ҷуз ифтихор аз рӯзадории дирӯза набуд?

«Худовандо, қатораро тезтар кун!» Фикр кардам, ки Таъминкунандаи Осмонӣ ба манъе, ки Диананда маро хомӯш карда буд, қариб дохил нашудааст. Аммо, таваҷҷӯҳи Илоҳӣ дар ҷои дигар буд; соати ларзон. пӯшида соатҳо. Торики буд пастшаванда мисли мо роҳбар ворид шуд дар. Ман табрикоти самимӣ шодмонии беандоза буд.

«Дянандаҷӣ пеш аз он ки мо хӯрок пешкаш кунем, оббозӣ мекунад ва мулоҳиза меронад.» Читендра боз мисли паррандаи бад ба ман наздик шуд.

Ман қариб ки беҳуш шуда будам. Шиками ҷавони ман, ки нав ба маҳрумият дучор шуда буд, бо қувваи сӯзон эътироз мекард. Аксҳое, ки ман аз қурбониёни гуруснагӣ дида будам, мисли арвоҳ аз пеши ман мегузаштанд.

«Марги навбатии Бенарес аз гуруснагӣ фавран дар ин қабристон бояд бошад», - фикр кардам ман. Соати нӯҳи субҳ аз фалокати наздик пешгирӣ карда шуд. Даъвати даҳшатнок! Дар хотирам он хӯрок ҳамчун яке аз соатҳои беҳтарини ҳаёт равшан боқӣ мондааст.

Аммо ин ғарқи шадид ба ман имкон дод, ки мушоҳида кунам, ки Диананда бепарвоёна хӯрок меҳӯрад. Зоҳиран, ӯ аз лаззатҳои нопоки ман болотар буд.

"Свамиҷӣ, набуданд ту гурусна?" Хушбахтона сер шуда, Ман буд танҳо бо роҳбар дар ӯ омӯзиш.

"Оҳ, бале! Ман чор рӯзи охириро бе хӯрок ва нӯшокӣ гузаронидам. Ман ҳеҷ гоҳ дар қатораҳо хӯрок намехӯрам, пур аз ларзишҳои гуногуни одамони дунявӣ. Ман ба таври қатъӣ *шастрики* **10-6- ро риоя мекунам.** қоидаҳо барои роҳибони тартиби мушаххаси ман.

«Баъзе мушкилоти кори ташкилии мо дар зеҳнам ҳастанд. Имшаб дар хона хӯроки шомро фаромӯш кардам. Чи шитоб аст? Фардо ман кӯшиш мекунам, ки хӯроки хубе бихӯрам». Ӯ бо шодӣ хандид.

Шармандагӣ дар ман мисли нафастангӣ паҳн шуд. Аммо рӯзи гузаштаи азобам ба осонӣ фаромӯш нашуд; ман ҷуръат кардам, ки боз як сухани дигар гӯям.

"Свамиҷӣ, ман дар ҳайратам. Аз рӯи дастури шумо, фарз кунед, ки ман ҳеҷ гоҳ хӯрок напурсидаам ва касе ба ман чизе намедихад. Ман бояд аз гуруснагӣ

бимирам."

«Пас бимир!» Ин маслиҳати нигаронкунанда ҳаворо пароканда кард. «Агар лозим бошад, бимиред, Муқунда! Ҳеҷ гоҳ иқрор нашавед, ки бо қудрати ҳӯрок зиндагӣ мекунад, на бо қудрати Худо! Он ки ҳар намуди ғизоро офаридааст, он ки иштиҳоро додааст, бешубҳа мебинад, ки бандаи Ё таъмин аст! Тасаввур накунад, ки биринҷ шуморо таъмин мекунад ё пул ё одамон шуморо дастгирӣ мекунад! Оё онҳо метавонанд кӯмак кунанд, агар Худованд нафаси ҳаёти шуморо боздорад? Онҳо танҳо асбобҳои ғайримустақими Ё ҳастанд. Оё бо ягон маҳорати шумо ҳӯрок дар меъдаатон ҳазм мешавад? Шамшери фарқкунии худро истифода баред, Муқунда! Бурида

тавассути занҷирҳо аз агентӣ ва дарк кардан Танҳо Сабаб!"

Ман суханони тезу тундашро дар мағзи сар ёфтам. Як васвасаи қадимӣ, ки бо он амрҳои ҷисмонӣ рӯҳро мағлуб мекарданд, нопадид шуд. Дар он ҷо ва он вақт ман тамоми қудрати Рӯҳро чашидам. Дар чанд шаҳри аҷиб, дар сафарҳои беохири ман, мавридҳои пайдо шуданд, ки муфид будани ин дарсро дар оромгоҳи Бенарес исбот кунанд!

Ягона ганҷе, ки аз Калкутта бо ман ҳамроҳӣ карда буд, тӯмори нуқраи Садху буд, ки модарам ба ман мерос гузошта буд. Солҳо онро нигоҳ дошта, акнун онро бодикқат дар утоқи ашрам пинҳон карда будам. Барои он ки шодӣ аз шаҳодати тилисмӣ барқарор кунам, як субҳ қуттии қулфшударо кушодам. Сарпӯши мӯҳршуда дастнорас буд, инак, тӯмор гум шуда буд. Бо ғамгинӣ лиффаро кушодам ва бешубҳа боварӣ ҳосил кардам. Он мувофиқи пешгӯии Садху ба ҳавое, ки ӯ онро даъват карда буд, нопадид шуда буд.

Муносибати ман бо пайравони Диананда торафт бадтар мешуд. Хонавода бегона мешуд, аз бепарвоии қатъии ман ранҷида буд. Риояи қатъии ман ба мулоҳиза дар бораи ҳамон идеале, ки барои он хонаро тарк карда будам ва ҳама орзуҳои дунявӣ боиси танқиди сатҳӣ аз ҳар тараф шуданд.

Як субҳ аз ранҷу азоби рӯҳонӣ ба болохона даромадам ва қарор додам, ки то он даме ки ҷавоб дода шавад, дуо гӯям.

«Модари меҳрубони Коинот, Худро тавассути рӯъёҳо ё тавассути гурӯе, ки аз ҷониби Ту фиристода шудааст, ба ман таълим деҳ!»

Соатҳои гузашт бе посух илтиҷоҳои гиряомези маро ёфтанд. Ногаҳон ман худро гӯё ҷисман ба кураи беканор бардошташуда ҳис кардам.

"Ту Устод меояд имрӯз!" А илоҳӣ занона овоз омад аз дар ҳама ҷо ва ҳеҷ кучо.

Ин таҷрибаи фавқуттабӣ аз як макони мушаххас фарёд зад. Коҳини ҷавоне бо лақаби Ҳабу аз ошхонаи ошёнаи поён маро фарёд зад.

"Муқунда, кофӣ аз медитатсия! Шумо ҳастанд лозим барои як супориш."

Шояд рӯзи дигар ман бесаброна ҷавоб медодам; акнун ман чехраи варамкардаи худро аз ашк пок кардам ва бо фурӯтанӣ ба даъват итоат кардам. Ман ва Ҳабу якҷоя ба сӯи бозори дурдасти забони бенгалӣ равона шудем. ҷудокунӣ аз Бенарес. Дар бепарво ҳиндӣ офтоб буд не ҳанӯз дар зенит мисли мо сохташуда мо харидҳо дар бозорҳо. Мо аз байни маҷмӯаи рангоранги хонашинҳо, роҳбаладҳо, коҳинон, бевазанони оддӣ, браҳманҳои бошараф ва говҳои муқаддаси ҳамаҷо равон шудем. Аз як кӯчаи ноаён гузашта, сарамро гардондам ва дарозии тангро аз назар гузарондам.

Марди масеҳие бо либосҳои охрани сваи дар охири роҳ бечунбон истода буд. Ў
фавран ва қадимӣ ба назар мерасид; нигоҳи ман бо гуруснагӣ барои як лаҳза
нигоҳ мекард. Сипас шубҳа маро фаро гирифт.

"Шумо ҳастанд печида ин саргардонӣ роҳиб бо касе маълум ба ту," Ман фикр.
"Хоббин, сайругашт

дар."

Пас аз даҳ дақиқа, ман дар пойҳоям қарахтии шадидро ҳис кардам. Гӯё ба санг табдил ёфта бошанд ҳам, онҳо натавонистанд маро дуртар баранд. Бо заҳмат ба ақиб гаштам; пойҳоям ба ҳолати муқаррарӣ баргаштанд. Ман ба самти муқобил рӯ овардам; боз вазни ақиб маро фишор меод.

«Авлиё маро ба таври ҷодугарӣ ба сӯи худ мекашад!» Бо ин фикр бастаҳоямро ба оғӯши Ҳабу андохтам. Ў бо ҳайрат ҳаракати пойҳои бетартиби маро мушоҳида мекард ва акнун ба ханда даромад.

"Чӣ бемориҳо шумо? Оё ту девона?"

Ман пурғавғо эҳсосот пешгирӣ карда шуд ҳар гуна ҷавоб додан; Ман суръат хомӯшона дур.

Қадамҳоямро мисли бол пӯшида, ба кӯчаи танг расидам. Нигоҳи зудам он чехраи оромро, ки пайваста ба самти ман менигарист, ошкор кард. Чанд қадами боғайратона ва ман дар пой ӯ будам.

"Гурудева!" **10-7** Чехраи илоҳӣ ҷуз чехраи ҳазорон рӯйи ман набуд. Ин чашмони ором, ки сари леоншакл бо риши нӯгтез ва мӯйҳои равон доштанд, борҳо аз торикии ҳаёлотӣ шабонаи ман менигаристанд ва ваъдаеро дар даст доштанд, ки ман пурра дарк накарда будам.

«Эй худам, ту назди ман омадӣ!» Устоди ман ин суҳанонро борҳо бо забони бангоӣ талаффуз мекард ва овозаш аз шодӣ ларзид. «Чанд сол боз интизори ту ҳастам!»

Мо ба ягонагии хомӯшӣ ворид шудем; калимаҳо ба назар чунин менамуд, ки изофаи баландтаринанд. Балоғат дар суруди бесадо аз дили устод ба шогирд мегузашт. Бо мавҷе аз фаҳмиши бебозгашт ман ҳис мекардам, ки устоди ман Худоро мешиносад ва маро ба сӯи Ў роҳнамоӣ мекунад. Пардаи ин ҳаёт дар субҳи нозуки хотираҳои пеш аз таваллуд нопадид шуд. Замони драмавӣ! Гузашта, ҳозира ва оянда даври он ҳастанд. сахнаҳо. Ин аввалин офтобе набуд, ки маро дар ин пойҳои муқаддас пайдо кард!

Дастамро ба ӯ дода, устодам маро ба манзили муваққатии худ дар қисмати Рана Маҳали шаҳр бурд. Қомати варзишии ӯ бо қадамҳои устувор ҳаракат мекард. Қадбаланд, ростқавл, тақрибан панҷоҳу панҷсола дар он вақт, ӯ фаъол буд. ва мисли ҷавонмард пурқувват буд. Чашмони сиёҳаш калон ва зебо бо хиради беандоза буданд. Мӯйҳои каме чингила чехраи пурқуввати ӯро нарм мекарданд. Қувват бо нармӣ нозук омехта мешуд.

Вақте ки мо ба айвони сангини хонае, ки ба дарёи Ганг менигарад,

роҳ гирифтем, ӯ бо меҳрубонӣ гуфт:

"Ман ирода додан ту ман зиёратгоҳҳо ва ҳама Ман дошта бошад."

"Ҷаноб, Ман омадан барои хирад ва Тамос бо Худо. Онҳое ҳастанд шумо ганҷ-ганҷҳо Ман ҳастам баъд аз!"

Шафақи тези ҳиндӣ пеш аз он ки соҳибам боз сухан гӯяд, нимпардаашро аз ҷояш гузошт. Чашмони ӯ меҳрубонии беандозаро дӯхтанд.

"Ман додан ту ман бечунучаро ишқ."

Суханҳои гаронбаҳо! Чоряк аср гузашт, то он даме ки ман боз як далели гӯшмонанди муҳаббати ӯро пайдо кардам. Лабҳояш ба шӯру ғарибӣ афтоданд; хомӯшӣ ба қалби уқёнуси ӯ табдил ёфт.

«Оё ту ба ман ҳамон муҳаббати бечунучароро медиҳӣ?» Ӯ бо

эътимоди кӯдакона ба ман нигарист. «Ман туро абадан дӯст хоҳам

дошт, Гурудава!»

«Муҳаббати оддӣ худхоҳона аст, решаҳои торик дар хоҳишҳо ва қаноатмандӣ дорад. Муҳаббати илоҳӣ бе шарт, бе марз ва бе тағйирот аст. Чараёни дили инсон бо ламси тағйирёбандаи муҳаббати пок абадан аз байн меравад». Ӯ бо фурутанӣ илова кард: «Агар шумо маро аз ҳолати дарки Худо афтида ёбед, лутфан ваъда диҳед, ки сарамро ба зонуи шумо мегузored ва барои баргардонидани ман ба сӯи Маҳбуби Космике, ки ҳардуямон парастии мекунем, кӯмак мекунед».

Сипас ӯ дар торикии ҷамъшаванда бархост ва маро ба як ҳучраи дарунӣ роҳнамоӣ кард. Ҳангоме ки мо манго ва шириниҳои бодомро меҳурдем, ӯ беихтиёр дониши амиқро дар бораи табиати ман ба сӯҳбаташ ворид кард. Ман аз бузургии хиради ӯ, ки бо фурутании фитрӣ омехта шуда буд, дар ҳайрат мондам .

«Барои тӯмори худ ғамгин нашав. Он ба мақсади худ хизмат кардааст.» Мисли оинаи илоҳӣ, устои ман зоҳиран инъикоси тамоми ҳаёти маро дар худ дошта буд.

"The зиндагӣ воқеият аз шумо ҳузур, Устод, аст шодӣ берун аз он ҳар гуна рамз."

"Ин аст вақт барои як тағйир, аз ҳад зиёд мисли ту ҳастанд бадбахтона ҷойгиршуда дар зиёратгоҳ."

Ман ба ҳаёти худ ягон ишора накарда будам; акнун онҳо нолозим ба назар мерасиданд! Аз рафтори табиӣ бемаънии ӯ, ман фаҳмидам, ки ӯ аз дурбинии худ эҳсоси ҳайратангези нутфа намехост.

"Шумо бояд рафтан пушт ба Калкутта. Чаро истисно кардан хешовандон аз шумо ишқ аз инсоният?"

Пешниҳоди ӯ маро ноумед кард. Оилаи ман бозгашти маро пешгӯӣ мекард, гарчанде ки ман ба бисёр дархостҳои тавассути номаҳо фиристодашуда посух наододам. Ананта қайд карда буд: «Бигзор паррандаи ҷавон дар осмони метафизикӣ парвоз кунад». «Болҳои ӯ дар атмосфераи вазнин хаста мешаванд. Мо ҳоло ҳам хоҳем дид, ки ӯ ба сӯи хона парвоз мекунад, парҳояшро ба ҳам

мепечонад ва фурӯтанона дар лонаи оилавии худ истироҳат мекунад». Ин ташбеҳи рӯҳафтодакунанда дар зехнам нав буд ва ман қарор додам, ки ба самти Калкутта «парвоз» накунам.

"Ҷаноб, ман ба хона барнамегардам. Аммо ман дар ҳама ҷо шуморо пайравӣ мекунам. Лутфан, суроға ва номатонро ба ман диҳед."

"Свами Шри Юктесвар Гирӣ. Зиёратгоҳи асосии ман дар Серампур, дар хиёбони Рай Гат ҷойгир аст. Ман танҳо барои чанд рӯз модарамро зиёрат мекунам."

Ман аз бозии мураккаби Худо бо пайравонаш дар ҳайрат мондам. Серампур аз Калкутта ҳамагӣ дувоздаҳ мил дуртар аст, аммо дар он минтақаҳо ман ҳеҷ гоҳ устои худро надида будам. Мо маҷбур будем, ки барои муддати тӯлонӣ сафар кунем.

вохӯрии мо бо шаҳри қадимаи Каси (Бенарес), ки бо хотираҳои Лаҳири Махасая муқаддас аст. Дар ин ҷо низ пойҳои Буддо, Шанкарачарья ва дигар йогаҳо-масеҳиён хокро баракат дода буданд.

— Ту пас аз чор ҳафта назди ман меоӣ. — Бори аввал овози Шри Юктесвар саҳтгирона буд. — Акнун ман меҳру муҳаббати абадии худро баён кардам ва аз ёфтани ту хурсандии худро нишон додам — аз ин рӯ ту дархости маро нодида мегири. Дафъаи дигар, вақте ки мо вомеҳӯрем, ту бояд шавқи маро аз нав бедор кунӣ: ман туро ба осонӣ шогирдӣ қабул намекунам. Бо итоат ба таълимоти қатъии ман бояд пурра таслим шавем.

Ман якравона хомӯш мондам. Устодам ба осонӣ ба

мушкилии ман расид. "Фикр мекунӣ, ки хешовандонат ба

ту меҳанданд?"

"Ман ирода не бозгашт."

"Шумо ирода бозгашт дар сӣ рӯзҳо."

«Ҳеҷ гоҳ». Ман бо эҳтиром дар назди пойҳояш таъзим карда, бе он ки шиддати баҳсбарангезро коҳиш диҳам, рафтам. Ман дар торикии нисфи шаб роҳ ёфтам, фикр мекардам, ки чаро вохӯрии мӯъҷизавӣ бо нотаи номувофиқ ба охир расидааст. Тарозуҳои дугонаи *майя*, ки ҳар шодӣ ва ғамро мувозинат мекунанд! Дили ҷавони ман ҳанӯз ба ангуштони тағйирдиҳандаи устодам нарма набуд.

Субҳи рӯзи дигар ман дар муносибати аъзоёни калисо душмании афзояндаро мушоҳида кардам. Рӯзҳои ман бо беадабонагии доимӣ ҷӯш мезаданд. Дар давоми се ҳафта, Диананда ашрафро тарк кард, то дар конфронсе дар Бомбей иштирок кунад; сарамро як навъ вабо фаро гирифт.

«Мукунда як паразит аст, ки меҳмоннавозии шохигариро бе он ки баргардонидани дурусти пулавро қабул кунад». Бо шунидани ин сухан, ман бори аввал пушаймон шудам, ки ба хоҳиши баргардонидани пула ба падар итоат кардам. Бо дили андӯх, ман ягона дӯсти худ, Читендра,-ро ҷустуҷӯ кардам.

"Ман ҳастам рафтан. Лутфан интиқол ман эҳтиромнок пушаймонӣ ба Дянандаҷӣ кай ӯ бармегардад."

«Ман низ меравам! Кӯшишҳои ман барои мулоҳиза дар ин ҷо нисбат ба кӯшишҳои шумо фоидаи бештаре намеоранд». Читендра бо қатъият гуфт.

"Ман доштан вохӯрд як мисли Масеҳ авлиё Бигзор мо боздид ӯ дар Серампур."

Ва ҳамин тавр "парранда" омодашуда ба "савор шудан" хатарнок пӯшидан ба Калкутта!

.....
10-1 : *Санскритӣ* , сайқалёфта; пурра санскритӣ аст калонӣ хоҳар аз ҳама Ҳинду-аврупоӣ забонҳо Он алифбой сенария *Деванагари* аст , ки маънояш "манзили илоҳӣ" аст. "Ҳар кӣ грамматикаи маро медонад, Худоро мешиносад!" Панини, филологи бузурги Ҳиндустони қадим, ин эҳтиромро ба камолоти математикӣ ва равонӣ дар санскрит гузошт. Ҳар кӣ забонро ба лонаи худ пайгирӣ мекунад, бояд дар ҳақиқат ҳамчун донишманд ба охир расад.

10-2 : Ё буд не Ҷатинда (Ҷотин Ҷош), Ташкили Тандурустии Ҷаҳон ирода будан ба ёд оварда

шуд барои ӯ саривақтӣ нафрат ба палангҳо! 10-3: Роҳ ё роҳи ибтидоӣ ба сӯи Худо.

10-4 : Ҳинду навиштаҳои муқаддас таълим додан ки оила замида аст фиребанда агар он пешгирӣ мекунад диндор аз ҷустуҷӯ Ҳайркунанда аз ҷама неъматҳо, аз ҷумла як аз меҳрубон ҳешовандон, не ба зикр ҳаёт ҳудаш. Исо ба ҳамин монанд таълим дода шуд: "Ташкили Тандурустии Ҷаҳон аст ман модар? Ва бародарони ман кистанд? (*Матто* 12:48).

10-5 : *Ҷи* аст як одатӣ эҳтиромнок пасванд, махсусан истифодашуда дар мустақим суроға; ҳамин тавр "свамиҷӣ," "гуруҷӣ", "Шри Юктесварҷӣ," "парамҳансаҷӣ."

10-6 : Марбут ба ба *шастраҳо*, айнан, "муқаддас китобҳо," иборат аз чор синфҳо аз китоби муқаддас: *шрути*, *смити*, *пурана*, ва *тантра*. Инҳо ҳамаҷониба рисолаҳо пӯшиш ҳар ҷанба аз динӣ ва иҷтимоӣ ҳаёт, ва майдонҳо аз қонун, тиб, меъморий, санъат ва ғайра. *Шрутиҳо* навиштаҳои «мустақиман шунидашуда» ё «ошкоршуда», яъне *Ведаҳо мебошанд*. *Смитҳо* ё ривоятҳои «ёдшуда» ниҳоят дар гузаштаи дур ҳамчун тӯлонитарин шеърҳои эпикӣ ҷаҳон, « *Маҳабхарата*» ва... *Рамаяна*. *Пуранас* ҳастанд ба маъноӣ асли «қадимӣ» тамасхурҳо; *тантраҳо* ба маъноӣ асли миёна "маросимҳо" ё «маросимҳо»; инҳо рисолаҳо ҳақиқатҳои амиқро дар зери пардаи рамзи муфасссал баён кунед.

10-7 : "Илоҳӣ муаллим," одатӣ санскритӣ истилоҳ барои яке рӯҳонӣ муаллим Ман доштан расонидашуда он дар забони англисӣ мисли танҳо "Устод".

БОБ: 11

Ду Бепул писарон Дар Бриндабан

«Агар падарат туро аз мерос маҳрум мекард, Муқунда, ин ба ту ғоиди меовард! Ҷӣ қадар аблаҳона ҷонатро барбод медиҳӣ!» Мавъизаи бародари калонӣ ба ғӯшам расид.

Ман ва Ҷитендра, ки нав аз қатора омада будем (танҳо як рамзи калима; мо пур аз ҳок будем), нав ба хонаи Ананта расидем, ки ба наздикӣ аз Калкутта ба шаҳри қадимаи Агра кӯчид. Бародар муҳосиби роҳбари роҳи оҳани Бенгал-Нагпур буд.

«Ту хуб медонӣ, Ананта, ман мероси худро аз Падари

Осмонӣ меҷӯям.» «Аввал пул; Худо метавонад баъдтар

биёяд! Кӣ медонад? Шояд умр хеле дароз бошад.» "Аввал

Худо; пул банди Ёст! Кӣ метавонад бигӯяд? Шояд зиндагӣ

хеле кӯтоҳ бошад."

Ҷавоби ман аз сабаби зарурати лаҳзаи ҳозира буд ва ҳеҷ пешгӯӣ надошт. Бо вучуди ин, варақаҳои вақт барои Ананта ба анҷоми барвақтӣ расиданд; чанд сол пас, **11-1.** ӯ ба сарзамине ворид шуд, ки дар он пулҳои коғазӣ на аввал ва на охирин истифода мешуданд.

«Фикр мекунам, ки аз зоҳидӣ ҳикмат аст! Аммо мебинам, ки шумо Бенаресро тарк кардаед.» Чашмони Ананта аз қаноатмандӣ медурахшиданд; ӯ бо вучуди ин умед дошт, ки парҳои маро дар лонаи оилавӣ мустаҳкам мекунад.

«Сафари ман дар Бенарес беҳуда набуд! Ман дар он ҷо ҳама чизеро, ки дилам орзу мекард, ёфтам! Шумо метавонед боварӣ дошта бошед, ки ин коршиноси шумо ё писари ӯ набуд!»

Ананта бо ханда ба ман ҳамроҳ шуд; ӯ маҷбур шуда буд иқрор шавад, ки "фолбин"-и Бенарес, ки ӯ интиҳоб карда буд, кӯтоҳандеш буд.

"Чӣ ҳастанд шумо нақшаҳо, ман саргардонӣ бародар?"

"Читендра маро ба Агра бовар кунонд. Мо зебоиҳои Тоҷмаҳалро тамошо мекунем 11-2 "Инҷо," фаҳмондам ман. "Пас мо ба назди устоди навёфтаам меравем, ки дар Серампур зиёратгоҳ дорад."

Ананта меҳмоннавозона барои роҳати мо чора андешид. Чанд маротиба дар давоми шом ман мушоҳида кардам, ки чашмони ӯ ба ман дӯхта шудаанд.

"Ман доништан ки нигоҳ кунед!" Ман фикр. "А" қитъа аст пивопазӣ!"

Дар хулоса гирифт ҷой дар давоми мо барвақт наҳорӣ.

«Пас, шумо худро аз сарвати падар комилан мустақил ҳис мекунед.» Ананта нигоҳи бегуноҳона дошт, вақте ки ӯ суҳанони сӯҳбати дирузаро идома дод.

"Ман ҳастам бошуурона аз ман вобастагӣ дар Худоё."

"Суҳанҳо арзонанд! Зиндагӣ то ҳол тӯро сипар кардааст! Чӣ вазъияте хоҳад буд, агар маҷбур шави, ки барои хӯрок ва паноҳгоҳат ба Дастӣ Ноаён муроҷиат кунӣ! Ба зудӣ дар кӯчаҳо гадоӣ мекардӣ!"

«Ҳаргиз! Ман ба ҷои Худо ба роҳгузарон бовар намекардам! Ӯ метавонад барои бандаи худ ҳазорҳо захираҳоро ғайр аз косаи гадоӣ омода кунад!»

"Боз суҳанҳои ноҷо! Фарз мекунем, ки ман пешниҳод мекунам, ки фалсафаи таърифии шумо дар ин ҷаҳони моддӣ санҷида шавад?"

"Ман мешуд розӣ! Иҷро кунед ту маҳдуд кардан Худо ба як тахминӣ ҷаҳон?"

«Мебинем; имрӯз шумо имконият доред, ки ё андешаҳои худро васеъ кунед ё тасдиқ кунед!» Ананта барои як лаҳзаи драмавӣ таваққуф кард; сипас оҳиста ва ҷиддӣ суҳан гуфт.

«Ман пешниҳод мекунам, ки имрӯз субҳ ту ва шогирди дигарат Читендраро ба шаҳри наздики Бриндабан фиристам. Ту набояд як рупия ҳам бигирӣ; набояд барои хӯрок ва пул гадоӣ кунӣ; набояд вазъияти душвори худро ба касе ошкор

кунӣ; набояд бе хӯрок хӯрӣ; ва набояд дар Бриндабан дармонда монӣ. Агар ту то соати дувоздаҳи имшаб ба хонаи ман баргардӣ, бе он ки ягон қоидаи санҷишро вайрон кунӣ, ман дар Агра аз ҳама ҳайронтар хоҳам буд!»

«Ман ин чолишро қабул мекунам». Дар суханонам ва дар дилам ҳеҷ дудилагӣ набуд. Хотираҳои миннатдор аз Неъматӣ фаврӣ: шифо ёфтани ман аз вабои марговар тавассути муроҷиат ба Лоҳирӣ, пайдо шуданд.

Акси Махасая; тӯҳфаи шӯхиомези ду қайиқ дар боми Лоҳур бо Ума; тӯмори муносиб дар миёни ноумедии ман; паёми ҳалкунанда тавассути садҳуи номаълуми Бенарес *дар* беруни ҳавлии хонаи пандит; рӯъёи Модари Илоҳӣ ва суханони бузурги муҳаббати ӯ; гӯши зуди ӯ тавассути Устод Махасая ба шармандагиҳои ночизи ман; роҳнамоии дақиқаи охир, ки дипломи мактаби миёнаи маро ба вучуд овард; ва неъматҳои ниҳонӣ, Устои зиндаи ман аз тумани орзуҳои якумрӣ. Ман ҳеҷ гоҳ наметавонистам эътироф кунам, ки "фалсафаи" худ ба ҳеҷ муборизае дар майдони озмоиши саҳти ҳақон нобаробар аст!

— Хоҳиши шумо сазовори таҳсин аст. Ман шуморо фавран то қатора гусел мекунам. — Ананта ба Читендра, ки даҳони кушода дошт, рӯй овард. — Шумо бояд ҳамчун шоҳид ва эҳтимолан як ҷабрдида ҳамроҳ шавед!

Ним соат пас ман ва Читендра чиптаҳои яктарафа барои сафари ногаҳонии худ доштем. Мо дар гӯшаи хилвати истгоҳ барои кофтукови шахсиятон муроҷиат кардем. Ананта зуд боварӣ ҳосил кард, ки мо ягон ганҷи пинҳонӣ надорем; *дхотиҳои оддии мо* **11-3** чизеро аз ҳад зиёд пинҳон намедошт.

Вақте ки имон ба соҳаҳои ҷиддии молия ворид шуд, дӯстам бо эътироз гуфт: "Ананта, ба ман як ё ду рупия ҳамчун кафолат диҳед. Пас ман метавонам дар сурати нохушӣ ба шумо телеграф фиристам."

«Читендра!» — бо сарзаниши шадид мантиқӣ будам. — Агар шумо ягон пулро ҳамчун гаравпулии ниҳонӣ гиред, ман санҷишро идома намедихам.

«Дар садои тангаҳо чизе таскинбахш аст», — Читендра дигар чизе нагуфт, вақте ки ман ба ӯ бо ҷиддият нигоҳ кардам.

"Муқунда, Ман ҳастам не бедил." А ишора аз фурутанӣ дошт ҳазида рафт ба Ананта овоз. Он май будан ки вичдонаш ӯро азоб меод; шояд барои фиристодани ду писари муфлис ба шаҳри бегона; шояд барои шубҳаи динии ҳудаш. «Агар шумо бо ягон тасодуф ё файз аз озмоиши Бриндабан бомуваффақият гузаред, ман аз шумо хоҳиш мекунам, ки маро ҳамчун шогирди худ таъин кунед».

Ин ваъда, ки ба муносибати ғайримуқаррарӣ мувофиқат мекард, номунтазамии муайяне дошт. Бародари калонӣ дар як оилаи ҳиндӣ кам дар назди фарзандони хурдсолар таъзим мекунад; ӯ эҳтиром ва итоатро пас аз падар дар ҷои дуҷум мебинад. Аммо барои шарҳи ман вақт набуд; қатораи мо дар нуқтаи рафтани буд.

Читендра хомӯшии ғамангезро нигоҳ меод, вақте ки қатораи мо масофаро тай мекард. Ниҳоят ӯ худро ба ларза овард; ҳам шуда, маро дар ҷои нороҳат бо дард фишор дод.

«Ман ягон нишонаеро намебинам, ки Худо

хӯроки навбатии моро таъмин мекунад!»

«Хомӯш шав, Тумо, шубҳанок; Худованд бо мо

кор мекунад».

"Оё шумо метавонед низ ташкил кунед, ки Ё шитоб кунад? Ман аллакай танҳо аз умеди дар пеши мо буда гуруснаам. Ман Бенаресро тарк кардам, то мақбараи Тоҷро тамошо кунам, на барои ворид шудан ба мақбараи худам!"

«Рӯҳбаланд шав, Ҷитендра! Оё мо наметавонем бори аввал мӯъҷизаҳои муқаддаси Бриндабанро бубинем? **11- 4** Ман аз фикр кардан дар бораи поймол кардани замини муқаддаси Худованд Кришна дар шодӣ ва шодӣ азият мекашам."

Дари купеи мо кушода шуд; ду мард нишастанд. Истгоҳи навбатии қатора охирин хоҳад буд.

«Ҷавонон, оё шумо дар Бриндабан дӯстон доред?» Марди бегонае, ки рӯ ба рӯи ман буд, ба таври ҳайратангез таваҷҷӯҳ зоҳир кард.

"Ҳеҷ аз шумо тижорат!" Беадабӣ Ман пешгирии кардашуда ман нигоҳ кардан.

"Шумо эҳтимолан зери ҷодуи Дузди дилҳо аз оилаҳои худ гурехта истодаед. **11-5** Ман худам дорои хислати динӣ ҳастам. Ман вазифаи мусбии худро медонам, ки шумо аз ин гармии шадид ғизо ва паноҳгоҳ гиред.

хона ғоиб меҳисобед .»

Дигар сӯҳбате нашуд; қатора истод. Вақте ки ман ва Ҷитендра ба платформа фаромадем, ҳамроҳони тасодуфии мо даст ба даст ба мо баста, таксии аспро даъват карданд.

Мо дар назди як зиёрати боҳашамат, ки дар миёни дарахтони ҳамешасабзи заминҳои хуб нигоҳдорӣ мешуд, ҷойгир буд, нишастем. Хайрхоҳони мо дар ин ҷо маълум буданд; як писари хандон моро бе ягон шарҳ ба меҳмонхона бурд. Ба зудӣ як зани пиронсол бо қомати баланд ба мо ҳамроҳ шуд.

— Гаури Ма, шоҳзодаҳо наметавонистанд биёянд. — Яке аз мардон ба соҳибхоназани ашрам муроҷиат кард. — Дар лаҳзаи охир нақшаҳои онҳо барбод рафтанд; онҳо пушаймонии амикро ба бор меоранд. Аммо мо ду меҳмони дигарро овардем. Ҳамин ки мо дар қатора вохӯрдём, ман ба онҳо ҳамчун пайравони Худо Кришна майл доштам.

(Аз чап ба рост) Читендра Мазумдар, ҳамроҳи ман дар "озмоиши бепул" дар Бриндабан; Лалит-да, қиянам; Свами Кебеланганда ("Шастри Махасая"), мураббии муқаддаси санскритии ман; ман, ҳамчун як ҷавони мактаби миёна

Ананда Мойй Ма
Бенгалӣ "Шодӣ фаро гирифта шудааст Модар."

Яке аз ғорҳое, ки Бобачӣ дар кӯҳҳои Дронгири дар наздикии Ранихет дар Ҷимолой ишғол кардааст. Набераи Лаҳирӣ Махасая, Ананда Моҳан Лаҳирӣ (дум аз рост, бо либоси сафед) ва се нафари дигар аз ин макони муқаддас دیدан мекунанд.

— Хайр, дӯстони ҷавон. — Ду шиноси мо ба сӯи дар рафтанд. — Агар Худо хоҳад, боз вомехӯрем.

— Хуш омадед, — Гаури Ма бо ду изҳори ногаҳон табассум кард модарона. — Шумо дар рӯзи беҳтаре омада наметавонистед. Ман ду ҳомии шоҳонаи ин

зиёратгохро интизор будам. Чӣ шармандагӣ, агар пухтупази ман касеро
пайдо накард, ки онро қадр кунад!

Ин суханони иштиҳоовар ба Читендра таъсири фалокатовар расонданд: ӯ гиря кард. «Дурнамо»-е, ки ӯ дар Бриндабан метарсид, ба як фароғати шоҳона табдил меёфт; мутобиқшавии ногаҳонии равонии ӯ барои ӯ аз ҳад зиёд буд. Соҳиби мо бо кунҷковӣ ба ӯ нигарист, аммо бе ягон шарҳ; шояд вай бо хусусиятҳои наврасӣ ошно буд.

Хӯроки нисфирӯзӣ эълон шуд; Гаури Ма роҳро ба айвони хӯрокхӯрӣ, ки бо бўи тунд ва шӯр буд, бурд. Вай ба ошхонаи ҳамсоя ғайб зад.

Ман ин лаҳзаро пешакӣ фикр карда будам. Нуқтаи мувофиқро дар бадани Читендра интиҳоб карда, як фишори сахте ба мисли фишоре, ки ӯ дар қатора ба ман дода буд, додам.

"Шубҳа кардан Томас, Худованд дар дохили кор як шитоб кунед, низ!"

Соҳибхоназан бо *панкха дубора даромад*. Ӯ моро бо услуби шарқӣ пайваста шамол медод, вақте ки мо дар курсиҳои ороишёфта нишаста буданд. Шогирдони Ашрам бо тақрибан сӣ хӯрок ба ин сӯ ва он сӯ мегузаштанд. Ба ҷои "хӯрок", ин тавсиф танҳо метавонад "хӯроки болаззат" бошад. Аз замони ба ин сайёра омадан, ман ва Читендра ҳеҷ гоҳ чунин лазизхоро наҷашида будем.

«Таомҳо воқеан барои шоҳзодаҳо мувофиқанд, Модари муҳтарам! Тасаввур карда наметавонам, ки чӣ барои ҳомиёни шоҳигарии шумо аз иштирок дар ин зиёфат фавриятар буд! Шумо ба мо хотирае барои як... умр!"

Азбаски мо аз талаби Ананта хомӯш будем, натавонистем ба хонуми меҳрубон фаҳмонем, ки миннатдории мо аҳамияти дукарата дорад. Ҳадди ақал самимияти мо ошкоро буд. Мо бо дуои ӯ ва даъвати ҷолиб барои боздид аз зодгоҳ рафтем.

Гармии берун бераҳмона буд. Ман ва дӯстам ба паноҳгоҳи дарахти кадамбаи боҳашамат дар дарвозаи ашрам рафтем. Суханони тезу тунд паси сар шуданд; боз Читендра пур аз шубҳа буд.

"Шумо маро ба як бесарусомонии зиёд гирифтор кардед! Хӯроки нисфирӯзии мо танҳо як бахти тасодуфӣ буд! Чӣ тавр мо метавонем манзараҳои ин шаҳрро бубинем, бе он ки дар байни мо як пиёла бошад? Ва чӣ тавр шумо маро ба хонаи Ананта бармегардонед?"

«Шумо Худоро зуд фаромӯш мекунед, акнун, ки шикаматон сер шудааст». Суханони ман, на талх, айбдоркунанда буданд. Чӣ қадар кӯтоҳ аст хотираи инсон барои неъматҳои илоҳӣ! Ҳеҷ касе зиндагӣ намекунад, ки баъзе аз дуоҳояш иҷобат нашуда бошанд.

"Ман ҳастам не эҳтимол ба фаромӯш кардан ман беақлӣ дар хатар кардан берун бо як девона мисли ту!"

"Бошад ором, Читендра! Дар якхела Худованд Ташкили Тандурустии Ҷаҳон ғизо дода шудааст мо ирода намоиш мо Бриндабан, ва бозгашт мо ба Агра."

Ҷавонмарди қадбаланд бо чеҳраи хушрӯй бо суръати тез наздик шуд. Ӯ дар зери дарахти мо истода, ба ман таъзим кард.

«Дӯсти азиз, ту ва ҳамроҳат бояд дар ин ҷо бегона бошӣ. Ба ман иҷозат деҳ, ки мизбон ва роҳбалади ту бошам».

Барои як ҳинду базӯр имкон дорад, ки ранги пӯшташ парида равад, аммо чеҳраи Читендра ногаҳон бемор шуд. Ман боадабона ин пешниҳодро рад кардам.

«Шумо албатта маро бадарға намекунед?» Дар ҳар сураат, изтиробии шахсии бегона хандаовар мебуд .

"Чаро не?"

«Ту устоии ман ҳастӣ». Чашмони ӯ бо боварӣ ба чашмони ман нигаристанд. «Ҳангоми ибодатҳои нисфирӯзии ман, Худованди муборак Кришна дар рӯё зоҳир шуд. Ӯ ба ман ду чеҳраи партофташударо дар зерии ҳамин дарахт нишон дод. Як чеҳра аз онӣ туст, устоии ман! Ман онро борҳо дар мулоҳиза дидаам! Чӣ хурсандӣ, агар ту хидматҳои хоксоронаии маро қабул кунӣ!»

«Ман низ хурсандам, ки маро ёфтед. На Худо ва на одам моро тарк накардаанд!» Гарчанде ки ман бечунбон будам ва ба чеҳраи пурҳарорате, ки дар пешам буд, табассум мекардам, аммо таъзими ботинӣ маро ба Пойҳои Илоҳӣ тела дод.

"Азизам дӯстон, иродаи ту не шарафӣ ман хона барои як боздид?"

"Шумо меҳрубон ҳастед; аммо нақша амалӣ намешавад. Мо аллакай

меҳмони бародарам дар Агра ҳастем." "Ҳадди ақал хотираҳои сафари

Бриндабанро бо худ ба ман диҳед."

Ман бо хурсандӣ розӣ шудам. Чавонмард, ки номашро Пратап Чаттерҷӣ гуфт, аробаи аспӣ дошт. Мо маъбади Маданамохана ва дигар зиёратгоҳҳои Кришнаро зиёрат кардем. Ҳангоми ибодати маъбад шаб фаро расид.

"Узр меҷӯхам, дар ҳоле ки ман *сандеш мегирам* ." **11-6** Пратап ба мағозае дар наздикии истгоҳи роҳи оҳан ворид шуд. Ман ва Читендра дар кӯчаи васеъ сайругашт кардем, акнун дар салқинии нисбӣ серодам будем. Дӯсти мо муддате ғоиб буд, аммо ниҳоят бо тӯҳфаҳои шириниҳои зиёд баргашт.

«Лутфан, ба ман иҷозат диҳед, ки ин фазилати диниро ба даст орам.» Пратап бо илтиҷо табассум кард ва як баста пулҳои рупия ва ду чиптаро, ки нав харида шуда буданд, ба Агра дароз кард.

Эҳтироми қабули ман ба Дасти Ноаён буд. Оё Ананта ӯро масхара мекард, оё неъматии он аз зарурат хеле зиёдтар набуд?

Мо ҷустуҷӯ карда шуд берун як танҳо доғ наздик истгоҳ

крияи Лаҳири Махасаяро, бузургтарин ёғи замони муосирро, таълим медиҳам . Техникаи *ӯ* гуруи ту хоҳад буд."

Ибтидо дар ним соат ба анҷом расид. " *Крия чинтамани* шумост ", **11-7** Ман ба донишҷӯи нав гуфтам: "Ин техника, чунон ки мебинед, содда аст, санъати суръатбахшии инсонро таҷассум мекунад."

тахаввулоти рӯхонӣ. Навиштаҳои ҳиндӯ таълим медиҳанд, ки эгои таҷассумёфта барои раҳой аз *майя ба миллион сол ниёз дорад*. Ин давраи табиӣ тавассути *Крия Йога хеле кӯтоҳ карда мешавад*. Ҳамон тавре ки Чагадис Чандра Босе нишон додааст, ки афзоиши растанӣ метавонад аз суръати муқаррарии худ хеле зиёдтар суръат гирад, рушди равонии инсонро низ илми ботинӣ суръат бахшидан мумкин аст. Дар амалияи худ содиқ бошед; шумо ба Гуруи ҳамаи гуруҳо наздик мешавед.

«Ман аз ёфтани ин калиди йога, ки муддати тӯлонӣ чувтучӯ шуда будам, хеле хурсандам!» — бо андеша гуфт Пратап. «Таъсири бепоёни он ба пайвандҳои ҳиссиётии ман маро барои сфераҳои болотар озод мекунад. Биниши имрӯзаи Худованд Кришна метавонад танҳо маънои некии олии маро дошта бошад."

Мо каме хомӯшона нишастем ва баъд охиста ба истгоҳ рафтем. Ҳангоми савор шудан ба қатора шодӣ дар дилам буд, аммо имрӯз рӯзи гиря барои Читендра буд. Хайрухуши меҳрубонаи ман бо Пратап бо гиряҳои нафасгири ҳарду ҳамроҳам қатъ шуда буд. Сафар бори дигар Читендраро дар ғазаби андӯх ёфт. Ин дафъа на барои ҳудаш, балки бар зидди ҳудаш.

"Чӣ хел наонқадар чуқур ман эътимод кунед! Ман дил дорад буд санг! Ҳаргиз дар оянда бояд Ман шубҳа Худо ҳимоят!"

Нисфи шаб наздик мешуд. Ду «Золушка», ки бепоул фиристода шуда буданд, ба хонаи хоби Ананта ворид шуданд. Чеҳраи ӯ, чунон ки ваъда дода буд, ба як кабинети ҳайрат монанд буд. Ман хомӯшона мизро бо рупияҳо рехтам.

«Читендра, ҳақиқат!» Оҳанги Ананта шӯхӣ буд. «Оё ин ҷавон фиреб

нахӯрдааст?» Аммо ҳангоме ки қисса рӯй дод, бародарам хушёр ва сипас ҷиддӣ шуд.

«Қонуни талабот ва пешниҳод ба соҳаҳои нозуктар аз он ки ман фикр мекардам, мерасад.» Ананта бо шавқу завқӣ рӯҳоние сухан гуфт, ки қаблан ҳеҷ гоҳ мушоҳида нашуда буд. «Ман бори аввал бепарвоии шуморо ба ганҷҳо ва ҷамъшавии бемаънии ҷаҳон мефаҳмам.»

Гарчанде ки дер шуда буд, бародарам исрор кард, ки *дикшаро аз 11 то 8 қабул кунад* ба *Крия Йога*. "Гуру" Мукунда бояд дар як рӯз масъулияти ду шогирди нотававро ба дӯш мегирифт.

Субҳи рӯзи дигар наҳорӣ бо оромӣ, ки рӯзи пеш набуд, хӯрда шуд. Ман ба Читендра табассум кардам.

"Шумо бояд не будан фиреб хӯрда аз Тоҷ. Бигзор мо намуд он пеш аз оғоз барои Серампур."

Вақте ки ман бо Ананта хайрухуш мекардам, ман ва дӯстам ба зудӣ дар пеши шукӯҳи Агра, Тоҷмаҳал, будем. Мармари сафед, ки дар офтоб медурахшад, манзараи симметрияи холисро нишон медиҳад. Манзараи комил сарвҳои торик, майсазори дурахшон ва лагунаи ором аст. Интерьер бо кандакорҳои тӯрмонанд, ки бо сангҳои нимқиматбаҳо оро дода шудаанд, зебо аст. Гулчанбарҳои нозук ва дастнависҳо аз мармарҳои қаҳваранг ва бунафш ба таври мураккаб пайдо мешаванд. Нури гунбаз ба сенотафҳои император Шохчаҳон ва Мумтоз Маҳалл, маликаи салтанат ва қалби ӯ, меафтад.

Кофӣ аз тамошои манзара! Ман буд орзу барои ман устод. Читендра ва Ман буданд ба зудӣ сафар ҷануб аз ҷониби

қатора ба сӯи Бенгал.

"Муқунда, ман моҳҳо боз оилаамро надидаам. Ман фикрамро дигар кардам; шояд баъдтар ман ба назди оғои шумо дар Серампур равам."

Дӯсти ман, ки шояд каме табъи ноустуворро тасвир кунад, маро дар Калкутта тарк кард. Бо қатораи маҳаллӣ ман ба зудӣ ба Серампур, ки дувоздаҳ мил дар шимол дуртар буд, расидам.

Вақте фаҳмидам, ки аз мулоқоти Бенарес бо устои ман бисту ҳашт рӯз гузаштааст, як лаҳзаи ҳайрат маро фаро гирифт. «Шумо пас аз чор ҳафта назди ман хоҳед омад!» Ман бо дили саҳт дар ҳавлии ӯ дар хиёбони ороми Рай Гат истода будам. Ман бори аввал ба зиёратгоҳе ворид шудам, ки дар он ҷо бояд беҳтарин қисми даҳ соли ояндаро бо *Ҷянавати Ҳиндустон*, «таҷассуми хирад» мегузaronдам.

.....
11-1 : Бинед боб 25.

11-2 : Дар машҳури ҷаҳон мақбара..

11-3 : А *дхоти* -матро аст гирехпӯш дар атрофи камар ва пӯшишҳо пойҳо..

11-4 : Бриндабан, дар Муттра ноҳия аз Юнайтед Вилоятҳо, аст Ҳинду Ерусалим. Ин ҷо Худованд Кришна намоиш дода шудааст ҷалоли Ӯ барои манфиати инсоният...

11-5 : Ҳари; як дилкаш ном аз ҷониби ки Худованд Кришна аст маълум ба ӯ

мухлисон. 11-6: Ширинии ҳиндӣ..

11-7 : А афсонавӣ ганҷ бо қудрат ба грант хоҳишҳо.

11-8 : рӯҳонӣ оғоз; аз санскритӣ реша *Дикш*, ба бахшидан худаш.

БОБ: 12

Солҳо Дар Ман Магистр Эрмитаж

«Шумо омадед.» Шри Юктесвар маро аз пӯсти паланг дар фарши меҳмонхонаи айвонӣ истиқбол кард. Овозаш сард ва рафтораш бетараф буд.

"Бале, азиз Устод, Ман ҳастам Ин ҷо ба пайравӣ кардан шумо." зону задан, Ман таъсиршуда ӯ пойҳо.

"Чӣ хел банка ки будан? Шумо нодида гирифтан ман орзуҳо."

"Не дарозтар, Гуручи! Шумо орзу бояд будан ман қонун!"

"Ин беҳтар аст! Акнун ман метавонам масъулияти

ҳаёти шуморо ба дӯш гирам." "Ман бо омодагӣ бори

гаронро ба дӯш мегирам, Устод."

«Пас, аввалин дархости ман ин аст, ки шумо ба хона ва назди оилаатон баргардед. Ман мехоҳам, ки шумо ба коллеҷи Калкутта дохил шавед. Таҳсили шумо бояд идома ёбад.»

— Хуб, ҷаноб. — Ман тарси худро пинҳон кардам. Оё китобҳои бемаънӣ маро дар тӯли солҳо таъкиб мекунанд? Аввал Падар, акнун Шри Юктесвар!

«Рӯзе ту ба Ғарб меравӣ. Агар муаллими аҷиби ҳинду маълумоти донишгоҳӣ дошта бошад, мардуми он ба ҳикмати қадимии Ҳиндустон гӯш медиҳанд».

«Ту беҳтар медонӣ, Гуруҷӣ.» Ғамгинии ман нопадид шуд. Ишора ба Ғарб барои ман печида ва дур буд; аммо имконияти ман барои писанд омадан ба Устод бо итоаткорӣ хеле фаврӣ буд.

"Шумо ирода будан наздик дар Калкутта; омадан Ин ҷо ҳар вақте ту ёфтан вақт."

"Агар имкон бошад, ҳар рӯз, Устод! Бо миннатдорӣ ман салоҳияти шуморо дар ҳар як ҷузъиёти ҳаётам қабул мекунам - бо як шарт."

"Ҳа?"

"Ин ту ваъда ба ошкор кардан Худо ба ман!"

Як соат муборизаи шифоҳӣ ба амал омад. Сухани устодро таҳриф кардан мумкин нест; онро сабукфикрона қабул кардан мумкин нест. Маънои ин паймон дурнамои бузурги метафизикиро боз мекунад. Пеш аз он ки гуру ўро барои зоҳир шудан маҷбур кунад, бояд бо Офаридгор муносибати наздик дошта бошад! Ман ягонагии илоҳии Шри Юктесварро ҳис кардам ва ҳамчун шогирди ў тасмим гирифтам, ки ба манфиати худ истифода барам.

«Шумо дорои хислати қатъӣ ҳастед!» Сипас розигии Устод бо як нигоҳи

дилсӯзона садо дод: «Бигзор хоҳиши шумо хоҳиши ман бошад».

Сояи якумрӣ аз дилам дур шуд; ҷустуҷӯи норавшан, дар ин ҷо ва дар он ҷо, ба

охир расид. Ман паноҳгоҳи абадиро дар як устои ҳақиқӣ ёфта будам.

«Биё; ман ба ту зиёратгоҳро нишон медиҳам». Устод аз болишти паланг хест. Ман ба атроф нигоҳ кардам; нигоҳам бо ҳайрат ба расми деворӣ афтод, ки бо гули ясмин оро дода шуда буд.

"Лоҳирӣ Махасая!"

— Бале, устои илоҳии ман. — Оҳанги Шри Юктесвар бо эҳтиром пурҷӯшу хурӯш буд. — Ё ҳамчун инсон ва ёғ аз ҳар муаллими дигаре, ки ҳаёташ дар доираи таҳқиқоти ман қарор дошт, бузургтар буд.

Ман хомӯшона дар назди манзараи шинос таъзим кардам. Эҳтироми самимӣ ба устои беҳамтое, ки бо баракати кӯдакии ман қадамҳоямро ба ин соат роҳнамоӣ карда буд, баланд шуд.

Бо роҳбарии устодам, ман аз болои хона ва ҳавлии он сайругашт кардам. Дарвозаи калон, қадимӣ ва хуб сохташуда бо ҳавлии бузурги сутундор ихота шуда буд. Деворҳои берунӣ бо мос пӯшонида шуда буданд; кабӯтарон дар болои боми хокистари ҳамвор парвоз мекарданд ва бе ягон маросим манзилҳои ашрамро тақсим мекарданд. Боғи қафо бо дарахтони чекфрут, манго ва чинор гуvero буд. Айвонҳои панҷарадори утокҳои болоӣ дар бинои дуошёна аз се тараф ба ҳавлӣ нигаронида шуда буданд. Устод гуфт, ки толори фароҳи ошёнаи якум, ки шифти баланд бо сутунҳо дастгирӣ мешуд, асосан дар ҷашнҳои солонаи *Дургапуча истифода мешуд*. **12-1** Зинапои танг ба меҳмонхонаи Шри Юктесвар мебард, ки айвони хурдаш ба кӯча менигарист. Ашрам бо мебелҳои оддӣ муҷаҳҳаз буд; ҳама чиз оддӣ, тоза ва қулай буд. Якчанд курсӣ, нишебӣ ва мизҳои услуби ғарбӣ намоён буданд.

Устод маро барои шабгузаронӣ даъват кард. Ду шогирди ҷавон, ки дарсҳои дайро мегирифтанд, хӯроки шом бо карри сабзавотӣ пешкаш карданд.

«Гуруҷӣ, лутфан ба ман аз ҳаёти худ чизе нақл кунед.» Ман дар рӯи қолини коҳӣ дар наздикии пӯсти паланг нишаста будам. Ба назар чунин менамуд, ки ситораҳои дӯстона хеле наздик буданд, ки аз он тарафи айвон буданд.

дар соли 12-2 таваллуд шудам ." дар ин ҷо, дар Серампур, ки падарам як тоҷири сарватманд буд. Ё ба ман ин қасри аҷдодии худро, ки ҳоло зиёратгоҳи ман аст, боқӣ гузошт. Таҳсили расмӣ ман кам буд; ман онро суст ва сатҳӣ меҳисобидам. Дар аввали балоғат, ман масъулиятҳои хонаширо ба дӯш гирифтам ва як духтар дорам, ки ҳоло издивоҷ кардааст. Зиндагии миёнаи ман бо роҳнамоӣ баракат ёфт. аз Лаҳири Махасая. Пас аз марги ҳамсарам, ман ба Ордени Свами ҳамроҳ шудам ва номи нави Шри Юктесвар Гири. **12-3** Чунинанд солномаҳои оддии ман."

Устод ба чехраи ҳаяҷоновари ман табассум кард. Мисли ҳама расмҳои тарҷумаи ҳоли, суҳанонаш далелҳои зоҳириро бе ошкор кардани ботинии инсон баён карда буданд.

"Гуруҷӣ, Ман мешуд мисли ба шумидан баъзе ҳикояҳо аз шумо кӯдакӣ."

«Ман ба шумо чандтоашро нақл мекунам - ҳар кадоме бо ахлоқ!» чашмони Шри Юктесвар аз ҳушдораш дурахшиданд. «Модарам як бор кӯшиш кард, ки маро бо достони даҳшатноки арвоҳ дар утоқи торик тарсонад. Ман рафтам». фавран ба он ҷо рафтам ва аз он ки арвоҳро аз даст додам, ноумедии худро баён кардам. Модарам дигар ба ман қиссаи даҳшатноке нагуфт. Ахлоқӣ: Ба рӯи тарс нигоҳ кунад ва он шуморо дигар ташвиш намедиҳад.

"Як хотираи аввалини дигар орзуи ман барои саги баде аст, ки ба ҳамсоям тааллуқ дорад. Ман ҳафтаҳо хонаводаамро дар изтироб нигоҳ доштам, то он сагро ба даст орам. Гӯшҳоям ба пешниҳодҳои ҳайвоноти хонагӣ бо намуди зоҳирии ҷолибтар кар буданд. Ахлоқӣ: Пайванд кӯркунанда аст; он ба объекти хоҳиш як ҳалои ҳаёлии ҷолибият мебахшад."

"Қиссаи сеюм ба чандирии ақли ҷавонон дахл дорад. Ман гоҳ-гоҳ модарамро мешунидам, ки мегӯяд: "Марде, ки дар зери ҳар кас кореро қабул мекунад, ғулом аст." Ин таассурот чунон мустаҳкам шуд, ки ҳатто пас аз издивоҷам ман аз ҳама вазифаҳо даст кашидам. Ман хароҷотро бо сармоягузорӣ дар замини оилавӣ рӯпӯш кардам. Ахлоқӣ: Пешниҳодҳои хуб ва мусбат бояд ба ҳассосон роҳнамоӣ кунанд. ғӯшҳои кӯдакон. Ақидаҳои аввалини онҳо муддати тӯлонӣ дар хотираи худ боқӣ мондаанд."

Устод ба хомӯшии ором фуру рафт. Тақрибан нисфи шаб маро ба гаҳвораи танг бурд. Шаби аввал дар зери боми устодам хоби ором ва ширин буд.

Шри Юктесвар субҳи рӯзи дигарро интиҳоб кард, то ба ман оғози *Крия Йогаи худро диҳад*. Усулро, ки ман аллакай аз ду шогирди Лаҳири Маҳасая - Падар ва мураббии ман Свами Кебалаанда - гирифта будам, аммо дар ҳузури Устод ман қудрати тағйирдиҳандаро ҳис кардам. Бо ламси ӯ, нури бузурге ба вучуди ман фурузон шуд, мисли шукӯҳи офтобҳои бешуморе, ки якҷоя медурахшиданд. Сели хушбахтии бебаҳо, ки дили маро то умқи дилам фаро гирифт, дар рӯзи дигар идома ёфт. Он нисфирӯзӣ пеш аз он ки ман худро маҷбур кунам, ки аз дарбор берун равам, дер шуда буд.

«Шумо пас аз сӣ рӯз бармегардед.» Вақте ки ман ба хонаи худ дар Калкутта расидам, иҷрошавии пешгӯии Устод маро фаро гирифт. Ҳеҷ яке аз хешовандонам суханони қотеъро, ки ман дар бораи пайдоиши «паррандаи парвозкунанда» метарсидам, нагуфтанд.

Ман ба болохонаи хурдакаки худ баромадам ва ба ман нигоҳҳои меҳрубонае кардам, гӯё ки ба вучуди зинда нигоҳ карда бошад. «Шумо шоҳиди мулоҳизаҳои ман ва ашкҳо ва тӯфонҳои *садҳанаи ман будед*. Акнун ман ба бандари муаллими илоҳии худ расидам».

«Писарам, ман барои ҳардуи мо хурсандам.» Ман ва падарам шомгоҳон оромона якҷоя нишаста будем. «Ту ёфтӣ. устоди шумо, чунон ки ман як бор ба таври мӯъҷизавӣ устоди худро ёфтам. Дастӣ муқаддаси Лаҳирӣ Маҳасая ҷони моро посбонӣ мекунад. Устоди шумо авлиёи Ҳимолойро нодида нагирифтааст, балки якеро дар наздикӣ нишон додааст. Дуоҳои ман иҷобат шудаанд: шумо дар ҷустуҷӯи Худо ба таври доимӣ дур нашудаед. аз назари ман».

Падарам низ аз аз нав оғоз шудани таҳсили расмӣ ман хурсанд буд; ӯ чораҳои муносиб андешид. Рӯзи дигар маро ба Коллеҷи калисои Шотландия дар Калкутта дохил карданд.

Моҳҳои хушбахт бо суръат гузашт. Бешубҳа, хонандагони ман тахмин задаанд, ки маро дар синфхонаҳои коллеҷ кам дидаанд. Дарбори Серампур васвасае буд, ки хеле бебозгашт буд. Устод ҳузури ҳамаҷои маро бе ягон шарҳ қабул кард. Барои ман, ӯ кам ба толорҳои таълим ишора мекард. Гарчанде ки ба ҳама

маълум буд, ки ман ҳеҷ гоҳ барои донишҷӯ мувофиқ набудам, ман гоҳ-гоҳ баҳои ҳадди ақали гузаришро гирифтам.

Зиндагии ҳаррӯза дар ашрам бемалол ва кам тағйирёбанда мегузашт. Устои ман пеш аз субҳ бедор мешуд. Ё хобида ё баъзан дар бистар нишаста, ба ҳолати *самадхӣ медаромад* . **12-4** Вақте ки Устод бедор шуд, ҳуди соддагӣ кашф шуд: қатъи ногаҳонии хурӯсҳои аҷиб. **12-5** Як ё ду оҳ; шояд як ҳаракати ҷисмонӣ. Сипас ҳолати бесадо ва бесадо: ё дар шодмонии амиқи йога буд.

Наҳорӣ кард не пайравӣ кунед; аввал омад як дароз сайругашт аз ҷониби Ганг. Онҳое субҳ сайругаштҳо бо ман

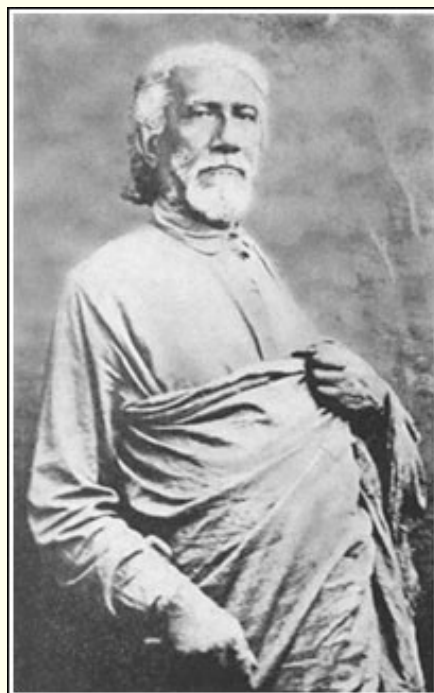
гуру - чӣ қадар воқеӣ ва равшан аст! Дар эҳёи осони хотира, ман аксар вақт худро дар паҳлӯи ӯ мебинам: офтоби барвақт дарёро гарм мекунад. Овози ӯ пур аз самимии хирад садо медиҳад.

Ҳаммом; сипас хӯроки нисфирӯзӣ. Тайёр кардани он, мувофиқи дастурҳои ҳаррӯзаи устод, вазифаи бодикқати шогирдони ҷавон буд. Устоди ман гиёҳхор буд. Аммо, пеш аз қабули роҳибӣ, ӯ тухм ва моҳӣ меҳӯрд. Маслиҳати ӯ ба донишҷӯён ин буд, ки ҳама гуна парҳези оддиро, ки ба бадани инсон мувофиқ бошад, риоя кунанд.

Устод хӯрд хурд; аксар вақт биринҷ, ранга бо курамча ё шарбат аз лаблабу ё исфаноч ва каме бо *равғани гов* ё равғани гудохта пошида шавад. Рӯзи дигар ӯ метавонад наск- дал ё *чанна бихӯрад* **12- 6** карри бо сабзабот. Барои ширинҳо, манго ё афлесун бо пудинги биринҷ, ё шарбати чекфрут.

Меҳмонон нисфирӯзӣ пайдо мешуданд. Аз ҷаҳон ҷараёни пайваста ба оромии дарбор мерехт. Ҳама дар Устод яқсон хушмуомилагӣ ва меҳрубонӣ меёфтанд. Барои марде, ки худро ҳамчун рӯҳ, на ҳамчун ҷисм ё худо дарк кардааст, боқимондаи инсоният як монандӣ ва ҷанбаи назаррасро дарк мекунад.

Дар беғаразӣ аз авлиёҳо аст решадор дар хирад. Мастерҳо доштан гурехтааст *майя* ; он ивазшаванда чехраҳои ақл ва аблаҳӣ дигар нигоҳи таъсирбахш намекарданд. Шри Юктесвар ба онҳое, ки тавоно ё муваффақ буданд, таваҷҷӯҳи хоса зоҳир намекард; инчунин дигаронро барои камбизоатӣ ё бесаводӣ паст намезад. Ӯ ба суханони ҳақиқати кӯдак бо эҳтиром гӯш медод ва ба як коршиноси мағрур ошкоро нодида мегирифт.

МАН УСТОД, SRI Юктесвар

Соати ҳашт соати хӯроки шом буд ва баъзан меҳмонони дермонда пайдо мешуданд. Устои ман баҳонае барои танҳой хӯрок намехӯрд; ҳеҷ кас ашрами худро гурусна ё норозӣ намегузошт. Шри Юктесвар ҳеҷ гоҳ...

бо ноумедӣ, ҳеҷ гоҳ аз меҳмонони ғайричашмдошт ноумед намешуд; хӯроки кам бо роҳбарии оқилонаи ӯ зиёфате меовард. Бо вучуди ин, ӯ сарфакор буд; пули хоксоронаи ӯ хеле зиёд сарф мешуд. «Дар ҳамёнатон роҳат бошед», - мегуфт ӯ. «Исрофкорӣ ба шумо нороҳатӣ меорад». Новобаста аз он ки дар тафсилоти вақтхушии зодгоҳ, ё корҳои сохтмонӣ ва таъмири ӯ ё дигар масъалаҳои амалӣ, устод аслияти рӯҳияи эҷодиро нишон медод.

Соатҳои ороми шом аксар вақт яке аз устодони маро бо суҳанронҳои худ, ганҷҳои бар зидди замон, меоварданд. Ҳар як суҳани ӯ бо хирад чен ва тарошида мешуд. Эътимод ба худ, ки тарзи баёни ўро нишон медод, чунин буд: он буд беназир. Ӯ суҳан гуфт мисли ҳеҷ дигар дар ман таҷриба ҳамеша суҳанронӣ кард. Ӯ пеш аз он ки ӯ ба онҳо либоси зоҳирӣ диҳад, андешаҳо дар тавозуни нозуки фарқкунӣ баркашида мешуданд. Моҳияти ҳақиқат, ки ҳама чоро фаро гирифтааст, ҳатто ҷанбаи физиологӣ, аз ӯ мисли экссудасияи хушбӯйи рӯҳ мебаромад. Ман ҳамеша огоҳ будам, ки дар ҳузури як зухуроти зинда ҳастам. вазни илоҳияти Ӯ ба таври худкор сарамро дар пеши ӯ ҳам кард.

Агар меҳмонони дермонда пай мебурданд, ки Шри Юктесвар ба Беохирӣ фарқ шудааст, ӯ зуд онҳоро ба сӯҳбат ҷалб мекард. Ӯ қодир набуд, ки поза диҳад ё худро нишон диҳад, ки худро дур нигоҳ дорад. Ҳамеша бо Худованд як буд, ба ӯ вақти алоҳида барои муошират лозим набуд. Устоди худшинос аллакай зинапои мулоҳизаро гузоштааст. "Гул вақте мерезад, ки мева пайдо мешавад." Аммо авлиё аксар вақт барои рӯҳбаланд кардани шогирдон ба шаклҳои рӯҳонӣ часпидаанд.

Вақте ки нисфи шаб наздик мешуд, устоди ман аз табиати кӯдакӣ хобаш мебурд. Дар бораи ҷойпӯшӣ ғавғое набуд. Ӯ аксар вақт, ҳатто бе болишт, дар болои як курсии танг меҳобид, ки заминае барои нишастгоҳи маъмулии ӯ аз пӯсти паланг буд.

Баҳси фалсафии шабона кам набуд; ҳар шогирд метавонист онро бо шиддати шавқ эҳсос кунад. Ман он вақт ҳастагӣ ва хоҳиши хобро ҳис намекардам; суҳанони зиндаи устод кофӣ буданд. "Оҳ, субҳ аст! Биёед аз канори Ганг гузарем." Ҳамин тавр, бисёре аз давраҳои таълими шабонаи ман ба охир расиданд.

Моҳҳои аввали ман бо Шри Юктесвар бо як дарси муфид анҷом ёфтанд - "Чӣ тавр як пашшаро фиреб додан мумкин аст". Дар хона, оилаам ҳамеша шабона аз пардаҳои муҳофизатӣ истифода мебурд. Ман аз фаҳмидани он ки дар Дар зодгоҳи Серампур ин одати оқилона дар шикастан риоя карда шуд. Бо вучуди ин, ҳашарот пурра дар он ҷо буданд; маро аз сар то по газиданд. Устоди ман ба ман раҳм кард.

«Барои худ як парда харед ва барои ман низ якто.» Ӯ хандид ва илова кард: «Агар шумо танҳо якто барои худ харед, ҳамаи пашшаҳо ба ман ҷамъ мешаванд!»

Ман аз итоат кардан хеле миннатдор будам. Ҳар шабе, ки ман дар Серампур мегузарондам, устодам аз ман хоҳиш мекард, ки пардаҳои пеш аз хобро тартиб диҳам.

Як бегоҳ пашшаҳо махсусан хатарнок буданд. Аммо Устод дастурҳои маъмулии худро надод. Ман асабонӣ ба ғур-ғур кардани ҳашарот гӯш додам. Ба бистар даромада, дуои тавбаро ба самти умумии онҳо гуфтам. Ним соат пас, ман бо риёкорӣ сулфа кардам, то таваҷҷӯҳи устодамро ҷалб кунам. Фикр мекардам, ки аз газидан ва махсусан аз сурудхонии пашшаҳо девона мешавам, зеро пашшаҳо маросимҳои хунхорро ҷашн мегирифтанд.

Устод ҳеч ҷунбиши ҷавобӣ накард; ман бо эҳтиёт ба ӯ наздик шудам. Ӯ нафас намекашид. Ин аввалин мушоҳидаи ман аз ӯ дар трансӣ ёга буд; он маро ба тарс андохт.

«Дилаш бояд аз кор монда бошад!» Ман оинаеро зери бинии ӯ гузоштам; буғи нафас пайдо нашуд. Барои итминон ҳосил кардан, ман дақиқаҳо даҳон ва бинии ӯро бо ангуштонам пӯшидам. Баданаш хунук ва беҳаракат буд. Дар ҳолати беҳушӣ, ман ба сӯи дар рӯй овардам, то ёрии таъчилюро даъват кунам.

«Пас! Таҷрибакори навҷавон! Бинии бечораи ман!» Овози устод аз ханда ларзид. «Чаро ба хоб намеравӣ? Оё тамоми ҷаҳон барои ту тағйир меёбад? Худро тағйир деҳ: аз шуури мағас халос шав.»

Бо нармӣ ба бистарам баргаштам. Ҳеҷ ҳашароте ба он ҷо наздик нашуд. Ман фаҳмидам, ки устоди ман қаблан танҳо барои писанд омадан ба пардаҳо розӣ шуда буд; ӯ аз пашшаҳо наметарсид. Қудрати ёгаи ӯ чунон буд, ки ӯ метавонист онҳоро аз газидан боздорад, ӯ метавонист ба осебнопазирии ботинӣ фирор кунад.

«Ӯ ба ман нишон меод», - фикр кардам ман. «Ин ҳолати ёгӣ аст, ки ман бояд барои ба даст овардани он кӯшиш кунам». Ёгӣ бояд қодир бошад, ки ба фавқулодаҳуш гузарад ва дар он идома диҳад, новобаста аз парешонхотириҳои гуногун, ки ҳеҷ гоҳ аз ин замин ғойб нестанд. Новобаста аз он ки дар ғур-ғурҳои ҳашарот ӯ дурахши паҳншудаи рӯзона, шаҳодати ҳиссиёт бояд маҳдуд карда шавад. Садо ва биноӣ дар ҳақиқат он вақт меояд, аммо ба ҷаҳонҳое, ки аз бихиштҳои рондашуда зеботаранд. **12-7**

Дар ибратбахш пашшаҳо хизмат расонида шудааст барои дигар барвақт дарс дар ашрам. Он буд нарм соати шом. Устоди ман матнҳои қадимино беҳамто тафсир мекард. Дар зери пой ӯ ман дар оромии комил будам. Як пашшаи беадаб ба идил даромад ва барои таваҷҷӯҳи ман рақобат кард. Вақте ки он як заҳролудро кофт Вақте ки сӯзани зери пӯстро ба ронам мезанам, худкор дасти интиқомро боло кардам. Аз қатли дарпешистода раҳӣ ёбед! Як хотираи муносиб ба ёдам омад яке аз афоризмҳои ёгаи Патанҷалӣ- ки бар аҳимса (бе безарарӣ).

«Чаро корро ба анҷом

нарасондед?» «Устод! Оё шумо

ҷонибдори аз даст додани ҷон

ҳастед?»

"Не; аммо зарбаи марговар аллакай ба зеҳни шумо

зада шуда буд." "Ман намефаҳмам."

«Маънои Патанчалӣ аз байн бурдани *хоҳиши* куштан буд». Шри Юктесвар равандҳои зеҳнии маро китоби кушода ёфта буд. «Ин ҷаҳон барои амалияи воқеии *аҳимса номуносиб тартиб дода шудааст*. Инсон метавонад маҷбур шавад, ки маҳлуқоти зарароварро нобуд кунад. Ў маҷбур нест, ки хашм ё душманӣ эҳсос кунад. Ҳама шаклҳои ҳаёт ҳаққи баробар ба ҳавои *майя доранд*. Авлиёе, ки сирри офариниширо ошкор мекунад, бо ифодаҳои бешумори ҳайратангези он ҳамоҳанг хоҳад буд. Ҳамаи одамон метавонанд ба ин фаҳмиш наздик шаванд, ки шавқи ботинии нобудкуниро бозмедоранд».

"Гуруҷӣ, бояд як пешниҳод худаш як қурбонӣ ба ҷои ин нисбат ба куштан як ваҳшӣ ҳайвон?"

"Не; бадани инсон гаронбаҳост. Он дорои арзиши баланди эволюсионии худ аст, зеро марказҳои беназири мағзи сар ва сутунмӯҳра мавҷуданд. Инҳо ба шахси пешрафта имкон медиҳанд, ки ҷанбаҳои олии илоҳиро пурра дарк ва ифода кунад. Ҳеҷ шакли поёни чунин мучаҳҳаз нест. Дуруст аст, ки агар шахс маҷбур шавад ҳайвон ё ягон мавҷудоти зиндари бидушад, қарзи гуноҳи хурдро ба дӯш мегирад. Аммо Ведаҳо таълим медиҳанд, ки аз даст додани беасоси бадани инсон вайронкунии ҷиддии қонуни карма аст."

Ман оҳ кашид дар сабуки; китоби муқаддас тақвият аз яке табиӣ ғаризаҳо аст не ҳамеша дарпешистода.

Чунин шуд, ки ман ҳеҷ гоҳ Устодро бо паланг ё паланг дар наздикии надидаам. Аммо як бор кобраи марговар бо ӯ рӯ ба рӯ шуд, аммо муҳаббати устои ман ӯро мағлуб кард. Ин навъи мор дар Ҳиндустон хеле тарснок аст, ки дар он ҷо солони беш аз панҷ ҳазор маргро ба бор меорад. Воҳурии хатарнок дар Пури рух дод, ки дар он ҷо Шри Юктесвар оромгоҳи дуюм дошт, ки дар наздикии он ҷо ҷойгир буд. Халиҷ аз Бенгал. Прафулла, як ҷавон шогирд аз баъдтар солҳо, буд бо Устод дар ин маврид

«Мо дар берун дар наздикии ашрам нишаста будем», - гуфт Прафулла ба ман. «Дар наздикии як кобра пайдо шуд, ки чор фут дарозӣ дошт ва даҳшатнок буд. Ҳангоми ба сӯи мо давидан, кулоҳи он бо ҳашм васеъ карда шуд. Устои ман гӯё ба кӯдак монанд хандаи хуш кард. Ман аз дидани он ки устод бо кафкӯбии ритмикии дастон машғул аст, ҳайрон шудам. **12-8** Ӯ меҳмони даҳшатнокро меҳмондорӣ мекард! Ман комилан хомӯш мондам ва дар дилам аз он ки ҷӣ дуоҳои самимӣ карда метавонистам, эҳсос кардам. Мор, ки ба устои ман хеле наздик буд, акнун бечунбон буд ва гӯё аз муносибати навозишкорунаи ӯ мафтун шуда буд. Қалпоқчаи даҳшатнок тадриҷан кам шуд; мор дар байни пойҳои Устод лағжида, ба буттаҳо нопадид шуд.

«Чаро устои ман дастонашро ҳаракат меод ва чаро кобра ба онҳо намезад, барои ман он вақт нофаҳмо буд», - хулоса кард Прафулла. «Аз он вақт инҷониб ман дарк кардам, ки устои илоҳии ман аз осеби ягон махлуқи зинда берун аст».

Як нисфирӯзӣ, дар моҳҳои аввали дар ашрам буданам, ҷашмони Шри Юктесварро бо тамоми вучудам дидам.

"Шумо ҳастанд низ тунук, Мукунда."

Суҳанони ӯ ба як нуктаи ҳассос таъсир расонданд. Ки ҷашмони фурӯрафта ва намуди зоҳирии лоғари ман аз ман хеле дур буданд. аз рӯи хоҳиши ман, қаторҳои тоникҳо дар ҳуҷраам дар Калкутта инро тасдиқ карданд. Ҳеҷ чиз ғоида накард; диспепсияи музмин маро аз кӯдакӣ таъқиб мекард. Ноумедии ман гоҳ-гоҳ ба авҷи худ мерасид, вақте ки ман аз худ пурсидам, ки оё бо чунин

ҷисми носолим ба ин зиндагӣ идома додан меарзад?

«Доруҳо маҳдудият доранд; қувваи ҳаёти эҷодӣ маҳдудият надорад. Ба ин бовар кунед: шумо солим ва қавӣ хоҳед буд».

Суханони Шри Юктесвар эътиқодеро ба ҳақиқати шахсан татбиқшаванда бедор карданд, ки ҳеҷ як табиби дигар - ва ман бисёриҳоро санҷидаам! - натавонист онро дар худ пайдо кунад.

Рӯз ба рӯз, ана! Ман мум кардам. Ду ҳафта пас аз баракати пинҳонии устод, ман вазни рӯҳбахшERO, ки дар гузашта аз ман дур буд, ҷамъ карда будам. Бемориҳои доимии меъдаам бо як...

доимии якумрӣ. Дар мавридҳои баъдӣ ман шоҳиди шифоебии фаврии илоҳии устои худ аз афроде будам, ки аз бемориҳои даҳшатнок - сил, диабет, эпилепсия ё фалаҷ - азият мекашиданд. Ҳеҷ кас аз шифои ӯ бештар миннатдор набуд, чунон ки ман ногаҳон аз ҷанбаи мурдаам раҳо шудам.

«Солҳо пеш, ман низ меҳостам вазн гирам», - гуфт Шри Юктесвар ба ман.
«Ҳангоми шифо ёфтани пас аз бемории вазнин, ман ба Лаҳири Махасая дар Бенарес ташриф овардам.

"Ҷаноб, Ман доштан буд хеле бемор ва гумшуда бисёр фунт."

"Ман дидан, Юктесвар, **12-9** ту сохташуда худат бемадор, ва ҳоло ту фикр кардан ту ҳастанд тунук.

"Ин ҷавоб аз он ҷавобе, ки ман интизор будам, хеле фарқ мекард; аммо

устоди ман бо рӯҳбаландӣ илова кард: "Биёед бубинам; ман боварӣ

дорам, ки шумо бояд фардо худро беҳтар ҳис кунед."

«Суханони ӯро ҳамчун ишораи шифои пинҳонӣ ба ақли қабулкунандаам қабул карда, субҳи рӯзи дигар аз пайдо шудани қуввати хуш ҳайрон нашудам. Ман устодамро ҷустуҷӯ кардам ва бо шодӣ нидо кардам: «Ҷаноб, имрӯз худро хеле беҳтар ҳис мекунам».

"Ҳақиқатан! Имрӯз ту рӯҳбаланд кардан худат.

«Не, устод!» — эътироз кардам ман. «Шумо ба ман кӯмак кардед; ин бори аввал аст, ки дар тӯли ҳафтаҳо ман ягон қувват дорам.»

"Оҳ, бале! Бемории шумо хеле ҷиддӣ буд. Баданатон ҳанӯз заиф аст; кӣ метавонад бигӯяд, ки фардо чӣ гуна хоҳад буд?"

"Фикри эҳтимолии бозгашти заъфи ман маро аз тарси сард ларзонд. Субҳи рӯзи дигар ман базӯр худро ба хонаи Лаҳири Махасая кашида гирифтам."

"Ҷаноб, Ман ҳастам бемор боз."

"Ман гуру нигоҳ буд саволomez. Пас! Як бор Бештар ту бемор шудан худат.

«Гурудева, ман акнун мефаҳмам, ки ту рӯз аз рӯз маро масҳара мекунӣ». Сабри ман тамош шуд. «Ман намефаҳмам, ки чаро ту ба хабарҳои ростқавлонаи ман бовар намекунӣ».

«Дар ҳақиқат, ин андешаҳои ту буданд, ки туро заиф ва қавӣ ҳис мекунӣ». Устодам бо меҳр ба ман нигарист. «Ту дидаӣ, ки чӣ тавр саломатии ту комилан

ба интизориҳои то мувофиқат кардааст. Фикр як қувва аст, ҳатто мисли барқ ё
ҷозиба. Ақли инсон шарораи шуури қудратманди Худост. Ман метавонам ба то
нишон диҳам, ки ҳар чизе, ки ақли пурқудрати то хеле саҳт бовар мекунад,
фавран амалӣ мешавад».

"Доништан ки Лаҳирӣ Махасая ҳаргиз суҳан гуфт бекора, Ман мурочиат карда шуд
ӯ бо бузург ҳайрат ва миннатдорӣ:

'Устод, агар Ман фикр кардан Ман ҳастам чоҳ ва доштан барқарор карда шуд ман собиқ вазн, бояд ки рӯй медиҳад?

"Ин аст пас, ҳатто дар ин лаҳза. Ман гуру сухан гуфт чиддӣ, ӯ нигоҳ мутамарказ дар ман чашмҳо.

"Ла! Ман на танҳо аз қувват, балки аз вазн низ афзоиши худро эҳсос кардам. Лаҳирӣ Маҳасая ба хомӯшӣ печид. Пас аз чанд соат дар пой ӯ, ман ба хонаи модарам баргаштам, ки дар он ҷо ҳангоми боздидҳоям ба Бенарес мондам.

«Писарам! Чӣ гап шуд? Оё ту аз истисқо варам кардаӣ?» Модар базӯр ба чашмонаш бовар кард. Баданам акнун ба ҳамон андозаи мустаҳкаме, ки пеш аз беморӣ доштам, расида буд.

«Ман вазн кардам ва фаҳмидам, ки дар як рӯз панҷоҳ фунт вазн гирифтаам; онҳо ҳамеша бо ман монданд. Дӯстон ва шиносон, ки қомати лоғари маро дида буданд, аз ҳайрат ба ҳайрат афтоданд. Як қатори онҳо тарзи зиндагии худро тағйир доданд ва дар натиҷаи ин мӯъҷиза шогирдони Лаҳири Маҳасая шуданд.»

"Устоди ман, ки дар Худо бедор буд, медонист, ки ин ҷаҳон чизе ҷуз орзуи объективи Офаридгор нест. Азбаски ӯ аз ягонагии худ бо Орзуи Илоҳӣ комилан огоҳ буд, Лаҳирӣ Маҳасая метавонист дар биниши кайҳонӣ ҳар гуна тағйиротро, ки меҳост, моддӣ ё ғайримоддӣ кунад ё ворид кунад. **12-10**

Шри Юктесвар хулоса кард: «Ҳама офариниш аз рӯи қонун идора карда мешавад». «Онҳое, ки дар коиноти беруна зоҳир мешаванд ва аз ҷониби олимони кашф карда мешаванд, қонунҳои табиӣ номида мешаванд. Аммо қонунҳои нозуке ҳастанд, ки олами шуурро танҳо тавассути илми ботинии йога шинохтан мумкин аст. Ҳавопаймоҳои рӯҳонии пинҳон низ принципҳои табиӣ ва қонунии фаъолияти худро доранд. На олими физикӣ, балки устоди пурра худшинос табиати воқеии материяро дарк мекунад. Ҳамин тариқ». Масеҳ тавонист гӯши хизматгори пас аз буридани яке аз шогирдонаш барқарор кунад." **12-11**

Шри Юктесвар тафсиргари беҳамтои Навиштаҳои Муқаддас буд. Бисёре аз хотираҳои хушбахтарини ман дар суханронии ӯ мутамарказ шудаанд. Аммо андешаҳои гаронбаҳои ӯ ба хокистари беэҳтиётӣ ё аблаҳӣ наафтаданд. Як ҳаракати нооромонаи баданам ё каме ғафлат карданам ба ғоибӣ кофӣ буд, ки ба баёни Устод як лаҳзаи ногаҳонӣ гузорам.

— Шумо дар ин ҷо нестед. — Устод як рӯз пас аз нисфирӯзӣ бо ин ошкоркунӣ суханашро қатъ кард. Мисли ҳамеша, ӯ бо як фаврияти ногаҳонӣ таваҷҷӯҳи маро пайгирӣ мекард.

«Гуруҷӣ!» Оҳанги ман эътироз буд. «Ман ҷунбонда нашудам; пилкҳоям ҷунбонда нашуданд; ман метавонам ҳар як калимаи шуморо такрор кунам!»

«Бо вучуди ин, шумо пурра бо ман набудед. Эътирози шумо маро маҷбур мекунад, ки қайд кунам, ки дар заминаи зеҳнии худ шумо се муассиса эҷод мекардед. Яке паноҳгоҳи силван дар дашт, дигаре дар қуллаи теппа ва сеюм дар соҳили уқёнус буд.»

Он андешаҳои норавшан ташаккулёфта дар ҳақиқат қариб беихтиёр ҳузур доштанд. Ман бо узрҳои ба ӯ нигоҳ кардам.

"Чӣ банка Ман кардан бо чунин як устод, Ташкили Тандурустии Ҷаҳон ворид мешавад ман тасодуфӣ андешаҳо?"

Бинои асосӣ дар Маунт Вашингтон Эстейтс дар Лос-Анҷелес, ки соли 1925 ҳамчун қароргоҳи амрикоӣ барои Ҷамъияти Худшиносӣ таъсис ёфтааст.

Худшиносӣ Калисо аз Ҷама Динҳо, Ҳолливуд, Калифорния.

«Шумо ба ман ин ҳақро додед. Ҳақиқатҳои нозуке, ки ман баён мекунам, бе тамаркузи пурраи шумо дарк карда намешаванд. Агар зарурат набошад, ман ба хилвати ақли дигарон даҳлат намекунам. Инсон имтиёзи табиӣ сайругашт дар байни андешаҳои худро дорад. Худованди номаҳдуд ба он ҷо намебарояд; ман низ ҷуръат намекунам, ки даҳлат кунам».

"Шумо ҳастанд ҳамеша хуш омадед, Устод!"

"Шумо меъморӣ хобҳо ирода моддӣ шудан баъдтар. Ҳоло аст вақт барои омӯзиш!"

Ҳамин тавр, тасодуфан устоди ман бо роҳи соддаи худ се рӯйдоди бузурги ҳаёти маро ошкор кард. Аз хурдӣ ман ба се бино, ки ҳар кадоме дар муҳити гуногун буданд, нигоҳи пурасрор доштам. Бо пайдарпайии дақиқе, ки Шри

Юктесвар нишон дода буд, ин рӯъёҳо шакли ниҳоиро гирифтанд. Аввал таъсиси як мактаби йогаи писарон дар дашти Ранчи, сипас қароргоҳи амрикоии ман дар Лос-Анҷелес буд.

Анҷелес қуллаи теппа, ниҳоят як зиёратгоҳ дар ҷанубӣ Калифорния аз ҷониби
васеъ Уқёнуси Ором.

Устод ҳеҷ гоҳ бо такаббур изҳор намекард: «Ман пешгӯӣ мекунам, ки фалон
ҳодиса рӯй медиҳад!» Ў беҳтар мебуд ишора: "Накунед ту фикр кардан он май
рӯй медиҳад?" Аммо ӯ оддӣ суханронӣ пинҳон кардан ватикӣ қудрат Он ҷо аз
гуфтаҳояш даст накашид; суханони каме пинҳонкардааш ҳеҷ гоҳ дурӯғ
набаромаданд.

Шри Юктесвар бозхатиёт ва рафтори воқеӣ буд. Дар ӯ аз биниши норавшан ё
девонавор чизе набуд. Пойҳояш дар замин мустаҳкам ва сараш дар бихишти
осмонӣ буд.

Одамони амалӣ таҳсинашро ба вучуд меоварданд. «Авлиёӣ аблаҳӣ нест! Дарки
илоҳӣ нотавонкунанда нест!» мегуфт ӯ. «Ифодаи фаёли фазилат боиси
пайдоиши ақли тезтарин мегардад».

Дар ҳаёти Устод ман тафовути байни воқеияти маънавӣ ва норавшаниро пурра
кашф кардам. тасаввуф, ки ба таври сохта ҳамчун муқобил муаррифӣ мешавад.
Устои ман аз муҳокимаи олами фавқуттабӣ худдорӣ мекард. Ягона аураи
"аҷоиб"-и ӯ соддагии комил буд. Дар сӯҳбат ӯ аз истинодҳои ҳайратангез
худдорӣ мекард; дар амал ӯ озодона баён мекард. Дигарон дар бораи мӯъҷизаҳо
сухан мегуфтанд, аммо ҳеҷ чизро зоҳир карда наметавонист; Шри Юктесвар
қонунҳои нозуқро кам зикр мекард, аммо онҳоро пинҳонӣ бо хоҳиши худ амалӣ
мекард.

«Марди бофаҳм ҳеҷ мӯъҷизае нишон намедид, то он даме, ки тасдиқи ботинӣ
нагирад», - шарҳ дод Устод. «Худо намехоҳад, ки асрори офариниши Ў ба таври
ношоиста ошкор шавад. **12-12** Ҳамчунин, ҳар як фард дар ҷаҳон ҳаққи
ҷудонашаванда ба иродаи озоди худ дорад. Авлиё ба ин истиқлолият даст
намеزанад."

Хомӯшии одаткардаи Шри Юктесвар аз дарки амиқи ӯ дар бораи беохирӣ ба
вучуд омада буд. Барои "ваҳйҳо"-и бепоён, ки рӯзҳои муаллимонро бе
худшиносӣ фаро мегиранд, вақт намондааст. "Дар одамони сатҳӣ моҳии
андешаҳои хурд изтиробӣ зиёдро ба вучуд меорад. Дар ақлҳои уқёнусӣ
наҳангҳои илҳом қариб ки ғавғо намекунанд." Ин мушоҳида аз навиштаҳои
ҳиндӯӣ бе юмори возеҳ нест.

Аз сабаби чехраи ғайриоддӣ устои ман, танҳо чанд нафар аз ҳамзамононаш
ӯро ҳамчун як супермен шинохтанд. Мақоли маъмул: "Ў аблаҳест, ки
наметавонад хиради худро пинҳон кунад", ҳеҷ гоҳ ба Шри Юктесвар татбиқ
карда намешуд. Гарчанде ки устод мисли ҳамаи дигарон инсонӣ таваллуд шуда
буд, ӯ бо Ҳокими замон ва фазо ҳамфикрӣ пайдо карда буд. Дар ҳаёти худ ман
вахдати худро дарк кардам. Ў ҳеҷ монетаи ногузири омезиши инсон бо Илоҳӣ
наёфта буд. Ман фаҳмидам, ки чунин монета вучуд надорад, ба ҷуз аз

бесарусомонии рӯҳонии инсон.

Ман ҳамеша аз ламс кардани пойҳои муқаддаси Шри Юктесвар ба вачд меомадам. Ёогиҳо таълим медиҳанд, ки шогирд тавассути тамос бо устод рӯҳан ҷаззоб мешавад; ҷараёни нозук ба вучуд меояд. Механизмҳои номатлуби одатҳои диндор дар мағзи сар аксар вақт сӯхта мешаванд; чуқурии майлҳои дунявии ӯ ба таври муфид ҳалалдор мешавад. Ҳадди ақал як лаҳза ӯ метавонад пардаҳои махфии *майяро пайдо кунад*. бардоштан ва дидани воқеияти хушбахтӣ. Ҳар вақте ки тамоми баданам бо нури озодкунанда посух меод Ман ба тарзи ҳиндӣ дар назди устодам зону задам.

"Ҳатто кай Лаҳирӣ Махасая буд хомӯш," Устод гуфта шудааст ман, "ё кай ӯ сӯҳбат кард дар дигар нисбат ба

бо вучуди мавзӯҳои қатъии динӣ, ман фаҳмидам, ки ӯ ба ман дониши бебаҳоеро расонидааст ."

Шри Юктесвар ба ман низ ҳамин тавр таъсир расонд. Агар ман бо як ҳолати нигарон ё бепарво ба зиёратгоҳ ворид шавам. аз нигоҳи рӯҳӣ, муносибати ман ба таври ноаён тағйир ёфт. Танҳо бо дидани устоди ман оромии шиғобахш фаро расид. Ҳар рӯз бо ӯ таҷрибаи нав дар шодӣ, сулҳ ва хирад буд. Ман ҳеҷ гоҳ ӯро наёфтам фиреб хӯрда ё маст аз тамаъ, эҳсос ё хашм ё ҳар гуна дилбастагии инсонӣ.

«Торикӣ дар дили *майя* хомӯшона наздик мешавад. Биёед ба хона баргардем». Бо ин суханон ҳангоми шом Устод пайваста ба шогирдонаш ниёз ба *Крия Йогаро хотиррасон мекард* . Як донишҷӯи нав гоҳ-гоҳ дар бораи сазовории худ барои машқ кардани йога шубҳа мекард.

«Гузарро фаромӯш кун», — ӯро тасалли меод Шри Юктесвар. «Ҳаёти нопадидшудаи ҳамаи одамон торик ва шармандагӣҳои зиёд аст. Рафтори инсон то он даме, ки дар Илоҳӣ мустаҳкам нашавад, ҳамеша нобовар аст. Агар шумо ҳоло кӯшиши рӯҳонӣ кунед, ҳама чиз дар оянда беҳтар хоҳад шуд.»

Устод ҳамеша **12-13** *сола дошт* дар зиёратгоҳи ӯ. Тарбияи маънавӣ ва зеҳнии онҳо таваҷҷӯҳи якумрии ӯ буд: ҳатто каме пеш аз вафоташ, ӯ ду писари шашсола ва як ҷавони шонздаҳсоларо барои таълим қабул кард. Ӯ ақл ва зиндагии онҳоро бо интизоми бодикқате, ки калимаи "шогирд" реша дар он дорад, роҳнамоӣ мекард. Сокинони ашрам устоди худро дӯст медоштанд ва эҳтиром мекарданд; як кафкӯбии ночизи дастонаш барои он ки онҳоро бо шавқ ба паҳлӯяш биёрад, кофӣ буд. Вақте ки кайфияти ӯ хуб буд хомӯш ва бепарво, касе ҷуръат намекард сухан гӯяд; вақте ки хандаи ӯ шодмонӣ баланд мешуд, кӯдакон ба ӯ нигоҳ мекарданд ӯро ҳамчун шахси худашон бар дӯш гирифтанд.

Устод кам аз дигарон хоҳиш мекард, ки ба ӯ хидмати шахсӣ расонанд ва агар шогирд самимӣ набошад, кӯмаки шогирдро қабул намекард. Агар шогирдон ин вазифаи пуршарафро нодида мегирифтанд, устоди ман оҳиста либосҳояшро мешуст. Шри Юктесвар либоси анъанавии свамии ранги охра мепӯшид; пойафзоли бебандаи ӯ, мувофиқи расму оини йогҳо, аз пӯсти паланг ё оху буд.

Устод забонҳои англисӣ, фаронсавӣ, ҳиндӣ ва бенголиро равон медонист; забони санскрити ӯ хуб буд. Ӯ пурсаброна шогирдони ҷавони худро бо роҳҳои кӯтоҳе, ки барои омӯзиши забонҳои англисӣ ва санскрит бо маҳорат тарҳрезӣ карда буд, таълим меод.

Устод буд боэҳтиёт аз ӯ бадан, дар ҳоле ки нигоҳдорӣ ғамхор замима Дар Беохир, ӯ қайд кард, ки тавассути солимии ҷисмонӣ ва рӯҳӣ дуруст зоҳир мешавад. Ӯ ҳама гуна ифротгароиро нодида мегирифт. Як бор шогирде рӯзадории тӯлонӣ оғоз кард. Устоди ман танҳо хандид: "Чаро ба саг устухон

намепартоем ?"

Саломатии Шри Юктесвар аъло буд; ман ҳеҷ гоҳ ўро бемор надидаам. **12-14** Ў ба донишҷўён иҷозат медод, ки агар мувофиқ ба назар расад, бо духтурон машварат кунанд. Ҳадафи ў эҳтиром ба расму оинҳои дунявӣ буд: «Табибон бояд кори шифобахшии худро тавассути қонунҳои Худо, ки ба модда татбиқ мешаванд, идома диҳанд». Аммо ў бартарии терапияи равониро ситоиш мекард ва аксар вақт такрор мекард: «Ҳикмат бузургтарин поккунанда аст».

«Бадан дӯсти хиёнаткор аст. Ба он ҳаққи худро диҳед; дигар не», - гуфт ў.

«Дард ва лаззат гузарандаанд; бо оромӣ ҳама дугонагӣҳоро таҳаммул кунед ва дар айнаи замон кӯшиш кунед, ки онҳоро аз байн баред.»

Тасаввур дарест, ки аз он беморӣ ва шифоёбӣ ворид мешаванд. Ҳатто вақте ки бемор ҳастед, ба воқеияти беморӣ бовар накунад; меҳмони ношинос фирор мекунад!

Устод дар байни шогирдонаш табибони зиёдеро номбар мекард. «Касоне, ки қонунҳои ҷисмониро кашф кардаанд, метавонанд ба осонӣ илми рӯҳро таҳқиқ кунанд», - гуфт ӯ ба онҳо. «Як механизми нозуки рӯҳӣ дар паси сохтори ҷисмонӣ пинҳон аст». **12-15**

Шри Юктесвар ба шогирдонаш маслиҳат меод, ки пайвандгари зиндаи фазилатҳои Ғарб ва Шарқ бошанд. Худаш дар зоҳир як шахси бонуфузи ғарбӣ буд, дар ботин ӯ маънавии шарқӣ буд. Ӯ одатҳои пешрафта, пурмазмун ва гигиении Ғарб ва идеалҳои диниро, ки ба Шарқ ҳалои садсола медиҳанд, ситоиш мекард.

Интизом барои ман номаълум набуд: дар хона падарам саҳтгир ва Ананта аксар вақт саҳтгир буд. Аммо тарбияи Шри Юктесварро наметавон ба ҷуз аз шадидтарин тавсиф кард. Устои ман, ки як шахсияти комилпараст буд, нисбат ба шогирдонаш аз ҳад зиёд танқидӣ мекард, хоҳ дар масъалаҳои муҳим ва хоҳ дар нозукиҳои рафтор.

«Ахлоқи ҳуб бе самимият мисли як хонуми зебои мурда аст», - қайд кард ӯ дар мавриди муносиб. «Саддадилӣ бе одоб мисли корди ҷарроҳ аст, муассир, вале нохушоянд. Ростқавлӣ бо одоб муфид ва таҳсин аст».

Устод зоҳиран аз пешрафти рӯҳонии ман қаноатманд буд, зеро ӯ кам ба он ишора мекард; дар дигар масъалаҳо гӯшҳои ман аз сарзаниш бегона набуданд. Айбҳои асосии ман ғоибӣ, ғафлат қардан дар кайфияти ғамангез, риоя накардани қоидаҳои муайяни ахлоқ ва гоҳ-гоҳ роҳҳои ғайриметаллӣ буданд.

«Бубинед, ки фаъолиятҳои падаратон Бҳагабатӣ аз ҳар ҷиҳат ҳуб ташкил ва мутавозинанд», - қайд кард устои ман. Ду шогирди Лаҳирӣ Маҳасая дере нагузашта пас аз оғози зиёратҳои ман ба Серампур вохӯрданд. Падар ва Шри Юктесвар бо эҳтиром ба арзиши якдигар баҳо доданд. Ҳарду ҳаёти ботинии худро аз санги маънавӣ сохта буданд, ки дар муқобили асрҳо ҳалнашаванда аст.

Аз муаллимони муваққатии ҳаёти қаблаи ман чанд дарси хатро омӯхта будам. Ба ман гуфтанд, ки як *челла* набояд дар бораи вазифаҳои дунявӣ саҳт ғамхорӣ кунад; вақте ки ман вазифаҳоямро безътиной ё бепарвой иҷро мекардам, маро сарзаниш намекарданд. Табиати инсон чунин таълимо хеле осон аз худ мекунад. Аммо, таҳти роҳбарии устои бераҳм, ман зуд аз васвасаҳои гуворо ва бемасъулиятӣ шифо ёфтам.

«Онҳое, ки барои ин ҷаҳон аз ҳад зиёд хубанд, дигаронро оро медиҳанд», - қайд

кард Шри Юктесвар. «То он даме, ки шумо ҳавои озоди заминро нафас мекашед, шумо вазифадоред, ки хидмати миннатдорона кунед. Танҳо касе, ки ҳолати нафаскаширо пурра аз худ кардааст **12-16** аз заруратҳои кайҳонӣ озод аст. Ман шуморо огоҳ хоҳам кард, ки кай ба камолоти ниҳой расидед.

Устои маро ҳеҷ гоҳ, ҳатто бо муҳаббат, пора додан мумкин набуд. Ў ба касе, ки мисли ман бо омодагӣ пешниҳоди шогирди ӯ шуданро мекард, нармаӣ намекард. Новобаста аз он ки ман ва устод дар ихотаи шогирдонаш будем ё бегонагон, ё танҳо будем, ӯ ҳамеша ошкоро ва бо сарзаниш гап мезад. Бе ягон сухани ночиз. ба сатҳӣ ё номувофиқӣ афтодан аз сарзаниши ӯ халос шуд. Ин муносибати ҳамвор кардан душвор буд

тоқат кунам, аммо қарори ман ин буд, ки ба Шри Юктесвар иҷозат диҳам, ки ҳар як нофаҳмиҳои равонии маро бартараф кунад. Ҳангоме ки ӯ дар ин табдили бузург заҳмат мекашид, ман борҳо зери вазни болғаи интизомии ӯ меларзидам.

«Агар суҳанони ман ба ту маъқул набошанд, ту ҳақ дорӣ, ки ҳар вақт равӣ», — ба ман итминон дод устод. «Ман аз ту ҷуз беҳбудии худат чизе намехоҳам. Танҳо дар сурате бимон, ки ба ту ғоидае расид.»

Барои ҳар як зарбаи хоксоронае, ки ӯ ба ман ғурури маро расонд, барои ҳар як дандони ҷоғи маҷозӣ, ки бо ҳадафи ҳайратангез зад, ман аз ҳар гуна озолии баён миннатдорам. Мағзи саҳти худписандии инсонӣ ба таври ғайриоддӣ аз ҷояш ҷудо карда мешавад. Бо рафтани он, Илоҳӣ ниҳоят як канали бемонеа пайдо мекунад. Беҳуда он мекӯшад, ки аз дилҳои худхоҳонаи нозук гузарад.

Хирадмандии Шри Юктесвар чунон фарогир буд, ки беэътиноӣ ба суҳанҳо, аксар вақт ба мушоҳидаи ногуфтаи касе посух меод. «Он чизеро, ки инсон тасаввур мекунад, мешунавад ва он чизеро, ки суҳангӯ дар асл дар назар дорад, метавонад аз ҳам ҷудо бошад», - гуфт ӯ. «Кӯшиш кунед, ки андешаҳои паси печида будани суҳанронҳои одамро эҳсос кунед».

Аммо фаҳмиши илоҳӣ барои гӯшҳои дунявӣ дардовар аст; Устод дар байни донишҷӯёни сатҳӣ маъруф набуд. Донишмандон, ки ҳамеша шумораи онҳо кам буд, ӯро хеле эҳтиром мекарданд. Ман ҷуръат мекунам, ки агар суҳанони Шри Юктесвар ин қадар самимӣ ва ин қадар танқидӣ намебуданд, устоди аз ҳама серталабтарин дар Ҳиндустон мешуд.

«Ман нисбат ба онҳое, ки барои машқҳои ман меоянд, саҳтгир ҳастам», — иқроӣ шуд ӯ ба ман. «Ин роҳи ман аст; ё равед, ё равед.» он Ман ирода ҳаргиз созиш. Аммо ту ирода будан бисёр меҳрубонтар ба шумо шогирдон; ки аст шумо роҳ. Ман кӯшиш мекунам, ки танҳо дар оташи саҳтӣ, ки аз таҳаммулпазирии миёна зиёдтар аст, пок шавам. Муносибати нарм аз ишқ аст инчунин дигаргунсозӣ. Дар ноустувор ва ғанимат усулҳо ҳастанд агар бо хирад истифода шавад, баробар самаранок аст. Шумо ба сарзаминҳои бегона меравед, ки дар он ҷо ҳамлаҳои рӯирифт ба худписандӣ қадр карда намешаванд. Муаллим бе сабри кофӣ ва таҳаммулпазирӣ наметавонист паёми Ҳиндустонро дар Ғарб паҳн кунад." Ман аз изҳори миқдори ҳақиқате, ки баъдтар ба он расидам, худдорӣ мекунам. аз суҳанони Устод пайдо кунед!

Ғарчанде ки суҳанронии беғаразонаи Шри Юктесвар дар тӯли солҳои дар рӯи замин буданаш монеи пайдо шудани пайравони зиёд шуд, бо вучуди ин, рӯҳи зиндаи ӯ имрӯз дар саросари ҷаҳон тавассути донишҷӯёни самимии ӯ зоҳир мешавад. *Крия Йога ва дигар таълимоти ӯ*. Ӯ дар рӯҳҳои одамон ҳукмронии бештаре дорад, ки Искандари Мақдунӣ дар хок орзу мекард.

Рӯзе падарам барои эҳтиром ба Шри Юктесвар омад. Волидонам, эҳтимол,

интизор буданд, ки дар таърифи ман суҳанонеро мешунаванд. Ё аз он ки дар бораи камбудиҳои ман маълумоти тӯлонӣ доданд, ҳайрон шуд. Одатӣ устод чунин буд, ки камбудиҳои оддӣ ва ночизро бо як нигоҳи пур аз тааҷҷуб нақл кунад. вазнинӣ. Падарам барои дидани ман шитофт. "Аз суҳанони устодат фикр кардам, ки тӯро комилан ҳароб ёфтам!" Волидайнӣ ман дар байни гиря ва ҳанда буданд.

Ягона сабаби норозигии Шри Юктесвар дар он вақт ин буд, ки ман бар ҳилофи ишораи нармӣ ё кӯшиш мекардам, ки як марди муайянеро ба роҳи маънавӣ баргардонам.

Бо ҳашмгин суръат Ман ҷустуҷӯ карда шуд берун ман устод. Ё гирифташуда ман бо пастравӣ ҷашмҳо, мисли гарчанде

эҳсоси гуноҳ мекардам. Ин ягона вақте буд, ки ман шеро илоҳиро дар пеши худ фурутан дидам. Лаҳзаи беназир пурра лаззат бурд.

«Чаноб, чаро шумо маро дар назди падари хайронам ин қадар

бераҳмона маҳкум кардед? Оё ин одилона буд?» «Ман дигар ин корро

намекунам.» Оҳанги Устод узрхоҳона буд.

Ман фавран бе силоҳ шудам. Чӣ қадар ин марди бузург гуноҳи худро ба осонӣ эътироф кард! Гарчанде ки ӯ дигар ҳеҷ гоҳ оромии Падарро ҳалалдор накард, Устод пайваста маро дар ҳар ҷо ва ҳар вақте ки меҳост, таҳлил мекард.

Шогирдони нав аксар вақт ба Шри Юктесвар ҳамроҳ шуда, дигаронро саҳт танқид мекарданд. Мисли гуру хирадманд! Намунаҳои таъбири беайб! Аммо касе, ки ҳамла мекунад, набояд бедифоъ бошад. Ҳамон шогирдони ғазабнок ба маҳзи он ки Устод ҷанд тирро аз тирдони таҳлилии худ ба самти онҳо кушод, ногаҳон фирор карданд.

«Заъфҳои нозуки ботинӣ, ки бо ламсҳои сабуки танқид нафратоваранд, мисли узвҳои бемори бадананд, ки ҳатто пеш аз муомилаи нозук ақибнишинӣ мекунад.» Ин шарҳи хандаовари Шри Юктесвар дар бораи узвҳои ноустувор буд.

Шогирдоне ҳастанд, ки устодеро меҷӯянд, ки ба сурати худашон сохта шудаанд. Чунин донишҷӯён аксар вақт шикоят мекарданд, ки Шри Юктесварро намефаҳманд.

«Шумо низ Худоро намефаҳмед!» — як бор ҷавоб додам ман. «Вақте ки як авлиё барои шумо равшан аст, шумо низ яке хоҳед буд.» Дар байни триллион асрор, ки ҳар сония ҳавои нофаҳморо нафас мекашад, кӣ метавонад ҷуръат кунад, ки табиати бепоёни устодро фавран дарк кунад?

Шогирдон меомаданд ва умуман мерафтанд. Онҳое, ки роҳи ҳамдардӣ ва шинохти бароҳатро меҳостанд, онро дар зиёратгоҳ пайдо намекарданд. Устод барои асрҳо паноҳгоҳ ва ҷӯпонӣ пешниҳод мекард, аммо бисёре аз шогирдон бо ҳасисӣ ба худпарастӣ низ ниёз доштанд. Онҳо рафтанд ва таҳқирҳои бешумори зиндагиро аз ҳар гуна фурутанӣ авлотар медонистанд. Нурҳои сӯзони устод, нури офтоби кушодаи хиради ӯ, барои бемории рӯҳонии онҳо хеле пурқувват буданд. Онҳо муаллими пасттареро меҷустанд, ки онҳоро бо хушомадгӯӣ соя карда, ба ҳоби нодонӣ роҳ меод.

Дар моҳҳои аввали бо Устод буданам ман аз сарзанишҳои ӯ тарси ҳассосе эҳсос карда будам. Ба зудӣ фаҳмидам, ки инҳо барои шогирдоне буданд, ки аз ӯ вивисексияи шифоӣ талаб карда буданд. Агар ягон шогирди печида эътироз

кунад, Шри Юктесвар бе ягон хафагӣ хомӯш мешуд. Суханони ӯ ҳеҷ гоҳ хашмгин набуданд, балки бо хирад беғаразона буданд.

Дониши устод барои гӯшҳои ноомодаи меҳмонони тасодуфӣ набуд; ӯ кам ба камбудиҳои онҳо ишора мекард, ҳатто агар ба назар намоён бошад ҳам. Аммо нисбат ба донишҷӯёне, ки аз ӯ маслиҳат мекурсиданд, Шри Юктесвар масъулияти ҷиддиеро эҳсос мекард. Дар ҳақиқат, устод далер аст, ки маъдани хоми инсонияти пур аз нафсро тағйир медиҳад! Ҷасорати як авлиё аз ҳамдардӣ ба бечорагони ин ҷаҳон сарчашма мегирад.

Вақте ки ман аз ҳашми аслий даст кашидам, дар ҷазои худ коҳиши назаррасеро мушоҳида кардам. Устод бо роҳи хеле нозук ба раҳми муқоисавӣ фуру рафт. Бо мурури замон ман ҳар як девори оқилонасозӣ ва эҳтиёткориҳои зеринуруро, ки шахсияти инсон одатан худро дар паси онҳо муҳофизат мекунад, вайрон кардам. **12-17** Мукофот ҷамоҳангии беамониат бо устои ман буд. Он вақт ман фаҳмидам, ки ӯ шахси боэътимод, ғамхор ва дилсӯз аст. Аммо, ӯ бе ягон нишона сухани меҳрубона нагуфт.

Табиӣ ман асосан динӣ аст. Дар аввал нороҳаткунанда буд, ки гуруи ман, ки аз *ҷнана сер шудааст*, вале ба назар чунин мерасад, ки аз *бхакти хушк аст*, **12-18** худро танҳо бо истифода аз математикаи рӯҳонии сард ифода мекард. Аммо вақте ки ман худро ба табиати ӯ мутобиқ мекардам, дар муносибати эҳтиқодии худ ба Худо камшавӣ набуд, балки афзоиш ёфт. Устои худшинос қодир аст шогирдони гуногунро худро дар самти табиӣ таассуби аслии онҳо роҳнамоӣ кунад.

Муносибати ман бо Шри Юктесвар, ки то андозае норавшан буд, бо вучуди ин, тамоми ҷаҳонро дошт. Аксар вақт ман имзои хомӯши ӯро дар андешаҳои меёфтам, ки суханрониро бефоида мегардонд. Дар паҳлуи ӯ оромона нишаста, ман эҳсос мекардам, ки неъматҳои ӯ оромона бар вучуди ман мерезад.

Адолати беғарзонаи Шри Юктесвар дар таътили тобистонаи соли аввали таҳсилам ба таври назаррас нишон дода шуд. Ман аз имконияти гузаронидани моҳҳои бефосила дар Серампур бо устодам истиқбол кардам.

— Шумо шояд масъули зиёратгоҳ бошед. — Устод аз омадани пур аз шавқу завқӣ ман хурсанд шуд. — Вазифаҳои шумо қабули меҳмонон ва назорат кардани қори дигар шогирдон хоҳад буд.

Кумар, як деҳқони ҷавон аз Бенгали шарқӣ, ду ҳафта пас барои омӯзиши зоишгоҳ қабул карда шуд. Ӯ бо ақли бениҳоят баланд, зуд муҳаббати Шри Юктесварро ба даст овард. Ба ягон сабаби нофаҳмо, Устод нисбат ба сокини нав хеле нарам буд.

«Муқунда, бигзор Кумар вазифаҳоятро ба ӯҳда гирад. Вақти худро барои рӯфтани хона ва пухтупаз сарф кун.» Устод ин дастурҳоро пас аз он ки писари нав як моҳ бо мо буд, дод.

Кумар, ки ба мақоми роҳбарӣ расида буд, зулми ночизи хонаводагиро ба амал меовард. Шогирдони дигар бо шӯриши хомӯшона барои маслиҳати ҳаррӯза ба ман муроҷиат мекарданд.

«Муқунда ғайриимкон аст! Ту маро нозир таъин кардӣ, аммо дигарон назди ӯ мераванд ва ба ӯ итоат мекунанд.» Се ҳафта пас Кумар ба устои мо шикоят мекард. Ман овози ӯро аз як ҳуҷраи ҳамсоя шунидам.

— Барои ҳамин ман ӯро ба ошхона ва шуморо ба меҳмонхона таъин кардам. —

Оҳангҳои пажмурдаи Шри Юктесвар барои Кумар нав буданд. — Бо ин роҳ шумо дарк кардед, ки як роҳбари арзанда хоҳиши хизмат карданро дорад, на ҳукмронӣ кардан. Шумо мавқеи Мукундаро меҳостед, аммо бо шарофати шоистагӣ онро нигоҳ дошта натавонистед. Акнун ба кори қаблии худ ҳамчун ёвари ошпаз баргардед.

Пас аз ин ҳодисаи хоксорона, устод нисбат ба Кумар муносибати пештараи бемаънии худро аз сар гузарониданд. Кӣ метавонад сирри ҷалбро ҳал кунад? Дар Кумар устои мо чашмаи дилкашero кашф кард, ки барои шогирдони дигар ғаввора назад. Гарчанде ки писари нав ба таври возеҳ Шри буд.

Ман аз дӯстдоштаҳои Юктесвар ноумед нашудам. Хусусиятҳои шахсӣ, ки ҳатто устодон доранд, ба тарзи зиндагӣ мураккабии ғанӣ зам мекунад. Табиати ман кам ба як ҷузъиёт таъсир мерасонад; ман аз Шри Юктесвар манфиати дастнорастар аз ситоиши зоҳирӣ меҷустам.

Кумар суҳан гуфт заҳролуд ба ман як рӯз бе сабаб; Ман буд амиқ озор.

«Сарат то ба дараҷае варам кардааст!» Ман ҳушдореро илова кардам, ки ҳақиқати онро ба таври интуитивӣ ҳис мекардам: «Агар ту тарзи ҳаёти худро ислоҳ накуни, рӯзе аз ту хоҳиш карда мешавад, ки ин ашрамро тарк кунӣ».

Кумар бо киноя хандида, суҳанони маро ба устои мо, ки нав ба утоқ ворид шуда буд, такрор кард. Ман бо умеди сарзаниш шудан бо фурутанӣ ба ғӯшае рафтам.

— Шояд Муқунда ҳақ бошад. — Ҷавоби устод ба писар бо сардии ғайриоддӣ омад. Ман бе ҷазо гурехтам.

Як сол пас, Кумар барои боздид аз хонаи кӯдакии худ рафт. Ӯ норозигии оромонаи Шри Юктесварро, ки ҳеҷ гоҳ ҳаракатҳои шогирдонашро ба таври қатъӣ назорат намекард, нодида гирифт. Пас аз чанд моҳ, вақте ки писарбача ба Серампур баргашт, тағйироти нугувор ба назар мерасид. Кумари боҳашамат бо ҷеҳраи ором ва дурахшон аз байн рафт. Танҳо як деҳқони беҳамто дар пеши мо истода буд, ки ба наздикӣ як қатор одатҳои бадро пайдо карда буд.

Устод маро даъват кард ва бо дили шикаста дар бораи он ки писарбача акнун барои ҳаёти роҳибӣ мувофиқ нест, сӯҳбат кард.

«Муқунда, ман ба ту воғузур мекунам, ки ба Кумар дастур диҳем, ки фардо ашрамро тарк кунад; ман ин корро карда наметавонам!» Ашк дар чашмони Шри Юктесвар ҳалқа зад, аммо ӯ зуд худро ба даст гирифт. «Агар писар ба ман ғӯш медод ва барои омехта шудан бо ҳамроҳони номатлуб намерафт, ҳеҷ гоҳ ба ин умқи намеафтод. Ӯ ҳимояи маро рад кардааст; ҷаҳони бераҳм бояд ҳоло ҳам устои ӯ бошад».

Рафтани Кумар ба ман ҳеҷ шодӣ наовард; мутаассифона, ман фикр мекардам, ки чӣ тавр касе бо қудрат метавонад пирӯз шавад. Ишқи устод метавонад ба васвасаҳои арзонтар посух диҳад. Лаззат аз шароб ва алоқаи ҷинсӣ реша дар инсони табиӣ дорад ва барои қадр кардани онҳо ба ҳеҷ гуна нозукиҳои дарк ниёз надорад. Ҳиллаҳои ақлӣ ба олеандри ҳамешасабз монанданд, ки бо гулҳои рангорангаш хушбӯй аст: ҳар як қисми растанӣ заҳролуд аст. Сарзамини шифобахш дар дохили он ҷойгир аст, ки бо он хушбахтие, ки кӯр-кӯрона дар ҳазор гумроҳӣ ҷустуҷӯ мешавад, дурахшон аст. **12-19**

«Зехни тез дутарафа аст», - гуфта буд устод боре дар робита ба ақли дурахшони Кумар. «Онро метавон ба таври созанда ё харобиовар мисли корд истифода бурд, ё барои буридани чӯшони нодонӣ ё барои буридани сари худ. Ақл танҳо пас аз он ки ақл ногузирии қонуни маънавиро эътироф кунад, дуруст роҳнамоӣ мешавад».

Устои ман бо шогирдони мард ва зан озодона муошират мекард ва ҳамаро мисли фарзандони худ меҳисобид. Бо дарки баробарии рӯҳии онҳо, ӯ ҳеҷ гуна тафовут ё тарафгирӣ нишон наметод.

"Дар хоб, ту қардан не доништан оӣ ту ҳастанд як мард ё як зан," ӯ гуфт. "Танҳо мисли як мард,

тақлид кардани зан, он ба он табдил намеёбад, аз ин рӯ, рӯҳ, ки ҳам мард ва ҳам занро тақлид мекунад, чинс надорад. Рӯҳ тасвири пок ва тағйирнопазири Худост."

Шри Юктесвар ҳеҷ гоҳ аз занон ҳамчун объекти васваса канорагирӣ намекард ва онҳоро айбдор намекард. Ба гуфтаи ӯ, мардон низ барои занон васваса буданд. Ман як бор аз устои худ пурсидам, ки чаро як авлиёи бузурги қадим занонро "дарвозаи дӯзах" номидааст.

«Духтар бояд дар айёми ҷавонӣ ба оромии рӯҳии ӯ хеле ҳалал расонида бошад», - бо овози баланд ҷавоб дод устои ман. «Дар акси ҳол, ӯ на занро, балки баъзе нокомилиҳои худтанзимкунии худро маҳкум мекард».

Агар меҳмоне ҷуръат мекард, ки дар зиёратгоҳ қиссаи ҷолиберо нақл кунад, устод хомӯшии бечавобро нигоҳ медошт. «Нагузored, ки худро аз қамчини анgezандаи чехраи зебо латуқӯб кунед», - ба шогирдонаш гуфт ӯ. «Ғуломони эҳсос чӣ гуна метавонанд аз ҷаҳон лаззат баранд? Таъмиҳои нозуки он аз онҳо берун мешаванд, дар ҳоле ки онҳо дар лойи ибтидоӣ меғеланд. Ҳама фарқиятҳои хуб барои марди шахватҳои табиӣ гум мешаванд».

майя раҳо шаванд, аз Шри Юктесвар, ки бо сабр ва фаҳмиш машварат гирифтанд, огоҳ буданд.

«Ҳамон тавре ки мақсади хӯрдан қонеъ кардани гуруснагӣ аст, на тамаъкорӣ, ғаризаи чинсӣ мувофиқи қонуни табиӣ барои паҳншавии намудҳо тархрезӣ шудааст, на барои афрӯхтани орзуҳои сернашаванда», - гуфт ӯ. «Ҳоло хоҳишҳои нодурустро нест кунед; вагарна онҳо пас аз он ки ҷисми астралӣ аз ғилофаш канда шуд, шуморо пайравӣ хоҳанд кард. Ҳатто вақте ки ҷисм заиф аст, ақл бояд доимо муқовимат кунад. Агар васваса бо қувваи бераҳмона ба шумо ҳамла кунад, онро бо таҳлили ғайришахсӣ ва иродаи шикастнопазир мағлуб кунед. Ҳар як эҳсоси табииро метавон аз худ кард.

«Қудратҳои худро нигоҳ доред. Мисли укёнуси пурҷӯшу хурӯш бошед, ки дар тамоми дарёҳои шохоби ҳиссиёт фуру меравад. Орзуҳои хурд кушодагиро дар обанбори оромии ботинии шумо ҳастанд, ки ба обҳои шифобахш имкон медиҳанд, ки дар ҳоки биёбони моддият беҳуда сарф шаванд. Анgezаи пурқуввати хоҳиши нодуруст бузургтарин душмани хушбахтии инсон аст. Дар ҷаҳон мисли шеро худдорӣ сайругашт кунед; бубинед, ки қурбоққаҳои заъф шуморо поймол накунанд.»

Ниҳоят, шахси диндор аз ҳама гуна маҷбуриятҳои ғаризӣ раҳо мешавад. Ӯ ниёзи худро ба меҳру муҳаббати инсонӣ ба орзуи танҳо ба Худо, муҳаббати танҳо, зеро ҳама ҷо ҳузур дорад, табдил медиҳад.

Модари Шри Юктесвар дар ноҳияи Рана Маҳали Бенарес зиндагӣ мекард, ки

ман бори аввал дар он ҷо ба устоди худ ташриф оварда будам. Бо меҳрубонӣ ва меҳрубонӣ, ӯ ҳанӯз зане буд, ки ақидаҳои хеле қатъӣ дошт. Рӯзе ман дар айвони ӯ истода, модар ва писарро тамошо кардам, ки бо ҳам сӯҳбат мекарданд. Устод бо тарзи ором ва оқилонаи худ кӯшиш мекард, ки ӯро ба чизе бовар кунонад. Аён аст, ки ӯ муваффақ нашуд, зеро вай бо қувваи зиёд сарашро ҷунбонд.

"Не, не, ман писар, рафтан дур ҳоло! Шумо доно калимаҳо ҳастанд не барои ман! Ман ҳастам не шумо шогирд!"

Шри Юктесвар бе ягон баҳси дигар ақибнишинӣ кард, мисли кӯдаки сарзанишшуда. Ман аз эҳтироми бузурги ӯ ба модараш, ҳатто дар кайфияти бемаънии ӯ, мутаассир шудам. Вай ӯро танҳо писари хурди худ медид,

на ҳамчун як ҳаким. Дар ин ҳодисаи ночиз ҷодуе буд; он ба табиати ғайриоддии устои ман, ки аз дарун фурутан ва аз берун устувор аст, равшанӣ меандоخت.

Қоидаҳои роҳибӣ ба свамиҳо имкон намедиханд, ки пас аз қатъи расмии робитаҳои дунявӣ робитаи худро нигоҳ доранд. Ё наметавонад маросимҳои оилавии маросимиро, ки барои соҳибхона ҳатмӣ мебошанд, иҷро кунад. Бо вучуди ин, Шанкара, асосгузори қадимии Ордени Свами, дастурҳоро нодида гирифт. Пас аз марғи модари азизи худ, ӯ ҷасади ӯро бо оташи осмонӣ сӯзонд, ки онро аз дасти болобардоркардааш афрӯхт.

Шри Юктесвар низ маҳдудиятҳоро нодида гирифт, ки бо тарзи камтар аҷиб буд. Вақте ки модараш аз олам гузашт, ӯ маросими сӯзонданро дар назди дарёи муқаддаси Ганг дар Бенарес ташкил кард ва мувофиқи расму оинҳои қадимӣ ба бисёре аз браҳманҳо хӯрок дод.

Манъи *шастрикӣ* барои кӯмак ба свамиҳо дар рафъи муайяниҳои танг пешбинӣ шуда буд. Шанкара ва Шри Юктесвар мавҷудоти худро пурра дар Рӯҳи Ғайршахсӣ муттаҳид карда буданд; онҳо ба наҷоти қоида ниёз надошт. Баъзан устод низ қасдан як қанонро нодида мегирад, то принсипи онро ҳамчун бартарӣ ва мустақил аз шакл дастгирӣ кунад. Ҳамин тавр, Исо дар он рӯз хӯшаҳои ғалладонаро қанда гирифт аз истироҳат. Ба мунтақидони ногузир ӯ гуфт: «Рӯзи шанбе барои инсон офарида шудааст, на барои шанбе». **12-20**

Берун аз Навиштаҳои Муқаддас, китобе кам мавриди эҳтироми Шри Юктесвар қарор мегирифт. Бо вучуди ин, ӯ ҳамеша бо кашфиётҳои охиринаи илмӣ ва дигар пешрафтҳои дониш ошно буд. Ё, ки як сӯҳбатгари боистеъдод буд, аз мубодилаи афкор дар мавзӯҳои бешумор бо меҳмононаш лаззат мебурд. Заковат ва хандаи шодмони устои ман ҳар як баҳсро зинда мекард. Устод аксар вақт ҷиддӣ набуд. «Барои ҷустуҷӯи Худованд, чеҳраи ӯро вайрон кардан лозим нест», - қайд мекард ӯ. «Дар хотир доред, ки ёфтани Худо маънои дафни ҳама андӯхҳоро дорад».

Аз байни файласуфон, профессорон, ҳуқуқшиносон ва олимоне, ки ба зиёратгоҳ омада буданд, як гурӯҳ бо умеди мулоқот бо як рӯҳонии ортодокс барои аввалин боздиди худ омада буданд. Табассуми такаббуруна ё нигоҳи таҳаммулпазирии хандовар баъзан нишон меод, ки навомадагон чизе ҷуз чанд сухани парҳезгоронаро интизор набуданд. Бо вучуди ин, рафтани ноҳоламонан онҳо боис мешуд, ки Шри Юктесвар дар соҳаҳои таҳассуси худ фаҳмиши дақиқ нишон дода бошад.

Устои ман одатан бо меҳмонон нарма ва хушмуомила буд; истиқболи ӯ бо самимияти дилкаш сурат мегирифт. Бо вучуди ин, худписандони бераҳм баъзан зарбаи рӯҳбаландкунанда мекашиданд. Онҳо дар Устод ё бепарвоии сард ё бо муқовимати шадид рӯбарӯ мешуданд: ях ё оҳан!

Як химики машхур бо Шри Юктесвар шамшерҳояшро ба ҳам зад. Меҳмон вучуди Худоро эътироф намекард, зеро илм ҳеҷ роҳе барои муайян кардани Ёро пайдо накардааст.

«Пас, шумо дар ҷудо кардани Қудрати Олӣ дар найчаҳои озмоишии худ ба таври нофаҳмо ноком шудаед!» нигоҳи Устод саҳтгирона буд. «Ман як таҷрибаи бесобиқаро тавсия медиҳам. Андешаҳои худро бисту чор соат беист тафтиш кунед. Сипас дигар аз набудани Худо ҳайрон нашавед.»

А ҷашн гирифташуда коршинос гирифташуда як монанд ларзиш Бо намоишкорона ғайрат, олим ларзид ашрам

рафҳо бо китоби муқаддас ривоят. Садоқатангез порчаҳо рехта шуд аз
Маҳабхарата,

.Упанишадҳо, **12-21** *Бҳасияҳо* **12-22** аз Шанкара

«Ман интизори шунидани шумо ҳастам.» Оҳанги Шри Юктесвар
пурсишкунанда буд, гӯё хомӯшии комил ҳукмфармо шуда бошад. Мутахассис
дар ҳайрат монд.

«Иқтибосҳо хеле зиёд буданд.» Суханони устод маро аз ханда ба ларза
оварданд, вақте ки ман дар гӯшаи худ, дар масофаи эҳтиромона аз меҳмон
нишастам. «Аммо шумо аз беназирии ҳаёти худ чӣ шарҳи аслии дода
метавонед? Қадом матни муқаддасро аз худ кардаед ва худатон сохтаед? Ин
ҳақиқатҳои безавол бо чӣ роҳҳо табиати шуморо нав кардаанд? Оё шумо розӣ
ҳастед, ки як ғуломи ҳолӣ бошед ва суханони дигаронро ба таври механикӣ
такрор кунед?»

"Ман додан боло!" Дар донишманд ҳафагӣ буд хандаовар. "Ман доштан не дохили
амалии шудан."

Шояд бори аввал ӯ дарк кард, ки ҷойгиркунии оқилонаи вергул косаи рӯҳониро
кафорат намекунад.

«Ин педантҳои беҳун бўи нохушоянди чароғро мешунаванд», - гуфт устоди ман
пас аз рафтани шахси танбеҳшуда. «Онҳо фалсафаро ҳамчун як машқи мулоими
зеҳнӣ афзалтар медонанд. Андешаҳои баланди онҳо на бо амали нопоки зоҳирӣ
ва на бо ягон интизоми ботинии зарбазананда бодикқат алоқаманд нестанд!»

Устод стресс дар дигар мавридҳо беҳудагӣ аз танҳо китоб омӯзиш.

«Фаҳмишро бо луғати васеътар омехта накумед», - қайд кард ӯ. «Навиштаҳои
муқаддас дар барангехтани хоҳиш барои дарки ботинӣ муфиданд, агар як банд
дар як вақт оҳиста-оҳиста азхуд карда шавад. Омӯзиши пайвастаи зеҳнӣ боиси
беҳудагӣ ва қаноатмандии бардурӯғи як чизи ҳазмнашуда мегардад». дониш."

Шри Юктесвар яке аз таҷрибаҳои худро дар таълими Навиштаҳо нақл кард. Ин
саҳна як зиёратгоҳи ҷангал дар шарқи Бангол буд, ки дар он ҷо ӯ тартиби
муаллими машҳур Дабру Баллавро мушоҳида мекард. Усули ӯ, ки ҳамзамон
сода ва ҳам душвор буд, дар Ҳиндустони қадим маъмул буд.

Дабру Баллав шогирдонашро дар танҳоиҳои Силван дар гирди худ ҷамъ карда
буд. *Бҳагавад Гитаи муқаддас* дар пеши назари онҳо кушода буд. Онҳо ним соат
бо қатъият ба як порча нигоҳ карданд, сипас чашмонашонро пӯшиданд. Ним
соати дигар гузашт. Устод шарҳи кӯтоҳе дод. Онҳо бечунбонда, боз як соат
мулоҳиза карданд. Ниҳоят гуру сухан гуфт.

"Доред ту фаҳмидед?"

"Бале, ҷаноб." Як дар гурӯҳ ба хатар афтода ин изҳорот

«Не; пурра не. Нерӯи рӯҳониеро, ки ба ин суҳанон қудрати эҳёи Ҳиндустонро садсолаҳо додааст, ҷӯед.» Як соати дигар дар хомӯшӣ гузашт. Устод шогирдонро ҷавоб дод ва ба Шри Юктесвар рӯй овард.

"Не, чаноб, не дар ҳақиқат; гарчанде ман чашмҳо ва ақл доштан давидан тавассути он саҳифаҳо бисёр маротиба."

«Ҳазорон нафар ба ман ҷавобҳои дигар доданд!» Ҳаками бузург бо баракат ба устод табассум кард. «Агар кас худро бо намоиши зоҳирии сарвати муқаддас машғул кунад, чӣ вақт барои ғаввосӣ дар ботини хомӯшона паси марворидҳои бебаҳо боқӣ мемонад?»

Шри Юктесвар омӯзиши шогирдони худро бо ҳамон усули шадиди яктарафа роҳбарӣ мекард. Ё гуфт: «Ҳикмат на бо чашм, балки бо атомҳо азхуд мешавад. Вақте ки эътиқоди шумо ба ҳақиқат на танҳо дар мағзи шумо, балки дар вучуди шумост, шумо метавонед бо тардид ба маънои он итминон диҳед». Ё аз ҳар гуна майле, ки донишҷӯ метавонад дониши китобро ҳамчун қадами зарурӣ барои шинохти маънавӣ.

« *Ришиҳо* дар як ҷумла умқи амиқро навиштанд, ки олимони тафсиргар барои наслҳо ба онҳо машғул буданд», - қайд кард Ё. «Баҳси беохири адабӣ барои ақлҳои танбал аст. Кадам андешаи озодкунандатар аз «Худо ҳаст» - балки «Худо» вучуд дорад?»

Аммо инсон ба осонӣ ба соддагӣ барнамегардад. Барои Ё кам «Худо» аст, балки такаббури омӯхташуда. Худписандии Ё аз он хурсанд аст, ки метавонад чунин донишро дарк кунад.

Мардоне, ки бо ифтихор аз мақоми баланди дунявӣ огоҳ буданд, эҳтимол дар ҳузури Устод ба дигар дороиҳои худ фурутанӣ зам мекарданд. Як бор як қозии маҳаллӣ барои мусоҳиба ба зиёратгоҳи соҳили баҳр дар Пури омад. Ин мард, ки бо бераҳмӣ обрӯ дошт, тавонист моро аз ашрам берун кунад. Ман устоди худро дар бораи имконоти золимона огоҳ кардам. Аммо Ё бо чехраи оштинопазир нишаст ва барои истиқболи меҳмон аз ҷой нахезид. Каме асабонӣ, Ман дар назди дар нишастам. Мард маҷбур шуд, ки бо қуттии чӯбӣ қаноат кунад; устоди ман аз ман хоҳиш накард, ки курсӣ биёрам. Интизории возеҳи судя аз эътирофи тантанавии аҳамияти Ё амалӣ нашуд.

Баҳси метафизикӣ оғоз ёфт. Меҳмон дар тафсири нодурусти Навиштаҳои Муқаддас хато кард. Вақте ки дақиқии Ё коҳиш ёфт, хашми Ё баланд шуд.

«Медонӣ, ки ман дар имтиҳони магистрӣ аввал будам?» Савол ёро тарк карда буд, аммо Ё ҳоло ҳам метавонист дод занад.

— Чаноби судя, шумо фаромӯш мекунед, ки ин толори суди шумо нест, — ҷавоб дод устод яксон. — Аз суханони кӯдаконаи шумо ман тахмин мекардам, ки касби шумо дар донишгоҳ беҳамто буд. Дар ҳар сурат, дараҷаи донишгоҳӣ бо

дарки Ведиқӣ робитаи дур надорад. Авлиёҳо мисли муҳосибон ҳар семестр гурӯҳ-гурӯҳ истеҳсол намешаванд.

Баъд аз як ҳайрон хомӯшӣ, меҳмон хандид самимона.

«Ин аввалин вохӯрии ман бо як қозии осмонӣ аст», - гуфт ӯ. Баъдтар ӯ дархости расмие кард, ки бо истилоҳоти ҳуқуқӣ, ки зоҳиран ҷузъи ҷудонашавандаи вучуди ӯ буданд, баён шуда, ҳамчун як

"шартномавӣ" шогирд.

Устои ман шахсан ба ҷузъиёти марбут ба идоракунии амволи худ машғул буд. Афроди бевичдон дар мавридҳои гуногун кӯшиш мекарданд, ки замини аҷдодии Устодро ба даст оранд. Шри Юктесвар бо қатъият ва ҳатто бо роҳандозии даъвоҳо аз ҳар рақиб пеш гузашт. Ӯ ин таҷрибаҳои дарднокро аз хоҳиши он ки ҳеҷ гоҳ гуруи гадо ё бори гарон барои шогирдонаш набошад, аз сар гузаронд.

Истиқлолияти молиявии ӯ яке аз сабабҳои буд, ки чаро Устои ошкоргӯи ман аз найрангҳои дипломатӣ беҳабар буд. Бар хилофи он муаллимоне, ки бояд тарафдорони худро хушомадгӯӣ кунанд, устои ман... ба таъсири сарвати дигарон, хоҳ ошкоро ва хоҳ пинҳонӣ, бетараф буд. Ман ҳеҷ гоҳ нашунидаам, ки ӯ барои ягон мақсад пул пурсад ё ҳатто ишора кунад. Таълими зодгоҳаш ба ҳамаи шогирдон ройгон ва бепул дода мешуд.

Рӯзе як муовини бадахлоқи дарборӣ ба ашраи Серампур омад, то бо даъватномаи қонунӣ ба Шри Юктесвар хизмат расонад. Ман ва шогирде бо номи Канай низ дар он ҷо будем. Муносибати афсар нисбат ба Устод таҳқиромез буд.

«Барои шумо хуб мешавад, ки сояи зиёратгоҳатонро тарк кунед ва аз ҳавои софдилонаи толори суд нафас кашед.» Муовин бо нафрат табассум кард. Ман худро дошта натавонистам.

"Боз калима аз шумо беҳаёӣ ва ту ирода будан дар фарш!" Ман пешрафта таҳдидомез.

«Эй бадбахт!» фарёди Каной бо фарёди ман ҳамзамон буд. «Оё ту ҷуръат мекуни, ки куфри худро ба ин ашраи муқаддас оварӣ?»

Аммо Устод дар пеши таҳқиркунандааш бо ҳимоя истода буд. "Аз ҳеҷ чиз асабонӣ нашлавед. Ин мард танҳо вазифаи қонунии худро иҷро мекунад."

Дар афсар, ҳайрон дар ӯ гуногун қабулгоҳ, бо эҳтиром пешниҳод карда шуд як калима аз узрҳои ва суръат дур.

Аҷиб буд, ки устоде бо чунин иродаи оташин метавонад дар дохили худ чунин ором бошад. Ӯ ба таърифи ведикии марди Худо мувофиқат мекард: "Аз гул нарма, дар ҷое ки меҳрубонӣ аст; аз раъду барқ қавитар, дар ҷое ки принципҳо зери хатаранд."

Дар ин ҷаҳон ҳамеша касоне ҳастанд, ки ба гуфтаи Браунинг, «ба ҳеҷ нуре тоб намеоранд, худашон норавшананд." Як шахси бегона гоҳ-гоҳ Шри Юктесварро барои шикоятӣ ҳаёли сарзаниш мекард. Гуруи ороми ман боадабона гӯш мекард ва худро таҳлил мекард, то бубинад, ки оё дар ин маҳкумият ягон пораи ҳақиқат вучуд дорад. Ин саҳнаҳо яке аз мушоҳидаҳои беназири Устодро

ба ёдам меоварданд: "Баъзе одамон кӯшиш мекунанд, ки бо буридани сари дигарон қадбаланд бошанд!"

Оромии бепоёни як авлиё аз ҳар гуна мавъизаи дигар таъсирбахштар аст. «Касе ки дар хашм оҳиста аст, аз қудратманд беҳтар аст; ва касе ки рӯҳи худро идора мекунад, аз касе ки шаҳрро забт мекунад». **12-23**

Ман аксар вақт инъикосёфта ки ман бошукӯҳ Устод метавонист ба осонӣ доштан буд як император ё ҷаҳонро ба ларза меорад

Ҷанговаре, ки зеҳнаш ба шӯҳрат ё дастовардҳои дунявӣ нигаронида шуда буд, ба ҷои ин, ӯ қарор дод, ки ба қалъаҳои ботинии ҳашм ва худписандӣ, ки суқути онҳо авҷи инсон аст, ҳамла кунад.

12-1 : "Ибодати Дурга." Ин ҷашни асосии соли бангоӣ буда, тақрибан нӯҳ рӯз дар охири моҳи сентябр давом мекунад. Фавран пайравӣ аст даҳрӯза фестивал аз *Дашаҳара* ("он Як Ташкили Тандурустии Ҷаҳон хориҷ мекунад даҳ гуноҳҳо" - се аз бадан, се аз ақл, чор аз суҳанронӣ). Ҳарду *луҷаҳо* ҳастанд муқаддас ба Дурга, ба маънои асли "он Дастрас нест," як ҷанба аз Илоҳӣ Модар, Шакти, қувваи эҷодии зан, таҷассум ёфтааст.

12-2 : Шри Юктесвар буд таваллудшуда дар май 10, Соли 1855.

12-3 : *Юктесвар* маъно "муттаҳид ба Худоё." *Гири* аст як таснифкунанда фарқ аз як аз даҳ қадимӣ Свами шоҳаҳо. *Шри*

.маъно «муқаддас»; он аст не як ном аммо як унвон аз эҳтиром

12-4 : Ба маънои асли, "ба мустақим якҷоя." *Самадҳӣ* аст як фавқуллода ҳушёр давлат аз экстазӣ дар ки йога дарк мекунад ҳувияти рӯҳ ва рӯҳ.

12-5 : Хурӯс задан, мувофиқи ба физиологҳо, аст як нишона аз мутлақ истироҳат (ба беҳабар амалкунанда, танҳо).

12-6 : *Дал* аст як ғафс шӯрбо сохташуда аз Зада шикастан нахӯд ё дигар лӯбиёҳо *Чанна* аст як панир аз тару тоза ҷуворимакка шир, буридан ба шакли чоркунҷа бурида, бо картошка бирён карда мешавад.

12-7 Қудратҳои ҳамаҷои йог, ки тавассути онҳо ӯ бе ягон чизе, ки дар офариниш вучуд дорад, мебинад, мешунавад, бичазад, бӯй мекунад ва ягонагии худро дар офариниш эҳсос мекунад. истифода аз ҳиссиётӣ узвҳо, доштан буд тавсифшуда мисли пайравӣ мекунад дар *Тайттирия Араняка* : "The кӯр мард сӯроҳ карда шудааст марворид; беангушт ба он ришта андохт; бегардан онро мепӯшид; ва бебабон онро ситоиш мекард».

12-8 : Дар кобра зуд зарбаҳо дар ҳар гуна ҳаракат кардан ашё дар дохили он масофа Пурра беҳаракатӣ аст одатан яке тағҷарми пойафзол умед бехатарӣ .

12-9 : Лаҳирӣ Махасая дар асл гуфт "Прия" (аввал ё додашуда ном), не "Юктесвар" (роҳӣ ном, не гирифташуда аз ҷониби устоди ман дар давоми Лаҳирӣ Махасая умр). (Нигаред [саҳифа 109.](#)) "Юктесвар" аст иваз кардашуда Ин ҷо, ва дар як чанд дигар ҷойҳо дар ин китоб, барои пешгирӣ аз ошуфтагӣ дар бораи ду ном барои хонанда.

12-10 : "Аз ин рӯ Ман гуфтан ба ту, Чӣ чизҳо ҳар чӣ бошад шумо хоҳиш, кай шумо дуо гӯед, бовар кардан ки шумо гирифтани онҳо, ва шумо "Онҳоро хоҳанд дошт." - *Марқӯс* 11:24. Устодоне, ки дорои Биниши Илоҳӣ ҳастанд, метавонанд даркҳои худро ба шогирдони пешрафта интиқол диҳанд, чунон ки Лаҳирӣ Махасая дар ин маврид барои Шри Юктесвар кард.

12-11 : "Ва як аз онҳо задашуда хизматгор аз баланд қоҳин, ва буридан хомӯш ӯ рост гӯш Ва Исо ҷавоб дод ва гуфт: «То ин дам сабр кунед». Ва Ӯ гӯши ӯро ламс карда, шифо дод» (*Луқо* 22:50-51).

12-12 : "Дода не ки ки аст муқаддас ба сағҳо, ҳеҷ яке рехтагарӣ шумо шумо марворидҳо пеш аз хук, набояд онҳо поймол кардан онҳо зеро пойҳояшон хоҳанд афтод ва баргарданд ва шуморо пора-пора кунанд» (*Матто* 7:6).

12-13 : Шогирдон; аз санскритӣ феъл реша, "ба хизмат кунед."

12-14 : Ӯ буд як бор бемор дар Кашмир, кай Ман буд ғоиб аз ӯро. (Нигаред [боб 23.](#))

12-15 : А далерона тиббӣ мард, Чарлз Роберт Ричет, мукофотонидашуда Нобел Ҷоиза дар физиология, навишт мисли чунин аст: «Метафизика ҳанӯз расман илме нест, ки чунин эътироф шудааст. Аммо он чунин хоҳад буд. Дар Эдинбург, Ман буд қодир ба

тасдиқ кардан пеш аз 100 физиологҳо ки мо панҷ ҳиссиёт ҳастанд не мо танҳо маъно аз дониш ва ки як пора Зеро як факт аст нодир аст не сабаб ки он мекунад не аз баъзан воқеият мерасад разведка дар дигар роҳҳо. вучуд доштан. Зеро

Онҳо Ташкили Тандурустии Ҷаҳон доштан як омӯзиш аст душвор, аст ки як сабаб барои не фаҳмиш он?
рельсдор дар метафизика мисли як ғайбӣ

илм аз худ шарм хоҳад дошт, мисли онҳое, ки химияро бо он ки ҷустуҷӯи санги файласуф хаёلى буд, танқид
. масъала аз принципҳо Он ҷо ҳастанд танҳо онҳо аз Лавуазье, Клод..... мекарданд
Бернард, ва

Пастер- *таҷрибавӣ* дар ҳама ҷо ва ҳамеша Салом, сипас, ба нав илм ки аст рафтан ба тағйир самти тафаккури
. «инсонӣ

12-16 : *Самадхӣ* : комил иттифоқ аз фардӣ кардашуда рӯҳ бо Беохир Рӯҳ.

12-17 : Дар беихтиёр роҳнамоишуда асосноккунӣ аз ақл ҳастанд комилан гуногун аз беайб роҳнамоӣ аз ҳақиқате, ки масъалаҳо аз ғавқулодаҳушёрӣ. НН - Нурнишон аз ҷониби Фаронсаӣ олимони аз Сорбонна Ғарбӣ мутафаккирон ҳастанд оғоз имконияти дарки илоҳӣ дар инсонро таҳқиқ кунад.

Дар бист соли охир, донишҷӯёни равоншиносӣ, ки таҳти таъсири Фрейд қарор доштанд, тамоми вақти худро ба "чустуҷӯи зеҳни зери шуур бахшиданд." оламҳо," Раббӣ Исроил Ҳ. Левинтал нӯгтез берун дар Соли 1929. "Ин аст дуруст ки беҳушӣ ошкор мекунад бисёр аз асроре, ки метавонад амалҳои инсониро шарҳ диҳад, аммо на ҳамаи амалҳои моро. Он метавонад ғайримуқаррариро шарҳ диҳад, аммо на амалхоеро, ки дар боло ҳастанд. муқаррарӣ Дар охири равоншиносӣ, сарпарастӣ шудааст аз ҷониби Фаронсаӣ мактабҳо, дорад кашфшуда як нав минтақа дар мард, ки он ғавқулодаҳушро меномад. Бар ҳилофи зершуур, ки ҷараёнҳои зерини табиати моро ифода мекунад, он ошкор мекунад баландӣҳо ба ки мо табиат банка расидан. Мард намоёндагӣ мекунад як сегона, не як дукарата, шахсият; мо бошуурона ва вучуди зершууро ғавқулода тоҷгузорӣ мекунад. Солҳои пеш равоншиносӣ англис Ф.В. Майерс пешниҳод карда буд, ки «дар умқи вучуди мо як тӯдаи партов ва инчунин як ганҷ пинҳон аст». Бар ҳилофи равоншиносӣ, ки тамоми таҳқиқоти худро ба зершуури табиати инсон равона мекунад, ин равоншиносӣ нави ғавқулода таваҷҷӯҳи худро ба ганҷхона, минтақае, ки танҳо метавонад .амалҳои бузург, беғаразона ва қаҳрамононаи одамонро шарҳ диҳад, равона мекунад

12-18 : *Чанана* , хирад, ва *бхакти* , вафодорӣ: ду аз асосӣ роҳҳо ба Худо.

12-19 : "Мард дар ӯ бедор шудан давлат путҳо ба пеш бешумор кӯшишҳо барои аз сар гузаронидан шахвонӣ лаззатҳо; кай тамоми Шанкара, ведантисти бузург, навиштааст: «Гурӯҳе аз узвҳои ҳиссиёт хаста мешаванд, ӯ ҳатто лаззати дар даст дошташро фаромӯш мекунад ва ба хоб меравад, то аз оромии рӯҳ, табиати ҳудаш баҳра барад». «Аз ин рӯ, ба даст овардани неъматӣ ултраҳассосӣ хеле осон аст ва аз лаззатҳои ҳиссӣ, ки ҳамеша бо нафрат анҷом меёбанд, хеле болотар аст».

12-20 : *Марк* 2:27.

12-21 Упанишадҳо ё *Веданта* (маънои асли "анҷоми Ведаҳо") дар баъзе қисматҳои Ведаҳо *ҳамчун* ҳулосаҳои муҳим мавҷуданд. *Упанишадҳо асоси таълимоти дини Ҳиндуро таъмин мекунанд. Онҳо аз Шопенгауэр* чунин эҳтиром гирифтанд: "Чӣ хел комилан мекунад *Упанишад* нафас кашидан дар тамоми муқаддас рӯҳ аз *Ведаҳо* ! Чӣ хел аст ҳама ки бо он китоби беҳамто, ки аз ҷониби он рӯҳ то умқи қалбаш барангехта шудааст, ошно шудааст! Аз ҳар ҷумла амиқ, асли, ва олий андешаҳо ба миён ояд, ва тамоми аст фаро гирифташуда аз ҷониби як баланд ва муқаддас ва ҷиддӣ рӯҳ. . . . Дастрасӣ ба *Ведаҳо* тавассути *Упанишадҳо* аз нигоҳи ман бузургтарин имтиёзест, ки ин аср метавонад пеш аз ҳама асрҳои қаблӣ ба даст орад."

12-22 : Шарҳҳо. Шанкара беҳамто шарҳ дода шудааст *Упанишадҳо*

12-23 : *Масалҳо* 16:32.

БОБ: 13

Дар Бехобӣ Муқаддас

"Лутфан, ба ман иҷозат диҳед, ки ба Ҳимолой равам. Умедворам, ки дар танҳои беохир ба муоширати илоҳӣ ноил мешавам."

Ман дар асл як бор ин суханони носипосро ба Устодам гуфтам. Бо яке аз васвасаҳои пешгӯинашаванда, ки гоҳ-гоҳ ба муридон ҳамла мекунанд, ман нисбат ба вазифаҳои дарборӣ ва таҳсил дар донишгоҳ бегоҳатӣ ҳис кардам. Як далели ночизе ин аст, ки пешниҳоди ман вақте дода шуд, ки ман ҳамагӣ шаш моҳ бо Шри Юктесвар будам. Ман ҳанӯз қомати баланди ўро пурра надида будам.

«Бисёре аз теппаҳо дар Ҳимолой зиндагӣ мекунанд, аммо дарки Худоро надоранд». Ҷавоби устои ман оҳиста ва содда омад. «Ҳикматро беҳтар аз марди бофаҳм, на аз кӯҳи ноустувор, меҷӯянд».

Ман ба ишораи оддии Устод, ки на теппа, балки ў муаллими ман аст, аҳамият надода, илтимоси худро такрор кардам. Шри Юктесвар ҷавобе надод. Ман хомӯшии ўро ҳамчун ризоият қабул кардам, тафсири ноустуворе, ки ба осонӣ қабул карда мешуд.

Он бегоҳ дар хонаи Калкуттаам, ман бо омодагӣ ба сафар машғул будам. Чанд ашӯро дар кӯрпа печонда, як бастаи монандро ба ёд овардам, ки чанд сол пеш пинҳонӣ аз тирезаи болохонаам афтада буд. Ман фикр мекардам, ки оё ин як парвози дигари номуваффақ ба сӯи Ҳимолой хоҳад буд. Бори аввал шодмонии рӯҳонии ман хеле баланд буд; имшаб вичдонам аз фикри тарк кардани устодам саҳт азоб мекашид.

Субҳи рӯзи дигар ман Беҳари Пундит, профессори санскритиам дар Коллеҷи калисои Шотландияро ҷустуҷӯ кардам.

"Ҷаноб, шумо ба ман дар бораи дӯстии худ бо шогирди бузурги Лаҳирӣ Маҳасоя нақл кардед. Лутфан, суроғаи ўро ба ман диҳед."

"Шумо Рам Гопал Музумдарро дар назар доред. Ман ўро "авлиёи беҳоб" меномам. Ў ҳамеша дар шуури ваҷдӣ бедор аст. Хонаи ў дар Ранбайпур, наздикии Таракешвар аст."

Ман ташаккур гуфт коршинос, ва ҷалбшуда ғавран барои Таракешвар. Ман умед дошт ба хомӯшӣ шубҳаҳои маро бо роҳи гирифтани иҷозат аз "авлиёи беҳоб" барои машғул шудан ба мулоҳизаи танҳои Ҳимолой. Шундаам, ки дӯсти Беҳарӣ пас аз солҳои тӯлони машқҳои *Крия Йога* дар ғорҳои дурдаст маърифат гирифтааст.

Дар Таракешвар ман ба як зиёратгоҳи машҳур наздик шудам. Ҳиндуҳо онро бо ҳамон эҳтироме, ки католикҳо ба зиёратгоҳи Лурд дар Фаронса медиҳанд, мешуморанд. Дар Таракешвар мӯъҷизаҳои бешумори шифобахшӣ, аз ҷумла яке аз онҳо барои як узви оилаи ман, руҳ додаанд.

«Ман як ҳафта дар он ҷо дар маъбад нишастам», — гуфт холаи калониам як бор

ба ман. «Бо риояи рӯзаи пурра, ман барои шифо ёфтани амаки ту Сарада аз бемории музмин дуо кардам. Дар рӯзи ҳафтум ман гиёҳеро дар дастам ёфтам! Ман аз баргҳо чошнӣ тайёр кардам ва онро ба амаки ту додам. Ў... беморӣ якбора нопадид шуд ва дигар ҳеҷ гоҳ пайдо нашуд."

Ман ба зиёратгоҳи муқаддаси Таракешвар ворид шудам; қурбонгоҳ чизе ҷуз як санги мудаввар надорад. Доираи он, беохир ва бепоён, онро ба таври муносиб барои Беохирӣ муҳим мегардонад. Космик

абстраксияҳо ҳатто барои деҳқони хоксори ҳиндӣ бегона нестанд; дар асл, ғарбиён ўро ба зиндагӣ бо абстраксияҳо муттаҳам кардаанд!

Кайфияти худам дар он лаҳза чунон сахтгир буд, ки ман намехостам дар назди
рамзи санг сачда кунам. Ман фикр кардам, ки Худоро бояд танҳо дар дохили
рӯҳ чустучӯ кард.

Ман бе таъзим аз маъбад баромадам ва бо суръати тез ба сӯи деҳаи дурдасти Ранбачпур рафтам. Мурочиати ман аз як роҳгузар боис шуд, ки ӯ ба андешаҳои тӯлонӣ ғарқ шавад.

"Кай ту омадан ба як чорроҳа, гардиш рост ва нигоҳ доштан меравад," ӯ ниҳоят талаффузшуда ба таври козиб.

[illegible]

Хуш омадед садои занги гов! Фарёди тақрории ман дар ниҳоят як

деҳқонро ба паҳлӯям овард. "Ман Рам Гопал Бабуро мечӯям."

— Дар деҳаи мо чунин одам зиндагӣ намекунад. — Оҳанги мард ғамгин буд. — Шумо эҳтимол детективи дурӯғгӯ ҳастед.

Бо умеди рафъи шубҳа дар зеҳни пур аз мушкилоти сиёсӣ, ман вазъияти худро бо таъсир шарҳ додам. Ё маро ба хонааш бурд ва меҳмоннавозона истиқбол кард.

— Ранбачпур аз ин ҷо хеле дур аст, — қайд кард ӯ. — Дар чорроҳа, шумо бояд ба чап мегаштед, на ба рост.

Ман бо таассуф фикр мекардам, ки хабардиҳандаи қаблии ман барои сайёҳон таҳдиди хосе буд. Пас аз хӯроки болаззати биринчи дағал, наск ва картошкаи карри бо бананҳои хом, ман ба кулбаи хурде, ки дар паҳлӯи ҳавлӣ буд, рафтам. Дар дурӣ, сокинони деҳқон бо ҳамроҳии баланди *мридангаҳо* **13-1 суруд** **мехонданд.** ва табассумҳо. Он шаб хоб кам буд; ман аз таҳти дил дуо кардам, ки маро ба йоги махфӣ, Рам Гопал, равона кунанд.

Бақте ки аввалин рахҳои субҳ аз шикофҳои утоқи торики ман гузашт, ман ба сӯи Ранбайпур равона шудам. Аз заминҳои ноҳамвори шолӣ гузашта, ман аз болои кундаҳои доспӯши растании хордор ва теппаҳои гилҳои хушкшуда мегузаштам. Деҳконе, ки гоҳ-гоҳ вомехӯрд, ба ман мегӯфт, ки макони ман

"танҳо як *кроша* (ду мил) аст". Дар шаш соат офтоб аз уфуқ то меридиан
пирӯзона ҳаракат кард, аммо ман эҳсос кардам, ки ҳамеша бо як *кроша* аз
Ранбайпур дур хоҳам буд .

Нисфирӯзӣ ҷаҳони ман ҳанӯз ҳам як майдони беохири шолӣ буд. Гармие, ки аз
осмони беохир мерехт, маро қариб фурӯ мебурд. Вақте ки марде бо суръати
суст наздик мешуд, ман базӯр ҷуръат мекардам, ки саволи маъмулии худро ба
забон орам, то ки он саволи якрангро ба хотир наорад: "Танҳо як *кроша* ."

Дар бегона боздошта дар паҳлӯи ман. Кӯтоҳ ва ночиз, ӯ буд аз ҷиҳати ҷисмонӣ
беэътибор захира кардан барои як

ғайриоддӣ ҷуфт аз сӯроҳ кардан торик чашмҳо.

— Ман нақша доштам, ки аз Ранбаҷпур равам, аммо мақсади шумо хуб буд, бинобар ин ман шуморо интизор будам. — Ў ангушташро ба чехраи ҳайронам ҷунбонд. — Оё шумо доно нестед, ки фикр мекунед, ки бе огоҳӣ метавонед ба ман ҳамла кунед? Он профессор Беҳарӣ ҳақ надошт, ки суроғаи маро ба шумо диҳад.

Бо назардошти он ки муаррифии худам дар ҳузури ин устод танҳо як сухангӯӣ хоҳад буд, ман аз қабули худ каме ранҷида, бесадо истодам. Суханони навбатии ӯ ногаҳон садо доданд.

"Бигӯ ман; кучо кардан ту фикр кардан Худо аст?"

"Чаро, Ў аст дар дохили ман ва дар ҳама ҷо." Ман бешубҳа нигоҳ кард мисли ҳайрон мисли Ман эҳсос кардам.

«Ҳама чизро фаро гирифтааст, ҳамин тавр не?» Авлиё хандид. «Пас, чаро, ҷаноби ҷавон, дирӯз дар маъбади Таракешвар дар назди Беохирӣ дар рамзи сангӣ сачда накардед?» **13-2** Мағрурии шумо боиси ҷазои гумроҳ шудан аз ҷониби роҳгузаре шуд, ки аз фарқияти нозуки чапу рост ба ташвиш намеомад. Имрӯз низ шумо аз ин хеле нороҳат будед!

Ман бо тамоми вучудам розӣ шудам ва дар ҳайрат мондам, ки чашми ҳамадон дар дохили бадани ноаён дар пеши ман пинҳон аст. Қувваи шифобахш аз йог мебаромад; ман дар майдони сӯзон ғавран тароват гирифтам.

«Муҳтарам майл дорад, ки роҳи худро ба сӯи Худо ягона роҳ ҳисоб кунад», - гуфт ӯ. «Йога, ки тавассути он илоҳият дар дохил пайдо мешавад, бешубҳа роҳи баландтарин аст: Лаҳирӣ Маҳасая ба мо чунин гуфтааст. Аммо бо кашфи Худованд дар дохил, мо ба зудӣ Ўро берун аз он дарк мекунем. Зиёратгоҳҳои муқаддас дар Таракешвар ва ҷойҳои дигар ба таври дуруст ҳамчун марказҳои ҳастаии қудрати рӯҳонӣ эҳтиром карда мешаванд».

Муносибати танқидкунандаи авлиё нопадид шуд; чашмонаш бо ҳамдарадӣ нарм шуданд. Ў китфамро сила кард.

«Ёги ҷавон, ман мебинам, ки ту аз устодат мегурезӣ. Ў ҳама чизро, ки ба ту лозим аст, дорад; ту бояд ба назди ӯ баргардӣ. Кӯҳҳо наметавонанд устоди ту бошанд.» Рам Гопал ҳамон фикрро такрор мекард. ки Шри Юктесвар дар мулоқоти охири мо изҳор карда буд.

«Устодон маҷбур нестанд, ки макони зисти худро маҳдуд кунанд». Ҳамроҳи ман бо ҳайрат ба ман нигарист. «Ҳимолой дар Ҳиндустон ва Тибет ҳеҷ гуна монополияе бар авлиё надоранд. Он чизро, ки кас дар дохили он душворӣ

намекашад, бо интиқоли ҷасад ба ин ҷо ва он ҷо кашф карда намешавад. Ҳамин ки диндор *омода аст*, ки ҳатто то канори замин барои маърифати рӯҳонӣ равад, устои ӯ дар наздики пайдо мешавад».

Ман дарҳол розӣ шудам ва дуои худро дар оромгоҳи Бенарес ба ёд овардам ва баъдан вохӯрӣ бо Шри Юктесварро дар хиёбони серодам ба ёд овардам.

"Оё ту қодир ба доштан як хурд ҳучра кучо ту банка пӯшидан дар ва будан танҳо?"

суръати нохуш аз генерал ба шахси мушаххас фуромадааст .

«Ин ғори ту аст.» Йог ба ман нигоҳи равшанеро дод, ки ман ҳеҷ гоҳ фаромӯш накардаам. «Ин кӯҳи муқаддаси ту аст. Дар он ҷо ту подшоҳии Худоро хоҳӣ ёфт.»

Суханони оддии ӯ фавран васвасаи якумраи маро ба кӯҳҳои Ҳимолой аз байн бурданд. Дар як майдони шолии сӯхта ман аз хобҳои дахшатноки барфи абадӣ бедор шудам.

«Ҷаноби ҷавон, ташнагии илоҳии шумо сазовори таҳсин аст. Ман ба шумо муҳаббати бузурге дорам.» Рам Гопал дасти маро гирифт ва маро ба як деҳаи зебо бурд. Хонаҳои гилӣ бо баргҳои кокос пӯшонида шуда, бо даромадгоҳҳои рустой оро дода шуда буданд.

Авлиё маро дар саҳни бамбукии хиракунандаи хонаи хурдаш шинонд. Пас аз он ки ба ман шарбати лимӯи ширин ва як пора қанди сангӣ дод, ӯ ба айвони худ даромад ва мавқеи лотосро гирифт. Тақрибан пас аз чор соат ман чашмони мулоҳизакоронаамро кушодам ва дидам, ки қомати йоги моҳтобӣ ҳанӯз ҳам бечунб аст. Вақте ки ман ба меъдаам саҳт хотиррасон мекардам, ки инсон танҳо бо нон зиндагӣ намекунад, Рам Гопал ба ман наздик шуд.

"Ман дидан ту ҳастанд гурусна; хӯрок ирода будан омода ба зудӣ."

Дар зери танӯри гилӣ дар айвон оташ афрӯхта шуд; биринҷ ва *дал* зуд дар баргҳои калони банан пешкаш карда шуданд. Соҳиби хона боадабона аз кӯмаки ман дар ҳама корҳои пухтупаз даст кашид. "Меҳмон Худост", мақоли ҳиндуҳо аз қадимулайём риояи боэҳтиромро амр кардааст. Дар сафарҳои баъдии худ ба ҷаҳон, ман аз дидани он ки эҳтироми шабеҳ ба меҳмонон дар деҳоти бисёр кишварҳо зоҳир мешавад, мафтун шудам. Сокини шаҳр дар ҳайрат аст, ки меҳмоннавозии шадид аз сабаби фаровонии чехраҳои аҷиб кам шудааст.

Вақте ки ман дар паҳлӯи йогҳо дар як деҳаи хурди ҷангал нишаста будам, ҷасурони мардон хеле хира ба назар мерасиданд. Хучраи хона бо нури нармаи пурасрор буд. Рам Гопал барои кати ман кӯрпаҳои даридаро рӯи фарш гузошт ва худро рӯи қолини коҳӣ гузошт. Аз ҷодуи рӯҳонии ӯ ба вачд омада, ман ҷуръат кардам, ки дархосте кунам.

"Ҷаноб, чаро нақун ту грант ман як *самадҳӣ* ?"

«Эй азизам, ман бо хурсандӣ тамоси илоҳиро ба шумо мерасонам, аммо ин кори ман нест, ки ин корро кунам». Авлиё бо чашмони нимпӯш ба ман нигарист. «Устои шумо ба зудӣ ин таҷрибаро ато хоҳад кард. Бадани шумо ҳанӯз ба танзим дароварда нашудааст. Тавре ки чароғи хурд наметавонад шиддати аз ҳад зиёди барқро таҳаммул кунад, асабҳои шумо низ... барои ҷараёни кайҳонӣ

омода нестанд. Агар ман ҳоло ба шумо экстази беохирро медодам, шумо месӯзед агар ҳар як ҳуҷайра дар оташ бошад.

«Шумо аз ман рӯшанӣ мепурсед», - бо андеша идома дод йог, - «дар ҳоле ки ман фикр мекунам - гарчанде ки ман ночиз ҳастам ва бо каме мулоҳизае, ки анҷом додаам - оё ман ба писанд омадани Худо муваффақ шудаам ва дар ҳисоби ниҳой дар назари Ё чӣ арзише пайдо карда метавонам».

"Ҷаноб, доштан ту не буд бо самимият ҷустуҷӯ Худо барои як дароз вақт?"

"Ман корҳои зиёде накардам. Биҳарӣ бояд ба шумо чизе аз ҳаётамро нақл карда бошад. Бист сол ман дар як ғори пинҳонӣ машғул будам ва дар як рӯз ҳаҷдаҳ соат мулоҳиза мекардам. Сипас ба ғори дастнорас кӯчидам ва дар он ҷо бисту панҷ сол мондам ва ҳар рӯз бист соат ба иттиҳодияи йога дохил шудам. Ман Ба хоб ниёз надоштам, зеро ман ҳамеша бо Худо будам. Бадани ман дар оромии комили ғавқуҳуш нисбат ба оромии қисман дар ҳолати зеҳни оддӣ бештар истироҳат мекард.

«Мушакҳо ҳангоми хоб ором мешаванд, аммо дил, шуш ва системаи гардиши хун пайваста кор мекунанд; онҳо истироҳат намеkunанд. Дар ҳолати ғавқулоддаи ҳуш, узвҳои дохилӣ дар ҳолати аниматсияи овезон боқӣ мемонанд, ки аз ҷониби энергияи кайҳонӣ электрик карда мешаванд. Бо ин роҳ ман солҳо хоб карданро нолозим ёфтам. Замоне фаро мерасад, ки шумо низ аз хоб халос мешавед».

«Худоё, ту ин қадар вақт мулоҳиза рондаӣ, аммо аз лутфи Худованд шубҳа надорӣ!» Ман бо ҳайрат ба ӯ нигаристам. «Пас, дар бораи мо, одамони бечора чӣ гуфтан мумкин аст?»

"Хуб, оё намебинӣ, писари азизам, ки Худо ҳуди абадият аст? Фикр кардан, ки кас метавонад Ёро бо чилу панҷ соли мулоҳиза пурра бишносад, интизории бемаънӣ аст. Аммо, Бобочӣ ба мо итминон медиҳад, ки ҳатто як мулоҳизаи хурд касро аз тарси шадиди марг ва ҳолатҳои пас аз марг наҷот медиҳад. Идеали рӯҳонии худро бар кӯҳи хурде нашононед, балки онро ба ситораи дастовардҳои бебаҳои илоҳӣ пайваست кунед. Агар саҳт меҳнат кунед, ба он ҷо хоҳед расид."

Ман аз ин умеди наздик мафтун шуда, аз ӯ суҳанони равшанибахши бештар пурсидам. Ё як достони аҷиби аввалин вохӯрии худро бо устоди Лаҳирӣ Маҳасоя, Бобочӣ, нақл кард. **13-3** Наздики нисфи шаб Рам Гопал хомӯш шуд ва ман рӯи кӯрпаҳоям хобидам. Чашмонамро пӯшида, дурахши барқро дидам; фазои васеъ дар дохили ман як ҳуҷраи нури гудохта буд. Ман чашмонамро кушодам ва ҳамон дурахши дурахшонро мушоҳида кардам. Ҳуҷра ба як қисми он гунбази бепоён табдил ёфт, ки ман онро бо биниши ботинӣ дидам.

"Чаро нақун ту рафтан ба хоб?"

"Ҷаноб, Чӣ хел банка Ман хоб дар ҳузур аз барқ, оташин оё ман чашмҳо ҳастанд пӯшидан ё кушода?"

«Шумо хушбахтед, ки ин таҷрибаро доред; нурҳои рӯҳониро ба осонӣ дидан мумкин нест.» Авлиё чанд калимаи меҳр илова кард.

Субҳидам Рам Гопал ба ман қандҳои сангӣ дод ва гуфт, ки бояд равам. Ман

чунон дудила будам, ки бо ӯ хайрухуш кунам, ки ашк аз рухсораҳоям ҷорӣ шуд.

"Ман ирода не иҷозат диҳед ту рафтан дасти холӣ." Дар йога сухан гуфт бо меҳрубонӣ. "Ман ирода кардан чизе барои шумо."

Ӯ табассум кард ва бо қатъият ба ман нигарист. Ман ба замин часпида истодам, оромӣ мисли селоби азим аз дарвозаҳои чашмонам ҷорӣ мешуд. Ман фавран аз дарди пуштам, ки солҳо боз маро базӯр азоб медод, шифо ёфтам. Таҷдид ёфтам, дар баҳри шодмонии дурахшон ғарқ шудам, дигар гиря накардам. Пас аз ламс кардани пойҳои авлиё, ман ба ҷангал рафтам ва аз тропиҳои он роҳ пеш гирифтам.

печида то Ман расида Таракесвар.

Дар он ҷо ман зиёрати дуҷуми ин зиёрати машхурро анҷом додам ва пурра дар назди қурбонгоҳ сачда кардам. Санги мудаввар дар пеши назари ботинии ман васеъ шуд, то он даме ки ба кураҳои кайҳонӣ табдил ёфт, ки дар дохили ҳалқа ҳалқаҳо, минтақа паси минтақаҳо буданд ва ҳама бо илоҳӣ оро дода шуда буданд.

Як соат пас ман бо хушнудӣ ба Калкутта рафтам. Сафари ман на дар кӯҳҳои баланд, балки дар ҳузури Устодам Ҳимолой ба охир расид.

.....
13-1 : Дастӣ бозӣ карда мешавад барабанҳо, истифодашуда танҳо барои ибодати мусиқӣ.

13-2 : Як аст хотиррасон карда шуд Ин ҷо аз Достоевский мушоҳида: "А" мард Ташкили Тандурустии Ҷаҳон камонҳо поён ба ҳеҷ чиз банка ҳаргиз хирс бори гарони ҳудаш."

13-3 : Бинед боб 35.

БОБ: 14

Як Таҷриба Дар Космик Ҳушёрӣ

"Ман ҳастам Ин ҷо, Гурҷӣ." Ман шармандагӣ сухан гуфт Бештар бо суханварӣ барои ман.

«Биёед ба ошхона равем ва чизе барои хӯрдан пайдо кунем.» Рафтори Шри Юктесвар он қадар табиӣ буд, ки гӯё соатҳо моро аз ҳам ҷудо карда бошанд, на рӯзҳо.

«Устод, ман бояд шуморо бо рафтани ногаҳонии худ аз вазифаҳоям дар ин ҷо ноумед карда бошам; фикр мекардам, ки шумо аз ман хашмгин ҳастед».

"Не, албатта не! Хашм танҳо аз хоҳишҳои барбодрафта сарчашма мегирад. Ман аз дигарон чизе интизор нестам, аз ин рӯ, амалҳои онҳо наметавонанд муҳолифи хоҳишҳои ман бошанд. Ман шуморо барои мақсадҳои худ истифода намебарам; ман танҳо дар хушбахтии воқеии худатон хушбахтам."

"Ҷаноб, кас дар бораи муҳаббати илоҳӣ ба таври норавшан мешунавад, аммо

ман бори аввал дар худи фариштагии шумо мисоли мушаххасе дорам! Дар
ҷаҳон, ҳатто падар ҳам ба осонӣ намебахшад, агар писараш кори волидайнашро
бе огоҳӣ тарк кунад. Аммо шумо заррае ҳам нороҳатӣ нишон намедихед,
гарчанде ки бояд..." аз сабаби бисёр корҳои нотамоме, ки ман дар паси худ
гузоштам, ба нороҳатии зиёд дучор шудам."

Мо ба чашмони якдигар нигоҳ кардем, ки дар он ҷо ашк медурахшид. Мавҷи хушбахтӣ маро фаро гирифт; ман ҳис мекардам, ки Худованд дар шакли устоди ман оташҳои хурди диламро ба қуллаҳои нотаवонии ишқи кайҳонӣ васеъ мекунад.

Чанд субҳ пас ман ба утоқи нишасти холии Устод рафтам. Ман нақша доштам, ки мулоҳиза кунам, аммо ҳадафи шоистаи ман бо андешаҳои нофармонӣ тақсим нашуда буд. Онҳо мисли паррандагон дар пеши шикорчӣ пароканда шуданд.

"Муқунда!" Шри Юктесвар овоз садо дод аз як дур дохилӣ айвон

Ман мисли андешаҳоям исёнкор будам. «Устод ҳамеша маро ба мулоҳиза ташвиқ мекунад», — бо худ пичиррос задам. «Ў набояд маро ҳалалдор кунад, вақте ки медонад, ки чаро ман ба утоқаш омадаам».

Ў маро боз даъват кард; ман якравона хомӯш мондам. Дафъаи сеюм оҳанги

ӯ сарзанишро ба худ ҷалб кард. «Ҷаноб, ман мулоҳиза мекунам», - бо

эътироз дод задам ман.

«Ман медонам, ки ту чӣ тавр мулоҳиза мекуни», - нидо кард устоди ман, - «бо ақлат мисли баргҳои тӯфон пароканда! Ин ҷо назди ман биё».

Саргардонидашуда ва фошшуда, Ман сохташуда ман роҳ мутаассифона ба ӯ тараф.

— Бечора писар, кӯҳҳо он чиро, ки ту мехостӣ, дода наметавонистанд, — бо меҳрубонӣ ва тасалли гуфт Устод. Нигоҳи ороми ӯ тасаввурнопазир буд. — Орзуи дилат амалӣ мешавад.

Шри Юктесвар кам ба муаммоҳо машғул мешуд; ман дар ҳайрат мондам. Ў ба синаам, ки аз болои дил болотар аст, оҳиста зад.

Баданам ба таври ногаҳонӣ реша давонда буд; нафас аз шушҳоям берун меомад, гӯё аз ҷониби ягон оҳанраи бузург. Рӯҳ ва ақл фавран банди ҷисмонии худро аз даст доданд ва мисли нури моеъе, ки аз ҳар сӯроҳии ман сӯроҳ мекард, ҷорӣ мешуданд. Гӯшт гӯё мурда буд, аммо дар огоҳии шадиди худ медонистам, ки ҳеҷ гоҳ пурра зинда набудам. Ҳисси ҳувияти ман дигар ба таври маҳдуд ба бадан маҳдуд набуд, балки атомҳои атофро фаро мегирифт. Ба назар чунин менамуд, ки одамон дар кӯчаҳои дурдаст дар канори дури ман оҳиста ҳаракат мекарданд. Решаҳои растанӣҳо ва дарахтон аз он ҷо пайдо шуданд... шаффофияти хира дар хок; ман чараёни дарунии шарбати онҳоро мушоҳида кардам.

Тамоми атроф дар пеши назарам луч буд. Биниши пешонии муқаррарии ман акнун ба манзараи бузурги курашакл табдил ёфт, ки ҳамзамон ҳама чизро дарк мекард. Аз пушти сарам мардонеро дидам, ки дар роҳи Рай Ғат сайругашт мекарданд ва инчунин як гови сафедеро дидам, ки оҳиста-оҳиста наздик мешуд. Вақте ки вай ба фазое дар пеши дарвозаи кушодаи ашрам расид, ман ўро бо ду чашми ҷисмонии худ мушоҳида кардам. Ҳангоми гузаштан аз паси девори хиштӣ, ман ўро ба таври возеҳ ҳанўз ҳам дидам.

Ҳама ашё дар нигоҳи панорамии ман мисли филмҳои зудҳаракат меларзиданд ва меларзиданд. Бадани ман, Устод, ҳавлии сутундор, мебел ва фарш, дарахтон ва нури офтоб, гоҳ-гоҳ саҳт ба изтироб меомаданд, то он даме ки ҳама ба баҳри дурахшон табдил меёфтанд; ҳатто мисли кристаллҳои шакар, партофта шуда.

ба як стакан об андохта, пас аз такон додан ҳал кунед. Нури муттаҳидкунанда бо моддишавии шакл иваз мешуд ва метаморфозаҳо қонуни сабаб ва натиҷаро дар офариниш ошкор мекарданд.

Шодмонии уқёнусӣ ба соҳилҳои ороми бепоёни рӯҳам расид. Ман фаҳмидам, ки Рӯҳи Худо неъматии бепоён аст; Бадани Ё аз бофтаҳои бешумори нур иборат аст. Ҷалоли пурҷӯшу хурӯш дар ман сар зад. шахрҳо, қитъаҳо, Замин, системаҳои офтобӣ ва ситораӣ, туманҳои нозук ва коинотҳои шинокунандаро фаро гирифта буд. Тамоми коинот, ки нарм дурахшон буд, мисли шаҳре, ки шабона аз дур дида мешавад, дар беохири вучуди ман медурахшид. Контурҳои сайёраи тез кандашуда дар канорҳои дурдаст каме нопадид шуданд; дар он ҷо ман метавонистам дурахши мулоимро, ки ҳамеша камназир буд, бубинам. Он ба таври тасвирнашаванда нозук буд; тасвирҳои сайёраҳо аз нури дағалтар ташкил ёфта буданд.

Парокандагии илоҳии нурҳо аз Манбаи Абадӣ рехта, ба галактикаҳо фурузон шуда, бо аураҳои тасвирнашаванда табдил ёфт. Ман борҳо дидам, ки нурҳои эҷодӣ ба бурҷҳо ҷамъ мешаванд ва сипас ба варақаҳои оташи шаффоф табдил меёбанд. Бо баргардонидани ритмӣ, шашмиллион ҷаҳон ба дурахши беандоза табдил ёфтанд; оташ ба осмон табдил ёфт.

Ман маркази империяро ҳамчун нуқтаи дарки интуитивӣ дар дилам шинохтам. Шукӯҳи нурафшон аз ҳастаи ман ба ҳар як қисми сохтори коинот паҳн мешуд. *Амритаи хушбахтона*, нектари ҷовидонӣ, бо моеъи нуқрагини тез аз ман мегузашт. Овози эҷодии Худо Ман садои баландеро шунидам, ки *Аум буд*, **14-1** ларзиши муҳаррики кайҳонӣ.

Ногаҳон нафас ба шушҳоям баргашт. Бо ноумедии қариб тоқатфарсо, ман фаҳмидам, ки бепоёнии бепоёни ман аз даст рафтааст. Бори дигар ман ба қафаси шармандагии бадане маҳдуд шудам, ки ба осонӣ ба Рӯҳ мутобиқ шуда наметавонист. Мисли кӯдаки саркаш, ман аз хонаи макрокосмии худ гурехта, худро дар як микрокосми танг зиндонӣ карда будам.

Устои ман дар пеши ман бечунбон истода буд; ман барои таҷрибае, ки дар шуури кайҳонӣ, ки муддати тӯлонӣ бо шавқу завқ мечустам, аз пойҳои муқаддаси ӯ сипосгузори кардам. Ё маро рост нигоҳ дошт ва оромона ва бепарвоёна сухан гуфт.

«Ту набояд аз ҳад зиёд маст бошӣ, зеро дар ин ҷаҳон қорҳои зиёде барои ту боқӣ мондаанд. Биёед, фарши айвонро рӯфта, сипас аз канори дарёи Ганг мегузарем».

Ман ҷорӯбе овардам; Устод, медонистам, ки ба ман сирри зиндагии мутаваззинро меомӯзонад. Рӯҳ бояд аз болои вартаҳои космогонӣ дароз кашад, дар ҳоле ки бадан вазифаҳои ҳаррӯзаи худро иҷро мекунад. Вақте ки мо баъдтар

барои сайругашт рафтем, ман ҳанӯз ҳам дар вачди беандоза мафтун шуда будам. Ман бадани худро ҳамчун ду тасвири астралӣ дидам, ки аз болои роҳе дар канори дарё ҳаракат мекарданд, ки моҳияти он нури комил буд.

«Рӯҳи Худост, ки ҳар шакл ва қувваро дар коинот фаъолона нигоҳ медорад; бо вучуди ин, Ё дар холигии хушбахтона ва беофарин берун аз оламҳои падидаҳои ларзишӣ трансценденталӣ ва дур аст», **14-2** Устод шарҳ дод: «Авлиёне, ки ҳатто дар ҷисм илоҳияти худро дарк мекунад». вучудияти дучонибаи монандро медонанд. Бо вучуди ин, онҳо бовиҷдонона ба қорҳои заминӣ машғуланд, аммо дар шодмонии ботинӣ фарқ мешаванд. Худованд ҳамаи одамонро аз шодмонии бепоёни вучуди Худ офаридааст. Гарчанде ки онҳо аз ҷониби бадан ба таври дарднок танг шудаанд, Худо бо вучуди ин интизор аст, ки рӯҳҳое, ки ба сурати Ё офарида шудаанд, дар ниҳоят аз ҳама гуна муайянкунии ҳиссиёт болотар хоҳанд рафт ва бо Ё дубора муттаҳид хоҳанд шуд.

Биниши кайҳонӣ дарсҳои зиёди доимӣ боқӣ гузошт. Бо ором кардани ҳаррӯзаи андешаҳоям, ман метавонистам аз этиқоди фиребанда раҳой ёбам, ки баданам як тӯда аз ғӯшт ва устухон аст ва аз хоки саҳти материя мегузарад. Нафас ва ақли ноором, ки ман дидам, мисли тӯфонҳое буданд, ки уқёнуси нурро ба мавҷҳои шаклҳои моддӣ - замин, осмон, одамон, ҳайвонот, паррандагон, дарахтон меандохтанд. Ҳеҷ гуна дарки беохирро ҳамчун як Нур ба ҷуз ором кардани ин тӯфонҳо ба даст овардан мумкин набуд. Ҳар қадар ки ман хомӯш мешудам. Дар ду ошӯби табиӣ, ман мавҷҳои сершумори офаринишро дидам, ки ба як баҳри дурахшон табдил меёбанд, ҳамон тавре ки мавҷҳои уқёнус, ки тӯфонҳои онҳо паст мешаванд, ба таври оромона ба ягонагӣ табдил меёбанд.

Устод таҷрибаи илоҳии шуури кайҳониро вақте медиҳад, ки шогирдаш бо медитатсия ақли худро то дараҷае тақвият додааст, ки дурнамоҳои васеъ ӯро фаро нагирифта бошанд. Ин таҷрибаро ҳеҷ гоҳ бо танҳо омодагии зехнӣ ё кушодафикрӣ ба даст овардан мумкин нест. Танҳо васеъшавии мувофиқ тавассути машқҳои йога ва *бхактии динӣ* метавонад ақлро барои... омода кунад. зарбаи озодкунандаи ҳузури ҳамаҷоро фурӯ мебарад. Ин барои шахси самимӣ ногузирии табиӣ меорад. Иштиёқи шадиди ӯ бо қувваи муқобилатнопазир ба сӯи Худо ҷалб мешавад. Худованд, ҳамчун Биниши Кайҳонӣ, аз ҷониби оташи магнитии ҷӯянда ба доираи шуури ӯ ҷалб карда мешавад.

Ман дар солҳои баъдии худ шеъри зеринро бо номи "Самадхӣ" навиштам, ки кӯшиш мекард ҷалоли ҳолати кайҳонии онро баён кунад:

Пардаҳои нур ва соя нопадид шуданд, Ҳар
буғи ғамро бардоштанд,
Ҳама субҳҳои шодмонии гузарандаро
фирор карданд, Сароби хирашудаи
ҳиссиётро рафъ карданд.
Ишқ, нафрат, саломатӣ, беморӣ, ҳаёт, марг,
Ҳалок шуд инҳо дурӯғ сояҳо дар экран аз дугонагӣ
Мавҷҳои ханда, скиллаҳои киноя, гирдоби ғамгин, Дар баҳри бузурги
саодат об мешаванд.
Дар тӯфон аз *майя* ором
Аз ҷониби ҷодугарӣ ҷӯбча аз интуиция чуқур.
Коинот, орзуи фаромӯшшуда, беихтиёр пинҳон аст, Омода аст
хотираи илоҳии нав бедоршудаи маро ишғол кунад.
Ман бе сояи кайҳонӣ зиндагӣ
мекунам, аммо ин бе ман нест;
Чунон ки баҳр бе мавҷҳо вучуд дорад,
аммо онҳо бе баҳр нафас намекашанд.
турияи амиқ хоб, ҳозира, гузашта, оянда, дигар

барои ман нест,
Аммо Ман ҳамеша ҳозир ва ҷорист, Ман, дар ҳама ҷо.
Сайёраҳо, ситорагон, чанги ситорагон, Замин,
Таркишҳои вулқонии фалокатҳои рӯзи қиёмат,
кӯраи қолабсозии Офариниш,
Пиряхҳо аз хомӯш рентген, сӯзиш электрон обхезиҳо,

Андешаҳои ҳамаи одамон, гузашта, ҳозира, оянда,
Ҳар як алаф, худам, башарият,
Ҳар як зарра аз универсалии чанг,
Хашм, тамаъ, некӣ, бадӣ, наҷот, шаҳват, ман
ҳамаашро фурӯ бурдам, дигаргун кардам
Ба уқёнуси бузурги хуни як мавҷудоти худам!
Шодмонии сӯхта, ки аксар вақт аз мулоҳиза пур
мешавад. Чашмони ашкбори маро кӯр мекунад.
Дар оташи ҷовидонии саодат фурӯ
рафта, Ашкҳоям, қомати ман, ҳама
чизамро фурӯ бурдааст. Ту ман ҳастӣ,
ман Ту ҳастам,
Донишман, Донишманд, Маълум, мисли Як!
Ором, ҳаяҷони бепоён, абадӣ зинда, сулҳи ҳамеша нав! Гуворотар аз
тасаввуроти интизорӣ, *самадҳӣ* хушбахтӣ!
Не як беҳуш давлат
Ё хлороформи равонӣ бидуни бозгашти қасдан,
Самадҳӣ аммо олами шуури маро аз ҳудуди
чаҳорҷӯбаи инсонӣ берун мекунад
То дуртарин марзи абадият, ки ман,
Баҳри Кайҳонӣ,
Соат хурд худписандӣ шинокунанда дар Ман.
Гунҷишк, ҳар як зарраи рег, бе назари ман намеафтад. Тамоми
фазо мисли айсберг дар баҳри зеҳнии ман шино мекунад.
Бузург Контейнер, Ман, аз ҳама чизҳо сохта шудааст.
Бо мулоҳизаи амиқтар, тӯлонӣ, ташна ва аз ҷониби гуру
додашуда, ин *самадии осмонӣ* меояд .
Мобилӣ ғур-ғур аз атомҳо ҳастанд шунидам,
Замини торик, кӯҳҳо, водиҳо, инак моеъи гудохта! Баҳрҳои
равон ба буғҳои туманнок табдил меёбанд!
Аум ба буғҳо мевазад, пардаҳои худро ба таври аҷиб
мекушояд, уқёнусҳо ошкор мешаванд, электронҳои дурахшон,
То он даме, ки садои охирини барабани кайҳонӣ
баланд шавад, нурҳои бузургтар ба шуоъҳои
абадии неъматӣ фарогир нопадид шаванд.
Аз шодӣ омадам, барои шодӣ зиндагӣ мекунам, дар шодмонии
муқаддас об мешавам. Уқёнуси ақл, ман тамоми мавҷҳои
офаринишро менӯшам.
Чаҳор парда аз саҳн, моеъ, буғ, нур, Ба рост
бардоред.
худам, дар ҳама чиз, медарояд Бузург Худам.
Ба таври абадӣ рафтаанд, сояҳои ноором ва меларзони хотираи
фонист. Осмони рӯҳии ман беайб аст, дар поён, пеш ва боло.
Абадият ва ман, як нури муттаҳид.

Як ҳубобчаи хурди ханда, ман
Ам шудан Баҳр аз Шодӣ Худаш.

Шри Юктесвар ба ман таълим дод, ки чӣ тавр таҷрибаи муборакро бо хоҳиши худ даъват кунам ва инчунин чӣ гуна онро ба дигарон интиқол диҳам, агар каналҳои интуитивии онҳо инкишоф дода шаванд. Ман моҳҳо ба иттиҳоди экстатикӣ ворид шудам ва фаҳмидам, ки чаро Упанишадҳо *Худоро раса*, яъне "лаззаттарин" мегӯянд. Аммо, рӯзе ман як масъаларо ба назди Устод бурдам.

«Ман меҳоҳам бидонам, ҷаноб, кай

Худоро пайдо мекунам?» «Шумо Ёро

ёфтед.»

"О не, ҷаноб, Ман нақун фикр кардан пас!"

Устои ман табассум мекард. "Ман мутмаинам, ки шумо интизори шахсияти мӯхтарам нестед, ки дар ягон ғӯшаи антисептикии кайҳон тахт оро медиҳад! Аммо, ман мебинам, ки шумо тасаввур мекунед, ки моликият... аз қудратҳои мӯъҷизавӣ дониши Худост. Шояд кас тамоми коинотро дошта бошад ва Худовандро ҳанӯз ҳам ноаён ёбад! Пешрафти рӯҳонӣ бо қудратҳои зоҳирии инсон чен карда намешавад, балки танҳо бо умқи хушбахтии ӯ дар мулоҳиза.

« *Шодии ҳамеша нав Худост*. Ё беохир аст; вақте ки шумо дар тӯли солҳо мулоҳизаҳои худро идома медиҳед, Ё шуморо бо маҳорати бепоён фиреб медиҳад. Мушриконе мисли шумо, ки роҳи Худоро ёфтаанд, ҳеҷ гоҳ орзуи иваз кардани Ёро бо ягон хушбахтии дигар надоранд; Ё аз рақобат берун васвасақунанда аст.

«Чӣ қадар зуд мо аз лаззатҳои заминӣ хаста мешавем! Хоҳиши чизҳои моддӣ беохир аст; инсон ҳеҷ гоҳ пурра қаноатманд намешавад ва ҳадафҳои як паси дигарро пайгирӣ мекунад. «Чизи дигаре», ки ӯ меҷӯяд, Худованд аст, ки танҳо Ё метавонад шодмонии пайдорро ато кунад.»

«Орзуҳои зоҳирӣ моро аз бихишти ботинӣ берун мекунад; онҳо лаззатҳои бардурӯғро пешниҳод мекунад, ки танҳо хушбахтии рӯҳро таҷассум мекунад. Бихишти гумшуда тавассути мулоҳизаи илоҳӣ зуд барқарор карда мешавад. Азбаски Худо Навии Ҳамеша ва ногаҳон аст, мо ҳеҷ гоҳ аз Ё хаста намешавем. Оё мо метавонем аз хушбахтӣ, ки дар тӯли абадиёт гуногунранг ва гуворо бошад, сер шавем?»

«Ақнун ман фаҳмидам, ҷаноб, чаро авлиё Худовандро бемаънӣ меноманд. Ҳатто ҳаёти ҷовидонӣ барои арҷгузориҳои Ё кофӣ набуд».

"Ин дуруст аст; аммо Ё инчунин наздик ва азиз аст. Пас аз он ки ақл аз

монеаҳои ҳиссиётӣ аз ҷониби *Крия Йога тоза карда шуд* , мулоҳиза далели дугонаи Худоро пешниҳод мекунад. Шодмонии ҳамеша нав далели вучуди Ёст, ки барои атомҳои мо боварибахш аст. Ҳамчунин, дар мулоҳиза шахс роҳнамоии фаврии Ёро, посухи муносиби Ёро ба ҳар мушкилӣ пайдо мекунад."

«Фаҳмидам, Гуруҷӣ; ту мушкили маро ҳал кардӣ». Ман бо миннатдорӣ табассум кардам. «Акнун ман дарк кардам, ки Худоро ёфтам, зеро ҳар вақте ки шодӣ аз мулоҳиза дар соатҳои фаъоли ман ба таври нозук бармегардад, ба ман нозукӣ роҳнамоӣ карда мешавад, ки дар ҳама чиз, ҳатто тафсилот, роҳи дурустро интихоб кунам».

«Ҳаёти инсон то он даме, ки мо намедонем, ки чӣ тавр бо иродаи Илоҳӣ, ки «роҳи дуруст»-и он аксар вақт барои ақли худхоҳона ҳайронкунанда аст, мутобиқ шавем, пур аз ғаму андӯх аст. Худо бори кайҳонро бар дӯш мегирад; танҳо Ӯ метавонад маслиҳати беҳато диҳад».

.....
14-1 : "Дар оғоз буд Калом, ва Калима буд бо Худоё, ва Калима буд Худо." - *Юҳанно* 1:1.

14-2 : "Барои Падар довар не мард, аммо дорад содиқ ҳама ҳукм ба "Писар." - *Юҳанно* 5:22. "Не мард дорад Худоро дида дар ҳар гуна вақт; танҳо таваллудшуда Писар, ки аст дар сина аз Падар, ӯ дорад эълон карда шуд ӯро." - *Ҷон* 1:18. "Ба ростӣ, ба ростӣ, Ман гуфтан ба ту, ӯ ки бовар мекунад дар ман, асарҳо ки Ман кардан бояд ӯ кардан инчунин; ва бузургтар асарҳо нисбат ба инҳо ӯ хоҳад кард; зеро ки Ман назди Падари Худ меравам» - *Юҳанно* 14:12. «Лекин Тасаллидиҳанда, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёдатон хоҳад овард» - *Юҳанно* 14:26.

Ин калимаҳои Китоби Муқаддас ба табиати сегонаи Худо — Падар, Писар, Рӯҳулқудс (*Сат* , *Тат* , *Аум* дар навиштаҳои ҳиндуҳо) ишора мекунам. Худо Падар аст Мутлақ, Зоҳир нашуда, мавҷуда *берун аз он* ларзишӣ офариниш. Худо Писар аст Шуури Масеҳ (Брахма ё *Кутаста Чайтани*) мавҷуда *дар дохили* ларзишӣ эҷод; ин Масеҳ Хушёрӣ аст «ягоназод» ё инъикоси ягонаи Беоҳирии Офариданашуда. Зухуроти зоҳирӣ ё «шоҳид»-и он *Аум* ё Рӯҳулқудс аст, қудрати илоҳӣ, эҷодӣ ва ноаён, ки тамоми махлуқотро тавассути ларзиш сохтор медиҳад. *Аум*, .Тасаллидиҳандаи хушбахт, дар мулоҳиза шунида мешавад ва ба парҳезгор Ҳақиқати ниҳоиро ошкор мекунад

БОБ: 15

Дар Гулкарам Ғоратгарӣ

«Устод, тӯҳфае барои шумо! Ин шаш гулкарами калон бо дастони ман шинонда шудаанд; ман бо ғамхории меҳрубонаи модаре, ки фарзандашро шир медиҳад, аз нашъунамои онҳо назорат кардаам». Ман сабади сабзавотро бо гиромидошти тантанавӣ тақдим кардам.

«Ташаккур!» табассуми Шри Юктесвар аз миннатдорӣ гарм буд. «Лутфан, онҳоро дар ҳучраи худ нигоҳ доред; Ман онҳоро фардо барои хӯроки шои махсус меҳоҳам."

15-1—расида будам то таътили тобистонаи донишҷӯиямро бо устодам дар зиёратгоҳи соҳилии ӯ гузаронам. Ин макони истироҳатии душӯнаи хурди шодмон ва хурсандибахш дар халиҷи Бенгал, ки аз ҷониби устод ва шогирдонаш сохта шудааст.

Субҳи рӯзи дигар ман барвақт аз хоб бедор шудам, аз шамоли баҳри шӯр ва

зебоии атрофам тароват гирифтам. Овози хуши Шри Юктесвар маро даъват мекард; ман ба гулкарамҳои азизам нигоҳ кардам ва онҳоро бодикҷат зери катам гузоштам.

"Биё, иҷозат диҳед мо рафтан ба соҳил." Устод НН - Нурнишон роҳ; якчанд ҷавон шогирдон ва худам пайравӣ кард дар

як пароканда гурӯҳ Мо гуру пурсишшуда мо дар нарм танқид.

«Вақте ки бародарони ғарбии мо роҳ мераванд, одатан бо ҳам ифтихор мекунанд. Акнун, лутфан, дар ду қатор қадам занед; бо якдигар қадамҳои ритмӣ гузоред.» Шри Юктесвар тамошо мекард, ки мо чӣ тавр итоат мекунем; ӯ суруд хонданро сар кард: «Писарон дар як қатори хеле хурд ба ин тарафу он тараф мераванд.» Ман наметавонистам аз он осоние, ки Устод тавонист бо суръати тези шогирдони ҷавонаш мувофиқат кунад, ба вачд наоям.

"Ист!" Ман гуру чашмҳо ҷустуҷӯ карда шуд аз они ман. "Ди ту дар хотир доштан ба қулф пушт дар аз зиёратгоҳ?"

МАН Гуру СОҲИЛИ Баҳр ҲЕРМИТАЖ АТ ПУРИ

Ҷараёни пайвасти меҳмонон аз ҷаҳон ба оромии оромгоҳ мерехт. Як қатор мардони донишманд бо умеди мулоқот бо як рӯҳонии ортодокс омада буданд. Табассуми такаббури нағиби таҳаммулпазирии хандовар баъзан нишон меод, ки навомадагон чизе ҷуз чанд сухани динӣ интизор набуданд. Бо вучуди ин, рафтани нохоҳамонаи онҳо итминони возеҳро ба бор меовард, ки Шри Юктесвар дар соҳаҳои махсуси дониши онҳо фаҳмиши дақиқ нишон додааст.

Устоди ман ҳамеша дар зиёратгоҳи худ шогирдони ҷавони муқимӣ дошт. Ӯ ақл ва зиндагии онҳоро бо интизоми бодикқате, ки калимаи "шогирд" реша дар он дорад, идора мекард.

"Ман фикр кардан пас, ҷаноб."

Шри Юктесвар чанд дақиқа хомӯш монд ва табассуми нимпӯшида дар лабонаш пайдо шуд. «Не, шумо фаромӯш кардед», - гуфт ӯ ниҳоят. «Тафаккури илоҳӣ

набояд баҳонае барои беэҳтиётии моддӣ бошад. Шумо вазифаи худро дар ҳифзи ашрам сарфи назар кардаед; шумо бояд ҷазо дода шавед».

Ман фикр ӯ буд норавшан шӯҳӣ кардан кай ӯ илова кард: "Шумо шаш гулкарам ирода ба зудӣ будан танҳо панҷ."

Мо гардонида шуд дар атрофи дар Магистр фармоишҳо ва роҳпаймоӣ кард пушт то мо буданд пӯшидан ба зиёратгоҳ.

"Каме истироҳат кун. Муқунда, ба тарафи чапи мо ба он тарафи ҳавлӣ нигоҳ кун; ба роҳи он тараф нигоҳ кун. Ба зудӣ як марди муайяне ба он ҷо мерасад; ӯ воситаи ҷазои ту хоҳад буд."

Ман аз ин суҳанони нофаҳмо нороҳатии худро пинҳон кардам. Ба зудӣ деҳқоне дар он пайдо шуд. роҳ; ӯ бо рақси даҳшатнок рақс мекард ва бо ишораҳои бемаънӣ дастонашро ба ҳар тараф мепартофт. Ман аз кунҷковӣ қариб ки фалаҷ шуда будам ва чашмонамро ба ин тамошои хандаовар дӯхтам. Вақте ки мард ба нуқтае дар роҳ расид, ки аз назари мо нопадид мешуд, Шри Юктесвар гуфт: "Акнун, ӯ бармегардад."

Деҳқон фавран самти худро дигар кард ва ба қафои ашрам рафт. Аз як роҳи регӣ гузашта, аз дари қафо ба бино даромад. Ман онро кушода гузошта будам, чунон ки устодам гуфта буд. Мард бо яке аз гулқарамҳои қиматбаҳои ман, ки маро ба худ ҷалб мекарданд, зуд берун омад. Акнун ӯ бо эҳтиром қадам мезад ва бо шаъну шарафи соҳибӣ ба он одат карда буд.

Фарси ошкоршуда, ки дар он нақши ман қурбонии ҳайроншуда ба назар мерасид, он қадар нороҳаткунанда набуд, ки ман дар таъқиби хашмгинона ноком шавам. Ман дар нисфи роҳ будам, ки Устод маро ба ёд овард. Ӯ аз ханда аз сар то по меларзид.

— Он девонабози бечора орзуи гулқарамро дошт, — бо ханда шарҳ дод ӯ. — Ман фикр кардам, ки агар яке аз шуморо бигирад, фикри хуб мешавад, зеро ӯ хеле бепарво аст!

Ман ба ҳучраам давидам, ки дар он ҷо дидам, ки дузд, ки зоҳиран ба сабзабот майл дошт, ангуштаринҳои тиллоӣ, соат ва пулҳои маро, ки ҳамаашон рӯи кӯрпа ошкоро хобида буданд, дастнорас карда буд. Ба ҷои ин, ӯ ба зерӣ кат хазида даромад, ки дар он ҷо яке аз гулқарамҳоям аз назари тасодуфӣ пинҳон буд ва хоҳиши самимии ӯро бедор карда буд.

Ман он бегоҳ аз Шри Юктесвар хоҳиш кардам, ки ин ҳодисаро, ба фикрам, чанд хусусияти ҳайратангез дошт, шарҳ диҳад.

Устоди ман оҳиста сарашро ҷунбонд: «Ту рӯзе инро мефаҳмӣ. Ба зудӣ илм чанде аз ин қонунҳои пинҳонро кашф хоҳад кард».

Вақте ки чанд сол пас мӯъҷизаҳои радио дар ҷаҳони ҳайратангез пайдо шуданд, ман пешгӯии Устродро ба ёд овардам. Мафҳумҳои қадимии замон ва фазо аз байн рафтанд; ҳонаи ҳеҷ деҳқон ин қадар танг набуд. ки Лондон ё Калкутта наметавонистанд ворид шаванд! Дилгиртарин ақл пеш аз баҳсу мунозира

васеътар шуд далели як ҷанбаи ҳузури ҳамаҷонибаи инсон.

Дар "қисса" аз гулкарам мазҳака банка будан беҳтарин фаҳмидашуда аз ҷониби як радио қиёс. Шри Юктесвар як радиои комили инсонӣ буд. Андешаҳо чизе бештар аз ларзишҳои хеле нарм дар эфир нестанд. Ҳамон тавре ки як радиои ҳассос як рақами мусиқии дилхоҳро аз ҳазорҳо барномаҳои дигар аз ҳар самт мегирад, устои ман тавонист фикри марди нимбеҳушро, ки орзуи ... -ро дошт, дарк кунад. барои як гулкарам, берун аз бешумор андешаҳо аз паҳши телевизионӣ инсон васиятномаҳо дар ҷаҳон. 15-2 Бо иродаи пурқудрати худ, Устод инчунин як истгоҳи паҳши инсонӣ буд ва бомуваффақият ба деҳқон дастур дода буд, ки қадамҳояшро баргардонад ва барои як бор ба як ҳучраи муайян равад.

гулкаррам.

Интуисия **15-3** роҳнамоии рӯҳ аст, ки дар инсон дар он лаҳзаҳое, ки ақлаш ором аст, табиатан пайдо мешавад. Қариб ҳама як "фикри" дурусти нофаҳмоеро аз сар гузаронидаанд, ё доштаанд. андешаҳои худро ба таври муассир ба шахси дигар интиқол дод.

Ақли инсон, ки аз статикаи беқарорӣ озод аст, метавонад тавассути мавҷири худ амал кунад ҳамаи вазифаҳои механизмҳои мураккаби радиой - фиристодан ва қабул кардани андешаҳо ва танзим кардани фикрҳои номатлуб. Зеро қувваи радио аз миқдори ҷараёни барқ вобаста аст. он метавонад истифода барад, бинобар ин радиои инсон мувофиқи қудрати иродаи ҳар як шахс энергия мегирад.

Ҳама андешаҳо дар кайҳон абадӣ меларзанд. Бо тамаркузи амиқ, устод метавонад андешаҳои ҳар ақли зинда ё мурдари муайян кунад. Андешаҳо ба таври кулӣ ва алоҳида реша надоранд; ҳақиқатро наметавон офаридан, балки танҳо дарк кардан мумкин аст. Андешаҳои нодурусти инсон аз нокомили дарки ӯ бармеоянд. Ҳадафи илми йога ором кардани ақл аст, то ки он бидуни таҳриф инъикоси биниши илоҳӣ дар коинот бошад.

Радио ва телевизион садо ва манзараи ғаврии одамони дурдастро ба оташдони миллионҳо нафар расонидаанд: аввалин далелҳои заифи илмӣ, ки инсон рӯҳи ҳамаҷониба аст. На ҷисме, ки дар як нуқта дар фазо маҳдуд аст, балки рӯҳи бузургест, ки нафс дар аксари шаклҳои ваҳшӣ беҳуда барои дард кашидан аз он қасд мекунад.

Чарлз Роберт Ричет, барандаи ҷоизаи Нобел дар соҳаи физиология, изҳор дошт: «Шояд падидаҳои хеле аҷиб, хеле аҷиб ва ба назар хеле ғайриимкон пайдо шаванд, ки вақте онҳо як бор исбот мешаванд, моро аз он чизе, ки ҳоло аз ҳама чизҳое, ки илм дар тӯли асри гузашта ба мо омӯхтааст, ҳайрон намекунад». «Фарз карда мешавад, ки падидаҳое, ки мо ҳоло бе ягон ҳайрат қабул мекунем, ҳайрати моро ба вучуд намеоранд, зеро онҳо фаҳмида шудаанд. Аммо ин тавр нест. Агар онҳо моро ба ҳайрат наоранд...» на аз он сабаб, ки онҳо фаҳмида мешаванд, балки аз он сабаб аст, ки онҳо ошно ҳастанд; зеро агар он чизе, ки фаҳмида намешавад, моро ба ҳайрат орад, мо бояд аз ҳама чиз ҳайрон шавем - афтидани санги ба ҳаво партофташуда, ҷуворимақкае, ки ба дарахти булут табдил меёбад, симобе, ки ҳангоми гарм кардан васеъ мешавад, оҳане, ки аз ҷониби магнит ҷалб мешавад, фосфоре, ки ҳангоми молидан месӯзад. Илми имрӯза ин аст, ки...

материяи сабук; инқилобҳо ва таҳаввулотҳое, ки он дар сад ҳазор сол аз сар мегузаронад, аз интизориҳои ҷасуртарин хеле зиёдтар хоҳанд буд. Ҳақиқатҳо - он ҳақиқатҳои ҳайратангез, аҷиб ва ғайричашидност - ки наслҳои мо кашф хоҳанд кард, ҳатто ҳоло дар атрофи мо ҳастанд ва ба ҷашмони мо менигаранд, бинобар ин суҳан гӯем, аммо мо онҳоро намебинем. Аммо гуфтани он ки мо

онҳоро намебинем, кофӣ нест; мо мебинем намехоҳем онҳоро бубинем; зеро ҳамин ки далели ғайричашмдошт ва ношинос пайдо мешавад, мо кӯшиш мекунем, ки онро ба чаҳорчӯбаи донишҳои маъмулӣ мутобиқ созем ва аз он ки касе ҷуръат кунад, ки минбаъд озмоиш кунад, хашмгинем."

Чанд рӯз пас аз он ки ман гулкарамро ба таври боварибахш дуздида будам, як ҳодисаи хандаовар рух дод. Як чароғи керосинии муайяне пайдо нашуд. Азбаски ба наздикӣ шоҳиди дониши устои худ будам. фаҳмиш, Ман фикр ӯ мешуд намоиш додан ки он буд кӯдак бозӣ ба ҷойгир кардан чароғ

Устод дарк карда шудааст ман интизорӣ. Бо муболиғаомез ҷозиба ӯ пурсидашуда ҳама ашрам сокинон. А

Шогирди ҷавон иқрор шуд, ки ҷароғро барои рафтан ба ҷоҳи ҳавлӣ

истифода кардааст. Шри Юктесвар маслиҳати ҷиддӣ дод: "Ҷароғро дар наздикии ҷоҳ ҷӯед."

Ман ба он ҷо шитофтам; ҷароғ нест! Ман рӯҳафтода шуда, назди устои худ баргаштам. Ё акнун аз самими қалб меҳандид, бепарвой аз ноумедии ман.

«Афсӯс, ки натавонистам шуморо ба ҷароғи нопадидшуда роҳнамоӣ кунам; ман фолбин нестам!» Бо ҷашмони дурахшон ё илова кард: «Ман ҳатто Шерлок Холмси қаноатбахш нестам!»

Ман дарк карда шуд ки Устод мешуд ҳаргиз намоиш ё қудратҳо кай ба ҷолиш кашида шудааст, ё барои як ночизӣ

Ҳафтаҳои гуворо зуд гузашт. Шри Юктесвар раҳпаймоии диниро ба нақша гирифта буд. Ё аз ман хоҳиш кард, ки шогирдонро аз шаҳр ва соҳили Пури гузаронам. Рӯзи ид яке аз гармтарин рӯзҳои тобистон буд .

"Туруҷӣ, Чӣ хел банка Ман гирифтани пойлуҷ донишҷӯён аз болои оташин регҳо?" Ман суҳан гуфт ноумедона.

«Ман ба шумо як сирро меғӯям», — ҷавоб дод Устод. «Худованд чатри абрҳоро мефиристад; ҳамаи шумо бо роҳат роҳ хоҳед рафт».

Ман бо хурсандӣ раҳпаймоиро ташкил кардам; гурӯҳи мо аз ашрам бо парчами *Сат-Санга оғоз ёфт* . **15-4** Он аз ҷониби Шри Юктесвар тарҳрезӣ шуда, рамзи суруди **15-5- ро дошт**. ҷашм, нигоҳи телескопии интуиция.

Ҳамин ки мо аз қабристон берун шудем, қисмати осмон, ки дар боло буд, гӯё аз ҷоду пур аз абрҳо шуд. Бо ҳамроҳии нутфаҳои ҳайратангез аз ҳар тараф, Борони хеле сабук борида, кӯчаҳои шаҳр ва соҳили сӯзонро хунук кард. Қатраҳои оромбахш дар давоми ду соати парад поён мефаромаданд. Дар ҳамон лаҳзае, ки гурӯҳи мо ба ашрам баргашт, абрҳо ва борон беохир нопадид шуданд.

«Шумо мебинед, ки Худо ба мо чӣ гуна эҳсос мекунад», - ҷавоб дод устод пас аз изҳори миннатдорӣ. «Худованд ба ҳама посух медиҳад ва барои ҳама кор мекунад. Ҳамон тавре ки Ё бо дуои ман борон мефиристад, Ё ҳар як хоҳиши самими бандаро иҷро мекунад. Одамон кам дарк мекунанд, ки Худо то чӣ андоза ба дуоҳои онҳо гӯш медиҳад. Ё ба чанд нафар бетараф нест, балки ба ҳар касе, ки бо эътимод ба Ё муроҷиат мекунад, гӯш медиҳад. Фарзандони Ё бояд ҳамеша ба меҳрубонии пурмуҳаббати Падари ҳамаҷои худ имони комил

Шри Юктесвар чор фестивали солонаро, дар рӯзҳои баробаршавии шабу рӯз ва офтоб, вақте ки шогирдонаш аз дуру наздик ҳам меомаданд, сарпарастӣ мекард. Чашни офтоби зимистона дар Серампур баргузор шуд; аввалин чашне, ки ман дар он иштирок кардам, ба ман баракати доимӣ бахшид.

Чашнвораҳо субҳ бо раҳпаймоии пойлуч дар кӯчаҳо оғоз ёфтанд. Садои сад донишҷӯ бо сурудҳои ширини динӣ баланд мешуд; чанд музиконавоз флейта ва *хол картал* (барабан ва симбал) менавохтанд. Сокинони боғайрат роҳро бо гулҳо пошиданд, ки аз ситиши пурмаънои номи мубораки Худованд онҳоро аз қорҳои насри даъват карданд. Сафари тӯлонӣ

дар ҳавлии зиёратгоҳ ба охир расид. Дар он ҷо мо устоди худро ихота кардем, дар ҳоле ки донишҷӯён дар айвонҳои боло моро бо гулҳои баргҳои кабуд пошиданд.

Меҳмонони зиёде барои гирифтани пудинги *чанна* ва афлесун ба болохона баромаданд. Ман ба назди гурӯҳе аз шогирдони бародар, ки имрӯз ҳамчун ошпаз хизмат мекарданд, рафтам. Хӯрок барои чунин ҷамъомадҳои калон бояд дар берун дар дегҳои калон пухта мешуд. Оташдонҳои хиштии худсохт дуддода ва ашқовар буданд, аммо мо аз кори худ шодмонӣ хандидем. Чашнҳои динӣ дар Ҳиндустон ҳеҷ гоҳ ба назар гирифта намешаванд. мушқилсоз; ҳар як як мекунад ӯ қисм, таъминкунанда пул, биринҷ, сабзавот, ё хидматҳои шахсии ӯ.

Устод дере нагузашта дар миёни мо пайдо шуд ва ҷузъиёти зиёфатро назорат мекард. Ӯ ҳар лаҳза серкор буд ва бо донишҷӯи ҷавони пурғайрат ҳамқадам буд.

санкиртан (сурудхонии гурӯҳӣ) бо гармония ва барабанҳои ҳиндӣ, ки дастнавозӣ мешуданд, садо медод. Шри Юктесвар бо миннатдорӣ гӯш мекард; ҳисси мусиқии ӯ комилан комил буд .

«Онҳо нофаҳмо ҳастанд!» Устод ошпазҳоро тарк карда, ба рассомон ҳамроҳ шуд. Оҳанг боз шунида шуд, ин дафъа дуруст иҷро шуд.

Дар Ҳиндустон мусиқӣ, инчунин рассомӣ ва драма санъати илоҳӣ ҳисобида мешавад. Брахма, Вишну ва Шива - Сегонаи абадӣ - аввалин мусиқичиён буданд. Раққосаи илоҳӣ Шива аз рӯи Навиштаҳо ҳамчун шахсе тасвир шудааст, ки дар рақси кайҳонии худ дар бораи офариниш, нигоҳдорӣ ва парокандашавии ҷаҳонӣ шеваҳои беохири ритмро коркард кардааст, дар ҳоле ки Брахма зарбаи вақтро бо ... таъкид мекард. садои табассумҳо ва Вишну *мриданга* ё барабани муқаддасро садо дод. Кришна, таҷассуми Вишну, дар санъати ҳиндуҳо ҳамеша бо флейта тасвир мешавад, ки дар он ӯ суруди мафтункунандаеро менавозад, ки рӯҳҳои инсониро, ки дар *майя* -хаёл саргардонанд, ба хонаи аслии худ хотиррасон мекунад. Сарасватӣ, худои хирад, ҳамчун иҷрокунанда дар *Вина* , модари ҳама созҳои торӣ, рамзгузори шудааст. *Сама Ведаи* Ҳиндустон аввалин навиштаҳои ҷаҳонро дар бораи илми мусиқӣ дар бар мегирад.

Санги асосии мусиқии ҳиндӣ *рагас* ё гаммаҳои оҳангии собит мебошад. Шаш *рагаи асосӣ ба 126 рагиниҳои ҳосила* (занҳо) ва *путраҳо* (писарон) тақсим мешаванд . Ҳар як *рагас* ҳадди аққал панҷ нота дорад: нотаи асосӣ (*вади* ё подшоҳ), нотаи дуюмдараҷа (*самавадӣ* ё сарвазир), нотаҳои ёрирасон (*анувадӣ* , хизматгори) ва нотаи номувофиқ (*вивади* , душман).

Ҳар яке аз шаш *рагаи асосӣ* бо соати муайяни рӯз, фасли сол ва худои роҳбарикунандае, ки қудрати мушаххасе медиҳад, мувофиқати табиӣ дорад. Ҳамин тариқ, (1) *Рагаи Ҳиндол* танҳо субҳи баҳорӣ барои бедор кардани кайфияти муҳаббати умумиҷаҳонӣ шунида мешавад; (2) *Рагаи Дипака* дар

тобистон шомгоҳон барои бедор кардани шафқат садо медиҳад; (3) *Мегха Рага* оҳанге барои нисфирӯзӣ дар мавсими боронгарӣ барои даъват кардани часорат аст; (4) *Рагаи Бхайрава* дар субҳҳои август, сентябр, октябр барои ба даст овардани оромӣ садо медиҳад; (5) *Рагаи Шри* барои тирамоҳ нигоҳ дошта мешавад. шомгоҳон, барои ба даст овардани ишқи пок; (6) *Малкунса Рага* дар нисфи шаби зимистон барои шуҷоат шунида мешавад.

Ришиҳои қадим ин қонунҳои иттиҳоди солимро байни табиат ва инсон кашф карданд. Зеро табиат аст як объектиқунонӣ аз Аум , Ибтидоӣ Садо ё Вибраторӣ Калом, мард банка ба даст овардан назорат

бар ҳама зухуроти табиӣ тавассути истифодаи *мантраҳо* ё сурудҳои муайян. **15-7**
Хучҷатҳои таърихӣ дар бораи қудратҳои аҷиб, ки Миён Тан Сен, мусиқинавози
дарбори асри шонздаҳуми Акбари Бузург, дошт, нақл мекунанд. Император ба ӯ
амр дод, ки ҳангоми тулӯи офтоб *рагаи шабона бихонад*. Занбӯри сиёҳ Сен бо
оҳанг як *мантра* ки фавран боиси тамоми қаср участкаҳо дар торикӣ фуру
рафтанд.

Мусиқии ҳиндӣ октавро ба 22 *срути* ё нимнимтон тақсим мекунанд. Ин
фосилаҳои микротоналӣ имкон медиҳанд, ки сояҳои нозуки ифодаи мусиқиро,
ки бо гаммаи хроматикии ғарбии 12 нимтон дастрас нестанд, ба даст оранд.
Ҳар яке аз ҳафт нотаи асосии октава дар асоси ҳиндуҳо бо ... алоқаманд аст.
ранг ва фарёди табиӣ парранда ё ҳайвон - бо сабз ва товус *кор кунед* ; *бо сурх*
ва тортанак; *Ми* бо тиллоӣ ва буз; *Фа* бо сафеди зардранг ва мурғ; *Сол* бо сиёҳ
ва булбул; *Ла* бо зард ва асп; *Си* бо омезиши ҳама рангҳо ва фил.

Се гамма - мажор, минори гармонӣ, минори мелодӣ - ягона гаммаҳои
мебошанд, ки мусиқии ғарбӣ истифода мебаранд, аммо мусиқии ҳиндӣ 72 *тата* ё
гаммаҳо муайян мекунанд. Мусиқинавоз имконияти эҷодӣ барои
импровизатсияи беохир дар атрофи оҳанг ё *рагаи анъанавии муқарраршуда*
дорад ; ӯ ба эҳсос ё кайфияти муайяни мавзӯи сохторӣ тамаркуз мекунанд ва
сипас онро то ҳадди аслияти худ мекашад. Мусиқинавози ҳинду нотаҳои
муқарраршударо намехонад; ӯ ҳангоми навохтани ҳар як скелети урёни рага аз
нав либос мепӯшад ва аксар вақт худро ба як силсилаи ягонаи мелодӣ маҳдуд
мекунанд ва бо такрор ҳама тағйироти нозуки микротоналӣ ва ритмикии онро
таъкид мекунанд. Бах, дар байни оҳангсозони ғарбӣ, дарки ҷозиба ва қудрати
садои такроршавандаро дошт, ки бо сад роҳи мураккаб каме фарқ мекунанд.

Адабиёти қадимии санскрит 120 *тал* ё ченаки вақтро тавсиф мекунанд.
Асосгузори анъанавии Гуфта мешавад, ки мусиқии ҳиндӯӣ, Бхарата, 32 намуди
таларо дар суруди ларк ҷудо кардааст. Пайдоиши *тала* ё ритм реша дар
ҳаракатҳои инсон дорад - ду маротиба вақти роҳ рафтанд ва се маротиба вақти
нафаскашӣ дар хоб, ки нафаскашӣ ду маротиба дарозтар аз нафасбарорӣ аст.
Ҳиндустон ҳамеша... овози инсонро ҳамчун беҳтарин асбоби садо эътироф
кардааст. Аз ин рӯ, мусиқии ҳиндӯӣ асосан худро ба диапазони овозии се
октава маҳдуд мекунанд. Ба ҳамин сабаб, ба ҷои ҳамоҳангӣ (муносибати нотаҳои
ҳамзамон), оҳанг (муносибати нотаҳои пайдарпай) таъкид мешавад.

Ҳадафи амиқи мусиқичиёни аввали ришӣ омезиши сароянда бо Суруди
Космикӣ буд, ки тавассути бедор кардани марказҳои пинҳонии сутунмӯҳраи
инсон шунида мешавад. Мусиқии ҳиндӣ як санъати субъективӣ, рӯҳонӣ ва
индивидуалистӣ аст, ки на ба дурахши симфонӣ, балки ба ҳамоҳангии шахсӣ бо
Олӣ нигаронида шудааст. Калимаи санскритӣ барои мусиқинавоз *бхагаватхар*
аст , ки "касе ки Худоро ситоиш мекунанд". *Санкиртанҳо* ё ҷамъомадҳои мусиқӣ
як шакли муассири йога ё интизоми рӯҳонӣ мебошанд, ки тамаркузи амиқ,
ҷабби шадиди тухми андеша ва садоро талаб мекунанд. Азбаски худи инсон

ифодаи Каломи Офаридгор аст, садо ба ӯ таъсири пурқувват ва фаврӣ мерасонад ва роҳро барои ёдоварӣ аз пайдоиши илоҳии ӯ фароҳам меорад.

Садои *санкиртан* , ки аз меҳмонхонаи ошёнаи дуюми Шри Юктесвар дар рӯзи чашн мебаромад, барои ошпазҳо дар миёни дегҳои бугӣ илҳомбахш буд. Ман ва бародаронам шогирдонам бо шодӣ наққошхоро месароидем ва бо дастонамон вақтро лағжон мекардем.

То ғуруби офтоб мо ба садҳо меҳмонони худ *хичурӣ* (биринч ва наск), каррии сабзавот ва пудинги биринҷӣ пешкаш карда будем. Мо кӯрпаҳои пахтагинро дар болои ҳавлӣ гузоштем; дере нагузашта мардум дар зери гунбази ситорадор нишаста, оҳиста ба ҳикмате, ки аз лабони Шри Юктесвар мерехт, гӯш медоданд. Суханрониҳои ӯ дар назди мардум арзиши *Крия Йога* ва ҳаёти эҳтиром ба худ, оромӣ, қатъият, парҳези оддӣ ва машқҳои мунтазамро таъкид карданд.

Сипас гурӯҳе аз шогирдони хеле ҷавон чанд суруди муқаддасро хонданд; вохӯрӣ бо *санкиртан ба анҷом расид*. Аз соати даҳ то нисфи шаб, сокинони ашрам дегу табақхоро шуста, ҳавлиро тоза карданд. Устои ман маро ба наздаш даъват кард.

«Ман аз меҳнати шодмони шумо имрӯз ва дар давоми ҳафтаи омодагӣ хурсандам. Ман мехоҳам, ки шумо бо ман бошед; шумо метавонед имшаб дар бистари ман хоб кунед».

Ин имтиёзе буд, ки ман ҳеҷ гоҳ фикр намекардам, ки насибам мешавад. Мо муддате дар ҳолати оромии шадиди илоҳӣ нишастем. Ҳамагӣ даҳ дақиқа пас аз он ки мо ба бистар даромадем, Устод аз ҷояш бархост ва либоспӯшӣ карданро сар кард.

«Чӣ гап аст, ҷаноб?» Ман дар шодмонии ғайриҷашмдошти хобидан дар паҳлӯи устодам як навъ новоқеиятро ҳис кардам.

"Ман фикр мекунам, ки чанд донишчӯе, ки аз қатори муқаррарӣ бенасиб монда буданд, ба зудӣ дар ин ҷо хоҳанд буд. Бигзор мо хӯрок омода кунем."

"Туруҷӣ, не як мешуд омадан дар як соат дар субҳ!"

"Бимонед дар кат; ту доштан буд кор хеле саҳт. Аммо Ман ҳастам рафтан ба ошпаз."

Бо овози қатъии Шри Юктесвар, ман аз ҷоям ҷаҳида, аз пасаш ба ошхонаи хурди ҳаррӯза, ки дар паҳлӯи айвони дарунии ошонаи дуюм буд, рафтам. Биринч ва *дал* ба зудӣ ҷӯшиданд.

Устои ман бо меҳр табассум кард: «Имшаб ту хастагӣ ва тарси кори саҳтро мағлуб кардӣ; дар оянда онҳо тӯро ҳеҷ гоҳ ташвиш нахоҳанд дод».

Вақте ки ӯ ин суханони баракати умрбодро гуфт, садои қадамҳо дар ҳавлӣ баланд шуд. Ман давида ба поён фаромадам ва як гурӯҳ донишчӯёнро ба дохил даровардам.

«Бародари азиз, чӣ қадар мо аз ҳалалдор кардани устод дар ин соат худдорӣ мекунем!» Як мард бо узрҳои ба ман муроҷиат кард. «Мо дар ҷадвали

қатораҳо хато кардем, аммо ҳис кардем, ки бе дидани устои худ ба хона барнамегардем».

"Ў дорад буд интизорӣ ту ва аст ҳатто ҳоло омодагӣ мебинад шумо хӯрок."

Овози хушомадгӯи Шри Юктесвар баланд шуд; ман меҳмонони ҳайроншударо ба ошхона бурдам. Устод бо чашмони дурахшон ба ман рӯй овард.

"Ҳоло ки ту доштан анҷомёфта муқоиса қайдҳо, не шубҳа ту ҳастанд қаноатманд ки мо меҳмонон дар ҳақиқат

кард пазмон шудан онҳо қатора!"

Ним соат пас ман аз пасаш ба хонаи хобаш рафтам ва пурра фаҳмидам, ки дар паҳлӯи як устои худопараст хоб карданӣ ҳастам.

.....
15-1 : Пури, дар бораи 310 милҳо ҷануб аз Калкутта аст як машҳур зиёрат шаҳр барои мухлисон аз Кришна; ӯ ибодат Он дар он ҷо бо ду фестивали бузурги солона, *Снанаятра* ва *Ратаятра* , *ҷашн гирифта мешавад* .

15-2 : Дар Соли 1939 кашфиёт аз як радио микроскоп ошкоршуда як нав ҷаҳон аз то ҳол номаълум шуоъҳо. "Мард ҳудаш мисли ҷоҳ мисли ҳама намудҳо аз гӯё инерти масъала доимо партоб мекунад нурҳо ки ин асбоб 'мебинад'" гузориш дода шуд *Алоқаманд Матбуот* "Онҳое, ки ба телепатия, дидани дуум ва рӯшанфикрӣ бовар доранд, дар ин эълон аввалин далели илмии мавҷудияти нурҳои ноаёнро доранд, ки воқеан аз як шахс ба шахси дигар мегузаранд. Дастгоҳи радиой дар асл басомади радиой аст." спектроскоп Он мекунад якхела чиз барои хунук, дурахшоннашаванда масъала ки спектроскоп мекунад кай он намудҳои атомҳоеро, ки ситораҳо ро ташиқ медиҳанд, ошкор мекунад.Мавҷудияти чунин нурҳо, ки аз инсон ва ҳама мавҷудоти зинда меоянд

гумонбаршуда аз ҷониби олимони барои бисёр солҳо. Имрӯз аст аввал таҷрибавӣ исбот аз онҳо вучуд. Дар кашфиёт намоишҳо ки ҳар як атом ва ҳар як молекула дар табиат як истгоҳи пайвастаи радиой мебошад. Ҳамин тариқ, ҳатто пас аз марг

Мавҷуде, ки инсон буд, шуоъҳои нозуки худро мефиристад. Дарозии мавҷҳои ин шуоъҳо аз кӯтоҳтар аз ҳама ҷизҳое, ки ҳоло дар паҳши радио истифода мешаванд, то дарозтарин нави мавҷҳои радиой мебошанд. Омезиши ин шуоъҳо қариб ки тасаввурнашаванда аст. Он ҷо ҳастанд миллионҳо аз онҳо. А яққа хеле калон молекула май додан хомӯш 1,000,000 гуногун мавҷ дарозӣ дар айни замон. Дарозии мавҷҳои дарозтари ин Яке вучуд..... навъ бо осонӣ ва суръати мавҷҳои радиой ҳаракат мекунад. дорад

аҷиб фарқият байни нав радио нурҳо ва ошно нурҳо мисли рӯшноӣ Ин аст тӯлонӣ вақт, миқдор то ҳазорсолаҳо, ки "ин мавҷҳои радиой аз материяи ҳалалдорнашуда паҳн хоҳанд кард

15-3 Кас аз истифодаи "интуиция" дудила мекунад; Гитлер қариб ин калимаро дар баробари ҳаробиҳои бештар вайрон кардааст. Лотинӣ реша маъно аз *интуиция* аст "дохилӣ" ҳимоя." Дар санскритӣ калима *агама* маъно интуитивӣ дониш таваллудшуда аз дарки мустақими рӯҳ; аз ин рӯ, баъзе рисолаҳои қадимии Ришиҳо *агама номида мешуданд* .

15-4 : *Шанбе* аст ба маънои асли "будан", аз ин рӯ "моҳият;" воқеият." *Санга* аст "иттиҳодия." Шри Юктесвар даъватшуда ӯ созмони динӣ *Сат-Санга* , "мушорикат бо ҳақиқат."

15-5 : "Агар бинобар ин аз он шумо ҷашм будан ягона, ту тамоми бадан бояд будан пур аз нур." - *Матто* 6:22. Дар давоми ҷуқур мулоҳиза, ягона ё рӯҳонӣ ҷашм мешавад намоён дар дохили марказӣ қисм аз пешонӣ. Ин ҳамадон ҷашм аст гуногун истинодшуда ба дарун навиштаҳои муқаддас мисли сеюм ҷашм, ситора аз Шарқ, дохилӣ ҷашм, кабӯтар пастшаванда аз осмон, ҷашм аз Шива, ҷашми интуиция ва ғайра.

15-6 : "Ӯ ки шинондашуда гӯш, бояд ӯ не шунидан? ӯ ки ташаккулёфта ҷашм, бояд ӯ не мебинӣ? ӯ ки таълим медиҳад мард

. дониш, бояд ӯ не медонед?" - *Забур* 94:9-10

15-7 Фолклори ҳамаи халқҳо ишора ба афсунҳоеро дар бар мегирад, ки бар табиат қудрат доранд. Ҳиндуҳои Амрико машҳуранд. ба доштан таҳияшуда садо маросимҳо барои борон ва шамол Занбӯри сиёҳ Сен, бузург Ҳинду мусикинавоз, буд қодир ба хомӯш кардан оташ аз ҷониби қудрат аз ӯ суруд. Чарлз Келлогг, Калифорния табиатшинос, дод як намоиш аз таъсир аз оҳанг ларзиш дар оташ дар Соли 1926 пеш аз як гурӯҳ аз Нав Йорк оташнишонҳо. "Гузариш як камон, мисли як калонкардашуда скрипка камон, зуд дар саросари як танзими алюминий чангак, ӯ истеҳсолшуда як фарёд мисли шадид радио статикӣ. Фавран зард газ аланга, ду пойҳо баланд, ҷаҳидан дарун як найчаи шишагини холӣ, ки ба баландии шаш дюйм фуру рафт ва ба як алангаи кабудӣ дурахшон табдил ёфт. Кӯшиши дигари камон ва боз як фарёди ларзиш онро хомӯш кард."

Маккорӣ Дар Ситораҳо

"Муқунда, ҷаро дастбанди астрологӣ

намегирид?" "Оё бояд, устод? Ман ба астрология

бовар надорам."

«Ин ҳеҷ гоҳ масъалаи *эътиқод нест* ; ягона нуқтаи назари илмӣ, ки кас метавонад дар бораи ҳар як мавзӯё дошта бошад, ин аст, ки оё он *дуруст аст ё не* . Қонуни ҷозиба пеш аз Нютон ва баъд аз ӯ самаранок кор мекард. Агар қонунҳои он бе иҷозати эътиқоди инсон амал карда наметавонистанд, коинот хеле бетартиб мебуд.»

"Шарлатанҳо илми ситораҳоро ба ҳолати кунунии беобрӯи худ оварданд. Астрология хеле васеъ аст, ҳам аз ҷиҳати математикӣ **16-1.**" ва аз нигоҳи фалсафӣ, ба ҷуз одамони дорои фаҳмиши амиқ, дуруст дарк карда шавад. Агар нодонон осмонро нодуруст хонда, ба ҷои хат харфиро бубинанд, ки дар ин ҷаҳони нокомил интизор аст. Набояд хирадро дар назди «хирадмандон» нодида гирифт.

«Ҳама қисмҳои офариниш бо ҳам пайванданд ва таъсири худро иваз мекунанд. Ритми мутаваззини коинот бар асоси мутақобила реша мегирад», - идома дод устоди ман. «Инсон, дар ҷанбаи инсонии худ, бояд бо ду маҷмӯи қувва мубориза барад - аввал, бо нооромии дар вучуди худ, ки аз омезиши замин, об, оташ, ҳаво ва унсурҳои эфирӣ ба вучуд меоянд; дуюм, бо қувваҳои берунии парокандакунандаи табиат. То он даме, ки инсон бо марги худ мубориза мебарад, ӯ аз мутатсияҳои бешумори осмон ва замин таъсир мегирад.»

"Астрология омӯзиши воқуниши инсон ба ангеҷаҳои сайёра аст. Ситорагон ҳеҷ гуна хайрхоҳӣ ё душмании бошуурона надоранд; онҳо танҳо радиатсияҳои мусбат ва манфӣ мефиристанд. Инҳо худ ба инсоният кӯмак ё зарар намерасонанд, балки канали қонуниро барои фаъолияти берунии пешниҳод мекунанд."

сабаб-оқибат мувозинатҳо ки ҳар як мард дорад маҷмӯи ба ҳаракат дар гузашта.

«Кӯдак дар он рӯз ва дар он соат таваллуд мешавад, ки нурҳои осмонӣ бо кармаи инфиродии ӯ дар ҷамоҳангии математикӣ қарор доранд. Гороскопи ӯ як портрети душвор аст, ки гузаштаи тағйирнопазири ӯ ва натиҷаҳои эҳтимолии ояндаи онро ошкор мекунад. Аммо ҷадвали таваллудро танҳо мардони дорои хиради интуитивӣ дуруст тафсир карда метавонанд: инҳо каманд.»

«Паёме, ки дар лаҳзаи таваллуд дар осмон бо ҷасорат паҳн мешавад, на барои

таъкид кардани сарнавишт — натиҷаи некӣ ва бадии гузашта — пешбинӣ шудааст, балки барои бедор кардани иродаи инсон барои раҳӣ аз зери таъсири ҷаҳонии худ пешбинӣ шудааст. Кореро, ки ӯ кардааст, ӯ метавонад бекор кунад. Ҳеҷ каси дигар ғайр аз худаш ангезандаи сабабҳои ҳар гуна таъсире, ки ҳоло дар ҳаёти ӯ ҳукмфармост, набуд. Ӯ метавонад ҳар гуна маҳдудиятро паси сар кунад, зеро онро дар аввал бо амалҳои худ офаридааст ва азбаски ӯ захираҳои рӯҳонӣ дорад, ки ба фишори сайёраи тобеъ нестанд».

"Эҳтироми хурофотӣ аз астрология касро ба автомат табдил медиҳад, ки ба роҳнамоии механикӣ ғуломона вобаста аст. Одами хирадманд сайёраҳои худро, яъне гузаштаи худро, бо интиқол додани садоқати худ аз офариниш ба Офаридгор мағлуб мекунад. Ҳар қадар ӯ ягонагии худро бо Рӯҳ бештар дарк кунад, ҳамон қадар камтар материя ӯро идора карда метавонад. Рӯҳ ҳамеша озод аст; он бемарг аст, зеро таваллуд нашудааст. Онро ситорагон идора карда наметавонанд."

«Инсон рӯҳ аст ва ҷисм дорад . Вақте ки ӯ эҳсоси худро дуруст ҷойгир мекунад, ҳама гуна одатҳои маҷбуриро тарк мекунад. То он даме, ки ӯ дар ҳолати муқаррари амнезияи рӯҳонии худ ошӯфта боқӣ мемонад, ӯ занҷирҳои нозуки қонуни муҳити зистро хоҳад донист.»

«Худо ҳамоҳангӣ аст; шахси муъмин, ки худро танзим мекунад, ҳеҷ гоҳ ягон амали нодурустро анҷом намедихад. Фаъолияти ӯ дуруст ва табиатан мувофиқи қонуни астрологӣ сурат мегирад. Пас аз дуо ва мулоҳизаи амиқ, ӯ бо шури илоҳии худ дар тамос мешавад; қудрати бузургтар аз он ҳифзи ботинӣ вучуд надорад».

«Пас, Устоди азиз, чаро мехоҳед, ки ман дастбанди астрологӣ пӯшам?» Ман ин саволро пас аз хомӯшии тӯлонӣ, ки дар он кӯшиш карда будам шарҳи наҷиби Шри Юктесварро аз худ кунам, ҷуръат кардам.

"Танҳо вақте ки сайёҳ ба ҳадафи худ мерасад, ҳақ дорад харитаҳояшро партояд. Дар давоми сафар ӯ аз ҳар роҳи кӯтоҳи қулай истифода мебарад. Ришиҳои қадим роҳҳои зиёдеро барои кам кардани давраи бадарғаи инсон дар васаса кашф карданд. Дар қонуни карма хусусиятҳои муайяни механикӣ мавҷуданд, ки онҳоро бо ангуштони хирад моҳирона танзим кардан мумкин аст."

«Ҳама бадбахтиҳои инсонӣ аз вайрон кардани қонунҳои умумиҷаҳонӣ бармеоянд. Навиштаҳо қайд мекунанд, ки инсон бояд қонунҳои табиатро риоя кунад, дар ҳоле ки қудрати илоҳиро зерӣ шубҳа нагузорад. Ё бояд бигӯяд: «Худоё, Ман боварӣ дар Ту, ва донишман Ту метавонад Кӯмак ман, аммо Ман низ ирода кардан ман беҳтарин ба бекор кардан ҳар гуна «Ман хато кардам». Бо як қатор роҳҳо — бо дуо, бо қувваи ирода, бо мулоҳизаи йога, бо машварат бо авлиё, бо истифода аз дастбандҳои астрологӣ — таъсири манфии хатоҳои гузаштаро кам ё аз байн бурдан мумкин аст.

«Ҳамон тавре ки хонаро бо асои мисӣ барои фуру бурдани зарбаи барқ муҷахҳаз кардан мумкин аст, маъбади ҷисмонӣ низ метавонад аз ҷораҳои гуногуни муҳофизатӣ ғайри гирад. Қадимтар йогҳои мо кашф карданд, ки металлҳои холис нури астралӣ мебароранд, ки ба кашишҳои манфии сайёраҳо таъсири пурқувват дорад».

Дар коинот шуоъҳои нозуки барқӣ ва магнитӣ пайваستا дар гардишанд; вақте ки ба бадани инсон кӯмак расонида мешавад, ӯ инро намедонад; вақте ки он пароканда мешавад, ӯ ҳанӯз дар нодонӣ аст.

Қобил ӯ кардан ҳар чизе дар бораи он?

«Ин мушкилот таваҷҷӯҳи ришиҳои моро ба худ ҷалб кард; онҳо на танҳо омезиши металлҳо, балки растанӣҳо ва аз ҳама самараноктараш ҷавохироти беайби на камтар аз ду каратро муфид ёфтанд. Истифодаи пешгирикунандаи астрология берун аз Ҳиндустон кам ба таври ҷиддӣ омӯхта шудааст. Як каме...»

як ҳақиқати маълум ин аст, ки ҷавоҳирот, металлҳо ё доруҳои растании мувофиқ беарзишанд, агар вазни зарурӣ таъмин карда нашавад ва агар ин воситаҳои табобатӣ дар паҳлӯи пӯст истифода нашаванд."

"Ҷаноб, албатта, ман ба маслиҳати шумо гӯш медиҳам ва дастбанд мегирам. Ман аз фикри фиреб додани сайёра ба вачд омадам!"

«Барои мақсадҳои умумӣ, ман маслиҳат медиҳам, ки аз тилло, нуқра ва мис дастбанд истифода баред. Аммо барои мақсади мушаххас ман меҳоям, ки шумо яке аз нуқра ва сурбро гиред». Шри Юктесвар дастурҳои бодикҷат илова кард.

"Гуруҷӣ, ҷӣ 'мушаххас мақсад' кардан ту маъно дорад?"

"Ситораҳо ба ту таваҷҷӯҳи номатлуб зоҳир мекунанд, Муқунда. Натарс; туро муҳофизат мекунанд. Тақрибан як моҳ пас ҷигарат ба ту мушкilotи зиёд меорад. Беморӣ бояд шаш моҳ давом кунад, аммо истифодаи дастбанди астрологии ту ин давраро то бисту чор рӯз кӯтоҳ мекунад."

Рӯзи дигар ман ба як заргар муроҷиат кардам ва дере нагузашта дастбандро пӯшидам. Саломатии ман аъло буд; пешгӯии устод аз ёдам рафт. Ў Серампурро тарк кард, то ба дидорбинии Бенарес равад. Сӣ рӯз пас аз сӯхбатамон, ман дар минтақаи ҷигарам дарди ногаҳонӣ ҳис кардам. Ҳафтаҳои баъдӣ даҳшати дарди тоқатфарсо буданд. Ман намехостам устои худро нороҳат кунам, фикр мекардам, ки бо далерӣ озмоиши худро танҳо таҳаммул мекунам.

Аммо бисту се рӯзи шиканҷа азми маро суғ кард; ман барои Бенарес омодагӣ дидам. Дар он ҷо Шри Юктесвар маро бо гармии ғайриоддӣ истиқбол кард, аммо ба ман имкон наод, ки дарди худро ба ӯ дар танҳои бигӯям. Дар он рӯз бисёр муридони танҳо барои *даршан назди Устод омаданд* . **16-2** Ман бемор ва беэътино будам, дар гӯшае нишаста будам. Танҳо пас аз хӯроки шом ҳамаи меҳмонони рафтанд. Устои ман маро даъват кард. маро ба айвони ҳашткунҷаи хона бурд.

— Шумо бояд аз сабаби бемории ҷигаратон омада бошед. — Нигоҳи Шри Юктесвар аз он ҷо дур шуд; ӯ ба ин сӯ ва ин сӯ қадам мезад ва гоҳ-гоҳ нури мохро меҷуст. — Биё бубинам; шумо бисту чор рӯз боз бемор ҳастед, дуруст аст?

"Бале, ҷаноб."

"Лутфан кардан меъда машқ Ман доштан таълим дода шудааст шумо."

«Агар шумо андозаи ранҷу азоби маро медонистед, Устод, аз ман хоҳиш намекардед, ки машқ кунам.» Бо вучуди ин, ман кӯшиши заиф кардам, ки ба ӯ итоат кунам.

«Шумо мегӯед, ки дард доред; ман мегӯям, ки шумо дард надоред. Чӣ тавр чунин зиддиятҳо вучуд дошта метавонанд?» Устои ман бо савол ба ман нигарист.

Ман ҳайрон шудам ва сипас аз сабукии шодмонӣ фаро гирифтам. Дигар наметавонистам азобу уқубати пайваस्ताеро, ки маро ҳафтаҳо қариб беҳоб нигоҳ медошт, эҳсос кунам; бо суханони Шри Юктесвар дард гӯё ҳеҷ гоҳ чунин набуда буд.

Ман оғоз ёфт ба зону задан дар ӯ пойҳо дар миннатдорӣ, аммо ӯ зуд пешгири карда шуд ман.

«Кӯдакона набош. Бархез ва аз зебоии моҳ дар болои Ганг лаззат бар». Аммо чашмони Устод хушбахтона медурахшиданд, вақте ки ман дар паҳлӯяш хомӯш истода будам. Ман аз рафтори ӯ фаҳмидам, ки ӯ мехост ман эҳсос кунам, ки на ӯ, балки Худо Шифобахш будааст.

Ман ҳоло ҳам дастбанди ғафси нуқрагин ва сурбро мепӯшам, ки ёдгории он рӯзи гузаштаи дуру дароз ва ҳамеша азиз аст - вақте ки бори дигар фаҳмидам, ки бо як шахсияти воқеан фавқуттабӣ зиндагӣ мекунам. Дар мавридҳои баъдӣ, вақте ки дӯстонамро барои шифо ба Шри Юктесвар мебурдам, ӯ ҳамеша тавсия меод...

ҷавохирот ё дастбанд, ситоиш кардан онҳо истифода мисли як амал аз астрологӣ хирад.

Ман аз кӯдакӣ нисбат ба астрология таассуб доштам, қисман аз он сабаб, ки мушоҳида кардам, ки бисёриҳо ба он саҳт дилбастаанд ва қисман аз сабаби пешгӯии ситорашиносии оилавии мо: «Ту се маротиба издивоҷ мекунӣ, ду маротиба бева мешавӣ». Ман дар ин бора фикр мекардам. эҳсоси мисли бузе, ки дар назди маъбади издивоҷи сегона интизори қурбонӣ аст.

«Шумо метавонед ба тақдири худ тан диҳед», — қайд карда буд бародарам Ананта. «Голоскопи хаттии шумо дуруст гуфтааст, ки шумо дар солҳои аввали ҳаётатон аз хона ба сӯи Ҳимолой парвоз мекардед, аммо маҷбуран бармегардондед. Пешгӯии издивоҷҳои шумо низ бешубҳа дуруст хоҳад буд».

Як шаб ба ман як тасаввуроти равшан омад, ки пешгӯи комилан дурӯғ аст. Ман дастнависи гороскопро оташ задам ва хокистарро дар халтаи коғазӣ гузоштам, ки дар он навишта будам: "Тухми кармаи гузашта, агар дар оташи илоҳии ҳикмат бирён шавад, сабзида наметавонад." Ман халтаро дар ҷои намоён гузоштам; Ананта фавран шарҳи саркашонии маро хонд.

«Ту наметавонӣ ҳақиқатро ба осонӣ нобуд кунӣ, мисли ин дастнависи коғазӣ, — бо тамасхур хандид бародарам .

Ин як ҳақиқат аст, ки се маротиба пеш аз ба балоғат расиданам, оилаам кӯшиш кард, ки маро ба хостгорӣ даъват кунад. Ҳар дафъа ман аз розӣ шудан ба ин нақшаҳо саркашӣ мекардам, **16-3.** донишони он ки муҳаббати ман ба Худо аз ҳама гуна боварҳои астрологии гузашта бештар буд.

«Ҳар қадар инсон худро амиқтар дарк кунад, ҳамон қадар бо ларзишҳои нозуки рӯҳонии худ ба тамоми коинот таъсир мерасонад ва ҳудаш камтар аз ин ҷараёни аҷиб таъсир мегирад.» Ин суҳанони Устод аксар вақт бо илҳом ба ёдам меомаданд.

Баъзан ман ба ситорашиносон мегуфтам, ки бадтарин давраҳои ҳайзи маро мувофиқи нишондиҳандаҳои сайёраҳои интиҳоб кунанд ва Ман ба ҳар коре, ки ба худам мегузоштам, онро иҷро мекардам. Дуруст аст, ки муваффақияти ман дар чунин лаҳзаҳо бо мушкилоти ғавқулӯда ҳамроҳ буданд. Аммо эътиқоди ман ҳамеша асоснок буд: имон ба ҳимояи илоҳӣ ва истифодаи дурусти иродаи Худододаи инсон қувваҳои аз ҳама гуна "косаи чаппашуда" тавонотаранд.

Ман фаҳмидам, ки навиштаҷоти ситорадор ҳангоми таваллуд ин нест, ки инсон лӯхтаки гузаштаи худ аст. Паёми он бештар ба ғурури тела медиҳад; ҳуди осмонҳо мекӯшанд, ки дар инсон азму иродаи озод будан аз ҳар маҳдудиятро бедор кунанд. Худо ҳар як инсонро ҳамчун як рӯҳ офаридааст, ки бо фардиёт таъмин шудааст, аз ин рӯ, барои сохтори ҷаҳонӣ муҳим аст, хоҳ дар нақши муваққатии сутун ё паразит бошад. Озодии ӯ ниҳой ва фаврӣ аст, агар ӯ хоҳад;

он на аз пирӯзиҳои беруна, балки аз ботин вобаста аст.

Шри Юктесвар татбиқи математикии давраи 24,000-солаи баробарӣ дар замони имрӯзаи моро кашф кард. 16-4 Ин давра ба камони болораванда ва камони поёнрав тақсим мешавад, ки ҳар кадоме аз 12000 солро дар бар мегирад. Дар дохили ҳар як камон чор *Юга* ё давре бо номи *Кали* , *Двапара* , *Трета* ва *Сатья* ҷойгиранд , ки ба ғояҳои юнонии оҳан, биринҷӣ, нуқра ва асрҳои тиллоӣ мувофиқат мекунанд.

Устои ман бо ҳисобҳои гуногун муайян кард, ки охирин *Кали Юга* ё Асри оҳан, ки аз Арки Баландшаванда аст, тақрибан соли 500-и мелодӣ оғоз шудааст. Асри оҳан, ки 1200 сол давом мекунад, як давраи моддизм аст; он тақрибан соли 1700-и мелодӣ ба поён расид. Он сол *Двапара Югаро оғоз кард*, як давраи 2400-солаи электрикӣ. ва рушди энергетикаи атомӣ, асри телеграф, радио, ҳавопаймоҳо ва дигар нобудкунандагони кайҳон.

Давраи 3600-солаи *Трета Юга* соли 4100-и мелодӣ оғоз мешавад; асри он бо дониши умумӣ дар бораи муоширати телепатӣ ва дигар нобудкунандаҳои вақт қайд карда мешавад. Дар тӯли 4800 соли *Сатья Юга*, давраи ниҳой дар камони болорав, зеҳни инсон қомилан рушд хоҳад кард; ӯ мувофиқи нақшаи илоҳӣ кор хоҳад кард.

Камони поёнравандаи 12,000 сол, ки бо Асри тиллоии поёнравандаи 4800 сол оғоз мешавад ва сипас **аз 16 то 5 оғоз меёбад.** барои ҷаҳон; инсон тадриҷан ба нодонӣ ғарқ мешавад. Ин давраҳо даврҳои абадии *майя*, тазодҳо ва нисбияти коиноти падидавӣ мебошанд. **16-6** Мард, як ба як, ҳангоми бедор шудан аз ягонагии ногустастанӣ илоҳии худ бо Офаридгор, аз зиндони дугонагии офариниш фирор мекунад.

Устод фаҳмиши маро на танҳо дар бораи астрология, балки дар бораи муқаддасоти ҷаҳон васеъ кард. Бо гузоштани матнҳои муқаддас рӯи мизи беолоиши зеҳни худ, ӯ тавонист онҳоро бо скальпели мулоҳизаҳои интуитивӣ ва ҷудо кардани ҳақиқатҳо ва тафсириҳои олимони аз ҳақиқатҳое, ки дар ибтидо аз ҷониби пайғамбарон баён шуда буданд.

«Биниши худро ба нӯги бинӣ дӯзед.» Ин тафсири нодурусти як банд аз *Бҳагавад Гита*, **16-7** ки аз ҷониби қоршиносони шарқӣ ва тарҷумонҳои ғарбӣ ба таври васеъ пазируфта шудааст ва барои барангехтани танқиди масхараомези Устод истифода мешуд.

«Роҳи йогӣ, чунон ки ҳаст, ба қадри кофӣ беназир аст», - қайд кард ӯ. «Чаро ба ӯ маслиҳат медиҳанд, ки ӯ низ бояд чашмонашро ғарқ кунад? Маънои аслии насикаграм «пайдоиши бинӣ аст, на «нӯги бинӣ». Бинӣ аз нуқтае байни ду абрувон, ки макони биниши рӯхонӣ аст, оғоз мешавад». **16-8** Аз сабаби як *Санкхья* **16-9** афоризм, " *Исвар-ашидха* ", - "Худованди офаринишро наметавон истинод кард" ё "Худо исбот нашудааст", **16-10** -Бисёре аз олимони тамоми фалсафаро атеистӣ меноманд.

«Ин оят нигилистӣ нест», - шарҳ дод Шри Юктесвар. «Ин танҳо маънои онро дорад, ки барои одами бемаърифат, ки барои ҳама доварони ниҳой ба ҳиссиётташ така мекунад, далели Худо бояд номаълум ва аз ин рӯ вучуд надошта бошад. Пайравони ҳақиқии *Санкхья*, бо фаҳмиши устувор, ки аз мулоҳиза ба вучуд омадааст, мефаҳманд, ки Худованд ҳам вучуд дорад ва ҳам

донисташаванда аст».

Устод Китоби Муқаддаси масеҳиро бо равшании зебо шарҳ дод. Ман аз устои ҳиндуии худ, ки барои аъзои масеҳӣ номаълум буд, фаҳмидам, ки моҳияти бефаноҷи Китоби Муқаддасро дарк кунам ва ҳақиқати изҳороти Масеҳро дарк кунам - бешубҳа, ин сухани ҳаяҷоновартарин ва бераҳмонатарин аст: «Осмон ва замин гузаронанд, аммо суханони ман гузарон нахоҳанд шуд».

16-11

Устодони бузурги Ҳиндустон ҳаёти худро бо ҳамон идеалҳои худотарсе, ки Исоро рӯҳбаланд мекарданд, ташаккул медиҳанд; ин мардон хешовандони эълоншудаи ӯ ҳастанд: «Ҳар кӣ иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, иҷро кунад,...»

бародар, хоҳару модари ман низ ҳамин аст». **16-12** «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, — қайд кард Масеҳ, — пас шумо шогирдони ҳақиқии Ман ҳастед; ва ростиро хоҳед шинохт ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард» **(16-13)**. Ҳама озодихоҳон, ҳокимони худ, йог-масеҳони Ҳиндустон қисми бародарии беохир мебошанд: онҳое, ки ба дониши озодибахши Падари Ягона ноил шудаанд.

«Қиссаи Одам ва Ҳавво барои ман нофаҳмо аст!» — рӯзе дар муборизаҳои аввали худ бо ин масал бо шавқу завқи зиёд мушоҳида кардам. «Чаро Худо на танҳо чуфти гунаҳкорро, балки наслҳои бегуноҳи таваллуднашударо низ ҷазо дод?»

Устод аз шиддати ман бештар аз нодонӣ хурсанд буд. « *Ҳастӣ* рамзи амиқ дорад ва онро бо тафсири аслии дарк кардан мумкин нест», - шарҳ дод ӯ. «Дарахти ҳаёт»-и он бадани инсон аст. Сутунмӯҳра мисли дарахти чаппашуда аст, ки решаҳои он мӯйҳои инсон ва шохаҳои асабҳои афферентӣ ва рафъкунанда мебошанд. Дарахти системаи асаб меваҳои зиёди гуворо ё эҳсосоти дидан, садо, бӯй, таъм ва ламс медиҳад. Дар инҳо инсон метавонад ба таври дуруст лаззат барад; аммо ба ӯ таҷрибаи алоқаи ҷинсӣ, «себ» дар маркази боғи ҷисмонӣ манъ карда шуда буд. **16-14**

«Мор» энергияи печонидашудаи сутунмӯҳраро ифода мекунад, ки асабҳои ҷинсиرو ҳавасманд мекунад. «Одам» ақл аст ва «Ҳавво» эҳсос аст. Вақте ки эҳсосот ё шуури Ҳавво дар ҳар як инсон аз ҷониби ангеаи ҷинсӣ мағлӯб мешавад, ақли ӯ ё Одам низ мағлӯб мешавад. **16-15**

«Худо навъи инсонро бо роҳи ҷисмонии бадани мард ва зан бо қувваи иродаи Худ офарид; ӯ ба навъи нав қудрати офаридани фарзандонро ба ҳамин монанд ато кард». «беайб» ё ба таври илоҳӣ. **16-16** Азбаски зуҳури ӯ дар рӯҳи фардӣ то ҳол ба ҳайвонот маҳдуд буд, ки зери таъсири ғаризаҳо қарор доштанд ва аз имкониятҳои ақли пурра маҳрум буданд, Худо аввалин баданҳои инсониро офарид, ки рамзан Одам ва Ҳавво номида мешуданд. Барои таҳаввулоти муфиди боло, ӯ ҷонҳо ё моҳияти илоҳии ду ҳайвонро ба инҳо интиқол дод. **16-17** Дар Одам ва ё одам ақл бартарӣ дошт; дар Ҳавво ва ё зан эҳсос бартарӣ дошт. Ҳамин тариқ, дугонагӣ ё қутбият, ки асоси ҷаҳони падида аст, ифода ёфт. Ақл ва эҳсос дар як боқӣ мемонанд. бихишти шодмонии ҳамкорӣ, ба шарте ки ақли инсон аз ҷониби энергияи морпечи майлҳои ҳайвонот фиреб нахӯрад.

«Аз ин рӯ, бадани инсон на танҳо натиҷаи эволютсия аз ҳайвонот, балки бо амали офариниши махсуси Худо ба вучуд омадааст. Шаклҳои ҳайвонот барои ифодаи илоҳии пурра хеле ноҳамвор буданд; ба инсон ба таври беназир қобилияти бузурги зеҳнӣ дода шуда буд - «лотуси ҳазорбарг». мағзи сар, инчунин марказҳои пинҳонии шадидан бедоршуда дар сутунмӯҳра.

«Худо, ё Шуури Илоҳӣ, ки дар ҷуфти аввалини офаридашуда мавҷуд аст, ба онҳо маслиҳат дод, ки аз ҳама эҳсосоти инсонӣ лаззат баранд, аммо ба эҳсосоти ламсӣ диққат надиханд. **16-18** Инҳо барои пешгирӣ аз инкишофи узвҳои ҷинсӣ, ки инсониятро бо усули пасти ҳайвоноти наслӣ омехта мекарданд, манъ карда шуданд. Огоҳинома дар бораи эҳё накардани хотираҳои ҳайвоноти дар зеҳни ҳозира мавҷудбуда риоя нашуд. Одам ва Ҳавво бо роҳи наслгирии бераҳмона аз ҳолати шодмонии осмонӣ ба инсони комили аслӣ афтоданд.

"Дониш аз "хуб" ва бадӣ ишора мекунад ба кайҳонӣ дуалистӣ маҷбурӣ Афтидан дар зери ларзиш аз

Майя бо сӯиистифода аз эҳсосот ва ақли худ, ё шуури Ҳавво ва Одам, инсон аз ҳаққи ворид шудан ба боғи осмони худкифои илоҳӣ даст мекашад. **16-19**
Масъулияти шахсии ҳар як инсон ин аст, ки «волидайн» ё табиати дугонаи худро ба як ҳамоҳангии ягона ё бихишт баргардонад.

Вақте ки Шри Юктесвар суханронии худро ба анҷом расонд, ман бо эҳтироми

нав ба саҳифаҳои *Ҳастӣ нигоҳ кардам* . «Устои азиз», гуфтам ман, «бори

.....
аввал ман нисбат ба Одам ва Ҳавво масъулияти фарзандии худро эҳсос

мекунам!»

16-1 : Аз астрономӣ истинодҳо дар қадимӣ Ҳинду навиштаҳои муқаддас, олимони доштан буд қодир ба дуруст муайян кардан санаҳои муаллифон. Дониши илмӣ ришиҳо хеле бузург буд; дар *Каушитаи Брахмаи* мо астрономии дақиқро пайдо мекунем. порчаҳо ки намоиш ки дар 3100 пеш аз милод ҳиндуҳо буданд дур пешрафта дар астрономия, ки дошт як арзиши амалӣ дар муайян кардани вақтҳои мусоид барои маросимҳои астрологӣ. Дар мақолае дар *East-West* , феввали соли 1934, хулосаи зерин дар бораи *Ҷиотӣ* ё маҷмӯи рисолаҳои астрономии ведӣ оварда шудааст: "Он дорои ривоятҳои илмӣ мебошад, ки Ҳиндустонро дар сафи пеши ҳамаи миллатҳои қадим нигоҳ медошт ва онро ба макони ҷӯяндагони дониш табдил дод. *Брахмагуптаи хеле қадимӣ...* , як аз *Ҷиотӣ* корҳо, аст як астрономӣ рисола муомила бо чунин масъалаҳо мисли гелиоцентрикӣ ҳаракати сайёраҳои баданҳо дар мо офтобӣ система, майл аз эклиптикӣ, заминӣ кураҳои шакл, инъикосёфта рӯшноӣ гардиши Моҳ, гардиши ҳаррӯзаи меҳвари Замин, мавҷудияти ситораҳои муқаррарӣ дар Роҳи Қаҳқашон, қонуни ҷозиба ва дигар далелҳои илмӣ, ки дар ҷаҳони Ғарб то замони Коперник ва Нютон ошкор нашудаанд."

Он аст ҳоло машҳур ки ба истилоҳ "Арабӣ рақамҳо," бе ки рамзҳои пешрафта математика аст душвор буд, дар асри 9, тавассути арабҳо, аз Ҳиндустон, ки дар он ҷо ин системаи қайдкунӣ қадиман ташаккул ёфта буд, ба Аврупо омадааст. Баъдтар рӯшноӣ дар Ҳиндустон васеъ илмӣ мерос ирода будан ёфт дар Д-р П. С. Рей *Таърих*

" *Аз Ҳинду химия ва дар китоби доктор Б.Н. Сил " Илмҳои мусбати ҳиндуҳои қадим*

16-2 : Дар баракат ки ҷараёнҳо аз танҳо манзара аз як авлиё

16-3 : Як аз духтарон кӣ ман оила интиҳобшуда мисли як имконпазир арӯс барои ман, баъдтар оиладор ман ҷиян, Прабхас Чандра Гхосе.

16-4 : А силсила аз сездар мақолаҳо дар таърихӣ тасдиқ аз Шри Юктесвар *Юга* назария пайдо шуд дар маҷалла *Шарқ-Ғарб* (Лос Анҷелес) аз сентябр, 1932, ба сентябр, 1933. 16-

.5: Дар соли 12,500-и мелодӣ

16-6 : Дар Ҳинду навиштаҳои муқаддас ҷой ҳозир асри ҷаҳон мисли руҳдод дар дохили *Кали Юга* аз як бисёр дарозтар универсалӣ давраи баробарӣ нисбат ба давраи оддии 24,000-солаи баробарӣ, ки Шри Юктесвар бо он сарукар дошт, камтар аст. Давраи умумиҷаҳонии Навиштаҳои Муқаддас 4,300,560,000 солро ташкил медиҳад ва Рӯзи Офариниш ё давомнокии умреро, ки ба сайёраи мо таъин шудааст, чен мекунад. система дар он ҳозир шакл Ин васеъ фигура додашуда аз ҷониби ришиҳо аст асосёфта дар як муносибат байни дарозӣ соли офтобӣ ва зарби P_1 (3.1416, нисбати дарозии давра ба диаметри давра).

Дар ҳаёт фосила барои як тамоми коинот, мувофиқи ба қадимӣ фолбинҳо, аст 314,159,000,000,000 офтобӣ солҳо, ё
". "Як Синну сол аз Брахма

Олимони смета ҳозир синну сол аз замин ба будан дар бораи ду миллиард солҳо, асос онҳо хулосаҳо дар як омӯзиш аз ҷайбҳои сурбӣ чап мисли як натиҷа аз радиоактивӣ дар сангҳо. Дар Ҳинду навиштаҳои муқаддас эълон кардан ки як замин чунин мисли аз онҳо мо аст ҳалшуда барои як нафар аз ду сабабҳо: сокинони мисли як

тамоми шудан ҳарду комилан хуб ё комилан бадӣ Дар ҷаҳонбин ҳамин тариқ қувваеро ба вучуд меорад, ки
. атомҳои асирро, ки ҳамчун Замин якҷоя нигоҳ дошта мешаванд, раҳо мекунад

Даҳшатнок эълонҳо ҳастанд гоҳ-гоҳ нашршуда дар бораи як ногузир "Поён аз ҷаҳон." Дар охирин пешгӯӣ аз
Бало аз ҷониби Реверенд Час. Г. Лонг аз Пасадена дода шуд, ки ошкоро "Рӯзи қиёмат"-ро ба 21 сентябри соли
1945 муқаррар кард. Хабарнигорони *Юнайтед Пресс* андешаи маро пурсиданд; ман фаҳмондам, ки давраҳои
ҷаҳон мувофиқи нақшаи илоҳӣ бо тартиби муайян пеш мераванд. Ҳеҷ гуна фурӯпошии заминӣ дар назар нест; ду
миллиард соли давраҳои болоравӣ ва поёнравиӣ баробарӣ ҳанӯз дар сайёраи мо дар шакли кунунии худ дар
пешанд. Рақамҳое, ки аз ҷониби ришиҳо барои асрҳои гуногуни ҷаҳон дода шудаанд, сазовори омӯзиши
.бодикҷат дар Ғарб мебошанд; маҷаллаи *Тайм* (17 декабри соли 1945, саҳ. 6) онҳоро "омори таскинбахш" номид

16-7 : боб VI:13.

16-8 : "The рӯшноӣ аз бадан аст чашм: бинобар ин кай аз он шумо чашм аст ягона, ту тамоми бадан инчунин аст пур аз рӯшноӣ; аммо вақте ки аз он шумо чашм аст бадӣ, ту бадан инчунин аст пур аз торикӣ Андешидан ғӯш додан бинобар ин ки рӯшноӣ ки аст дар ту будан не торикӣ» - *Луқо* 11:34-35.

16-9 : Як аз шаш системаҳо аз Ҳинду фалсафа. *Санкхья* таълим медиҳад ниҳой озодкунӣ тавассути дониш аз бисту панҷ принцип, ки аз *пракритӣ* ё табиат сар карда, бо *пуруша* ё рӯҳ хотима меёбанд.

16-10 : *Санкхья Афоризмҳо* ,

1:92. 16-11: *Матто* 24:35.

16-12 : *Матто* 12:50.

16-13 Юҳанно 8:31-32. *Юҳанно* Муқаддас шаҳодат додааст: «Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ёро қабул карданд, Ё қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд». ҳатто ба онҳо ки бовар кардан дар Ё ном (ҳатто ба онҳо Ташкили Тантурустии Ҷаҳон ҳастанд таъсисёфта дар Масеҳ Ҳушёрӣ)." - *Ҷон* 1:12.

16-14 : "Мо май ҳӯрдан аз мева аз дарахтон аз боғ: аммо аз мева аз дарахт ки аст дар миёна аз Худо гуфт: «Аз он нахӯред ва ба он даст нарасонед, ки мабодо бимиред» (*Ҳастӣ* 3:2-3).

16-15 : "The зан кӣ ту гавест ба будан бо ман, вай дод ман аз дарахт, ва Ман кард ҳӯрдан. Дар зан гуфт, Мор маро фиреб дод ва ман ҳӯрдам» (*Ҳас* . 3:12-13).

16-16 : "Пас Худо офарида шудааст мард дар Ё худ тасвир, дар тасвир аз Худо офарида шудааст Ё ёро; мард ва зан офарида шудааст Ё онҳо. Ва Худо муборак онҳо, ва Худо гуфт ба онҳо, Бошед самарабахш ва зарб кардан, ва пурра кардан замин, ва итоат кардан он." - *Генерал* 1 :27-28.

16-17 : "Ва Худованд Худо ташаккулёфта мард аз ҷанг аз замин, ва нафас кашидан ба Ё бинӣ нафас аз ҳаёт; ва одам ҷони зинда шуд» (*Ҳас* . 2:7).

16-18 : "Ҳоло мор (ҷинсӣ қувва) буд Бештар нозук нисбат ба ҳар гуна ҳайвон аз майдон" (ҳар гуна дигар ҳиссиёт аз бадан). - *Генерал* 3 :1.

16-19 : «Ва Худованд Худо боғе дар Адан ба самти шарқ шинонд; ва он мардеро, ки офарида буд, дар он ҷо гузошт.» - *Ҳас* . 2:8. «Бинобар ин Худованд Худо ёро аз боғи Адан фиристод, то заминеро, ки аз он гирифта шудааст, кишт кунад.» - *Ҳас* . 3:23. Марди илоҳӣ, ки бори аввал аз ҷониби Худо офарида шудааст, шуури Ё дар як чашми ягонаи қодир дар пешонӣ ҷойгир буд. (ба самти шарқ). Дар қомилан эҷодӣ қудратҳо аз Ё ирода, мутамарказ дар ки нуқта, буданд гумшуда ба мард кай Ё оғоз ёфт ба "то заминаи" табиати ҷисмонии Ёст.

БОБ: 17

Саси Ва Дар Се Ёқутҳо

"Зеро ту ва ман писар фикр кардан ҳамин тавр хеле аз Свами Шри Юктесвар, Ман ирода гирифтани як нигоҳ дар ёро." Дар

Оҳанги овози доктор Нараян Чундер Рой нишон медод, ки ӯ майли нимхирадмандонро шӯхӣ мекард. Ман хашми худро бо беҳтарин анъанаҳои дини насронӣ пинҳон кардам.

Ҳамсафари ман, ҷарроҳи байторӣ, як шахси бегонапараст буд. Писари хурдии ӯ Сантош аз ман хоҳиш карда буд, ки ба падараш таваҷҷӯҳ зоҳир кунам. То ҳол кумаки бебаҳои ман каме ноаён буд.

Рӯзи дигар доктор Рой маро ба оромгоҳи Серампур ҳамроҳӣ кард. Пас аз он ки Устод ба ӯ мусоҳибаи кӯтоҳе дод, ки аксаран бо хомӯшии стоикӣ аз ҳарду тараф қайд карда шуд, меҳмон бо шитоб аз он ҷо рафт.

«Чаро мурдари ба ашрам меоранд?» Шри Юктесвар ҳамин ки дар ба рӯи шубҳаманди Калкутта баста шуд, бо савол ба ман нигарист.

"Ҷаноб! Духтур хеле зинда аст!"

"Аммо дар як кӯтоҳ вақт ӯ ирода

будан мурда."

Ман дар ҳайрат мондам. "Ҷаноб, ин барои писараш зарбаи саҳт хоҳад буд. Сантош бо вучуди ин умед дорад, ки вақт барои тағйир додани назари моддии падараш фаро расад. Аз шумо, устод, илтимос мекунам, ки ба ин мард кумак кунед."

— Хуб, ба хоҳири шумо. — Чехраи устоди ман бепарво буд. — Духтури аспасавори мағрур аз бемории диабет хеле дур шудааст, гарчанде ки инро намедонад. Пас аз понздаҳ рӯз ӯ ба бистараш меравад. Табибон ӯро гумшуда меҳисобанд; вақти табиӣ тарк кардани ин замин аз имрӯз шаш ҳафта аст. Аммо, бо шафоати шумо, дар он рӯз ӯ шифо меёбад. Аммо як шарт вучуд дорад. Шумо бояд ӯро маҷбур кунед, ки дастбанди астрологӣ пӯшад; ӯ бешубҳа пеш аз ҷарроҳӣ мисли яке аз аспҳояш бо зӯрӣ эътироз хоҳад кард! — Устод хандид.

Пас аз хомӯшӣ, ки дар он ман фикр мекардам, ки чӣ гуна ман ва Сантош метавонем маҳорати таҳқиромезро нисбат ба духтури саркаш беҳтар истифода барем, Шри Юктесвар ифшои бештаре кард.

«Ҳамин ки мард шифо ёбад, ба ӯ маслиҳат диҳед, ки гӯшт нахӯрад. Аммо, ӯ ба ин маслиҳат гӯш намедихад ва пас аз шаш моҳ, ҳамон тавре ки худро беҳтарин ҳис мекунад, мемирад. Ҳатто он шаш моҳ Танҳо бо илтимоси шумо умри ӯ тамдид карда мешавад."

Рӯзи дигар ман ба Сантош пешниҳод кардам, ки аз заргар дастбанд фармоиш диҳад. Он пас аз як ҳафта омода шуд, аммо доктор Рой аз пӯшонидани он худдорӣ кард.

«Ман саломатии беҳтарин дорам. Шумо ҳеҷ гоҳ маро бо ин хурофотҳои астрологӣ ба ҳайрат намеоред.» Духтур бо хашм ба ман нигарист.

Ман бо ханда ба ёд овардам, ки Устод ин мардро ба таври одилона ба аспилоғар муқоиса карда буд. Ҳафт рӯзи дигар гузашт; духтуре, ки ногаҳон бемор шуд, бо фурутанӣ розӣ шуд, ки дастбандро пӯшад. Ду ҳафта пас, духтури ҳозир ба ман гуфт, ки ҳолати бемораш ноумедкунанда аст. Ў тафсилоти даҳшатноки харобиҳои аз диабет расонидашударо пешниҳод кард.

Ман ларзид ман сар. "Ман гуру дорад гуфт ки, баъд аз як беморӣ пойдор як моҳ, Д-р Рой ирода будан хуб."

Духтур бо нобоварӣ ба ман нигарист. Аммо ӯ ду ҳафта пас маро бо нигоҳи узрхоҳона ҷустуҷӯ кард.

«Доктор Рой комилан шифо ёфтааст!» — нидо кард ӯ. «Ин ҳодисаи аҷибтарин дар таҷрибаи ман аст. Ман ҳеҷ гоҳ надида будам, ки марди дар ҳоли марг будан чунин бозгашти нофаҳмо нишон диҳад. Устои шумо бояд воқеан пайғамбари шифобахш бошад!»

Баъд аз як мусоҳиба бо доктор Рой, ки дар он ман маслиҳати Шри Юктесварро дар бораи парҳези бе ғӯшт такрор кардам, ман он мардро шаш моҳ дигар надидам. Як бегоҳ, вақте ки ман дар майдони хонаи оилаам дар кӯчаи Гурпар нишаста будам, ӯ барои сӯҳбат истод.

«Ба муаллимат бигӯ, ки бо хӯрдани зуд-зуд ғӯшт, ман қувватамро пурра барқарор кардам. Ақидаҳои ғайриилмӣ ӯ дар бораи парҳез ба ман таъсир нарасонданд.» Дуруст буд, ки доктор Рой ба саломатӣ нигоҳ мекард.

Аммо рӯзи дигар Сантош аз хонааш дар кӯчаи дигар давида назди ман омад. "Имрӯз субҳ падарам ҷон дод!"

Ин ҳолат яке аз аҷибтарин таҷрибаҳои ман бо Устод буд. Ӯ ҷарроҳи саркаши байторро сарфи назар аз беэътиноияш шифо дод ва мӯҳлати табиӣ ин мардро дар рӯи замин шаш моҳ дароз кард, танҳо ба шарофати дуои самимии ман. Шри Юктесвар дар меҳрубонии худ бепоён буд, вақте ки... бо дуои фаврии як мӯъмин рӯбарӯ шуд.

Имтиёзи аз ҳама ифтихори ман ин буд, ки дӯстони коллеҷамро барои мулоқот бо устодам даъват кунам. Бисёре аз онҳо либоси академии мӯди худро — ҳадди ақал дар ашрам! — як сӯ мегузоштанд.

Яке аз дӯстони ман, Саси, як қатор рӯзҳои истироҳатии хушро дар Серампур гузаронд. Устод ба писар хеле ошиқ шуд ва аз он ки ҳаёти шахсии ӯ бетартиб ва ноором буд, афсӯс хӯрд.

— Саси, агар ислоҳ нашавӣ, як сол пас ту ба бемории хатарнок гирифтор мешавӣ. — Шри Юктесвар бо меҳру муҳаббат ба дӯстам нигарист. — Муқунда шӯҳид аст: баъдтар нагӯй, ки ман туро огоҳ накардам.

Сасӣ хандид. "Устод, ман ба шумо воғузур мекунам, ки дар ҳолати ғамангези худам хайрияи ширини кайҳонро ҷалб кунед! Рӯҳи ман омода аст, аммо иродаам заиф аст. Шумо ягона наҷотдиҳандаи ман дар рӯи замин ҳастед; ман ба чизи дигаре бовар надорам."

"Дар камтарин ту бояд пӯшидан як дукарата кабуд ёкут. Он ирода Кӯмак шумо."

"Ман наметавонад имкон додан як. Ба ҳар ҳол, азиз гурудӣ, агар мушкилот меояд, Ман пурра бовар кардан ту ирода муҳофизат кардан ман."

— Баъди як сол шумо се ёкути сапфир меоред, — бо овози рамзӣ ҷавоб дод Шри Юктесвар. — Он гоҳ онҳо бефоида хоҳанд буд.

Дар ин сӯҳбат тағйиротҳо мунтазам ба амал меомаданд. «Ман ислоҳ карда наметавонам!» — бо ноумедии хандаовар мегуфт Сасӣ. «Ва эътимоди ман ба шумо, Устод, барои ман аз ҳар санг гаронбаҳотар аст!»

Як сол пас ман дар хонаи шогирдаш Нарен Бабу дар Калкутта ба меҳмонии устодам рафтам. Тақрибан соати даҳи субҳ, вақте ки ман ва Шри Юктесвар дар меҳмонхонаи ошёнаи дуҷум оромона нишаста будем, садои кушода шудани дарро шунидам. Устод қомати худро рост кард.

— Ин ҳамон Саси аст, — бо ҷиддият гуфт ӯ. — Сол ба охир расид; ҳарду шушаш аз кор монданд. Ӯ маслиҳати маро нодида гирифт; ба ӯ бигӯ, ки намехоҳам ӯро бубинам.

Ман аз саҳтгирии Шри Юктесвар нимҳайрон шуда, аз зинапоя поён

давидам. Сасӣ боло мерафт. "Эй Мукунда! Умедворам, ки Устод дар ин

ҷост; ман тахмин задам, ки шояд ӯ бошад."

"Бале, аммо ӯ не орзу ба будан ноором шудааст."

Сасӣ гирия кард ва аз паҳлӯям гузашт. Ӯ худро ба пойҳои Шри Юктесвар партофт ва се ёкути зеборо дар он ҷо гузошт.

"Устодаи ҳамадон, табибон мегӯянд, ки ман гирифтори сили шадид ҳастам! Онҳо ба ман бештар аз се моҳи дигар намедиханд! Ман бо фурутанӣ аз шумо кӯмак мехоҳам; ман медонам, ки шумо метавонед маро шифо диҳед!"

«Оё ҳоло каме дер нашудааст, ки дар бораи ҳаётатон хавотир шавед? Бо ҷавохироти худ равед; вақти истифодаи онҳо гузаштааст.» Сипас устод дар хомӯшии беохир мисли сфинкс нишаст ва гирияҳои писарбача ӯро раҳмдилӣ талабиданд.

Як эътиқоди ботинӣ ба ман омад, ки Шри Юктесвар танҳо умқи имони Сасиро ба қудрати шифобахши илоҳӣ месанҷад. Як соат пас, вақте ки Устод нигоҳи ҳамдардона ба дӯсти дар хобидаи ман гардонд, ман ҳайрон нашудам.

«Бархез, Саси; чӣ қадар ғавғо дар хонаи дигарон мекуни! Ёкутҳои худро ба заргар баргардон; онҳо ҳоло хароҷоти нолозиманд. Аммо дастбанди ситорашиносӣ бигир ва онро пӯш. Натарс; пас аз чанд ҳафта ту шифо меёби».

Табассуми Сасӣ чеҳраи пур аз ашкро мисли офтоби ногаҳонӣ дар болои манзараи намнок равшан кард. "Устодаи азиз, оё ман доруҳои таъинкардаи табибонро истеъмол кунам?"

Нигоҳи Шри Юктесвар тӯлонӣ буд. "Ҳамон тавре ки меҳоҳӣ, онҳоро бинӯш ё парто; ин тавр мешавад." муҳим нест. Иваз кардани мавқеъҳои офтоб ва моҳ нисбат ба мурдани шумо аз сил эҳтимоли бештар дорад." Ё ногаҳон илова кард: "Ҳоло бирав, пеш аз он ки ман фикрамро дигар кунам!"

Дӯстам бо таъзими хашмгин саросемавор рафт. Ман дар тӯли чанд ҳафтаи оянда чанд маротиба ба аёдати ӯ рафтам ва аз бадтар шудани вазъи ӯ саҳт тарсидам.

"Саси наметавонад охирин тавассути шаб." Инҳо калимаҳо аз ӯ духтур, ва тамошо аз ман

дӯстам, ки қариб ба скелет табдил ёфт, маро фавран ба Серампур фиристод.
Устои ман ба гузориши пур аз ашк хунук гӯш дод.

"Чаро кардан ту омадан Ин ҷо ба ташвиш додан ман? Шумо доштан аллакай шунида шуд ман кафолат додан Саси аз ӯ барқароршавӣ."

Ман бо ҳайрати зиёд дар пеши ӯ таъзим кардам ва ба сӯи дар рафтам. Шри Юктесвар ҳеҷ сухани ҳайрухуш нагуфт, балки ба хомӯшӣ фуру рафт, чашмони кушодааш нимкушода буданд ва дидорашон ба ҷаҳони дигар гурехт.

Ман фавран ба хонаи Саси дар Калкутта баргаштам. Бо ҳайрат дӯстамро дидам, ки нишаста шир менӯшид.

"Эй Мукунда! Чӣ мӯъҷиза! Чор соат пеш ман ҳузури Устодро дар утоқ ҳис кардам; нишонаҳои даҳшатноки ман фавран нопадид шуданд. Ман ҳис мекунам, ки бо файзи ӯ комилан сиҳатам."

Пас аз чанд ҳафта, Саси аз ҳарвақта лоғартар ва саломатии беҳтаре пайдо кард. **17-1** Аммо беназири ӯ вокуниш ба шифоёбии ӯ ранги ношукрӣ дошт: ӯ кам ба назди Шри Юктесвар мерафт! Рӯзе дӯстам ба ман гуфт, ки аз тарзи зиндагии қаблии худ чунон саҳт пушаймон аст, ки аз рӯ ба рӯ шудан бо Устод шарм медорад.

Ман танҳо ба ҳулосае омадам, ки бемории Сасӣ таъсири муқобиле доштааст, ки иродаи ӯро саҳт карда, одобашро вайрон кардааст.

Ду соли аввали таҳсилам дар Коллеҷи калисои Шотландия ба охир мерасид. Дар дарсҳо иштироки ман хеле суст буд; он чизе, ки ман мекардам, танҳо барои нигоҳ доштани сулҳ бо оилаам буд. Ду муаллими хусусии ман мунтазам ба хонаам меомаданд; ман мунтазам ғоиб будам: ман метавонам ҳадди аққал як муқаррариро дар касби таҳсилии худ мушоҳида кунам!

Дар Ҳиндустон, ду соли бомуваффақияти таҳсил дар коллеҷ дипломи миёнаравии санъатро меорад; сипас донишҷӯ метавонад ду соли дигар ва дараҷаи бакалаврии худро интизор шавад.

Имтиҳонҳои ниҳии фанҳои миёна дар пеш буданд. Ман ба Пурӣ гурехтам, ки устодам дар он ҷо чанд ҳафта буд. Бо умеди норавшан, ки ӯ ба ҳозир нашудани ман дар дарс иҷозат медиҳад. Дар финал, ман аз омодагии шармовари худ нақл кардам.

Аммо Устод бо табассуми тасаллӣ гуфт: «Шумо аз таҳти дил вазифаҳои рӯҳонии худро иҷро кардед ва натавонистед аз фаромӯш кардани қорҳои донишгоҳӣ худдорӣ кунед. Барои ҳафтаи оянда бо ҷидду ҷаҳд ба китобҳои худ машғул шавед: шумо аз озмоиши худ бемуваффақият мегузаред».

Ман ба Калкутта баргаштам ва ҳама шубҳаҳои мантиқиеро, ки гоҳ-гоҳ бо масхараи асабонӣ ба миён меомаданд, бо қатъият пинҳон кардам. Аз кӯҳи китобҳои рӯи мизам гузашта, худро мисли сайёҳе ҳис мекардам, ки дар биёбон гум шудааст. Давраи тӯлонии мулоҳиза ба ман илҳами наҷотбахш овард. Кушодани ҳар як китобро тасодуфан гирифта, ман танҳо он саҳифаҳоро омӯхтам, ки бо чунин тарз кушода буданд. Бо дарназардошти ин курс дар давоми ҳаҷдаҳ соат дар як рӯз дар тӯли як ҳафта, ман худро ҳақдор медонистам, ки ба ҳамаи наслҳои оянда дар бораи санъати пур кардани матн маслиҳат диҳам.

Рӯзҳои баъдӣ дар толорҳои ташхис сафедкунии ман барои тартиби гӯё тасодуфӣ буд. Ман аз ҳама имтиҳонҳо, гарчанде ки бо каме гузаштам. Табрикоти дӯстон ва оилаам бо нутфаҳои бемаънӣ омехта шуда, ҳайронӣ ҳис мекарданд.

Вақте ки аз Пури баргашт, Шри Юктесвар ба ман сюрпризи гуворое дод: "Таҳсили шумо дар Калкутта ба охир расид. Ман мебинам, ки шумо ду соли охири кори донишгоҳии худро дар ин ҷо, дар Серампура, идома медиҳед."

Ман дар ҳайрат мондам. "Чаноб, дар ин шаҳр курси бакалаври санъат вучуд надорад." Коллеҷи Серампура, ягона муассисаи таҳсилоти олӣ, танҳо курси дусоларо дар соҳаи санъати миёна пешниҳод мекард.

Устод бо табассуми шӯҳӣ гуфт: "Ман хеле пир шудаам, ки барои шумо хайрия ҷамъ кунам. Фикр мекунам, ки бояд ин масъаларо тавассути каси дигар ҳал кунам."

Ду моҳ пас, профессор Ҳоуэллс, президенти Коллеҷи Серампура, ошкоро эълон кард, ки барои пешниҳоди курси чорсола маблағҳои кофӣ ҷамъ овардааст. Коллеҷи Серампура ба филиали Донишгоҳи Калкутта табдил ёфт. Ман яке аз аввалин донишҷӯёне будам, ки ҳамчун номзади АВ ба Серампура дохил шудам.

"Туруҷӣ, ту бо ман чӣ қадар меҳрубонӣ! Ман орзу мекардам, ки Калкуттара тарк кунам ва ҳар рӯз дар Серампура дар паҳлӯи ту бошам. Профессор Ҳоуэллс тасаввур намекунад, ки ба кӯмаки хомӯшонаи ту чӣ қадар қарздор аст!"

Шри Юктесвар бо ҷиддияти масхараомез ба ман нигарист. "Акнун ба ту лозим намеояд, ки ин қадар соатро дар қатора гузаронӣ; чӣ қадар вақти холи барои таҳсилат! Шояд ту камтар ба як шахси беҳудагӯ ва бештар ба як донишманд табдил ёбӣ." Аммо ба таври номаълум оҳанги ӯ аз эътиқод маҳрум буд.

.....
17-1 : Дар Соли 1936 Ман шунида шуд аз як дӯст ки Саси буд ҳанӯз дар аъло саломатӣ.

БОБ: 18

А Муҳаммадӣ Аҷоиб- Коргар

«Солҳо пеш, дар ҳамин ҳуҷрае, ки шумо ҳоло дар он зиндагӣ мекунед, як мӯъҷизакори исломӣ дар пеши назари ман чор мӯъҷиза нишон дод!»

Шри Юктесвар сохташуда ин ҳайратовар изҳорот дар давоми $\bar{u}$ аввал боздид ба
ман нав чорякҳо

Дарҳол пас аз дохил шудан ба коллеҷи Серампур, ман дар як хонаи истиқоматии наздик бо номи *Ланти ҳучра гирифта*м. Ин як қасри хиштии кӯҳна буд, ки дар рӯ ба рӯи Ганг ҷойгир буд.

«Устод, ҷӣ тасодуф! Оё ин деворҳои нав оро додашуда воқеан бо хотираҳои қадимӣ ҳастанд?» Ман бо шавқи бедор ба ҳучраи оддии худ нигоҳ кардам.

— Ин қиссаи тӯлонӣ аст, — устоди ман бо ёди табассум гуфт. — Номи *факири 18-1* Афзалхон буд. Ӯ қудратҳои фавқулодаи худро тавассути воҳӯрии тасодуфӣ бо як ёги ҳинду ба даст оварда буд.

«Писарам, ташнаам; барои ман об биёр». Рӯзе як *санниясии пур аз хок аз Афзал дар айёми кӯдакиаш дар деҳаи хурди шарқии Бангол ин дархостро кард*.

"Устод, Ман ҳастам як Муҳаммадӣ. Ҷӣ хел метавонист ту, як Ҳинду, қабул кардан як нӯшокӣ аз ман дастҳо?

«Ростгӯии ту маро шод кард, фарзандам. Ман қоидаҳои фирқагароии худобехабарро риоя намекунам. Бирав; зуд ба ман об биёр».

"Афзал" эҳтиромкунанда итоаткорӣ буд мукофотонидашуда аз ҷониби як меҳрубон нигоҳ аз ёга.

«Шумо кармаи хубе аз ҳаёти гузашта доред», — бо ҷиддият қайд кард ӯ. «Ман ба шумо як усули муайяни ёгаро меомӯзонам, ки ба шумо ҳукмронии яке аз оламҳои ноаёнро медиҳад. Қудратҳои бузурге, ки ба шумо тааллуқ хоҳанд дошт, бояд барои мақсадҳои арзанда истифода шаванд; ҳеҷ гоҳ онҳоро худхоҳона истифода набаред! Мутаассифона, ман мефаҳмам, ки шумо аз гузашта тухми майлҳои харобиоварро овардаед. Ба онҳо иҷозат надихед, ки бо об додани амалҳои нави бад сабзанд. Мураккабии шумо Кармаи қаблӣ чунин аст, ки шумо бояд ин ҳаётро барои мувофиқ кардани дастовардҳои ёгаи худ бо ҳадафҳои олии башардӯстона истифода баред.

"Баъд аз дастурдиҳӣ ҳайрон писарбача дар як мураккаб техника, устод нопадид шуд.

"Афзал бист сол бо садоқат машқҳои ёгаи худро риоя мекард. Корнамоиҳои мӯъҷизавии ӯ таваҷҷӯҳи ҳамаро ба худ ҷалб мекарданд. Чунин ба назар мерасад, ки ҳамеша ўро рӯҳи бечоне ҳамроҳӣ мекард, ки ўро "Ҳазрат" меномид. Ин мавҷудоти ноён тавонист хурдтарин хоҳиши ФАКИРро иҷро кунад."

"Афзал ба огоҳии соҳибаш аҳамият надода, аз қудратҳои худ сӯиистифода кардан гирифт. Ҳар чизе, ки ӯ ба он даст мерасонд ва сипас иваз мекард, ба зудӣ бе ягон нишона нопадид мешуд. Ин ҳодисаи нохушоянд одатан Муҳаммадро ба як меҳмони номатлуб табдил меод!

"Ў гоҳ-гоҳ ба мағозаҳои калони ҷавохирот дар Калкутта мерафт ва худро ҳамчун харидори эҳтимолӣ муаррифӣ мекард. Хар гуна ҷавохироте, ки ӯ ба даст мегирифт, пас аз тарк кардани мағоза нопадид мешуд."

"Афзал аксар вақт бо садҳо донишҷӯ ихота мешуд, ки ба умеди омӯхтани асрори ӯ ҷалб мешуданд. Фақир гоҳ-гоҳ онҳоро ба сафар бо худ даъват мекард. Дар истгоҳи роҳи оҳан ӯ тавонист як даста чиптаҳоро ламс кунад. Онҳоро ба котиб баргардонида, қайд мекард: "Ман фикрамро дигар кардам ва ҳоло онҳоро намехарам." Аммо вақте ки ӯ бо ҳамроҳонаш ба қатора савор шуд, Афзал чиптаҳои заруриро дошт. **18-2**

"Ин корнамоиҳо як шӯру ғавғои хашмгинро ба вучуд оварданд; заргарони банголӣ ва фурушандагони чипта аз асабҳои худ маҳрум шуданд! Полисе, ки меҳост Афзалро дастгир кунад, худро нотавон ёфт; *Фақир* метавонист далелҳои айбдоркунандаро танҳо бо гуфтани «Ҳазрат, инро аз худ дур кун» аз байн барад.

Шри Юктесвар аз ҷояш бархоста, ба айвони утоқи ман, ки ба дарёи Ганг менигарист, рафт. Ман аз паси ӯ рафтам, бо шавқи бештар дар бораи рафлҳои аҷиби Муҳаммадӣ шунидам.

«Ин хонаи *Пантҳӣ* қаблан ба дӯстам тааллуқ дошт. Ӯ бо Афзал ошно шуд ва аз ӯ хоҳиш кард, ки ин ҷо бошад. Дӯстам тақрибан бист ҳамсояро, аз ҷумла худамро, даъват кард. Ман он вақт ҷавон будам ва дар бораи ин *фақири бадном кунҷковии зиёд ҳис мекардам*». Устод хандид. «Ман чорае андешидам, ки чизеро аз пӯшонидани қиматбаҳо нагирам!» Афзал кунҷковона ба ман нигарист ва сипас гуфт:

«Шумо дастони пурқудрат доред. Ба боғ поён равед; санги ҳамвор гиред ва номи худро бо ҷӯб дар он нависед; сипас сангро то ҳадди имкон ба Ганг партоед».

«Ман итоат кардам. Ҳамин ки санг дар зери мавҷҳои дур нопадид шуд, он мусулмон боз ба ман муроҷиат кард:

"Пур кунед як дег бо Ганг об наздик пеш аз ин хона.

"Баъд аз Ман дошт баргашт бо як кишти аз об, *фақир* фарёд зад, Ҳазрат, гузоштан санг дар дег!

«Санг фавран пайдо шуд. Ман онро аз зарф кашидам ва имзоамро мисли вақте ки хоно ёфтам...» Ман онро навишта будам.

"Бобу, **18-3** яке аз дӯстони ман дар ҳучра соат ва занҷири тиллоии антиқаи ғафс дошт. *Фақир* бо ҳайрати бад онҳоро аз назар гузаронд. Ба зудӣ онҳо нопадид шуданд!

"Афзал, Лутфан бозгашт ман қадрдонӣ мероси меросӣ! Бабу буд қариб дар ашк.

"Муҳаммад муддате хомӯш монд ва сипас гуфт: "Шумо панҷсад рупия дар сейфи оҳанин доред. Онҳоро назди ман биёред ва ман ба шумо мегӯям, ки соататонро аз кучо пайдо кунед."

"Бобуи ғамгин фавран ба сӯи хонааш рафт. Ӯ зуд баргашт ва ба Афзал маблағи лозимиро дод."

«Ба пули хурди назди хонаат рав», — дастур дод *фолбин* ба Бобу. «Аз Ҳазрат бихоҳ,

то соат ва занҷирро ба ту диҳад».

"Бобу шитоб дур. Фаъол ӯ бозгашт, ӯ буд пӯшидан як табассум аз сабукӣ ва не ҷавохирот да ман чӣ.

«Вақте ки ман ба Ҳазрат фармон додам, — эълон кард ӯ, — соати ман аз ҳаво ба дасти ростам афтод! Шумо метавонед боварӣ дошта бошед, ки ман мероси гаронбаҳоро пеш аз он ки ба гурӯҳ дар ин ҷо ҳамроҳ шавам, дар сейфи худ қулф кардам!»

"Дӯстони Бобу, шоҳидони фоҷиаи фидия барои соат, бо ғазаб ба Афзал менигаристанд. Акнун ӯ оромона сухан мегуфт."

"Лутфан ном ҳар гуна нӯшокӣ ту хоҳиш; Ҳазрат ирода офаридан онро."

"Якчанд нафар шир, дигарон шарбатҳои мева талаб карданд. Вақте ки Бобу асабонӣ вискӣ талаб кард, ман чандон ҳайрон нашудам! Муҳаммад фармон дод; Ҳазрати итоаткор зарфҳои мӯҳршударо фиристод, ки ба ҳаво парвоз мекарданд ва ба фарш меафтоданд. Ҳар кас нӯшокӣ дилхоҳашро ёфт."

"Ваъдаи чорумин дастоварди аҷиби рӯз бешубҳа барои мизбони мо қаноатбахш буд: Афзал пешниҳод кард, ки фавран ҳӯроки нисфирӯзӣ пешниҳод кунад!"

«Биёед гаронтарин ҳӯроқҳоро фармоиш диҳем», — бо ғамгинӣ пешниҳод кард Бобу. — Ман ба панҷсад рупиям ҳӯроки болаззат меҳоҳам! Ҳама чиз бояд дар табақҳои тиллоӣ пешкаш карда шавад!»

«Ҳамин ки ҳар як мард хоҳиши худро баён кард, *фақир* ба Ҳазрати бепоён муроҷиат кард. Садои бузурге баланд шуд; табақҳои тиллоӣ пур аз карриҳои пухташуда, *лучиҳои гарм* ва бисёр меваҳои мавсимӣ аз ҷое ба пои мо афтоданд. Ҳама ҳӯроқҳо болаззат буданд. Пас аз як соат зиёфат, мо аз утоқ баромадан гирифтем. Садои бузурге, ки гӯё табақҳо ҷамъ шуда буданд, моро водор кард, ки ба ақиб гардем. Инак, аз табақҳои дурахшон ва боқимондаҳои ҳӯроқ нишоне набуд.»

— Гуруҷӣ, — суханамро буридам ман, — агар Афзал метавонист ба осонӣ чизҳоеро ба мисли зарфҳои тиллоӣ ба даст орад, пас чаро ӯ ба моликияти дигарон чашм дӯхт?

«*Фақир* аз ҷиҳати рӯҳонӣ хеле рушд накарда буд». «Азхудкунии техникаи муайяни йога ба ӯ имкон дод, ки ба сатҳи астралӣ дастрасӣ пайдо кунад, ки дар он ҳар гуна хоҳиш фавран амалӣ мешавад. Тавассути фаъолияти мавҷудоти астралӣ, Ҳазрат, Муҳаммад метавонист даъват кунад...» атомҳои ҳар як ашё аз энергияи эфирӣ бо амали иродаи пурқудрат. Аммо чунин ашёҳои аз роҳи астралӣ тавлидшуда аз ҷиҳати сохторӣ нопадид мешаванд; онҳоро муддати тӯлонӣ нигоҳ доштан мумкин нест. Афзал ҳанӯз ҳам ба сарвати дунявӣ орзу мекард, ки гарчанде ба даст оварданааш душвортар аст, аммо устувориҳои боэътимодтар дорад."

Ман хандид. "Ин низ баъзан нопадид мешавад аксари бечунучаро!"

«Афзал марди дарки Худо набуд», - идома дод устод. «Мӯъҷизаҳои дорои хусусияти доимӣ ва судманд аз ҷониби авлиёи ҳақиқӣ анҷом дода мешаванд, зеро онҳо худро бо Офаридгори қодири мутлақ мутобиқ кардаанд. Афзал танҳо як марди оддӣ буд, ки қудрати фавқуллодаи ворид шудан ба олами нозуке

дошт, ки одатан то марг ба он намеदारомад».

"Ман фаҳмидан ҳоло, Гуружи. Дар пас аз дунё пайдо мешавад ба доштан баъзе дилрабо Вижагиҳо."

Устод розӣ шуд. "Ман баъд аз он рӯз Афзалро дигар надидам, аммо чанд сол пас Бобу ба хонаам омад, то ба ман як гузориши рӯзномаро дар бораи эътирофи оммавии Муҳаммад нишон диҳад. Аз он далелҳоеро, ки ман ба шумо дар бораи таъйини аввали Афзал аз як гуруи ҳиндӯӣ нақл кардам, фаҳмидам."

Мӯҳтавои қисми охири ҳуҷҷати нашршуда, чунон ки Шри Юктесвар ба ёд овардааст, чунин буд: «Ман, Афзалхон, ин суҳанонро ҳамчун амали тавба ва ҳушдор барои онҳое, ки меҷӯянд, менависам». соҳиби қудратҳои мӯъҷизавӣ. Солҳо боз ман қобилиятҳои аҷоибро, ки тавассути ғайби Худо ва оғоям ба ман дода шудаанд, сӯиистифода мекардам. Ман аз худписандӣ маст шудам ва эҳсос мекардам, ки аз қонунҳои оддии ахлоқӣ берун ҳастам. Рӯзи ҳисобу китоби ман ниҳоят фаро расид.

"Ба наздикӣ ман дар роҳе берун аз Калкутта бо як пирамарде вохӯрдм. Ў бо дард лангон-лангон роҳ мерафт ва дар даст як чизи дурахшонро дошт, ки ба тилло монанд буд. Ман бо тамаъ дар дилам ба ӯ муроҷиат кардам."

"Ман ҳастам Афзал Хон, бузург *факир* . Чӣ доштан ту Он ҷо?"

кофир ҳеҷ аҳамияте надорад . Аз шумо илтимос мекунам, ҷаноб, ланги маро шифо диҳед.»

"Ман тӯбро ламс кардам ва бе ҷавоб рафтам. Пирамард аз паси ман лағжида рафт. Ў дере нагузашта фарёд зад: "Тиллои ман рафт!"

Азбаски ман аҳамият надодам, ӯ ногаҳон бо овози стенторианӣ, ки аз бадани заифи ӯ ачибе мебаромад, гуфт:

"Доред ту не шинохтан ман?"

«Ман бесадо истодам ва аз кашфи дермонда, ки ин пири бепарво каси дигаре ҷуз авлиёи бузурге набуд, ки хеле пеш маро ба йога шурӯъ карда буд, дар ҳайрат мондам. Ў худро рост кард; баданаш ғайри қавӣ ва ҷавон шуд.

«Пас!» нигоҳи устои ман оташин буд. «Ман бо ҷашмони худам мебинам, ки шумо қудратҳои худро на барои кӯмак ба инсонияти ранҷур, балки барои сайд кардани он мисли дузди оддӣ истифода мебаред! Ман тӯҳфаҳои сеҳру ҷодуи шуморо мегирам; Ҳазрат акнун аз шумо озод шудааст. Дигар шумо дар Бангол даҳшат нахоҳед буд!»

«Ман бо овози андӯҳгин ба Ҳазрат нидо кардам; бори аввал ӯ ба ҷашми ботинии ман зоҳир нашуд. Аммо ногаҳон пардаи торик дар ман бархост; ман қуфри зиндагиамро ба таври возеҳ дидам.»

«Устои ман, аз ту ташаккур меғӯям, ки барои рағби ҳаёлотии тӯлонии ман омадаӣ». Ман дар назди пойҳояш гиря мекардам. «Ваъда медиҳам, ки орзуҳои дунявии худро тарк мекунам. Ман барои мулоҳизаҳои танҳои дар бораи Худо ба кӯҳҳо меравам ва ба умеди он ки гузаштаи бади худро кафорат кунам».

«Ҳуҷҷатамро бо дилсӯзии хомӯш ба ман нигарист. «Ман самимияти шуморо ҳис

мекунам», - гуфт ӯ ниҳоят. «Аз сабаби солҳои аввали иттиҳоди қатъии шумо ва аз сабаби тавбаи кунунии шумо, ман ба шумо як неъмат медиҳам. Қувваҳои дигари шумо ҳоло аз байн рафтаанд, аммо ҳар вақте ки ҳӯрок ва либос лозим шавад, шумо метавонед бомуваффақият аз Ҳазрат хоҳиш кунед, то онҳоро таъмин кунед. Худро аз таҳти дил ба илоҳӣ бахшед». дар танҳоиҳои кӯҳӣ фаҳмиш.

«Он гоҳ устои ман нопадид шуд; ман ба ашк ва андешаҳои афтодам. Хайр, дунё! Ман меравам, то аз Маҳбуби Космик бахшиш пурсам.»

18-1 : А Мусалмон йога; аз Араби *фақир* , камбизоат; аз ибтидо татбиқшуда ба дарвешҳо дар зерӣ як қасам аз камбизоатӣ

18-2 : Ман падар баъдтар гуфта шудааст ман ки ӯ ширкат, Бенгал-Нагпур Роҳи оҳан, дошт буд як аз фирмаҳо қурбонӣшуда аз ҷониби Афзалхон.

18-3 : Ман кардан не бозхонд ном аз Шри Юктесвар дӯст, ва бояд муроҷиат кардан ба ӯ танҳо мисли "Бобу" (Ҷаноб).

БОБ: 19

Ман Устод, Дар Калкутта Пайдо мешавад Дар Серампур

«Маро аксар вақт шубҳаҳои атеистӣ фаро мегиранд. Аммо баъзан як гумони азобдиханда маро таъқиб мекунад: оё имкониятҳои истифоданабудани рӯҳ вучуд надоранд? Оё инсон агар онҳоро наомӯзад, сарнавишти воқеии худро аз даст намедиҳад?»

Ин суҳанони Дичен Бабу, ҳамхонаам дар пансионати *Пантхи* , аз даъвати ман барои мулоқот бо устодам гирифта шуданд.

Крия Йога роҳнамоӣ мекунад », - ҷавоб додам ман. «Он нооромии дуалистиро бо итминони ботинии илоҳӣ ором мекунад».

Он бегоҳ Дичен маро ба зиёратгоҳ ҳамроҳӣ кард. Дар ҳузури Устод дӯстам чунон оромии рӯҳонӣ гирифт, ки ба зудӣ меҳмони доимӣ шуд. Машғулиятҳои ночизи ҳаёти ҳаррӯза барои инсон кофӣ нестанд; хирад низ гуруснагии табиӣ аст. Дар суҳанони Шри Юктесвар, Дичен барои он кӯшишҳо - аввал дарднок, сипас бе заҳмат - барои ёфтани ҳуди воқеӣ дар дохили худ ангезае ёфт. синаи ӯ аз нафси таққиромези таваллуди муваққатӣ, ки барои Рӯҳ кам ба қадри кофӣ фаровон аст.

Азбаски ман ва Дичен ҳарду дар Коллеҷи Серампор дар курси АВ таҳсил мекардем, мо одат кардем, ки баробари ба итмом расидани дарсҳо якҷоя ба сӯи ашрам равем. Мо аксар вақт Шри Юктесварро медидем, ки дар айвони ошёнаи дуҷуми худ истода, бо табассум наздик шудани моро истикбол мекард.

Як рӯз пас аз нисфирӯзӣ Канай, як сокини ҷавони даёр, ман ва Диченро дар назди дар бо хабари ноумедкунанда пешвоз гирифт.

"Устод" аст не Ин ҷо; ӯ буд даъватшуда ба Калкутта аз ҷониби як фаврӣ Шарҳ."

Рӯзи дигар ман аз устодам корти почта гирифтам. «Ман субҳи чоршанбе Калкуттаро тарк мекунам», - навишта буд ӯ. «Шумо ва Диҷен дар истгоҳи Серампур бо қаторайи соати нӯҳ вохӯред».

Рӯзи чоршанбе, тақрибан соати ҳашту ними субҳ, паёми телепатӣ аз Шри Юктесвар ба ёдам омад: "Ман дер мондам; ба қатори соати нӯҳ нарасед."

Ман интиқол дода шуд охирин дастурҳо ба Дичен, Ташкили Тандурустии Ҷаҳон буд аллакай либоспӯшида барои рафтан.

«Шумо ва ҳиссиёти шумо!» — овози дӯстам бо тамасхур баланд шуд. — Ман ба суханони хаттии Устод бовар карданро афзалтар медонам.

Ман китфҳоямро дарҳам кашидам ва бо қатъият нишастам. Диҷен бо ҳашм пичиррос зада, ба сӯи дар рафт ва онро бо садои баланд аз пасаш пӯшид.

Азбаски ҳучра торик буд, ман ба тирезае, ки ба кӯча менигарад, наздиктар шудам. Нури ками офтоб ногаҳон ба дурахши шадиде табдил ёфт, ки дар он тирезаи панҷарадори оҳанин комилан нопадид шуд. Дар ин заминаи дурахшон чехраи ба таври возеҳ модии Шри Юктесвар пайдо шуд!

Ман аз курсии худ хестам ва дар пеши ӯ зону задам. Бо ишораи одатии эҳтиромона ба пойҳои устодам, ман пойафзоли ӯро ламс кардам. Ин пойафзолҳо барои ман шинос буданд, ки аз матоъҳои ранги норинҷӣ ва бо ресмон пӯшонида шуда буданд. Матои охра ба ман часпида буд; ман на танҳо бофтаи либоси ӯро, балки сатҳи ғафси пойафзол ва фишори ангуштони пойҳояшро дар дохили онҳо ба таври возеҳ ҳис кардам. Аз он ки аз ҳад зиёд ҳайрон шудам, ки як калима ҳам гуфта натавонистам, аз ҷоям хестам ва ба ӯ бо савол нигаристам.

— Ман хурсанд будам, ки шумо паёми телепатии маро гирифтед. — Овози устод ором ва комилан муқаррарӣ буд. — Ман ҳоло қорамро дар Калкутта ба анҷом расонидаам ва бо қатори соати даҳ ба Серампур мерасам.

Дар ҳоле ки ман ҳанӯз хомӯшона ба ӯ нигоҳ мекардам, Шри Юктесвар идома дод: «Ин арвоҳ нест, балки ҷисму хуни ман аст. Ба ман аз ҷониби Худо фармон дода шудааст, ки ин таҷрибаеро, ки дар рӯи замин нодир аст, ба шумо диҳам. Дар истгоҳ бо ман вохӯред; шумо ва Дичен маро хоҳед дид, ки бо либоси ҳозира ба сӯи шумо меоям. Пеш аз ман як мусофири дигар - писарбачаи хурде, ки кӯзаи нукрагинро мебардорад, хоҳад омад.»

Устодам ҳарду дасташро ба сарам гузошт ва бо дуои ғичирросзанона гуфт: «*Таба Асӣ*», **19-1**. Ман садои аҷиб аз ғурришро шунидам. **19-2** Баданаш дар нури сӯрохкунанда тадриҷан об шудан гирифт. Аввал пойҳо ва пойҳояш нопадид шуданд, сипас тана ва сараш, мисли тӯморе, ки печонда шуда буд. То охир, ман ҳис мекардам, ки ангуштони ӯ сабук ба мӯи ман гузошта шудаанд. Дурахшонӣ нопадид шуд; дар пеши ман ҷуз тирезаи панҷарадор ва ҷараёни ранги офтоб чизе намонд.

Ман дар ҳолати нимсаросии парешонхотирӣ мондам ва фикр мекардам, ки оё қурбонии галлутсинатсия набудаам. Даре нагузашта Диҷени ғамгин ба ҳучра ворид шуд.

«Устод на дар қатори соати нӯҳ ва на ҳатто дар соати нӯҳу ним набуданд.» Дӯстам эълони худро бо нигоҳи каме узрхоҳона баён кард.

— Пас биё; ман медонам, ки ӯ соати даҳ меояд. — Ман дасти Диҷенро гирифтаам ва ӯро бо зӯри ҷамроҳам бурдам, беэътиной ба эътирозояш. Тақрибан пас аз даҳ дақиқа мо ба истгоҳ ворид шудем, ки дар он ҷо қатора аллакай истод.

«Тамоми қатора пур аз нури аураи Устод аст! Ӯ дар он ҷост!» — бо шодӣ нидо кардам ман. «Ту ин тавр орзу мекуни?» — Диҷен бо масхара хандид.

— Биёед дар ин ҷо интизор шавем. — Ман ба дӯстам тафсилоти тарзи наздик шудани устоди моро нақл кардам. Вақте ки ман тавсифи худро ба анҷом расондам, Шри Юктесвар бо ҷамон либосҳое, ки ман чанде пеш дида будам, пайдо шуд. Ӯ охиста аз паси писарбачае, ки кӯзаи нукрагин дошт, қадам зад.

Як лаҳза мавҷи тарси сард аз ман гузашт, аз аҷибу ғарибии бесобиқаи ин таҷрибаам. Ман ҳис кардам, ки ҷаҳони моддии асри бистум аз ман дур мешавад; оё ман ба рӯзҳои қадим баргашта будам, вақте ки Исо дар баҳр назди Петрус пайдо шуд?

Вақте ки Шри Юктесвар, як йоги-масеҳи муосир, ба ҷое расид, ки ман ва Диҷен бесадо реша давонда будем, Устод ба дӯстам табассум кард ва гуфт:

"Ман фиристода шудааст ту як паём низ, аммо ту буданд нотавон ба дарк кардан онро."

Диҷен хомӯш буд, аммо бо шубҳа ба ман нигоҳ кард. Баъд аз он ки мо устоди худро ба зиёратгоҳаш гусел кардем, ман ва дӯстам ба сӯи Коллеҷи Серампур равона шудем. Диҷен дар кӯча истод ва аз ҳар сӯроҳиаш ҳашм меомад.

"Пас! Устод фиристода шудааст ман як паём! Аммо ту пинҳон он! Ман талаб як шарҳ!"

«Оё ман метавонам кумак кунам, агар оинаи зеҳнии шумо ҷунон беқарор бошад, ки шумо наметавонед дастурҳои устоди моро дарк кунед?» — ҷавоб додам ман.

Ғазаб аз чеҳраи Диҷен нопадид шуд. — Ман мефаҳмам, ки шумо чиро дар назар доред, — бо андӯҳ гуфт ӯ. — Аммо лутфан шарҳ диҳед, ки чӣ тавр шумо наметавонед дар бораи кӯдаки кӯзадор маълумот пайдо кунед.

Вақте ки ман ҳикояи намуди аҷиби устодро дар хобгоҳ он субҳ ба итмом расондам, ман ва дӯстам ба Коллеҷи Серампур расида будем.

«Қиссае, ки ман нав дар бораи қудратҳои устоди худ шунидам», - гуфт Диҷен, - «ба ман ҷунин эҳсос медиҳад, ки гӯё ҳар донишгоҳ дар ҷаҳон танҳо як кӯдакистон аст».

Боб 19 Эзоҳҳо

19-1 : Дар Бенгали "Хайр"; айнан, он аст як умедбахш парадокс: "Баъд

Ман биеед." 19-2: Садои хоси ғайриматериализатсияи атомҳои ҷисмонӣ.

БОБ: 20

Мо Ичро кунед Не Боздид Кашмир

"Падар, ман мехоҳам устод ва чор дӯстамро даъват кунам, ки дар таътили тобистонаам маро ба доманакӯҳҳои Ҳимолой ҳамроҳӣ кунанд. Оё ман метавонам шаш абонементи қатора ба Кашмир ва пули кофӣ барои пӯшонидани хароҷоти сафари худ дошта бошам?"

Тавре ки ман интизор будам, падарам бо дил хандид. «Ин бори сеюм аст, ки шумо ба ман ҳамон қиссаи хурӯс ва говро нақл мекунад. Оё шумо тобистони гузашта ва соли пеш аз он чунин дархост накардед? Дар лаҳзаи охир, Шри Юктесварҷӣ аз рафтан саркашӣ мекунад».

«Дуруст аст, падар; ман намедонам, ки чаро устоди ман дар бораи Кашмир ба ман сухани аниқ намегӯяд. **20- 1** Аммо агар ман ба ӯ бигӯям, ки ман аллакай гузарномаҳоро аз шумо гирифтаам, ба таври ногаҳонӣ фикр мекунам, ки ин дафъа ӯ розӣ мешавад, ки сафар кунад».

Падарам дар айни замон боварӣ надошт, аммо рӯзи дигар, пас аз чанд сухани хуш, ӯ ба ман шаш иҷозатнома ва як баста пулҳои даҳрупия дод.

"Ман базӯр фикр кардан шумо назариявӣ сафар ниёзҳо чунин амалӣ реквизитҳо," ӯ қайд кард, "аммо Ин ҷо онҳо ҳастанд."

Он рӯз нисфирӯзӣ ман ғаниматамро ба Шри Юктесвар нишон додам. Гарчанде ки ӯ аз шавқу завқи ман табассум кард, суханонаш бепарво буданд: "Ман мехоҳам равам; мебинем." Вақте ки ман аз шогирди хурди худ, Канай, хоҳиш кардам, ки моро ҳамроҳӣ кунад, ӯ ҳеҷ шарҳе надод. Ман инчунин се дӯсти дигар - Раҷендра Нат Митра, Ҷотин Ауддӣ ва як писари дигарро даъват кардам. Санаи рафтани мо рӯзи душанбеи оянда муқаррар шуда буд.

Рӯзҳои шанбе ва якшанбе ман дар Калкутта мондам, ки дар он ҷо маросими издивоҷи хешовандонам дар хонаи оилаам баргузор мешуд. Ман бо бағочам субҳи барвақти душанбе ба Серампур расидам. Раҷендра маро дар назди дарвозаи қабристон пешвоз гирифт.

"Устод" аст берун, роҳ рафтан. Ё дорад рад кард ба равед."

Ман ҳам ба ҳамин андоза ғамгин ва якрав будам. «Ман ба падар имкони сеюм намедиҳам, ки нақшаҳои маккоронаи маро дар бораи Кашмир масхара кунад. Биёед; боқимондаи мо ба ҳар ҳол меравем».

Раҷендра мувофиқа шудааст; Ман чап ашрам ба ёфтан як хизматгор. Канай, Ман медонист, мешуд не гирифтани сафар

бе Устод ва касе лозим буд, ки аз бағоч нигоҳубин кунад. Ман худро дар бораи Беҳарӣ, ки қаблан дар хонаи оиламон хизматгор буд ва ҳоло дар назди муаллими мактаби Серампур кор мекард, фикр кардам. Ҳангоме ки ман бо суръати тез роҳ мерафтам, дар назди калисои масеҳӣ дар наздикии Додгоҳи Серампур бо устои худ вохӯрдм.

"Дар кучо ҳастанд ту меравад?" Шри Юктесвар рӯй буд бетабассум

— Ҷаноб, шундаман, ки шумо ва Канай сафареро, ки мо ба нақша гирифта будем, намебаред. Ман Беҳариро меҷӯям. Шумо дар ёд доред, ки соли гузашта ӯ чунон меҳост Кашмиро бубинад, ки ҳатто пешниҳод кард, ки бемузд хизмат кунад.

«Ман дар ёд дорам. Бо вучуди ин, ман фикр намекунам,

ки Биҳарӣ розӣ бошад, ки равад». Ман асабонӣ шудам.

«Ӯ танҳо бесаброна интизори ин имконият аст!»

Устои ман хомӯшона роҳгардии худро идома дод; ман ба зудӣ ба хонаи муаллим расидам. Биҳорӣ, дар ҳавлӣ, маро бо як гармии дӯстона истиқбол гирифт, ки баробари зикри Кашмир ногаҳон нопадид шуд. Хизматгор бо як сухани узрхоҳӣ аз ман рафт ва ба хонаи корфармояш даромад. Ман ним соат мунтазир шудам ва бо асабоният ба худ итминон додам, ки таъхири Биҳорӣ аз омодагӣ ба сафараш сабаб шудааст. Ниҳоят, ба дари пеш кӯфтам.

«Беҳарӣ тақрибан сӣ дақиқа пеш аз зинапои қафо рафта буд», — гуфт марде ба ман. Табассуми ночизе дар лабонаш пайдо шуд.

Ман бо ғамгинӣ рафтам ва фикр кардам, ки оё даъвати ман аз ҳад зиёд маҷбурӣ буд ё таъсири ноаёни Устод амал мекард. Аз назди калисои масеҳӣ гузашта, боз устои худро дидам, ки оҳиста ба сӯи ман қадам мезад. Бе интизори шунидани гузориши ман, ӯ нидо кард:

"Пас Биҳорӣ мешуд не рав! Акнун, чӣ ҳастанд шумо нақшаҳо?"

Ман худро мисли кӯдаки саркаше ҳис мекардам, ки қасд дошт ба падари устодаш муқобилат кунад. "Ҷаноб, ман аз амакам хоҳиш мекунам, ки ба ман хизматгораш, Лаъл Дҳарио, қарз диҳад."

— Агар хоҳед, амакатонро бубинед, — бо хандаи хандон ҷавоб дод Шри Юктесвар. — Аммо ман фикр намекунам, ки шумо аз ин боздид лаззат мебаред.

Бо тарсу ҳарос, вале саркаш, ман устои худро тарк карда, ба додгоҳи Серампур ворид шудам. Амаки падарам, Сарада Гҳош, ки адвокати давлатӣ

буд, маро бо меҳрубонӣ истиқбол гирифт.

— Имрӯз ман бо чанд дӯстам ба Кашмир меравам, — гуфтам ба ӯ. — Солҳо боз ман интизори ин сафари Ҳимолой ҳастам.

"Ман барои ту хурсандам, Муқунда. Оё коре карда метавонам, ки сафаратро бароҳаттар гардонам ?"

Инҳо меҳрубон калимаҳо дод ман як лифт аз рӯҳбаландкунӣ. "Азизам амак," Ман гуфт, "метавонист ту эҳтимолаи эҳтиётӣ

ман шумо хизматгор, Лаъл Дҳарӣ?"

Дархости оддии ман таъсири заминларзоро ба бор овард. Амак чунон саҳт ҷаҳид, ки курсиаш чаппа шуд, коғазҳои рӯи миз ба ҳар тараф парвоз карданд ва қубури ӯ, ки ҳубобчаи дарози аз пояи кокос сохташуда буд, бо садои баланд ба замин афтод.

«Ҷавони худхоҳ», — фарёд зад ӯ бо ғазаб, — «чӣ фикри бемаънӣ! Агар хизматгори маро ба яке аз сафарҳои хуши худ барӣ, кӣ аз ман нигоҳубин мекунад?»

Ман ҳайронамро пинҳон кардам ва фикр кардам, ки тағйири ногаҳонии рӯи амаки меҳрубонам танҳо як муаммои дигар дар як рӯзе буд, ки пурра ба нофаҳмиҳо бахшида шуда буд. Фирори ман аз идораи додгоҳ бештар боэҳтиёт буд, на бошарафона.

Ман ба зиёратгоҳ баргаштам, ки дӯстонам дар он ҷо бо интизорӣ ҷамъ омада буданд. Эътиқод дар ман афзуда буд, ки дар паси рафтори устод ангезаи кофӣ, гарчанде хеле норавшан аст. Пушаймонӣ маро фаро гирифт, ки ман кӯшиш мекардам иродаи устои худро ҳалалдор кунам.

— Муқунда, намехоҳӣ боз каме бо ман бимонӣ? — пурсид Шри Юктесвар. — Ҳоло Раҷендра ва дигарон метавонанд пеш раванд ва шуморо дар Калкутта интизор шаванд. Вақти кофӣ барои савор шудан ба қатори охирини шом, ки Калкуттаро ба сӯи Кашмир тарк мекунад, хоҳад буд.

"Ҷаноб, Ман нақун нигоҳубин ба рафтаи бе ту," Ман гуфт бо ғаму андӯх.

Дӯстонам ба суҳанони ман заррае аҳамият надоданд. Онҳо аробаи ҷӯбинро даъват карда, бо тамоми бағоч рафтанд. Ман ва Канай оромона дар пой устои худ нишастем. Пас аз ним соати хомӯшии комил, устод аз ҷояш бархоста, ба сӯи айвони ошхонаи ошонаи дуюм рафт.

"Канай, Лутфан хизмат кардан Муқунда ҳӯрок. Ӯ қатора баргҳо ба зудӣ."

Аз курсии кӯрпа бархоста, ногаҳон аз дилбеҳузурӣ ва эҳсоси даҳшатноки ларзиш дар шикамам ларзидам. Дарди корд чунон шадид буд, ки ман ҳис мекардам, ки ногаҳон ба дӯзахи саҳте партофта шудаам. Бо даст ба сӯи устодам нигариста, дар пеши ӯ афтодам ва ҳама нишонаҳои вабои даҳшатноки осий ба ӯ ҳамла карданд. Шри Юктесвар ва Канай маро ба меҳмонхона бурданд.

Ман аз дард ранҷида, фарёд задам: «Устод, ман ҷони худро ба ту месупорам», зеро фикр мекардам, ки он дар ҳақиқат аз соҳили баданам зуд паст мешавад.

Шри Юктесвар гузоштан ман сар дар ӯ давр, сила кардан ман пешонӣ бо

фариштамонанд нармӣ

— Акнун мебинӣ, ки агар ту бо дӯстонат дар истгоҳ мебудӣ, чӣ мешуд, — гуфт ӯ.
— Ман маҷбур шудам, ки аз ту бо ин роҳи аҷибе нигоҳубин кунам, зеро ту қарор
додӣ, ки ба довари ман дар бораи сафар дар ин вақти мушаххас шубҳа кунӣ.

Ниҳоят фаҳмидам. Азбаски устодони бузург кам ба таври ошкоро нишон
додани қудрати худро муносиб меҳисобанд, як шахси тасодуфӣ
мушоҳидакунанда аз рӯз чорабиниҳо мешуд доштан тасаввуршуда ки онҳо
пайдарпай буд хеле табиӣ.

Дахолати устои ман хеле нозук буд, ки гумонбар мешуд. Ў иродаи худро тавассути Беҳарӣ, амакам Сарада ва Раҷендра ва дигарон чунон ноаён амалӣ карда буд, ки эҳтимол ҳама ба ҷуз ман фикр мекарданд, ки вазъият аз ҷиҳати мантиқӣ муқаррарӣ аст.

Азбаски Шри Юктесвар ҳеҷ гоҳ ўҳдадориҳои иҷтимоии худро вайрон намекард, ба Канай дастур дод, ки ба назди мутахассис равад ва ба амакам хабар диҳад.

"Устод," Ман эътироз кард, "танҳо ту банка шифо додан ман. Ман ҳастам низ дур рафтааст барои ҳар гуна духтур."

«Фарзандам, туро раҳмати Илоҳӣ муҳофизат мекунад. Дар бораи духтур хавотир нашав; ў туро дар ин ҳолат нахоҳад ёфт. Ту аллакай шифо ёфтай».

Бо суҳанони устодам, ранҷу азоби шадид маро тарк кард. Ман заифона нишастам. Ба зудӣ духтур омад ва маро бодикҷат муоина кард.

«Ба назар чунин мерасад, ки шумо аз бадтаринҳо гузаштаед», - гуфт ў. «Ман барои озмоишҳои лабораторӣ чанд намунаро бо худ мебарам».

Дар пайравӣ субҳ духтур расид босуръат. Ман буд нишастан боло, дар хуб арвоҳ.

— Хуб, ана ту, ана, табассум карда, сўхбат мекунӣ, гўё бо марг робитаи наздик надошта бошӣ. — Ў дастамро нарм сила кард. — Ман базўр интизор будам, ки туро зинда меёбам, баъд аз он ки аз намунаҳо фаҳмидам, ки бемории ту вабои осиеӣ аст. Ту хушбахтӣ, ҷавонмард, ки устоде бо қудратҳои шифобахши илоҳӣ дорӣ! Ман ба ин боварӣ дорам!

Ман бо тамоми дил розӣ шудам. Вақте ки духтур барои рафтан омодагӣ медид, Раҷендра ва Оддӣ дар назди дар пайдо шуданд. Вақте ки онҳо ба духтур ва сипас ба чехраи каме лоғари ман нигоҳ карданд, ранҷиш дар чехраҳои онҳо ба ҳамдардӣ табдил ёфт.

"Мо буданд хашмгин кай ту накард гардиш боло мисли розӣ дар Калкутта қатора. Шумо доштан буд бемор?"

— Бале. — Ман аз хандидан худдорӣ карда натавонистам, вақте ки дўстонам бағочро дар ҳамон гўшае, ки дирўз ишғол карда буд, гузоштанд. Ман иқтибос овардам: «Киштии буд, ки ба Испания мерафт; вақте ки он расид, боз баргашт!»

Устод ба утоқ даромад. Ман ба худ озодии шифоёфтaro додам ва бо меҳрубонӣ дасти ўро гирифтам.

«Гуруҷӣ», гуфтам ман, «аз соли дувоздаҳум инҷониб, ман кўшишҳои зиёдеро барои расидан ба Ҳимолой анҷом додам, ки номуваффақ бошанд. Ниҳоят ман боварӣ ҳосил кардам, ки бе дуоҳои шумо олиҳа Парватӣ **20-2** маро қабул

намекунанд!"

.....
20-1 : Гарчанде ки Устод ноком ба сохтан ҳар гуна шарҳ, ӯ норозигӣ ба боздид Кашмир дар давоми онҳо ду тобистон шояд ин пешгӯӣ буд, ки вақти бемории ӯ дар он ҷо нарасидааст (нигаред ба боби 22).

20-2 : Ба маънои асли, "аз кӯҳҳо." Парвати, аз ҷиҳати афсонавӣ намояндагӣ карда шудааст мисли як духтар аз Ҳимават ё муқаддас

БОБ: 21

Мо Боздид Кашмир

«Акнун ту ба қадри кофӣ қувват дорӣ, ки сафар кунӣ. Ман туро то Кашмир ҳамроҳӣ мекунам», — ду рӯз пас аз шифо ёфтнам аз вабои осиеӣ ба ман хабар дод Шри Юктесвар.

Он бегоҳ гурӯҳи шашнафараи мо ба самти шимол равона шуданд. Аввалин таваққуфи оромонаи мо дар Симла, шаҳри маликае буд, ки дар тахти теппаҳои Ҳимолой ҷойгир аст. Мо дар кӯчаҳои нишеб сайругашт кардем ва аз манзараҳои аҷиби он лаззат бурдем.

«Қулфинайҳои англисӣ барои фуруш», — фарёд зад пиразане, ки дар бозори зебоманзари кушод нишаста буд .

Устод ба меваҳои сурхи аҷиб кунҷков буд. Ў як сабад пур аз мева харид ва онро ба ман ва Канай, ки дар наздикӣ будем, пешниҳод кард. Ман як буттамеvaro чашидам, аммо онро зуд ба замин туф кардам.

"Ҷаноб, чӣ як турш мева! Ман метавонист ҳаргиз мисли Клубника!"

Устои ман хандид: "Оҳ, онҳо ба шумо писанд хоҳанд омад - дар Амрико. Дар ҳӯроки шом дар он ҷо, соҳибхоназан онҳоро бо шакар ва қаймоқ пешкаш мекунад. Пас аз он ки вай буттамеваҳоро бо чангак майда кард, шумо онҳоро чашида мегӯед ва мегӯед: "Чӣ болаззати қулфинай!" Пас шумо ин рӯзро дар Симла ба ёд меоред."

Пешгӯии Шри Юктесвар аз ёдам нопадид шуд, аммо солҳои зиёд пас, каме пас аз омаданам ба Амрико, дубора пайдо шуд. Ман дар хонаи хонум Элис Т. Ҳейси (хоҳар Йогмата) дар Вест Сомервилл, Массачусетс, меҳмони ҳӯроки шом будам. Вақте ки ширинии Клубника ба рӯи миз гузошта шуд, соҳибхоназан чангакашро бардошт ва буттамеваҳои маро майда кард ва қаймоқ ва шакар илова кард. "Мева хеле турш аст; ман фикр мекунам, ки ба шумо маъқул

мешавад, ки онро бо ин роҳ тайёр кунед", - қайд кард ӯ.

Ман як луқма нӯшидам. «Чӣ қадар болаззати Клубника!» — нидо кардам ман. Дарҳол пешгӯии устои ман дар Симла аз ғори бепоёни хотира пайдо шуд. Дарк кардани он ки ақли аз ҷониби Худо танзимшудаи Шри Юктесвар муддати тӯлонӣ барномаи рӯйдодҳои кармавино, ки дар ҳавои оянда саргардон мешаванд, бо ҳассосият муайян карда буд, хеле ҳайратангез буд.

Гурӯҳи мо ба зудӣ аз Симла баромада, ба Равалпиндӣ омодагӣ дид. Дар он ҷо мо як ландауи калонро бо ду асп киро кардем ва бо он сафари ҳафтрӯзаро ба Сринагар, пойтахти Кашмир, оғоз кардем. Рӯзи дуюми сафари мо ба самти шимол бузургии воқеии Ҳимолойро нишон дод. Вақте ки чархҳои оҳанини аробаи мо дар роҳҳои гарм ва санглох ғичиррос мезаданд, мо аз манзараҳои тағйирёбандаи бузургии кӯҳистон мафтун шудем.

"Чаноб," Ауди гуфт ба Устод, "Ман ҳастам хеле лаззат бурдан инҳо бошукӯҳ сахнаҳо дар шумо муқаддас ширкат."

Аз қадрдони Олди як лаҳза лаззат бурдам, зеро ман дар ин сафар ҳамчун мизбон амал мекардам. Шри Юктесвар фикри маро фаҳмид; ӯ ба ман рӯй оварда, пичиррос зад:

«Худро таъриф накунад; Олди аз манзараҳо он қадар мафтун нашудааст, ки аз умеди он ки моро барои сигоркашӣ ба қадри кофӣ тарк мекунад, мафтун аст.»

Ман дар ҳайрат мондам. «Чаноб», — гуфтам ман бо овози паст, — «лутфан, бо ин суҳанони нохуш созиши моро вайрон накунад. Ман базӯр бовар карда метавонам, ки Олди орзуи сигор карданро дорад». **21-1** Ман бо нигаронӣ ба устоди одатан бепарвои худ нигаристам.

— Хуб; ман ба Олди чизе намегӯям, — хандид Устод. — Аммо шумо ба зудӣ хоҳед дид, ки вақте ландо меистад, Олди зуд аз фурсат истифода мебарад.

Ароба ба як корвонсароии хурд расид. Вақте ки аспҳои моро барои обёрӣ бурданд, Олди пурсид: "Чаноб, оё шумо зид нестед, ки ман бо ронанда каме савор шавам? Меҳонам каме ҳавои тоза гирам."

Шри Юктесвар дод иҷозат, аммо қайд кард ба ман, "Ӯ хоҳишҳо тару тоза дуд ва не тару тоза ҳаво."

Ландау аз роҳҳои пурғавғои худ ба пеш ҳаракат кард. Чашмони устод меурахшиданд; ӯ ба ман дастур дод: "Гарданатро аз дари ароба боло кун ва бубин, ки Олди бо ҳаво чӣ кор мекунад."

Ман итоат кардам ва аз дидани Олди ҳангоми берун овардани ҳалқаҳои дуди сигор ҳайрон шудам. Нигоҳи ман ба Шри Юктесвар узрхоҳона буд.

«Шумо ҳақ ҳастед, мисли ҳамеша, чаноб. Олди аз як пуф ва панорама лаззат мебарад.» Ман тахмин кардам, ки Дӯстам аз ронандаи таксӣ тӯҳфа гирифта буд; ман медонистам, ки Олди аз Калкутта ягон сигор набурдааст .

Мо роҳи лабиринтиро идома додем, ки онро манзараҳои дарёҳо, водиҳо, кӯҳҳои нишеб ва қаторкӯҳҳои сершумори кӯҳҳо оро медоданд. Ҳар шаб мо дар

меҳмонхонаҳои деҳотӣ таваққуф мекардем ва хӯроки худро тайёр мекардем.

Шри Юктесвар ба парҳези ман диққати махсус медод ва исро мекард, ки ман ҳангоми хӯрок шарбати лимӯ истеъмол кунам. Ман ҳанӯз заиф будам, аммо рӯз аз рӯз беҳтар мешудам, гарчанде ки аробаи ғур-ғуркунанда қатъиян барои нороҳатӣ тарҳрезӣ шуда буд.

Вақте ки мо ба маркази Кашмир, сарзамини бихиштии кӯлҳои лотос, боғҳои шинокунанда, қайқҳои хонагии шодмон, дарёи бисёрпули Челум ва чарогоҳҳои гулзор, ки ҳама бо бузургии Ҳимолой ихота шуда буданд, наздик мешудем, дилҳои моро интизориҳои шодмон пур мекарданд. Равиши мо ба Сринагар аз тариқи...

хиёбони дарахтони баланд ва меҳмоннавоз. Мо ҳучраҳоро дар меҳмонхонаи дуошёна бо манзараи теппаҳои наҷиб иҷора гирифтем. Оби равон мавҷуд набуд; мо обро аз чоҳи наздик мегирифтем. Ҳавои тобистон беҳтарин буд, рӯзҳои гарм ва шабҳои каме сард.

Мо ба маъбади қадимии Свами Шанкара дар Сринагар сафар кардем. Вақте ки ман ба зиёратгоҳи қуллаи кӯҳ нигоҳ мекардам, ки бо ҷасорати баланд дар осмон истода будам, ба як ҳолати вачдӣ афтодам. Дар рӯё як қасри болои теппа дар сарзамини дур пайдо шуд. Ашрами баланди Шанкара дар пеши назарам ба сохторе табдил ёфт, ки солҳо пас ман қароргоҳи Ҷамъияти Худшиносиро дар Амрико таъсис додам. Вақте ки ман бори аввал ба Лос-Анҷелес сафар кардам ва бинои калонро дар қуллаи кӯҳи Вашингтон дидам, онро феврал аз рӯёҳои деринаам дар Кашмир шинохтам ва дар ҷои дигар.

Чанд рӯз дар Сринагар; сипас ба Гулмарг ("роҳҳои кӯҳии гулҳо"), ки шаш ҳазор фут баландӣ дошт, рафтам. Дар он ҷо ман бори аввал савори аспӣ калон будам. Раҷендра ба аспӣ хурди пой савор шуд, ки дили ӯ аз орзуи суръат меларзид. Мо ба Хиланмарги хеле нишеб рафтем; роҳ аз ҷангали зич, ки пур аз занбӯруғҳои дарахтӣ буд, мегузашт, ки дар он ҷо пайроҳаҳои туманпӯш аксар вақт ноустувор буданд. Аммо ҳайвони хурди Раҷендра ба аспӣ калонҳаҷми ман ҳатто дар гардишҳои хатарноктарин иҷозат намедод, ки як лаҳза ҳам ором шавад. Аспӣ Раҷендра беист медавид, ба ҷуз аз шодмонии мусобиқа.

Мусобиқаи душвори мо бо манзараи ҳайратангез мукофотонида шуд. Бори аввал дар ин ҳаёт, ман ба ҳама самтҳо ба кӯҳҳои барфии Ҳимолойи афсонавӣ нигоҳ кардам, ки силуетҳои бузурге мисли қабат-қабат хобида буданд. Хирсҳои қутбӣ. Чашмони ман аз шодӣ ба қуллаҳои бепоёни кӯҳҳои яхбаста дар паҳлӯи осмони кабудӣ офтобӣ менигаристанд.

Ман бо ҳамроҳони ҷавонам, ки ҳама пальто пӯшида буданд, дар нишебҳои сафеди дурахшон шодмонӣ ғелондам. Дар роҳи поёнравӣ мо аз дур қолини бузурги гулҳои зардро дидем, ки теппаҳои тираро комилан дигаргун мекарданд.

Сафарҳои навбатии мо ба "боғҳои фароғатӣ"-и машҳури шоҳонаи Император Ҷаҳонгир, дар Шалимар ва Нишота Боғ, буданд. Қасри қадимӣ дар Нишота Боғ мустақиман дар болои шаршараи табиӣ сохта шудааст. Ҷараён, ки аз кӯҳҳо поён фаромада, тавассути тарҳҳои оқилона танзим карда шудааст, то аз болои айвонҳои рангоранг ҷорӣ шавад ва дар миёни гулзорҳои дурахшон ба фаввораҳо табдил ёбад. Ҷараён инчунин ба якҷанд ҳучраҳои қаср ворид мешавад ва дар ниҳоят мисли афсона ба кӯли поён меафтад. Боғҳои бузург бо гулҳои садбарги даҳҳо рангоранг, гулҳои лаънатӣ, лаванда ва ғайра пур аз гулҳои гули садбарг мебошанд. гулҳои панси, кӯкнор Як зумуррад ихотакунанда нақша аст додасуда аз ҷониби симметрии қаторҳо чинорҳо, **21-2** сарвҳо, дарахтони гелос; дар паси онҳо сангфаршҳои сафеди Ҳимолой баланд шудаанд.

Ангури Кашмир дар Калкутта як навъ нодири лазиз ҳисобида мешавад.
Рачендра, ки ба худ ваъдаи зиёфати воқеӣ медод, аз наёфтани тоқзорҳои калон
дар он ҷо ноумед шуд. Баъзан ман ўро аз интизориҳои беасосаш бо шӯҳӣ хафа
мекардам.

«Оҳ, ман аз ангур чунон сер шудаам, ки роҳ рафта наметавонам!» — мегуфтам
ман. «Ангурҳои ноаён дар ман пухта истодаанд!» Баъдтар шунидам, ки ангурҳои
ширин дар Кобул, ғарби Кашмир, фаровон мерӯянд. Мо худро бо яхмоси аз
рабри , шири ғафс ва... тайёршуда тасаллӣ медедем.

бомазза бо тамоми писта чормағзҳо

Мо чанд маротиба бо *шикараҳо* ё қайқҳои хонагӣ, ки бо соябонҳои сурх гулдӯзӣ шудаанд, сайругашт кардем ва дар канори каналҳои мураккаби кӯли Дал, ки шабакаи каналҳо ба монанди тӯри оби тортанак аст, ҳаракат кардем. Дар ин ҷо боғҳои сершумори шинокунанда, ки бо ҷӯбҳо ва хоки бетартиб сохта шудаанд, касро ба ҳайрат меоранд, зеро аввалин дидани сабзавот ва харбузаҳое, ки дар миёни обҳои васеъ мерӯянд, чунон номувофиқ аст. Баъзан деҳқонро мебинӣ, ки аз "решакан шудан ба хок" нафрат дорад ва қитъаи чоркунҷаи "замин"-и худро ба ҷои нав дар кӯли бисёрангушт мекашад.

Дар ин водии афсонавӣ кас таҷассуми тамоми зебоиҳои рӯи заминро пайдо мекунад. Хонуми Кашмир бо тоҷи кӯҳҳо, бо гулчанбарҳо оро дода шудааст ва бо гулҳо оро дода шудааст. Дар солҳои баъдӣ, пас аз он ки ман ба бисёр сарзаминҳои дурдаст сафар кардам, фаҳмидам, ки чаро Кашмиро аксар вақт макони зеботарини ҷаҳон меноманд. Он дорои баъзе аз ҷозибҳои Аллҳои Швейтсария ва Лох-Ломонд дар Шотландия ва кӯлҳои зебои англисӣ мебошад. Як сайёҳи амрикоӣ дар Кашмир бисёр чизҳоро меёбад, ки ба ӯ аз бузургии ноҳамвори Аляска ва қуллаи Пайкс дар наздикии Денвер хотиррасон мекунанд.

Ҳамчун иштирокчиён дар озмуни зебоии манзара, ман барои ҷоизаи аввал манзараи зебои Хошимилкоро дар Мексика, ки дар он кӯҳҳо, осмон ва сафедорҳо дар роҳҳои бешумори об дар миёни моҳиёни бозигар инъикос меёбанд, ё кӯлҳои ҷавоҳироти Кашмиро, ки мисли духтарони зебо аз ҷониби назорати саҳти Ҳимолой муҳофизат карда мешаванд, пешниҳод мекунам. Ин ду ҷой дар хотираи ман ҳамчун зеботарин маконҳо дар рӯи замин боқӣ мондаанд.

Аммо ман инчунин вақте ки бори аввал мӯъҷизаҳои Боғи миллии Йеллоустон ва Каньони Бузурги Колорадо ва Аляскаро дидам, ба ҳайрат афтадам. Боғи Йеллоустон шояд ягона минтақаест, ки дар он ҷо гейзерҳои бешуморро дидан мумкин аст, ки ба осмон баланд паррандагон мекунанд ва сол аз сол бо тартиби соат кор мекунанд. Ҳавзҳои опал ва ёқути он ва чашмаҳои гарми сулфурӣ, хирсҳо ва махлуқоти ваҳшии он ба кас хотиррасон мекунанд, ки дар ин ҷо табиат намунаи аввалин офаридаҳои худро боқӣ гузоштааст. Мошингард дар ин ҷо Вақте ки ман аз роҳҳои Вайоминг ба сӯи "Деги рангубори шайтон"-и лойқаи гарми ҷӯшон, ки чашмаҳои ғур-ғур, фаввораҳои буғӣ ва гейзерҳои фавворазан дар ҳама самтҳо ҷойгиранд, мегуфтам, ки Йеллоустон сазовори ҷоизаи махсус барои беназири аст.

Дарахтони боҳашамати қадимии секвойи Йосемит, ки сутунҳои бузурги худро ба осмони бепоён дароз мекунанд, калисоҳои сабзи табиӣ мебошанд, ки бо маҳорати илоҳӣ тарҳрезӣ шудаанд. Гарчанде ки дар Шарқ шаршараҳои аҷибе мавҷуданд, аммо ҳеҷ яке аз онҳо бо зебоии пурталотуми Ниагара дар наздикии марзи Канада баробар нест. Ғорҳои Маммот дар Кентуккӣ ва ғорҳои Карлсбад дар Нью Мексико, ки бо шаклҳои рангоранги яхмонанд, сарзаминҳои афсонавӣ

мебошанд. Сӯзанҳои дарози манораҳои сталактитии онҳо, ки аз ғор овезонанд. шифтҳо ва оинадор дар зеризаминӣ обҳо, ҳозир як нигоҳ аз дигар ҷаҳонҳо мисли аз ҷониби мард парастӣш карда шудааст.

Аксари ҳиндуҳои Кашмир, ки бо зебоии худ дар ҷаҳон машҳуранд, мисли аврупоӣҳо сафедпӯстанд ва хусусиятҳо ва сохтори устухонҳои монанд доранд; бисёриҳо чашмони кабӯд ва мӯйҳои зард доранд. Онҳо либосҳои ғарбӣ пӯшида, ба амрикоӣҳо монанданд. Ҳимолойҳои сард кашмириёро аз офтоби сӯзон муҳофизат мекунанд ва ҳифз онҳо рӯшноӣ рангҳо Ҳамчун як сафарҳо ба ҷанубӣ ва тропикӣ арзҳо дар Ҳиндустон, ӯ тадриҷан мебинад, ки мардум ториктар ва ториктар мешаванд.

Баъд аз гузаронидани ҳафтаҳои хушбахтона дар Кашмир, ман маҷбур шудам, ки барои семестри тирамоҳии Коллеҷи Серампур ба Бангол баргардам. Шри Юктесвар дар Сринагар бо Канай ва Ауддӣ монд. Пеш аз рафтани ман, устод ишора кард, ки ҷасадаш дар Кашмир азоб хоҳад кашид.

— Ҷаноб, ба назар чунин мерасад, ки

шумо ба саломатӣ монандед, — эътироз

кардам ман. — Эҳтимол дорад, ки ман

ҳатто ин дунёро тарк кунам.

«Гуруҷӣ!» Ман бо ишораи илтиҷоомез ба пояш афтодам. «Илтимос, ваъда деҳ, ки ҳоло баданатро тарк намекунӣ. Ман комилан омода нестам, ки бе ту зиндагӣ кунам».

Шри Юктесвар хомӯш буд, аммо ба ман ҷунон дилсӯзона табассум кард, ки ман ором шудам. Бо нохоҳам ўро тарк кардам.

«Устод бемори хатарнок аст.» Ин телеграмма аз Одди каме пас аз бозгаштам ба Серампур ба ман расид.

— Ҷаноб, — бо ғазаб ба устодам занг задам, — ман аз шумо ваъдаи маро тарк накарданро хоҳиш кардам. Лутфан, ҷасади худро нигоҳ доред; вагарна ман низ мемирам.

"Бошад он мисли ту орзу." Ин буд Шри Юктесвар ҷавоб аз Кашмир.

Пас аз чанд рӯз аз Оддӣ номае расид, ки дар он ба ман хабар дода шуда буд, ки Устод шифо ёфтааст. Дар ду ҳафтаи оянда, вақте ки ў ба Серампур баргашт, ман аз он ғамгин шудам, ки бадани устодамро то нисфи вазни муқаррарии худ кам карда будам.

Хушбахтона барои ў шогирдон, Шри Юктесвар сӯхта бисёр аз онҳо гуноҳҳо дар оташ аз ў таби шадид дар Кашмир. Усули метафизикии интиқоли ҷисмонии беморӣ ба йогихои хеле пешрафта маълум аст. Марди қавӣ метавонад ба шахси заифтар бо кӯмак дар бардоштани бори вазнинаш кумак кунад; Супермени рӯҳонӣ қодир аст, ки бори ҷисмонӣ ё рӯҳии шогирдонашро бо мубодилаи кармаи амалҳои гузаштаи онҳо кам кунад. Ҳамон тавре ки як марди сарватманд ҳангоми пардохти қарзи калон барои писари саркашаш, ки бо ин васила аз оқибатҳои даҳшатноки беақлии худ наҷот ёфтааст, каме пулро аз даст медиҳад, ҳамчунин як устод бо омодагӣ як қисми сарвати ҷисмонии худро барои сабук кардани ранҷу азоби шогирдон қурбон мекунад. **21-3**

Бо усули махфӣ, йог ақл ва воситаи астралии худро бо ақл ва воситаи шахси ранчкаш муттаҳид мекунад; беморӣ пурра ё қисман ба бадани авлиё интиқол дода мешавад. Устод, ки Худоро дар майдони ҷисмонӣ ҷамъ кардааст, дигар ба он чизе, ки бо ин шакли моддӣ рӯй медиҳад, аҳамият намедиҳад. Гарчанде ки ӯ метавонад ба он иҷозат диҳад, ки бемории муайянеро барои сабук кардани дигарон сабт кунад, ақли ӯ ҳеҷ гоҳ таъсир намерасонад; ӯ худро хушбахт мешуморад, ки қодир аст чунин кӯмак расонад.

Шахсе, ки дар Худованд ба наҷоти ниҳой ноил шудааст, мебинад, ки баданаш ҳадафи худро пурра иҷро кардааст; сипас ӯ метавонад онро ба ҳар роҳе, ки мувофиқ мешуморад, истифода барад. Кори ӯ дар ҷаҳон ин аст, ки ғаму андӯҳи башариятро, хоҳ тавассути воситаҳои рӯҳонӣ, хоҳ тавассути маслиҳати зеҳнӣ, хоҳ тавассути қудрати ирода ё хоҳ тавассути интиқоли ҷисмонии беморӣ, рафъ кунад. Устод ҳар вақте ки хоҳад, метавонад аз ранҷу азоби ҷисмонӣ беҳабар бимонад; баъзан ӯ

интиҳоб мекунад, ки дарди ҷисмониро бо тарзи устувор таҳаммул кунад, то ба шогирдон намуна бошад. Бо ба дӯш гирифтани бемориҳои дигарон, ёғ метавонад барои онҳо қонуни кармавии сабаб ва натиҷаро қонеъ гардонад. Ин қонун аз ҷиҳати механикӣ ё математикӣ амал мекунад; кори онро мардони илоҳӣ метавонанд аз ҷиҳати илмӣ тағйир диҳанд. хирад.

Қонуни рӯҳонӣ талаб намекунад, ки устод ҳар вақте ки шахси дигарро шифо медиҳад, бемор шавад. Шифо одатан тавассути дониши авлиё дар бораи усулҳои гуногуни табобати фаврӣ сураат мегирад. дар ки не озор ба рӯҳонӣ табиб аст ҷалбшуда Фаъол нодир мавридҳо, аммо, як Устоде, ки меҳода таҳаввулоти шогирдонашро хеле суръат бахшад, метавонад ихтиёран миқдори зиёди кармаи номатлуби онҳоро дар бадани худ кор кунад.

Исо худро ҳамчун фидия барои гуноҳҳои бисёриҳо муаррифӣ кард. Бо қудратҳои илоҳии худ, **21-4** Агар ӯ бо қонуни нозуки кайҳонии сабаб ва натиҷа ҳамкорӣ намекард, ҷисми ӯ ҳеҷ гоҳ наметавонист бо салиб кушта шавад. Хамин тариқ, ӯ оқибатҳои кармаи дигаронро, бахусус кармаи шогирдонашро, ба дӯш гирифт. Бо ин роҳ онҳо хеле пок карда шуданд ва барои қабул кардани шуури ҳамаҷо, ки баъдтар ба онҳо нозил шуд, мувофиқ карда шуданд.

Танҳо як устои худшинос метавонад қувваи ҳаётии худро интиқол диҳад ё бемориҳои дигаронро ба бадани худ интиқол диҳад. Марди оддӣ наметавонад аз ин усули ёғии табобат истифода барад ва ин кор матлуб нест; зеро асбоби носолими ҷисмонӣ монеа барои мулоҳизаи Худост. Навиштаҳои ҳинду таълим медиҳанд, ки вазифаи аввалини инсон нигоҳ доштани баданаш дар ҳолати хуб аст; вагарна ақли ӯ наметавонад дар тамаркузи ибодат устувор бимонад.

Аммо, ақли хеле қавӣ метавонад аз ҳама мушкilotи ҷисмонӣ гузашта, ба дарки Худо бирасад. Бисёре аз авлиёҳо бемориро нодида гирифта, дар ҷустуҷӯи илоҳии худ муваффақ шудаанд. Сент-Франсиски Ассизӣ, саҳт аз бемориҳо ранҷ мекашид, дигаронро шифо мебахшид ва ҳатто мурдагонро зинда мекард.

Ман як авлиёи ҳинду медонистам, ки нисфи баданаш замоне аз захмҳо пур шуда буд. Бемории диабети ӯ он қадар шадид буд, ки дар шароити муқаррарӣ наметавонист дар як вақт беш аз понздаҳ дақиқа ором нишинад. Аммо орзуи рӯҳонии ӯ номуайян буд. «Худовандо», - дуо кард ӯ, - «ое Ту ба маъбади шикастаи ман?» Бо фармони пайвастаи ирода, авлиё тадриҷан қодир шуд, ки ҳар рӯз нишинад дар ҳолати лотос ба муддати ҳафта соат пайваста, ғарқшуда дар транс экстатиқӣ.

«Ва», - гуфт ӯ ба ман, - «дар охири се сол ман Нури Бепоёнро дар дохили шакли шикастаи худ ғурузон ёфтам. Аз шукӯҳи шодмонӣ шод шуда, баданро фаромӯш кардам. Баъдтар дидам, ки он бо раҳмати Илоҳӣ пурра шудааст».

Як ҳодисаи таърихии шифобахшӣ ба подшоҳ Бобир (1483-1530), асосгузори империяи муғул дар Ҳиндустон, дахл дорад. Писари ӯ, шоҳзода Ҳумоюн, бемори марговар буд. Падар бо азми андӯх дуо кард, ки ин бемориро бигирад ва писараш наҷот ёбад. Пас аз он ки ҳамаи табибон умедашро аз даст доданд, Ҳумоюн шифо ёфт. Бобир фавран бемор шуд ва аз ҳамон беморие, ки писарашро гирифтор карда буд, вафот кард. Ҳумоюн баъд аз Бобир императори Ҳиндустон шуд.

Бисёриҳо тасаввур мекунанд, ки ҳар як устои рӯҳонӣ саломатӣ ва қувваи Сандоуро дорад ё бояд дошта бошад. Дар фарзия аст беасос. А бемор бадан мекунад не нишон додан ки як гуру аст не дар ламс

бо қудратҳои илоҳӣ, саломатии якумрӣ беш аз он ки ҳатман равшании ботиниро нишон диҳад. Ба ибораи дигар, ҳолати ҷисмониро ба таври дуруст санҷиши устод номидан мумкин нест. Таҳассуси фарқкунандаи ӯро бояд дар соҳаи ҳуди ӯ, яъне дар соҳаи рӯҳонӣ, ҷустуҷӯ кард.

Бисёре аз ҷӯяндагони саргардон дар Ғарб хато фикр мекунанд, ки суҳангӯ ё нависандаи фасеҳ дар бораи метафизика бояд устод бошад. Аммо, ришиҳо қайд кардаанд, ки санҷиши кислотаи устод қобилияти инсон барои ворид шудан ба ҳолати нафастангӣ ва нигоҳ доштани *самадии бефосилаи* нирбикалпа *мебошад*. **21-5** Танҳо бо ин дастовардҳо инсон метавонад исбот кунад, ки *майя* ё васвасаи дуалистии кайҳониро "аз худ кардааст". Танҳо ӯ метавонад аз умқи дарк бигӯяд: " *Экам сат* ", - "Танҳо як нафар вуҷуд дорад."

« *Ведаҳо* изҳор медоранд, ки шахси нодоне, ки бо гузоштани хурдтарин фарқият байни рӯҳи инфиродӣ ва Ҳуди Олӣ қаноат мекунад, дар хатар қарор мегирад». «Дар ҷое, ки дугонагӣ аз сабаби нодонӣ вуҷуд дорад, ҳама чизро аз Худ фарқ мекунад. Вақте ки ҳама чиз ҳамчун Худ дида мешавад, пас ҳатто атоме ғайр аз Худ вуҷуд надорад...»

"Ҳамчун ба зудӣ мисли дониш аз воқеият дорад сояфкан боло, Он ҷо банка будан не меваҳо аз гузашта амалҳо аз сабаби ғайривоқеии бадан, ҳамон тавре ки пас аз бедор шудан хоб вуҷуд дошта наметавонад, эҳсос карда шавад."

Танҳо гуруҳҳои бузург метавонанд кармаи шогирдонро қабул кунанд. Шри Юктесвар дар Кашмир азоб намекашид, агар аз Рӯҳи дарунии худ иҷозат намегирифт, то ба шогирдонаш бо ин роҳи аҷиб кумак кунад. Кам авлиёҳое буданд, ки бо ҳикмат барои иҷрои фармонҳои илоҳӣ нисбат ба Устоди Худотарси ман ҳассостар мучаҳҳаз буданд.

Кай Ман ба хатар афтода як чанд калимаҳо аз ҳамдарадӣ аз болои ӯ лоғар фигура, ман гуру гуфт шодмонӣ:

ғанҷии хурдери (зеркуртаҳо) пӯшам , ки солҳо боз напӯшидаам!»

Ҳангоми гӯш кардани хандаи шодмони устод, ман суҳанони Сент-Франсис де Сейлро ба ёд овардам: "Авлиёе, ки ғамгин аст, авлиёи ғамгин аст!"

21-1 : Он аст як тамға аз беэҳтиромӣ, дар Ҳиндустон, ба дуд дар ҳузур аз яке пиронсолон

ва болой. 21-2: Дарахти чинори шарқӣ..

21-3 : Бисёриҳо масеҳӣ авлиёҳо, аз ҷумла Тереза Нейман (нигаред [боб 39](#)), ҳастанд ошно бо метафизикӣ интиқол аз беморӣ.

21-4 : Масеҳ гуфт, танҳо пеш аз ӯ буд НН - Нурнишон дур ба будан маслубшуда: "Фикр кунед ту ки Ман наметавонад ҳоло дуо кардан ба ман Падар, ва ӯ бояд дарҳол додан ман Бештар нисбат ба дувоздаҳ легионҳо аз фариштагон? Аммо Чӣ хел баъд бояд навиштаҳои муқаддас будан қонеъ гардонида шудааст, ки ҳамин тавр

«Шояд ҳамин тавр бошад?» - *Матто* 26:53-54.

21-5 : Бинед бобҳо 26, 43 қайдҳо .

БОБ: 22

Дар Дил Аз А Санг Тасвир

«Ҳамчун як зани вафодори ҳинду, ман намехоҳам аз шавҳарам шикоят кунам. Аммо ман мехоҳам, ки ӯ аз назари моддии худ рӯй гардонад. Ӯ аз масхара кардани тасвирҳои авлиё дар утоқи мулоҳизаи ман лаззат мебарад.»
Азиз бародар, Ман доштан чуқур имон ки ту банка Кӯмак ёро. ирода шумо?"

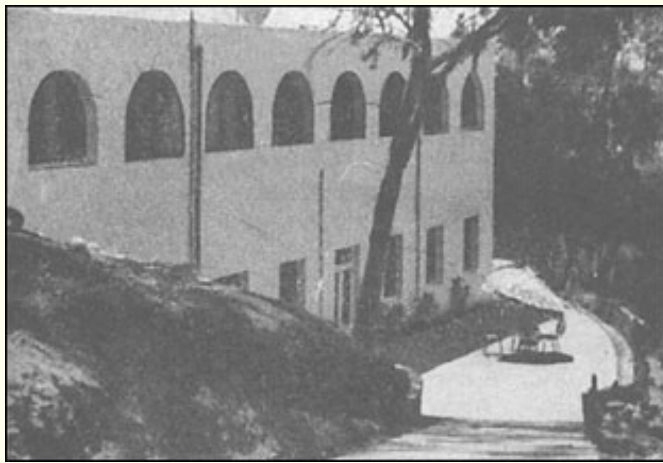
Хоҳари калониам Рома бо зорию илтиҷо ба ман нигоҳ мекард. Ман ба хонаи ӯ дар Калкутта дар хиёбони Гириш Видяратна ташриф оварда будам. Илтимоси ӯ маро ба вачд овард, зеро вай ба ҳаёти аввали ман таъсири амиқи маънавӣ расонида буд ва бо муҳаббат кӯшиш мекард, ки холигии оиларо, ки пас аз марги модарам боқӣ монда буд, пур кунад.

«Хоҳари азизам, албатта, ман ҳар кори аз дастам меомадаро мекунам.» Ман табассум кардам ва мехостам ғамгиниро, ки дар чеҳраи ӯ намоён буд, бар хилофи чеҳраи ором ва шодмони маъмулиаш, бартараф кунам.

Ман ва Рома муддате дар дуои хомӯшона барои роҳнамоӣ нишастем. Як сол пеш, хоҳарам аз ман хоҳиш карда буд, ки ёро ба *Крия Йога ҷалб кунам*, ки дар он ӯ пешрафти назаррас ба даст меовард.

Илҳоме маро фаро гирифт. «Фардо», гуфтам ман, «ман ба маъбади Дакшинесвар меравам. Лутфан, бо ман биед ва шавҳаратонро бовар кунед, ки бо мо ҳамроҳӣ кунад. Ман ҳис мекунам, ки дар ларзишҳои он макони муқаддас, Модари Илоҳӣ ба дили ӯ таъсир мерасонад. Аммо ҳадафи моро аз хоҳиши рафтани ӯ ошкор накунад.»

Хоҳар бо умед розӣ шуд. Субҳи рӯзи дигар хеле барвақт ман хурсанд шудам, ки Рома ва шавҳарашро буданд дар омодагӣ барои сафар. Ҳамчун мо Ҳакни ароба тарсида дар паҳлӯ Болой Роҳи даврашакл ба сӯи Дакшинесвар, ман додарарӯс, Сатиш Чандра Бозе, хурсанд ҳудаш бо масхара кардани устодони рӯҳонии гузашта, ҳозира ва оянда. Ман мушоҳида кардам, ки Рома оҳиста гиря мекунад.

Худшиносӣ Калисо аз Ҳама Динҳо, Сан Диего, Калифорния

Ман истодан бо ман ду хоҳарон, Рома (дар чап) ва Налинӣ

Ман хоҳар Ума, мисли як ҷавон духтар

«Хоҳар, рӯҳбаланд шав!» — пичиррос задам ман. — Ба шавҳарат қаноатмандӣ надех, ки бовар кунӣ, ки мо масхараи ўро ҷиддӣ қабул мекунем.

«Муқунда, ҷӣ тавр ту метавонӣ ба бемаъниҳои беарзиш таъриф кунӣ?» — мегуфт Сатиш. «Худи намуди зоҳирии Садҳу нафратангез аст. Ў ё мисли скелет лоғар аст, ё мисли фил фарбеҳи нопок!»

Ман бо ханда дод задам. Аксуламали хушмуомилагии ман барои Сатиш асабонӣ буд; ў ба хомӯшии ғамгин рафт. Вақте ки таксии мо ба майдони Дакшинсвар ворид шуд, ў бо киноя табассум кард.

"Ин сафар, Ман фарз кунед, аст як нақша ба ислоҳот ман?"

Вақте ки ман бе ҷавоб рӯй гардондам, ў дасти маро гирифт. «Ҷаноби роҳиби ҷавон», - гуфт ў, - «фаромӯш накунед, ки бо мақомоти маъбад барои таъмини хӯроки нисфирӯзии мо чораҳои лозимӣ андешад».

— Ман ҳоло медитатсия мекунам. Дар бораи хӯроки нисфирӯзиат хавотир нашав, — бо тезӣ ҷавоб додам ман. — Модари Худо аз ин нигоҳубин мекунад.

«Ман ба Модари Илоҳӣ бовар надорам, ки барои ман ягон коре кунад. Аммо ман туро барои хӯроки худ масъул мешуморам». Оҳанги Сатиш таҳдидомез буд.

Ман танҳо ба толори сутундор, ки дар рӯ ба рӯи маъбади бузурги Кали ё Модартабиат воқеъ аст, рафтам. Ҷои сояфканеро дар наздикии яке аз сутунҳо интихоб карда, баданамро дар ҳолати лотос ҷойгир кардам. Гарчанде ки соат тақрибан ҳафт буд, офтоби субҳ ба зудӣ маро ларзон мекард.

Вақте ки ман ба ин мафтун шудам, ҷаҳон ба ақиб нигарист. Ақли ман ба худои
Кали, ки тасвири ӯ дар Дакшинесвар мавриди парастии устои бузург, Шри,
қарор гирифта буд, нигаронида шуда буд. Рамакришна Парамҳанса. Дар ҷавоб
ба ӯ ғамгин талаботҳо, санг тасвир аз ин хеле

маъбад дошт аксар вақт гирифташуда як зиндагӣ шакл ва сӯҳбат кард бо ўро.

«Модари хомӯш бо дили сангин», — дуо кардам ман, — «Ту бо дархости парастандаи маҳбуби Худ Рамакришна пур аз ҳаёт шудӣ; чаро Ту ба нолаи ин писари ғамхори Худ низ гӯш намедихӣ?»

Ғаюрии орзуҳои ман бепоён афзуд ва бо оромии илоҳӣ ҳамроҳ шуд. Аммо, вақте ки панҷ соат гузашт ва олиҳае, ки ман дар дохили худ тасаввур мекардам, ҳеҷ посухе надод, ман каме ноумед шудам. Баъзан ин як озмоиши Худост, ки иҷрои дуохоро ба таъхир андозад. Аммо дар ниҳоят Ё ба шахси содиқ дар ҳар шакле, ки азиз медорад, зоҳир мешавад. Як масеҳии боимон Исоро мебинад; як ҳинду Кришна ё олиҳаи Кали ё Нури густаришёбандаро мебинад, агар ибодати ё ғайришахсӣ шавад.

Бо нохоҳам чашмонамро кушодам ва дидам, ки дарҳои маъбадро коҳин мувофиқи расму оини нисфирӯзӣ қулф мекард. Аз курсии хилвати худ дар зери толори кушода ва бомпӯш бархоста, ба ҳавлӣ қадам гузоштам. Фарши сангини он дар зери офтоби нисфирӯзӣ сӯзон буд; пойҳои лучам саҳт сӯхта буданд.

«Модари Худой», — ман дар оҳистагӣ эътироз кардам, — «Ту дар рӯё назди ман наомадӣ ва акнун Ту дар маъбад дар паси дарҳои баста пинҳон шудай. Ман меҳостам имрӯз аз номи бародаршӯям ба Ту дуои махсусе кунам».

Дархости ботинии ман фавран қабул карда шуд. Аввал мавҷи хуноки дилкаш аз пуштам ва зери пойҳоям фаромада, ҳама нороҳатиро аз байн бурд. Сипас, ба ҳайрати ман, маъбад хеле бузург шуд. Дари калони он оҳиста кушода шуд ва пайкари сангии олиҳаи Калиро нишон дод.

Оҳиста-оҳиста он ба шакли зинда табдил ёфт, бо табассум сар ҷунбонд ва маро бо шодмонии тасвиринашаванда ба ҳаяҷон овард. Гӯё бо сӯзандоруи пурасрор нафас аз шушҳоям гирифта шуд; баданам хеле ором шуд, гарчанде ки беқарор набуд.

Пас аз он шуури аҷибе фаро расид. Ман дар тӯли чанд мил аз болои дарёи Ганг дар тарафи чапам ва аз он ҷо аз маъбад тамоми маҳаллаҳои Дакшинсварро ба таври равшан дида метавонистам. Девоҳҳои ҳамаи биноҳо шаффоф медурахшиданд; аз байни онҳо ман одамонро мушоҳида кардам, ки аз болои акрҳои дурдаст ба ин тарафу он тараф мерафтанд.

Гарчанде ки нафаскашиам душвор буд ва баданам дар ҳолати аҷиб ором буд, аммо ман тавонистам дасту пойҳоямро озодона ҳаракат диҳам. Чанд дақиқа ман бо пӯшидан ва кушодани чашмонам озмоиш кардам; дар ҳарду ҳолат. Ман тамоми панорамаи Дакшинсварро ба таври возеҳ дидам.

Биниши рӯҳонӣ, мисли рентген, ба ҳама материя ворид мешавад; чашми илоҳӣ дар ҳама ҷо марказ аст, дар ҳеҷ кучо. Ман бори дигар дарк кардам, ки дар он ҷо

дар ҳавлии офтобӣ истода, аз он ки инсон фарзанди исрофкори Худо бошад, ки дар ҷаҳони моддӣ, ки воқеан орзуи беасос аст, ғарқ шудааст, дигар олами абадии худро аз нав мерос мегирад. Агар "фирор" ниёз ба инсон бошад, ки дар шахсияти тангаш танг аст, оё ягон фирор метавонад бо бузургии ҳузури ҳама ҷо муқоиса шавад?

Дар ман муқаддас таҷриба дар Дакшинесвар, танҳо ғайриоддӣ- калонкардашуда ашё буданд

маъбад ва шакли олиҳа. Ҳама чизи дигар дар андозаҳои муқаррарии худ зоҳир мешуд, гарчанде ки ҳар кадоме буд замиماشуда дар як ҳало аз нарм сафеди равшан, кабуд, ва пастел рангинкамон рангҳо. Ман бадан ба назар мерасид ба будан аз эфирӣ модда, омода ба левитатсия кардан. Пурра бошуурона аз ман муҳити моддӣ, ман ба атрофам нигоҳ мекардам ва чанд қадам мегузоштам, бе он ки пайвастигии рӯёи хушбахтонаро ҳалалдор кунам.

Дар паси деворҳои маъбад ногаҳон ба бародари шавҳарам нигоҳ кардам, ки дар зери шоҳаҳои хордори дарахти муқаддаси *бел нишаста буд*. Ман ба осонӣ метавонистам самти андешаҳои ӯро дарк кунам. Дар зехни ӯ, ки зери таъсири муқаддаси Дакшинешвар каме рӯҳбаланд шуда буд, аммо дар бораи ман андешаҳои нохушоянд дошт. Ман мустақиман ба шакли файзи Худо рӯ овардам.

«Модари Худоӣ», — дуо кардам ман, — «оё Ту шавҳари хоҳарамро аз

ҷиҳати рӯҳонӣ дигаргун намекуни?» Ин қомати зебо, ки то ҳол

хомӯш буд, ниҳоят ба суҳан даромад: «Хоҳишат иҷро шуд!»

Ман бо хушнудӣ ба Сатиш нигоҳ кардам. Гӯё бо эҳсоси беихтиёрии қудрати рӯҳонӣ, ӯ бо норозигӣ аз ҷояш бархост. Ман дидам, ки ӯ аз паси маъбад давида истодааст; ӯ ба ман наздик шуд ва мушташро ҷунбонд.

Биниши ҳамаҷониба нопадид шуд. Дигар ман Худои пурҷалолро дида наметавонистам; маъбади баланд ба андозаи муқаррарии худ, бе шаффофияташ, хурд шуда буд. Боз баданам дар зери нурҳои шадиди офтоб ларзид. Ман ба паноҳгоҳи толори сутундор ҷаҳидам, ки дар он ҷо Сатиш бо ҳашм маро таъқиб мекард. Ман ба соатам нигоҳ кардам. Соат як буд; биниши илоҳӣ як соат давом карда буд.

«Эй аблаҳи хурдакак», — бо овози баланд гуфт бародаршӯям, — «ту шаш соат боз дар он ҷо пойҳоятро қач ва ҷашмонатро қач карда нишастай. Ман гаштугузор карда, туро тамошо мекардам. Хӯроки ман қучост? Акнун маъбад баста аст; ту ба мақомот хабар надодӣ; мо бе хӯроки нисфирӯзӣ мондем!»

Баландӣе, ки ман аз ҳузури Худо эҳсос карда будам, ҳанӯз ҳам дар дилам ҷӯш мезад. Ман ҷуръат доштам, ки нидо кунам: «Модари Худо моро ғизо медиҳад!»

Сатиш аз ҳашм худро дар ҳайрат гузошт. «Бо як бор ва барои ҳамеша», — фарёд зад ӯ, — «ман меҳоҳам бубинам, ки Модари Илоҳии шумо дар ин ҷо бе ягон тартиби пешакӣ ба мо хӯрок медиҳад!»

Ӯ калимаҳо буданд базӯр баён карда шуд кай як маъбад коҳин убур карда шудааст ҳавлӣ ва пайваст мо.

— Писарам, — ба ман мурочиат кард ӯ, — ман чехраи туро дар соатҳои мулоҳиза оромона медурахшид. Ман имрӯз субҳ омадани гурӯҳатро дидам ва хоҳиши ҷудо кардани хӯроки фаровон барои хӯроки нисфирӯзӣ доштам. Хӯрок додани онҳое, ки пешакӣ дархост намекунанд, хилофи қоидаҳои маъбад аст, аммо ман барои ту истисно кардам.

Ман аз ӯ ташаккур гуфтам ва рост ба чашмони Сатиш нигоҳ кардам. Ӯ аз эҳсос сурх шуд ва бо тавбаи хомӯшона нигоҳашро поён кард. Вақте ки ба мо хӯроки фаровон, аз ҷумла мангоҳои мавсимӣ, пешкаш карданд, ман мушоҳида кардам, ки иштиҳои бародари шавҳарам кам аст. Ӯ ҳайрон шуда, ба уқёнуси фикр ғарқ шуда буд. Дар сафари бозгашт ба Калкутта, Сатиш бо чехраи нарм,

гоҳ-гоҳе бо илтиҷо ба ман нигоҳ мекард. Аммо баъд аз лаҳзае, ки коҳин барои даъват кардани мо ба хӯроки нисфирӯзӣ пайдо шуд, ӯ як калима ҳам нагуфт, гӯе ин ки мустақиман ба чолишҳои Сатиш посух медод.

Дар пайравӣ нисфирӯзӣ Ман боздид карда шуд ман хоҳар дар вай хона.

Вай истиқбол гирифтанд ман бо меҳру муҳаббат. «Бародари азиз», - фарёд

зад вай, - «чӣ мӯъҷиза! Шаби гузашта шавҳарам дар пеши ман ошкоро гиря кард.

"' *Девӣ азиз* ', **22-1** ӯ гуфт: «Ман аз он ки ин нақшаи ислоҳоти бародаратон тағйирот ворид кардааст, хеле хурсандам. Ман ҳар бадиеро, ки ба шумо кардаам, ислоҳ мекунам. Аз имшаб мо хобгоҳи калони худро танҳо ҳамчун макони ибодат истифода хоҳем бурд; ҳучраи хурди мулоҳизаи шумо». ба хонаи хоби мо табдил дода мешавад. Ман аз он ки шуморо масҳара кардам, самимона пушаймонам. бародар. Барои рафтори шармандаам, худро бо он ҷазо медиҳам, ки бо Мукунда то он даме, ки дар роҳи маънавӣ пеш наравам, сӯхбат накунам. Аз ин ба баъд ман Модари Илоҳиро саҳт меҷӯям; рӯзе ман бояд ҳатман Ёро пайдо кунам!

Солҳо пас, ман ба дидорбинии бародаршӯям дар Деҳлӣ рафтам. Аз дидани он ки ӯ... хеле хурсанд шудам. дар худшиносии баланд инкишоф ёфта буд ва аз рӯйи Модари Илоҳӣ баракат ёфта буд. Дар вақти будубошам бо ӯ, ман мушоҳида кардам, ки Сатиш пинҳонӣ қисми зиёди шабро дар мулоҳизаи илоҳӣ мегузаронд, гарчанде ки ӯ аз бемории ҷиддӣ ранҷ мекашид ва рӯзона машғули кор буд. идораи ӯ.

Фикр ба сарам омад, ки умри бародаршӯям дароз нахоҳад буд. Рома бояд фикрҳои маро хонда бошад.

«Бародари азиз», - гуфт вай, - «ман хубам ва шавҳарам бемор аст. Бо вучуди ин, меҳрам шумо бидонед, ки ман ҳамчун як зани содиқи ҳинду аввалин касе хоҳам буд, ки мемирам. **22-2** Акнун дере нагузашта ман аз олам мегузарам."

Аз суҳбат бадхонаи ӯ ҳайрон шудам, аммо то ҳол дарк кардам, ки чӣ қадар ҳақиқат дорад. Ман дар Амрико будам, вақте ки хоҳарам вафот кард, тақрибан як сол пас аз пешгуи ӯ. Бародари хурдиам Бишну баъдтар ба ман тафсилот дод .

«Рома ва Сатиш ҳангоми маргаш дар Калкутта буданд», - гуфт Бишну ба ман. «Он субҳ вай либосҳои арӯсии худро пӯшид.

"Чаро ин махсус либос? Сатиш пурсид.

«Ин рӯзи охирини хидмати ман ба шумо дар рӯи замин аст», — ҷавоб дод Рома. Чанде пас, вай сактаи қалб гирифт. Вақте ки писараш барои кӯмак мешитофт, вай гуфт:

«Писарам, маро тарк накун. Бефоида аст; ман пеш аз омадани духтур меравам». Даҳ дақиқа пас, Рома бо эҳтиром пойҳои шавҳарашро дошта, хушҳолона ва бе ранҷу азоб аз ҷасади ӯ берун рафт.

"Сатиш шуд хеле танҳой баъд аз ӯ зани марг", Бишну идома ёфт. "Як рӯз ӯ ва Ман буданд

нигоҳ кардан дар як калон табассумкунанда акс аз Рома.

— Чаро табассум мекуни? — ногаҳон нидо кард Сатиш, гӯё занаш ҳозир буданд. — Ту фикр мекуни, ки бо роҳи оқилона пеш аз ман рафтанро ташкил кардаӣ. Ман исбот мекунам, ки ту муддати тӯлонӣ аз ман дур буда наметавонӣ; ба зудӣ ман ба ту ҳамроҳ мешавам.

«Гарчанде ки дар он вақт Сатиш аз бемории худ пурра шифо ёфта буд ва саломатии аъло дошт, ӯ чанде пас аз суханони аҷибаш пеш аз акс бе ягон сабаби возеҳ вафот кард.»

Ҳамин тариқ, хоҳари калонии азизам Рома ва шавҳараш Сатиш, ки дар Дакшинешвар аз як марди оддии дунявӣ ба як авлиёи хомӯш табдил ёфт, ба таври пайғамбарона аз олам гузаштанд.

.....
22-1 : Худое.

22-2 : Дар Ҳинду зан бовар мекунад он аст як аломат аз рӯҳонӣ пешрафт агар вай мурдаҳо пеш аз вай шавҳар, мисли як исбот аз вай хизмати содиқона ба ӯ, ё «дар банди камарбанд мурдан».

БОБ: 23

Ман Гирифтан Ман Донишгоҳ Дараҷа

«Шумо супоришҳои китоби дарсии худро аз фалсафа нодида мегиред. Бешубҳа, шумо барои супоридани имтиҳонҳо ба як «интуиция»-и бемаҳдуд такя мекунад. Аммо агар шумо худро ба таври илмӣ бештар ба кор набаред, ман назорат мекунам, ки шумо аз ин курс нагузаред».

Профессор Д.С. Гошал аз Коллеҷи Серампур бо саҳтӣ ба ман муроҷиат кард. Агар ман аз имтиҳони хаттии ниҳонии синфӣ ӯ нагузарам, ман ҳақ надорам имтиҳонҳои ниҳонӣ супорам. Ин имтиҳонҳоро факултети Донишгоҳи Калкутта, ки Коллеҷи Серампурро яке аз шохаҳои он дар бар мегирад, тартиб додааст. Донишчӯе, ки дар донишгоҳҳои Ҳиндустон таҳсил мекунад ва дар як фан дар имтиҳони ниҳонии АВ ноком мешавад, бояд соли оянда аз ҳама фанҳояш имтиҳони дубора супорад.

Муаллимони ман дар Коллеҷи Серампур одатан бо ман бо меҳрубонӣ

муносибат мекарданд, на бо таҳаммулпазирии шӯх. "Муқунда каме аз дин маст аст." Ҳамин тариқ, маро ҳулоса карда, онҳо боадабона маро аз шармандагии посух додан ба саволҳои синфӣ наҷот доданд; онҳо ба имтиҳонҳои хаттии ниҳонӣ барои хориҷ кардани ман аз рӯйхати номзадҳои АВ эътимод доштанд. Доварии ҳамсабақонам дар лақаби онҳо барои ман - "Роҳиби девона" - ифода ёфт.

Ман як қадами оқилона гузоштам, то таҳдиди профессор Ғошалро, ки маро аз нокомӣ дар фалсафа ба ман нисбат меод, бекор кунам. Вақте ки натиҷаҳои имтиҳонҳои ниҳонӣ бояд ба таври оммавӣ эълон мешуданд, аз як ҳамсинфам хоҳиш кардам, ки маро ба утоқи кории профессор ҳамроҳӣ кунед.

«Биё; ман шояд меҳонам», — гуфтам ба ҳамроҳам. «Агар ман дар фиреб додани муаллим муваффақ нашуда бошам, хеле ноумед мешавам».

Профессор Ғошал ларзид ӯ сар баъд аз Ман дошт пурсида шуд чӣ рейтинг ӯ дошт додани ман коғаз

— Шумо дар байни онҳое нестед, ки аз имтиҳон гузаштаанд, — гуфт ӯ бо пирӯзӣ. Ӯ аз байни тӯдаи калони рӯи мизаш ҷустуҷӯ кард. — Коғазҳои шумо тамоман дар ин ҷо нест; ба ҳар ҳол, шумо аз сабаби ҳозир нашудан ба имтиҳон ноком шудед.

Ман хандид. "Ҷаноб, Ман буд Он ҷо. май Ман нигоҳ тавассути тӯда худам?"

Профессор, ки ҳайрон шуда буд, иҷозат дод; ман зуд коғазҳои худро ёфтам, ки дар он ҷо ҳама гуна аломати мушаххасро ба ҷуз рақами номнависӣ бодикҷат аз даст дода будам. Муаллим, ки аз "парчами хатар"-и номи ман огоҳ набуд, ба ҷавобҳои ман баҳои баланд дода буд, ҳарчанд онҳо бо иқтибосҳои китоби дарсӣ оро дода нашуда буданд. **23-1**

Ӯ ҳиллаи маро дида, бо овози баланд гуфт: «Барори беандоза!» Ӯ бо умед илова кард: «Шумо бешубҳа дар финали АВ ноком мешавед».

Барои санҷишҳо дар фанҳои дигарам, ман баъзе роҳнамоӣ гирифтам, бахусус аз дӯсти азизам ва амакам, Прабхас Чандра Гхосе, ки **бо ҳолҳои 23-2 ба даст овардааст.** писари амакам Сарада. Ман аз ҳамаи имтиҳонҳои ниҳонӣ худ бо дард, вале бомуваффақият - бо пасттарин ҳолҳои гузариш - гузаштам.

Акнун, пас аз чор соли таҳсил дар коллеҷ, ман ҳақ доштам, ки имтиҳонҳои АВ-ро супорам. Бо вучуди ин, ман базӯр интизор будам, ки аз ин имтиёз истифода барам. Имтиҳонҳои ниҳонӣ Коллеҷи Серампор дар муқоиса бо имтиҳонҳои саҳте, ки аз ҷониби Донишгоҳи Калкутта барои дараҷаи АВ муқаррар карда мешуданд, бозии кӯдакона буданд. Сафарҳои қариб ҳаррӯзаи ман ба Шри Юктесвар ба ман вақти кам барои ворид шудан ба толорҳои коллеҷ мегузоштанд. Дар он ҷо ҳузури ман буд, на ғоиб буданам, ки ҳамсинфонамро ба ҳайрат овард !

Речаи маъмулии ман ин буд, ки тақрибан соати нӯҳу ними субҳ бо дучархаам ба роҳ мебароям. Дар як даст Ман барои гуруям тӯҳфа мебардам - чанд гул аз боғи хонаи *пантхиам* . Устод маро бо хушмуомилаи истиқбол карда, маро ба

хӯроки нисфирӯзӣ даъват мекард. Ман ҳамеша бо шитоб қабул мекардам ва хурсанд будам, ки фикри коллечро барои як рӯз аз сарам дур мекунам. Баъд аз соатҳои корӣ бо Шри Юктесвар, гӯш кардани ҷараёни беҳамтои ҳикмати ӯ ё кӯмак дар вазифаҳои ашрам, ман тақрибан нисфи шаб бо ноҳолам ба сӯи пантхи мерафтам . Баъзан ман тамоми шаб бо гуруям мемондам ва чунон хушбахтона ба сӯҳбати ӯ ғарқ мешудам, ки қариб пай намебурдам, ки торики ба субҳ табдил меёбад.

23-3 пӯшида будам . Дар омодагӣ ба сафар ба сӯи меҳмонхона, устод аз ман ҷиддан пурсид.

"Имтиҳонҳои АВ кай сар мешаванд?"

"Панҷ рӯз пас, ҷаноб."

"Ман умед ту ҳастанд дар омодагӣ барои онҳоро."

Ман аз тарс ба ҳайрат омада, як пойафзолавро дар ҳаво нигоҳ доштам. «Ҷаноб», — эътироз кардам ман, — «шумо медонед, ки чӣ тавр рӯзҳои ман бо шумо гузаштанд, на бо профессорон. Чӣ тавр ман метавонам бо иштирок дар он финалҳои душвор як масхарабозӣ кунам?»

Чашмони Шри Юктесвар бо чашмони тез ба ман дӯхта шуданд. "Шумо бояд ҳозир шавед." Оҳанги ӯ сард ва бо иғво буд. "Мо набояд ба падарат ва дигар хешовандонат сабабе диҳем, ки афзалияти шуморо ба ҳаёти ашрам танқид кунанд. Танҳо ба ман ваъда деҳ, ки дар имтиҳонҳо ҳозир мешавед; ба онҳо бо беҳтарин роҳе, ки метавонед, ҷавоб диҳед."

Ашқҳои беихтиёр аз рӯям ҷорӣ мешуданд. Ман ҳис мекардам, ки фармони Устод беасос аст ва таваҷҷӯҳи ӯ, ба ҳар ҳол, дер шудааст.

«Агар хоҳед, ман ҳозир мешавам», — гуфтам ман дар миёни гиряҳо. «Аммо барои омодагии дуруст вақт нест.» Ман зери лаб пичиррос задам: «Ман варақхоро бо таълимоти шумо дар посух ба саволҳо пур мекунам!»

Вақте ки рӯзи дигар дар соати муқаррарии худ ба зиёратгоҳ даромадам, гулдастаамро бо як тантанавӣ ғамангез тақдим кардам. Шри Юктесвар аз ҳавои ғамгини ман хандид.

«Мукунда, оё Худованд ягон бор шуморо ноумед кардааст, дар

имтиҳон ё дар ҷои дигар?» «Не, ҷаноб», — бо гармӣ ҷавоб

додам ман. Хотираҳои миннатдор дар сели эҳёкунанда пайдо

шуданд.

«На танбалӣ, балки ғайрати сӯзон барои Худо шуморо аз ҷустуҷӯи ифтихор дар донишгоҳ бозмедошт», - бо меҳрубонӣ гуфт устоди ман. Пас аз хомӯшӣ, ӯ иқтибос овард: «Аввал Малакути Худо ва адолати Ёро бичӯед; ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда хоҳанд шуд». **23-4**

Ҳазорумин маротиба ман дар ҳузури Устод эҳсос кардам, ки бори ман сабук шудааст. Вақте ки мо хӯроки нисфирӯзии барвақтро хӯрдем, ӯ ба ман пешниҳод кард, ки ба *Пантхи баргардам*.

«Оё дӯсти шумо, Ромеш Чандра Датт, то ҳол дар хонаи шумо

зиндагӣ мекунад?» «Бале, ҷаноб.»

"Гирифтани дар ламс бо ӯро; Худованд ирода илҳом бахшидан ӯ ба Кӯмак ту бо имтиҳонҳо."

"Хуб, ҷаноб; аммо Ромеш хеле серкор аст. Ӯ шахси бонуфузи синфи мост ва нисбат ба дигарон роҳи вазнинтарро пеш мебарад."

Устод даст афшонд як сӯи ман эътирозҳо. "Ромеш ирода ёфтани вақт барои шумо. Ҳоло равед."

Ман бо дучарха ба *Пантхи баргаштам* . Аввалин шахсе, ки ман дар ҳавлии пансионат вохӯрдам, олими маъруф Ромеш буд. Гӯё рӯзҳои ӯ хеле озод буданд, ӯ бо иҷозаи худ ба дархости дудилаам розӣ шуд.

«Албатта; ман дар хизмати шумо ҳастам.» Ӯ чанд соати он нисфирӯзӣ ва рӯзҳои баъдӣро барои таълим додани ман дар фанҳои гуногун сарф кард.

«Ман боварӣ дорам, ки бисёр саволҳо дар адабиёти англисӣ дар масири Чайлд Ҳаролд мутамарказ хоҳанд буд», - гуфт ӯ ба ман. «Мо бояд фавран атлас гирем».

Ман ба хонаи амакам Сарада шитоб кардам ва атлас қарз гирифтам. Ромеш дар харитаи Аврупо ҷойҳоеро, ки сайёҳи ошиқонаи Байрон аз онҳо دیدан карда буд, қайд карда буд.

А чанд ҳамсинфон дошт ҷамъшуда дар атрофи ба гӯш кардан ба репетиторӣ. "Ромеш аст машваратдиҳӣ «Шумо нодуруст гуфтед», яке аз онҳо дар охири ҷаласа ба ман шарҳ дод. «Одатан танҳо панҷоҳ фоизи саволҳо дар бораи китобҳо мебошанд; нисфи дигар ба ҳаёти муаллифон дахл дорад».

Рӯзи дигар, вақте ки ман барои имтиҳон аз адабиёти англисӣ нишастам, аввалин нигоҳам ба саволҳо боиси ашки миннатдорӣ гардид ва коғазамро тар кард. Нозири синфхона ба мизи кории ман омад ва бо ҳамдариӣ пурсид.

«Устодам пешгӯӣ карда буд, ки Ромеш ба ман кӯмак мекунад», — фаҳмондам ман. «Нигоҳ кунед; ҳамон саволҳое, ки Ромеш ба ман дикта кардааст, дар варақаи имтиҳон ҳастанд! Хушбахтона барои ман, хеле каманд. саволҳои имсола дар бораи муаллифони англис, ки то ҷое ман дар ҷурасрои амиқ зиндагӣ мекунанд !"

Вақте ки ман баргаштам, дар пансионатам ғавғо буд. Писарон, ки маро масхара мекарданд. Усули мураббигии Ромеш бо ҳайрат ба ман нигарист ва қариб маро бо табрикот кар мекард. Дар давоми ҳафтаи имтиҳонҳо, ман соатҳои зиёдеро бо Ромеш гузаронидам, ки саволҳоеро тартиб меод, ки ба фикри ӯ эҳтимолан аз ҷониби профессорон дода мешуданд. Рӯз ба рӯз саволҳои Ромеш қариб дар як шакл дар варақаҳои имтиҳон пайдо мешуданд.

Дар коллеҷ хабаре паҳн шуд, ки чизе ба мӯъҷиза монанд аст ва эҳтимол дорад, ки "Роҳиби девона"-и парешонхотир муваффақият ба даст орад. Ман ҳеҷ кӯшише накардам, ки далелҳои парвандаро пинҳон кунам. Профессорони маҳаллӣ аз тағйир додани саволҳое, ки Донишгоҳи Калкутта тартиб дода буд, очиз буданд.

Вақте ки ман дар бораи имтиҳони адабиёти англисӣ фикр мекардам, як субҳ фаҳмидам, ки хатои ҷиддӣ кардаам. Як қисми саволҳо ба ду қисмати А ё В ва С

ё D тақсим шуда буданд. Ба ҷои он ки аз ҳар як қисм ба як савол ҷавоб диҳам, ман дар Гурӯҳи I ба ҳарду савол бепарвоёна ҷавоб додам ва дар Гурӯҳи II ҳеҷ чизро баррасӣ накарда будам. Беҳтарин ҳоле, ки ман дар он гирифта метавонистам. имтиҳон 33 ҳол мегирифт, ки се ҳол камтар аз ҳолҳои гузариши 36 буд. Ман назди устод шитофтам ва мушкилоти худро ба ӯ гуфтам.

"Ҷаноб, ман хатои нобахшиданӣ кардам. Ман сазовори баракатҳои илоҳӣ тавассути Ромеш нестам; Ман тамоман беарзишам."

— Худро шод кун, Муқунда. — Оҳангҳои Шри Юктесвар сабук ва бепарво буданд. Ё ба гунбази кабудӣ осмон ишора кард. — Эҳтимоли иваз кардани мавқеъҳои офтоб ва моҳ дар фазо нисбат ба он ки ту дар гирифтани дараҷа ноком шавӣ, бештар аст!

Ман аз зодгоҳ бо рӯҳияи оромтар баромадам, гарчанде ки аз нигоҳи математикӣ тасаввурнопазир менамуд, ки Ман метавонистам аз он ҷо гузарам. Як ё ду бор бо нигаронӣ ба осмон нигоҳ кардам; ба назар чунин менамуд, ки Худованди Рӯз дар мадори муқаррарии худ маҳкам лангар андохтааст!

Вақте ки ман ба *Пантхи расидам*, суҳанони як ҳамсинфамро шунидам: "Ман навафаҳмидам, ки имсол бори аввал ҳолҳои гузариши ҳатмӣ аз адабиёти англисӣ паст карда шудаанд."

Ман ворид шуд писарбача ҳуҷра бо чунин суръат ки ӯ нигоҳ кард боло дар бонги ҳатар Ман пурсидашуда ӯ бо шавқ.

«Роҳиби мӯйдароз», — бо ханда гуфт ӯ, — «чаро ин қадар таваҷҷӯҳи ногаҳонӣ ба масъалаҳои схоластикӣ? Чаро дар соати ёздаҳум гиря кардан лозим аст? Аммо дуруст аст, ки ҳолҳои гузариш нава ба 33 ҳол қоҳиш дода шудаанд».

Чанд ҷаҳиши шодмон маро ба ҳуҷраи худам бурд, ки дар он ҷо ба зону зада, камолоти математикии Падари Илоҳиямро ситоиш кардам.

Ҳар рӯз ман аз шуури рӯҳоние, ки маро дар Ромеш роҳнамоӣ мекард, ба ҳаяҷон меомадам. Дар робита бо имтиҳон бо забони бангоӣ як ҳодисаи муҳим рух дод. Ромеш, ки ба ин мавзӯ кам дахл карда буд, як субҳ, вақте ки ман аз хобгоҳ баромада, ба толори имтиҳон мерафтам, ба ман занг зад.

«Ромеш туро дод мезанад», — бо бесаброна гуфт яке аз ҳамсинфонам ба ман. «Барнагард; мо дар толор дер мемонем».

Нодида гирифтани маслиҳат, Ман давида рафт пушт ба хона

«Одатан, писарони бенгалии мо имтиҳони бенгалиро ба осонӣ месупоранд», - гуфт Ромеш ба ман. «Аммо ман танҳо тахмин задам, ки имсол профессорон нақша доранд, ки донишҷӯёро бо пурсидани саволҳо аз адабиёти қадимии мо кушанд». Сипас дӯстам ду ҳикояро аз ҳаёти Видясагар, як хайрхоҳи машҳур, мухтасар шарҳ дод.

Ман аз Ромеш миннатдорӣ баён кардам ва зуд ба толори коллеҷ бо дучарха рафтам. Варақаи имтиҳон бо забони бангоӣ аз ду қисм иборат буд. Дастури аввал ин буд: "Ду мисоли хайрияҳои Видясагарро нависед." Ҳангоми интиқол

додани ривояте, ки ба наздикӣ гирифта будам, ба коғаз, чанд калимаи шукргузориро пичиррос задам, ки ба даъвати охиринаи Ромеш гӯш додам. Агар ман аз хайрияҳои Видясагар ба инсоният (аз ҷумла дар ниҳоят худам) беҳабар мебудам, наметавонистам имтиҳони банголиро супорам. Агар дар як фан ноком мешудам, маҷбур мешудам, ки соли оянда аз нав аз ҳамаи фанҳо имтиҳон супорам. Чунин дурнамо ба таври фаҳмо нафратовар буд.

Дастури дуюм дар варақ чунин буд: "Дар бораи ҳаёти марде, ки ба шумо бештар илҳом бахшидааст, ба забони бенгалӣ эссе нависед." Хонандаи гиромӣ, ман набояд ба шумо бигӯям, ки кадом мардро барои мавзӯи худ интиҳоб кардаам. Ман саҳифаҳоро бо ситоиши устодам рӯйпӯш кардам, табассум кардам ва фаҳмидам, ки пешгӯии пурғавғои ман амалӣ мешавад: "Ман варақҳоро бо таълимоти шумо пур мекунам!"

Ман майли пурсидани Ромеш дар бораи курси фалсафаамро надоштам. Бо эътимод ба таҳсили тӯлонии худ дар назди Шри Юктесвар, ман тавзеҳоти китоби дарсиро нодида гирифтам. Баҳои баландтарин ба ҳама гуна корҳои ман дар фалсафа буд. Холи ман аз ҳамаи фанҳои дигар қариб ки дар сатҳи гузариш буд.

Он аст як лаззат ба сабт ки ман беғараз дӯст Ромеш гирифташуда ӯ худ дараҷа *нутфа таъриф* .

Падарам аз хатми ман пур аз табассум буд. «Ман фикр мекардам, ки ту аз имтиҳон мегузарӣ, Мукунда», — иқрор шуд ӯ. «Ту бо устои худ ин қадар вақти зиёд мегузаронӣ». Устод дар ҳақиқат танқиди ногуфтаи падарамро дуруст пай бурда буд.

Солҳо ман мутмаин набудам, ки рӯзеро хоҳам дид, ки як АВ пас аз номи ман пайдо шавад. Ман ин унвонро кам истифода мекунам, бе он ки фикр кунам, ки ин тӯҳфаи илоҳӣ аст, ки ба ман бо сабабҳои то андозае норавшан дода шудааст. Баъзан ман мешунавам, ки донишҷӯёни коллеҷ мегӯянд, ки хеле ками дониши пур аз онҳо пас аз хатми таҳсил бо онҳо боқӣ мондааст. Ин қабул маро барои камбудии бешубҳаи таълимии ман каме тасалли медихад.

Рӯзе, ки ман дараҷаи худро аз Донишгоҳи Калкутта гирифтам, дар пеши пойҳои устодам зону зада, аз ӯ барои ҳама баракатҳое, ки аз ҳаёти ӯ ба ҳаёти ман чорӣ шудаанд, ташаккур гуфтам.

— Бархез, Мукунда, — гуфт ӯ бо хушмуомилағӣ. — Танҳо Худованд барои ту қулайтар буд. хатмкунанда аз аз нав ташкил кардани офтоб ва моҳ!"

.....
23-1 : Ман бояд қардан Профессор Ғошал адолат аз иқрор қардан ки шиддатёфта муносибат байни мо буд не ба шарт ба ҳар гуна айб аз ӯ, аммо танҳо ба ман ғоибиятҳо аз синфҳо ва безътиной дар онҳо. Профессор Ғошал буд, ва аст, як суханвари барҷаста бо дониши бузурги фалсафӣ. Дар солҳои баъдӣ мо ба як фаҳмиши самимӣ расидем...

23-2 : Гарчанде ки ман амаки ва Ман доштан якхела оила ном аз Ғош, Прабхас дорад одат қарда ҳудаш ба номи худро ба забони англисӣ ҳамчун Ghose тарҷума мекунам; аз ин рӯ, ман дар ин ҷо имлои худро риоя мекунам.

23-3 : А шогирд ҳамеша хориҷ мекунад ӯ пойафзол дар як

ҳиндӣ зиёратгоҳ. 23-4: *Матто* 6:33.

Ман Шудан А Роҳиб Аз Дар Свами Фармоиш

«Устод, падарам хеле меҳост, ки ман дар Роҳи оҳани Бенгал-Нагпур вазифаи роҳбариро қабул кунам. Аммо ман қатъиян рад кардам». Ман бо умед илова кардам: «Чаноб, оё шумо маро роҳиби Ордени Свами намекунед?» Ман бо илтиҷо ба устоди худ нигоҳ кардам. Дар солҳои қаблӣ, барои санҷидани умқи азми ман, ӯ ҳамин дархостро рад карда буд. Аммо имрӯз ӯ бо меҳрубонӣ табассум кард.

— Хуб; фардо ман туро ба шиноварӣ даъват мекунам. — Ӯ оҳиста идома дод: — Ман хурсандам, ки ту дар хоҳиши роҳиб буданат устувор мондаӣ. Лаҳирӣ Махасая аксар вақт мегуфт: «Агар ту Худоро барои меҳмони тобистонаи худ даъват накунӣ, Ӯ дар зимистони умрат намеояд».

«Устоди азиз, ман ҳеҷ гоҳ дар ҳадафи худ, ки ба Ордени Свами тааллуқ дорам, мисли худӣ мӯҳтарами шумо, ноумед шуда наметавонам.» Ман бо меҳру муҳаббати беандоза ба ӯ табассум кардам.

«Шахси мучаррад дар бораи он чи ба Худованд тааллуқ дорад, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд ояд; аммо марди оиладор дар бораи он чи ба ҷаҳон тааллуқ дорад, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба занаш писанд ояд»

24-1 Ман ҳаёти бисёре аз дӯстонамро таҳлил кардам, ки пас аз гузаштани баъзе аз интизоми рӯхонӣ, издивоҷ карданд. Онҳо, ки дар баҳри масъулиятҳои дунявӣ қарор гирифта буданд, аз қарорҳои худ барои мулоҳизаи амиқ фаромӯш карда буданд.

Барои ман, додани мақоми дуюмдараҷа ба Худо дар зиндагӣ тасаввурнопазир буд. Гарчанде ки Ӯ ягона соҳиби коинот аст ва ба мо тӯҳфаҳоро аз ҳаёт ба ҳаёт мебахшад, як чиз боқӣ мондааст, ки ба Ӯ тааллуқ надорад ва ҳар як қалби инсон қодир аст онро пинҳон кунад ё ба ӯ ато кунад - муҳаббати инсон. Офаридгор, ки бо саъю кӯшиши беохир барои пинҳон кардани хузури худ дар ҳар як зарраи офариниш, метавонист танҳо як ангеza дошта бошад - хоҳиши ҳассосе, ки одамон Ӯро танҳо тавассути иродаи озод ҷустуҷӯ кунанд. Ӯ бо кадом дастпӯшаки махмалии ҳар як фурутанӣ дасти оҳанини қудрати ҳама чизро напӯшондааст!

Рӯзи дигар яке аз рӯзҳои фаромӯшнашавандаи ҳаёти ман буд. Дар ёд дорам, ки моҳи июли соли 1914, чанд ҳафта пас аз хатми коллеҷ, панҷшанбеи офтобӣ буд. Дар айвони дарунии Устод дар зиёрати Серампури худ як пораи нави абрешими сафедро ба ранги охра, ки ранги анъанавии Ордени Свами буд, тар кард. Пас аз хушк шудани матоъ, устоди ман онро ҳамчун либоси тарккунанда дар атрофи ман печонд.

«Рӯзе ту ба Ғарб меравӣ, ки дар он ҷо абрешим бартарӣ дорад», - гуфт ӯ.
«Ҳамчун рамз, ман ин матои абреширо барои ту ба ҷои пахтаи маъмулӣ
интихоб кардам».

Дар Ҳиндустон, ки роҳибон идеали фақрро қабул мекунанд, свамии либоси
абрешимӣ як манзараи ғайриоддӣ аст. Аммо, бисёре аз ёогиҳо либосҳои
абрешимӣ мепӯшанд, ки баъзе ҷараёнҳои нозуки баданро нисбат ба пахта
беҳтар нигоҳ медорад.

"Ман ҳастам нохушоянд ба маросимҳо," Шри Юктесвар қайд кард. "Ман ирода
сохтан ту як свами дар *бидъат*

(ғайрирасмӣ) тарз."

Бибидиса ё оғози мураккаби свамишипӣ маросими оташбозиро дар бар мегирад, ки дар он маросимҳои рамзии дафн анҷом дода мешаванд. Ҷасади ҷисмонии шогирд ҳамчун мурда тасвир карда мешавад, ки дар оташи ҳикмат сӯзонида мешавад. Сипас ба свамии навсохта суруде дода мешавад, ба монанди: "Ин *атма* Брахма аст" **24-2** ё "Ту ҳамон ҳастӣ" ё "Ман *Ў* ҳастам." Аммо, Шри Юктесвар бо муҳаббати худ ба соддагӣ, аз ҳама расму оинҳои расмӣ даст кашид ва танҳо аз ман хоҳиш кард, ки номи наvero интиҳоб кунам.

"Ман ирода додан ту имтиёз аз интиҳоб кардан он худат," *ӯ* гуфт, табассумкунанда.

«Йогананда», — ҷавоб додам ман, пас аз лаҳзае фикр кардан. Ин ном маънои аслии «Некуахт (*ананда*) тавассути иттиҳоди илоҳӣ (*йога*)»-ро дорад.

"Бигзор ҳамин тавр бошад. Аз номи хонаводагии худ Муқунда Лал Ғош даст кашед, аз ин ба баъд туро Йогананда аз шоҳаи Гирии Ордени Свами меноманд."

Вақте ки ман дар назди Шри Юктесвар зону задам ва бори аввал номи нави маро аз забонаш мешунидам, дилам аз миннатдорӣ лабррез шуд. *Ӯ* чӣ қадар бо меҳру муҳаббат ва ҳастагинопазир заҳмат кашада буд, ки писарбача Муқунда рӯзе ба роҳиб Йогананда табдил ёбад! Ман бо шодӣ чанд байт аз суруди тӯлонии санскритии Лорд Шанкараро сароидам:

«Ақл, на ақл, на худо, эҳсос; ман осмон ва на замин ва на металл ҳастам.»
Ман *Ў* ҳастам, Ман *Ў* ҳастам, Рӯҳи муборак, Ман *Ў* ҳастам!
Ман на таваллуд, на марг, на каста дорам; Падар, на модар, ман ҳеҷ кас надорам.
Ман *Ў* ҳастам, Ман *Ў* ҳастам, Рӯҳи муборак, Ман *Ў* ҳастам!
Ман аз парвозҳои ҳаёли берун, бешакл ҳастам, ки ба узвҳои тамоми ҳаёт ворид мешавам;
Аз ғуломӣ наметарсам; Ман озодам, ҳамеша озодам, Ман *Ў* ҳастам, Ман *Ў* ҳастам, Рӯҳи муборак, Ман *Ў* ҳастам!"

Ҳар як свами ба тартиби қадимии роҳибӣ тааллуқ дорад, ки дар шакли кунунии худ аз ҷониби Шанкара ташкил карда шуда буд. **24-3** Азбаски ин як ордени расмӣ аст, ки дар он як сафи бефосилаи намоёндагони авлиё ҳамчун пешвоёни фаъол хизмат мекунанд, ҳеҷ кас наметавонад ба худ унвони свами диҳад. *Ӯ*

онро танҳо аз свамии дигар ба таври дуруст мегирад; аз ин рӯ, ҳамаи роҳибон насаби рӯҳонии худро ба як гуруи умумӣ, Лорд Шанкара пайванд медиҳанд. Бо савгандҳои фақр, покӣ ва итоат ба муаллими рӯҳонӣ, бисёр ордениҳои роҳибии масеҳии католикӣ ба Ордени Свамиҳо монанданд.

Илова бар номи нави худ, ки одатан бо *ананда анҷом меёбад*, свами унвонеро низ мегирад, ки робитаи расмӣ ӯро бо яке аз даҳ зербахши Ордени Свами нишон медиҳад. Ин *дасанамиҳо* ё

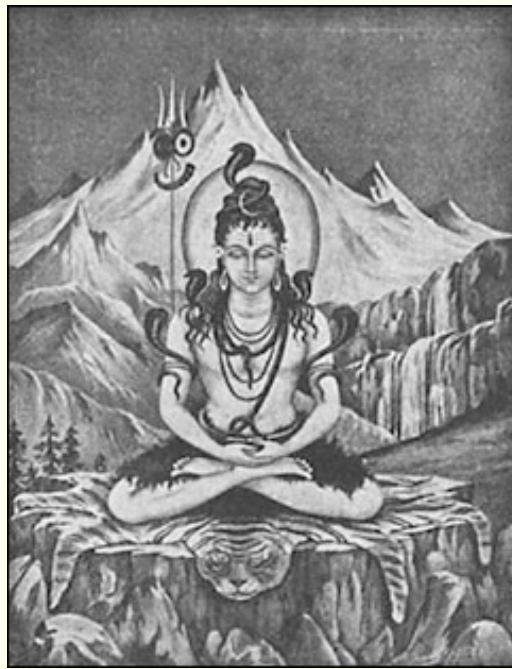
Даҳ агномен *Гири* (кӯҳ)-ро дар бар мегиранд, ки Шри Юктесвар ва аз ин рӯ ман ба он тааллуқ дорам. Дар байни шохаҳои дигар *Сагар* (баҳр), *Бхаратӣ* (замин), *Арания* (чангал), *Пурӣ* (масир), *Тирта* (ҷои зиёрат) ва *Сарасватӣ* (хиради табиат) мебошанд.

Номи наве, ки свами гирифтааст, маънои дугона дорад ва ба даст овардани неъматҳои олий (*ананда*)-ро тавассути ягон сифати илоҳӣ ё ҳолат - муҳаббат, хирад, садоқат, хидмат, йога - ва тавассути ҳамоҳангӣ бо табиат, ки дар бепоёнии укёнусҳо, кӯҳҳо ва осмонҳои он ифода ёфтааст, ифода мекунад.

Орзуи хидмати фидокорона ба тамоми башарият ва даст кашидан аз робитаҳо ва орзуҳои шахсӣ, аксарияти свамиҳоро водор мекунад, ки дар Ҳиндустон ё гоҳ-гоҳ дар сарзаминҳои хориҷӣ фаъолона ба корҳои башардӯстона ва таълимӣ машғул шаванд. Свами, бо сарфи назар кардани ҳама гуна таассубҳои каста, этникод, табақа, ранг, чинс ё нажод, аҳкоми бародарии инсониро риоя мекунад. Ҳадафи ӯ ягонагии мутлақ бо Рӯҳ аст. Бо талқини шуури бедор ва ҳоби худ, ки "Ман Ё ҳастам", ӯ қаноатмандона дар ҷаҳон сайр мекунад, аммо на дар он. Ҳамин тариқ, танҳо ӯ метавонад унвони худро - касеро, ки меҳодад ба иттиҳод бирасад, сафед кунад. бо *Сва* ё Худ. Илова кардан зарур нест, ки на ҳама свамиҳое, ки расман унвон доранд, дар расидан ба ҳадафи олии худ ба таври баробар муваффақанд.

Шри Юктесвар ҳам свами ва ҳам йог буд. Свами, ки расман роҳиб буд, бинобар робитааш бо тартиботи қадим, на ҳамеша йог аст. Ҳар касе, ки усули илмӣ тамос бо Худоро амалӣ мекунад, йог аст; ӯ метавонад ё оиладор бошад, ё муҷаррад, ё марди дунявӣ ё яке аз робитаҳои расмӣ динӣ дошта бошад. Свами метавонад танҳо роҳи тафаккури хушк ва хунукро пайравӣ кунад. даст кашидан аз гуноҳ; аммо йог худро ба як тартиби муайян ва қадам ба қадам машғул мекунад, ки тавассути он бадан ва ақл интизом меёбанд ва рӯҳ озод мешавад. Йогӣ бо назардошти эҳсосот ё имон ҳеҷ чизро нодида гирифта, як силсила машқҳои комилан санҷидашударо иҷро мекунад, ки аввал аз ҷониби ришиҳои аввал тарҳрезӣ шуда буданд. Йога дар ҳар давраи Ҳиндустон мардонро ба воя расонидааст, ки воқеан озод ва воқеан йог-Масех шудаанд.

Мисли ҳама гуна илмҳои дигар, йога барои одамони ҳар иқтидор ва замон татбиқшаванда аст. Назарияе, ки баъзе нависандагони нодон пешниҳод кардаанд, ки йога "барои ғарбиён номуносиб аст", комилан дурӯғ аст ва мутаассифона, бисёре аз донишҷӯёни самимино аз дарёфти баракатҳои гуногуни он бозмедорад. Йога як усулест барои боздоштани нооромии табиӣ андешаҳо, ки дар акси ҳол бетарафона монеъ мешаванд. ҳамаи одамон, аз ҳама сарзаминҳо, аз дидани табиати воқеии Рӯҳи худ. Йога наметавонад монеаи Шарқ ва Ғарб мисли нури шифобахш ва одилонаи офтоб ҳастанд. То он даме, ки инсон ақл ва андешаҳои ноором дорад, то он даме, ки ниёз ба йога ё назорат вучуд хоҳад дошт.

"аз ҷониби Б. К. Митра дар "Каляна- Калпатур-

ТЕ Худованд ДАР ҲУС АСПЕКТ АС Шива

Шива, ки шахсияти таърихӣ ба монанди Кришна нест, номест, ки ба Худо дар ҷанбаи охирини табиати сегонаи Ё (Офаридгор- Нигохдоранда-Нобудкунанда) дода шудааст. Шива, нобудкунандаи *майя* ё васваса, дар Навиштаҳо ба таври рамзӣ ҳамчун Худованди Радкунандагон, Подшоҳи Ёгҳо тасвир шудааст. Дар санъати ҳиндуҳо Ё ҳамеша бо моҳи нав дар мӯи худ ва бо гулчанбари морҳои кулоҳдор, ки рамзи қадимии бадии мағлубшуда ва хиради комил аст, тасвир шудааст. Чашми "ягона"-и ҳамадонӣ дар пешонии Ё кушода аст.

Ришии қадим Патанҷалӣ «йога»-ро ҳамчун «назорати ноустувории ақл» муайян мекунад. **24-4** Шарҳҳои хеле кӯтоҳ ва бо маҳорати баланди Ё, " *Сутраҳои йога* ", яке аз шаш системаи фалсафаи ҳиндуиро ташкил медиҳанд. **24-5** Бар хилофи фалсафаҳои Ғарб, ҳар шаш системаи ҳиндӯӣ на танҳо таълимоти назариявӣ, балки амалӣ низ доранд. Илова бар ҳар як таҳқиқоти онтологӣ тасаввуршаванда, шаш системаи шаш фанни муайянеро таҳия мекунанд, ки барои рафъи доимии ранҷу азоб равона шудаанд. ба даст овардани неъматӣ беохир.

Риштаи умумии пайвасткунандаи ҳар шаш низом ин изҳоротест, ки озодии ҳақиқӣ барои инсон бидуни дониستاني воқеияти ниҳой имконнопазир аст. *Упанишадҳои баъдӣ Сутраҳои Ёгаро* , ки дар байни шаш низом ҳастанд, ҳамчун усулҳои муассиртарин барои ноил шудан ба дарки мустақими ҳақиқат дастгирӣ мекунанд . Тавассути усулҳои амалии йога, инсон абадан оламҳои бесамари тахминро тарк мекунад ва дар таҷрибаи Моҳияти воқеиро дарк мекунад.

Системаи *йога* , ки аз ҷониби Патанджали тавсиф шудааст, бо номи Роҳи Ҳаштқабата маъруф аст. Қадамҳои аввал, (1) *яма* ва (2) *нијама* , риояи даҳ ахлоқи манфӣ ва мусбатро талаб мекунад - канорагирӣ аз озор расонидан ба дигарон, дурӯғгӯӣ, дуздӣ, беихтиёрӣ, гирифтани тӯҳфа (ки ўҳдадорихоро ба бор меорад); ва покии бадан ва ақл, қаноатмандӣ, худтанзимкунӣ, омӯзиш ва садоқат ба Худо.

Қадамҳои навбати инҳоянд: (3) *асана* (қомати дуруст); сутунмӯҳра бояд рост нигоҳ дошта шавад ва бадан барои мулоҳиза дар ҳолати бароҳат мустаҳкам бошад; (4) *пранаяма* (назорати *прана* , чараёнҳои нозуки ҳаёт); ва (5) *пратъяхара* (дур кардани ҳиссиёт аз ашёи беруна).

Қадамҳои охирин шаклҳои йогаи асли мебошанд: (6) *дҳарана* (тамаркуз); нигоҳ доштани ақл ба як фикр; (7) *дҳана* (мулоҳиза) ва (8) *самадҳӣ* (дарки фавқулодаҳуш). Ин Роҳи ҳаштгонаи йога аст **24-6** ки касро ба ҳадафи ниҳии *Кайваля* (Мутлақият) мебарад, истилоҳе, ки онро метавон ба таври фаҳмотар ҳамчун "дарки Ҳақиқат берун аз ҳама гуна дарки зеҳнӣ" шарҳ дод.

Шояд касе бипурсад, ки «кадомаш бузургтар аст?» Агар ваҳдати ниҳой бо Худо ба даст ояд, фарқиятҳои роҳҳои гуногун аз байн мераванд. Аммо, *дар Бхагавад Гита* қайд карда мешавад, ки усулҳои йога ҳамачонибаанд. Усулҳои он танҳо барои намудҳо ва темпераментҳои муайян, ба монанди онҳое, ки ба ҳаёти роҳибӣ майл доранд, пешбинӣ нашудаанд; йога садоқати расмиро талаб намекунад. Азбаски илми йога ниёзи умумичаҳониро қонеъ мекунад, он татбиқи табиӣ умумичаҳонӣ дорад.

Як йоги ҳақиқӣ метавонад дар ҷаҳон бо итоаткорӣ бимонад; дар он ҷо ӯ мисли равшан дар об аст, на мисли шири ба осонӣ ҷалшавандаи инсонияти ноҷӯшон ва беинтизом. Иҷрои масъулиятҳои заминии худ дар ҳақиқат роҳи баландтар аст, ба шарте ки йог бо риояи хоҳишҳои худхоҳона, нақши худро ҳамчун абзори ихтиёрии Худо иҷро кунад.

Имрӯз як қатор рӯҳҳои бузурге ҳастанд, ки дар баданҳои амрикоӣ ё аврупоӣ ё дигар ғайриҳиндуҳо зиндагӣ мекунанд, гарчанде ки онҳо шояд ҳеҷ гоҳ калимаҳои "*йоги*" ва "*свами*" -ро нашунида бошанд ҳам, намунаҳои воқеии ин истилоҳот мебошанд. Бо хидмати беғаразонаи худ ба инсоният, ё бо ҳукмронии худ бар эҳсосот ва андешаҳо, ё бо муҳаббати якдилонаи худ ба Худо, ё бо қудратҳои бузурги тамаркузи худ, онҳо, ба маъно, йогҳо ҳастанд; онҳо барои худ ҳадафи "йогаи худӣ"-ро гузоштаанд. назорат. Агар ба онҳо илми дақиқи йога омӯзонида шавад, ки самти огоҳонаи ақл ва ҳаёти инсонро имконпазир мегардонад, ин мардон метавонистанд ба қуллаҳои боз ҳам баландтар бирасанд.

Йога аз ҷониби баъзе нависандагони ғарбӣ рӯякӣ нодуруст фаҳмида шудааст, аммо мунаққидони он ҳеҷ гоҳ ин тавр набудаанд. он мутахассисон. Дар байни бисёр боандеша эҳтиромҳо ба йога май будан зикршуда як аз ҷониби Д-р С. Г. Юнг, машҳур Швейтсарӣ равоншинос.

«Вақте ки усули динӣ худро ҳамчун «илмӣ» муаррифӣ мекунад, он метавонад дар ҷомеаи Ғарб итминон дошта бошад. Йога ин интизориро қонеъ мекунад», - менависад доктор Юнг. **24-7** "Ғайр аз ҷозибай нав ва ҷозибай нимфаҳмонда, сабаби хубе барои доштани пайравони зиёд ба йога вучуд дорад." Он

имконияти таҷрибаи назоратшавандаро фароҳам меорад ва бо ин васила ниёзҳои илмӣ «далелҳо»-ро қонеъ мегардонад ва ғайр аз ин, бо сабаби паҳноӣ ва умқи худ, асри мӯътабар, таълимот ва усули худ, ки ҳар як марҳилаи ҳаётро дар бар мегирад, он имкониятҳои орзунашударо ваъда медиҳад.

"Ҳар як амалияи динӣ ё фалсафӣ маънои интизоми равонӣ, яъне усули гигиенаи равониро дорад. Тартиботи гуногуни комилан ҷисмонии Йога **24-8** инчунин маънои гигиенаи физиологиро дорад, ки аз гимнастикаи муқаррарӣ ва машқҳои нафаскашӣ бартарӣ дорад, зеро он на танҳо механикӣ ва илмӣ, балки фалсафӣ низ мебошад; дар тарбияи узвҳои бадан, он

муттаҳид мекунад онҳо бо тамоми аз рӯҳ, мисли аст хеле равшан, барои мисол, дар *Пранаяма*

машқҳо кучо *Прана* аст ҳарду нафас ва универсалӣ динамика аз кайҳон.

«Вақте ки коре, ки фард анҷом медиҳад, як ҳодисаи кайҳонӣ аст, таъсире, ки дар бадан эҳсос мешавад (иннерватсия), бо эҳсоси рӯҳ (идеяи умумичаҳонӣ) муттаҳид мешавад ва аз ин ваҳдати зиндае ба вучуд меояд, ки ҳеҷ як техника, новобаста аз илмӣ, наметавонад онро ба вучуд орад. Амалияи йога бе мафҳумҳое, ки йога бар онҳо асос ёфтааст, тасаввурнопазир аст ва инчунин бесамар хоҳад буд. Он ҷисмӣ ва рӯҳониро бо ҳамдигар ба таври фавқуллода пурра муттаҳид мекунад.

«Дар Шарқ, ки ин ақидаҳо ва амалияҳо дар он ҷо инкишоф ёфтаанд ва дар он ҷо барои чанд ҳазор Солҳост, ки анъанаи вайроннашаванда пояҳои зарурии маънавиро ба вучуд овардааст, йога, чунон ки ман метавонам ба осонӣ бовар кунам, усули комил ва муносиби муттаҳид кардани бадан ва ақл аст, то онҳо ягонагиро ташкил диҳанд, ки базӯр шубҳанок аст. Ин ягонагӣ майли равониро ба вучуд меорад, ки фаҳмишҳои имконпазирро фароҳам меорад, ки аз шуур фаротар мераванд."

Рӯзи Ғарб воқеан наздик аст, ки илми ботинии худдорӣ мисли забти берунии табиат зарурӣ хоҳад ёфт. Ин асри нави атомӣ ақли инсонро аз ҷониби ҳақиқати баҳснопазирӣ илмӣ, ки материя дар асл як концентратсияи энергия аст, хушёр ва васеъ хоҳад кард. Қувваҳои нозуки ақли инсон метавонанд ва бояд энергияҳои бузургтар аз энергияҳои дар дохили сангҳо ва металлҳо бударо озод кунанд, то ки бузургҷуссаи атомии моддӣ, ки нав озод шудааст, ба ҷаҳон бо харобии бемаънӣ ҳамла накунад. **24-9**

24-1 : Ман *Қўринтиён* 7:32-33 .

24-2 : Ба маънои асли, "Ин рӯҳ аст Рӯҳ." Дар Оли Рӯҳ, Беофарин, аст пурра бешарт (*нети, нети* не ин, на ин ки), балки дар *Веданта аксар вақт* ҳамчун *Сат-Чит-Ананда* , яъне Будан-Ақл-Некӯй номида мешавад .

24-3 : Баъзан Шанкарачария номида мешавад. *Ачарья* маънои "муаллими динӣ"-ро дорад. Санаи Шанкара маркази схоластикии маъмулӣ аст. баҳс. А чанд сабтҳо нишон додан ки беҳамто монист зиндагӣ кардааст аз 510 ба 478 пеш аз милод; Ғарбӣ таърихшиносон ўро ба охири асри ҳаштуми мелодӣ таъин кунед. Хонандагоне, ки ба шарҳи машҳури Шанкара аз *Брахма Сутраҳо тавачҷӯҳ доранд* , тарҷумаи бодиққати англисиро дар "*Системаи Веданта*" -и доктор Пол Деуссен (Чикаго: Ширкати нашриёти Open Court, 1912). Кӯтоҳ иқтибосҳо аз ӯ навиштаҳо ирода будан ёфт дар *Интиҳобшуда Корҳо Аз Шри Шанкарачария* (Натесан & Шаҳристон, Мадрас).

24-4 : "*Читта*" *вритти ниродха*"-Йога Сутра Ман:2. Патанджали сана аст номаълум, гарчанде як рақам аз олимони ҷойӣ дар дуоми аср пеш аз милод Дар ришиҳо дод ба пеш рисолаҳо дар ҳама субъектҳо бо чунин фаҳмиш ки асрҳо доштан буд беқудрат ба ҳолати берунӣ онҳо; ҳанӯз, ба баъдӣ тарс аз таърихшиносон, хирадмандон сохташуда не кӯшиш ба замима кардан онҳо худ санаҳо ва шахсиятҳо ба онҳо адабӣ корҳо. Онҳо медонист онҳо зиндагӣ буданд танҳо муваққатан муҳим мисли дурахшишҳо аз Ҳаёти бузурги беохир; ва ин ҳақиқат абадӣ аст, тамғагузорӣ кардан ғайриимкон аст ва моликияти хусусии онҳо нест.

24-5 : Дар шаш ортодокс системаҳо (*саттарсана*) ҳастанд *Санкхья*, *Йога*, *Веданта*, *Мимамса*, *Ньяя*, ва *Вайсесика* . Хонандагон аз як донишманд ҳамшуда ирода лаззат дар нозукиҳо ва васеъ доираи васеъ аз инҳо қадимӣ

формулаҳо мисли ҷамъбаст карда шудааст, дар забони англисӣ, дар китоби *"Таърихи фалсафаи Ҳиндустон"*, ҷилди I, муаллифи профессор Сурендранат ДасГупта (Нашриёти Донишгоҳи Кембрич, 1922).

24-6 : Не ба будан ошуфта бо "Аҷиб" Ҳаштқабат Роҳ" аз буддой, як роҳнамо ба мард рафтор аз ҳаёт, мисли пайравӣ мекунад (1) Рост Идеалҳо, (2) Дуруст Мотив, (3) Дуруст Суханронӣ, (4) Дуруст Амал, (5) Дуруст Воситаҳо аз Воситаҳои зиндагӣ, (6) Дуруст Кӯшиш, (7) Ёдоварии дуруст (аз худ), (8) Дарки дуруст (*самадҳӣ*).

24-7 : Д-р Юнг иштирок карда буд ҳиндӣ Илм Конгресс дар Соли 1937 ва гирифташуда як фахрӣ дараҷа аз Донишгоҳ аз Калкутта.

24-8 : Д-р Юнг аст Ин ҷо ишора ба *Ҳата Йога* , як махсусгардонидашуда шоха аз ҷисмонӣ позаҳо ва техникаҳо барои саломатӣ ва

дарозумрӣ. *Ҳата* аст муфид, ва истеҳсол мекунад аҷиб ҷисмонӣ натиҷаҳо, аммо ин шоҳа аз йога аст хурд .истифодашуда аз ҷониби йогиҳо ба озодии рӯҳонӣ майл дошт

24-9 *Тимейи* Платон дар бораи Атлантида, ӯ дар бораи сатҳи пешрафтаи дониши илмӣ сокинон нақл мекунад. Гумон меравад, ки қитъаи гумшуда тақрибан соли 9500 пеш аз милод дар натиҷаи фалокати табиат нопадид шудааст; аммо, баъзе нависандагони метафизикӣ, давлати Атлантидаҳо буданд харобшуда мисли як натиҷа аз онҳо сӯиистифода аз атомӣ қудрат Ду Фаронсаи нависандагон ба наздикӣ *феҳристи адабиёти Атлантидаро* тартиб доданд, ки дар он зиёда аз 1700 истинодҳои таърихӣ ва дигар маълумотномаҳо номбар шудаанд.

БОБ: 25

Бародар Ананта Ва Хоҳар Налинӣ

"Ананта наметавонад зинда; регҳо аз ӯ карма барои ин ҳаёт доштан давидан берун."

Ин суҳанони бебаҳс ҳангоми нишастан дар як субҳ дар мулоҳизаи амиқ ба шуури ботинӣ ман расиданд. Чанде пас аз он ки ман ба Ордени Свами дохил шудам, ман ҳамчун меҳмони бародари калониам Ананта ба зодгоҳам, Горахпур, ташриф овардам. Бемории ногаҳонӣ ӯро дар бистараш гузошт; ман ӯро бо меҳр парасторӣ кардам.

Изҳороти ботинӣ пуртантан маро пур аз ғаму андӯҳ кард. Ман ҳис мекардам, ки дигар тоқати дар Горахпур монданро надорам, аммо бародарамро дар пеши назари бечораам дидам. Дар миёни танқиди нофаҳмои хешовандонам, ман Ҳиндустонро бо аввалин қайқи дастрас тарк кардам. Он дар Бирма ва баҳри Чин ба Чопон сафар кард. Ман дар Кобе фуруд омадам, ки дар он ҷо танҳо чанд рӯзро гузаронидам. Дилам барои тамошои ҷойҳои тамошобоб хеле вазнин буд.

Дар сафари бозгашт ба Ҳиндустон, киштӣ ба Шанхай расид. Дар он ҷо доктор Мисра, табиби киштӣ, маро ба якчанд мағозаҳои хӯрокворӣ роҳнамоӣ кард, ки дар он ҷо ман барои Шри Юктесвар ва оила ва дӯстонам тӯҳфаҳои гуногун интихоб кардам. Барои Ананта ман як пораи калони бамбук кандакорӣ кардам. Ҳамин ки фурушандаи чинӣ ба ман тӯҳфаи бамбукро дод, ман онро ба фарш партофтам ва фарёд задам: "Ман инро барои бародари азизи ғавтидаам харидаам!"

Дарки возеҳе маро фаро гирифт, ки рӯҳи ӯ нав дар Беохир озод мешавад. Тӯҳфа

аз афтиданаш сахт ва рамзӣ шикаст; дар миёни гиряҳо ман дар рӯи бамбук
навиштам: "Барои Анантаи маҳбубам, ки ҳоло рафтааст."

Ҳамроҳи ман, духтур, ин равандҳоро бо табассуми кинояомез тамошо

мекард. «Ашкҳоятро нигоҳ дор», - гуфт ӯ. «Чаро онҳоро то он даме,

ки боварӣ надорӣ, ки ӯ мурдааст, мерезӣ?»

Вақте ки қайиқи мо ба Калкутта расид, доктор Мисра боз маро ҳамроҳӣ кард. Бародари хурдиам Бишну дар бандар интизори истиқболи ман буд.

— Медонам, ки Ананта аз ин дунё рафтааст, — гуфтам ман ба Бишну, пеш аз он ки ӯ фурсати гап заданро пайдо кунад. — Лутфан, ба ман ва ба духтури ин ҷо бигӯед, ки Ананта кай мурд.

Бишну номгузорӣ шудааст сана, ки буд хеле рӯз ки Ман дошт харидашуда тӯхфаҳо дар Шанхай.

«Ба ин ҷо нигоҳ кунед!» — гуфт доктор Мисра. «Нагузored, ки ягон овоза дар ин бора паҳн шавад! Профессорон ба курси тиббӣ як соли омӯзиши телепатияи равониرو илова мекунанд, ки аллакай кофӣ аст!»

Вақте ки ман ба хонаамон дар кӯчаи Гурпар даромадам, падарам маро гарм ба оғӯш гирифт. «Ту омадӣ», - бо меҳрубонӣ гуфт ӯ. Ду ашки калон аз чашмонаш рехтанд. Ӯ одатан беихтиёр ба ман ин гуна нишонаҳои меҳру муҳаббатро нишон надода буд. Зоҳиран падари гӯр, дар дарун дили обшударо дошт. аз як модар. Дар ҳама ӯ муомилот бо оила, ӯ дугона волидайн нақш буд ба таври возеҳ зоҳир.

Чанде пас аз марги Ананта, хоҳари хурдиам Налинӣ бо шифои илоҳӣ аз дари марг эҳё шуд. Пеш аз нақл кардани ин дoston, ман ба чанд марҳилаи ҳаёти қаблии ӯ ишора мекунам.

Муносибати кӯдакии ман ва Налинӣ он қадар хушбахтона набуд. Ман хеле лоғар будам; вай боз ҳам лоғартар буд. Бо як ангезаи беихтиёр ё "мураккаб", ки равоншиносон дар муайян кардани он душворӣ нахоҳанд кашид, ман аксар вақт хоҳарамро дар бораи намуди зоҳирии мурдааш масхара мекардам. Ҷавобҳои ӯ низ бо ростқавлии бераҳмонаи ҷавонии шадид фаро гирифта шуда буданд. Баъзан модарам даҳлат мекард ва бо як қуттии нарм ба гӯшам, ҳамчун гӯши калонӣ, муваққатан ба ҷанҷолҳои кӯдакона хотима меод.

Вақт гузашт; Налиниро бо табиби ҷавони Калкутта, Панчанон Бозе, номзад карданд. Ӯ аз падараш маҳри саховатмандона гирифт, эҳтимолан (чунон ки ман ба хоҳар гуфтам), то ҷуброни ин... домодшаванда барои сарнавишти худ дар иттифоқ бо як ҷӯби лӯбиёи инсонӣ.

Тафсилӣ издивоҷ маросимҳо буданд ҷашн гирифташуда дар ба шартӣ вақт. Фаёл тӯй шаб, Ман пайваст гурӯҳи калон ва шодмон аз хешовандон дар меҳмонхонаи хонаи мо дар Калкутта. Домод ба болишти бузурги тиллоӣ тақя карда буд ва Налинӣ дар паҳлӯяш буд. *Сарии абрешими арғувонии зебо* **25-1** мутаассифона, ман наметавонистам кунҷии худро пурра пинҳон кунам. Ман худро дар паси болишти навам паноҳ бурдам. додарарӯсаширо дид ва бо табассуми дӯстона ба ӯ нигарист. Ӯ Налиниро то рӯзи маросими арӯсӣ надида

буд, вақте ки ниҳоят фаҳмид, ки дар лотерея чӣ ба даст меорад.

Доктор Бозе ҳамдардии маро ҳис карда, беихтиёр ба Налинӣ ишора кард ва ба гӯшам пичиррос зад: "Бигӯ, ин чист?"

"Чаро, "Духтур," Ман ҷавоб дод, "он аст як скелет барои шумо мушоҳида!"

Ман ва бародаршӯям аз хурсандӣ ба ларза омада, дар назди хешовандонамон одоби муносибро нигоҳ дошта наметавонистем.

Бо гузашти солҳо, доктор Бозе ба оилаи мо маҳбуб шуд ва ҳар вақте ки беморӣ пайдо мешуд, ба ӯ муроҷиат мекарданд. Ман ва ӯ дӯстони наздик шудем ва аксар вақт бо ҳам шӯҳӣ мекардем, одатан Налиниро ҳадафи худ қарор медодем.

«Ин як кунҷовии тиббӣ аст», — гуфт бародаршӯям рӯзе ба ман. «Ман ҳама чизро барои хоҳари лоғари шумо санҷидам — равғани ҷигари треска, равған, ҷавдор, асал, моҳӣ, гӯшт, тухм ва тоникҳо. Бо вучуди ин, вай ҳатто садяки дюйморо ҳам варам намекунад». Ҳардуи мо хандидем.

Чанд рӯз пас ман ба хонаи Бозе рафтам. Кори ман дар он ҷо ҳамагӣ чанд дақиқа тӯл кашид; ман беҳабар аз Налинӣ мерафтам. Вақте ки ба дари пеш расидам, овози самимӣ, вале фармондеҳии ӯро шунидам.

"Бародар, ин ҷо биё. Ин дафъа ту ба ман хабар намедихӣ. Ман мехоҳам бо

ту сӯҳбат кунам." Ман аз зинапоя ба утоқи ӯ баромадам. Ба ҳайратам,

вай гиря мекард.

«Бародари азиз», - гуфт вай, - «биед табари кӯҳнаро гӯр кунем. Ман мебинам, ки пойҳои ту акнун дар роҳи маънавӣ мустақам истодаанд. Ман мехоҳам аз ҳар ҷиҳат ба ту монанд шавам». Вай бо умед илова кард: «Шумо ҳоло аз ҷиҳати зоҳирӣ қавӣ ҳастед; оё шумо метавонед ба ман кӯмак кунед? Шавҳарам ба ман наздик намешавад ва ман ӯро хеле дӯст медорам!»

Аммо боз ҳам бештар мехоҳам дар роҳи дарки Худо пешрафт кунам, ҳатто агар маҷбур бошам 25-2 лоғар бошам ҳам ва ноҷолиб."

Дилам аз илтиҷои ӯ саҳт таъсир кард. Дӯстии нави мо пайваста инкишоф меёфт; рӯзе вай аз ман хоҳиш кард, ки шогирди ман шавад.

«Маро ба ҳар роҳе, ки мехоҳӣ, таълим деҳ. Ман ба ҷои доруҳои тоник ба Худо таваккал мекунам.» Вай як мушт дору ҷамъ кард ва онҳоро ба қубури обгузари бом рехт.

Ҳамчун як озмоиш аз вай имон, Ман пурсида шуд вай ба партофтан аз вай парҳез ҳама моҳӣ, гӯшт, ва тухм.

Пас аз чанд моҳ, ки дар тӯли он Налинӣ қоидаҳои гуногуни муайянкардаи маро қатъиян риоя мекард ва сарфи назар аз мушкилоти зиёд ба парҳези гиёҳхориҳои худ риоя мекард, ман ба аёдати ӯ рафтам.

— Хоҳар, ту дастурҳои рӯҳониро бодикқат риоя мекуни; мукофоти ту наздик аст. — Ман бо табассуми шӯҳӣ табассум кардам. — То чӣ андоза фарбеҳ будан мехоҳӣ — мисли холаамон, ки солҳо боз пойҳояшро надидааст?

"Не!" Аммо Ман дароз ба будан мисли ғафс мисли ту ҳастанд."

Ман бо қиддиат ҷавоб додам: «Бо файзи Худо, чунон ки ман ҳамеша рост мегуфтам, ҳоло ҳам рост меғӯям». **25-3** Ба шарофати баракатҳои илоҳӣ, бадани ту аз имрӯз воқеан тағйир хоҳад ёфт; дар як моҳ он ба андозаи вазни ман вазн хоҳад дошт."

Ин суханон аз дилам иҷро шуданд. Дар сӣ рӯз вазни Налинӣ ба вазни ман баробар шуд. Вазни нав ба ӯ зебӣ бахшид; шавҳараш ошиқӣ амиқ шуд. Издивоҷи онҳо чунин оғоз ёфт.

ба таври нохушоянд, гардонида шуд берун ба будан беҳтарин хушбахт.

Вақте ки ман аз Чопон баргаштам, фаҳмидам, ки дар вақти набудани ман Налинӣ ба бемории тиф гирифтор шуда буд. Ман ба хонааш шитофтам ва ўро дидам, ки ба скелет табдил ёфта буд. Вай дар кома буд.

«Пеш аз он ки ақлаш аз беморӣ парешон шавад, — гуфт бародаршўям ба ман, — вай аксар вақт мегуфт: «Агар бародар Муқунда дар ин чо мебуд, ман чунин намешудам». Ў бо ноумедӣ илова кард: «Духтурони дигар... ва худам дидан не умед. Хун дизентерия дорад маҷмӯи дар, баъд аз вай дароз мубориза бо тиф.»

Ман бо дуоҳоям осмону заминро ба ҳаракат даровардан гирифтам. Бо ҷалби як ҳамшираи англо-ҳиндӣ, ки ба ман кўмаки пурра расонд, ман усулҳои гуногуни табобати йогаро ба хоҳарам татбиқ кардам. Диазентерияи хун аз байн рафт.

Аммо доктор Бозе бо ғамгинӣ сарашро ҷунбонд. «Ў дигар хуни рехтана

надорад». «Ў шифо меёбад», — бо қатъият ҷавоб додам ман. «Баъди

ҳафт рӯз таби ӯ паст мешавад».

Як ҳафта пас, ман хеле хурсанд шудам, ки Налиниро дидам, ки чашмонашро боз кард ва бо муҳаббат ба ман нигоҳ кард. Аз он рӯз сар карда, шифоёбии ӯ зуд оғоз ёфт. Гарчанде ки вай вазни муқаррарии худро барқарор кард, як доғи ғамангези бемории қариб марговарашро дошт: пойҳояш фалаҷ шуда буданд. Мутахассисони ҳиндӣ ва англисӣ ўро маъюби ноумед эълон карданд.

Ҷанги беохир барои ҷони ӯ, ки ман бо дуо сар карда будам, маро хаста карда буд. Ман назди Серампор аз Шри Юктесвар кўмак пурсид. Вақте ки ман ба ӯ аз вазъияти душвори Налинӣ нақл кардам, чашмонаш ҳамдардии амиқ зоҳир мекарданд .

«Пойҳои хоҳаратон дар охири як моҳ муқаррарӣ хоҳанд шуд.» Ў илова кард: «Бигзор вай дар паҳлӯи пўсташ як тасма бо марвориди дукаратаи сўрохнашударо, ки бо қулф нигоҳ дошта мешавад, пўшад.»

Ман сачда кардааст худам дар ӯ пойҳо бо шодмонӣ сабуки.

«Ҷаноб, шумо устод ҳастед; сухани шумо дар бораи шифо ёфтани вай кифоя аст, аммо агар шумо исрор кунед, ман фавран ба ӯ марворид меорам».

Устоди ман сар ҷунбонд. "Бале, ҳамин тавр кун." Ў хусусиятҳои ҷисмонӣ ва рӯҳии Налиниро, ки ҳеҷ гоҳ надида буд, дуруст тавсиф кард.

"Ҷаноб," Ман пурсид, "аст ин як астрологӣ таҳлил? Шумо кардан не доништан вай таваллуд рӯз ё соат."

Шри Юктесвар табассум кард. "Астрологияи амиқтар вучуд дорад, ки ба шаҳодати тақвимҳо ва соатҳо вобаста нест. Ҳар як инсон қисми Офаридгор ё Одами Космик аст; ӯ қисми осмонӣ ва қисми заминӣ дорад. Чашми инсон шакли қисмониро мебинад, аммо чашми ботинӣ амиқтар ворид мешавад, ҳатто ба намунаи умумиҷаҳонӣ, ки ҳар як инсон қисми ҷудонашаванда ва инфиродӣ аст."

Ман баргашт ба Калкутта ва харидашуда як марворид барои Налинӣ. А моҳ баъдтар, вай фалаҷшуда пойҳо буданд

комилан шифо ёфт.

Хоҳар аз ман хоҳиш кард, ки миннатдории самимии худро ба устодам расонам. Ё паёми ўро хомӯшона гӯш кард. Аммо ҳангоми рафтан ба рухсатӣ, ё суханони ҳомила кард.

"Ба хоҳарат бисёр духтурон гуфтаанд, ки ё ҳеч гоҳ фарзанддор шуда наметавонад. Ба ё итминон диҳед, ки пас аз чанд сол ду духтар таваллуд мекунад."

Баъзеҳо солҳо баъдтар, ба Налини шодӣ, вай сӯрохкунӣ як духтар, пайравӣ кард дар як чанд солҳо аз ҷониби дигар духтар.

— Устои шумо хонаи мо, тамоми оилаи моро баракат додааст, — гуфт хоҳарам.
— Ҳузури чунин мард муқаддасоти тамоми Ҳиндустон аст. Бародари азиз, лутфан ба Шри Юктесварҷӣ бигӯед, ки ман тавассути шумо фурутанона худро яке аз шогирдони *Крия Йогаи ё мешуморам* .

.....
25-1 : Дар бо лутфу шафқат парпечшуда либос аз ҳиндӣ занон.

25-2 : Зеро аксари шахсон дар Ҳиндустон ҳастанд тунук, оқилона пурӣ аст баррасӣ шудааст хеле матлуб.

25-3 : Дар Ҳинду навиштаҳои муқаддас эълон кардан ки онҳо Ташкили Тандурустии Ҷаҳон одатӣ гап задан ҳақиқат ирода инкишоф додан қудрат аз моддӣ шудан суханони онҳо. Фармонҳое, ки онҳо аз дил мегуянд, дар зиндагӣ амалӣ хоҳанд шуд.

БОБ: 26

Дар Илм Аз Крия Йога

Илми *Крия Йога* , ки дар ин саҳифаҳо зуд-зуд зикр мешавад, дар Ҳиндустони муосир тавассути воситаи Лаҳири Маҳасая, устои устои ман, маъруфияти васеъ пайдо кардааст. Решаи санскритии *Крия кри* , *яъне кор кардан, амал кардан ва воқуниш нишон додан* аст ; ҳамон реша дар калимаи *карма* , принсипи табиӣ сабаб ва натиҷа, мавҷуд аст. Ҳамин тариқ, *Крия Йога* "пайванд (йога) бо Беохир тавассути амал ё маросими муайян" аст. Йогие, ки техникаи онро содиқона риоя мекунад, тадриҷан аз карма ё занҷири умумии сабабият озод мешавад.

Аз сабаби баъзе дастурҳои қадимии йога, ман наметавонам шарҳи пурраи *Крия Йогаро* дар саҳифаҳои китобе, ки барои оммаи васеъ пешбинӣ шудааст, диҳам. Техникаи воқеиро бояд аз *Криябан ё Крия Йоги омӯхт* ; дар ин ҷо як истиноди васеъ кофӣ аст.

Крия Йога аст як оддӣ, психофизиологӣ усул аз ҷониби ки инсон хун аст декарбонизатсияшуда

ва бо оксиген пур карда мешавад. Атомҳои ин оксигени иловагӣ ба ҷараёни ҳаёт табдил меёбанд, то марказҳои мағзи сар ва сутунмӯҳраро ҷавон кунанд. **26-1** Бо боздоштани ҷамъшавии хуни рагӣ, ёғи метавонад пӯсидани бофтаҳоро кам ё пешгирӣ кунад; ёғи пешрафта ҳуҷайраҳои худро ба энергияи ҳолис табдил медиҳад. Илос, Исо, Кабир ва дигар пайғамбарон дар истифодаи *Крия* ё усули шабеҳ устодони гузашта буданд, ки бо он онҳо боис мешуданд, ки бадани худ ҳар вақте ки хоҳанд, ғайримоддӣ шавад.

Крия як илми қадимист. Лаҳирӣ Маҳасая онро аз устоди худ, Бобачӣ, ки пас аз гум шудани техника дар асрҳои торикӣ, онро аз нав кашф ва равшан кард, гирифтааст.

« *Йогаи Крия* , ки ман онро дар асри нӯздаҳум тавассути шумо ба ҷаҳон медиҳам», - гуфт Бобачӣ ба Лаҳирӣ Маҳасая, - «эҳёи ҳамон илмест, ки Кришна ҳазорсолаҳо пеш ба Арҷуна додааст ва баъдтар ба Патанҷалӣ ва ба Масеҳ, Юҳаннои Муқаддас, Павлуси Муқаддас ва дигар шогирдон маълум буд».

Бхагавад Гита зикр шудааст : « *Йог* бо пешниҳоди нафаскашӣ ба нафаси беруншаванда ва пешниҳоди нафаскашӣ ба нафаси беруншаванда, ҳардуи ин нафасҳоро безарар мегардонад; бо ин роҳ ӯ қувваи ҳаётро аз дил раҳо мекунад ва онро зери назорати худ қарор медиҳад». **26-2** Тафсир чунин аст: "Йогӣ бо илова кардани қувваи ҳаётӣ пӯсидагиро дар бадан бозмедорад ва бо *апан* (аз байн бурдани ҷараён) мутатсияҳои афзоишро дар бадан бозмедорад. Ҳамин тариқ, бо ором кардани дил, йогӣ назорати ҳаётро меомӯзад."

Кришна инчунин **аз 26 то 3 нақл мекунад** ки маҳз ӯ дар як таҷассуми қаблӣ йогаи вайроннашавандаро ба як маърифати қадимӣ, Вивасват, расонидааст ва онро ба Ману, қонунгузори бузург, додааст. **26-4** Ӯ, дар навбати худ, ба Икшваку, падари сулолаи ҷанговарони офтобии Ҳиндустон, дастур дод. Бо ин роҳ, йогаи шоҳона аз як ба дигаре мегузашт ва то фаро расидани асрҳои моддӣ аз ҷониби ришиҳо нигоҳдорӣ мешуд. **26-5** Сипас, аз сабаби махфияти коҳинон ва бепарвоии инсон, дониши муқаддас тадриҷан дастнорас гардид.

Крия Йога аз ҷониби ҳакими қадим Патанджали, намояндаи барҷастаи йога, ду маротиба зикр шудааст, ки навиштааст: « *Крия Йога* аз интизоми бадан, назорати равонӣ ва мулоҳиза дар бораи *Аум иборат аст* ». **26-6** Патанҷалӣ дар бораи Худо ҳамчун Садои воқеии кайҳонии *Аум* , ки дар мулоҳиза шунида мешавад, сухан мегӯяд. **26-7** *Аум* калимаи эҷодӣ аст, **26-8** садои муҳаррики ларзишӣ. Ҳатто шахси шурӯъкунандаи йога ба зудӣ дар дохил садои аҷоибии *Аумро* мешунавад . Бо гирифтани ин рӯҳбаландкунандаи рӯҳонии хушбахтона, диндор итминон ҳосил мекунад, ки ӯ воқеан бо олами илоҳӣ дар тамос аст.

Патанҷалӣ бори дуюм ба техникаи назорати ҳаёт ё *Крия ишора мекунад* : «Озодӣ метавонад бо он *пранаяма* , ки бо ҷудо кардани ҷараёни илҳом ва нафаскашӣ ба

даст оварда мешавад, ба даст оварда шавад». **26-9**

Павлуси Муқаддас *Крия Йога* ё техникаи хеле монанд ба онро медонист, ки бо он $\bar{u}$ метавонист чараёнҳои ҳаётро ба ҳиссиёт ва аз онҳо иваз кунад. Аз ин $r\bar{u}$, $\bar{u}$ тавонист бигӯяд: «Ба ростӣ, ман бо шодмонии худ, ки дар Масеҳ дорам, эътироз мекунам, ки *ман ҳар $r\bar{u}$ з мемирам* ». **26-10** Бо кашидани ҳаррӯзаи қувваи ҳаётии ҷисмонии худ, $\bar{u}$ онро тавассути иттиҳоди йога бо шодмонии (неъматӣ абадӣ) шуури Масеҳ муттаҳид кард. Дар он ҳолати хушбахтона, $\bar{u}$ буд.

бошууроно огоҳ аз будан мурда ба фиребанда ҳиссиёти ҷаҳон аз *майя*

Дар ҳолатҳои ибтидоии тамос бо Худо (*сабиқалпа самадхӣ*) шуури диндор бо Рӯҳи Космик муттаҳид мешавад; қувваи ҳаётии *ӯ* аз бадане, ки ба назар "мурда" ё беҳаракат ва саҳт менамояд, хориҷ карда мешавад. Ёғӣ аз ҳолати ҷисмонии худ, ки ҷоннокии овезон аст, комилан огоҳ аст. Вақте ки *ӯ* ба ҳолатҳои рӯҳонии баландтар (*нирбиқалпа самадхӣ*) пеш меравад, аммо *ӯ* бе тамаркузи ҷисмонӣ ва дар шуури бедории муқаррарии худ, ҳатто дар миёни вазифаҳои қатъии дунявӣ, бо Худо муошират мекунад. **26-11**

« *Крия Йога* абзорест, ки тавассути он эволюсияи инсонро суръат бахшидан мумкин аст», - шарҳ дод Шри Юктесвар ба шогирдонаш. «Йоғҳои қадим кашф карданд, ки сирри шуури кайҳонӣ бо маҳорати нафаскашӣ робитаи зич дорад. Ин саҳми беназир ва бемарғи Ҳиндустон ба ганҷинаи дониши ҷаҳон аст. Қувваи ҳаёти, ки одатан барои нигоҳ доштани насоси дил ҷаббида мешавад, бояд барои фаъолиятҳои баландтар бо усули ором кардан ва хомӯш кардани талаботи беохирӣ нафас озод карда шавад».

Крия *Йоги* энергияи ҳаётии худро аз ҷиҳати равоӣ ба боло ва поён дар атрофи шаш маркази сутунмӯҳра (плексусҳои мағзи сар, гардан, дорсал, камар, сакрал ва коксигеалӣ) равона мекунад, ки ба дувоздаҳ аломати астралии зодиак, яъне Одами рамзии Космик мувофиқат мекунад. Ним дақиқа гардиши энергия дар атрофи сутунмӯҳраи ҳассоси инсон ба пешрафти нозук дар эволюсияи *ӯ* таъсир мерасонад; он ним дақиқаи *Крия* ба як соли инкишофи табиии рӯҳонӣ баробар аст.

Системаи астралии инсон бо шаш (дувоздаҳ бурҷ аз рӯи қутб) бурҷҳои ботинӣ, ки дар атрофи офтоби ҷаҳми рӯҳонии ҳамадон давр мезананд, бо офтоби ҷисмонӣ ва дувоздаҳ аломати зодиакӣ алоқаманд аст. Ҳамин тариқ, ҳамаи одамон аз коиноти ботинӣ ва беруна таъсир мегиранд. Ришиҳои қадим кашф карданд, ки муҳити заминӣ ва осмонии инсон дар давраҳои дувоздаҳсола *ӯро* дар роҳи табиии худ пеш мебарад. Навиштаҳои Муқаддас мегӯянд, ки инсон ба як миллион соли эволюсияи муқаррарӣ ва бе беморӣ ниёз дорад, то мағзи инсонии худро ба қадри кофӣ барои ифодаи шуури кайҳонӣ такмил диҳад.

Ҳазор *Крия*, ки дар ҳашт соат машқ карда мешавад, ба йог дар як рӯз баробар ба ҳазор соли эволюсияи табиӣ медиҳад: 365,000 соли эволюсия дар як сол. Ҳамин тариқ, дар се сол, *йоги Крия* метавонад бо саъю кӯшиши оқилонаи худ ба ҳамон натиҷае ноил гардад, ки табиат дар як миллион сол ба даст меорад. Албатта, роҳи кӯтоҳи *Крияро* танҳо йоғҳои амиқ рушдёфта метавонанд анҷом диҳанд. Бо роҳнамоии гуру, чунин йогҳо бадан ва мағзи худро бодикқат барои қабули қудрате, ки аз машқҳои шадид ба вучуд омадааст, омода кардаанд.

Навқори Крия машқҳои йогикии худро танҳо аз чордаҳ то бисту ҳашт маротиба,

ду маротиба дар як рӯз истифода мебаранд. Як қатор ёғиҳо дар шаш, дувоздаҳ ё бисту чор ё чилу ҳашт сол озодӣ ба даст меоранд. Ёғие, ки мурдаҳо пеш аз ба даст овардан пур амалӣ шудан мебарад бо ӯ хуб карма аз ӯ гузашта Кӯшиши *Крия* ; дар ҳаёти нави худ ӯ ба таври ҳамоҳанг ба сӯи Ҳадафи бепоёни худ равона карда мешавад.

Бадани одами оддӣ мисли чароғи панҷоҳ ваттӣ аст, ки наметавонад як миллиард... ваттҳои қудрате, ки аз машқи аз ҳад зиёди *Крия ба вуҷуд меоянд* . Тавассути афзоиши тадриҷӣ ва мунтазами усулҳои оддӣ ва "беҳато"-и *Крия* , бадани инсон рӯз ба рӯз ба таври астралӣ тағйир меёбад ва дар ниҳоят барои ифодаи потенциалҳои бепоёни энергияи кайҳонӣ - аввалин аз ҷиҳати моддӣ - мувофиқ аст.

фаъол ифода аз Рӯҳ.

Крия Йога бо машқҳои нафаскашии ғайриилмие, ки аз ҷониби як қатор мутаассибони гумроҳ таълим дода мешаванд, ҳеҷ умумияте надорад. Кӯшишҳои онҳо барои маҷбуран нигоҳ доштани нафас дар шуш на танҳо ғайритабӣ, балки бешубҳа нохушоянд аст. Аз тарафи дигар, *Крия* аз ибтидо бо ворид шудани сулҳ ва эҳсосоти оромбахши таъсири барқароркунанда дар сутунмӯҳра ҳамроҳӣ мешавад.

Техникаи қадимии йога нафасро ба ақл табдил медиҳад. Бо пешрафти рӯҳонӣ, шахс метавонад нафасро ҳамчун амали ақл - нафаси орзӯй дарк кунад.

Бисёриҳо тасвирҳо метавонист будан додашуда аз математикӣ муносибат байни мард суръати нафаскашӣ ва тағйирот дар ҳолатҳои шуури ӯ. Шахсе, ки диққати ӯ пурра ба худ ҷалб шудааст, масалан, дар пайгирии ягон баҳси зичи зеҳнӣ ё дар кӯшиши ягон корнамоии нозук ё душвори ҷисмонӣ, ба таври худкор хеле оҳиста нафас мекашад. Мустаққамии диққат аз нафаскашии сушт вобаста аст; нафаскашии зуд ё нобаробар ҳамроҳии ногузири ҳолатҳои зараровари эмотсионалӣ мебошанд: тарс, шахват, хашм. Маймунӣ беқарор бо суръати 32 маротиба дар як дақиқа нафас мекашад, бар хилофи ба ҳисоби миёнаи инсон 18 маротиба. Фил, сангпушт, мор ва дигар ҳайвоноте, ки бо онҳо машҳуранд Дарозумрӣ суръати нафаскашии онҳо нисбат ба суръати нафаскашии инсон камтар аст. Масалан, сангпуште, ки метавонад ба синни 300-солагӣ бирасад, **26-12** дар як дақиқа танҳо 4 маротиба нафас мегирад.

Таъсири барқароркунандаи хоб аз беҳабарии муваққатии инсон аз бадан ва нафаскашӣ бармеояд. Марди хоболуд ба йог табдил меёбад; ҳар шаб ӯ беихтиёр маросими йогиро иҷро мекунад. раҳӣ аз шинохти ҷисмонӣ ва муттаҳид кардани қувваи ҳаёт бо ҷараёнҳои шифобахш дар минтақаи асосии мағзи сар ва шаш зердинамои марказҳои сутунмӯҳраи ӯ. Ҳамин тариқ, хобанда беҳабар ба захираи энергияи кайҳонӣ, ки тамоми ҳаётро нигоҳ медорад, ғӯтавар мешавад.

Йоги ихтиёрӣ раванди оддии табиӣ ва табииро бошуурона иҷро мекунад, на ин ки бешуурона мисли хоби сушт. *Йоги Крия* аз техникаи худ барои сер ва ғизо додани ҳамаи ҳуҷайраҳои ҷисмонии худ бо нури пӯсиданашаванда ва нигоҳ доштани онҳо дар ҳолати магнитӣ истифода мебарад. Ӯ нафасро аз ҷиҳати илмӣ нолозим мегардонад, бе он ки ҳолатҳои хоби зери шуур ё беҳуширо ба вучуд орад.

Аз ҷониби *Крия*, қувваи ҳаётии беруншаванда дар ҳиссиёт беҳуда ва сӯиистифода намешавад, балки маҳдуд аст бо энергияҳои нозуки сутунмӯҳра дубора муттаҳид мешаванд. Бо ҷунин тақвияти ҳаёт, бадан ва ҳуҷайраҳои мағзи сар бо эликсири рӯҳонӣ барқӣ мешаванд. Ҳамин тариқ, ӯ худро аз риояи қонунҳои табиӣ, ки танҳо метавонад ӯро - бо роҳҳои даврӣ, ки аз ҷониби ғизои дуруст, нури офтоб ва андешаҳои ҳамоҳанг дода мешаванд - ба ҳадафи

миллионсола расонад, дур мекунад. Барои таъсир расонидан ҳатто тағйироти ночизи намоён дар сохтори мағзи сар дувоздаҳ соли ҳаёти солим лозим аст ва як миллион бозгашти офтобӣ барои такмил додани мавқеи мағзи сар барои зоҳир шудани шуури кайҳонӣ талаб карда мешавад.

Крия, ки ресмони нафасро, ки рӯхро ба бадан мепайвандад, кушода, ба дароз кардани ҳаёт ва васеъ кардани шуур то беохир хизмат мекунад. Усули йога муборизаи байни ақл ва эҳсосоти ба материя вобастаро бартараф мекунад ва ба диндор имкон медиҳад, ки салтанати абадии худро дубора ба даст орад. Ў медонад, ки табиати воқеии ӯ на бо пӯшиши ҷисмонӣ ва на бо нафас, ки рамзи ғуломии фониистӣ ба ҳаво аст, ба маҷбуриятҳои унсурии табиат алоқаманд нест.

Худшиносӣ, ё "нишастан дар хомӯшӣ" як роҳи ғайриилмӣ кӯшиши аз ҳам ҷудо кардани ақл ва ҳиссиётест, ки бо қувваи ҳаётӣ ба ҳам пайвастанд. Ақли мутафаккир, ки кӯшиши бозгашт ба илоҳӣ мекунад, пайваста аз ҷониби ҷараёнҳои ҳаёт ба сӯи ҳиссиёт кашида мешавад. *Крия*, ки ақдро *мустақиман* тавассути қувваи ҳаётӣ идора мекунад, роҳи осонтарин, муассиртарин ва илмитарини наздик шудан ба Беохир аст. Бар хилофи роҳи теологии сул ва номуайяни "аробаи гов", *Крияро* метавон ба таври дуруст роҳи "ҳавопаймо" номид.

Илми йога бар асоси баррасии эмпирикии ҳама шаклҳои тамаркуз ва машқҳои мулоҳиза асос ёфтааст. Йога ба диндор имкон медиҳад, ки ҷараёни ҳаётро аз панҷ телефони ҳиссии биноӣ, садоӣ, бӯйӣ, таъмӣ ва ламс. Бо ба даст овардани ин қудрати ҷудошавии ҳиссиёт, йог онро осон мебинад, ки ақли худро бо олами илоҳӣ ё бо ҷаҳони модда муттаҳид кунад. Дигар қувваи ҳаёт ӯро беихтиёр ба фазои оддии эҳсосоти пурғавғо ва андешаҳои ноором бармегардонад. *Крия Йоги*, устои бадан ва ақли худ. дар ниҳоят бар «душмани охирин» - марг пирӯз мешавад.

Пас, ту аз марг меҳӯрӣ, ки аз одамон меҳӯрад: Ва марг, вақте ки мурдааст, дигар мурдан нест . **26-13**

Зиндагии як *йоги пешрафтаи Крия* на аз таъсири амалҳои гузашта, балки танҳо аз дастурҳои рӯҳ таъсир мегирад. Ҳамин тариқ, диндор аз мушоҳидаҳои сул ва эволюсионии амалҳои худхоҳона, хуб ва бад, ҳаёти оддӣ, ки барои дилҳои уқоб душвор ва ҳалузмонанд аст, канорагирӣ мекунад.

Усули олии зиндагии рӯҳӣ йогиеро, ки аз зиндони худписандии худ халос шуда, ҳавои амиқӣ ҳузури ҳамаҷоро бичашад, озод мекунад. Баръакс, ҷаззоби зиндагии табиӣ бо суръати шармандакунанда муқаррар карда мешавад. Бо мутобиқ кардани ҳаёти худ ба тартиби эволюсионӣ, инсон наметавонад аз табиат ягон шитобкорӣ талаб кунад, аммо бидуни хато бар зидди қонунҳои дороии ҷисмонӣ ва рӯҳии худ зиндагӣ карда, барои шинохтани озодии ниҳой тақрибан як миллион сол ниқобҳои таҷассумӣ лозим аст.

Усулҳои телескопии йогҳо, ки худро аз муайянкунии ҷисмонӣ ва рӯҳӣ ба манфиати шахсияти рӯҳӣ ҷудо мекунанд, худро ба онҳое, ки ҳазор ҳазор сол бо нафрат менигаранд, тавсия медиҳанд. Ин периферияи рақамӣ барои одами оддӣ васеътар аст, ки на ҳатто бо табиат, чи расад ба рӯҳи худ, балки ба ҷои ин мураккабҳои ғайритабиӣро пайгирӣ мекунад, ба ин васила. таҳқиромез дар ӯ бадан ва андешаҳо ширин ақли солим аз табиат. Барои ӯро, ду маротиба як миллион сол барои озодӣ кам аст.

Одами бадахлоқ кам ё ҳеҷ гоҳ дарк намекунад, ки баданаш салтанатест, ки онро Император Рӯҳ дар тахти косахонаи сар идора мекунад ва регентҳои ёрирасон дар шаш маркази сутунмӯҳра ё кураи сутунмӯҳра ҷойгиранд. шуур. Ин

теократия бар як тӯда субъектҳои итоаткор паҳн шудааст: бисту ҳафт ҳазор миллиард ҳуҷайра - ки дорои зеҳни автоматии бозътимод мебошанд, ки тавассути он онҳо ҳама вазифаҳои афзоиш, табдил ва парокандашавии ҷисмониро иҷро мекунанд - ва панҷоҳ миллион андеша, эҳсосот ва тағйирёбии марҳилаҳои тағйирёбанда дар шуури инсон дар тӯли умри миёнаи шастсола. Ҳар гуна шӯриши зоҳирии ҳуҷайраҳои ҷисмонӣ ё мағзи сар ба сӯи рӯҳи император, ки ҳамчун беморӣ ё депрессия зоҳир мешавад, на аз бевафой дар байни шаҳрвандони хоксор, балки аз сӯиистифода аз гузашта ё ҳозира аз ҷониби онҳо ба вуҷуд меояд. инсоне, ки дорои шахсияти худ ё иродаи озод аст, ки ҳамзамон бо рӯҳ ба ӯ дода шудааст ва ҳеҷ гоҳ бознамегардад.

Инсон худро бо як нафси сатҳӣ муаррифӣ карда, онро ба таври возеҳ қабул мекунад, ки маҳз *ӯ* фикр мекунад, ирода мекунад, эҳсос мекунад, хӯрокро ҳазм мекунад ва худро зинда нигоҳ медорад ва ҳеҷ гоҳ тавассути андеша (танҳо каме кофӣ аст!) эътироф намекунад, ки дар ҳаёти муқаррарии худ *ӯ* ҳеҷ чиз ҷуз як лӯхтаки амалҳои гузашта (карма) ва табиат нест. Ӯ муҳити зист. Аксуламалҳои зехнии ҳар як инсон, эҳсосот, кайфият ва одатҳо бо таъсири сабабҳои гузашта, хоҳ аз ин ва хоҳ аз ҳаёти қаблӣ, маҳдуданд. Аммо, аз чунин таъсирот болотар аст... *рӯҳи шохонаи ӯ*. *Крия Йоги* аз ҳақиқатҳо ва озодиҳои гузаранда даст кашида, аз ҳама гуна ноумедӣ ба вучуди бемаҳдуди худ мегузарад. Ҳамаи Навиштаҳо инсонро на ҷисми фосид, балки *рӯҳи* зинда эълон мекунанд; бо *Крия* ба *ӯ* усуле дода мешавад, ки ҳақиқати Навиштаҳоро исбот кунад.

китоби машҳури худ "Асри оятҳо" навиштааст: "Расми зоҳирӣ наметавонад нодонро аз байн барад, зеро онҳо бо ҳам муҳолиф нестанд. Танҳо дониши даркшуда нодонро аз байн мебарад... Дониш наметавонад бо роҳи дигаре ҷуз таҳқиқ пайдо шавад. "Ман кистам? Ин коинот чӣ гуна таваллуд шудааст? Офарандаи он кист? Сабаби моддии он чист?" Ин навъи таҳқиқест, ки дар он зикр шудааст." Ақл ба ин саволҳо ҷавобе надорад; аз ин *рӯ*, ришиҳо ёгаро ҳамчун усули таҳқиқи *рӯҳонӣ* таҳаввул доданд.

Крия Йога "маросими оташ"-и воқеӣ аст, ки аксар вақт дар *Бхагавад Гита ситоиш карда мешавад*. Оташҳои тозакунандаи *йога* равшании абадӣ меоранд ва аз ин *рӯ*, аз маросимҳои оташи зоҳирӣ ва камсамари динӣ, ки дар онҳо дарки ҳақиқат аксар вақт месӯзад, то ҳамроҳии тантанавии сурудхонӣ дар баробари бухур хеле фарқ мекунанд!

Йоги пешрафта, ки тамоми ақл, ирода ва эҳсоси худро аз шиносоии бардурӯғ бо хоҳишҳои ҷисмонӣ бозмедорад ва ақли худро бо қувваҳои фавқуттабӣ дар ибодатгоҳҳои сутунмӯҳра муттаҳид мекунад, дар ин ҷаҳон чунон ки Худо ба нақша гирифтааст, зиндагӣ мекунад, на аз ангезаҳои гузашта ва на аз беҳабариҳои нави ангезаҳои тозаи инсонӣ. Чунин *йогӣ* иҷроиши Орзуи Олии худро дар паноҳгоҳи ниҳии *Рӯҳи* бепоёни хушбахтӣ ба даст меорад.

Йогӣ орзуҳои инсонии лабиринти худро ба оташи тавҳидӣ, ки ба Худои беҳамто бахшида шудааст, пешкаш мекунад. Ин дар ҳақиқат маросими воқеии оташи *йогист*, ки дар он ҳама хоҳишҳои гузашта ва ҳозира сӯзишвории ишқи илоҳӣ мебошанд. Оташи ниҳой қурбонии ҳама девонагии инсониро қабул мекунад ва инсон аз партов пок аст. Устухонҳои *ӯ* аз ҳама гӯшти орзуҳо тоза карда шудаанд, скелети кармавии *ӯ* дар офтобҳои антисептикии хирад сафед шудааст, *ӯ* ниҳоят пок ва дар назди инсон ва Офаридгор безарар аст.

Бо ишора ба самаранокии боэътимод ва методии *йога*, Худованд Кришна *йоги* технологиро бо суханони зерин ситоиш мекунад: «Йог аз зоҳидони бадан, ҳатто

аз пайравони роҳи ҳикмат (*Йогаи Чнана*) ё роҳи амал (*Йогаи Карма*)

бузургтар аст; эй шогирди Арҷуна, йогӣ бош!» **26-14**

.....
26-1 : Дар қайд карда шудааст олим, Д-р Чорч В. Чинойткор аз Кливленд, шарҳ дода шудааст пеш аз як Соли 1940 вохӯрӣ аз Амрикоӣ Ассотсиатсия барои Пешрафт аз Илм таҷрибаҳо аз ҷониби ки ӯ дошт исботшуда ки ҳама ҷисмонӣ бофтаҳо ҳастанд барқӣ манфӣ, ба истисноӣ бофтаҳои мағзи сар ва системаи асаб, ки аз ҷиҳати электрикӣ мусбат боқӣ мемонанд, зеро онҳо оксигени эҳёкунандаро бо суръати тезтар қабул мекунанд.

26-2 : *Бхагавад Гита* ,

IV:29. 26-3: *Бхагавад Гита*

IV:1-2.

26-4 : Муаллифи "*Манава Дхарма Шастрас*" . Ин институтҳои ҳуқуқи умумии канонизатсияшуда то имрӯз дар Ҳиндустон амал мекунад. Олими фаронсавӣ, Луис Жаколлио, менависад, ки санаи Ману "дар шаби давраи пеш аз таърихи Ҳиндустон гум шудааст; ва не олим дорад ҷуръат карда ба рад кардан ӯ унвон аз аксари қадимӣ қонунгузор дар ҷаҳон." Дар *Ла Китоби Муқаддас Данс Дар L'inde* , саҳифаҳои 33-37, Жаколлио истинодҳои матнии параллелиро такрор мекунад, то исбот кунад, ки *Кодекси Румии Юстиниан қонунҳои Мануро* қатъиян риоя мекунад .

26-5 : Дар оғоз аз материалистӣ асрҳо, мувофиқи ба Ҳинду китоби муқаддас ҳисобҳо, буд 3102 пеш аз милод Ин буд ибтидои Поёнравӣ Двапара Синну сол (нигаред [саҳифа 174](#)). Муосир олимон, бо хушмуомилағӣ бовар кардан ки 10,000 солҳо пеш ҳама мардон буданд

фарқшуда дар як вақшӣ Санг Синну сол, хулоса рад кардан мисли "афсонаҳо" ҳама сабтҳо ва анъанаҳо аз хеле қадимӣ тамаддунҳо дар Ҳиндустон, Чин, Миср ва дигар сарзаминҳо

26-6 *Афоризмҳои* Патанджали , II:1. Бо истифода аз калимаҳои *Ҷрия Йога* , Патанджали ба ё ба техникаи дақиқи таълимдодашуда ишора мекард аз ҷониби Бобочӣ, ё як хеле монанд ба он Ки он буд як муайян техника аз ҳаёт назорат аст исботшуда аз ҷониби Патанджали *Афоризм* II:49.

26-7 : Патанджали *Афоризмҳо* , I:27.

26-8 : "Дар оғоз буд Калом, ва Калима буд бо Худоё, ва Калима буд Худо.Ҳама чизҳо буданд сохташуда аз ҷониби

Ў; ва бе Ў ҳеҷ чизе, ки офарида шудааст, офарида нашудааст» - *Юҳанно* 1:1-3. «Аум» (*Ом*)-и Ведаҳо *калимаи*» муқаддас гашт *Амин* аз Мусалмонон, *Ҳум* аз Тибетиён, ва *Омин* аз Масеҳиён (он маъно дар ибрӣ будан *албатта* , *.вафодор*). «Омин, шоҳиди вафодор ва ҳақиқӣ, ибтидои офариниши Худо, чунин мегӯяд» (*Ваҳй* 3:14)

26-9 : *Афоризмҳо* II:49..

26-10 : Ман *Қўринтиён* 15:31. "Мо шодӣ" аст дуруст тарҷума; не, мисли одатан додашуда, "шумо шодӣ мекунад». Сент Павлус ба ҳузури *ҳамаҷои* шуури Масеҳ ишора мекард .

26-11 : *Калпа* маъно вақт ё эон *Сабикалпа* маъно мавзӯ ба вақт ё тағйир; баъзе пайванд бо *пракрити* ё масъала боқӣ мемонад.

. *Нирбикалпа* маъно беохир, бетағйир; ин аст баландтарин давлат аз *самадӣ*

26-12 : Мувофиқи ба *Линколн Китобхона* *Аз Муҳим Маълумот* , саҳ. 1030, азимҷусса сангпушт зиндагиҳо байни 200 ва 300 сол.

26-13 : Шекспир: *Сонет* № 146.

26-14: *Бхагавад Гита* , VI: 46.

БОБ: 27

Таъсис А Йога Мактаб Дар Ранчи

"Чаро ҳастанд ту нохушоянд ба ташкилотӣ кор?"

Магистр савол ҳайрон ман як каме Он аст дуруст ки ман хусусӣ маҳкумият дар вақт буд ки

ташкилотҳо буданд "хорнетс" лонаҳо."

— Ин як вазифаи беминнат аст, ҷаноб, — ҷавоб додам ман. — Новобаста аз он ки роҳбар чӣ кор мекунад ё не, ӯро танқид мекунам.

«Оё ту тамоми *чаннаи илоҳиро* (шири қаймоқ) танҳо барои худ меҳоҷӣ?» Ҷавоби устои ман бо нигоҳи саҳт ҳамроҳ буд. «Оё ту ё каси дигар метавонистӣ тавассути йога бо Худо тамос гирӣ, агар як қатор устодони саховатманд намехостанд дониши худро ба дигарон расонанд?» Ӯ афзуд: «Худо асал аст, созмонҳо занбӯрҳои асал ҳастанд; ҳарду заруранд. Албатта, ҳар *шакл* бе рӯҳ бефоида аст, аммо чаро ту набояд занбӯрҳои асалро пур аз нектари рӯҳонӣ оғоз кунӣ?»

Маслиҳати ӯ маро саҳт ба ҳаяҷон овард. Гарчанде ки ман ҷавоби зоҳирӣ надодам, дар синаам як қарори қатъӣ пайдо шуд: ман то ҳадди имкон бо ҳамкоронам ҳақиқатҳои бечунучароеро, ки дар пой устодам омӯхта будам, нақл мекунам. «Худовандо», - дуо кардам ман, - «бигзор муҳаббати Ту абадан дар маъбади ибодати ман дурахшад ва бигзор ман тавонам ин муҳаббатро дар дилҳои дигар бедор кунам».

Як маротибаи қаблӣ, пеш аз он ки ман ба тартиби роҳибонӣ ҳамроҳ шавам, Шри Юктесвар як изҳороти ғайричашмдошт карда буд.

«Чӣ тавр ту дар пиронсолӣ ҳамроҳии занро пазмон мешавӣ!» гуфта буд ӯ. «Оё ту розӣ нестӣ, ки марди оиладор, ки барои таъмини зану фарзандонаш ба кори муфид машғул аст, дар назари Худо нақши арзанда мебозад?»

— Ҷаноб, — бо тарс эътироз кардам ман, — шумо медонед, ки хоҳиши ман дар ин зиндагӣ танҳо бо Маъшуқи Космик издивоҷ кардан аст.

Устод чунон шодмон хандид, ки ман фаҳмидам, ки мушоҳидаи ӯ танҳо барои санҷиши имони ман буд.

«Дар хотир дор», — оҳиста гуфт ӯ, — «ки касе, ки вазифаҳои дунявии худро рад мекунад, метавонад худро танҳо бо ба дӯш гирифтани ягон навъ масъулият дар назди оилаи хеле калонтар сафед кунад».

Орзуи таҳсилоти ҳамаҷониба барои ҷавонон ҳамеша ба дили ман наздик буд. Ман натиҷаҳои хушкӣ таълимоти оддиро, ки танҳо ба рушди ҷисм ва ақл нигаронида шуда буданд, ба таври возеҳ меиддам. Арзишҳои ахлоқӣ ва маънавӣ, ки бе қадр кардани онҳо ҳеҷ кас наметавонад ба хушбахтӣ бирасад, ҳанӯз... набудани барномаи таълимии расмӣ. Ман қарор додам, ки мактабе таъсис диҳам, ки дар он писарбачаҳо метавонанд ба камолоти комили мардонагӣ бирасанд. Қадами аввалини ман дар ин самт бо ҳафт фарзанд дар Дихика, як макони хурди деҳотӣ дар Бангол, гузошта шуд.

Як сол пас, соли 1918, бо саховати сэр Маниндра Чандра Нунди, Маҳараҷаи Касимбозор, ман тавонистам гурӯҳи босуръат рушдбандаи худро ба Ранчи интиқол диҳам. Ин шаҳр дар Бихор, тақрибан дусад мил аз Калкутта, бо яке аз иқлимҳои солимтарини Ҳиндустон баракат ёфтааст. Қасри Касимбозор дар Ранчи ба қароргоҳи мактаби нав табдил дода шуд, ки ман онро *Брахмачарья Видялая* **27-1 номидам** мувофиқи идеалҳои таълимии ришӣ.

Онҳо ҷангал ашрамҳо дошт буд қадимӣ нишастгоҳҳо аз омӯзиш, дунявӣ ва илоҳӣ, барои ҷавонӣ аз

Ҳиндустон.

Дар Ранчи ман барномаи таълимиро барои синфҳои грамматикӣ ва мактаби миёна ташкил кардам. Он фанҳои кишоварзӣ, саноатӣ, тиҷоратӣ ва академиро дар бар мегирифт. Ба донишҷӯён инчунин тамаркуз ба йога ва мулоҳиза ва системаи беназири рушди ҷисмонӣ бо номи "Йогода" таълим дода мешуд, ки принципҳои онро ман соли 1916 кашф карда будам.

Бо дарки он, ки бадани инсон мисли батареяи барқӣ аст, ман ба ин ақида омадам, ки онро тавассути фаъолияти мустақими иродаи инсон бо энергия пур кардан мумкин аст. Азбаски ҳеҷ амале, хоҳ хурд ва хоҳ калон, бе *ирода имконпазир нест*, инсон метавонад аз ҳаракатдиҳандаи асосии худ, хоҳ ирода, барои нав кардани бофтаҳои баданаш бе дастгоҳҳои вазнин ё машқҳои механикӣ истифода барад. Аз ин рӯ, ман ба донишҷӯёни Ранчи усулҳои оддии "Йогода"-и худро омӯзондам, ки бо ёрии онҳо қувваи ҳаёт, ки дар мағзи дарозрӯяи инсон ҷойгир аст, метавонад аз таъминоти бемахдуди энергияи кайҳонӣ огоҳона ва фавран пур шавад.

Писарон ба ин машқ хеле хуб воқуниш нишон доданд ва қобилияти ғайриоддии интиқоли энергияи ҳаётро аз як қисми бадан ба қисми дигари бадан ва нишастан дар ҳолати комилан мувозинат дар ҳолатҳои душвори бадан инкишоф доданд. **27-2** Онҳо корнамоиҳои қувват ва истодагариро нишон доданд, ки бисёре аз калонсолони пурқудрат ба онҳо баробар шуда наметавонистанд. Бародари хурдии ман, Бишну Чаран Ғош, ба мактаби Ранчи ҳамроҳ шуд; баъдтар ӯ шуд, яке аз мутахассисони пешбари фарҳанги ҷисмонӣ дар Бангол. Ӯ ва яке аз донишҷӯёнаш ба Аврупо ва Амрико сафар карда, қувват ва маҳорати худро нишон доданд, ки олимони донишгоҳ, аз ҷумла донишҷӯёни Донишгоҳи Колумбия дар Нью Йорк ба ҳайрат овард.

Дар охири соли аввал дар Ранчи, дархостҳо барои қабул ба ду ҳазор нафар расиданд. Аммо мактаб, ки дар он вақт танҳо истиқоматӣ буд, танҳо тақрибан сад нафарро қабул карда метавонист. Ба зудӣ таълим барои донишҷӯёни рӯзона илова карда шуд.

Дар *Видялая* ман бояд барои кӯдакони хурдсол нақши падару модарро мебозидам ва бо бисёр мушкilotи ташкилӣ мубориза мебудам. Ман аксар вақт суҳанони Масеҳро ба ёд меовардам: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, бародарон, хоҳарон, падар, модар, зан, фарзандон ё... заминҳоро барои Ман ва Инҷил насиб кунад, аммо ҳоло дар ин замон сад баробар хонаҳо, бародарон ва хоҳарон ва модарон ва фарзандон ва заминҳоро бо таъқибот ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад гирифт» **27-3** Шри Юктесвар ин суҳанонро чунин тафсир карда буд: «Муҳтараме, ки аз таҷрибаҳои зиндагии издивоҷ ва оила даст мекашад ва мушкilotи хонаводаи хурд ва фаъолиятҳои маҳдудро бо масъулиятҳои калонтари хидмат ба ҷомеа иваз мекунад,

вазифаеро иҷро мекунад, ки аксар вақт бо таъқибот аз ҷаҳони нофаҳмӣ,
инчунин бо қаноатмандии ботинии илоҳӣ ҳамроҳ аст».

Йогода Математика, зиёратгоҳи зебои Стипендияи Худшиносӣ дар Дакшинесвар дар Ганг. Соли 1938 ҳамчун як макони истироҳати йога барои донишҷӯёни Шарқ ва Ғарб таъсис ёфтааст.

Бинои марказии *Йогода Сат-Санга Брахмачарья Видялая* дар Ранчи, Бихар, ки соли 1918 ҳамчун мактаби йога барои писарон бо маълумоти грамматикӣ ва мактаби миёна таъсис ёфтааст. Миссияи хайриявии Лаҳири Махасая бо он алоқаманд аст.

Рӯзе падарам ба Ранчи омад, то дуои падарона диҳад, ки муддати тӯлонӣ аз сабаби рад кардани пешниҳоди ӯ дар роҳи оҳани Бангало-Нагпур, ӯро ранҷонда будам, зеро ман ӯро аз ин кор бозмедоштам.

— Писарам, — гуфт ӯ, — ман акнун бо интиҳоби ту дар зиндагӣ оштӣ шудам. Диданат дар миёни ин кӯдакони хушбахт ва шавқманд ба ман хурсандӣ мебахшад; ту ба ҷои он ки бо фигураҳои бечони ҷадвали роҳи оҳан ба ин ҷо тааллуқ дорӣ. — Ӯ ба гурӯҳи дахҳо кӯдаке, ки аз паси ман меомаданд, даст афшонд. — Ман танҳо ҳашт фарзанд доштам, — бо ҷашмони дурахшон гуфт ӯ, — аммо ман метавонам ба ту ҳамдардӣ кунам!

Бо боғи калони мевадиханда ва бисту панҷ акр замини ҳосилхез, ки дар ихтиёри мо буд, донишҷӯён, муаллимон ва ман аз соатҳои зиёди хушбахтона дар корҳои беруни дар ин муҳити беҳтарин лаззат мебудем. Мо ҳайвоноти хонагии зиёде

доштем, аз ҷумла оҳуи ҷавоне, ки кӯдакон ӯро хеле парастид мекарданд. Ман низ ин оҳуро чунон дӯст медоштам, ки ба ӯ иҷозат додам, ки дар ҳуҷраам хоб кунад. Ҳангоми равшании субҳ, ин махлуқи хурдакӣ барои навозиш ба бистари ман медавид.

Рӯзе ман ба ҳайвони хонагӣ нисбат ба маъмулӣ барвақттар хӯрок додам, зеро маҷбур будам дар шаҳри Ранчи ба коре машғул шавам. Гарчанде ки ба писарон ҳушдор додам, ки то бозгашти ман ба оҳу хӯрок надиханд, яке аз онҳо итоат накард.

ва ба оҳуи хурд миқдори зиёди шир дод. Вақте ки ман бегоҳ баргаштам, хабари ғамангез маро фаро гирифт: "Оҳуи хурдакак аз сабаби аз ҳад зиёд хӯрок додан қариб мурдааст."

Бо ашк, ман ҳайвони хонагии зоҳиран бечонро рӯи зонуям гузоштам. Бо таассуф аз Худо дуо кардам, ки ҷони ӯро нигоҳ дорад. Чанд соат пас, махлуқи хурдакак чашмонашро кушод, аз ҷояш хест ва заифона роҳ рафт. Тамоми мактаб аз шодӣ дод зад.

Аммо он шаб дарси амиқе бароям омад, ки ҳеҷ гоҳ фаромӯш карда наметавонам. Ман то соати ду бо оҳу бедор мондам, вақте ки хоб рафтам. Оҳу дар хоб пайдо шуд ва бо ман гап зад:

«Ту маро бозмедорӣ. Лутфан, маро раҳо кун;

маро раҳо кун!» «Хуб», — ҷавоб додам ман дар

хоб.

Ман бедор шуд фавран, ва гиря кард берун, "Писарон, оҳу аст мурдан!" Дар кӯдакон шитоб ба ман тараф.

Ман ба кунҷи ҳучрае, ки ҳайвони хонагиро дар он ҷо гузошта будам, давидам. Вай охири кӯшиши аз ҷояш хестанро кард, ба сӯи ман лағжида, сипас ба поям афтод ва мурда буд.

Мувофиқи кармаи оммавӣ, ки сарнавишти ҳайвонотро роҳнамоӣ ва танзим мекунад, ҳаёти оҳу ба охир расида буд ва он омода буд, ки ба шакли болотар бирасад. Аммо бо дилбастагии амиқам, ки баъдтар фаҳмидам, ки худхоҳона аст ва бо дуоҳои самимии худ, ман тавонистам онро дар маҳдудиятҳои шакли ҳайвонӣ, ки рӯҳ аз он барои раҳой мубориза мебурд, нигоҳ дорам. Рӯҳи оҳу дар хоб илтиҷои худро баён кард, зеро бе иҷозати меҳрубонаи ман, он ӯ намерафт ӯ наметавонист равад. Ҳамин ки ман розӣ шудам, он рафт.

Ҳама ғам маро тарк карданд; ман аз нав фаҳмидам, ки Худо мехоҳад, ки фарзандонаш ҳама чизро ҳамчун як қисми он дӯст доранд. Ӯро ва набояд эҳсоси фиребандае кард, ки марг ҳама чизро ба охир мерасонад. Марди нодон танҳо девори ногузарандаи маргро мебинад, ки гӯё ҳамеша дӯстони азизи худро пинҳон мекунад. Аммо марди бепарво, касе ки дигаронро ҳамчун ифодаи Худованд дӯст медорад, мефаҳмад, ки ҳангоми марг азизон танҳо барои фазои шодӣ дар Ӯ баргаштаанд.

Мактаби Ранчи аз ибтидои хурду оддӣ то муассисае, ки ҳоло дар Ҳиндустон машҳур аст, рушд кард. Бисёре аз шӯъбаҳои мактаб аз ҳисоби хайрияҳои ихтиёрии онҳое, ки аз идомаи идеалҳои таълимии ришиҳо шодӣ мекунанд,

дастгирӣ карда мешаванд. Бо номи умумии *Йогода Сат-Санга* , **27-4** Дар Миднапур, Лакшманпур ва Пури мактабҳои соҳавии шукуфон таъсис дода шудаанд.

Идораи марказии Ранчи дорои шӯъбаи тиббӣ мебошад, ки дар он доруворӣ ва хидматрасонии табибон ба камбизоатони маҳаллӣ ройгон расонида мешаванд. Шумораи беморони табобатшуда ба ҳисоби миёна беш аз 18,000 нафарро ташкил медиҳад. шахсон як сол. Дар *Видялая* дорад сохташуда он нишона, низ, дар ҳиндӣ рақобатпазир варзиш, ва дар соҳаи сҳоластикӣ, ки дар он бисёре аз хатмкунандагони Ранчи баъдтар худро муаррифӣ кардаанд ҳаёти донишгоҳӣ.

Дар мактаб, ҳоло дар он бисту ҳаштум сол ва марказ аз бисёр фаъолиятҳо, **27-5** дорад буд эҳтиромшуда

бо ташрифҳои мардони барҷаста аз Шарқ ва Ғарб. Яке аз аввалин шахсиятҳои бузурге, ки Видялаяро *дар* соли аввали он аз назар гузаронд, Свами Прабананда, «авлиё бо ду бадан»-и Бенарес буд. Вақте ки устои бузург дарсҳои зебои берунаро, ки дар зери дарахтон баргузор мешуданд, тамошо кард ва шомгоҳон дид, ки писарбачаҳо соатҳо бечунбон дар мулоҳизаи йога нишастаанд, саҳт таъсир кард .

«Дилам шодӣ мебахшад», - гуфт *ӯ*, «аз дидани он ки ормонҳои Лаҳирӣ Маҳасая барои тарбияи дурусти ҷавонон дар ин муассиса амалӣ мешаванд. Дуои устои ман барояш бод».

Ҷавонписаре, ки дар паҳлӯям нишаста буд, ҷуръат кард, ки аз

йоги бузург савол диҳад. «Ҷаноб», - гуфт *ӯ*, - «оё ман роҳиб

шавам? Оё ҳаёти ман танҳо барои Худо аст?»

Гарчанде Свами Прабананда табассум кард нармаӣ, *ӯ* чашмҳо буданд сӯроҳ кардан оянда.

«Фарзандам», - ҷавоб дод *ӯ*, - «вақте ки калон мешавӣ, арӯси зебоне интизори туст.» Писар дар ниҳоят издивоҷ кард, пас аз он ки солҳо нақша дошт, ки ба Ордени Свами дохил шавад.

Чанде пас аз он ки Свами Прабананда аз Ранчи боздид кард, ман падарамро ба хонаи Калкутта, ки йог муваққатан дар он ҷо зиндагӣ мекард, ҳамроҳӣ кардам. Пешгӯии Прабананда, ки солҳои пеш ба ман гуфта буд, ба ёдам омад: "Ман тӯро баъдтар бо падарат мебинам."

Вақте ки падарам ба утоқи свами даромад, йоги бузург аз ҷояш бархост ва бо эҳтироми меҳрубона волидайнӣ маро ба оғӯш гирифт.

«Бҳагабатӣ», - гуфт *ӯ*, «ту худатро чӣ кор карда истодаӣ? Оё намебинӣ, ки писарат ба сӯи Беохир медавад?» Ман аз шунидани ситоиши *ӯ* дар назди падарам шарм кардам. Свами идома дод: «Шумо дар ёд доред, ки гуруи мубораки мо чӣ қадар зуд-зуд мегуфт: « *Банат, банат, бан чай* ». **26-6** Пас, пайваста ба *Крия Йога* машғул шавед ва зуд ба дарвозаҳои илоҳӣ бирасед."

Бадани Прабананда, ки ҳангоми аввалин боздиди аҷиби ман бо *ӯ* дар Бенарес хеле хуб ва қавӣ ба назар мерасид, акнун пиршавии возеҳро нишон медод, гарчанде ки қомати *ӯ* ҳанӯз ҳам ба таври аҷиб қомат рост буд.

— Свамиҷӣ, — пурсидам ман ва рост ба чашмонаш нигаристам, — лутфан ба ман ростӣ бигӯед: оё шумо пиршавиро ҳис намекунед? Бо сушт шудани бадан, оё тасаввуроти шумо аз Худо коҳиш меёбад ?

Ў фариштавор табассум кард. «Маҳбуб акнун беш аз ҳарвақта бо ман аст».
Эътиқоди комили ӯ ақлу рӯҳи маро фаро гирифт. Ў идома дод: «Ман то ҳол аз
ду нафақа лаззат мебарам - яке аз Бҳагабатӣ дар ин ҷо ва яке аз боло».
Ангушти худро ба сӯи осмон нишон дода, авлиё ба вачд афтод ва чехрааш аз
нури илоҳӣ дурахшид - ҷавоби пурра ба саволи ман буд.

Ман дидам, ки дар утоқи Пранабананда растаниҳо ва бастаҳои тухмии зиёд
мавҷуданд, бинобар ин, аз онҳо мақсади онҳоро пурсидам.

«Ман Бенаресро ба таври доимӣ тарк кардам», - гуфт ӯ, «ва ҳоло ба сӯи Ҳимолой меравам. Дар он ҷо ман барои шогирдонам ашрам мекушоям. Ин тухмҳо исфаноч ва чанд сабзавоти дигар медиҳанд. Азизонам зиндагии оддӣ хоҳанд дошт ва вақти худро дар иттиҳоди хушбахтонаи Худо мегузаронанд. Дигар чизе лозим нест».

Падар пурсида шуд ӯ бародар шогирд кай ӯ мешуд бозгашт ба Калкутта.

— Дигар ҳаргиз, — ҷавоб дод авлиё. — Имсол солест, ки дар он Лаҳирӣ Махасая ба ман гуфт, ки ман Бенареси азизамро барои ҳамеша тарк карда, ба Ҳимолой меравам ва дар он ҷо ҷисми фонию худро аз даст медиҳам.

Аз суханони ӯ чашмонам пур аз ашк шуданд, аммо свами оромона табассум кард. Ӯ маро ба кӯдаки хурди осмонӣ, ки дар зонаи Модари Илоҳӣ ништа буд, хотиррасон кард. Бори солҳо ба соҳиби пурраи қудратҳои олии рӯҳонии як ёги бузург таъсири манфӣ намерасонад. Ӯ қодир аст бадани худро бо хоҳиши худ нав кунад; аммо баъзан ӯ намероҳад раванди пиршавиро боздорад, балки ба кармаи худ имкон медиҳад, ки кор кунад. ҳудаш дар сатҳи ҷисмонӣ берун аст, бадани кӯҳнаи худро ҳамчун воситаи сарфаи вақт истифода мебарад, то зарурати коркарди кармаро дар як таҷассуми нав истисно кунад.

Моҳҳо баъдтар Ман вохӯрд як кӯҳна дӯст, Санандон, Ташкили Тантурустии Ҷаҳон буд як аз Пранабананда пӯшидан шогирдон.

«Устои зебои ман рафт», - гуфт ӯ дар миёни гиряҳо. «Ӯ дар наздикии Ришикеш як зиёратгоҳ таъсис дод ва ба мо таълими меҳрубонона дод. Вақте ки мо хеле хуб маскан гирифтем ва зуд рӯҳонӣ шудем.» Вақте ки дар ширкаташ пешрафт ба даст омад, ӯ рӯзе пешниҳод кард, ки мардуми зиёдеро аз Ришикеш сер кунад. Ман пурсидам. ҷаро ӯ чунин шумораи зиёдро меҳост.

«Ин охирин маросими фестивалии ман аст», - гуфт ӯ. Ман маънои пурраи суханони ӯро нафаҳмидам .

"Пранабанандаҷӣ дар пухтани миқдори зиёди хӯрок кӯмак кард. Мо тақрибан 2000 меҳмонро сер кардем. Пас аз зиёфат, ӯ дар минбари баланд нишаст ва мавъизаи илҳомбахше дар бораи Беохирӣ кард. Дар охир, дар пеши назари ҳазорон нафар, ӯ ба ман рӯй овард, вақте ки ман дар паҳлӯи ӯ дар минбар ништа будам ва бо қувваи ғайриоддӣ сухан гуфт."

"Санандан, будан омодашуда; Ман ҳастам рафтан ба зарба ҷаҳорҷӯба **27-7** "

"Пас аз хомӯшии ҳайратангез, ман бо овози баланд фарёд задам: "Устод, ин корро накунад! Лутфан, лутфан, ин корро накунад!" Издиҳом забонашро баста, бо кунҷковӣ ба мо нигоҳ мекард. Устои ман ба ман табассум кард, аммо нигоҳи ҷиддӣаш аллакай ба сӯи Абдиёт дӯхта шуда буд."

«'Худхоҳ набошед,' гуфт ӯ, 'ва барои ман ғамгин нашавед. Ман муддати тӯлонӣ бо хурсандӣ ба ҳамаи шумо хизмат мекардам; акнун. шод бошед ва ба ман баракат орзу кунед. Ман барои дидор бо Маҳбуби Космикии худ меравам." Пранабанандаҷӣ бо пичиррос илова кард: "Ман ба зудӣ аз нав таваллуд мешавам. Пас аз лаззат бурдан аз як давраи кӯтоҳи Неъматии Беохир, ман бармегардам. ба замин ва ба Бобачӣ ҳамроҳ шавед. **27-8** Ба зудӣ хоҳед донист, ки кай ва дар куҷо рӯҳи ман дар ҷисми нав ҷойгир шудааст.

"ӯ гиря кард боз, 'Санандан, Ин ҷо Ман зарба чаҳорҷӯба аз ҷониби дуюм *Крия Йога* . **27-9**

«Ў ба баҳри чехраҳои пеши мо нигарист ва дуо гуфт. Нигоҳи худро ба чашми рӯҳонӣ равона карда, ӯ беҳаракат шуд. Дар ҳоле ки издиҳоми ҳайрон фикр мекард, ки ӯ дар ҳолати вачдӣ мулоҳиза мекунад, ӯ аллакай хаймаи ҷисмро тарк карда буд ва рӯҳи худро ба фазои кайҳонӣ фуру бурда буд. Шогирдон бадани ӯро, ки дар ҳолати лотос нишаста буд, ламс карданд, аммо дигар ҷисми гарм набуд. Танҳо як чехраи саҳтшуда боқӣ монд; иҷорагир ба соҳили бефано фирор карда буд».

Ман пурсида шуд кучо Прабананда буд ба будан аз нав таваллудшуда.

— Ин амонати муқаддасест, ки ман наметавонам ба касе ошкор кунам, — ҷавоб дод Сананда. — Шояд шумо бо роҳи дигар фаҳмед.

Солҳо пас ман аз Свами Кешабананда **27-10 кашф кардам** ки Пранабананда, чанд сол пас аз таваллудаш дар бадани нав, ба Бадринараян дар Ҳимолой рафта буд ва дар он ҷо ба гурӯҳи авлиё дар атрофи Бобочии бузург ҳамроҳ шуд.

.....
27-1 : Видялая , мактаб. Брахмачария дар ин ҷо ба яке аз чор марҳилаи нақшаи Ведикӣ барои ҳаёти инсон ишора мекунад, ки иборат аст аз ки аз (1) муҷаррадӣ донишҷӯ (Брахмачари); (2) соҳибхона бо дунявӣ масъулиятҳо (грихаста);

зоҳид (ванапраста); (4) ҷангал сокин ё саргардон, озод аз ҳама заминӣ нигарониҳо (санньяси). Ин (3) нақшаи беҳтарин аз ҳаёт, дар ҳоле ки не васеъ мушоҳидашуда дар муосир Ҳиндустон, ҳанӯз дорад бисёр .диндор пайравон. Дар чор марҳилаҳо ҳастанд таҳти роҳбарии якумрии устои динӣ анҷом дода мешавад

27-2 : А рақам аз Амрикоӣ донишҷӯён инчунин доштан азхуд карда шудааст гуногун *асана* ё мавқеъҳо, аз ҷумла Бернард Коул, муаллими таълимоти Шаҳрвандии Худшиносӣ дар Лос-Анҷелес.

27-3 : *Марк* 10:29-30 ..

27-4 : Йогода: *йога* , иттифок, ҳамроҳангӣ, мувозинат; *да* , ки ки медиҳад. Сат-Санга: *нишаст* , ҳақиқат; *санга* , шарикӣ Дар Ғарб, ба канорагирӣ кардан истифода аз як санскритӣ ном, *Йогода Сат-Санга* ҳаракат дорад буд даъватшуда *Ҷамъияти худшиносӣ* .

27-5 : Дар фаъолиятҳо дар Ранчи ҳастанд тавсифшуда Бештар пурра дар **боб 40** . Дар Лакшманпур мактаб аст дар қобилиятнок заряд аз ҷониби ҷаноби Г.К. Дей, бакалавр. Шуъбаи тиббӣ аз ҷониби доктор С.Н. Пал ва Саси Бхусан Маллик бодикқат назорат карда мешавад.

27-6 : Як аз Лаҳирӣ Махасая дӯстдошта шарҳҳо, додашуда мисли рӯҳбаландкунӣ барои ӯ донишҷӯён истодагарӣ. А тарҷумаи озод чунин аст: "Кӯшиш, кӯшиш, рӯзе бубин! Ҳадафи илоҳӣ!"

27-7 : яъне, додан боло бадан.

27-8 : Лаҳирӣ Махасая гуру, Ташкили Тандурустии Ҷаҳон аст ҳанӯз зиндагӣ. (Нигаред **боб 33**.)

27-9 *Крия* дуюм , чунон ки аз ҷониби Лаҳирӣ Махасая таълим дода шудааст, ба парастандае, ки онро аз худ кардааст, имкон медиҳад, ки онро тарк карда, ба он баргардад. бадан бошуурона дар ҳар гуна вақт. Пешрафта йогӣ истифода дуюм Крия техника дар давоми охири Баромадгоҳ аз марг, як лаҳзае, ки онҳо ҳамеша пешакӣ медонанд.

27-10 : Ман вохӯрӣ бо Кешабананда аст тавсифшуда дар **боб 42** .

БОБ: 28

Кашӣ, Аз нав таваллудшуда Ва Аз нав кашфшуда

"Лутфан кардан не рафтан ба об. Бигзор мо оббозӣ кардан аз ҷониби тар кардан мо сатилҳо."

Ман ба донишҷӯёни ҷавони Ранчи, ки маро дар пиёдагардии ҳаштмиلى ба сӯи он ҳамроҳӣ мекарданд, муроҷиат мекардам. теппаи ҳамсоя. Ҳавзи рӯ ба рӯи мо ҷолиб буд, аммо дар зехнам як нафрат ба он пайдо шуда буд.

Гурӯҳи атрофи ман аз намунаи ман дар тар кардани сатилҳо пайравӣ карданд, аммо чанд писар ба васвасаи оби хунук дода шуданд. Ҳамин ки онҳо ғаввосӣ карданд, морҳои калони обӣ дар атрофи онҳо ҷунбиданд. Писарон бо шитоби хандаовар аз ҳавз берун омаданд.

Баъд аз расидан ба макони таъинот, мо аз хӯроки нисфирӯзии пикник лаззат бурдем. Ман дар зери дарахте нишастам, ки дар ихотаи як гурӯҳ донишҷӯён будам. Онҳо маро дар рӯҳияи илҳомбахш ёфта, ба ман саволҳо доданд.

«Лутфан, ба ман бигӯед, ҷаноб», — пурсид яке аз ҷавонон, — «оё ман ҳамеша дар роҳи даст кашидан аз гуноҳ бо шумо хоҳам монд».

"Оҳ, не," Ман ҷавоб дод, "шумо ирода будан маҷбуран гирифташуда дур ба шумо хона, ва баъдтар ту ирода издивоҷ кунед».

Бо бовар накарда, ӯ бо қатъият эътироз кард. «Танҳо агар мурда бошам, маро ба хона бурдан мумкин аст.» Аммо пас аз чанд моҳ, волидонаш, сарфи назар аз муқовимати ашкбораш, барои бурдани ӯ омаданд; чанд сол пас, ӯ издивоҷ кард.

Баъд аз посух додан ба саволҳои зиёд, писаре бо номи Каши ба ман муроҷиат кард. Ӯ тақрибан дувоздаҳсола буд, донишҷӯи боистеъдод ва маҳбуби ҳама буд.

"Ҷаноб," ӯ гуфт, "чӣ ирода будан ман тақдир?"

"Шумо бояд ба зудӣ будан мурда." Дар ҷавоб омад аз ман лабҳо бо як муқобилатнопазир қувва

Ин ошкоркунии ғайриҷашмдошт маро ва инчунин ҳамаи ҳозиронро ба ҳайрат овард ва ғамгин кард. Ман хомӯшона худро ҳамчун як *кӯдаки даҳшатнок сарзаниш карда*, аз посух додан ба саволҳои дигар худдорӣ кардам.

Ғаъол мо бозгашт ба мактаб, Кашӣ омад ба ман ҳучра

«Агар ман бимирам, оё маро вақте ки аз нав таваллуд мешавам, меёбӣ ва дубора ба роҳи рӯхонӣ бармегардонӣ?» — гиря кард ӯ.

Ман маҷбур будам, ки аз ин масъулияти душвори пинҳонӣ даст кашам. Аммо баъд аз чанд ҳафта, Каши маро бо қатъият фишор медод. Вақте ки ӯро то ба дараҷае ноором дидам, ниҳоят ӯро тасалли додам.

"Бале," Ман ваъда дод. "Агар Осмонӣ Падар қарз медиҳад Ё кӯмак, Ман ирода кӯшиш кардан ба ёфтан шумо."

Дар давраи таътили тобистона ман ба сафари кӯтоҳе шурӯъ кардам. Аз он ки наметавонистам Каширо бо худ барам, пушаймон шудам ва пеш аз рафтан ёро ба ҳуҷраам даъват кардам ва бодикқат ба ӯ дастур додам, ки бар хилофи ҳама гуна боварҳо, дар ларзишҳои рӯҳонии мактаб бимонад. Ба ҳар ҳол ман ҳис мекардам, ки агар ӯ ба хона наравад, метавонад аз фалокати дарпешистода канорагирӣ кунад.

Ҳамин ки ман рафтам, падари Кашӣ ба Ранчи расид. Понздаҳ рӯз ӯ кӯшиш кард, ки иродаи писарашро бишканад ва фаҳмонд, ки агар Кашӣ танҳо барои чор рӯз барои дидани модараш ба Калкутта равад, баъд ӯ метавонист баргардад. Кошӣ якравона рад кард. Падар ниҳоят гуфт, ки писарро мебарад. Бо ёрии полис дур шуд. Таҳдид Каширо, ки намехост сабаби ягон таблиғоти номатлуб дар бораи мактаб бошад, ба ташвиш овард. Ё чорае чуз рафтан надид.

Чанд рӯз пас ман ба Ранчи баргаштам. Вақте ки шунидам, ки Каши кӯчонида шудааст, феврал ба Калкутта рафтам. Дар он ҷо ман бо таксии аспӣ машғул шудам. Хеле аҷиб, вақте ки мошин аз пули Ҳоура, ки дар болои Ганг ҷойгир аст, мегузашт, ман падари Каши ва дигар хешовандонро бо либосҳои мотам дидам. Ба ронандаам фарёд зада, ки истад, давида баромадам ва ба падари бадбахт нигоҳ кардам.

"Ҷаноб. Қотил," Ман гиря кард то андозае беасос, "шумо доштан кушташуда ман писар!"

Падар аллакай хатои худро дарк карда буд, ки бо маҷбуран овардани Кашӣ ба Калкутта содир кардааст. Дар тӯли чанд рӯзи дар он ҷо буданаш, писар хӯроки олуда хӯрда, ба вабо гирифта шуда, вафот карда буд.

Муҳаббати ман ба Кашӣ ва ваъдаи ёфтани ӯ пас аз марг шабу рӯз маро таъқиб мекард. Новобаста аз он ки ман ба кучо мерафтам, чехраи ӯ дар пеши назарам намоён буд. Ман ҷустуҷӯи фаромӯшнашавандаи ёро оғоз кардам, ҳатто ҳамон қадар ки ман модари гумшудаамро меҷустам.

Кашӣ, гумшуда ва аз нав кашфшуда

Бародари ман Бишну; Мотилал Мукерчи аз Серампур, шогирди хеле пешрафтаи Шри Юктесвар; падари ман; Ҷаноби Райт; худам; Тулси Нараян Бозе; Свами Сатянанда аз Ранчи

Гурӯҳе аз вакилон дар Конгресси байналмилалии либералҳои динӣ дар соли 1920 Бостон, ки дар он ҷо ман аввалин суҳанронии худро дар Амрико баён кардам. *(Аз чап ба рост)* Реверенд Клей МакКоли, Реверенд Т. Рондда Вилямс, профессор С. Ушигасаки, Реверенд Ҷабез Т. Сандерленд, ман, Реверенд Час. В. Вендте, Реверенд Самуэл А. Элиот, Реверенд Басил Мартин, Реверенд Кристофер Ҷ. Кӯча, Реверенд Самуил М. Кротерҳо.

Ман ҳис мекардам, ки азбаски Худо ба ман қобилияти ақл додааст, ман бояд онро истифода барам ва қудрати худро то ҳадди имкон ба кор барам, то қонунҳои нозукуро, ки бо онҳо метавонистам макони астралии писарро донам, кашф кунам. Ман фаҳмидам, ки ӯ рӯҳе буд, ки бо хоҳишҳои иҷронашуда меларзид - тӯдае аз нур дар ҷое дар миёни миллионҳо рӯҳҳои дурахшон дар минтақаҳои астралӣ шино мекунад. Чӣ тавр ман бо он ҳамроҳанг мешудам? ӯро,

дар байни ин қадар ҷароғҳои ларзишбандаи дигар ҷонҳо?

Истифодаи як сир йога техника, Ман пахшшуда ман ишқ ба Каши рӯҳ тавассути
микрофон аз

чаши рӯхонӣ, нуқтаи ботинии байни абрӯвон. Бо мавҷири дастҳо ва ангуштони болобардоршуда, Ман аксар вақт гардонида шуд худам гирд ва гирд, кӯшиш кардан ба ҷойгир кардан самт дар ки ӯ ҳамчун ҷанин аз нав таваллуд шуда буд. Ман умед доштам, ки аз ӯ дар радиои танзимшудаи дилам посух гирам. **28-1**

Ман ба таври интуитивӣ эҳсос мекардам, ки Кашӣ ба зудӣ ба замин бармегардад ва агар ман пайваста ба ӯ занг занам, рӯҳаш посух медиҳад. Ман медонистам, ки хурдтарин ангезаи фиристодаи Кашӣ дар ангуштон, дастҳо, бозуҳо, сутунмӯҳра ва асабҳоям эҳсос мешавад.

Бо ғайрати беандоза, ман тақрибан шаш моҳ пас аз марги Каши усули ёгаро мунтазам машқ кардам. Як субҳ бо чанд дӯстам дар қисмати серодам ва пур аз Боубазари Калкутта сайругашт карда, дастонамро ба таври маъмулӣ боло бардоштам. Бори аввал вокуниш ба амал омад. Ман аз мушоҳидаи импулсҳои электрикӣ, ки аз ангуштон ва кафҳоям мерезанд, хеле хурсанд шудам. Ин ҷараёнҳо худро ба як фикри пурқувват аз умқи шуури ман табдил доданд: "Ман Каши ҳастам; ман Каши ҳастам; назди ман биё!"

Вақте ки ман ба радиои дилам диққат додам, ин фикр қариб шунида мешуд. Дар пичирроси хоси каме хиррӣ-хиррӣ аз Каши, **28-2** Ман садои даъвати ўро борҳо шунидам. Ман дасти яке аз ҳамроҳонам Прокаш Дасро, ки **28-3 буд,** **доштам.** ва бо шодӣ ба ӯ табассум кард.

"Ин намуди зоҳирӣ мисли гарчанде Ман доштан ҷойгиршуда Кашӣ!"

Ман ба гардиш ва гардиш шурӯъ кардам, ки ин барои дӯстонам ва издиҳоми раҳгузар буд. Импулсҳои барқӣ танҳо вақте аз ангуштонам мегузаштанд, ки ба самти роҳи наздик, ки онро "Хонаи Серпентин" номгузорӣ карда будам, рӯ ба рӯ шудам. Ҷараёнҳои астралӣ ҳангоми гардиш ба самтҳои дигар нопадид шуданд.

«Оҳ,» нидо кардам ман, «ҷони Кошӣ бояд дар батни модаре зиндагӣ кунад, ки хонааш дар ҳамин кӯча аст».

Ман ва ҳамроҳонам ба кӯчаи Серпентин наздиктар шудем; ларзишҳои дастони болобардори ман қавитар ва равшантар мешуданд. Гӯё бо оҳанрабо маро ба тарафи ростӣ роҳ кашиданд. Вақте ки ба даромадгоҳи хонае расидам, ҳайрон шудам, ки худро дар ҳайрат дидам. Дар ҳолати ҳаяҷони шадид ва нафасамро нигоҳ дошта, ба дар кӯфтам. Ман ҳис кардам, ки анҷоми муваффақонаи ҷустуҷӯи тӯлонӣ, душвор ва бешубҳа ғайриоддӣи ман фаро расидааст!

Дарро хизматгоре боз кард ва ба ман гуфт, ки соҳибаш дар хона аст. Ў аз зинапоя аз ошёнаи дуюм поён фаромад ва бо савол ба ман табассум кард. Ман базӯр намедонистам, ки саволи худро, ки ҳамзамон муҳим ва ҳам беадабона буд,

чӣ гуна баён кунам.

"Лутфан нақл кардан ман, ҷаноб, агар ту ва шумо зан доштан буд интизорӣ як кӯдак барои дар бораи шаш моҳҳо?"

«Бале, ҳамин тавр аст.» Ў дид, ки ман як свами, як шахси таркшуда ва либоси анъанавии норинҷӣ ҳастам ва боадабона илова кард: «Лутфан, ба ман бигӯед, ки шумо аз кучо корҳои маро медонед».

Кай ӯ шунида шуд дар бораи Кашӣ ва ваъда Ман дошт додашуда, ҳайрон мард бовар карда буд ман ҳикоя

«Ту писаре бо ранги сафед таваллуд мешавӣ», — гуфтам ба ӯ. «Ӯ чехраи васеъ ва болои пешониаш гови лесида хоҳад дошт. Хислаташ хеле рӯҳонӣ хоҳад буд». Ман итминон доштам, ки кӯдаки оянда чунин шабоҳатхоро ба Каши хоҳад дошт.

Баъдтар ман кӯдакero аёдат кардам, ки волидонаш ба ӯ номи кӯҳнаи Каширо дода буданд. Ҳатто дар кӯдакӣ ӯ аз ҷиҳати зоҳирӣ ба донишҷӯи азизи ман аз Ранчи хеле монанд буд. Кӯдак ба ман меҳри фаврӣ зоҳир кард; ҷозибави гузашта бо шиддати дучанд бедор шуд.

Солҳо пас, ин писарбачаи наврас ҳангоми будубошам дар Амрико ба ман нома навишт. Ӯ орзуи амиқи худро барои пайравӣ аз роҳи тарки дин шарҳ дод. Ман ӯро ба назди як устои Ҳимолой роҳнамоӣ кардам, ки то имрӯз Кашии аз нав таваллудшударо роҳнамоӣ мекунад.

.....
28-1 Ирода, ки аз нуқтае байни абрӯвон тарҳрезӣ шудааст, аз ҷониби йогҳо ҳамчун дастгоҳи паҳшунандаи фикр маълум аст. Кай эҳсос аст оромона мутамарказ дар дил, он амалҳо мисли як равонӣ радио, ва банка гирифтани паёмҳо аз дигарон аз дур ё наздик. Дар телепатия ларзишҳои нозуки андешаҳо дар зехни як шахс тавассути ларзишҳои нозуки эфери астралӣ ва сипас тавассути эфери заминии ноҳамвор интиқол дода мешаванд ва мавҷҳои электрикиро ба вучуд меоранд, ки дар навбати худ худро ба мавҷҳои фикрӣ дар зехни шахси дигар табдил медиҳанд.

28-2 : Ҳар рӯҳ дар он ҳолис давлат аст ҳамадон. Каши рӯҳ ба ёд оварда шуд ҳама хусусиятҳо аз Кашӣ, писар, ва аз ин рӯ, овози хиррии ӯро тақлид кард, то шинохти маро бедор кунад.

28-3 : Прокаш Дас аст ҳозир директор аз мо Йогода Риёзӣ (эрмитаж) дар Дакшинесвар дар Бенгал.

БОБ: 29

Рабиндранат Тагор Ва Ман Муқоиса кунед Мактабҳо

"Рабиндранат Тагор таълим дода шудааст мо ба суруд хондан, мисли як табиӣ шакл аз худ-ифода, мисли паррандагон."

Бҳола Нат, писари чордахсолаи боақл дар мактаби Ранчи ман, ин шарҳро ба ман дод, пас аз он ки ман як субҳ ӯро барои суҳанронии оҳангдори ӯ таъриф кардам. Бо ё бе ангеза, писарбача оби оҳангдор мерехт. Ӯ қаблан дар мактаби машҳури Тагор "Сантиникетан" (Паноҳгоҳи сулҳ) дар Болпур таҳсил карда буд.

«Сурудҳои Рабиндранат аз хурдӣ дар лабонам ҳастанд», — гуфтам ба ҳамроҳам.
«Тамоми Бангола, ҳатто деҳқонони бесавод, аз шеъри баланди ӯ лаззат мебаранд».

Ман ва Бхола якҷоя чанд наққош аз Тагорро сароидем, ки ҳазорҳо шеъри ҳиндӣ, ки баъзеашон аслий ва баъзеи дигар аз қадимулайём мебошанд, ба оҳанг даровардаанд.

«Ман бо Рабиндранат дере нагузашта пас аз гирифтани ҷоизаи Нобел дар соҳаи адабиёт вохӯрдм», - гуфтам ман баъд аз он овози мо. «Ман ба дидорбинии ӯ ҷалб шудам, зеро ман аз ҷасорати ғайридипломатии ӯ дар мубориза бо мунаққидони адабии худ қадрдонӣ мекардам». Ман хандидам.

Бхола кунҷковона пурсида шуд ҳикоя

«Олимон Тагорро барои ворид кардани сабки нав ба шеъри банголи саҳт танқид карданд», — сар кардам ман. «Ӯ ибораҳои гуфтугӯӣ ва классикиро омехта карда, ҳама маҳдудиятҳои муқарраршударо, ки барои дили коршиносон азизанд, нодида мегирифт. Сурудҳои ӯ ҳақиқати амиқи фалсафиро бо истилоҳоти ҷолиби эҳсосӣ таҷассум мекунанд ва ба шаклҳои адабии қабулшуда кам аҳамият медиҳанд.

"Як мунаққиди бонуфуз Рабиндранатро бо нодида гирифта, ӯро "шоири қабӯтаре номид, ки шеърҳои худро дар шакли чопӣ ба як рупия фурӯхт". Аммо интиқоми Тагор наздик буд; тамоми ҷаҳони Ғарб пас аз он ки ӯ "Гитанҷали"-и худро ("Пешниҳодҳои суруд") ба забони англисӣ тарҷума кард, ба пой ӯ эҳтиром гузошт. Як қатор коршиносон, аз ҷумла мунаққидони замони ӯ, барои табиқи худ ба Сантаникетан рафтанд.

"Рабиндранат меҳмонони худро танҳо пас аз таъхири қасдан тӯлонӣ қабул кард ва сипас таърифи онҳоро дар хомӯшии стоикӣ шунид. Ниҳоят, ӯ силоҳҳои одатии танқиди онҳоро бар зидди онҳо гардонд."

«Ҷанобон, — гуфт ӯ, — эҳтиромҳои хушбӯйе, ки шумо дар ин ҷо ба шумо мерасонед, бо бӯйҳои палиди нафрати гузаштаи шумо номувофиқ омехта шудаанд. Оё эҳтимолан байни ҷоизаи Нобел ба ман ва қудрати ногаҳонии шади қадрдонии шумо ягон робитае вуҷуд дорад? Ман ҳоло ҳам ҳамон шоире ҳастам, ки шуморо ҳангоми пешниҳоди гулҳои хоксоронаи худ дар зиёрати Бангол норозӣ карда будам».

«Рӯзномаҳо дар бораи ҷазои ҷасуронаи Тагор маълумот нашр карданд. Ман суҳанони ошкорои мардеро, ки аз хушомадгӯӣ бегипноз шуда буд, қадр кардам», — идома додам ман. «Маро бо Рабиндранат дар Калкутта котиби ӯ, ҷаноби К.Ф.Эндрюс, **29-1, шинос карданд.** Ӯ бо меҳру муҳаббат Тагорро *гурудеваи худ* номид .

«Рабиндранат маро бо хушнудӣ пазируфт. Ӯ як аураи оромбахши ҷаззобият, фарҳанг ва хушмуомилағӣ дошт. Дар посух ба саволи ман дар бораи заминаи

адабии худ, Тагор ба ман гуфт, ки як манбаи қадимии илҳоми ӯ, ба ғайр аз достонҳои динии мо, шоири классик Бидьяпати буд».

Аз ин хотираҳо илҳом гирифта, ман ба сурудани версияи суруди қадимаи банголии Тагор бо номи "Чароғи ишқи худро фурӯзон кун" шурӯъ кардам. Ҳангоми сайругашт дар атрофи ҳавлии *Видялая ман ва Бхола бо шодмонӣ суруд хондем*.

Тақрибан ду сол пас аз таъсиси мактаби Ранчи, ман аз Рабиндранат даъватнома гирифтам, ки ӯро дар Сантаникетан дидор кунам, то дар бораи идеалҳои таълимии худ сӯҳбат кунам. Ман бо хурсандӣ рафтам. Вақте ки ман ворид шудам, шоир дар утоқи кориаш нишаста буд; ман он вақт, мисли воҳӯрии аввалинамон, фикр кардам, ки ӯ мисли пештара аҷиб аст. намунаи мардонагии аъло, чунон ки ҳар як рассом орзу карда метавонист. Чеҳраи зебои буридашудаи ӯ, ки ба як волии бошараф монанд буд, бо мӯйҳои дароз ва риши равон ихота шуда буд. Чашмони калон ва гудохта; табассуми фариштагона; ва

овози дорои сифати флейтамонанд, ки воқеан ҷодугар буд. Қавӣ, қадбаланд ва ҷиддӣ, ӯ меҳрубони қариб занонаро бо худхоӣ дилкаши кӯдакӣ муттаҳид мекард. Ҳеҷ тасаввуроти идеалӣ дар бораи шоир метавонист таҷассуми муносибтар аз ин сарояндаи нармро пайдо кунад.

Ман ва Тагор ба зудӣ ба омӯзиши муқоисавии мактабҳои худ, ки ҳарду аз рӯи самтҳои ғайримуқаррарӣ таъсис ёфта буданд, шурӯъ кардем. Мо бисёр хусусиятҳои якхеларо кашф кардем - таълими беруна, соддагӣ, имкониятҳои васеъ барои рӯҳияи эҷодии кӯдак. Аммо, Рабиндранат ба омӯзиши адабиёт ва шеър ва худбаёнӣ тавассути мусиқӣ ва суруд, ки ман аллакай дар мавриди Бхола мушоҳида карда будам, тавачҷӯхӣ зиёд зоҳир мекард. Кӯдакони Сантаникетан давраҳои хомӯширо мушоҳида мекарданд, аммо ба онҳо ягон омӯзиши махсуси йога дода намешуд.

Шоир бо тавачҷӯхӣ хуш ба тавсифи ман дар бораи машқҳои пурқуввати "Йогада" ва усулҳои тамаркузи йога, ки ба ҳамаи донишҷӯёни Ранчи таълим дода мешаванд, гӯш дод.

Тагор ба ман дар бораи мушкilotи аввали таҳсилаш нақл кард. «Ман пас аз синфи панҷум аз мактаб фирор кардам», - гуфт ӯ бо хандидан. Ман ба осонӣ фаҳмидам, ки чӣ тавр нозукии шеърӣ фитрии ӯро... фазои ғамангез ва интизомии синфхона.

«Аз ин рӯ, ман Сантаникетанро дар зерӣ дарахтони сояфкан ва шукӯҳи осмон кушодам». бо ишораи зебо ба гурӯҳи хурде, ки дар боғи зебо таҳсил мекарданд, ишора кард. «Кӯдак дар муҳити табиӣ худ дар миёни гулҳо ва паррандагони сурудхон қарор дорад. Танҳо бо ин роҳ ӯ метавонад сарвати пинҳонии инфиродии худро пурра ифода кунад. Таҳсилоти ҳақиқиро ҳеҷ гоҳ аз берун пур кардан ва кашидан мумкин нест; балки он бояд ба таври худкор ба рӯи об баровардани ганҷҳои бепоёни ҳикмати дарунӣ мусоидат кунад." **29-2**

Ман розӣ шудам. «Ғайри идеалистӣ ва парастии қаҳрамонон дар ҷавонӣ аз парҳези истисноии омор ва давраҳои хронологӣ маҳруманд».

Шоир бо меҳр дар бораи падараш Девендранат, ки илҳомбахши оғози Сантаникетан буд, сухан гуфт.

«Падарам ба ман ин замини ҳосилхезро тӯхфа кард, ки дар он ҷо аллакай меҳмонхона ва маъбад сохта буд», - гуфт Рабиндранат ба ман. «Ман таҷрибаи таълимии худро дар ин ҷо соли 1901 бо танҳо даҳ писар оғоз кардам. Ҳашт ҳазор фунт стерлинге, ки бо ҷоизаи Нобел ба даст омада буд, барои нигоҳдории мактаб сарф шуд».

Дар калонсол Тагор, Девендранат, маълум дур ва васеъ мисли "Маҳариши",

буд як хеле марди ачибе, ки аз *тарҷумаи ҳоли* ӯ фаҳмидан мумкин аст . Ду соли ҷавонии ӯ дар Ҳимолой дар мулоҳизакорӣ сипарӣ шуд. Дар навбати худ, падараш, Дварканат Тагор, барои хайрияҳои саховатмандонаи худ дар саросари Бангол машҳур буд. Аз ин дарахти машҳур як оилаи нобиғаҳо ба дунё омадааст. На танҳо Рабиндранат; ҳамаи хешовандонаш дар ифодаи эҷодӣ фарқ кардаанд. Бародаронаш, Гогонендра ва Абаниндра, аз ҷумлаи рассомони пешқадам мебошанд **29- 3** аз Ҳиндустон; дигар бародар, Двиҷендра, аст як амиқбин файласуф, дар ки нарм занг паррандагон ва ҳайвоноти ваҳшӣ ба ин посух медиҳанд.

Рабиндранат маро даъват кард, ки шабро дар меҳмонхона гузаронам. Дар шомгоҳон дидани шоир бо гурӯҳе дар айвон, ки нишаста буд, воқеан як манзараи дилрабо буд. Замон ба ақиб гузашт:

Манзараи пеши назарам мисли як зиёратгоҳи қадимӣ буд - сарояндаи шодмон, ки дар ихотаи мухлисонаш буд ва ҳама дар муҳаббати илоҳӣ ғарқ шуда буданд. Тагор ҳар як галстукро бо риштаҳои ҳамоҳангӣ мебофт. Ӯ ҳеҷ гоҳ боисрор набуд, дилро бо ҷаззобии беандоза мекашид ва тасхир мекард. Гули нодири шеър, ки дар боғи Худованд мешукуфад ва дигаронро бо бўи табиӣ ҷалб мекунад!

Рабиндранат бо овози нарми худ чанд шеъри зебои худро, ки нав эҷод шуда буданд, ба мо хонд. Аксари сурудҳо ва намоишномаҳои ӯ, ки барои завқи шогирдонаш навишта шудаанд, дар Сантаникетан эҷод шудаанд. Зебоии сатрҳои ӯ, ба назари ман, дар санъати мурочиат ба Худо дар қариб ҳар як асараш аст. банд, вале кам зикри номи муқаддас. «Аз неъматҳои сурудхонӣ маст шудаам», - навиштааст ӯ, «ман худро фаромӯш мекунам ва туро дӯсте меномам, ки эй оғои ман».

Рӯзи дигар, баъд аз хӯроки нисфирӯзӣ, ман бо шоир беихтиёр хайрухуш кардам. Ман хурсандам, ки мактаби хурди ӯ ҳоло ба як донишгоҳи байналмилалӣ, "Вишва-Бҳаратӣ", табдил ёфтааст, ки дар он олимони ҳама сарзаминҳо фазои беҳтаринро пайдо кардаанд.

«Чое ки ақл бе тарс ва сар баланд аст; чое ки дониш озод аст;
Дар чое ки ҷаҳон бо деворҳои танг ба пора-пора тақсим нашудааст;
Дар кучо калимаҳо омадан берун аз чуқурӣ аз ҳақиқат;
Дар кучо хастанашаванда кӯшиш дарозшавӣ он дастҳо ба сӯи камолот;
Дар чое, ки ҷараёни равшани ақл роҳи худро ба реги биёбони
дилгиркунандаи одати мурда гум накардааст;
Чое ки ақл аз ҷониби Ту ба сӯи андеша ва амали ҳамеша
васеъшаванда роҳнамоӣ мешавад;
Эй Падар, ба он бихишти озодӣ, бигзор кишвари ман бедор
шавад!" **29-4**

Рабиндранат Тагор

.....
29-1 : Дар забони англисӣ нависанда ва публицист, пӯшидан дӯст аз Маҳатма Ганди. Ҷаноб. Эндрюс аст эҳтиромшуда дар Ҳиндустон барои ӯ хидматҳои зиёде барои замини парасторӣкардаи худ.

29-2 "Рӯҳ аксар вақт таваллуд шудааст, ё чунон ки ҳиндуҳо мегӯянд, "роҳи вучудро тавассути ҳазорҳо таваллуд тай кардааст" . . . Он ҷо аст ҳеҷ чиз аз ки вай дорад не ба даст овардашуда дониш; не ҳайрат ки вай аст қодир ба ба ёд овардан . . . он чизеро , ки ӯ қаблан медонист. Зеро таҳқиқ ва омӯзиш ҳама чиз хотира аст." - *Эмерсон*

29-3 : Рабиндранат, низ, дар ӯ шастум, машғул дар як қиддӣ омӯзиш аз расмкашӣ. Намоишгоҳҳо аз ӯ "футуристӣ" кор чанд сол пеш дар пойтахтҳои Аврупо ва Нью Йорк дода шуда буданд.

29-4 : *Гитанҷалӣ* (Нью Йорк: Макмиллан Ко.). Таҳқиқоти пурмазмунӣ шоир дар "*Фалсафаи Рабиндранат*" оварда шудааст. Тагор , аз ҷониби ҷашн гирифташуда олим, Ҷаноб С. Радхакришнан (Макмиллан, 1918). Дигар

шарҳдиҳанда ҳаҷм аст

Б. К. Рой *Рабиндранат Тагор: Дар Мард Ва Ё Шеър* (Нав Йорк: Додд, Мид, 1915). *Буддо Ва Дар Инҷил Буддизм* (Нав Йорк: Патнэмс, 1916), аз ҷониби барҷаста шарқӣ санъат ҳокимият, Ананда К. Кумарасвами дорои як қатор .тасвирҳои ранга аз ҷониби бародари шоир, Абаниндра Нат Тагор

БОБ: 30

Дар Қонун Аз Мӯъҷизаҳо

Нависандаи бузург Лев Толстой достони дилкаше бо номи " *Се зоҳид*"-ро навиштааст . Дӯсти ӯ Николас Рерих **30-1** қиссаро чунин хулоса кардааст:

"Дар ҷазира се зоҳиди пир зиндагӣ мекарданд. Онҳо он қадар содда буданд, ки ягона дуое, ки онҳо истифода мебуданд, ин буд: "Мо се нафарем; Ту се нафар ҳастӣ - ба мо раҳм кун!" Дар ин дуои соддалавҳона мӯъҷизаҳои бузург зоҳир шуданд.

"Усқуфи маҳаллӣ **30-2** барои шунидани хабари се зоҳид ва дуои номақбули онҳо омад ва қарор кард, ки онҳоро зиёрат кунад, то ба онҳо дуоҳои каноникиро омӯзонад. Ӯ ба ҷазира расид, ба зоҳидон гуфт, ки дуои осмонии онҳо ношоиста аст ва ба онҳо бисёр дуоҳои анъанавиро омӯзонд. Сипас усқуф бо қаиқ рафт. Ӯ аз паси киштӣ нури дурахшонеро дид. Вақте ки он наздик шуд, ӯ се зоҳидро дид, ки даст ба даст гирифта, дар болои мавҷҳо медавиданд, то ки аз киштӣ пеш гузаранд.

«Мо дуоҳоро, ки шумо ба мо таълим додед, фаромӯш кардем», - фарёд заданд онҳо ҳангоми расидан ба усқуф, - «ва шитоб кардем, ки аз шумо хоҳиш кунем, ки онҳоро такрор кунед». Усқуфи ҳайратзада сарашро ҷунбонд.

«Азизонам, — бо фурутанӣ ҷавоб дод ӯ, — бо дуои кӯҳнаи худ

зиндагӣ кунед!» Чӣ тавр се авлиё дар рӯи об роҳ рафтанд?

Чӣ хел кард Масеҳ эҳё кардан ӯ салибшуда бадан?

Чӣ хел кард Лаҳирӣ Махасая ва Шри Юктесвар иҷро кардан онҳо мӯъҷизаҳо?

Илми муосир ҳанӯз ҷавобе надорад; гарчанде ки бо пайдоиши бомбаи атомӣ ва мӯъҷизаҳои радар, доираи ақли ҷаҳонӣ якбора васеъ шудааст. Калимаи "ғайриимкон" дар луғати илмӣ камтар намоён мешавад.

Навиштаҳои қадимии ведикӣ изҳор медоранд, ки ҷаҳони моддӣ таҳти як қонуни асосии *майя*, принципи нисбият ва дуализм амал мекунад. Худо, ягона Ҳаёт, як Ваҳдати Мутлақ аст; Ў наметавонад ҳамчун зуҳуроти ҷудогона ва гуногунҷабҳаи офариниш зоҳир шавад, магар бо вучуди бардурӯғ ё

пардаи ғайривоқеъ. Ин иллюзияи кайҳонӣ *майя аст*. Ҳар як кашфи бузурги илмӣ замони муосир тасдиқи ин изҳороти оддӣ Ришиҳо мебошад.

Қонуни ҳаракати Нютон қонуни *майя аст*: "Барои ҳар як амал ҳамеша аксуламали баробар ва муқобил вуҷуд дорад; амалҳои мутақобилаи ҳар ду ҷисм ҳамеша баробар ва самти муқобил доранд." Аз ин рӯ, амал ва аксуламал комилан баробаранд. "Доштани як қувваи ягона ғайриимкон аст. Бояд вуҷуд дошта бошад ва ҳамеша вуҷуд дорад, як ҷуфт қувваҳои баробар ва муқобил."

Фаъолиятҳои асосии табиӣ ҳама аз пайдоиши ғайриоддӣ худ шаҳодат медиҳанд. Масалан, барқ як падидаи тела ва кашиш аст; электронҳо ва протонҳои он муқобили электрикӣ мебошанд. Мисоли дигар: атом ё зарраи ниҳии материя, мисли ҳуди Замин, магнитест бо қутбҳои мусбат ва манфӣ. Тамоми ҷаҳони падидавӣ таҳти таъсири бебозгашти қутбӣ қарор дорад; ҳеҷ як қонуни физика, химия ё ягон илми дигар ҳеҷ гоҳ аз принципҳои муқобил ё муқобили худ ҳолӣ нест.

Пас, илми физикӣ наметавонад қонунҳоро берун аз *майя*, яъне сохтор ва сохтори офариниш, таҳия кунад. Ҳуди табиат *майя аст*; илми табиат бояд маҷбуран бо ҷавҳари ногузири он сарукор кунад. Дар соҳаи худ, он абадӣ ва беохир аст; олимони оянда наметавонанд танҳо як ҷанба паси дигаре аз беохирӣ гуногуни онро таҳқиқ кунанд. Ҳамин тариқ, илм дар ҷараёни доимӣ боқӣ мемонад ва наметавонад ба ниҳой бирасад; дар ҳақиқат барои таҳияи қонунҳои коиноти мавҷуда ва амалкунанда мувофиқ аст, аммо дар муайян кардани Қонун ва Оператори ягона нотаъсон аст. Зухуроти бузурги ҷозибавӣ ва барқ маълум шудаанд, аммо ҷозибавӣ ва барқ чист, ҳеҷ инсонӣ миранда наметавонад. **30-3**

"аз ҷониби Б. К. Митра дар "Каляна- Калпатур-

А Гуру ВА ШОГИРД

Ҷангал зиёратгоҳҳо буданд қадимӣ нишастгоҳҳо аз омӯзиш, дунявӣ ва илоҳӣ,
барои ҷавонӣ

Ҳиндустон. Дар ин ҷо як гуруи мӯхтарам, ки ба оринчи ҷӯбини медитатсия така карда, шогирди худро ба асрори бузурги Рӯҳ роҳнамоӣ мекунад.

Пирӯзӣ аз майя вазифаи пайғамбарони ҳазорсола ба насли башар буд. Баланд бардоштани дугонагии офариниш ва дарки ягонагии Офаридгор ҳамчун ҳадафи олии инсон тасаввур мешуд. Онҳое, ки ба иллюзияи кайҳонӣ часпидаанд, бояд қонуни асосии қутбияти онро қабул кунанд: ҷараён ва пастшавӣ, болоравӣ ва пастшавӣ, рӯз ва шаб, лаззат ва дард, некӣ ва бадӣ, таваллуд ва марг. Ин намунаи даврӣ пас аз он ки инсон аз чанд ҳазор таваллуди инсонӣ гузашт, якрангии муайяни ранҷоварро ба худ мегирад; ӯ чашми умедбахшERO аз маҷбуриятҳои майя берун меандозад .

Даридани пардаи майя маънои сӯрох кардани сирри офаринишро дорад. Йогие, ки коинотро бо ин роҳ инкор мекунад, ягона тавҳиди ҳақиқӣ аст. Ҳамаи дигарон ба тасвирҳои бутпарастӣ парастииш мекунанд. То он даме, ки инсон зери васвасаҳои дуалистии табиат боқӣ мемонад, Майяи рӯ ба Янус худон ӯст; ӯ наметавонад Худон ягонаи ҳақиқиро бишносад.

Иллюзияи ҷаҳон, майя , ба таври алоҳида авидья номида мешавад , ки маъноаш "бедонишӣ", нодонӣ, фиреб аст. Майя ё авидьяро ҳеҷ гоҳ бо эътиқоди зеҳнӣ ё таҳлил нобуд кардан мумкин нест, балки танҳо бо ба даст овардани ҳолати ботинии *нирбикалпа самадхӣ* . Пайғамбарони Аҳди Қадим, ва бинандагони ҳама сарзаминҳо ва асрҳо аз он ҳолати огоҳӣ сухан мегуфтанд. Ҳизқиёл меғӯяд (43:1-2): "Баъд аз он ӯ оварда ман ба Дарвоза, ҳатто Дарвоза ки нигоҳ ба сӯи шарқ: ва, «Инак, ҷалоли Худон Исроил аз роҳи шарқ омад; ва овози Ӯ мисли садон обҳои бисёр буд; ва замин аз ҷалоли Ӯ дурахшид». Аз чашми илоҳӣ дар пешонӣ (шарқ), Йогӣ шуури худро ба сӯи ҳузури ҳама ҷо равона мекунад ва Калом ё Аум, садон илоҳии обҳо ё ларзишҳои зиёдро, ки ягона воқеияти офариниш аст, мешунавад.

Аз байни триллион асрори кайҳон, падидаи аз ҳама аҷибтар рӯшноӣ аст. Бар хилофи мавҷҳои садо, ки интиқоли онҳо ҳаво ё дигар васоити моддиро талаб мекунад, мавҷҳои рӯшноӣ озодона аз вакууми фазои байниситораӣ мегузаранд. Ҳатто эфири фарзиявӣ, ки дар назарияи мавҷнокӣ ҳамчун муҳити байнисайёравии рӯшноӣ ҳисобида мешавад, метавонад бо асосҳои Эйнштейн, ки хосиятҳои геометрии фазо назарияи эфирро нолозим мегардонанд, рад карда шавад. Тибқи ҳарду фарзия, рӯшноӣ нозуктарин ва озодтарин аз вобастагии моддӣ аз ҳама гуна зухуроти табиӣ боқӣ мемонад.

Дар тасаввуроти бузурги Эйнштейн, суръати рӯшноӣ - 186,000 мил дар як сония - бар тамоми Назарияи нисбият бартарӣ дорад. Ӯ бо роҳи математикӣ исбот мекунад, ки суръати рӯшноӣ, то он даме, ки ақли маҳдуди инсон ба он нигаронида шудааст, ягона *доимӣ* дар коиноти ҷараёни ноустувор аст. Ҳама

меъёрҳои инсонии вақт ва фазо ба ягона мутлақи суръати рӯшноӣ вобастаанд. Замон ва фазо, чунон ки то ҳол баррасӣ мешуд, абадӣ нестанд, омилҳои нисбӣ ва маҳдуд мебошанд, ки эътибори ҷенкунии ҳудро танҳо бо истинод ба меъёри суръати рӯшноӣ ба даст меоранд. Бо пайвастании фазо ҳамчун нисбияти андоза, вақт даъвоҳои қадимиро ба арзиши бетағйир таслим кардааст. Акнун вақт аз табиати қонунии худ - моҳияти оддӣ номуайяӣ - маҳрум шудааст! Эйнштейн бо чанд зарбаи муодилии қаламаш ҳама воқеияти собитро аз коинот ба ҷуз воқеияти рӯшноӣ рондааст.

Дар рушди минбаъда, яъне Назарияи ягонаи майдони худ, физики бузург қонунҳои ҷозибаро ва электромагнетизмро дар як формулаи математикӣ таҷассум кард.

сохтор ба тағйирот дар як қонун, Эйнштейн **30-4** дар тӯли асрҳо то Ришиҳо мерасад, ки ягона сохтори офаринишро - сохтори *майяи протеанӣ - эълон карданд*.

Дар асоси Назарияи нисбии даврӣ имкониятҳои математикии омӯзиши атоми ниҳой ба миён омаданд. Олимони бузург ҳоло бо ҷасорат изҳор медоранд, ки на танҳо атом энергия аст, на материя, балки энергияи атомӣ асосан як чизи ақл аст.

китоби "Табиати ҷаҳони физикӣ" менависад: "Дарки ошкоро дар бораи он, ки илми физикӣ бо ҷаҳони сояҳо сарувор дорад, яке аз пешрафтҳои муҳимтарин аст." "Дар ҷаҳони физика мо намоиши драмаи ҳаёти шиносро аз сояграф тамошо мекунем. Сояи оринҷи ман дар рӯи мизи сояҳо қарор мегирад, вақте ки ранги соя аз болои қоғаз соя мегузарад. Ҳамааш рамзӣ аст ва физик ҳамчун рамз онро тарк мекунад. Сипас Ақли алхимик меояд, ки рамзҳоро табдил медиҳад.Хулосаро ба таври оддӣ гӯем, чизҳои ҷаҳон ақл аст- чизҳо .. воқеъбин масъала ва майдонҳо аз қувва аз собиқ ҷисмонӣ назария ҳастанд тамоман беаҳамият

ба истисноӣ дар ҳамин тавр дур мисли ақл дорад ҳудаш ҷарх задашуда инҳо тасаввурот беруна ҷаҳон дорад ҳамин тавр

ба ҷаҳони сояҳо табдил ёбем. Бо бартараф кардани иллюзияҳои худ, мо ҷавҳарро аз байн бурдем, зеро дар ҳақиқат мо дидем, ки ин ҷавҳар яке аз бузургтарин иллюзияҳои мост."

Бо кашфи ахири микроскопи электронӣ далели қатъии моҳияти нурии атомҳо ва дугонаи ногузири табиат пайдо шуд. *Рӯзномаи "Нью-Йорк Таймс"* гузориши зеринро дар бораи намоиши микроскопи электронӣ дар соли 1937 пеш аз ҷаласаи Ассотсиатсияи Амрико нашр кард. барои пешрафти илм:

"Сохтори кристаллии волфрам, ки то ҳол танҳо бавосита тавассути нури рентгенӣ маълум буд, дар экрани флуоресцентӣ бо ҷасорат нишон дода шуда буд, ки дар он нӯҳ атом дар мавҷҳои дурусти худ дар шабакаи кайҳонӣ, як куб, бо як атом дар ҳар кунҷ ва як атом дар марказ, нишон дода мешуд. Атомҳои шабакаи кристаллии волфрам дар экрани флуоресцентӣ ҳамчун нуқтаҳои рӯшноӣ, ки бо нақши геометрӣ ҷойгир шудаанд, пайдо мешуданд. Дар муқобили ин куби кристаллии рӯшноӣ, молекулаҳои бомбаандози ҳаворо ҳамчун нуқтаҳои рақси рӯшноӣ, ба нуқтаҳои нури офтоб, ки дар обҳои ҳаракаткунанда медурахшанд, мушоҳида кардан мумкин буд..."

"Принсипи кори микроскопи электронӣ бори аввал соли 1927 аз ҷониби доктор Клинтон Ч. Дэвиссон ва Лестер Х. Чермер аз Лабораторияҳои телефони Белл, шаҳри Нью Йорк кашф карда шуд, ки муайян карданд, ки электрон дорои хусусияти дугона аст, ки аз хусусияти ҳам зарра ва ҳам мавҷ иборат аст. Сифати мавҷ ба электрон хусусияти рӯшноӣ дод ва ҷустуҷӯ барои таҳияи

воситаҳо барои "тамаркуз"-и электронҳо ба тарзе монанд ба тамаркузи рӯшноӣ тавассути линза оғоз ёфт."

«Барои кашфи сифати Чекил-Ҳайд дар электрон, ки пешгӯии соли 1924-и Де Бройли, физики барандаи ҷоизаи Нобели фаронсавиро тасдиқ кард ва нишон дод, ки тамоми олами табиати физикӣ шахсияти дугона дорад, доктор Дэвиссон инчунин ҷоизаи Нобелро дар соҳаи физика гирифт.»

Коиноти пурасрор " менависад: "Ҷараёни дониш ба сӯи воқеияти ғайримеханикӣ ҳаракат мекунад; коинот бештар ба як фикри бузург монанд мешавад, на ба як мошини бузург." Илми асри бистум ба ин васила мисли саҳифае аз *Ведаҳои қадимӣ садо медиҳад* .

Пас, агар ин бояд чунин бошад, бигзор инсон аз илм ҳақиқати фалсафиро биомӯзад, ки олами моддӣ вучуд надорад; қачравии он *майя*, иллюзия аст. Саробҳои воқеияти он ҳама дар зери таҳлил аз байн мераванд. Вақте ки як ба як тақиягоҳҳои таскинбахши кайҳони ҷисмонӣ зери пой ӯ меафтанд, инсон ба таври норавшан эътимоди бутпарастонаи худро, вайрон кардани фармони илоҳии гузаштаи худро дарк мекунад: "Туро пеш аз Ман худоёни дигаре нахоҳанд дошт".

Эйнштейн дар муодилаи машҳури худ, ки баробарии масса ва энергияро нишон медиҳад, исбот кард, ки энергия дар ҳар як зарраи модда ба масса ё вазни он баробар аст, ки ба квадрати суръати рӯшноӣ зарб карда мешавад. Раҳо шудани энергияҳои атомӣ тавассути нобудшавии зарраҳои моддӣ ба амал меояд. "Марги" материя "таваллуд"-и асри атомӣ буд.

Суръати рӯшноӣ як меёри математикӣ ё доимӣ аст, на аз он сабаб, ки дар 186,000 мил дар як сония арзиши мутлақ вучуд дорад, балки аз он сабаб, ки ҳеҷ як ҷисми моддӣ, ки массааш бо суръати худ меафзояд, ҳеҷ гоҳ наметавонад ба суръати рӯшноӣ бирасад. Бо роҳи дигар гуфта шудааст: танҳо ҷисми моддӣ, ки массааш беохир аст, метавонад ба суръати рӯшноӣ баробар бошад.

. Ин Ҳомиладорӣ Меорад Мо Ба Дар Қонун Аз Мӯъҷизаҳо

Устодоне, ки қодиранд бадани худ ё ягон ашёи дигарро моддӣ ва ғайримоддӣ гардонанд ва бо суръати рӯшноӣ ҳаракат кунанд ва аз нурҳои эҷодии рӯшноӣ барои ба даст овардани фаврӣ истифода баранд. ҳар гуна ҷисмонӣ зоҳиршавӣ, доштан иҷрошуда зарурӣ Эйнштейнӣ шарт: массаи онҳо беохир аст.

Шуури ёги комил бе ягон мушкилӣ муайян карда мешавад, на бо ҷисми танг, балки бо сохтори универсалӣ. Ҷозоба, хоҳ "қувваи" Нютон бошад, хоҳ "зухуроти инерсияи Эйнштейн", натавон аст, ки устодро *мачбур кунад*, ки ҳосияти "вазн"-ро, ки ҳолати фарқкунандаи ҷозобаи ҳама ашёи моддӣ аст, нишон диҳад. Касе, ки худро ҳамчун Рӯҳи ҳамаҷост медонад, дигар ба саҳтиҳои ҷисм дар замон ва фазо тобеъ нест. "Ҳалқаҳои нагузаранда"-и зиндонии онҳо ба ҳалкунанда таслим шудаанд: "Ман Ё ҳастам."

«Фиат люкс! Ва рӯшноӣ пайдо шуд». Фармони аввалини Худо ба офариниши мураттаби Худ (*Ҳастӣ* 1:3) ягона воқеияти атомиро ба вучуд овард: рӯшноӣ. Дар нурҳои ин муҳити ғайримоддӣ ҳама зухуроти илоҳӣ пайдо мешаванд. Эътиқодмандони ҳар давра замон ба зоҳир шудани Худо ҳамчун аланга ва рӯшноӣ шаҳодат медиҳанд. «Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон; ки танҳо ҷовидонӣ дорад, дар нуре сокин аст, ки ҳеҷ кас наметавонад ба он наздик шавад». **30-5**

Йогие, ки тавассути мулоҳизаи комил шуури худро бо Офаридгор муттаҳид кардааст, моҳияти кайҳониро ҳамчун нур дарк мекунад; барои $\bar{y}$ ҳеҷ фарқияте байни нурҳои нур, ки... об ва нурҳои рӯшноӣ, ки заминро ташкил медиҳанд. Озод аз шуури материя, озод аз се андозаи фазо ва андозаи чоруми вақт, устод ҷисми нури худро бо осонӣ бар нурҳои нури замин, об, оташ ё ҳаво интиқол медиҳад. Тамаркузи тӯлонӣ ба чашми рӯҳонии озодкунанда ба йог имкон дод, ки ҳама васвасаҳоро дар бораи материя ва вазни ҷозибавӣ он нобуд кунад; аз ин рӯ, $\bar{y}$ коинотро ҳамчун як массаи асосан бетағйири рӯшноӣ мебинад.

"Оптикӣ тасвирҳо," Д-р Л. Т. Троланд аз Харвард нақл мекунад мо, "ҳастанд сохташуда боло дар якхела принцип мисли

кандакориҳои оддии "нимранг"; яъне онҳо аз нуқтаҳои хурд ё рахҳое
иборатанд, ки хеле хурд буда, чашм онҳоро муайян карда наметавонад.
.....Ҳассосияти ретина он қадар бузург аст, ки
визуалӣ

"Эҳсосро метавон аз ҷониби квантҳои нисбатан ками навъи дурусти рӯшноӣ ба
вучуд овард." Тавассути дониши илоҳии устод дар бораи падидаҳои рӯшноӣ, ӯ
метавонад фавран атомҳои рӯшноии ҳамаҷоро ба зухуроти даркшаванда ворид
кунад. Шакли воқеии ин проексия - хоҳ дарахт бошад, хоҳ дору, хоҳ бадани
инсон - бо қудратҳои ирода ва тасаввуроти йог мувофиқ аст.

Дар шуури хоббини инсон, ки дар хоб ба маҳдудиятҳои худписандонае, ки ҳар
рӯз ӯро ихота мекунад, часпида гирифтааст, қудрати бепоёни ақли ӯ шабона
намоиш медиҳад. Инак, дар хоб дӯстони дерина мурда, китъаҳои дурдаст ва
эҳёшудагон истодаанд. саҳнаҳои кӯдакии ӯ. Бо он шуури озод ва бечунучаро, ки
ба ҳамаи одамон дар падидаҳои хоб маълум аст, устоди Худопараст пайванди
ҳеҷ гоҳ канданашавандаро ба вучуд овардааст. Йогӣ, бегуноҳ аз ҳама ангезаҳои
шахсӣ ва бо истифода аз иродаи эҷодии Офаридгор, атомҳои нури коинотро
барои қонеъ кардани ҳар як дуои самимии як диндор аз нав ташкил медиҳад.
Барои ҳамин инсон ва махлуқот офарида шудаанд: то ки ӯ ҳамчун устоди *майя*
бархоста , ҳукмронии худро бар коинот бидонад.

«Ва Худо гуфт: «Биёед одамро ба сурати Худ, ба шабоҳати Худ биофарем; ва
бигзор онҳо салтанат дошта бошанд». бар моҳиёни баҳр, бар паррандагони
осмон, бар чорпоён, бар тамоми замин, ва бар ҳар ҳайвони хазандае, ки бар
замин меҳазад» **(30-6)**.

Дар соли 1915, ба зудӣ баъд аз Ман дошт ворид шуд Свами Фармоиш, Ман
шоҳид як биниш аз зӯроварӣ муқобилатҳо. Дар он нисбият аз инсон шуур буд
ба таври возеҳ таъсис дода шудааст; Ман ба таври возеҳ дарк карда шудааст
ягонагӣ аз Нури абадӣ дар паси дугонагӣҳои дардноки *майя* . Ин рӯё ба ман
нозил шуд, вақте ки як субҳ дар утоқи хурди болохонаам дар хонаи падарам дар
кӯчаи Гурпар нишаста будам. Моҳҳо Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ дар Аврупо идома
дошт; ман бо андӯх дар бораи шумораи зиёди қурбониён андеша мекардам.

Вақте ки ман чашмонамро дар мулоҳиза пӯшидам, ногаҳон ҳушам ба ҷасади
капитани фармондеҳи киштии ҷангӣ интиқол ёфт. Садои тупҳо ҳаворо тақсим
кард, зеро байни батареяҳои соҳилӣ ва тӯпҳои киштӣ тирпарронӣ ба амал
омад. Як снаряди бузург ба мағозаи дромӣ бархӯрд ва киштии маро пора-пора
кард. Ман ҳамроҳ бо чанд маллоҳе, ки аз таркиш зинда монда буданд, ба об
ҷаҳидам .

Дилам бо тапиш ба соҳил беҳатар расид. Аммо афсӯс! Як тири гумроҳ парвози
шадиди худро дар синаам қатъ кард. Ман бо нола ба замин афтодам. Тамоми
баданам фалаҷ шуда буд, аммо ман аз доштани он огоҳ будам, чунон ки кас аз

хоб рафтани пой огоҳ аст.

«Ниҳоят қадами пурасрори Марг маро фаро гирифт», - фикр кардам ман. Бо оҳи охирин, қариб буд, ки ба беҳушӣ фуру равам, ки нидо кардам! Дар утоқи худ дар кӯчаи Гурпар худро дар ҳолати лотос нишаста ёфтам.

Вақте ки ман бо шодӣ дороии бозпас гирифтаамро - баданеро - сила ва фишурдам, ашкҳои истерикӣ ҷорӣ шуданд аз ягон сӯрохи тир дар сина озод будам. Ман ба ин сӯрох мечунбидам, нафас мекашидам ва мебаровардам, то худро боварӣ ҳосил кунам, ки зиндаам. Дар миёни ин худтабрикҳо, боз ҳушамро дар ҷасади капитан дар соҳили хунин дидам. Маро парешонхотирии комил фаро гирифт.

«Худованд», Ман дуо кард, "ам Ман мурда ё зинда?"

Як бозии чашмгири нур тамоми уфукро фаро гирифт. Ларзиши нарми ғурриш худро ба калимаҳо табдил дод:

«Ҳаёт ва марг бо нур чӣ рабте доранд? Ман туро дар сурати Нури Худ офаридаам. Он нисбии ҳаёт ва марг ба хоби кайҳонӣ тааллуқ дорад. Бубин, вучуди беҳоби худ! Бедор шав, фарзандам, бедор шав!"

Худованд ҳамчун қадамҳои бедории инсон, ба олимон илҳом мебахшад, ки дар вақт ва макони муносиб асрори офариниши Худро кашф кунанд. Бисёре аз кашфиётҳои муосир ба одамон кӯмак мекунанд, ки кайҳонро ҳамчун ифодаи гуногуни як қудрат - нур, ки аз ҷониби ақли илоҳӣ роҳнамоӣ мешавад, дарк кунанд. Аҷоибот дар филмҳои кино, радио, телевизион, радар, фотоэлемент - "чашми электрикии ҳамабин" - энергияҳои атомӣ, ҳама бар падидаи электромагнитии рӯшноӣ асос ёфтаанд.

Санъати филм метавонад ҳар гуна мӯъҷизаро тасвир кунад. Аз нигоҳи визуалии таъсирбахш, ҳеҷ мӯъҷизае барои фиреб додани аксбардорӣ монёз намешавад. Ҷисми шаффофи астралии инсонро аз шакли ҷисмонии нохуши ӯ дидан мумкин аст, ӯ метавонад рӯи об роҳ равад, мурдагонро эҳё кунад, пайдарпайии табиӣ таҳаввулотро баръакс кунад ва бо замон ва фазо харобӣ кунад. Аккос бо ҷамъ кардани тасвирҳои рӯшноӣ, мӯъҷизаҳои оптикиро ба даст меорад, ки устои ҳақиқӣ онҳоро бо нурҳои воқеии рӯшноӣ ба вучуд меорад.

Тасвирҳои зиндаи филм бисёр ҳақиқатҳои марбут ба офаринишро нишон медиҳанд. Коргардони кайҳонӣ намоишномаҳои худро навиштааст ва ҳайати бузургеро барои намоишҳои асрҳо ҷамъ овардааст. Аз хаймаи торики абадиёт, ӯ нури эҷодии худро тавассути филмҳои асрҳои пайдарпай мерезад ва тасвирҳо ба экрани кайҳон партофта мешаванд. Ҳамон тавре ки тасвирҳои филм воқеӣ ба назар мерасанд, аммо танҳо омезиши нур ва соя мебошанд, гуногунии умумиҷаҳонӣ низ ба назари фиребанда менамояд. Кураҳои сайёраӣ бо шаклҳои бешумори ҳаёти худ, ҷуз фигураҳо дар як филми кайҳонӣ нестанд, ки муваққатан ба дарки панҷ ҳиссиёти содиқанд, зеро саҳнаҳо аз ҷониби нури бепоёни эҷодӣ дар экрани шуури инсон пайдо мешаванд.

Тамошобинони синамо метавонанд ба боло нигоҳ кунанд ва бубинанд, ки ҳамаи тасвирҳои экран тавассути воситаи як шуои бетасвири нур пайдо мешаванд. Драмаи рангоранги универсалӣ низ ба ҳамин монанд аз нури сафеди ягонаи Манбаи кайҳонӣ сарчашма мегирад. Худо бо маҳорати беандоза барои фарзандони инсонии худ як вақтхушӣ ташкил мекунад ва онҳоро дар театри сайёравӣ ҳам актёр ва ҳам тамошобин мегардонад.

Рӯзе ман барои тамошои хабарҳои мавзёҳои ҷангии Аврупо ба кинотеатр

даромадам. Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ ҳанӯз дар Ғарб идома дошт; хабарҳои мавзеӣ кушторро бо чунин воқеабинӣ сабт мекарданд, ки Ман театрро бо дили ноором тарк кардам.

«Худованд», Ман дуо кард, "чаро дӯст Ту иҷозат чунин ранҷ мекашад?"

Ба ҳайрати шадиди ман, посухи фаврӣ дар шакли тасаввуроти майдонҳои ҷангии воқеии Аврупо пайдо шуд. Даҳшати мубориза, ки пур аз мурдагон ва мурдагон буд, аз ҷиҳати бераҳмӣ хеле пештар буд.

ҳар гуна намояндагӣ аз кинохроника

— Бодикқат нигоҳ кун! — Овози нарме ба шуури ботинии ман гуфт. — Шумо хоҳед дид, ки ин саҳнаҳое, ки ҳоло дар Фаронса намоиш дода мешаванд, чизе ҷуз намоишномаи хиароскуро нестанд. Онҳо филми кайҳонӣ ҳастанд, ба мисли кинохроникаи театри, ки шумо нав дидаед — намоишнома дар дохили намоишнома.

Дилам ҳанӯз тасалли намеёфт. Овози илоҳӣ идома дод: "Офариниш ҳам рӯшноӣ ва ҳам соя аст, вагарна ҳеҷ тасвири имконнопазир аст. Некӣ ва бадии *майя* бояд ҳамеша дар бартарӣ иваз шаванд. Агар дар ин ҷаҳон шодӣ беохир мебуд, оё инсон ягон бор шодӣ мечуст? Бе ранҷ, ӯ қариб ки ба ёд намеорад, ки хонаи абадии худро тарк кардааст. Дард як навъ ба ёдоварӣ аст. Роҳи раҳой аз хирад аст! Фоҷиаи марг ғайривоқеӣ аст; онҳое, ки аз он меларзанд, мисли як актёри нодонанд, ки дар саҳна аз тарс мемирад, вақте ки ба ӯ чизе ҷуз тири ҳолӣ тир ҳолӣ намешавад. Писарони ман фарзандони нур ҳастанд; онҳо абадан дар васваса хоб нахоҳанд кард."

Майяро хонда будам, онҳо ба ман фаҳмиши амиқро, ки бо рӯйёҳои шахсӣ ва суҳанони тасаллибахши ҳамроҳи онҳо ба вучуд омада буд, надода буданд. Арзишҳои инсон вақте ки ниҳоят боварӣ ҳосил мекунанд, ки офариниш танҳо як филми бузурги филм аст ва на дар он, балки дар берун аз он воқеияти ҳуди ӯст, ба кулӣ тағйир меёбанд.

Вақте ки ман ин бобро ба анҷом расондам, дар бистарам бо шакли лотос нишастам. Ҳуҷраи ман бо ду чароғи сояфкан хира равшан шуда буд. Бо чашмони худ нигоҳ карда, дидам, ки шифт бо чароғҳои хурди ранги хардал пур аст, ки бо дурахши радиуммонанд медурахшанд ва меларзанд. Шуоъҳои бешумори қаламқашӣ, мисли варақаҳои борон, дар як ҷоҳи шаффоф ҷамъ шуда, хомӯшона ба ман мерехтанд.

Дарҳол ҷисми ҷисмонеи ман дағалии худро гум кард ва ба сохтори астрали табдил ёфт. Ман эҳсоси шинокунандаро ҳис кардам, зеро бадани бевазн бо нармӣ ба кат ламс карда, каме ва навбат ба чап ва рост ҳаракат мекард. Ман ба атроф нигоҳ кардам; мебел ва деворҳо мисли ҳамеша буданд, аммо массаи ночизи рӯшноӣ чунон зиёд шуда буд, ки шифт ноаён буд. Ман аз ҳайрат дар ҳайрат мондам.

«Ин механизми тасвири кайҳонӣ аст». Овозе гӯё аз даруни нур садо дод.
«Шуъои худро ба пардаи сафеди рӯйпӯшҳои шумо мепошад ва тасвири бадани шуморо ба вучуд меорад. Инак, шакли шумо ҷуз нур нест!»

Ман ба дастонам нигоҳ кардам ва онҳоро ба пешу пас ҳаракат додам, аммо вазни онҳоро ҳис намекардам. Шодмонеи пур аз ҳаяҷон ман. Ин кайҳонӣ поя аз рӯшноӣ, шукуфон мисли ман бадан, ба назар чунин менамуд як илоҳӣ нусха

нурҳое, ки аз кабинаи проексионии кинотеатр мебароянд ва дар экран ҳамчун тасвирҳо пайдо мешаванд.

Муддати тӯлонӣ ман ин тасвири баданамро дар толори хира ва равшани хобгоҳи худам эҳсос мекардам. Бо вучуди бисёр рӯзёҳое, ки дидаам, ҳеҷ яке аз онҳо дигар беназир набуд. Вақте ки иллюзияи ман аз як ҷисми саҳт комилан пароканда шуд ва дарки ман амиқтар шуд, ки моҳияти ҳама ашё нур аст, ман ба ҷараёни ларзони ҳаёттронҳо нигоҳ кардам ва бо илтиҷо сухан гуфтам.

«Нури Илоҳӣ, лутфан ин тасвири хоксоронаи ҷисмонии маро ба Худ баргардон, чунон ки Илёсро аланга ба осмон кашиданд».

Ин дуо зоҳиран маро ба ҳайрат овард; нур нопадид шуд. Баданам дубора вазни муқаррарии худро гирифт ва рӯи бистар фурӯ рафт; тӯдаи чароғҳои дурахшони шифт милт-милт карданд ва нопадид шуданд. Аён аст, ки вақти тарк кардани ин замини ман фаро нарасидааст.

«Ғайр аз ин,» ман бо фалсафа фикр кардам, «шояд пайғамбар Илёс аз тахмини ман норозӣ бошад!»

30-1 : Ин машҳур русӣ рассом ва файласуф дорад буд зиндагӣ барои бисёр солҳо дар Ҳиндустон наздик Ҳимолой. "Аз қуллаҳо меояд ваҳй", ӯ дорад навишта шудааст. "Дар ғорҳо ва бар қуллаҳо зиндагӣ кардааст ришиҳо. Аз болои барфӣ қуллаҳо аз Ҳимолой нури дурахшонеро месӯзонад, ки аз ситорагон ва дурахшҳои афсонавии барқ равшантар аст."

30-2 : Дар ҳикоя май доштан як таърихӣ асос; як таҳрирӣ Шарҳ хабар медиҳад мо ки ускуф вохӯрд се роҳибон дар ҳоле ки ӯ аз Архангел ба дайри Словетский, ки дар резишгоҳи дарёи Двина ҷойгир буд, бо киштӣ мерафт.

30-3 Маркони, ихтироъкори бузург, пеш аз ниҳой эътирофи ноқомии илмӣ кард: "Нотавонӣ... аз илм ба ҳал кардан ҳаёт аст мутлақ Ин факт мешуд будан дар ҳақиқат тарсонанда буданд он не барои имон. Дар сир аз ҳаёт бешубҳа, мубрамитарин мушкилест, ки то кунун дар назди андешаи инсон гузошта шудааст."

30-4 : А ишора ба самт гирифташуда аз ҷониби Эйнштейн нобиға аст додашуда аз ҷониби факт ки ӯ аст як якумрӣ шогирд аз Спиноза, файласуфи бузург, ки машҳуртарин асари ӯ «Ахлоқи намоишшуда дар тартиби геометрӣ» аст .

30-5 : Ман *Тимотиус* 6:15-16 .

30-6 : *Ҳастӣ* 1:26.

БОБ: 31

Як Мусоҳиба Бо Дар Муқаддас Модар

«Модари муҳтарам, ман дар кӯдакӣ аз ҷониби шавҳари пайғамбари шумо таъмид гирифтам. Ё устои волидонам ва устои худам Шри Юктесварҷӣ буд. Пас, оё шумо ба ман имтиёзи шунидани чанд ҳодисаро дар ҳаёти муқаддасатон медиҳед?»

Ман ба Шримати Каши Монӣ, ҳамсафари ҳаёти Лаҳири Махасая, муроҷиат мекардам. Бо пайдо кардани муддати кӯтоҳе дар Бенарес, ман орзуи деринаи дидорбинии хонуми мӯҳтарамро амалӣ мекардам. Вай маро дар хоҷагии кӯҳнаи Лаҳири дар қисмати Гарудесвар Моҳуллаи Бенарес бо хушмуомилағӣ

пазируфт. Гарчанде ки пир шуда буд, вай мисли лотос мешукуфт ва хомӯшона
бӯи рӯҳонӣ медод. Вай миёнақад, гардани борик ва пӯсти сафед дошт.
Чашмони калон ва дурахшон чеҳраи модарии ўро нарма мекарданд.

"Писарам, ту ҳастанд хуш омадед Ин ҷо. Биё дар боло."

Кошӣ Монӣ роҳро ба сӯи як ҳучраи хеле хурде бурд, ки дар он ҷо муддате бо шавҳараш зиндагӣ карда буд. Ман худро шарафманд ҳис кардам, ки шоҳиди зиёратгоҳе будам, ки дар он устои беҳамто барои бозӣ кардани драмаи инсонии издивоҷ фурутанӣ нишон дода буд. Хонуми меҳрубон маро ба курсии болишт дар паҳлӯяш ишора кард.

«Солҳо пеш аз он ки ман қомати илоҳии шавҳарамро дарк кунам», — оғоз кард вай. «Як шаб, дар ҳамин ҳучра, ман хоби равшане дидам. Фариштагони пурчалол дар файзи тасаввурнашаванда дар болои ман шино мекарданд. Ин манзара чунон воқеӣ буд, ки ман фавран бедор шудам; ҳучра ба таври ачибе бо нури дурахшон фаро гирифта шуда буд.

«Шавҳари ман, ки дар ҳолати лотос буд, дар маркази ҳучра ба осмон бардошта шуда буд ва фариштагон онро ихота карда буданд, ки бо иззату эҳтироми дастони бо кафи даст басташуда ба ӯ сачда мекарданд. Ман аз ҳад зиёд ҳайрон шудам, ки ҳоло ҳам хоб мебинам.»

«Зан, — гуфт Лаҳирӣ Махасая, — ту хоб намебинӣ. Хоби худро абадан тарк кун.» Ҳангоме ки ӯ оҳиста ба фарш фаромада, ман худро дар пеши пойҳояш сачда кардам.

«Устод, — фарёд задам ман, — борҳо ва борҳо дар пеши шумо таъзим мекунам! Оё маро барои он ки шуморо шавҳари худ медонистед, мебахшед? Ман бо шарм мемирам, ки дарк мекунам, ки дар паҳлӯи касе, ки аз ҷиҳати илоҳӣ бедор шудааст, дар нодонӣ хобидаам. Аз ин шаб сар карда, шумо дигар шавҳари ман нестед, балки устои ман ҳастед. Оё шумо худӣ ночизи маро ҳамчун шогирди худ қабул мекунед?» **31-1**

«Устод маро нармӣ ламс кард. «Чони муқаддас, барҳез. Ту қабул шудӣ». Ӯ ба фариштагон ишора кард. «Лутфан, ба ҳар яки ин авлиёи муқаддас навбат ба навбат таъзим кунед».

«Вақте ки ман зуҳури хоксоронаи худро ба анҷом расондам, овозҳои фариштагон якҷоя садо доданд, мисли хори муқаддас аз китоби муқаддаси қадим.»

«Эй ҳамсари Худо, ту баракат ёфтаӣ. Мо туро салом медиҳем». Онҳо дар пеши пойҳои ман сачда карданд ва инак, чехраҳои нафсонии онҳо нопадид шуданд. Ҳучра торик шуд.

"Ман гуру пурсида шуд ман ба гирифтани оғоз ба *Крия Йога* .

"Аз албатта, ' Ман посух дод. Ман ҳастам бубахшед не ба доштан дошт он баракат қаблан дар ман ҳаёт.

"Вақт нарасидааст.' Лаҳирӣ Маҳасая тасаллибахш табассум кард. "Ман қисми зиёди кармаи шуморо дар хомӯшӣ ба шумо дар машқ кардан кӯмак кардам. Акнун шумо омода ва омода ҳастед."

"Ӯ пешонии маро ламс кард. Тухмҳои нури чархзананда пайдо шуданд; дурахшон тадриҷан ба чашми рӯҳонии кабудӣ опалӣ табдил ёфт, ки бо тилло ҳалқа карда шуда, дар маркази он ситораи панҷкунҷаи сафед ҷойгир буд."

«Шуури худро тавассути ситора ба салтанати Беохир ворид кунед.» Овози устоди ман нотаи наво дошт, мисли мусиқии дурдаст нарм.

"Биниш баъд аз биниш шикаста мисли уқёнусӣ серфинг дар соҳилҳо аз ман рӯҳ Дар панорамавӣ кура ниҳоят

дар баҳри хушбахтӣ об шудам. Ман худро дар баракати пайваста афрӯхта гум кардам. Вақте ки соатҳо пас ба огоҳии ин ҷаҳон баргаштам, устод ба ман техникаи *Крия Йоғаро* дод .

«Аз он шаб сар карда, Лаҳирӣ Маҳасая дигар дар ҳучраи ман нахобид. Ва баъд аз он ӯ ҳеҷ гоҳ нахобид. Ӯ дар ҳучраи пеши ошёнаи поён, ҳам рӯзона ва ҳам шаб бо шогирдонаш мемонд».

Бонуи машҳур хомӯш шуд. Бо дарки беназирии муносибати худ бо ёғи бузург, ниҳоят ҷуръат кардам, ки хотираҳои бештарро пурсам.

— Писарам, ту тамаъкорӣ. Бо вучуди ин, боз як қиссаи дигар мегӯӣ. — Ӯ бо шарм табассум кард. — Ман гуноҳеро, ки бар зидди шавҳари устодам содир карда будам, эътироф мекунам. Чанд моҳ пас аз таъйин шуданам, ман худро танҳо ва беэътино ҳис кардам. Як субҳ Лаҳирӣ Маҳасая ба ин ҳучраи хурд барои овардани мақола ворид шуд; ман зуд аз паси ӯ рафтам. Ман, ки аз васвасаи шадид мағлӯб шудам, бо тундӣ ба ӯ муроҷиат кардам.

«Шумо тамоми вақти худро бо шогирдон мегузаронед. Дар бораи масъулиятҳои шумо барои зану фарзандонатон чӣ гуфтан мумкин аст? Ман афсӯс меҳӯрам, ки шумо ба таъмини пули бештар барои оила таваҷҷӯҳ надоред».

"Устод як лаҳза ба ман нигоҳ кард, сипас ғайб зада буд. Бо ҳайрат ва тарс аз ҳар гӯшаи ҳучра овозеро шунидам:

"Ин аст ҳама ҳеҷ чиз, нақун ту мебинӣ? Чӣ хел метавонист як ҳеҷ чиз мисли ман офаридан сарват барои ту?"

«Гуруҷӣ, — фарёд задам ман, — ман миллион маротиба бахшиш мепурсам! Чашмони гунаҳкори ман дигар туро дида наметавонанд; лутфан, дар шакли муқаддаси худ зоҳир шав.»

"Ман дар ин ҷо ҳастам." Ин ҷавоб аз болои ман омад. Ман ба боло нигоҳ кардам ва дидам, ки устод дар ҳаво, сараш ба шифт расида буд. Чашмонаш мисли алангаи чашмгир буданд. Пас аз он ки ӯ оҳиста ба фарш фаромада буд, ман аз тарс дар паҳлӯи пойҳояш гиря мекардам.

«Эй зан, — гуфт ӯ, — сарвати илоҳиро ҷӯй, на зарраҳои хокӣ. Пас аз ба даст овардани ганҷи ботинӣ, ту мебинӣ, ки таъминоти беруна ҳамеша дар пеш аст». Ӯ афзуд: «Яке аз писарони рӯҳонии ман барои ту таъмин хоҳад кард».

"Ман гуру калимаҳо табиатан омад дуруст; як шогирд кард тарк кардан як назаррас ҷамъ барои мо оила."

Ман аз Каши Монӣ барои мубодилаи таҷрибаҳои аҷоиби худ бо ман ташаккур гуфтам. **31-2** Рӯзи дигар ман ба хонаи ӯ баргаштам ва аз чанд соат баҳси

фалсафӣ бо Тинкурӣ ва Дукурӣ Лаҳирӣ лаззат бурдам. Ин ду писари муқаддаси
йоги бузурги Ҳиндустон аз пайи роҳи идеалии ӯ рафтанд. Ҳарду мард зебо,
қадбаланд, устувор ва ришдор буданд, бо овози нарма ва ҷозибавӣ кӯҳна.

Зани ӯ ягона зани шогирди Лаҳири Маҳасая набуд; садҳо нафари дигар, аз ҷумла
модари ман, буданд. Як зани чеҳра як бор аз гуру ақшабро пурсид. Ӯ ба ӯ як

чоп, шарҳ додан, "Агар ту тахмин кардан он як ҳимоя, баъд он аст ҳамин тавр; дар акси ҳол он аст танҳо як акс."

Чанд рӯз пас, ин зан ва келини Лаҳирӣ Маҳасая тасодуфан дар рӯи мизе, ки дар паси он акси гуру овеzon буд, *Бҳагавад Гитаро меомӯхтанд. Тӯфони барқӣ сар зад* бо хашими бузург берун рафт.

«Лаҳири Маҳасая, моро муҳофизат кун!» Занон дар пеши расм таъзим карданд. Ба китобе, ки онҳо мехонданд, барқ зад, аммо ду нафар осеб надиданд.

«Ман ҳис кардам, ки гӯё як варақ ях дар атрофи ман гузошта шудааст, то аз гармии сӯзон муҳофизат кунам», - фаҳмонд челе.

Лаҳирӣ Маҳасая дар робита бо як шогирди зан, Абҳоя, ду мӯъҷиза нишон дод. Ӯ ва шавҳараш, ки як вакили Калкутта буд, рӯзе барои аёдати устод ба сӯи Бенарес рафтанд. Вагони онҳо аз сабаби ҳаракати зиёди нақлиёт ба таъхир афтод; онҳо ба истгоҳи асосии Ҳоура расиданд, аммо садои хуштаки қаторай Бенаресро барои рафтан шуниданд.

Абҳоя, наздик чипта офис, истода буд оҳиста.

«Лаҳири Маҳасая, аз ту илтимос мекунам, ки қатораро боздор!» — бо овози паст дуо кард вай. «Ман наметавонам азоби таъхирро тоқат кунам ва рӯзи дигарро барои дидорбинии ту интизор шавам».

Чархҳои қаторай ғур-ғуркунанда чарх заданро давом медоданд, аммо пешрафте ба пеш нарасид. Муҳандис ва мусофирон барои тамошои ин падида ба платформа фаромаданд. Як посбони роҳи оҳани англисӣ ба Абҳоя ва шавҳараш наздик шуд. Бар хилофи ҳама гуна пешина, ӯ ихтиёрӣ хидматҳои худро пешниҳод кард.

«Бобо», ӯ гуфт, "дод ман пул. Ман ирода харидан шумо чиптаҳо дар ҳоле ки ту гирифтанд дар киштӣ."

Ҳамин ки ҷуфт нишастанд ва чиптахоро гирифтанд, қатора оҳиста-оҳиста ба пеш ҳаракат кард. Дар ваҳму воҳима, муҳандис ва мусофирон дубора ба ҷойҳои худ баромаданд, зеро ҳеҷ яке аз онҳо наметавонистанд, ки чӣ тавр қатора оғоз ёфт, на чаро он дар аввал қатъ шуда буд.

Абҳоя, вақте ки ба хонаи Лоҳирӣ Маҳасая дар Банорес расид, хомӯшона дар назди устод сачда кард ва кӯшиш кард, ки пойҳои ӯро ламс кунад.

— Ором шав, Абҳоя, — гуфт ӯ. — Чӣ қадар маро нороҳат карданро дӯст медорӣ! Гӯё бо қаторай навбатӣ ба ин ҷо омада наметавонистӣ!

Абҳоя дар як мавриди дигари хотирмон ба зиёрати Лаҳирӣ Маҳасоя рафт. Ин дафъа вай мехост, ки ӯ шафоати ӯро на бо қатора, балки бо лаклак анҷом диҳад.

«Аз Ту илтиҷо мекунам, ки маро баракат деҳ, то фарзанди нухум зинда монад»,
- гуфт вай. «Барои ман ҳашт кӯдак таваллуд шудааст; ҳамаашон дере
нагузашта пас аз таваллуд фавтиданд».

Дар устод табассум кард бо ҳамдари. "Шумо омадан кӯдак ирода зиндагӣ кардан.
Лутфан пайравӣ кардан ман дастурҳо

Бодикқат бошед. Кӯдак, духтар, шабона таваллуд мешавад. Бигзор чароғи равшанӣ то субҳ фурӯзон бошад. Хоб наравед ва бигзоред, ки чароғ хомӯш шавад.

Фарзанди Абхоя духтаре буд, ки шабона таваллуд шуда буд, айнан ҳамон тавре ки устои ҳамадон пешгӯӣ карда буд. Модар ба ҳамшираи шафқат дастур дод, ки чароғро пур аз равшан нигоҳ дорад. Ҳарду зан то субҳи барвақт бедор монданд, аммо ниҳоят хоб рафтанд. Равшани чароғ қариб тамом шуда буд; чароғ суфт милт-милт мекард.

Дари хонаи хоб қулф кушода шуд ва бо садои шадид кушода шуд. Занони тарсида бедор шуданд. Чашмони ҳайратзадаи онҳо шакли Лаҳири Маҳасаёро дид.

«Абхоя, бинед, чароғ қариб хомӯш шуд!» Ё ба чароғе ишора кард, ки ҳамшира шитоб кард, то онро пур кунад. Ҳамин ки он дубора равшан фурӯзон шуд, соҳибхона нопадид шуд. Дар пӯшида шуд; қулф бе ягон таъсири намоён баста шуда буд.

Абхоя нухум кӯдак зинда монд; дар 1935, кай Ман сохташуда пурсиш, вай буд ҳанӯз зиндагӣ.

Яке аз шогирдони Лаҳирӣ Маҳасая, Кали Кумар Ройи мӯҳтарам, ба ман бисёр тафсилоти ҷолиби зиндагии худ бо устодро нақл кард.

«Ман аксар вақт ҳафтаҳо дар хонаи Бенареси ӯ меҳмон будам», - гуфт Рой ба ман. «Ман мушоҳида кардам, ки бисёр шахсиятҳои муқаддас, *данда* **31-3** свамиҳо, дар оромии шаб омаданд, то дар назди пой гуру нишинанд. Баъзан онҳо ба баҳси нуктаҳои мулоҳиза ва фалсафӣ машғул мешуданд. Субҳидам меҳмонони олиқадр мерафтанд. Дар вақти боздидҳоям ман мушоҳида кардам, ки Лаҳирӣ Маҳасая як бор ҳам хоб накардааст.

«Дар давраи аввали муошират бо устод, ман маҷбур шудам бо мухолифати корфармоям мубориза барам», - идома дод Рой. «Ё ба чизпарастӣ ғарқ шуда буд.

«Ман намехоҳам, ки фанатикҳои динӣ дар ҳайати худ бошанд», — бо тамасхур мегуфт ӯ. «Агар ман ягон вақт бо гуруи шарлатании шумо вохӯрам, ба ӯ чанд калима медиҳам, ки дар хотир дорад».

"Ин таҳдиди нигаронкунанда натавонист барномаи муқаррарии маро ҳалалдор кунад; ман қариб ҳар шомро дар ҳузури устои худ мегузарондам. Як шаб корфармоям аз паси ман омад ва бо дағалона ба меҳмонхона давид. Бешубҳа, ӯ пурра қасд дошт суҳанони сахтеро, ки ваъда дода буд, бигӯяд. Ҳамин ки мард нишаст, Лаҳирӣ Маҳасая ба гурӯҳи хурди тақрибан дувоздаҳ шогирд муроҷиат кард."

"Мехостам ту ҳама мисли ба дидан як расм?

«Вақте ки мо сар чунбондем, ӯ аз мо хоҳиш кард, ки утоқро торик кунем. «Дар паси якдигар дар як давра нишинед», - гуфт ӯ, «ва дастҳоятонро ба чашмони марди рӯ ба рӯятон гузоред».

"Ман ҳайрон нашудам, ки корфармоям низ, гарчанде ки бо нохоҳам, дастурҳои устодро иҷро мекард." Пас аз чанд дақиқа, Лаҳирӣ Махасая аз мо пурсид, ки чӣ мебинем.

сарии сурхпӯш мепӯшад ва дар назди растании гӯши фил истодааст». Ҳамаи шогирдони дигар низ ҳамин тавр тавсиф доданд. Устод ба корфармои ман рӯй овард: «Оё шумо он занро мешиносед?»

— Бале. — Мард зоҳиран бо эҳсосоти нав барои табиаташ мубориза мебурд. — Ман аблаҳона пулавро барои вай сарф мекардам, гарчанде ки зани хуб дорам. Ман аз ангезаҳои ба ин ҷо овардаам шарм медорам. Оё шумо маро мебахшед ва маро ҳамчун шогирд қабул мекунед?

«Агар ту шаш моҳ ҳаёти хуби ахлоқӣ дошта бошӣ, ман туро қабул мекунам». Устод бо муаммо илова кард: «Дар акси ҳол, ман маҷбур намешавам туро ба рӯҳбаландӣ даъват кунам».

«Се моҳ корфармои ман аз васваса худдорӣ кард; сипас муносибати пештараи худро бо зан барқарор кард. Ду моҳ пас ӯ вафот кард. Ҳамин тариқ, ман пешгӯии пинҳонии устоди худро дар бораи имконнопазирии оғози мард фаҳмидам.»

Лаҳири Махасая дӯсти хеле машҳуре дошт, Свами Трайланга, ки беш аз сесад сол дошт. Ин ду йог аксар вақт якҷоя дар мулоҳиза менишастанд. Шӯҳрати Трайланга он қадар паҳн шудааст, ки кам Ҳиндуҳо эҳтимолияти ҳақиқатро дар ҳама гуна дostonҳои мӯъҷизаҳои аҷибӣ ӯ инкор мекунанд. Агар Масеҳ ба замин баргардад ва дар кӯчаҳои Нью-Йорк сайругашт кунад ва қудратҳои илоҳии худро нишон диҳад, ин ҳамон ҳаяҷонеро ба вучуд меовард, ки Трайланга даҳсолаҳо пеш ҳангоми убур аз кӯчаҳои серодам ва пурғавғои Бенарес ба вучуд оварда буд.

Дар бисёр мавридҳо дида мешуд, ки свамиҳо заҳрҳои марговартаринро бе ягон таъсири бад менӯшиданд. Ҳазорон нафар, аз ҷумла чанд нафаре, ки то ҳол зиндаанд, Трайлангаро дар Ганг шинокунанда дидаанд. Рӯзҳои якҷоя ӯ дар болои об менишаст ё муддати тӯлонӣ дар зери мавҷҳо пинҳон мешуд. Манзараи маъмулӣ дар *гaтҳои оббозии Бенарес* ҷисми беҳаракати свамиҳо дар болои тахтаҳои сангии сӯзон буд, ки пурра дар зери офтоби бераҳм Ҳиндӣ қарор дошт. Бо ин корнамоиҳо Трайланга меҳост ба одамон таълим диҳад, ки ҳаёти йог аз оксиген ё шароити оддӣ ва ҷораҳои эҳтиётӣ вобаста нест. Новобаста аз он ки ӯ дар болои об буд ё дар зери он ва новобаста аз он ки баданаш дар зери нурҳои шадиди офтоб қарор дошт ё не, устод исбот кард, ки ӯ бо шуури илоҳӣ зиндагӣ мекунад: марг ба ӯ даст расонда наметавонист.

Йоги на танҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ, балки аз ҷиҳати ҷисмонӣ низ бузург буд. Вазни ӯ аз сесад фунт стерлинг зиёд буд. фунт: як фунт барои ҳар соли умраш! Азбаски ӯ хеле кам меҳӯрд, сир боз ҳам бештар мешавад. аммо устод ба осонӣ ҳама қоидаҳои маъмулии саломатиро нодида мегирад, вақте ки меҳоҳад ин корро бо ягон сабаби махсус, аксар вақт бо сабаби нозуке, ки танҳо ба худаш маълум аст, анҷом диҳад. Авлиёи бузурге, ки аз он бедор шудаанд орзуи

кайҳони майӣ ва ин ҷаҳонро ҳамчун як идея дар Ақли Илоҳӣ дарк кардаанд, метавонанд бо бадан ҳар тавре ки мехоҳанд, амал кунанд, зеро медонанд, ки он танҳо як шакли манипуляцияшавандаи энергияи фишурдашуда ё яхкардашуда аст. Гарчанде ки олимони физика ҳоло мефаҳманд, ки материя чизе ҷуз энергияи фишурдашуда нест, устодони пурра равшаншуда муддати тӯлонӣ аз назария ба амалия дар соҳаи назорати материя гузаштаанд.

Трайланга ҳамеша комилан урён мемонд. Полиси Бенарес, ки азият мекашид, ўро ҳамчун кӯдаки мушкили ҳайратангез меҳисобид. Ин свами табиӣ, мисли Одами аввал дар боғи Адан, аз урёнӣ комилан беҳабар буд. Аммо, полис аз ин огоҳ буд ва ўро бе ягон маросим ба зиндон андохт. Шармандагии умумӣ ба амал омад; ҷасади бузурги

Трайланга ба зудӣ дар тамоми умраш дар боми зиндон дида шуд. Ҳуҷраи ӯ, ки ханӯз маҳкам баста буд, дар бораи роҳи фирори ӯ ягон нишонае надошт.

Кормандони рӯҳафтодаи қонун бори дигар вазифаи худро иҷро карданд. Ин дафъа посбон дар назди камераи свамиҳо гузошта шуд. Майт боз пеш аз рост ба нафақа баромад. Трайланга ба зудӣ дар роҳгардии бепарвоёнааш аз болои бом мушоҳида шуд. Адолат нобино аст; пулиси маккор тасмим гирифт, ки ӯро пайравӣ кунад. мисол.

Йоги бузург хомӯшии одатиро нигоҳ медошт. **31-4** Бо вучуди чехраи мудаввар ва шиками бузурги мисли бочка, Трайланга танҳо гоҳ-гоҳ хӯрок меҳӯрд. Пас аз ҳафтаҳои беҳӯроқӣ, ӯ рӯзаашро бо деги пур аз шири ғафс, ки аз ҷониби диндорон ба ӯ пешниҳод мешуд, мешиканид. Як бор як шаккок тасмим гирифт, ки Трайлангаро ҳамчун фиребгар фош кунад. Як сатили калони омехтаи калсий-оҳак, ки барои сафед кардани деворҳо истифода мешуд, дар пеши свами гузошта шуд.

— Устод, — бо эҳтироми тамасхуромез гуфт материалист, — ман бароят шири ғафс овардам. Лутфан, онро бинӯшед.

Трайланга бе дудилагӣ зарфи пур аз оҳаки сӯхтаро то қатраи охирин ҳолӣ кард. Пас аз чанд дақиқа бадкирдор аз дард ба замин афтод.

"Кӯмак, свами, Кӯмак!" ӯ гиря кард. "Ман ҳастам дар оташ! Бубахшед ман бадкор имтиҳон!"

Йоги бузург хомӯшии одатии худро шикаст. «Масхара кун», - гуфт ӯ, - «вақте ки ба ман заҳр пешниҳод кардӣ, ту нафаҳмидӣ, ки ҳаёти ман бо ҳаёти ту як аст. Ба ҷуз аз донишони он ки Худо дар меъдаам, мисли ҳар як зарраи махлуқот, ҳузур дорад, оҳак маро мекушт. Акнун, ки маънои илоҳии бумерангро медонӣ, дигар ҳеҷ гоҳ бо касе найрангбозӣ наkun».

Дар хуб тоза кардашуда гунаҳкор, шифоёфта аз ҷониби Трайланга калимаҳо, лаънатӣ заиф дур.

Баръакси дард на аз иродаи устод, балки аз тариқи татбиқи беҳатои қонуни адолат, ки дуртарин кураи ларзони офаринишро дастгирӣ мекунад, ба вучуд омадааст. Мардони дарки Худо ба монанди Трайланга ба қонуни илоҳӣ имкон медиҳанд, ки ғавран амал кунад; онҳо ҳама ҷараёнҳои ҳалалрасони эго-ро абадан аз байн бурдаанд.

Тағйироти худкори адолат, ки аксар вақт бо тангаи ғайриҷашмдошт пардохт мешаванд, ба монанди ҳолати Трайланга ва қотили эҳтимолии ӯ, ҳашими моро аз беадолатии инсонӣ ором мекунад. «Интиқом аз он Ман аст; Ман подош хоҳам дод, мегӯяд Худованд». **31-5** Чӣ ба захираҳои кӯтоҳи инсон лозим аст?

Коинот барои ҷазо мувофиқан созиш мекунад. Ақлҳои кунд имконияти адолати илоҳӣ, муҳаббат, дониши ҳама чиз ва ҷовидониро рад мекунанд. «Гумонҳои беандозаи Навиштаҳо!» Ин нуқтаи назари беэҳсос ва беандоза пеш аз тамошои кайҳонӣ, як қатор рӯйдодҳоро бедор мекунад, ки бедории худро ба бор меорад.

Қудрати қонуни рӯҳонӣ аз ҷониби Масеҳ ҳангоми вуруди ботантана ба Ерусалим ба қудрати комил ишора карда шуд. Вақте ки шогирдон ва мардум аз шодӣ фарёд мезаданд ва меғуфтанд: «Салом дар осмон ва ҷалол дар арши аъло», баъзе фарисиён аз ин тамошои ношоиста шикоят карданд. «Устод», - эътироз карданд онҳо, - «шогирдони Худо сарзаниш кун».

«Ба шумо мегӯям, ки агар инҳо хомӯш монанд, сангҳо фавран фарёд хоҳанд зад», — ҷавоб дод Исо. **31-6**

Дар ин сарзаниш ба фарисиён, Масеҳ қайд мекард, ки адолати илоҳӣ абстраксияи маҷозӣ нест ва марди сулҳчӯ, ҳатто агар забонаш аз решаҳояш канда шуда бошад ҳам, сухан ва дифои худро дар пояи офариниш, ҳуди тартиботи ҷаҳонӣ, хоҳад ёфт.

«Оё ту фикр мекунӣ, ки одамони сулҳчӯро хомӯш мекунӣ?» — мегуфт Исо, — «оё ту низ умед дошта метавонӣ, ки онҳоро хомӯш кунӣ? овози Худо, ки сангҳояш ҷалоли Ӯ ва ҳузури ҳамаҷонибаи Ӯро месароянд. Оё шумо аз одамон талаб мекунед, ки ба шарафи сулҳи осмон ҷашн нагиранд, балки танҳо барои фарёд задани ҷанг дар рӯи замин издиҳом ҷамъ шаванд? Пас, эй фарисиён, омодагии худро барои сарнагун кардани пояҳои ҷаҳон омода кунед; зеро на танҳо одамони нарм, балки сангҳо ё замин, об ва оташ ва ҳаво бар зидди шумо бархоста, аз ҳамоҳангии муқарраршудаи Ӯ шаҳодат медиҳанд.

Файзи йоги монанд ба Масеҳ, Трайланга, як бор ба *модари сачои ман* (амаки модарӣ) дода шуда буд. Як субҳ амакам устодро дар ғати Бенарес дар ихотаи издиҳоми диндорон дид. Ӯ тавонист роҳи худро ба Трайланга наздик кунад, ки ӯ бо фурӯтанӣ пойҳои ӯро ламс кард. Амак аз он ки фавран аз бемории музмини дарднок раҳо шуд, ҳайрон шуд. **31-7**

Ягона шогирди зиндаи маъруфи йоги бузург зане бо номи Шанкари Май Ҷиев аст. Духтари яке аз шогирдони Трайланга, вай аз кӯдакии худ таълимоти свамиро гирифтааст. Вай чиҳил сол дар як қатор ғорҳои танҳои Ҳимолой дар наздикии Бадринат, Кедарнат, Амарнат ва Пасупатинатро зиндагӣ кардааст. Брахмачаринӣ (зани зоҳид), ки соли 1826 таваллуд шудааст, ҳоло аз синни як аср гузаштааст. Аммо, намуди зоҳирии ӯ пир нашудааст, мӯйҳои сиёҳ, дандонҳои дурахшон ва энергияи аҷибӣ худро нигоҳ доштааст. Вай ҳар чанд сол аз танҳои худ берун меояд, то дар *маърақаҳои даврӣ* ё ярмарқаҳои динӣ иштирок кунад.

Ин зани авлиё зуд-зуд ба Лаҳири Маҳасая ташриф меовард. Вай нақл мекунад, ки рӯзе дар қисмати Баракпур дар наздикии Калкутта, вақте ки вай дар паҳлӯи Лаҳири Маҳасая нишаста буд, устои бузурги ӯ Бобочӣ оҳиста ба утоқ даромада, бо ҳардуи онҳо сӯҳбат кард.

Як бор устодаш Трайланга, хомӯшии маъмулии худро тарк карда, Лаҳири Маҳасаяро дар назди мардум хеле бодикқат эҳтиром кард. Шогирди Бенарес эътироз кард.

"Ҷаноб," ӯ гуфт, "чаро кардан ту, як свами ва як даст кашидан, намоиш чунин эҳтиром ба як соҳибхоназан?"

— Писарам, — ҷавоб дод Трайланга, — Лаҳирӣ Махасая мисли гурбачаи илоҳӣ аст, ки дар ҳар ҷое, ки Модари Космик ӯро гузоштааст, боқӣ мемонад. Дар ҳоле ки бо садоқат нақши марди дунявиро мебозад, ӯ он худшиносии комилро ба даст овардааст, ки барои он ман ҳатто аз камарбанди худ даст кашидам!

.....

31-1 : Як аст хотиррасон карда шуд Ин ҷо аз Милтон сатр: "Ӯ барои Худо

танҳо, вай барои Худо дар ӯ." 31-2: Модари мӯҳтарам соли 1930 дар Бенарес

вафот кард.

31-3 : Кормандон, рамзгузори сутунмӯҳра ресмон, бурдашуда маросимӣ аз ҷониби муайян фармоишҳо аз роҳибон.

31-4 : Ў буд як *муни* , як роҳиб Ташкили Тандурустии Ҷаҳон мушоҳида мекунад *Мауна* , рӯхонӣ хомӯшӣ. Дар санскритӣ реша *муни* аст хеш ба Юнонӣ *molos* , ки "танҳо, муҷаррад" аст, ки аз он калимаҳои англисии *monk*, *monism* ва ғайра гирифта шудаанд.

31-5 : *Румиён* 12:19.

31-6 : *Луқо* 19:37-40 .

31-7 : Дар зиндагиҳо аз Трайланга ва дигар бузург устодон хотиррасон кардан мо аз Исо калимаҳо: "Ва инҳо аломатҳо бояд пайравӣ кардан онҳо ки бовар мекунад; Дар ман ном (он Масеҳ шуур) онҳо бояд рехтагарӣ берун девҳо; онҳо бояд гап задан бо нав забонҳо; онҳо морҳоро мегиранд; ва агар онҳо чизе бихӯранд, ба онҳо зарар намерасонад; даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо меёбанд» (*Марқӯс* 16:17-18).

БОБ: 32

Рама аст Бардошташуда Аз Дар Мурда

"Ҳоло як муайян мард буд бемор, номгузорӣ шудааст Лаъзор. Кай Исо шунида шуд ки, ӯ гуфт, Ин беморӣ аст

не ба марг, аммо барои шӯҳрат аз Худоё, ки Писар аз Худо метавонад будан ҷалолёфта бо ин роҳ." **32-1**

Шри Юктесвар як субҳи офтобӣ дар айвони оромгоҳи Серампури худ навиштаҳои масеҳиро шарҳ медод. Ғайр аз чанд шогирди дигари Устод, ман бо як гурӯҳи хурди шогирдони Ранҷии худ ҳузур дошам.

«Дар ин порча Исо худро Писари Худо меномад. Гарчанде ки ӯ воқеан бо Худо муттаҳид буд, аммо истиноди ӯ дар ин ҷо маънои амиқи ғайришахсӣ дорад», - шарҳ дод устоди ман. «Писари Худо Масеҳ ё Шуури Илоҳӣ дар инсон аст. Ҳеҷ *як инсон* наметавонад Худоро ҷалол диҳад. Ягона эҳтироме, ки инсон метавонад ба Офаридгори худ диҳад, ин ҷустуҷӯи Ёст; инсон наметавонад Абстрактеро, ки намедонад, ҷалол диҳад. «Ҷалол» ё нимбус дар атрофи сари авлиё шохиди рамзии *қобилияти онҳо* барои эҳтироми илоҳӣ аст».

Шри Юктесвар достони аҷоибӣ эҳёи Лаъзорро хонд. Дар охири он Устод ба хомӯшии тӯлонӣ афтод ва китоби муқаддас рӯи зонуяш кушода шуд.

«Ман низ шарафи дидани мӯъҷизаи монандро дошам.» Ниҳоят устоди ман бо тақлиди ҷиддӣ суҳан гуфт. «Лаҳирӣ Маҳасая яке аз дӯстонамро аз мурдагон эҳё

кард.»

Чавонписарони паҳлӯям бо шавқи зиёд табассум карданд. Дар ман низ ба қадри кофӣ писарбача буд, ки на танҳо аз фалсафа, балки аз ҳар ҳикояе, ки метавонистам Шри Юктесвар нақл кунад, лаззат мебурдам.

дар бораи ӯ аҷоиб таҷрибаҳо бо ӯ устод.

«Ман ва дӯстам Рама аз ҳам ҷудонашаванда будем», - оғоз кард устод. «Азбаски ӯ шармгин ва танҳо буд, ӯ танҳо дар соатҳои нисфи шаб ва субҳ, вақте ки издиҳомии шогирдони рӯзона ғоиб буданд, ба назди устои мо Лаҳирӣ Маҳасая рафт. Ҳамчун дӯсти наздиктарини Рама, ман ҳамчун як нафаси рӯхонӣ хизмат мекардам, ки тавассути он ӯ сарвати даркҳои рӯхонии худро берун меовард. Ман дар ҳамроҳии идеалии ӯ илҳом ёфтам». Чехраи устои ман аз хотираҳо нарма шуд.

«Рома ногаҳон ба озмоиши саҳт дучор шуд», - идома дод Шри Юктесвар. «Ӯ гирифтори бемории вабои осӣ буд. Азбаски устои мо дар вақти бемории вазнин ба хизмати табибон эътироз намекард, ду мутахассис даъват карда шуданд. Дар миёни шитобҳои пуршиддати хизмат ба марди осебдида, ман аз Лаҳирӣ Маҳасая барои кӯмак дуо мекардам. Ман ба хонаи ӯ шитофтам ва бо гиря ин қиссаро нақл кардам.

"Он духтурон ҳастанд дидан Рама. Ӯ ирода будан хуб. Ман гуру табассум кард шодмоне.

"Ман баргашт бо як рӯшноӣ дил ба ман дӯст дар паҳлӯи кат, танҳо ба ёфтан ӯ дар як мурдан давлат.

«Ӯ аз як ё ду соат зиёд истода наметавонад», — бо ишораи ноумедӣ ба ман гуфт яке аз табибон. Бори дигар ман ба сӯи Лаҳири Маҳасая шитофтам.

"Духтурон одамони бовичдонанд. Ман боварӣ дорам, ки Рама хуб хоҳад шуд." Устод маро бо хушҳолӣ ҷавоб дод.

"Дар хонаи Рама ман ҳарду духтурро ёфтам. Яке аз онҳо ба ман як нома гузошта буд: "Мо тамоми кӯшишро ба харҷ додем, аммо ҳолати ӯ ноумедкунанда аст."

«Дӯсти ман дар ҳақиқат тасвири марди мурдаистода буд. Ман намефаҳмидам, ки чӣ тавр суханони Лаҳирӣ Маҳасая амалӣ нашуданд, аммо манзараи зиндагии босуръат пастшавандаи Рама ба зеҳнам пайваста фикр мекард: «Акнун ҳама чиз тамом шуд». Бо ҳамин роҳ дар баҳрҳои имон ва шубҳаҳои тарсонанда ба дӯстам то ҳадди имкон хизмат кардам. Ӯ худро бедор кард ва фарёд зад:

"Юктесвар, давидан ба Устод ва нақл кардан ӯ Ман ҳастам рафтааст. Пурсед ӯ ба баракат додан ман бадан пеш аз он охири маросимҳо.

Бо инҳо калимаҳо Рама оҳ кашид вазнин ва дод боло арвоҳ **32- 2**

«Ман як соат аз чехраи маҳбуби ӯ гиристам. Ҳамеша ошиқи хомӯшӣ буд, акнун ӯ ба хомӯшии комили марг расида буд. Шогирди дигаре даромад; ман аз ӯ хоҳиш кардам, ки то баргаштанам дар хона бимонад. Нимҳайрон шуда, ман ба назди устои худ баргаштам.

"'Чӣ хел аст Рама ҳоло?' Лаҳирӣ Маҳасая рӯй буд гулчанбардор дар табассумҳо.

«Ҷаноб, шумо ба зудӣ хоҳед дид, ки ӯ чӣ хел аст», — бо эҳсосот гуфтам ман.

«Баъди чанд соат шумо ҷасади ӯро пеш аз он ки онро ба крематория баранд, хоҳед дид». Ман шикастам ва ошкоро нолиш кардам.

"Юктесвар, назорат худат. Нишастан оромона ва мулоҳиза ронед. Ман гуру ба нафақа баромада ба *самадӣ* . Дар

нисфирӯзӣ ва шаб дар хомӯшии беохир гузашт; ман бенатиҷа мубориза бурдам, то оромии ботиниро барқарор кунам.

«Субҳгоҳон Лаҳирӣ Маҳасая бо тасаллӣ ба ман нигарист. «Мебинам, ки ту ҳоло ҳам нороҳат ҳастӣ. Чаро дирӯз фаҳмондӣ, ки аз ман интизор будӣ, ки ба Рама кӯмаки моддӣ дар шакли ягон дору диҳам?» Устод ба чароғи шакли косашакл, ки равғани хоми кастор дошт, ишора кард. «Аз чароғ як шишача пур кун; ҳафт қатра ба даҳони Рама рез».

"'Чаноб,' Ман эътироз баён карда, ӯ дорад буд мурда аз замони дирӯз нисфирӯзӣ. Аз чӣ истифода аст равған ҳоло?'

"'Первое надорад; танҳо ҳамоно чизеро, ки ман мепурсам, иҷро кун.' Кайфияти шодмонии Лаҳирӣ Маҳасаяро нофаҳмо медонист; ман ҳанӯз дар азоби оромнашавандаи андӯх будам. Микдори ками равғанро рехта, ба сӯи хонаи Рама рафтам.

"Ман ҳасади дӯстамро дар қулфи марг саҳт ёфтам. Беэътиноӣ ба ҳолати даҳшатноки ӯ, ман лабонашро бо ангушти ростам кушодам ва бо дасти чапам ва бо ёрии пробк тавонистам қатра-қатра равғанро ба дандонҳои фишурдааш молам."

"Ҳангоме ки қатраи ҳафтум ба лабони хунукаш расид, Рама саҳт ларзид. Вақте ки ӯ ҳайрон шуда нишаст, мушакҳояш аз сар то по меларзиданд."

«Ман Лаҳири Маҳасаяро дар шуълаи нур дидам», — фарёд зад ӯ. «Ӯ мисли офтоб медурахшид. «Бархез; хобатро тарк кун», — ба ман фармон дод ӯ. «Бо Юктесвар биё, то маро бубинӣ».

«Ман базӯр ба чашмонам бовар карда наметавонистам, вақте ки Рама ҳудро либоспӯш кард ва пас аз он бемории марговар ба қадри кофӣ қавӣ шуд, ки ба хонаи гуруи мо равад. Дар он ҷо ӯ бо ашки миннатдорӣ дар назди Лаҳирӣ Маҳасая сачда кард.»

"The устод буд дар паҳлӯи ҳудаш бо шодмонӣ Ӯ чашмҳо дурахшид дар ман ба таври шаҳвонӣ.

«Юктесвар, — гуфт ӯ, — аз ин ба баъд ту бо худ як шиша равғани касторро беҳуда намебарӣ! Ҳар вақте ки ҳасадро мебинӣ, танҳо равғанро мемолӣ! Чаро, ҳафт қатра равғани чароғ бояд қудрати Ямаро аз байн барад!» **32-3**

"Гурҷӣ, ту ҳастанд масҳараомез ман. Ман нақун фаҳмидан; Лутфан нуқта берун табиат аз ман хато.

«Ман ду маротиба ба шумо гуфтам, ки Рама сиҳат мешавад; аммо шумо ба ман

пурра бовар карда наметавонед», - шарҳ дод Лаҳирӣ Махасая. «Ман дар назар надоштам, ки табибон метавонанд ўро табобат кунанд; ман танҳо қайд кардам, ки онҳо ҳозиранд. Байни ду изҳороти ман ягон робитаи сабабӣ вучуд надошт. Ман намехостам ба табибон даҳолат кунам; онҳо низ бояд зиндагӣ кунанд». Бо овози аз шодӣ баланд, устои ман илова кард: «Ҳамеша донед, ки Параматмани бепоён **32-4** метавонад ҳар касро, хоҳ табиб бошад, хоҳ бе табиб, шифо диҳад.

«Ман хатои худро мебинам», — бо пушаймонӣ эътироф кардам ман. «Акнун ман медонам, ки сухани оддӣ шумо барои тамоми коинот ҳатмист».

Вақте ки Шри Юктесвар ҳикояи аҷоибро ба поён расонд, яке аз шунавандагони ҷодугар саволеро дод, ки аз забони кӯдакӣ дучанд фаҳмо буд.

"Чаноб," ӯ гуфт, "чаро кард шумо гуру истифода кастор равған?"

"Кӯдак, додани равған маъно надошт, ба ҷуз он ки ман чизеро аз моддӣ интизор будам ва Лаҳирӣ Маҳасая равғани наздикро ҳамчун рамзи объективӣ барои бедор кардани имони бузурги ман интиҳоб кард. Устод ба Рама иҷозат дод, ки бимирад, зеро ман қисман шубҳа доштам. Аммо устоди илоҳӣ медонист, ки азбаски ӯ гуфта буд, ки шогирд хуб хоҳад буд, шифо бояд сурат гирад, ҳарчанд ӯ бояд Рамаро аз марг, бемории одатан ниҳой, шифо мебахшад!"

Шри Юктесвар аз кор озод карда шуд хурд гурӯҳ, ва ишора кард ман ба як кӯрпа нишастгоҳ дар ӯ пойҳо.

«Йогананда», - гуфт ӯ бо ҷиддияти ғайриоддӣ, - «шумо аз таваллудатон дар ихотаи шогирдони мустақими Лаҳири Маҳасая будед. Устоди бузург ҳаёти боҳашамати худро дар танҳоии қисман зиндагӣ мекард ва қотеъона ба пайравонаш иҷозат намедод, ки дар атрофи таълимоти ӯ ягон созмоне бунёд кунанд. Бо вучуди ин, ӯ пешгӯии муҳиме кард.

«Тақрибан панҷоҳ сол пас аз маргам, — гуфт ӯ, — ҳаёти ман аз сабаби шавқи амиқ ба йога, ки Ғарб онро зоҳир хоҳад кард, навишта мешавад. Паёми йога тамоми кураи заминро фаро мегирад ва ба барқарор кардани бародарии инсон, ки аз дарки мустақими Падари ягона ба вучуд меояд, мусоидат мекунад».

«Писарам Йогананда», - идома дод Шри Юктесвар, - «ту бояд дар паҳн кардани ин паём ва навиштани он ҳаёти муқаддас саҳми худро гузорӣ».

Панҷоҳ сол пас аз марги Лаҳирӣ Маҳасая дар соли 1895, соли 1945, ба авҷи худ расид. Ман аз тасодуфи он ки соли 1945 низ оғоз ёфт, ҳайрон намешавам. асри нав - давраи энергияҳои инқилобии атомӣ. Ҳама ақлҳои пурандеш беш аз ҳарвақта ба мушкilotи ғаврии сулҳ ва бародарӣ рӯ меоранд, то ки истифодаи минбаъдаи қувваи ҷисмонӣ ҳамаи одамонро бо мушкilot аз байн барад.

Ғарчанде ки насли инсон ва қорҳои он бо мурури замон ё бомба беохир нопадид мешаванд, офтоб дар масири худ суст намешавад; ситорагон ҳушёрӣ доимии худро нигоҳ медоранд. Қонуни қайҳониро боздоштан ё тағйир додан мумкин нест ва инсон бояд худро бо он ҳамроҳанг созад. Агар қайҳон бар зидди қудрат бошад, агар офтоб бо сайёраҳо ҷанг накунад, балки дар вақти муносиб барои додани таъсири хурди ситорагон ақибнишинӣ кунад, мушти фиристодаи мо чӣ фоида дорад? Оё аз он сулҳе ба вучуд меояд? На бераҳмӣ, балки иродаи нек пайвандҳои коинотро мусаллаҳ мекунад; инсонияти сулҳҷӯ меваҳои беохири пирӯзиро хоҳад дид, ки аз ҳар касе, ки дар хоки хун парвариш

ёфтааст, ширинтар аст.

Лигаи муассири Миллатҳо як лигаи табиӣи беном ва беном аз дилҳои инсон хоҳад буд. Ҳамдардии васеъ ва фаҳмиши амиқи зарурӣ барои шифо ёфтани ранҷҳои заминӣ наметавонад аз баррасии танҳо зеҳнии гуногунии инсон, балки аз шинохти ягонагии инсон - хешовандии ӯ бо Худо сарчашма гирад. Ба сӯи амалӣ кардани олии идеали ҷаҳон - сулҳ тавассути бародарӣ - йога, илми тамоси шахсӣ бо Худо, ки бо мурури замон ба ҳамаи одамон дар ҳама сарзаминҳо паҳн шудааст.

Гарчанде ки тамаддуни Ҳиндустон аз ҳама тамаддунҳои дигар қадимӣ аст, кам таърихшиносон қайд кардаанд, ки корнамоии ӯ дар зинда мондани миллӣ тасодуфӣ нест, балки як ҳодисаи мантиқӣ дар садоқат ба ҳақиқатҳои абадӣ аст, ки Ҳиндустон тавассути беҳтарин мардони худ дар ҳар насл пешниҳод кардааст. Бо пайвастагии комили вучуд, бо беғаразӣ пеш аз асрҳо - оё олимони ҳокӣ воқеан ба мо меғӯянд, ки чанд нафар? - Ҳиндустон ба мушкилоти замон ҷавоби арзандатарин додааст.

Ҳикояи Китоби Муқаддас **32-5** илтиҷои Иброҳим аз Худованд, ки агар дар он даҳ марди одил пайдо шаванд, шаҳри Садӯм наҷот дода шавад ва посухи илоҳӣ: "Ман онро ба хотири даҳ нафар нобуд намекунам", дар партави раҳиҳои Ҳиндустон аз фаромӯшии Бобил, Миср ва дигар миллатҳои пурқудрат, ки замоне ҳамзамонони он буданд, маъноӣ нав пайдо мекунад. Ҷавоби Худованд ба таври возеҳ нишон медиҳад, ки замин на бо дастовардҳои моддии худ, балки бо шохасарҳои инсонии худ зиндагӣ мекунад.

Бигзор суҳанони илоҳӣ бори дигар шунида шаванд, дар ин асри бистум, ки ду маротиба дар нисфи он ба хун оӯхта шудаанд: Ҳеҷ миллате, ки метавонад даҳ мардиро, ки дар назари Довари Бенаво бузурганд, ба воя расонад, нобудиро нахоҳад дид. Бо гӯш кардани чунин боварҳо, Ҳиндустон дар муқобили ҳазорон макри замон беҳирад буданашро исбот кардааст. Устодони худшинос дар ҳар аср ҳама онро муқаддас кардаанд; хирадмандони муносири масеҳӣ, ба монанди Лаҳирӣ Маҳасая ва шогирди ӯ Шри Юктесвар, барои эълон кардани он ки илми йога аз ҳама гуна пешрафтҳои моддӣ барои хушбахтии инсон ва дарозумрии миллат муҳимтар аст, бархостаанд.

Маълумоти хеле кам дар бораи ҳаёти Лаҳирӣ Маҳасая ва таълимоти ҷаҳонии ӯ ҳеҷ гоҳ дар матбуот пайдо нашудааст. Дар тӯли се даҳсола дар Ҳиндустон, Амрико ва Аврупо, ман ба паёми ӯ дар бораи йогаи озодкунанда таваҷҷӯҳи амиқ ва самимӣ пайдо кардам; гузориши хаттии ҳаёти устод, чунон ки ӯ пешгӯӣ карда буд, ҳоло дар Ғарб, ки дар он ҷо ҳаёти йогӣҳои бузурги муосир кам маълум аст, зарур аст.

Дар бораи ҳаёти устод чизе ҷуз як ё ду рисолаи хурд ба забони англисӣ навишта нашудааст. Як тарҷумаи ҳол бо забони бенгалӣ, *Шри Шри* **32-6** *"Шьяма Чаран Лаҳири Махасая"* соли 1941 пайдо шудааст. Онро шогирди ман, Свами Сатянанда, ки солҳои зиёд дар *Видялаяи* мо дар Ранчи *ачаря (мураббии рӯҳонӣ)* будааст, навиштааст. Ман чанд порчаро аз китоби ӯ тарҷума кардам ва онҳоро дар ин бахше, ки ба Лаҳири Махасая бахшида шудааст, дохил кардам.

Лаҳирӣ Маҳасая 30 сентябри соли 1828 дар оилаи парҳезгори брахманӣ аз насаби қадим таваллуд шудааст. Зодгоҳи ӯ деҳаи Гурнӣ дар ноҳияи Надия дар наздикии Кришнагар, Бангол буд. Ӯ писари хурдии Муктакашӣ, ҳамсари дуҷони

Гаур Моҳан Лаҳирии мӯҳтарам буд. (Ҳамсари аввалини ӯ, пас аз таваллуди се писар, ҳангоми зиёрат вафот карда буд.) Модари писар дар айёми кӯдакии ӯ вафот кард; дар бораи ӯ чизе кам маълум аст, ба ҷуз он далели ошкоршуда, ки вай як мухлиси ашаддии худои Шива буд, **32-7.** дар Навиштаҳо ҳамчун "Подшоҳи йогҳо" номида шудааст.

Лаҳирӣ, писарбачае, ки номаш Шъяма Чаран буд, солҳои аввали худро дар хонаи аҷдодии Надия гузаронд. Дар синни се ё чорсолагӣ ӯро аксар вақт дар зери регҳо дар ҳолати йогӣ мушоҳида мекарданд, ки баданаш ба ҷуз сараш пурра пинҳон буд.

Амлоки Лоҳирӣ дар зимистони соли 1833, вақте ки дарёи Чалангӣ, ки дар наздикӣ буд, самти худро тағйир дода, ба умқи Ганг нопадид шуд, хароб шуд. Яке аз маъбадҳои Шива, ки аз ҷониби Лоҳириён таъсис дода шуда буд, ҳамроҳ бо хонаи оила ба дарё рафт. Як диндор муҷасссаи сангии худои Шиваро аз обҳои ғарқшуда наҷот дод ва онро дар маъбади нав, ки ҳоло бо номи Гурнӣ маъруф аст, гузошт.

Шива Сомона.

Гаур Моҳан Лаҳирӣ ва оилааш Надияро тарк карда, сокинони Бенарес шуданд, ки дар он ҷо падар фавран маъбади Шиваро сохт. Ӯ хонаводаи худро мувофиқи интизоми ведӣ бо риояи мунтазами ибодати маросимӣ, амалҳои хайрия ва омӯзиши Навиштаҳои Муқаддас пеш мебард. Аммо, бо одилона ва кушодафикрӣ, ӯ чараёни судманди ақидаҳои муосирро нодида нагирифт.

Лаҳирии писар дар гурӯҳҳои омӯзиши Бенарес ба забонҳои ҳиндӣ ва урду дарс мегирифт. Ӯ дар мактабе таҳсил мекард, ки Ҷой Нараян Ғосал роҳбарӣ мекард ва дар он забонҳои санскрит, бенгалӣ, фаронсавӣ ва англисӣ таълим мегирифт. Ёги ҷавон, ки худро ба омӯзиши бодикқати Ведаҳо бахшида буд, ба бахсҳои ибратомӯзи брахманҳо, аз ҷумла як мутахассиси марҳатта бо номи Наг-Бхатта бо шавқ гӯш медод.

Шьяма Чаран ҷавони меҳрубон, нарма ва далеру шуҷоъ буд, ки ҳамаи ҳамроҳонаш ӯро дӯст медоштанд. Бо ҷисми хуб, зебо ва пурқувват, ӯ дар шиноварӣ ва дар бисёр фаъолиятҳои моҳирона бартарӣ дошт.

Соли 1846 Шьяма Чаран Лаҳирӣ бо Шримати Каши Монӣ, духтари Шри Дебнараян Санял, издивоҷ кард. Каши Монӣ, ки хонашини намунавии ҳиндӣ буд, вазифаҳои хонагии худ ва вазифаи анъанавии соҳибхоназанро барои хидмат ба меҳмонон ва камбағалон бо хушнудӣ иҷро кард. Ду писари муқаддас, Тинкурӣ ва Дукурӣ, ин иттиҳодро баракат доданд.

Дар соли 1851, дар синни 23-солагӣ, Лаҳирӣ Маҳасая дар Шуъбаи муҳандисии низомии ҳукумати Англия вазифаи муҳосибро ба ӯҳда гирифт. Дар давраи хизматаш ӯ ба вазифаҳои зиёд ноил гардид. Ҳамин тариқ, ӯ на танҳо дар назди Худо устод буд, балки дар драмаи хурди инсонӣ низ муваффақ буд, ки дар он нақши худро ҳамчун корманди идора дар ҷаҳон иҷро мекард.

Вақте ки дафтарҳои Департаменти Артиш кӯчонида шуданд, Лаҳирӣ Маҳасая ба Газипур, Мирчапур, Данапур, Наини Тал, Бенарес ва дигар маҳалҳо интиқол дода шуд. Пас аз марги падараш, Лаҳирӣ маҷбур шуд тамоми масъулияти оилаашро ба дӯш гирад ва барои онҳо як манзили ором дар маҳаллаи Гарудесвар Моҳуллаи Бенарес харид.

Дар соли сию сеюми умри худ, Лаҳирӣ Маҳасая амалӣ шудани ҳадафиро, ки барои он дар рӯи замин дубора таҷассум ёфта буд, дид. Шӯълаи пинҳоншудаи хокистар, ки муддати тӯлонӣ медурахшид, имконияти фӯрӯзон шуданро пайдо кард. Фармони илоҳӣ, ки берун аз нигоҳи инсонҳо қарор дорад, ба таври асроромез амал мекунад, то ҳама чизро дар вақти муносиб ба зоҳири зоҳирӣ барорад. Ӯ бо бузургии худ вохӯрд. гуру, Бабажи, дар наздикии Ранихет ва аз ҷониби ӯ ба *Крия Ёга оғоз карда шудааст*.

Ин рӯйдоди муборак танҳо бо ӯ рӯй надод; ин як лаҳзаи хушбахтона барои тамоми инсоният буд, ки бисёре аз онҳо баъдтар имтиёзи гирифтани тӯҳфаи бедоркунандаи рӯҳи *Крияро гирифтанд* . Санъати олии гумшуда ё кайҳо нопадидшудаи йога боз рӯшан мешуд. Бисёре аз мардон ва занони ташнаи рӯҳонӣ дар ниҳоят роҳи худро ба обҳои хуноки *Крия Йога ёфтанд* . Ҳамон тавре ки дар ривояти ҳиндуҳо, ки дар он Модар Ганг оби илоҳии худро ба Бҳагират, парастори хушкшуда, пешниҳод мекунад, ҳамин тавр сели осмонии *Крия* аз мавзеъҳои пинҳонии Ҳимолой ба ҷойҳои чанголудзадаи одамон ғелид.

.....

А вабо қурбонӣ аст аксар вақт оқилона ва пурра бошууруна рост боло ба :32-2

.лаҳза аз марг. 32-3: Худои марг

Ба маънои аслӣ, :32-4

"Олий ҷон." 32-5: Ҳастӣ

.18:23-32

Шри , як префикс маъно «муқаддас», аст замимашуда (умуман ду маротиба ё се маротиба) ба номҳо аз :32-6

.бузург ҳиндӣ муаллимон

Яке аз сегонаи Худой - Брахма, Вишну, Шива - ки кори умумичаҳони онҳо мутаносибан кори :32-7
офариниш, нигоҳдорӣ ва нобудшавӣ-барқарорсозӣ аст. Шива (баъзан Шива навишта мешавад), ки дар асотири
ҳамчун Худованди Радкунандагон муаррифӣ мешавад. пайдо мешавад дар рӯёҳо ба Ё мухлисон дар зери
.гуногун ҷанбаҳо, чунин мисли Маҳадева, мӯйҳои ғафс Зоҳид ва Натараҷа, раққосаи кайҳонӣ

БОБ: 33

Бобҷӣ, Дар Йоги-Масеҳ Аз Муосир Ҳиндустон

Кӯҳҳои шимолии Ҳимолой дар наздикии Бадринараян то ҳол аз ҳузури зиндаи Бобҷӣ, устои Лаҳирӣ Махасая, баракат ёфтаанд. Устои танҳо шакли ҷисмонии худро асрҳо, шояд ҳазорсолаҳо нигоҳ доштааст. Бобҷии бемарг аватара аст . *Ин калимаи санскритӣ маънои "фуруд омадан"-ро дорад; решаҳои он ава , "поён" ва три , "гузаштан" мебошанд . Дар навиштаҳои ҳиндӯӣ, аватара маънои фуруд омадани Илоҳиёт ба ҷисмро дорад.*

«Ҳолати рӯҳонии Бобҷӣ аз фаҳмиши инсон берун аст», - ба ман фаҳмонд Шри Юктесвар. «Биниши пасти одамон наметавонад ба ситораи трансценденталии ӯ ворид шавад. Ҳатто кӯшиши тасаввур кардани дастоварди аватар беҳуда аст. Ин тасаввурнопазир аст».

Упанишадҳо ҳар як марҳилаи пешрафти рӯҳониро бодикқат тасниф кардаанд. *Сиддха* ("мавҷуди комил") аз ҳолати *чиванмукта* ("озодшуда ҳангоми зиндагӣ") ба ҳолати ... гузаштааст. *парамукта* («озодии бениҳоят» - қудрати пурра бар марг); охирин аз марг комилан раҳо *шудааст* қудрати майяҳо ва даври дубораи он. Аз ин рӯ, *парамукта* кам ба ҷисми ҷисмонӣ бармегардад; агар *ӯ* ин корро кунад, *ӯ* аватар аст, василаи аз ҷониби илоҳӣ таъиншудаи баракатҳои фавқуттабӣ дар ҷаҳон.

Як аватар аст беобъект ба универсали иқтисод; *ӯ* ҳолис бадан, намоён мисли як рӯшноӣ тасвир, аст озод

аз ҳар гуна қарз ба табиат. Нигоҳи тасодуфӣ метавонад дар шакли аватар чизе ғайриоддӣ набинад, аммо он соя намеандозад ва ягон изи замин намегузорад. Инҳо далелҳои рамзии зоҳирии набудани торикӣ ва ғуломии моддӣ дар дарун мебошанд. Танҳо чунин одами худой ҳақиқати паси онро медонад. нисбии ҳаёт ва марг. Умари Хайём, ки хеле нодуруст фаҳмида мешуд, дар китоби бепоёни худ, *Рубоӣёт*, дар бораи ин марди озодшуда сурудааст :

«Эй Моҳи шодмонии ман, ки намедонад хомӯш шавад, Моҳи осмон боз тулӯ мекунад; Баъд аз ин чанд бор тулӯ мекунад, ки вай аз ин боғ паси ман беҳуда менигарад!»

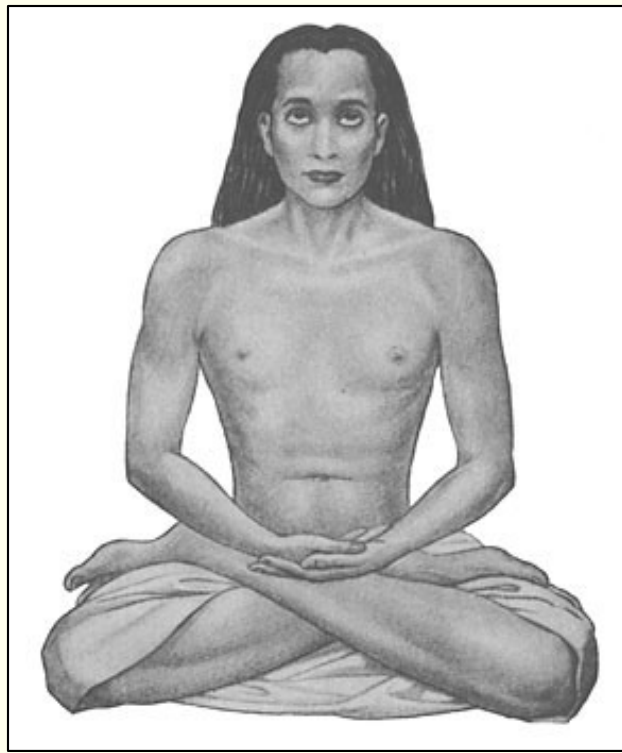
«Моҳи лаззат» Худост, Қутби абадӣ, ҳеҷ гоҳ беохир. «Моҳи осмон» коиноти зоҳирӣ аст, ки ба қонуни такрори даврӣ баста шудааст. Занҷирҳои онро фолбини форсӣ тавассути худшиносии худ абадан барҳам дода буд. «Баъд аз ин чӣ қадар вай бархоста... ба ман нигоҳ мекунад - беҳуда!» Чӣ ноумедии ҷустуҷӯи коиноти пур аз изтироб барои як нодидаи мутлақ!

Масеҳ озодии худро бо роҳи дигар изҳор кард: «Ва як китобдон назди Ё омада, гуфт: «Эй Устод, ман ҳар чое ки равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард». Ва Исо ба ӯ гуфт: «Рӯбоҳон лона ва паррандагони осмон лона доранд; аммо Писари Одам чое надорад, ки сарашро гузорад». **33-1**

Фаровон бо ҳузури ҳамаҷониба, метавонист Масеҳ ҳақиқатан будан пайравӣ кард ба истисноии дар ҳамаҷониба Рӯҳ?

Кришна, Рама, Буддо ва Патанҷалӣ аз ҷумлаи аватарҳои қадимии Ҳиндустон буданд. Адабиёти назарраси шеърӣ дар забони томиӣ дар атрофи Агастя, аватаре дар ҷануби Ҳиндустон, ба вучуд омадааст. Ё дар тӯли асрҳои пеш аз давраи масеҳӣ ва баъд аз он мӯъҷизаҳои зиёде нишон додааст ва то имрӯз шакли ҷисмонии худро нигоҳ доштааст.

Рисолати Бобочӣ дар Ҳиндустон кумак ба пайғамбарон дар иҷрои рисолатҳои махсуси онҳо буд. Ҳамин тариқ, ӯ барои таснифи *Маҳаватар* (Аватари Бузург) мувофиқи китоби муқаддас аст. Ё изҳор доштааст, ки ба Шанкара, асосгузори қадимии Ордени Свами, ва ба Кабир, авлиёи машҳури асримиёнагӣ, ибтидои йога додааст. Шогирди асосии ӯ дар асри нӯздаҳум, чунон ки мо медонем, Лаҳирӣ Маҳасая буд. эҳёгари санъати гумшудаи *Крия*.

БОБОЌЇ, ТЕ МАҲАВАТОР

Гуру аз Лаҳирӣ Махасая

Ман доштан кӯмак кард як рассом ба кашидан як дуруст монандӣ аз бузург Йоги-Масеҳ аз муосир Ҳиндустон.

Маҳаватар пайваста бо Масеҳ дар муошират аст; онҳо якҷоя ларзишҳои наҷотро мефиристанд ва техникаи рӯҳонии наҷотро барои ин аср тарҳрезӣ кардаанд. Кори ин ду устои пурра равшан - яке бо бадан ва дигаре бе он - ин аст, ки миллатҳоро барои тарк кардани ҷангҳои худкушӣ, нафратҳои наҷодӣ, фирқагароии динӣ ва бадии бумерангҳои моддӣ илҳом бахшанд. Бобоҷӣ аз тамоюли замони муосир, бахусус аз таъсир ва мураккабии тамаддуни Ғарб, хуб огоҳ аст ва зарурати паҳн кардани озодиҳои худии йогаро баробар дар Ғарб ва Шарқ дарк мекунад.

Ин ки ба Бобоҷӣ ягон истиноди таърихӣ вучуд надорад, моро ба ҳайрат намеорад. Ин устои бузург дар ягон аср ошкоро зоҳир нашудааст; дурахши нодурусти таблиғот дар нақшаҳои ҳазорсолаи ӯ ҷой надорад. Мисли Офаридгор, ягона қудрат, вале хомӯш, Бобоҷӣ дар як норавшании хоксорона кор мекунад.

Пайғамбарони бузурге мисли Масеҳ ва Кришна барои ҳадафи мушаххас ва аҷиб ба замин меоянд; онҳо ҳамин ки ин кор анҷом ёфт, мераванд. Аватарҳои дигар, ба монанди Бобаҷӣ, корро анҷом медиҳанд, ки бештар ба пешрафти сусти эволюсионии инсон дар тӯли асрҳо нисбат ба ягон рӯйдоди барҷастаи таърих нигаронанд. Чунин устодон ҳамеша худро аз нигоҳи дағалонаи мардум пинҳон мекунанд ва қудрати ноаён шуданро доранд. Аз ин сабабҳо ва азбаски онҳо одатан ба шогирдонашон дастур медиҳанд, ки дар бораи онҳо хомӯш

бошанд, як қатор шахсиятҳои бузурги рӯхонӣ номаълум боқӣ мемонанд. Ман дар ин саҳифаҳо дар бораи Бобочӣ танҳо як ишора аз ҳаёти ӯ медиҳам - танҳо чанд далеле, ки ӯ онҳоро барои паҳн кардани оммавӣ муносиб ва муфид мешуморад.

Не маҳдудкунанда далелҳо дар бораи Бобочӣ оила ё зодгоҳ, азиз ба солноманавис дил, доштан ҳамеша буд

кашф карда шуд. Суханрони ӯ одатан бо забони ҳиндӣ аст, аммо бо ҳар забон ба осонӣ сӯҳбат мекунад. Ё номи оддии Бобочӣ (падари мӯхтарам)-ро қабул кардааст; дигар унвонҳои эҳтироме, ки шогирдони Лаҳирӣ Маҳасаё ба ӯ додаанд, инҳоянд: Маҳамунӣ Бобочӣ Маҳача (авлиёи олии экстатикӣ), Маҳа Ёогӣ (бузургтарин ёогҳо), Трамбак Бобо ва Шива Бобо (унвонҳои аватарҳои Шива). Оё муҳим аст, ки мо номи падарии устои аз замин озодшударо намедонем?

Лаҳирӣ Маҳасая гуфт: «Ҳар вақте ки касе номи Бобочиро бо эҳтиром ба забон меорад, он диндор фаври баракати рӯҳониро ба худ ҷалб мекунад».

Гуруи бемарг дар баданаш аломатҳои пирӣ надорад; ба назар чунин мерасад, ки ӯ ҷавони бисту панҷсола аст. Ҷисми зебо ва қавӣ ва пӯсти сафед, ки қомат ва қади миёна дорад, аз Бобочӣ дурахши намоён медурахшад. Чашмони ӯ торик, ором ва нарманданд; мӯи дароз ва дурахшони ӯ ранги мисӣ дорад. Як далели хеле аҷиб ин аст, ки Бобочӣ ба шогирдаш Лаҳирӣ Маҳасая шабоҳати бениҳоят дақиқ дорад. Шабехӣ он қадар таъсирбахш аст, ки дар солҳои баъдии ҳаёташ, Лаҳирӣ Маҳасая метавонист падари Бобочӣ бошад.

Свами Кебаламанда ман муқаддас санскритӣ муаллим, сарфшуда баъзе вақт бо Бобачӣ дар Ҳимолой.

«Устои беҳамто бо гурӯҳи худ дар кӯҳҳо аз як ҷой ба ҷои дигар ҳаракат мекунад», - гуфт Кебаламанда ба ман. «Гурӯҳи хурди ӯ ду шогирди хеле пешрафтаи амрикоиро дар бар мегирад. Пас аз он ки Бобачӣ муддате дар як маҳал буд, мегӯяд: «*Дера данда утҳао*». («Биёед урдугоҳ ва асои худро бардорем.») Ё *дандаи рамзӣ* (асои бамбук)-ро мебарад. Суханони ӯ сигнали ҳаракат бо гурӯҳи худ фавран ба ҷои дигар мебошанд. Ё на ҳамеша ин усули сафари астралиро истифода мебарад; баъзан ӯ пиёда аз қулла ба қулла меравад.

"Бабаджиро дигарон танҳо вақте дида ё шинохта метавонанд, ки ҳудаш меҳаҳад. Маълум аст, ки ӯ..." дар шаклҳои каме фарқкунанда барои мухлисони гуногун зоҳир мешуд - баъзан бе риш ва мӯйлаб ва баъзан бо онҳо. Азбаски бадани нопусидаи ӯ ба ҳӯрок ниёз надорад, устод кам ҳӯрок меҳӯрад. Ҳамчун эҳтироми иҷтимоӣ ба шогирдони меҳмон, ӯ гоҳ-гоҳ мева ё биринҷро, ки дар шир ва равшани тоза пухта мешавад, қабул мекунад.

«Ду ҳодисаи аҷибӣ ҳаёти Бобачӣ ба ман маълум аст», - идома дод Кебаламанда. «Шогирдони ӯ як шаб дар атрофи оташи бузург нишаста буданд, ки барои маросими муқаддаси ведикӣ месӯхт. Устод ногаҳон ҷӯби сӯхтаро гирифт ва ба китфи луч челае, ки дар наздикии оташ буд, сабук зад.

"Чаноб, Чӣ хел бераҳм! Лаҳирӣ Маҳасая, Ташкили Тандурусти Чаҳон буд ҳозир, сохташуда ин эътироз.

«Оё ту мехостӣ, ки ўро дар пеши чашмонат, мувофиқи ҳукми кармаи гузаштааш, сӯхта хокистар гардонида бинад?»

«Бо ин суҳанон Бобоҷӣ дасти шифобахши худро ба китфи вайроншудаи чела гузошт. «Ман имшаб туро аз марги дарднок раҳо кардам. Қонуни карма бо ранҷу азоби сабуки ту бо оташ қонеъ карда шуд».

"Дар як мавриди дигар, доираи муқаддаси Бобочӣ аз омадани як бегона ҳалалдор шуд. Ў бо маҳорати ҳайратангез ба теппаи қариб дастнорас дар наздикии урдугоҳи устод баромада буд."

«Чаноб, шумо бояд Бобочии бузург бошед». Чехраи мард аз эҳтироми беандоза дурахшид. «Моҳҳо боз ман шуморо дар байни ин сангҳои душвор беист ҷустуҷӯ мекунам. Аз шумо илтимос мекунам, ки маро шогирдӣ қабул кунед».

"Кай бузург гуру сохташуда не вокуниш, мард нўгтез ба санглох фосила дар ӯ пойҳо."

«Агар маро рад кунӣ, ман аз ин кўҳ меҷаҳам. Агар ман роҳнамоии Туро ба сӯи Илоҳӣ ба даст наорам, ҳаёт дигар арзише надорад».

«Пас ҷаҳида рав,» гуфт Бобочӣ беэҳсос. «Ман наметавонам туро дар ҳолати кунунии рушдат қабул кунам.»

"Мард фавран худро аз болои кўҳ партофт. Бобочӣ ба шогирдони ҳайратзада дастур дод, ки ҷасади бегонро биёранд. Вақте ки онҳо бо ҷисми вайроншуда баргаштанд, устод дасти илоҳии худро бар мурда гузошт. Инак, ӯ чашмонашро кушод ва бо фурӯтанӣ дар назди қудрати қодир сачда кард."

«Шумо акнун барои шогирдӣ омодаед». Бобочӣ бо меҳр ба челаи эҳёшудааш хандид. «Шумо бо ҷасорат аз имтиҳони душвор гузаштед. Марг дигар ба шумо нахоҳад расид; акнун шумо яке аз рамаи бефаноӣ мо ҳастед». Сипас ӯ суҳанони маъмулии худро дар бораи рафтан гуфт: «*Дера данда утҳао*» ; тамоми гурӯҳ аз кўҳ нопадид шуданд.

Аватар дар Рӯҳи ҳамаҷой зиндагӣ мекунад; барои ӯ масофае, ки баръакс ба мураббаъ аст, вучуд надорад. Аз ин рӯ, танҳо як сабаб метавонад Бобачиро барои нигоҳ доштани шакли ҷисмонии худ аз аср ба аср ангеza диҳад: хоҳиши пешниҳод кардани башарият бо мисоли мушаххаси имкониятҳои худ. Агар инсон ҳеҷ гоҳ дар ҷисм Илоҳиятро надида бошад, ӯ зери фишори васвасои вазнини маймунӣ мемонад, ки наметавонад аз ҷондорӣ худ болотар равад.

Исо аз ибтидо пайдарпайии ҳаёти худро медонист; ӯ ҳар як ҳодисаро на барои ҳудаш, на аз рӯи ягон маҷбурияти кармавӣ, балки танҳо барои болоравии инсонии мутафаккир аз сар гузаронд. Чор хабарнигори ӯ - шогирдон - Матто, Марқӯс, Луқа ва Юҳанно - ин драмаи бебаҳоро барои манфиати наслҳои баъдӣ сабт карданд.

Барои Бобочӣ, инчунин, Он ҷо аст не нисбият аз гузашта, ҳозир, оянда; аз оғоз ӯ дорад ҳама марҳилаҳои ҳаёти худро медонист. Бо вучуди ин, бо мутобиқ шудан ба фаҳмиши маҳдуди одамон, ӯ бисёр намоишҳои ҳаёти илоҳии худро дар ҳузури як ё якчанд шохид иҷро кардааст. Ҳамин тавр, вақте ки Бобачӣ вақти

кофӣ барои эълон кардани имконияти бефаноӣ будани ҷисмониро дошт, шогирди Лаҳирӣ Маҳасая ҳозир буд. Ӯ ин ваъдаро дар назди Рам Гопал Музумдар гуфт, то ки он ниҳоят бо илҳоми дигар дилҳои ҷӯянда машҳур шавад. Бузургон суҳанони худро мегӯянд ва дар ҷараёни зоҳиран табиӣ иштирок мекунанд, танҳо барои некӯахлоқии инсон, чунон ки Масеҳ гуфтааст: «Падар... Ман медонистам, ки Ту ҳамеша маро мешунавӣ; аммо *ба хоҳири мардуме, ки дар он ҷо истодаанд, ман инро гуфтам*, то онҳо бовар кунанд, ки Ту маро фиристодаӣ». **33-2** Дар давоми

боздиди ман ба Ранбайпур бо Рам Гопал, "авлиёи беҳоб", **33-3** ӯ достони аҷиби аввалин вохӯрии худро бо Бобочӣ нақл кард.

«Ман баъзан ғори танҳоямро тарк мекардам, то дар Бенарес дар назди пойҳои Лаҳирӣ Маҳасая нишинам», - гуфт Рам Гопал ба ман. «Як шаб, вақте ки ман дар байни гурӯҳе аз шогирдонаш хомӯшона мулоҳиза мекардам, устод як дархости ғайриҷашмдошт кард.

"Рам Гопал, ӯ гуфт, рав дар як бор ба Дасасамед оббозӣ кардан *ғат*."

"Ман ба зудӣ ба ҷои хилват расидам. Шаб бо нури моҳтоб ва ситорагони дурахшон равшан буд. Пас аз он ки ман муддате дар хомӯшии сабр нишастам, таваҷҷӯҳи маро ба як лавҳаи бузурги сангӣ дар наздикии пойҳоям ҷалб кард. Он оҳиста-оҳиста боло рафт ва ғори зеризаминиро ошкор кард. Вақте ки санг бо тарзи номаълум мувозинат нигоҳ дошт, шакли пардаи як зани ҷавон ва бениҳоят зебо аз ғор ба осмон парида шуд. Вай бо ҳалои нарм ихота шуда, оҳиста-оҳиста пеши ман фуруд омад ва бечунбон истод, дар ҳолати ботинии экстазӣ ғарқ шуда буд. Ниҳоят, вай чунбид ва нарм сухан гуфт.

"Ман Матажи ҳастам, **33-4** хоҳари Бобочӣ. Ман аз ӯ ва инчунин Лаҳирӣ Маҳасая хоҳиш кардам, ки имшаб барои муҳокимаи масъалаи муҳим ба ғори ман биёянд.

«Нури туманнок зуд бар болои Ганг шино мекард; дурахши аҷиб дар обҳои ношафтоф инъикос меёфт. Он наздиктар ва наздиктар мешуд, то он даме ки бо як дурахши ҷашмгир пайдо шуд». паҳлӯи Матажӣ ва фавран ба шакли инсонии Лаҳири Маҳасая табдил ёфт. Ӯ бо фурутанӣ дар назди пойҳои зани муқаддас таъзим кард.

"Пеш аз он ки ман аз ҳайратам ба худ биёям, боз ҳам бештар дар ҳайрат мондам, ки тӯдаи нури пурасрорро, ки дар осмон сайр мекард, мидидам. Гирдоби оташин бо суръати баланд ба гурӯҳи мо наздик шуд ва худро ба бадани ҷавони зебоне табдил дод, ки ман фавран фаҳмидам, ки Бобочӣ аст. Ӯ ба Лаҳирӣ Маҳасая монанд буд, ягона фарқият дар он буд, ки Бобочӣ хеле ҷавонтар ба назар мерасид ва мӯйҳои дароз ва дурахшон дошт."

"Лаҳирӣ Маҳасая, Матажӣ ва ман дар пой гуру зонаи зада будем. Ҳангоми ламс кардани бадани илоҳии ӯ, эҳсоси фазой ва ҷалоли зебоӣ ҳар як нӯги вучуди маро ба ҳаяҷон овард."

«Хоҳари муборак, — гуфт Бобочӣ, — ман қасд дорам, ки шакли худро аз даст диҳам ва ба Ҷараёни Беохир ғӯта занам.»

«Ман аллакай нақшаи шуморо дидам, оғои азиз. Ман мехостам имшаб дар ин бора бо шумо муҳокима кунам. Чаро шумо бояд баданатонро тарк кунед?» Зани шукӯҳманд бо илтиҷо ба ӯ нигарист.

"Чӣ аст фарқият агар Ман пӯшидан як намоён ё ноаён мавҷ дар уқёнус аз ман Рӯҳ?

"Матадҷи бо як лаҳзаи аҷиби ҳазлу шӯҳӣ ҷавоб дод: "Гурӯҳи бечон, агар фарқе надошта бошад, лутфан ҳеҷ гоҳ шакли худро аз даст надихед." **33-5**

"Бошад он пас,' Бобачӣ гуфт ботантана. Ман ирода ҳаргиз тарк кардан ман ҷисмонӣ бадан. Он ирода ҳамеша боқӣ мондан намоён

ба шумораи ками одамон дар ин замин. Худованд хоҳиши Худо тавассути лабони ту баён кардааст.

«Ҳангоме ки ман бо ҳайрат ба сӯҳбати байни ин махлуқоти волои худ гӯш медодам, устои бузург бо ишораи меҳрубона ба ман рӯй овард.»

«Натарс, Рам Гопал, — гуфт ӯ, — ту хушбахтӣ, ки шоҳиди ин ваъдаи ҷовидонӣ ҳастӣ».

"Ҳангоме ки оҳанги ширини овози Бобочӣ пажмурда шуд, шакли ӯ ва Лаҳири Маҳасая оҳиста-оҳиста баланд шуда, аз болои Ганг ба қафо ҳаракат карданд. Як ғулғулаи нури дурахшон баданҳои онҳоро иҳота кард, вақте ки онҳо дар осмони шаб нопадид шуданд. Қолаби Матажӣ ба ғор шино карда, поён фаромад; санг... плита худ аз худ пӯшида шуд, гӯё бо фишанги ноаён кор мекунад.

"Бо илҳоми бепоён, ман ба хонаи Лаҳирӣ Маҳасая баргаштам. Вақте ки ман субҳи барвақт дар назди ӯ таъзим кардам, устодам бо фаҳмиш ба ман табассум кард."

«Ман барои ту хурсандам, Рам Гопал», - гуфт ӯ. «Орзуи вохӯрӣ бо Бобачӣ ва Матажӣ, ки шумо борҳо ба ман изҳор карда будед, ниҳоят иҷрои муқаддасро пайдо кард».

«Ҳамсафарони ман ба ман гуфтанд, ки Лаҳирӣ Маҳасая аз аввали шом гузашта инҷониб аз минбари худ наҷунбидааст.»

«Ӯ баъд аз он ки ту ба *ғатаи Дасасамед рафтӣ, дар бораи бефаноӣ як суҳанронии аҷиб кард*», — гуфт яке аз челаҳо ба ман. Бори аввал ман ҳақиқати оятҳои Китоби Муқаддасро пурра дарк кардам, ки дар онҳо гуфта мешавад, ки марди худшинос метавонад дар як вақт дар ду ҷиҳа бадан дар ҷойҳои гуногун пайдо шавад.

«Лаҳирӣ Маҳасая баъдтар ба ман бисёр нуктаҳои метафизикиро дар бораи нақшаи пинҳонии илоҳӣ барои ин замин фаҳмонд», - хулоса кард Рам Гопал. «Бабадӣ аз ҷониби Худо интиҳоб шудааст, то дар тӯли ин давраи мушаххаси ҷаҳонӣ дар баданаш бимонад. Асрҳо меоянд ва мераванд - ҳоло ҳам устои бемарг, **33-6** бо тамошои драмаи асрҳо, дар ин сахнаи заминӣ ҳозир хоҳанд буд."

Боб 33 Эзоҳҳо

33-3 : Дар ҳамаҷо мавҷуд ёга Ташкили Тандурустии Ҷаҳон мушоҳидашуда ки Ман ноком ба камон пеш аз Таракесвар зиёратгоҳ (боб 13).

33-4 : "Муқаддас Модар." Матаҷи инчунин дорад зиндагӣ кардааст тавассути асрҳо; вай аст қариб мисли дур пешрафта рӯҳан мисли вай бародар. Вай дар ғори зеризаминии пинҳон дар наздикии *ғати Дасасамед дар ҳолати шодӣ қарор дорад* .

33-5 : Ин ҳодиса хотиррасон мекунад як аз Фалес Дар бузург Юнонӣ файласуф таълим дода шудааст ки Он ҷо буд не фарқият байни ҳаёт ва марг. «Пас, чаро, — пурсид мунаққид, — шумо намемиред?» «Зеро, — ҷавоб дод Фалес, — ин ҳеҷ фарқе надорад».

33-6 : "Ба ростӣ, ба ростӣ, Ман гуфтан ба ту, Агар як мард нигоҳ доштан ман гуфтан (мондан бечунучаро дар Масех Ҳушёрӣ), ӯ бояд

БОБ: 34

Маводноксозӣ А Қаср Дар Дар Ҳимолой

"Аввалин воҳӯрии Бобочӣ бо Лаҳирӣ Маҳасая як достони ҷолиб аст ва яке аз чандин воҳӯриҳое аст, ки ба мо нигоҳи муфасссали гуруи бемаргро медиҳад."

Ин суҳанон муқаддимаи Свами Кебалананда ба як ҳикояи аҷибе буданд. Бори аввал, вақте ки ӯ онро нақл кард, ман воқеан ҷоду шудам. Дар бисёр мавридҳои дигар ман муаллими нарми санскрити худро водор кардам, ки ин ҳикояро такрор кунад, ки баъдтар Шри Юктесвар онро қариб бо ҳамон суҳанон ба ман нақл кард. Ҳардуи ин шогирдони Лаҳирӣ Маҳасая ин ҳикояи аҷибро мустақиман аз лабони устои худ шунида буданд.

«Аввалин воҳӯрии ман бо Бобочӣ дар соли сию сеюми таҳсилам сураи гирифт», — гуфта буд Лаҳирӣ Маҳасая. «Тираномии соли 1861 ман дар Данапур ҳамчун муҳосиби давлатӣ дар Департаменти муҳандисии ҳарбӣ кор мекардам. Як субҳ мудирӣ идора маро даъват кард.

«Лоҳирӣ, — гуфт ӯ, — аз идораи асосии мо телеграмма омад. Шумо бояд ба Ранихет, ки дар он ҷо пости артиши **34-1 ҷойгир аст, интиқол дода шавед**». ҳоло таъсис дода мешавад.

"Бо як хизматгор, ман ба сафари 500-милӣ баромадам. Бо асп ва аробача сафар карда, мо дар сӣ рӯз ба мавзеи Ҳимолой дар Ранихет расидем. **34-2**

"Вазифаҳои кории ман душвор набуданд; ман тавонистам соатҳои зиёдеро дар тепаҳои боҳашамат сайругашт кунам. Овозае ба ман расид, ки авлиёи бузург ин минтақаро бо ҳузури худ баракат додаанд; ман хоҳиши саҳти дидани онҳоро ҳис кардам. Дар як рӯзи аввали нисфирӯзӣ, ҳангоми саргардонӣ, ман аз шунидани овози дуре, ки номи маро меҳонад, ҳайрон шудам. Ман ба болоравии пурқувватам дар кӯҳи Дронгири идома додам. Ногаҳон як нороҳатӣ маро аз фикри он ки шояд пеш аз фаро расидани торикӣ аз болои ҷангал қадамҳои

худро баргардонида натавонам, фаро гирифт."

"Ниҳоят ман ба як майдони хурде расидам, ки паҳлӯҳояш пур аз ғорҳо буданд. Дар яке аз теппаҳои санглох ҷавонмарди хандон истода, дасташро барои истиқбол дароз кард. Ман бо ҳайрат мушоҳида кардам, ки ба ғайр аз мӯйҳои ранги мисии $\bar{y}$, $\bar{y}$ ба ман хеле монанд аст."

"Лоҳирӣ, ту доштан биё! Дар авлиё мурочиат карда шуд ман бо меҳру муҳаббат дар Ҳиндӣ. Истироҳат кунад Ин ҷо дар ин ғор Он

буд Ман Ташкили Тандурустии Ҷаҳон даъватшуда ту.'

"Ман ворид шуд як тозаву озода хурд ғор ки дар бар гирифташуда якчанд пашмин кӯрпаҳо ва як чанд *камандулус* (гадой кардан косаҳо).

"Лоҳирӣ, кардан ту дар хотир доштан ки нишаст?" Дар йога нӯгтез ба як печондашуда кӯрпа дар як гӯша

— Не, ҷаноб. — Аз аҷибу ғарибии саргузаштам каме ҳайрон шуда, илова кардам: — Ман бояд ҳоло, пеш аз фаро расидани шаб, равам. Субҳ дар идораам кор дорам.

«Авлиёи пурасрор бо забони англисӣ ҷавоб дод: «Дафтарро барои шумо оварданд, на барои шумо барои идора».

«Ман ҳайрон шудам, ки ин зоҳиди ҷангал на танҳо бояд ба забони англисӣ гап занад, балки суҳанони Масеҳро низ бо ибораи дигар баён кунад.» **34-3**

«Мебинам, ки телеграммаам эътибор пайдо кард.» Изҳороти йог барои ман нофаҳмо буд; ман маънои ӯро пурсидам.

"Ман муроҷиат кардан ба телеграмма ки даъватшуда ту ба инҳо ҷудошуда қисмҳо. Он буд Ман Ташкили Тандурустии Ҷаҳон хомӯшона ба зеҳни афсари боломақоми худ пешниҳод кард, ки шуморо ба Ранихет интиқол диҳанд. Вақте ки инсон ягонагии худро бо башарият эҳсос мекунад, ҳамаи ақлҳо ба истгоҳҳои интиқолдиҳанда табдил меёбанд, ки тавассути онҳо ӯ метавонад дар онҳо кор кунад. «Вой». Ӯ бо нармӣ илова кард: «Лоҳирӣ, албатта ин ғор ба ту шинос аст?»

«Ҳангоме ки ман хомӯшии ҳайронро нигоҳ доштам, авлиё наздик шуд ва ба ман нарм зад». пешонӣ. Бо ламси ҷодугарии ӯ ҷараёни аҷибе аз майнаам гузашт ва хотираҳои ширини тухмии ҳаёти қаблаамро раҳо кард.

«Ман дар ёд дорам!» Овозам аз гиряҳои шодмонӣ нимгир шуда буд. «Ту устоди ман Бобочӣ ҳастӣ, ки ҳамеша ба ман тааллуқ дошт! Саҳнаҳои гузашта дар зеҳнам равшан пайдо мешаванд; дар ин ғор ман солҳои зиёди охирин таҷассуми худро гузаронидам!» Вақте ки хотираҳои ногуфта маро фаро гирифтанд, ман бо ашк пойҳои устодамро ба оғӯш гирифтам.

«Беш аз се даҳсола ман туро дар ин ҷо интизор будам - мунтазири бозгашти ту ба назди ман будам!» — овози Бобочӣ аз муҳаббати осмонӣ садо дод. «Ту лағжида, дар мавҷҳои пурталотуми дарё нопадид шудӣ». ҳаёти пас аз марг. Ҷӯбчаи ҷодугарии кармаи ту ба ту расид ва ту рафтӣ! Гарчанде ки ту маро аз назар дур кардӣ, ман ҳеҷ гоҳ туро аз назар дур накардам! Ман туро аз болои баҳри дурахшони астралӣ, ки дар он фариштагони пурчалол шино мекунанд,

таъқиб кардам. Дар торикӣ, тӯфон, нооромӣҳо ва рӯшноӣ ман туро пайравӣ кардам, мисли паррандаи модаре, ки бачаҳои худро посбонӣ мекард. Вақте ки ту мӯҳлати инсонии ҳаёти батни худро сипарӣ кардӣ ва кӯдаке ба дунё омадӣ, чашмам ҳамеша ба ту буд. Вақте ки ту дар кӯдакиат шакли хурди худро дар позаи лотос дар зери регҳои Надя пӯшондӣ, ман ноаён ҳозир будам! Бо сабр, моҳ ба моҳ, сол ба сол, ман туро посбонӣ мекардам ва интизори ин рӯзи комил будам. Акнун ту бо ман ҳастӣ! Инак, ин ғори ту аст, ки аз қадим дӯстдоштаат аст! Ман онро ҳамеша тоза ва барои ту омода нигоҳ доштаам. Ин аст кӯрпаи муқаддаси ту, ки ту ҳар рӯз дар он ҷо менишастӣ, то дили васеъшавандаи худро бо Худо пур кунӣ! Инак, косаи ту, ки аз он ту борҳо аз шираи тайёркардаи ман менӯшидӣ! Бубин, ки чӣ тавр ман косаи мисинро дурахшон нигоҳ доштаам,

ки ту метавонад нӯшоки боз аз он ҷо! Ман худ, кардан ту ҳоло фаҳмидӣ?

«'Устои ман, чӣ гӯям?' бо шикастагӣ пичиррос задам. «Дар кучо касе дар бораи чунин муҳаббати бемаром шунидааст?» Ман муддати тӯлонӣ ва бо шавқ ба ганҷи абадии худ, устои худ дар зиндагӣ ва марг нигоҳ кардам.

«Лоҳирӣ, ту ба покшавӣ ниёз дорӣ. Равғанро дар ин коса бинӯш ва дар лаби дарё дароз каш». Ман бо табассуми зуд ва хотирмон хиради амалии Бобоҷӣ ҳамеша дар мадди назар будам.

«Ман ба дастуроти ӯ итоат кардам. Гарчанде ки шаби яхбастаи Ҳимолой поён мерафт, гармии тасаллибахш, нури ботинӣ дар ҳар як ҳуҷайраи баданам набзидан гирифт. Ман дар ҳайрат мондам. Оё рағфани номаълум гармии кайҳонӣ дошт?

"Шамолҳои талх дар торикӣ маро фаро гирифта, як мушкilotи шадидро фарёд мезаданд. Мавҷҳои сарди дарёи Гогаш гоҳ-гоҳе аз болои баданам, ки дар соҳили санглох дароз шуда буд, мегузаштанд. Палангҳо дар наздикӣ ғур-ғур мекарданд, аммо дилам аз тарс холӣ буд; қувваи нурафшоне, ки дар ман ба вучуд омада буд, кафолати ҳимояи бебозгаштро медод. Чанд соат зуд гузашт; хотираҳо пажмурда шуданд. ҳаёти дигар худро ба намунаи дурахшони кунунии воҳурӣ бо гуруи илоҳии ман бофтаанд.

«Андешаҳои танҳои маро садои наздикшавии қадамҳо ҳалалдор кард. Дар торикӣ, дасти марде маро нармӣ ба по хезонд ва ба ман либоси хушк дод.»

"'Биё, бародар,' ман ҳамроҳ гуфт. 'Он устод интизор аст ту.'

"Ӯ роҳро аз байни ҷангал пеш бурд. Шаби ғамангез ногаҳон аз дурӣ бо равшании доимӣ равшан шуд."

"Метавонад ки будан тулӯи офтоб? Ман пурсид. Албатта тамоми шаб дорад не гузашт?

«Соат нисфи шаб аст». Роҳбалади ман оҳиста хандид. «Нури он ҷо дурахши қасри тиллоӣ аст, ки имшаб аз ҷониби Бобоҷии беҳамто дар ин ҷо ба вучуд омадааст. Дар гузаштаи хира, шумо як бор хоҳиши лаззат бурдан аз зебоиҳои қасро баён карда будед. Ҳоло устои мо хоҳиши шуморо қонеъ мекунад ва бо ин васила шуморо аз занҷирҳои карма озод мекунад». **34-4** Ӯ афзуд: «Қасри боҳашамат имшаб макони оғози шумо ба *Крия Йога хоҳад буд*. Ҳамаи бародарони шумо дар ин ҷо бо як истиқболи гарм ҳамроҳ мешаванд ва аз охири бадарғаи тӯлонии шумо шодӣ мекунанд. Инак!»

«Қасри бузурге аз тиллои дурахшон дар пеши мо истода буд. Он бо ҷавоҳироти бешумор оро дода шуда, дар миёни боғҳои зебоманзар ҷойгир шуда, манзараи

бузургии беҳамторо пешкаш мекард. Авлиёи чеҳраи фариштагон дар назди дарвозаҳои дурахшон, ки аз дурахши ёқут нимсурх шуда буданд, истода буданд. Дар аркҳои ороишӣ алмосҳо, марворидҳо, ёқутҳо ва зумуррадҳои андоза ва дурахши калон ҷойгир карда шуда буданд.

«Ман аз паси ҳамроҳам ба толори фарохи зиёфат рафтам. Бӯи бухур ва гулҳои садбарг дар ҳаво паҳн мешуд; ҷароғҳои хира дурахшони рангорангро месохтанд. Гуруҳҳои хурди диндорон, ки баъзеҳо сафедпӯст ва баъзеҳо сиёҳпӯст буданд, бо мусиқӣ суруд мехонданд ё дар ҳолати мулоҳизакорӣ нишаста, дар оромии ботинӣ ғарқ мешуданд. Фазоро шодмонии дурахшон фаро гирифта буд.

«Чашмони худро шод гардонед; аз шукӯҳу шаҳомати бадеии ин қаср баҳра баред, зеро он танҳо ба шарафи шумо бунёд ёфтааст». Роҳбалади ман бо ҳамдардӣ табассум кард, вақте ки ман чанд оҳанги ҳайратангезро баён кардам .

«Бародар,» гуфтам ман, «зебоии ин бино аз доираи тасаввуроти инсонӣ берун аст. Лутфан, асрори пайдоиши онро ба ман бигӯед».

«Ман бо камоли майл шуморо равшан мекунам». Чашмони сиёҳи ҳамроҳам аз ҳикмат дурахшиданд. «Дар асл, дар ин моддӣшавӣ ҳеч чизи нофаҳмое нест. Тамоми коинот як фикри моддӣшуда аст...» Офаридгор. Ин пораи вазнини заминӣ, ки дар кайҳон шино мекунад, орзуи Худои Ӯ ҳама чизро аз шуури Худо офаридааст, ҳамон тавре ки шуури инсон дар хобаш махлуқро бо махлуқоти худ такрор ва зинда мекунад.

«Худо аввал заминро ҳамчун як идея офарид. Сипас онро тезонид; атомҳои энергия ба вучуд омаданд. Ӯ атомҳоро ба ин кураи саҳт мутобиқ кард. Ҳамаи молекулаҳои он бо иродаи Худо дар як ҷо нигоҳ дошта мешаванд. Вақте ки Ӯ иродаи Худо бозпас мегирад, замин боз ба энергия табдил меёбад. Энергия пароканда мешавад». ба шуур; идеяи замин аз объективӣ нопадид хоҳад шуд.

«Чавҳари хоб дар моддӣ шудан аз ҷониби тафаккури зершуури хоббин нигоҳ дошта мешавад. Вақте ки ин тафаккури муттаҳид дар бедорӣ дур мешавад, хоб ва унсурҳои он нопадид мешаванд. Мард чашмонашро мепошад ва як хоби эҷодиро месозад, ки ҳангоми бедор шудан ба осонӣ ғайримоддӣ мешавад. Ӯ аз намунаи архетипии илоҳӣ пайравӣ мекунад. Ба ҳамин монанд, вақте ки ӯ дар шуури кайҳонӣ бедор мешавад, иллюзияҳои хоби кайҳиро ба осонӣ ғайримоддӣ мекунад.»

«Бо вучуди як будани иродаи бепоёни ҳама чиз, Бобочӣ метавонад атомҳои унсуриро барои муттаҳид шудан ва зоҳир шудан дар ҳар шакл даъват кунад. Ин қасри тиллоӣ, ки ғавран офарида шудааст, воқеӣ аст, ҳатто ҳамон тавре ки ин замин воқеӣ аст. Бобочӣ ин қасри боҳашаматро аз зеҳни худ офаридааст ва атомҳои онро бо қудрати иродаи худ якҷоя нигоҳ медорад, ҳамон тавре ки Худо ин заминро офаридааст ва онро солим нигоҳ медорад». Ӯ афзуд: «Вақте ки ин сохтор ба ҳадафи худ расид, Бобочӣ онро ғайримоддӣ хоҳад кард».

«Ҳангоме ки ман аз ҳайрат хомӯш мондам, роҳбалади ман ишораи васеъ кард: «Ин қасри дурахшон, ки бо ҷавоҳирот хеле зебо оро дода шудааст, бо заҳмати инсон ё бо тилло ва ҷавоҳироти бо заҳмат истихроҷшуда сохта нашудааст. Он устувор аст ва як ҷолиш барои инсон аст». **34-5** Ҳар касе, ки худро ҳамчун писари Худо дарк мекунад, чунон ки Бобочӣ кардааст, метавонад бо қудратҳои бепоёни дар дохили худ пинҳоншуда ба ҳар ҳадаф бирасад. Санги оддӣ дар дохили худ сирри энергияи бузурги атомиро пинҳон мекунад; **34-6** бо вучуди ин, инсони фосид ҳанӯз як қудрати илоҳӣ аст.

«Ҳаким аз мизи наздик гулдони зебоеро гирифт, ки дасташ аз алмосҳо медурахшид. «Устои бузурги мо ин қасро бо саҳт кардани шумораи зиёди нурҳои озоди кайҳонӣ офаридааст», - идома дод ӯ. «Ба ин гулдон ва алмосҳои он ламс кунед; онҳо ба ҳама озмоишҳои таҷрибаи ҳиссиётӣ ҷавобгӯ хоҳанд буд».

"Ман тафтиш карда шуд гулдон, ва гузаштааст ман даст аз болои ҳамвор деворҳои хучра, ғафс бо тиллои дурахшон. Ҳар як ҷавохироте, ки бо шавқу завқ дар атроф пароканда шуда буданд, сазовори коллексияи шоҳона буданд. Чуқур Қаноатмандӣ бар зеҳнам паҳн шуд. Хоҳиши ғарқшудае, ки дар зеҳни ҳуши ман аз зиндагӣ пинҳон аст

холо рафтааст, ба назар чунин менамуд ҳамзамон қаноатманд ва хомӯш карда шудааст.

«Ҳамроҳи боҳашаматам маро аз байни аркҳо ва роҳравҳои ороишёфта ба як қатор утокҳо бурд». бо услуби қасри император оро дода шуда буд. Мо ба як толори бузурге ворид шудем. Дар марказ тахти тиллоӣ истода буд, ки бо ҷавохирот оро дода шуда буд ва рангҳои дурахшонро мепошонд. Дар он ҷо, бо ҳолати лотус, Бобочии оӣ нишаста буд. Ман дар фарши дурахшон дар назди пойҳои ӯ зону задам.

«Лоҳирӣ, оё ту ҳоло ҳам орзуҳои худро барои қасри тиллоӣ иҷро мекуни?» Чашмони устодам медурахшиданд. мисли ӯ худ ёқутҳо. Бедор шавед! Ҳама шумо заминӣ ташнагӣ ҳастанд дар бораи ба будан «Ба таври абадӣ хомӯш шуд». Ӯ суханони пурасрори баракатро пичиррос зад. «Писарам, бархез. Тавассути *Крия Йога ба подшоҳии Худо шурӯъ кун* ».

"Бобачӣ дасташро дароз кард; оташи *хома* (қурбонӣ) пайдо шуд, ки онро меваю гулҳо ихота карда буданд. Ман дар пеши ин қурбонгоҳи оташин техникаи йогикии озодкунандаро гирифтам."

"Маросимҳо субҳи барвақт анҷом ёфтанд. Ман дар ҳолати шодмонӣ ба хоб ниёз надоштам ва дар атрофи қаср гаштугузор кардам, аз ҳар тараф пур аз ганҷҳо ва *ашёи бебаҳои санъат будам* ."

Ҳангоми фаромадан ба боғҳои зебо, ман дар наздикии он ҳамон ғорҳо ва тепаҳои бесамари кӯҳҳоро дидам, ки дирӯз ба қаср ё айвони гулдор наздик набуданд.

"Бо ворид шудан ба қаср, ки дар нури сарди офтоби Ҳимолой ба таври афсонавӣ медурахшид, ман ҳузури устодамро ҷустуҷӯ кардам. Ӯ ҳанӯз дар тахт нишаста буд ва дар ихотаи шогирдони ороми зиёде буд."

"Лоҳирӣ, ту ҳастанд гуруснаам. Бобачӣ илова карда шуд, 'Пӯшед' шумо чашмон."

"Вақте ки ман онҳоро аз нав кушодам, қасри дилкаш ва боғҳои зебои он нопадид шуда буданд. Бадани худам ва шаклҳои Бобочӣ ва тӯдаи хелаҳо акнун ҳама бар рӯи луч нишаста буданд." дар маҳалле, ки қасри нопадидшуда буд, на он қадар дур аз даромадгоҳҳои офтобии ғорҳои сангӣ. Ман ба ёд овардам, ки роҳбалади ман гуфта буд, ки қаср ғайримоддӣ хоҳад буд, он атомҳои асир ба моҳияти фикре, ки аз он пайдо шуда буд, раҳо шуданд. Гарчанде ки ман ҳайрон шудам, бо эътимод ба устои худ нигаристам. Ман намедонистам, ки дар ин рӯзи мӯъҷизаҳо чӣ интизор шавам.

«Акнун ҳадафе, ки қаср барои он сохта шуда буд, амалӣ шуд», — шарҳ дод Бобочӣ. Ӯ як зарфи гилиро аз замин бардошт. «Дастатро ба он ҷо гузор ва ҳар хӯроқеро, ки меҳохӣ, бигир».

лучиҳои гарми равшанӣ , карри ва шириниҳои нодир шуд. Ман ба худам кӯмак кардам ва мушоҳида кардам, ки зарф ҳамеша пур буд. Дар охири хӯрокхӯрӣ ман ба атроф нигоҳ кардам, то об пайдо кунам. Устодам ба косаи пеши ман ишора кард. Инак! хӯрок... нопадид шуд; ҷои онро об соф, мисли ҷӯйбори кӯҳӣ пайдо кард.

«Кам одамон медонанд, ки подшоҳии Худо подшоҳии иҷроии корҳои дунявиро дар бар мегирад», - қайд кард Бобочӣ. «Салтанати илоҳӣ ба заминӣ паҳн мешавад, аммо охирин, ки ҳаёли аст, наметавонад моҳияти воқеиятро дар бар гирад».

"Маҳбуб гуру, охирин шаб ту намоиш дода шуд барои ман пайванд аз зебӣ дар осмон ва замин!" Ман

ба хотираҳои қасри нопадидшуда табассум кард; бешубҳа, ҳеч як йоги оддӣ ҳеч гоҳ ба асрори бузурги Рӯҳ дар миёни муҳити боҳашамати таъсирбахштар шурӯъ накарда буд! Ман оромона нигоҳ кардам бо тазоди шадиди манзараи ҳозира. Замини лоғар, боми осмонӣ, ғорҳое, ки паноҳгоҳи ибтидоӣ пешниҳод мекарданд - ҳама барои авлиёҳои серафикӣ дар атрофи ман як муҳити табиӣ хушоянд ба назар мерасиданд.

«Ман он нисфирӯзӣ рӯи кӯрпаам нишастам, ки аз робитаҳои даркҳои ҳаёти гузашта муқаддас будам. Устои илоҳии ман наздик шуд ва дасташро аз болои сарам гузаронд. Ман ба ҳолати *нирбикалпаи самадхӣ ворид шудам* ва ҳафт рӯз дар неъматҳои он бефосила мондам. Аз қабатҳои пайдарпайи худшиносӣ гузашта, Ман ба олами бемарги воқеият ворид шудам. Ҳама маҳдудиятҳои фиребанда аз байн рафтанд; рӯҳи ман пурра бар қурбонгоҳи абадии Рӯҳи Космикӣ қарор гирифт. Дар рӯзи ҳаштум ман ба пой устои худ афтодам ва аз ӯ илтиҷо кардам, ки маро ҳамеша дар ин биёбони муқаддас дар паҳлӯяш нигоҳ дорад.

«Писарам», — гуфт Бобочӣ, маро ба оғӯш гирифта, — «нақши ту дар ин таҷассум бояд дар саҳнаи зоҳирӣ иҷро шавад. Ту, ки пеш аз таваллуд аз ҳаёти бисёри мулоҳизаҳои танҳои баракат ёфтаӣ, акнун бояд дар ҷаҳони одамон омезиш ёбӣ».

"Ҳадафи амиқе дар он аст, ки шумо ин дафъа бо ман то он даме, ки аллакай марди оиладор ва бо масъулиятҳои хоксоронаи тичоратӣ будед, вохӯрда натавонистед. Шумо бояд фикрҳои худро дар бораи пайвастан ба гурӯҳи махфии мо дар Ҳимолой як сӯ гузоред; ҳаёти шумо дар бозорҳои серодам мегузарад ва ҳамчун намунаи беҳтарин соҳиби йога-хонавода хизмат мекунад."

«Фарёди бисёр мардон ва занони дунёи саргардон ба гӯши Бузургон нарасидааст», - идома дод ӯ. «Шумо интиҳоб шудаед, ки тавассути *Крия Йога* ба бисёр ҷӯяндагони самимӣ тасалли рӯҳонӣ оваред. Миллионҳо нафаре, ки бо пайвандҳои оилавӣ ва вазифаҳои вазини дунявӣ банданд, аз шумо, як соҳибхоназан мисли худатон, дили нав хоҳанд гирифт. Шумо бояд онҳоро роҳнамоӣ кунед, то бубинанд, ки дастовардҳои олии йога барои марди оиладор маҳдуд нестанд. Ҳатто дар ҷаҳон, йогие, ки масъулиятҳои худро бе ангезаи шахсӣ ё дилбастагӣ содиқона иҷро мекунад, роҳи боэътимоди равшанфикрро пеш мегирад.»

«Ҳеч зарурате шуморо маҷбур намекунад, ки ҷаҳонро тарк кунед, зеро дар дохили худ шумо аллакай ҳар як пайванди кармавии онро шикастаед. Аз ин ҷаҳон нестед, шумо бояд ҳоло дар он бошед. Солҳои зиёде боқӣ мондаанд, ки дар тӯли онҳо шумо бояд вазифаҳои оилавӣ, тичоратӣ, шахрвандӣ ва рӯҳонии худро бовиҷдонона иҷро кунед. Нафаси ширини нави умеди илоҳӣ ба дилҳои хушкӣ мардони дунёӣ ворид хоҳад шуд. Аз ҳаёти мутавозини шумо, онҳо дарк хоҳанд кард, ки озодӣ аз даст додани ботинӣ, на аз берун вобаста аст».

«Оила, идора ва чаҳон чӣ қадар дур ба назар мерасиданд, вақте ки ман ба устои худ дар танҳоиҳои баланди Ҳимолой гӯш меодам. Бо вуҷуди ин, ҳақиқати қатъӣ дар суҳанони ӯ садо меод; ман бо итоат розӣ шудам, ки ин паноҳгоҳи мубораки оромиро тарк кунам. Бобоҷӣ ба ман қоидаҳои қадимии сахтеро, ки интиқоли санъати йогаро аз устод ба шогирд танзим мекунад, таълим дод».

« Калиди *Крияро* танҳо ба челаҳои соҳибхитисос диҳед», - гуфт Бобоҷӣ. «Касе, ки қасам меҳӯрад, ки ҳама чизро дар ин ҷустуҷӯ қурбон мекунад». аз Илоҳӣ аст мувофиқ ба кушодан ниҳой асрорҳо аз ҳаёт тавассути илм аз медитатсия.

«Гурони фаришта, азбаски шумо аллакай бо эҳёи санъати гумшудаи *Крия ба инсоният кумак кардаед* , оё шумо ин манфиатро бо сабук кардани талаботи қатъии шогирдӣ зиёд намекунед?» Ман ба ӯ нигоҳ кардам.

*Крияро ба ҳамаи ҷӯяндагон расонам , ҳарчанд дар аввал онҳо наметавонанд худро барои даст кашидан аз ботинии пурра қавл диҳанд. Мардон ва занони азобдидаи ҷаҳон, ки азоби сегона онҳоро таъқиб мекунанд, **34-7 ба** рӯҳбаландкунии махсус ниёз доранд. Агар оғози *Крия* аз онҳо боздорад, онҳо шояд ҳеҷ гоҳ роҳи озодиро наҷӯянд .*

«Бигзор ҳамин тавр бошад. Орзуи илоҳӣ тавассути шумо баён шудааст». Бо ин суҳанони оддӣ, гуруи меҳрубон чораҳои қатъии муҳофизатиро, ки муддати тӯлонӣ *Крияро* аз ҷаҳон пинҳон мекарданд, аз байн бурд. « Ба ҳамаи онҳое, ки фурутанона кӯмак мепурсанд, *Крияро* ройгон диҳед».

Пас аз хомӯшӣ, Бобочӣ илова кард: «Ба ҳар як шогирди худ ин ваъдаи» бузургро аз *Бҳагавад Гита* такрор кунед: «*Свалпамася Дҳармася, Траята Маҳато Бҳоят*» - «Ҳатто каме аз амалияи ин дин шуморо аз тарсҳои шадид ва ранҷу азоби бузург наҷот медиҳад». **34-8**

"Ҳангоме ки субҳи рӯзи дигар ман барои дуои хайрхоҳонааш дар назди устодам зону задам, ӯ эҳсос кард, ки ман намехоҳам ўро тарк кунам."

«Барои мо ҷудой нест, фарзанди азизам». Ў бо меҳрубонӣ китфамро ламс кард. «Ҳар кучое ки бошӣ, ҳар вақте ки маро фарёд мекунӣ, ман фавран бо ту хоҳам буд».

«Аз ваъдаи аҷоибӣ ӯ тасалли ёфтам ва аз тиллои нав ёфташудаи ҳикмати Худо сарватманд шудам, аз кӯҳ поён фаромадам. Дар идора маро ҳамкоронам истиқбол гирифтанд, ки даҳ рӯз фикр мекарданд, ки ман дар ҷангалҳои Ҳимолой гум шудаам. Ба зудӣ аз идораи марказӣ номае расид .

"Лоҳирӣ бояд ба Данапур баргардад **34-9** «Дафтар», - навишта шуда буд дар он. «Интиқоли ӯ ба Ранихет хатогӣ рух дод. Барои иҷрои вазифаҳои Ранихет бояд марди дигар фиристода мешуд.»

"Ман табассум кардам ва дар бораи ҷараёнҳои пинҳони рӯйдодҳое, ки маро ба ин нуқтаи дурдасти Ҳиндустон бурда буданд, фикр кардам."

"Пеш аз бозгашт ба Данапур, ман чанд рӯзро бо як оилаи бангоӣ дар Морадобод гузаронидам. Гуруҳе аз шаш дӯст барои истиқболи ман ҷамъ омаданд. Вақте ки ман сӯҳбатро ба мавзӯҳои рӯҳонӣ равона кардам, мизбонам бо ғамгинӣ гуфт:

"Оҳ, дар инҳо рӯзҳо Ҳиндустон аст бечора аз авлиёҳо!

"Бобу', Ман эътироз кард бо гармӣ, аз курс Он ҷо ҳастанд ҳанӯз бузург устодон дар ин замин!

"Бо рӯҳияи пур аз шавқу завқи баланд, ман маҷбур шудам, ки таҷрибаҳои мӯъҷизавии худро дар Ҳимолой нақл кунам. Ширкати хурд бо адабона бовар накард."

«Лоҳирӣ, — гуфт як мард бо нармӣ, — ақли ту дар он ҳавои нодири кӯҳӣ зери фишор қарор гирифтааст. Ин як хобест, ки ту нақл кардаӣ».

"Сӯхтан бо шавқу завқ аз ҳақиқат, Ман суҳан гуфт бе ба шарти фикр. Агар Ман занг ёро, ман гуру ирода

пайдо шудан рост дар ин хона.

"Шавқ дар чашмони ҳар кас медурахшид; таачҷубовар нест, ки гурӯҳ меҳостанд бубинанд, ки як авлиё ба таври ачибе таҷассум ёфтааст. Нимнохост, ман як ҳучраи ором ва ду кӯрпаи нави пашмин пурсидам."

«Устод аз эфир пайдо мешавад», — гуфтам ман. «Хомӯш дар беруни дар бимонед; ман ба зудӣ ба шумо занг мезанам».

«Ман ба ҳолати мулоҳиза фуру рафтам ва бо фурутанӣ устоди худро даъват кардам. Хонаи торик ба зудӣ бо нури моҳи хира пур шуд; чехраи дурахшони Бобочӣ пайдо шуд.

«— Лоҳирӣ, маро барои як чизи ночиз меҳонӣ?» Нигоҳи устод саҳтгирона буд. — Ҳақиқат барои ҷӯяндагони самимӣ аст, на барои кунҷковони беҳуда. Вақте ки кас мебинад, бовар кардан осон аст; пас ҳеҷ чиз барои инкор кардан вучуд надорад.

«Ҳақиқати фавқуттабӣ сазовори он аст ва онро онҳое кашф мекунанд, ки шубҳаи табиӣ моддӣ худро паси сар мекунанд». Ё бо ҷиддият илова кард: «Маро раҳо кунед!»

"Ман бо зорию илтиҷо ба пой ё афтадам. "Эй устоди муқаддас, ман хатоӣ ҷиддӣ худро дарк мекунам; бо фурутанӣ бахшиш мепурсам. Ман барои он ки дар ин ақлҳои нобиноӣ рӯҳӣ имон эҷод кунам, ба шумо занг задам. Азбаски шумо бо меҳрубонӣ дар дуои ман ҳозир шудед, лутфан бе дуои хайр ба дӯстонам наравед. Ҳарчанд онҳо беимон бошанд ҳам, ҳадди ақал омода буданд, ки ҳақиқати изҳороти аҷиби маро таҳқиқ кунанд."

«Хуб; ман каме мемонам. Намеҳоҳам, ки сухани шумо дар назди дӯстонатон беэътибор шавад». Чехраи Бобочӣ нарма шуда буд, аммо ё бо нармаӣ илова кард: «Аз ин ба баъд, писарам, ман вақте ки ба ту лозим аст, меоям, на ҳамеша вақте ки ту маро даъват мекунӣ» . **34-10**

"Вақте ки ман дарро кушодам, дар гурӯҳи хурд хомӯшии шадид ҳукмфармо буд. Дӯстонам гӯё ба ҳиссиёти худ боварӣ надошта, ба чехраи дурахшони рӯи курсии кӯрпа нигоҳ мекарданд."

«Ин гипнозкунии оммавӣ аст!» — як мард ошкоро хандид. «Ҳеҷ кас бе огоҳии мо ба ин ҳучра ворид шуда наметавонист!»

"Бобочӣ бо табассум пеш рафт ва ба ҳар яки онҳо ишора кард, ки гӯшти гарму саҳти баданашро ламс кунанд. Шубҳаҳо пароканда шуданд, дӯстонам аз тавбаи ҳайратангез рӯи фарш саҷда карданд."

"Бигзор *halua* **34-11.html** «Омода бошед». Ман медонистам, ки Бобочӣ ин

дархостро кард, то гурӯхро аз воқеияти ҷисмонии худ боз ҳам бештар итминон диҳад. Дар ҳоле ки шӯрбо ҷӯшид, гуруи илоҳӣ бо хушмуомилағӣ сӯҳбат кард. Табдили ин Томасҳои шубҳанок ба Сент-Полс бузург буд. Пас аз хӯрок хӯрдан, Бобочӣ ҳар яки моро навбат ба навбат баракат дод. Ногаҳон як дурахш пайдо шуд; мо шоҳиди дехимикатизатсияи ғаврии унсурҳои электроники бадани Бобочӣ ба нури паҳншавандаи буғӣ шудем. Қудрати иродаи Худо танзимшудаи устод, атомҳои эфириро, ки ҳамчун баданаш якҷоя нигоҳ дошта мешуданд, суст карда буд; ғавран триллионҳо шарораҳои хурди лифтроники ба обанбори беохир нопадид шуданд.

"Бо ман худ чашмҳо Ман доштан дидашуда ғолиб аз марг. Майтра, **34-12** як аз гурӯҳ, суҳан гуфт

бо эҳтиром. Чехраи ӯ аз шодмонии бедории ахираш дигаргун шуд. «Гуруи олий бо замон ва фазо бозӣ мекард, мисли кӯдаке, ки бо ҳубобчаҳо бозӣ мекунад. Ман якеро дидаам, ки калидҳои осмон ва заминро дорад».

«Ман ба зудӣ ба Данапур баргаштам. Бо маҳкам дар Рӯҳ, боз қорҳои гуногун ва вазифаҳои оилавии соҳибхонаро ба дӯш гирифтам».

Лаҳирӣ Махасая инчунин ба Свами Кебалаганда ва Шри Юктесвар достони вохӯрии дигареро бо Бобачӣ нақл кард, ки дар шароите ваъдаи гуруро ба ёд овард: «Ман ҳар вақте ки ба шумо лозим шавад, меоям».

«Манзара дар Аллоҳобод як *Кумбҳа Мела буд*», - гуфт Лаҳирӣ Махасая ба шогирдонаш. «Ман дар рухсатии кӯтоҳмуддат аз вазифаҳои қорӣ худ ба он ҷо рафта будам. Вақте ки ман дар байни издиҳомӣ роҳибон саргардон мешудам». ва садҳус, ки аз масофаҳои дур барои иштирок дар ҷашни муқаддас омада буданд, ман як зоҳиди хокистаррангро дидам, ки дар даст косаи гадоӣ дошт. Дар зеҳнам фикре пайдо шуд, ки он мард дурӯя аст. пӯшидан берунӣ рамзҳо аз даст кашидан аз қор бе як мувофиқ дарунӣ файз.

«Ҳамин ки аз назди зоҳид гузаштам, ҷашми ҳайратам ба Бобачӣ афтод. Ӯ дар пеши як лангари мӯйсафед зону зада буд.

"Гуружи!" Ман шитобкор ба ӯ тараф. Ҷаноб, чӣ ҳастанд ту қор қардан Ин ҷо?"

«Ман пойҳои ин бединро мешӯям ва баъд асбобҳои пухтупазашро тоза мекунам». Бобачӣ мисли кӯдаки хурд ба ман табассум кард; ман медонистам, ки ӯ ишора мекард, ки меҳодад ман касеро танқид накунам, балки Худовандро дар ҳама маъбадҳои бадан, хоҳ одамони болотар ва хоҳ пасттар, баробар зиндагӣ мекунад. Гуруи бузург илова кард: «Бо хидмат ба садҳуҳои хирадманд ва нодон, ман бузургтарин фазилатҳоро меомӯзам, ки Худоро аз ҳама чиз болотар писанд аст - фурутанӣ».

.....
34-1 : Ҳоло як ҳарбӣ санатория. Аз ҷониби Соли 1861 Бритониёи Ҳукумат дошт аллакай таъсисёфта муайян алоқаҳои телеграфӣ .

34-2 : Ранихет, дар Алмора ноҳия аз Юнайтед Вилоятҳо, аст ҷойгиршуда дар пой аз Нанда Деви, баландтарин Қуллаи Ҳимолой (25,661 фут) дар Ҳиндустони Бритониё.

34-3 : "The шанбе буд сохташуда барои мард, ва не мард барои Шанбе."- *Марк* 2:27.

34-4 : Дар карма қонун талаб мекунад ки ҳар инсон орзу ёфтан ниҳой қонеъгардонӣ Орзу аст ҳамин тавр занҷир ки бастабандӣ мекунад мард ба қарҳи реинкарнатсия.

34-5 :

Чӣ аст як мӯъҷиза? - Ин як сарзаниш, 'Tis "

".як бавосита ҳаҷв дар инсоният

34-6 : Дар назария аз атомӣ сохтор аз масъала буд шарҳ дода шудааст дар қадимӣ ҳиндӣ *Вайсесика* ва *Ньяя* рисолаҳо. "Он ҷо ҳастанд васеъ ҷаҳонҳо ҳама ҷойгиршуда дур дар дохили ковокиҳо аз ҳар як атом, гуногунранг мисли зарраҳо дар як нури офтоб." - *Йога Васишта*.

34-7 : Физикӣ, равонӣ, ва рӯҳонӣ азоб; зоҳир шуд, мутаносибан, дар беморӣ, дар равонӣ норасоӣҳо ё "маҷмӯаҳо" ва дар нодонӣ аз рӯҳ.

34-8 : Боб II:40.

34-9 : А шаҳр наздик Бенарес.

34-10 : Дар роҳ ба Беохир, ҳатто равшаншуда устодон мисли Лаҳирӣ Махасая май азоб кашидан аз як зиёдатӣ аз ғайрат, ва мавзӯ будан ба интизом. Дар *Бхагавад Гита*, мо хондан бисёр порчаҳо кучо илоҳӣ гуру Кришна медиҳад ҷазо ба шоҳзодаи диндорон, Арҷуна.

34-11 : А шӯрбо сохташуда аз қаймоқ аз гандум бирёншуда дар равған, ва судак бо шир.

34-12 Марде бо номи Майтра, ки дар ин ҷо Лаҳирӣ Махасая дар борааш сухан мегӯяд, баъдтар дар худшиносӣ хеле пешрафт кардааст. Ман вохӯрд Майтра ба зудӣ баъд аз ман хатмкунӣ аз баланд мактаб; ӯ боздид карда шуд Маҳамандал зиёратгоҳ дар Вақте ки ман сокин будам, Бенарес. Ӯ он вақт ба ман дар бораи моддӣ шудани Бобоҷӣ дар назди гуруҳ дар Муродобод нақл кард. «Дар натиҷаи мӯъҷиза,» Майтра ба ман фаҳмонд, «ман шогирди якумрии Лаҳирӣ Махасая шудам.»

БОБ: 35

Дар мисли Масеҳ Ҳаёт Аз Лаҳирӣ Махасая

«Ҳамин тавр, мо бояд ҳар як адолатро иҷро кунем.» **35-1** Бо ин суханон ба Яҳёи Таъмиддиханда ва бо хоҳиш кардани Яҳё барои таъмид додани ӯ, Исо ҳуқуқҳои илоҳии устои худро эътироф мекард.

Аз омӯзиши бозхитроми Китоби Муқаддас аз нигоҳи шарқшиносон, **35-2** ва аз рӯи дарки интуитивӣ, ман боварӣ дорам, ки Яҳёи Таъмиддиханда дар гузашта устои Масеҳ буд. Дар Китоби Муқаддас оятҳои зиёде мавҷуданд, ки нишон медиҳанд, ки Яҳё ва Исо дар охири таҷассумҳои худ мутаносибан Илос ва шогирди ӯ Элишоъ буданд. (Инҳо имлои Аҳди Қадим мебошанд. Тарҷумонҳои ҷунонӣ ин номҳоро Илос ва Элисей навиштаанд; онҳо дар Аҳди Ҷадид бо ин шаклҳои тағйирёфта дубора пайдо мешаванд.)

Дар охири Аҳди Қадим пешгӯии дубора таваллуд шудани Илос ва Элишоъ аст: «Инак, Ман Илоси пайғамбарро пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд ба шумо мефиристам». **35-3** Ҳамин тавр, Юҳанно (Илос), ки «пеш аз омадани... Худованд» фиристода шуда буд, каме пештар таваллуд шуд. барои хизмат кардан ҳамчун муждадихандаи Масеҳ. Фариштае ба Закарё, падар,

зоҳир шуд, то шаҳодат диҳад, ки писари ояндааш Юҳанно каси дигаре аз Илӛс (Илӛс) нахоҳад буд.

"Аммо фаришта гуфт ба ӯро, Тарс не, Закариӛ: барои ту дуо аст шунида шуд; ва ту зан Элизабет

бояд хирс ту як писар, ва ту шарт занг ӯ ном Чон ва бисёр аз кӯдакон аз Исроил

оё ӯ ба сӯи Худованд Худои онҳо рӯй меорад? Ва ӯ пешопеши Ӯ хоҳад рафт **35-4** *бо рӯҳ ва қудрати Илёс*, то ки дилҳои падаронро ба сӯи фарзандон ва нофармононро ба ҳикмати одилон баргардонад ва қавмеро барои Худованд омода созад." **35-5** Исо ду маротиба Илёс (Илёс)-ро ҳамчун Юҳанно муаррифи кард: «Илёс аллакай омадааст ва онҳо ӯро нашинохтанд.Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда сухан мегуфт." **35-6** Боз Масеҳ мегӯяд: «Зеро ҳамаи пайғамбарон ва Таврот то Яҳё пешгӯӣ кардаанд. Ва агар шумо онро қабул кунед, ин Илёс аст, ки бояд меомад». **35-7** Кай Юҳанно рад карда шуд ки ӯ буд Илёс (Илёс), **35-8** ӯ дар назар дошта шудааст ки дар хоксор Ӯ дигар дар либоси Юҳанно дар баландии зоҳирии Илёс, устои бузург, наомад. Дар таҷассуми қаблии худ, ӯ «ҷомаи» ҷалоли худ ва сарвати рӯҳонии худро ба шогирдаш Элишоъ дода буд. «Ва Элишоъ гуфт: «Илтимос, бигзор ду баробар аз рӯҳи худ бар ман бошад». Ва ӯ гуфт: «Ту чизе душвор талаб кардӣ; аммо, агар маро бубинӣ, ки маро аз ту гирифтаанд, ин барои ман чунин хоҳад буд». ту... Ва ӯ ҷомаи Илёсро, ки аз ӯ афтод, гирифт." **35-9**

Нақшҳо баръакс шуданд, зеро Илёс-Юҳанно дигар лозим набуд, ки устои зоҳирии Элишоъ-Исо бошад, ки ҳоло дар дарки илоҳӣ комил шудааст.

Вақте ки Масеҳ дар кӯҳ дигаргун шуд **35-10** ин устои ӯ Илёс буд, ки Мусо ӯро дид. Боз, дар соати шадиди худ дар салиб, Исо номи Илоҳиро фарёд зад: « *Элӣ, Элӣ, лама сабахтани?*» яъне: «Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?» Баъзе аз онҳое, ки дар он ҷо истода буданд, инро шунида, гуфтанд: «Ин мард Илёсро меҳонад.Биёед бубинем, ки оё Илёс...»

ирода омадан ба захира кардан ӯро." **35-11**

Пайванди абадии гуру ва шогирд, ки байни Юҳанно ва Исо вучуд дошт, барои Бобоҷӣ ва Лаҳирӣ Махасая низ мавҷуд буд. Гуруи бемарг бо ғамхории меҳрубонона дар обҳои Летеан, ки байни ду ҳаёти охирини челааш меҷаҳиданд, шино мекард ва қадамҳои пайдарпайи кӯдак ва сипас марди Лаҳирӣ Махасаяро роҳнамоӣ мекард. Танҳо пас аз он ки шогирд ба синни сию сеюми худ расид, Бобоҷӣ вақти муносиб барои барқарор кардани пайванди ҳеҷ гоҳ қатънашуда расида буд.

Сипас, пас аз мулоқоти кӯтоҳи онҳо дар наздикии Ранихет, устои фидокор шогирди азизи худро аз гурӯҳи хурди кӯҳӣ ронд ва ӯро барои рисолати ҷаҳони беруна раҳо кард. «Писарам, ҳар вақте ки ба ман ниёз дорӣ, меоям». Кадом ошиқӣ фонӣ метавонад ин ваъдаи беохирро диҳад?

Аз гӯшаи дурдасти Бенарес, ки барои ҷомеа умуман номаълум буд, эҳёи бузурги маънавӣ оғоз ёфт. Ҳамон тавре ки бӯи гулҳоро пахш кардан мумкин нест, Лаҳирӣ Махасая, ки оромона ҳамчун соҳибхонаи беҳтарин зиндагӣ

мекард, наметавонист шукӯҳи фитрии худро пинҳон кунад. Занбӯрҳои динӣ оҳиста-оҳиста аз ҳар гӯшаи Ҳиндустон нектари илоҳии устои озодшударо мечустанд.

Сардори идораи англисӣ яке аз аввалинҳо буд, ки дар кормандаш тағйироти аҷибу ғариби транссенденталиро мушоҳида кард, ки ўро бо меҳр "Бабуи экстатикӣ" номид.

«Ҷаноб, ба назаратон ғамгин менамояд. Мушкилӣ дар чист?» — як субҳ Лаҳирӣ Махасая аз корфармояш ин саволи ҳамдардона кард.

"Ман зан дар Англия аст танқидӣ бемор Ман ҳастам кандашуда аз ҷониби изтироб."

«Ман ба шумо дар бораи ӯ чанд сухан мегӯям.» Лаҳирӣ Маҳасая аз утоқ баромад ва муддате дар ҷои хилват нишаст. Пас аз бозгашт ӯ бо табассуми тасаллӣ дод.

«Зани шумо беҳтар шуда истодааст; ҳоло ӯ ба шумо нома менависад.» Йоги ҳамадон баъзе аз қисмҳои номаро иқтибос овард.

«Бобои шодмон, ман аллакай медонам, ки ту одами оддӣ нестӣ. Аммо ман бовар карда наметавонам, ки бо хоҳиши худ метавонӣ вақт ва фазоро аз байн барӣ!»

Ниҳоят номаи ваъдашуда расид. Сардори ҳайроншуда муайян кард, ки дар он на танҳо хабари хуши шифо ёфтани ҳамсараш, балки ҳамон ибораҳои низ мавҷуданд, ки ҳафтаҳо пеш Лаҳирӣ Маҳасая такрор карда буд.

Зан чанд моҳ пас ба Ҳиндустон омад. Вай ба идорае ташриф овард, ки дар он ҷо Лаҳирӣ Маҳасая оромона дар мизи кории худ нишаста буд. Зан бо эҳтиром ба ӯ наздик шуд.

«Ҷаноб», - гуфт вай, - «ин шакли шумо буд, ки дар нури пурчалол оро дода шуда буд, ки ман моҳҳо пеш дар бистари бемориам дар Лондон дидам. Дар он лаҳза ман комилан шифо ёфтам! Ба зудӣ ман тавонистам сафари тӯлонии укёнусро ба Ҳиндустон анҷом диҳам».

Рӯз ба рӯз як ё ду нафар аз гуруи бузург барои оғози *Крия илтимос мекарданд. Илова бар ин вазифаҳои рӯҳонӣ ва дар баробари вазифаҳои тиҷоратӣ ва ҳаёти оилавии худ, устоди бузург ба маориф таваҷҷӯҳи зиёд зоҳир мекард. Ӯ гурӯҳҳои зиёди омӯзишӣ ташкил кард ва дар рушди як мактаби калони миёна дар баҳши Бенгалотилаи Бенарес саҳми фаъол гузошт. Сухбатҳои мунтазами ӯ дар бораи Навиштаҳо "Маҷлиси Гита" номида мешуданд, ки дар онҳо бисёре аз ҷӯяндагони ҳақиқат бо шавқ иштирок мекарданд.*

Бо ин фаъолиятҳои гуногун, Лаҳирӣ Маҳасая кӯшиш кард, ки ба мушкилоти умумӣ посух диҳад: "Пас аз иҷрои вазифаҳои тиҷорӣ ва иҷтимоии худ, вақти мулоҳизаи динӣ қучаст?" Зиндагии мутавозини соҳибхоназан-гуруи бузург илҳами хомӯши ҳазорон дилҳои пурсишкунанда гардид. Устод, ки танҳо маоши кам, сарфакор, беғараз ва барои ҳама дастрас ба даст меовард, табиатан ва хушбахтона дар роҳи ҳаёти дунявӣ пеш мерафт.

Гарчанде ки Лаҳирӣ Маҳасая дар курсии Худои Олӣ нишаста буд, ба ҳамаи одамон, новобаста аз фазилатҳои гуногуни онҳо, эҳтиром зоҳир мекард. Вақте ки пайравонаш ба ӯ салом медоданд, ӯ ба онҳо таъзим мекард. Устод бо фурутанӣ кӯдакона аксар вақт пойҳои дигаронро ламс мекард, аммо кам ба онҳо иҷозат медод, ки ба ӯ чунин эҳтиром гузоранд, ҳарчанд чунин эҳтиром ба устод анъанаи қадимии шарқӣ буд. урфу одат

Хусусияти муҳими ҳаёти Лаҳирӣ Маҳасая ин тӯҳфаи ӯ аз оғози *Крия* ба ҳар як

шахс буд. имон. На танҳо ҳиндуҳо, балки мусулмонон ва масеҳиён аз ҷумлаи шогирдони пешқадами ӯ буданд. Монистҳо ва дуалистҳо, ки аз ҳама динҳо ё аз эътиқоди муқарраршуда бархӯрдор буданд, аз ҷониби гуруи ҷаҳонӣ беғаразона пазируфта ва таълим дода мешуданд. Яке аз шахсиятҳои хеле пешрафтаи ӯ Абдул Ғафурхон буд, ки Муҳаммадӣ. Ин аз ҷониби Лаҳирӣ Маҳасая шучоати бузургеро нишон медиҳад, ки гарчанде як браҳмани кастаи баланд буд, тамоми кӯшишро ба ҳарч дод, то таассуби саҳти каставии замони худро аз байн барад. Онҳое, ки аз ҳар табақай... ҳаёт ёфт паноҳгоҳ дар зери магистр ҳамаҷо мавҷуд болҳо. Маъқул ҳама Илҳоми Худо пайғамбарон, Лаҳирӣ

Махасая дод нав умед ба аз байн рафтагон ва поймолшуда аз ҷомеа.

"Ҳамеша дар хотир доред, ки шумо ба касе тааллуқ надоред ва ҳеҷ кас ба шумо тааллуқ надорад. Дар ин бора фикр кунед, ки рӯзе «Шумо ногаҳон маҷбур мешавед, ки ҳама чизро дар ин ҷаҳон тарк кунед — пас ҳоло бо Худо ошно шавед», — гуфт устоди бузург ба шогирдонаш. «Бо савор шудан ҳар рӯз дар пуфаки дарки Худо барои сафари астралии марг омода шавед. Тавассути васваса шумо худро ҳамчун як бастаи гӯшт ва устухон дарк мекунед, ки дар беҳтарин ҳолат лонаи мушкilot аст. **35-12** Пайваста мулоҳиза ронед, то ки худро зуд ҳамчун Моҳияти Беохир, ки аз ҳар гуна ранҷу азоб озод аст, бубинед. Асири бадан буданро бас кунед; бо истифода аз калиди махфии *Крия*, омӯзед, ки ба Рӯх гурезед.

Ин устоди бузург шогирдони гуногуни худро ташвиқ мекард, ки ба интизоми анъанавии хуби эътиқоди худ риоя кунанд. Лаҳирӣ Махасая бо таъкид ба хусусияти ҳамаҷонибаи *Крия* ҳамчун як усули амалии озодӣ ба челосҳои худ озодӣ дод, то ҳаёти худро мутобиқ бо муҳити зист ва тарбия ифода кунанд.

«Мусулмон бояд *намози худро аз 35 то 13-и шаб бихонад*». «Ҳар рӯз чор маротиба ибодат кунед», - қайд кард устод. «Ҳар рӯз чор маротиба ҳинду бояд дар мулоҳиза нишинад. Масеҳӣ бояд ҳар рӯз чор маротиба зону зада, ба Худо дуо гӯяд ва сипас Китоби Муқаддасро хонад».

Бо хиради оқилона, устод пайравонашро мувофиқи майлҳои табиӣ ҳар як инсон ба роҳҳои *Бхакти* (вафодорӣ), *Карма* (амал), *Ҷнана* (хирад) ё *Раҷа* (*йогаҳои* шоҳона ё пурра) роҳнамоӣ мекард. Устод, ки ба муридоне, ки меҳостанд ба роҳи расмӣ роҳибӣ ворид шаванд, иҷозат намедод, ҳамеша онҳоро огоҳ мекард, ки аввал дар бораи заҳматҳои ҳаёти роҳибӣ хуб андеша кунанд.

Гуруи бузург ба шогирдонаш таълим медод, ки аз баҳси назариявии Навиштаҳо худдорӣ кунанд. "Ў танҳо хирадманд аст." Ташкили Тандурустии Ҷаҳон бахшида мешавад ҳудаш ба дарк кардан, не хондан танҳо, қадимӣ ошкоркуниҳо," ӯ гуфт. "Ҳамаи мушкilotи худро тавассути мулоҳиза ҳал кунед. **35-14** Тахминҳои бефоидаи диниро бо тамос бо Худо иваз кунед. Ақли худро аз партовҳои догматикӣ тоза кунед; бигзор тару тоза ва шифобахш ворид шавад. обҳои дарки мустақим. Худро ба роҳнамоии фаъоли ботинӣ мутобиқ созед; Овози Илоҳӣ ба ҳар як мушкилии зиндагӣ ҷавоб медиҳад. Гарчанде ки ба назар чунин мерасад, ки маҳорати инсон барои ба мушкilot дучор шудан... беохир будан, Ёвари Беохир низ камтар захиравӣ нест."

ЛАҲИРӢ Махасая
Шогирд аз Бобачӣ
ва Гуру аз Шри Юктесвар

Ҳузури Ҳамаҷонибаи устод як рӯз дар назди гурӯҳе аз шогирдон, ки ба шарҳи *Бхагавад Гита* гӯш медоданд, нишон дода шуд. Ҳангоме ки ӯ маънои *Кутастҳа Чайтаня* ё Шуури Масеҳро дар Ҳама офаридаҳои ларзон шарҳ медод, Лаҳирӣ Махасая ногаҳон нафас кашид ва фарёд зад:

"Ман ҳастам ғарқшавӣ дар баданҳо аз бисёр ҷонҳо хомӯш соҳил аз Ҷопон!"

Субҳи рӯзи дигар, челасҳо гузориши рӯзномаро дар бораи марғи бисёре аз одамоне, ки киштиашон рӯзи гузашта дар наздикии Ҷопон ғарқ шуда буд, хонданд.

Шогирдони дури Лаҳирӣ Махасая аксар вақт аз ҳузури фароғири ӯ огоҳ мешуданд. «Ман ҳамеша бо онҳое ҳастам, ки *Крияро машқ мекунанд*», - гуфт ӯ ба челаҳо, ки наметавонианд дар наздикии ӯ бимонанд, тасаллӣ медод. «Ман шуморо тавассути даркҳои васеъшавандаатон ба Хонаи Космик роҳнамоӣ мекунам».

Як диндор ба Свами Сатянанда гуфт, ки ин мард, ки наметавонист ба Бенарес равад, дар хобаш ибтидои дақиқи *Крияро гирифтааст*. Лаҳири Махасая дар посух ба дуоҳояш пайдо шуда буд, то ба челаро роҳнамоӣ кунад.

Агар шогирд ягон вазифаи дунявии худро сарфи назар мекард, устод ӯро бо нармӣ ислоҳ ва танбеҳ медод.

«Суханони Лаҳирӣ Маҳасая нарма ва шифобахш буданд, ҳатто вақте ки ўро маҷбур карданд, ки ошкоро дар бораи камбудии ҳелла гап занад», — гуфта буд Шри Юктесвар боре ба ман. Ў бо андӯҳ илова кард: «Ҳеҷ шогирде аз дашномҳои устои мо гурехтааст». Ман наметавонистам аз ҳанда худдорӣ кунам, аммо ба Шри Юктесвар ростқавлона итминон додам, ки...

не, ū ҳар калима буд мусиқӣ ба ман гӯшҳо

Лаҳири Маҳасая *Крияро бодикқат* ба чор ташаббуси пешрафта тақсим кард. **35-15** Ū се техникаи олиро танҳо пас аз он ки шахси диндор пешрафти возеҳи рӯҳониро нишон дод, ато кард. Як рӯз як хелаи муайян, ки боварӣ дошт, ки арзиши ū дуруст арзёбӣ намешавад, ба ū овоз дод норозигӣ

"Устод," ū гуфт, "албатта Ман ҳастам омода ҳоло барои дуюм ибтикор."

Дар ҳамин лаҳза дар кушода шуд ва шогирди хоксоре бо номи Бринда Бҳагат, почтальони Бенарес, ба дарун даромад .

— Бринда, дар ин ҷо дар паҳлӯям нишин. — Гуруи бузург бо меҳрубонӣ ба ū табассум кард. — Ба ман бигӯ, оё ту барои техникаи дуюми *Крия омодаӣ* ?

Почтачии хурд дастонашро ба дуо ҳам кард. «Гурудева», - бо изтироб гуфт ū, - «дигар ибтикорҳо лозим нестанд, лутфан! Чӣ тавр ман метавонам ягон таълимоти олиро аз худ кунам? Ман имрӯз омадам, то аз шумо дуо гӯям, зеро аввалин *Крияи илоҳӣ* маро чунон маст кардааст, ки наметавонам номаҳоямро расонам!»

«Бринда аллакай дар баҳри Рӯҳ шино мекунад.» Пас аз ин суҳанони Лаҳирӣ Маҳасая, шогирди дигараш сарашро ҳам кард.

"Устод," ū гуфт, "Ман дидан Ман доштан буд як бечора коргар, ёфтан айб бо ман абзорҳо."

Почталён, ки марди бесавод буд, баъдтар фаҳмиши худро тавассути *Крия* чунон инкишоф доданд, ки олимон гоҳ-гоҳ тафсири ūро дар бораи нуктаҳои марбут ба Навиштаҳои Муқаддас меҷустанд. Бриндаи хурдсол, ки ҳам дар гуноҳ ва ҳам дар синтаксис бегуноҳ буд, дар доираи коршиносони донишманд машҳур шуд.

Ғайр аз шогирдони сершумори Банореси Лаҳирӣ Маҳасая, садҳо нафар аз қисматҳои дури Ҳиндустон назди ū омаданд. Худи ū чанд маротиба ба Бангола сафар карда, ба хонаҳои падарарӯсони ду писараш ташриф овард. Ҳамин тариқ, бо ҳузури ū Бангола пур аз гурӯҳҳои хурди *Крия шуд* . Хусусан дар ноҳияҳои Кришнагар ва Бишнупур, бисёре аз пайравони хомӯш то имрӯз ҷараёни ноаёни мулоҳизаи рӯҳониро идома медиҳанд.

Дар байни бисёре аз авлиёҳое, ки аз Лаҳирӣ Маҳасая *Крия гирифтанд* , метавон Свами Вҳаскарананда Сарасвати машҳури Бенарес ва Деогарҳи зоҳиди баландпоя, Балананда Брахмачариро ном бурд. Лаҳирӣ Маҳасая муддате ҳамчун мураббии хусусии писари Маҳараҷа Исварӣ Нараян Синҳа Баҳодури Бенарес хидмат кардааст. Маҳараҷа, инчунин писари ū, бо дарки дастовардҳои маънавии устод, барои *Крия* ибтикор карданд, инчунин Маҳараҷа Ҷотиндра

Моҳан Такур.

Як қатор шогирдони Лаҳирӣ Махасая, ки мавқеи бонуфузи дунявӣ доштанд, мехостанд доираи *Крияро* тавассути таблиғ васеъ кунанд. Гуру иҷозати ўро рад кард. Як хела, табиби шоҳии Худованди Бенорес, як талоши муташаккилонаро барои паҳн кардани номи устод ҳамчун "Коши Бобо" (Болои Бенорес) оғоз кард. **35-16** Боз устод онро манъ кард.

«Бигзор бӯи гули *Крия* ба таври табиӣ, бе ягон намоиш паҳн шавад», - гуфт ӯ.
«Тухми он дар хоки дилҳои пур аз рӯҳан ҳосилхез реша хоҳад зад».

Гарчанде ки устои бузург системаи мавъизаро тавассути васоити муосири созмон ё тавассути чопхона қабул накардааст, ӯ медонист, ки қудрати паёми ӯ мисли сели бебозгашт боло меравад ва бо қувваи худ бонкҳои ақли инсонро фаро мегирад. Зиндагии тағйирёфта ва покшудаи диндорон кафолати оддии ҳаёти бемарги *Крия* буданд.

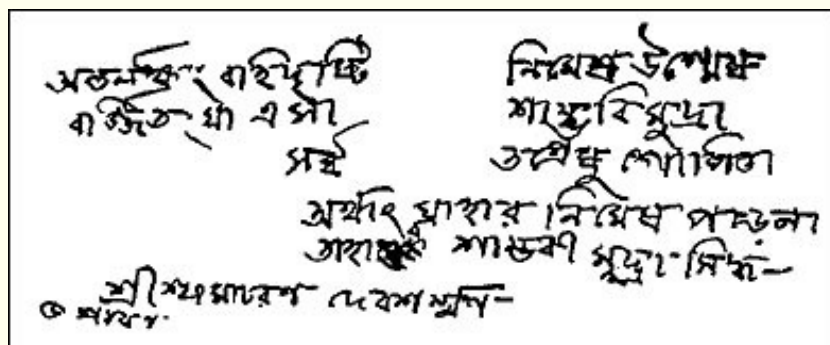
Дар 1886, бисту панҷ солҳо баъд аз ӯ Ранихет оғоз, Лаҳирӣ Маҳасая буд ба нафақа баромада дар як нафақа.

35-17 Азбаски ӯ дар рӯзона дастрас буд, шогирдон ӯро бо шумораи бештари одамон мечустанд. Гуруи бузург акнун аксар вақт дар хомӯшӣ менишинад ва дар ҳолати ороми лотус маҳкам мешуд. Ӯ кам-кам аз меҳмонхонаи хурди худ мебаромад, ҳатто барои сайругашт ё боздид аз дигар қисматҳои хона. Сели ороми челас қариб беист барои *даршан* (нигоҳи муқаддас)-и гуру меомад.

Барои ҳамаи тамошобинон, ҳолати физиологии одатии Лаҳирӣ Маҳасая хусусиятҳои фавқуттабииро нишон медод, аз қабилӣ нафаскашӣ, беҳобӣ, қатъ шудани набз ва тапиши дил, чашмони ороми соатҳо чашмакзананда ва аураи амиқи оромӣ. Ҳеҷ меҳмоне бе рӯҳияи болида намерафт; ҳама медонистанд, ки баракати хомӯшонаи марди ҳақиқии Худоро гирифтаанд.

Акнун устод ба шогирдаш, Панчанон Бхаттачарья, иҷозат дод, ки дар Калкутта "Муассисаи рисолати Арья"-ро кушояд. Дар ин ҷо шогирди муқаддас паёми *Крия Йогаро паҳн кард* ва барои манфиати ҷамъиятӣ баъзе гиёҳҳои йогиро омода кард **35-18** дорувори.

Мувофиқи расму оини қадимӣ, усто ба мардум умуман *ним* **35-19 тӯхфа мекард.** равған барои табobati бемориҳои гуногун. Вақте ки устод аз шогирд хоҳиш кард, ки равғанро тоза кунад, ӯ метавонист ба осонӣ ин корро анҷом диҳад. Агар каси дигаре кӯшиш мекард, бо мушкilotи ачибе рӯ ба рӯ мешуд ва мефаҳмид, ки равғани шифобахш пас аз гузаштан аз равандҳои зарурии тозакунии қариб бухор шудааст. Аён аст, ки магистр баракат буд як зарурӣ компонент.

Хат ва имзои Лаҳирӣ Маҳасая бо хати бангоӣ дар боло нишон дода шудааст. Ин сатрҳо дар номае ба челла омадаанд; устоди бузург ояти санскритро чунин тафсир мекунад: "Касе ки ба даст овардааст..." ҳолати оромие, ки дар он пилкҳояш чашмак намезананд, ба *Самбҳаби Мудра* ноил шудааст."

"Шри Шьяма Чаран Дева Шарман" (имзо)

Дар Ария Миссия Муассиса ба ўҳда гирифтан нашр аз бисёр аз гуру китоби муқаддас

тафсирҳо. Мисли Исо ва дигар пайғамбарони бузург, худи Лаҳирӣ Маҳасая китобе нанавиштааст, аммо тафсирҳои пурмазмунӣ ӯ аз ҷониби шогирдони гуногун сабт ва тартиб дода шудаанд. Баъзе аз ин дастурҳои ихтиёрӣ нисбат ба дигарон дар интиқоли дурусти фаҳмиши амиқи устод равшантар буданд; аммо, дар маҷмӯъ, кӯшишҳои онҳо муваффақ буданд. Бо ғайрати худ, ҷаҳон тафсирҳои беназири Лаҳирӣ Маҳасаяро дар бораи бисту шаш китоби қадимӣ дорад.

Шри Ананда Моҳан Лаҳирӣ, набераи устод, дар бораи *Крия китобчаи ҷолибе навиштааст*. Шри Ананда навиштааст: «Матни Бҳагавад *Гита* қисми достони бузург, *Маҳабҳарата аст*, ки дорои якчанд нуқтаҳои гиреҳӣ (*вяс-кутас*) мебошад». «Агар он нуқтаҳои гиреҳиро бе шубҳа нигоҳ доред, мо ҷуз достонҳои афсонавӣ аз навъи аҷиб ва ба осонӣ нодуруст фаҳмидашаванда чизе намеёбем. Онҳоро нигоҳ доред». нуқтаҳои гиреҳӣ нофаҳмо ва мо илмеро аз даст додем, ки Шарқ онро бо сабри фавқуттабӣ пас аз ҷустуҷӯи ҳазорсолаҳои таҷриба нигоҳ доштааст. **35-20** Маҳз тафсирҳои Лаҳирӣ Маҳасая, бе ягон тасвир, илми динро, ки дар муаммои номаҳо ва тасвирҳои муқаддас бо маҳорат аз назар дур карда шуда буд, равшан карданд.

Дигар ин танҳо як ҷӯркунии нофаҳмои калимаҳо нест, балки формулаҳои бемаънии ибодати Веда аз ҷониби устод пур аз аҳамияти илмӣ буданашон исбот шудаанд...

«Мо медонем, ки инсон одатан дар муқобили таъсири исёнгаронаи эҳсосоти бад нотаваҷиб аст, аммо ин эҳсосот нотаваҷиб мешаванд ва вақте ки тавассути *Крия шуури неъматӣ оӣ ва пойдорро дар худ пайдо мекунад, инсон дар лаънат кардани онҳо ягон ангежае намеёбад*. Дар ин ҷо даст кашидан, инкор кардани эҳсосоти поёнӣ бо қабул кардан, тасдиқи хушбахтӣ ҳамоҳанг мешавад. Бе чунин роҳ, садҳо қоидаҳои ахлоқӣ, ки танҳо дар манфи ҷой доранд, барои мо бефоидаанд.»

"Шавқу завқи мо барои фаъолиятҳои дунявӣ дар мо эҳсоси эҳтироми рӯҳониро мекушад. Мо наметавонем Ҳаёти Бузургро дар паси ҳама номҳо ва шаклҳо дарк кунем, танҳо аз он сабаб, ки илм ба мо нишон медиҳад, ки ҷӣ гуна мо метавонем..." аз қудратҳои табиат истифода баред; ин ошноӣ боиси нафрат ба асрори ниҳони ӯ шудааст. Муносибати мо бо табиат амалии аст. Мо ўро масҳара мекунем, то бидонем, ки ҷӣ гуна ўро барои хидмат ба мақсадҳои мо истифода бурдан мумкин аст; мо аз энергияҳои ӯ истифода мебарем, ки Манбаи он ҳанўз номаълум аст. Дар илм муносибати мо бо табиат робитаест, ки байни инсон ва хизматгори ӯ вучуд дорад, ё аз нигоҳи фалсафӣ, вай мисли асир дар қуттии шохид аст. Мо ўро тафтиш мекунем, ба ҷолиш мекашем ва далелҳои ўро бо тарозуи инсонӣ бодикҷат месанҷем, ки арзишҳои пинҳонии ўро чен карда наметавонанд. Аз тарафи дигар, вақте ки худ бо қудрати болотар дар муошират аст, табиат ба таври худкор, бе фишор ё фишор, ба иродаи инсон итоат мекунад. Ин фармони бемамониат бар табиат аз ҷониби материалисти нофаҳм "мӯъҷизавӣ" номида мешавад.

"Ҳаёти Лаҳири Маҳасая намунае гузошт, ки тасаввуроти нодурустро дар бораи он ки йога як амалияи пурасрор аст, тағйир дод. Ҳар як инсон метавонад тавассути *Крия роҳеро пайдо кунад*, то муносибати дурусти худро бо табиат дарк кунад ва эҳтироми рӯҳониро ба ҳама падидаҳо, хоҳ пурасрор бошад, хоҳ рӯйдодҳои ҳаррӯза, сарфи назар аз воқеияти илми физикӣ, эҳсос кунад. **35-21** Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки он чизе, ки ҳазор сол пеш асроромез буд, дигар чунин нест ва он чизе, ки ҳоло асроромез аст, метавонад сад сол пас аз он аз ҷиҳати қонунӣ фаҳмо гардад. Ин Беохир, Уқёнуси Қудрат аст, ки дар он аст. пушти ҳамаи зуҳурот.

"Қонуни *Крия Йога* абадӣ аст. Он мисли математика дуруст аст; мисли қоидаҳои оддии ҷамъ ва тарҳ, қонун аз *Крия* банка ҳаргиз будан нобуд карда шудааст. Сӯхтан ба хокистар ҳама китобҳо дар математика,

шахсони дорои мантиқ ҳамеша чунин ҳақиқатҳоро аз нав кашф хоҳанд кард; ҳамаи китобҳои муқаддаси йогаро нобуд мекунанд, қонунҳои асосии он ҳар вақте пайдо мешаванд, ки йоги ҳақиқӣ пайдо шавад, ки дар худ садоқати пок ва дар натиҷа дониши покро дар бар мегирад."

Ҳамон тавре ки Бобочӣ яке аз бузургтарин аватарҳо, *Маҳаватар* ва Шри Юктесвар *Чаннаватар* ё таҷассуми ҳикмат аст, Лаҳири Маҳасаяро низ метавон ба таври сазовор *Йогаватар* ё таҷассуми йога номид. Ӯ аз рӯи меъёрҳои некии сифатӣ ва миқдорӣ сатҳи маънавии ҷомеаро баланд бардошт. Лаҳири Маҳасая бо қудрати баланд бардоштани шогирдони наздикаш ба мақоми Масеҳ ва паҳн кардани васеи ҳақиқат дар байни мардум дар қатори наҷотдиҳандагони башарият ҷой гирифтааст.

Беназирии ӯ ҳамчун пайғамбар дар таъкиди амалии ӯ ба усули муайян, *Крия*, ки бори аввал дарҳои озодии йогаро барои ҳамаи одамон боз мекунад, мебошад. Ғайр аз мӯъҷизаҳои ҳаёти ҳудаш, бешубҳа *Йогаватар* ба авҷи ҳама мӯъҷизаҳо дар қоҳиш додани мураккабҳои қадимии йога расид. як соддагии муассир, ки аз фаҳмиши оддӣ берун нест.

Дар робита ба мӯъҷизаҳо, Лаҳирӣ Маҳасая аксар вақт мегуфт: "Амали қонунҳои нозуке, ки барои одамон умуман номаълуманд, набояд бидуни таъбири лозима дар назди мардум муҳокима ё нашр карда шаванд." Агар дар ин саҳифаҳо ба назар чунин расад, ки ман суҳанони огоҳкунандаи ўро нодида гирифтаам, ин аз он сабаб аст, ки ӯ ба ман итминони ботинӣ додааст. Ҳамчунин, ҳангоми сабти ҳаёти Бобочӣ, Лаҳирӣ Маҳасая ва Шри Юктесвар, ман фикр кардам, ки аз бисёр ҳикояҳои воқеии мӯъҷизавӣ даст кашидан лозим аст, ки онҳоро бе навиштани ҷилди тавзеҳотии фалсафаи абстрактӣ дохил кардан душвор буд.

Умеди нав барои одамони нав! «Иттиҳоди илоҳӣ», - эълон кард *Йогаватар*, - «бо кӯшиши худӣ имконпазир аст». ва аст не вобаста дар теологӣ эътиқодҳо ё дар ихтиёрӣ ирода аз як Космик Диктатор."

Тавассути истифодаи калиди *Крия*, шахсоне, ки наметавонанд ба илоҳияти ягон инсон бовар кунанд, ниҳоят илоҳияти пурраи худро хоҳанд дид.

35-1 : *Матто* 3:15.

35-2 Бисёре аз порчаҳои Китоби Муқаддас нишон медиҳанд, ки қонуни реинкарнатсия дарк ва қабул карда шудааст. Давраҳои реинкарнатсия шарҳи мантиқии ҳолатҳои гуногуни эволютсияе мебошанд, ки инсоният дар онҳо зиндагӣ мекунад, нисбат ба назарияи маъмули ғарбӣ, ки фарз мекунад, ки чизе (шуури худпарастӣ) аз ҳеч чиз пайдо шудааст, бо дараҷаҳои гуногун вучуд дорад. аз шахват барои сӣ ё навад солҳо, ва баъд баргашт ба асли ҳоли Дар тасаввурнопазир табиат аз чунин ҳоли мушкилест барои шод кардани дили як мактаби асримиёнагӣ.

35-3 : *Малаки* 4:5.

35-4 : "Пеш аз ўро," яъне, "пеш аз

. *Матто* 17:12-13 :35-6

. *Матто* 11:13-14 :35-7

.*Юҳанно* 1:21 :35-8

. II *Подшоҳон* 2:9-14 :35-9

35-10 : *Матто* 17:3.

35-11 : *Матто* 27:46-49 .

35-12 : "Чӣ хел бисёр навъҳо аз марг ҳастанд дар мо ҳасадҳо! Ҳеҷ чиз аст дар он ҷо аммо марг." - *Мартин Лютер, дар "Сӯҳбати мизӣ."*

35-13 : Дар сардор дуо аз мусулмонон, одатан такроршуда чор ё панҷ маротиба ҳаррӯза.

35-14 : "Чустуҷӯ ҳақиқат дар мулоҳиза, не дар қолабдор китобҳо. Нигоҳ кунед дар осмон ба ёфтан моҳ, не дар ҳавз." - Мақоли *форсӣ* .

35-15 : Ҳамчун *Крия Йога* аст қобилиятнок аз бисёр зербахшҳо, Лаҳирӣ Махасая оқилона ҷумбидашуда берун чор қадамҳо ки ӯ фарқкунанда онҳое бошанд, ки мағзи асосиро дар бар мегирифтанд ва дар амалияи воқеӣ арзиши баландтарин доштанд.

35-16 : Дигар унвонҳо додашуда дар Лаҳирӣ Махасая аз ҷониби ӯ шогирдон буданд *Йогибар* (бузургтарин аз йогиҳо), *Йогираҷ* (подшоҳ аз йогиҳо), ва *Мунибар* (бузургтарин авлиё), ки ман ба онҳо *Йогаватар* (таҷассуми йога)-ро илова кардам.

35-17 : Ё дошт додашуда, умуман, сӣ панҷ солҳо аз хизматрасонӣ дар як шӯъба аз ҳукумат.

35-18 Дониши васеъ дар бораи гиёҳҳо дар рисолаҳои қадимии санскрит мавҷуд аст. Гиёҳҳои Ҳимолой дар табобати ҷавонкунӣ истифода мешуданд, ки соли 1938, вақте ки ин усул дар Пундит Мадан Моҳан Малавия истифода шуд, таваҷҷӯҳи ҷаҳонро ба худ ҷалб кард. 77-сола Ноиби канслер аз Бенарес Ҳинду Донишгоҳ. Ба як аҷоиб дараҷа, қайд карда шудааст олим барқарор карда шуд дар давоми 45 рӯз саломатӣ, қувват, хотира, биноии муқаррарӣ; нишонаҳои пайдоиши дандонҳои сеюм пайдо шуданд, дар ҳоле ки ҳамаи ажинҳо нопадид шуданд. Дар гиёҳӣ табобат, маълум мисли *Кая Калпа* , аст як аз 80 ҷавоншавӣ усулҳо тарҳрезӣ шудааст дар Ҳинду *Аюрведа* ё илми тиб. Пундит Малавия ин табобатро аз дасти Шри Калпачарья Свами Бешундасҷӣ, ки соли таваллуди худро соли 1766 медонад, сипарӣ кард. Ё ҳуҷҷатҳоеро дар даст дорад, ки беш аз 100 сол доштанаш исбот мекунад; хабарнигорони *Associated Press* қайд карданд, ки ӯ тақрибан 40-сола ба назар мерасад.

Рисолаҳои қадимии ҳиндуҳо илми тибро ба 8 шоха тақсим кардаанд: *сая* (ҷарроҳӣ); *салакя* (бемориҳои болои гардан); *кайчикитса* (дорувори дуруст); *бхутавидя* (рӯҳӣ бемориҳо); *каумара* (нигоҳубин аз навзодӣ); *агада* (токсикология); *Расаяна* (дарозумрӣ); *Вагикарана* (тоникҳо). Табибони ведикӣ аз асбобҳои нозуки ҷарроҳӣ истифода мебуданд, ҷарроҳии пластикӣ истифода мебуданд, фаҳмида мешуданд. тиббӣ усулҳо ба муқобилат кардан таъсирҳо аз заҳр газ, иҷрошуда қайсарӣ бахшҳо ва мағз амалиётҳо, дар динамикизатсияи доруҳо маҳорат доштанд. Гиппократ, табиби машҳури асри 5 пеш аз милод, қисми зиёди маводи тиббии худро аз манбаъҳои ҳиндӣ қарз гирифтааст.

35-19 Дарахти маргосаи Ҳиндустони Шарқӣ. Арзишҳои шифобахши он ҳоло дар Ғарб эътироф шудаанд, ки дар он ҷо ними талх ... аккос аст истифодашуда мисли як тоник, ва равшан аз тухмиҳо ва мева дорад буд ёфт аз ниҳоят арзиш дар табобат аз маҳав ва дигар бемориҳо.

35-20 "Як қатор мӯҳрҳо, ки ба наздикӣ аз маконҳои бостоншиносии водии Ҳинд кашф карда шуданд ва маълумот дар ҳазораи сеюми пеш аз милод дастрас аст." пеш аз милод, намоиш рақамҳо нишаста дар мулоҳизақор позаҳо ҳоло истифодашуда дар система аз Йога, ва ордер хулоса баровардан мумкин аст, ки ҳатто дар он замон баъзе аз асосҳои йога аллакай маълум буданд. Мо метавонем беасос хулоса барорем, ки дар Ҳиндустон панҷ ҳазор сол боз бо ёрии усулҳои омӯхташуда худшиносии системавӣ амалӣ карда мешавад .

Ҳиндустон дорад таҳияшуда муайян қиматбаҳо динӣ муносибатҳо аз ақл ва ахлоқӣ мафҳумҳо ки ҳастанд беназир, дар камтарин

дар паҳноӣ татбиқи онҳо дар ҳаёт. Яке аз инҳо таҳаммулпазирӣ дар масъалаҳои эътиқоди зеҳнӣ-таълимот буд, ки барои Ғарб, ки дар он ҷо асрҳои зиёд шикори бидъат маъмул буд ва ҷангҳои хунин байни миллатҳо ба охир расиданд, ҳайратовар аст. мазҳабӣ рақобатҳо буданд зуд-зуд."-Иқтибосҳо аз як мақола аз ҷониби Профессор В. Норман Қаҳваранг дар май, Соли 1939 ҷоп аз *Бюллетени* Шӯрои Амрикоии Ҷамъиятҳои Донишманд, Вашингтон, Колумбия

35-21 Дар ин ҷо кас дар бораи мушоҳидаи Карлайл дар *Сартор Ресартус фикр мекунад*: «Марде, ки наметавонад ҳайрон шавад, ки одатан ҳайрон намешавад (ва ибодат намекунад), президенти ҷамъиятҳои бешумори шоҳона буд ва таҷассум аз ҳама

лабораторияҳо ва расадхонаҳо, бо онҳо натиҷаҳо, дар ӯ якка сар,-аст аммо як ҷуфт аз айнак дар паси ки Он ҷо
". аст чашм нест

Бобоҷӣ Манфиат Дар Дар Ғарб

"Устод, кард ту ҳамеша вохӯрӣ Бобоҷӣ?"

Шаби ороми тобистон дар Серампур буд; ситораҳои бузурги тропикӣ аз болои сарамон медурахшиданд, вақте ки ман дар паҳлӯи Шри Юктесвар дар айвони ошёнаи дуҷоми зиёратгоҳ нишаста будам.

— Бале, — устод аз саволи мустақими ман табассум кард; чашмонаш аз эҳтиром медурахшиданд. — Се маротиба ман аз дидани устои бемарг баракат ёфтам. Аввалин вохӯрии мо дар Аллоҳобод дар *Кумбха Мела* буд .

Кумбха Мела маъруфанд ; онҳо ҳадафҳои рӯҳониро дар мадди назари мардум қарор додаанд. Ҳиндуҳои диндор ҳар шаш сол миллионҳо нафар ҷамъ меоянд, то бо ҳазорҳо садҳу, йог, свами ва аскетҳои ҳама намуд мулоқот кунанд. Бисёриҳо зоҳидон ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ маконҳои хилвати худро тарк намеkunанд, ба ҷуз аз иштирок дар *маросимҳо* ва хайру баракатҳои худ ба мардон ва занони дунё.

«Ман дар замоне, ки бо Бобоҷӣ вохӯрдам, свами набудам», — идома дод Шри Юктесвар. «Аммо ман аллакай аз Лаҳири Махасая ибтидои *Крияро гирифта* будам . Ё маро ба иштирок дар *маросиме* , ки моҳи январӣ соли 1894 дар Аллоҳобод баргузор мешуд, ташвиқ кард. Ин аввалин таҷрибаи ман бо *кумбха* буд ; ман аз садо ва ларзиши издиҳом каме ҳайрон шудам. Дар нигоҳҳои ҷустуҷӯии худ дар атроф чехраи равшани устодро надидам. Ҳангоми убур аз пуле дар соҳили Ганг, ман як шиносамро дидам, ки дар наздики истода буд ва косаи гадоии худро дароз карда буд.

«Оҳ, ин ярмарка чизе ҷуз бесарусомонии садо ва гадоён нест», - фикр кардам ман бо ноумедӣ. «Ман ҳайронам, ки оё олимони ғарбӣ, ки сабр карда, доираи донишро барои манфиати амалии башар васеъ мекунанд, барои Худо аз ин бекороне, ки динро эътироф мекунанд, вале ба садақа диққат медиҳанд, писандидатар нестанд?»

«Андешаҳои пурҷӯшу хурӯши ман дар бораи ислоҳоти иҷтимоӣ бо овози як санҷиши баландқад, ки дар пеши ман истода буд, қатъ шуданд.»

«Ҷаноб, — гуфт ӯ, — шуморо як

авлиё даъват мекунад». «Ў

кист?»

"Биё ва дидан барои худат.

"Бо дудилагӣ пайравӣ ин лаконикӣ маслиҳат, Ман ба зудӣ ёфт худам наздик як дарахт ки шохаҳо буданд

паноҳгоҳи як устод бо як гурӯҳи ҷолиби шогирдон. Устод, ки чехраи дурахшони ғайриоддӣ дошт ва бо чашмони сиёҳи дурахшон ба ман наздик шуд ва маро ба оғӯш гирифт.

"Хуш омадед, Свамиҷӣ," гуфт ӯ бо

меҳру муҳаббат. ""Ҷаноб," ман бо

қатъият ҷавоб додам, "ман свами

нестам ."

«Онҳое, ки ба ман аз ҷониби илоҳӣ дастур дода шудаанд, ки унвони «свами»-ро диҳанд, ҳеҷ гоҳ онро аз даст намедиханд». Авлиё ба ман содда муроҷиат кард, аммо дар суҳанони ӯ эътиқоди амиқ ба ҳақиқат садо медод; ман дар мавҷи ғаврии баракати рӯҳонӣ фуру рафтам. Аз баланд шудани ногаҳонии худ ба тартиби қадимии роҳибӣ табассум карда, **36-1** Ман дар пои он махлуқи бузург ва ғариштагон дар шакли инсон, ки маро чунин эҳтиром карда буд, таъзим кардам.

«Бобочӣ — зеро дар ҳақиқат ӯ ҳамин буд — маро ба нишастгоҳе дар наздикии худ дар зери дарахт ишора кард. Ӯ қавӣ ва ҷавон буд ва ба Лаҳири Маҳасая монанд буд; аммо ин монандӣ ба ман таъсир накард, ҳарчанд ман борҳо дар бораи шабоҳатҳои ғайриоддии намуди зоҳирии ин ду устод шунида будам. Бобочӣ». қудрате дорад, ки бо он метавонад аз пайдо шудани ҳар гуна андешаи мушаххас дар зеҳни инсон пешгирӣ кунад. Аён аст, ки устоди бузург меҳост, ки ман дар ҳузури ӯ комилан табиӣ бошам ва аз донишхани шахсияти ӯ ба ҳайрат наоям.

? Чӣ кардан ту фикр кардан аз *Кумбҳа Мела*""

«Ҷаноб, ман хеле ноумед шудам». Ман бо шитоб илова кардам: «То он даме, ки бо шумо вохӯрдм. Ба назар чунин мерасад, ки авлиё ва ин шӯру ғавғо бо ҳам мувофиқ нестанд».

«Эй фарзанд, — гуфт устод, гарчанде ки зоҳиран ман қариб ду баробар аз ҳудаш калонтар будам, — барои камбудии бисёриҳо, тамомиро доварӣ накун. Ҳама чиз дар рӯи замин дорои хислати омехта аст, мисли омехтаи рег ва шакар. Мисли мӯрчаи хирадманд бош, ки танҳо шакарро мегирад ва регро бетағйир мегузорад. Гарчанде ки садҳуҳои зиёде дар ин ҷо то ҳол дар фиреб саргардонанд, аммо *мела* аз ҷониби чанд марди дарки Худо баракат ёфтааст ».

"Дар намуд аз ман худ вохӯрӣ бо ин баландмартаба устод, Ман зуд розӣ бо ӯ мушоҳида

«Ҷаноб, — шарҳ додам ман, — ман дар бораи олимони Ғарб фикр мекардам, ки

аз ҷиҳати ақл аз аксари одамоне, ки дар ин ҷо ҷамъ омадаанд, хеле беҳтаранд, дар Аврупо ва Амрикои дур зиндагӣ мекунанд, эътиқодҳои дигарро эътироф мекунанд ва аз арзишҳои воқеии чунин *мелаҳо* ба монанди имрӯза беҳабаранд. Онҳо... мардоне, ки метавонанд аз мулоқотҳо бо устодони Ҳиндустон фоидаи калон ба даст оранд. Аммо, гарчанде ки дар дастовардҳои зехнии баланд қарордоранд, бисёре аз ғарбиён ба баҳодиҳии материализм майлдоранд. Дигарон, ки дар илм ва фалсафа машҳуранд, ягонагии асосии динро эътироф намекунанд. Эътиқоди онҳо ҳамчун монеаҳои бартарафнашаванда хизмат мекунад, ки таҳдид мекунанд, ки онҳоро аз мо абадан ҷудо мекунанд.

«Ман дидам, ки шумо ҳам ба Ғарб ва ҳам ба Шарқ таваҷҷӯҳ доред». Чехраи Бобочӣ аз тасдиқ медурахшид. «Ман дарди дили шуморо ҳис кардам, ки барои ҳамаи мардон, хоҳ шарқӣ ва хоҳ ғарбӣ, кофӣ буд. Барои ҳамин ман шуморо ба ин ҷо даъват кардам».

«Шарқ ва Ғарб бояд роҳи миёнаи тиллоии фаъолият ва маънавиятро бо ҳам муттаҳид созанд», - идома дод ӯ. «Ҳиндустон дар рушди моддӣ аз Ғарб бисёр чизхоро бояд омӯзад; дар иваз, Ҳиндустон метавонад усулҳои умумичаҳониро омӯзонад, ки бо онҳо Ғарб метавонад эътиқоди динии худро бар пояҳои устувори илми йога асос гузорад».

"Шумо, Свамиҷӣ, дар мубодилаи мутавозини ояндаи байни Шарқ ва Ғарб нақш доред. Пас аз чанд сол ман ба шумо шогирде мефиристам, ки шумо метавонед ӯро барои паҳн кардани йога дар Ғарб тарбия кунед. Ларзишҳои бисёре аз рӯҳониёни ҷустуҷӯкунанда дар он ҷо ба ман мисли обхезӣ меоянд. Ман авлиёҳои эҳтимолиро дар Амрико ва Аврупо мебинам, ки мунтазири бедор шудан ҳастанд."

Дар ин нуқта дар ӯ ҳикоя, Шри Юктесвар гардонида шуд ӯ нигоҳ пурра дар аз они ман.

— Писарам, — гуфт ӯ дар нури моҳтоб табассум карда, — ту шогирде ҳастӣ, ки солҳо пеш Бобочӣ ваъда дода буд, ки маро мефиристад.

Ман хурсанд шудам, ки фаҳмидам, ки Бобачӣ қадамҳои маро ба сӯи Шри Юктесвар равона кардааст, аммо барои ман тасаввур кардани худам дар Ғарби дурдаст, дур аз устои маҳбубам ва оромии оддии зоҳидӣ душвор буд.

«Баъд Бобочӣ дар бораи *Бҳагавад Гита сухан гуфт*», - идома дод Шри Юктесвар. «Бо ҳайрати ман, ӯ бо чанд сухани ситоишӣ нишон дод, ки аз он огоҳ аст, ки ман дар бораи бобҳои гуногуни *Гита тафсирҳо навиштаам*.»

«Бо дархости ман, Свамиҷӣ, лутфан вазифаи дигареро иҷро кунед», - гуфт устои бузург. «Оё шумо китоби кӯтоҳе дар бораи ягонагии асосии байни навиштаҳои масеҳӣ ва ҳиндӯӣ наменависед? Бо истинодҳои мувоҷиҳаи нишон диҳед, ки писарони илҳомбахши Худо ҳамон ҳақиқатроеро гуфтаанд, ки ҳоло аз сабаби ихтилофоти мазҳабии одамон пинҳон шудаанд».

"'Маҳараҷ', **36-2** Ман ҷавоб дод бо тарсу ҳарос, 'чӣ як фармон! Шал Ман будан қодир ба иҷро кардан он?'

«Бобочӣ оҳиста хандид. «Писарам, чаро шубҳа мекунӣ?» — бо итминон гуфт ӯ. «Ба ростӣ, ин ҳама кори кист ва иҷрокунандаи ҳама амалҳо кист? Ҳар чизе, ки Худованд маро водор кардааст, ки гӯям, ҳатман ҳамчун ҳақиқат амалӣ мешавад».

«Ман худро аз баракати авлиё қудратманд ҳис кардам ва розӣ шудам, ки китобро нависам. Бо норозигӣ аз фаро расидани соати видоъ, аз ҷоям хестам.

«Шумо Лаҳириро медонед?» **36-3** Устод пурсид: «Ӯ шахси бузург аст, ҳамин тавр

не? Дар бораи вохӯрии мо ба ӯ нақл кун». Сипас ӯ ба ман паёме барои Лаҳирӣ Махасая дод.

«Пас аз он ки ман бо фурӯтанӣ таъзим кардам ва хайрухуш кардам, авлиё бо меҳрубонӣ табассум кард. «Вақте ки китобат тамом шуд, ман ба дидорбинии ту меравам», ваъда дод ӯ. «Ҳоло хайрухуш».

"Рӯзи дигар ман Аллоҳободно тарк кардам ва ба Банорес рафтам. Вақте ки ба хонаи устодам расидам, дар *Кумбҳа Мела достони ин авлиёи аҷоибро нақл кардам.*"

«Оҳ, магар ту ўро нашинохтӣ?» Чашмони Лаҳирӣ Маҳасая аз ханда рақс мекарданд. «Мебинам, ки ту натавонистӣ, зеро ў ба ту монез шуд. Ў устои беҳамтои ман, Бобочии осмонӣ аст!»

«'Бобачӣ!' такрор кардам ман бо ҳайрат. «Бобачӣ — Масеҳи йог! Наҷотдиҳандаи ноаён ва намоён! Оҳ, агар Ман метавонистам танҳо гузаштаро ба ёд орам ва бори дигар дар ҳузури ў бошам, то садоқати худро ба лотуси ў нишон диҳам. пойҳо!

"'Ҳеҷ гоҳ ақл,' Лаҳирӣ Маҳасая гуфт тасаллибахш. Ў дорад ваъда дода шуда ба дидан ту боз.'

«Гурудева, устои илоҳӣ, аз ман хост, ки ба шумо паёме диҳам. «Ба Лаҳирӣ бигӯед,» гуфт ў, «ки қудрати захирашудаи ин ҳаёт ҳоло кам шудааст; он қариб тамом шудааст.»

«Ҳангоме ки ман ин суҳанони ҷурасро гуфтам, чеҳраи Лаҳирӣ Маҳасая ларзид, гӯё аз ҷараёни барқ лағжид. Дар як лаҳза ҳама чиз дар атрофи ў хомӯш шуд; чеҳраи хандонаш бениҳоят саҳтгир шуд. Мисли ҳайкали ҷўбин, ки дар ҷои худ ғамгин ва бечунбон буд, баданаш...» беранг шуд. Ман тарсида ва ҳайрон шудам. Ҳеҷ гоҳ дар ҳаётам ин рӯҳи шодмонро чунин вазнинии даҳшатнок нишон надода будам. Шогирдони дигар, ки ҳозир буданд, бо нигаронӣ ба ў нигоҳ мекарданд.

"Се соат дар хомӯшии комил гузашт. Сипас Лаҳирӣ Маҳасая рафтори табиӣ шодмонашро аз нав оғоз кард ва бо ҳар яки онҳо бо меҳрубонӣ сӯҳбат кард. Ҳама бо сабуки оҳ кашиданд."

"Ман аз воқуниши устодам фаҳмидам, ки паёми Бобочӣ як сигнали бебаҳс буд, ки аз ҷониби..." ки Лаҳирӣ Маҳасая фаҳмид, ки баданаш ба зудӣ бечо хоҳад монд. Хомӯшии аҷиби ў исбот кард, ки устои ман ғавран вучуди худро идора кардааст, ресмони охири пайвасти худро ба ҷаҳони моддӣ буридааст ва ба шахсияти абадии худ дар Рӯҳ фирор кардааст. Ин суҳанони Бобочӣ роҳи гуфтани ў буд: «Ман ҳамеша бо ту хоҳам буд».

"Ҳарчанд Бобочӣ ва Лаҳирӣ Маҳасая ҳамадон буданд ва ба муошират бо якдигар тавассути ман ё ягон миёнарави дигар ниёз надоштанд, бузургон аксар вақт худро паст мезананд, то дар драмаи инсонӣ нақш бозанд. Баъзан онҳо пешгӯихоӣ худро тавассути паёмрасонҳо ба таври оддӣ интиқол медиҳанд, то иҷрои ниҳони суҳанони онҳо метавонад имони илоҳии бештареро дар доираи васеи одамоне, ки баъдтар ин дostonро меомӯзанд, ба вучуд орад."

«Ман ба зудӣ Бенаресро тарк кардам ва ба қор дар Серампур шурӯъ кардам, ки навиштаҳои навиштаҳои Бобачӣ дархост карда буданд», - идома дод Шри Юктесвар. «Ҳамин ки ман ба қори худ шурӯъ кардам, тавонистам шеър

бахшида ба гуруи бемарг эҷод кунам. Сатрҳои оҳангдор аз қалами ман бемалол ҷорӣ мешуданд, гарчанде ки ман ҳеҷ гоҳ шеърӣ санскритро санҷида натавонистам.

"Дар ором аз шаб Ман серкор худам аз болои як муқоиса аз Китоби Муқаддас ва навиштаҳои муқаддас аз *Санатан Дхарма* . **36-4** Бо иқтибос аз суҳанони Худованди муборак Исо нишон додам, ки таълимоти ӯ дар асл бо ваҳйҳои Ведаҳо яқсон буданд . Барои ман хурсандӣ буд, ки китоби ман дар ... ба итмом расид. муддати кӯтоҳ; ман фаҳмидам, ки ин баракати зуд ба шарофати файзи *Парам-Гуру-Маҳараҷи ман буд* . **36-5** Бобҳо аввал дар маҷаллаи *Садхусамбад пайдо шуданд* ; баъдтар онҳо аз ҷониби яке аз шогирдони Киддерпури ман ҳамчун китоб ҷоп карда шуданд.

«Субҳи баъд аз анҷоми талошҳои адабии худ,» идома дод устод, «ман ба Рай рафтам». Гат барои оббозӣ дар Ганг инҷо буд. Гат ҳолӣ буд; ман муддате дар ҷоям истода, аз оромии офтобӣ лаззат бурдам. Баъд аз ғӯта задан дар оби газдор, ба сӯи хона рафтам. Дар хомӯшӣ ягона садои матоъи тар аз Ганг буд, ки бо ҳар қадам шуста мешуд. Вақте ки ман аз макони дарахти калони банян дар наздикии соҳили дарё мегузаштам, як ангезаи қавӣ маро водор кард, ки ба қафо нигоҳ кунам. Дар он ҷо, дар зери сояи банян ва дар ихотаи чанд шогирд, Бобочии бузург нишаста буд!

"Салом, Свамиҷӣ!" Овози зебои устод ба ман итминон дод, ки ман хоб намебинам. "Мебинам, ки шумо китобатонро бомуваффақият хатм кардаед. Тавре ки ваъда додам, ман дар ин ҷо ҳастам, то аз шумо ташаккур ғӯям."

«Бо дили тезтафтида, ман пурра дар пеши пойҳои ӯ сачда кардам. «Парам-гуруҷӣ», — бо илтиҷо гуфтам ман, — оё ту ва челаҳоят хонаи наздики маро бо ҳузури худ эҳтиром намекуни?»

"Туруи оӣ бо табассум рад кард. "Не, кӯдак," гуфт ӯ, "мо одамоне ҳастем, ки паноҳгоҳи дарахтонро дӯст медорем; ин ҷой хеле бароҳат аст."

«Лутфан, каме интизор шавед, устод». Ман бо илтиҷо ба ӯ нигоҳ кардам. «Ман фавран бо шириниҳои махсус бармегардам».

«Вақте ки ман пас аз чанд дақиқа бо як таоми лазиз баргаштам, инак, баньяни хоксор дигар гурӯҳи осмониро паноҳ намедод. Ман дар атрофи ғат ҷустуҷӯ кардам, аммо дар дилам медонистам, ки гурӯҳи хурд аллакай бо болҳои эфирӣ гурехтааст.

«Ман саҳт ранҷидам. «Ҳатто агар мо бори дигар вохӯрем ҳам, ман намехоҳам бо ӯ сӯҳбат кунам», - ба худ итминон додам. «Ӯ бо чунин ногаҳон рафтани ман бераҳмона рафтор кард». Албатта, ин хашми муҳаббат буд ва чизи дигаре набуд.

"Чанд моҳ пас, ман аз Лаҳири Махасая дар Бенарес дидан кардам. Вақте ки ман ба меҳмонхонаи хурди ӯ ворид шудам, устоди ман табассум карда, салом дод."

«Хуш омадед, Юктесвар», — гуфт ӯ. «Шумо нав бо Бобачӣ дар остонаи

утоқи ман вохӯрдед?» ««Не, не», — бо ҳайрат ҷавоб додам ман.

«‘Ин ҷо биё.’ Лаҳирӣ Махасая нарм ба пешониам даст расонд; ногаҳон ман дар наздикии дар шакли Бобочиро дидам, ки мисли лотуси комил шукуфта буд.

«Ман дарди кӯҳнаамро ба ёд овардам ва таъзим накардам. Лаҳирӣ Махасая бо

хайрат ба ман нигарист. «Гуруи илоҳӣ бо чашмони бемаънӣ ба ман нигарист.

«Ту аз ман хашмгин ҳастӣ».

«Ҷаноб, чаро ман набояд бошам?» — ҷавоб додам ман. «Ту бо гурӯҳи ҷодугарии худ аз ҳаво берун омадӣ ва ба ҳавои тунук нопадид шудӣ.»

«Ман ба ту гуфтам, ки туро мебинам, аммо нагуфтам, ки чӣ қадар мемонам». Бобоҷӣ оҳиста хандид. «Ту пур аз ҳаяҷон будӣ. Ба ту итминон медиҳам, ки ман аз ваҳши беқарории ту комилан дар ҳаво хомӯш шудам».

"Ман аз ин тавзеҳи нохушоянд фавран қаноатманд шудам. Ман дар пеши пойҳояш зону задам; устои оӣ бо меҳрубонӣ китфамро сила кард."

«Писарам, ту бояд бештар мулоҳиза кунӣ», - гуфт ӯ. «Нигоҳи ту ҳанӯз беайб нест - ту наметавонистӣ маро бубинӣ, ки дар паси нури офтоб пинҳон шудаам». Бо ин суханон дар садои найи осмонӣ, Бобочӣ дар дурахши пинҳон нопадид шуд.

Шри Юктесвар хулоса кард: «Ин яке аз охирин сафарҳои ман ба Бенарес барои дидани устодам буд». «Ҳатто тавре ки Бобачӣ дар *Кумбҳа Мела пешгӯӣ карда буд*, таҷассуми соҳибхоназан Лаҳири Маҳасая ба охир мерасид. Дар тобистони соли 1895 дар бадани устувори ӯ ҷӯшонаки хурд пайдо шуд. Ӯ аз най задан эътироз кард; ӯ дар бадани худ кармаи бади баъзе аз шогирдонашро машқ мекард. Ниҳоят, чанд чела хеле исрор карданд; устод бо рамз ҷавоб дод:

"Он бадан дорад ба ёфтани як сабаб ба рафтан; Ман ирода будан хушоянд ба да ман чӣ ту хоҳиш ба кун.

«Баъд аз муддате ин устои беҳамто ҷасади худро дар Бенарес супурд. Дигар лозим нест, ки ман ӯро дар меҳмонхонаи хурдаш ҷустуҷӯ кунам; ман ҳар рӯзи ҳаётамро бо роҳнамоии ҳамаҷонибаи ӯ баракат меёбам».

Солҳо пас, аз лабони Свами Кешабананда, **36-6** Ман ҳамчун шогирди пешрафта, тафсилоти аҷоиби зиёдеро дар бораи вафоти Лаҳирӣ Маҳасая шунидам.

«Чанд рӯз пеш аз он ки устои ман аз ҷасади худ даст кашад», - гуфт Кешабананда ба ман, - «ӯ худро дар пеши назари ман зоҳир кард, вақте ки ман дар зиёратгоҳи худ дар Хардвар нишаста будам.

"Биё дар як бор ба Бенарес. Бо инҳо калимаҳо Лаҳирӣ Маҳасая нопадид шуд.

"Ман фавран барои Бенарес омодагӣ дидам. Дар хонаи устодам шогирдони зиёдеро ҷамъ овардам. Дар он рӯз барои соатҳои **36-7** Устод *Гитара шарҳ дод*; сипас ба мо сода ва содда мурочиат кард.

"Ман ҳастам рафтан хона.

"Гиряҳо аз андӯҳ шикаста берун мисли як муқобилатнопазир торрент

«'Тасаллӣ ёбед; ман аз нав эҳё мешавам.' Баъд аз ин гуфта, Лаҳирӣ Маҳасая се маротиба баданашро дар як доира гардонд, бо ҳолати лотус ба самти шимол нигарист ва бо шукӯҳ ба *маҳасамадии ниҳой ворид шуд*. **36-8**

"Часади зебои Лоҳирӣ Маҳасая, ки барои мухлисон хеле азиз аст, бо тантана сӯзонда шуд." «Маросими хонашин дар Ғати Маникарника дар наздикии дарёи муқаддаси Ганг», - идома дод Кешабананда. «Рӯзи дигар, соати даҳи субҳ, вақте ки ман ҳанӯз дар Бенарес будам, ҳуҷраам бо нури бузурге пур шуд. Инак, дар пеши ман шакли гӯштӣ ва хунии Лаҳири Маҳасая истода буд! Он айнан ба бадани пири ӯ монанд буд, ба истиснои он ки ҷавонтар ва дурахшонтар ба назар мерасид. Устоди илоҳии ман бо ман сӯҳбат кард.

«Кешабананда», — гуфт ũ, — ин ман ҳастам. Аз атомҳои парокандаи бадани сӯхтаам, ман шакли аз нав сохташударо эҳё кардам. Кори хонадони ман дар ҷаҳон анҷом ёфт; аммо ман заминро пурра тарк намекунам. Минбаъд ман каме вақтро бо Бобачӣ дар Ҳимолой ва бо Бобачӣ дар кайҳон мегузаронам.»

«Бо чанд сухани баракат ба ман, устои фавқуттабӣ нопадид шуд. Илҳоми аҷибе дили маро пур кард; ман дар рӯҳ рӯҳбаланд шудам, мисли шогирдони Масеҳ ва Кабир **36-9**». вақте ки онҳо пас аз марги ҷисмонӣ ба гуруҳи зиндаи худ нигоҳ карда буданд.

«Вақте ки ман ба зиёратгоҳи дурдасти Хардварам баргаштам», - идома дод Кешабананда, - «ман хокистари муқаддаси гуруямро бо худ бурдам. Ман медонам, ки ũ аз қафаси фазой-замонӣ раҳо шудааст; паррандаи ҳузури ҳама ҷо озод шудааст. Бо вучуди ин, ин дили маро тасалли меод, ки боқимондаҳои муқаддаси ũро гӯр кунам».

Шогирди дигаре, ки аз дидани устои эҳёшудааш баракат ёфт, Панчанон Бҳаттачарьяи муқаддас, асосгузори Институти миссияи Арья Калкутта буд. **36-10**

Ман дар хонаи Панчанон дар Калкуттаи ũ зиёрат кардам ва бо завқ ба қиссаи солҳои тӯлони ũ бо устод гӯш додам. Дар ниҳоят, ũ ба ман аз аҷоибтарин рӯйдоди ҳаёташ нақл кард.

«Дар ин ҷо, дар Калкутта,» гуфт Панчанон, «соати даҳи субҳ, пас аз сӯзонданаши, Лаҳирӣ Махасая бо ҷалоли зинда дар пеши ман пайдо шуд».

Свами Пранабананда, «авлиё бо ду ҷисм», низ ба ман тафсилоти таҷрибаи беҳамтои худро иқрор кард.

«Чанд рӯз пеш аз он ки Лаҳирӣ Махасая ҷасадашро тарк кунад», — гуфт Пранабананда ҳангоми боздид аз мактаби Ранҷии ман, — «ман аз ũ нома гирифтам, ки дар он хоҳиш карда шуда буд, ки фавран ба Бенарес биёям. Аммо, ман дер мондам ва фавран рафта натавонистам. Азбаски ман дар ҳоли омодагӣ ба сафар будам, тақрибан соати даҳи субҳ, ногаҳон аз дидани чехраи дурахшони устодам ғарқ шудам.

"Чаро шитоб кардан ба Бенарес? Лаҳирӣ Махасая гуфт, табассумкунанда. Шумо бояд ёфтан ман Он ҷо не дарозтар.

«Ҳангоме ки аҳамияти суханони ũ ба ман равшан шуд, ман бо дили шикаста гиря кардам ва бовар доштам, ки ũро танҳо дар рӯё мебинам.»

«Устод бо тасалли ба ман наздик шуд. «Ана, ба баданам даст расон», - гуфт ũ. «Ман мисли ҳамеша зиндаам. Мотам нагир; оё ман то абад бо ту нестам?»

Аз забони ин се шогирди бузург достони ҳақиқати ачибе пайдо шуд: Соати субҳи даҳ, рӯзи баъд аз он ки ҷасади Лаҳирӣ Маҳасая ба оташ супурда шуд, устои эҳёшуда дар бадани воқеӣ, вале тағйирёфта, дар назди се шогирд, ки ҳар кадоме дар шаҳри гуногун буданд, зоҳир шуд.

"Пас кай ин вайроншаванда бояд доштан гузоштан дар бефасодии ва ин фаной бояд доштан гузоштан дар

бефаной, он гоҳ сухани навишташуда ичро хоҳад шуд: «Марг бо пирӯзӣ фуру бурда шуд. Эй марг, неши ту кучост? Эй дӯзах, пирӯзии ту кучост?» **36-11**

.....

36-1 : Шри Юктесвар буд баъдтар расман оғозёфта ба Свами Фармоиш аз ҷониби *Маҳант* (дайр сар) аз Буддо

Гая. 36-2: «Подшоҳи Бузург» - унвони эҳтиром.

36-3 : А гуру одатан ишора мекунад ба ӯ худ шогирд танҳо аз ҷониби ӯ ном, партофтан ҳар гуна унвон Ҳамин тариқ, Бобачӣ гуфт «Лоҳирӣ», на "Лаҳири Маҳасая".

36-4 : Ба маънои асли, "абадӣ дин", ном додашуда ба бадан аз Ведикӣ таълимотҳо. *Санатан Дхарма* дорад омадан ба будан *ҳиндуизм* номида мешавад аз замони вақт аз Юниён Ташкили Тандурустии Ҷаҳон таъиншуда одамон дар бонкҳо аз дарё Индус мисли *Дар дохили бино*, ё *Ҳиндуҳо*. Калимаи "*ҳинду*", дурусташ, танҳо ба пайравони *Санатан Дхарма* ё ҳиндуизм дахл дорад. Истилоҳи "*ҳинду*" ба таври баробар ба ҳиндуҳо ва мусулмонон ва дигар *соқинони* хоки Ҳиндустон (ва инчунин аз сабаби хатои печида аз ҷуғрофӣ Колумб, ба аборигенҳои муғулӣ-америкӣ) дахл дорад.

Номи қадимии Ҳиндустон *Арьяварта аст*, ки маъноаш «макони ориёӣҳо» аст. Решаи санскритии *ария* «арзишманд, муқаддас, начиб» аст. Истифодаи нодурусти этнологии ориёӣҳо *барои* ифодаи хусусиятҳои на рӯхонӣ, балки ҷисмонӣ, боиси он гардид, ки шарқшиноси бузург... Макс Мюллер, ба гуфтан ба таври аҷиб: "Ба ман як этнолог Ташкили Тандурустии Ҷаҳон сухан мегӯяд аз як Ориёӣ наҷод, Ориёӣ хун, Ориёӣ чашмҳо ва мӯй, гуноҳкори бузургест ба мисли забоншиносе, ки дар бораи луғати долихосефалӣ ё грамматикаи брахисефалӣ сухан
". мегӯяд

36-5 : *парам-гуру* аст ба маънои асли "гуру" оӣ" ё "гуру" берун аз он," маънодор як хат ё пайравӣ аз муаллимон. Бобачӣ,

.гуру аз Лаҳирӣ Маҳасая, буд *парам-гуру* аз Шри Юктесвар

36-6 : Ман боздид ба Кешабанда ашрам аст тавсифшуда дар сах. 405-408 .

36-7 : сентябр 26, Соли 1895 аст сана дар ки Лаҳирӣ Маҳасая чап ӯ бадан. Дар як чанд Бештар рӯзҳо ӯ мешуд ба синни шасту ҳаштуми зодрузаш расидаанд.

36-8 Рӯ ба шимол ва се маротиба гардиш кардани бадан, қисмҳои маросими ведикӣ мебошанд, ки устодон пешаки медонанд, ки кай... ниҳой соат аст дар бораи ба зарба задан барои ҷисмонӣ бадан. Дар охири мулоҳиза, дар давоми ки устод якҷоя мешавад ҳудаш дар АУМ-и Космикӣ, *маҳа* ё *самадхӣ* *бузург* номида мешавад .

36-9 Кабир як авлиёи бузурги асри шонздаҳум буд, ки пайравони зиёди ӯ ҳам ҳиндуҳо ва ҳам мусалмононро дар бар мегирифтанд. Дар он замон аз ӯ марг, шогирдон ҷанҷолӣ аз болои тарз аз роҳбарӣ дафн маросимҳо. Дар асабонӣ Розаи устод аз ӯ ниҳой хоб, ва дод ӯ дастурҳо. "Нисф аз ман боқимондаҳо бояд будан дафн карда шудааст аз ҷониби Мусалмон маросимҳо;" ӯ гуфт, «Бигзор нисфи дигараш бо як маросими муқаддаси ҳиндуҳо сӯзонда шавад». Сипас ӯ нопадид шуд. Вақте ки шогирдон тобутро, ки ҷасади ӯро дар бар мегирифт, кушоданд, ба ҷуз гулҳои тиллоранги шампаки ҷизе ёфт нашуд. Нисфи инҳоро мусалмонон, ки то имрӯз зиёратгоҳи ӯро эҳтиром мекунанд, итоаткорона дафн карданд.

Дар ӯ ҷавонӣ Кабир буд наздик шуд аз ҷониби ду шогирдон Ташкили Тандурустии Ҷаҳон хосташуда дақиқа зиёӣ
:роҳнамоӣ дар паҳлӯ мистик роҳ Устод содда ҷавоб дод

Роҳ пешгӯӣ мекунад масофа; Агар ӯ будан наздик, не роҳ ниёзманд ту дар ҳама. Дар ҳақиқат он метех ман "
« !табассум Ба шундан аз як моҳӣ дар об ва ташнагӣ

36-10 : Панҷанон таъсис дода шудааст, дар як ҳафта акр боғ дар Деогарҳ дар Бихор як маъбад дорои як санг ҳайкал аз Лаҳирӣ Маҳасая. Дигар ҳайкал аз бузург устод дорад буд маҷмӯи аз ҷониби шогирдон дар хурд меҳмонхона аз ӯ Бенарес хона.

БОБ: 37

Ман Рав Ба Амрико

«Амрико! Албатта, ин одамон амрикоианд!» Ин андешаи ман буд, ҳамчун як тасаввуроти панорамии чехраҳои ғарбӣ, ки аз нигоҳи ботинии ман гузаштанд.

Ман ғарқ шуда, дар паси қуттиҳои чанголуди анбори мактаби Ранчи нишаста будам. Дар он солҳои серкор бо ҷавонон ёфтани ҷои хусусӣ душвор буд!

Рӯйе идома ёфт; издиҳомӣ бузурге, **37-1** бо диққат ба ман нигоҳ карда, мисли актёр аз сахнаи шуур гузашта.

Дари анбор кушода шуд; мисли ҳамеша, яке аз писарбачаҳо ҷои пинҳонии

маро кашф карда буд. «Бимол, ин ҷо биё», — бо шодӣ фарёд задам ман.

«Ман барои ту хабар дорам: Худованд маро ба Амрико даъват мекунад!» «Ба

Амрико?» Писар суҳанони маро бо оҳанге такрор кард, ки маънои онро

дошт, ки ман «ба моҳ» гуфтаам.

"Бале! Ман мисли Колумб барои кашфи Амрико меравам. Ё фикр мекард, ки Ҳиндустонро ёфтааст; бешубҳа, байни ин ду сарзамин робитаи кармавӣ вучуд дорад!"

Бимал гурехт; дере нагузашта тамоми мактаб аз рӯзномаи дупоя огоҳ шуд. **37-2** Ман омӯзгорони ҳайроншударо даъват кардам ва мактабро ба ихтиёри он гузоштам.

«Ман медонам, ки шумо идеалҳои йогаи Лаҳирӣ Маҳасаяро дар соҳаи маориф ҳамеша дар мадди аввал мегузоред», — гуфтам ман. «Ман ба шумо зуд-зуд менависам; Худо хоҳад, рӯзе ман бармегардам».

Вақте ки ман ба писарбачаҳои хурдсол ва заминҳои офтобии Ранчи нигоҳи охирин кардам, ашк дар чашмонам ҳалқа зад. Ман медонистам, ки як давраи муайяни ҳаётам ба охир расидааст; аз ин ба баъд ман дар сарзаминҳои дурдаст зиндагӣ хоҳам кард. Ман чанд соат пас аз рӯйеам ба Калкутта рафтам. Рӯзи дигар ман даъватнома гирифтам, ки ҳамчун вакил аз Ҳиндустон дар Конгресси байналмилалӣ либералҳои динӣ дар Амрико хидмат кунам. Он бояд дар ҳамон

сол дар Бостон, таҳти сарпарастии Ассотсиатсияи ягонаи Амрико, баргузор мешуд.

Ман сар дар як гирдбод, Ман ҷустуҷӯ карда шуд берун Шри Юктесвар дар Серампур.

«Гуруҷӣ, маро нав даъват карданд, ки дар як конгресси динӣ дар Амрико

суханронӣ кунам. Оё равам?» «Ҳама дарҳо барои шумо кушодаанд», - ба

таври оддӣ ҷавоб дод Устод. «Ҳоло ё ҳеҷ гоҳ».

"Аммо, ҷаноб," Ман гуфт дар ноумедӣ, "чӣ кардан Ман доништан дар бораи оммавӣ Гап задан? Кам доштан Ман додашуда як лексия,

ва ҳаргиз дар Забони англисӣ."

"Англисӣ ё не забони англисӣ, шумо калимаҳо дар йога бояд будан шунида шуд дар Ғарб."

Ман хандидам. "Хуб, гуруҷии азиз, ман фикр намекунам, ки амрикоӣҳо забони бенгалиро меомӯзанд! Лутфан, маро бо роҳи пешбурди монеаҳои забони англисӣ баракат диҳед." **37-3**

Вақте ки ман хабари нақшаҳоямро ба падарам расондам, ӯ комилан дар ҳайрат монд. Амрико барои ӯ хеле дур ба назар мерасид; ӯ метарсид, ки дигар маро нахоҳад дид.

«Чӣ тавр рафта метавонӣ?» — бо қатъият пурсид ӯ. «Кӣ туро маблағгузорӣ мекунад?» Азбаски ӯ бо меҳр хароҷоти таҳсил ва тамоми умри маро ба дӯш гирифта буд, бешубҳа умедвор буд, ки саволи ӯ лоиҳаи маро ба ҳолати ногувор мегузорад.

«Худованд бешубҳа маро маблағгузорӣ мекунад». Ҳангоми ин ҷавоб, ман дар бораи он чизе, ки қаблан ба бародарам Ананта дар Агра дода будам, ба ёд овардам. Бе ягон найранг, ман илова кардам: «Падар, шояд Худо ба зеҳни шумо фикр кунад, ки ба ман кӯмак кунад».

"Не, ҳаргиз! Ӯ нигоҳ кард дар ман бо таассуф.

Аз ин рӯ, вақте ки рӯзи дигар падарам ба ман чекеро дод, ки маблағи калонро нишон медод, ман ҳайрон шудам.

«Ман ин пулро ба ту медиҳам», - гуфт ӯ, - «на аз рӯи ман ҳамчун падар, балки ҳамчун шогирди вафодори Лаҳирӣ Махасая». Рав баъд ба ки дур Ғарбӣ замин; паҳн шудан Он ҷо беэтиқод таълимот аз *Крия Йога* ."

Ман аз рӯҳияи фидокоронае, ки падарам тавонист зуд хоҳишҳои шахсии худро як сӯ гузорад, хеле мутаассир шудам. Шаби гузашта ба ӯ дарки одилонае расид, ки ҳеҷ хоҳиши муқаррарии сафар ба хориҷа сафари маро ангехта наметавонист.

«Шояд мо дар ин зиндагӣ дигар вонахӯрем.» Падар, ки дар он вақт шасту ҳафтсола буд, бо ғамгинӣ суҳан гуфт.

Як интуитивӣ маҳкумият водор карда шуд ман ба ҷавоб, "Албатта Худованд ирода овардан мо якҷоя як бор Бештар."

Ҳангоми омодагӣ барои тарк кардани Устод ва ватанам ба соҳилҳои номаълуми Амрико, ман каме тарсу ҳаросро эҳсос кардам. Ман дар бораи фазои модии Ғарб, ки аз заминаи маънавии Ҳиндустон хеле фарқ мекард ва бо аураи

садсолаҳои авлиё фаро гирифта шуда буд, қиссаҳои зиёде шунида будам.
«Муаллими шарқӣ, ки ба ҳавои Ғарб чуръат мекунад», фикр кардам ман, «бояд аз озмоишҳои ҳама гуна сардиҳои Ҳимолой тобонавар бошад!»

Як субҳи барвақт ман бо қатъияти қатъӣ ба дуо кардан шурӯъ кардам, то он даме ки овози Худоро нашенуидам, дуо карданро идома диҳам, ҳатто бимирам. Ман баракати Ё ва итминони Ёро меҳостам, ки худро дар туманҳои утилитаризми муосир гум накунам. Дилам барои рафтан ба Амрико омода буд, аммо боз ҳам қавитар аз он буд, ки тасаллии иҷозати илоҳиро бишнавам.

Ман дуо гуфтам ва дуо кардам, гиряхоямро паст кардам. Ҷавобе наомад. Дархости хомӯшонаи ман то он даме ки нисфирӯзӣ ба авчи худ расидам, афзуд; мағзи ман дигар наметавонист фишори дардхоямро таҳаммул кунад. Агар ман бори дигар бо умқи афзояндаи эҳсосоти ботинии худ гиря кунам, ман эҳсос кардам, ки мағзи сарам пора-пора мешавад. Дар ҳамон лаҳза аз даромадгоҳе, ки дар паҳлӯи утоқи кӯчаи Гурпар ҷойгир буд ва ман дар он нишаста будам, тақ-тақ шуд. Ҳангоми кушодани дар, ҷавонмардеро бо либоси пасти як шахси нотавон дидам. Ё даромад, дарро аз пасаш пӯшид ва бо рад кардани хоҳиши ман барои нишастан, бо ишорае нишон дод, ки меҳодад бо ман истода сӯхбат кунад.

«Ё бояд Бобочӣ бошад!» фикр кардам ман ҳайрон, зеро марди пеши ман хусусиятҳои Лаҳири Маҳасаяи ҷавонтарро дошт.

Ё ба андешаи ман ҷавоб дод. "Бале, ман Бобочӣ ҳастам." Ё бо оҳанги ҳиндӣ сухан гуфт. "Падари осмонии мо дуои шуморо шунид. Ё ба ман амр дод, ки ба шумо бигӯям: дастурҳои устои худро иҷро кунед ва ба Амрико равед. Натарсед; шумо муҳофизат хоҳед шуд."

Пас аз таваққуфи пурҷӯшу хурӯш, Бобачӣ боз ба ман муроҷиат кард: «Ту касе ҳастӣ, ки ман барои паҳн кардани паёми *Крия Йога* дар Ғарб интиҳоб кардаам. Ман хеле пеш бо устои ту Юктесвар дар *Кумбха Мела вохӯрд*ам ; сипас ба ӯ гуфтам, ки туро барои омӯзиш назди ӯ мефиристам».

Ман бесадо мондам, аз ҳузури ӯ аз ҳайрати садоқатмандона нафасгир шудам ва аз шунидани суханонаш саҳт мутаассир шудам. лабони ҳудаи, ки маро ба сӯи Шри Юктесвар роҳнамоӣ карда буд. Ман дар пеши гуруи бемарг ба замин афтадам. Ё бо меҳрубонӣ маро аз фарш бардошт. Сипас, ӯ ба ман дар бораи ҳаётам бисёр чизҳоро нақл кард ва ба ман дастурҳои шахсӣ дод ва чанд пешгӯии махфиро баён кард.

« *Крия Йога* , техникаи илмии дарки Худо,» гуфт ӯ ниҳоят бо тантана, «дар ниҳоят дар ҳама сарзаминҳо паҳн мешавад ва ба ҳамоҳангии миллатҳо тавассути дарки шахсӣ ва трансценденталии инсон аз Падари Беохир мусоидат мекунад».

Устод бо нигоҳи қудрати бузург, маро бо як нигоҳ ба шуури кайҳонии худ ба нерӯи барқ ангехт. Пас аз муддате ӯ ба сӯи дар равона шуд.

«Кӯшиш накун, ки маро пайравӣ кунӣ», - гуфт ӯ. «Ту ин

корро карда наметавонӣ». «Илтимос, Бобочӣ, нарав!» Ман

борҳо гиря кардам. «Маро бо худ бибар!» Ё ба қафо нигоҳ

карда, ҷавоб дод: «Ҳоло не. Дигар вақт».

Ман аз эҳсосот халос шуда, ба огоҳии ӯ аҳамият надодам. Ҳангоми кӯшиши таъқиби ӯ, пай бурдам, ки пойҳоям саҳт ба замин часпидаанд. Аз дар, Бобочӣ ба ман нигоҳи охирини меҳрубона кард. Ӯ дасташро барои дуои хайр баланд кард ва рафт, чашмони ман бо таачҷуб ба ӯ дӯхта шуда буданд.

Пас аз чанд дақиқа пойҳоям озод шуданд. Ман нишастам ва ба мулоҳизаи амиқ рафтам ва пайваста аз Худо шукр мегуфтам, на танҳо барои иҷобати дуоям, балки барои он ки маро бо мулоқот бо Бобочӣ баракат дод. Тамоми баданам аз ламси устои қадимӣ ва ҳамеша ҷавон ба назар чунин менамуд, ки муқаддас шудааст. Муддати тӯлонӣ хоҳиши сӯзони дидани ӯ будам.

То ҳол, ман ин достони вохӯриамро бо Бобочӣ ба касе нагуфтаам.
муқаддастарин таҷрибаҳои инсонии ҳудро, ман онро дар дилам пинҳон кардам.
Аммо фикре ба сарам омад, ки агар ман нақл кунам, ки ӯро бо чашмони худ
дидам, хонандагони ин тарҷумаи ҳол метавонанд ба воқеияти Бобочии танҳо
ва манфиатҳои ҷаҳонии ӯ бештар бовар кунанд. Ман ба як рассом кӯмак
кардам, ки тасвири воқеии Ёғи-Масеҳи бузурги Ҳиндустони муосирро кашад;
он дар ин китоб пайдо мешавад.

Дар шаб аз ман рафтан барои Юнайтед Иёлоти Ёфт ман дар Шри Юктесвар
муқаддас ҳузур

«Фаромӯш кун, ки ту ҳамчун ҳинду таваллуд шудай ва амрикоӣ набош.
Беҳтарини ҳардуи онҳоро бигир», - бо тарзи ороми хирадмандонаи худ гуфт
устод. «Худӣ ва фарзанди Худо бош. Беҳтарин хислатҳои ҳамаи бародаронатро,
ки дар саросари замин дар наҷодҳои гуногун парокандаанд, ҷустуҷӯ кун ва дар
вучуди худ ҷой гир».

Сипас ӯ маро баракат дод: «Ҳамаи онҳое, ки бо имон назди ту меоянд ва Худоро
меҷӯянд, кӯмак хоҳанд шуд. Вақте ки шумо ба онҳо нигоҳ мекунед, ҷараёни
рӯҳонӣ, ки аз чашмони шумо мебарояд, ба майнаи онҳо ворид мешавад ва
одатҳои моддии онҳоро тағйир медиҳад ва онҳоро бештар аз Худо огоҳ
мегардонад».

Ӯ идома дод: «Ҷалби рӯҳҳои самимии шумо хеле хуб аст. Дар ҳар ҷое, ки
меравед, ҳатто дар биёбон, дӯстонро хоҳед ёфт».

Ҳарду баракати ӯ ба таври васеъ нишон дода шудаанд. Ман танҳо ба Амрико, ба
биёбоне бе як дӯст омадам, аммо дар он ҷо ҳазорҳо нафарро ёфтам, ки барои
қабул кардани таълимоти рӯҳӣ, ки бо замон санҷида шудаанд, омода буданд.

Ман моҳи августи соли 1920 Ҳиндустонро бо киштии *"Шаҳри Спарта"*, ки
аввалин киштии мусофирбар буд ва пас аз анҷоми Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ ба
Амрико сафар мекард, тарк кардам. Ман тавонистам танҳо пас аз бартараф
кардани мушкилоти зиёди "сурхнависӣ", ки бо додани шиносномаам
алоқаманд буданд, билет фармоиш диҳам.

Дар давоми сафари думоҳа, яке аз мусофирон фаҳмид, ки ман намояндаи
Ҳиндустон дар конгресси Бостон ҳастам.

«Свами Ёогананда», - гуфт ӯ бо аввалин талаффузи аҷиб, ки баъдтар ман номи
худро аз ҷониби амрикоӣҳо шунидам, - «лутфан, ба мусофирон лексияи
навбатиро диҳед». Шаби панҷшанбе. Фикр мекунам, ки ҳамаи мо аз суҳанронӣ
дар мавзӯи "Ҷанги ҳаёт ва ҷӣ гуна мубориза бурдан бо он" фоида хоҳем бурд.

Вой! Ман бояд дар муборизаи ҳаёти худам меҷангидам, инро рӯзи чоршанбе

фаҳмидам. Бо ноумедӣ кӯшиш мекардам, ки ақидаҳоямро ба лексия бо забони англисӣ табдил диҳам, ниҳоят ҳама омодагиҳоро тарк кардам; фикрҳоям, мисли курраи ваҳшӣ, ки ба зин нигоҳ мекунад, аз ҳама гуна ҳамкорӣ бо қонунҳои грамматикаи англисӣ худдорӣ мекард. Аммо, бо итминони комил ба ваъдаҳои гузаштаи Устод, ман рӯзи панҷшанбе дар салони киштии буғӣ дар назди тамошобинон ҳозир шудам. Ба лабонам сухани фасеҳе наомад; ман бесадо дар пеши ҷамъомад истодам. Пас аз мусобиқаи истодагарӣ, ки даҳ дақиқа давом кард, тамошобинон вазъияти маро фаҳмиданд ва ба ханда сар карданд.

Ман дар минбари яке аз дарсҳоям дар Амрико истодаам. Ин дарс аз ҳазор донишҷӯи ӯга дар Вашингтон баргузор шуд.

Дар айни замон вазъият барои ман хандаовар набуд; бо хашм ба Устод дуои хомӯшона фиристодам. «Шумо *метавонед* ! Сухан гӯед!» Овози ӯ фавран дар зеҳнам садо дод.

Фикру мулоҳизаҳои ман фавран ба муносибати дӯстона бо забони англисӣ равона шуданд. Чилу панҷ дақиқа пас шунавандагон ҳанӯз ҳам бодикқат буданд. Ин суханронӣ маро ба як қатор даъватномаҳо барои лексия дар назди гурӯҳҳои гуногуни Амрико овард.

Баъдтар ман ҳеҷ гоҳ калимаеро, ки гуфта будам, ба ёд оварда натавонистам. Бо пурсиши пинҳонӣ аз якчанд мусофир фаҳмидам: "Шумо лексияи илҳомбахшERO дар забони англисии ҷолиб ва дуруст хондед." Бо ин хабари хуш, ман аз устоди худ барои кӯмаки саривақтиаш бо фурутанӣ изҳори сипос кардам ва бори дигар фаҳмидам, ки ӯ ҳамеша бо ман, ҳама монеаҳои замон ва фазоро нодида мегирам.

Баъзан, дар давоми боқимондаи сафари уқёнусӣ, ман дар бораи озмоиши дарпешистодаи лексияҳои англисӣ дар конгресси Бостон бо чанд нигарониҳои амиқ рӯ ба рӯ мешудам.

«Худовандо, — дуо кардам ман, — илтимос, бигзор илҳоми ман аз онӣ Ту бошад, на боз аз бомбаҳои хандаовари тамошобинон !»

Киштии "Шаҳри Спарта" дар охири моҳи сентябр дар наздикии Бостон бандар андохт. Рӯзи шашуми октябр ман ба ... мурочиат кардам. Конгресс бо суханронии аввалини худ дар Амрико. Он хуб пазируфта шуд; ман бо сабуки ох

кашидам. Котиби саховатманди Ассотсиатсияи ягонаи Амрико дар як гузориши нашршуда шарҳи зеринро навиштааст 37-4 аз рафти анҷуман:

"Свами Йогананда, намоянда аз Брахмачарья Ашрами Ранчи, Ҳиндустон, табрикоти Анҷумани худро ба Конгресс овард. Ӯ бо забони равони англисӣ ва бо суханронии маҷбурӣ дар бораи "Илми дин" суханронии дорои хусусияти фалсафӣ кард, ки барои паҳн кардани васеътар дар шакли рисола чоп шудааст. Ӯ изҳор дошт, ки дин умумичаҳонӣ аст ва он ягона аст. Мо..."

наметавон урфу одатҳо ва эътиқодҳои мушаххасро умумибашарӣ гардонид, аммо унсури умумии динро метавон умумибашарӣ гардонид ва мо метавонем аз ҳама хоҳиш кунем, ки онро риоя ва итоат кунанд."

Ба шарофати чеки саховатмандонаи падар, ман тавонистам пас аз анҷоми конгресс дар Амрико бимонам. Чаҳор соли хушбахтонаро дар Бостон дар шароити хоксорона гузаронидам. Ман лексияҳои оммавӣ хондам, дарсҳо додам ва китоби шеърҳо бо номи "*Сурудҳои рӯҳ*"-ро бо муқаддимаи доктор Фредерик Б. Робинсон, президенти Коллеҷи шаҳри Нью Йорк, навиштам. **37-5**

Дар тобистони соли 1924 сафари фароқитӣ оғоз карда, ман дар назди ҳазорон нафар дар шаҳрҳои асосӣ суҳанронӣ кардам ва сафари ғарбии худро бо истироҳат дар шимоли зебои Аляска ба анҷом расондам.

Бо ёрии донишҷӯёни саховатманд, то охири соли 1925 ман дар қитъаи кӯҳи Вашингтон дар Лос-Анҷелес қароргоҳи амрикоиро таъсис додам. Ин бино ҳамоно биноест, ки ман солҳо пеш дар рӯёи худ дар Кашмир дида будам. Ман шитоб кардам, ки ба Шри Юктесвар аксҳои ин фаъолиятҳои дурдасти амрикоиро фиристам. Ў бо як кортча ба забони бенгалӣ ҷавоб дод, ки ман онро дар ин ҷо тарҷума мекунам:

11-ум август, Соли 1926

Кӯдак аз ман дил, О Йогананда!

Бо дидани аксҳои мактаб ва донишҷӯёни шумо, чӣ шодӣеро, ки дар ҳаётам эҳсос мекунам, ки бо суҳан ифода карда наметавонам. калимаҳо. Ман аз дидани донишҷӯёни йогаи шумо аз шаҳрҳои гуногун аз шодӣ об мешавам. Бо дидани усулҳои шумо дар тасдиқҳои сурудҳо, ларзишҳои шифобахш ва дуоҳои шифобахши илоҳӣ, ман наметавонам аз изҳори сипос аз самими қалбам худдорӣ кунам. Дарвоза, роҳи печида ва манзараҳои зеборо мебинам. дар зерини кӯҳҳои Вашингтон ҷойгир шуда, ман мехоҳам ҳама чизро бо ҷашмони худ бубинам.

Ҳама чиз дар ин ҷо хуб пеш меравад. Бо файзи Худо, бигзор шумо

ҳамеша дар хушбахтӣ бошед. Шри Юктесвар Гири

Солҳо бо суръат мегузаштанд. Ман дар ҳар гӯшаву канори замини навам лексия хондам ва дар садҳо клубҳо, коллеҷҳо, калисоҳо ва гурӯҳҳои ҳар мазҳаб суҳанронӣ кардам. Даҳҳо ҳазор амрикоӣҳо ба йога шурӯъ карданд. Ман соли 1929 ба ҳамаи онҳо китоби нави андешаҳои дуоро бахшидам - *Пичирросҳо аз Абадият*, бо муқаддимаи Амелита Галли-Курчи. **37-6** Ман дар ин ҷо, аз китоб, шеъреро бо номи "Худо! Худо! Худо!" меорам, ки як шаб ҳангоми истодан дар минбари лексия эҷод шуда буд:

Аз умқ аз хоби бемадор,
Ҳангоми боло рафтан аз зинапои спиралии бедорӣ,
ман пичиррос мезанам:
Худоё! Худоё! Худоё!
Ту ғизо ҳастӣ ва вақте ки рӯзаи худро аз ҷудоии
шаб аз Ту мешиканам,
Ман таъм Ту, ва аз ҷиҳати рӯҳӣ бигӯ:

Худоё! Худоё! Худоё!

Новобаста аз он ки ман ба кучо меравам, нури ақли
ман ҳамеша ба сӯи Ту равона аст;

Ва дар ҷанг дин аз фаъолият

Фарёди ҷангии хомӯшонаи ман ҳамеша ин

аст: Худоё! Худоё! Худоё! Вақте ки тӯфонҳои

пурталотуми озмоишҳо дод мезананд, Ва

вақте ки нигарониҳо ба ман нола мекунанд,

Ман ғарқ шудан онҳо фарёд, баланд фарёд задан:

Худоё! Худоё! Худоё!

Вақте ки ақлам орзуҳоро бо

риштаҳои хотираҳо мебофад,

Баъд дар ки ҷодугарӣ матоъ Ман ёфтан нақшбандӣ:

Худоё! Худоё! Худоё!

Ҳар шаб, дар вақт аз амиқтарин хоб,

Оромии ман орзу мекунад ва даъват мекунад,

Шодӣ! Шодӣ! Шодӣ! Ва шодӣ бо сурудхонӣ то

абад меояд:

Худоё! Худоё! Худоё!

Дар бедорӣ, хӯрокхӯрӣ, кор, орзу кардан, хобидан,

хизмат кардан, мулоҳиза кардан, суруд хондан, бо

муҳаббати илоҳӣ, рӯҳи ман пайваста ғур-ғур

мекунад, ки касе онро намешунавад:

Худоё! Худоё! Худоё!

Баъзан — одатан дар аввали моҳ, вақте ки ҳисобнома-фактураҳо барои
нигоҳдории Маунт Вашингтон ва дигар марказҳои худшиносӣ ворид мешуданд!
— ман бо орзуи сулҳи оддии Ҳиндустон фикр мекардам. Аммо ҳар рӯз ман
фаҳмиши васеъшавандаро байни Ғарб ва Шарқ медидам; рӯҳам шод мешуд.

Ман қалби бузурги Амрико дар сатрҳои аҷоиби Эмма Лазарус, ки дар пояи
Муҷассамаи Озодӣ, "Модари бадарғашудагон", кандакорӣ шудаанд, ёфтам:

Аз вай маяк - даст

Дурахшон дар саросари ҷаҳон истиқбол мегирад;

чашмони нарми ӯ фармон медиҳанд бандари пур аз

пулҳои ҳавоӣ, ки шаҳрҳои дугоникро дар бар мегирад.

«Эй сарзаминҳои қадим, шукӯҳи достони худро нигоҳ

доред!» бо лабони хомӯш фарёд мезанад вай. «Ба ман

хаставу бечораи худро, оммаҳои ҷамъшудаи худро, ки

меҳоҳанд нафаси озод кашанд, деҳ.

Партовҳои бадбахтонаи соҳили пурҷӯшу хурӯши
ту. Инҳоро, бесарпаноҳонро, тӯфони шадидро ба
ман фирист, ман чароғамро дар паҳлӯи дари
тиллоӣ мебардорам.

37-1 : Бисёриҳо аз онҳо чехраҳо Ман доштан аз замони дидашуда дар Ғарб, ва фавран эътироф шудааст..

37-2 : Свами Премананда, ҳоло роҳбар аз Худшиносӣ Калисо аз Ҳама Динҳо дар Вашингтон, ДС, буд як аз донишҷӯёни мактаби Ранчи дар замони рафтани ба Амрико. (Ӯ он вақт Брахмачари Ҷотин буд.)

37-3 : Шри Юктесвар ва Ман одатан сӯҳбат кард дар Бенгали

37-4 : *Нав Зиёратгоҳҳо Аз Дар Рӯҳ* (Бостон: Маяк Матбуот, 1921).

37-5 : Д-р ва Бону. Робинсон боздид карда шуд Ҳиндустон дар соли 1939, ва буданд эътиромшуда меҳмонон дар Ранчи мактаб

37-6 : Хонум. Галли-Курчи ва вай шавҳар, Ҳомер Самуэлс, пианинонавоз, доштан буд Крия Йога донишҷӯён барои бист солҳо. илҳомбахш ҳикоя аз машҳур прима Донна солҳо аз мусиқӣ дорад буд ба наздикӣ нашршуда (*Галли-Курчи Ҳаёт Аз Суруд* , аз ҷониби CE LeMassena, Paebag Co., Нью Йорк, 1945).

БОБ: 38

Лютер Бурбанк -- А Муқаддас Дар байни Дар Гулҳо

«Сирри беҳтар кардани селекцияи растаниҳо, ғайр аз дониши илмӣ, муҳаббат аст». Лютер Бурбанк ин ҳикматро ҳангоми роҳ рафтани дар паҳлӯи ӯ дар боғи Санта-Розааш гуфт. Мо дар назди кати кактусҳои хӯрдани таваққуф кардем.

«Ҳангоме ки ман таҷрибаҳо барои сохтани кактусҳои «бесутунмӯҳра» мегузарондам», - идома дод ӯ, - «ман аксар вақт бо растаниҳоро барои эҷоди ларзиши муҳаббат истифода баред. «Шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед», - мегуфтам ман ба онҳо. «Шумо наметарсед». «Ба хорҳои дифоии шумо ниёз дорам. Ман шуморо муҳофизат мекунам». Тадриҷан растани муфиди биёбон пайдо шуд як навъи беҳор."

Ман аз ин мӯъҷиза мафтун шудам. "Лутфан, Лютери азиз, ба ман чанд барги кактус диҳед, то дар боғи ман дар кӯҳи Вашингтон шинонам."

А коргар истода дар наздики оғоз ёфт ба тасма хомӯш баъзе баргҳо; Бурбанк пешгирӣ карда шуд ўро.

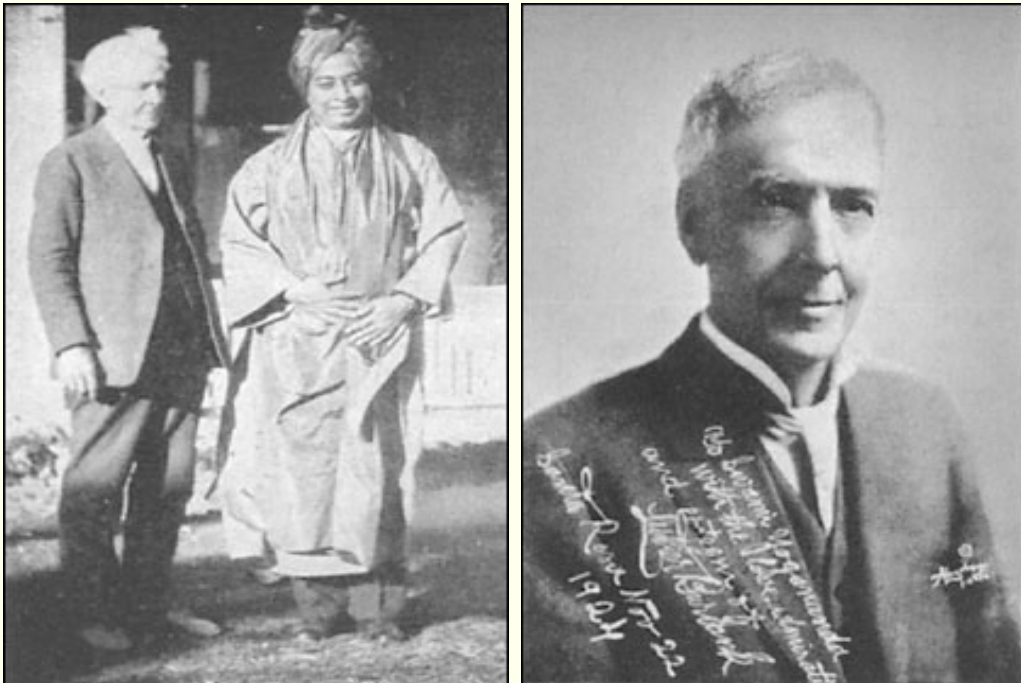
«Ман худам онҳоро барои свами мечинам.» Ӯ ба ман се барг дод, ки баъдтар онҳоро шинонам ва аз он ки онҳо ба як қитъаи бузурге табдил ёфтанд, хурсанд шудам.

Боғбони бузург ба ман гуфт, ки аввалин пирӯзии назарраси ӯ картошкаи калон буд, ки ҳоло бо номи ӯ машҳур аст. Бо хастагинопазирии нобиға, ӯ ба ҷаҳон садҳо картошкаи...

беҳбудихои зиёдеро дар табиат ба вуҷуд овард - навъҳои нави помидор, ҷуворимакка, каду, гелос, олу, нектаринҳо, буттамеваҳо, кӯкнор, лилияҳо ва садбаргҳои Бурбанк.

Ман камераамро ба самти худ равона кардам, вақте ки Лютер маро ба назди дарахти машҳури чормағз бурд, ки бо он ӯ исбот карда буд, ки эволюсияи табииро бо телескоп тезонидан мумкин аст.

«Ҳамагӣ дар шонздаҳ сол, — гуфт ӯ, — ин дарахти чормағз ба ҳолати ҳосили фаровони чормағз расид, ки табиати беёри метавонист онро ду баробар афзоиш диҳад».

Лютер Бурбанк, маҳбуб дӯст, позаҳо бо ман дар ӯ Санта Роза боғ.

Бурбанк хурд фарзандхондшуда духтар омад ғавғо бо вай саг ба боғ.

— Вай растании инсонии ман аст, — Лютер бо меҳр ба ӯ даст афшонд. — Ман ҳоло инсониятро ҳамчун як растании бузург мебинам, ки барои иҷрои олии худ танҳо муҳаббат, неъматҳои табиӣ табиати бузург ва гузариш ва интиҳоби оқилона ниёз дорад. Дар тӯли умри худ ман чунин пешрафти аҷибро дар эволюсияи растанӣ мушоҳида кардам, ки ба зудӣ ба ҷаҳони солим ва хушбахт, ки ба фарзандонаш принципҳои зиндагии оддӣ ва оқилона таълим дода мешаванд, умедбахшона интизор мешавам. Мо бояд ба табиат ва Худои табиат баргардем.

"Лютер, ту аз мактаби Ранчии ман, ки дарсҳои берунӣ ва фазои шодмонӣ ва соддагӣ баргузор мешаванд, лаззат мебарӣ."

Суханони ман ба он чизе, ки ба тарбияи дили кӯдаки Бурбанк наздик аст, таъсир расонданд. Ё ба ман саволҳо дод, ки аз чашмони амиқ ва ороми ё шавқ медурахшид.

«Свамиҷӣ», - гуфт ё ниҳоят, - «мактабҳое мисли шумо ягона умеди ҳазорсолаи ояндаанд. Ман бар зидди низомҳои таълимии замони мо, ки аз табиат ҷудо ва ҳама чизро бӯғӣ мекунанд, шӯриш мекунам».

фардият. Ман ҳастам бо ту дил ва рӯҳ дар шумо амалӣ идеалҳо аз маориф."

Вақте ки ман бо ин ҳаками меҳрубон хайрухуш мекардам, ӯ як китоби хурдERO имзо карда, ба ман тақдим кард. **38- 1** "Ин ҷо аст ман китоб дар *Дар Омӯзиш Аз Дар Инсон Растанӣ* ," **38-2** ӯ гуфт. "Нав намудҳо аз омӯзиш таҷрибаҳои бечунучаро мебошанд. Баъзан озмоишҳои ҷасуртарин ба натиҷа расиданд. беҳтарин дар мева ва гулҳо. Навовариҳои таълимӣ барои кӯдакон низ бояд сершумортар ва ҷасуртар бошанд."

Ман он шаб китоби хурди ӯро бо шавқи зиёд хондам. Чашмони ӯ ояндаи дурахшони наслро тасаввур карда, навиштанд: "Якравтарин мавҷудоти зинда дар ин ҷаҳон, ки аз ҳама душвортаринаш инкор кардан аст, растанӣ аст." як бор собит дар муайян одатҳо.Дар хотир доред ки ин растанӣ дорад нигоҳ дошташуда он фардият ҳама дар тӯли асрҳо; шояд он чизе бошад, ки онро метавон дар тӯли асрҳои тӯлонӣ дар ҳуди сангҳо пайгири кард ва дар тӯли ин давраҳои бузург ҳеҷ гоҳ ба андозаи зиёд тағйир наёфтааст. Оё шумо Фарз мекунем, ки пас аз ин ҳама асрҳои такрор, растанӣ, агар шумо онро чунин номед, соҳиби иродаи беҳамто намешавад? Дар ҳақиқат, растанӣ ҳастанд, ки ба монанди баъзе аз нахлҳо, чунон устуворанд, ки ҳеҷ қудрати инсонӣ ҳанӯз натавонистааст онҳоро тағйир диҳад. Иродаи инсонӣ дар баробари иродаи растанӣ як чизи заиф аст. Аммо бубинед, ки чӣ тавр якравии тамоми ин растанӣ танҳо бо омезиши ҳаёти нав бо он, бо роҳи убур кардан, тағироти пурра ва пурқувват дар ҳаёти он шикаста мешавад. Пас, вақте ки танаффус меояд, ислоҳ он аз ҷониби инҳо наслҳо аз бемор назорат ва интиҳоб, ва растанӣ нав роҳи нави худро пеш мегирад, то дигар ҳеҷ гоҳ ба ҳолати кӯҳна барнагардад; иродаи устувори он дар ниҳоят шикаста ва тағйир меёбад.

«Вақте суҳан дар бораи чизе ба монанди табиати кӯдак меравад, мушкилот хеле осонтар мешавад.»

Ман бо ҷазби ин амрикоии бузург, борҳо ба дидорбинии ӯ рафтам. Як субҳ ман дар ҳамон вақт бо почтаълон расидам, ки тақрибан ҳазор номаро ба утоқи кории Бурбанк гузошт. Боғдорон навишт ӯ аз ҳама қисмҳо аз ҷаҳон.

«Свамиҷӣ, ҳузури шумо танҳо баҳонаест, ки ман бояд ба боғ бароям», - гуфт Лютер бо шодмонӣ. Ӯ ҷевони калони мизро кушод, ки дар он садҳо ҷузвдони сафарӣ буданд.

«Мебинӣ,» гуфт ӯ, «ман сафарамро чунин мекунам. Бо растанӣҳо ва мукотибаҳоям баста шуда, ман хоҳиши худро ба сарзаминҳои бегона бо як нигоҳ ба ин расмҳо қонеъ мекунам.»

Мошини ман дар назди дарвозаи ӯ истода буд; ман ва Лютер дар кӯчаҳои

шаҳраки хурд ронда рафтем, боғҳои он бо навҳои садбарги Санта Роза, Пичблоу ва Бурбанк, ки ӯ ба он хос буд, равшан буданд.

«Ман ва дӯстам Ҳенри Форд ба назарияи қадимии реинкарнатсия бовар дорем», - гуфт Лютер ба ман. «Он ба ҷанбаҳои дигари нофаҳмо дар ҳаёт равшанӣ меандозад. Хотира санчиши ҳақиқат нест; танҳо аз он сабаб, ки инсон ҳаёти гузаштаи худро ба ёд намеорад, исбот намекунад, ки ӯ ҳеҷ гоҳ онҳоро надошт. Хотира дар бораи ҳаёти батни ӯ ва кӯдакии ӯ низ ҳолӣ аст; аммо эҳтимол ӯ аз онҳо гузаштааст!» Ӯ хандид.

Олими бузург ҳангоми яке аз боздидҳои қаблии ман *ба Крия шурӯъ карда буд*. «Ман ин техникаро бо садоқат амалӣ мекунам, Свамиҷӣ», - гуфт ӯ. Пас аз саволҳои зиёди пурмазмун ба ман дар бораи мавзӯҳои гуногун.

ҷанбаҳо аз йога, Лютер қайд кард оҳиста-оҳиста:

«Шарқ дар ҳақиқат дорои ганчинаҳои бузурги дониш аст, ки Ғарб нав ба омӯхтани онҳо шурӯъ кардааст».

Муоширати самимӣ бо табиат, ки бисёре аз асрори бо ҳасад пинҳоншудаи ӯро ба ӯ ошкор карда буд, ба Бурбанк эҳтироми бепоёни маънавӣ бахшида буд.

«Баъзан ман худро ба Қудрати Беохир хеле наздик ҳис мекунам», - бо шармгинӣ иқрор шуд ӯ. Чехраи ҳассос ва зебои ӯ аз хотираҳояш медурахшид. «Пас ман тавонистам беморони атрофи худро, инчунин бисёр растаниҳои беморро шифо диҳам».

Ӯ ба ман дар бораи модараш, ки масеҳии самимӣ буд, нақл кард. «Пас аз маргаш, борҳо, — гуфт Лютер, — ман аз пайдо шудани ӯ дар рӯъёҳо баракат ёфтам; вай бо ман суҳан гуфт».

Мо рондан пушт бо ноҳолаш ба сӯи ӯ хона ва онҳо интизорӣ ҳазор ҳарфҳо

«Лютер», — қайд кардам ман, — «моҳи оянда ман маҷаллаеро барои муаррифии ҳақиқатҳои Шарқ ва Ғарб таъсис медиҳам. Лутфан, ба ман дар интиҳоби номи хубе барои маҷалла кумак кунед».

Мо муддате дар бораи унвонҳо сӯҳбат кардем ва ниҳоят дар бораи *Шарқ-Ғарб ба мувофиқа расидем*. Пас аз он ки мо дубора ба хониши ӯ ворид шудем, Бурбанк ба ман мақолаеро, ки дар бораи "Илм ва тамаддун" навишта буд, дод.

"Ин ирода рафтан дар аввал чоп аз *Шарқ-Ғарб*", Ман гуфт бо миннатдорӣ.

Ҳангоме ки дӯстии мо амиқтар мешуд, ман Бурбанкро "авлиёи амрикоӣ"-и худ номидам. "Инак, марде," иқтибос овардам, "ки дар ӯ макр нест!" Дили ӯ бениҳоят амиқ буд, ки муддати тӯлонӣ бо фурутанӣ, сабр ва фидокорӣ ошно буд. Хонаи хурди ӯ дар миёни садбаргҳо бениҳоят содда буд; ӯ беарзишии боҳашамат ва шодмонии дороиҳои камро медонист. Хоксorie, ки ӯ шӯҳрати илмӣ худро бо он мепӯшид, борҳо ба ман дарахтонеро хотиррасон мекард, ки бо бори меваҳои пухта ҳам мешаванд; ин аст дарахти бесамар, ки сарашро бо фаҳр баланд мекунад.

Ман дар Нью Йорк будам, вақте ки соли 1926 дӯсти азизам аз олам гузашт. Бо ашқ фикр кардам: «Оҳ, ман бо камоли майл аз ин ҷо то Санта Роза пиёда мерафтам, то боз як бор ӯро бубинам!» Худро аз котибон ва меҳмонон дур карда, бисту чор соати дигарро дар танҳои гузаронидам.

Рӯзи дигар ман маросими ёдбуди ведикиро дар атрофи муҷассамаи калони Лютер баргузор кардам. Гурӯҳе аз донишҷӯёни амрикоии ман, ки либосҳои

маросимии ҳиндӯӣ ба бар доштанд, сурудҳои қадими ро месароиданд, зеро қурбонӣ аз гулҳо, об ва рамзҳои оташи унсурҳои ҷисмонӣ ва раҳӣ аз онҳо дар Манбаи беохир буд.

Гарчанде ки шакли Бурбанк дар Санта Роза зери дарахти арзи Лубнон, ки солҳо пеш дар боғаш шинонда буд, ҷойгир аст, рӯҳи ӯ барои ман дар ҳар гули чашмгире, ки дар канори роҳ мешукуфад, ҷовидон аст. Оё Лютер барои муддате ба рӯҳи фароҳи табиат печида, дар бодҳои худ пичиррос намезанад ва субҳҳои худро пеш мебарад?

Номи ӯ акнун ба мероси нутқи маъмулӣ ворид шудааст. Луғати нави байналмилалии Вебстер калимаи "burbank"-ро ҳамчун феъли гузаришӣ номбар карда, онро чунин таъриф мекунад: "Убур кардан ё пайванд кардан (растанӣ). Аз ин рӯ, ба маънои маҷозӣ, беҳтар кардан (ҳар чизе, ҳамчун раванд ё муассиса) бо интиҳоби хусусиятҳои хуб ва рад кардани бадӣ, ё бо илова кардани хусусиятҳои хуб."

«Дӯстам Бурбанк», — баъд аз хондани таъриф гиря кардам ман, — «ҳамин номи ту акнун муроди неки аст!»

LUTHER BURBANK

.SANTA ROSA, CALIFORNIA U.S.A

A handwritten signature in black ink, reading "Luther Burbank" in a cursive script.

38-1 : Бурбанк инчунин дод ман як имзошуда расм аз худаш. Ман ганҷ он ҳатто мисли як Ҳинду тоҷир як бор гаронбаҳо акси Линколн. Ҳинду, ки дар солҳои ҷанги шаҳрвандӣ дар Амрико буд, ба Линколн чунин эҳтиром дошт.

ки ӯ намерхост ба Ҳиндустон баргардад, то он даме, ки акси Озодкунандаи Бузургро нагирад. Бо қатъият худро ба замин гузошт дар Линколн остонаи дар, тоҷир рад кард ба тарк кардан то ҳайрон Президент иҷозатдодашуда ӯ ба аз хидматҳои Даниел Хантингтон, расоми машҳури Нью-Йорк, истифода баред. Вақте ки .портрет ба анҷом расид, ҳиндуҳо онро бо пирӯзӣ ба Калкутта бурданд

38-2 : Нав Йорк: Асп Шаҳр, Соли 1922.

БОБ: 39

Тереза Нейман, Дар католики Табъизгар

"Ба Ҳиндустон баргард. Ман понздаҳ сол боз туро бо сабр интизор будам. Ба зудӣ ман аз бадан берун шуда, ба Манзили Дурахшон меравам. Йогананда, биё!"

Вақте ки ман дар қароргоҳи худ дар кӯҳи Вашингтон нишаста, дар мулоҳиза нишаста будам, овози Шри Юктесвар дар гӯши дарунии ман ба таври ҳайратангез садо медод. Паёми ӯ, ки даҳ ҳазор милро дар як мижа задан тай мекард, мисли барқ ба вучуди ман расид.

Понздаҳ сол! Бале, ман фаҳмидам, акнун соли 1935 аст; ман понздаҳ солро барои паҳн кардани таълимоти устои худ дар Амрико сарф кардам. Акнун ӯ маро ба ёд меорад.

Он рӯз нисфирӯзӣ ман таҷрибаи худро ба як шогирди меҳмон нақл кардам. Рушди рӯҳонии ӯ таҳти роҳбарии *Крия Йога* он қадар аҷиб буд, ки ман аксар вақт ӯро "авлиё" меномидам ва пешгӯии Бобаҷиро дар бораи он ки Амрико низ тавассути роҳи қадимии йога мардон ва занони дорои дарки илоҳиро ба вучуд меорад, ба ёд меовардам .

Ин шогирд ва як рақам аз дигарон саховатмандона исрор кард дар сохтан як хайрия барои ман сафарҳо. Мушкилоти молиявӣ бо ҳамин ҳал шуд, ман чораҳо андешидам, ки тавассути Аврупо ба Ҳиндустон кишти сафар кунам. Ҳафтаҳои пурташвиш дар кӯҳи Вашингтон! Дар моҳи март соли 1935 ман Стипендияи Худшиносиро тибқи қонунҳои иёлати Калифорния ҳамчун як корпоратсияи ғайритиҷоратӣ таъсис додам. Ҳамаи хайрияҳои давлатӣ, инчунин даромад аз фурӯши китобҳо, маҷаллаҳо, курсҳои хаттӣ, хароҷоти дарсӣ ва дигар манбаҳои

даромад ба ин муассисаи таълимӣ равона карда шуданд.

"Ман бояд будан баргашт," Ман гуфта шудааст ман донишчӯён. "Ҳеҷ гоҳ бояд Ман фаромӯш кардан Амрико."

Дар зиёфати хайрухуш, ки дӯстони меҳрубон ба ман дар Лос-Анҷелес доданд, ман ба чеҳраҳои онҳо нигоҳ кардам ва бо миннатдорӣ фикр кардам: «Худовандо, касе ки Туро ҳамчун Ягона Атоқунанда ба ёд меорад, ҳеҷ гоҳ аз ширинӣ маҳрум нахоҳад шуд».

аз дӯстӣ дар байни фақирон."

Ман 9 июни соли 1935 **бо киштии 39-1 аз Нью Йорк сафар кардам.** дар *Аврупо* . Ду донишҷӯ маро ҳамроҳӣ мекарданд: котиби ман, ҷаноби С. Ричард Райт ва як зани солхӯрда аз Синсиннатӣ, хонум Этти Блетч. Мо аз рӯзҳои оромии укёнус лаззат бурдем, ки ин муқоисаи хубе бо ҳафтаҳои пуршиддати гузашта буд. Давраи истироҳати мо кӯтоҳмуддат буд; суръати киштиҳои муосир баъзе хусусиятҳои нохушоянд дорад!

Мисли ҳар як гурӯҳи дигари сайёҳони кунҷков, мо дар атрофи шаҳри бузург ва қадимии Лондон сайругашт кардем. Рӯзи дигар маро барои суханронӣ дар як ҷаласаи калон дар Какстон Холл даъват карданд, ки дар он маро сэр Фрэнсис Янгхасанд ба шунавандагони лондонӣ муаррифӣ кард. Гурӯҳи мо рӯзи гувороеро ҳамчун меҳмонони сэр Гарри Лаудер дар амволи ӯ дар Шотландия гузаронд. Ба зудӣ мо аз канали англисӣ гузаштем. қитъа, зеро ман мехостам зиёрати махсусе ба Бавария кунам. Ин ягона сафари ман хоҳад буд Ман ҳис кардам, ки фурсати дидорбинии мистики бузурги католикӣ Тереза Нойман аз Коннерсройт буд.

Солҳо пеш ман як қиссаи аҷибе дар бораи Тереза хонда будам. Маълумоти дар мақола овардашуда чунин буд :

(1)Тереза, ки соли 1898 таваллуд шудааст, дар синни бистсолагӣ дар садама маҷрӯҳ шуда буд; вай нобино ва фалаҷ шуда буд.

(2)Вай соли 1923 тавассути дуоҳо ба муқаддас Тереза, "Тули хурд" ба таври мӯъҷизавӣ биноии худро барқарор кард. Баъдтар дасту пойҳои Тереза Нейман фавран шифо ёфтанд.

(3)Аз соли 1923 инҷониб, Тереза аз хӯрок ва нӯшоки комилан худдорӣ кардааст, ба истиснои хӯрдани як вафли хурди муқаддас ҳар рӯз.

(4)Стигмата ё захмҳои муқаддаси Масеҳ соли 1926 дар сар, сина, дастҳо ва пойҳои Терез пайдо шуданд. Рӯзи ҷумъаи ҳар ҳафтаи баъдӣ, вай азоби Масеҳро аз сар гузаронида, дар бадани худ тамоми ранҷу азоби таърихии ӯро аз сар гузаронидааст.

(5)Тереза, ки одатан танҳо забони олмонии оддии деҳаашро медонад, ҳангоми трансҳои рӯзи ҷумъааш ибораҳои ба забон меорад, ки олимони онҳоро ҳамчун арамии қадимӣ муайян кардаанд. Дар вақтҳои муносиб дар рӯъёи худ, вай ба забони ибрӣ ё юнонӣ гап мезанад.

(6)Аз ҷониби калисой иҷозат, Тереза дорад якчанд маротиба буд дар зери пӯшидан мушоҳидаи илмӣ. Доктор Фритс Герлик, муҳаррири як рӯзномаи протестантии олмонӣ, барои "фош кардани қаллобии католикӣ" ба Коннерсройт

рафт, аммо дар ниҳоят бо эҳтиром тарҷумаи ҳоли худро навишт. **39-2**

Мисли ҳамеша, хоҳ дар Шарқ бошад, хоҳ дар Ғарб, ман мехостам бо як авлиё вохӯрам. Ман шод шудам, вақте ки гурӯҳи хурди мо рӯзи 16 июл ба деҳаи зебои Коннерсройт ворид шуд. Деҳқонони Бавария ба мошини Форди мо (ки аз Амрико бо мо оварда шуда буд) ва гурӯҳи гуногуни он - як ҷавонмарди амрикоӣ, як зани солхӯрда ва як шарқии ранги зайтунранг бо мӯи дарозаш дар зери гиребони куртааш - таваҷҷӯҳи зиёд зоҳир карданд.

Тереза хурд котеҷ, тоза ва тозаву озода, бо герань шукуфта аз ҷониби як ибтидоӣ хуб, буд вой!

хомӯшона баста шуд. Ҳамсояҳо ва ҳатто почтальони деҳа, ки аз он ҷо мегузашт, ба мо ягон маълумот дода натавонистанд. Борон сар шуд; ҳамроҳонам пешниҳод карданд, ки равем.

"Не," Ман гуфт якравона, "Ман ирода мондан Ин ҷо то Ман ёфтан баъзе ишора пешсаф ба Терезаҳо."

Ду соат пас мо ҳанӯз дар мошинамон дар миёни борони ғамангез нишаста будем. «Худовандо», — бо шикоят оҳ кашидам ман, — «агар вай нопадид шуда бошад, чаро маро ба ин ҷо бурдӣ?»

Як забони англисӣ мард боздошта дар паҳлӯи мо, боадабона пешниҳод ӯ кӯмак.

«Ман дақиқ намедонам, ки Терез дар кучост», - гуфт ӯ, «аммо вай аксар вақт ба хонаи профессор Вурз, устоди семинарияи Айхштатт, ки ҳаштод мил дуртар аз ин ҷост, ташриф меорад».

Субҳи рӯзи дигар гурӯҳи мо бо мошин ба деҳаи ороми Айхштатт, ки бо кӯчаҳои сангфарш ихота шуда буд, рафт. Доктор Вурз моро дар хонааш самимона истиқбол гирифт; "Бале, Тереза дар ин ҷост." Ӯ ба вай хабари меҳмононро фиристод. Ба зудӣ як қосид бо ҷавоби вай пайдо шуд.

«Ҳарчанд усқуф аз ман хоҳиш кардааст, ки бе иҷозати ӯ касеро набинам, ман марди Худоро аз Ҳиндустон қабул мекунам».

Аз ин суҳанон саҳт таъсир ёфта, ман аз паси доктор Вурз ба болохона ба меҳмонхона рафтам. Тереза фавран ворид шуд ва аураи оромӣ ва шодӣ медурахшид. Вай либоси сиёҳ ва сарпӯши сафеди беайбро ба бар дошт. Гарчанде ки дар он вақт синнаш сию ҳафтсола буд, вай хеле ҷавонтар ба назар мерасид ва воқеан тароват ва ҷозибай кӯдакона дошт. Солим, қоматбаланд, рухсораҳои гулобӣ ва шодмон, ин авлиёест, ки хӯрок намехӯрад!

Тереза бо дастфишории хеле нарма маро истиқбол гирифт. Ҳардуи мо дар муоширати хомӯшона хандон будем ва ҳар яки мо медонистем, ки якдигар ошиқи Худо ҳастанд.

Доктор Вурз бо меҳрубонӣ пешниҳод кард, ки ҳамчун тарҷумон хизмат кунад. Вақте ки мо нишастем, ман мушоҳида кардам, ки Тереза бо кунҷковии соддалавҳона ба ман нигоҳ мекунад; аён аст, ки ҳиндуҳо дар Бавария кам вомехӯрданд.

"Накунед ту хӯрдан чизе?" Ман хосташуда ба шунидан ҷавоб

аз вай худ лабҳо. "Не, ба ҷуз як вафли муқаддаси орди

биринҷӣ, ҳар саҳар як маротиба соати шаш." "Вафли чӣ қадар

калон аст?"

«Он мисли коғаз тунук аст, андозаи як тангаи хурд.» Вай илова кард: «Ман онро барои мақсадҳои муқаддас мегирам; агар он муқаддас набошад, ман онро фурӯ бурда наметавонам.»

«Албатта, шумо наметавонистед бо ин дувоздаҳ соли

пурра зиндагӣ кунед?» «Ман бо нури Худо зиндагӣ

мекунам.» Ҷавоби вай чӣ қадар содда, чӣ қадар

Эйнштейн!

"Ман дидан ту дарк кардан ки энергия ҷараёнҳо ба шумо бадан аз эфир, офтоб, ва ҳаво."

А тез табассум шикаста аз болои вай рӯй. "Ман ҳастам ҳамин тавр хушбахт ба доништан ту фаҳмидан Чӣ хел Ман зиндагӣ кунед."

«Ҳаёти муқаддаси шумо нишонаи ҳаррӯзаи ҳақиқатест, ки Масеҳ гуфтааст:
«Одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае, ки аз
даҳони Худо мебарояд»» **39-3**

Вай боз аз шарҳи ман шодмонӣ зоҳир кард. "Ҳақиқатан ҳам ҳамин тавр аст. Яке аз сабабҳои имрӯз дар рӯи замин буданам исбот кардани он аст, ки инсон метавонад бо нури ноаёни Худо зиндагӣ кунад, на танҳо бо хӯрок."

"Метавонад ту таълим додан дигарон Чӣ хел ба зинда бе хӯрок?"

Вай пайдо шуд як майда-чуйда ҳайрон шудам. "Ман наметавонад кардан ки; Худо мекунад не орзу онро."

Вақте ки нигоҳам ба дастони қавӣ ва зебои ӯ афтод, Тереза ба ман захми хурди чоркунча ва нав шифоёфтаре дар ҳар кафи дасташ нишон дод. Дар пушти ҳар як дасташ, вай як ҳилоли хурдтарро нишон дод... захми шаклдор, нав шифоёфта. Ҳар як захм рост аз даст мегузашт. Ин манзара ба хотирам меҳҳои калони чоркунчаи оҳанин бо нӯгҳои ҳилолшаклро овард, ки то ҳол дар Шарқ истифода мешаванд, аммо дар ёд надорам, ки дар Ғарб дида бошам.

Авлиё ба ман дар бораи трансҳои ҳафтаинааш чизе нақл кард. "Ҳамчун як тамошобини нотагон, ман тамоми азобҳои Масеҳро мушоҳида мекунам." Ҳар ҳафта, аз нисфи шаби панҷшанбе то нисфирӯзии ҷумъа соати яки, захмҳояш кушода ва хунравӣ мекунанд; вай даҳ фунт вазни муқаррарии 121 фунти худро аз даст медиҳад. Тереза, ки дар муҳаббати ҳамдардонаи худ саҳт азоб мекашад, бо вучуди ин рӯёҳои ҳафтаинаро бо шодмонӣ интизор аст. Парвардигораш.

Ман фавран фаҳмидам, ки ҳаёти аҷиби ӯ аз ҷониби Худо барои итминон бахшидан ба ҳамаи масеҳиён ба ҳаққонияти таърихии ҳаёт ва салиб кашидани Исо, ки дар Аҳди Ҷадид сабт шудааст, ва нишон додани пайванди абадии байни Устоди Ҷалилӣ ва пайравони ӯ пешбинӣ шудааст.

Профессор Вурз марбут баъзе аз ӯ таҷрибаҳо бо авлиё

«Якчанд нафари мо, аз ҷумла Тереза, аксар вақт барои рӯзҳо ба сафарҳои тамошобоб дар саросари Олмон сафар мекунем», - гуфт ӯ ба ман. «Ин як тафовути аҷиб аст - дар ҳоле ки мо дар як рӯз се маротиба хӯрок меҳӯрем, Тереза ҳеҷ чиз намеҳӯрад. Вай мисли гули садбарг тару тоза боқӣ мемонад, аз хастагӣ, ки ин сафарҳо ба мо меоранд, даст накашидааст. Вақте ки мо гурусна мешавем ва дар ҷустуҷӯи меҳмонхонаҳои канори роҳ мешавем, вай бо шодӣ меҳандад».

Профессор баъзе тафсилоти қолиби физиологиро илова кард: «Азбаски Тереза хӯрок намехӯрад, меъдааш хурд шудааст. Вай ихроҷ надорад, аммо ғадудҳои арақи ӯ кор мекунад; пӯшташ ҳамеша нарма ва сахта аст».

Дар вақт аз ҷудой, Ман баён карда шуд ба Тереза ман хоҳиш ба будан ҳозир дар вай транс

— Бале, лутфан, ҷумъаи оянда ба Коннерсройт биеед, — бо меҳрубонӣ гуфт вай. — Усқуф ба шумо иҷозатнома медиҳад. Ман хеле хурсандам, ки шумо маро дар Айхштатт ҷустуҷӯ кардед.

Тереза борҳо бо нармӣ дастфишорӣ карда, бо гурӯҳи мо то дарвоза рафт. Ҷаноби Райт радиои мошинро фаъол кард; авлиё онро бо хандаҳои камҳаяҷон аз назар гузаронд. Он қадар издиҳоми зиёди ҷавонон ҷамъ омаданд, ки Тереза ба хона даромад. Мо ўро дар назди тиреза дидем, ки дар он ҷо вай ба мо нигоҳ карда, мисли кӯдакона дасташро мечунбонд.

Аз сӯҳбати рӯзи дигар бо ду бародари Терез, ки хеле меҳрубон ва хушмуомила буданд, мо фаҳмидем, ки ин авлиё шабона танҳо як ё ду соат меҳобад. Бо вучуди захмҳои зиёд дар баданаш, вай фаъол ва пур аз энергия аст. Вай паррандагонро дӯст медорад, ба аквариуми моҳӣ нигоҳубин мекунад ва аксар вақт дар боғи худ кор мекунад. Мукотибаи вай калон аст; пайравони католикӣ барои дуоҳо ва баракатҳои шифобахш ба ӯ менависанд. Бисёре аз ҷӯяндагони ӯ аз бемориҳои ҷиддӣ шифо ёфтаанд.

Бародари ӯ Фердинанд, ки тақрибан бисту сесола буд, шарҳ дод, ки Тереза тавассути дуо қудрати табobati бемориҳои дигаронро дар бадани худ дорад. Худдории ин авлиё аз хӯрок аз замоне сарчашма мегирад, ки вай дуо мекард, ки бемории гулӯи як ҷавони калисои худ, ки он вақт барои дохил шудан ба маросимҳои муқаддас омодагӣ мегирифт, ба гулӯи ҳудаш интиқол дода шавад.

Рӯзи панҷшанбе нисфирӯзӣ гурӯҳи мо ба хонаи усқуф рафт, ки бо ҳайрат ба мӯйҳои ҷории ман нигарист. Ӯ ба осонӣ иҷозатномаи заруриро навишт. Ҳеҷ гуна пардохт набуд; қоидае, ки Калисо муқаррар кардааст, танҳо барои ҳифзи Терез аз ҳамлаи сайёҳони тасодуфӣ аст, ки дар солҳои қаблӣ рӯзҳои ҷумъа ҳазорҳо нафар меомаданд.

Мо субҳи рӯзи ҷумъа тақрибан соати нӯҳу ним ба Коннерсройт расидем. Ман мушоҳида кардам, ки хонаи хурди Терез дорои қисмати махсуси бомпӯши шишагин аст, то ба ӯ рӯшноии фаровон диҳад. Мо аз дидани он хурсанд шудем. Дарҳо дигар пӯшида нашуданд, балки бо шодмонии меҳмоннавозона васеъ кушода шуданд. Дар он ҷо тақрибан бист нафар меҳмонон бо иҷозатномаҳои худ саф кашида буданд. Бисёриҳо аз масофаҳои дур барои тамошои трансимистикӣ омада буданд.

Тереза аз аввалин имтиҳони ман дар хонаи профессор бо дониши самимии худ, ки меҳостам ўро барои сабабҳои рӯҳонӣ бубинам, на танҳо барои қонеъ кардани кунҷковии гузаранда, гузашт.

Санҷиши дуҷуми ман бо он алоқаманд буд, ки пеш аз он ки ман ба болохона ба утоқи ӯ равам, худро ба ҳолати трансимистикӣ гузоштам, то бо ӯ дар робитаи телепатӣ ва телевизионӣ як бошам. Ман ба утоқи ӯ ворид шудам, пур аз меҳмонон буд; вай бо либоси сафед дар кат хобида буд. Бо ҷаноби...

Райт аз пасам наздик меомад, ман дар дохили остона истодам ва аз як манзараи аҷибу даҳшатнок ба ҳайрат афтадам.

ОН ҶО НОЙМАН

Машҳур католикӣ Табъизгар Ташкили Тандурустии Ҷаҳон илҳомбахш
ман Соли 1935 зиёрат ба Коннерсройт, Бавария

Аз пилкҳои поёнии Терез хун борик ва пайваста бо паҳноӣ як дюйм ҷорӣ мешуд. Нигоҳи ӯ ба боло, ба чашми рӯҳонӣ, ки дар пешонии марказии он ҷойгир буд, нигаронида шуда буд. Рӯймоле, ки сараш печонида шуда буд, аз захмҳои тоҷи хордор пур аз хун шуда буд. Либоси сафед аз захми паҳлӯяш, дар ҷое, ки бадани Масеҳ муддати тӯлонӣ пеш аз зарбаи найза ба сарбоз таҳқири охириро аз сар гузаронида буд, ба дилаш сурхчатоб паҳн шуда буд.

Дастони Терезаро бо ишораи модарона ва илтиҷоомез дароз карда буданд; чеҳрааш ифодаи ҳам азобдиханда ва ҳам илоҳӣ дошт. Вай лоғартар ба назар мерасид, ҳам аз бисёр ҷиҳатҳои нозук ва ҳам аз берун тағйир ёфта буд. Ӯ бо забони бегона суҳанони ғур-ғуркунон бо лабони каме ларзон ба одамоне, ки дар пеши назари ботиниаш намоён буданд, суҳан мегуфт.

Вақте ки ман бо вай ҳамфикр будам, ман саҳнаҳои рӯёӣ ӯро меидидам. Вай Исоро тамошо мекард, ки салибро дар байни издиҳомӣ масҳароомез мебардорад. **39-4** Ногаҳон ӯ сарашро аз тарс боло бардошт: Худованд зерӣ бори бераҳмона афтада буд. Рӯёӣ нопадид шуд. Дар ҳастагии раҳми шадид, Тереза саҳт ба болишташ нишаст.

Дар ҳамин лаҳза ман аз пасам садои баланди ғур-ғурро шунидам. Як сония сарамро гардонда, ду мардро дидам, ки ҷасади ба замин афтодаро бардошта мерафтанд. Аммо азбаски ман аз ҳолати амиқӣ ғавқуттабӣ берун меомадам, ман шахси афтодаро ғавран нашинохтам. Боз чашмонамро ба чеҳраи Тереза дӯхтам, ки дар зерӣ ҷӯйборҳои хун ранги марговар дошт, аммо ҳоло ором буд ва

поки ва муқаддасиро медурахшид. Баъдтар ба қафо нигоҳ кардам ва ҷаноби Райтро дидам, ки дасташро ба рухсораи худ гузошта буд, ки аз он хун мерехт. қатра-қатра.

"Дик," Ман пурсида шуд бо изтироб, "буданд ту як Ташкили Тандурустии Ҷаҳон афтод?"

"Бале, Ман беҳуш шуда дар даҳшатнок тамошо."

"Хуб," Ман гуфт тасаллибахш, "шумо ҳастанд далер ба бозгашт ва нигоҳ бар манзара боз."

Бо ёдоварӣ аз навбати интизории пурсаброна аз зоирон, ман ва ҷаноби Райт хомӯшона бо Тереза хайрухуш кардем ва аз ҳузури муқаддаси ӯ рафтем. **39-5**

Рӯзи дигар гурӯҳи хурди мо бо мошин ба самти ҷануб равона шуданд, миннатдор будем, ки ба қатора вобаста набудем, балки метавонистем Фордро дар ҳар ҷое, ки интиҳоб мекардем, дар саросари деҳот боздорем. Мо аз ҳар дақиқаи вақт лаззат бурдем. Як саёҳат тавассути Олмон, Ҳолланд, Фаронса, ва Швейтсарӣ Алпҳо. Дар Италия мо сохташуда як махсус сафар ба Ассизӣ барои гирифтани расули фурутанӣ, Сент-Франсиск. Сафари аврупоӣ дар Юнон ба анҷом расид, ки дар он ҷо мо маъбадҳои Афинаро тамошо кардем ва зиндонеро дидем, ки дар он Сукроти меҳрубон **39-6 буд.** нӯшокии марговари ӯро нӯшида буд. Кас аз ҳунаре, ки юнониҳо дар ҳама ҷо бо он орзуҳои худро аз гилем сохтаанд, пур аз ҳайрат аст.

Мо бо кишти аз баҳри Миёназамини офтобӣ гузашта, дар Фаластин фуруд омадем. Рӯз ба рӯз дар сарзамини муқаддас сайругашт карда, ман беш аз ҳарвақта ба арзиши зиёрат боварӣ доштам. Рӯҳи... Масеҳ дар Фаластин ҳама ҷо паҳн шудааст; ман дар Байт-Лаҳм, Ҷатсамонӣ, Ҷалҷото, кӯҳи муқаддаси Зайтун ва дар соҳили дарёи Урдун ва баҳри Ҷалил бо эҳтиром дар паҳлӯи Ӯ қадам мезадам.

Гурӯҳи хурди мо аз Охури таваллуд, устохонаи дуредгарии Юсуф, қабри Лаъзор, хонаи Марто ва Марям, толори Шоми Охирин дидан карданд. Қадимӣ кушода шуд; саҳна ба саҳна ман драмаи илоҳиро дидам, ки Масеҳ замоне тӯли асрҳо бозӣ карда буд.

Ба сӯи Миср, бо Қоҳираи муосир ва аҳромҳои қадимӣ. Сипас, қайқе дар баҳри Сурхи танг, аз болои баҳри бузурги Араб; инак, Ҳиндустон!

39-1 : Дар аҷоиб дохилкунӣ Ин ҷо аз як пурра сана аст ба шарт ба факт ки ман котиб, Ҷаноб. Райт, нигоҳ дошта шуд як рӯзномаи сафар .

39-2 : Дигар китобҳо дар вай ҳаёт ҳастанд *Тереза Нейман: А Таъйизгар Аз Мо Рӯз , ва Баъдтар Солномаҳо Аз Тереза Нейман* , ҳарду аз Фридрих Риттер фон Лама (Милуоки: Bruce Pub. Co.).

39-3 : *Матто 4:4.* Мард бадан батарея аст не устувор аз ҷониби умумӣ хӯрок (нон) танҳо, аммо аз ҷониби ларзишӣ қайҳонӣ энергия (калима ё AUM). Қудрати ноаён тавассути дарвозаи мағзи дарозрӯя ба бадани инсон ворид мешавад. Ин маркази шашуми бадан дар пушти гардан дар болои панҷ чакраи сутунмӯҳра (санскритӣ маънои "ҷархҳо" ё марказҳои қувваи радиатсионӣ) ҷойгир аст . Мағзи сар даромадгоҳи асосии таъмини қувваи ҳаётии универсалӣ (AUM) ба бадан аст ва мустақиман бо қудрати иродаи инсон алоқаманд аст, ки дар маркази ҳафтум ё маркази Шуури Масеҳ (*Кутасха*) дар чашми сеюм мутамарказ шудааст. Байни абрӯвон Космик энергия аст баъд нигоҳ дошта шудааст боло дар мағз мисли як обанбор аз беохир имкониятҳо, дар *Ведаҳо ба таври шоирона* ҳамчун "нилуфари ҳазорбаргдор" зикр шудааст. Китоби Муқаддас ҳамеша AUM-ро ҳамчун

"Рӯҳулқудс" ё қувваи ноаёнӣ ҳаётӣ, ки илоҳӣ тамоми махлуқотро дастгирӣ мекунад, меномад. "Оё намедонед, ки бадани шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар шумост ва онро аз Худо доред, ва шумо аз он худ нестед?" - 1 Қўринтиён 6:19.

39-4 : Дар давоми соатҳо пеш аз ман расидан, Тереза дошт аллакай гузаштааст тавассути бисёр рӯъёҳо аз басташавӣ рӯзҳо дар Масеҳ ҳаёт. Вай дилрабоӣ одатан оғоз меёбад бо саҳнаҳо аз чорабиниҳо ки пайравӣ кард Охирин Хӯроки шом. Вай рӯъёҳо бо марги Исо дар салиб ё баъзан бо дафн кардани ӯ анҷом меёбад.

39-5 : Тереза дорад зинда монд Нацист таъқиб, ва аст ҳанӯз ҳозир дар Коннерсройт, мувофиқи ба Соли 1945 Амрикоӣ хабарҳо аз Олмон.

39-6 Дар як порча аз Евсевий вохӯрии қолибе байни Суқрот ва як ҳакими ҳинду нақл карда мешавад. Дар ин порча чунин омадааст: «Аристоксен, муסיқинавоз, достони зеринро дар бораи ҳиндуҳо нақл мекунад. Яке аз ин мардон бо Суқрот дар Афина вохӯрд ва пурсид...» ӯ чӣ буд доираи васеъ аз ӯ фалсафа. 'Ан пурсиш ба инсон падидаҳо, ҷавоб дод Суқрот. Дар ин тарқиши ҳиндӣ берун хандидан. 'Чӣ хел банка як мард пурсиш ба инсон падидаҳо, ӯ гуфт, 'кай ӯ аст нодон аз илоҳӣ онҳо?'» Аристоксенус, ки зикр шуд, шогирди Арасту ва нависандаи машҳур дар бораи гармоника буд. Санай навиштани ӯ ба соли 330 пеш аз милод рост меояд.

БОБ: 40

Ман Бозгашт Ба Ҳиндустон

Бо миннатдорӣ ман аз ҳавои мубораки Ҳиндустон нафас мекашидам. Киштии мо "Раҷпутана" 22 августи соли 1935 дар бандари бузурги Бомбай лангар андохт. Ҳатто ин рӯзи аввали аз киштӣ берун омаданам, пешгӯии соли оянда буд - дувоздаҳ моҳи фаъолияти бефосила. Дӯстон бо гулчанбарҳо ва табриқот дар бандар ҷамъ омада буданд; ба зудӣ, дар люкс дар меҳмонхонаи "Тоҷ Маҳал", як қатор хабарнигорон ва аксбардорон пайдо шуданд.

Бомбей барои ман шаҳри нав буд; ман онро аз ҷиҳати энергетикӣ муосир ва навовариҳои зиёде аз Ғарб ёфтам. Дар хиёбонҳои васеъ дарахтони хурмо овезонанд; сохторҳои боҳашамати давлатӣ бо маъбадҳои қадимӣ рақобат мекунанд. Аммо, барои тамошои ҷойҳои тамошобоб вақти хеле кам сарф мешуд; ман бесаброна интизори дидани устои маҳбубам ва дигар азизон будам. Бо Форд ба вағони бағоч, гурӯҳи мо ба зудӣ бо қатора ба самти шарқ ба самти Калкутта ҳаракат мекард. **40-1**

Вақте ки мо ба истгоҳи Ҳавраҳ расидем, издиҳами зиёде барои истиқболи мо ҷамъ омад, ки муддате мо натавонистем аз қатора фароем. Маҳараҷаи ҷавони Қосимбозор ва бародарам Бишну кумитаи қабулро роҳбарӣ мекарданд; ман барои гармӣ ва бузургии истиқболи мо омода набудам.

Пеш аз мо қатори мошинҳо ва мотосиклҳо ва дар миёни садои шодмонии барабанҳо ва садафҳои конҷ, хонум Блетч, ҷаноби Райт ва ман, ки аз сар то по бо гулчанбарҳо оро дода шуда будем, оҳиста ба сӯи хонаи падарам рафтем.

Волидони пирам маро мисли касе, ки аз мурдагон баргаштааст, ба оғӯш

гирифтанд; мо муддати тӯлонӣ ба якдигар нигоҳ кардем ва аз шодӣ бесадо
будем. Бародарон ва хоҳарон, тағоҳо, холаҳо ва хешовандон, донишҷӯён ва
дӯстони солҳои гузашта дар атрофи ман ҷамъ омада буданд, на чашмони хушк
дар байни мо. Акнун ба бойгонии хотираҳо интиқол ёфта, сахнаи вохӯрии
пурмуҳаббат дар дилам ба таври равшан ва фаромӯшнашаванда боқӣ мемонад.

Ҳамчун барои ман вохӯрӣ бо Шри Юктесвар, калимаҳо нокомӣ ман; иҷозат диҳед
пайравӣ тавсиф аз ман

котиб кифоя.

Чаноби Райт дар рӯзнамаи сафараш қайд кард: «Имрӯз, пур аз интизориҳои баланд, ман Йоганандачиро аз Калкутта ба Серампур бурдам». «Мо аз назди мағозаҳои ачибе, ки яке аз онҳо макони дӯстдоштаи хӯрокхӯрии Йоганандачи дар давраи донишҷӯияш буд, гузаштем ва ниҳоят ба як кӯчаи танг ва девордор ворид шудем. Гардиши ногаҳонии чап ва дар пеши мо ашраи дуошӯнаи оддӣ, вале илҳомбахш, ки айвони услуби испанӣ аз ошӯнаи боло берун меистод, баланд буд. Таассуроти паҳншуда танҳои ором буд.

"Бо фурутанӣ чиддӣ ман аз паси Йоганандачӣ ба ҳавлӣ дар дохили деворҳои маъбад даромадам. Дилҳо бо тез тапиш, мо аз зинапоҳи кӯҳнаи сементи боло рафтем, ки бешубҳа онҳоро шумораи зиёди ҷӯяндагони ҳақиқат поймол мекарданд. Шиддат бо қадам заданамон шиддат мегирифт. Пеши мо, дар наздикии зинапоҳ, оҳиста Бузургвор, Свами Шри Юктесварчӣ, пайдо шуд, ки дар ҳолати бошарафи як ҳаким истода буд."

«Дилам аз шодӣ ва ларзидан пур шуд, вақте ки худро аз имтиёзи ҳузури бузургии баракат додам. Вақте ки Йоганандачӣ ба зонаҳояш афтод ва бо сари ҳам миннатдорӣ ва саломашро бо дасташ ба пойҳои устодаш ва сипас бо фурутанӣ сари худро ламс кард, ашқҳо нигоҳи маро хира карданд.»

"Дар аввал калимае нагуфт, аммо эҳсоси шадидтарин дар ибораҳои ҳомӯши рӯҳифода мешуд. Ҷӣ гуна чашмони онҳо медурахшиданд ва аз гармии иттиҳоди навшудаи рӯҳ шод мешуданд! Ларзиши нарме аз айвони ором паҳн шуд ва ҳатто офтоб аз абрҳо пинҳон шуда, алангаи ногаҳонии шӯҳратро зам кард."

«Дар назди устод зону зада, муҳаббат ва ташаккури бепоёни худро баён кардам ва ба ӯ даст расондам...» пойҳо, ки аз замони хизмат заиф шуда буданд ва баракати ӯро гирифтаам. Ман он вақт истодам ва бо ду рӯ ба рӯ шудам. Чашмони зебои амиқ, ки аз худшиносӣ медурахшиданд, вале аз шодӣ медурахшиданд. Мо ба меҳмонхонаи ӯ ворид шудем, ки тамоми паҳлӯяш ба айвони берунӣ кушода мешуд, ки аввал аз кӯча дида мешуд. Устод худро ба як курсии фарсудаи давенпорт така карда, рӯи матраси пӯшида дар фарши сементи нишаста буд. Ман ва Йоганандачӣ дар наздикии пойҳои устод нишаста будем, ки болиштҳои ранги норанҷӣ барои така кардан ва сабук кардани мавқеъҳоямон доштанд. дар рӯи қолини коҳӣ.

"Ман кӯшиш кардам ва кӯшиш кардам, ки ба сӯҳбати бенгалӣ байни ду Свамиҷӣ ворид шавам - барои забони англисӣ, ман кашф кардам, ки вақте онҳо якҷоя ҳастанд, бефоида аст, гарчанде ки Свамиҷӣ Маҳараҷ, чунон ки дигарон устоди бузург меноманд, метавонад ва аксар вақт онро меғӯяд. Аммо ман муқаддасии Худои Бузургро тавассути табассуми дилгармкунанда ва чашмони дурахшони ӯ дарк кардам. Як хислате, ки дар сӯҳбати шодмон ва чиддӣ ӯ ба осонӣ намоён аст, мусбатии қатъӣ дар изҳорот аст - нишонаи марди

хирадманд, ки медонад, ки медонад, зеро Худоро мешиносад. Хирадмандии
бузург, қуввати мақсад ва азму иродаи ӯ аз ҳар ҷиҳат намоён аст."

"Тоҳ-гоҳ ӯро бо эҳтиром меомӯхтам ва мушоҳида кардам, ки ӯ қомати калон ва
варзишӣ дорад, ки аз озмоишҳо ва қурбониҳои даст кашидан саҳт шудааст.
Қомати ӯ бузург аст. Пешонии нишеб, чунон ки агар ҷустуҷӯ осмонҳо,
ҳукмронӣ мекунад ӯ илоҳӣ чехра. Ӯ дорад як ба ҷои ин калон ва хонагӣ бинӣ,

ки бо он ӯ дар лаҳзаҳои бекорӣ худро хушҳол мекунад, онро бо ангуштонаш мисли кӯдак мегардонад ва меҷунбонад. Чашмони сиёҳи пурқудрати ӯ бо ҳалқаи кабудӣ осмонӣ ихота шудаанд. Мӯйҳояш, ки аз мобайн чудо шудаанд, аз ранги нукрагин сар мешаванд ва ба раҳҳои нукрагин-тиллоӣ ва нукрагин-сиёҳ табдил меёбанд ва дар китфҳояш ҳалқаҳо ба охир мерасанд. Риш ва мӯйлабаш кам ё тунук шудаанд, аммо ба назар чунин мерасад, ки чехраи ӯро беҳтар мекунад ва мисли хислаташ, ҳамзамон амиқ ва равшананд.

"Ӯ хандаи шодмон ва ғавғо дорад, ки аз умқи синааш мебарояд ва ӯро дар тамоми баданаш меларзонад - хеле шодмон ва самимӣ. Чехра ва қомати ӯ, инчунин ангуштони мушакиаш, бо қудрати худ ба ҳайрат меоянд. Ӯ бо қадамҳои шоиста ва қомати рост ҳаракат мекунад."

дхотӣ ва куртаи маъмулӣ пӯшида буд, ки ҳарду замоне бо ранги охраи қаҳваранг ранг карда шуда буданд, аммо ҳоло..." афлесуни пажмурдашуда.

"Бо нигоҳе ба атроф, ман мушоҳида кардам, ки ин ҳуҷраи хеле фарсуда аз пайвастигии соҳибхона ба роҳатҳои моддӣ шаҳодат медиҳад. Деворҳои сафеди аз обу ҳаво олудашудаи ҳуҷраи дароз бо гипси кабудӣ пажмурдашуда раҳдор буданд. Дар як канори ҳуҷра расми Лаҳири Махасая овезон буд, ки бо садоқати оддӣ оро дода шуда буд. Инчунин як расми кӯҳнае буд, ки Ёоганандаҷиро дар ҳолати аввалини омаданааш ба Бостон, дар баробари дигар вакилони Конгресси динҳо, нишон медод."

"Ман як ҳамоҳангии аҷиби муосирӣ ва кӯҳнагиро мушоҳида кардам. Як люстраи бузурги шишагини буридашуда ва чароғи шамъдон аз замони истифоданашуда бо тори тортанак пӯшонида шуда буд ва дар девор тақвими дурахшон ва муосир овезон буд. Тамоми утоқ бӯи оромӣ ва оромӣ медод. Дар паси айвон ман дарахтони кокосро меидидам, ки аз болои дайрихона баланд шуда, дар паноҳгоҳи хомӯшона истода буданд."

«Ҷолиб аст, ки устод танҳо дастанахро ба ҳам каф занад ва пеш аз анҷоми кор, ягон шогирди хурд ба ӯ хизмат мерасонад ё ба ӯ хизмат мерасонад. Дар омади гап, ман ба яке аз онҳо - як писари лоғаре бо номи Прафулла, ки **40-2 сола аст, хеле дилбастаам.**» бо мӯйҳои сиёҳи дароз то китфҳояш, чашмони сиёҳи дурахшон ва табассуми осмонӣ; чашмонаш ҳангоми боло рафтани кунҷҳои даҳонаш медурахшанд, мисли ситорагон ва моҳи ҳилол, ки ҳангоми шом пайдо мешаванд.

"Шодии Свами Шри Юктесварҷӣ аз бозгашти "маҳсулот"-и худ бешубҳа шадид аст (ва ба назар мерасад, ки ӯ дар бораи "маҳсулоти" он то андозае кунҷков аст). Аммо, бартарии ҷанбаи хирадмандӣ дар табиати Бузург ба ифодаи зоҳирии эҳсосоти ӯ ҳалал мерасонад."

"Ёоганандаҷӣ ба ӯ тӯҳфаҳо тақдим кард, чунон ки одат аст, вақте ки шогирд ба

назди устодаш бармегардад. Мо баъдтар барои хӯроки оддӣ, вале хуб пухта нишастем. Ҳамаи хӯрокҳо аз омехтаи сабзавот ва биринҷ иборат буданд. Шри Юктесварҷӣ аз истифодаи як қатор расму оинҳои ҳиндӣ, масалан, "хӯрдани ангушт"-и ман, хушҳол шуд."

"Пас аз чанд соат ибораҳои зуд-зуд ба забони бенгалӣ ва мубодилаи табассумҳои гарм ва нигоҳҳои шодмонӣ, мо ба пойҳояш таъзим кардем ва бо *пронам хайрухуш кардем* , 40-3" ва бо хотираи абадии мулоқот ва саломи муқаддас ба Калкутта рафт. Гарчанде ки ман асосан таассуроти берунии худро аз ӯ менависам, аммо ман ҳамеша асоси воқеии ин авлиё - ҷалоли рӯҳонии ӯро дарк мекардам. Ман қудрати ӯро эҳсос кардам ва ин эҳсосро ҳамчун неъматии илоҳии ман хоҳад дошт."

Ман аз Амрико, Аврупо ва Фаластин барои Шри Юктесвар тӯхфаҳои зиёде оварда будам. Ё онҳоро бо табассум қабул кард, аммо бе ягон шарҳ. Барои истифодаи худам, ман аз Олмон як чатр-асои омехта харида будам. Дар Ҳиндустон ман қарор додам, ки асоро ба Устод диҳам.

«Ин тӯхфаро ман воқеан қадр мекунам!» Чашмони устодам бо меҳр ба ман дӯхта шуданд. Ҳангоми изҳори ин сухани ғайриоддӣ, ӯ фаҳмиш нишон дод. Аз байни ҳамаи тӯхфаҳо, ин асое буд, ки ӯ барои нишон додан ба меҳмонон интихоб кард.

«Хӯҷаин, лутфан ба ман иҷозат диҳед, ки барои меҳмонхона қолини нав гирам.» Ман мушоҳида карда будам, ки пӯсти паланги Шри Юктесварро дар болои қолини дарида гузоштаанд.

— Агар ба шумо писанд ояд, ҳамин тавр кунед. — Овози устодаи ман бо шавқ набуд. — Ана, гилеми паланги ман зебо ва тоза аст; ман дар салтанати хурди худам подшоҳ ҳастам. Дар паси он ҷаҳони бузург ҳаст, ки танҳо ба чизҳои беруна тавачҷӯх дорад.

Вақте ки ӯ ин суханонро гуфт, ман ҳис кардам, ки солҳо ба ақиб бармегарданд; бори дигар ман шогирди ҷавон ҳастам, ки дар оташи ҳаррӯзаи ҷазо пок шудаам!

Ҳамин ки худро аз Серампур ва Калкутта дур карда тавонистам, бо ҷаноби Райт ба сӯи Ранчи равона шудам. Чӣ истиқболи хубе дар он ҷо, як кафкӯбии самимӣ! Вақте ки ман муаллимони фидокореро, ки дар тӯли понздаҳ соли ғоибии ман парчами мактабро баланд нигоҳ медоштанд, ба оғӯш мегирифтам, ашк дар чашмонам ҳалқа зад. Ҷеҳраҳои дурахшон ва табассуми шодмонии донишҷӯёни хобгоҳ ва рӯзона шаҳодати фаровоне аз арзиши мактаб ва омӯзиши бисёрҷанбаи йогаи онҳо буданд.

Аммо, мутаассифона, муассисаи Ранчи бо мушкилоти шадидаи молиявӣ рӯбарӯ буд. Сэр Маниндра Чандра Нунди, Маҳараҷаи қадимӣ, ки Қасри Қосимбозори ӯ ба бинои марказии мактаб табдил дода шуда буд ва хайрияҳои зиёде шоҳзода карда буд, акнун фавтида буд. Бисёре аз хусусиятҳои ройгон ва хайрхоҳонаи мактаб акнун аз сабаби набудани дастгирии кофии ҷамъиятӣ зерин хатари ҷиддӣ қарор гирифтанд.

Ман солҳо дар Амрико набудам, ки баъзе аз хирадмандҳои амалии он, рӯҳияи далерии онро пеш аз монеаҳо омӯзам. Як ҳафта ман дар Ранчи мондам ва бо мушкилоти ҷиддӣ мубориза бурдам. Сипас мусоҳибаҳо дар Калкутта бо роҳбарон ва маорифпарварони машҳур, сӯхбати тӯлонӣ бо Маҳараҷаи ҷавони Қосимбозор, муроҷиати молӣ ба падарам баргузор шуданд ва инак, пояҳои ноустувори Ранчи барқарор шудан гирифтанд. Хайрияҳои зиёде, аз ҷумла як чеки бузург, дар вақти муносиб аз... донишҷӯёни амрикоии ман.

Дар давоми чанд моҳ пас аз омадани ба Ҳиндустон, ман аз дидани қонунии мактаби Ранчи шод шудам. Орзуи якумрии ман дар бораи як маркази таълимии йогаи доимӣ амалӣ шуд. Ин рӯзё маро дар оғози хоксоронаи соли 1917 бо як гурӯҳи ҳафт писар роҳнамоӣ карда буд.

Дар даҳсолаи аз соли 1935 инҷониб, Ранчи доираи фаъолияти худро аз мактаби писарон хеле фаротар бурд. Ҳоло дар он ҷо дар Миссияи Шьяма Чаран Лаҳири Махасая фаъолиятҳои васеи башардӯстона анҷом дода мешаванд.

Мактаб ё Йогода Сат-Санга Брахмачарья Видялая дарсҳои беруназсинфиро аз фанҳои грамматикӣ ва мактаби миёна мегузаронад. Донишҷӯёни хобгоҳ ва донишҷӯёни рӯзона инчунин таҳсилоти касбиро мегиранд.

ягон навъ омӯзиш. Худи писарон аксари фаъолиятҳои худро тавассути кумитаҳои мустақил танзим мекунанд. Дар аввали фаъолияти худ ҳамчун омӯзгор ман фаҳмидам, ки писароне, ки аз фиреб додани муаллим ба таври ғайриоддӣ лаззат мебаранд, қоидаҳои интизомиро, ки аз ҷониби ҳамсинфони худ муқаррар шудаанд, бо хушнудӣ қабул мекунанд. Ман худам ҳеҷ гоҳ шогирди намунавӣ набудам, ба ҳама шӯҳихо ва мушкилоти писарона ҳамдардӣ мекардам.

Варзиш ва бозиҳо ташвиқ карда мешаванд; майдонҳо аз машқҳои хоккей ва футбол пурғавғо мебошанд. Донишҷӯёни Ранчи аксар вақт дар мусобиқаҳои рақобатӣ ҷомро ба даст меоранд. Толори варзишии беруна хеле машҳур аст. Мушак пуркунии дубора тавассути ирода қудрат аст *Йогода* хусусият: равонӣ самт аз ҳаёт энергия ба ҳар қисми бадан. Ба писарон инчунин *асанаҳо* (қомат), бозии шамшер ва *латҳӣ* (чӯб) ва ҷуҷитсу омӯзонида мешавад. Дар *Йогода* Саломатӣ Намоишгоҳҳо дар Ранчи *Видялая* доштан буд иштирок карда буд аз ҷониби ҳазорҳо.

қабилаҳои бумии *Колс* , *Санталс* ва *Мундас* дода мешавад . Дарсҳо танҳо барои духтарон дар деҳаҳои наздик ташкил карда шудаанд.

Хусусияти беназири Ранчи ин оғоз ба *Крия Йога* аст . Писарон ҳар рӯз машқҳои рӯҳонии худро машқ мекунанд, бо сурудани *Гита машғул мешаванд* ва бо насиҳат ва намуна фазилатҳои соддагӣ, фидокорӣ, шараф ва ҳақиқатро меомӯзанд. Ба онҳо бадӣ ҳамчун он чизе нишон дода мешавад, ки бадбахтиро ба вучуд меорад; хуб мисли он амалҳое, ки боиси хушбахтии ҳақиқӣ мешаванд. Бадро метавон бо асали захролудшуда, васвасақунанда, вале пур аз марг, муқоиса кард.

Бартараф кардани беқарории бадан ва ақл бо истифода аз усулҳои тамаркуз ба натиҷаҳои ҳайратангез ноил гардид: дидани як фигураи хурди ҷолиб, ки нӯҳ ё даҳсола аст, дар Ранчи чизи нав нест. як соат ё бештар аз он дар ҳолати оромии бефосила, нигоҳи беихтиёр ба чашми рӯҳонӣ нигаронида шуда буд. Аксар вақт тасвири ин донишҷӯёни Ранчи ба ёдам меояд, вақте ки ман донишҷӯёни коллеҷро дар саросари ҷаҳон мушоҳида мекардам, ки базӯр метавонанд дар як давраи дарсӣ ором нишинанд. **40-4**

Ранчи дар баландии 2000 фут аз сатҳи баҳр ҷойгир аст; иқлим мулоим ва муътадил аст. Қитъаи бисту панҷ акр, дар паҳлӯи ҳавзи калони оббозӣ, яке аз беҳтарин боғҳои Ҳиндустонро дар бар мегирад - панҷсад дарахти мевадиханда - манго, гуава, литчи, ҷекфрут, хурмо. Писарон сабзавоти худро парвариш мекунанд ва *чарқаҳои худро мересанд* .

Меҳмонхона барои меҳмонони ғарбӣ меҳмоннавозона кушода аст. Китобхонаи Ранчи маҷаллаҳои сершумор ва тақрибан ҳазор ҷилд бо забонҳои англисӣ ва бенгалӣ, хайрияҳои Ғарб ва Шарқро дар бар мегирад. Дар он ҷо маҷмӯаи

навиштаҳои муқаддаси ҷаҳон мавҷуд аст. Осорхонаи хуб таснифшуда
экспонатҳои бостоншиносӣ, геологӣ ва антропологиро ба намоиш мегузорад;
ҷоизаҳо, ба таври васеъ, аз сайругаштҳои ман дар саросари замини гуногуни
Худованд.

Беморхона ва дорухонаи хайриявии Миссияи Лаҳирӣ Маҳасая, ки филиалҳои
зиёди беруна дар деҳаҳои дурдаст дорад, аллакай ба 150,000 камбизоати
Ҳиндустон хизмат расонидаанд. Донишҷӯёни Ранчи дар соҳаи ёрии аввалия
омӯзонида шудаанд ва дар замони фҷиабори обхезӣ ё гуруснагӣ ба вилояти
худ хидмати шоиста кардаанд.

Дар боғ маъбади Шива бо муҷассамаи устои муборак, Лаҳирӣ Маҳасая, қомат
афрохтааст. Дуоҳо ва дарсҳои ҳаррӯзаи Навиштаҳо дар боғ зери гулҳои манго
баргузор мешаванд.

Мактабҳои миёнаи филиалҳо бо хусусиятҳои истиқоматӣ ва ёгаи Ранчи кушода шуданд ва ҳоло рушд мекунанд. Инҳо Йогода Сат-Санга Видяпит (Мактаб) барои писарон дар Лакшманпур мебошанд. дар Бихар; ва мактаби миёнаи Йогода Сат-Санга ва зиёратгоҳ дар Эҷмаличак дар Миднапур.

Як мактаби боҳашамати математикаи Йогода соли 1939 дар Дакшинесвар, мустақиман дар соҳили Ганг, кушода шуд. Ин зиёратгоҳи нав, ки танҳо чанд мил шимолтар аз Калкутта ҷойгир аст, барои сокинони шаҳр паноҳгоҳи оромӣ фароҳам меорад. Барои меҳмонони ғарбӣ ва махсусан барои онҳое, ки ҳаёти худро ба амалӣ кардани маънавӣ бахшидаанд, ҷойҳои муносиб мавҷуданд. Фаъолиятҳои математикаи Йогода иборатанд аз фиристодани таълимоти "Ширкати худшиносӣ" ба донишҷӯён дар қисматҳои гуногуни Ҳиндустон дар ду ҳафта як маротиба.

Ногуфта намонад, ки ҳамаи ин фаъолиятҳои таълимӣ ва башардӯстона хидмати фидокорона ва садоқати бисёре аз муаллимон ва коргаронро талаб кардаанд. Ман номҳои онҳоро дар ин ҷо номбар намекунам, зеро онҳо хеле зиёданд; аммо дар дили ман ҳар яки онҳо ҷойгоҳи дурахшоне дорад. Ин муаллимон, ки аз ормонҳои Лаҳири Махасая илҳом гирифтаанд, аз ҳадафҳои умедбахши дунявӣ даст кашидаанд, то хоксорона хизмат кунанд ва хайрия кунанд.

Ҷаноби Райт бо писарони Ранчи дӯстии зуд пайдо кард; бо либоси оддии *дхотӣ*, муддате дар байни онҳо зиндагӣ кард. Дар Ранчи, Калкутта, Серампур, ба ҳар ҷое, ки мерафт, котиби ман, ки... тўҳфаи равшани тавсиф, рўзномаи сафарашро барои сабти саргузаштҳоиаш берун овард. Як бегоҳ ман аз ӯ саволе пурсид.

"Дик, чӣ аст шумо таассурот аз Ҳиндустон?"

«Сулҳ», ӯ гуфт боандеша. "The наҷодӣ аура аст сулҳ."

.....
40-1 : Мо шикаста мо сафар дар Марказӣ Вилоятҳо, нисфи дар саросари қитъа, ба дидан Маҳатма Ганди дар Вардха. Он рӯзҳо дар боби 44 тасвир шудаанд .

40-2 : Прафулла буд писар Ташкили Тандурустии Ҷаҳон дошт буд ҳозир бо Устод кай як кобра наздик шуд (нигаред саҳифа 116).

40-3 : Ба маънои аслӣ, "муқаддас ном", як калима аз табрикот дар байни ҳиндуҳо, ҳамроҳӣ аз ҷониби бо каф печонидашуда дастҳо бардошташуда аз ҳангоми салом додан дилро ба пешонӣ нишон медиҳанд. *Пронам* дар Ҳиндустон ҷои саломдиҳии ғарбиро бо дастфишорӣ мегирад.

40-4 Машқи зеҳнӣ тавассути усулҳои муайяни тамаркуз дар ҳар як насли ҳиндӣ мардони дорои хотираи аҷибро ба воя расонидааст. Сэр Т. Виҷаярагхавачари дар "*Ҳиндустан Таймс*" санҷишҳоеро тавсиф кардааст, ки ба "мардони хотира"-и касбии муосири Мадрас гузошта шудаанд. Ӯ навиштааст: "Ин мардон," дар адабиёти санскрит ба таври ғайриоддӣ омӯхта шуда буданд. Онҳо дар миёни шунавандагони зиёд ништа, ба санҷишҳо баробар буданд, ки якчанд аъзои шунавандагон ҳамзамон ба онҳо месупориданд. Санҷиш чунин мебуд: як нафар занг заданро сар мекард ва шумораи зангҳо "марди хотира" бояд ҳисоб кунад. Шаҳси дуюм аз коғаз машқи тўлонии арифметикаро дикта мекард, ки ҷамъ, тарҳ, зарб ва тақсимо дар бар мегирифт. Шаҳси сеюм аз "*Рамаяна*" ё "*Маҳабҳарата*" як силсилаи тўлониро қироат мекард. аз шеърҳо, ки дошт ба будан такрорӣ; як чорум мешуд маҷмӯи мушқилот дар шеърсозӣ ки зарурӣ таркиби оятҳо дар дуруст метр дар як додашуда

мавзӯъ, ҳар як хат ба Поён дар як муайяншуда калима, як панҷум мард мешуд бурдан дар бо як шашум баҳси илоҳиётӣ, ки забони дақиқи он бояд бо тартиби дақиқи баҳсбарангез иқтибос мешуд ва марди ҳафтум ҳамеша чархро мегардонд, ки шумораи гардишҳои онро бояд шумурдан лозим буд. Дар хотира коршинос дошт ҳамзамон ба кардан ҳама инҳо корнамоиҳо комилан аз ҷониби равонӣ равандҳо, мисли ӯ буд иҷозат дода шудааст коғаз ва қалам нест. Фишор ба қобилиятҳо бояд хеле зиёд бошад. Одатан, мардоне, ки ҳасади бешуурина доранд, майл доранд, ки арзишҳои худро паст зананд. чунин кӯшишҳо аз ҷониби таъсирирасон ба бовар кардан ки онҳо ҷалб кардан танҳо машқ аз пасттар вазифаҳо аз мағз. Аммо, ин масъалаи холиси хотира нест. Омили муҳимтар тамаркузи бузурги ақл аст."

БОБ: 41

Як Идил Дар Ҷануб Ҳиндустон

"Шумо ҳастанд аввал Ғарбӣ, Дик, ҳамеша ба ворид шудан ки зиёратгоҳ Бисёриҳо дигарон доштан кӯшиш кард дар беҳуда."

Аз суҳанони ман ҷаноби Райт ба ҳайрат афтод ва сипас хушҳол шуд. Мо нав аз маъбади зебои Чамунди дар теппахое, ки ба Майсур дар ҷануби Ҳиндустон менигаранд, баромада будем. Дар он ҷо мо дар назди тилло ва нуқра қурбонгоҳҳо аз олиҳа Чамундӣ, сарпараст худо аз оила аз ҳукмронӣ Маҳараҷа

«Ҳамчун ёдгории шарафи беназир», - гуфт ҷаноби Райт ва бодикқат чанд гулбарги садбарги муборакро пинҳон кард, - «ман ин гулро, ки коҳин бо оби садбарг пошид, ҳамеша нигоҳ медорам».

Ман ва ҳамроҳи ман **41-1** моҳи ноябри соли 1935-ро ҳамчун меҳмонони иёлати Майсур гузарониданд. Маҳараҷа, Шри Кришнараҷа Вадияр IV, як шоҳзодаи намунавӣ бо садоқати оқилона ба мардуми худ аст. Маҳараҷа, ки як ҳиндуи парҳезгор аст, як мусулмон, Мирзо Исмоили қобилиятнокро ҳамчун Девон ё Сарвазири худ ваколатдор кардааст. Ҳафт миллион сокини Майсур ҳам дар Маҷлис ва ҳам дар Шӯроӣ қонунгузорӣ намоёндагии мардумӣ доранд.

Вориси Маҳараҷа, бузургвор Ювараҷа, сэр Шри Кришна Нарасингҳараҷ Вадияр, котиб ва маро даъват карда буд, ки ба олами равшанфикр ва пешрафтаи ӯ таширф орем. Дар ду ҳафтаи гузашта ман дар толори шаҳр, Коллеҷи Маҳараҷа, Мактаби тиббии донишгоҳ ба ҳазорҳо шаҳрвандон ва донишҷӯён суҳанронӣ кардам; ва се ҷаласаи оммавӣ дар Бангалор, дар Мактаби миёнаи миллӣ, Коллеҷи миёна ва толори шаҳри Четти, ки дар он зиёда аз се ҳазор нафар ҷамъ омада буданд. Оё шунавандагони боғайрат тавонистанд ба тасвири дурахшони Амрико, ки ман кашида будам, эътибор диҳанд, ман намедонам; аммо вақте ки ман дар бораи манфиатҳои мутақобила, ки аз мубодилаи беҳтарин хусусиятҳо дар Шарқ ва Ғарб ба даст омада метавонанд, суҳан мерондам, кафкӯбӣ ҳамеша баландтар буд.

Ман ва ҷаноби Райт акнун дар оромии тропикӣ истироҳат мекардем. Рӯзномаи сафари ӯ таассуроти ӯро аз Майсор чунин шарҳ медиҳад:

"Киштзорҳои биринчи сабзи дурахшон, ки бо пораҳои найшакари қандӣ гуногунранг шудаанд, дар доманаи муҳофизатии теппаҳои санглох ҷойгир шудаанд - теппаҳое, ки манзараи зумуррадро мисли пораҳои санги сиёҳ нуқта мегузоранд - ва бозии рангҳо бо нопадидшавии ногаҳонӣ ва драматикии офтоб, ки дар паси теппаҳои тантанавӣ истироҳат меҷӯяд, тақвият меёбад."

"Бисёриҳо вачдовар лаҳзаҳо доштан буд сарфшуда дар нигоҳ кардан, қариб ғоиб-бо ақл, дар ҳамеша-

ранги тағйирёбандаи Худо дар осмон паҳн шудааст, зеро танҳо ламси Ё қодир аст рангҳоеро ба вучуд орад, ки бо таровати ҳаёт ларзанд. Он ҷавонии рангҳо вақте гум мешавад, ки инсон кӯшиш мекунад, ки бо танҳо пигментҳо тақлид кунад, зеро Худованд ба равшанҳои миёнаи соддатар ва муассиртар муроҷиат мекунад, ки на равшан ва на пигментҳо, балки танҳо шуоъҳои нур мебошанд. Ё дар ин ҷо як пошидани нурро мепартояд ва он инъикос меёбад. сурх; Ё бори дигар хасуро ҷунбонд ва он тадриҷан ба норинҷӣ ва тиллоӣ омехта шуд; сипас бо як зарбаи сӯрохкунанда Ё корд задан абрҳо бо як силсила аз арғувонӣ ки баргҳо як ҳалқашакл ё ҳошия аз сурх оби равон аз захми абрҳо берун меояд; ва ҳамин тавр, пайваста ва пайваста, Ё бозӣ мекунад, шабу субҳ, ҳамеша тағйирёбанда, ҳамеша нав, ҳамеша тару тоза; нақшҳо, на такрорҳо, на рангҳо танҳо якхелаанд. Зебоии тағйирёбии рӯз ба шаб дар Ҳиндустон дар ҷои дигар қобили муқоиса нест; аксар вақт осмон чунин менамояд, ки гӯё Худо ҳама чизро гирифта бошад. рангҳоро дар маҷмӯаи Худ истифода бурд ва ба онҳо як партоби калейдоскопии пурқудрат ба осмон дод.

"Ман бояд шукӯҳи бозиди шомгоҳонро ба сарбанди бузурги Кришнараҷа Сагар, **41-2, нақл кунам.**" дувоздаҳ мил дуртар аз Майсурро тай кардем. Ман ва Йоганандаҷӣ ба автобуси хурд савор шудем ва бо як писарбачаи хурд ҳамчун ивазкунандаи расмии кран ё батарея, ҳамон тавре ки офтоб буд, аз роҳи ҳамвор ва хокӣ оғоз кардем. дар уфуқ қарор гирифта, мисли помидори аз ҳад зиёд пухташуда фишурда мешавад.

"Сафари мо аз майдонҳои чоркунҷаи шолӣ, ки ҳама ҷо мавҷуданд, аз байни қатори дарахтони банъяни тасалли мегузашт." дарахтон, дар байни як боғи хурмоҳои баланди кокос, ки бо растаниҳои қариб ба андозаи ҷангал ғафс буданд ва ниҳоят, ба қуллаи теппа наздик шуда, мо бо як кӯли бузурги сунъӣ рӯ ба рӯ шудем, ки инъикос мекард ситораҳо ва ҳошия аз кафҳо ва дигар дарахтон, ихоташуда аз ҷониби зебо айвондор боғҳо ва як қатор чароғҳои барқӣ дар лаби сарбанд - ва дар зери он чашмони мо ба манзараи дурахшони нурҳои рангоранг, ки дар фаввораҳои гейзермонанд медурахшиданд, ба монанди ҷӯйборҳои зиёди ранги дурахшон, ки аз он ҷо мерезанд - шаршараҳои кабуд ва зебо, ки катарактаҳои сурхро қатъ мекунанд, обҳои сабз ва зард, филҳое, ки об мерезанд, миниатюраи Намоишгоҳи ҷаҳонии Чикаго ва дар айнаи замон дар ин сарзамини қадимаи шолӣ ва одамони оддӣ, ки ба мо чунин пазироии меҳрубона кардаанд, барҷастаанд, ки ман... метарсам, ки барои баргардонидани Йоганандаҷӣ ба Амрико аз қуввати ман бештар лозим мешавад.

"Боз як имтиёзи нодир - аввалин савори фил. Дирӯз Ювараҷа моро ба қасри тобистонааш даъват кард, то аз савори яке аз филҳояш, ҳайвони бузург, лаззат барем. Ман ба зинапоые савор шудам, ки барои баромадан ба ҳавда ё зин, ки аз абрешим пӯшонида шудааст ва қуттӣ монанд аст, боло рафтам; ва сипас барои фелондан, партофтан, ларзондан ва ба ҷарии обӣ афтидан, аз ҳад зиёд хурсанд будам, ки хавотир ё фарёд задан намехостам, аммо то абад интизор будам!"

Ҳиндустони Ҷанубӣ, ки аз боқимондаҳои таърихӣ ва бостоншиносӣ бой аст, сарзамине бо ҷозибҳои муайян ва вале номуайян аст. Дар шимоли Майсур бузургтарин иёлати бумии Ҳиндустон, Ҳайдаробод, як доманакӯҳи зебо, ки аз ҷониби дарёи пурқудрати Голавари бурида шудааст, ҷойгир аст. Даштҳои васеи ҳосилхез, Нилгириси зебо ё "Кӯҳҳои кабуд", дигар минтақаҳо бо тепаҳои бесамари оҳаксанг ё гранит. Таърихи Ҳайдаробод як достони тӯлонӣ ва рангоранг аст, ки се ҳазор сол пеш аз замони подшоҳони Андра оғоз ёфта, то соли 1294-и мелодӣ дар замони подшоҳии Ҳиндуҳо идома ёфтааст, вақте ки он ба як қатор ҳокимони мусалмон гузашт, ки ба... ин рӯз.

Намоиши ҳайратангези меъмории, ҳайкалтарошӣ ва расмкашӣ дар тамоми Ҳиндустон дар Ҳайдаробод дар ғорҳои қадимии сангии Элора ва Аҷанта пайдо мешавад. Кайласаи Элора, як маъбади бузурги яклухт, дорои фигураҳои кандакории худоён, одамон ва ҳайвонот бо андозаи аҷиби Микеланҷело мебошад. Аҷанта макони панҷ калисои калон ва бисту панҷ даир аст.

Ҳамаи кофтуковҳои сангӣ бо сутунҳои бузурги фрескадор, ки рассомон ва ҳайкалтарошон дар онҳо нобиғаи худро абадӣ кардаанд, нигоҳ дошта мешаванд.

Шаҳри Ҳайдарободро Донишгоҳи Усмония ва масҷиди боҳашамати Макка зеб медиҳанд, ки дар он даҳ ҳазор мусалмонон метавонанд барои намоз ҷамъ шаванд.

Иёлати Майсур низ як сарзамини аҷоиби зебост, ки се ҳазор фут аз сатҳи баҳр баландтар буда, аз ҷангалҳои зичи тропикӣ пур аст ва макони зисти филҳои ваҳшӣ, бизонҳо, хирсҳо, пантераҳо ва палангҳо мебошад. Ду шаҳри асосии он, Бангалор ва Майсур, тоза ва зебо буда, боғҳо ва боғҳои зиёди ҷамъиятӣ доранд.

Меъмори ва ҳайкалтарошии ҳиндуҳо дар Майсур таҳти сарпарастии подшоҳони ҳинду аз асрҳои XI то XV ба камолоти олии худ расидаанд. Маъбади Белур, шоҳасари асри XI, ки дар давраи ҳукмронии шоҳ Вишнувардхана ба итмом расидааст, аз ҷиҳати нозукии тафсилот ва тасвирҳои пурҷӯшу хурӯшаш дар ҷаҳон беҳамто аст.

Сутунҳои сангие, ки дар шимоли Майсур ёфт шудаанд, ба асри сеюми пеш аз милод тааллуқ доранд ва хотираи шоҳ Асокаро равшан мекунанд. Ў ба таҳти сулолаи Маурия, ки он вақт ҳукмрон буд, вориси он шуд; империяи ӯ қариб тамоми Ҳиндустони муосир, Афғонистон ва Балучистонро дар бар мегирифт. Ин императори машҳур, ки ҳатто аз ҷониби таърихшиносони ғарбӣ ҳамчун ҳокими беҳамто ҳисобида мешуд, дар як ёдгории сангӣ ҳикмати зеринро гузоштааст:

Ин навиштаҷоти динӣ барои он кандакорӣ шудааст, ки писарон ва наберагони мо фикр наkunанд. як фатҳи нав зарур аст; то онҳо фикр наkunанд, ки фатҳ бо шамшер сазовори номи фатҳ аст; то онҳо дар он ҷуз харобӣ ва зӯроварӣ чизе набинанд; то онҳо ҷуз фатҳи дин ҳеҷ чизро фатҳи ҳақиқӣ нашуморанд. Чунин фатҳҳо дар ин дунё ва дар охираат арзиш доранд.

Ман ҳамроҳон ва Ман поза пеш аз "орзу" дар мармар," Таҷ Маҳал дар
Агра.

Асока набераи Чандрагупта Маурияи пурқудрат (ки барои юнониҳо бо номи Сандрокотт маъруф аст) буд, ки дар ҷавониаш бо Искандари Мақдунӣ вохӯрда буд. Баъдтар Чандрагупта гарнизонҳои Македонияро, ки дар Ҳиндустон монда буданд, нобуд кард, артиши юнонии Селевкро дар Панҷоб мағлуб кард ва сипас дар дарбори Патна сафири юнонӣ Мегастенро қабул кард.

Таърихшиносони юнонӣ ва дигарон, ки дар сафари Искандари Мақдунӣ ба Ҳиндустон ўро ҳамроҳӣ мекарданд ё аз пасаш мерафтанд, қиссаҳои хеле ҷолибро бодиққат сабт кардаанд. Ривоятҳои Арриан, Диодор, Плутарх, ва Страбон ҷуғрофияшинос доштан буд тарҷумашуда аз ҷониби Д-р Ч. В. М'Криндл **41-3** то ба Ҳиндустони қадим нуре афканад. Хусусияти қобили таҳсин аз ҳамлаи номуваффақи Искандари Мақдунӣ таваҷҷӯҳи амиқе ба фалсафаи ҳинду ва ба йогҳо ва мардони муқаддасе буд, ки гоҳ-гоҳ бо онҳо вомехӯрд ва ҷомеаи онҳоро бо шавқ меҷуст. Чанде пас аз расидани ҷанговари юнонӣ ба Таксила дар шимоли Ҳиндустон, ў як қосид бо номи Онесикритос, шогирди мактаби юнонии Диогенро, барои овардани муаллими ҳинду Дандамис, як санниасии бузурги Таксила.

«Салом бар ту, эй муаллими брахманҳо!» — гуфт Онесикритос пас аз ҷустуҷӯи Дандамис дар паноҳгоҳи ҷангали худ. «Писари худои тавоно Зевс, ки Искандари Олӣ ва Ҳокими ҳамаи одамон аст, аз ту хоҳиш мекунад, ки назди ў рави ва агар итоат кунӣ, ў туро бо тўхфаҳои бузурге мукофот медиҳад, аммо агар рад кунӣ, сари туро мебурад!»

Йог ин даъвати хеле маҷбуриро оромона қабул кард ва «хатто сарашро аз бистари баргҳояш боло набардошт».

«Агар Искандари Малик чунин бошад, ман низ писари Зевс ҳастам», — шарҳ дод ў. «Ман ҳеҷ чизеро, ки аз он Искандари Малик аст, намехоҳам, зеро ман бо он чизе, ки дорам, қаноат мекунам, дар ҳоле ки мебинам, ки ў бо одамони худ дар баҳр ва хушкӣ бе ягон фоида саргардон аст ва ҳеҷ гоҳ аз саргардонии худ ба охир намерасад».

«Рав ва ба Искандари Мақдунӣ бигў, ки Худои Подшоҳи Олӣ ҳеҷ гоҳ ба бадии ғаразнок асос наёфтааст, балки Офаридгори нур, сулҳ, ҳаёт, об, ҷисми инсон ва рӯҳҳо; Ў ҳамаи одамонро вақте ки марг онҳоро озод мекунад, қабул мекунад, зеро онҳо ба ҳеҷ ваҷҳ гирифтори бемории бад нестанд. Танҳо Ў Худои эҳтироми ман аст, ки аз қатл нафрат дорад ва ҷангҳоро оғоз намекунад.

«Искандар худо нест, зеро бояд маргро бичашад», — бо тамасхури хомӯшона идома дод донишманд. «Чӣ тавр метавонад чунин шахс ҳокими ҷаҳон бошад, дар ҳоле ки ҳанӯз худро бар тахти ботинӣ нашинондааст. ҳукмронии коинот? Ў ҳанӯз ба дӯзах надаромадааст ва роҳи онро намедонад. офтоб тавассути марказӣ минтақаҳо аз замин, дар ҳоле ки миллатҳо дар он марзҳо доштан хатто номи ўро нашунидаам!"

Баъд аз ин ҷазо, бешубҳа, костиктарине, ки ҳамеша барои ҳамла ба гӯшҳои «Ҳокими ҷаҳон» фиристода шуда буд, ҳаким бо киноя илова кард: «Агар салтанатҳои кунунии Искандари Мақдунӣ барои хоҳишҳои ӯ кофӣ набошанд, бигзор ӯ аз дарёи Ганг гузарад; дар он ҷо ӯ минтақаеро пайдо мекунад, ки қодир аст ҳамаи мардони худро таъмин кунад». агар кишвари ин тараф барои нигоҳ доштани ӯ хеле танг бошад. **41-4**

«Аммо инро бидон, ки он чизе, ки Александр пешниҳод мекунад ва тӯҳфаҳое, ки ӯ ваъда медиҳад, барои ман комилан бефоидаанд; чизҳое, ки ман қадр мекунам ва онҳоро барои ман муфид ва арзишманд меёбам, ин баргҳоянд, ки ман...

хона, ин растаниҳои шукуфон, ки маро бо ғизои ҳаррӯза ва обе, ки нӯшокии ман аст, таъмин мекунанд; дар ҳоле ки ҳама дороиҳои дигаре, ки бо ташвиш ҷамъ карда мешаванд, барои ман хароб хоҳанд шуд. онҳое, ки онҳоро ҷамъ мекунанд ва танҳо андӯх ва нороҳатиҳо ба вучуд меоранд, ки ҳар як инсонӣ бечора бо он пурра дучор мешавад. Ман бошам, бар баргҳои ҷангал хобидаам ва ҳеҷ чизе надорам, ки ба муҳофизат ниёз дошта бошад, чашмонамро дар хоби ором мепӯшам; дар ҳоле ки чизе барои муҳофизат доштам, ки хобро аз байн мебурд. Замин маро бо ҳама чиз таъмин мекунад, чунон ки модар фарзандашро бо шир меҳӯрад. Ман ба ҳар чое, ки меҳоҳам, меравам ва ҳеҷ ташвише нест, ки маро маҷбур кунад, ки худро бо он банд кунам.

«Агар Искандар сари маро бурад, ӯ наметавонад рӯҳи маро низ nobуд кунад. Сари ман танҳо, сипас хомӯш, боқӣ хоҳад монд ва баданро мисли либоси дарида бар замин, ки аз он ҷо гирифта шудааст, боқӣ гузошт. Пас, ман, ки Рӯҳ шудам, ба сӯи Худои худ, ки ҳамаи моро дар ҷисм ихота кард ва моро дар замин гузошт, сууд хоҳам кард, то исбот кунад, ки оё мо дар ин ҷо, дар поён, ба фармонҳои Ӯ итоат хоҳем кард ва кӣ низ... вақте ки мо аз он ҷо ба ҳузури Ӯ меравем, аз ҳамаи мо ҳисоботи ҳаёти худро талаб мекунем, зеро Ӯ Довар аст аз ҳама гуна гуноҳҳои мағрурона; зеро нолаи мазлумон ҷазои зулмкунанда

«Бигзор Искандар бо ин таҳдидҳои онҳоеро, ки орзуи сарватмандӣ доранд ва аз марг метарсанд, тарсонад, зеро ин силоҳҳо бар зидди мо яксон беқувватанд; браҳманҳо на тиллоро дӯст медоранд ва на аз марг метарсанд. Пас равед ва ба Искандар бигӯед: Дандамис ба ҳеҷ чизи шумо ниёз надорад ва аз ин рӯ, ба шумо нахоҳад рафт ва агар шумо аз Дандамис чизе хоҳед, назди ӯ биёед».

Бо диққати зиёд, Искандар тавассути Онесикритос паёми йогро қабул кард ва «ҳис кард» хоҳиши қавитар аз ҳарвақта дидани Дандамис, ки гарчанде пир ва бараҳна буд, ягона муҳолифе буд, ки ӯ, ғолиби бисёр миллатҳо, бо ӯ бештар аз ҳамтои худ вохӯрда буд."

Искандари Мақдунӣ як қатор зоҳидони браҳманро, ки бо маҳорати худ дар посух додан ба саволҳои фалсафӣ бо хиради мухтасар маъруф буданд, ба Таксила даъват кард. Тафсири задухӯрди лафзӣ аз ҷониби Плутарх оварда шудааст; Искандари Мақдунӣ ҳудаш ҳамаи саволҳоро тартиб додааст.

«Кадомашон сершумортаранд: зиндаҳо ё

мурдагон?» «Зиндаҳо, зеро мурдагон нестанд».

«Кадомаш ҳайвоноти калонтарро парвариш

мекунад, баҳр ё хушкӣ?» «Хушкӣ, зеро баҳр

танҳо як қисми хушкӣ аст.»

"Кадам аст донотарин аз ҳайвонҳо?"

«Он касе, ки инсон бо он ҳанӯз ошно нест.» (Одам аз номаълум

метарсад.) «Кадомаш аввал вуҷуд дошт, рӯз ё шаб?»

«Рӯз як рӯз пеш буд.» Ин ҷавоб боис шуд, ки Искандари Мақдунӣ ҳайрон шавад; браҳман илова кард: «Саволҳои ғайриимкон ҷавобҳои ғайриимконро талаб мекунанд.»

"Чӣ хел беҳтарин май як мард сохтан худаш маҳбуба?"

«Агар инсон бо қудрати бузурге, ки дорад, худро тарсонад, маҳбуб хоҳад буд.»

«Чӣ тавр инсон метавонад худо шавад?» **41-5**

«Бо анҷом додани коре, ки барои одам

ғайриимкон аст.» «Кадомаш қавитар аст, ҳаёт ё

марг?»

"Ҳаёт, зеро он хирсҳо ҳамин тавр бисёр бадиҳо."

Искандари Мақдунӣ муваффақ шуд, ки як йоги ҳақиқиро ҳамчун муаллими худ аз Ҳиндустон берун барорад. Ин мард Свами Сфинес буд, ки юнониҳо онро "Каланос" меномиданд, зеро ин авлиё, як парастандаи Худо дар шакли Кали, ҳамаро бо гуфтани номи мубораки Ё истиқбол мекард.

Каланос Искандари Мақдуниро ба Форс ҳамроҳӣ кард. Дар рӯзи муайяншуда, дар Сузаи Форс, Каланос ҷасади пиршудаи худро бо ворид шудан ба маросими дафн дар назди тамоми артиши Мақдуния таслим кард. Таърихшиносон хайронии сарбозонро сабт кунед, ки мушоҳида карданд, ки йог аз дард ё марг наметарсад ва ҳеҷ гоҳ ҳангоми сӯхтани ӯ дар оташ аз мавқеи худ наҷунбидааст. Пеш аз рафтани Каланос барои сӯзонидани ҷасадаш ҳамаи ҳамроҳони наздикашро ба оғӯш гирифта буд, аммо аз хайрухуш бо Искандари Мақдунӣ, ки ҳақими ҳинду танҳо ба ӯ чунин гуфта буд, худдорӣ кард:

"Ман бояд дидан ту ба зудӣ дар Бобил».

Искандар Форсро тарк кард ва як сол пас дар Бобил вафот кард. Суханони устои ҳиндуи ӯ роҳи гуфтани он буданд, ки ӯ дар зиндагӣ ва марг бо Искандар хоҳад буд.

Таърихшиносони юнонӣ ба мо бисёр тасвирҳои равшан ва илҳомбахши ҷомеаи Ҳиндустонро гузоштаанд. Арриан ба мо мегӯяд, ки қонуни ҳинду мардумро ҳимоя мекунад ва «муқаррар мекунад, ки ҳеҷ яке аз онҳо набояд дар ҳеҷ сурат ғулом бошад, балки аз озодӣ баҳра бурда, ба ҳуқуқи баробаре, ки ҳама доранд, эҳтиром гузоранд. Зеро, онҳо фикр мекарданд, ки онҳое, ки на бар дигарон ҳукмронӣ кардан ва на ба дигарон фишор оварданро ёд нагирифтаанд, ба ҳаёти беҳтарин барои ҳама гуна нооромиҳои мардум мутобиқ мешаванд». **41-6**

Матни дигар мегӯяд: «Ҳиндуҳо на барои рибо пул медиҳанд ва на қарз гирифтано медонанд. Барои ҳиндуҳо содир кардани хато ё азоб кашидан ҳилофи одати муқарраршуда аст ва аз ин рӯ, онҳо на шартнома мебанданд ва на қоғазҳои қиматнок талаб мекунанд». Ба мо мегӯянд, ки шифо бо роҳҳои оддӣ ва табиӣ сурат мегирифт. «Табобат на бо танзими парҳез, балки бо истифодаи доруҳо анҷом дода мешавад. Доруҳои аз ҳама бештар маъруф равшан ва пластр мебошанд. Ҳамаи дигар доруҳо ба андозаи зиёд зараровар ҳисобида мешаванд». Иштирок дар ҷанг танҳо ба *кшатрияҳо* ё кастаи ҷанговарон маҳдуд буд. «Душмане, ки ба деҳқон дар замини ӯ дар вақти қораш бархӯрд мекунад, ба ӯ зарар намерасонад, зеро мардони ин гуна... табақае, ки ҳамчун хайрхоҳони ҷамъиятӣ ҳисобида мешавад, аз ҳама гуна осеб эмин нигоҳ дошта мешаванд. Замин, ки бо ин роҳ вайрон нашудааст ва ҳосили фаровон медиҳад, ба сокинон шароити заруриро барои лаззат бурдан аз зиндагӣ фароҳам меорад." **41-7**

Император Чандрагупта, ки соли 305 пеш аз милод генерали Искандари Мақдунӣ Селевкро мағлуб карда буд, ҳафт нафарро интихоб кард. солҳо баъдтар ба даст аз болои ҷилавҳо аз Ҳиндустон ҳукумат ба ӯ писар. Сафар ба Дар ҷануби Ҳиндустон, Чандрагупта дувоздаҳ соли охири умри худро ҳамчун як зоҳиди бепул гузаронд ва дар ҷустуҷӯи худшиносӣ дар ғори санглохи Шраванабелагола, ки ҳоло ҳамчун зиёратгоҳи Майсур ситоиш шудааст, буд. Дар наздики бузургтарин муҷасссаи ҷаҳон, ки соли 983-и мелодӣ аз ҷониби қабилаи Ҷайн аз санги бузург барои эҳтиром ба авлиё Коматесвара кандакорӣ шудааст.

Зиёратгоҳҳои динии ҳамаҷои Майсур ёдраскунии доимии бисёре аз муқаддасоти бузурги Ҷануб мебошанд. Ҳиндустон. Як аз инҳо устодон, Таюманавар, дорад чап мо пайравӣ душвор шеър:

Шумо банка назорат як девона фил;
Шумо метавонед даҳони хирс ва палангро пӯшед; Шумо
метавонед ба шер савор шавед;
Шумо банка бозӣ бо кобра;
Бо алхимия шумо метавонед рӯзгори худро таъмин
кунед; шумо метавонед дар коинот пинҳонӣ сайр
кунед; шумо метавонед вассалҳои худоён шавед;
Шумо банка будан ҳамеша ҷавонӣ;
Шумо банка сайругашт дар об ва зинда дар оташ;
Аммо назорат аз ақл аст беҳтар ва Бештар душвор.

Дар давлати зебо ва серҳосили Траванкор дар ҷануби Ҳиндустон, ки дар он ҷо нақлиёт тавассути дарёҳо ва каналҳо интиқол дода мешавад, Маҳараҷа ҳар сол ӯҳдадорӣ меросиро барои каффора кардани гуноҳе, ки дар натиҷаи ҷангҳо ва ҳамроҳшавии якчанд давлатҳои хурд дар гузаштаи дур ба Траванкор ба вучуд омадааст, ба дӯш мегирад. Маҳараҷа солоне дар тӯли панҷоҳу шаш рӯз се маротиба дар як рӯз ба маъбад таширф меорад, то сурудҳо ва қироатҳои ведикиро гӯш кунад; маросими каффора бо *лакшадипам* ё равшан кардани маъбад бо сад ҳазор чароғ ба анҷом мерасад.

Қонунгузори бузурги ҳинду Ману **41-8** вазифаҳои подшоҳро муайян кардааст. «Ӯ бояд мисли Индра (худоёни худоён) имтиёзҳо фароҳам оварад; андозҳоро бо нармӣ ва ноаён ҷамъ кунад, мисли он ки офтоб аз об буғ мегирад; ба ҳаёти тобеонаш ворид шавад, вақте ки бод ба ҳама ҷо меравад; ба ҳама адолатро мисли Яма (худои марг) иҷро кунад; гунаҳкоронро мисли Варуна (худои ведикии осмон ва бод) дар бандбандӣ кунад; ҳамаро мисли моҳ писанд оварад, душманони бадкирдорро мисли худои оташ сӯзонад; ва ҳамаро мисли худои

замин дастгирӣ кунад».

«Дар ҷанг подшоҳ набояд бо силоҳҳои заҳролуд ё оташин ҷангад ва душманони заиф ё нотаъин ё бешилоҳро, ё мардонро, ки дар тарс ҳастанд ё барои ҳимоя дуо мекунад ё фирор мекунад, бикӯшад. Ҷанг бояд танҳо ҳамчун ҷораи охири истифода шавад. Натиҷаҳо дар ҷанг ҳамеша шубҳаноканд.»

Президент Мадрас дар соҳили ҷануби шарқии Ҳиндустон шаҳри ҳамвор, васеъ ва бо баҳр иҳтешодаи Мадрас ва Кончиверам, шаҳри тиллоӣ, пойтахти сулолаи Паллава, ки подшоҳонаш ҳукмронӣ мекарданд, дар бар мегирад.

дар асрҳои аввали давраи масеҳӣ. Дар Мадраси муосири раёсатҷумҳурӣ ғайризӯроварӣ Орзуҳои Маҳатма Ганди пешрафти бузурге ба даст овардаанд; "кулоҳҳои сафеди Ганди"-ро дар ҳама ҷо دیدан мумкин аст. Умуман, дар ҷануб Маҳатма бисёр ислоҳоти муҳими маъбадро барои "дастнорас" ва инчунин ислоҳоти низоми каставӣ анҷом додааст.

Пайдоиши низоми каста, ки аз ҷониби қонунгузори бузург Ману таҳия шудааст, қобили таҳсин буд. Ӯ ба таври возеҳ дид, ки одамон аз рӯи эволютсияи табиӣ ба чор синфи бузург тақсим мешаванд: онҳое, ки қодиранд тавассути меҳнати ҷисмонии худ ба ҷомеа хизмат расонанд (*Судраҳо*); онҳое, ки тавассути... зеҳният, маҳорат, кишоварзӣ, тиҷорат, тиҷорат, ҳаёти тиҷорӣ умуман (*Вайшьяҳо*); онҳое, ки истеъдодҳои онҳо маъмурӣ, иҷроия ва ҳимоятгар - ҳокимон ва ҷанговарон (*Кшатрияҳо*); онҳое, ки табиати мутафаккир доранд, рӯҳан илҳомбахш ва илҳомбахшанд (*Брахманҳо*). "На таваллуд, на маросимҳо, на таҳсил ва на аҷдод наметавонанд муайян кунанд, ки оё шахс ду маротиба таваллуд шудааст (яъне, *брахман*);" *Маҳабхарата* эълон мекунад, "танҳо хислат ва рафтор метавонанд муайян кунанд." **41-9** Ману дастур дод ҷомеа бояд ба аъзои худ эҳтиром гузорад, то он даме ки онҳо хирад, фазилат, синну сол, хешовандӣ ё дар ниҳоят, сарват дошта бошанд. Дар Ҳиндустони Ведикӣ сарватҳо ҳамеша агар ҷамъ карда мешуданд ё барои мақсадҳои хайрия дастрас намешуданд, нафрат доштанд. Мардони саховатманд ва дорои сарвати зиёд дар ҷомеа мақоми паст доштанд.

Вақте ки низоми каста дар тӯли асрҳо саҳт шуда, ба як монеаи ирсӣ табдил ёфт, бадихои ҷиддӣ ба миён омаданд. Ислоҳотгарони иҷтимоӣ ба монанди Ганди ва аъзои ҷомеаҳои хеле сершумори Ҳиндустон имрӯз дар барқарор кардани арзишҳои қадимии каста, ки танҳо бар асоси таҳассуси табиӣ ва на бар асоси таваллуд асос ёфтаанд, пешрафти суст, вале бозетимод ба даст меоранд. Ҳар як миллат дар рӯи замин кармаи хоси худро дорад, ки боиси бадбахтӣ мегардад, ки бояд бо он мубориза барад ва онро бартараф кунад; Ҳиндустон низ бо рӯҳияи гуногунҷабҳа ва шикастнопазири худ, худро дар вазифаи ислоҳоти каста баробар нишон хоҳад дод.

Ҷануби Ҳиндустон чунон ҷолиб аст, ки ман ва ҷаноби Райт мехостем, ки идили худро дароз кунем. Аммо замон, бо беадабии қадимии худ, ба мо ҳеҷ гуна тамдиди боадабона надод. Ман ба зудӣ бояд дар ҷаласаи ниҳоии Конгресси фалсафии Ҳиндустон дар Донишгоҳи Калкутта суханронӣ мекардам. Дар охири сафар ба Майсур, ман аз сӯҳбат бо сэр К.В. Раман, президенти Академияи Ҳиндустон, лаззат бурдам. Илмҳо. Ин физики барҷастаи ҳинду соли 1930 барои кашфи муҳими худ дар паҳншавии рӯшноӣ - "Эффекти Раман", ки ҳоло ба ҳар як мактаббача маълум аст, ба ҷоизаи Нобел сазовор доништа шуд.

Ман ва ҷаноби Райт бо издиҳоми донишҷӯён ва дӯстони Мадрас хайрухуш карда, ба самти шимол равона шудем. Дар роҳ мо дар назди як зиёратгоҳи

хурде, ки ба хотираи Садасива Брахман муқаддас аст, таваққуф кардем, **41-10**
ки дар достони ҳаёти асри ҳаждахум мӯъҷизаҳои зиёратӣ чамъ шудаанд.
Маъбади бузургтари Садасива дар Нерур, ки аз ҷониби Рочаи Пудуккоттай
сохта шудааст, макони зиёратест, ки шоҳиди шифоҳои зиёди илоҳӣ будааст.

Қиссаҳои аҷиби зиёде дар бораи Садасива, як устои меҳрубон ва пур аз нур, то
ҳол дар байни сокинони деҳқонони ҷануби Ҳиндустон маъмуланд. Рӯзе
Садасиваро дар соҳили дарёи Кавери дар *самадхӣ ғарқ карда* буданд ва ўро
селоби ногаҳонӣ бурда буд. Якчанд ҳафта пас, ўро дар зери теппаи хок дафн
карданд. Вақте ки белҳои деҳқонон ба бадани ў заданд, авлиё аз ҷояш бархост
ва бо суръати тез рафт.

Садасива ҳеҷ гоҳ суҳан намегуфт ва матоъ намеپӯшид. Як субҳ ёғи бараҳна
беихтиёр ба хаймаи як сардори мусулмонӣ даромад. Хонумҳояш аз тарс дод
заданд; ҷанговар ваҳшиёна рафтор кард. шамшер тела дар Садасива, ки даст
буд буридашуда Дар устод рафтааст бепарвоёна.

Муҳаммад аз пушаймонӣ азоб кашида, дасташро аз фарш бардошт ва аз паси Садасива рафт. Ёғ оҳиста дасташро ба кундаи хунрав андохт. Вақте ки ҷанговар хоксорона аз ӯ дастури рӯхонӣ пурсид, Садасива бо ангушташ рӯи регҳо навишт:

"Дор не кардан чӣ ту хоҳиш, ва баъд ту май кардан чӣ ту мисли."

Муҳаммад ба ҳолати рӯҳии баланд расида буд ва маслиҳати парадоксии авлиёро дарк мекард, ки роҳнамо ба сӯи озодии рӯҳ тавассути ғалаба бар нафс бошад.

Боре кӯдакони деҳа дар ҳузури Садасива хоҳиши дидани ҷашни динии Мадураро, ки дар масофаи 150 мил дуртар аст, баён карданд. Ёғ ба кӯдакон ишора кард, ки бояд бадани ӯро ламс кунанд. Инак, фавран тамоми гурӯҳ ба Мадуро интиқол дода шуданд. Кӯдакон дар байни ҳазорҳо зоир хушбахтона саргардон шуданд. Пас аз чанд соат ёғ бо асбоби оддӣ, лавозимоти хурди худро ба хона овард. воситаи нақлиёт. Волидони ҳайроншуда қиссаҳои равшани раҳпаймоии тасвирҳоро шуниданд ва мушоҳида карданд, ки якчанд кӯдак халтаҳои шириниҳои Мадураро бо худ мебарданд.

Ҷавони боварнокарда авлиё ва қиссаро масҳара кард. Субҳи рӯзи дигар ӯ ба Садасива наздик шуд.

— Устод, — бо тамасхур гуфт ӯ, — чаро маро ба фестивал намебаред, чунон ки дирӯз барои дигар кӯдакон карда будед?

Садасива итоат кард; писар фавран худро дар байни издиҳоми шаҳри дурдаст ёфт. Аммо афсӯс! вақте ки ҷавон мехост равад, авлиё дар кучо буд? Писари хаста бо усули қадимӣ ва насрии ҳаракати пой ба хонааш расид.

.....
41-1 : Хонум Блетч, нотагон ба нигоҳ доштан фаъол суръат маҷмӯи аз ҷониби Ҷаноб. Райт ва худам, боқӣ монд хушбахтона бо ман хешовандон дар Калкутта.

41-2 Ин сарбанд, як иншооти бузурги барқии обӣ, шаҳри Майсурро равшан мекунад ва ба корхонаҳои истеҳсоли абрешим, собун ва рағани сандал барқ медиҳад. Тӯҳфаҳои сандал аз Майсур бӯи хуше доранд, ки вақт онро тамои намекунад; каме сӯзан эҳе мекунад бӯй. Майсур фахр мекунад баъзе аз бузургтарин пешрав саноатӣ корхонаҳо дар Ҳиндустон, аз ҷумла конҳои тиллои Колар, корхонаи шакари Майсур, корхонаҳои бузурги оҳану пӯлод дар Бҳадравати ва роҳи оҳани арзон ва самараноки Майсур, ки бисёре аз 30,000 мили мураббаъро фаро мегирад.

Дар Маҳараҷа ва Ювараҷа Ташкили Тандурустии Ҷаҳон буданд ман мизбонон дар Майсур дар Соли 1935 доштан ҳарду ба наздикӣ вафот кард. Дар писар аз Ювараҷа, Маҳараҷаи кунунӣ, як ҳокими соҳибкор аст ва ба саноати .Майсор як корхонаи бузурги ҳавопаймоӣ илова кардааст

41-3 : Шаш чилдҳо дар Қадимӣ Ҳиндустон (Калкутта, 1879).

Ҳеҷ кадоме аз Александр на ҳар гуна аз ӯ генералҳо ҳамеша убур карда шудааст Ганг. Ёфтани қатъӣ :41-5 муқовимат дар шимолу ғарб, Македонӣ артиш рад кард ба ворид шудан дуртар; Александр буд маҷбурӣ ба .тарк кардан Ҳиндустон ва ҷустуҷӯ забтҳои ӯ дар Форс

41-5 : Аз ин савол мо май тахмин кардан ки "Писар аз Зевс" дошт як гоҳ-гоҳ шубҳа ки ӯ дошт аллакай ба камол расид .

41-6 : Ҳама Юнонӣ нозирон шарҳ дар камӣ аз ғуломӣ дар Ҳиндустон, як хусусият дар пурра ихтилоф бо сохтор аз ҷомеаи юнониён.

41-7 : *Эҷодӣ Ҳиндустон* аз ҷониби Профессор Беной Кумар Саркар медиҳад як ҳамаҷониба расм аз Ҳиндустон қадимӣ ва муосир

дастовардҳо ва фарқкунанда арзишҳо дар иқтисод, сиёсӣ илм, адабиёт, санъат, ва иҷтимоӣ фалсафа. (Лоҳур: Мотилал Банарси Дасс, Ноширон, 1937, 714 сах., \$5.00.)

Дигар тавсияшуда ҳаҷм аст *ҳиндӣ Фарҳанг Тавассути Дар Асрҳо*, аз ҷониби С. В. Венатесвара (Нав Йорк: Лонгманс, Сабз ва ширкати холдинг, 5.00 доллар)

41-8 : Ману аст универсалӣ қонунгузор; не танҳо барои Ҳинду ҷомеа, аммо барои ҷаҳон. Ҳама системаҳо аз доно иҷтимоӣ қоидаҳо ва ҳатто адолат ҳастанд нақшдор баъд аз Ману. Нитше дорад пулакӣ пайравӣ эҳтиром: "Ман дониш аз не китоб дар ки ҳамин тавр бисёр нозук ва меҳрубонона чизҳо ҳастанд гуфт ба зан мисли дар *Қонунҳо Аз Ману*; онҳо кӯҳна ришҳои хокистарранг ва авлиёҳо доштан як тарзи далерӣ нисбат ба закон, ки шояд аз он болотар рафтан ғайриимкон бошад... асари беҳамтои зеҳнӣ ва олий... пур аз арзишҳои наҷиб, он пур аз эҳсоси комилӣ, бо гуфтани "ҳа ба ҳаёт" ва эҳсоси пирӯзмандии некӯаҳволӣ нисбат ба худ ва ба ҳаёт аст; офтоб бар тамоми китоб медурахшад.

41-9 : "Фарогирӣ дар як аз инҳо чор кастаҳо аз ибтидо вобаста не дар як мард таваллуд аммо дар ӯ табиӣ иқтидорҳо чунон ки нишон дода шудааст аз ҷониби ҳадаф дар ҳаёт ӯ интиҳобшуда ба ба даст овардан", як мақола дар *Шарқ-Фарб* барои Январ, 1935, нақл мекунад мо. "Ин гол метавонад будан (1) *кама*, хоҳиш, фаъолият аз ҳаёт аз ҳиссиёт (*Судра* сахна), (2) *Арта*, фоида, қаноатбахш аммо назораткунанда хоҳишҳо (марҳилаи *Вайшия*), (3) *дҳарма*, худтанзимкунӣ, ҳаёти масъулият ва амали дуруст (марҳилаи *Кшатрия*), (4) *мокша*, озодкунӣ, ҳаёт аз маънавият ва динӣ таълим (*Брахман* сахна). Инҳо чор кастаҳо тасвир хизматрасонӣ ба инсоният тавассути (1) ҷисм, (2) ақл, (3) қувваи ирода, (4) рӯҳ.

Ин чор марҳила мувофиқати худро дар *гунаҳо* ё сифатҳои абадии табиат, *тамаҳо*, *раҷаҳо* ва *саттва доранд* : "монеа, фаъолият, ва васеъкунӣ; ё, масса, энергия, ва иқтишофӣ Дар чор табиӣ кастаҳо ҳастанд қайд карда шудааст аз ҷониби *гуна* ҳамчун (1) *тамас* (беҳабарӣ), (2) *тамас- раҷас* (омехта аз нодонӣ ва фаъолият), (3) *раҷас-саттва* (омехта аз рост фаъолият ва равшанфикрӣ), (4) *саттва* (маърифат). Ҳамин тариқ дорад табиат қайд карда шудааст ҳар мард бо ӯ каста, аз ҷониби бартарии яке аз гунаҳо ё омехтаи ду *гунаҳо дар худ*. Албатта, ҳар як инсон ҳар се *гунаро* бо таносубҳои гуногун дорад. Гуру метавонад ба таври дуруст мақоми каста ё .эволюсионии мардро муайян кунад

Ба як муайян дараҷа, ҳама наҷодҳо ва миллатҳо мушоҳида кардан дар амалия, агар не дар назария, *Вижагиҳо* " аз каста Дар кучо Он ҷо аст иҷозатномаи олий ё ба истилоҳ озодӣ, махсусан дар никоҳи байниҳамдигарӣ байни ифротгарой дар табиӣ кастаҳо, наҷод кам мешавад дур мешавад ва нобуд мешавад. *Пурана Самхита* насли чунин иттиҳодҳоро бо гибридҳои бефарзанд, ба монанди хачире, ки қодир ба афзоиши намуди худ нест, муқоиса мекунад. Намудҳои сунъӣ дар ниҳоят нобуд мешаванд. Таърих далелҳои фаровонро пешниҳод мекунад. аз сершумор бузург наҷодҳо ки не дарозтар доштан ҳар гуна зиндагӣ намояндагон. Дар каста система аз Ҳиндустон аст қарздор аз ҷониби вай аксари амиқ мутафаккирон бо будан чек ё пешгирикунанда бар зидди иҷозатнома ки дорад нигоҳ дошташуда тоқӣ аз наҷодро аз байн бурданд ва онро аз ҳазорсолаҳои пурталотум ".Эмин нигоҳ доштанд, дар ҳоле ки дигар наҷодҳо аз байн рафтаанд

41-10 : Унвони пурраи ӯ Шри Садасивендра Сарасвати Свами буд. Вориси машҳур дар хати расмии Шанкара, Ҷагадгуру Шри Шанкарачария аз Срингери Риёзӣ, навишт як илҳомбахш *Қасида* бахшидашуда ба Садасива. *Шарқ-Фарб* барои июл, Соли 1942, мақолае дар бораи ҳаёти Садасива нашр кард.

«Гуруҷӣ, ман хурсандам, ки имрӯз субҳ туро танҳо ёфтам.» Ман нав ба оромгоҳи
Серампур расида будам ва бори хушбӯйи меваю садбаргҳоро дар даст доштам.
Шри Юктесвар бо фурутанӣ ба ман нигарист.

"Чӣ аст шумо савол?" Устод нигоҳ кард дар бораи ҳуҷра мисли гарчанде ӯ буданд ҷустуҷӯ фирор.

"Туруҷӣ, ман ҳамчун ҷавони мактаби миёна назди ту омадам; акнун ман марди калонсол ҳастам, ҳатто бо мӯйҳои сафед ё... ду. Гарчанде ки ту аз соати аввал то имрӯз маро бо меҳру муҳаббати хомӯшона пошидӣ, оё ту медонӣ, ки як бор танҳо, дар рӯз аз вохӯрӣ, доштан ту ҳамеша гуфт, Ман ишқ шумо?" Ман нигоҳ кард дар ӯ бо илтимос.

Устод нигоҳашро поён кард. "Йогананда, бояд эҳсосоти гармеро, ки дили бекалам беҳтар ҳифз мекунад, ба олами сарди суҳан барорам?"

"Туруҷӣ, Ман доништан ту ишқ ман, аммо ман фаной гӯшҳо дард ба шунидан ту гуфтан пас."

«Ҳар тавре ки меҳодӣ, бош. Дар тӯли ҳаёти оилавӣ ман аксар вақт орзуи писар доштам, то дар роҳи йога таълим гирад. Аммо вақте ки ту ба ҳаёти ман омадӣ, ман қаноатманд будам; дар ту писарамро ёфтам». Ду қатра ашки шаффоф дар чашмони Шри Юктесвар истод. "Йогананда, ман туро ҳамеша дӯст медорам."

«Ҷавоби шумо шиносномаи ман ба бихишт аст». Ман аз суҳанони ӯ як бори вазнинро аз дилам бардоштам ва абадан пароканда шудам. Бисёр вақт аз хомӯшии ӯ дар ҳайрат будам. Дарк мекардам, ки ӯ бетараф ва худхоҳ аст... нигоҳ дошта мешуд, аммо баъзан ман метарсидам, ки дар қонё кардани пурраи ӯ ноком шудаам. Табиати ӯ аҷиб буд, ки ҳеҷ гоҳ қомилан шинохта намешуд; табиате амиқ ва ором, ки барои ҷаҳони беруна нофаҳмо буд, ки арзишҳои онро ӯ муддати тӯлонӣ аз ҳад гузаронида буд.

Чанд рӯз пас, вақте ки ман дар назди тамошобинони бузурге дар толори Алберт дар Калкутта суҳанронӣ кардам, Шри Юктесвар розӣ шуд, ки дар минбар дар паҳлӯи ман бо Маҳараҷаи Сантош ва шахрдори Калкутта нишинад. Гарчанде ки Устод ба ман ҳеҷ суҳане нагуфт, ман ҳангоми суҳанронӣ гоҳ-гоҳ ба ӯ нигоҳ мекардам ва фикр мекардам, ки дар чашмони ӯ як дурахши шодмонӣ мушоҳида кардам.

Сипас дар назди хатмкунандагони Коллеҷи Серампор суҳанронӣ оғоз ёфт. Вақте ки ман ба ҳамсинфони кӯҳнаам нигоҳ мекардам ва онҳо ба "Роҳиби девона"-и ҳудашон нигоҳ мекарданд, ашки шодӣ бе ягон шарм намоён шуд. Профессори фалсафаи нукрагини ман, доктор Гошал, барои истиқболи ман омад, дар ҳоле ки ҳамаи нофаҳмиҳои гузаштаи мо аз ҷониби алхимик Вақт бартараф карда шуданд.

Дар охири моҳи декабр дар оромгоҳи Серампур чашни зимистонаи офтобгирӣ ҷашн гирифта шуд. Мисли ҳамеша, шогирдони Шри Юктесвар аз дуру наздик ҷамъ меомаданд. *Санкиртанҳои ибодатӣ*, солоҳо бо овози ширину ширини

Кристо-да, зиёфате, ки шогирдони ҷавон пешкаш мекарданд, суҳанрони амиқи таъсирбахши Устод дар зери ситорагон дар ҳавлии серодам - хотираҳо, хотираҳо! Ҷашнҳои шодмонии солҳои гузашта! Аммо, имшаб бояд як хусусияти нав пайдо мешуд.

«Йогананда, лутфан ба маҷлис бо забони англисӣ муроҷиат кунед». Чашмони устод ҳангоми ин дархости дучанд ғайриоддӣ медурахшиданд; оё ӯ дар бораи вазъияти кишти, ки пеш аз аввалин лексияи ман бо забони англисӣ рух дода буд, фикр мекард? Ман ин қиссаро ба шунавандагони бародари шогирдонам нақл кардам ва бо эҳтироми самимӣ ба устои худ хотима додам.

«Роҳнамоии ҳамаҷонибаи ӯ на танҳо дар киштии укёнусӣ бо ман буд», — хулоса кардам ман, — «балки дар тӯли понздаҳ соли ман дар сарзамини бузург ва меҳмоннавози Амрико ҳар рӯз».

Баъд аз рафтани меҳмонон, Шри Юктесвар маро ба ҳамон хонаи хоб даъват кард, ки дар он ҷо — танҳо як бор, пас аз ҷашни солҳои аввали ман — ба ман иҷозат дода шуда буд, ки дар кати ҷӯбини ӯ хоб кунам. Имшаб устоди ман дар он ҷо оромона нишаста буд ва шогирдон дар паҳлӯи пойҳояш нимдоира буданд. Ӯ табассум кард, вақте ки ман зуд ба ҳучра ворид шудам.

"Йогананда, оё ту ҳоло ба Калкутта меравӣ? Лутфан, фардо ба ин ҷо баргард. Ман чизҳои муайяне дорам, ки ба ту мегӯям."

Нимаи дуҷуми рӯз, бо чанд сухани оддӣ дуо, Шри Юктесвар ба ман унвони дигари роҳибӣ *Парамхансаро дод* . **42-1**

«Акнун он расман унвони пешинаи шуморо бо номи *свами иваз мекунад* », - гуфт ӯ, вақте ки ман дар назди ӯ зону задам. Бо хандаи хомӯшона ман дар бораи муборизае, ки донишҷӯёни амрикоӣ ман дар талаффузи *Парамхансаҷӣ аз сар мегузаронанд, фикр кардам* . **42-2**

«Вазифаи ман дар рӯи замин акнун ба анҷом расид; ту бояд идома диҳӣ.» Устод оҳиста сухан гуфт, ҷашмонаш ором ва нарм буданд. Дилам аз тарс метапид.

«Лутфан, касеро фиристед, то ашраи моро дар Пурӣ ба ӯҳда гирад», - идома дод Шри Юктесвар. «Ман ҳама чизро ба дасти шумо месупорам. Шумо метавонед бомуваффақият қайи ҳаёти худ ва созмонро ба соҳилҳои илоҳӣ ронед».

Дар ашқҳо, Ман буд оғӯш гирифтани ӯ пойҳо; ӯ садбарг ва муборак ман ба таври меҳрубона.

Рӯзи дигар ман аз Ранчи шогирде бо номи Свами Себанандаро даъват кардам ва ӯро ба Пурӣ фиристодам, то вазифаҳои дайро ба ӯҳда гирад. **42-3** Баъдтар устоди ман бо ман тафсилоти ҳуқуқи танзими амволи худро муҳокима кард; ӯ меҳост аз эҳтимолияти баҳси хешовандон пас аз маргаш барои соҳиб шудан ба ду мероси худ ва дигар амволе, ки меҳост танҳо ба онҳо тааллуқ дошта бошад, пешгирӣ кунад. барои мақсадҳои хайрия.

"Ба наздикӣ барои боздиди устод аз Киддерпур, **42-4, чораҳо андешида шуданд.**" аммо ӯ нарафт." Амулая Бабу, яке аз шогирдони бародар, як рӯз баъд аз нисфирӯзӣ ба ман ин суханонро гуфт; ман мавҷи сарди пешгӯиро ҳис кардам. Ба саволҳои фаврии ман, Шри Юктесвар танҳо ҷавоб дод: "Ман дигар ба Киддерпур намеравам." Як лаҳза Устод мисли кӯдаки тарсида ларзид.

("Пайвастагӣ ба макони ҷисмонӣ, ки аз табиати худ пайдо мешавад [яъне, аз решаҳои қадимӣ, таҷрибаҳои гузаштаи марг бармеояд]", - навиштааст Патанҷалӣ, **42-5** «ҳатто дар авлиёҳои бузург низ ночиз вучуд дорад.» Дар баъзе

суханрониҳои худ дар бораи марг, устои ман одат карда буд, ки илова кунад:
«Ҳамон тавре ки паррандаи дарозқафас ҳангоми кушода шудани дар аз тарк
кардани хонаи одатии худ дудила мекунад.»)

"Туруҷӣ", Ман илтимос карда шуд ӯ бо як гиря, "накун гуфтан ки! Ҳаргиз мутлақ
онҳо калимаҳо ба ман!"

Чехраи Шри Юктесвар бо табассуми ором ором шуд. Гарчанде ки ба синни
ҳаштоду яксолагӣ наздик мешуд, ӯ хуб ва қавӣ ба назар мерасид.

Рӯз аз рӯз дар нури офтоби муҳаббати устодам ғарқ мешудам, ногуфта, вале бо эҳсоси амиқ, ишораҳои гуногуни ӯро дар бораи наздик шудани маргаш аз зехни худ дур мекардам.

"Ҷаноб, *ҷашни Кумбха Мела* ин моҳ дар Аллоҳобод баргузор мешавад." Ман ба устод хурмоҳои *меларо нишон* додам. альманахи бангоӣ. 42-6

"Дор ту дар ҳақиқат хоҳиш ба рафтан?"

Ман беэҳтиромии Шри Юктесварро аз рафтани ман аз ӯ пайхас накарда, гуфтам: «Як бор шумо манзараи мубораки Бобочиро дар як *кумбҳаи Аллоҳобод дидед* . Шояд ин дафъа ман хушбахт бошам, ки ӯро бубинам».

«Ман фикр намекунам, ки шумо дар он ҷо бо ӯ вохӯред.» Сипас устоди ман хомӯш шуд, зеро намехост ба нақшаҳои ман ҳалал расонад.

Вақте ки рӯзи дигар бо як гурӯҳи хурд ба сӯи Аллоҳобод равона шудам, Устод маро бо тарзи маъмулии худ оҳиста-оҳиста баракат дод. Аён аст, ки ман аз оқибатҳои рафтори Шри Юктесвар беҳабар будам, зеро Худованд мехост маро аз таҷрибаи маҷбур шудан ва беозорӣ барои шоҳиди марги устодам наҷот диҳад. Дар ҳаёти ман ҳамеша чунин шудааст, ки ҳангоми марги онҳое, ки азизонам барои ман ҳастанд, Худо бо меҳрубонӣ маро аз ин ҳодиса дур нигоҳ доштааст. 42-7

Гурӯҳи мо 23 январи соли 1936 ба *Кумбха Мела* расид . Издиҳоми қариб ду нафара миллион нафар як манзараи таъсирбахш, ҳатто як манзараи ҳайратангез буд. Нобиғаи хоси мардуми ҳиндӣ эҳтиромии хоси ҳатто деҳқони пасттарин ба арзиши Рӯҳ ва роҳибон ва садхӯҳое аст, ки робитаҳои дунявиро тарк карда, барои ҷустуҷӯи лангари фолбинӣ шудаанд. Дар ҳақиқат, қаллобон ва дурӯягон ҳастанд, аммо Ҳиндустон ба ҳама ба хоҳири он ки шумораи ками одамон тамоми заминро бо баракатҳои фавқуттабӣ равшан мекунанд, эҳтиром мегузорад. Ғарбиёне, ки ин тамошои бузургро тамошо мекарданд, имконияти беназире доштанд, ки набзи заминро эҳсос кунанд, шӯру шавқи рӯҳониеро, ки Ҳиндустон пеш аз зарбаҳои замон ба он қарздор аст.

Дар зан йога, Шанкарй Май Чиев, танҳо зиндагй шогирд аз бузург Трайланга
Свами.

Салладоре, ки мустақиман дар паҳлӯи ӯ нишастааст, Свами Беноянанда, директори мактаби йогаи Ранчи барои писарон дар Бихар аст. Акс дар Хардвар *Кумбха Мела* соли 1938 гирифта шудааст; ин зани муқаддас он вақт 112-сола буд.

Кришнананда дар Соли 1936 Аллоҳобод *Кумбха Мела*, бо ӯ ромшуда гиёҳхор модашер

Айвони хӯрокхӯрии ошёнаи дуҷуми зиёрати Серампури Шри Юктесвар.
Ман (дар марказ) дар зер пойҳои устои худ
нишастаам.

Рӯзи аввалро гурӯҳи мо бо нигоҳи соф гузаронд. Дар ин ҷо оббозони бешумор

буданд, ки барои бахшиши гуноҳҳо дар дарёи муқаддас ғӯтида буданд; дар он ҷо
мо маросимҳои тантанавии ибодатро дидем; дар он ҷо қурбонҳои ибодатӣ дар
зери пойҳои чанголудшудаи авлиё пошида мешуданд; гардиши сар ва як қатор
филҳо, аспҳои шитобзада ва шутурҳои оҳистақалъаи Рачпутана, ё як паради
дини аҷиб аз...

урён садхус, даст афшондан асоҳо аз тилло ва нукра, ё парчамҳо ва стримерҳо аз абрешимӣ махмал.

Лангарҳо, ки танҳо камарбанд пӯшида буданд, оромона дар гурӯҳҳои хурд нишаста буданд ва баданашон бо хокистаре, ки онҳоро аз гармӣ ва сармо муҳофизат мекард, олуида шуда буд. Чашми рӯхонӣ дар пешонии онҳо бо як дона хамираи чӯби сандал равшан тасвир шуда буд. Ҳазорон нафар свамиҳои сартарошида, либоси охрардор пӯшида ва асои бамбук ва косаи гадоӣ дар даст пайдо шуданд. Чехраҳои онҳо аз нур медурахшиданд. даст кашидан сулҳ мисли онҳо роҳ рафт дар бораи ё баргузоршуда фалсафӣ муҳокимаҳо бо шогирдон.

Дар ин ҷо ва он ҷо зери дарахтон, дар атрофи тӯдаҳои бузурги чӯбҳои сӯхта садҳуҳои зебо, 42-8, буданд. Мӯйҳояшон бофта ва дар болои сарашон печонида шуда буданд. Баъзеҳо ришҳои дарозашон чанд фут доштанд, печонида ва гиреҳ баста буданд. Онҳо оҳиста мулоҳиза мекарданд ё дастҳои худро барои дуо дароз мекарданд. издиҳомии гадоён, маҳараҷаҳо савори филҳо, занони *сари рангоранг* бо дастбандҳо ва пойафзоли онҳо садо медиханд, *факирҳо* бо дастони борик, ки ба таври дахшатнок дар боло нигоҳ дошта мешуданд, *брахмачариҳо* бо дастбандҳои оринҷӣ, донишмандони фурутан, ки тантанаи онҳо шодмонии ботиниро пинҳон мекард. Дар болои садо мо садои беохири зангҳои маъбадро шунидем.

Дар рӯзи дуҷуми *мела*, ман ва ҳамроҳонам ба ашрамҳо ва кулбаҳои муваққатии гуногун ворид шудем ва ба шахсиятҳои авлиё *пронам пешниҳод кардем*. Мо дуои раҳбари шоҳаи *Гирии* Ордени Свамиро гирифтем - як роҳиби лоғар ва зоҳид бо чашмони оташи хандон. Бозиди навбатии мо моро ба зиёратгоҳе бурд, ки устодаш дар тӯли нӯҳ соли охир савгандҳои хомӯшӣ ва парҳези қатъии меваҷотро риоя мекард. Дар минбари марказии толори ашрам садҳуи нобино, Прагла Чакшу, нишаста буд, ки дар шастраҳо дониши амиқ дошт *ва* аз ҷониби ҳамаи фирқаҳо эҳтироми зиёд дошт.

Веданта бо забони ҳиндӣ суҳанронии кӯтоҳе кардам, гурӯҳи мо аз оромгоҳи ором баромада, бо як роҳиби зебо бо рухсараҳои гулобӣ ва китфҳои таъсирбахш, ки дар наздикии ӯ буд, истиқбол гирифт. Дар паҳлӯи ӯ як шерзани ром нишаста буд. Бо фирефта шудан ба ҷозибҳои рӯхонии роҳиб - на, мутмаинам, ки ба ҷисми пурқудрати ӯ! - ҳайвони ҷангалӣ аз ҳама гӯшт даст кашида, биринҷ ва ширро истифода мебарад. Свами ба ҳайвони мӯйсифед таълим додааст, ки бо овози баланд ва ҷолиб " Аум " гӯяд - як дӯстдори гурба!

Вохӯрии навбатии мо, мусоҳиба бо як садҳуи ҷавони донишманд, дар рӯзномаи сафари дурахшони ҷаноби Райт хуб тасвир шудааст.

«Мо бо мошини Форд аз дарёи хеле пасти Ганг, ки дар пули ғурришкунандаи понтон ҷойгир буд, савор шудем, мисли мор аз байни издиҳом ва аз роҳҳои танг ва печида хaziда, аз маконе дар соҳили дарё гузаштем, ки Ёоганандаҷӣ

ба ман онро ҳамчун макони вохӯрии Бобачӣ ва Шри Юктесварчӣ нишон дод.»
Пас аз муддате аз мошин фаромада, мо каме аз байни дуди ғафси оташдонҳои садхӯҳо ва аз болои регҳои лағжанда роҳ рафтем, то ба як тӯда кулбаҳои хурди хеле хоксори лой ва коҳӣ бирасем. Мо дар назди яке аз ин манзилҳои муваққатии ночиз, ки даромадгоҳи бедари хурд дошт, таваққуф кардем, паноҳгоҳи Кара Патри, як садхуи чавони саргардон, ки бо ақли истисноии худ машҳур буд. Дар он ҷо ӯ пойҳояшро ба тӯдаи коҳ гузошта нишаста буд, ки ягона рӯйпӯши ӯ - ва тасодуфан ягона дороии ӯ - як матои оҳерӣ буд, ки бар китфҳояш пӯшида шуда буд.

«Воқеан чехраи илоҳӣ ба мо табассум кард, вақте ки мо бо чор пой ба кулба даромадем ва дар зери пойи ин рӯҳи равшанфикр *ном гузоштем*, дар ҳоле ки чароғи керосинӣ дар даромадгоҳ ачибе медурахшид.»

сояхои рақсқунанда дар деворҳои коҳпӯш. Чехраи ӯ, баҳусус чашмонаш ва дандонҳои беолоишаш, медурахшиданд ва медурахшиданд. Гарчанде ки ман аз забони ҳиндӣ дар ҳайрат мондам, чехраҳои ӯ хеле ошкоро буданд; ӯ пур аз шавқ, муҳаббат ва ҷалоли рӯҳонӣ буд. Ҳеҷ касро дар бузургии ӯ хато кардан мумкин нест.

«Ҳаёти хушбахтонаи касеро тасаввур кунед, ки ба ҷаҳони моддӣ пайваست нашудааст; аз мушкилоти либос озод аст; аз майли хӯрок озод аст, ҳеҷ гоҳ гадоӣ намекунад, ҳеҷ гоҳ ба хӯроки пухта даст намерасонад, ба истисноии рӯзҳои дигар, ҳеҷ гоҳ... косаи гадоӣ бардоштан; аз ҳама гуна печидагӣҳои пул озод будан, ҳеҷ гоҳ бо пул кор накардан, ҳеҷ гоҳ чизҳоро дар ҷои дигар нигоҳ надоштан, ҳамеша ба Худо таваккал кардан; аз ташвишҳои нақлиёт озод будан, ҳеҷ гоҳ бо мошин савор нашудан, балки ҳамеша дар соҳили дарёҳои муқаддас сайругашт кардан; ҳеҷ гоҳ дар як ҷо беш аз як ҳафта намондан, то аз афзоиши дилбастагӣ пешгирӣ карда шавад.

«Чунин рӯҳи хоксор! Дар *Ведаҳо ба таври ғайриоддӣ таҳсил кардааст* ва дорои дараҷаи магистр ва унвони *шастри* (устоди китобҳои муқаддас) аз Донишгоҳи Бенарес аст. Вақте ки ман дар пой ӯ нишастам, эҳсоси бузурге маро фаро гирифт; ба назар чунин менамуд, ки ҳамааш посухе ба хоҳиши ман барои дидани Ҳиндустони воқеӣ, қадимӣ буд, зеро ӯ намояндаи воқеии ин сарзамини бузургони рӯҳонӣ аст».

Ман аз Кара Патри дар бораи зиндагии саргардонияш пурсидам. "Барои

зимистон либоси иловагӣ надорӣ?" "Не, ин кифоя аст."

"Дор ту бурдан ҳар гуна китобҳо?"

— Не, ман аз ёд он одамонро таълим медиҳам, ки

меҳоҳанд маро бишнаванд. — Боз чӣ кор мекунад?

"Ман сайругашт аз ҷониби Ганг."

Бо шунидани ин суханони ором, майли соддагии ҳаёти ӯ маро фаро гирифт. Ман Амрико ва тамоми масъулиятҳоеро, ки бар дӯши ман буданд, ба ёд овардам.

«Не, Йогананда,» як лаҳза бо ғамгинӣ фикр кардам, «дар ин ҳаёт сайругашт дар канори Ганг барои ту нест .»

Баъд аз он ки садху чанде аз даркҳои рӯҳонии худро ба ман нақл кард,

ман ногаҳон савол додам: «Шумо ин тавсифҳоро аз ривоятҳои муқаддас

мегӯед ё аз таҷрибаи ботинӣ?»

"Нисф аз китоб омӯзиш," ӯ ҷавоб дод бо як ростқавл табассум, "ва ним аз таҷриба."

Мо муддате дар хомӯшии мулоҳизакорона бо хушҳолӣ нишастем. Баъд аз он ки мо аз ҳузури муқаддаси ӯ берун рафтем, ман ба ҷаноби Райт гуфтам: "Ӯ подшоҳест, ки бар тахти аз коҳи тиллоӣ нишастааст."

Мо он шаб дар майдони *мела* дар зери ситорагон хӯроки шом хӯрдём ва аз табақҳои барге, ки бо чӯбчаҳо ба ҳам часпонида шуда буданд, хӯрок хӯрдём. Шустани зарфҳо дар Ҳиндустон ба ҳадди ақалл кам шудааст!

Кумбҳаи аҷиб ; сипас дар шимолу ғарб дар соҳили Ҷумна ба Агра. Бори дигар ман ба Тоҷ Маҳал нигоҳ кардам; дар хотира Ҷитендра дар паҳлӯям истода буд ва аз хоби аз мрамр дидашуда ба вачд омада буд. Сипас ба сӯи ашрами Бриндабани Свами Кешабананда.

Ҳадафи ман аз ҷустуҷӯи Кешабананда бо ин китоб алоқаманд буд. Ман ҳеҷ гоҳ дархости Шри Юктесварро, ки ман ҳаёти Лаҳири Махасаяро нависам, фаромӯш накарда будам. Дар давраи будубошам дар Ҳиндустон ман аз ҳар фурсат барои тамос бо шогирдон ва хешовандони Ёгаватар истифода мебардам. Сӯҳбатҳои онҳоро дар қайдҳои калон сабт мекардам, далелҳо ва санаҳои тасдиқ мекардам ва аксҳо, номаҳои кӯҳна ва ҳуҷҷатҳои ҷамъ мекардам. Портфели Лаҳири Махасаяи ман пур шудан гирифт; ман бо ноумедӣ фаҳмидам, ки дар пешам заҳматҳои саҳти муаллифӣ дар пеш аст. Ман дуо мекардам, ки ба нақши худ ҳамчун тарҷумаи ҳоли гуруи бузург баробар шавам. Якчанд шогирдони ӯ метарсиданд, ки дар як ривояти хаттӣ устодашон паст зада ё нодуруст тафсир карда мешавад.

«Бо суҳанони хунук ва хунук нисбати ҳаёти як таҷассуми илоҳӣ базӯр метавон адолат кард», — гуфта буд Панчанон Бхаттачарья як бор ба ман.

Шогирдони дигари наздик низ ба ҳамин монанд қаноатманд буданд, ки Ёгаватарро ҳамчун муаллими бемарг дар дилҳои худ пинҳон нигоҳ доранд. Бо вучуди ин, бо дарназардошти пешгӯии Лаҳирӣ Махасая дар бораи тарҷумаи ҳоли ӯ, ман барои таъмин ва исботи далелҳои ҳаёти зоҳирии ӯ ҳеҷ кӯшише накардам.

Свами Кешабананда дар Бриндабан бо Катаяни Пейт Ашрами худ, бинои боҳашамати ҳиштӣ бо сутунҳои бузурги сиёҳ, ки дар боғи зебо ҷойгир шудаанд, гарм истиқбол гирифт. Ӯ моро ба як бор ба меҳмонхонае, ки бо тасвири калонкардашудаи Лаҳирӣ Махасая оро дода шуда буд, ворид шуд. синнаш ба навад наздик мешуд, аммо бадани мушаки ӯ аз қувват ва саломатӣ медурахшид. Бо мӯйҳои дароз ва риши сафедаи барфӣ, ҷашмони аз шодӣ медурахшиданд, ӯ таҷассуми воқеии падаршохӣ буд. Ман ба ӯ гуфтам, ки меҳроҳам номи ӯро дар китобам дар бораи устодони Ҳиндустон зикр кунам.

«Лутфан, дар бораи ҳаёти гузаштаатон нақл кунед.» Ман бо илтиҷо табассум кардам; ӣоғиҳои бузург аксар вақт бесаводанд.

Кешабананда ишораи фурутанӣ кард. "Лаҳзаи беруна кам аст. Қариб тамоми умри ман дар танҳоиҳои Ҳимолой гузаштааст ва аз як ғори ором ба ғори дигар пиёда сафар кардааст. Муддате ман дар беруни Хардвар як ашрами хурде нигоҳ доштам, ки аз ҳар тараф бо дарахтони баланд ихота шуда буд. Ин макони ороме буд, ки сайёҳон кам ба он ҷо мерафтанд, зеро кобраҳо дар ҳама ҷо буданд." Кешабананда хандид. "Баъдтар селоби Ганг зиреҳпӯш ва кобрҳои ҳам шуста бурд. Сипас шогирдонам ба ман дар сохтани ин ашрами Бриндабан кӯмак карданд."

Яке аз аъзоёни мо аз свами пурсид, ки чӣ тавр ӯ худро аз палангҳои Ҳимолой муҳофизат кардааст. 42- 9

Кешабананда сарашро ҷунбонд. «Дар он баландиҳои баланди рӯҳонӣ», - гуфт ӯ, - «ҳайвонҳои ваҳшӣ кам ба йогҳо озор мерасонанд. Як бор дар ҷангал ман бо паланг рӯ ба рӯ вохӯрдам. Ҳангоми нутфаи ногаҳонии худ, ҳайвон гӯё ба санг табдил ёфта бошад, ба ҳайрат афтод». Боз свами ба хотираҳояш хандид.

"Баъзан Ман чап ман танҳой ба боздид ман гуру дар Бенарес. Ӯ истифодашуда ба шӯҳӣ бо ман аз болои ман

беист сафарҳо дар Ҳимолой биёбон

«Дар поят нишони шавқи сайругашт ҳаст», — гуфт ӯ як бор ба ман. «Ман хурсандам, ки кӯҳҳои муқаддаси Ҳимолой ба қадри кофӣ васеъанд, ки туро ба худ ҷалб кунанд».

«Бисёр вақтҳо», - идома дод Кешабананда, - «ҳам пеш аз маргаш ва ҳам баъд аз маргаш, Лаҳири Маҳасая дар пеши назари ман зоҳир шудааст. Барои ӯ ҳеҷ баландии Ҳимолой дастнорас аст!»

Ду соат пас ӯ моро ба айвони хӯрокхӯрӣ бурд. Ман бо ноумедӣ оҳ кашидам. Боз як хӯроки понздаҳ хӯрок! Камтар аз як сол меҳмоннавозии ҳиндӣ ва ман панҷоҳ фунт вазн гирифтам! Бо вучуди ин, рад кардани ҳама гуна хӯрокҳо, ки бодикқат барои зиёфатҳои беохир ба шарафи ман омода карда шуда буданд, авҷи беадабӣ ҳисобида мешуд. Дар Ҳиндустон (мутаассифона, дар ҷои дигар!) свамии хуб мулоим манзараи гуворо ҳисобида мешавад. **42-10**

Ҷаноб. Райт, худам, Хонум Блетч -- дар Миср

Рабиндранат Тагор, илҳомбахш шоир аз Бенгал, ва Нобел Ҷоизадор дар адабиёт

Ман ва ҷаноби Райт бо Свами Кешабанандаи мӯхтарам ва шогирде дар зиёрати боҳашамати Бриндабан акс гирифтем.

Баъд аз хӯроки шом, Кешабананда НН - Нурнишон ман ба як танҳо кунҷ

"Шумо расидан аст не ғайричашмдошт," ӯ гуфт. "Ман

доштан як паём барои ту." Ман ҳайрон шудам; ҳеҷ кас аз

нақшаи ман барои боздид аз Кешабананда огоҳ набуд.

«Ҳангоми сайругашт дар соли гузашта дар шимоли Ҳимолой дар наздикии Бадринараян», - идома дод свами, - «ман роҳамро гум кардам. Паноҳгоҳ дар ғори фарох пайдо шуд, ки ҳолӣ буд, гарчанде ки лахтаҳои оташ дар сӯроҳие дар фарши санглох медурахшиданд. Бо андеша дар бораи сокини ин паноҳгоҳи танҳой, ман дар наздикии оташ нишастам ва нигоҳам ба даромадгоҳи офтобии ғор дӯхта шуда буд.

"Кешабананда, ман хурсандам, ки ту дар ин ҷо ҳастӣ." Ин суҳанон аз пасам садо доданд. Ман рӯй гардондам, ҳайрон шудам ва аз дидани Бобачӣ ҳайрон шудам! Гуруи бузург дар қаъри ғор пайдо шуда буд. Аз дидани ӯ пас аз солҳои зиёд хеле хурсанд шудам ва дар пеши пойҳои муқаддаси ӯ сачда кардам.

«Ман туро ба ин ҷо даъват кардам», — идома дод Бобачӣ. «Аз ҳамин сабаб ту роҳи худро гум кардӣ ва ба манзили муваққатии ман дар ин ғор бурда шудӣ. Аз воҳӯрии охири мо муддати тӯлонӣ гузашт; ман хурсандам, ки бори дигар бо ту салом мегӯям».

«Устои бемарг маро бо чанд сухани ёрирасони рӯхонӣ баракат дод ва сипас илова кард: «Ман ба шумо паёме барои Ёогананда медиҳам. Ё ғангоми бозгашт ба Ҳиндустон ба шумо ташриф меорад. Бисёре аз масъалаҳои марбут ба устои ё ва шогирдони зиндамондаи Лаҳирӣ Ёоганандаро пурра банд мекунанд. Пас, ба ё бигӯед, ки ман ин дафъа ёро намебинам, зеро ё бесаброна умедвор аст; аммо ман ёро дар вақти дигар хоҳам дид».

Ман буд амиқ таъсиршуда ба гирифтани аз Кешабанда лабҳо ин тасалли ваъда аз Бобоҷӣ. А

баъзе дардҳо дар дилам нопадид шуданд; ман дигар аз он ки, чунон ки Шри Юктесвар ишора карда буд, Бобачӣ дар Кумбҳа Мела ҳозир нашуд, ғамгин нашудам .

Хароҷот як шаб мисли меҳмонон аз ашрам, мо зиёфат маҷмӯи берун пайравӣ нисфирӯзӣ барои Калкутта. Аз болои пули дарёи Ҷумна савор шуда, мо аз манзараи аҷиби осмони Бриндабан лаззат бурдем, ҳамон вақте ки офтоб осмонро оташ зад - кӯраи воқеии Вулкан бо ранг, ки дар поёни мо дар оби ором инъикос ёфта буд.

Соҳили Ҷумна бо хотираҳои кӯдак Шри Кришна муқаддас аст. Дар ин ҷо ӯ бо... ширинии бегуноҳ дар *лилаҳо* (бозиҳо)-и ӯ бо *гопиҳо* (духтарон), ки ишқи фавқуттабиरो нишон медиҳад ки ҳамеша вучуд дорад байни як илоҳӣ таҷассум ва ӯ мухлисон. Дар ҳаёт аз Худованд Кришна бисёре аз шарҳнависони ғарбӣ нодуруст фаҳмида шудаанд. Тасвири Навиштаҳои Муқаддас барои ақли асли ҳайратангез аст. Як хатои хандаовари тарҷумон ин нуктаро нишон медиҳад. Ин достон дар бораи як авлиёи илҳомбахши асримиёнагӣ, пойафзолдӯз Равидас аст, ки бо ибораҳои соддаи худ аз ҷалоли рӯҳонии пинҳоншуда дар тамоми башарият сурудааст:

Дар зери васеъ ганҷ аз кабуд
Зиндагӣ илоҳият либоспӯш дар пинҳон кардан.

Бо шунидани тафсири пиёдагарди шеъри Равидас аз ҷониби як нависандаи ғарбӣ, кас барои пинҳон кардани табассум ба як сӯ мегардад:

«Баъдтар ӯ кулбае сохт, дар он бутеро аз пӯст сохт ва худро ба ибодати он машғул кард».

Равидас шогирди бародари Кабири бузург буд. Яке аз челаҳои баландпояи Равидас Рании Читор буд. Вай шумораи зиёди брахманҳоро ба зиёфате ба шарафи муаллимаш даъват кард, аммо онҳо аз хӯрокхӯрӣ бо як пойафзоли оддӣ худдорӣ карданд. Вақте ки онҳо бо эҳтиром нишастанд, то хӯроки худро бихӯранд. хӯроки олуда нашуда, инак! ҳар як брахман дар паҳлӯи худ шакли Равидаро ёфт. Ин рӯёи оммавӣ эҳёи васеи рӯҳониро дар Читор ба амал овард.

Пас аз чанд рӯз гурӯҳи хурди мо ба Калкутта расид. Ман, ки мехостам Шри Юктесварро бубинам, аз шунидани он ки ӯ Серампурро тарк карда, ҳоло дар Пури, тақрибан сесад мил дар ҷануб, қарор дорад, ноумед шудам.

«Фавран ба Пури ашрам биёед.» Ин телеграмма 8 март аз ҷониби бародари

шогирди Атул Чандра фиристода шуд. Рой Чоудхрӣ як аз Магистр челас дар Калкутта. Хабарҳо аз паём расида гӯшҳои ман; ғамгин дар он оқибатҳо, Ман партофташуда ба ман зонуҳо ва илтимос кардашуда Худо ки ман гуру ҷон наҷот дода шавад. Вақте ки ман мехостам аз хонаи падарам барои қатора равам, овози илоҳӣ аз дарун баланд шуд.

"Дор не рафтан ба Пури имшаб. Ту дуо наметавонад ӯ дода шудааст."

— Худовандо, — гуфтам ман бо ғамгинӣ, — ту намехоҳӣ бо ман дар Пури дар «каноркашӣ» иштирок кунӣ, ки дар он ҷо Ту бояд дуоҳои пайвастаи маро барои ҷони Устод рад кунӣ. Пас, бояд ӯ бо фармони Ту барои вазифаҳои баландтар равад?

Бо итоат ба фармони ботинӣ, ман он шабро ба сӯи Пури нагузоштам. Шаби дигар ман ба қатора равона шуданд; дар роҳ, соати ҳафт, абри сиёҳи астрали ногаҳон осмонро фаро гирифт. **42- 11** Баъдтар, вақте ки қатора ба сӯи Пури ғур-ғур мекард, дар пеши назарам Шри Юктесвар пайдо шуд. Ӯ нишаста буд, чехраи хеле ҷиддӣ дошт ва дар ҳарду тараф чароғ фурузон буд.

«Ҳамааш тамом шуд?» Ман

дастонамро бо илтиҷо боло

бардоштам. Ӯ сар ҷунбонд ва сипас

оҳиста-оҳиста нопадид шуд.

Субҳи рӯзи дигар, вақте ки ман дар платформаи қатораи Пури истода будам ва ҳанӯз ҳам умед надоштам, марди ношинос ба ман наздик шуд.

«Шунидӣ, ки Устодат рафтааст?» Ӯ маро бе ягон сухан гузошт; ман ҳеҷ гоҳ нафаҳмидам, ки ӯ кист ва чӣ тавр ӯ медонист, ки маро аз кучо пайдо кунад.

Ман ҳайрон шуда, ба девори платформа така кардам ва фаҳмидам, ки устоди ман бо роҳҳои гуногун меҳост хабари харобиоварро ба ман расонад. Рӯҳи ман аз исён ғарқ шуда, мисли вулқон буд. Вақте ки ба дарбори Пури расидам, ман ба фурупошӣ наздик шудам. Овози ботинӣ бо меҳрубонӣ такрор мекард: "Худро ба даст гиред. Ором бошед."

Ман ба утоқи ашрам даромадам, ки дар он ҷо ҷисми Устод, ки тасаввурнашаванда зинда буд, дар ҳолати лотос нишаста буд - тасвири саломатӣ ва зебой. Чанде пеш аз маргаш, устоди ман каме аз табларза бемор буд, аммо пеш аз рӯзи ба осмон сууд карданиш ба Беохирӣ, ҷисмаш комилан сиҳат шуда буд. Новобаста аз он ки ман чӣ қадар ба шакли азизи ӯ нигоҳ мекардам, ман наметавонистам дарк кунам, ки ҳаёти он рафтааст. Пӯшташ ҳамвор ва нарма буд; дар чехрааш ифодаи оромии шодмонӣ буд. Ӯ дар соати даъвати мистикӣ бо огоҳӣ аз ҷисми худ даст кашида буд.

"The Шер аз Бенгал аст рафт!" Ман гиря кард дар як ҳайрон шудан

Ман маросими тантанавиро 10 март баргузор кардам. Шри Юктесвар дар **42-12 дафн карда шуд.** бо расму оинҳои қадимии свамиҳо дар боғи ашрами Пурии ӯ. Шогирдонаш баъдтар аз дуру наздик омаданд, то устоди худро дар маросими

ёдбуди эътидоли баҳорӣ эҳтиром кунанд. Рӯзномаи пешбари Калкутта бо номи *"Амрита Базар Патрика"* акси ӯ ва гузориши зеринро нашр кард:

марги *Бхандара* барои Шримат Свами Шри Юктесвар Гири Маҳараҷ, ки 81-сола аст, 21 март дар Пури баргузор шуд. Шогирдони зиёде барои ин маросим ба Пури омаданд.

яке аз бузургтарин шарҳдиҳандагони Бҳагавад *Гита* , шогирди бузурги Йогираҷ Шри Шьяма Чаран Лаҳири Маҳасаяи Бенарес буд. Свами Маҳараҷ асосгузори якчанд марказҳои Йогода Сат-Санга (Ҷамъомади худшиносӣ) дар Ҳиндустон буд ва илҳоми бузурги ҳаракати йога буд, ки аз ҷониби Свами Йогананда ба Ғарб паҳн шуда буд.

шогирди асосӣ. Қудрати пайғамбарӣ ва дарки амиқи Шри Юктесварчӣ Свами Йоганандаро илҳом бахшид, ки аз уқёнусҳо убуру кунад ва паёми устодони Ҳиндустонро дар Амрико паҳн кунад.

Тафсириҳои ӯ аз *Бхагавад Гита* ва дигар оятҳои муқаддас аз амиқи дониши фалсафаи ҳам Шарқ ва ҳам Ғарб аз ҷониби Шри Юктесварчӣ шаҳодат медиҳанд ва ҳамчун як нишонаи ягонагии байни Шарқ ва Ғарб боқӣ мемонанд. Азбаски ӯ ба ягонагии ҳамаи динҳои динӣ боварӣ дошт, Шри Юктесвар Маҳараҷ бо ҳамкориҳои пешвоёни фирқаҳо ва эътиқодҳои гуногун *Садху Сабха* (Ҷамъияти авлиё)-ро барои тарбияи рӯҳияи илмӣ дар дин таъсис дод. Дар замони маргаш, ӯ Свами Йоганандаро ҷонишини худ ба ҳайси президенти *Садху Сабха таъин кард*.

садҳанаи Ҳиндустонро, ки дар ӯ таҷассум ёфтааст, дар худ тарбия кунанд.

Ман ба Калкутта баргаштам. Ҳанӯз ба худам боварӣ надоштам, ки ба зиёратгоҳи Серампур бо хотираҳои муқаддасаш равам, бинобар ин, ман Прафулла, шогирди хурди Шри Юктесварро дар Серампур даъват кардам ва барои дохил шуданаш ба мактаби Ранчи чораҳо андешидам.

«Субҳе, ки шумо барои *ҷашни Аллоҳобод рафтед*», — ба ман гуфт Прафулла, — «Устод ба девенпорт саҳт таваҷҷӯҳ зоҳир кард.

«'Йогананда рафт!' — фарёд зад ӯ. «Йогананда рафт!' — бо овози рамзӣ илова кард ӯ: «Ман бояд ба ӯ бо роҳи дигар гӯям». Сипас ӯ соатҳо хомӯш нишаст.

Рӯзҳои ман пур аз лексияҳо, дарсҳо, мусоҳибаҳо ва вохӯриҳо бо дӯстони кӯҳна буданд. Дар зер табассуми ҳолӣ ва ҳаёти бефосила, ҷараёни андешаҳои сиёҳ дарёи ботинии хушбахтиро, ки солҳои тӯлонӣ зери реги ҳама тасаввуроти ман печида буд, олуида кард.

«Он ҳақими илоҳӣ кучо рафт?» — аз умқи рӯҳи азобкашида оҳиста фарёд задам. Ҷавобе наомад.

«Беҳтараш ин аст, ки Устод иттиҳоди худро бо Маҳбуби Космик ба анҷом расонида бошад», — ақлам маро итминон дод. «Ӯ дар салтанати бемаргӣ абадан дурахшон аст».

«Дигар ҳеҷ гоҳ ўро дар қасри қадимии Серампур набинӣ», — дилам нолид. «Дигар дӯстонатро барои пешвози ӯ набарӣ ва бо ифтихор нагӯӣ: «Инак, дар он ҷо *Ҷананавати Ҳиндустон нишастааст!*»».

Ҷаноби Райт барои сафари гурӯҳи мо аз Бомбей ба самти Ғарб дар аввали моҳи июн чораҳо андешид. Пас аз ду ҳафтаи зиёфатҳои хайрухуш ва суханронӣ дар

Калкутта, хонум Блетч, ҷаноби Райт ва ман бо Форд ба Бомбей рафтем.
Ҳангоми расидан, мақомоти киштӣ аз мо хоҳиш карданд, ки гузаргоҳи худро
лағв кунем, зеро барои Форд, ки дар Аврупо боз ба он ниёз дошт, ҷой ёфт
нашуд.

"Ҳеҷ гоҳ ақл", Ман гуфт ғамгинона ба Ҷаноб. Райт. "Ман хоҳиш ба бозгашт як бор
Бештар ба Пури." Ман хомӯшона

илова карда шуд, "Бигзор ман ашк як бор боз об қабр аз ман устод."

42-1 : Дар асл, *парам*, баландтарин; *hansa*, қу. *Hansa* дар ривоятҳои муқаддас ҳамчун воситаи Брахма, Олӣ, муаррифӣ шудааст. Рӯҳ; мисли рамз аз таъбиз, сафед *ҳанса* қу аст фикр аз мисли қодир ба чудо дуруст нектари *сома* аз омехтаи шир ва об. *Ҳам-са* (талаффузи *ҳонг-сау*) ду калимаи муқаддаси суруди санскритӣ мебошанд, ки бо нафаси воридшаванда ва хориҷшаванда робитаи ларзон доранд. *Аҳам-са* маънои аслии "Ман Ё ҳастам"-ро дорад.

42-2 : Онҳо доштан умуман гурехта душворӣ аз ҷониби мурочиат кардан ман мисли *ҷаноб*.

42-3 : Дар Пури ашрам, Свами Себананда аст ҳанӯз роҳбарӣ як хурд, шукуфон йога мактаб барои писарон, ва гурӯҳҳои мулоҳизакорӣ барои калонсолон. Ҷаласаҳои авлиё ва мутахассисон дар он ҷо мунтазам баргузор мешаванд.

42-4 : А ҷудокунӣ аз

Калкутта. 42-5:

Афоризмҳо : II:9.

42-6 : динӣ *мелас* ҳастанд зикршуда дар қадимӣ *Маҳабхарата*. Дар Чинӣ сайёҳ Ҳиюен Тсян дорад чап як Дар бораи як ҷашни бузурги *Кумбха Мела*, ки соли 644-и мелодӣ дар Аллоҳобод баргузор шуда буд, нақл карда мешавад. Бузургтарин *ҷашн* ҳар дувоздахум сол баргузор мешавад; бузургтарин ҷашни *Кумбха* (*Арда* ё нисфи) ҳар шашум сол баргузор мешавад. *Ҷашнҳои* хурдтар ҳар се сол баргузор мешаванд ва тақрибан як миллион нафарро ҷалб мекунанд. Чор шаҳри муқаддаси *ҷашни Мела* Аллоҳобод, Ҳардвар, Насик ва Уҷҷайн мебошанд.

Сайёҳони аввалини чинӣ ба мо бисёр тасвирҳои ачиберо аз ҷомеаи Ҳиндустон боқӣ гузоштаанд. Коҳини чинӣ, Фа-Сян, як ҳикоя навиштааст. аз ӯ ёздаҳ солҳо дар Ҳиндустон дар давоми ҳукмронӣ аз Чандрагупта II (барвақт 4-ум аср). Дар Чинӣ муаллиф нақл мекунад: «Дар саросари кишвар касе ягон мавҷудоти зиндари намекушад ва ;Онҳо ҳук ё парранда нигоҳ намедоранд..... шароб наменӯшад.

муомилот дар чорво, не қассобхона мағозаҳо ё заводҳои спиртӣ. Ҳуҷраҳо бо катҳо ва матрасҳо, хӯрок ва либосҳо, ҳастанд таъмин карда шудааст барои коҳинони муқим ва сафаркунанда бешубҳа ва ин дар ҳама ҷо яқсон аст. Коҳинон худро бо хайрхоҳӣ машғул мекунанд. вазоратҳо ва бо сурудҳои литургияҳо; ё онҳо нишастан дар медитатсия." Фа-Сян нақл мекунад мо ҳиндӣ одамон хушбахт ва ростқавл буданд; ҷазои қатл .номаълум буд

42-7 : Ман буд не ҳозир дар фавтҳо аз ман модар, калонсол бародар Ананта, калонӣ хоҳар Рома, Устод, Падар, ё аз якчанд шогирдони наздик.

(.Падар гузаштааст дар дар Калкутта дар 1942, дар синну сол аз ҳаштоду нӯх)

42-8 Садҳо ҳазор садҳуи ҳиндӣ аз ҷониби кумитаи иҷроияи ҳафт роҳбар, ки намояндагӣ мекунанд, идора карда мешаванд Ҳафт калон бахшҳо аз Ҳиндустон. Дар ҳозир *Маҳамандалесвар* ё президент аст Чойендра Пури. Ин муқаддас Инсон бениҳоят боэҳтиёт аст ва аксар вақт суҳанронии худро бо се калима маҳдуд мекунад - Ҳақиқат, Муҳаббат ва Кор. Сӯҳбати кофӣ!

42-9 Ба назар мерасад, ки барои фиреб додани паланг усулҳои зиёде мавҷуданд. Як сайёҳи австралиягӣ, Френсис Биртлз, нақл кардааст, ки ҷангалҳои Ҳиндустонро "гуногун, зебо ва бехатар" ёфт. Ҷозибавӣ бехатарии ӯ коғази пашша буд. "Ҳар шаб ман миқдори муайянеро мепошам... аз варақҳо дар атрофи ман урдӯгоҳ ва буд ҳаргиз ноором", ӯ шарҳ дод. "The сабаб аст равоӣ. Дар паланг аст ҳайвони дорои шаъну шарафи бузурги бошуур. Ё дар атроф гаштугузор мекунад ва одамро то он даме, ки ба назди коғази маҳавӣ мерасад, ба ҷолиш мекашад; сипас пинҳон мешавад. Ҳеҷ паланги бошараф пас аз нишастан дар рӯи коғази маҳавӣ ҷуръат намекунад, ки бо одам рӯ ба рӯ шавад!

42-10 : Баъд аз Ман баргашт ба Амрико Ман гирифт хомӯш шасту панҷ фунт.

42-11 : Шри Юктесвар гузаштааст дар ин соати 7:00 Н.М., Март 9, Соли 1936.

42-12 Анъанаҳои дафн дар Ҳиндустон сӯзондани свамиҳо ва роҳибони дигар орденҳоро талаб мекунанд.

аммо дафн карда шудааст. (Он ҷо ҳастанд гоҳ-гоҳ истисноҳо.) Дар баданҳо аз роҳибон ҳастанд рамзӣ баррасӣ шудааст ба ҳангоми савганди роҳибӣ дар оташи ҳикмат сӯзонда шудаанд.

Дар Эҳё Аз Шри Юктесвар

«Худованд Кришна!» Вақте ки ман дар ҳучраам дар меҳмонхонаи Регент дар Бомбей нишаста будам, шакли пурчалони аватар дар оташи дурахшон пайдо шуд. Вақте ки ман аз болои боми бинои баланде, ки дар он тарафи кӯча медурахшид, ин манзараи тасвирнашаванда ногаҳон ба ман расид, вақте ки ман аз тирезаи дарози кушодаи ошонаи сеюмам ба берун нигоҳ мекардам.

Шахси илоҳӣ ба ман даст афшонд, табассум кард ва сар чунбонд ва салом дод. Вақте ки ман паёми дақиқи Худо Кришнаро дарк карда натавонистам, ӯ бо ишораи баракат рафт. Бо рӯҳбаландӣ ва рӯҳафтадагии аҷибе ман ҳис кардам, ки ягон рӯйдоди рӯҳонӣ пешгӯӣ шудааст.

Сафари ман ба самти ғарб айни замон лағв шуда буд. Пеш аз сафари дубора ба Бангало, ман бояд дар Бомбай якчанд суханронии оммавӣ мекардам.

Вақте ки соати сеи нисфирӯзии 19 июни соли 1936 — як ҳафта пас аз рӯёи Кришна — дар меҳмонхонаи Бомбей рӯи кат нишаста будам, ман аз мулоҳизаҳои худ бо нури зебо бедор шудам. Пеш аз кушодани ... ва бо чашмони ҳайрон, тамоми утоқ ба ҷаҳони аҷибе табдил ёфт, нури офтоб ба шукӯҳи ғавқуттабӣ табдил ёфт.

Вақте ки ман шакли ҷисмӣ ва хунии Шри Юктесварро меидидам,

мавҷҳои вачд маро фаро гирифтанд! «Писарам!» Устод бо нармаӣ

гуфт ва табассуми фариштагони ҷодугар дар чеҳрааш намоён буд.

Бори аввал дар ҳаётам ман дар пеши пойҳояш зону зада, салом надодам, балки ғавран пеш рафтам, то ӯро бо гуруснагӣ ба оғӯш гирам. Лаҳзаҳои лаҳзаҳо! Азоби моҳҳои гузаштаре ман бевазнӣ дар баробари неъматҳои сели ғурӯрафта ҳисоб мекардам.

«Эй маҳбуби дилам, эй оғои ман, чаро маро тарк кардӣ?» Ман аз шодӣ нофаҳмо будам. «Чаро». кард ту иҷозат диҳед ман рафтан ба *Кумбҳа Мела* ? Чӣ хел талх доштан Ман айбдор карда шуд худам барои рафтан ту!"

"аз ҷониби Б. К. Митра дар "Каляна- Калпатур-

Кришна, ҚАДИМ ПАЙҒАМБАР ОҶ ҲИНДУСТОН

Тасаввуроти рассоми муосир дар бораи муаллими илоҳӣ, ки маслиҳатҳои рӯҳонии ӯ дар *Бхагавад Гита* ба Китоби Муқаддаси ҳиндуҳо табдил ёфтааст. Кришна дар санъати ҳинду бо пари товус дар мӯи худ (*рамзи лила* , *бозӣ ё варзиши эҷодии Худованд*) ва бо флейта тасвир шудааст, ки нотаҳои ҷаззобаш муридони як ба як аз хоби *майя* ё васвасаи кайҳонӣ бедор мекунанд.

«Ман намехостам ба интизории хушбахтонаи шумо аз дидани макони зиёрат, ки дар он ҷо аввал буд, ҳалал расонам...» Ман бо Бобоҷӣ вохӯрдм. Ман туро танҳо барои муддати кӯтоҳе тарк кардам; оё ман дигар бо ту нестам?

"Аммо оё ин *ту ҳастӣ* , Устод, ҳамон Шери Худо? Оё ту бадане мисли он, ки ман дар зери регҳои Пурии бераҳмона гӯрондам, пӯшидаӣ?"

"Бале, фарзандам, ман ҳам ҳамин хел ҳастам. Ин як ҷисми гӯштӣ ва хунӣ аст. Гарчанде ки ман онро осмонӣ мебинам, аммо дар назари ту он ҷисмонӣ аст. Аз атомҳои кайҳонӣ ман як ҷисми комилан нав офаридам, айнан мисли он ҷисми ҷисмонии орзуҳои кайҳонӣ, ки ту дар ҷаҳони орзуҳоят дар Пури зери регҳои хоб гузошта будӣ. Ман дар ҳақиқат эҳё шудаам - на дар замин, балки дар сайёраи астралӣ. Сокинони он нисбат ба инсонияти заминӣ қодиранд, ки ба меъёрҳои баланди ман ҷавобгӯ бошанд. Дар он ҷо ту ва наздикони баланди ту рӯзе бо ман хоҳанд буд."

"Бе марг гуру, нақл кардан ман Бештар!"

Устод хандаи зуд ва шодмон кард. «Илтимос, азизам», - гуфт ū, - «каме дастҳоятро суи намекун ?»

«Танҳо каме!» Ман ūро бо чанголи ҳаштпо ба оғӯш гирифта будам. Ман ҳамон бӯи заиф, хушбӯй ва табииро, ки қаблан ба баданаш хос буд, эҳсос мекардам. Ламс кардани ҳаяҷоновари ū

Ҳар вақте ки ман он соатҳои пурҷалолро ба ёд меорам, гӯшти илоҳӣ дар паҳлӯҳои дарунии дастҳоям ва кафҳоям боқӣ мемонад.

«Ҳамон тавре ки пайғамбарон ба замин фиристода мешаванд, то ба одамон дар коркарди кармаи ҷисмонии худ кӯмак расонанд, ҳамин тавр ман аз ҷониби Худо ба хизмат кардан дар як астралӣ сайёра мисли як наҷотдиҳанда," Шри Юктесвар шарҳ дод. "Ин аст ки онро *Ҳираниялока ё «Сайёраи астралии равшаншуда»* меноманд. Дар он ҷо ман ба мавҷудоти пешрафта кӯмак мекунам, ки аз кармаи астралӣ халос шаванд ва бо ин васила аз таваллуди астралӣ раҳой ёбанд. Сокинони Ҳираниялока аз ҷиҳати рӯҳонӣ хеле рушд кардаанд; ҳамаи онҳо дар охирин таҷассуми заминии худ қудрати аз мулоҳиза додашударо барои тарк кардани бадани ҷисмонии худ ҳангоми марг ба даст оварда буданд. Ҳеҷ кас наметавонад ба Ҳираниялока ворид шавад, агар ӯ дар рӯи замин аз ҳолати *сабикалпа самадхӣ* ба ҳолати олии *нирбикалпа самадхӣ нагузарад*. **43-1**

"Сокинони Ҳираниялока аллакай аз кураҳои оддии астралӣ гузаштаанд, ки дар он ҷо қариб ҳамаи мавҷудоти замин бояд ҳангоми марг раванд; дар он ҷо онҳо тухми зиёди амалҳои гузаштаи худро дар ҷаҳони астралӣ коркард кардаанд. Ҳеҷ кас ба ҷуз мавҷудоти пешрафта наметавонад чунин кори наҷотбахшро дар ҷаҳони астралӣ самаранок анҷом диҳад. Сипас, барои озод кардани рӯҳҳои худ аз пиллаи изҳои карма, ки дар баданҳои астралии онҳо ҷойгир шудаанд, ин мавҷудоти олии аз ҷониби қонуни кайҳонӣ барои аз нав таваллуд шудан бо баданҳои нави астралӣ дар Ҳираниялока, офтоб ё осмони астралӣ, ки ман барои кӯмак ба онҳо эҳё кардаам, ҷалб карда шуданд. Дар Ҳираниялока инчунин мавҷудоти хеле пешрафта ҳастанд, ки аз ҷаҳони олии, нозуктар ва сабабӣ омадаанд."

Ақли ман акнун бо устодонам чунон комилан ҳамоҳанг буд, ки ӯ тасвирҳои худро қисман тавассути нутқ ва қисман тавассути интиқоли фикр ба ман мерасонд. Ҳамин тариқ, ман зуд рӯзномаҳои таблоидии ӯро мегирифтам.

«Шумо дар навиштаҳои муқаддас хондаед», - идома дод Устод, - «ки Худо рӯҳи инсонро пай дар пай дар се бадан ҷойгир кардааст - ҷисми идеявӣ ё сабабӣ; ҷисми нозуки астралӣ, ки макони ақли инсон аст ва...» табиати эҳсосӣ; ва ҷисми нопоки ҷисмонӣ. Дар рӯи замин инсон бо ҳиссиёти ҷисмонии худ муҷаҳҳаз аст. Мавҷудоти астралӣ бо шуур ва эҳсосоти худ ва бадане, ки аз ҷонварон сохта шудааст, кор мекунад.

43-2 Мавҷудоти сабабӣ дар олами хушбахтонаи ақидаҳо боқӣ мемонад. Кори ман бо он мавҷудоти астралӣ аст, ки барои ворид шудан ба ҷаҳони сабабӣ омодагӣ мебинанд."

«Устои азиз, лутфан дар бораи кайҳони астралӣ ба ман маълумоти бештар диҳед.» Гарчанде ки ман бо дархости Шри Юктесвар оғӯшамро каме ором карда будам, аммо оғӯшҳоям ҳанӯз ҳам ӯро дар гирди худ доштанд. Ганчинаи аз

ҳама болотар ганҷҳо, устои ман, ки ба марг хандида буд, то ба ман бирасад!

«Сайёраҳои астралии зиёде ҳастанд, ки пур аз мавҷудоти астрали ҳастанд», - оғоз кард Устод. «Сокинон аз ҳавопаймоҳои астрали ё массаҳои рӯшноӣ барои сафар аз як сайёра ба сайёраи дигар истифода мебаранд, ки нисбат ба энергияҳои барқӣ ва радиоактивӣ тезтар аст.»

"Коиноти астрали, ки аз ларзишҳои гуногуни нозуки рӯшноӣ ва ранг сохта шудааст, садҳо маротиба аз коиноти моддӣ калонтар аст. Тамоми махлуқоти ҷисмонӣ мисли сабади хурди саҳт дар зерӣ пуфаки бузурги дурахшони кураи астрали овезон аст. Ҳамон тавре ки офтобҳо ва ситораҳои зиёди ҷисмонӣ дар кайҳон сайр мекунанд, системаҳои бешумори офтобӣ ва ситорагии астрали низ мавҷуданд. Сайёраҳои онҳо офтобҳо ва моҳҳои астрали доранд, ки аз моҳҳои физикӣ зеботаранд. Нурҳои астрали ба шафақи қутбӣ монанданд."

Шуоъҳои бореалис - шафақи офтобии астралӣ нисбат ба шафақи моҳ бо нурҳои нарм дурахшонтар аст. Шабу рӯз аз шафақи заминӣ дарозтар аст.

"Ҷаҳони астралӣ бениҳоят зебо, тоза, пок ва муназзам аст. Сайёраҳои мурда ё заминҳои бесамар вучуд надоранд. Доғҳои заминӣ - алафҳои бегона, бактерияҳо, ҳашарот, морҳо - вучуд надоранд. Бар хилофи иқлим ва фаслҳои тағйирёбандаи Замин, сайёраҳои астралӣ ҳарорати якхелаи баҳори абадиро нигоҳ медоранд ва гоҳ-гоҳ барфи сафеди дурахшон ва борони ҷароғҳои рангоранг меборад. Сайёраҳои астралӣ дар кӯлҳои опалӣ ва баҳрҳои дурахшон ва дарёҳои рангинкамон фаровонанд."

"Коиноти оддии астралӣ - на бихишти нозуки астралии Хираниялока - пур аз он аст." миллионҳо мавҷудоти астралӣ, ки камтар ё бештар аз Замин омадаанд, инчунин бо шумораи зиёди париён, обпариё, моҳиён, ҳайвонот, гоблинҳо, гномҳо, нимхудоён ва арвоҳ, ки ҳама дар сайёраҳои гуногуни астралӣ мувофиқи таҳассуси кармавӣ зиндагӣ мекунанд. Барои арвоҳи нек ва бад қасрҳои гуногуни куравӣ ё минтақаҳои ларзишӣ пешбинӣ шудаанд. Арвоҳи нек метавонанд озодона сафар кунанд, аммо арвоҳи бад дар минтақаҳои маҳдуд маҳдуданд. Ҳамон тавре ки одамон дар сатҳи Замин, кирмҳо дар дохили хок, моҳӣ дар об ва паррандагон дар ҳаво зиндагӣ мекунанд, аз ин рӯ, мавҷудоти астралии дараҷаҳои гуногун ба ҷойҳои мувофиқи ларзишӣ таъин карда мешаванд.

"Дар байни фариштагони торик, ки аз ҷаҳонҳои дигар ронда шудаанд, бо бомбаҳои лайфтроники ё *мантрики рӯҳӣ, ихтилоф ва ҷанг руҳ медиҳад* **43-3** нурҳои ларзишӣ. Ин мавҷудот дар минтақаҳои торики коиноти поёнии астралӣ зиндагӣ мекунанд ва кармаи бади худро амалӣ мекунанд.

"Дар оламҳои бузурги болои зиндони торики астралӣ ҳама чиз дурахшон ва зебост. Космоси астралӣ нисбат ба замин ба иродаи илоҳӣ ва нақшаи камолот бештар мутобиқ аст. Ҳар як ашёи астралӣ асосан бо иродаи Худо ва қисман бо даъвати мавҷудоти астралӣ зоҳир мешавад. Онҳо қудрати тағйир додан ё такмил додани файз ва шакли ҳар чизро, ки аллакай аз ҷониби ... офарида шудааст, доранд." Худованд. Ё ба фарзандони астралии худ озодӣ ва имтиёзи тағйир додан ё беҳтар кардани кайҳони астралиро додааст. Дар рӯи замин ҷисми саҳт бояд тавассути равандҳои табиӣ ё кимиёвӣ ба моеъ ё шакли дигар табдил ёбад, аммо ҷисмҳои саҳти астралӣ танҳо ва фавран бо иродаи сокинон ба моеъҳо, газҳо ё энергияи астралӣ табдил меёбанд.

«Замин аз ҷанг ва куштор дар баҳр, хушкӣ ва ҳаво торик аст», - идома дод устои ман, - «аммо астралӣ...» оламҳо доништан як хушбахт ҳамоҳангӣ ва баробарӣ Астралӣ мавҷудот ғайримоддӣ кардан ё шаклҳои худро ба таври дилхоҳ амалӣ мекунанд. Гулҳо, моҳӣ ё ҳайвонот метавонанд худро барои муддате ба Мардони астралӣ. Ҳамаи мавҷудоти астралӣ озоданд, ки ҳар

шаклро ба худ гиранд ва ба осонӣ метавонанд бо ҳам муошират кунанд. Ҳеҷ қонуни собит, муайян ва табиӣ онҳоро ихота накардааст - масалан, ҳар гуна дарахти астралӣ метавонад бомуваффақият бошад. аз ӯ хоҳиш карда шуд, ки мангои астралӣ ё дигар мева, гул ё ягон ашёи дилхоҳро истехсол кунад. Маҳдудиятҳои муайяни кармавӣ мавҷуданд, аммо дар ҷаҳони астралӣ дар бораи матлуб будани шаклҳои гуногун тафовуте вуҷуд надорад. Ҳама чиз бо нури эҷодии Худо пурҷӯшу хурӯш аст.

«Ҳеҷ кас аз зан таваллуд намешавад; насл аз ҷониби мавҷудоти астралӣ тавассути ёрии иродаи кайҳонии худ ба шаклҳои махсуси нақшдор ва фишурдашудаи астралӣ табдил меёбад. Мавҷудоти ба наздикӣ аз ҷиҳати ҷисмонӣ бечасорат тавассути даъват ба оилаи астралӣ меояд, ки аз ҷониби майлҳои шабеҳи рӯҳӣ ва маънавӣ ҷалб карда мешавад».

"Ҷисми астралӣ ба сармо ё гармӣ ё дигар шароити табиӣ тобеъ нест. Анатомия мағзи астралӣ ё лотоси ҳазорбаргдор ва шаш маркази бедоршударо дар бар мегирад." *сушумна* ё меҳвари мағзи сар-ҳароммағзи астралӣ. Дил энергияи кайҳонӣ ва инчунин рӯшноиро аз мағзи астралӣ кашида, онро ба асабҳои астралӣ ва ҳуҷайраҳои бадан ё лифтронҳо мефиристад. Мавҷудоти астралӣ метавонанд ба бадани худ тавассути қувваи лифтронӣ ё ларзишҳои *мантрикӣ таъсир расонанд*.

«Ҷисми астралӣ як шакли дақиқи охирини ҷисмонӣ аст. Мавҷудоти астралӣ ҳамагон намуди зоҳириеро, ки дар ҷавонӣ дар сафари заминии қаблии худ доштанд, нигоҳ медоранд; баъзан як мавҷудоти астралӣ, мисли ман, намуди пириро худро нигоҳ медорад.» Устод, ки моҳияти ҷавониро инъикос мекард, бо шодӣ хандид.

Шри Юктесвар идома дод: «Бар ҳилофи ҷаҳони фазоии сеченака ва физикӣ, ки танҳо тавассути панҷ ҳиссиёт шинохта мешавад, кураҳои астралӣ барои ҳисси шашуми ҳамаҷониба - интуисиё намоёнанд». «Бо эҳсоси интуитивӣ, ҳамаи мавҷудоти астралӣ мебинанд, мешунаванд, бӯй мекунанд, бичашанд ва ламс мекунанд. Онҳо се чашм доранд, ки дутои онҳо қисман пӯшидаанд. Чашми сеюм ва асосии астралӣ, ки ба таври амудӣ дар пешонӣ ҷойгир аст,... кушода. Мавҷудоти астралӣ ҳамаи узвҳои ҳиссии берунӣ доранд - гӯшҳо, чашмҳо, бинӣ, забон ва пӯст - аммо онҳо ҳисси интуитивиро барои эҳсос кардани эҳсосот тавассути ҳар як қисми бадан истифода мебаранд; онҳо метавонанд тавассути гӯш, бинӣ ё пӯст бубинанд. Онҳо метавонанд тавассути чашм ё забон шунаванд ва метавонанд тавассути гӯшҳо ё пӯст таъмиро эҳсос кунанд ва ғайра. **43-4**

«Ҷисми ҷисмонии инсон ба хатарҳои бешумор дучор мешавад ва ба осонӣ осеб мебинад ё маъҷуб мешавад; ҷисми астралии фазоӣ баъзан метавонад бурида ё кӯфта шавад, аммо ғайри худ шифо меёбад».

"Гурудева, ҳастанд ҳама астралӣ шахсон зебо?"

Шри Юктесвар ҷавоб дод: «Маълум аст, ки зебоӣ дар ҷаҳони астралӣ як сифати рӯҳонӣ аст, на як шаклгирии зоҳирӣ». «Аз ин рӯ, мавҷудоти астралӣ ба хусусиятҳои чеҳра аҳамияти кам медиҳанд. Аммо, онҳо имтиёз доранд, ки худро бо хоҳиши худ бо баданҳои нав, рангоранг ва моддии астралӣ пӯшанд. Ҳамагон тавре ки мардон дунявӣ барои чорабиниҳои тантанавӣ либоси нав мепӯшанд, мавҷудоти астралӣ низ фурсатҳоеро пайдо мекунанд, ки худро дар шаклҳои махсус тарҳрезӣшуда ороиш диҳанд.»

"Ҷашнҳои шодмонии астралӣ дар сайёраҳои болоии астралӣ ба монанди Хираниялока вақте руҳ медиҳанд, ки мавҷудот тавассути пешрафти рӯҳонӣ аз ҷаҳони астралӣ озод мешавад ва аз ин рӯ, омода аст ба бихишти ҷаҳони сабабӣ

ворид шавад. Дар чунин мавридҳо Падари Ноаёни Осмонӣ ва авлиёе, ки дар Ё муттаҳид шудаанд, худро ба баданҳои интихобкардаи худ табдил медиҳанд ва ба ҷашни астралӣ ҳамроҳ мешаванд. Барои он ки ба дӯстдори маҳбуби худ писанд ояд, Худованд ҳар шакли дилхоҳро мегирад. Агар Шахсе, ки бо садоқат парастии карда мешавад, Худоро ҳамчун Модари Илоҳӣ мебинад. Барои Исо, ҷанбаи Падарии Беохир, нисбат ба дигар тасаввурот ҷолибтар буд. Фардияте, ки Офаридгор ба ҳар як маҳлуқи худ додааст, ҳар як чизро тасаввуршаванда ва тасаввурнашаванда мегардонад. "Аз қудрати чандиронаи Худованд талаб кунед!" Ман ва устодам якҷоя бо хурсандӣ хандидем.

«Дӯстони дигар ҳаётҳо дар ҷаҳони астралӣ ба осонӣ якдигарро мешиносанд», - бо овози зебо ва флейтамонандаш идома дод Шри Юктесвар. «Бо шодӣ аз ҷовидонии дӯстӣ, онҳо нопойдор будани муҳаббатро дарк мекунанд, ки аксар вақт дар вақти ҷудоии ғамангез ва фиребандаи ҳаёти заминӣ шубҳа доштанд.

"The интуиция аз астралӣ мавҷудот сӯроҳ кардан тавассути парда ва мушоҳида мекунад инсон фаъолиятҳо дар замин, аммо инсон наметавонад ҷаҳони астралиро бубинад, агар ҳисси шашуми ӯ то андозае инкишоф наёбад. Ҳазорҳо сокинони замин лаҳзае як мавҷудоти астралӣ ё ҷаҳони астралиро дидаанд.

"Мавҷудоти пешрафта дар Ҳираниялока дар давоми шабу рӯзҳои тӯлонии астралӣ асосан дар ҳолати экстазӣ бедор мемонанд ва ба ҳалли масъалаҳои мураккаби ҳукумати кайҳонӣ ва наҷоти писарони исрофкор, ҷонҳои заминӣ, кӯмак мекунанд. Вақте ки мавҷудоти Ҳираниялока хоб мекунанд, онҳо гоҳ-гоҳ рӯйёҳои астралии хобмонандро мебинанд. Ақли онҳо одатан дар ҳолати бошууронаи неъматии олии *нирбикалпа ғарқ мешавад*."

"Сокинони тамоми қисматҳои ҷаҳони астралӣ то ҳол азоби рӯҳӣ мекашанд. Ақли ҳассоси мавҷудоти олий дар сайёраҳо ба монанди Ҳираниялока дар сурати хатое дар рафтор ё дарки ҳақиқат дарди шадидро эҳсос мекунад. Ин мавҷудоти пешрафта кӯшиш мекунанд, ки ҳар як амал ва андешаи худро бо камоли қонуни рӯҳонӣ мутобиқ созанд."

"Муошират дар байни сокинони астралӣ пурра тавассути телепатияи астралӣ ва телевизион анҷом дода мешавад; дар он ҷо ҳеҷ гуна нофаҳмӣ ва нофаҳмӣ дар бораи калимаи хаттӣ ва гуфторӣ вучуд надорад, ки сокинони замин бояд онро таҳаммул кунанд. Ҳамон тавре ки одамон дар экрани синамо ба назар чунин мерасанд, ки тавассути як қатор тасвирҳои рӯшноӣ ҳаракат мекунанд ва амал мекунанд ва дар асл нафас намекашанд, мавҷудоти астралӣ ҳамчун тасвирҳои оқилона роҳнамоӣ ва ҷамоҳангшудаи рӯшноӣ роҳ мераванд ва кор мекунанд, бидуни зарурати гирифтани қувва аз оксиген. Инсон барои рӯзгузаронӣ ба ҷисмҳои саҳт, моеъ, газҳо ва энергия таъям мекунад; мавҷудоти астралӣ асосан аз нури кайҳонӣ худро таъмин мекунанд."

«Устои ман, оё мавҷудоти астралӣ чизе меҳӯранд?» Ман бо қабули тамоми қобилиятҳоям - ақл, дил, рӯҳ - дар шарҳҳои аҷоибӣ ӯ менӯшидам. Дарки ғавқулодаи ҳақиқат доимо воқеӣ ва тағйирнопазир аст, дар ҳоле ки таҷрибаҳо ва таассуроти ҳиссии гузаранда ҳеҷ гоҳ аз муваққатӣ ё нисбатан воқеӣ бештар нестанд ва ба зудӣ тамоми равшании худро дар хотирам гум мекунанд. Суханони устои ман чунон ба таври амиқ дар пергаменти вучуди ман нақш баста буданд, ки дар ҳар вақт, бо интиқоли ақли худ ба ҳолати ғавқулодаи хуш, ман метавонам таҷрибаи илоҳиро ба таври возеҳ аз нав эҳё кунам.

"Равшан" нурмонанд сабзавот фаровонӣ дар астралӣ хокҳо," ӯ ҷавоб дод. "The астралӣ Мавҷудот сабзавот истеъмол мекунанд ва нектареро менӯшанд, ки аз ғаввораҳои нури аҷиб ва ҷӯйборҳо ва дарёҳои астралӣ ҷорӣ мешавад. Ҳамон тавре ки тасвирҳои ноаёни одамон дар рӯи заминро аз эфир канда гирифта, бо дастгоҳи телевизионӣ намоён кардан мумкин аст ва баъдтар дубора ба кайҳон партофта мешаванд, ҳамин тавр нақшаҳои астралии аз ҷониби Худо

офаридашуда ва ноаёни сабзавот ва растаниҳо, ки дар эфир шино мекунанд, дар сайёраи астралӣ ҷойгир карда мешаванд. аз ҷониби ирода аз он сокинон. Дар якхела роҳ, аз ваҳшитарин ороишӣ аз инҳо мавҷудот, тамоми боғҳои гулҳои хушбӯӣ моддӣ мешаванд ва баъдтар ба ноаёнии эфирӣ бармегарданд. Гарчанде ки сокинони сайёраҳои осмонӣ ба монанди Хираниялока қариб аз ҳама гуна зарурати ҳӯрокхӯрӣ озоданд, вучуди бечунучарои рӯҳҳои қариб пурра озодшуда дар ҷаҳони сабабӣ боз ҳам баландтар аст, ки ба ҷуз маннаи неъмат чизе намехӯранд.

"Мавҷуди астралии озодшуда аз Замин бо шумораи зиёди хешовандон, падарон, модарон, занон, шавҳарон ва дӯстон, ки дар давраи таҷассумҳои гуногун дар рӯи замин ба даст оварда шудаанд, вомехӯрад, 43-5." зеро онҳо гоҳ-гоҳ дар қисматҳои гуногуни олами астралӣ пайдо мешаванд. Аз ин рӯ, ӯ намедонад, ки кӣро махсусан дӯст дорад; бо ин роҳ ӯ меомӯзад, ки ба ҳама муҳаббати илоҳӣ ва баробар диҳад, ҳамчун кӯдакон ва

ифодаҳои фардии Худо. Гарчанде ки намуди зоҳирии наздикон метавонад вобаста ба инкишофи хислатҳои нав дар ҳаёти охирини ҳар як рӯҳи мушаххас тағйир ёфта бошад ҳам, мавҷудоти астралӣ аз фаҳмиши бехатои худ истифода мебарад, то ҳамаи онҳоро, ки замоне барои ӯ азиз буданд, дар сатҳҳои дигари вучуд шинохт ва онҳоро ба хонаи нави астралии худ истиқбол кунад. Азбаски ҳар як атом дар офариниш бо фардиат зеб дода шудааст, **43-6** Дӯсти астралӣ новобаста аз он ки чӣ либос мепӯшад, шинохта мешавад, ҳатто дар рӯи замин шахсияти актёрро бо мушоҳидаи наздик, сарфи назар аз ҳама гуна ниқоб, кашф кардан мумкин аст.

"Давомнокии ҳаёт дар ҷаҳони астралӣ нисбат ба рӯи замин хеле дарозтар аст. Як астралии пешрафтаи муқаррарӣ." Давраи миёнаи умри мавҷудот аз панҷсад то як ҳазор сол аст, ки мувофиқи меъёрҳои заминии вақт чен карда мешавад. Тавре ки баъзе дарахтони секвойя аз аксари дарахтон ҳазорсолаҳо зиёдтар умр мебинанд, ё баъзе йогҳо чандсад сол умр мебинанд, гарчанде ки аксари мардон пеш аз шастсолагӣ мемиранд, пас баъзе мавҷудоти астралӣ нисбат ба давраи муқаррарии вучуди астралӣ хеле дарозтар зиндагӣ мекунанд. Меҳмонони ҷаҳони астралӣ дар он ҷо мувофиқи вазни кармаи ҷисмонии худ, ки онҳоро дар муддати муайян ба замин мекашад, муддати дарозтар ё кӯтоҳтар зиндагӣ мекунанд.

"Мавҷуди астралӣ ҳангоми аз байн бурдани ҷисми дурахшони худ маҷбур нест, ки бо марг саҳт мубориза барад. Бо вучуди ин, бисёре аз ин мавҷудот аз фикри тарк кардани шакли астралии худ ба шакли сабабии нозуктар каме асабонӣ мешаванд. Ҷаҳони астралӣ аз марги нохоста, беморӣ ва пирӣ озод аст. Ин се тарс лаънати замин аст, ки дар он инсон ба шуури худ иҷозат додааст." ба муайян кардан ҳудаш қариб пурра бо як заиф ҷисмонӣ бадан талабкунанда доимӣ кӯмак аз ҳаво, хӯрок ва хоб барои вучуд доштан умуман.

"Марги ҷисмонӣ бо нопадид шудани нафас ва парокандашавии ҳуҷайраҳои ҷисмӣ ҳамроҳ мешавад. Марги астралӣ аз парокандагии лифтронҳо, он воҳидҳои зоҳирии энергия, ки ҳаёти мавҷудоти астралиро ташкил медиҳанд, иборат аст. Ҳангоми марги ҷисмонӣ мавҷудот хушёрии ҷисмии худро аз даст медиҳад ва аз ҷисми нозуки худ дар ҷаҳони астралӣ огоҳ мешавад. Аз сар гузаронидани марги астралӣ дар вақти муайян, вучуд аз шуури таваллуд ва марги астралӣ ба шуури таваллуд ва марги ҷисмонӣ мегузарад. Ин давраҳои такроршавандаи пӯшиши астралӣ ва ҷисмонӣ сарнавишти ногузир барои ҳама мавҷудоти бемаърифат мебошанд. Таърифҳои бихишт ва дӯзах дар Навиштаҳо баъзан зехни амиқтари инсонро ба ҳаяҷон меоранд. хотираҳо аз ӯ дароз силсила аз таҷрибаҳо дар шодмон астралӣ ва ҷаҳонҳои заминии ноумедкунанда."

«Устои азиз», — пурсидам ман, — лутфан фарқи байни эҳё дар рӯи замин ва дар кураҳои астралӣ ва сабабӣ-натичавиро муфассалтар шарҳ диҳед?»

«Инсон ҳамчун рӯҳи фардӣ асосан сабабии ҷисм аст», - шарҳ дод устои ман.

«Ин ҷисм матритса аст аз сӣ панҷ ғояҳо зарурӣ аз ҷониби Худо мисли асосӣ ё сабабӣ фикр қувваҳо аз ки баъдтар ӯ ҷисми нозуки астралиро аз нуздаҳ унсур ва ҷисми ҷисмонии пурраро аз шонздаҳ унсур ташкил дод.

"Нуздаҳ унсури бадани астрали равонӣ, эмотсионалӣ ва лифтронӣ мебошанд.

Нуздаҳ ҷузъ инҳоянд: ақл; эго; эҳсос; ақл (шуури ҳис); панҷ асбоби дониш , муодилаҳои нозуки ҳиссиёти биной, шунавоӣ, бўӣ, таъм ва ламс; панҷ асбоби амал , мукотибаи равонӣ барои қобилиятҳои иҷроия барои тавлид, ихроҷ,

сухан гуфтан, роҳ рафтан ва машқ кардани маҳорати дастӣ; ва панҷ асбоби қувваи ҳаётӣ, ки барои иҷрои вазифаҳои кристаллсозӣ, азхудкунӣ, несткунӣ, мубодилаи моддаҳо ва гардиши бадан қудрат доранд. Ин қабати нозуки астралии нуздаҳ унсур пас аз марғи бадани ҷисмонӣ, ки аз шонздаҳ унсури металлӣ ва ғайриметаллӣ иборат аст, зинда мемонад.

«Худо дар дохили Худ ғояҳои гуногунро фикр карда, онҳоро ба хобҳо табдил дод. Ҳамин тариқ, Хонуми Орзуи Космик бо тамоми ороишҳои бепоёни бузургии нисбии худ оро дода шуда, пайдо шуд.»

"Дар сию панҷ категорияи тафаккури ҷисми сабабӣ, Худо тамоми мураккабҳои нуздаҳуми ҳаёти инсонро таҳия кардааст." астралӣ ва шонздаҳ ҷисмонӣ ҳамтоён. Аз ҷониби конденсатсия аз ларзишӣ нерӯҳо, аввал нозук, сипас дағалона, ӯ ҷисми астралии инсон ва дар ниҳоят шакли ҷисмонии ӯро ба вучуд овард. Мувофиқи қонуни нисбият, ки бо он Соддагии Асосӣ ба як навъ гуногунии ҳайратангез табдил ёфтааст, кайҳони сабабӣ ва ҷисми сабабӣ аз кайҳони астралӣ ва ҷисми астралӣ фарқ мекунанд; кайҳони ҷисмонӣ ва ҷисми ҷисмонӣ низ аз ҷиҳати хос бо дигар шаклҳои офариниш фарқ мекунанд.

«Ҷисми ҷисмонӣ аз орзуҳои собит ва объективии Офаридгор сохта шудааст. Дуализмҳо дар рӯи замин ҳамеша вучуд доранд: беморӣ ва саломатӣ, дард ва лаззат, талафот ва фоида. Инсонҳо дар материяи сеченака маҳдудият ва муқовиматро пайдо мекунанд. Вақте ки хоҳиши инсон барои зиндагӣ аз беморӣ ё сабабҳои дигар саҳт такон меҳӯрад, марғ фаро мерасад; пӯсти вазнини ҷисм муваққатан рехта мешавад. Аммо, рӯҳ дар баданҳои астралӣ ва сабабӣ пинҳон мемонад. 43-7 Қувваи часпандае, ки ҳар се баданро бо ҳам мепайвандад, хоҳиш аст. Қудрати хоҳишҳои ноком решаи тамоми ғуломии инсон аст.

«Хоҳишҳои ҷисмонӣ реша дар худписандӣ ва лаззатҳои ҳиссӣ доранд. Маҷбурӣ ё васвасаи таҷрибаи ҳиссиётӣ нисбат ба қувваи хоҳиш, ки бо пайвандҳои астралӣ ё даркҳои сабабӣ алоқаманд аст, қавитар аст.»

"Хоҳишҳои астралӣ аз ҷиҳати ларзиш ба лаззат бурдан нигаронида шудаанд. Мавҷудоти астралӣ аз мусиқии осмонӣ лаззат мебаранд ва аз дидани тамоми маҳлуқот ҳамчун ифодаҳои беохири нури тағйирёбанда мафтун мешаванд. Мавҷудоти астралӣ инчунин бӯй, чашидан ва ламс кардани нурро эҳсос мекунанд. Ҳамин тариқ, хоҳишҳои астралӣ бо қудрати мавҷудоти астралӣ барои таҳрик додани ҳама ашё ва таҷрибаҳо ҳамчун шаклҳои нур ё ҳамчун андешаҳо ё орзуҳои фишурда алоқаманданд."

"Сабабӣ хоҳишҳо ҳастанд иҷрошуда аз ҷониби дарк танҳо Дар қариб ройгон мавҷудот Ташкили Тандурустии Ҷаҳон ҳастанд пӯшида танҳо дар ҷисми сабабӣ тамоми коинотро ҳамчун амалӣ шудани ғояҳои орзуҳои Худо мебинанд; онҳо метавонанд ҳама чизро дар тафаккури холис моддӣ гардонанд. Аз ин рӯ,

мавҷудоти сабабӣ лаззат бурдан аз эҳсосоти ҷисмонӣ ё лаззатҳои астралиро даҳшатнок ва барои ҳассосиятҳои нозуки рӯҳ нафасгиркунанда мешуморанд. Мавҷудоти сабабӣ хоҳишҳои худро бо моддӣ кардани онҳо фавран амалӣ мекунанд. **43-8** Онҳое, ки худро танҳо бо пардаи нозуки ҷисми сабабӣ пӯшонидашуда мебинанд, метавонанд коинотро ҳатто ҳамчун Офаридгор ба зуҳур оваранд. Азбаски тамоми офариниш аз сохтори хоби кайҳонӣ сохта шудааст, рӯҳе, ки дар он сабабӣ нозук пӯшида шудааст, даркҳои бузурги қудрат дорад.

«Рӯҳ, ки табиатан ноаён аст, танҳо бо вучуди бадан ё ҷисмҳои худ фарқ карда метавонад.» танҳо ҳузур аз як бадан маъно дорад ки он вучуд аст сохташуда имконпазир аз ҷониби иҷронашуда хоҳишҳо. **43-**

«То он даме, ки рӯҳи инсон дар як, ду ё се зарфи бадан ҷойгир шуда, бо ғилофи нодонӣ ва хоҳишҳо маҳкам мӯҳр зада шудааст, ӯ наметавонад бо баҳри Рӯҳ омехта шавад. Вақте ки нопокӣ...» зарфи ҷисмонӣ аз ҷониби болғаи марг нобуд мешавад, ду пӯшиши дигар - астралӣ ва сабабӣ боқӣ мемонад, то рӯҳ аз пайвастании огоҳона ба Ҳаёти Ҳамаҷозиба пешгирӣ кунад. Вақте ки беҳошиш тавассути хирад ба даст меояд, қудрати он ду зарфи боқимондари пароканда мекунад. Рӯҳи хурди инсонӣ ниҳоят озодона пайдо мешавад; он бо Амплитудай Беандоза як аст.

Ман пурсида шуд ман илоҳӣ гуру ба анбор минбаъд рӯшноӣ дар баланд ва пурасрор сабабӣ ҷаҳон.

«Ҷаҳони сабабҳо ба таври тасвирнашаванда нозук аст», - ҷавоб дод ӯ. «Барои фаҳмидани он, кас бояд...» дорои чунин қудратҳои бузурги тамаркуз бошад, ки ӯ метавонист чашмонашро пӯшад ва кайҳони астралӣ ва кайҳони физиқиро дар тамоми бузургии онҳо - пуфаки дурахшон бо сабади саҳт - ҳамчун мавҷудияти танҳо дар ақидаҳо тасаввур кунад. Агар бо ин тамаркузи фавқуттабӣ касе муваффақ шавад, ки табдил ёбанд. ҳал кардан ду коинот бо ҳама онҳо мураккабиҳо ба пок ғояҳо, ӯ мешуд баъд ба ҷаҳони сабабӣ расад ва дар марзи омезиши ақл ва материя истода бошад. Дар он ҷо ҳама чизҳои офаридашуда - ҷисмҳои саҳт, моеъ, газҳо, барқ, энергия, ҳама мавҷудот, худоён, одамон, ҳайвонот, растаниҳо, бактерияҳо - ҳамчун шаклҳои шуур дарк карда мешаванд, ҳамон тавре ки инсон метавонад чашмонашро пӯшад ва дарк кунад, ки вучуд дорад, ҳарчанд баданаш барои чашмони ҷисмонии ӯ ноаён аст ва танҳо ҳамчун як идея ҳузур дорад.

«Ҳар чизеро, ки инсон метавонад дар ҳаёл анҷом диҳад, мавҷуди сабабӣ низ метавонад дар воқеият анҷом диҳад. Бузургтарин ақли таҳайюлии инсонӣ танҳо дар зеҳн қодир аст, ки аз як нуқтаи тафаккур ба нуқтаи дигар гузарад, аз як сайёра ба сайёраи дигар ҷаҳида равад, ё беохир ба ҷоҳи абадият афтад, ё мисли мушак ба соябони галактикӣ парвоз кунад, ё мисли ҷароғи прожектор бар роҳҳои ширӣ ва фазоҳои ситорадор дурахшад. Аммо мавҷудот дар ҷаҳони сабабӣ озодии хеле бештар доранд ва метавонанд бе ягон монеаи моддӣ ё астралӣ ё маҳдудияти кармавӣ фикрҳои худро ба объективии фаврӣ нишон диҳанд.»

"Мавҷудоти сабабӣ дарк мекунанд, ки кайҳони физиқӣ асосан аз электронҳо сохта нашудааст ва нест." Космоси астралӣ, ки асосан аз лифтонҳои иборат аст - ҳарду дар асл аз зарраҳои хурдтарини тафаккури Худо офарида шудаанд, аз ҷониби *майя*, қонуни нисбият, ки барои ҷудо кардани зоҳирии Нуменон аз падидаҳои Ё даҳолат мекунад, пора-пора ва тақсим карда шудаанд.

«Рӯҳҳо дар ҷаҳони сабабӣ якдигарро ҳамчун нуқтаҳои фардии Рӯҳи шодмон мешиносанд; чизҳои фикрӣ-тафаккурии онҳо ягона ашёе ҳастанд, ки онҳоро ихота мекунанд. Мавҷудоти сабабӣ фарқияти байни бадан ва андешаҳои худро танҳо ғояҳо мебинанд. Мисли он ки инсон чашмонашро пӯшида, метавонад нури сафеди дурахшон ё тумани кабудро тасаввур кунад, мавҷудоти сабабӣ танҳо бо тафаккур қодиранд бубинанд, бишнаванд, эҳсос кунанд, бичашанд ва ламс кунанд; онҳо бо қудрати ақли кайҳонӣ ҳама чизро эҷод мекунанд ё онро пароканда мекунанд.»

«Ҳам марг ва ҳам таваллуди дубора дар ҷаҳони сабабӣ дар тафаккур аст. Мавҷудоти сабабӣ танҳо бо он зиёфат мекунанд...» ғавғои дониши абадии нав. Онҳо аз чашмаҳои сулҳ менӯшанд, дар хоки бепаyroҳаи даркҳо сайр мекунанд, дар уқёнуси беохирӣ хушбахтӣ шино мекунанд. Инак, ҷисмҳои дурахшони андешаи онҳоро мебинанд, ки аз паси триллионҳо сайёраҳои офаридаи Рӯҳ, ҳубобчаҳои тозаи коинот, ситораҳои ҳикмат, орзуҳои спектрии туманҳои тиллоӣ, дар саросари синаи кабудӣ осмонии Беохирӣ мегузаранд!

"Бисёре аз мавҷудот ҳазорҳо сол дар кайҳони сабабӣ боқӣ мемонанд. Сипас, бо экстазҳои амиқтар, рӯҳи озодшуда худро аз ҷисми хурди сабабӣ дур мекунад ва ба фазои сабабӣ меафтад. Ҳама гирдоби ҷудогонаи ақидаҳо, мавҷҳои хоси қудрат, муҳаббат, ирода, шодӣ, сулҳ, интуиция, оромӣ, худдорӣ ва тамаркуз ба Баҳри ҳамеша шодмонии хушбахтӣ об мешаванд. Дигар рӯҳ набояд шодмонии худро ҳамчун мавҷи инфиродии шуур эҳсос кунад, балки дар Уқёнуси Ягона Космик бо ҳама мавҷҳои он - ханда, ҳаяҷон, ларзиши абадӣ муттаҳид мешавад."

«Вақте ки рӯҳ аз банди се ҷисм берун мешавад, он аз қонуни нисбият абадан раҳо мешавад ва ба Ҳастии абадӣ табдил меёбад.» **43-10** Ба парвонаи Ҳузури Ҳамаҷой нигоҳ кунед, ки болҳояш бо ситорагон, моҳҳо ва офтобҳо кандакорӣ шудаанд! Рӯҳе, ки ба Рӯҳ табдил ёфтааст, дар минтақаи нури берӯй, торикии беторик, андешаи беандеша танҳо мемонад ва аз шодмонии худ дар орзуи Худо дар бораи офариниши кайҳонӣ маст аст.

"А" озод чон!" Ман ихроҷшуда дар ҳайрат

«Вақте ки рӯҳ ниҳоят аз се кӯзаи васвасаҳои ҷисмонӣ берун меояд», - идома дод Устод, - «он бо Беохирӣ як мешавад, бе ягон талафоти фардӣ. Масеҳ ин озодии ниҳойро ҳатто пеш аз таваллуд шуданаш ҳамчун Исо ба даст оварда буд. Дар се марҳилаи гузаштаи худ, ки дар ҳаёти заминӣ ӯ ҳамчун се рӯзи таҷрибаи марг ва эҳёи ӯ рамзӣ шудааст, ӯ қудрати пурра дар Рӯхро ба даст оварда буд.

"Одами нотагон бояд таҷассумҳои бешумори заминӣ, астралӣ ва сабабӣ гузарад, то аз се ҷисми худ берун ояд. Устоде, ки ба ин озодии ниҳой ноил мешавад, метавонад барои баргардонидани дигар одамон ба сӯи Худо ҳамчун пайғамбар ба замин баргардад, ё мисли ман, ӯ метавонад дар кайҳони астралӣ зиндагӣ кунад. Дар он ҷо наҷотдиҳандае баъзе аз бори кармаи сокинонро ба дӯш мегирад **43-11** ва бо ин роҳ ба онҳо кӯмак мекунад, ки давраи реинкарнатсияи худро дар кайҳони астралӣ қатъ кунанд ва ба таври доимӣ ба соҳаҳои сабабӣ раванд. Ё рӯҳи озодшуда метавонад ба ҷаҳони сабабӣ ворид шавад, то ба мавҷудоти худ кӯмак кунад, ки мӯҳлати худро дар бадани сабабӣ кӯтоҳ кунанд ва ба ин васила ба Озодии мутлақ ноил шаванд."

«Эй Худои эҳёшуда, ман мехоҳам дар бораи кармае, ки рӯҳҳоро маҷбур мекунад, ки ба се ҷаҳон баргарданд, маълумоти бештар гирам.» Ман метавонистам абадан ба Устоди ҳамадонам гӯш диҳам, фикр кардам. Ҳеҷ гоҳ дар ҳаёти заминӣ ӯ ман ин қадар хиради ӯро аз худ накарда будам. Акнун бори аввал ман дарки равшан ва қатъиро дар бораи фазоҳои пурасрор дар тахтаи шашкаи ҳаёт ва марг мегирифтам.

«Карма ё хоҳишҳои ҷисмонии инсон бояд пеш аз имконпазир шудани будубоши доимии ӯ дар ҷаҳони астралӣ пурра анҷом дода шаванд», - бо овози ҳаяҷоновараш устоди ман шарҳ дод. «Ду намуди мавҷудот зиндагӣ мекунанд.

дар астралӣ курачаҳо. Онҳое Ташкили Тандурустии Ҷаҳон ҳанӯз доштан заминӣ карма ба партофтан аз ва Ташкили Тандурустии Ҷаҳон Аз ин рӯ, онҳое, ки бояд барои пардохти қарзҳои кармавии худ дар ҷисми вазнини ҷисмонӣ дубора зиндагӣ кунанд, метавонанд пас аз марги ҷисмонӣ ҳамчун меҳмонони муваққати ҷаҳони астралӣ ба ҷои сокинони доимӣ тасниф карда шаванд.

"Мавҷудоте, ки кармаи заминии наҷотёфта надоранд, пас аз марги астралӣ иҷозат дода намешаванд, ки ба фазои баланди сабабии ғояҳои кайҳонӣ раванд, балки бояд танҳо аз ҷаҳони ҷисмонӣ ва астралӣ ба он ҷо ва аз он ҷо баргарданд, ки пай дар пай аз ҷисми ҷисмонии худ, ки аз шонздаҳ унсури умумӣ иборат аст, ва аз ҷисми астралии худ, ки аз нуздаҳ унсури нозук иборат аст, огоҳ бошанд. Аммо, пас аз ҳар як талафи ҷисми ҷисмонии худ, як чизи нотаваон."

аз замин будан қисми зиёди вақт дар хоби марг боқӣ мемонад ва қариб ки аз кураи зебои астралӣ огоҳ нест. Пас аз оромии астралӣ, чунин шахс барои дарсҳои минбаъда ба сатҳи моддӣ бармегардад ва тадриҷан тавассути сафарҳои тақрорӣ худро ба он одат мекунад. ҷаҳонҳои бофтаи нозуки астралӣ.

«Аз тарафи дигар, сокинони муқаррарӣ ё деринаи олами астралӣ онҳое ҳастанд, ки аз ҳама орзуҳои моддӣ абадан озод шудаанд ва дигар ба ларзишҳои дағалонаи замин баргаштан лозим нест.» Чунин мавҷудот танҳо кармаи астралӣ ва сабабӣ доранд. Ҳангоми марги астралӣ ин мавҷудот ба ҷаҳони беохир нозуктар ва нозуки сабабӣ. Ин мавҷудоти пешрафта шакли тафаккури ҷисми сабабӣ-ро дар охири давраи муайян, ки аз ҷониби қонуни кайҳонӣ муайян карда мешавад, аз даст дода, сипас ба Ҳираниялока ё сайёраи баланди астралии монанд бармегарданд ва дар ҷисми нави астралӣ дубора таваллуд мешаванд, то кармаи астралии бефоидаи худро коркард кунанд.

«Писарам, акнун ту метавонӣ пурратар дарк кунӣ, ки ман бо фармони илоҳӣ эҳё шудаам», - идома дод Шри Юктесвар, - «ҳамчун наҷотдиҳандаи рӯҳҳои аз ҷиҳати астралӣ таҷассумёфта, ки аз соҳаи сабабӣ бармегарданд, баҳусус, на он мавҷудоти астралӣ, ки аз замин боло мераванд. Онҳое, ки аз замин ҳастанд, агар то ҳол боқимондаҳои кармаи моддиро нигоҳ доранд, ба сайёраҳои хеле баланди астралӣ ба монанди Ҳираниялока боло намеравад.

"Ҳамон тавре ки аксари одамон дар рӯи замин тавассути мулоҳиза ёд нагирифтаанд - бинишро барои қадр кардани он ба даст овардаанд" бартарӣ шодӣ ва бартариҳо аз астралӣ ҳаёт ва ҳамин тавр, баъд аз марг, хоҳиш ба бозгашт ба Лаззатҳои маҳдуд ва нокомил дар замин, чунон бисёре аз мавҷудоти астралӣ, ҳангоми парокандагии муқаррарии баданҳои астралии худ, ҳолати пешрафтаи шодмонии рӯҳониро дар ҷаҳони сабабӣ тасаввур карда наметавонанд ва бо андешаҳои хушбахтии астралии ноҳамвор ва пурғавго, орзуи бозгашт ба бихишти астралиро доранд. Чунин мавҷудот бояд пеш аз он ки ба он ноил шаванд, кармаи вазнини астралиро бозпас гиранд. Марги астралӣ будубоши доимӣ дар ҷаҳони тафаккури сабабӣ, ки аз Офаридгор хеле нозук ҷудо шудааст.

"Танҳо вақте ки мавҷудот дигар хоҳиши таҷриба дар кайҳони астралии чашмрас надошта бошад ва васвасаи бозгашт ба он ҷоро надошта бошад, ӯ дар ҷаҳони сабабӣ мемонад. Бо анҷом додани кори наҷоти ҳама кармаи сабабӣ ё тухми хоҳишҳои гузашта, рӯҳи маҳдуд охирин аз се қулфи нодонӣ берун мекунад ва аз кӯзаи ниҳони бадани сабабӣ берун омада, бо Абадӣ пайваست мешавад."

"Ҳоло кардан ту фаҳмидед?" Устод табассум кард ҳамин тавр ба таври ҷодугарӣ!

"Бале, тавассути шумо файз. Ман ҳастам бесадо бо шодӣ ва миннатдорӣ баён кард."

Ман ҳеҷ гоҳ аз суруд ё ҳикоя чунин дониши илҳомбахш нагирифта будам. Гарчанде ки навиштаҳои ҳиндӣ ба ҷаҳони сабабӣ ва астралӣ ва ба се ҷисми инсон ишора мекунанд, ин саҳифаҳо дар муқоиса бо самимияти гарми Устоди эҳёшудаи ман ҷӣ қадар дур ва бемаънӣ ҳастанд! Зеро дар ҳақиқат ӯ ягон «кишвари кашфнашудае» вуҷуд надошт, ки аз он сайёҳе барнагардад!

«Вуруди байниҳамдигарии се ҷисми инсон бо роҳҳои гуногун тавассути табиати сегонаи ӯ ифода меёбад». ман бузург гуру рафт дар. "Дар бедор давлат дар замин як инсон будан аст бошуурона бештар ё камтар аз се воситаи нақлиёти ӯ. Вақте ки ӯ бо эҳсосот ба чашидан, бӯй кардан, ламс кардан, гӯш кардан майл дорад,

ё бо дидан, ӯ асосан тавассути бадани ҷисмонии худ кор мекунад. Тасаввур кардан ё бо хоҳиши худ, ӯ асосан тавассути бадани астралии худ кор мекунад. Воситаи сабабии ӯ вақте ифода меёбад, ки инсон фикр мекунад ё дар дохили худшиносӣ ё мулоҳиза ғарқ мешавад; андешаҳои кайҳонии нобиға ба марде меоянд, ки мунтазам бо бадани сабабии ӯ тамос мегирад. Аз ин ҷиҳат, як шахсро метавон ба таври васеъ ҳамчун "марди моддӣ", "марди энергетикӣ" ё "марди зеҳнӣ" тасниф кард.

"Мард дар як рӯз тақрибан шонздаҳ соат худро бо воситаи ҷисмонии худ муаррифӣ мекунад. Сипас хоб меравад; агар хоб бинад, дар бадани астралии худ мемонад ва бе ягон заҳмат ҳар гуна ашёро эҷод мекунад, чунон ки мавҷудоти астралӣ. Агар хоби инсон амиқ ва бе хоб бошад, дар тӯли чанд соат ӯ метавонад шуур ё эҳсоси ман-хуши худро ба бадани сабабӣ интиқол диҳад; чунин хоб эҳёкунанда аст. Хоббин бо астралии худ тамос мегирад, на бо бадани сабабӣ; хоби ӯ пурра тароватбахш нест."

Ман дошт буд бо меҳру муҳаббат мушоҳида Шри Юктесвар дар ҳоле ки ӯ дод ӯ аҷоиб баёнот

«Устои фаришта», гуфтам ман, «бадани ту айнан ҳамон тавре менамояд, ки ман охирин бор дар ашраи Пури аз болои он гиря карда будам».

"Бале, ҷисми нави ман нусхаи комили ҷисми кӯҳна аст. Ман ин шаклро ҳар вақт, бо хоҳиши худ, моддӣ ё ғайримоддӣ мегардонам, хеле бештар аз он ки дар рӯи замин будам. Бо ғайримоддӣ шудани зуд, ман ҳоло фавран тавассути экспресси нур аз сайёра ба сайёра ё дар ҳақиқат, аз астралӣ ба сабаби ё ба кайҳони физикӣ сафар мекунам." Устои илоҳии ман табассум кард. "Ҳарчанд шумо ин рӯзҳо ин қадар зуд ҳаракат мекунед, ман дар ёфтани шумо дар Бомбей мушкиле надоштам!"

"О Устод, Ман буд ғамгин ҳамин тавр амиқ дар бораи шумо марг!"

«Оҳ, ман дар кучо мурдам? Оё ягон зиддияте нест?» Чашмони Шри Юктесвар аз муҳаббат ва шӯҳӣ медурахшиданд.

«Ту дар рӯи замин танҳо хоб медидӣ; дар он замин ту бадани хоби маро дидӣ», - идома дод ӯ. «Баъдтар ту он тасвири хобро гӯр кардӣ. Акнун ҷисми нозуки ҷисмонии ман — ки ту онро мебинӣ ва ҳатто ҳоло онро хеле наздик ба оғӯш мегири! — дар сайёраи дигари нозуки хоби Худо эҳё шудааст. Рӯзе ки Бадани нозуки хоб ва сайёраи нозуки хоб аз байн мераванд; онҳо низ абадӣ нестанд. Ҳама ҳубобчаҳои хоб бояд дар ниҳоят бо ламси охирини бедорӣ таркиш кунанд. Писарам Йогананда, байни хобҳо ва воқеият фарқ гузор!

Ин идеяи *Ведантик* **43-12** Эҳё маро ба ҳайрат овард. Ман шарм доштам, ки вақте ҷасади бечони Устодро дар Пури дидам, ба Устод раҳм карда будам.

Ниҳоят фаҳмидам, ки устои ман ҳамеша дар Худо комилан бедор буд, ҳаёти худ ва марги худро дар рӯи замин ва эҳёи кунунии ӯро ҳамчун чизе ҷуз нисбияти ғояҳои илоҳӣ дар хоби кайҳонӣ дарк мекард.

«Акнун ман ба ту, Йогананда, ҳақиқатҳои ҳаёт, марг ва эҳёи худро гуфтам. Барои ман ғамгин нашав; балки достони эҳёи маро аз замини орзуҳои Худо ба сайёраи дигари орзуҳои Худо бо ҷонҳои либоспӯши астралӣ дар ҳама ҷо паҳн кун! Умеди нав ба дилҳои орзумандони бадбахтӣ ва маргталаби ҷаҳон ҷорӣ хоҳад шуд».

"Бале, Устод!" Чӣ хел ихтиёран мешуд Ман мубодила бо дигарон ман шодӣ дар ӯ эҳё!

«Дар рӯи замин меъёрҳои ман бениҳоят баланд ва ба табиати аксари одамон номувофиқ буданд. Бисёр вақт ман туро аз он ки бояд медоштам, бештар сарзаниш мекардам. Ту аз имтиҳони ман гузаштӣ; муҳаббати ту аз абрҳои ҳама сарзанишҳо медурахшид». Ӯ бо нармӣ илова кард: «Ман имрӯз низ омадам, то ба ту бигӯям: дигар ҳеҷ гоҳ нигоҳи саҳти сарзанишро нахоҳам дид. Ман дигар туро сарзаниш нахоҳам кард».

Чӣ қадар ман ҷазоҳои устоди бузурги худро пазмон шуда будам! Ҳар яки онҳо ғариштаи ниғаҳбон ва муҳофизаткунанда буданд.

"Азизам Устод! Сарзаниш кардан ман як миллион маротиба-кор сарзаниш кардан ман ҳоло!"

«Ман дигар туро сарзаниш намекунам». Овози илоҳии ӯ ҷиддӣ буд, аммо бо хандае пинҳон. «Ман ва ту якҷоя табассум хоҳем кард, то даме ки ду шакли мо дар орзуи Худои *майя гуногун ба назар расанд*. Ниҳоят, мо ҳамчун як тан дар Маҳбуби Космик муттаҳид мешавем; табассумҳои мо табассуми Ӯ хоҳанд буд, суруди ягонаи шодмонии мо, ки дар тӯли абадиёт ларзида, ба рӯхҳои Худочӯянда пахш мешавад!»

Шри Юктесвар ба ман дар бораи баъзе масъалаҳои, ки ман дар ин ҷо наметавонам онҳоро ошкор кунам, равшанӣ андохт. Дар тӯли ду соате, ки ӯ бо ман дар утоқи меҳмонхонаи Бомбей гузаронд, ӯ ба ҳар як саволи ман ҷавоб дод. Як қатор пешгӯиҳои ҷаҳонӣ, ки ӯ дар он рӯзи июни соли 1936 гуфта буд, аллакай амалӣ шудаанд.

«Акнун ман туро тарк мекунам, азизам!» Аз ин суҳанон ман эҳсос кардам, ки Устод дар оғӯшам об мешавад.

«Фарзанди ман», — овози ӯ баланд шуд ва ба осмони рӯҳи ман ворид шуд, — «ҳар вақте ки ту аз дари *нирбикалпа самадхӣ медарой* ва маро меҳонӣ, ман мисли имрӯз бо гӯшту хун назди ту меоям».

Бо ин ваъдаи осмонӣ Шри Юктесвар аз назарам нопадид шуд. Садои абр дар раъду барқи мусиқӣ такрор шуд: "Ҳамаро бигӯ! Ҳар касе, ки бо роҳи *нирбикалпа* дарк мекунад, ки замини шумо орзуи Худост, метавонад ба сайёраи нозуки орзуҳо офаридаи Ҳираниялока биёяд ва дар он ҷо маро дар бадане мисли бадани заминии худ эҳёшуда пайдо кунад. Йогананда, ҳамаро бигӯ!"

Ғами ҷудой рафт. Раҳм ва ғам барои марги ӯ, ки муддати тӯлонӣ оромии маро ғорат мекард, акнун бо шармандагии шадид гурехт. Саодат мисли ғаввора аз сӯроҳҳои беохири навкушодаи рӯҳ ҷорӣ мешуд. Онҳо, ки қаблан аз истифода банд буданд, акнун дар сели шадиди экстази дар поки васеъ мешуданд.

Андешаҳо ва эҳсосоти зеришуурии таҷассумҳои гузаштаи ман доғҳои кармавии худро аз байн бурданд ва бо ташрифи илоҳии Шри Юктесвар ба таври дурахшон нав шуданд.

Дар ин боби тарҷумаи ҳоли худ ман ба амри устои худ итоат кардам ва ин хабари хушро паҳн кардам, гарчанде ки ин бори дигар насли бепарворо ба ҳайрат меорад. Инсон бо ғурур хуб медонад; ноумедӣ кам бегона аст; аммо инҳо фасод ҳастанд, ки қисми тақдири воқеии инсон нестанд. Рӯзе, ки хоҳад, ӯ ба роҳи озодӣ меравад. Ё муддати тӯлонӣ ба ноумедии мушовирони "ту ҳокӣ ҳастӣ"-и худ ғӯш додааст, безътиной ба рӯҳи мағлубнашаванда.

Ман буд не танҳо як имтиёзнок ба инак Эҳёшуда Гуру.

Яке аз челаҳои Шри Юктесвар зани солхӯрдае буд, ки бо меҳрубонӣ бо номи *Ма* (Модар) маъруф буд ва хонааш дар наздикии зиёратгоҳи Пури буд. Устод аксар вақт ҳангоми сайругашти субҳгоҳӣ бо ӯ сӯҳбат мекард. Шомӣ 16 мартӣ соли 1936, Ма ба ашрам расид ва аз устодаш хоҳиш кард, ки ӯро бубинад.

«Чаро, устод як ҳафта пеш вафот кард!» Свами Себананда, ки ҳоло масъули зиёрати Пури аст, бо ғам ба ӯ нигарист.

«Ин ғайриимкон аст!» Вай каме табассум кард. «Шояд шумо танҳо кӯшиш мекунад, ки гуруро аз меҳмонони исроркор муҳофизат кунад?»

— Не, — Себананда тафсилоти дафнро нақл кард. — Биёед, — гуфт ӯ, — ман шуморо ба боғи пеши қабри Шри Юктесварҷӣ мебарам.

Модар сарашро ҷунбонд. "Барои ӯ қабр нест! Имрӯз субҳ соати даҳ ӯ аз роҳрави маъмулии худ дар назди дари ман гузашт! Ман бо ӯ дар ҳавои равшан чанд дақиқа сӯҳбат кардам.

"Биё ин шом ба ашрам, ӯ гуфт.

"Ман дар ин ҷо ҳастам! Бар сари ин сари хокистарранги пир баракатҳо бод! Гуруҳи бемарг меҳост ман фаҳмам, ки ӯ имрӯз субҳ бо кадом ҷисми фавқуттабӣ маро зиёрат кардааст!"

Дар ҳайрон Себананда зону задан пеш аз вай.

"Модар," ӯ гуфт, "ҷӣ як вазн аз ғам ту лифт аз ман дил! Ӯ аст эҳё шуд!"

.....
43-1 : Дар *сабиқалпа самадҳӣ* диндор дорад рӯҳан пешрафт ба як давлат аз дарунӣ илоҳӣ иттифоқ, аммо наметавонад нигоҳ доштани ӯ кайҳонӣ шуур ба истисноӣ дар ғайриҳаракат ҳолати транс. Аз ҷониби пайваста мулоҳиза, ӯ мерасад бартарӣ давлат аз *Нирбиқалпа Самадҳӣ*, ки дар он ӯ озодона дар ҷаҳон ҳаракат мекунад ва вазифаҳои зоҳирии худро бе ягон талафоти дарки Худо иҷро мекунад.

43-2 : Шри Юктесвар истифодашуда калима *прана*; Ман доштан тарҷумашуда он мисли ливертронҳо. Дар Ҳинду навиштаҳои муқаддас муроҷиат кардан не танҳо ба *ану*, "атом", ва ба *Параману*, "берун аз он атом," нозуктар электронӣ энергияҳо; аммо инчунин ба *прана*, "эҷодӣ лайфтроник қувва." Атомҳо ва электронҳо ҳастанд кӯр қувваҳо; *прана* аст табиятан доно. Дар праниқӣ ливертронҳо дар нутфа ва тухмдон, масалан, рушди ҷаниро мувофиқи тарҳи кармавӣ роҳнамоӣ кунед.

43-3 Сифати *мантра*, садоҳои тухмии сурудашуда, ки аз ҷониби таппончаи зеҳнии тамаркуз бароварда мешаванд. *Пуранаҳо* (*шастраҳои қадимӣ*) ё рисолаҳо) тавсиф кардан инҳо *мантрик* ҷангҳо байни *девҳо* ва *асураҳо* (худоён ва девҳо). Як *асура* як бор кӯшиш кард бо суруди пурқувват *девро* куштан. Аммо аз сабаби талаффузи нодуруст, бомбаи зеҳнӣ ҳамчун бумеранг амал кард ва девро кушт.

43-4 : Мисолҳо аз чунин қудратҳо ҳастанд не хоҳиш ҳатто дар замин, мисли дар парванда аз Хелен Келлер ва дигар нодир мавҷудот.

43-5 : Худованд Буддо буд як бор пурсида шуд чаро як мард бояд ишқ ҳама шахсон баробар. «Зеро,» бузург муаллим ҷавоб дод, "дар хеле сершумор ва гуногунранг давомнокии умр аз ҳар як мард, ҳар дигар будан дорад дар як вақт ё дигар буд азиз ба ӯро."

43-6 : Дар ҳашт унсурӣ ҳислатҳо ки ворид шудан ба ҳама офарида шудааст ҳаёт, аз атом ба мард, ҳастанд

замин, об, оташ, ҳаво, эфир, ҳаракат, ақл ва фардият. (*Бҳагавад Гита* : VII: 4.)

43-7 : Бадан маъно дорад ҳар гуна ғанимат бахшидани рӯҳ, оё умумӣ ё нозук Дар се баданҳо ҳастанд қафасҳо барои Парранда аз Биҳишт.

43-8 : Ҳатто мисли Бобачӣ кӯмак кард Лаҳирӣ Махасая ба халос шудан ҳудаш аз як беҳушӣ хоҳиш аз баъзе гузашта ҳаёт барои як қаср, чунон ки дар боби 34 тавсиф шудааст .

43-9 : «Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар чое ки ҳасад бошад, уқобҳо дар он ҷо ҷамъ мешаванд» - *Луқо* 17:37. Ҳар чое ки ҳасад бошад рӯҳ аст пӯшида дар ҷисмонӣ бадан ё дар астралӣ бадан ё дар сабабӣ бадан, Он ҷо уқобҳо аз хоҳишхое, ки аз заъфҳои ҳиссии инсонӣ ё аз пайвандҳои астралӣ ва сабабӣ истифода мебаранд, низ ҷамъ мешаванд, то рӯҳро дар асири нигоҳ доранд.

43-10 «Касе ки ғолиб ояд, Ман дар маъбади Худои Худ сутун хоҳам гардонид, ва ӯ дигар берун нахоҳад рафт (яъне, аз нав таваллуд хоҳад шуд). не бештар). Ба ӯ ки ғолиб омадан ирода Ман грант ба нишастан бо ман дар ман тахт, ҳатто мисли Ман инчунин мағлуб шуда, ва

.ҳастам маҷмӯи поён бо ман Падар дар ӯ тахт." - *Ваҳй* 3:12, 21

43-11 Шри Юктесвар ишора мекард, ки ҳатто дар таҷассуми заминии худ гоҳ-гоҳе вазнинии беморию ба дӯш мегирифт. ба сабук кардан ӯ шогирдон карма, ҳамин тавр дар астралӣ ҷаҳон ӯ рисолат мисли як наҷотдиҳанда фаъол карда шудааст ӯ ба гирифтани дар муайян кармаи астралии сокинони Ҳираниялока ва бо ин васила таҳаввулотии онҳоро ба ҷаҳони олии сабабӣ суръат мебахшад.

43-12 : Ҳаёт ва марг мисли нисбият аз фикр танҳо *Веданта* холҳо берун ки Худо аст танҳо Воқеият; ҳама эҷод ё ҷудо вучуд аст *майя* ё иллюзия Ин фалсафа аз монизм гирифташуда он баландтарин ифода дар Шарҳҳои *Упанишод* аз Шанкара.

БОБ: 44

Бо Маҳатма Ганди Дар Варда

"Хуш омадед ба Вардха!" Маҳадев Десай, котиби Маҳатма Ганди, хонум Блетч, ҷаноби Райт ва маро бо ин суҳбатчи самимӣ ва тӯҳфаи гулчанбарҳои *хаддар* (пахтаи хонагӣ) истиқбол гирифт. Гурӯҳи хурди мо субҳи барвақти моҳи август дар истгоҳи Вардха аз асп фурумада буданд, ки аз ҷангу ғубори қатора хурсанд буданд. Бағочӣ худро ба аробаи говсупорӣ супурда, мо бо ҷаноби Десай ва ҳамроҳонаш, Бобосаҳеб Дешмух ва доктор Пингале, ба мошини кушода савор шудем. Роҳи кӯтоҳе аз роҳҳои лойолудӣ деҳот моро ба *Маганвадӣ* , ашрами авлиёи сиёсии Ҳиндустон, бурд.

Ҷаноби Десай моро фавран ба утоқи нависандагӣ бурд, ки дар он ҷо Маҳатма Ганди пойҳояшро ба ҳам гузошта, нишаста буд. Дар як даст қалам ва дар дасти дигар поре аз қоғаз, дар чеҳрааш табассуми васеъ, ғолиб ва гарму самимӣ!

"Хуш омадед!" ӯ навишташуда дар Ҳиндӣ; он буд як Душанбе, ӯ ҳафтаина рӯз аз хомӯшӣ.

Гарчанде ки ин аввалин вохӯрии мо буд, мо ба якдигар бо меҳр хандидем. Соли 1925 Маҳатма Ганди бо ташриф ба мактаби Ранчи ба ӯ эҳтиром гузошт ва дар китоби меҳмонони он эҳтироми самимии худро навишта буд.

Ин авлиёи хурди 100-фунтӣ саломатии ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ дошт. Чашмони қаҳваранги нарми ӯ аз ақл, самимият ва фарқгузорӣ медурахшиданд; ин арбоби давлатӣ бо ақл баробар шуда, дар ҳазор ҷанги ҳуқуқӣ, иҷтимоӣ ва сиёсӣ ғолиб баромад. Ҳеҷ як раҳбари дигар дар ҷаҳон ба он мавқеи устуворе дар дили мардуми худ нарасидааст, ки Ганди барои Ҳиндустон ишғол кардааст. миллионҳо бесавод. Эҳтироми стихиявии онҳо унвони машҳури ӯ - *Маҳатма*, "рӯҳи бузург" аст. **44-1** Танҳо барои онҳо, Ганди либоси худро ба камарбанди васеъ бо карикатура маҳдуд мекунад, ки рамзи ягонагии ӯ бо оммаи мазлум, ки дигар наметавонанд онро харидорӣ кунанд.

Маҳатма Ганди

Ман аз хӯроки нисфирӯзии ором бо ин авлиёи сиёсии Ҳиндустон дар зиёратгоҳи ӯ дар Вардха, августи соли 1935, лаззат мебарам.

«Сокинони ашрам пурра дар ихтиёри шумо ҳастанд; лутфан барои ҳама гуна хидмат ба онҳо муроҷиат кунед.» Маҳатма бо хушмуомилагии хос ин номаеро, ки саросемавор навишта шуда буд, ба ман дод, вақте ки ҷаноби Десай гурӯҳи моро аз утоқи навиштан ба сӯи меҳмонхона бурд.

Роҳбалади мо моро аз байни боғҳо ва майдонҳои гулдор ба бинои бомпӯши сафолӣ бо тирезаҳои панҷарадор бурд. Ҷаноби Десай гуфт, ки ҷоҳи пеши ҳавлӣ бо паҳнои бисту панҷ фут барои обёрии чорво истифода мешуд; дар наздикӣ чархи сементи чархзананда барои майда кардани биринҷ истода буд. Ҳар як хонаи хоби хурди мо танҳо дорои ҳадди ақали камназир буд - кате, ки аз ресмон сохта шудааст. Ошхонаи сафедшуда дар як гӯша кран ва дар гӯшаи дигар

оташдон барои пухтупаз дошт. Садоҳои оддии аркадӣ ба гӯши мо мерасиданд - фарёди зоғҳо ва гунҷишкҳо, ғур-ғур кардани чорво ва тақ-тақ кардани тешаҳое, ки барои шикастани сангҳо истифода мешуданд.

Мушоҳида Ҷаноб. Райт сафар рӯзнома, Ҷаноб. Десай кушода шуд як саҳифа ва навишт дар он як рӯйхат аз *Сатьяграҳа*

"Зӯроварӣ накардан; Ҳақиқат; Дуздӣ накардан; Муҷаррадӣ; Молик набудан; Меҳнати ҷисмонӣ; Назорати даҳон; Бетарсӣ; Эҳтироми баробар ба ҳама динҳо; *Свадешӣ* (истифодаи маҳсулоти хонагӣ); Озодӣ аз дастнорасӣ. Ин ёздаҳ нафар бояд ҳамчун савгандҳо бо рӯҳияи фурутанӣ риоя карда шаванд."

(Гандӣ худааш имзошуда ин саҳифа дар пайравӣ рӯз, додан сана инчунин-август 27, 1935.)

Ду соат пас аз расиданамон, ман ва ҳамроҳонамро барои хӯроки нисфирӯзӣ даъват карданд. Маҳатма аллакай дар зери аркадаи айвони ашрам, рӯ ба рӯи ҳавлӣ аз утоқи кориаш нишаста буд. Тақрибан бисту панҷ нафар *сатьяграхиҳои пойлуч* дар назди пиёла ва табақҳои биринҷӣ нишаста буданд. Суруди дуои ҷамъиятӣ; сипас хӯрок аз дегҳои калони биринҷӣ, ки *чапатис* (нони хамиртуруши гандуми пурра) бо *равғани зайтун* пошида шуда буд; *талсарӣ* (сабзавотҳои судак ва резашуда) ва мураббои лимӯ доштанд, пешкаш карда мешуд.

Маҳатма *чапати*, лаблабуи судак, каме сабзавоти хом ва афлесун меҳӯрд. Дар паҳлуи табақи ӯ як порайи калони баргҳои *ними хеле талх, тозакунандаи хуни намоён* буд. *Ӯ бо қошуқаш як қисмро ҷудо карда, рӯи табақи ман гузошт. Ман онро бо об пур кардам ва рӯзҳои кӯдакии худро ба ёд овардам, вақте ки модарам маро маҷбур карда буд, ки миқдори нохушро фуру барам. Аммо, Ганди оҳиста-оҳиста хамираи нимириро бо лаззат меҳӯрд, гӯё он шириниҳои болаззат бошад.*

Дар ин ҳодисаи ночиз ман қобилияти Маҳатмаро барои ҷудо кардани ақли худ аз эҳсосот дар вақти дилхоҳ қайд кардам. Ман аппендэктомияи машхуреро, ки чанд сол пеш барояш анҷом дода шуда буд, ба ёд овардам. Авлиё, ки аз анестезия худдорӣ мекард, дар тӯли ҷарроҳӣ бо шогирдонаш шодмон сӯҳбат мекард ва табассуми сирояткунандааш аз беҳабарии ӯ аз дард шаҳодат меод.

Нимаи дуоми рӯз имконияте барои сӯҳбат бо шогирди машхури Ганди, духтари адмиралӣ англис, хонум Мадлен Слейд, ки ҳоло бо номи Мирабай маъруф аст, фароҳам овард. ⁴⁴⁻³ Вақте ки ӯ бо забони ҳиндӣ дар бораи корҳои ҳаррӯзааш ба ман нақл мекард, чеҳраи қавӣ ва ороми ӯ аз шавқ медурахшид.

«Корҳои барқарорсозии деҳот ғайриодоваранд! Гурӯҳе аз мо ҳар саҳар соати панҷ ба деҳқонони наздик хизмат мерасонем ва ба онҳо гигиенаи оддиро меомӯзем. Мо ҳоҷатхонаҳо ва кулбаҳои хокистарранги онҳоро тоза мекунем. Сокинони деҳот бесаводанд; онҳоро танҳо бо намуна таълим додан мумкин аст!» Вай шодмон хандид.

Ман бо ҳайрат ба ин зани англиси бонангу номус нигоҳ кардам, ки фурӯтани ҳақиқии масеҳии ӯ ба ӯ имкон медиҳад, ки кори тозакуниро, ки одатан танҳо аз ҷониби "дастнорасҳо" анҷом дода мешавад, анҷом диҳад.

«Ман соли 1925 ба Ҳиндустон омадам», - гуфт вай ба ман. «Дар ин сарзамин ман эҳсос мекунам, ки «ба ватан баргаштаам». Акнун ман ҳеҷ гоҳ намеҳошам ба ҳаёти пешина ва манфиатҳои пешинаам баргардам».

Мо муддате дар бораи Амрико сӯҳбат кардем. «Ман ҳамеша хурсанд ва ҳайрон мешавам», - гуфт вай, - «аз дидани таваҷҷӯҳи амрикоӣҳои зиёде, ки ба мавзӯҳои маънавӣ аз Ҳиндустон боздид мекунанд,». **44-4**

Дастони Мирабай ба зудӣ дар *сари чарка* (чархи чархзананда), ки дар ҳама утокҳои ашрам мавҷуд буд ва дар ҳақиқат, ба шарофати Маҳатма, ки дар тамоми деҳоти Ҳиндустон мавҷуд аст, банд шуданд.

Гандӣ сабабҳои асосноки иқтисодӣ ва фарҳангӣ барои ташвиқи эҳёи хонаҳои истиқоматӣ дорад. саноат, аммо ӯ радди фанатиконаи ҳама гуна пешрафтҳои муосирро тавсия намедихад. Мошинҳо, қатораҳо, автомобилҳо, телеграф дар ҳаёти бузурги худӣ ӯ нақши муҳим бозидаанд! Панҷоҳ соли хидмати давлатӣ, дар зиндон ва берун аз он, мубориза бо тафсилоти амалӣ ва воқеиятҳои саҳти ҷаҳони сиёсӣ, танҳо тавозун, кушодафикрӣ, ақли солим ва қадрдони хандаовари ӯро аз тамошои аҷиби инсонӣ афзоиш додааст.

Сегонаи мо ҳамчун меҳмонони Бобосоҳиб Дешмуҳ аз хӯроки шомӣ соати шаш лаззат бурданд. Дуои соати 7:00 соате моро дар ашраи *Маганвадӣ* ёфт, ба боми он ҷо сӣ *сатьяграй* гурӯҳбандӣ шуда буданд дар як нимдоира дар атрофи Ганди. Ӯ буд нишастан дар як коҳ қолинча, як қадимӣ соати ҷайбӣ дар пеши ӯ овезон буд. Офтоби пажмурдашуда нури охиринаи худро ба болои нахлҳо ва дарахтони банан афканд; ғур-ғур кардани шаб ва чиркакҳо сар шуда буд. Фаза худ оромӣ буд; ман вачд доштам.

Суруди тантанавӣ таҳти роҳбарии ҷаноби Десай бо посухҳои гурӯҳ; сипас хондани *Гита*. Маҳатма ба ман ишора кард, ки дуои хотимавино бихонам. Чунин муттаҳидии илоҳии андеша ва орзуҳо! Хотираи абадӣ: мулоҳизаи боми Вардха дар зерӣ ситорагони барвақт.

Ганди соати ҳашт ба хомӯшии худ хотима бахшид. Меҳнатҳои пур аз заҳмати зиндагӣ аз ӯ талаб мекунанд, ки вақти худро дақиқ тақсим кунад.

«Хуш омадед, Свамиҷӣ!» Ин дафъа табрикоти Маҳатма тавассути коғаз набуд. Мо нав аз бом ба утоқи навиштани ӯ фурумадем, ки танҳо бо қолинҳои чоркунча (бе курсӣ), мизи пасти китобҳо муҷаҳҳаз будем. коғазҳо, ва як чанд оддӣ қаламҳо (не фаввора қаламҳо); як бе тавсиф соат қайд карда шудааст дар гӯшае. Аураи фарогири сулҳ ва садоқат. Ганди яке аз табассумҳои дилкаш, ғормонанд ва қариб бедандонашро ба ӯ мебахшид.

«Солҳо пеш,» шарҳ дод ӯ, «ман ҷашни ҳафтаинаи рӯзи хомӯширо ҳамчун воситаи ба даст овардани вақт барои нигоҳубини мукотибаи худ оғоз кардам. Аммо ҳоло он бисту чор соат ба як ниёзи ҳаётан муҳими рӯхонӣ табдил ёфтааст. Фармони даврии хомӯшӣ шиканча нест, балки неъмат аст».

Ман бо тамоми вучуд розӣ шудам. **44-5** Маҳатма аз ман дар бораи Амрико ва Аврупо пурсид; мо вазъияти Ҳиндустон ва ҷаҳонро муҳокима кардем.

«Маҳадев», - гуфт Ганди, вақте ки ҷаноби Десай ба ҳуҷра ворид шуд, - «лутфан, дар толори шаҳр чораҳо андешед, то Свамиҷӣ фардо шаб дар бораи йога суханронӣ кунад».

ахимса чизе намедонанд, **44-6.** "Свамиҷӣ!" гуфт ӯ бо хандидан.

Субҳи рӯзи дигар гурӯҳи хурди мо барвақт бо шӯрбои болаззати гандумӣ бо патока ва шир наҳорӣ хӯрд. Соати даҳу ним моро барои хӯроки нисфирӯзӣ бо Ганди ва *сатьяграхиҳо ба айвони ашрам даъват карданд* . Имрӯз дар меню биринчи қаҳваранг, интихоби нави сабзавот ва тухми кардамон мавҷуд буд.

Нисфирӯзӣ маро дар атрофи замини ашрам, ба чарогоҳи чанд гови ором, сайругашт мекардам. Ҳифзи говҳо барои Ганди як шавқу рағбат аст.

Маҳатма шарҳ додааст: «Гов барои ман маънои тамоми ҷаҳони ғайриинсониро дорад, ки ҳамдардии инсонро аз намуди худаи фаротар мебарад». «Инсон тавассути гов вазифадор аст, ки шахсияти худро дарк кунад». Ҳама чизҳои зинда. Чаро ришҳои қадим говро барои эҳтибот карданд, барои ман маълум аст. Гов дар Ҳиндустон беҳтарин муқоиса буд; вай фаровонӣ меод. Вай на танҳо шир меод, балки кишоварзиро низ имконпазир сохт. Гов шеърӣ раҳм аст; дар ҳайвони нарм раҳмро меҳонад. Вай модари дуҷони миллионҳо башар аст. Ҳифзи гов маънои ҳифзи тамоми маҳлуқоти гунги Худоро дорад. Ҷозибавӣ табақҳои поёнии офариниш боз ҳам қавитар аст, зеро он бесадо аст."

Барои ҳиндуҳои ортодокс се маросими ҳаррӯза муқаррар карда шудаанд. Яке аз онҳо *Бхута Ячна аст*, ки барои онҳо хӯрок пешниҳод карда мешавад. ҳайвон салтанат. Ин маросим рамзӣ мард амалӣ шудан аз ӯ ӯҳдадориро ба шаклҳои камтар таҳаввулфтои офариниш, ки ба таври ғайритабӣ бо шиносоии ҷисмонӣ алоқаманданд, ки инсонро низ вайрон мекунад ҳаёт, аммо аз он сифати ақли озодкунанда, ки ҳосил инсоният аст, маҳрум аст. *Бхута Ячна* ҳамин тариқ, омодагии инсонро барои кӯмак ба заифон тақвият медиҳад, зеро ӯ дар навбати худ аз ғамхориҳои бешумори мавҷудоти ноаёнӣ болотар тасаллӣ меёбад. Инсон инчунин дар банди эҳтиботи тӯҳфаҳои табиат, ки дар замин, баҳр ва осмон исрофкоранд, қарор дорад. Ҳамин тариқ, монеаи эволюсионии номувофиқӣ байни табиат, ҳайвонот, инсон ва фариштагонӣ астралӣ бо вазифаҳои муҳаббати хомӯш бартараф карда мешавад.

Ду ячнаи дигари ҳаррӯза Питри ва Нри мебошанд. Питри ячна қурбонии қурбонӣ ба аҷдодон аст. ҳамчун рамзи эътирофи қарзи инсон дар назди гузашта, ки моҳияти хиради он имрӯз башариятро равшан мекунад. *Нри Ячна* қурбонии хӯрок барои бегонагон ё камбағалон, рамзи масъулиятҳои кунунии инсон ва вазифаҳои ӯ дар назди ҳамзамонон аст.

Нимаи аввали рӯз ман бо боздид аз ашраи Ганди барои духтарони хурдсол, як хидмати ҳамсоҳии *Нри Ячнаро иҷро кардам*. Ҷаноби Райт маро дар дақиқа роҳ ҳамроҳӣ кард. Чехраҳои хурди ҷавони гулмонанд дар болои *сари рангоранги пояҳои дароз*! Дар охири сӯҳбати кӯтоҳ бо забони ҳиндӣ **44-7** ки ман дар берун мегуфтам, осмон борони ногаҳон борид. Ман ва ҷаноби Райт хандида ба мошин савор шудем ва дар миёни варақаҳои нуқрагини ронандагӣ ба *Маганвади баргаштем. Ҷӣ шиддати тропикӣ ва обҳезӣ!*

Вақте ки ман дубора ба меҳмонхона ворид шудам, ман аз содагии шадид ва нишонаҳои фидокории худ, ки дар ҳама ҷо мавҷуданд, дубора ба ҳайрат афтодам. Савганди Ганди дар бораи моликият накардан дар аввали ҳаёти оилавии ӯ пайдо шуд. Маҳатма аз амалияи васеи ҳуқуқие, ки ба ӯ даромади

солонаи беш аз 20,000 доллар меовард, даст кашида, тамоми сарвати худро ба камбағалон тақсим кард.

Шри Юктесвар истифодашуда ба сих кардан нарм шавқ дар одатан нокифоя концепсияҳо аз даст кашидан.

Устод мегуфт: «Гадо наметавонад аз сарват даст кашад». «Агар одам нолиш кунад: «Кори ман... ноком шуд; занам маро тарк кардааст; ман аз ҳама чиз даст мекашам ва ба дайр меравам', ū ба кадом қурбонии дунявӣ ишора мекунад? Ū аз сарват ва муҳаббат даст накашид; онҳо аз ū даст кашиданд!

Аз тарафи дигар, авлиёне мисли Ганди на танҳо қурбониҳои моддии моддӣ, балки даст кашидан аз ангеҳои худхоҳона ва ҳадафи шахсии душвортарро низ анҷом додаанд ва вучуди ботинии худро дар онҳо муттаҳид кардаанд.

чӯйбор аз инсоният мисли як тамоми

Ҳамсари барҷастаи Маҳатма, Кастурабой, вақте ки ӯ қисме аз сарвати худро барои истифодаи худ ва фарзандонаш чудо накард, эътироз накард. Ганди ва ҳамсараш, ки дар ҷавонӣ издивоҷ карда буданд, пас аз таваллуди якчанд писар савганди мучарради гирифтанд. **44-8** Қаҳрамони ором дар ҳолати шадид драмае, ки ҳаёти якҷояи онҳо буд, Кастурабай аз паси шавҳараш ба зиндон рафтааст ва се ҳафтаи зиндагии ӯро нақл кардааст рӯзадорӣ, ва пурра таваллудшуда вай мубодила аз ӯ беохир масъулиятҳо. Вай дорад пулакӣ Гандӣ эҳтироми зеринро баён мекунад:

Аз шумо ташаккур меғӯям, ки шарафи ҳамроҳи якумрӣ ва ёвари шумо буданро доштед. Аз шумо барои издивоҷи комилтарин дар ҷаҳон, ки бар *брахмачарья* (худдорӣ) асос ёфтааст, на бар алоқаи ҷинсӣ, ташаккур меғӯям. Аз шумо ташаккур меғӯям, ки маро дар зиндагии худ барои Ҳиндустон баробар медонистед. Аз шумо ташаккур меғӯям, ки яке аз он шавҳароне набудед, ки вақти худро ба қиморбозӣ, пойга, занон, шароб ва суруд сарф мекунанд ва аз занону фарзандонашон хаста намешаванд, чунон ки писарбача зуд аз бозичаҳои кӯдакии худ хаста мешавад. Чӣ қадар миннатдорам, ки шумо яке аз он шавҳароне набудед, ки вақти худро барои сарватманд шудан аз истисмори меҳнати дигарон сарф мекунанд.

Чӣ қадар миннатдорам, ки шумо Худо ва ватанро аз ришва болотар гузоштаед, ки шумо ҷасорати эътиқоди худ ва имони пурра ва пинҳонӣ ба Худоро доштед. Чӣ қадар миннатдорам, ки ман барои шавҳаре, ки Худо ва ватанашро аз ман болотар гузоштааст. Ман аз шумо барои таҳаммулпазирии шумо нисбат ба ман ва камбудии ҷавонии ман, вақте ки ман аз тағйироте, ки шумо дар тарзи зиндагии мо аз бисёр ба хеле кам ворид кардаед, шикоят ва исён кардам, миннатдорам.

Ман дар кӯдакӣ дар хонаи волидонат зиндагӣ мекардам; модарат зани бузург ва хуб буд; вай маро тарбия кард, ба ман таълим дод, ки чӣ тавр зани далеру шучоъ бошам ва чӣ гуна муҳаббат ва эҳтироми писараш, шавҳари ояндаамро нигоҳ дорам. Бо гузашти солҳо ва шумо маҳбубтарин раҳбари Ҳиндустон шудед, ман... ҳеҷ аз тарсҳо ки фаро гирифташуда зан Ташкили Тандурустии Ҷаҳон май будан рехтагарӣ як сӯ кай вай шавҳар дорад чунон ки дар дигар кишварҳо аксар вақт руҳ медиҳад, ба зинапои муваффақият баромадам. Ман медонистам, ки марг моро бо вучуди ин зану шавҳар пайдо хоҳад кард.

Солҳо Кастурабай вазифаҳои хазинадори маблағҳои давлатиро иҷро мекард, ки Маҳатмаи бутпараст метавонад онҳоро бо миллионҳо доллар ҷамъ оварад. Дар хонаҳои ҳиндӣ ҳикояҳои хандаовари зиёде мавҷуданд. таъсири он ки шавҳарон аз пӯшидани ҳама гуна ҷавоҳироти занонашон дар ҷаласаи Ганди нигаронанд; забони ҷодугарии Маҳатма, ки барои мазлумон илтиҷо мекунад, дастбандҳои

тиллоӣ ва гарданбандҳои алмосиро аз дасту гардани сарватмандон ба сабади
ҷамъоварии пул меандозад!

Рӯзе хазинадори давлатӣ, Кастурабай, натавонист маблағи пардохтшударо
ҳисоб кунад. Ганди ба таври лозима як аудитро нашр кард, ки дар он ӯ
бечунучаро номувофиқати чор рупияи занашро нишон дод .

Ман ин қиссаро пеш аз дарсҳои донишҷӯёни амрикоии худ борҳо нақл
мекардам. Як бегоҳ зане дар толор бо хашм оҳ кашид.

«Ё Маҳатма, хоҳ не, Маҳатма», — фарёд зад вай, — «агар ӯ шавҳари ман мебуд,
ман барои чунин таҳқири нолозими оммавӣ чашми ӯро сиёҳ мекардам!»

Баъд аз он ки дар бораи занони амрикоӣ ва ҳиндуҳо байни мо шӯҳихои хушхандоваре карданд, ман ба шарҳи муфассалтар гузаштам.

"Хонум Ганди Маҳатмаро на шавҳари худ, балки устои худ, касе медонад, ки ҳақ дорад..." «Ҳатто барои хатогиҳои ночиз ӯро ҷазо диҳанд», - қайд карда будам ман. «Чанде пас аз он ки Кастурабой дар назди мардум сарзаниш карда шуд, Ганди бо иттиҳомӣ сиёсӣ ба зиндон маҳкум шуд. Вақте ки ӯ оромона бо занаш хайрухуш мекард, занаш ба пой ӯ афтод. «Устод,» бо фурутанӣ гуфт вай, «агар ман ягон бор шуморо ранҷонда бошам, лутфан маро бубахшед». **44-9**

Соати сеи он рӯз дар Вардҳа, бо таъиноти қаблӣ, ман худро ба утоқи нависандагии авлиё бурдам, ки тавонист аз зани худ шогирди устуворе тарбия кунад - мӯъҷизаи нодир! Ганди бо табассуми фаромӯшнашавандааш ба боло нигарист.

«Маҳатмаҷӣ», гуфтам ман, дар ҳоле ки дар паҳлӯи ӯ рӯи болишти беболиш нишастам, «лутфан таърифи *аҳимсаро ба ман бигӯед*».

"The канорагирӣ аз зарар ба ҳар гуна зиндагӣ маҳлуқ дар фикр ё санад."

"Идеали зебо! Аммо ҷаҳон ҳамеша мепурсад: Оё кобра набояд барои ҳифзи кӯдак ё худ кушта шавад?"

«Ман наметавонистам кобраеро бе вайрон кардани ду савганди худ - бебоки ва накуштани худ - бидурам. Ман беҳтар мебудам, ки ботинан кӯшиш кунам, ки морро бо ларзишҳои муҳаббат ором кунам. Ман наметавонам меъёрҳои худро мувофиқи шароити худ паст кунам». Ганди бо самимияти аҷибӣ худ илова кард: «Ман бояд иқрор шавам, ки агар бо кобра рӯ ба рӯ мешудам, наметавонистам ин сӯҳбатро идома диҳам!»

Ман қайд кард дар якҷанд хеле ба наздикӣ Ғарбӣ китобҳо дар парҳез ки гузоштан дар ӯ мизи корӣ

Сатьяграха муҳим аст - мисли ҳама ҷои дигар», - гуфт ӯ бо ханда. «Азбаски ман тарафдори худдории пурраи *сатьяграхи* ҳастам, ман ҳамеша кӯшиш мекунам, ки беҳтарин парҳезро барои беникоҳӣ пайдо кунам. Пеш аз он ки инсон ғаризаи наслро идора кунад, бояд даҳонашро мағлуб кунад. Парҳезҳои нимгуруснагӣ ё нобаробар роҳи ҳал нестанд. Пас аз мағлуб кардани тамаъкорӣ *барои* хӯрок, *сатьяграҳӣ* бояд парҳези гиёҳхории оқилонро бо тамоми витаминҳо, минералҳо, калорияҳо ва ғайра риоя кунад. Бо хиради ботинӣ ва зоҳирӣ дар робита бо хӯрокхӯрӣ, моеъи ҷинсии Сатьяграҳӣ ба осонӣ ба энергияи ҳаётан муҳим барои тамоми бадан табдил меёбад.»

Ман ва Маҳатма дониши худро дар бораи ивазкунондаҳои хуби гӯшт

муқоиса кардем. «Авокадо аъло аст», - гуфтам ман. «Дар наздикии
маркази ман дар Калифорния боғҳои сершумори авокадо мавҷуданд».

Чехраи Гандӣ аз шавқ дурахшид. "Ман ҳайронам, ки оё онҳо дар Вардха
мерӯянд? Сатьяграхиҳо аз хӯроки нав лаззат мебаранд."

"Ман ҳатман чанд растании авокадоро аз Лос-Анҷелес ба Вардха мефиристам."

44-10 Ман илова кардам: «Тухм ғизои серпротеин аст; оё онҳоро бо *сатьяграхи*
кардан манъ аст ?»

— Тухмҳои бебориш нестанд. — Маҳатма бо хотир хандид. — Солҳо боз ман истифодаи онҳоро қабул намекардам; ҳатто ҳоло ҳам ман шахсан онҳоро намеҳӯрам. Яке аз келинҳоям як бор аз норасоии ғизо мемурд; духтураш исроф мекард, ки тухм истеъмол кунад. Ман розӣ намешудам ва ба ӯ маслиҳат додам, ки ба ӯ каме ивазкунандаи тухм.

"Гандҳӣ" духтур гуфт, 'беборишшуда тухм доштан не ҳаёт нутфа; не куштан аст иштирок доранд.

«Сипас ман бо хурсандӣ ба келинам иҷозат додам, ки тухм бихӯрад; вай ба зудӣ саломатиашро барқарор кард».

Шаби гузашта Ганди хоҳиши гирифтани *Крия Йога*и Лаҳири Махасаяро изҳор карда буд. Ман аз кушодадилӣ ва рӯҳияи таҳқиқоти Маҳатма мутаассир шудам. Ӯ дар ҷустуҷӯи илоҳии худ кӯдакӣ аст ва он пазириши покеро, ки Исо дар кӯдакон ситоиш карда буд, ошкор мекунад: "... Малакути осмон аз чунинҳост".

Соати дастури ваъдакардаам фаро расида буд; акнун якчанд *сатьяграхиҳо* ба утоқ ворид шуданд - ҷаноби Десай, доктор Пингале ва чанд нафари дигар, ки техникаи *крияро меҳостанд*.

Ман аввал ба синфи хурд машқҳои ҷисмонии *Йогодаро таълим додам*. Бадан ҳамчун тақсим ба бист қисм тасаввур карда мешавад; ирода энергияро ба навбат ба ҳар як қисм равона мекунад. Ба зудӣ ҳама дар пеши ман мисли муҳаррики инсонӣ меларзиданд. Мушоҳида кардани таъсири мавҷҳо ба бист узви бадани Ганди, ки ҳамеша пурра ба ҷашм мерасид, осон буд! Гарчанде ки ӯ хеле лоғар аст, аммо он қадар нохушоянд нест; пӯсти баданаш ҳамвор ва бечин аст.

Баъдтар Ман оғозёфта гурӯҳ ба озодкунанда техника аз *Крия Йога*.

Маҳатма ҳамаи динҳои ҷаҳонро бо эҳтиром омӯхтааст. Навиштаҳои Чайнӣ, Аҳди Ҷадид ва навиштаҳои сотсиологии Толстой **44-11**. се манбаи асосии эътиқоди ғайризӯровариҳои Гандӣ мебошанд. Ӯ эътиқоди худро чунин баён кардааст:

Ман ба Китоби Муқаддас, *Қуръон* ва *Зенд-Авесто* бовар дорам **44-12** то мисли *Ведаҳо* илҳами илоҳӣ дошта бошам. Ман ба ниҳоди Гуруҳо бовар дорам, аммо дар ин замон миллионҳо нафар бояд бе Гуру зиндагӣ кунанд, зеро ин нодир аст. Чиз ба ёфтани як омезиш аз комил покӣ ва комил омӯзиш. Аммо як ниёз не ноумедӣ аз донишмандони ҳақиқати дини худ, зеро асосҳои ҳиндуизм мисли ҳар як дини бузург тағйирнопазир ва ба осонӣ фаҳмидашавандаанд.

Ман бовар кардан мисли ҳар Ҳинду дар Худо ва Ӯ ягонагӣ, дар аз нав таваллуд шудан ва наҷот. Ман банка не Бештар

Эҳсоси маро нисбат ба ҳиндуизм нисбат ба зани худам нисбат ба худам тасвир кунед. Вай маро чунон ба ҳаяҷон меорад, ки ҳеҷ зани дигаре дар ҷаҳон наметавонад. На ин ки вай камбудие надорад; ман ҷуръат мекунам бигӯям, ки вай аз он чизе ки ман мебинам, бисёр чизҳои бештар дорад. Аммо эҳсоси пайванди ногустастанӣ вуҷуд дорад. Бо вуҷуди ин, ман нисбат ба ҳиндуизм бо ҳама камбудихо ва маҳдудиятҳояш эҳсос мекунам. Ҳеҷ чиз маро ба андозаи мусиқии Гита ё Рамайна аз ҷониби Тулсидас шод намекунад. Вақте ки ман фикр мекардам, ки нафаси охирини худро мегирам, *Гита* тасалли ман буд.

Ҳиндуизм дини ягона нест. Дар он ҷой барои ибодати ҳамаи пайғамбарони ҷаҳон вуҷуд дорад. **44-13** Ин дини миссионерӣ дар маънои оддии ин истилоҳ нест. Он шакле надорад.

қабилаҳои зиёдеро ба худ ҷалб карда буд, аммо ин азхудкунӣ хусусияти эволюсионӣ ва ноаён дошт. Ҳиндуизм ба ҳар як инсон мегӯяд, ки Худоро мувофиқи эътиқод ё *дхармаи худ ибодат кунад*, **44-14** ва аз ин рӯ, бо ҳамаи динҳо дар сулҳу озоиштагӣ зиндагӣ мекунад.

Ганди дар бораи Масеҳ навиштааст: «Ман мутмаинам, ки агар Ё ҳоло дар ин ҷо дар байни одамон зиндагӣ мекард, ҳаёти бисёрихоро, ки шояд ҳатто номи Ёро нашониданд, баракат меод... чунон ки навишта шудааст: «На ҳар касе ки ба Ман мегӯяд: Худовандо, Худовандо... балки касе ки иродаи Падари Маро иҷро мекунад». **44-15** Дар дарси ҳаёти худ, Исо ба башарият ҳадафи бузург ва ягонаро дод, ки ҳамаи мо бояд ба он талош кунем. Ман боварӣ дорам, ки Ё на танҳо ба масеҳият, балки ба тамоми ҷаҳон, ба ҳамаи сарзаминҳо ва наҷодҳо тааллуқ дорад."

Шоми охири худ дар Вардха ман дар ҷаласае, ки ҷаноби Десай дар толори шаҳр даъват карда буд, суҳанронӣ кардам. Толор то тирезаҳо пур буд ва тақрибан 400 нафар барои шунидани суҳанронии йога ҷамъ омада буданд. Ман аввал бо забони ҳиндӣ, сипас бо забони англисӣ суҳанронӣ кардам. Гурӯҳи хурди мо барои тамошои шаби хуши Ганди, ки дар оромӣ ва мукотиба ихота шуда буд, ба ашрам баргаштанд.

Вақте ки ман соати 5:00 саҳар аз хоб бедор шудам, шаб ҳанӯз дер монда буд. Ҳаёти деҳот аллакай ҷӯш мезад; аввал аробаи гов дар назди дарвозаҳои ашрам, сипас деҳқоне бо бори вазнинаш дар сараш ноустувор буд. Баъд аз наҳорӣ сегонаи мо барои дуои хайрхоҳӣ аз Гандӣ хоستانд. Авлиё соати чор барои дуои субҳ аз хоб бедор шуд.

"Маҳатмаҷӣ, хайр! Ман зону задан ба ламс ё пойҳо. "Ҳиндустон аст беҳатар дар шумо нигоҳдорӣ!"

Солҳо аз замони идили Вардха гузаштанд; замин, уқёнусҳо ва осмон аз ҷаҳони ҷангӣ торик шуданд. Ганди танҳо дар байни пешвоёни бузург алтернативаи амалии ғайризӯровариро ба қудрати мусаллаҳ пешниҳод кард. Барои ҳалли шикоятҳо ва бартараф кардани беадолатӣ, Маҳатма аз... воситаҳои ғайризӯроварӣ, ки борҳо самаранокии худро исбот кардаанд. Ё таълимоти худро бо ин суҳанон баён мекунад:

Ман фаҳмидам, ки ҳаёт дар миёни харобӣ боқӣ мемонад. Аз ин рӯ, бояд қонуни болотаре аз харобӣ вучуд дошта бошад. Танҳо дар доираи ин қонун ҷомеаи хуб тартибёфта фаҳмо ва зиндагӣ арзандаи зиндагӣ хоҳад буд.

Агар ин қонуни зиндагӣ бошад, мо бояд онро дар ҳаёти ҳаррӯза ба кор барем. Дар ҳар ҷое, ки ҷангҳо ҳастанд, дар ҳар ҷое, ки мо бо рақиб рӯбарӯ мешавем, бо муҳаббат ғалаба кунед. Ман фаҳмидам, ки қонуни муайяни муҳаббат... дар ҳаёти худам чунон ҷавоб дод, ки қонуни харобӣ ҳеҷ гоҳ чунин накардааст.

Дар Ҳиндустон мо намоиши чашмони амали ин қонунро дар миқёси васеътарин доштем. Ман иддао намекунам, ки зӯроварӣ ба 360,000,000 нафар дар Ҳиндустон ворид шудааст, аммо ман иддао мекунам, ки он дар муддати хеле кӯтоҳ аз ҳама гуна таълимоти дигар амиқтар ворид шудааст.

Барои ба даст овардани ҳолати равонии безӯроварӣ, як давраи хеле душвори омӯзишӣ лозим аст. Ин як зиндагии интизомӣ аст, мисли ҳаёти сарбоз. Ҳолати комил танҳо вақте ба даст меояд, ки ақл, бадан ва нутқ дар ҳамоҳангии дуруст бошанд. Агар мо қарор диҳем, ки қонуни ҳақиқат ва безӯроварию қонуни ҳаёт гардонем, ҳар як мушкилот барои ҳалли худ мувофиқ хоҳад буд.

Ҳамон тавре ки як олим бо истифода аз қонунҳои гуногуни табиат мӯъҷизаҳо эҷод мекунад, марде, ки қонунҳои ишқро бо дақиқии илмӣ татбиқ мекунад, метавонад мӯъҷизаҳои бузургтарро ба вучуд орад. Зӯроварӣ накардан ин аст. Беандоза аҷоибтар ва нозуктар аз қувваҳои табиат, ба монанди барқ. Қонуни ишқ илми хеле бузургтар аз ҳама гуна илми муосир аст.

Бо назардошти таърих, метавон мантиқан гуфт, ки мушкилоти башарият бо истифода аз қувваи бераҳмона ҳал нашудаанд. Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ як тӯби барфии даҳшатноки кармаи ҷангиро ба вучуд овард, ки ба Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ табдил ёфт. Танҳо гармии бародарӣ метавонад тӯби барфии бузурги имрӯзаи кармаи ҷангиро, ки дар акси ҳол метавонад ба Ҷанги Сеюми Ҷаҳонӣ табдил ёбад, об кунад. Ин сегонаи нопок бо анҷоми бомбаҳои атомӣ имконияти Ҷанги Ҷаҳорумро абадан аз байн мебарад. Истифодаи мантиқи ҷангал ба ҷои ақли инсонӣ дар ҳалли баҳсҳо заминро ба ҷангал бармегардонад. Агар бародарон дар зиндагӣ набошанд, пас бародарон дар марги зӯроварона.

Ҷанг ва ҷиноят ҳеҷ гоҳ ғоида намеорад. Миллиардҳо долларе, ки дар дуди ҳечу пуч ба замин рехтанд, барои сохтани ҷаҳони нав, қариб аз беморӣ ва комилан аз ғайр кофӣ мебуданд. На замини тарс, бесарусомонӣ, гуруснагӣ, вабо ва рақси даҳшатнок, балки замини васеи сулҳ, шукуфӣ ва густариши дониш.

Овози ғайризӯроваронаи Гандӣ ба вичдони олии инсон муроҷиат мекунад. Бигзор миллатҳо дигар на бо марг, балки бо ҳаёт; на бо харобкорӣ, балки бо сохтмон; на бо Нобудкунанда, балки бо Офаридгор иттифоқ кунанд.

Маҳабҳарата гуфта шудааст: «Инсон бояд бахшад, дар ҳар гуна озор». «Гуфта шудааст, ки идомаи намудҳо аз сабаби бахшанда будани инсон аст. Бахшиш муқаддасӣ аст; бо бахшиш коинот муттаҳид мешавад. Бахшиш қудрати тавоноён аст; бахшиш фидокорӣ аст; бахшиш оромии ақл аст. Бахшиш ва нармӣ хислатҳои худхоҳонанд.

Онҳо намоёндагӣ кардан абадӣ фазилат."

Зӯроварӣ накардан натиҷаи табиӣ қонуни бахшиш ва муҳаббат аст. Ганди эълон мекунад: «Агар дар муборизаи одилона талафоти ҷонӣ зарур шавад, бояд мисли Исо омода бошад, ки хуни худро, на дигаронро, резад. Дар ниҳоят, хуни рехташуда дар ҷаҳон камтар хоҳад шуд».

сатьяграхиёни ҳиндӣ навишта хоҳанд шуд, ки бо нафрат бо муҳаббат, бо зӯроварӣ бо безӯрӣ муқовимат карданд ва ба ҷои интиқом, ба худ иҷозат доданд, ки бераҳмона кушта шаванд. дар муайян таърихӣ мавридҳо буд ки мусаллаҳ муҳолифон партофт поён онҳо силоҳҳо ва гурехт, шарманда, ларзидан ба онҳо умқи аз ҷониби манзара аз мардон Ташкили Тандурустии Ҷаҳон арзишманд ҳаёт аз дигар болотар аз худашон.

Ганди мегӯяд: «Агар лозим бошад, ман муддати тӯлонӣ интизор мешавам, ба ҷои он ки озодии кишварамро бо роҳҳои хунин ҷустуҷӯ кунам». Маҳатма ҳеҷ гоҳ огоҳии бузургро фаромӯш намекунад: «Ҳамаи онҳое, ки шамшер мегиранд, бо шамшер нобуд мешаванд». **44-16** Гандӣ навиштааст:

Ман худро миллатгаро меномам, аммо миллатгароии ман ба мисли коинот васеъ аст. Он ҳама чизро дар бар мегирад. миллатҳо аз замин. **44-17** Ман миллатгароӣ дар бар мегирад неқӯаҳволи аз тамоми ҷаҳон. Ман кардан

намехоҳам, ки Ҳиндустони ман бар хокистари дигар миллатҳо бархезад. Ман намехоҳам, ки Ҳиндустон як инсонро истисмор кунад. Ман мехоҳам, ки Ҳиндустон қавӣ бошад, то бо қудрати худ ба дигар миллатҳо низ сироят кунад. Имрӯз бо як миллати Аврупо чунин нест; онҳо ба дигарон қувват намедиханд.

Президент Вилсон чордах нуктаи зебои худро зикр кард, аммо гуфт: "Агар ин кӯшиши мо барои расидан ба сулҳ ноком шавад, мо бояд ба силоҳҳои худ така кунем." Ман мехоҳам ин мавқеъро баръакс кунам ва мегӯям: "Силоҳи мо аллакай ноком шудаанд. Биёед ҳоло дар ҷустуҷӯи чизи нав бошем; биёед қувваи муҳаббат ва Худоро, ки ҳақиқат аст, санҷем." Вақте ки мо инро ба даст меорем, мо чизи дигареро намехоҳем.

сатьяграхиёни ҳақиқӣ (онҳое, ки ёздаҳ савганди саҳти зикршударо дар қисми аввали ин боб гирифтаанд) аз ҷониби Маҳатма, ки дар навбати худ ин паёмро паҳн мекунанд; бо сабр омӯзонидани мардуми ҳинду барои фаҳмидани маънавӣ ва дар ниҳоят моддӣ. манфиатҳои зӯроварӣ накардан; бо мусаллаҳ кардани мардуми худ бо силоҳҳои ғайризӯроварӣ - ҳамкорӣ накардан бо беадолатӣ, омодагӣ барои таҳаммул кардани таҳқирҳо, зиндон, ҳуди марг ба ҷои муроҷиат ба силоҳ; бо ҷалби ҳамдардӣ дар ҷаҳон тавассути мисолҳои бешумори шаҳидони қаҳрамонона дар байни *сатьяграхиҳо*, Ганди хусусияти амалии зӯроварӣ накардан ва қудрати тантанавии онро барои ҳалли баҳсҳо бе ҷанг ба таври возеҳ тасвир кардааст.

Ганди аллакай тавассути воситаҳои ғайризӯроварӣ барои замини худ шумораи бештари имтиёзҳои сиёсиро ба даст овардааст, ки ҳеҷ яке аз роҳбарони ягон кишвар ба ҷуз аз тирҳо ба даст наоварда буд. Усулҳои ғайризӯроварӣ барои решакан кардани ҳама гуна хатогиҳо ва бадӣҳо на танҳо дар... арсаи сиёсӣ, аммо дар соҳаи нозук ва мураккаби ислоҳоти иҷтимоии Ҳиндустон. Ганди ва пайравонаш бисёр низоъҳои деринаро байни ҳиндуҳо ва мусулмонон бартараф карданд; садҳо ҳазор мусалмон ба Маҳатма ҳамчун пешвои худ менигаранд. Дастнорасҳо дар ӯро қаҳрамони бебоқ ва пирӯзманди худ номид. Ганди навишта буд: «Агар барои ман эҳёи дубора дар пеш бошад, ман». орзу ба будан таваллудшуда як пария дар миёна аз париеҳо, зеро бо ин васила Ман мешуд будан қодир ба ба онҳо хидматрасонии самараноктар расонанд."

Маҳатма дар ҳақиқат як "рӯҳи бузург" аст, аммо миллионҳо бесавод буданд, ки ин унвонро дода тавонистанд. Ин пайғамбари меҳрубон дар замини худ эҳтиром карда мешавад. Деҳқони оддӣ тавонист ба мушкилоти баланди Ганди муқобилат кунад. Маҳатма самимона ба ашрофони фитрии инсон бовар дорад. Нокомиҳои ногузир ӯро ҳеҷ гоҳ ноумед накардаанд. "Ҳатто агар рақиб ӯро бозӣ кунад ҳам." ӯ менависад, ки бист маротиба дурӯғ гуфтааст, « *сатьяграҳӣ* омода аст, ки бисту якум маротиба ба ӯ эътимод кунад, зеро эътимоди пинҳонӣ ба табиати инсон моҳияти эътиқод аст». **44-18**

«Маҳатмаҷӣ, ту марди истисноӣ ҳастӣ. Ту набояд интизор шавӣ, ки ҷаҳон мисли ту рафтор кунад». Як мунаққид боре ин мушоҳидаро карда буд.

Ганди ҷавоб дод: «Аҷиб аст, ки чӣ тавр мо худро фиреб медиҳем, фикр мекунем, ки баданро метавон беҳтар кард, аммо ба вучуд овардани қувваҳои пинҳонии рӯҳ ғайриимкон аст». «Ман кӯшиш мекунам нишон диҳам, ки агар ман ягонтои ин қувваҳоро дошта бошам, ман мисли ҳар яки мо одами заиф ҳастам ва ҳеҷ гоҳ дар худ чизи ғайриоддӣ надоштам ва ҳоло ҳам надорам. Ман як шахси оддӣ ҳастам, ки метавонад мисли ҳар як одами дигар хато кунад. Аммо, ман медонам, ки фурӯтанӣ кофӣ дорам, ки хатогиҳои худро эътироф кунам ва қадамҳои худро баргардонам. Ман медонам, ки ба Худо ва некии Ё имони мустаҳкам дорам ва...»

эҳтиросҳои бепоен ба ҳақиқат ва муҳаббат. Аммо оё ин он чизе нест, ки ҳар як шахс дар худ пинҳон дорад? Агар мо хоҳем, ки пешрафт кунем, мо набояд таърихро такрор кунем, балки таърихи нав созем. Мо бояд ба мероси гузаштагонамон илова кунем. Агар мо тавонем дар ҷаҳони аҷиб кашфиёт ва ихтирооти нав кунем, бояд муфлисшавии худро дар соҳаи маънавӣ эълон кунем? Оё имконнопазир аст, ки истисноҳоро зиёд кунем, то онҳоро қоида гардонем? Оё бояд ҳамеша аввал инсон ваҳшӣ бошад ва агар умуман инсон баъд бошад?"

44-19

Амрикоӣҳо метавонанд бо ифтихор таҷрибаи муваффақонаи ғайризӯровари Уилям Пеннро дар таъсиси мустамликаи асри 17 дар Пенсилвания ба ёд оранд. Дар он ҷо «қалъаҳо, сарбозон, милиса ва ҳатто силоҳ» набуданд. Дар миёни ҷангҳои ваҳшиёнаи марзӣ ва кушторҳое, ки байни муҳочирони нав ва ҳиндуҳои сурх идома доштанд, танҳо квакерҳои Пенсилвания бетараф монданд. «Дигарон кушта шуданд; дигарон кушта шуданд; аммо онҳо дар амон буданд. Ҳеҷ як зани квакерӣ мавриди ҳамла қарор нагирифт; на... "Кӯдаки квакер кушта шуд, на марди квакер азоб дода шуд." Вақте ки квакерҳо ниҳоят маҷбур шуданд, ки аз ҳукумати иёлот даст кашанд, "ҷанг сар зад ва баъзе аз сокинони Пенсилвания кушта шуданд. Аммо танҳо се квакер кушта шуданд, ки се нафарашон то ҳол аз дини худ дур шуда буданд ва силоҳи дифоӣ мебуданд."

Франклин Д. Рузвелт қайд кардааст: «Табдил додани зӯр дар Ҷанги Бузурги Ватанӣ (I) оромиро ба вучуд наовард». «Ғалаба ва шикаст яксон бефоида буданд. Ин дарсоро ҷаҳон бояд меомӯхт».

«Ҳар қадар силоҳҳои зӯроварӣ зиёд шаванд, ҳамон қадар бадбахтӣ барои башарият бештар мешавад», - таълим меод Лао-тсзи. «Пирӯзии зӯроварӣ бо ҷашни мотам анҷом меёбад».

Ганди изҳор дошт: «Ман барои сулҳи ҷаҳонӣ чизе ҷуз сулҳи ҷаҳонӣ мубориза намебарам. Агар ҳаракати Ҳиндустон дар асоси *Сатъяграҳаи ғайризӯроварӣ ба муваффақият ноил гардад*, он ба ватандӯстӣ ва агар ман инро бо тамоми фурутанӣ гӯям, ба худӣ ҳаёт маънои нав хоҳад дод».

Пеш аз он ки Ғарб барномаи Гандиро ҳамчун барномаи орзуманди ғайриамалӣ рад кунад, бигзор аввал дар бораи таърифи *Сатъяграҳа* аз ҷониби устоди Ҷалил андеша кунад:

«Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накунед. **44-20** балки ҳар кӣ ба рухсораи ростӣ ту торсаки занад, тарафи дигари рухсораро низ ба сӯи ӯ гардон».

Даврони Ганди бо дақиқии зебои вақти кайҳонӣ ба асри аллакай харобшуда ва харобшуда аз ду ҷанги ҷаҳонӣ тӯл кашид. Дар девори гранитии ҳаёти ӯ як хати

илоҳӣ пайдо мешавад: ҳушдоре аз рехтани минбаъдаи хун дар байни бародарон.

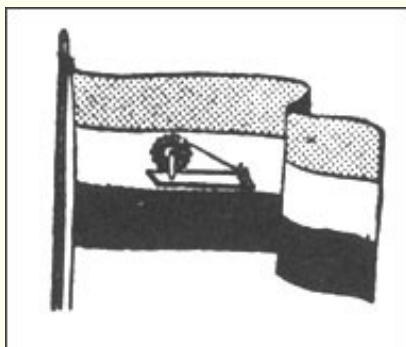
МАХАТМА Гандӣ Дастнависи ДАР Ҳиндӣ

इस संस्था की मैं समझता हूँ उन्नति ला देगा इस संस्था
का मेरे मन पर अच्छा पड़ा है. चारों ओर प्रवृत्ति में मैं आता हूँ।
मैं और अन्धकारों का शासन खत्म कर दूँ।
मोहनदासजी

Маҳатма Ганди ба мактаби миёнаи ман бо тамрини йога дар Ранчи ташриф овард. Ӯ бо лутфу марҳамат сатрҳои дар боло зикршударо дар китоби меҳмонони Ранчи навишт. Тарҷума чунин аст: "Ин муассиса ба зеҳни ман таъсири амиқ гузошт. Ман умедворам, ки ин мактаб истифодаи амалии минбаъдаи чархи чархзаниро ташвиқ хоҳад кард."

МОҲАНДАС Гандӣ (Имзо)

сентябр 17, Соли 1925

Парчами миллии Ҳиндустон соли 1921 аз ҷониби Ганди тарҳрезӣ шуда буд. Рахҳо ранги заъфарон, сафед ва сабз доранд; *чарка* (чархи чархзананда) дар марказ кабуди тира аст. Ӯ навиштааст: « *Чарка* рамзи энергия аст, ва хотиррасон мекунад мо ки дар давоми гузашта даврон аз шукуфӣ дар Ҳиндустон таърих, даст чархзанӣ ва дигар хунарҳои хонагӣ барҷаста буданд».

44-1 : Ӯ оила ном аст Моҳандас Карамчанд Ганди. Ӯ ҳаргиз ишора мекунад ба хушас мисли "Маҳатма."

44-2 : Дар ҳақиқӣ тарҷума аз санскритӣ аст "дорандагӣ ба ҳақиқат." *Сатьяграҳа* аст машҳур зӯроварӣ накардан ҳаракат НН - Нурнишон аз ҷониби Ганди.

44-3 : Бардурӯғ ва вой! бадҳоҷона гузоришҳо буданд ба наздикӣ паҳншуда ки Хонум Слейд дорад буридашуда ҳама вай дастаҳо бо Ганди ва аз савгандҳои худ даст кашид. Хонум Слейд, ки бист сол шогирди *Сатьяграҳаи* Маҳатма буд , ба *Созмони Милали Муттаҳид* изҳороти имзошуда содир кард. *Матбуот* , санадор Дек. 29, соли 1945, дар ки вай шарҳ дода шудааст ки як силсила аз беасос овозаҳо бархост баъд аз вай дошт бо баракати Ганди ба як макони хурде дар шимолу шарқи Ҳиндустон дар наздикии Ҳимолой рафт, то дар он ҷо маъбади шукуфони худро бунёд кунад. *Кисан Ашрам* (марказ барои тиббӣ ва кишоварзӣ кӯмак ба деҳқон деҳқонон). Маҳатма Ганди нақшаҳо ба дар соли 1946 аз ашрами нав боздид кунед.

44-4 : Хонум Слейд хотиррасон карда шуд ман аз дигар фарқкунанда Фарбӣ зан, Хонум Маргарет Вудроу Вилсон, калонӣ духтари Амрико бузург президент. Ман вохӯрд вай дар Нав Йорк; вай буд шадидан манфиатдор дар Ҳиндустон. Баъдтар вай рафт ба Пондичерри, ки дар он ҷо панҷ соли охири умри худро бо хушнудӣ дар роҳи интизом таҳти пои Шри Ауробиндо Ғош гузаронд.

Ин шалфей ҳаргиз сухан меғӯяд; ӯ хомӯшона салом медиҳад ӯ шогирдон дар се солони мавридҳо танҳо

44-5 : Барои солҳо дар Амрико Ман дошт буд мушоҳида давраҳо аз хомӯшӣ, ба тарс аз зангзанандагон ва котибон.

44-6 : Бехатарӣ; зӯроварӣ накардан; асос санг аз Ганди эътиқод. Ё буд таваллудшуда ба як оила аз қатъӣ Чейнс, ки *аҳимсаро* ҳамчун фазилати асли эҳтиром мекунанд. Ҷайнизм, як фирқаи ҳиндуизм, дар асри VI пеш аз милод аз ҷониби Маҳавира, як

!муосир аз Буддо. Маҳавира маъно "олиҷаноб қаҳрамон"; май ӯ нигоҳ поён асрҳо дар ӯ қаҳрамонона писар Ганди

44-7 : Ҳиндӣ аст забон фаронса барои тамоми аз Ҳиндустон. Як Ҳинду- Ориёӣ забон асосёфта асосан дар санскритӣ решаҳо, Ҳиндӣ забони асосии шимоли Ҳиндустон аст. Лаҳҷаи асосии забони ҳиндӣ ғарбӣ ҳиндустонӣ буда, ҳам бо алифбои *деванагари* (санскрит) ва ҳам бо алифбои арабӣ навишта мешавад. Забони зерлаҳҷаи он, урду, аз ҷониби мусулмонон ҳарф зада мешавад.

44-8 : Ганди дорад тавсифшуда ӯ ҳаёт бо як харобиовар самимият дар *Дар Ҳикоя Аз Ман Таҷрибаҳо Бо Ҳақиқат* (Аҳмадобод: Наваҷивон Матбуот, 1927- 29, 2 ҷилди.) Ин тарҷумаи ҳол дорад буд ҷамъбастшуда дар *Маҳатма Ганди, Ҷ Худ Ҳикоя* , таҳрири CF Andrews, бо муқаддимаи Ҷон Ҳейнс Холмс (Ню Йорк: Macmillan Co., 1930).

Бисёриҳо тарҷумаи ҳолҳо пур бо машҳур номҳо ва рангоранг чорабиниҳо ҳастанд қариб комилан хомӯш дар ҳар гуна фаза аз таҳлили дохилӣ ё рушд. Як лаънатҳо поён ҳар як аз инҳо китобҳо бо як муайян норозигӣ, мисли гарчанде гуфтанд: "Ин ҷо аст марде, ки бисёр шахсони машҳурро мешинохт, аммо худро ҳеҷ гоҳ наметинохт." Ин воқуниш бо тарҷумаи ҳоли Ганди ғайриимкон аст; ӯ камбудиҳо ва найрангҳои худро бо садоқати ғайришахсӣ .ба ҳақиқате, ки дар солномаи ҳар замон камёб аст, фош мекунад

44-9 Кастурабай Ганди 22 феввали соли 1944 дар зиндон дар Пуна вафот кард. Гандии одатан беэҳсос хомӯшона гирия мекард. Ба зудӣ баъд аз вай муҳлисон дошт пешниҳодшуда як Ёдгорӣ Фонд дар вай шараф, 125 лақҳо аз рупия (қариб чор миллион доллар) рехта шуд дар аз ҳама аз болои Ҳиндустон. Ганди дорад тартиб додашуда ки фонд будан истифодашуда барои деҳа некӯаҳволӣ кор дар байни занон ва кӯдакон. Ӯ фаъолиятҳои худро дар ҳафтаномаи англисии худ *бо номи "Ҳариҷон" гузориш медиҳад* .

44-10 : Ман фиристода шудааст як фиристодан ба Варда, ба зудӣ баъд аз ман бозгашт ба Амрико. Дар растаниҳо, вой! мурдааст дар роҳ, нотагон то ки ба душвориҳои интиқоли тӯлонии уқёнус тоб оварад.

44-11 : Торо, Раскин, ва Маззини ҳастанд се дигар Ғарбӣ нависандагон ки сотсиологӣ манзараҳо Ганди дорад бодикқат омӯхтанд .

44-12 : Дар муқаддас муқаддасоти муқаддас додашуда ба Форс дар бораи 1000 пеш аз милод аз ҷониби Зардушт.

44-13 : Дар беназир хусусият аз Ҳиндуизм дар байни ҷаҳон динҳо аст ки он бармеояд не аз як якка бузург асосгузор аммо аз бешахсӣ Ведикӣ навиштаҳои муқаддас. Ҳиндуизм ҳамин тавр медиҳад доираи васеъ барои ибодаткунанда муттаҳидшавӣ ба он қат кардан аз пайғамбарон аз ҳама асрҳо ва ҳама заминҳо. Дар Ведикӣ навиштаҳои муқаддас танзим кардан не танҳо ибодатӣ амалияҳо аммо ҳама муҳим иҷтимоӣ Гумрук, дар талаш барои мутобик қардани ҳар як амали инсон бо қонуни илоҳӣ.

44-14 Калимаи мукаммали санскритӣ барои қонун; риояи қонун ё адолати табиӣ; вазифа ҳамчун ҷузъиёти дар шароит дар ки як мард ёфтаҳо худаш дар ҳар гуна додашуда вақт. Дар навиштаҳои муқаддас муайян кардан *дхарма* мисли "он табиӣ қонунҳои умумиҷаҳонӣ, ки риояи онҳо ба инсон имкон медиҳад, ки худро аз пастӣ ва ранҷу азоб наҷот диҳад."

44-15 : *Матто* 7:21.

44-16 : *Матто* 26:52.

44-17 : "Бигзор не як мард шӯҳрат дар ин, ки ӯ ишқ ӯ кишвар; Бигзор ӯ ба ҷои ин шӯҳрат дар ин, ки ӯ ишқ ӯ меҳрубон." - *Мақоли форсӣ* .

44-18 «Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Чанд маротиба бародарам нисбат ба ман гуноҳ кунад ва ман ўро то ҳафт маротиба афв кунам?» Исо мегӯяд ба ўро, Ман гуфтан не ба ту, То Ҳафт маротиба: аммо, То ҳафтод маротиба ҳафт." - *Матто* 18:21-22 .

44-19 Ҷаноби Роҷер В. Бабсон боре аз Чарлз П. Штайнметс, муҳандиси бузурги барқ, пурсид: "Қадам самти тадқиқот дар панҷоҳ соли оянда бузургтарин рушдро мушоҳида хоҳад кард?" "Ман фикр мекунам, ки бузургтарин кашфиёт дар баробари... рӯҳонӣ хатҳо," Штайнметз ҷавоб дод. "Ин ҷо аст як қувва ки таърих ба таври возеҳ таълим медиҳад дорад буд бузургтарин қудрат дар рушди мардон. Бо вучуди ин, мо танҳо бо он бозӣ мекардем ва ҳеҷ гоҳ онро қиддан наомӯхтаем, зеро мо ҷисмониро дорем. нерӯҳо. Рӯзе одамон ирода омӯхтан ки мавод ҷизҳо кардан не овардан хушбахтӣ ва ҳастанд аз хурд истифода дар сохтан мардон ва занони эҷодкор ва тавоно. Он гоҳ олимони ҷаҳон озмоишгоҳҳои худро ба омӯзиши Худо ва дуо ва қувваҳои рӯҳонӣ, ки ҳанӯз базӯр харошида шудаанд, месупоранд. Вақте ки ин рӯз фаро мерасад, ҷаҳон дар як насл пешрафти

бештареро нисбат ба чор насли гузашта хоҳад дид.

44-20 : Ки аст, муқобилат кардан не бадӣ бо бадӣ (*Матто 5:38-39*)

БОБ: 45

Дар Бенгалӣ "Шодӣ фаро гирифта шудааст" Модар

«Чаноб, лутфан Ҳиндустонро бе дидани Нирмала Девӣ тарк накунед. Муқаддасии ӯ беандоза аст; ӯро дар тамоми ҷаҳон ҳамчун Ананда Мойӣ Ма (Модари шодмон) мешиносанд.» Ҷияни ман, Амиё Босе, бо диққат ба ман нигарист.

«Албатта! Ман хеле меҳоҳам ин зани муқаддасро бубинам.» Ман илова кардам: «Ман дар бораи ҳолати пешрафтаи дарки Худои ӯро хондам. Солҳо пеш дар *«Шарқ-Ғарб»* мақолаи хурде дар бораи ӯ нашр шуда буд.»

— Ман бо ӯ вохӯрдм, — идома дод Амиё. — Вай ба наздикӣ аз шаҳраки хурди ман Ҷамшедпур дидан кард. Бо илтимоси шогирд, Ананда Мойӣ Ма ба хонаи марди дар ҳоли марг буд. Вай дар паҳлӯи бистари ӯ истода буд; вақте ки дасташ ба пешони ӯ расид, садои маргаш қатъ шуд. Беморӣ фавран нопадид шуд; бо ҳайрати шодмонии мард, ӯ сихат шуд.

Чанд рӯз пас шунидам, ки Модари хушбахт дар хонаи як шогирд дар қисмати Бхованипури Калкутта зиндагӣ мекунад. Ман ва ҷаноби Райт фавран аз хонаи падарам дар Калкутта баромадем. Вақте ки Форд ба хонаи Бхованипур наздик шуд, ман ва ҳамроҳам як манзараи ғайриоддии кӯчаро мушоҳида кардем.

Ананда Мойи Ма дар мошини кушода истода, ба издиҳоми тақрибан сад шогирд дуо мегуфт. Аён аст, ки вай дар арафаи рафтан буд. Ҷаноби Райт Фордро каме дуртар таваққуф кард ва маро пиёда ба сӯи ҷамъомади ором ҳамроҳӣ кард. Зани муқаддас ба самти мо нигоҳ кард; аз мошинаш фаромада, ба сӯи мо рафт.

«Падар, омадед!» Бо ин суҳанони пурҷӯшу хурӯш, вай дасташро ба гарданам ва сарашро ба китфам гузошт. Ҷаноби Райт, ки ман ба ӯ гуфта будам, ки ин авлиёро намениносам,... аз ин намоиши ғайриоддии истиқболи бениҳоят лаззат мебурданд. Чашмони сад нафар низ бо ҳайрат ба тасвири меҳрубонона дӯхта шуда буданд.

Ман фавран дидам, ки ин авлиё дар ҳолати баланди *самадхӣ қарор дорад*. Вай аз либоси зоҳирии худ ҳамчун як зан комилан беҳабар буд ва худро ҳамчун рӯҳи

тағйирнопазир медонист; аз он сатҳ вай бо шодмонӣ ба як фарди дигари Худо
салом медод. Вай маро аз дасташ гирифта, ба мошинаш бурд.

"Ананда Мойӣ Модар, Ман ҳастам таъхир шумо сафар!" Ман эътироз баён кард.

«Падар, ман бори аввал дар ин ҳаётам бо шумо вомехӯрам, пас аз асрҳо!» гуфт вай. «Илтимос, ҳоло наравед .»

Мо якҷоя дар курсиҳои қафои мошин нишастем. Модари хушбахт ба зудӣ ба ҳолати шодмонии беҳаракат ворид шуд. Чашмони зебои ӯ ба осмон нигаристанд ва нимкушода, хомӯш шуд ва ба Элизиуми наздику дур нигоҳ кард. Шогирдон бо нармаӣ суруд мехонданд: "Ғалаба ба Модари Илоҳӣ!"

Ман дар Ҳиндустон мардони зиёдеро бо Худошиносӣ ёфта будам, аммо қаблан ҳеҷ гоҳ бо чунин зани муқаддаси баландпоя вохӯрда набудам. Чехраи латифи ӯ аз шодмонии беандозае, ки ба ӯ номи Модари хушбахтро дода буд, дурахшон буд. Мӯйҳои сиёҳи дароз дар паси сари кушодааш озодона мехобиданд. Нуқтаи сурхи хамираи чӯби сандал дар пешониаш рамзи чашми рӯҳоние буд, ки ҳамеша дар дохили ӯ кушода аст. Чехраи хурд, дастони хурд, пойҳои хурд - баръакси бузургии маънавии ӯ!

Ман гузоштан баъзе саволҳо ба як дар наздикӣ зан хела дар ҳоле ки Ананда Мойӣ Ма боқӣ монд мафтуншуда

«Модари хушбахт дар Ҳиндустон сафарҳои зиёд мекунад; дар бисёр қисматҳо ӯ садҳо шогирд дорад», - гуфт чела ба ман. «Кӯшишҳои далеронаи ӯ боиси бисёр ислоҳоти иҷтимоии матлуб гардидаанд.

Гарчанде ки ин авлиё браҳман аст, вай ягон фарқияти кастаро эътироф намекунад. **45-1** Гурӯҳе аз мо ҳамеша бо ӯ сафар мекунем ва аз роҳату роҳати ӯ нигоҳубин мекунем. Мо бояд ўро модарӣ кунем; вай ба баданаш аҳамият намедихад. Агар касе ба ӯ хӯрок намедод, вай намехӯрд ва ягон савол намедод. Ҳатто вақте ки хӯрок дар пеши вай гузошта мешуд, вай ба онҳо даст намерасонад. Барои пешгирӣ аз нопадид шудани ӯ аз ин ҷаҳон, мо шогирдон ўро бо дастони худ ғизо медиҳем. Рӯзҳои якҷоя вай аксар вақт дар трансҳои илоҳӣ мемонад, қариб нафас намекашад ва чашмонаш кушода мешаванд. Яке аз шогирдони асосии ӯ шавҳараш аст. Солҳои зиёд пеш, дере нагузашта пас аз издивоҷашон, ӯ қасами хомӯшӣ кард.

Чела ба марди китфҳои васеъ ва чехраи зебо бо мӯйҳои дароз ва риши сафед ишора кард. Ў дар миёни ҷамъомадагон оҳиста истода буд ва дастонашро бо эҳтироми шогирдӣ ба ҳам мебаст .

Ананда Мойӣ Ма, ки аз ғўтавар шудан дар Беохирӣ тароват гирифта буд, акнун шуури худро ба ҷаҳони моддӣ равона мекард.

— Падар, лутфан ба ман бигӯ, ки дар кучо зиндагӣ мекунӣ. —

Овози вай равшан ва хушомадгӯ буд. — Ҳоло, дар Калкутта ё

Ранчи; аммо ба зудӣ ман ба Амрико бармегардам. — Амрико?

"Бале. Як зани муқаддаси ҳиндӣ аз ҷониби ҷӯяндағони рӯҳонӣ самимона қадр карда мешавад. Меҳоҳед равед?"

"Агар Падар банка гирифтан ман, Ман ирода равед."

Ин ҷавоб боиси вай дар наздики шогирдон ба оғоз дар бонги хатар

«Бист ё зиёда аз мо ҳамеша бо Модари хушбахт сафар мекунем», - бо қатъият гуфт яке аз онҳо ба ман. «Мо бе ӯ зиндагӣ карда наметавонистем. Ҳар чое ки вай меравад, мо бояд равем».

Ман бо нохоҳам аз нақша даст кашидам, зеро хусусияти ғайриамалии васеъшавии стихиявӣ доштам!

«Лутфан, ҳадди ақал бо шогирдонат ба Ранчи биёед», — гуфтам ман ҳангоми хайрухуш бо авлиё. «Ҳамчун як фарзанди илоҳӣ, ту худат аз хурдсолони мактаби ман лаззат мебарӣ».

"Ҳар вақте ки Падар мегирад ман, Ман ирода бо хушнудӣ равед."

Пас аз муддате, Ранчи *Видялая* барои боздиди ваъдашудаи авлиё дар маросими бошукӯҳ буд. Чавонон бесаброна интизори ҳар рӯзи ид буданд - бе дарсҳо, соатҳои мусиқӣ ва зиёфат барои авҷи он!

«Ғалаба! Ананда Мойӣ Ма, ки чай!» Ин суруди такрорӣ аз даҳҳо гулӯи хурди пурғавғо гурӯҳи авлиёро ҳангоми ворид шудан ба дарвозаи мактаб истиқбол гирифт. Борони гулҳои кабуд, садои табассум, навохтани шаҳвонии садафҳои конҷ ва зарбаи барабани *мриданга* ! Модари хушбахт бо табассум дар заминҳои офтобии *Видялая сайр мекард* ва ҳамеша бихишти сайёро дар худ дошт.

«Ин ҷо зебост», — бо меҳрубонӣ гуфт Ананда Мойӣ Ма, вақте ки ман ӯро ба бинои асосӣ бурдам. Ӯ бо табассуми кӯдакона дар паҳлӯям нишаст. Ӯ, ки дӯстони азизтарин буд, эҳсоси дурӣ мебахшид, аммо дар атрофи ӯ ҳамеша як аураи дурӣ ҳукмфармо буд — танҳои парадокси Ҳузури Ҳамаҷо.

"Лутфан нақл кардан ман чизе аз шумо ҳаёт."

«Падар ҳама чизро медонад; чаро онро такрор кунед?» Вай аён аст, ки таърихи воқеи як таҷассуми кӯтоҳ нодида гирифта шудааст.

Ман хандид, нармаӣ такроршаванда ман савол.

— Падар, чизе кам аст, ки бигӯям. — Ӯ дастони зебояшро бо ишораи таҳқиромез дароз кард. — Шуури ман ҳеҷ гоҳ худро бо ин ҷисми муваққатӣ алоқаманд накардааст. Пеш аз он ки ман ба ин замин оям, Падар, «ман ҳамон будам». Дар хурдӣ, «ман ҳамон будам». Ман ба занӣ расидам, аммо ҳоло ҳам «ман ҳамон будам». Вақте ки оилае, ки ман дар он таваллуд шудам, барои издивоҷ кардани ин ҷисм чора андешид, «ман ҳамон будам». Ва вақте ки шавҳарам, ки масти эҳсос буд, назди ман омад ва суханони меҳрубононаро пичиррос зад ва ба баданам сабукӣ ламс кард, зарбаи сахте кашид, гӯё барқ зада бошад, зеро ҳатто дар он вақт ҳам «ман ҳамон будам».

"Ман шавҳар зону задан пеш аз ман, печондашуда ӯ дастҳо, ва илтимос кардашуда ман бахшиш.

«Модар, — гуфт ӯ, — зеро ман маъбади ҷисмонии туро бо ламс кардани он бо фикри шаҳват ҳаром кардам — беҳабар аз он ки дар он на занам, балки Модари Илоҳӣ зиндагӣ мекунад — ман ин савганди ҷиддиро қабул мекунам: ман шогирди ту хоҳам буд, пайрави муҷарради ту, ҳамеша мисли хизматгор дар хомӯшӣ ба ту ғамхорӣ хоҳам кард ва то даме ки зиндаам, бо касе гап нахоҳам зад. Бигзор ман бо ин роҳ гуноҳи содиркардаамро кафорат кунам.

бар зидди ту, ман гуру.

"Ҳатто вақте ки ман ин пешниҳоди шавҳарамро оҳиста қабул кардам, "ман ҳам ҳамин хел будам". Ва, падар, дар ҳоло дар пеши шумо, "Ман ҳамонам." Баъд аз ин, ҳарчанд рақси офариниш дар толори абадиёт дар атрофи ман тағйир меёбад, "Ман ҳамон хоҳам буд."

Ананда Мойӣ Ма ба ҳолати амиқ дар мулоҳиза фурӯ рафт. Қисми ӯ мисли хайкал буд; вай ба салтанати ҳамешагии худ фирор карда буд. Ҳавзҳои торики чашмонаш беҷон ва шишагин ба назар мерасиданд. Ин ифода аксар вақт вақте пайдо мешавад, ки авлиёҳо шуури худро аз бадани ҷисмонӣ хориҷ мекунанд, ки он вақт... қариб ки аз як пораи гили беҷон зиёдтар набуд. Мо як соат дар ҳолати вачдӣ якҷоя нишастем. Вай бо хандаи шодмон ба ин дунё баргашт.

акс мегирад ».

«Албатта, падар. Иродаи ту иродаи ман аст.» Чашмони пурчалолӣ ӯ дурахши илоҳии тағйирнопазиро ҳангоми аксбардории зиёд нигоҳ медоштанд.

ширинихоро намедонист !

Вақте ки шом фаро расид, авлиё бо гурӯҳаш дар миёни борони гулбаргҳои садбарг рафт ва дастонашро барои дуои хайр ба писарбачаҳо боло бардошт. Чехраҳои онҳо аз меҳру муҳаббате, ки вай бе ягон заҳмат бедор карда буд, медурахшиданд.

«Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва бо тамоми ақли худ ва бо тамоми қуввати худ дӯст дор», — эълон кардааст Масех, — «ин аҳкоми аввалин аст». **45-2**

Ананда Мойӣ Ма бо як сӯ гузоштани ҳар гуна пайванди пастсифат, садоқати комили худро ба Худованд пешниҳод мекунад. На бо тафовутҳои аҷиби олимон, балки бо мантиқи боэътимоди имон, ин авлиёи кӯдакмонанд ягона мушкили ҳаёти инсонро - барқарор кардани ягонагӣ бо Худоро ҳал кардааст. Инсон ин соддагии қатъиро, ки ҳоло бо миллион масъала печида аст, фаромӯш кардааст. Миллатҳо аз муҳаббати тавҳидӣ ба Худо даст кашида, беимонии худро бо эҳтироми дақиқ дар назди зиёратгоҳҳои зоҳирии хайрхоҳӣ пинҳон мекунанд. Инҳо башардӯстона имову ишораҳо ҳастанд бофазилат, зеро барои як лаҳза онҳо дигаргун кардан мард тавачҷӯҳо аз худ дур мекунад, аммо онҳо ўро аз ягона масъулияти зиндагӣ, ки Исо онро ҳамчун амри аввал номидааст, озод намекунанд. Вазифаи рӯҳбаландкунандаи дӯст доштани Худо бо нафаси аввалини инсон, ки аз ҷониби ягона Некӯкори ӯ ба таври ройгон дода шудааст, ба дӯш гирифта мешавад.

Як мавриди дигар, пас аз сафараш ба Ранчи, ман имконият доштам, ки Ананда
Мойи Маро бубинам. Вай чанд моҳ пас дар платформаи истгоҳи Серампор дар
байни шогирдонаш истода, интизори қатора буд.

— Падар, ман ба Ҳимолой меравам, — гуфт вай ба ман. — Шогирдони
саховатманд барои ман дар Деҳра Дун зиёратгоҳ сохтаанд.

Ҳангоми савор шудан ба қатора, ман ҳайрон шудам, ки хоҳ дар байни издиҳом бошад, хоҳ дар қатора, хоҳ дар зиёфат ё дар хомӯшӣ, чашмонаш ҳеҷ гоҳ аз Худо дур намешаванд. Дар дохили худам то ҳол овози ўро мешунавам, ки акси ширинии беандоза аст:

"Ана, ҳоло ва ҳамеша як бо Абодӣ, Ман ҳастам ҳамеша ҳамон."

45-1 Ман чанд далели дигари ҳаёти Ананда Мойи Маро пайдо кардам, ки дар *Шарқ-Ғарб чоп шудаанд*. Ин авлиё соли 1893 дар Дакка дар маркази ... таваллуд шудааст. Бенгал. бесавод, вай дорад ҳанӯз ҳайрон зиёиён аз ҷониби вай хирад. Вай оятҳо дар санскритӣ доштан пуршуда олимони бо ҳайрат. Вай бо ҳузури худ ба мотамзадагон тасалли бахшидааст ва ба беморон шифои мўъҷизавӣ додааст.

45-2 : *Марк* 12:30.

БОБ: 46

Дар Зан Йоги Ташкили Тандурустии Ҷаҳон Ҷаргиз Хўрокҳо

«Ҷаноб, мо имрӯз субҳ ба куҷо меравем?» Ҷаноби Райт Фордро меронд; ў чашмонашро аз роҳ ба қадри кофӣ дур кард, то ба ман бо чашмони саволӣ нигарист. Рӯз аз рӯз ў кам медонист, ки баъдан кадом қисмати Банголоро кашф хоҳад кард.

— Худо хоҳад, — бо садоқат ҷавоб додам ман, — мо дар роҳ ҳастем, то мўъҷизаи ҳаштуми ҷаҳонро бубинем — зани муқаддасе, ки парҳезаш аз ҳавои тунук иборат аст!

«Такрори мўъҷизаҳо - пас аз Тереза Нейман.» Аммо ҷаноби Райт бо шавқ ҳамоно хандид; ў ҳатто суръати мошинро тезонд. Барои рўзномаи сафараш ғурури ғайриоддӣтар буд! На сайёҳи оддӣ, балки!

Мақтаби Ранчи нав аз мо қафо монда буд; мо пеш аз тулӯи офтоб баланд шуда будем. Ғайр аз котиба ва худам, се дӯсти банголиӣ дар ин зиёфат буданд. Мо дар ҳавои рӯҳбахш, шароби табиӣ субҳ нӯшидем. Ронандаи мо мошинро бо эҳтиёт дар байни деҳқонони пешин ва аробаҳои дучарха, ки говҳои китфдор ва қадбаланд оҳиста-оҳиста мекашиданд ва майл доштанд, ки бо сигнали даҳлаткунанда дар роҳ баҳс кунанд, роҳнамоӣ мекард.

"Ҷаноб, мо мешуд мисли ба доништан Бештар аз рӯзадорӣ муқаддас."

"Вай ном аст Гири Бала," Ман огоҳ ман ҳамроҳон. "Ман аввал шунда шуд дар
бораи вай солҳо пеш аз як

Ҷаноби олим, Стити Лал Нунди. Ў аксар вақт ба хонаи бародарам Бишну дар роҳи Гурпар меомад.

«Ман Гири Баларо хуб мешиносам», — ба ман гуфт Стити Бабу. «Вай як техникаи муайяни йогаро истифода мебарад, ки ба ӯ имкон медиҳад, ки бе хӯрок зиндагӣ кунад. Ман ҳамсоия наздики ӯ дар Навабганҷ дар наздикии Ичапур будам. **46-1** Ман қарор додам, ки ӯро бодикқат назорат кунам; ҳеҷ гоҳ далеле пайдо накардам, ки вай хӯрок ё нӯшокӣ истеъмол мекард. Ниҳоят таваҷҷӯҳи ман он қадар баланд шуд, ки ба Маҳараҷаи Бурдван **46-2 наздик шудам.** ва аз ӯ хоҳиш кард, ки тафтишот гузаронад. Ў аз ин қисса ба ҳайрат омада, ӯро ба қасри худ даъват кард. Ў ба озмоиш розӣ шуд ва ду моҳ дар қисмати хурди хонаи ӯ маҳбус зиндагӣ кард. Баъдтар вай барои бозиди бист рӯз ба қаср баргашт; ва сипас барои озмоиши сеюм ба муддати понздаҳ рӯз. Худи Маҳараҷа ба ман гуфт, ки ин се санҷиши саҳт ӯро бешубҳа ба ҳолати беҳӯроқӣ бовар кунонданд.

«Ин достони Стити Бабу беш аз бисту панҷ сол дар зеҳнам боқӣ мондааст», - хулоса кардам ман. «Баъзан дар Амрико ман фикр мекардам, ки оё дарёи вақт *йогиниро фуру намебарад* **46-3.** пеш аз он ки ман бо ӯ вохӯрам. Акнун вай бояд хеле пир шуда бошад. Ман ҳатто намедонам, ки вай дар кучо зиндагӣ мекунад ё не. Аммо пас аз чанд соат мо ба Пурулия мерасем; бародараш дар он ҷо хона дорад.

Аз ҷониби даҳу ним мо хурд гурӯҳ буд сӯҳбат бо бародар, Ламбадар Дей, як ҳимоягар аз Пурулия.

— Бале, хоҳарам зинда аст. Баъзан ӯ дар ин ҷо бо ман мемонад, аммо айнаи замон дар хонаи оилавии мо дар Биур аст. — Ламбадар Бабу бо шубҳа ба Форд нигарист. — Ман фикр намекунам, Свамиҷӣ, ягон мошин то Биур ба дохили мошин ворид шуда бошад. Шояд беҳтар бошад, ки ҳамаи шумо ба зарбаи қадимии аробаи гов таслим шавед!

Ҳамчун як овоз мо зиёфат ваъда дода шудааст вафодорӣ ба Гурур аз Детройт.

«Форд аз Амрико меояд», — гуфтам ман ба адвокат. — Маҳрум кардани он аз имконияти шинос шудан бо қалби Бенгал шармандагӣ хоҳад буд!

"Мэй Ганеш **46-4** «Бо ту рав!» — гуфт Ламбадар Бабу хандида. Ў боадабона илова кард: «Агар ту ягон вақт ба он ҷо бирасӣ, ман боварӣ дорам, ки Гири Бала аз дидани ту хурсанд мешавад. Вай ба ҳафтадсолагӣ наздик шуда истодааст, аммо саломатии хуб дорад».

«Лутфан, ба ман бигӯед, ҷаноб, оё қомилан дуруст аст, ки вай ҳеҷ чиз намеҳӯрад?» Ман рост ба чашмони ӯ, он тирезаҳои равшани ақл, нигаристам.

GIRI БАЛА

Ин зани йоги бузург аз соли 1880 инҷониб хӯрок ва нӯшокӣ истеъмол накардааст. Ман бо ӯ аксбардорӣ шудаам, соли 1936, дар хонааш дар деҳаи дурдасти Бенгалии Биур. Ҳолати хӯрокхӯрии ӯро Маҳараҷаи Бурдван бодикқат тафтиш кардааст. Вай як усули муайяни йогаро барои пур кардани баданаш бо энергияи кайҳонӣ аз эфир, офтоб ва ҳаво истифода мебарад.

— Дуруст аст. — Нигоҳи ӯ кушода ва бошарафона буд. — Дар тӯли беш аз панҷ даҳсола ман ҳеҷ гоҳ надидаам, ки вай як порча хӯрок хӯрад. Агар дунё ногаҳон ба охир расад, ман аз дидани хӯрокхӯрии хоҳарам бештар ҳайрон шуда наметавонам!

Мо хандид якҷоя аз болои эҳтимолнопазирӣ аз инҳо ду кайҳонӣ чорабиниҳо.

«Гири Бала ҳеҷ гоҳ барои машқҳои йогааш танҳои дастнорасро наҷустааст», - идома дод Ламбадар Бабу. «Вай тамоми умрашро дар ихотаи оила ва дӯстонаш гузаронидааст. Акнун ҳамаи онҳо ба ҳолати аҷиби ӯ одат кардаанд. Ҳеҷ яке аз онҳо ҳайрон намешавад, агар Гири Бала ногаҳон қарор кунад, ки чизе бихӯрад! Хоҳар табиатан ба нафақа баромадааст, чунон ки ба як бевазани ҳинду муносиб аст, аммо доираи хурди мо дар Пурулия ва Биур ҳама медонанд, ки ӯ воқеан як зани «истисноӣ» аст.»

Самимияти бародар зоҳир буд. Гурӯҳи хурди мо аз ӯ самимона ташаккур гуфтанд ва ба самти Биур равона шуданд. Мо дар як мағозаи кӯчагӣ барои карри ва *лучи тавакқуф кардем* ва як тӯда харгӯшҳоро ҷалб кардем, ки ҷамъ омада буданд, то ҷаноби Райтро, ки бо ангуштонаш бо тарзи оддии ҳиндӯӣ хӯрок мехӯрд, тамошо кунанд. **46-5** Иштиҳои серғизо моро водор карданд, ки

худо дар муқобили нисфирӯзие, ки дар айнаи замон номаълум буд, хеле заҳматгалаб буд, тақвият диҳем.

Роҳи мо акнун аз байни киштзорҳои биринҷии дар офтоб пухташуда ба самти шарқ ба қисмати Бурдвани Бангола мерафт. Дар роҳҳое, ки бо растаниҳои зич иҳота шуда буданд; сурудҳои майнаҳо *ва булбулҳои* гулӯи раҳдор аз дарахтон бо шоҳаҳои бузурги чатрмонанд меомаданд. Аробаи гов гоҳ-гоҳе, *рини, рини, манчу, манчу* чиррос задан аз он меҳвар ва пойафзоли оҳанин чӯбӣ чархҳо муқобил тез

дар ақл бо *ларзиш, шӯхӣ* аз автомат шина аз болои ашрофӣ асфалт аз шаҳрҳо.

«Дик, бас кун!» Дархости ногаҳонии ман боиси эътирози шадиди Форд шуд. «Ин дарахти мангои аз ҳад зиёд пурборшуда даъватномаро баланд мекунад!»

Панҷ нафарамон мисли кӯдакон ба замини пур аз манго давидем; дарахт меваҳои пухта расидаашро бо саховатмандӣ рехта буд.

«Мангои зиёд барои он таваллуд мешавад, ки ноаён хобад ва ширинии худро дар замини санглох исроф кунад», — гуфтам ман.

«Дар Амрико чунин чизе нест, Свамиҷӣ?» хандид Сайлеш Мазумдар, яке аз донишҷӯёни банголии ман.

— Не, — иқрор шудам ман, ки пур аз шарбати манго ва қаноатмандӣ будам. — Чӣ қадар ман ин меваро дар Ғарб пазмон шудам! Биҳишти ҳиндуҳо бе манго тасаввурнопазир аст!

Ман интиҳобшуда боло як санг ва поён фароварда як мағрур зебой пинҳон дар баландтарин узв

— Дик, — пурсидам ман дар байни газидани амброзия, ки аз офтоби тропикӣ гарм буд, — оё ҳамаи камераҳо дар мошин ҳастанд?

"Бале, ҷаноб; дар Бағоч купе."

«Агар Гири Бала авлиёи ҳақиқӣ буданаашро исбот кунад, ман меҳоҳам дар Ғарб дар бораи ӯ нависам. Як *йогинии ҳинду* бо чунин қудратҳои илҳомбахш набояд мисли аксари ин мангоҳо номаълум зиндагӣ ва бимирад».

Нисф як соат баъдтар Ман буд ҳанӯз сайругашт дар гули силван сулҳ.

— Ҷаноб, — қайд кард ҷаноби Райт, — мо бояд пеш аз ғуруби офтоб ба Гири Бала бирасем, то барои аксбардорӣ нури кофӣ дошта бошем. — Ӯ бо табассум илова кард: — Ғарбиён як гурӯҳи шубҳанок ҳастанд; мо наметавонем интизор шавем, ки онҳо бе ягон акс ба ин хонум бовар кунанд!

Ин каме аз хирад буд бебаҳс; Ман гардонида шуд ман пушт дар васваса ва дубора ворид шуд мошин.

«Ту ҳақ ҳастӣ, Дик», — оҳ кашидам ман ҳангоми суръат гирифтани, — «Ман биҳишти мангоро дар қурбонгоҳи реализми Ғарб қурбон мекунам. Аксҳое, ки мо бояд дошта бошем!»

Роҳ рӯз аз рӯз бемортар мешуд: чинҳои чуқурчаҳо, ҷӯшонидани гили сахтшуда, заъфҳои ғамангези пири! Гурӯҳи мо гоҳ-гоҳ аз асп фаромадем, то ба ҷаноби

Райт имкон диҳем, ки Фордро, ки чор нафари мо онро аз қафо тела додем,
осонтар идора кунад.

«Ламбадар Бабу рост гуфт», — эътироф кард Сайлеш. «Мошин моро намебарад;
мо мошинро мебарем!»

Мо баромадан аз даромадгоҳ, баромадан автомат дилгиркунанда буд фиреб хӯрда
ҳамеша ва анон аз ҷониби намуди зоҳирӣ аз як деҳа,

ҳар як як як саҳна аз зебо соддагӣ

Ҷаноби Райт дар рӯзномаи сафари худ, ки аз 5 майи соли 1936 ба ин сӯ навиштааст: «Роҳи мо аз байни дарахтони хурмо дар байни деҳаҳои қадимӣ ва нообод, ки дар сояи ҷангал ҷойгиранд, печида ва печида буд». «Ин маҷмӯаҳои кулбаҳои гилии коҳӣ, ки бо яке аз номҳои Худо оро дода шудаанд, хеле ҷолибанд». дар; бисёр кӯдакони хурду урӯн, ки бегуноҳ бозӣ мекунанд, таваққуф карда, ба онҳо нигоҳ мекунанд ё бо тамоми вучудашон мегурезанд аз ин аробаи калон, сиёҳ ва бегов, ки деҳаи онҳоро девонавор медавард. Занон танҳо аз сояҳо менигаранд, дар ҳоле ки мардон танбалона дар зери дарахтони канори роҳ нишаста, аз бепарвоии худ кунҷковона менигаристанд. Дар як ҷо, ҳамаи сокинони деҳа бо шодӣ дар зарфи калон оббозӣ мекарданд (бо либосҳои таҷрибашон, либосҳои хушкро иваз карда, либосҳои тарро ба баданашон меандохтанд).

Занон подшипник об ба онҳо хонаҳо, дар бузург биринҷӣ кӯзаҳо

"Роҳ моро ба сайругашт дар болои кӯҳҳо ва теппаҳо бурд; мо ҷаҳида, ба ҷӯйборҳои хурд ғӯтидем, аз атрофи як роҳи нотаом гузаштем, аз болои маҷрои хушк ва регии дарёҳо лағжидем ва ниҳоят, тақрибан соати 5:00, мо ба макони таъиноти худ, Биур, наздик шудем. Ин деҳаи хурд дар дохили ноҳияи Банкура, ки дар зери муҳофизати баргҳои зич пинҳон аст, дар мавсими боронгарӣ, вақте ки ҷӯйборҳо селҳои шадид мерезанд ва роҳҳо мисли мор заҳри лойро мепошанд, барои сайёҳон дастнорас аст ."

"Вақте ки мо аз гурӯҳи ибодаткунандагон дар роҳ ба хона аз дуои маъбад (дар саҳрои танҳой) хоҳиш кардем, ки роҳнамо талаб кунем, моро даҳҳо ҷавони либоси камарзише иҳота карданд, ки аз паҳлӯҳои мошин савор шуда, мехостанд моро ба Гири Бала роҳнамоӣ кунанд."

"Роҳ ба сӯи боғи хурмо, ки гурӯҳе аз кулбаҳои лойиро паноҳ меод, мебурд, аммо пеш аз он ки мо ба он бирасем, Форд ногаҳон ба кунҷи хатарнок ғелид, ба боло партофта ва поён афтид. Роҳи танг аз атрофи дарахтон ва зарфҳо, аз болои қаторкӯҳҳо, ба сӯроҳиҳо ва ҷуқуриҳои амиқ мебурд. Мошин ба як тӯда буттаҳо лангар андохт, сипас ба теппае нишаст, ки ба бардоштани пораҳои хокӣ ниёз дошт; мо оҳиста ва бодикҷат пеш рафтем; ногаҳон роҳ аз ҷониби тӯдае аз буттаҳо дар мобайн боздошта шуд." аз роҳи ароба, ки ба поён аз нишебии нишеб ба зарфи хушк гузашт, ки наҷот аз он каме хорошидан, сӯзондан ва бел заданро талаб мекард. Борҳо роҳ ба назар ғайриимкон менамуд, аммо зиёрат бояд идома ёбад; бачаҳои боғайрат белхоро оварда, монеахоро (сояҳои Ганеш!) вайрон мекарданд, дар ҳоле ки садҳо кӯдакон ва волидон ба онҳо нигоҳ мекарданд.

"Ба зудӣ мо дар ду роҳи қадимӣ роҳ мерафтем, занон аз дарҳои кулбаи худ бо ҷашмони калон менигаристанд, мардон дар паҳлӯ ва аз паси мо мерафтанд, кӯдакон ба сӯи боло медавиданд." роҳпаймой. Шояд мошини мо аввалин

мошине буд, ки аз ин роҳҳо гузашт; «иттиҳодияи аробаҳои гов» бояд дар ин ҷо қодир бош! Чӣ эҳсосоте ба вучуд овардем - гурӯҳе, ки аз ҷониби як амрикоӣ идора карда мешуд ва бо мошини ғур-ғур рост ба маҳаллаи деҳоти онҳо ворид мешуд ва ба махфият ва муқаддасоти қадимӣ ворид мешуд!

"Дар паҳлӯи як кӯчаи танг мо худро дар масофаи сад фут аз хонаи аҷдодии Гири Бала ёфтем. Пас аз муборизаи тӯлонӣ дар роҳи тӯлонӣ, ки бо анҷоми ноҳамвор анҷом ёфт, мо ҳаяҷони қаноатмандиро эҳсос кардем. Мо ба як бинои калони дуошёнаи хиштӣ ва гачӣ наздик шудем, ки қулбаҳои атрофи онро аз хишт сохта буд; хона дар ҳоли таъмир буд, зеро дар атрофи он чаҳорчӯбаи хоси тропикӣ аз бамбукҳо буд."

«Бо интизории шадид ва шодмонии фурӯ нишондашуда мо дар назди дарҳои кушодаи касе, ки аз ламси «бе гуруснагӣ»-и Худованд баракат ёфт, истода будем. Сокинони деҳа, ҷавону пир, урён ва либоспӯш, заноне, ки каме бепарво, вале кунҷков буданд, мардон ва писарон бе шарм аз паси мо дар ин манзараи бесобиқа тамошо мекарданд.»

"Ба зудӣ дар назди дарвоза як қомати пастқад пайдо шуд - Гири Бала! Ёро бо матои абрешими хира ва тиллоранг печонида буданд; бо услуби хоси ҳиндӣ, ӯ хоксорона ва дудила ба пеш қадам зад ва каме аз зери пӯшиши болоии матои свадешиаши нигарист. Чашмонаш мисли ангиштсангҳои сӯхта дар сояи сарпӯшаш медурахшиданд; моро чехраи хеле меҳрубон ва меҳрубон мафтун кард, чехраи дарк ва фаҳмиш, озод аз доғи пайванди заминӣ.

"Ҳамвор вай наздик шуд ва хомӯшона розӣ ба мо кандакорӣ як рақам аз расмҳо бо камераҳои "фото" ва "филмӣ"-и мо. **46-6** Ёро бо сабр ва шармгинӣ усулҳои аксбардорӣ моро дар танзими қомат таҳаммул кард ва рӯшноӣ тартиб. Ниҳоят мо дошт сабтшуда барои пас аз насл бисёр аксҳо аз ягона зане дар ҷаҳон, ки маълум аст, ки беш аз панҷоҳ сол бе хӯрок ва нӯшокӣ зиндагӣ кардааст. (Албатта, Тереза Нейман аз соли 1923 инҷониб рӯза медорад.) Ҷисми Гири Бала ҳангоми дар пеши мо истоданаш, пурра бо матои фучур пӯшида, чизе аз баданаш ба ҷуз чехрааш бо чашмони поён, дастҳо ва пойҳои хурдаш намоён набуд. Чехраи оромии нодир ва оромии бегуноҳ - васеъ, кӯдакмонанд, ларзиш лаб, як занона бинӣ, танг, дурахшон чашмҳо, ва як табассуми ғамгин."

Таассуроти ҷаноби Райт аз Гири Баларо ман низ бо ҳам мубодила кардам; маънавият ёро мисли пардаи нарми дурахшонаш пӯшонида буд. Вай дар пеши ман бо ишораи маъмулии салом аз соҳибхона ба роҳиб *номашро баланд кард*. Ҷозибаи оддӣ ва табассуми ороми ӯ моро аз суханронии асалӣ берунтар истиқбол кард; сафари душвор ва пур аз ҷанголд фаромӯш шуд.

Духтари хурдсол пойҳояшро ба айвон гузошта нишаст. Гарчанде ки захмҳои пирӣ дошт, вай лоғар набуд; пӯсти рангаш зайтунранг тоза ва солим боқӣ монда буд.

— Модар, — гуфтам ман бо забони банголӣ, — — беш аз бисту панҷ сол аст, ки ман бо шавқ дар бораи ҳамин зиёрат фикр мекунам! Ман дар бораи ҳаёти муқаддаси шумо аз Стити Лал Нунди Бабу шунидам.

Вай сар ҷунбонд дар эътироф. "Бале, ман хуб ҳамсоя дар Навабганҷ."

«Дар он солҳо ман аз уқёнусҳо гузаштам, аммо ҳеҷ гоҳ нақшаи аввалини худро барои дидани рӯзе фаромӯш накардаам». ту. Драмаи аҷиб, ки ту дар ин ҷо ин қадар ноаён бозӣ мекуни, бояд дар назди ҷаҳоне, ки муддати тӯлонӣ илоҳии ғизои ботиниро фаромӯш кардааст, намоиш дода шавад."

Авлиё як дақиқа чашмонашро боло бардошт ва бо шавқи

ором табассум кард. «Бобо (падари мӯҳтарам) беҳтар

медонад», - бо фурутанӣ ҷавоб дод ӯ.

Ман хурсанд будам, ки вай хафа нашуд; ҳеҷ кас намедонад, ки йоғиҳо ё йогиниҳои бузург ба фикри таблиғ чӣ гуна вокуниш нишон медиҳанд. Онҳо, чун қоида, аз ин канорагирӣ мекунанд ва меҳоҳанд дар ҳомӯшӣ таҳқиқоти амиқи рӯхро идома диҳанд. Вақте ки вақти муносиб барои намоиши ҳаёти худ фаро мерасад, ба онҳо як таҳрими ботинӣ меояд.

ошкоро барои Ғоида аз ҷустуҷӯ ақлҳо.

— Модар, — идома додам ман, — пас, лутфан маро бубахшед, ки шуморо бо саволҳои зиёд ба ташвиш овардам. Лутфан, танҳо ба саволҳое, ки ба шумо писанданд, ҷавоб диҳед; ман хомӯшии шуморо низ мефаҳмам.

ӯ дастонашро бо ишораи меҳрубона дараз кард: «Ман бо хурсандӣ ҷавоб медиҳам, зеро шахси ночизе мисли ман метавонад ҷавобҳои қаноатбахш диҳад».

"Оҳ, не, не беаҳамият!" Ман эътироз кард самимона. "Шумо ҳастанд як бузург рӯх."

— Ман хизматгори хоксори ҳама ҳастам. — Вай бо нозуки илова кард:

— Ман дӯст медорам, ки ба одамон хӯрок пазам ва онҳоро сер кунам.

— Фикр кардам, ки ин як вақтхушии аҷибест барои як авлиёи беҳӯрок!

"Бигӯ ман, Модар, аз шумо худ лабҳо ту зинда бест хӯрок?"

— Дуруст аст. — Вай чанд лаҳза хомӯш монд; сухани навбатии ӯ нишон дод, ки бо ҳисобҳои зеҳнӣ мушкилӣ мекашад. — Аз синни дувоздаҳ солу чор моҳагӣ то синни ҳозираи шасту ҳашт — дар тӯли беш аз панҷоҳу шаш сол — ман хӯрок нахӯрдам ва моеъ нахӯрдам.

"Оё ту ҳаргиз васвасашуда бест хӯред?"

«Агар ман хоҳиши хӯрок дошта бошам, бояд хӯрок меҳӯрдам.» Вай танҳо, вале бо тарзи шоҳона ин ҳақиқати аксиоматикиро баён кард, ки онро ҷаҳоне, ки дар атрофи се хӯрок дар як рӯз давр мезанад, хеле хуб медонад!

«Аммо ту чизе меҳӯрӣ!» Оҳанги ман эътирозро ифода

мекард. «Албатта!» Вай бо фаҳмиши зуд табассум

кард.

"Ғизои шумо аз энергияҳои нозуки ҳаво ва нури офтоб сарчашма мегирад, 46-7 ва аз қудрати кайҳонӣ, ки бадани шуморо тавассути мағзи дарозрӯяи medulla пурқувват мекунад."

"Бобо медонад." Боз вай розӣ шуд, вай тарз оромбахш ва беандеша.

«Модар, лутфан дар бораи ҳаёти аввали худ нақл кунед. Ин барои тамоми Ҳиндустон ва ҳатто барои бародарону хоҳарони мо, ки дар он тарафи баҳр зиндагӣ мекунанд, аҳамияти амиқ дорад».

Гири Бала гузоштан як сӯ вай одатӣ захира, оромбахш ба як сӯҳбатӣ кайфият

— Бигзор ҳамин тавр бошад. — Овози вай паст ва қатъӣ буд. — Ман дар ин минтақаҳои ҷангалзор таваллуд шудаам. Кӯдакиам беҳамто буд, ба истиснои он ки иштиҳои сернашаванда маро фаро гирифта буданд. Маро дар солҳои хурдӣ номзад карда буданд.

«Фарзандам,— модарам маро борҳо огоҳ мекард,— кӯшиш кун, ки тамаъатро идора кунӣ. Вақте ки ту дар оилаи шавҳарат дар байни бегонагон зиндагӣ кунӣ, агар рӯзҳоят танҳо бо хӯрдан гузаранд, онҳо дар бораи ту чӣ фикр мекунанд?»

«Офате, ки вай пешбинӣ карда буд, ба амал омад. Ман ҳамагӣ дувоздаҳсола будам, вақте ки ба оилаи шавҳарам дар Навабганҷ ҳамроҳ шудам. Хушдоманам маро субҳ, нисфирӯзӣ ва шаб барои одатҳои пурхӯриам шарманда мекард. Аммо, сарзанишҳои ӯ баракати пинҳонӣ буданд; онҳо майлҳои рӯҳони хобидаи маро бедор карданд. Як субҳ масхараи ӯ бераҳмона буд.

«Ман ба зудӣ ба ту исбот мекунам», гуфтам ман, бо хашми тез, «ки дигар то даме ки зиндаам, ба хӯрок даст нахоҳам расонд».

«Хушдоманам бо истеҳзо хандид. «Пас!» гуфт ӯ, «чӣ тавр бе хӯрок зиндагӣ кардан мумкин аст, дар ҳоле ки бе аз ҳад зиёд хӯрок хӯрдан мумкин нест?»

"Ин сухан ҷавобнопазир буд! Бо вучуди ин, як қатъияти оҳанин рӯҳи маро мустаҳкам кард. Дар ҷои хилват ман Падари Осмонии худро ҷустуҷӯ кардам."

«Худовандо, — пайваста дуо мекардам, — лутфан ба ман як устод фирист, касеро, ки метавонад ба ман таълим диҳад, ки бо нури Ту зиндагӣ кунам, на бо хӯрок».

"Як эҳсоси илоҳӣ маро фаро гирифт. Бо роҳнамоии ҷодуи шодмонӣ, ман ба сӯи *ғати Навабганҷ* дар Ганг равона шудам. Дар роҳ бо коҳини оилаи шавҳарам вохӯрдм."

"Муҳтарам ҷаноб, Ман гуфт бо эътимод, бо меҳрубонӣ нақл кардан ман Чӣ хел ба зинда бе хӯрдан.

«Ӯ бе ҷавоб ба ман нигарист. Ниҳоят, ӯ бо тарзи тасаллӣ сухан гуфт. «Кӯдак, — гуфт ӯ, — имшаб ба маъбад биё; ман барои ту маросими махсуси *ведикӣ мегузаронам*».

«Ин ҷавоби норавшан ҷавобе набуд, ки ман меҷустам; ман ба сӯи *ғат идома додам*. Офтоби субҳ обро сӯроҳ кард; ман худро дар Ганг пок кардам, гӯё барои ибодати муқаддас. Вақте ки ман аз соҳили дарё берун шудам, либоси тарам дар гирду атрофам буд, дар нури равшани рӯз устодам худро дар пеши назарам зоҳир кард!»

«— Кӯдаки азиз, — гуфт ӯ бо овози меҳрубонона, — ман гуруе ҳастам, ки Худо барои иҷрои дуои ғаврии ту ба ин ҷо фиристодааст. Ӯ аз табиати ғайриоддӣ он саҳт таъсир кард! Аз имрӯз сар карда, ту бо нури астралӣ, атомҳои бадани худ, ки аз ҷараёни беохир ғизо мегиранд, зиндагӣ хоҳӣ кард.»

Гири Бала хомӯш шуд. Ман қалам ва дафтарчаи ҷаноби Райтро гирифтам ва барои маълумоти ӯ чанд чизро ба забони англисӣ тарҷума кардам.

Авлиё қиссаро идома дод, овози нармаш базӯр шунида мешуд. «Ғариб *холо* буд,

аммо устои ман дар атрофи мо нури муҳофизатӣ андохт, то ки дигар оббозони гумроҳ моро халалдор накунад. Ё маро ба он ҷо бурд. як техникаи *криа*, ки баданро аз вобастагӣ ба ғизои нопоки инсонҳо озод мекунад. Ин техника истифодаи як *мантраи муайяно дар бар мегирад* **46-8** ва машқи нафаскашӣ, ки аз он ки шахси оддӣ метавонад иҷро кунад, душвортар аст. Ҳеҷ гуна дору ё ҷоду вучуд надорад; ғайр аз *криа ҳеҷ чиз нест*."

Дар тарз аз Амрикоӣ рӯзнома хабарнигор, Ташкили Тандурустии Ҷаҳон дошт беҳабар таълим дода шудааст ман ӯ

Дар давоми расмиёт, ман аз Гири Бала дар бораи бисёр масъалаҳое, ки ба назарам барои ҷаҳон ҷолиб хоҳанд буд, пурсидам. Вай ба ман оҳиста-оҳиста маълумоти зеринро дод:

«Ман ҳеҷ гоҳ фарзанд надоштам; солҳои зиёд пеш ман бева шудам. Ман хеле кам меҳобам, зеро хоб ва бедорӣ барои ман яксонанд. Ман шабона мулоҳиза мекунам ва рӯзона корҳои хонагии худро анҷом медиҳам. Ман тағирёбии иқлимро аз фасл ба фасл каме эҳсос мекунам. Ман ҳеҷ гоҳ бемор нашудаам ва ягон беморӣ надидаам. Вақте ки тасодуфан маҷрӯҳ мешавам, танҳо дарди ночизро ҳис мекунам. Ман ихроҷи бадан надорам. Ман метавонам дил ва нафаскашии худро идора кунам. Ман аксар вақт устои худро ва инчунин дигар рӯхҳои бузургро дар рӯё мебинам».

«Модар», — пурсидам ман, — «чаро ба дигарон тарзи зиндагии бе

хӯрокро намеомӯзонӣ?» Умедҳои бузурги ман барои миллионҳо

нафари гуруснаи ҷаҳон барбод рафтанд.

— Не, — сарашро ҷунбонд ӯ. — Ба ман устодам саҳт амр дода буд, ки сирро фош накунам. Ин хоҳиши ӯ нест, ки ба драмаи офариниши Худо дахлат кунад. Агар ман ба бисёриҳо зиндагӣ карданро бе хӯрок ёд меодам, деҳқонон аз ман миннатдор намешуданд! Меваҳои болаззат бефоида рӯи замин меҳобиданд. Чунин ба назар мерасад, ки бадбахтӣ, гуруснагӣ ва беморӣ қамчинҳои кармаи мо ҳастанд, ки дар ниҳоят моро водор мекунанд, ки маънои ҳақиқии ҳаётро ҷустуҷӯ кунем.

«Модар», Ман гуфт оҳиста-оҳиста, "чӣ аст истифода аз шумо доштани буд якка берун ба зинда бе хӯрдан?"

«Барои исбот кардани он ки инсон Рӯҳ аст». Чехраи вай аз ҳикмат медурахшид. «Барои нишон додани он ки бо пешрафти илоҳӣ ӯ тадриҷан метавонад бо Нури Абадӣ зиндагӣ кунад, на бо хӯрок».

Авлиё ба ҳолати амиқе дар андеша фурӯ рафт. Нигоҳаш ба дарун нигаронида шуда буд; умқи нарми чашмонаш беиффода шуданд. Вай оҳе кашид, ки муқаддимаи трансӣ вачдӣ ва нафаскашии беихтиёр буд. Муддате вай ба олами бебаҳс, бихишти шодмонии ботинӣ фирор карда буд.

Торикии тропикӣ фаро расида буд. Нури чароғи хурди керосинӣ аз рӯи чехраҳои даҳҳо деҳқонон, ки дар сояҳо хомӯшона нишаста буданд, бо ҷидду ҷаҳд медурахшид. Кирмҳои дурахшон ва чароғҳои равшании дурдасти кулбаҳо нақшҳои дурахшони аҷибро ба шаби маҳмалӣ мебофтанд. Ин соати дардноки ҷудой буд; сафари сушт ва дилгиркунандае дар пеши гурӯҳи хурди мо буд.

"Гири" Бала," Ман гуфт мисли авлиё кушода шуд вай чашмҳо, "Лутфан додан ман як тӯҳфаи ёдгорӣ тасма аз як аз шумо

" . сарис

Дере нагузашта вай бо як пора абрешими Бенарес баргашт ва онро дар дасташ дароз кард ва ногаҳон ба замин сачда кард.

«Модар», Ман гуфт бо эҳтиром, "балки иҷозат диҳед ман ламс шумо худ муборак пойҳо!"

.....
46-1 : Дар шимолӣ Бенгал.

46-2 : Ҳ. Ҳ. Ҷаноб Биҷай Чанд Маҳтоб, ҳоло мурда. Ӯ оила бешубҳа дорои баъзе сабт аз Маҳараҷа се таҳқиқоти Гири Бала.

46-3 : Зан йога.

46-4 : "Рефъкунанда аз Монеаҳо," худо аз хуб сарват

46-5 : Шри Юктесвар истифодашуда ба бигӯ: "The Худованд дорад додашуда мо меваҳо аз хуб замин. Мо мисли ба дидан мо хӯрок, ба бӯй онро, барои бичашидани он - ҳиндуҳо инчунин дӯст медоранд, ки онро ламс кунанд!" Агар каси дигар дар хӯрок ҳозир набошад, *шунидани он низ* зарар надорад !

46-6 : Ҷаноб. Райт инчунин гирифт ҳаракат кардан расмҳо аз Шри Юктесвар дар давоми ӯ охири

Зимистон Офтоб Фестивал дар Серампор. 46-7: "Он чизе ки мо меҳӯрем, радиатсия аст; хӯроки мо

миқдори зиёди энергия аст", - гуфт доктор Ҷорҷ В. Крайл аз Кливленд ба ...

ҷамъомад аз тиббӣ мардон дар май 17, Соли 1933 дар Мемфис. "Ин муҳимтарин радиатсия, ки нашрияҳо барқӣ
ҷараёнҳо

зеро схемаи электрикии бадан, яъне системаи асаб, аз нурҳои офтоб ғизо мегирад. Атомҳо, мегӯяд доктор Крайл, системаҳои офтобӣ мебошанд. Атомҳо ҳастанд воситаҳои нақлиёт ки ҳастанд пуршуда бо офтобӣ дурахшонӣ мисли ҳамин тавр бисёр печонидашуда чашмаҳо Инҳо бешумор пур аз атомҳо энергия ҳамчун ғизо қабул карда мешавад. Пас аз ворид шудан ба бадани инсон, ин воситаҳои шиддатнок, яъне атомҳо, дар протоплазмаи бадан хориҷ мешаванд. дурахшонӣ таҷҳизонидан нав кимиёвӣ энергия, нав барқӣ ҷараёнҳо 'Шумо бадан аст сохташуда боло аз чунин атомҳо, — гуфт доктор Крайл. — Онҳо мушакҳо, мағзи сар ва узвҳои ҳиссии .шумо, ба монанди чашм ва гӯшҳо ҳастанд

Рӯзе олимони ирода кашф кардан Чӣ хел мард банка зинда мустақиман дар офтобӣ энергия. "Хлорофилл аст танҳо модда маълум дар табиат ки ба таври ғайриҷашмдошт дорои қудрат ба амал мисли як нури офтоб дом,"

Вилиям Л. Лоренс менависад дар *Нав Йорк Times*. "Он энергияи нури офтобро "ҷаббида" мегирад ва онро дар растанӣ нигоҳ медорад. Бе ин ҳеҷ ҳаёт вуҷуд дошта наметавонад. Мо энергияи заруриро аз энергияи офтобӣ, ки

"дар ғизои растанӣ ё дар гӯшти ҳайвоноте, ки растанӣҳоро меҳӯранд, нигоҳ дошта мешавад, мегирем

Дар энергия мо ба даст овардан аз ангишт ё рағван аст офтобӣ энергия дармонда аз ҷониби хлорофилл дар

"растанӣ ҳаёт миллионҳо аз солҳо пеш. Мо тавассути таъсири хлорофилл бо офтоб зиндагӣ мекунам

Қудратманд ларзишӣ суруд хондан. Дар ҳақиқӣ тарҷума аз санскритӣ *мантра* аст "асбоб аз фикр," :46-8 маънодор беҳтарин, шуниданашаванда садоҳо ки намояндагӣ кардан як ҷанба аз эҷод; кай овоздор мисли ҳиҷоҳо, як *мантра* иборат аст як истилоҳоти универсалӣ. Қудрати бепоёни садо аз АУМ, "Калим" ё ғур-ғурҳои .эҷодии Мотори кайҳонӣ бармеояд

БОБ: 47

Ман Бозгашт Ба Дар Ғарб

«Ман дар Ҳиндустон ва Амрико дарсҳои зиёди йога додаам; аммо бояд иқроӣ шавам, ки ҳамчун як ҳинду, ман аз гузаронидани дарс барои донишҷӯёни англисӣ хеле хурсандам».

Аъзоёни синфи ман дар Лондон бо миннатдорӣ хандиданд; ҳеҷ як нооромииҳои сиёсӣ ҳеҷ гоҳ оромии ӯро халалдор накардааст.

Ҳиндустон акнун як хотираи муқаддас буд. Моҳи сентябри соли 1936 аст; ман дар Англия ҳастам, то ваъдаеро, ки шонздаҳ моҳ пеш дода будам, иҷро кунам, то бори дигар дар Лондон лексия хонам.

Англия низ ба паёми беохирӣ ӯро гӯш медиҳад. Хабарнигорон ва операторони кинохроника дар хонаи ман дар Гросвенор Хаус ҷамъ омада буданд. Шӯрои миллии Бритониёи Ҷаҳон

Иттиҳодияи имонҳо 29 сентябр дар калисои конгрегатсионӣ дар Уайтфилд ҷаласае ташкил кард, ки дар он ман дар назди ҳозирин дар мавзӯи муҳими "Чӣ гуна имон дар иттиҳод метавонад тамаддунро наҷот диҳад" суханронӣ кардам. Лексияҳои соати ҳашт дар толори Какстон чунон издиҳомро ҷалб карданд, ки ду шаб дар толори Виндзор Хаус барои суханронии дуҷуми ман соати нӯху ним пур аз одамон интизор буданд. Дарсҳои йога дар ҳафтаҳои баъдӣ он қадар зиёд шуданд, ки ҷаноби Райт маҷбур шуд, ки интиқолро ба толори дигар ташкил кунад.

Матонати англисҳо дар муносибатҳои маънавӣ ифодаи аҷибе дорад. Донишҷӯёни йогаи Лондон пас аз рафтани ман худро содиқона ба як маркази худшиносӣ табдил доданд ва дар тӯли солҳои талхи ҷанг ҳар ҳафта ҷаласаҳои мулоҳизавии худро баргузор карданд.

Ҳафтаҳои фаромӯшнашаванда дар Англия; рӯзҳои тамошои манзараҳо дар Лондон ва сипас аз болои деҳоти зебо. Ман ва ҷаноби Райт Форди бозътимодно даъват кардем, то зодгоҳҳо ва қабрҳои шоирони бузург ва қаҳрамонони таърихи Бритониёро зиёрат кунанд.

Гурӯҳи хурди мо дар охири моҳи октябр бо киштии *Бремен аз Саутгемптон ба сӯи Амрико рафт*. Ҳайкали бошукӯҳи Озодӣ дар бандари Нью-Йорк на танҳо ба гулӯи хонум Блетч ва ҷаноби Райт, балки ба гулӯи худӣ ман низ як нафаси шодмонӣ овард.

Форд, ки аз мубориза бо хокҳои қадимӣ каме хароб шуда буд, ҳанӯз ҳам асабонӣ буд; акнун он сафари фароқитӣ ба Калифорнияро бо суръати баланд пеш бурд. Дар охири соли 1936, инак кӯҳи Вашингтон.

Идҳои охири сол ҳар сол дар маркази Лос-Анҷелес бо як мулоҳизаи ҳаштсоата дар 24 декабр (Мавлуди Исои рӯҳонӣ) ва пас аз он рӯзи дигар зиёфат (Мавлуди Исои иҷтимоӣ) баргузор мешавад. Ҷашнҳои имсола бо ҳузури дӯстон ва донишҷӯёни азиз аз шаҳрҳои дурдаст, ки барои истиқболи се сайёҳи ҷаҳон омада буданд, тақвият ёфтанд.

Зиёфати Рӯзи Мавлуди Исо хӯрокҳои нозуқро дар бар мегирифт, ки барои ин лаҳзаи шодӣ понздаҳ ҳазор мил оварда шуда буданд: занбӯрӯғҳои *гуччи* аз Кашмир, селлюлозаи *расагулла* ва мангои консервшуда, печеньеҳои *папар* ва равған. **г у л и** *кеораи* ҳиндӣ, ки ба яхмоси мо мазза мебахшид. Бегоҳӣ мо дар атрофи як дарахти бузурги дурахшони солинавӣ ҷамъ шудем ва оташдони наздик бо ҷӯбҳои сарви хушбӯй тарсид.

Вақти тӯхфа! Тӯхфаҳо аз гӯшаҳои дури замин - Фаластин, Миср, Ҳиндустон, Англия, Фаронса, Италия. Ҷаноби Райт чӣ қадар заҳматталабона танаҳои дарахти дарахти зайтунро дар ҳар як чорроҳаи хориҷӣ шумурда буд, ки ҳеҷ як дасти дузд ганҷҳоеро, ки барои наздиконашон дар Амрико пешбинӣ шуда

буданд, нагирифт! Лавҳаҳои дарахти зайтуни муқаддас аз Замини Муқаддас, бандҳои нозук ва гулдӯзӣ аз Белгия ва Ҳолланд, қолинҳои форсӣ, рӯймолҳои бофташудаи кашмирӣ, табақҳои чӯби сандали ҳамеша хушбӯй аз Майсур, сангҳои "чашми гов"-и Шива аз вилоятҳои Марказӣ, тангаҳои қадимии ҳиндӣ аз сулолаҳои қадима, гулдонҳо ва пиёлаҳои зеварӣ, миниатюраҳо, гобеленҳо, бухур ва атрҳои маъбад, чопҳои пахтагии *свадешӣ*, корҳои лакӣ, кандакорӣҳои устухони филии Майсур, пойафзоли форсӣ бо ангушти дарози кунҷковашон, дастнависҳои қадимии зебои равшан, махмалҳо, парчамҳо, кулоҳҳои Ганди, сафолҳо, сафолҳо, корҳои биринҷӣ, қолинҳои намоз - ғанимати се қитъа!

Як аз ҷониби як Ман тақсимшуда шодмонӣ печонидашуда бастаҳо аз бузург тӯда дар зерӣ дарахт

«Хоҳар Гянамата!» Ман як қуттии дарозро ба хонуми муқаддаси амрикоии дорои чехраи ширин ва дарки амиқ, ки дар вақти набудани ман дар кӯҳи Вашингтон масъул буд, додам. Вай аз рӯймолчаҳои коғазӣ як *сарии* абрешими тиллоии Бенаресро бардошт.

"Ташаккур ту, ҷаноб; он меорад намоишнома аз Ҳиндустон пеш аз ман чашмҳо."

«Ҷаноби Дикинсон!» Дар бастаи навбатӣ тӯҳфае буд, ки ман аз бозори Калкутта харида будам. «Ин ба ҷаноби Дикинсон писанд меояд», - фикр карда будам ман он вақт. Ҷаноби Дикинсон, ки шогирди азизи ман буд, аз замони таъсиси кӯҳи Вашингтон дар соли 1925 дар ҳар як ҷашни Мавлуди Исо ҳузур дошт. Дар ин ҷашни ёздаҳуми солоне, ӯ дар пеши ман истода, лентаҳои бастаи хурди чоркунҷаи худро кушода буд.

«Ҷоми нукрагин!» Ӯ бо эҳсосот мубориза бурда, ба тӯҳфа, як ҷоми баланди нӯшокӣ, нигарист. Ӯ каме дуртар нишаст, зоҳиран дар ҳолати ҳайронӣ. Ман пеш аз он ки ба нақши Бобои Барфӣ идома диҳам, бо меҳрубонӣ ба ӯ табассум кардам.

Шоми фазилатбахш бо дуо ба Худои атоқунандаи ҳама тӯҳфаҳо хотима ёфт; сипас гурӯҳе аз сурудҳои солинавӣ.

Ҷаноб. Дикинсон ва Ман буданд сӯҳбат якҷоя баъзан баъдтар.

— Ҷаноб, — гуфт ӯ, — лутфан, иҷозат диҳед, ки ҳоло барои пиёлаи нукрагин аз шумо ташаккур гӯям. Ман дар шаби Мавлуди Исо ягон калима ёфта натавонистам.

"Ман оварда тӯҳфа махсусан барои шумо."

"Чилу се сол боз ман интизори он пиёлаи нукрагин ҳастам! Ин як қиссаи тӯлонӣ аст, ки ман онро дар худ пинҳон кардам." Ҷаноби Дикинсон бо шарм ба ман нигарист. "Оғоз драматикӣ буд: ман ғарқ мешудам. Бародари калониам маро бо шӯхӣ ба ҳавзи понздаҳфутӣ дар як шаҳраки хурди Небраска тела дод. Ман он вақт ҳамагӣ панҷсола будам. Вақте ки ман бори дуюм зери об ғарқ мешудам, нури дурахшони рангоранг пайдо шуд ва тамоми фазоро пур кард. Дар миёна ҷони мардери бо ҷашмони ором ва табассуми таскинбахш пайдо кард. Бадани ман бори сеюм ғарқ мешуд, ки яке аз ҳамроҳони бародарам як дарахти баланди бориқро дар чунин ғарқшавӣ хам кард, ки ман метавонистам онро бо ангуштони ноумедонаам гирам. Писарон маро ба соҳил бурданд ва бомуваффақият ба ман ёрии аввалия расонданд .

"Дувоздаҳ сол пас, дар ҷавонии ҳабдаҳсолагӣ, ман бо модарам Чикагоро зиёрат кардам. Соли 1893 буд; Парлумони бузурги ҷаҳонии динҳо фаъолият мекард. Ман ва модарам дар кӯчаи асосӣ қадам мезадем, ки боз дурахши бузурги нурро

дидам. Чанд қадам дуртар, оҳиста-оҳиста сайругашт мекардам,... ҳамон марде,
ки ман солҳо пеш дар рӯё дида будам. Ў ба як толори калон наздик шуд ва
нопадид шуд. дар дохили дарвоза.

Чаноб. Э. Э. Дикинсон аз Лос Анҷелес; ӯ ҷустуҷӯ карда шуд як нуқра
пиёла

Шри Юктесвар ва худам дар Калкутта Соли 1935. Ӯ аст бурдан тӯҳфа чатр-
асос

Гурӯҳе аз донишҷӯён ва муаллимони Ранчи бо Маҳараҷаи мӯхтарами Қосимбозор (дар марказ, бо либоси сафед) акс мегиранд. Соли 1918 ӯ Қасри Қосимбозор ва бисту панҷ акр замини худро дар Ранчи ҳамчун макони доимӣ барои мактаби йогаи писарон дод.

"'Модар', Ман фарёд зад, ки буд мард Ташкили Тандурустии Ҷаҳон пайдо шуд дар вақт Ман буд ғарқ шавед!

"Ман ва ӯ ба бино шитоб кардем; мард дар минбари лексия нишаста буд. Мо ба зудӣ фаҳмидем, ки ӯ Свами Вивекананда аз Ҳиндустон аст. 47-1 Баъд аз он ки ӯ суханронии рӯҳафзо кард, ман барои мулоқот бо ӯ рафтам. Ӯ бо меҳрубонӣ ба ман табассум кард, гӯё мо дӯстони дерина будем. Ман он қадар ҷавон будам, ки намедонистам эҳсосоти худро чӣ гуна баён кунам, аммо дар дилам умед доштам, ки ӯ пешниҳод мекунад, ки ба ман муаллим шавад. Ӯ андешаи маро хонд.

«Не, писарам, ман гуруи ту нестам». Вивекананда бо чашмони зебо ва тезаш ба чашмони ман нигарист. «Муаллимаат дертар меояд. Ӯ ба ту як пиёлаи нуқрагин медиҳад». Пас аз каме таваққуф, ӯ бо табассум илова кард: «Ӯ ба ту баракатҳои бештаре хоҳад рехт, ки ту ҳоло қодир ҳастӣ дошта бошӣ».

«Ман пас аз чанд рӯз Чикагоро тарк кардам», - идома дод ҷаноби Дикинсон, - «ва дигар Вивеканандаи бузургро надидам. Аммо ҳар як сухане, ки ӯ гуфта буд, дар умқи шуури ман навишта шуда буд. Солҳо гузаштанд; ягон муаллим пайдо нашуд. Як шаби соли 1925 ман аз таҳти дил дуо кардам, ки Худованд ба ман устоди худро фиристад. Чанд соат пас, маро садоҳои нарми оҳанг аз хоб бедор карданд. Як гурӯҳ мавҷудоти осмонӣ, ки флейта ва дигар созҳоро дар даст доштанд, пеши назарам омаданд. Пас аз пур кардани ҳаво бо мусиқии пурҷалол, фариштагон оҳиста-оҳиста нопадид шуданд.

«Шаби дигар ман бори аввал дар яке аз лексияҳои шумо дар ин ҷо дар Лос-Анҷелес иштирок кардам ва он вақт фаҳмидам, ки дуои ман қабул шудааст».

Мо табассум кард дар ҳар як дигар дар хомӯшӣ.

Крия Йогаи шумо ҳастам », - идома дод чаноби Дикинсон. «Баъзан ман дар бораи пиёлаи нукрагин фикр мекардам; қариб худро бовар кунонда будам, ки суханони Вивекананда танҳо маҷозӣ ҳастанд. Аммо шаби Мавлуди Исо, вақте ки шумо қуттии чоркунҷаи назди дарахтро ба ман додед, Ман арра, барои сеюм вақт дар ман ҳаёт, якхела чашмрас флеш аз рӯшноӣ Дар дигар дақиқа Ман буд

ба тӯҳфаи устодам, ки Вивекананда чилу се сол пеш барои ман пешбинӣ карда буд, нигоҳ мекунам - як пиёлаи нукра!

.....
Дар сардор шогирд аз мисли Масеҳ устод Шри Рамакришна :47-1

БОБ: 48

Дар Энсинитас Дар Калифорния

«Сюрприз, чаноб! Дар давраи набудани шумо дар хориҷа, мо ин оромгоҳи Энсинитасро сохта будем; ин тӯҳфаи «хуш омадед ба хона» аст!» Хоҳар Гянамата бо табассум маро аз дарвоза ва ба сайри сояфкани дарахт бурд .

Ман биноеро дидам, ки мисли киштии бузурги сафеди укёнус ба сӯи оби намакоб берун меомад. Аввал бесадо, сипас бо «Оҳ!» ва «Оҳ!», дар ниҳоят бо луғати нокифояи инсонӣ аз шодӣ ва миннатдорӣ, ман шонздаҳ утоқи ғайриоддии калони ашрамро, ки ҳар кадоме бо зебӣ оро дода шуда буданд, аз назар гузаронидам.

Толори марказии боҳашамат бо тирезаҳои бузурги то шифт баланд ба қурбонгоҳи муттаҳиди алаф, укёнус ва осмон менигарад - симфония бо зумуррад, опал ва ёқут. Дар болои оташдони бузурги толор симои ҷаҳорҷӯбадори Лаҳирӣ Маҳасая нигоҳ дошта мешавад, ки баракати худро бар ин бихишти дури Укёнуси Ором мефиристад.

Ду ғори танҳои мулоҳиза, ки бевосита дар зери толор, дар нишебии хеле баланд сохта шудаанд, бо бепоёнии осмон ва баҳр рӯ ба рӯ мешаванд. Айвонҳо, гӯшаҳои офтобгирӣ, гектарҳои боғ, боғи эвкалиптӣ, роҳҳои сангфарш, ки аз байни садбаргҳо ва лилияҳо ба айвонҳои ором мебаранд, зинапоҳҳои дароз, ки дар соҳили дурдаст ва обҳои васеъ ба охир мерасанд! Оё орзу боз ҳам бештар мушаххас буд?

«Бигзор арвоҳи нек, қаҳрамон ва саховатманди авлиё ба ин ҷо биёянд», - гуфта шудааст дар «Дуо барои манзил» , ки дар яке аз дарҳои *зиёратгоҳ* баста шудааст, - «ва онҳо бо мо даст ба даст раванд ва фазилатҳои шифобахши тӯҳфаҳои мубораки худро ба мисли замин паҳншуда, ба мисли дарёҳо дурдаст,

ба мисли офтоб баланд, барои пешрафти одамони беҳтар, барои афзоиши фаровонӣ ва ҷалол бахшанд».

«Бигзор итоаткорӣ дар ин хона бар нофармонӣ пирӯз шавад; сулҳ дар ин ҷо бар низоъ пирӯз шавад; саховатмандӣ бар тамаъкорӣ, сухани ростгӯӣ бар фиреб, эҳтиром бар нафрат. То ақли мо шод ва рӯҳи мо болида шавад, ҷисмҳои мо низ ҷалол ёбанд; ва эй нури илоҳӣ, бигзор мо Туро бубинем ва бигзор мо наздик шавем, дар атрофи Ту гардем ва ба Ту бирасем».

тамоми ҳамроҳӣ!"

Энсинитас, Калифорния, бо манзараи Уқёнуси Ором. Бинои асосӣ ва қисми ҳудуди Ҷамъияти Худшиносӣ

Ин ашраи Ҷамъияти Худшиносӣ бо саховатмандии чанд шогирди амрикоӣ, тоҷирони амрикоии дорои масъулиятҳои беохир, ки ҳар рӯз барои *Крия Йогаи худ вақт меёбанд, имконпазир гардид*. Дар давраи будубошам дар Ҳиндустон ва Аврупо ҳатто як калима дар бораи сохтмони зодгоҳ ба ман нарасид. Ҳайрат, лаззат!

Дар солҳои аввали дар Амрико буданам, ман соҳили Калифорнияро дар ҷустуҷӯи як макони хурде барои ашраи соҳили сайр мекардам; ҳар вақте ки ман ҷои муносибе меёфтам, ҳамеша монеае барои ҳалалдор кардани ман пайдо мешуд. Ҳоло ба заминҳои васеи Энсинитас нигоҳ карда, **48-1** Ман бо фӯрӯтанӣ иҷрошавии беамониати пешгӯии қадимаи Шри Юктесварро дидам: "дарвозахона дар соҳили уқёнус".

Чанд моҳ пас, Иди Пасхаи соли 1937, ман дар майсазорҳои ҳамвор дар Энсинитас аввалин шуда... бисёр Хизматҳои тулӯи офтоб. Мисли ҷодугарони қадим, садҳо донишҷӯ бо эҳтироми динӣ ба мӯъҷизаи ҳаррӯза, маросими аввалини оташи офтобӣ дар осмони шарқӣ менигаристанд. Дар ғарб уқёнуси Ороми бепоён ҷойгир буд, ки ситоиши ботантанаи худро баланд мекард; дар дури киштии хурди сафеди бодбонӣ ва парвози танҳои як моҳии баҳрӣ. "Худоё, ту эҳё шудай!" На танҳо бо офтоби баҳорӣ, балки дар субҳи абадии Рӯҳ!

Моҳҳои хушбахтона зуд гузашт; дар оромии зебоии комил ман тавонистам дар зиёратгоҳ асари деринаи худро бо номи *Сурудҳои кайҳонӣ ба анҷом расонам*. Ман тақрибан чил сурудро бо калимаҳои англисӣ ва нотаҳои мусиқии ғарбӣ насб кардам, ки баъзеи онҳо асли ва дигарон мутобиқсозии оҳангҳои қадимӣ буданд. Аз ҷумла суруди Шанкара бо номи "На таваллуд, на марг"; ду суруди дӯстдоштаи Шри Юктесвар: "Бедор шав, аммо бедор шав, эй муқаддаси ман!" ва "Орзу, душмани бузурги ман"; "Суруди Брахма"-и санскрити рангоранг;

сурудҳои қадимии бенгалӣ, "Чӣ барқ дурахшид!" ва "Онҳо номи туро шунидаанд"; "Кӣ дар маъбади ман аст?"-и Тагор; ва як қатор оҳангҳои ман: "Ман ҳамеша аз онӣ ту хоҳам буд", "Дар замини берун аз орзуҳоям", "Аз осмони хомӯш берун биё", "Ба даъвати рӯҳи ман гӯш кун", "Дар маъбади хомӯшӣ" ва "Ту ҳаёти ман ҳастӣ".

Барои як муқаддима ба китоби сурудҳо Ман нақл карда шуд ман аввал барҷаста таҷриба бо қабулкунандагӣ аз

Ғарбиёнро ба ҳавои зебои ибодатии Шарқ ҷалб мекард. Ин чорабинӣ лексияи оммавӣ буд; он вақт, 18 апрели соли 1926; макон, Карнеги Холл дар Нью Йорк.

«Ҷаноби Хансикер», — ба як донишҷӯи амрикоӣ иқрор шудам, — «ман нақша дорам, ки аз тамошобинон хоҳиш кунам, ки суруди қадимии ҳиндуиро бисароянд: «Эй Худои зебо!»».

— Ҷаноб, — эътироз кард ҷаноби Хансикер, — ин сурудҳои шарқӣ барои фаҳмиши амрикоӣ бегонаанд. Ҷӣ шармандагӣ аст, агар лексия бо шарҳи помидорҳои аз ҳад зиёд пухта вайрон шавад!

Ман бо ханда розӣ набудам. "Муסיқӣ забони умумичаҳонӣ аст. Амрикоӣҳо орзуҳои рӯҳиро дар ин суруди баланд эҳсос хоҳанд кард." **48-2**

Дар давоми лексия ҷаноби Хансикер дар паси ман дар сахна нишаста буд, эҳтимол аз бехатарии ман метарсид. Шубҳаҳои ӯ беасос буданд; на танҳо сабзавоти номатлуб набуд, балки дар тӯли як соату бисту панҷ дақиқа садои "Эй Худои зебо!" бефосила садо медод. аз се ҳазор гулӯҳо. Блаз не дарозтар, азиз Нав Йоркшириҳо; шумо дилҳо аз шодӣ ба осмон баромаданд! Шифоҳои илоҳӣ он шом рух доданд дар байни муридоне, ки номи мубораки Худовандро бо муҳаббат месароянд.

Зиндагии танҳоеи як оҳангсози адабӣ барои ман муддати тӯлонӣ набуд. Ба зудӣ ман ҳар ду ҳафтара байни Лос-Анҷелес ва Энсинитас тақсим мекардам. Хизматҳои якшанбе, дарсҳо, лексияҳо дар назди клубҳо ва коллеҷҳо, мусоҳибаҳо бо донишҷӯён, ҷараёнҳои беохири мукотиба, мақолаҳо барои *Шарқ-Ғарб*, роҳнамоии фаъолиятҳо дар Ҳиндустон ва марказҳои сершумори хурд дар шаҳрҳои Амрико. Инчунин, вақти зиёд барои ташкили таълимоти *Крия* ва дигар таълимоти Ҷамъияти Худшиносӣ ба як силсила таҳқиқот барои ҷӯяндагони йогаи дурдаст, ки ғайраташон маҳдудияти фазо намедонист, сарф карда шуд.

Шодмонӣ фидокорӣ аз як Худшиносӣ Калисо аз Ҳама Динҳо гирифт ҷой дар Соли 1938 дар Вашингтон,

Вашингтон, ки дар байни боғҳои зебо ҷойгир аст, калисои боҳашамат дар қисмате аз шаҳр, ки онро "Қуллаҳои Дӯстӣ" меноманд, ҷойгир аст. Роҳбари Вашингтон Свами Премананда аст, ки дар мактаби Ранчи ва Донишгоҳи Калкутта таҳсил кардааст. Ман ўро соли 1928 барои ба ўҳда гирифтани роҳбарии маркази стипендияи худшиносии Вашингтон даъват карда будам.

«Премананда», — гуфтам ман ба ӯ ҳангоми боздид аз маъбади наваш, — «ин қароргоҳи шарқӣ ёдгории сангин барои садоқати беандозаи шумост. Дар ин ҷо, дар пойтахти кишвар, шумо нури ормонҳои Лаҳири Махасаяро дар осмон нигоҳ доштаед».

Премананда маро аз Вашингтон барои боздиди кӯтоҳе ба маркази стипендияи худшиносӣ дар Бостон ҳамроҳӣ кард. Чӣ хурсандиовар аст, ки бори дигар гурӯҳи *Крия Йогаро*, ки аз соли 1920 инҷониб устувор буд, дидем! Роҳбари Бостон, доктор М.В. Люис, ҳамроҳи ман ва маро дар як сюитаи муосир ва бо санъат оро додашуда ҷой дод.

— Ҷаноб, — гуфт доктор Люис бо табассум ба ман, — дар солҳои аввали дар Амрико буданатон шумо дар ин шаҳр дар як ҳуҷра, бе ҳаммом зиндагӣ мекардед. Ман мехостам ба шумо донед, ки Бостон дорои якчанд хонаҳои боҳашамат аст!

Сояҳои хунрезии наздикшаванда дар саросари ҷаҳон тӯл мекашиданд; гӯши тез аллакай садои даҳшатноки ҷангро мешунид. Ҳангоми мусоҳиба бо ҳазорон нафар дар Калифорния ва тавассути мукотибаи саросари ҷаҳон, ман фаҳмидам, ки мардон ва занон дилҳои худро амиқ мечӯянд; ноамнии фочиабори беруна ниёз ба Лангари Абадиро таъкид карда буд.

«Мо дар ҳақиқат арзиши мулоҳизаро фаҳмидем», - роҳбари маркази худшиносии Лондон дар соли 1941 ба ман навишт, - «ва медонем, ки ҳеҷ чиз наметавонад оромии ботинии моро халалдор кунад. Дар чанд ҳафтаи охир дар давоми вохӯриҳо мо огоҳиҳои ҳамлаҳои ҳавоиро шунидем ва ба таркиши ... амали таъхирёфта бомбаҳо, аммо мо донишҷӯён ҳанӯз ҷамъ кардан ва бодикҷат лаззат бурданро мо хидматрасонии зебо ."

Як номаи дигар аз Англияи ҷангзада, пеш аз ворид шудани Амрико ба низоъ, ба ман расид. Доктор Л. Кранмер Бинг, муҳаррири маъруфи *силсилаи "Ҳикмати Шарқ"* бо суҳанони некӯ ва дилсӯзона навиштааст:

«*Шарқ-Ғарб*»-ро хондам, фаҳмидам, ки мо то чӣ андоза аз ҳам дур ҳастем, гӯё дар ду қисм зиндагӣ мекунем». ҷаҳонҳои гуногун. Зебӯӣ, тартиб, оромӣ ва сулҳ аз Лос-Анҷелес ба ман меоянд, бо киштӣ ба бандар ҳамчун киштие, ки пур аз баракатҳо ва тасаллоии Граал Муқаддас ба сӯи шаҳри муҳосирашуда аст.

«Ман мисли хоб боғи хурмои шуморо ва маъбади Энсинитасро бо уқёнусҳо ва манзараҳои кӯҳҳо ва пеш аз ҳама иттиҳоди мардон ва занони рӯҳан баркамол, ҷомеаеро мебинам, ки дар ягонагӣ дарк шудаанд, ба кори эҷодӣ ғарқ шудаанд ва дар тафаккур пурра шудаанд. Ин ҷаҳони биниши худӣ ман аст, ки дар сохтани он умедвор будам, ки саҳми хурди худро ба дӯш гирам ва ҳоло...»

«Шояд дар баданам ман ҳеҷ гоҳ ба соҳилҳои тиллоии шумо нарасам ва дар маъбади шумо ибодат накунам. Аммо ин чизӣ бештар аз он аст, ки ман рӯёро дидам ва дониستم, ки дар миёни ҷанг ҳанӯз ҳам сулҳе дар бандарҳои шумо ва дар байни теппаҳои шумо ҳукмрон аст. Салом ба ҳамаи ҳамватанон аз як сарбози оддӣ, ки дар бурҷи дидбонӣ мунтазири субҳ аст, навишта шудааст».

Солҳои ҷанг дар байни одамоне, ки машғулиятҳои онҳо қаблан ҳеҷ гоҳ омӯзиши Аҳди Ҷадидро дар бар намегирифтанд, бедории рӯҳонӣ овард. Як нӯшокии ширин аз гиёҳҳои талхи ҷанг! Барои қонеъ кардани ниёзҳои афзоянда, як Калисои хурди илҳомбахши Худшиносии ҳама динҳо сохта ва ба истифода дода шуд. дар Соли 1942 дар Ҳолливуд. Дар сайт чехраҳо Зайтун Тепа ва дур Лос Планетариуми Анҷелес. Калисо, ки бо рангҳои кабӯд, сафед ва тиллоӣ оро дода шудааст, дар миёни гиацинтҳои обӣ дар ҳавзи калон инъикос ёфтааст. Боғҳо пур аз гулҳо, чанд оҳуи сангии тарсида ва шишаи рангоранг мебошанд. пергола ва орзуҳои зебои нек. Бо тангаҳо ва орзуҳои калейдоскопии инсон бисёр орзуҳои пок барои ягона ганҷинаи Рӯҳ андохта шудаанд! Аз нишаҳои хурд бо ҳайкалҳои Лаҳирӣ Маҳасая ва Шри Юктесвар, инчунин Кришна, Буддо,

Конфутсий, Сент-Франсиск ва нусхаи зебои марвориди Масех дар Шоми Охирин, як некии умумӣ ҷорӣ мешавад.

Калисои дигари худшиносии ҳама динҳо соли 1943 дар Сан Диего таъсис дода шуд. Ин маъбади ороми болои теппа, ки дар водие бо дарахтони эвкалипт ҷойгир аст ва ба халиҷи дурахшони Сан Диего менигарад.

Як шом дар ин паноҳгоҳи ором нишаста, диламро бо суруд мерезондам. Дар зери ангуштонам оҳанги ширини калисо ва дар лабонам нолаи орзуманди як банголии қадимӣ буд.

диндор Ташкили Тандурустии Ҷаҳон дошт ҷустуҷӯ карда шуд барои абадӣ тасалло:

Дар ин ҷаҳон, Модар, ҳеҷ банка ишқ ман;
Дар ин дунё ишқи илоҳиро намедонанд, Кучост
ишқи поку пурмуҳаббат?
Кучост он ҷое, ки Туро самимона
дӯст медорам? Дилам орзу дорад, ки
дар он ҷо бошам.

Ҳамроҳи ман дар калисо, доктор Ллойд Кеннелл, роҳбари маркази Сан Диего,
бо шунидани суханони суруд каме табассум мекард.

«Ба ман ростӣ бигӯ, Парамҳансаҷӣ, оё ин ба маблағи он буд?» Ў бо самимияти
самимӣ ба ман нигарист. Ман саволи кӯтоҳи ӯро фаҳмидам: «Оё шумо дар
Амрико хушбахт будед? Дар бораи ноумедихо, дардҳои дил, роҳбарони
марказҳое, ки наметавонистанд роҳбарӣ кунанд, донишҷӯёне, ки таълим дода
наметавонистанд, чӣ гуфтан мумкин аст?»

«Хушо касе, ки Худованд ӯро имтиҳон мекунад, духтур! Ў гоҳ-гоҳ ба ёдаш меояд,
ки маро бори гарон гузорад!» Пас, ман дар бораи ҳамаи мӯъминон фикр кардам,
дар бораи муҳаббат, садоқат ва фаҳмише, ки дар қалби Амрико ҷойгир аст. Бо
таъкиди охира ман идома додам: "Аммо ҷавоби ман ин аст: Бале, ҳазор
маротиба бале! Ин арзишманд буд; ин илҳами доимӣ буд, беш аз ҳарвақтае, ки
ман орзу мекардам, ки Ғарб ва Шарқро дар ягона пайванди пойдор, яъне
рӯҳонӣ, наздиктар кунанд!"

Ман дар хомӯшӣ дуо илова кардам: «Бигзор Бобочӣ ва Шри Юктесварҷӣ эҳсос
кунанд, ки ман нақши худро иҷро кардам ва умеди бузургеро, ки онҳо маро ба
он фиристоданд, ноумед накардам».

Ман гардонида шуд боз ба узв; ин вақт ман суруд буд рангоранг бо як ҷангӣ
шуҷоат:

Чархи ордкунии Замон ҳаёти бисёр
моҳу ситорагон ва бисёр субҳҳои
хандон ваҳм мекунад - аммо рӯҳи ман
ҳанӯз ҳам пеш меравад!

Торикӣ, марг ва нокомиҳо бо ҳам рақобат

карданд; Онҳо сахт кӯшиш карданд, ки
роҳи маро боздоранд;
Муборизаи ман бо табиати ҳасадхӯр қавӣ
аст - аммо рӯҳи ман ҳанӯз ҳам пеш
меравад!

Ҳафтаи Соли Нави соли 1945 маро дар ҷои кор дар утоқи кории Энсинитас пайдо кард ва дастнависи ин китобро аз нав дида баромадам.

— Парамхансачӣ, лутфан ба берун биёед. — Доктор Люис, ки аз Бостон боздид карда буд, аз тирезаам бо илтиҷо ба ман табассум кард. Ба зудӣ мо дар зери нури офтоб сайругашт мекардем. Ҳамроҳи ман ба бурҷҳои наве, ки дар канори амволи Fellowship, ки дар шоҳроҳи соҳилӣ ҷойгир аст, дар ҳоли сохтмон буданд, ишора кард.

«Ҷаноб, ман аз сафари охиринам дар ин ҷо беҳбудии зиёдеро мебинам.» Доктор Люис соле ду маротиба аз Бостон ба Энсинитас меояд.

"Бале, доктор, лоиҳае, ки ман муддати тӯлонӣ дар назар доштам, шакли муайяне пайдо мекунад. Дар ин муҳити зебо ман як мустамликаи хурди ҷаҳонро оғоз кардам. Бародарӣ як идеал аст, ки бо намуна беҳтар фаҳмида мешавад, на бо дастур! Як гурӯҳи хурди ҳамоҳанг дар ин ҷо метавонад ба дигар ҷомеаҳои идеалӣ дар саросари ҷаҳон илҳом бахшад."

"А" бошукӯҳ идея, ҷаноб! Дар мустамлика ирода бешубҳа будан як муваффақият агар ҳама самимона мекунад ӯ қисмат!"

— «Ҷаҳон» як мафҳуми калон аст, аммо инсон бояд садоқати худро афзоиш диҳад ва худро дар партави шаҳрванди ҷаҳон баррасӣ кунад, — идома додам ман. — Шахсе, ки воқеан эҳсос мекунад: «Ҷаҳон ватани ман аст; ин Амрико, Ҳиндустон, Филиппин, Англия, Африқои ман аст», ҳеҷ гоҳ имконият барои ҳаёти муфид ва хушбахтона надорад. Ифтихори маҳаллии табиӣ ӯ густариши бепоёнро хоҳад дошт; ӯ бо ҷараёнҳои эҷодии ҷаҳонӣ дар тамос хоҳад буд.

Ман ва доктор Люис дар болои ҳавзи лотос дар наздикии зиёратгоҳ таваққуф кардем. Дар поён уқёнуси беканори Уқёнуси Ором ҷойгир буд.

«Ҳамин обҳо дар соҳилҳои Ғарб ва Шарқ, дар Калифорния ва Чин баробар ҷараён мегиранд.» Ҳамроҳи ман ба аввалин аз ҳафтад миллион мили мураббаъ уқёнусӣ санги хурде партофт. «Энсинитас макони рамзии мустамликаи ҷаҳонӣ аст.»

"Дуруст аст, доктор. Мо дар ин ҷо конфронсҳо ва конгрессҳои зиёди динӣ ташкил мекунем ва вакилонро аз ҳама кишварҳо даъват мекунем. Парчамҳои миллатҳо дар толорҳои мо овезон хоҳанд шуд. Дар болои майдон маъбадҳои хурде сохта мешаванд, ки ба динҳои асосии ҷаҳон бахшида шудаанд."

«Ҳарчи зудтар», — идома додам ман, — «ман нақша дорам, ки дар ин ҷо Институти йога кушоям. Нақши мубораки *Крия Йога* дар Ғарб танҳо оғоз шудааст. Бигзор ҳамаи одамон бидонанд, ки як усули муайян ва илмӣ худшиносӣ барои рафъи ҳама бадбахтиҳои инсонӣ вучуд дорад!»

Сухангӯён дар ҷаласаи байниқавамҳо дар соли 1945 дар Сан-Франсиско ҳангоми баргузори Конфронси сулҳ. (Аз чап ба рост) Д-р Манек Анклесария, Ҷон Коҳӣ, ман, Хью Э. Макбет, Винс М.

Калисои Худшиносии Ҳама Динҳо дар Вашингтон, Колумбия, ки раҳбари он Свами Премананда дар ин акс бо ман аст.

Ман мӯхтарам падар, нишаста дар ором лотус қомат, Калкутта Соли
1936

То шаби дур дӯсти азизам - аввалин *йоги Крия* дар Амрико - бо ман дар бораи зарурати мустамликаҳои ҷаҳонӣ, ки бар пояи маънавӣ асос ёфтаанд, сӯҳбат кард. Бемориҳое, ки ба абстраксияи антропоморфӣ бо номи "ҷомеа" нисбат дода мешаванд, метавонанд ба таври воқеитар дар назди дари ҳар як инсон гузошта шаванд. Утопия бояд пеш аз он ки дар фазилати шаҳрвандӣ шукуфад, дар оғӯши шахсӣ пайдо шавад. Инсон рӯҳ аст, на муассиса; танҳо ислоҳоти ботинии ӯ метавонад ба ислоҳоти беруна пайдорӣ бахшад. Бо таъкид ба арзишҳои маънавӣ ва худшиносӣ, мустамликае, ки бародарии ҷаҳониро намуна мегузорад, қудрат пайдо мекунад, ки ларзишҳои илҳомбахшро аз макони худ дуртар фириштад.

15 августи соли 1945, анҷоми Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ! Поёни ҷаҳон; субҳи асри пурасрори атомӣ! Сокинони зодгоҳ дар толори асосӣ барои дуои шукргузорӣ ҷамъ омаданд. "Падари осмонӣ, бигзор дигар ҳеҷ гоҳ чунин нашавад! Фарзандони ту аз ин ба баъд бародарон хоҳанд буд!"

Шиддати солҳои ҷанг гузашта рафт; рӯҳияи мо дар офтоби сулҳ медурахшид. Ман бо хурсандӣ ба ҳар як рафиқи амрикоии худ нигоҳ мекардам.

«Худованд», Ман фикр бо миннатдорӣ, "Ту шитоб додашуда ин роҳиб як калон оила!"

А хурд шаҳр дар Соҳил Шоҳроҳ 101, Эсинитас аст 100 милҳо ҷануб аз Лос Анҷелес, ва 25 милҳо шимол :48-1

:аз Сан Диего. 48-2: Ман дар ин ҷо суҳанони суруди Гуру Нанакро тарҷума мекунам

О Худо зебо! О Худо зебо! Дар

,ҷангал, ту сабз ҳастӣ

Дар кӯҳ, Ту баландӣ, Дар дарё, Ту
санъат беқарор, Дар уқёнус, Ту гӯр

!ҳастӣ

Ба хизматрасон, Ту санъат хизмат, ба

,маъшуқа, Ту ишқ ҳастӣ

,Ба ғамгин, Ту санъат ҳамдardӣ

!Ба йога, Ту санъат хушбахтӣ

О Худо зебо! О Худо зебост! Дар

!зери пойҳои Ту, эй Худо, сачда кун

:Замима: аз ҷониби

Ашрами фазои киберӣ барои йогаи крия,
йогаи худӣ, муҳаббати илоҳӣ ва дарки Худо

Ин "Тарҷумаи ҳоли як йог" аз ... офарида
шудааст Матнҳои аслии соли 1946 - нашри
аввал. Ҳуқуқи муаллифии наشري аввал соли
1946 дар ИМА ба охир расидааст ва ин китоби
илҳомбахш ҳоло дорои ҷамъияти буда, барои
.тамоми ҷаҳон ройгон дастрас аст

Нусхаи электроники китоб дар формати PDF
эҷод шудааст бо истифода аз Acrobat 7.0
Professional ва ба шумо пешниҳод карда
мешавад аз ҷониби [Ашрами фазои киберӣ](#) -
Таълимоти пурраи муҳаббат аз ҷумла
муфассал оғоз ба муқаддас Илми Крия Йога
ройгон дар интернет дар [www дастрас аст.](http://www.kriyayoga.com)
[kriyayoga.com](http://www.kriyayoga.com). Ашрами фазои киберӣ соли
1997 бо мақсади ягонаи расонидани
таълимоти аслии муҳаббат, аз ҷумла оғози
пурра ва муфассал ба илми муқаддаси Крия
.Йога, таъсис ёфтааст

Бигзор муҳаббат ва хушбахтии падарам
шуморо рӯҳбаланд кунад ва ақл, андеша
ва дили шуморо пок созад, то роҳи
шуморо ба сӯи муҳаббат осон гардонад.
хона. Ишқ аст калид ба Худо - Ишқ аст
ҳама чизеро, ки Худо ба шумо пешниҳод
мекунад - барои қабул кардани муҳаббат,
шумо бояд муҳаббат диҳед - ҷуз муҳаббат
ҳеҷ чиз

Шарҳи мухтасари баъзе аз бахшҳои
калидии Ашрами фазои киберӣ

1. Ба машқи Крия Йогаро дуруст

оғоз кунед - Боварӣ ҳосил кунед,
[ки](#) шумо воқеан садҳо саҳифаҳои
нашршударо дар [Cyberspace](#) хондаед
[Ашрам](#) аз ҷумла ҳамаи бахшҳо:

2. [Фаъол шумо болҳо аз ишқ - дар шумо роҳ ба Худо](#)

-
3. [рӯхонӣ Микроҳарфҳо](#)
 4. [рӯхонӣ Номҳои иттилоотӣ](#)
 5. [Саволҳои зиёд тақрор мешуда](#)
 6. [Бо Ишқ аз Худо ба ту](#)
 7. Кай хондани ҳамаи файлҳо ва бахшҳои Ашраи фазои AM - шумо дар вақти лозима хоҳед ёфт воқеи саҳифаи дикша бо ҳама зарурӣ тафсилоти техникаҳо аз ум муқаддас илм аз Крия Йога. Барои хондани ҳама чиз, омӯхтани ҳама чиз то он даме, ки шумо ҳама чизро дарк кунед ва дар ниҳоят таълимоти муҳаббатро дар ҳама қисматҳои ҳаёти ҳаррӯзаи худ амалӣ кунед, то дар амалияи Крия Йогаи худ муваффақият ба даст оред. Крия Йога воситаи хона ба сӯи Худост - муҳаббат сӯзишворӣ дар роҳи шумо ба сӯи хона ба муҳаббат аст.

Бо муҳаббат ва

шодӣ Ҳанс

[Худо муҳаббат аст](#) | [Ишқ](#) | [Таълимоти муҳаббат](#) | [Худо писари муҳаббат](#) | [Дарсҳои муҳаббат](#) | Омӯзед, ки "Ман" [гӯед туро дӯст медорам](#)" | [Муҳаббатро қабул карданро омӯзед](#)" | [Санҷишҳои ишқ ва ҷ Ишқварзиҳо](#) | [Форуми маънавӣ - Роҳҳои ҳалли масъалаҳо Ишқ](#) | [Кортҳои муҳаббат барои гуфтани "Ман туро дӯст медорам"](#)

Ганџинаи ҳикмат

Парамханса Йогананда
Мақолаҳои рӯҳонӣ

Нигоҳе аз ҳаёти як марди хирадманд

Аз ҷониби Шри Дая Мата, раиси собиқи Ҷамъияти

Худшиносӣ

Ки таълимоти муаллим Парамханса Йоганандаро

сабт карда, онҳоро барои наслҳо нигоҳ доштааст

Вақте ки ман бори аввал Парамханса Йоганандаро

дидам, ӯ соли 1931 дар Солт Лейк Сити дар назди

шунавандагони бузург ва ҳайроншуда суханронӣ

.мекард

Ман дар кунҷи қафои толори серодам истода, ба ҷуз

сухангӯ ва суханони ӯ, аз ҳама чизи атрофам беҳабар

.будам

Тамоми вучуди ман дар ҳикмат ва муҳаббати илоҳӣ,

ки ба рӯҳам ҷорӣ шуда, дилу ақлавро пур мекард, ғарқ

шуда буд. Ман танҳо ин фикрро карда метавонистам:

«Ин шахс Худоро дӯст медорад, ҳамон тавре ки ман

ҳамеша орзуи дӯст доштани ӯро доштам. Ӯ Худоро

мешиносад ва ман аз он пайравӣ хоҳам кард». Ва ин аст

.он чизе ки ман аз он лаҳза инҷониб кардаам

Вақте ки ман дар солҳои аввали зиндагӣ бо

муаллими мӯхтарамии худ Парамханса қудрати

пурҷалоли рӯҳонии суханони ӯро дар ҳаётам эҳсос

мекардам, дар ман эҳсоси қавии зарурат барои сабт ва

ҳифз кардани суханони хирадмандонаи ӯ барои тамоми

.ҷаҳон ва барои ҳамаи наслҳо пайдо шуд

Хушбахтона, дар тӯли солҳои зиёди муоширатам бо

устод Парамаханса, ман лексияҳо ва маслиҳатҳои

шахсии ӯро сабт кардам — ганҷи бузург ва фаровони

.ҳикмати ҳайратангез ва муҳаббати беназири илоҳӣ

Илҳомии муаллими фаришта фаровон ҷорӣ мешуд, ки

дар суханронии пайваستاаш инъикос меёфт; ӯ аксар

вақт чанд дақиқа бе таваққуф ё баъзан як соат пурра

.сухан мегуфт

Ҳангоме ки шунавандагонаш бо ҳайрат ва мафтунӣ

нишаста буданд, қалами ман бо суръати бениҳоят

ҳаракат мекард! Вақте ки ман суханони ӯро бо истифода

аз мухтасар навиштам, эҳсос кардам, ки гӯё як неъмат
беназир нозил шудааст ва овози муаллимро фавран ба
.аломатҳои мухтасар дар саҳифаҳо табдил медиҳад
Нусхабардории он ба шакли хаттии оддӣ як вазифаи
муқаддас ва амали муборак буд ва то имрӯз боқӣ
мемонад. Ҳатто пас аз ин ҳама вақт - баъзе аз
мушоҳидаҳои ман беш аз чиҳил сол пеш - вақте ки ман
ба нусхабардорӣ шурӯъ мекунам, онро дар зеҳнам
мӯъҷизаангез тару тоза меёбам, гӯё дирӯз навишта
шуда бошад, то ҷое ки ман метавонам - дар ҳар як ибора
- оҳанги хоси овози фариштаи Устодро дар амиқтарин
.умқи рӯҳам бишнавам

Муаллим лексияҳои худро кам омода мекард, агар
умуман омодагӣ мебинад, шояд ин аз навиштани чанд
далел иборат мебуд. Дар роҳ ба сӯи маъбад, ӯ яке аз мо
:дар мошин мепурсид

Мавзӯи лексияи имрӯзаи ман чист?» Ӯ диққати »
худро ба мавзӯъ равона мекард ва сипас лексияро бо
.истинод ба манбаъи ботинии илоҳӣ меҳонд

Мавзӯҳои лексияҳои муаллим дар маъбадҳо
пешакӣ эълон карда мешуданд, аммо вақте ки ӯ ба
сухан гуфтан шурӯъ кард, баъзан ақли ӯ дар соҳаи
.тамоман дигар кор мекард

Новобаста аз мавзӯи рӯз, муаллим ҳақиқатхоеро, ки
дар он лаҳза зеҳни ӯро фаро гирифта буданд, баён
мекард ва дониши бебаҳоро аз таҷрибаи маънавӣ ва
фаҳмиши интуитивӣ ва дақиқи худ пайваستا мерехт.
Қариб ҳамеша, дар охири мавъиза, як қатор одамон
барои маърифати додаи ӯ дар масъалае, ки онҳоро
нигарон карда буд, ё шояд барои шарҳи як идеяи
фалсафӣ, ки барои онҳо ҷолиб буд, изҳори миннатдорӣ
.мекарданд

Баъзан, ҳангоми лексия, шуури муаллим чунон
баланд мешуд, ки ӯ муваққатан шунавандагонро
фаромӯш мекард ва мустақиман бо Худо муошират

мекард. Тамоми вучуди ӯ пур аз шодӣ ва пур аз
.муҳаббати илоҳӣ буд

Дар он ҳолатҳои шуури баландтар, шуури ӯ бо
шуури илоҳӣ комилан ҳамоҳанг буд, аз ин рӯ ӯ
ҳақиқатро дар дохили худ дарк кард ва он чизро, ки аз
.сар гузаронида ва дида буд, тавсиф кард

Шояд дигарон аз ҳузури дурахшони Парамҳанса

Йогананда тарсида бошанд, аммо гармӣ, бепарвой ва
фурӯтани ороми ӯ фавран дар ҳамаи ҳозирон оромӣ ва
оромӣ эҷод кард. Ҳар як шахс эҳсос мекард, ки суҳанони
.устод шахсан ба онҳо нигаронида шудаанд

Ҳазлу шӯҳӣ ва рӯҳияи шодмонӣ хусусиятҳои
дилкаши шахсияти муаллим буданд. Бо ибораи бодикқат
интиҳобшуда, ишораи пурмазмун ё ифодаи чеҳраи
дилкаш, ӯ метавонист дар лаҳзаи муносиб воқуниши
дӯстона ва хандаи самимӣ ба вучуд орад, то нуқтаи
мушаххасро равшан кунад ё шунавандагонро пас аз
тамаркузи тӯлонӣ ва шадиди зеҳнӣ ба мавзӯи мушаххас
.ё масъалаи амиқ ва нозук ором гардонад

Як шахс наметавонад хосиятҳои беназири худро дар
китоб сабт кунад Хусусияти умумии Парамханса
Йогананда дурахшон, пурҷӯшу хурӯш ва пурмуҳаббат
аст. Аммо, умеди хоксоронаи ман аз пешниҳоди ин
тарҷумаи кӯтоҳ ин аст, ки нигоҳи шахсиеро пешниҳод
кунам, ки лаззат ва қадрдонии хонандаро аз таълимоти
.ӯ афзун кунад

Вақте ки муаллими фариштаи худро дар ҳамоҳангии
комил ва мувофиқии муқаддас бо ҳузури Илоҳӣ
мушоҳида кардам ва ҳақиқатҳои фаровон ва самимонаи
рӯҳи пурғановат ва пурсамари ӯро шунидам; таълимоти
бузурги ӯро барои ҳама наслҳо сабт кардам; ва ҳоло
онҳоро ба дасти хонандагон додам, наметавонам
!худдорӣ кунам ва бигӯям: Эй шодмонии бузурги ман

Аз Худои Мутаол хоҳиш мекунам, ки суханони неки
устод дарҳои имони устувор ба Худо ва муҳаббати
.илоҳиро ба Ё дар дилҳои орзумандони он боз кунад

Назариyaи реинкарнатсия Онро аз ҷиҳати илмӣ исбот кардан мумкин аст

Агар шахс ба Худои одил дар коинот бовар кунад,
қабули идеяи реинкарнатсия осонтар мешавад, зеро ин
ду мафҳум ба ҳам вобастаанд. Аммо дар бораи
шубҳакунандагон ва атеистҳо чӣ гуфтан мумкин аст? Оё
воқеияти реинкарнатсия метавонад аз ҷиҳати илмӣ ба
қадри кофӣ исбот карда шавад? Ва оё назариyaи
реинкарнатсия метавонад ба таҳлили дақиқи илмӣ
дучор шавад, на танҳо барои умед бахшидан, балки
?барои исботи ҳақиқати он низ

Олимони материалист иддао доранд, ки онҳо то ҳол
ягон далели воқеии вуҷуди Худоро пайдо накардаанд ва
аз ин рӯ, онҳо наметавонанд ягон далели вуҷуди қонуни
одилонаи Ёро, ки ба ҳамаи инсонҳо имкониятҳои
баробар барои таҳаввул ва пешрафт тавассути бозгашт
.ба таҷассум медиҳад, пешниҳод кунанд

Азоби кӯдакони бегуноҳ, беадолатӣ ва ноодилонаи
зиндагӣ барои чунин олимон масъалаҳои норавшан ва
нофаҳмо ба назар мерасанд ва ба набудани як
.офарандаи одил ишора мекунанд

Аз тарафи дигар, аксари мӯъминон ба Худои одил ва
боадолат эътиқоди худро танҳо бар пояи эътиқод асос
медиҳанд ва барои ғайрибоварон ягон далеле надоранд.
Онҳо аксар вақт аз тарси аз даст додани он ё

нооромӣҳои иҷтимоӣ аз таҳқиқи эътиқоди худ ё зери
суол бурдани он дудила мешаванд. Ба ибораи дигар,
онҳо аз ягон қонуни илмӣ ё маънавӣ, ки метавонанд
.эътиқоди онҳоро тасдиқ кунанд, огоҳ нестанд

Аммо чаро қонуни маънавӣ ба ҳамон таҳқиқоти
ҷиддӣ, ки усулҳои таҷрибавӣ аз ҷониби олимони
ошкор кардани падидаҳои табиӣ истифода мешаванд,
дучор намешавад? Ин саволро асрҳо пеш олимони
рӯҳонӣ дар Ҳиндустон гузошта буданд, ки ихтиёран ба
он посух доданд. Таҷрибаҳои онҳо усулҳои илмиро ба
вучуд оварданд, ки ҳар кас метавонад онҳоро барои
ошкор кардани қонуни маънавӣ ва аз ин рӯ, барои
фаҳмидани реинкарнатсия ва ҳама ҳақиқатҳои ниҳони
.кайҳонӣ истифода барад

То он даме, ки воситаҳои исбот вучуд доранд, касе
ҳақ надорад бигӯяд, ки бозгашт ба таҷассум ва дигар
қонунҳои рӯҳонӣ нодурустанд, агар ӯ усулҳоро санҷида
.натавонад ва далелҳоро бо чашмони худ набинад
Табиатшиноси шубҳанок ҳақ дорад андешаи худро
баён кунад, аммо ин танҳо як андеша боқӣ мемонад, на
.далел

Дар илмҳои табиӣ, барои исботи ҳар як назарияи
таҳқиқшаванда бояд тартиби мушаххас риоя карда
шавад. Микробҳо ба чашми бараҳна ноаёнанд, аз ин рӯ
барои мушоҳидаи онҳо микроскоп зарур аст. Агар касе
аз дидани микроскоп саркашӣ кунад, наметавон гуфт,
ки онҳо назарияи мавҷудияти микробҳоро таҳқиқ ва
тасдиқ кардаанд. Дар натиҷа, андешаи онҳо аҳамият
надорад, зеро онҳо қоидаҳои тавсияшударо барои
.исботи эътиборнокии назария риоя накардаанд
Ҳамин чиз ба маънавият низ дахл дорад. Усулҳо
таҳия шудаанд, қоидаҳо муқаррар карда шудаанд ва
натиҷаҳо ба ҳар касе, ки меҳодад таҷриба кунад,
пешниҳод карда шудаанд. Аммо, дар ҷаҳони Ғарб
набудани усули илмӣ барои таҳқиқи қонунҳои маънавӣ

арзиши динро ҳамчун як нерӯи ҳаётан муҳим дар ҳаёти инсон ба таври назаррас коҳиш додааст. Таълимоти маънавӣ мувофиқи эътиқоди инфиродӣ қабул ё рад карда мешаванд, на ин ки натиҷаи ниҳоии омӯзиши амиқ .ва таҳқиқоти мунтазами маънавӣ ҳисобида шаванд

Донишмандони қадими Ҳиндустон чӣ гуна ин қонунҳои тағйирнопазири кайҳониро кашф карданд? Бо гузаронидани таҷрибаҳо дар бораи ҳаёт ва тафаккури инсон дар озмоишгоҳҳои зоирони худ. Барои фаҳмидани табиати чизҳои табиӣ, мо бояд бо маводҳои табиӣ таҷриба кунем. Ба ҳамин монанд, барои кашф кардани ҳақиқат дар бораи реинкарнатсия ё интиқоли ҳамон як рӯҳ тавассути бисёр баданҳо, гузаронидани таҷрибаҳо .дар бораи шуури инсон зарур аст

Ин олимони қадим муайян карданд, ки ҳуди инсон дар тӯли ҳаёти инсон, сарфи назар аз таҷрибаҳо ва ноустувориҳои гуногун дар фикр ҳангоми бедорӣ, хобинӣ ва хоби беҳобӣ, бетағйир боқӣ мемонад. Онҳо муайян карданд, ки таассуроти ҳиссиётӣ, муҳит, андешаҳо ва ҳолатҳои ҷисмонӣ ҳама тағйир меёбанд, аммо ҳисси худ ё эго аз таваллуд то марг комилан .бетағйир боқӣ мемонад

Олимони таҷрибавии Ҳиндустон тасдиқ кардаанд, ки бо тамаркузи бодикқат ба худ тавассути назорати пайваста, огоҳона ва мустақилонаи он, новобаста аз ҳолатҳои ноустувори бедорӣ, хобҳо ва хоби ғайрихобӣ, шахс метавонад табиати доимӣ ва абадии худро дарк .кунад

Инсон аксар вақт аз яке аз ин ҳолатҳо огоҳ аст. Онҳо ҳангоми бедор будан огоҳанд ва баъзан метавонанд аз ҳолати хобинии худ низ огоҳ бошанд. Ҳангоми хобинӣ .эҳсос кардани он ки шахс хоб мебинад, чизи нодир нест

Тавассути усулҳо ва амалияҳои муайян, шахс метавонад огоҳии бошууронаро аз ҳар як ҳолати дар боло зикршуда нигоҳ дорад. Онҳо ҳатто метавонанд ба

ҳолати чорум - ҳолати мубораки шуури баландтар -
.бирасанд

Ҳангоми хоб, истироҳати ғайриихтиёри ба амал
меояд, зеро фаъолияти асабҳо ва ҳиссиёт пароканда
мешавад. Бо машқ, шахс метавонад ин истироҳатро
ҳангоми бедор будан ва тавассути саъю кӯшиши
бошууруна ба вучуд орад. Дар хоби амиқ ё марг,
истироҳати пурра ҳангоми хориҷ шудани энергияи ҳаёт
аз дил ва ҳароммағз ба амал меояд. Тавассути
мулоҳизаи амиқ, ин истироҳати пурраро метавон
ҳангоми бедор будан огоҳона ба вучуд овард. Ба ибораи
дигар, ҳар як вазифаи ғайриихтиёрии баданро метавон
тавассути машқҳои мушаххас огоҳона ва қасдан назорат
.кард

Донишмандони қадими Ҳиндустон ба хулосае
омаданд, ки марг ин гирифтани қувваи ҳаёт аз чароғи
бадани инсон, аз ҷумла асабҳо, ҳиссиёт ва каналҳои
бешумори энергияи ҳаёти мебошад. Ҳамон тавре ки барқ
ҳангоми кашидани лампаи шикаста намемирад, қувваи
ҳаёт низ ҳангоми кашидани асабҳои беихтиёр нобуд
намешавад. Нобуд шудани энергия ғайриимкон аст, он
ҳангоми марг аз бадан хориҷ мешавад ва ба энергияи
.кайҳонӣ бармегардад

Ҳангоми хоб, ақли ҳиссиётӣ аз кор монда, ҷараёни
электрикӣ дар асабҳо муваққатан қатъ мешавад.
Ҳангоми марг, шуури инсон пурра ифодаи худро
тавассути бадан қатъ мекунад, ки баъдан ба дасти
фалаҷ монанд аст; соҳиби он аз ҳузури он огоҳ аст, аммо
наметавонад онро назорат кунад ё амал кунад. Сабтҳои
тиббӣ ҳолати рӯҳониеро тасвир мекунанд, ки ба кома
афтод ва шунидааст, ки атрофиёнаш аз марги зоҳирии
худ шикоят мекунанд, аммо ӯ наметавонист эҳсосоти
худро тавассути вазифаҳои ҷисмонии худ баён кунад.
Механизмҳои ҷисмонии ӯ ногаҳон қатъ шуданд ва аз
посух додан ба фармонҳои рӯҳии ӯ саркашӣ карданд.

Пас аз он ки бисту чор соатро дар ин ҳолат гузаронданд
ва ҳамон вақте ки ўро барои дафн бурдан меҳостанд, ў
саъю кўшиши зиёд ба харҷ дод ва тавонист ҳаракат
кунад. Ин ҳодиса устуворию эҳсоси худро ҳатто вақте ки
.бадан бечон ба назар мерасад, нишон медиҳад
Донишмандон мегўянд, ки бояд фаъолият ва шууро
аз бадан ҷудо кард, ҳолати хобро бошууруна риоя кард
ва ихтиёран аз фаъолияти бошууруна аз дил ва
марказҳои сутунмўҳра даст кашид. Бо ин кор, шахс
меомўзад, ки он чизеро, ки марг ба ў бешууруна ва
.беихтиёр таҳмил мекунад, бошууруна қабул кунад
Энергияи ҳаётан муҳим тавассути мағзи дарозрўя ба
бадан ворид мешавад ва дар захираи мағзи сар нигоҳ
дошта мешавад. Сипас, он ба панҷ маркази дигари ҳаёт
ва шуур дар сутунмўҳра поён меравад ва дар он ҷо ба
узвҳои ҳиссиёт ва боқимондаи бадан тақсим карда
.мешавад

Ҳангоми марг, энергияи ҳаётӣ пурра ва қатъӣ ба
сутунмўҳра кашида мешавад ва баданро тавассути
мағзи дарозрўя тарк мекунад. Як ёги бомаҳорат
метавонад тавассути ирода ва огоҳӣ ин энергияи ҳаётан
муҳимро аз бадан ва ҳиссиёт ба сутунмўҳра берун
оварад ва онро ба марказҳои олии дарки муқаддас
фиристад, ки дар он ҷо онҳо шодӣ аз "мурда" буданро
эҳсос мекунанд, яъне аз иллюзияҳои ҳиссӣ, ки аз
пайваستшавӣ ба шуури маҳдуди ҷисмонӣ ба вуҷуд
.меоянд, озод мешаванд

Дар сабтҳои табибони фаронсавӣ ва дигар табибони
аврупоӣ дар бораи марде бо номи Садҳу Ҳаридас дар
дарбори императори Ҳиндустон Раҷнит Сингҳ парвандаи
ҳуҷҷатӣ мавҷуд аст. Ин парванда нишон медиҳад, ки
Садҳу Ҳаридас тавонист фаъолияти ҳаётӣ ва шуури
худро аз баданаш ҷудо кунад ва сипас пас аз чанд моҳ
онҳоро дубора пайваст кунад. Ҷасади ў дар зери замин
дафн карда шуд ва ин минтақа чанд моҳ зери назорати

қатъии шабонарӯзӣ қарор дошт. Дар охири ин давра,
ҷасади ӯ аз қабр берун оварда шуд ва аз ҷониби
табибони аврупоӣ муоина карда шуд, ки ӯро мурда
эълон карданд. Аммо, чанд дақиқа пас аз ин эълон, ӯ
ҷашмонашро кушод ва назорати ҳамаи вазифаҳои
бадани худро барқарор кард ва солҳои зиёд пас аз он
зиндагӣ кард. Ӯ тавассути амалия омӯхта буд, ки чӣ гуна
ҳама вазифаҳои ғайриихтиёрии бадан ва ақли худро
назорат кунад. Ӯ як олими рӯҳонӣ буд, ки таҷрибаҳои
рӯҳониро анҷом дода буд, ки аз ҷониби хирадмандон
барои фаҳмидани моҳияти воқеии қонуни кайҳонӣ
тавсия дода шуда буданд. Дар натиҷа, ӯ тавонист
идомаи вучуди инсонро пас аз марг ва нопадид
нашудани моҳияти рӯҳи намирандаро исбот кунад
Онҳое, ки мехоҳанд ҳақиқати илмии
реинкарнатсияро барои худ исбот кунанд, бояд аввал
пайвастагии шуурро пас аз марг бо ҷудо кардани
бошуурунаи бадан аз рӯҳ нишон диҳанд. Инро метавон
бо риояи қоидаҳои муқарраркардаи олимони рӯҳонии
Ҳиндустон, ки садсолаҳо пеш муқаррар карда буданд,
анҷом дод. Вақте ки шахс меомӯзад, ки ҳангоми хоб
бедор бошад, бо хоҳиши худ хобхоро бедор кунад ва
панҷ ҳиссиётро бошууруна ҷудо кунад - на ба таври
ғайрифаъол, чунон ки ҳангоми хоб руҳ медиҳад - ва
вақте ки онҳо меомӯзанд, ки кори дилро назорат кунанд,
онҳо метавонанд марги бошууруна ё ҳолати беҳушии
ҷисмониро (на ҳолати беҳушӣ) аз сар гузаронанд
Донишмандони мо меғӯянд, ки нафс дар ҳама
марҳилаҳои кӯдакӣ, ҷавонӣ ва пирӣ аз худ огоҳ аст. Рӯҳи
таҷассумёфта пайваста аз ҳама ҳолатҳои пайдарпайи
инсон, аз ҷумла гирифтани ҷисми дигар пас аз марг ва
ҳаракат байни ҷаҳони ҷисмонӣ ва осмонӣ, огоҳ аст. Ин
ҳақиқат аз ҷониби онҳое, ки дар илми рӯҳонӣ хуб
огоҳанд, бебаҳс аст

Бо истифода аз усулҳои ба чор ҳолати дар боло
зикршуда овардарасонда, мо метавонем худро дар
ҳолатҳои вучудаш пайгирӣ кунем. Мо метавонем онро
ҳангоми марг, саргардони он дар фазои кайҳонӣ ва
бозгашти он ба ҳаёт дар бадани нав бошууруна пайгирӣ
.кунем

Онҳое, ки ин чизҳоро намеомӯзанд, наметавонанд
ҳангоми ҳоби бузургтар ҳушёр бошанд: марг. Ҳамин
тарик, онҳо наметавонанд ягон ҳолати қаблии худро,
ҳатто давраҳои "ҳоби амиқ"-ро дар тӯли як умр ба ёд
.оранд

Бо қабул кардани усулҳои олимони қадимаи
Ҳиндустон, ки ин қонунҳоро санҷида ва исбот кардаанд
ва ба ҷаҳон дониши гаронбаҳо ва тасдиқшавандаро
тӯҳфа кардаанд, метавон ҳақиқати илмиро дар бораи
.реинкарнатсия ва ҳама ҳақиқатҳои дигари абадӣ омӯхт

Табассуми рӯҳ

Табассуми ҳақиқӣ табассуми хушбахтии рӯҳонӣ аст,
ки аз тафаккур, тафаккур дар бораи Худо ва эҳсоси
ҳузури Ӯ ба вучуд меояд. Табассуми ман аз шодмонии
амиқе дар дохили ман сарчашма мегирад - шодмонӣ, ки
барои ҳама дастрас аст. Он мисли бӯи хушест, ки аз
қалби гули шукуфон мебарояд. Ин шодмонии бузург
дигаронро даъват мекунад, ки худро дар обҳои
.муқаддаси хушбахтӣ ғарқ кунанд

Чор ҳолат вучуд дорад, ки одами оддӣ бо онҳо ошно
аст: хушбахтӣ ҳангоми иҷрои хоҳиш, нохушӣ ҳангоми
рад кардани он, дилгирӣ вақте ки на хушбахт ва на
рӯҳафтода аст ва оромӣ ҳангоми рафъи ин эҳсосот ё
.ҳолатҳои равонии лаззат, дард ва дилгирӣ

Сулҳ як ҳолати хеле матлуб аст, ки аз набудани
ғаму андӯҳ ва лаззат ва набудани дилгирӣ ба вучуд
меояд. Ин ҳолатҳо пайваста дар сатҳи рӯҳ мавҷ
мезананд. Пас аз савор шудан ба мавҷҳои ҷурталотуми
дард ва лаззат, аз ҷумла ғӯтавар шудан ба умқи хастагӣ,
шиноварӣ дар баҳри ороми сулҳ шодӣ дорад. Аммо аз
сулҳ бузургтар аз экстази рӯҳонӣ аст - хушбахтии рӯҳ -
хушбахтии ниҳой. Ин як шодмонии доимӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ
пажмурда намешавад, балки бо рӯҳ то абад боқӣ
мемонад. Ин шодмонии олии танҳо тавассути огоҳӣ аз
.ҳузури илоҳӣ ба даст оварда мешавад

Агар шумо косаи обро дар зери нури моҳ гузоред ва
сипас онро омехта кунед, шумо тасвири таҳрифшудаи
моҳро эҷод мекунед. Вақте ки об дар коса ҷойгир
мешавад, инъикос равшан мешавад. Лаҳзае, ки об дар
коса ором аст ва ҷеҳраи моҳро бо равшанӣ инъикос
мекунад, метавонанд бо ҳолати оромии тафаккур ва
ҳолати оромии амиқ муқоиса карда шаванд. Дар оромии
тафаккур, ҳама мавҷҳои эҳсосот ва андешаҳо аз ақл
берун мешаванд. Ва дар ин ҳолати амиқтари оромӣ,
шахси мутафаккир дар он оромӣ, моҳи ҷурраи ҳузури
.илоҳиро мебинад, ки дар кӯли рӯҳ инъикос ёфтааст

Сулҳ як ҳолати ғайрифайол аст, ки набудани
мавҷҳои лаззат, дард ва бепарвоӣ аст. Ҳамин тариқ, пас
аз муддати кӯтоҳ, шахси мулоҳизакор дубора мавҷҳои
эҳсосотро эҳсос мекунад. Аммо ҳар қадар оромии
мулоҳизакор амиқтар шавад, ҳамон қадар он ба оромии
рӯҳонӣ ва дар натиҷа ба неъматии мусбат табдил меёбад,
то ки шахси мулоҳизакор шодмониро эҳсос кунад, ки
.доимо нав ва комилан қаноатманд аст

Вақте ки шумо хоб мекунед, шумо фикрҳо ва
эҳсосотро ба таври ғайрифайол ором мекунед. Аммо
вақте ки шумо тавассути мулоҳиза андешаҳо ва

эҳсосотро огоҳона ором мекунад, аввалин чизе, ки шумо
эҳсос мекунад, ҳолати оромӣ аст ва мушакҳои чеҳраи
шумо табиатан табассумро ташкил медиҳанд, ки
оромии ботиниро инъикос мекунад. Аммо шумо бояд аз
ин ҳолати оромӣ фаротар равед, то покии рӯҳи худро
дарк кунед - покие, ки аз ангезаҳои ҳиссиётӣ ё
аксуламалҳои худкор ба андешаҳои марбут ба ҳиссиёт
олуда нашудааст. Ҳолате, ки шумо дар он вақт аз сар
мегузаронед, хушбахтии доимӣ ва доимо навшаванда
.аст

Паёмбарон ва авлиё ин шодмониро дар дилҳои худ
пайваста доранд. Онҳо амният ва оромии муборакро
эҳсос мекунанд ва аз тӯфонҳои хашм шикастнопазиранд
ва нигарониҳо ва тарсҳо ба онҳо таъсир намерасонанд.

Бо истифода аз скальпели ақл ё фаҳмиш, онҳо
метавонанд андешаҳои худ ё андешаҳои дигаронро дар
мизи амалиётӣ ақл таҳлил кунанд ва оромӣ ва оромии
худро нигоҳ доранд. Дар ин ҳолати хушбахтона, ҳама
ғамгинӣ нопадид мешавад ва фаҳмиши рӯҳонӣ дар
вучуди ҷӯяндаи хушбахт пайдо мешавад ва робитаи
.онҳоро бо Илоҳӣ мустаҳкам мекунад

Аксари табассумҳо аз эҳсосоти хубе, ки аз амалҳои
меҳрубонӣ ё аз эҳсосоти дӯстона, муҳаббат, нармӣ ё
ҳамдардӣ ба вучуд меоянд, сарчашма мегиранд. Аммо
роҳи аҷибтарини табассум ин аст, ки дили инсон пур аз
муҳаббати Худо бошад. Он гоҳ инсон метавонад ҳамаро
дӯст дорад ва пайваста табассум карда метавонад. Ҳама
шаклҳои дигари табассум гузарандаанд, зеро эҳсосот,
новобаста аз он ки хубанд, медурахшанд, пажмурда
мешаванд ва сипас аз байн мераванд. Ягона чизе, ки
пйдор аст, шодмонии Худост. Вақте ки шумо ин шодӣ
доред, шумо метавонед ҳамеша табассум кунед; вагарна
шумо наметавонед ба касе, ки ба меҳрубонии шумо бо
.беадабӣ посух медиҳад, меҳр эҳсос кунед

Ман мардеро медонам, ки ҳангоми марги ҳамсараш
ғаму андӯҳи зиёд зоҳир кард. Ман эҳсосоти рӯякӣ ва
сохтаи ўро бодикқат тафтиш кардам ва ба ў гуфтам: "Ту
дар давоми як моҳ аз нав издивоҷ мекунӣ". Ў хашмгин
шуд ва дигар маро надид, аммо дар давоми як моҳ пас
аз марги ҳамсараш дубора издивоҷ кард. Ў фикр мекард,
ки муҳаббаташ ба зани аввалаш бузург аст, аммо ўро
!хеле зуд фаромӯш кард

Ман ҳеҷ гоҳ дарси бузургеро, ки аз муаллимам Шри
Юктсварҷӣ гирифтам, фаромӯш намекунам, вақте ки ў
:ба ман ин ҳикояи хурдро нақл кард

Вақте ки ман писарбачаи хурд будам, ба фикри»
доштани саги хурду зиште, ки ба ҳамсоғон тааллуқ
дошт, васваса шудам ва ҳафтаҳо дар хона нооромӣ
мекардам, то он сагро ба даст орам. Ман якравона ҳама
пешниҳодҳои ҳайвоноти хонагии зеботарро рад
мекардам. Ман танҳо он сагро мехостам ва дигареро
.«надоштам

Ҳамон як дилбастагӣ одамонро дар чизе, ки ошиқӣ
номида мешавад, фаро мегирад. Ошиқон чунон ба
чеҳраи мушаххасе ҷалб мешаванд, ки наметавонанд дар
қои дигар тасаллӣ пайдо кунанд. Аммо зебоие, ки мо
бояд дар дигарон ҷустуҷӯ кунем, зебоии амалҳои нек,
.хислати нек ва майлҳои рӯҳонӣ аст, на зебоии ҷисмонӣ

Вақте ки рӯҳи ту пур аз шодӣ мешавад, ту ҷолиб
мешавӣ. Ман чизеро дӯст намедорам, ҷуз табассуми
самимӣ ва бегуноҳ, зеро бе он одамон аз лӯхтакҳо фарқе
надоранд. Имрӯз онҳо мегӯянд, ки туро абадан дӯст
медоранд ва фардо дафн карда мешаванд. Пас, ишқи
бузурги онҳо кучост? Ва он итминони комил кучост, ки:
"Ту ҳаёти ман ҳастӣ ва ман туро абадан дӯст хоҳам
"?дошт

Аммо агар шумо ба Худо иҷозат диҳед, ки ҳатто як
бор ба шумо бигӯяд: "Ман туро дӯст медорам", он ишқ
воқеан абадӣ хоҳад буд. Чаро вақтро барои ҷустуҷӯи
пораҳои муҳаббати инсонӣ, як мушт пул ё ин ё он чиз
сарф мекунад, дар ҳоле ки шумо метавонед ҳама чизро
дар Худо пайдо кунед: ҳама муҳаббати ҷаҳон, ҳама
қудрати вуҷуд? Мо набояд Худоро на аз рӯи тамаъ барои
қудрат, балки аз рӯи хоҳиши муҳаббат ҷустуҷӯ кунем. Он
гоҳ мо бузургтарин ганҷро хоҳем ёфт. Ва вақте ки мо
Худоро бо муҳаббати амиқ ва самимӣ дӯст медорем, Ё ба
мо ҷавоб хоҳад дод ва мо эҳсос хоҳем кард, ки
.муҳаббати Ё дар дилҳои худ мезанад

Ҷустуҷӯкунанда бояд зуд-зуд мулоҳиза ронад, зеро
зиндагӣ бо мулоҳиза дар бораи Худо ширинтар
мешавад. Мулоҳиза аз сарф кардани соатҳои бешумор
барои ҷустуҷӯи пул, муҳаббати инсонӣ ё чизи дигаре, ки
метавонад ба хотир ояд, хеле беҳтар аст. Ҳар қадаре ки
кас бештар мулоҳиза ронад ва ҳар қадар ақли ӯ ҳангоми
кор дар ҳолати рӯҳонӣ мустаҳкам бошад, ҳамон қадар
қобилияти табассум кардан пайдо мешавад. Ман ҳоло ва
ҳамеша дар он олам ҳастам - дар шуури мубораки Худо.
Ҳеҷ чиз ба ман таъсир намерасонад. Новобаста аз он ки
танҳо ё бо дигарон аст, шодмонии Худо ҳамеша дар ман
меларзад. Ман тавонистам табассуми худро нигоҳ
дорам. Аммо ба даст овардани ин табассум кори душвор
буд! Ҳамон табассумҳо низ дар дохили шумо ҳастанд -
ҳамон шодӣ ва хушбахтии рӯҳ дар дохили шумо зиндагӣ
мекунанд. Ба шумо лозим нест, ки онҳоро ба даст оред,
танҳо онҳоро барқарор кунед. Шумо онҳоро муваққатан
тавассути қаноатмандӣ бо эҳсосот аз даст додед ва
.шумо метавонед онҳоро барқарор кунед

Ҳар касе, ки бовар дорад, ки чизҳои ҷисмонӣ, ки
тавассути дидан, шунидан, чашидан, бӯй кардан ва ламс
кардан мумкин аст, шодмонии холис меоранд, саҳт хато

мекунад. Ҳиссиёт хушбахтӣ намедиханд; баръакс, онҳо
моро аз он маҳрум мекунанд. Агар шумо барои
хушбахтии худ шартҳоеро муқаррар кунед, ба монанди
гӯед: "Ман то он чехраро набинам, хушбахт буда
наметавонам", шумо ҳеҷ гоҳ шодмонии холис ва
беолоишро нахоҳед чашид, зеро лаззатҳои ҳиссиётӣ
зудгузаранд. Рӯзҳо ва солҳо ба зебоии ҷисмонӣ таъсири
худро мерасонанд. Ҳама чиз дар ҷаҳони моддӣ ба
қонуни тағйирот тобеъ аст. Ҳамин тариқ, ҳатто агар
шахс ҳар як чехраи зебои ҷаҳонро бубинад, ҳар садоро
бишнавад ва ба ҳама чизе, ки мехоҳад, ламс кунад ҳам,
онҳо хушбахтии ҳақиқиро пайдо карда наметавонанд. Бо
вучуди ин, онҳо метавонанд худро фиреб диҳанд, ки
фикр кунанд, ки хушбахтанд. Баъзан, пас аз саъю
кӯшиши зиёд барои ба даст овардани чизе, онҳо
мефаҳманд, ки дар ҳуди чизе хушбахтӣ нест. Бо вучуди
ин, онҳо аз кӯшиши худ қаноатмандӣ мегиранд ва аз ин
рӯ фикр мекунанд, ки хушбахтанд. Аммо ин гуна
.қаноатмандӣ муваққатӣ ва зудгузар аст

Аз ин рӯ, ҷустуҷӯи хушбахтӣ дар ҳиссиёт беҳуда аст.

Шодмонии рӯҳонӣ бояд дар сухан ва ифодаҳои чехра
пайдо ва ифода карда шавад. Вақте ки инсон ин корро
мекунад, ҳатто як табассуми хурд ҳамаи атрофиёро бо
ҷозибайи мубораки худ фаро мегирад ва дигарон худро
.хушбахт ҳис мекунанд

Аммо танҳо Худо метавонад дилҳоро тағйир диҳад

Мо набояд ба худ қобилияти анҷом додани некиро
нисбат диҳем. Ягона анҷомдиҳандаи ҳақиқии некӣ дар
вучуд Худост. Ин ҷаҳон аз онӣ Ёст. Агар шумо ҳузури Ёро
эҳсос кунед ва дарк кунед, ки Ё ҳама чизро назорат
мекунад ва агар шумо ҳама чизро ба Ё супоред - корҳои
нек ва ҳатто корҳои бадро - шумо аз он ҳайрон мешавед,
.ки ҳамаи амалҳои шумо ба корҳои нек табдил меёбанд

Вақте ки огоҳии Худо бо шумост, шумо наметавонед
коре кунед, ки ба Ё писанд нест, Мо бояд ҳаёти худро ба
Ё бахшем ва дарк кунем, ки Худост, ки андешаҳои некро
илҳом мебахшад ва моро ба анҷом додани корҳои нек
ташвиқ мекунад Мо бояд он "худписандӣ"-ро, ки
бузургтарин монеа дар роҳи ин дониши озодкунанда
аст, аз байн барем Агар Худо шарораи хурди ҳаётро дар
мағзи дарозрӯяи ӯ хомӯш мекард, инсон наметавонад
дасти худро боло бардорад! [Нуқтаи асосие, ки
тавассути он қувваи ҳаёт ба бадан ворид мешавад]

Як бор дар берун нишаста будам ва хеле сард буд,
огоҳии худро ба дарун равона кардам ва дар як мижа
задан дигар сарморо эҳсос карда наметавонистам. Ман
аз шодӣ пур шудам ва гоҳ-гоҳе дидам, ки баданам ва
ҳама чизи атрофам ба як нур табдил меёбанд. Агар ба
онҳо диққат медодам, метавонистам шаклҳои
атрофамро бубинам ва агар ба нур диққат медодам,
ҷаҳон нопадид мешуд. Ҳеҷ чизро бе огоҳӣ дида
намешавад. Агар шумо ақли худро пурра идора кунед ва
ба дарун, ба худ нигоҳ кунед, он нури бузурги илоҳиро
.хоҳед дид, ҳатто бо чашмони кушодаатон

Вақте ки шумо нигоҳи худро тавассути чашмонатон
ба берун мегардонед, шуури шумо ҷаҳони берунаро дарк
мекунад. Ҳама чиз дар филми кайҳонии Худо тасвири
ҳаракаткунанда аст. Дар он рӯз ман тавонистам эҳсосот
ва андешаҳоро бубинам, ки барои шуури ман хоб
буданд ва аз Худо сарчашма мегирифтанд. Ман инчунин
тавонистам шодмонии покро бе ягон эҳсос эҳсос кунам,
вақте ки шуури худро ба дарун мегардондам. Ҳарчанд
ман дар он сардии саҳт нишаста будам, танҳо либоси
сабук мепӯшидам, ман метавонистам сармо ва
манзараҳо нопадид шаванд ва танҳо шодӣ фаро
мерасад. Баъдтар, ман ҳангоми эҳсос кардани он
.шодмонии бузург баъзе эҳсосотро аз сар гузаронидам

Мо бояд худро барои эҳсоси Худо омӯзонем. Мо набояд бо хондани дуои кӯтоҳ ё шоҳиди нури оддӣ қаноат кунем. Ҳар касе, ки метавонад майлҳои ҷинсии худро оқилона назорат кунад, то андозае эҳсосоти худро идора кунад ва бо тамоми қуввати худ Худоро пайғирӣ кунад, бешубҳа воҳӯрии илоҳиро эҳсос хоҳад кард, агар онҳо хоҳиши онро дошта бошанд. Ҳатто агар шахс тарафдори бузурги ахлоқ бошад ва майлҳо ва майлҳои рӯҳонӣ дошта бошад ҳам, ин бе дарки воқеии илоҳӣ .кофӣ нест

Агар инсон орзуи таҷрибаи рӯҳониро дошта бошад, бояд дуруст мулоҳиза ронад ва ба Худо бигӯяд: «Худоё, ман заъфҳоямро медонам, аммо онҳо монеаи байни ман ва ту нахоҳанд буд. Ман танҳо мехоҳам бо Ту бимонам, зеро ту маро офаридаӣ ва вазифаи аввалини ман ба сӯи .«ту аст

Донишмандон ба ҷӯянда маслиҳат медиҳанд, ки худро гунаҳкор нашуморад ва худро одил нашуморад ва мағрур нашавад, балки дарк кунад, ки Худо бо ӯст ва тавассути ӯ кор мекунад. Пас ӯ ҷаҳони наvero хоҳад дид. Бе огоҳии илоҳӣ, ин ҷаҳон пур аз низоъ, зӯроварӣ ва ноумедиҳои талх ва даҳшатнок ба назар мерасад. .Паноҳгоҳе нест, ба ҷуз он огоҳии олии илоҳӣ

Дар як сония, Худо метавонад нусхаи дақиқи ҳар касеро, ки ин ҷаҳонро тавассути марг тарк кардааст, офарид. Мо бояд ин ҳақиқатро дарк кунем. Худо мехоҳад, ки мо дарк кунем, ки ин офариниш танҳо як тамошобинӣ аст. Агар мо ин намоишро аз ҳад зиёд ҷиддӣ қабул кунем, азоб мекашем ва шодӣ аз онро аз даст медиҳем ва наметавонем бо бемориҳо, дардҳо, .ғаму андӯҳ ва бори он зиндагӣ кунем

Вақте ки чизе ба ман дарди ҷисмонӣ меорад, ман ақли худро ба нуқтаи марказии рӯҳонии байни

абрӯвонам равона мекунам ва тамоман дард ҳис намекунам. Аммо вақте ки ман ба манбаи дард диққат медиҳам, онро ҳамчун як иллюзия мебинам. Агар шумо тавонед огоҳии рӯҳонии худро нигоҳ доред, вақте ки сояҳои ҳаёлии ғам аз пеши рӯҳи шумо мегузаранд, азоб нахоҳед касид. Ба Худо пайваста дуо гӯед, то Ё Худо ҳамчун воқеияти беназир ва шодмон дар дохили шумо .ошкор кунад

Мардум вақти зиёдеро беҳуда сарф мекунанд ва марг онҳоро як ба як мебарад. Мақсади зиндагӣ шинохти Худост ва набояд ин баданро бе расидан ба он ҳадаф .тарк кард

Худо мехоҳад, ки мо огоҳии худро баланд бардорем ва аз дугонаҳои ин ҷаҳон болотар равем, аммо Ё ба инсон иҷозат намедиҳад, ки ин паноҳгоҳи иллюзияҳоро ба таври доимӣ тарк кунад, агар худро аз бемории .шаҳват шифо надиҳад

Мо бояд ҳар кореро, ки мекунем, барои Худо анҷом диҳем. Кор барои Худо ба мисли мулоҳиза барои ноил .шудан ба пешрафти рӯҳонӣ муҳим аст

Шабона, вақте ки шогирд дар бораи Худо мулоҳиза меронад, рӯҳаш боло меравад ва худро дар неъматии Ё фарқ ҳис мекунад. Вақте ки ӯ кори худро дар давоми рӯз анҷом медиҳад, хотираи он ҳолатро бо худ меорад ва шодмонии онро нигоҳ медорад ва бо ин васила дар муошират бо Худо мемонад ва ҳамеша метавонад табассум кунад ва бигӯяд: "Каме ғамгинӣ ё каме лаззат, ё каме оромӣ наметавонад дар неъматии доимо навшавандаи рӯҳи ман ягон изтироб ё нооромӣ ба вуҷуд ."орад

Мо бояд ба иллюзияҳои фиребандаи ҳаёт тамасхур кунем ва онро ҳамчун як силсила тасвирҳои кайҳонии

доимо тағйирёбанда ва гузаранда бубинем. Танҳо дар он
сурат мо аз ҷодуи иллюзияи кайҳонӣ раҳо мешавем. Мо
бояд дар ғайзи Худо зиндагӣ кунем. Вақте ки мо
метавонем дар байни рӯйдодҳои гуногуни ҳаёт устувор
ва қатъӣ истодагарӣ кунем, мо дарк хоҳем кард, ки Худо
ягона воқеияти воқеӣ дар коинот аст. Худо намехоҳад ба
мо зарар расонад, зеро Ё моро ба сурати Худ
офаридааст. Мо бояд фикр карданро дар бораи худ
ҳамчун одамони заиф бас кунем ва потенциали бузурги
кайҳонии дар дохили худро, ки интизори озод шудан
.аст, эътироф кунем

Вақте ки шахс аз саратон ё ягон бемории дигар
азият мекашад, ин масъалаи оддӣ нест. Бо вуҷуди ин,
пайғамбарон ва авлиё бисёр сабр карданд, беморонро
шифо доданд ва баъзеҳо ҳатто мурдагонро эҳё карданд
ва шодмонии илоҳии онҳо дар тӯли ҳаёташон бо онҳо
боқӣ монд. Ба ҳамин монанд, мо бояд бо дилҳо, ақлҳо ва
ниятҳои худ ба сӯи Худо баргардем. Аммо мо ба Ё расида
наметавонем, агар тасдиқ накунем, ки Ёро аз ҳама чиз
.болотар мехоҳем

Инсон набояд аз Худо шубҳа кунад, зеро агар ин
корро кунад, танҳо шакку шубҳаро ба даст меорад. Ё
қонунҳои Ёро то он даме, ки бо Ё муттаҳид нашавад,
намедонад. Пас, чаро вақтро барои фаҳмидани ин
қонунҳо аз нуқтаи назари комилан оқилона сарф кардан
?лозим аст

Агар шумо романеро мехонед, ки дар он қаҳрамон
бадрафторӣ мекунад ва бадкирдор ба назар чунин
мерасад, ки пирӯз мешавад ва ҳар боб бо боби пеш аз он
муҳолифат мекунад, шумо аз муаллиф ноумед ва ҳафа
мешавед. Аммо вақте ки шумо боби охирро мехонед,
шумо сабуки ҳис мекунад ва онро аз сабаби мураккабӣ
ва сюжети печидааш як романи аҷиб мешуморед. Ба

ҳамин монанд, Худо муаллифи бузургтарин романи
мавҷуда аст ва зиддиятҳо ва мураккабиҳои офариниш
ҳатто бузургтарин ақли инсонро ба ҳайрат меорад. Аммо
вақте ки мо Ёро дар боби охир пайдо мекунем, Ё роҳҳои
ҳалли ҳама асрори ҳаёти инсонро ошкор мекунад ва мо
дар бораи адолат ва хиради Ё шакке нахоҳем дошт,
вақте ки мо мустақиман аз Ё ҷавоб мегирем. Ин чӣ қадар
!аҷиб аст

Ҳузури илоҳӣ шубҳаҳо, ғаму андӯҳ ва тарсро аз байн
мебарад. Онҳое, ки Худо дар дилашон маскан дорад, аз
тарс мағлуб мешаванд, аз он мегурезанд ва худро аз
иллюзияҳои кайҳонӣ раҳо мекунанд. Сипас онҳо
табассум мекунанд ва мегӯянд: "Ниҳоят, ман сирри ҳаёт
ва асрори вучудро медонам". Аммо мо набояд аввал
дониш ҷӯем. Мо бояд аввал Худоро дӯст дорем ва сипас
Ё ҳама чизро, ки меҷӯем донем, ба мо ошкор мекунад.

Вақте ки ин рӯй медиҳад, дӯстам, ту бо табассуми
пйдор табассум мекунӣ. Андешаҳо, суханон, навиштаҳо
ва ҳама чизро, ки мекунӣ, бо шодмонии дурахшони он
табассум пур хоҳанд шуд. Дар ҳар ҷое, ки фикр мекунӣ,
бӯи табассумро боқӣ мегузорӣ ва ҳамаи онҳое, ки он
.ҷойро зиёрат мекунанд, бо Худо табассум мекунанд

Шумо ҳамеша метавонед табассум кунед, вақте ки
дар неъматҳои бебаҳои Ё зиндагӣ мекунед, зеро ин хеле
.муқаддас аст, ки дар борааш сухан гуфтан мумкин нест

Асалому алайкум

Худписандӣ ва алтруизм

Он чизе, ки як шахс ба дигарон мефиристад ё
мефиристад — бо сухан, амал ва фикр — ба ҳамон тарз
ва ҳамон дараҷа ба онҳо бармегардад. Табиати воқеии
онҳо тавассути ифодаҳои чехра ва амалҳои онҳо ошкор
мешавад. Дигарон ларзишҳо ё мавҷҳои равонии худро
эҳсос мекунанд ва воқунишҳои онҳо ба онҳо бо табиати
ин ларзишҳо — манфӣ ё мусбат — мувофиқат хоҳанд
.кард

Ҳар касе, ки роҳи худҳои бадро пеш гирад,
дигарон кӯшиш мекунанд, ки ҳама чизеро, ки ӯ дорад, аз
ӯ бигиранд, аммо агар ӯ баръакс бошад, дигарон ба ӯ
.саховатмандӣ ва ҳамдардӣ зоҳир мекунанд

Мо наметавонем ҳама чизро соҳиб шавем. Он чизе ки
мо дорем, тӯҳфаи Худост, ки барои истифодаи
муваққати мо дар ин замин пешбинӣ шудааст. Дер ё
зуд мо маҷбур мешавем, ки аз дороиҳои худ, хоҳ аз
садамаҳо, дуздӣ, фарсудашавӣ ё марг, ҷудо шавем. Аз
ин рӯ, вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки ба чизе танҳо
барои моликият часпем ё онро нигоҳ дорем, худро фиреб
.медихем

Ҳатто ин баданҳое, ки мо солҳои зиёд дар онҳо
зиндагӣ кардаем, рӯзе аз онҳо даст кашида мешаванд.
Аз ин рӯ, маҷбур кардани худ ба он ки бовар кунем, ки
мо дорои чизҳое ҳастем, ки воқеан онҳоро соҳиб шудан
мумкин нест, хато аст. Вақте ки чизе ба мо дода
мешавад, мо бояд дарк кунем, ки он танҳо барои
муддати маҳдуд аз онҳо мост ва мо бояд омода бошем, ки
.онро бо дигарон мубодила кунем

Вақте ки инсон аз он чизе, ки ба ӯ лозим аст, бештар
орзу мекунад, ӯро мушкилоти бузурге интизор аст
Шахси фурӯтан ва Худоро дӯст медорад, аз ҳама
бузургтар аст

Худо аз мо пинҳон нест, Ё бо мо тавассути
гулҳо, тавассути андешаҳои мо ва тавассути
.тамоми офариниш сухан мегуяд
Ҳадафи ягонаи вучуд водор кардани инсон ба
ҳалли асрори худ ва дарк кардани он аст, ки Худо дар
.паси ӯст
Онҳое, ки дар худ ҳамоҳангӣ ва мувофиқатро
эҳсос мекунанд, аз ҳамоҳангӣ ва мувофиқати табиат
.огоҳанд

Шакке нест, ки мо бояд ниёзҳои асосӣ ба монанди
хӯрок, либос ва каме амнияти молиявӣ дошта бошем,
аммо дар ҷустуҷӯи ин чизҳо мо бояд аз ниёзҳои нолозим
ҳалос шавем ва бо ин ман хоҳишҳои ошкоро ва хоҳишҳои
сӯзони доштани чизҳои бештар аз заруриро дар назар
.дорам

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар талоши
қонеъ кардани ниёзҳои худ, мо бояд ба дигарон дар
қонеъ кардани ниёзҳои онҳо кумак кунем ва он чиро, ки
.ба даст меорем, бо камбизоатон тақсим кунем

Биёед дар хотир дорем, ки мо қисми
ҷудонашавандаи оилаи ҷаҳонӣ ҳастем ва бе он зиндагӣ
карда наметавонем. Зиндагӣ бе дуредгар, ихтироъкор ё
деҳқон чӣ гуна мебуд? Тавассути мубодилаи хидматҳо
ва таҷриба, Худо меҳаҳад, ки мо дар бораи дигарон
фикр кунем, зеро зиндагӣ кардан танҳо барои худ хатои
.бузургест

Вақте ки мо дар бораи хушбахтии худ фикр
мекунем, мо бояд дар бораи хушбахтии дигарон низ
фикр кунем. Барои оилаи ҷаҳонӣ аз ҳама чиз даст
кашидан шарт нест, зеро ин ғайриимкон аст. Аммо мо
бояд бо дигарон ҳамдардӣ кунем ва ниёзҳои онҳоро
мисли худамон баррасӣ кунем. Худо меҳаҳад, ки мо ба
якдигар ҳамон қадар диҳем, ки аз якдигар мегирем.

Дигарон худи бузурги мо ҳастанд. Аммо одами оддӣ пеш
.аз ҳама танҳо дар бораи худ фикр мекунад

Шакке нест, ки ғаризаи зинда мондан қавӣ аст.
Аммо қаҳон ин эҳсосро дар дохили мо тақвият медиҳад
ва зарурати часпидан ба ҳар чизеро, ки ба мо тааллуқ
дорад, нишон медиҳад. Аммо, мо бояд дар хотир дошта
бошем, ки ҳамаи бандагони Худо оилаи Ё ҳастанд ва
.ҳамаи мо дар ин замин бародарону хоҳарем

Худо ба инсоният ақл ва дарк ато кардааст, ки ба мо
имкон медиҳад, ки гуруснагӣ ва сарморо эҳсос кунем. Мо
бояд дарк кунем, ки дигарон дар атрофи мо низ
гуруснагӣ ва сарморо эҳсос мекунанд. Вақте ки мо
тасаллии худро меҷӯем, бояд кӯшиш кунем, ки ба
дигарон дар ёфтани тасаллӣ кумак кунем. Азбаски мо аз
дард ва ранҷ нафрат дорем, бояд ба ниёзмандон дар
атрофи худ дасти кӯмак дароз кунем, то ранҷу азоби
онҳоро сабук гардонем ва ранҷу азоби онҳоро рафъ
кунем. Онҳо мисли мо азоб мекашанд ва баъзеҳо
.метавонанд ҳатто бештар аз мо азоб кашанд

Агар ҳамдардӣ ва ҳамдардӣи инсон танҳо ба оила ва
дӯстонаш маҳдуд бошад ва на ба каси дигар, ё худро
маҳдуд мекунад ва хушбахтӣ аз ҳаёти ё фирор мекунад
.ва ҷои онро мушкилоти ғайриҷашмдошт мегирад

Мо бояд омода бошем, ки ба дигарон то ҳадди имкон
кумак кунем ва аз расонидани кумак ба онҳое, ки бо
онҳо дучор мешавем, шодӣ пайдо кунем. Мо набояд инро
қурбонӣ ҳисоб кунем, зеро агар мо ин корро мекардем,
кумак ба бори гарон табдил меёфт. Баръакс, мо бояд
шодмонии ботиниро эҳсос кунем, зеро хайрхоҳӣ баракат
аст ва барои онҳое, ки кӯшиш мекунанд ба дигарон ҳам
аз ҷиҳати моддӣ ва ҳам аз ҷиҳати эмотсионалӣ кумак
кунанд ва дилҳои шикастаи худро шифо диҳанд, лаззате
.ҳаст

Агар ҷаҳон аз худхоҳии бади худ даст мекашид, мо
.биҳиштро дар ин рӯи замин мебинем

Тухми ҷанг дар қалби худхоҳии бадхоҳона ниҳон
аст. Одамони қадим аввал аз ҷӯбҳои сангӣ истифода
мебурданд, ки баъдтар ба камон ва тир табдил ёфтанд,
то худхоҳии худро аз худхоҳии дигарон муҳофизат
кунанд. Баъдтар, милтиқҳо ва таппончаҳо, сипас
пулемётҳо ва баъдан бомбаҳо ва гази заҳролуд ихтироъ
карда шуданд - ҳама барои муҳофизат кардани худхоҳии
.як гурӯҳи одамон аз худхоҳии гурӯҳи дигар

Дар натиҷаи ин худхоҳии нафратангез, ҷангҳо сар
мезананд, мувозинати иқтисодӣ ҳалалдор мешавад ва
баъдан рукуди иқтисодӣ ва сипас депрессия ҳукмфармо
.мешавад

Иқтидори харобиовари башарият нисбат ба
иқтидори созандааш бештар рушд ва инкишоф ёфтааст.
Ин ҷӯшиши бадсифат — ҷӯшиши худхоҳии бадхоҳона —
дар ниҳоят мекашад. Аммо мутаассифона, бисёриҳо пеш
аз он ки башарият бедор шавад ва дарк кунад, ки
худхоҳии миллатгароӣ аз худхоҳии шахсӣ камтар
зараровар нест, нобуд мешаванд. Миллат асосан аз
гурӯҳҳои хурд иборат аст ва ин гурӯҳҳо аз афрод
.иборатанд; бояд аз худ оғоз кард

Марзҳо байни кишварҳо муқаррар нашудаанд ва
.ҳукуматҳои ҷаҳон пайваста тағйир меёбанд

Худхоҳие, ки хушбахтиро беэътиной ба ҳуқуқ ва
хушбахтии дигарон меҷӯяд ё ҳуқуқ ва манфиатҳои
дигаронро барои мақсадҳои худ поймол мекунад, фақр,
бадбахтӣ ва бадбахтиро ба вуҷуд меорад. Сарватмандӣ
аз ҳисоби дигарон хатоӣ ҷиддӣ аст. Одамони бузург
фидокорию, ки бар асоси хоҳиши воқеии маънавӣ барои
.мубодила ва додан асос ёфтааст, таблиғ мекунанд

Коммунизм, ки зоҳиран ба мардум фаровонӣ ва шукуфой ваъда медиҳад, муваффақ нахоҳад шуд ва рӯзе фурупошӣ хоҳад кард, зеро он бар асоси маҷбуркунӣ ва саркӯби озодиҳои шахсӣ бунёд ёфтааст (Эзоҳ: Ин лексияро устод Парамҳанса соли 1937 хондааст ва ин хулоса воқеан амалӣ шудааст!)

Агар шахс танҳо ба дастҳо ва пойҳояш диққат диҳад ва сарашро нодида гирад, мағзи сар барои роҳнамоии малакаҳои ҳаракатӣ кор нахоҳад кард. Ҳамаи вазифаҳои бадан бояд ҳамоҳанг карда шаванд. Ба ҳамин монанд, ақлҳо (қабулкунандагони қарор) дар миллатҳо ва ҷомеаҳо бояд бо дастҳо ва пойҳо (қувваи корӣ) ҳамоҳанг кор кунанд, зеро агар манфиатҳо бархӯрд кунанд, тартибот вайрон мешавад, бесарусомонӣ ҳукмрон мешавад ва ранҷу азоб ба амал меояд.

Дар ҷаҳон ду муаллим ҳаст, касе ки Худоро роҳнамо ва мураббии худ қабул мекунад, аз ҳеҷ тарсе нест, касе ки Шайтонро пешво ва роҳнамои худ қабул мекунад, ҷаҳаннамӣ ба даст мекашад.

Калимаи калидӣ барои аксари одамон дар ин зиндагӣ "ман" аст. Касоне, ки майл ва майли рӯхонӣ доранд, дар бораи дигарон ҳамоно қадар фикр мекунанд, ки дар бораи худ фикр мекунанд. Касоне, ки танҳо дар бораи худ фикр мекунанд, душманӣ ва хашми атрофиёно ба худ меоранд. Аммо онҳое, ки эҳсосот ва манфиатҳои дигаронро ба назар мегиранд, мебинанд, ки дигарон дар бораи онҳо фикр мекунанд ва эҳсосоти ӯҳоро ба назар мегиранд.

Агар дар як шаҳр сад нафар бошанд ва ҳар кадоме аз онҳо кӯшиш кунад, ки аз дигарон бигирад, пас ҳар кадоме наваду нӯҳ душман хоҳад дошт, аммо агар ҳар кас кӯшиш кунад, ки ба дигарон кумак кунад, пас ҳар кадоме наваду нӯҳ дӯст хоҳад дошт.

Ман ҳамин тавр зиндагӣ мекардам ва бо додани
дигарон ҳеҷ чизро аз даст надодам. Дар асл, ҳар чизе,
ки додам, бо файзи Худо чанд баробар ба ман баргашт.
Акнун ман ба ҳеҷ чиз орзу намекунам, зеро он чизе, ки
дар дохили худ дорам, аз ҳама чизе, ки ҷаҳон пешниҳод
карда метавонад, бузургтар ва гаронбаҳотар аст. Он
чизе, ки инсон воқеан меҷӯяд, хушбахтӣ аст ва вақте ки
хушбахтӣ ба даст меояд, ниёз ба шароите, ки ба он
.оварда мерасонад, аз байн меравад

Ман суратҳисоби бонкӣ надорам, зеро ягона
кафолати ман дар ин ҷаҳон эҳсосоти хуби одамон нисбат
ба ман аст. Ман ба ягон кафолати дигари заминӣ бовар
надорам. Сарвати ҳақиқӣ дар зиндагӣ дар дили
.бародарон ва дӯстон аст

Вақте ки мо фидокор бошем, хушбахт мешавем. Ва
агар мо ин равишро қабул кунем, дигарон дар атрофи мо
аз рафтори мо таъсир мегиранд ва кӯшиш мекунанд, ки
моро тақлид кунанд. Мо бояд худхоҳиро, ки решаи ҳама
бадиҳо ва бадихои инфиродӣ ва миллӣ аст, аз байн
.барем

Алтруизм огоҳиро васеъ мекунад

Вақте ки шумо ба дигарон ниятҳои нек мефиристед,
огоҳии шумо васеъ мешавад. Вақте ки шумо дар бораи
ҳамсоятон фикр мекунед, як қисми вучуди шумо ҳамроҳ
бо ин фикр фаъол мешавад. Аммо танҳо фикр кардан
кофӣ нест; мо бояд омода бошем, ки андешаҳои худро
.амалӣ кунем

Издивоч дарси фидокорӣ аст. Ду нафар кӯшиш
мекунанд, ки ҳаёти худро якҷоя тақсим кунанд. Сипас

фарзандон пайдо мешаванд ва волидон он чизеро, ки доранд, бо онҳо тақсим мекунанд. Аммо фикр кардан танҳо дар бораи оилаи наздик (яъне танҳо ман ва ту) як навъ худхоӣ аст. Замоне фаро мерасад, ки наздикон аз мо мераванд ва ин роҳи зиндагӣ аст. Ин ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳадафи ниҳии инсоният васеъ кардани ҳудуди огоҳии мо тавассути кор кардан барои дигарон ва мубодилаи неъматҳои зиндагӣ бо онҳост

Алтруизм ба соҳиби худ баракатҳои зиёд ва хушбахтии бузург меорад, зеро тавассути алтруизм инсон хушбахтии худро нигоҳ медорад. Ҳадафи ман хушбахт кардани дигарон аст, зеро хушбахтии ман аз хушбахтии онҳо сарчашма мегирад

Мо наметавонем воқеан таъми муваффақиятро бичашем, агар хушбахтии худро бо дигарон мубодила накунем. Ман на танҳо ба аъзои оила, балки ба ҳамаи одамон ишора мекунам. Мо бояд дар бораи дигарон фикр кунем ва ба онҳо то ҳадди имкон кумак кунем. Ин маънои камбизоат кардани худро надорад, балки нишон додани ғамхории самимӣ ва дӯстона ва омодагии муштаракро дорад. Мо бояд аввал принципҳои адолатро ба худ татбиқ кунем. Агар худамон фидокор набоем, мо наметавонем ба дигарон фидокорию таълим диҳем. Бо оғоз кардан аз худамон, мо барои дигарон намунаи хуб мешавем

Ман ҳаётамро ба хидмат ва манфиат расонидан ба дигарон бахшидаам. Ман сафарҳои зиёде кардаам ва барои шунавандагони васеъ лексияҳо хондаам. Аммо ман медонам, ки ба дигарон беҳтарин хизматро тавассути навиштаҳо ва таълимоти худ мекунам

Мардум барои гӯш кардани лексияҳо меоянд, на ҳатман аз муҳаббати самимӣ. Одамон барои илҳом ва тасаллиии рӯҳонӣ меоянд. Аммо ман рӯҳроеро меҷӯям,

ки ҳақиқатро мечӯянд ва Худоро дӯст медоранд. Аз ин
рӯ, ман ба зарурати мулоҳиза дар бораи Худо диққат
.додаам ва то ҳол диққат медиҳам

Ҳамаи чӯяндагони ҷиддӣ ва устувор дар пайгирии
маънавии худ, агар бо хоҳиш ва ғайрат пеш раванд, бо
.муваффақият тоҷ хоҳанд гузошт

Мо бояд Худоро бо тамоми дил, ақл, ҷон ва
қувватамон дӯст дорем ва ҳамсоии худро мисли худамон
дӯст дорем

Дӯст доштани Худо бо тамоми дил, ақл, ҷон ва
қувват чӣ маъно дорад? Дил маънои эҳсосро дорад, ақл
маънои тамаркузро дорад, ҷон маънои ҳамоҳангии
амиқи рӯҳонӣ дар мулоҳиза ва қувват маънои равона
кардани тамоми энергияи моро ба сӯи Худо дорад. Ин
маънои дӯст доштани Худоро бо тамоми эҳсосот, бо
тамоми тамаркуз дар мулоҳиза ва равона кардани
энергия ё қудрати ҳаёт аз моддӣ ба рӯҳонӣ, интиқол
.додани таваҷҷӯҳ аз бадан ба Худоро дорад

Дӯст доштани Худо бе тафаккур имконнопазир аст,
зеро танҳо тавассути тафаккур мо метавонем табиати
рӯҳонии худро ҳамчун рӯҳе, ки абадан ва абадӣ бо
Худое, ки онро ба сурати Худ офаридааст, пайванд
.дорад, дарк кунем

Мо бояд дар худ тахте барои муҳаббати бузурги
Худо бисозем. Дар зиндагӣ ҳеҷ чиз муҳимтар нест. Ҳеҷ
орзуи баландтар аз дӯст доштани Ё, сухан гуфтан дар
бораи Ё ва равшан кардани дигарон барои шинохтани Ё
.вучуд надорад. Ман аз одамоне чизи дигаре намехоҳам

Мубодилаи таҷрибаи рӯҳонии худ бо онҳое, ки
самимона онро мечӯянд, хеле хуш аст. Ҳеҷ чиз ба ман

шодӣ аз сӯҳбат бо онҳо дар бораи Худо ва кӯмак ба онҳо
.дар эҳсос кардани ҳузури Ё намеорад

Дӯст доштани Худо ва бандагони Ё аҷиб аст, вақте
ки мо Ёро меёбем, муҳаббати Ёро дар ҳама эҳсос
мекунем. Дар коинот қудрате бузургтар аз қудрати
.муҳаббат нест

Ман Худованди Мутаолро мебинам, ки бар осмонҳо
ва уқёнусҳо нишастааст ва бар тахти шуури худ Ёро дар
дохили худ ва дар рӯхҳои ҳамагон мебинам ва Ёро дар
ҳама шаклҳо ва зухуроти бепоёни Ё дар офариниш фаро
.мегирам

Инсонҳо пайваста дар ҷустуҷӯи он «чизи дигаре»
ҳастанд, ки умедворанд хушбахтии комил ва пойдорро
ба онҳо меорад. Барои он рӯхҳое, ки Худоро ҷустуҷӯ
кардаанд ва Ёро ёфтаанд, ҷустуҷӯ ба охир расидааст,
.зеро Худо он «чизи дигаре» аст

Худо шуморо баракат диҳад ва сулҳу салоҳ бар
шумо бод

Арвоҳ ва арвоҳ

Воқеият ва моҳияти он

**Дар бораи арвоҳ, арвоҳ, гоблинҳои шикори
ганҷҳо, ҷодугарон, арвоҳҳои ҷасадхӯр ва вампирҳо
ҳар гуна ҳикояҳо ва қиссаҳо мавҷуданд. Ва
шумораи одамоне, ки иддао доранд, ки бо ин
мавҷудот вохӯрдаанд, кам нест.**

**Аз бисёр ҳолатҳое, ки ман бо онҳо дучор
шудам, аксари онҳо бо одамоне алоқаманд буданд,
ки аз галлутсинатсияҳои шадиди рӯҳӣ азият
мекашиданд. Яке аз чунин занон китобе дар бораи
махлуқоти хунхор ва дӯзахӣ хонда буд ва
галлутсинатсияҳои ӯ он қадар равшан буданд, ки ӯ
ҳис мекард, ки ҳар шаб як арвоҳ хуни ёро мемакад.**

Вай ҳар дафъае, ки ба назди ман меомад, шифо меёфт, аммо фикри як арвоҳи шабона дар зеҳнаш реша давонда буд, зеро беморӣ такрор мешуд. Вай бармаҳал вафот кард ва аз васвасаҳои худ ғарқ шуд.

Эътиқод ба ҷодугарӣ дар асри 16 васеъ паҳн шуда буд ва садҳо нафаре, ки гумонбар ба ҷодугарӣ буданд, бардурӯғ ба иттиҳоми иттиҳод бо шайтон айбдор карда шуданд ва дар натиҷа Жанна д'Аркро ба сутун бастанд ва дар сутун сӯзонданд, зеро ӯро ҷодугар меҳисобиданд.

Дар паси ин коинот ҷаҳони дигаре ҳаст, олами эфирӣ, ки пинҳон аст. Сокинони он дар шаклҳои сайёравӣ, ки аз нур иборатанд, ҷойгир шудаанд. Ин мавҷудот ё "арвоҳ" барои чашмони мо ноаёнанд ва одатан дар ҷаҳони худ маҳдуд мемонанд, ҳамоно тавре ки мо дар ҷаҳони ҷисмони худ маҳдуд ҳастем. Агар барои сокинони бадхоҳи олами сайёравӣ ба осонӣ мерасиданд, ки ба сатҳи заминии мо ворид шаванд, то ба мо зарар расонанд, мо дар тарсу ҳароси доимӣ зиндагӣ мекардем.

Сарзамини мо аллакай даҳшатҳо ва даҳшатҳои кофӣ дорад. Албатта, Худо намехоҳад, ки даҳлати арвоҳ ва девҳоро ба ранҷу азоби мо илова кунад!

Аммо, баъзе мавҷудоти сайёрай бо номи арвоҳи саргардон маълуманд. Ин арвоҳ бо пайвандҳои қавӣ ва хоҳиши ворид шудан ба бадани инсон барои истифода аз он ҳамчун воситаи нақлиёт барои лаззатҳои шахвонии худ ба Замин пайвастанд. Ин мавҷудот одатан ноаёнанд ва қудрати таъсир расонидан ба одамони оддӣ надоранд. Баъзан арвоҳи бадхоҳ ба бадан ва ақли инсон ворид шуда, онро тасарруф мекунанд. Ин танҳо вақте рух медиҳад, ки ин шахс аз ҷиҳати

равонӣ ноустувор аст, вақте ки ақли ӯ аз сабаби бекорӣ ё беандеша мондан заиф шудааст, ба монанди касе, ки мошинашро бо калидҳояш дар дохилаш кушода мегузорад. Дар чунин ҳолат, як шахси саргардон метавонад ба мошин ворид шавад ва аз он ҷо равад.

Рӯҳҳои саргардон он рӯҳҳое ҳастанд, ки ҷисмҳои худро аз марг гум кардаанд, аммо ба онҳо саҳт пайванданд. Аз ин рӯ, онҳо бо ҳар роҳ кӯшиш мекунанд, ки ҷисми ҳар шахсро барои расидан ба ҳадафҳои худ истифода баранд. Хушбахтона, рӯҳҳои саргардон наметавонанд ба ларзишҳои шадиди тафаккури рӯҳонӣ ва шуур тоб оваранд. Он ҷӯяндагони самимии Худо, ки дар бораи ӯ фикр мекунанд ва мулоҳиза меронанд, аз ин мавҷудоти гумроҳшуда ва гумроҳшуда чизе наметарсанд. Зеро Худо Рӯҳи Олӣ аст ва ҳеҷ рӯҳе, новобаста аз бадӣ, наметавонад ба онҳое, ки Худоро дӯст медоранд ва пайваста аз ӯ огоҳанд, зарар расонад.

Барои фаҳмидани табиати мавҷудоти сайёрай, мо бояд аввал худро дарк кунем. Вақте ки Худо моро офарид, ӯ моро аввал ҳамчун шуур офаридааст. Аз зеҳни фарогири худ, ӯ моро шакл дод ва аз ин нуқтаи назар, мо асосан мавҷудоти зеҳнӣ ҳастем. Оё дуруст нест, ки вақте шумо чизи навро эҷод мекунед, қадами аввал ин тасаввур кардани модели он дар зеҳни шумост? Сипас шумо маводи заруриро ҷамъ мекунед ва дар ниҳоят ин идеяро ба ҳаёт меоред. Ин инчунин ба таркиби мо ва таркиби тамоми офариниш дахл дорад. Мо се табиат дорем: табиати зеҳнӣ (идея), табиати эфирӣ (маводи офариниш) ва табиати ҷисмонӣ (маҳсулоти зич).

Ҷисми ҷисмонӣ аз 16 унсур иборат аст, аммо ҷи гуна ин моддаҳои кимиёвии унсурҳои моддӣ барои

табдил додани бадан ба абзори ақл муттаҳид карда шудаанд, воқеан ҳайратангез аст!

Баъзе одамон мехоҳанд ҳар сол мошини нав харанд, аммо онҳо маҷбуранд модели кӯҳнаи физикии худро барои шаст, ҳафтод ва ҳатто бештар аз он нигоҳ доранд! Ҳатто вақте ки бадан фарсуда мешавад, хоҳиши нигоҳ доштани он то он даме ки Худо мегӯяд: "Бас! Маро аз ин бадан раҳо кун!" қавӣ боқӣ мемонад. Сипас, шахс аз бадани пӯсидаи худ ҷаҳида, худро дар бадани осмонӣ, ки аз нур ва ҳаёт иборат аст, мебинад. Онҳо аз он хурсанд мешаванд, ки қобилияти шунидан, дидан ва ламс кардани бадани навашонро доранд ва устухонҳое надоранд, ки шикананд ва гӯште, ки осеб бинад.

Вақте ки инсон мемирад, ҷисми ҷисмонии ӯ пӯсида мешавад, аммо ҷисми сайёраи онҳо дар ҳолати аввалаи худ пурра боқӣ мемонад.

Он ҷонҳое, ки Заминро тарк карданд, дар кучоянд? Онҳо дар ҳаво сайр мекунанд. Шумо метавонед бигӯед, ки "Ин ғайриимкон аст", аммо биёед ин муқоисаро анҷом диҳем:

Агар ман ба узви як қабилаи ибтидоӣ мегуфтам, ки мусиқӣ дар эфир вучуд дорад ва онро шунидан ва шунидан мумкин аст, онҳо ба ман меҳандиданд ё шояд ҳатто ба ваҳм меомаданд. Аммо агар ман радио меовардам ва онро ба истгоҳе танзим мекардам, ки мусиқӣ ва сурудҳоро пахш мекард, онҳо наметавонанд иддаои маро рад кунанд. Ба ҳамин монанд, ман метавонам ба дигарон нишон диҳам, ки мавҷудоти беруна аз эфир мегузаранд ва онҳо дар рад кардани он очиз хоҳанд буд. Ҷаҳони беруна дар ин ҷост, берун аз ларзишҳои зичи коиноти физикӣ.

Агар одамон шумораи зиёди мавҷудоти сайёро дар ҳавои атрофи худ бубинанд, бисёриҳо аз тарс фаро мегирифтанд ва баъзеҳо кӯшиш мекарданд, ки наздикони фавтидаи худро ҷустуҷӯ кунанд.

Агар шумо ба чашми рӯҳонӣ амиқ диққат диҳед, шумо метавонед тавассути биниши ботинӣ ҷаҳони дурахшонро дарк кунед, ки дар он ҳамаи рӯҳҳое, ки ба олами фазой гузаштаанд, зиндагӣ мекунанд. Дар инсон дил ҳамчун қабулкунанда амал мекунад ва чашми рӯҳонӣ нурро интиқол медиҳад. Ҳатто агар шумо наздикони фавтидаи худро набинед ҳам, агар шумо оромона эҳсосоти худро ба дил равона кунед, шумо ҳузури онҳоро, ки барои шумо азизанд, ки дар баданҳои нуронӣ зиндагӣ мекунанд ва аз озодии худ аз банди ҷисми ҷисмонӣ баҳра мебаранд, эҳсос хоҳед кард.

Ман бисёр мавҷудоти сайёро мебинам, ки сатҳи Заминро тарк кардаанд, аммо онҳо маро дида наметавонанд; ман худро барои онҳо намоён намекунам, аммо агар хоҳам, метавонам онҳоро бубинам.

Аз ин рӯ, вақте ки мо ҳангоми марг ҷисмро тарк мекунем, мо комилан озод нестем. Рӯҳҳои мо дар ду шакли нозук ҷойгиранд: сайёрай (ҷисми энергетикӣ) ва сабабӣ (ҷисми фикрӣ).

Вақте ки инсон шакли ҷисмониро мегирад, дар ин ҷаҳон ба як мавҷуди намоён табдил меёбад. Пас аз марги ҷисмонии худ, ӯ дар ҷаҳони сайёра ҳамчун "арвоҳ" боқӣ мемонад, яъне ҳамчун як мавҷуди ноаён, ки дорои қобилияти ақлӣ ва ҳамаи ақл ва хусусиятҳои мебошад, ки ӯро дар давраи вучуди заминии худ фарқ мекарданд.

Албатта, сокинони ҷаҳони сайёра метавонанд якдигарро дар баданҳои нуронии худ бубинанд,

аммо мавҷудоти сайёра одатан дар Замин барои мо ноаёнанд, агар мо надонем, ки чӣ гуна тавассути чашми рӯҳонӣ ба ҷаҳони сайёра ворид шавем. Вақте ки рӯҳҳо баданҳои осмони худро тарк меkunанд ва ба ҳолати равонии ҷаҳони сабабӣ ворид мешаванд, онҳо комилан нопадид намешаванд, балки комилан ноён мешаванд, ҳамон тавре ки андешаҳо ноёнанд.

Вақте ки рӯҳҳо аз хоҳишҳои ҷисмонӣ раҳо мешаванд, дигар ба онҳо лозим нест, ки дубора дар Замин таҷассум ёбанд. Сипас, ин рӯҳҳо байни олами сайёра ва бихишти сабабӣ ҳаракат меkunанд ва то он даме, ки озодии рӯҳонӣ аз он ҳолат ба даст оварда шавад, дар сатҳи сайёраи таҷассум меёбанд. Вақте ки ҳамаи хоҳишҳои сабабӣ тамом мешаванд, шахс воқеан озод ё рӯҳи озод мешавад.

Агар рӯҳи фавтида то ҳол аз замони вучуди заминии худ хоҳишҳои иҷронашударо дошта бошад, он минбаъд низ ин хоҳишҳоро дар олами сайёра эҳсос хоҳад кард ва орзуи ифодаи худро дар бадани ҷисмонӣ хоҳад кард. Ҳамин тариқ, он рӯҳ бо бадани сайёраи худ ба ҳуҷайра (ҳуҷайраи нутфа), ки аз нутфа ва тухм ташкил шудааст, бармегардад ва ҳамчун навзод таваллуд мешавад.

Барои шахс ин беҳирадона аст, ки ягон камбудии ҷисмониро ба таври доимӣ ба худ нисбат диҳад. Фарз мекунем, ки касе дар ин ҳаёт дасташро аз даст медиҳад ва фикри ин талафот дар шуури ӯ реша давонда, худро бовар мекунонад, ки дигар ҳеҷ гоҳ онро истифода бурда наметавонанд. Вақте ки онҳо дубора таҷассум меёбанд, онҳо он эҳсоси дасти гумшударо бо худ меоранд. Агар ин фикри манфӣ ба қадри кофӣ қавӣ бошад, он метавонад ба кори эҷодии фаъолияти ҳаётии бошууруна, ки дастҳои бадани навро эҷод

мекунад, халал расонад. Аз ин рӯ, инсон ҳеҷ гоҳ набояд худро бо нокомилӣ ва камбудии бадани ҷисмонӣ муайян кунад. Чунин маҳдудиятҳо ба рӯҳ, ки тасвири пок ва комили Худост, дахл надоранд.

Ҳамин тариқ, шумо мебинед, ки пеш аз он ки шакли ҷисмонӣ гиред, шумо рӯҳ будед ва пас аз марг, шумо бори дигар ба рӯҳ бармегардед. Мо ҳатто ҳангоми ҳоб рӯҳ ҳастем, зеро ҳангоми ҳоб мо худро ҳамчун ҷисми ҷисмонӣ тамоман намедонем. Пас, азбаски шумо ҳангоми ҳоб рӯҳ ҳастед ва пас аз марг рӯҳ хоҳед буд, чаро рӯҳҳо бояд тарсанд? Ин аст он чизе ки шумо ҳамеша будед - рӯҳ - ва шумо ҳамеша хоҳед буд - ва ин аст он чизе ки шумо то абад хоҳед буд.

Ягона фарқият дар он аст, ки вақте шумо ҳангоми марг ба олами сайёра ворид мешавед, шумо наметавонед бо хоҳиши худ ҷисми ҷисмониеро ба монанди ҷисми ҳозираатон эҷод кунед. Танҳо Устодони Бузург, ки бо Офаридгори Олӣ муттаҳид шудаанд, метавонанд ин корро кунанд. Рӯҳҳои аз ҷиҳати рӯҳонӣ пешрафта метавонанд ларзишҳои нозуки сайёро ба ҷисми моддӣ тақвият диҳанд.

Мо аз марг метарсем, зеро дард ва идеяи нобудшавӣ. Ин як тасаввуроти нодуруст аст. Исои Масеҳ пас аз маргаш худро ба шогирдонаш дар шакли ҷисмонӣ ошкор кард. Лаҳири Махасая рӯзи баъд аз маргаш бо гӯшт ва хун баргашт. Мо нишон додем, ки онҳо нобуд нашудаанд.

(Паёмбар (с) фармуданд: «Ростгӯтарини шумо дар ҳоб ростгӯтарини шумост, ки дар сухан ростгӯтарин аст» ва «ҳар кӣ маро дар ҳоб бинад, гӯё маро дар ҳақиқат дидааст»)

Гарчанде ки ҳолатҳои қутбҳои рӯҳонӣ камёбанд, набояд гуфт, ки шаҳодати онҳо нодуруст аст.

Ман шахсан муаллимам Шри Юксуварро дидам, ки тақрибан се моҳ пас аз маргаш эҳё шуд (нигаред ба "Ҷаҳони рӯҳонӣ: воқеияти он ва табиат" дар ин сайт)

Китобҳои муқаддаси ҳикмати мегӯянд, ки рӯҳи инсон асосан инъикоси рӯҳи илоҳӣ аст. Он ҳеҷ гоҳ азоби марг ва дарди таваллудро эҳсос намекунад ва вучуди он то даме ки вучуд боқӣ мемонад, абадӣ аст. Ин рӯҳ абадӣ зинда ва тағйирнопазир аст, аз пӯсиш ва аз нобудӣ осеб надидааст.

Борҳо шогирди беморе, ки дар масофаи дур зиндагӣ мекард, бадани сайёраи маро тавассути қудрати садоқат ва муҳаббаташ ба худ мекашид. Як чунин ҳолат дар ин ҷо бо шогирде бо номи Сева Деви рух дод. Вай шогирди бениҳоят содиқ буд. Боре вай саҳт бемор шуд, аммо инро аз ҳама пинҳон нигоҳ медошт. Вақте ки ман ўро дар беморхона аёдат кардам, вай ба ман гуфт: "Лутфан, аз Худо хоҳиш кунед, ки маро дигар дар ин бадан нагузорад".

Баъдтар, ман ба оромгоҳи Энсинитас дар соҳили Уқёнуси Ором баргаштам ва як субҳ ногаҳон ларзиши сайёраи шаффофи Сева Девиро ҳис кардам. Тавассути садоқат ва муҳаббати рӯҳонии худ, вай бадани осмонии маро ба худ кашид. Дарҳол бадани ҷисмонии ман ях баста буд, гӯё ҳаёт аз он рафта бошад. Баъдтар ба ман гуфтанд, ки Сева Деви ногаҳон фарёд зад: "Свамаҷӣ дар ин ҷост!" пеш аз он ки баданамро тарк кунад, зеро ў огоҳ буд, ки ман ба ҷаҳони дигар бурда шудаам.

Баъдтар, ман ўро дидам, ки баданаш дурахшон буд ва дар яке аз дарсҳои ман нишаста буд, ҳамон

тавре ки дар давраи ҳаёташ пайдо шуда буд. Агар касе он вақт маро ламс мекард, онҳо низ метавонистанд ўро бубинанд, гарчанде ки онҳое, ки дар чунин ҳолати огоҳии рӯҳонӣ қарор доранд, ба дигарон иҷозат намедиханд, ки ба онҳо ламс кунанд.

Мо борҳо аз остонаи марг гузаштаем ва ба ҳаёт баргаштем, пас чаро аз марг тарсем? Он барои озод кардани мо меояд. Албатта, мо набояд маргро орзу кунем, аммо бояд дар он тасалли ёбем — вақте ки он худ аз худ меояд — то моро аз мушкилоти гуногун раҳо кунад.

Мардум аз марг низ метарсанд, зеро муддати тӯлонӣ дар ин зиндони ҷисмонӣ буданд, то ҷое ки аз тарк кардани он метарсиданд. Аммо тарсидан барои инсон аблаҳӣ аст.

Азбаски иродаи Худост, ки мо ин модели қадимии ҷисмониро то дами марг дошта бошем, мо бояд онро ҳифз кунем ва ба он нигоҳубини заруриро диҳем.

Дар Ҳиндустон қиссае дар бораи ҷавонмарди дар ҳоли марг аст, ки бо шунидани гиряи ғам ва андӯҳи ҷудой дар атрофаш фарёд мезад:

Бо фарёди ҳамдардӣ рӯҳи маро озор надихед
Вақте ки шумо ба олами абадии нур ва муҳаббат ворид мешавед

Ман касе ҳастам, ки бояд ба ту раҳм кунам ва ба ҳолат дилсӯзӣ кунам.

Дар мавриди ман
Баъд аз имрӯз дигар бемориҳо вучуд надоранд
Ҳатто устухони шикаста ҳам нест
На ғамгинӣ, на дарди тоқатфарсо
Зеро ман орзуи шодӣ мекунам ва дар баҳри шодӣ шино мекунам
Ва ман аз шодӣ нафас мекашам

Соатҳои кори дарозшуда!

Инсон намедонад, ки дар ин дунё бо ӯ чӣ рӯй медиҳад. Ӯ дар миёни тарсҳо ва изтиробҳои равонӣ зиндагӣ мекунад. Касоне, ки аз дунё гузаштаанд, ба ӯ раҳм мекунанд ва аз дунёи худ ӯро баракат медиҳанд. Ман инро ба модаре гуфтам, ки писарашро аз даст дода буд ва ҳамин ки шарҳ доданро тамома кардам, вай фавран ашкҳояшро пок кард ва гуфт: "Ман ҳеҷ гоҳ чунин оромиро эҳсос накарда будам. Ман хурсандам, ки медонам, ки писарам озод аст. Ман фикр мекардам, ки бо ӯ чизе даҳшатноке рӯй додааст."

Бисёре аз одамони аз ҷиҳати рӯҳонӣ пешрафта метавонанд баданҳои эфирӣ худро бубинанд.

Вақте ки ҷисми эфирӣ ҳангоми марг аз ҷисми ҷисмонӣ боло меравад ё онро тарк мекунад, шахси рафта ҷисми худро мурда мебинад. Ҳамин таҷриба вақте руҳ медиҳад, ки ӯро ҷисми пешрафта тавассути қудрати ирода ҷисми ҷисмониро аз худ дур мекунанд ва ба онҳо имкон медиҳанд, ки ҷисми худро тарк кунанд ва ба он баргарданд. Аммо, бисёри одамон, ки боварӣ доранд, ки метавонанд ин корро кунанд, хато мекунанд. Танҳо фикр кардан дар бораи аз сар гузаронидани чизе маъноӣ онро надорад, ки он рӯй хоҳад дод. Донишмандон усул муҳим аст.

Боре марде дар Нью Йорк назди ман омад ва исрор кард, ки метавонад ба таври эфирӣ (аз бадани ҷисмонӣ худ) сафар кунад. Ман ба ӯ гуфтам: "Ман фикр намекунам; ту тасаввур мекуни, ки ин қобилиятро дорӣ." Аммо ӯ исрор кард, ки маро санҷад. Ман розӣ шудам ва гуфтам: "Хуб, пас ба таври эфирӣ сафар кун ва ба поён фаро ва ба ман бигӯ, ки дар тарабхонаи он ҷо чӣ рӯй медиҳад."

Ў як лаҳза хомӯш монд ва сипас гуфт: «Дар кунчи рост рояли калон ҳаст».

Ман мутмаин будам, ки ў инро тасаввур мекунад, зеро нафаскашӣ ва набзи ў муқаррарӣ буд.

Пас, ман гуфтам: "Баръакс, ман фикр мекунам, ки шумо дар он ҷо ду занро дар атрофи миз хоҳед ёфт." Ў маро масхара кард. Сипас мо якҷоя ба тарабхона рафтем ва дар гӯша пианино набуд, танҳо ду зан дар атрофи миз нишаста буданд. Ниҳоят, дӯсти мо фаҳмид, ки ўро хаёлотӣ худаш фиреб додаанд.

Дар рӯъёҳои сайёравии эзотерикӣ ман аксар вақт рӯйдодҳои даҳшатнокро мебинам, аммо онҳо ба назари ман мисли филм ба назар мерасанд. Ҷаҳон барои фароғати мо офарида шудааст, на барои азоб додан ё тарсондан. Ва Худои Қодир драмаи офариниши Худо ро бениҳоят мураккаб ва пур аз зиддиятҳои некӣ ва бадӣ сохтааст.

Мо бояд худро барои дарки табиати пинҳонии рӯҳонии худ омӯзонем. Аммо ин ғайриимкон аст, то он даме, ки мо доимо андешаҳои худро ба бадани ҷисмонӣ маҳдуд кунем. Машғулияти доимӣ бо ҷизҳои моддӣ моро моддӣ мегардонад ва орзуҳои рӯҳонии моро пахш мекунад. Мо бояд Худоро муҳимтарин тафаккур дар ҳаёти худ қарор диҳем. Агар мо Ўро ба мавқеи дуюмдараҷа гузорем, Ў назди мо намеояд ва мо Ўро намешиносем. Васвасаҳои ҷаҳон сершумор ва ҳамеша мавҷуданд. Касоне, ки мехоҳанд маънавиятро хоҳонанд, бояд иродаи худро фаъол созанд ва роҳи худро аз ҷангали зичи васвасаҳо тай кунанд, то ба олами бехатар ва ором бирасанд.

Баландшавии сайёраи эфирӣ танҳо вақте метавонад бошуурона эҳсос карда шавад, ки шахс

ба ҳолатҳои амиқи экстази рӯҳонӣ ворид мешавад ва шуури худро ба сатҳи баланди огоҳӣ васеъ мекунад. Тавассути чашми рӯҳонии худ, онҳо метавонанд ҳар нуқтаи фазо, хоҳ дар ин ҷаҳон ва хоҳ дар олами эфирӣ, дарк кунанд. Онҳо инчунин метавонанд аз маҳдудиятҳои вақт ва фазо берун раванд. Баъзе афроди аз ҷиҳати рӯҳонӣ пешрафта қобилияти фишурдани ҷисмҳои эфирӣ ва ҳатто ҷисмонии худро ба ҳар макон доранд. Ин ҳолат билокатсия ё ҳузури дугона номида мешавад, ки дар он шахс метавонад ҳамзамон дар ду ё зиёда ҷой бошад. Дар ин ҳолат, ҷисми ҷисмонӣ дар ҳолати аниматсияи боздошташуда, ба монанди транс қарор дорад. Вақте ки устод ба марҳилаи баландтарини экстази рӯҳонӣ (марҳилаи дониши илоҳӣ) мерасад, онҳо метавонанд ҳамаи вазифаҳои худро муқаррарӣ иҷро кунанд ва дар ҳолати муқаддаси лаънат ғарқ шаванд.

Касе, ки ба Худо паноҳ мебарад, касе ба ӯ зарар расонида наметавонад ва то он даме, ки ба Худо имон дорад ва ба роҳнамоии Ӯ устувор аст, аз ҳеҷ чиз наметарсад. Аммо вақте ки шахс ба андешаҳои манфӣ иҷозат медиҳад, ки ба зеҳнаш ворид шаванд ва бовар кунанд, ки касе мехоҳад ба ӯ зарар расонад, ба он шахс қудрат медиҳад, ки ин корро кунанд.

Тасаввур кунед, ки касе ба шумо идеяи бардурӯғ мефиристад ва шумо онро қабул мекунед. Бешубҳа, аз он зарар мебинед. Аммо шумо қудрати рад кардани фикрҳои бадро доред. Аз онҳое, ки нияти бад доранд, натарсед, зеро ҳеҷ кас наметавонад ба шумо таъсир расонад, агар шумо аз ҷиҳати равонӣ заиф набошед. Тарс ва ақли пӯшида ба бадӣ имкон медиҳанд, ки ворид шаванд. Аммо вақте ки шумо ба худ тасдиқ мекунед, ки

"Худо бо ман аст ва маро муҳофизат мекунад", танҳо аз фикрҳои дигарон неки ба шумо меояд. Ҳатто агар касе ба шумо фикрҳои бадро фириштад ҳам, онҳо ба шумо намерасанд; баръакс, онҳо ба фиришанда бармегарданд ва ба ӯ бо роҳҳое, ки медонад ё намедонад, зарар мерасонанд. Худо бо Худо ихота кунед ва ба номи мубораки Ӯ, ки қавитарин қудрати коинот аст, паноҳ баред. Ин девори ногузар аст, ки ҳама тирҳои бадӣ, дурӯғ ва риёкорӣ бар он мешикананд ва аз он ҳама фикрҳои манфӣ дур карда мешаванд ва ба манбаъ ва пайдоиши худ бармегарданд!

Ба қувваҳои арвоҳи саргардон ва рӯҳҳои гумроҳ ё ба амалкунандагони ҷодуи сиёҳ аҳамият надихед. Дар арсаҳои зиндагӣ қувваҳои бузург ва доимии кайҳонӣ бисёранд. Байни неки ва бадӣ ҷанги кайҳонӣ вучуд дорад. Аммо барои мӯъминони самимӣ, ки мувофиқи имон ва ниятҳои неки худ амал мекунанд, тарсе нест, зеро дар ниҳоят неки пирӯз хоҳад шуд.

Ин ҷаҳонро мавҷудот ва қувваҳои ноаён идора мекунанд: Худо, пайғамбаронаш ва авлиёи Ӯ аз як тараф ва Шайтон, ёрони ӯ ва иттифоқҳои бади ӯ аз тарафи дигар. Байни Худо ва фариштагонаш ва Шайтон ва ёрони ӯ як муборизаи бузург вучуд дорад. Мушкилотро наметавон ҳамчун як иллюзияи оддӣ рад кард. Агар Шайтон вучуд намедошт, мо бар зидди ӯ аз Худо кӯмак намерасидем. Бадӣ вучуд дорад ва бояд бо ҳама воситаҳо ва усулҳо муқобилат кард.

Вақте ки Худо инсониятро офарид, Ӯ Шайтонро низ офарид. Шайтон бо қудрати фиребандаи худ барои озмоиши одамон вучуд дорад. Агар оташ оҳанро об накунад, пӯлодро ҷӯб задан ё сохтан мумкин нест. Пас, вақте ки беморӣ ё дард фаро

мерасад, дар хотир доред, ки ин имтиҳонест, ки бояд гузарад. Аз чунин озмоишҳо шикоят накунад ва ғамгин нашавед. Бисёре аз рӯхҳои бузург аз бемориҳои даҳшатнок фавтидаанд ва ранҷу азоби бузургро таҳаммул кардаанд. Баъзеҳо бо маъюбии ҷиддӣ азият мекашиданд, аммо имони худро нигоҳ доштанд ва бо қаноатмандӣ ба сӯи шӯҳрати олий гузаштанд.

Сайёраи мо Замин яке аз маконҳои сераҳоли аст. Ҷаҳонҳои бениҳоят беҳтар аз ин Замин, ки пур аз ҳар гуна мушкilot ва машаққатхост, вучуд доранд. Бо вучуди ин, Худо моро бо раҳмати Худ фаромӯш намекунад; баръакс, Ё кӯшиш мекунад, ки бо роҳҳои гуногун ба мо барои бартараф кардани ранҷу азоб ва монеаҳое, ки дар роҳи мо ҳастанд, кӯмак кунад.

Худо, фариштагони Ё ва миллионҳо арвоҳи нек кӯшиш мекунанд, ки дар рӯи Замин як низоми муқаддаси ҳамоҳангиро барқарор кунанд. Ҳар як хислати хуб ва хислати судманд аз рӯҳи нек сарчашма мегирад, зеро арвоҳи нек пайваста тухми андешаҳо ва ниятҳои некро дар хоки ақли мо мекоранд. Аммо, дар айни замон, подшоҳи торикӣ - Шайтон - бо ёрии пайравони арвоҳи бади худ дар ҷаҳон бесарусомонӣ ва мушкilot эҷод мекунад. Кӣ ҷуз Шайтон микробҳои бемориро офаридааст? Ё шаклҳои зиёди вабо, сипас сил ва як бемории марговари дигар, саратон ва ғайраро ба вучуд овардааст - ҳама усулҳои шайтонӣ барои азоб додани инсоният. Аммо Худо бисёре аз муҳаққиқонро илҳом мебахшад, ки роҳҳои нав ва судманди решакан кардани бемориро таҳия кунанд.

Лаззати ҷинсӣ муқобили фиребандаи неъматӣ илоҳӣ аст. Вақте ки алоқаи ҷинсӣ аз ишқи содиқ

чудо карда мешавад ва барои қонеъ кардани ғаризаҳои ҳайвонӣ истифода мешавад, он дар дасти шайтон ба абзоре табдил меёбад, ки шуури инсонро асири эҳсосот нигоҳ медорад ва қодир ба эҳсоси шуури илоҳӣ нест.

Сегонаи бардурӯге вучуд дорад, ки шайтон онро ҳамчун ҷойгузини экстази рӯҳонӣ офаридааст. Ин сегонаи муқаддас шаҳвати беандоза, хоҳиши машрубот ва тамаъ барои пул аст.

Вақте ки Одам ва Ҳавво эҳсоси шаҳвониро аз сар гузарониданд, аз Биҳишт афтоданд ва шуури илоҳиро, ки ба онҳо имкон медод, ки бо Худо дар як эҳсоси ваҳдати рӯҳонӣ ваҳдат пайдо кунанд, аз даст доданд. Аз ин рӯ, онҳо аз боғи Адан ронда шуданд. Аз он вақт инҷониб, инсоният маҷбур шуд, ки мисли ҳама махлуқоти дигар ба таври ҷинсӣ тавлид кунад. Зан бо роҳи дарднок ва душвор таваллуд мекунад. Баъд аз он, шавҳар ва зан бояд он чизеро, ки доранд, қабул кунанд. Агар онҳо фарзанди худро ва ноқис дошта бошанд, онҳо вазифадоранд, ки онро ба воя расонанд. Дар аввал онҳо қудрати эҷоди ҳар чизеро, ки меҳоянд, бо қудрати ақл доштанд, ҳамон тавре ки Худо мекунад. Хушбахтона он рӯзҳои аввали бегуноҳӣ. Дар ҳақиқат, онҳо рӯзҳои хушбахт ва пурифтихор буданд.

Ва баъд аз ин ҳама, дар ниҳоят, ҳуди Шайтон ба абзори дасти Худо табдил хоҳад ёфт. Шайтон ваъдаҳои худро ба башарият иҷро намекунад ва аз ин рӯ, ноумедшудагон ва ноумедшудагон барои кӯмак ва амалӣ кардани умедҳояшон ба Худованди содиқ муроҷиат мекунанд.

Аммо мо набояд интизори ноумедӣ бошем, то моро ба сӯи Худо барангезад. Мо набояд ҳамаи тухмҳои худро дар як сабад гузорем.

Мо набояд умедҳои худро барои хушбахтӣ ба сабади заифи бадан ва лаззатҳои кӯтоҳмуддати дунё маҳдуд кунем.

Биёед, дӯстонам, ба овози Худо гӯш диҳем, ки тавассути андешаҳои неки мо бо мо сухан мегӯяд. Худо, пайғамбаронаш ва арвоҳи фариштагонаш ин андешаҳои наҷибро эҷод мекунанд. Шайтон ва хизматгоронаш андешаҳо ва васвасаҳоро ба сурати худ эҷод мекунанд.

Ҳар вақте ки фикри бад ба саратон меояд, онро бе пушаймонӣ аз он дур кунед ва шайтон дигар наметавонад ба шумо таъсир расонад ва ба шумо зарар расонад. Дар хотир доред, ки лаҳзае, ки шумо нодуруст фикр мекунад, як қадам ба шайтон наздиктар мешавад.

Инсон пайваста дар ҳаракат аст ва байни неки ва бадӣ ҳаракат мекунад

Барои раҳой аз ин дипломатияи киштӣ, бояд ба ҷое равед, ки дасти шайтон ва думравонаш ба қалби Худо нарасад ва сулҳ бар шумо бод.

Мувозинати равонӣ дар байни тағйирот
Ғарбиён ба роҳати ҷисмонӣ таъкид мекунанд, вақте ки ҳаво хеле гарм аст, онҳо аз сабаби набудани хунукӣ азият мекашанд ва вақте ки хеле сард аст, аз сабаби набудани гармидиҳии сунъӣ нороҳатӣ ҳис мекунанд. Аммо муаллимони ҳиндӣ фалсафаи дигареро пешниҳод мекунанд. Онҳо мегӯянд, ки ҳассосият ба гармӣ ва сармо, лаззат ва дард аз пешниҳодҳои иллюзионии ҳиссиёти фиребанда ва аз қалби инсон ба талаботҳои беохирӣ онҳо ва воқуниш ба онҳо ба вуҷуд меояд. Аммо, шахси оқил касест, ки аз чанголи ҳиссиёт раҳо мешавад .ва аз ҳама дугонагиҳо мегузарад
Мутафаккирони бузург тавсия намедиханд, ки инсон бояд худро то ҷое, ки ба баданаш зарар расонад, тарбия кунад, балки онҳо маслиҳат медиҳанд, ки вақте ки

гармӣ ё сармо тоқатфарсо мешавад, худро аз эҳсоси гармӣ ё сармо аз ҷиҳати равонӣ раҳо кунед ва ҳамзамон .роҳи ҳалли оқилонаи ин ҳолатро ҷустуҷӯ кунед
Гита мегӯяд: «Онҳое, ки ба лаззатҳои шахвонӣ баста шудаанд, наметавонанд ба тавозуни рӯҳии зарурӣ барои мулоҳиза ноил шаванд ва инчунин наметавонанд тавассути экстази неъматии рӯҳонии самадхӣ бо Худо .«муттаҳид шаванд

Вақте ки инсон тавонад худро аз нуқсонҳои ҳиссиётӣ аз ҷиҳати равонӣ ҷудо кунад, онҳо ба оромии ботинӣ ноил мегарданд. Бо бетаъсир мондан аз эҳсосоти ворид ва рафт, онҳо оромии асосӣ ва тағйирнопазири рӯҳро ошкор мекунанд. Дар он огоҳии устувор ва бечунучаро, онҳо бо мутлақ, беохир ва тағйирнопазир .ягона мешаванд

Вокуниши ғайрифаъол ба ҳама эҳсосоти ҷисмонӣ ҳам ақл ва ҳам рӯҳро нороҳат мекунад. Вақте ки рӯҳ нороҳат мешавад, инсон табиати аслии худро, ки оромии онро дорад, аз даст медиҳад. Худо дар гармтарин ва хунуктарин ҷойҳои Замин ҳузур дорад. Ё дар Арктика ва Квартали Холӣ қарор дорад, аз шароит ва ҳарорати шадиди офаридаҳои заминии худ бетаъсир аст. Одамоне, ки ба сурати Ё офарида шудаанд, бояд кӯшиш кунанд, ки рафтори Ёро тақлид кунанд. Худо моро дар ин бадан ҷойгир кард, ки зерӣ таъсири гармӣ ва сармо, лаззат ва дард қарор дорад, аммо Ё меҳаҳад, ки мо ба ин дугонагӣҳо бо ақли мутавозин нигоҳ кунем. Ё меҳаҳад, ки мо аз ҳама шаклҳои дугонагӣ болотар равам. Мо бояд қувват ва истодагарию бе бепарвояӣ ё набудани дурандешӣ парвариш кунем. Вақте ки мо наметавонем аз гармии шадид ё сармо канорагирӣ кунем, мо бояд ақли худро аз онҳо ҷудо кунем. Ҳар қадар мо барои ин кор бештар кӯшиш кунем, ҳамон қадар ақл худро озод мекунад, то эҳсосоти номатлуб ба шуур ё эҳсосоти мо .таъсири манфӣ нарасонанд

Сатҳи пӯст ламсро дарк намекунад; ин эҳсосот дар мағзи сар коркард мешаванд. Инсон танҳо метавонад тавассути ақл бичашад, ламс кунад, бӯй кунад, шунавад ё бубинад. Ба назар чунин мерасад, ки мо маззаро дар сатҳи забон эҳсос мекунем, аммо дар асл мағзи сар ин маззаро сабт мекунад. Ба ҳамин монанд, вақте ки қисми бадан осеб мебинад, дард асосан дар ақл эҳсос мешавад, на дар узви зарардида. Мо ду механизми эҳсоси дард дорем: асаб ва пояи мағзи сар. Эҳсосот вақте ба амал меояд, ки мағзи сар муоширатро байни асаб ва пояи мағзи сар имконпазир мекунад. Агар мағзи сар дардро нашиносад, дард вучуд надорад. Ин кашфиёти аҷиби устодони бузурги Ҳиндустон аст. Вақте ки шахс зери таъсири хлороформ ё анестетик қарор дорад, онҳо дардро эҳсос намекунанд, зеро эҳсосот ба мағзи сар намерасанд. Дар нӯғҳои асаб мӯйҳои хурде ҳастанд, ки тавассути онҳо сигналҳои дард ба мағзи сар интиқол дода мешаванд. Анестетик интиқоли ин .сигналҳои дардро пешгирӣ мекунад

Мағз узви ҳиссии ақл аст ва ҳама эҳсосоти ҷисмонӣ тавассути асабҳо ва худ мағз ба он интиқол дода мешаванд. Азбаски ақл бо мағз пайваست аст, он ин эҳсосотро қабул ва тафсир мекунад. Ақле, ки бо тафаккури мусбат тақвият ёфтааст, аз эҳсосоти лаззат ва дард камтар таъсир мегирад. Вай аз ин эҳсосот огоҳ аст, аммо ба онҳо пойбанд нест

Ба одамон ҳиссиёт дода шуда буд, то баданашонро муҳофизат кунанд. Бе он, шахс метавонист бидуни огоҳӣ аз захми шадид ё сӯхтагӣ азият кашад. Ҳайвонот ин қобилиятро инкишоф надодаанд ва аз ин рӯ, ҳисси дарди онҳо камтар возеҳ аст; дар акси ҳол, бераҳмие, ки тавассути баъзе усулҳои куштан ва куштан ба онҳо расонида мешавад, тоқатфарсо хоҳад буд. Масалан, харчангҳоро дар ҳоле ки зиндаанд, ба оби ҷӯшон !мепартоянд

Азбаски ҳам дард ва ҳам лаззат офаридаҳои ақл
мебошанд, дарди ҷисмониро бо машқ кардани назорати
ақл сабук кардан мумкин аст. Сипас, шахс метавонад
эҳсосеро ҳамчун нишондиҳандаи ҳолати
ғайримуқаррарӣ бидуни эҳсоси дард эҳсос кунад.
Бҳағавад Гита ба ин масъала амиқтар менигарад.
Ҳассосияти баланд ба лаззат ё дард таъсири онҳоро
тақвият медиҳад, дар ҳоле ки коҳиши ҳассосият шахсро
камтар аз дард ва камтар ғуломи лаззатҳои ҳиссиётӣ
мегардонад. Ман бадан ва ақли худро барои камтар
ҳассос шудан ба ангезаҳо таълим додам ва худро аз
парешонхотирҳои ҳиссиётӣ озод ёфтам. Ин омӯзиш
роҳи раҳӣ аз ҷанголи ҳиссиёт ва талаботи беохири
.онҳост

Як духтур чунон қуввати рӯҳӣ дошт, ки тавонист
ҷарроҳии хатарнокро ба худ анҷом диҳад! Албатта, ин
барои ақли асири пайвандҳои ҷисмонӣ ғайриимкон аст.
Аммо бо машқ, ақл метавонад бениҳоят қавӣ гардад. Ҳар
қадар шахс ақли худро бештар омӯзонад ва такмил
диҳад, ҳамон қадар бештар онро назорат карда
метавонад. Кӯдаки вайроншуда ҳатто аз осеби ночиз
сахт нороҳат мешавад, дар ҳоле ки кӯдаке, ки дар
истодагарӣ ва истодагарӣ омӯзонида шудааст, ҳатто аз
ҷароҳатҳои ҷиддӣ кам аз дард меларзад ё ақибнишинӣ
.мекунад

Аз ин ҷиҳат, усули таълиме, ки устодони бузурги
Ҳиндустон таблиғ мекарданд, аз усули таълимие, ки дар
Ҳиндустони Ғарбӣ таълим дода мешуданд, комилан
фарқ мекунад. Устодони рӯҳонӣ шогирдони худро барои
раҳӣ аз ғуломи бадан ва ҳиссиёти он пурра таълим
медиҳанд. Роҳатҳои дар Ғарб таҳияшуда ба бадан майл
карданро ташвиқ мекунанд ва дар натиҷа, кӯшиши
барои рушди қобилиятҳои зеҳнӣ сарфшуда ночиз ва
ночиз аст. Дар Ҳиндустон мо (дар маконҳои роҳнамоёни
худ) меомӯзем, ки чӣ гуна қудрати ҳиссиётро дар навда

кам кунем, то ки мо ба онҳо ғулом нашавем. Дар
мактаби ман дар Ранчи, Бихар, мо баъзан кӯдакони
хурдсолро дар рӯи қолинҳои хурд дар замини саҳт хоб
мекардем ва онҳо аз ҷиҳати ҷисмонӣ ва рӯҳӣ солим ва
.қавӣ ба воя мерасиданд

Ғарбиён ба бисёр воситаҳои берунаи истироҳат ва
хоби ором одат кардаанд. Дар Ҳиндустон мо барои
мулоҳиза рӯи реги гарм менишастем. Тадриҷан, мо
тавонистем тамоми рӯз дар гармӣ ва дар сармо
нишинем. Дар натиҷаи ин омӯзиш, ман чунон қобилияти
зеҳниро ба даст овардам, ки ҳеҷ чиз наметавонад шуури
маро ҳалалдор ё таъсир расонад. Вақте ки ман ақлабро
аз ҳиссиётҳо ҷудо мекунам, ҳеҷ чиз маро тамоман
.ташвиш намедиҳад

Солҳо пеш, ҳаво бениҳоят гарм буд ва ҳама нафас
мекашиданд. Тавассути робитаи равонӣ, нороҳатии онҳо
ба ман интиқол ёфт ва маро аз тамаркуз ва навиштани
мақолаҳо бозмедошт. Сипас ман худро маломат
мекардам ва мегуфтам: "Чаро ин ҳама?" ва ба Худо дуо
.гуфтам

Эй Парвардигор, ҳамон барқ дар танӯр гармӣ ва»
«!дар яхдон ях эҷод мекунад, бинобар ин ҳаво нарм аст
Фавран фазо барои ман гуворо шуд, гӯё қабати барф
баданабро иҳота карда бошад ва ман илҳами зиёд
.гирифтам ва бе ягон душворӣ навиштам

Як сол пеш, ман бо як гурӯҳ донишҷӯёни ҷавони
худшиносӣ, ки яке аз онҳо котиби ман буд, дар сафари
роҳи байнидавлатӣ бо мошини болопӯши кушода будам.

Ӯ ва ман дар мошин хоб рафтем ва як кӯрпаи хурдро
якҷоя пӯшидем. Шаб хеле сард буд. Вақте ки ман саҳт
хоб рафтам, ӯ кӯрпаро аз ман кашид ва вақте ки
нимбедор будам, беихтиёр кӯрпаро аз ӯ кашидам! Ин
муддате идома ёфт. Сипас ақлам гуфт: "Чаро ту ин тавр
"!рафтор мекуни? Ҳама чиз хуб аст. Ту гармӣ

Сипас ман кӯрпаро партофтам, нишастам ва ба мулоҳиза кардан шурӯъ кардам, то он даме ки баданам мисли нон гарм шуд. Вақте ки шогирдон ду соат пас аз сармо аз хоб ларзиданд, маро бечунбон ёфтанд. Ман дар эҳсоси муқаддас ғарқ шуда будам ва фикр мекардам, ки мурдаам, кӯшиш карданд, ки маро бо фарёдҳояшон аз ваҳшати рӯҳонӣ бедор кунанд. Аммо ман табассум кардам ва гуфтам: "Чаро ин қадар садо, ҷавонон? Биёед ба роҳамон идома диҳем." Онҳо эътироз карданд: "Шумо дар сардии саҳт бе курта ё кӯрпа нишаста будед!" Аммо ман шамол нахӯрдам. Ман ягона касе будам, ки гарм !буд

Коре, ки бояд анҷом дода шавад, ин аст, ки ақлро барои мусбаттар шудан омӯзонем. Агар шумо қарор диҳед, ки шамолхӯрӣ нахоҳед гирифт, эҳтимолияти гирифтор шудан ба он кам мешавад. Ақлро инчунин бояд барои рафъи дард омӯзонид. Ҳассосияти зеҳнӣ дардро бузургтар мекунад ва бузургтар кардани дард маънои фаромӯш кардани тасвири Худо дар дохили худ - он тасвири муқаддас ва шикастнопазирро дорад. Донишмандони қадими Ҳиндустон гуфтаанд, ки ҳама одатҳо дар инсон дар синни сесолагӣ ташаккул меёбанд. Тағйир додани ин одатҳо пас аз он ки онҳо дар зеҳни шуур реша давонда, реша давондаанд, хеле душвор аст. Агар оила ва муҳити шумо дар зеҳни шумо он чизро, ки дӯст медоред ва нописандед, талқин карда бошанд, ин таассурот метавонанд барои тамоми умр бо шумо бимонанд. Аввалин чизе, ки ман аз устоди хирадманди худ Шри Юктисвар омӯхтам, ин бартараф кардани ангезаҳои равонии марбут ба эҳсосот буд. Вақте ки ман бори аввал барои омӯзиш назди ӯ мерафтам, агар дар ҳавои сард кӯрпаи гарм истифода намекардам, шамол мехӯрдам. Аммо муаллимам ба ман таълим дод, ки чӣ тавр қудрати ақлавро барои бартараф кардани ин майл истифода барам. Дар натиҷа,

ман аз шамолхӯриҳое, ки аз кӯдакӣ то гирифтани
!таълими устод маро азият медоданд, раҳо шудам
Баъзе одамон мегӯянд, ки мо бояд танҳо ба ақл такя
кунем, дигарон бовар доранд, ки мо бояд ҳиссиёти
.худо қонеъ кунем. Ҳарду мавқеъ шадиданд
Тибқи як назария, тавсия дода мешавад, ки барои
таъмини саломатӣ ва некӯаҳволии бадан мунтазам
муоинаи тиббӣ гузаронед, мисли он ки мошинатонро гоҳ-
гоҳ тафтиш кунед. Ин мантиқӣ аст. Аммо одамон мошин
нестанд. Агар саломатии рӯҳии шумо аз ҳолати
ҷисмонии шумо вобаста бошад, дер ё зуд ақл зери
ғуломи талаботи бадан қарор мегирад ва ҳама намудҳо
ва миқдори доруворӣ ва дигар табобатҳои ҷисмониро
бесамар мегардонад. Ин шарҳ медиҳад, ки чаро мо аз
бемориҳои табобатнашаванда азият мекашем. Заъфи
ҷисмонӣ реша давондааст, зеро ақл аз он ки соҳиби
.бадан бошад, худдорӣ кардааст
Мӯътадилӣ дар аввал беҳтар аст. Агар шумо
ҷароҳати сабук дошта бошед, каме ёод моled, аммо
пурра ба дору такя накунад. Ҷароҳии эҳтиётӣ ва
муносибро андешед, то он даме ки шумо тадриҷан ба
ақл бештар такя карда тавонед. Худи муаллимони
бузург доруҳоро истифода мебаранд, ки аслан аз
ғиёҳҳо ва кимиёвии офаридаи Худо сохта шудаанд.
Доруҳо ва доруҳо барои муаллими рӯҳонӣ муҳим
нестанд, аммо барои нишон додани он, ки қудрати Худо
бо роҳҳои бешумор кор мекунад, онҳо баъзан
метавонанд баъзе доруҳои тиббиро истифода баранд.
Дар ҳар сурат, пирӯзӣ дар қудрати ақл аст. Вақте ки
шумо ба эътиқоди қатъӣ мерасед, ки шумо метавонед бе
ҳама доруҳо бе ягон таъсири манфӣ кор кунед, шумо
.пирӯз мешавед ва бар бадан ҳукмронӣ мекунад
Боре муаллим дасташро шикаст ва иҷозат дод, ки
онро табобат кунанд ва бинт кунанд. Вақте ки марди
сарватманде пас аз садама ба дидорбинии ӯ омад,

хонандагони нигарон фикр карданд, ки меҳмон дасти муаллимиро дар гарданаш овезон дида, ноумед мешавад.

Муаллим ба меҳмон гуфт: "Тавре ки мебинед, дастам шикастааст ва дард мекашам. Донишҷӯён тасаввур мекунанд, ки бо дидани дасти шикастаи ман, шумо фикр мекунед, ки Худо маро тарк кардааст ва дигар ба ман ".ғамхорӣ намекунад. Ба онҳо аҳамият надихед Дар мавриди дигар, ҳамон муаллим дар ҳолати ваҷд

ба Худо суруд мехонд, вақте ки ба тӯдаи ангиштҳои дурахшон афтод. Бо вучуди ин, ӯ сурудхониро идома дод. Вақте ки донишҷӯён ӯро бардоштанд, диданд, ки баъзе аз ангиштҳои зинда ба пушташ часпида, баданашро месӯзонанд. Онҳо аз ин манзараи даҳшатнок ба даҳшат афтоданд, аммо муаллим табассум кард ва оромона гуфт: "Хуб, ба ҷои ин ҳама ғавғо, ангиштҳоро кашед!". ӯ аз ягон дард шикоят накард. Ин фаротарравию рӯҳӣ аст, ки муаллимон нишон медиҳанд. Дар ин маврид, муаллим исбот кард, ки ӯ воқеан аз дард болотар аст. Дар бори аввал, ӯ нишон дода буд, ки аз дард таъсир гирифтааст, аммо онро бо сабр ва фурӯтанӣ .таҳаммул кардааст

Дар мавриди бадан ва талаботи он бояд мавқеи қатъӣ гирифта шавад. Навиштаҳои муқаддас мегӯянд, ки мафҳумҳои гармӣ ва сардӣ, лаззат ва дард аз тамос бо ҳиссиёт бо манбаъҳои ин эҳсосот ё эҳсосот ба вучуд меоянд. Аммо, ин эҳсосот ва эҳсосот бо оғоз ва анҷом маҳдуданд. Онҳо табиатан гузаранда ва муваққатӣ ҳастанд ва аз ин рӯ, бояд бо сабр ва таҳаммул таҳаммул карда шаванд. Чаро бояд аз каме сардӣ ё дард таъсир гирифт? Ҷасорати бештари равонӣ бояд тавассути омӯзонидани ақл барои тоқат кардан парвариш карда шавад, то он даме ки он ниҳоят аз ҳама шаклҳои дигари .дард ва ранҷ боло равад

Бадан танҳо як қафасе аст, ки бо гӯшт пӯшонид шудааст, ки дар он паррандаи ҳаёт барои муддати

маҳдуд зиндагӣ мекунад. Худи ҳаёт аз бадан комилан
озод аст, аммо ҳаёт бо ҳолатҳои маҳдуд ва
маҳдудкунандаи бадан пайваست ва пойбанд шудааст ва
.аз ин сабаб он азоб мекашад

Дар вақти бедорӣ, шумо аз эҳсосоти ҷисмонӣ огоҳ
ҳастед, аммо ҳангоми хоб, вақте ки ақли шумо аз бадан
озод аст, шумо аз ин эҳсосот огоҳ нестед, балки оромии
.амикро эҳсос мекунад

Азбаски инсон ба сурати Худо офарида шудааст, ӯ
қодир аст дар бадан комилан ҷудо аз эҳсосоти ҷисмонӣ
зиндагӣ кунад, аммо ба ҷои ин, ӯ ҳолатҳои ҷисмониро ба
.худ мегирад ва онҳоро боз ҳам воқеитар мегардонад
Барои озод будан аз эҳсосот, бояд ҳудро аз ҷиҳати
равонӣ аз бадан ҷудо кард. Аз ин рӯ, авлиёҳо фаротар
рафтани равонии ҳам лаззат ва ҳам дардро тавсия
медиҳанд ва ин танҳо тавассути амалия ба даст оварда
мешавад. Ман ин ҳақиқатро ба худам исбот кардам ва
медонам, ки ҳассосияти аз ҳад зиёд зараровар аст.
Риояи итоаткорӣ ба талаботи ҳиссиёт решаи ҳама дард
ва бадбахтӣ аст. Худо барои мо ранҷу азобро муқаррар
накардааст. Ӯ даркҳои ҳиссиёти барои роҳнамоӣ ва
фароғат офаридааст ва Ӯ ният дошт ва ҳоло ҳам дар
назар дорад, ки мо ҷисми ҷисмониро оқилона истифода
барем, на он қадар ба он пайваст шавем, ки мо бадбахт
ва бадбахт шавем. Агар шахс ҳайвони хонагиро саҳт
дӯст дорад, онҳо ба эҳсосоти он ҳайвон посух медиҳанд,
ҳатто агар онҳо аз ҷиҳати ҷисмонӣ бо системаи асаб ба
он пайваст набошанд ҳам. Ба ҳамин монанд, дардҳои
ҷисмонии мо аз пайвастагии аз ҳад зиёди равонӣ ба
.бадан бармеоянд

Ақл бояд бар бадан ҳукмронии бештар пайдо кунад.

Қодир будан бо қудрати ақл аҷиб аст, зеро ақл
метавонад ҳар кореро, ки аз ӯ талаб карда мешавад,
иҷро кунад. Ва чӣ гуна инсон метавонад бештар ва
бештар ба ақл таъяс кунад? Бо одат кардани тадриҷан ба

гармӣ ва сармо, хобидан дар матраси сахт ва кам
.кардани вобастагӣ ба роҳатҳои шинос
Ҳангоми сӯҳбат, ман аз ҳарорати баланди имрӯз
тамоман беҳабар будам, аммо танҳо бо зикри гармӣ,
.онро эҳсос кардан гирифтам

Як бор ман дар ҳавои хеле гарм лексия мехондам.

Илова бар ин, гармии дохили баданам афзуд, чунон ки
ҳар вақте ки ман дар бораи масъалаҳои рӯҳонӣ лексия
мехонам, ин эҳсос мешавад. Ақлам гуфт: "Шумо
наметавонед лексияро бе пок кардани рӯи
".арақкардаатон ба анҷом расонед

Ман дар ҷайбам рӯймолчаеро ҷустуҷӯ кардам, аммо
наёфтам. Сипас ба чашми рӯҳонӣ нигаристам ва ба
зеҳнам пичиррос задам: "Тамоман гармӣ нест." Фавран
гармии нафасгиранда нопадид шуд ва ман лексияро бо
оромӣ ва лаззатбахш бо хунукии оромбахш идома
.додам

Ин чизҳоро худатон машқ кунед ва бубинед, ки оё
гуфтаҳои ман дурустанд. Шумо метавонед дардро бо
ҳассосият афзоиш диҳед ва бо озодии равонӣ онро кам
кунед. Вақте ки шахси наздикатон аз олам мегузарад, ба
ҷои андӯҳи аз ҳад зиёд, мо бояд қабул кунем, ки онҳо
мувофиқи иродаи Худо ба олами болотар рафтаанд ва
Худо медонад, ки ҷӣ барои онҳо беҳтар аст. Мо бояд
барои озодии онҳо аз Худо шукр гӯем ва ба онҳо
андешаҳои меҳрубона ва орзуҳои нек фиристем ва аз
Худо хоҳиш кунем, ки онҳоро қабул кунад ва раҳмат ва
лутфи худро ба онҳо дар манзили абадӣ, ки дар он ҷо
.тарсу ҳарос нахоҳанд дошт, ато кунад

Ғамгинӣ аз даст додани наздикон табиӣ аст;
вагарна мо инсон намебудем. Аммо, эҳсоси ғам ба онҳо
таъсири манфӣ мерасонад ва онҳоро ба олами заминӣ
нисбат ба осмон наздиктар нигоҳ медорад. Ғамгинии аз
ҳад зиёд монеъи пешрафти рӯҳи фавтида ба сӯи сулҳу
.озодии бештар мегардад

Аксари сокинони имрӯзаи Замин сад сол пеш дар ин
чо набуданд, дигарон пеш аз мо дар ин чо буданд, ва мо
низ пас аз чанд сол дар ин чо нахоҳем буд, замони мо ба
охир мерасад ва наслҳои оянда моро ба ёд намеоранд,
балки он вақт одамон эҳсос хоҳанд кард, чунон ки мо
ҳоло эҳсос мекунем, ки ин ҷаҳон ҷаҳони онҳост, аммо он
аз онҳо гирифта мешавад ва онҳо аз он як ба як, Марг
бояд як зарурати инсонӣ бошад; вагарна Худои
меҳрубон намегузошт, ки ин бо касе рӯй диҳад, аз ин рӯ,
мо бояд имони худро ба Худо мустаҳкам кунем ва аз
.марг натарсем

Онҳое, ки аз марг метарсанд, наметавонанд табиати
аслии онҳоро дарк кунанд, ки Шекспир гуфтааст:
«Тарсон пеш аз маргашон борҳо мемиранд; далерон ҳеҷ
.«гоҳ маргро намечашиданд, балки як бор
Тарсончак рӯзҳои худро дар ҳолати ранҷу азоби
равонӣ ва марги суст мегузаронад. Марди далер танҳо
марги ниҳоиро зуд ва бедард аз сар мегузаронад. Агар
шахс бо марги табиӣ бимирад ё аз ҷиҳати рӯхӣ
пешрафта бошад, шуури рӯхонии ӯ фавран пас аз марги
бадан бедор мешавад ва худро дар сатҳи дигари вучуд
.мебинад - сатҳи дорои ҳама эҳсосот, вале бе ҷисм
Дарк дар зеҳн асос ёфтааст. Пас аз марг, инсон
ҷисми зичи ҷисмонии худро, ки тасвири зеҳни сатҳи
поёнӣ ва сабаби ҳама мушкилоти рӯх аст, аз даст
.медихад

Ду навъ одамон вучуд доранд: онҳое, ки пайваста аз
бадиҳои ҷаҳон шикоят ва нолиш мекунанд ва онҳое, ки
бо табассум мушкилоти зиндагиро паси сар мекунанд ва
новобаста аз шароити номусоид мусбатии худро нигоҳ
медоранд. Лозим нест, ки чизҳоро аз ҳад зиёд ҷиддӣ
қабул кунед. Агар ҳама мусбаттар ва ҳамоҳангтар
.мебуданд, ҷаҳон нисбат ба ҳозира хеле беҳтар мебуд
Дар ҷангалҳои тамаддун, дар миёни душвориҳо ва
печидагиҳои ҳаёти муосир, озмоиши воқеӣ қарор дорад.

Ҳар коре, ки инсон мекунад, ба ӯ бармегардад, некӣ ба некӣ ва бадӣ ба бадӣ. Касоне, ки аз дигарон нафрат доранд, дар иваз нафрат хоҳанд дошт. Касоне, ки худро бо андешаҳои манфӣ ва эҳсосоти мухолиф пур мекунанд, хислати худро хароб мекунанд ва хушбахтии худро хомӯш мекунанд. Агар шумо хашмгин бошед, сайругашт кунед ва аз як то понздаҳ ҳисоб кунед ё диққати худро ба чизе гуворо ва шодмон равона кунед. Вақте ки дигарон бо шумо бад рафтор мекунанд, кӯшиш кардан ба онҳо низ ҳамин тавр муносибат кардан оқилона нест. Вақте ки шумо хашмгин ҳастед, ақли шумо меҷӯшад, клапанҳои дилатон азоб мекашанд ва баданатон аз қувват холӣ ва хаста мешавад. Мавҷҳои сулҳ ва некиро фиристед, ки беҳтарин ифодаи табиати аслии рӯҳи шумо, тасвири илоҳии дар дохили шумост. Пас, ҳеҷ кас наметавонад шуморо такон диҳад ё оромии шуморо халалдор кунад.

Хулоса, ҳама чиз аз ақл сар мешавад. Гуноҳ офаридаи ақл аст. Кӯдакони хурдсол бе ягон эҳсоси гуноҳ бараҳна роҳ мераванд. Барои касе, ки ақли пок ва равшан дорад, ҳама чиз пок аст, аммо Барои озодаи шахватпараст ҳама чиз бад ва бад ба назар мерасад.

Агар амалҳои шахс бад бошанд, гумонҳояш низ бад) хоҳанд буд ва ӯ ба он чизе, ки ба тасаввур карданаш (одат кардааст, бовар хоҳад кард. Ақли беинтизом дар ҳаёти мо бесарусомонӣ эҷод мекунад. Касоне, ки ақлашон зери ғуломи ҳиссиёт қарор доранд, ангезандагони низоъ ва ҷанг ва сутунҳои беадолатӣ ва торикӣ мебошанд.

Худо рӯҳҳои моро дар ин баданҳое ҷойгир кард, ки дорои ҳиссиётанд, то мо дар ин ҷаҳон зиндагӣ кунем ва аз таҷрибаҳои худ ва дигарон омӯзем, бе он ки хушбахтии моро рӯйдодҳо ва шароити доимо тағйирёбандаи атроф муайян кунанд. Худо мехоҳад, ки

мо хоҳишҳои худро идора кунем, на ин ки ба онҳо иҷозат диҳем, ки моро идора кунанд ва на танҳо вақте ки ҳама чиз равшан ва шодмон аст, балки дар миёни мушкилот ва саҳтиҳо низ мувозинати рӯҳӣ дошта бошем.

.Худшиносӣ ба мо ин маҳоратро медиҳад
Рақси ҳаёт ва марг ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад, аммо
инсон қобилияти равонии аз ҳама таҷрибаҳои ҳиссиётӣ
болотар рафтан ва аз зиддиятҳои зиндагӣ таъсир
.нагирифтанд дорад

Агар инсон ба чизҳо ва рӯйдодҳо бо нигоҳи
мутаваззин нигоҳ кунад, онҳо метавонанд маҳдудиятҳои
зиндагиро паси сар кунанд. Бо ин кор онҳо табиати
.маънавии шикастнопазири худро ошкор мекунанд
Онҳое, ки ба ин марҳилаи интизом расидаанд, мисли
подшоҳон дар байни башарият зиндагӣ мекунанд ва бо
мутлақӣ беохире, ки тағйир ё таҳаввулнопазир аст,
.муттаҳид мешаванд

Таълимоти рӯҳонии йога ба ҷузъиёти ҳаёт бо
дақиқии дақиқ муносибат мекунанд ва дастур медиҳанд,
ки чӣ гуна дар ҳама ҳолатҳо рафтор кардан лозим аст.
Инсонҳо ба сурати Худо офарида шудаанд, аммо онҳо бо
ин сурати муборак робитаро гум кардаанд ва бояд онро
.дар худ аз нав кашф кунанд

Тилои ҳолис, ки дар зери теппаҳои хок гӯронида
шудааст, тилои ҳолис боқӣ мемонад ва ҳамаи
хосиятҳои худро нигоҳ медорад, сарфи назар аз пинҳон
буданаш. Барои ошкор кардани он, бояд ба хок чуқур
кофта, то он даме ки пайдо шавад, ҷустуҷӯ кард. Ба
ҳамин монанд, қабатҳои зиёди одатҳои гилмонанд ва
эҳсосоти ҳокӣ рӯҳи наҷиб ва тиллоиро фаро мегиранд.

Ин "гил" решаи мушкилоти равонии инсон, аз қабели
асабоният, тарс, нафрат, ҳасад, комплексҳои пастӣ ва
дарки нодуруст ва асоси ҳама ҳислатҳои дигари
сарзанишкунанда аст. Барои ҳалос шудан аз ин гилии
пасткунанда, бояд ҳолати қавӣ ва устувори зеҳниро

нисбат ба бадан ва ҳиссиёт парвариш кард.
Пайвастшавӣ ба бадан боиси тарсҳои гуногун мегардад.
Ман дар зехнам ҳама шаклҳои дардро тасаввур кардаам
.ва ҳамаи онҳоро мағлуб кардаам

Барои дарк кардани он, ки инсон ба сурати поки
Худо офарида шудааст, бояд аз тарс ва ҳашм болотар
равад ва ҳассосияти аз ҳад зиёдро паси сар кунад. Баъзе
одамонро писандидан душвор аст, зеро онҳо занҷирбанд
ва аз одатҳои сатҳӣ ва ҷузъиёти ночизи зиндагӣ банд
мондаанд. Аммо шахси дорои ақли қавӣ метавонад
бигӯяд: "Имрӯз ман метавонам дар бистари нарм ва
фардо дар фарш хоб кунам; барои ман ҳама чиз яксон
аст" Ва ғайра. Ин бетарафии равонӣ ақлро тарбия
мекунад ва онро ба фармонҳои шумо итоаткор
мегардонад ва қодир аст дархостҳои шуморо иҷро
.кунад

Дӯстонам, ақл хеле фиребанда аст, аммо тавассути
такмил, он одоб ва рафтори хубро меомӯзад. Вақте ки
шумо мегӯед: "Ман бе ин гуна хӯрок кор карда
наметавонам", ақл ҷавоб медиҳад: "Бе ин гуна хӯрок кор
"!кардан ғайриимкон аст

Аммо рӯҳи шумо аз ақл болотар аст. Агар шумо
мегуфтед: "Ман ба ҳеҷ инсон ё чизе намегузорам, ки
маро ғулом кунад", ақл посух медиҳад, ба шарте ки
изҳорот қатъӣ ва пешниҳод қавӣ бошад. Шумо соҳиби
ақл ва бадан ҳастед; ғуломи онҳо набошед ва ба оҳанги
.онҳо рақс накунад

Озодӣ аз занҷирҳои эҳсосот ягона роҳи сулҳу
хушбахтӣ аст. Новобаста аз шароит, кӯшиш кунед, ки аз
ҳама ҳассосиятҳои дарднок болотар равед ва худро
!хушбахт созед, зеро шумо метавонед
:Дар матнҳои ҳикмати шарқӣ гуфта шудааст
Ҳолати оромии пурраи ботинӣ, ки тавассути"
"мулоҳизаи йога ба даст меояд

Тавассути он рӯҳ аз дидани Худи Олӣ, ки мисли
.офтоб дар нисфирӯзӣ медурахшад, шодӣ мекунад
Қое ки фаҳмиши рӯҳ бузургтарин шодмониро дарк
мекунад ва мечашад

Йог аз донишони сирри пинҳон шодӣ мекунад
Ҳар кӣ ба он ҳолати муборак бирасад, худро барои
.ёфтани ганҷинаи ганҷҳо табрик мегӯяд

ӯ аз хиёнати замон ва аз ғайриҷашмдоштҳои
.зиндагӣ дар худ эмин мемонад
Ин ҳолат, ки бо номи йога маълум аст, ҳолати раҳӣ
аз ғаму андӯҳ аст

Хушбахтанд касоне, ки бо дили шуҷоъ ва азми қавӣ
.барои расидан ба он саъй мекунанд

Ва табрик ба ҳар касе, ки онро пайдо мекунад ва аз
неъматҳои он, ки аз ҳама тасаввурот болотар аст, баҳра
.мебарад

Он ба тавсиф муҳолифат мекунад
Асалому алайкум
Назорати ҳашм

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки ин мавзӯ танҳо барои
онҳое аст, ки ба осонӣ ҳашмгин ё асабонӣ мешаванд.

Аммо ин эҳсос нисбат ба он ки дар зоҳир ба назар
мерасад, хеле амиқтар аст. Шахс метавонад дар назорат
қардани намуди зоҳирӣ ё ифодаи зӯроваронаи ҳашм
муваффақ шавад, аммо бо вуҷуди ин ҳашми пинҳонӣ ва
норозигии пахшшударо нигоҳ дорад. Ин ҳашм бо роҳҳои
гуногун зоҳир мешавад: ҳашми тез, асабоният, ҳашми
тез, бетоқатӣ, нооромӣ, норозигӣ, ҳасад, рӯҳафтадагӣ ва
.нохушнудӣ

Дар асл, ҳар як шахс то андозае аз мушкилоти ҳашм
ранҷ мекашад, агар онҳо ба марҳилаи пешрафтаи огоҳӣ,
яъне ба марҳилаи экстазии рӯҳонӣ ё ҳолати оромӣ
.нарасида бошанд

Хашм - новобаста аз шакле, ки бошад - аз нотавонӣ

дар иҷрои хоҳиш бармеояд. Дар сурати набудани шодмонии ботинӣ, ки аз пайвастагии рӯҳ бо манбаи илоҳии он ба вуҷуд меояд, инсон кӯшиш мекунад, ки хоҳишҳои худро тавассути лаззатҳои шахвонӣ, ки бо сабаби ноустуворӣ ва аксар вақт оқибатҳои .носолимашон табиатан нохушоянданд, амалӣ созад

Ин хоҳишҳо аксар вақт боиси ноумедӣ ва сипас хашм мешаванд, ки боиси nobудшавии шуури маънавӣ .мегардад

Роҳи муассиртарини бартараф кардани хашм ин аст, ки сабаби аслии онро ҳал кунем: хоҳишҳо Ҳар қадар хоҳишҳо зиёд бошанд, ҳамон қадар ноумедӣ бештар хоҳад буд. Иҷрои ҳар як хоҳиш ғайриимкон аст, зеро хоҳишҳо сернашаванда ва бепоёнанд. Ҳар қадар мо барои иҷрои хоҳиш кӯшиш кунем, ҳамон қадар ба он бештар дилбаста мешавем ва ҳар қадар дилбастагии мо қавитар бошад, ҳамон қадар дарди мо аз дастрасӣ ба он чизе, ки хоҳишҳои моро қонеъ мекунад ва хоҳишҳои .моро қонеъ мекунад, бештар мешавад

Масалан, табиат ба мо эҳсоси гуруснагӣ ато кардааст, то бидонем, ки кай бадан ба хӯрок ниёз дорад. Аммо пайванд ин эҳсосро тақвият медиҳад ва онро ба дарди равонӣ табдил медиҳад. Агар касе, ки хӯрокро дӯст медорад, маҷбур шавад, ки се рӯз аз хӯрокхӯрӣ худдорӣ кунад — хоҳ аз сабаби саломатӣ ва хоҳ аз сабаби рӯҳонӣ — чунин рӯзадорӣ эҳтимолан бо дараҷаи .муайяни хашм ҳамроҳ мешавад

Аз тарафи дигар, баъзе одамон метавонанд рӯзҳои тӯлонӣ аз хӯрок худдорӣ кунанд, бе он ки аз набудани хӯрок норозат шаванд, зеро онҳо машқ кардаанд ва муваффақ шудаанд, ки ба хоҳишҳои бадан пайваст .нашаванд

Вақте ки мо дарк мекунем, ки хоҳишҳо сабаби аслии
хашм мебошанд, мо мехоҳем роҳҳои муассири мубориза
бо ин хоҳишҳоро донем. Барои ин мақсад якчанд роҳҳо
:мавҷуданд

Аввал: Татбиқи орзуҳо

Барои хоҳишҳои оддӣ ва безарар, роҳи мантиқии
амал ин иҷрои онҳост. Аммо, мушкилот вақте ба миён
меояд, ки хоҳишҳои нав дар натиҷаи иҷрои ин хоҳишҳо
.пайдо мешаванд

Асалому алайкум

Банақшагирии бодикқат барои фардои беҳтар

Агар шумо дар зиндагӣ бемаънӣ саргардон шавед ва
интизори имкониятҳои муваффақ шавед, эҳтимол ин
имкониятҳо ба шумо намерасанд ва шумо муваффақият
пайдо намекунед. Аммо агар шумо касе бошед, ки
ояндаи худро тарҳрезӣ мекунед ва харитаи фардои
худро бо дастони худ мекашед, пас аз расидан ба
ҳадафатон шодӣ кунед, зеро шумо ба расидан ба
.ҳадафи дилхоҳатон хеле наздик ҳастед

Барои тарҳрезии харитаи муваффақ, шумо бояд пеш
аз ҳама ҳадафи худро муайян кунед. Муваффақият
барои шумо чӣ маъно дорад? Шумо аз муваффақият чӣ
мехоҳед? Агар ҷавоби шумо шӯҳрат, сарват ё қонеъ
кардани хоҳишҳои моддии худхоҳона бошад, пас шумо
ба сӯи ноумедии даҳшатнок ва ноқомии комил равона
.ҳастед

Одамони номуваффақ онҳое ҳастанд, ки номашон
дар забони ҳама аст, онҳое, ки қобилияти харидани ҳар
чизро доранд, ки мувофиқи меъёрҳои моддӣ доранд,
ҳар чизро, ки нафасшон мехоҳад, аммо бо вучуди ин

хушбахтӣ надоранд! Пас, чаро ба ҳамон роҳи беохир
?идома медиҳанд

Шӯҳрат ва бахти баланд метавонанд самараи
муваффақияти воқеӣ бошанд, аммо онҳо моҳияти
муваффақият нестанд ва муҳимтарин хислатҳо нестанд.
Дар асл, онҳо барои ноил шудан ба муваффақият
.тамоман зарур нестанд

Пас, ҳадаф чист? Аз зиндагӣ чӣ бояд ҷуст? Як
ҳадафе ҳаст, ки сазовори пайгирӣ ва талош барои он
аст: хушбахтӣ. Ин барои онҳое, ки дар ҷустуҷӯ маҳорат
доранд ва медонанд, ки ин ганҷҳо дар куҷоянд, аз ҳар
лаҳза ганҷҳои пинҳони ҳаётро истихроҷ кардан лозим
.аст

Ва бидон, эй толиби хушбахтӣ, ки агар таваҷҷӯҳи
худро ба рӯзи худ маҳдуд кунӣ

Ва агар шумо рӯзи худро бо суҳанони нек, амалҳои
судманд ва андешаҳои неки худ ғанӣ гардонед

Рӯзи шумо дӯсти вафодори шумо ва имконияти
тиллоии шумо хоҳад буд

Шиноснома ва раводиди шумо вуруди шумо ба
ояндаи умедбахш ва дурахшон пур аз муваффақият
хоҳад буд

Аз ин рӯ, қадами навбатӣ дар тарҳрезии ояндаи худ
ин аст, ки мундариҷаи ҳар як рӯзи ҳаётатонро бодикқат
мушоҳида кунед ва он чизеро, ки муфид ва мусбат аст,
нигоҳ доред. Агар шумо дар ин кор камӣ кунед, пас бояд
.таваққуф кунед ва натиҷаҳоро арзёбӣ кунед

Барои ноил шудан ба муваффақият, бояд омилҳои
зеринро ба назар гирифт, ки бе онҳо ба муваффақият
:ноил шудан ғайриимкон аст

Вақте ки субҳ аз хоб бедор мешавед, фавран аз
.бистар хеста, ба корҳои рӯзона шурӯъ накунад

Барои барқарор кардани қуввати худ, тамоми
баданатонро чанд маротиба фишор диҳед ва ором
кунад. Пеш аз оғози корҳои ҳаррӯза, каме вақт ҷудо
кунад, то ба худ итминон диҳед, ки ин беҳтарин рӯзи
ҳаётатон хоҳад буд. Ба худ итминон диҳед, ки новобаста
аз он ки чӣ рӯй медиҳад, рӯзи шумо чунин хоҳад буд.
Оғоз бо дуо ва мулоҳиза эътиқоди шуморо мустаҳкам
.мекунад ва ба шумо қуввати лозимаро медиҳад

Ҳаёти худро содда гардонед. Барои лаззат бурдан
аз он ба ихтирооти инсонӣ таъия накунад. Агар худро ба
лаззатҳои гузаранда маҳдуд кунад, асабонӣ, ошуфта ва
рӯҳафтода мешавед. Ба телевизор, ҷамъомадҳои шабона
ва зиёфатҳо, ки ба расму оинҳои иҷтимоӣ табдил
.ёфтаанд, пайваста пайваст шудан лозим нест

Касе боре гуфта буд — ва суҳанони ӯ то чӣ андоза
дурустанд — ки моро кори мо нест, балки чӣ гуна
гузаронидани вақти холии мо мекушад! Шумо — Худо
хоҳад — дарозтар зиндагӣ хоҳед кард ва аз ҳаёт бештар
лаззат хоҳед бурд, агар шумо ҳаёти худро содда кунад
ва худро бо занҷирҳои ҷомеа набандед. Шодмониро дар
.чизҳои хурд ҷӯед

Ҳар кори аз дастатон меомадаро кунад, то вазифаи
дар дастатон бударо бо беҳтарин қобилияти худ анҷом
диҳед

Агар шумо аз кори кунунии худ норозӣ бошед,
изтироб ва фаъолияти бетартиб ҳеҷ чизро тағйир
намедихад. Кӯшиш кунад, ки ба вазъият бо муносибати
мусбат, новобаста аз он ки он чӣ гуна аст, муносибат
кунад ва яке аз ин ду чиз рӯй медиҳад: ё шумо
мефаҳмед, ки имконияти арзишмандро аз даст додаед, ё

дари нав ногаҳон васеъ кушода мешавад ва ба шумо
имкон медиҳад, ки ба коре ворид шавед, ки ба ниёзҳои
шумо бештар мувофиқ бошад ва орзуҳои шуморо қонеъ
.гардонад

Зиндагӣ раванди пайвастаи додан ва гирифтани аст

Мувозинат дошта бошед, то аз он чизе, ки медиҳед,
бештар нагиред ва худро ба додани бе гирифтани он
.маҳдуд накунад

Назари худро васеъ кунед

Ба ҳаёт ва фаъолиятҳои дигарон таваҷҷӯҳ зоҳир
кунед. Аз худатон берунтар — ба оилаатон, аз оилаатон
берунтар ба дӯстонатон ва аз дӯстонатон берунтар ба
ҳамаи одамон нигоҳ кунед. Илм тасдиқ мекунад, ки
шумо қисми як кулл ҳастед, аз ин рӯ, ҳуди
.бузургтаратонро фаромӯш накунад

Ҳаёти худро мувозинат кунед

Ҳар рӯз бояд кор, истироҳат, фароғат, таҳсил ва
андешаро дар бар гирад. Шумо мавҷудоте ҳастед, ки
дорои бадан, ақл ва рӯҳ аст. Ин унсурҳои ҳаётан
муҳимро ба таври мутавозин ва ҳамоҳанг барои ба даст
овардани саломатӣ, нерӯи ҳаётӣ ва дониш парвариш
.диҳед

Зуд табассум кунед

Абрӯй карданаш сушт

Бо хоҳиши кӯмак кардан

Омода барои интизорӣ ва тағирот ва огоҳӣ аз
имкониятҳо

Дар охири рӯз ҳисобро санҷед

Худро барои пешрафте, ки ба даст овардаед, табрик
гӯед. Шумо якбора тағйир намеёбед, аз ин рӯ, аз рӯ ба
рӯ шудан бо хатогиҳо бо қатъияти беҳтар ва биниши
.равшантар натарсед

Пеш аз хоб рафтан, корҳои худро ба Худо супоред,
зеро бидонед, ки Ӯ шуморо танҳо намегузорад, балки ба
шарте ки шумо кӯшиш кунед ва аз Ӯ кӯмак ва роҳнамоӣ
.ҷӯед, бароятон имкониятҳо ва дарҳоро боз мекунад

Вақте ки хоболудӣ шуморо фаро мегирад ва пеш аз
хоб рафтан, ба худ итминон диҳед, ки бо ёрии Худо
.фардо аз имрӯз беҳтар хоҳад буд

Агар шумо банақшагири дақиқ ва сохтмончи
бомаҳорат бошед

Агар шумо ба тафсилоти харитаи худ риоя кунед

!Ноком шудан ғайриимкон аст

Вақте ки шумо кӯшиш мекунад, ки эътиқоди
рӯҳонии худро санҷед, ҷаҳони нав кушода мешавад.
Худшиносӣ барои шинохти худ ва Худо муҳим аст. Шумо
метавонед худро амиқ диндор ҳис кунед ва ақли шумо
метавонад аз ин қаноатманд бошад. Аммо агар шумо
худатон боварӣ надошта бошед, ки дуоҳои шумо посухи
мустақим мегиранд, ҳеҷ гуна расмияти динӣ шуморо
наҷот дода наметавонад. Дар ҳоле ки гирифтани посухи
Худо душвор буда метавонад, имконпазир аст. Барои
таъмини дастрасии воқеии худ ба бихишт, шумо бояд
қудрати дуоҳои худро эҳсос кунед, то онҳоро воқеан
.фаъл созед

Дар кӯдакӣ ман қарор додам, ки ҳар вақте ки ба
Худо бо дуо муроҷиат мекардам, дуоҳоям иҷобат
мешаванд. Ин азми устувор роҳест. Ҳар озмоише барои
суст кардани азми шумо ва фалаҷ кардани иродаи шумо

меояд, аммо қудрати Худо барои посух додан бепоён аст. Сабр ва истифодаи пайвастаи қудрати ирода посухи .Худоро ба бор меорад

Омӯхтани роҳи дурусти тамаркузи ақл муҳим аст.

Инчунин муҳим аст, ки барои танҳой ва андешаи шахсӣ вақти кофӣ дошта бошед. Муоширати доимӣ бо дигарон ба рушди маънавӣ ҳалал мерасонад. Аксари одамон мисли исфанҷ ҳастанд; онҳо ҳама чизро аз шумо меҷаббанд ва шумо дар иваз кам чизе мегиред. Албатта, будан бо дигарон, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ самимӣ ва қавӣ ҳастанд, муфид аст. Агар ҳар як шахс аз қувват, самимият ва иродаи яқдигар огоҳ бошад, хислатҳои наҷиби рӯҳонӣ метавонанд дар байни онҳо муштарак .бошанд

Вақтро набояд ба корҳои ночиз сарф кард. Бисёре аз одамон бо корҳои бемаънӣ машғуланд ва агар шумо аз яке аз онҳо пурсед, ки чӣ кор мекарданд, онҳо ҷавоб медиҳанд: "Ман ҳамеша банд будам!" Аммо онҳо қариб ки дар бораи он "кор" чизеро ба ёд намеоранд! Ғайр аз ин, фароғат ва вақтхушиҳои аз ҳад зиёд некӯаҳволии равониро сушт меkunанд. Агар шумо ҳар рӯз филм тамошо кунед, онҳо ҷолибияти худро гум меkunанд ва шумо дилгир мешавед. Филмҳо якхелаанд, танҳо бо қаҳрамонҳои гуногун: ошиқон, саргузаштҷӯён, қаҳрамонон, бадкирдорон ва ғайра. Мо метавонем аз тамошои достони филм лаззат барем, аммо зиндагӣ кам .чунин аст

Зиндагӣ бениҳоят фиребанда аст ва мо бояд ба он чунин муносибат кунем. Агар мо аввал фиребҳо ва иллюзияҳои онро бартараф накунем, мо наметавонем ба каси дигар кумак кунем. Дар танҳои ақли мутамарказ корхонаи ҳама дастовардҳои бузург пинҳон аст. Инро дар хотир доред. Ва дар ин корхонаи аҷиб, пайваста

нақшҳои иродаи худро бофта, то ҳар монеаи номусоидро
.паси сар кунем

Иродаи худро пайваста омӯзонед ва мустаҳкам
намоед. Шумо имкониятҳои зиёде доред, ки шабу рӯз
дар ин корхона кор кунед, ба шарте ки вақту қувваи
.худро беҳуда сарф накунад

Шабона ман аз талаботи дунявӣ канорагирӣ
мекунам, то бо худам танҳо бошам, аз ҷаҳон дур бошам,
дар паноҳгоҳи рӯҳонии худ бо иродаи худ танҳо бошам,
ки дар он ҷо андешаҳоямро ба самти дилхоҳам роҳнамоӣ
мекунам ва дар дохили худ қарор қабул мекунам. Вақте
ки ман иродаи худро барои машғул шудан ба
фаъолиятҳои солим ва судманд ташвиқ мекунам, ин
барои ман муваффақият меорад. Бо ин роҳ, ман иродаи
худро борҳо самаранок истифода кардам. Аммо ин ба
.даст намеояд, агар истифодаи ирода пайваста набошад

Чӣ эҳсоси аҷибро хоҳад буд, ки метавонӣ бигӯӣ ва
тасдиқ кунӣ: "Иродаи ман, ки бо иродаи умумиҷаҳонӣ
пур шудааст, он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал меорад!"
Агар шумо худписанд шавед ва ҳама чизро ба иродаи
илоҳӣ супоред, бе истифода аз иродаи худ, ки аз ҷониби
Худо ба шумо дода шудааст, шумо ба натиҷаи дилхоҳ
нахоҳед расид. Қудрати илоҳӣ мехоҳад худ аз худ ба
шумо кумак кунад. Ба илтиҷо ё гадоӣ ниёз нест;
баръакс, шумо бояд иродаи худро барои пурсидан ва
талаб кардан истифода баред - ҳамчун вориси қонунӣ -
ва мувофиқи он амал кунед. Шумо бояд ин тасаввуротро
аз зеҳни худ дур кунед, ки Худо бо қудрат ва қудрати
фавқуттабии худ дар осмонҳо дур ва пинҳон аст ва
шумо дар миёни нигарониҳо ва душвориҳои ин замин
танҳо ҳастед. Дар хотир доред, ки иродаи илоҳӣ берун
аз иродаи инсонии шумост, аммо ин қудрати бузург,
мисли уқёнуси бепоён, ба шумо намерасад, агар ақли

шумо кушода набошад ва дили шумо қабулқунанда
.набошад

Асалому алайкум

Бартараф кардани андешаҳои васвасавӣ

Иблис ё фиреби кайҳонӣ моро пайваста дар домҳои худ меандозад ва аз нодонӣ ва соддагии мо истифода мебарад ва бо ин роҳ ба мақсадҳои Худо ҳалал мерасонад. Худо бо қудрати мутлақи кайҳонии худ метавонад ба осонӣ шайтонро мағлуб кунад, аммо Ё бартарӣ медиҳад, ки инсоният ақл, ирода ва вичдони худро барои раҳӣ аз ҷанголи бадӣ истифода барад. Ҳар қадар мо хушбахтии рӯҳониро аз лаззатҳои шахвонии гузаранда бештар интиҳоб кунем, ҳамон қадар қувваи муқобил аз қудрати торики худ маҳрум мешавад. Аз ин рӯ, ба мо вобаста аст, ки бо Худо ҳамкорӣ кунем, то Шайтон ва домҳои ӯро мағлуб кунем.

Вақте ки шахс танбал, бепарво ё ба таъхир меандозад, онҳо ба Шайтон кӯмак мекунанд, ки ӯро ба худ наздиктар кунанд. Исо аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки дуо кунанд: «Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳо кун». Ва дар Қуръони Карим меҳонем: «Бигӯ: «Аз бадии васвасақунандае, ки аз худ дур мешавад, ба Парвардигори башар паноҳ мебарам». Ин васвасақунанда аз ҳуди мо нест; балки ӯ ба ҷаҳони моддӣ тааллуқ дорад ва ҳамаи одамон ба ӯ итоат мекунанд. Аммо барои он ки Худо ба мо имкон диҳад, ки худро озод кунем, ба мо ақл, вичдон ва ирода додааст.

Афзалияти мо ба корҳои гуноҳ маъноӣ онро дорад, ки худро ба андӯх, нооромӣҳо ва мушкилоти нохушоянд меандозем. Вақте ки мо аз сабаби андешаҳои нодурустамон меафтем ё лағжидем, бояд дуо гӯем: "Эй Парвардигор, моро дар ин ҷо нагузор, балки бо қудрати ҳикмат ва ирода моро боло бардор. Ва баъд аз раҳӣ аз ҷанголи бадӣ, агар хоҳӣ моро бисанҷӣ, аввал худро ба мо ошкор кун, то мо дарк кунем, ки Ту аз ҳар васваса ҷаззобтар ва барои рӯҳ ва ҳиссиёт аз ҳар васваса ё васваса писандтар ҳастӣ."

То он даме, ки шахс намехоҳад худро аз баъзе лаззатҳои, ки ба некӯаҳволии онҳо зарар мерасонанд, маҳрум кунанд, онҳо таҳти таъсири Шайтон қарор доранд ва дер ё зуд оқибатҳои бадӣ гирифта шудан ба васвасаҳои зараровари шахвониҳо аз сар мегузаронанд. Аммо, агар онҳо боварӣ дошта бошанд, ки васваса ё васваса хатарнок ва харобиовар аст, зеро он хушбахтии бузургро ваъда медиҳад, аммо дар ниҳоят танҳо пушаймонӣ, пушаймонӣ ва вичдони азобдидаро пешниҳод мекунад, пас онҳо метавонанд Шайтонро мағлуб кунанд.

Шакке нест, ки васваса ҷозибавӣ худро дорад. Ҳиссиётҳои мо пурра ба ҷаҳони беруна нигаронида шудаанд. Ҷараёни энергияи ҳаётан муҳим аз мағзи сар тавассути асабҳо ба чашм, гӯш, бинӣ, забон ва пӯст мегузарад. Эҳсосоте, ки мо тавассути ин узвҳо эҳсос мекунем, натиҷаи ин ҷараёни ихроҷ мебошанд ва аз ин рӯ мо аз эҳсос лаззат мебарем. Ҳамин тавр ҳиссиёт кор мекунад. Аммо, аз ҳад зиёд ба онҳо дода шудан хатарҳо ва домҳои худро дорад. Агар шахс дар фаҳмиш ва дониш устувор

набошад, ин энергияи ихроҷ (ба сӯи узвҳои ҳиссиёт) онҳоро ба ғуломи ҳиссиёт табдил медиҳад.

Панҷ ҳиссиёт мисли чароғи панҷшуоъ мебошанд. Тавассути ин нур, мо ҷаҳони моддиро дарк ва эҳсос мекунем. Мо ба лаззат бурдан аз чизҳое, ки ба чашм, гӯш, бӯй, таъм ва ламс писанданд, одат мекунем. Хоҳиши эҳсос кардани чизе одатан ба одати решадавонда табдил меёбад. Мушкилот дар он аст, ки аксари одамон ҳеҷ гоҳ рӯҳи илоҳиро, ки дар паси материя пинҳон аст, эҳсос накардаанд ва аз ин рӯ, онҳо меъёре барои муқоисаи даркҳои ҳиссии лаззатбахш ва ҳаяҷоновар бо неъматҳои тасвирнашавандаи рӯҳи пинҳон надоранд. Роҳе барои чунин муқоиса вучуд надорад, агар кас аз ҷиҳати зеҳнӣ аз ангеҷаҳои ҳиссиётӣ то он дараҷае, ки онҳоро ҷалб карда ё таъсир расонида наметавонад, берун наравад. Роҳи ягонаи пешгирӣ аз ин дом ин дарк кардани он аст, ки шодӣ ва лаззатҳои баландтар воқеан вучуд доранд.

Амрҳо ва тавсияҳо барои худдорӣ аз амалҳои нодурусти зараровар одатан беҳудаанд, зеро ҳамин ки шумо аз касе хоҳиш мекунед, ки кореро анҷом диҳад, онҳо фавран мехоҳанд онро анҷом диҳанд.

Меваи манъшуда дар аввал болаззат ва ширин аст, аммо дар ниҳоят маззааш мисли захра талх аст. Бо вучуди ин, бо вучуди ҳама дардҳое, ки одамон аз сар мегузаронанд, онҳо на дарс мегиранд ва на тавба мекунанд, балки ба ҳамон корҳо идома медиҳанд, новобаста аз он ки зарари ҷисмонӣ ва маънавӣ то чӣ андоза бузург аст.

Вақте ки афзалият ба таҷрибаҳои ҳиссиётӣ мустаҳкам мешавад, ин одат мағзро фаро мегирад ва ба як золим ва золим табдил меёбад ва ба соҳибаш фармон медиҳад, ки эҳсосотро раҳо кунад ва хоҳишҳоеро, ки ҳеҷ гоҳ қонеъ ё хомӯш намешаванд, қонеъ кунад, ҳарчанд ин хилофи манфиатҳои беҳтарини шахс ва мухолифат бо принципҳои ӯ бошад.

Шояд шахс намехоҳад амалеро такрор кунад, аммо худро маҷбур меҳисобад, ки онро анҷом диҳад. Кӯшиш кунед, ки ба нуқтае нарасед, ки шуморо аз ҳад зиёд рӯҳафтода мекунад - қурбонии одатҳои зараровар ва харобиовар ва қурбонии ҳаёлотӣ фасод ва васвасаҳои бад. Шумо бояд соҳиби худ ва сарнавишти худ бошед. Нагузored, ки касе ё чизе шуморо идора кунад. Вақте ки хоҳиши эҳсоси эҳсоси мушаххас ба одати шинос табдил меёбад, ин амал бояд қатъ карда шавад.

Ман нӯшокиеро, ки ба лимонад монанд буд, хеле дӯст медоштам. Баъзе аз донишҷӯён ба ҳар ҷое, ки мерафтам, он нӯшокии тароватбахшро ба ман медоданд, аз ин рӯ ман ҳамеша онро дар дастам медоштам. Аммо рӯзе ман фаҳмидам, ки захираи он нӯшокӣ тамом шудааст ва ман онро аз даст додам, аммо гуфтам: "Эй нӯшокии тароватбахш, шумо аз ҳадди худ берун рафтед, ҷаноб ва вақти он расидааст, ки мо аз ҳам ҷудо шавем, хайрухуш!"

Рӯзи дигар ман қасдан як миқдор он нӯшокиро чашида дидам ва мазаи онро хеле бад ёфтам. Сабаби ин дар он буд, ки андешаҳои ман дар рӯзи гузашта он қадар қавӣ буданд, ки хоҳиши ба он ниёз доштанам фавран нопадид шуд.

Ман ҳеҷ чизеро, ки аз ман гирифта шудааст, аз даст намедихам ва бо ихтиёри худ аз чизе даст намекашам. Ҳеҷ роҳати ҷисмонӣ маро баста наметавонад. Мо бояд қодир бошем, ки тамоми таҷрибаҳои зиндагиро бидуни вобастагӣ ё вобастагӣ паймоиш кунем. Дар ҳақиқат, шахси худидоракунанда бо ҳиссиёти интизомнок, озод аз ҳама гуна эҳсосот дар ҷаҳони моддӣ ҳаракат мекунад ва ба оромии ботинӣ ноил мегардад.

Доштани воситаҳо ва роҳатҳо хуб аст, аммо ҳар қадар инсон ниёз ба ба даст овардани неъматҳои нолозимро бештар эҳсос кунад, ҳамоно қадар худро дар ҳолати бандагӣ зиндонӣ мекунад. Вақте ки ирода ва дарки онҳо асири занҷирҳои шахвонӣ мешаванд, онҳо огоҳии рӯҳонии худро аз даст медиҳанд ва қодир ба пайваст шудан бо сатҳҳои баланди шуур намегарданд. Пайғамбарон ва авлиёи солеҳ зиндагии оддӣ доштанд, аммо аз тарзи зиндагии худ хушбахт ва қаноатманд буданд. Онҳо хушбахтона зиндагӣ мекарданд ва дар осмон бо Худо чунин мемонанд. Аммо онҳое, ки зери юғи нодонӣ зиндагӣ мекунанд ва зери фишори хоҳишҳо қарор доранд, пас аз зиндагӣ дар он ҳолат хоҳанд монд, то он даме, ки ба васвасаҳо ва парешонхотирҳои заминӣ муқовимат накунанд.

(То ки ҳеҷ чиз ба хушбахтии воқеии мо зарар нарасонад. Эҳсосоти харобиовари ҳашм, пурхӯрӣ, тамаъ, ҳирс, ҳасад, ангеизиши аз ҳад зиёди ҷинсӣ, машрубот ва маводи муҳаддир ҳама ба саломатӣ ва ақли инсон зарароваранд, зеро онҳо монеъи эҳсоси шодмонии рӯҳонӣ мешаванд. Агар шумо хоҳед, ки хушбахт бошед, эҳсосот набояд тавассути аз ҳад зиёд қаноатмандӣ сӯиистифода шаванд. Таҷрибаҳои носолими ҳиссиётӣ)

Худро дар қалъаи хирад муҳофизат кунед, зеро он бузургтарин паноҳгоҳ аст. Фаҳмиши ҳақиқӣ шуморо нотавон хоҳад кард, то ҳеҷ чиз ба шумо зарар нарасонад. Аммо агар касе ба хирад нарасад, вазифаи аввалини ӯ ин аст, ки амал ё хоҳиши маҷбуркунандаро ҳангоми пайдо шудани андешаҳои васвасавӣ боздорад. Танҳо дар он сурат кас метавонад дар бораи ин масъала оқилона ва боандеша фикр кунад. Агар кас аввал кӯшиш кунад, ки фикр кунад, маҷбур мешавад ва иродаи ӯ бар зидди иродаи худ барои анҷом додани коре, ки намехоҳад анҷом диҳад, мутеъ карда мешавад, зеро андешаҳои васвасавӣ ақдро ба даст мегиранд ва фаҳмиши касро кӯр мекунад.

Дар чунин ҳолатҳо, бояд бигӯяд: "Ман ин корро намекунам, на ба шармандагӣ", ва бе дудилагӣ вазъият ё маконро тарк кунад. Ин роҳи боэътимодтарин ва муассиртарини раҳой аз домҳои шайтони бадкирдор аст. Ҳар қадар кас ин қувваи бечавобиро дар давраи ҳамлаи васвасаҳои шайтонӣ парвариш диҳад, хушбахтии ӯ ҳамон қадар бештар хоҳад буд, зеро шодмонии ҳақиқӣ дар қобилияти иҷрои он чизест, ки вичдон ба мо амр медиҳад ва моро аз наздик шудан ё содир кардан манъ мекунад.

Дӯстам, нагузор, ки муҳити зист ё хоҳишҳои шаҳвонии ту иродаи туро вайрон кунанд ё туро идора кунанд. Бидон, ки фазилят ва ҳаёти маънавӣ аз нафспарастӣ бениҳоят олӣтаранд. Занҷирҳои васваса дасту пой одамонро мебанданд; нагузор, ки онҳо туро банд кунанд. Агар ту аз Худо дуо кунӣ, ки муҳаббати ӯро ҳатто як бор ҳам бичашӣ ва он муҳаббати олии илоҳиро эҳсос кунӣ, баъд аз он

**ҳеҷ чизи дигареро намехоӣ ва хоҳишҳои паст ақлу
дили туро фаро нахоҳанд гирифт.**

**Вақте ки шумо боварӣ ҳосил мекунед, ки Худо
бузургтарин ҷозиба дар коинот ва бузургтарин ганҷ
аст, ҳеҷ чизи дигаре наметавонад шуморо васваса
кунад ё қудрати фарқкунандаи шуморо мағлуб
кунад.**

**Шиносой бо Худо орзуи баландтарин ва
дархости азизтарин аст, зеро ин хушбахтии абадӣ
аст, ки беохир аст! Мо бояд Худоро бихоҳем, зеро ӯ
малҳами шифобахш ва доруи муассир барои ҳама
дардҳо ва бемориҳои мост ва ӯ посухи воқеӣ ба
ҳама ниёзҳои мост.**

**Ҳар чизеро, ки диламон орзу мекунад, ба он
месўзад ва ба он гиря мекунад — муҳаббат, обрӯ,
хирад, сарват ва ҳама чизи дигар — мо тавассути
ҳамоҳангии комили маънавӣ бо баҳри хушбахтӣ ва
сарват пайдо мекунем.**

**Марг поёни огоҳии инсон аз мақом ва шўҳрат
хоҳад буд, ҳатто агар онҳо машҳуртарин ва
бонуфузтарин шахс дар ин ҷаҳон бошанд ҳам ва
дигар намедонанд, ки одамон онҳоро парастӣш
мекунанд. Аммо пайғамбарон ва шахсиятҳои
бузург, ҳатто пас аз тарк кардани ин ҷаҳон, аз
муҳаббати пайравонашон ба онҳо огоҳанд, зеро
шуури онҳо бо шуури Худои Доно, ки дар ҳар як
атоми вучуд, ҳам намоён ва ҳам ноаён, зиндагӣ
мекунад, муттаҳид аст.**

**Пас, чаро заҳмат кашед ва барои ба даст
овардани чизе, ки баробари тарк кардани ин ҷаҳон
аз даст медиҳед, талош кунед?**

Пул, шӯҳрат, обрӯ, мақом, қонеъ кардани хоҳишҳо ва роҳати моддӣ ҳама чизҳои муваққатӣ ва маҳдуданд, ки шодмонии ҳақиқии ҳамоҳангии муқаддасро бо рӯҳ ва нури Худо иваз намеkunанд.

Васваса танҳо аз он сабаб пурқувват аст, ки одамон қобилияти муқоиса кардани онро бо он чизе, ки беҳтар аст, надоранд.

Вақте ки бодҳои васваса мевазанд, фаҳмиши шумо муваққатан асири хоҳишҳо ва одатҳо мегардад. Аммо роҳи олии озодӣ ин фарқ шудан дар шодмонии беохирӣ Худост ва бо ин роҳ шумо ба осонӣ аз чанголи ноаёни магнитии васваса бо оқибатҳои даҳшатноки он раҳо мешавед ва дарк мекунед, ки лаззатҳои рӯҳонӣ аз лаззатҳои дунявӣ болотаранд ва бештар бо табиати рӯҳ мувофиқанд.

Агар шумо дар ин зиндагӣ шодмонии ҳақиқиро пайдо кунед, онро ҳоло ва дар охираи низ соҳиб хоҳед шуд. Интиҳоб аз он шумост, эй ҷӯянда: неъматии абадии Худо, ки шумо ҳоло метавонед бо рад кардани баъзе лаззатҳои дунявӣ ба он ноил шавед, ё хушбахтии гузарандаи дунявӣ? Вақте ки ақли шумо ба сӯи ҳақиқатҳои олий ва қалби шумо ба сӯи нур кушода мешавад, шумо фарқи байни ин ду роҳ хоҳед донист ва он чиро, ки беҳтар аст, интиҳоб хоҳед кард.

Ҳар як кӯшише, ки шумо барои расидан ба қуллаҳои баланд ва баромадан ба қуллаҳои маънавӣ мекунед, аз ҷониби Худо мушоҳида мешавад ва ӯ шуморо бо беҳтарин мукофот мукофот медиҳад.

Эй дӯстам, фикр накун, ки ту гунаҳкор ҳастӣ. Ту сурати поки Худо ҳастӣ. Ҳатто агар ту бузургтарин

гунаҳкор бошӣ ҳам, фарқе надорад, ба шарте ки тавба кунӣ ва роҳи нодурустатро тағйир диҳӣ ва дигар ба он барнагардӣ. Агар ту қарор дода бошӣ, ки дар роҳҳои неки қадам гузорӣ, пас ту аз ҷумлаи гунаҳкорон нестӣ.

Ҳатто гунаҳкоре, ки роҳҳои қачравии худро тарк карда, танҳо бо садоқати ҳақиқӣ ба Худо ибодат мекунад, метавонад дар қатори одилон бошад. Бо азми рӯҳонии худ, ӯ некукор мешавад, дар хирад ва дониш рушд мекунад, ба сулҳи муқаддаси бепоён ноил мегардад ва аз ҳимоя, амният ва беҳатарии Худо баҳра мебарад.

Саҳифаи нави варақ занед ва ба худ хотиррасон кунед, ки шумо ҳамеша хуб будед ва танҳо орзу мекардед, ки хато мекунад. Дили Худо васеъ аст ва дари ӯ ҳамеша барои мӯъминоне, ки мехоҳанд ҳаёти худро ба сӯи беҳтар тағйир диҳанд, боз аст. Бадӣ як даҳшати даҳшатнок ё хоби тарсонанда аст, ки бо табиати поки рӯҳ ҳеҷ иртиботе надорад.

Васваса мисли заҳри ширин ё асали заҳролуд аст, ки маззааш болаззат аст, аммо он дар хун ҷорист ва узви баданро вайрон мекунад, аз ин рӯ, дури аз он беҳтар аст.

Хушбахтие, ки одамон дар ин ҷаҳон меҷӯянд ва меҷӯянд, ҳаёли ва гузаранда аст. Шодмонии илоҳӣ абадӣ ва абадӣ аст. Орзуи он чизеро, ки боқӣ мемонад, кунед ва дар рад кардани лаззатҳо ва лаззатҳои гузарандаи ин дунё, ки абадӣ нестанд, қатъиян бошед. Шумо бояд ин нуқтаи назарро дошта бошед. Нагузоред, ки ҷаҳон шуморо гумроҳ кунад ё бо ҷӯбаш шуморо ронад ва ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунад, ки Худо ягона ҳақиқат аст.

Хушбахтии ҳақиқӣ танҳо дар эҳсоси ҳузури илоҳӣ ва эҳсос кардани шодмонии беандозаи Ё пайдо мешавад.

Инсон дар орзуҳои нодонӣ ғарқ шудааст ва тасаввур мекунад, ки азоби беморӣ, ғаму андӯҳ ва фақрро аз сар мегузаронад. Вақте ки яке аз бузургони Худо як бор дуо мекард, ногаҳон фарёд зад: «Ман фикр мекардам, ки танҳо ман дар ин сохтори ҷисмонӣ зиндагӣ мекунам, аммо ҳоло ман вучуди абадиро мебинам, ки дар он зоҳир мешавад. Ин худписандии хурд, ки чизе ҷуз як бастаи гӯшт ва устухон нест, ман нестам. Мутлақ он чизест, ки дар бадани ман зиндагӣ мекунад. Ин худӣ пурраи ман аст ва ман ба он садоқати баландтаринро медиҳам».

Ин дониш рӯзе ба ҳар як ҷӯяндаи самимӣ мерасад ва онҳо дигар худро ҳамчун мавҷудоти фонӣ, мард ё зан, намеҳисобанд. Баръакс, онҳо хоҳанд донист, ки онҳо рӯҳхое ҳастанд, ки ба сурати илоҳӣ сохта шудаанд. Подшоҳии Худо дар дохили инсоният аст ва рӯҳи оӣ дар вучуди онҳост.

Рӯҳ бо занҷири хоҳишҳо, васвасаҳо, мушкилот, нигарониҳо ва тарсҳо ба бадан пайваست аст ва барои озод кардани худ мекушад. Агар он ба кашидани занҷире, ки онро ба шуури ҷисмонӣ мепайвандад, идома диҳад, дасти илоҳӣ рӯзе даҳлат карда, он занҷирро мешиканад ва рӯҳ озод мешавад.

Онҳое, ки оромии рӯҳониро мехоҳанд, бояд худро аз васваса ва ғам тавассути дарк ва тафаккури амиқ дар бораи Худо муҳофизат кунанд. Онҳое, ки аз Худо беҳабаранд ва Ёро ҳамчун Офаридгори коинот ва ҳама чизҳои дар он

мавҷудбуда намешиносанд, на ҳузури Ёро эҳсос мекунанд ва на нури Ёро мебинанд.

Мулоҳиза ин аст, ки ба худ борҳо хотиррасон кунем, ки мо ҷисми маҳдуди ҷисмонӣ нестем, балки рӯҳи илоҳии мутлақ ва озод ҳастем. Мулоҳиза ин ёдоварии бошуурокаи ҳуди воқеии инсон ва фаромӯш кардани шахсияти бардурӯғи худ аст. Агар як шоҳзодаи маст ба маҳаллаи пастрав рафта, аз сабаби гум шудани муваққати хотира ва шахсияти воқеии худ, аз ҳолати худ нола ва шикоят кунад ва бигӯяд: "Эй, ман чӣ қадар камбағалам ва чӣ қадар ба кӯмак ниёз дорам!", ҳамроҳонаш ба ӯ механдиданд ва мегуфтанд: "Ҳушёр бош ва дар хотир дор, ки ту шоҳзода ҳастӣ, Ҷаноби Олӣ!"

Ба ҳамин монанд, инсон дар ҳолати васваса ва гумроҳӣ қарор дорад. Ё худро як инсони нотавон мешуморад, ки мубориза мебарад ва заҳмат мекашад, мавҷҳои нигаронӣ дар ҳар самт ба ҳар тараф партофта мешаванд. Вақти он расидааст, ки ӯ бедор шавад ва бо итминони комил ба худ тасдиқ кунад, ки ӯ рӯҳ аст ва ба тағйирот ва таъсири ин ҷаҳон тобеъ нест, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза шадид ва даҳшатнок ба назар мерасанд. Ё бояд дарк кунад, ки ӯ шарораи зиндаи рӯҳи мубораки илоҳӣ аст ва моҳияти ӯ хушбахтии пок ва пур аз шодӣ аст. Агар ӯ ин андешаҳоро шабу рӯз борҳо такрор кунад, ниҳоят табиати аслии худро дарк хоҳад кард: рӯҳи намиранда.

Васваса, тамаъ, дилбастагӣ ба одамон ва дороиҳо, ғуломии эҳсосот, нодонӣ аз табиати рӯҳонӣ, бекорӣ ва ҳаёти якрангу механикӣ ҳама аз ҷумлаи душманони ашаддии хушбахтӣ мебошанд.

Вазифаҳои худро бо ақле, ки дар шуури муқаддасе, ки дар майдонҳои тафаккур шукуфой ва рушд мекунад, реша давондааст, иҷро кунед, ва он гоҳ шумо воқеан хушбахт хоҳед буд, на дар ҳаёл ва аз ҳаёти шоиста лаззат мебаред.

Вақте ки ман ба мулоҳиза кардан шурӯъ кардам, ҳеҷ гоҳ ба ёдам наомад, ки чунин шодмонии бузургро эҳсос хоҳам кард. Аммо бо гузашти рӯзҳо, оромии ман афзун мешуд ва хушбахтии ман афзуд, зеро ман ба амиқтар ба баҳрҳои мулоҳиза мерафтам.

Агар шахс аз зиндагии худ хаста шуда бошад, аммо онро бо дорониҳои бештар ва хоҳиши таҷрибаҳои нави ҳиссиёти пур кунед, ӯ дар роҳи гумроҳ ва қарор дорад ва бояд самти худро тағйир диҳад. Роҳи беҳтарини раҳой аз таъсири андешаҳои васвасаангез ин аст, ки зиндагии оддӣ ва табиӣ - озод аз маҳдудиятҳо ва мушкилот - дар ҳамоҳангӣ бо Худо дошта бошад.

Чаро одамон ҳаёти ғайритабиӣ доранд?

Чаро ӯ ин қадар ноумедона ва дилшикаста дар ҷустуҷӯи хушбахтиест аст, ки ҷаҳон аллакай қодир ба додани он нест?

Дӯстон, ҳаёт бениҳоят гаронбаҳост

Ҳар рӯз ба Худо дуо мекунам: «Агар ту хоҳӣ, ки ҳама чизро, ки ман дорам, бигирӣ, пас бигзор ин иродаи Ту бошад ва ман ба доварӣ ва хиради Ту эътироз намекунам, зеро медонам, ки Ту барои ман беҳтаринро меҷӯӣ, ман кӯшиш мекунам, ки дигаронро хушнуд гардонам, аммо эй Парвардигор,

хушнудии Ту дар ҷои аввал аст ва ҳадафи ниҳони ман дар ин ҳаёт аст».

Вақте ки шумо чунин дуо мекунед, шумо метавонед аз озмоишҳо ва хоҳишҳои зиёде азият кашед, аммо агар шумо ба ҳавасҳои нопок ва хоҳишҳои нодуруст муқобилат кунед, Худо ба шумо наздик мешавад ва баракатҳои Худро ба шумо ато мекунад. Шумо хоҳед дид, ки ҳузури Ё мисли селоби пурталотум аст, ки ҳама манфири аз ҳаёти шумо дур мекунад ва рӯҳи шуморо комилан пок мекунад.

Касе, ки худро аз хоҳишҳои паст боздорад, мебинад, ки майлҳои шахвонӣ барои муддати кӯтоҳ кам мешаванд ва танҳо орзуву ҳавас боқӣ мемонанд, аммо касе, ки нури Худро мебинад ва ҳузури Ёро эҳсос мекунад, аз ҳар хоҳише, ки бар хилофи табиати рӯҳ аст, раҳо мешавад.

Биёед орикиро бо нури Худо пароканда кунем

Биёед андешаҳои бадро бо андешаҳои хуб мағлуб кунем

Биёед васвасаи ёфтани ҷозибали олии илоҳиро тавассути мулоҳиза бартараф кунем

Ин беҳтарин ва муассиртарин силоҳ бар зидди ихтилоли васвасавӣ-маҷбури аст

Ҳар вақте ки шумо эҳсос мекунед, ки иродаи шумо қурбонии ҳукмронии бад ва таъсири нопок аст, ба Худо умед бандед ва аз Ё кӯмак пурсед, то он даме ки ҳузури мубораки Ёро эҳсос кунед, ки ҳама андешаҳои бадро дур мекунад ва рӯҳро бо шодӣ, хирад, оромӣ ва итминон пур мекунад.

Асалому алайкум

Бартараф кардани таъсири сайёраҳо

Муаллимам рӯзе ба ман гуфт:

"Чаро, Мукунда (Парамҳанса), оё ту дастбанди сайёравӣ намегирӣ?"

Ман гуфтам: "Муаллим, оё ин барои ман зарур аст? Ман ба астрология бовар надорам."

Ӯ посух дод: "Мушкилот дар имон нест, балки мавқеи дурусти илмӣ, ки инсон бояд дошта бошад, ин аст, ки оё ин мавзӯъ дуруст аст ё не. Қонуни ҷозоба пеш аз Нютон ҳамон қадар самаранок кор мекард, ки баъд аз ӯ низ. Агар кори қонунҳои коинот ба ризоияти инсон вобаста буд, бесарусомонӣ ва бетартибӣ ҳукмрон мешуд."

«Илми қадимии астрологияро фиребгарон ба ҳолати шармандагии кунунии он оварда расониданд. Астрология як илми бузург ва бой аст, ҳам аз ҷиҳати математикӣ ва ҳам аз ҷиҳати фалсафӣ, ки онро танҳо онҳое, ки дар дониш амиқан донишманданд ва дар илм устуворанд, дуруст дарк карда метавонанд. Агар нодонон дар хондан ва тафсири осмон хато кунанд ва ба ҷои калимаҳои фаҳмо (хатчаҳо) бубинанд, инро дар ин ҷаҳони нокомил ва камбудӣ интизор шудан мумкин аст ва набояд хирадро ба онҳое, ки худро «доно» меҳисобанд, беҳуда сарф кард».

Муаллимам идома дода гуфт: «Ҳама қисмҳои коинот бо ҳам зич алоқаманданд ва бо ҳамдигар ҳамкорӣ мекунанд. Ритми мунтазам ва мутавозини коинот бар иваз ё додан ва гирифтани асос ёфтааст.

Инсон дар шакли инсонии худ бояд ба ду маҷмӯи қувва муқовимат кунад: аввал нооромиҳои дохилӣ, ки дар натиҷаи омезиши унсурҳои замин, об, оташ, ҳаво ва эфир ба вучуд меоянд ва дуюм нерӯҳои берунаи пӯсидани табиӣ мебошанд. То он даме, ки инсон бо вучуди фоники худ дар низоъ боқӣ мемонад, ӯ аз ҳазорҳо тағйироте, ки дар замин ва осмон рух медиҳанд, таъсир мегирад».

Астрология омӯзиши воқуниши инсон ба таъсироти сайёраҳо мебошад. Ситорагон дорои хайрхоҳӣ ё бадхоҳии бошуурона нестанд, балки радиатсияҳои мусбат ва манфӣ мебароранд. Ин радиатсияҳо худ ба худ на ба инсоният фоида меоранд ва на ба он зарар мерасонанд, балки онҳо воситаи қонуниро барои раванди берунаи мувозинат кардани сабабҳо ва оқибатҳое, ки инсонҳо дар гузашта ба вучуд овардаанд, фароҳам меоранд.

«Кӯдак дар рӯз ва соати муайяне таваллуд мешавад, ки нурҳои осмонӣ бо карма ё гузаштаи шахсии ӯ дар мувофиқати математикӣ қарор доранд. Ҷадвали зодиаки ӯ тасвири дақиқест, ки гузаштаи тағйирнопазири ӯ ва натиҷаҳои эҳтимолии ояндаи ӯро пешгӯӣ мекунад. Аммо ин ҷадвали таваллудро танҳо онҳое хонда ё тафсир карда метавонанд, ки фаҳмиши афзоянда доранд ва инҳо камёбанд».

«Паёме, ки дар вақти таваллуд ба таври возеҳ дар саросари уфуқҳо паҳн мешавад, барои эътироф кардани сарнавишт — натиҷаи аъмоли хуб ё бадӣ гузашта — пешбинӣ нашудааст, балки барои ташвиқ ва бедор кардани иродаи инсон барои раҳӣ аз банди кайҳонии он пешбинӣ шудааст. Ҳар

чизеро, ки инсон бастааст, метавон кушод ва танҳо ӯ масъули эҷоди он шароитест, ки ҳоло ҳаёти ӯро назорат мекунанд, новобаста аз хусусияти онҳо. Ва азбаски ӯ ин сабабҳо ва шароитро офаридааст, ӯ қобилияти бартараф кардани ҳама маҳдудиятҳоро ба шарофати захираҳои рӯҳони худ дорад, ки ба фишори сайёравӣ тобеъ нестанд».

«Тарси хурофотӣ аз астрология инсонро ба автомат табдил медиҳад, ки итоаткор ва фурутанона ба роҳнамоии автоматӣ така мекунад. Шахси оқил сайёраҳоро забт мекунад, яъне бо интиқоли садоқати худ аз офариниш ба Офаридгор аз гузаштаи худ гурехта, ҳар қадар ягонагии худро бо рӯҳи илоҳӣ бештар дарк кунад, ҳамон қадар камтар ба материя ғулом мешавад. Рӯҳи инсон абадӣ озод аст, намемирад, зеро таваллуд нашудааст ва тақдири онро ба сайёраҳо ва ситорагон пайванд кардан ё зери таъсири онҳо қарор додан мумкин нест».

«Инсон рӯҳе бо ҷисм аст, вақте ки ӯ воқеан моҳияти худро дарк мекунад, ҳама моделҳо ва нақшҳои маҷбурӣ ва зулмкунандаро тарк мекунад, аммо агар ӯ ошуфта боқӣ монад ва хотираи маънавии худро надошта бошад, таҳти маҳдудиятҳои пинҳонии қонуни муҳит ва табиат қарор хоҳад гирифт».

«Худо ҳамоҳангӣ ва ҳамоҳангӣ аст ва ибодаткунандае, ки бо Ӯ ҳамоҳанг аст, рафтори нодуруст намекунад, балки тамоми фаъолиятҳои ӯ мувофиқи қонунҳои осмон бо роҳи дуруст ва табиӣ сурат мегиранд ва пас аз дуо ва мулоҳизаи амиқ ӯ пайвастагии худро бо рӯҳи илоҳӣ эҳсос хоҳад кард.

Ҳеҷ қудрате бузургтар аз ин ҳимояи ботинӣ вучуд надорад».

Ман кӯшиш кардам, ки шарҳҳои Сери Юктсуари мӯҳтарамро дарк кунам ва пас аз хомӯшии тӯлонӣ гуфтам: "Пас, чаро шумо мехоҳед, ки ман, ҷаноби азизам, ин дастбандро пӯшам?"

Муаллим ҷавоб дод: "Танҳо вақте ки мусофир ба макони таъиноти худ мерасад, ҳақ дорад, ки аз самтҳо ва харитаҳо даст кашад. Аммо дар давоми сафар ӯ кӯшиш мекунад, ки аз ҳар роҳи кӯтоҳи мувофиқ истифода барад. Донишмандони қадим роҳҳо ва воситаҳои зиёдеро барои кӯтоҳ кардани мӯҳлати бегонагии инсон дар ҷаҳони иллюзия ва фиреб тарҳрезӣ кардаанд. Дар қонуни карма баъзе хусусиятҳои худкор мавҷуданд, ки метавонанд бо ангуштони хирад моҳирона танзим карда шаванд."

«Ҳама бадихои инсонӣ аз вайрон кардани қонуни умумиҷаҳонӣ сарчашма мегиранд. Навиштаҳои Муқаддас ба инсон тавсия медиҳанд, ки қонунҳои табиатро риоя кунад ва дар айни замон ба қудрати Худо эътимоди комил дошта бошад. Вазифаи ӯ ин аст, ки бигӯяд: «Худовандо, ман ба Ту эътимод дорам ва медонам, ки Ту метавонӣ ба ман кумак кунӣ, аммо ман инчунин ҳама кори аз дастам меомадаро мекунам, то оқибатҳои хатогиҳоямро бартараф кунам». Бо роҳҳои гуногун — дуо, ирода, мулоҳизаи йога, машварат бо хирадмандон ва авлиёҳо ва истифодаи дастбандҳои астрологӣ — таъсири зараровари гузаштaro метавон кам кард ё комилан безарар гардонд».

"Ҳамон тавре ки хона бо асои мисӣ барои фурӯ бурдани зарбаҳои барқ мучаҳҳаз аст, бадани инсон

низ метавонад аз чораҳои гуногуни муҳофизатӣ баҳра барад. Радиатсияҳои шаффофи барқӣ ва магнитӣ пайваста дар саросари коинот ҳаракат мекунанд ва ба бадани инсон таъсир мерасонанд, ба таври хуб ё бад. Аз замонҳои қадим, хирадмандони мо дар бораи ҷӣ гуна муқобилат кардан ба таъсири манфии таъсироти нозуки кайҳонӣ фикр мекарданд. Онҳо кашф карданд, ки металлҳои холис нурҳои сайёраҳо мебароранд, ки ҷозибҳои манфии сайёраҳо муқобилат мекунанд. Инчунин нишон дода шудааст, ки баъзе пайвастагҳои растанӣ муфиданд. Унсурҳои муассиртарин сангҳои қиматбаҳои холис ва беайб мебошанд, ки вазни онҳо на камтар аз ду карат аст. Истифодаи амалии муҳофизатии астрология кам ба тадқиқотчиёни берун аз Ҳиндустон таваҷҷӯҳ зоҳир кардааст. Як далели оддӣ ва муайян ин аст, ки сангҳои қиматбаҳо, металлҳо ё омодагҳои растании мувофиқ беарзишанд, агар онҳо вазни дуруст надошта бошанд, ба шарте ки ин агентҳои шифобахш бо пӯст дар тамос бошанд."

Ман гуфтам: "Ҷаноб, ман албатта ба маслиҳати шумо гӯш медиҳам ва дастбанд мегирам, аммо танҳо фикри мағлуб кардани ҷирмҳои осмонӣ маро ба ҳайрат меорад!"

Сипас Шри Юктисвар дастурҳои дақиқро илова карда, гуфт:

"Барои мақсадҳои умумӣ, ман дастбанди аз тилло, нуқра ва мис сохташударо тавсия медиҳам, аммо дар ҳолати мушаххаси шумо ман меҳочам, ки шумо дастбанди аз нуқра ва сурб сохташударо харед."

Ман гуфтам: "Ҷаноб, шумо маҳз барои чӣ мақсад доред?"

Муаллим ҷавоб дод: "Сайёраҳо омодагӣ мебинанд, ки нисбат ба ту мавқеи нодӯстона дошта бошанд, Муканда, аммо натарс, зеро тақдири илоҳӣ туро муҳофизат мекунад. Дар давоми як моҳ шумо аз бемориҳои ҷиддии ҷигар азият мекашед. Ин беморӣ бояд шаш моҳ давом кунад, аммо бо истифода аз дастбанди сайёрай, шумо ин давраро танҳо то бисту чор рӯз кам мекунед."

Рӯзи дигар ман ба як заргар мурочиат кардам ва зуд дастбандеро, ки ба он часпида будам, гирифтам. Саломатии ман он қадар хуб буд, ки пешгӯии муаллимамро, ки Серампурро тарк карда, ба Варанаси рафта буд, фаромӯш кардам. Си рӯз пас аз сӯҳбати мо, дарди ногаҳонии ҷигарамро ҳис кардам. Ҳафтаҳои баъдӣ даҳшати дарди тоқатфарсо буданд. Нохост муаллимамро ба ташвиш овардам, фикр кардам, ки метавонам озмоиши худро танҳо бо сабр ва ҷасорат таҳаммул кунам. Аммо пас аз бисту се рӯзи азоб, азми ман заиф шуд ва бо қатора ба Варанаси рафтам, ки дар он ҷо Шри Юктисвар маро бо гармии фавқулодда истиқбол кард. Аммо, ӯ ба ман имкон надод, ки дар бораи бад шудани вазъи худ ба ӯ сӯҳбат кунам. Дар он рӯз бисёр муридони барои гирифтани дуои ӯ ба назди ӯ омада буданд. Азбаски бемор будам, ба гӯшае рафтам. Меҳмонон то пас аз хӯроки шом рафтанд, вақте ки муаллимам маро ба айвони ҳашткунҷаи хонааш даъват кард. Ӯ ба ман мурочиат кард ва ба дурӣ нигоҳ карда, ба пешу пас қадам мезад ва баъзан нури моҳро пӯшонд:

**"Фикр мекунам, ки шумо аз сабаби бемории
чигаратон омадаед. Шумо бисту чор рӯз боз дард
доред, дуруст аст?"**

Ман ҷавоб додам: "Бале, ҷаноб"

**Ӯ гуфт: "Лутфан, машқи шикамеро, ки ман ба
шумо омӯхтам, иҷро кунед".**

**Ман ҷавоб додам: "Агар шумо медонистед,
ҷаноб, андозаи ранҷу азоби маро, аз ман хоҳиш
намекардед, ки машқ кунам." Бо вучуди ин, ман
барои итоат ба фармони ӯ кӯшиши хурде кардам.
Муаллим ба ман бо савол нигарист.**

**"Шумо мегӯед, ки дард ҳис мекунад, ва ман
мегӯям, ки дард нест. Чӣ тавр ин зиддият вучуд
дошта метавонад?"**

**Сарам чарх зад, сипас эҳсоси хушбахтӣ маро
фаро гирифт ва дигар азобу уқубати доимиеро, ки
маро аз баракати хоб дар тӯли ҳафтаҳои тӯлонӣ
маҳрум карда буд, эҳсос намекардам. Танҳо бо
зикри калимаҳои "Шри Юктсур", дард комилан
нопадид шуд, гӯё ки ҳеҷ гоҳ вучуд надошт.**

**Ман аз рӯи миннатдорӣ дар пеши пойҳояш
таъзим кардам, аммо ӯ маро боздошт ва гуфт:**

**«Инро фаромӯш кун. Бархез ва аз зебоии моҳ
дар болои Ганг лаззат бар». Вақте ки ман хомӯшона
дар паҳлӯяш истода будам, чашмони муаллим аз
шодӣ медурахшиданд. Аз рафтораш фаҳмидам, ки
ӯ мехоҳад ман эҳсос кунам, ки маро Худо шифо
додааст, на худаш.**

**Ва то имрӯз, ман ҳамон дастбанди вазнини
нуқрагинро ҳамчун ёдгории он рӯз мепӯшам,**

хотираи гаронбаҳое аз он рӯзе, ки ман фаҳмидам, ки воқеан бо як шахси воқеан ғайриоддӣ ва истисноӣ зиндагӣ мекунам. Баъдтар, ман дӯстонамро барои шифо ба Шри Юктисвар меовардам ва ӯ ҳамеша истифодаи ҷавоҳирот ё дастбандҳоро тавсия меод ва истифодаи онҳоро ҳамчун амалияи хиради сайёраи ситоиш мекард.

Аз кӯдакӣ ман аз ду сабаб нисбат ба астрология нафрат дошам: аввалан, дидани бисёре аз онҳое, ки ба астрология майл доштанд, бо итоаткорӣ ва итоаткорӣ, ва дуюм, пешгӯие, ки аз ҷониби астрологи оилавӣ гуфта шудааст: "Ту се маротиба издивоҷ мекунӣ ва ду маротиба бева мешавӣ". Ман муддати тӯлонӣ дар ин бора фикр мекардам ва худро мисли барраи қурбонӣ дар қурбонгоҳи издивоҷи сегона ҳис мекардам. Рӯзе бародари калониам Ананта ба ман гуфт:

"Ба манфиати шумост, ки сарнавишти худро қабул кунед, зеро ҷадвали гороскопи шумо аллакай нишон додааст, ки дар солҳои аввали худ шумо аз хона ба Ҳимолой фирор мекунед ва маҷбур мешавед, ки баргардед. Ба ҳамин монанд, пешгӯие дар бораи издивоҷҳои шумо ҳатман амалӣ хоҳад шуд."

Як шаб, вақте ки вай дурӯғи комили ин пешгӯиро ҳис кард, харитаи бурҷро оташ зад ва хокистари онро дар лифофа андохт, ки дар он навишта буд: "Тухми кармаи гузашта наметавонад сабзад, агар дар оташи ҳикмати муқаддас сӯзад." Сипас вай лифофаро дар ҷои намоён гузошт. Ананта ин даъвати ошкороро хонд ва бо масхара хандид ва гуфт:

«Шумо наметавонед ҳақиқатро ба осонӣ мисли ин пораи коғаз nobуд кунед».

Дар ҳақиқат, се маротиба пеш аз ба балоғат расиданам, оилаам кӯшиш карданд, ки маро номзад кунанд ва ман ҳар дафъа рад кардам, зеро медониستم, ки муҳаббати ман ба Худо аз ҳама гуна мулоҳизаҳои дунявӣ, ки аз гузашта боқӣ мондаанд, қавитар аст. Ман ҳамеша суханони хирадмандонаи муаллимамро дар хотир медошам:

«Ҳар қадар инсон бештар ба шинохти худ шурӯъ кунад, ҳамон қадар таъсири ӯ ба тамоми коинот тавассути ларзишҳои шаффофи рӯҳонии худ бештар мешавад ва дар айни замон камтар аз рӯйдодҳои беруна таъсир мегирад».

Баъзан ман аз ситорашиносон хоҳиш мекардам, ки бадтарин лаҳзаҳои маро мувофиқи ҷойгиршавии сайёраҳо пешгӯӣ кунанд, аммо ман метавониستم дар он вақтҳо ҳар чизеро, ки дар назар дошам, анҷом диҳам. Дуруст аст, ки муваффақияти ман дар он мавридҳо бо мушкilotи ғайриоддӣ пур буд, аммо эътимоди ман асоснок буд. Имон ба тақдири илоҳӣ ва истифодаи дурусти ирода - тӯҳфаи Худо ба инсоният - як нерӯи бузургест, ки аз мавҷҳои эфирӣ, ки аз сайёраҳо ва ситорагон мебароянд, хеле бузургтар аст.

Ман фаҳмидам, ки он чизе, ки ситорагон ҳангоми таваллуд сабт мекунанд, маънои онро надорад, ки шахс лӯхтаки гузаштаи ӯст. Баръакс, таъсири сайёраҳо катализатор барои рушд мебошанд. Ҷисмҳои осмонӣ барои бедор кардани иродаи инсон барои раҳӣ аз ҳама маҳдудиятҳо кор мекунанд. Худо ҳар як инсонро бо рӯҳи беназир ва боистеъдод офаридааст ва аз ин рӯ, ҳар як шахс

дар офариниши умумӣ нақши муҳим дорад, хоҳ ин нақш дастгирӣ бошад, хоҳ вобастагӣ. Наҷоти инсон на аз пирӯзиҳои беруна, балки аз пирӯзиҳои ботинии рӯҳонӣ вобаста аст.

Манбаъ: Ёддоштиҳои ӯғӣ - Тарҷумаи ҳол (Фалсафаи ҳиндӣ дар ҳаёти ӯғӣ) аз ҷониби Парамҳанса Ёогананда

пешрафти рӯҳонӣ

Аз таълимоти устод Парамҳанса Ёогананда

Вақте ки мо ба ҷаҳони имрӯза бо ҳама мушкилот, печидагӣ, нооромӣҳо, бесарусомонӣ, нодонӣ ва низоъҳои нигоҳ мекунем, бовар кардан душвор аст, ки башарият ба марҳилаи нави рушд ва пешрафт ворид шудааст. Бо вучуди ин, башарият асрҳои саҳт ва моддиро пушти сар гузошта, қадамҳои босуръат ва васеъро ба сӯи останаи ин марҳилаи нави таҳаввулоти болоравии худ гузоштааст.

Ҳангоме ки мо ба ин асри атомӣ наздик мешавем, бисёре аз қувваҳои табиат, ки дар асрҳои торикӣ номаълум буданд, ҳоло кашф ва истифода мешаванд, ки ба суръат бахшидани суръати муоширати ҷаҳонӣ ва пешрафт дар тиб, кишоварзӣ, нақлиёт ва дигар соҳаҳо мусоидат мекунанд.

Дар ҳақиқат, воситаҳои технологияи муосир сохтори ҳаёти ҳаррӯзаро, чунон ки мо медонем ва медонем, ба кулӣ тағйир додаанд.

Аммо асрҳои торикӣ, ки башарият аз сар гузаронидааст, то ҳол ба одамон таъсири қавӣ ва паҳншуда мерасонанд. Аз ин рӯ, одамон усулҳои пешрафтаи илмиро на танҳо барои некӣ, балки барои ғизо додан ва тақвият додани ғаризаҳои

**пастсифат ва моддӣ, ба монанди худхоӣ,
харобкорӣ ва тамаъ, истифода мебаранд. Ҳамин
тариқ, таъсири асрҳои торик солҳои зиёд боқӣ
хоҳад монд.**

**Ин давраи рӯ ба инкишоф ба шарофати усулҳо
ва абзорҳои пешрафтаи технологӣ роҳатҳои
зиёдери фароҳам овардааст ва инчунин ба одамон
то андозае вақти холӣ додааст, ки қаблан дастрас
набуд. Дар асри торикӣ, одамон ҳар лаҳзаи бедорӣ
ва тамоми нерӯи худро барои таъмини ниёзҳои
асосии худ ва зинда мондан сарф мекарданд.
Танҳо як қисми хеле ками аҳолии вақти кофӣ барои
сарф кардани корҳои болотар доштанд.**

**Ҳоло - ҳадди ақал дар кишварҳои саноатӣ -
ҳама ба ин категория мансубанд Аммо одамон дар
вақти холӣ ва фароғати худ чӣ кор мекунанд?**

**Азбаски онҳо аз мақсади зиндагӣ беҳабаранд,
вақт ва қувваи худро ба вақтхушиҳои беохир сарф
мекунанд. Одами миёна дар Ғарб тақрибан панҷоҳ
соатро дар як ҳафта тамошои телевизион сарф
мекунад. Тасаввур кунед, ки агар ин соатҳои
тӯлонӣ барои фаъолиятҳои пурсамари рӯзонӣ сарф
мешуданд, одамон то чӣ андоза хушбахттар ва
ҷаҳон то чӣ андоза беҳтар мешуд!**

**Онҳое, ки мулоҳиза мекунанд, вақти худро
оқилона ва самаранок истифода мебаранд,
Мутаассифона, аксари одамон аз Худо ва қонунҳои
ӯ дур шудаанд.**

**Аз ин рӯ, ҷаҳон дар ҳолати ғамангези кунунии
худ қарор дорад. Кошки мо дар ҷаҳони амният,
шукуфӣ ва сулҳ зиндагӣ мекардем. Аммо ҳатто
зиндагӣ дар ҷаҳони ноором барои онҳое, ки**

андеша мекунанд, дарсҳои худро дорад. Шароити душвор ва талх ёдраскунандае аз он аст, ки ин ҷаҳон хонаи доимии мо нест. Амният ва оромии ҳақиқӣ дар ҷаҳони беруна ёфт намешавад ва аз ин рӯ, мо бояд Худоро ҷустуҷӯ кунем ва аз Ӯ паноҳ пурсем.

Дар замони сулҳу шукуфой, ки бекорӣ ё мушкилоти экологӣ вучуд надорад, одамон дар як "ноумедии ором ва боэътино" зиндагӣ мекунанд, чунон ки файласуф Торо гуфта буд: "Чаро?" Зеро бо вучуди ин шукуфой, одамон гуруснагии рӯҳонӣ ва орзуи фитрӣ барои чизеро, ки дар ҳаёти онҳо гум шудааст, эҳсос мекунанд.

Он чиз Худо аст

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки новобаста аз шароити беруна, пешрафти рӯҳонӣ аз саъю кӯшиши инфиродӣ вобаста аст. Ҳатто дар ториктарин асрҳо ва дар бадтарин шароит, баъзе мардон ва занон тавонистанд ба дониши илоҳӣ бирасанд. Аз ин рӯ, мо набояд аз ҷиҳати рӯҳонӣ зери таъсири шароити ҷаҳон қарор гирем. Мо ҳеҷ гоҳ набояд аҳамияти аввалиндараҷаи талоши рӯҳониро аз даст диҳем.

Азбаски мо дар ин шароити душвор зиндагӣ мекунем, мо инчунин дар бораи оянда ва сурпризҳои нохуше, ки он метавонад дошта бошад, фикр мекунем. Ин табиӣ аст. Аммо агар мо дар бораи ин чизҳо аз ҳад зиёд фикр кунем ва агар ба тахминҳо ва тарс иҷозат диҳем, ки андешаҳои моро фаро гиранд, мо Худоро аз ҳаёти худ дур мекунем ва имконияти гаронбаҳоеро барои пайваст шудан бо Ӯ ва баҳра бурдан аз ҳимояи Ӯ аз даст медиҳем.

Мардум меҳоханд дақиқ бидонанд, ки дар оянда чӣ рӯй хоҳад дод. Чаро? Барои афзоиши изтироб?

Агар мо воқеан бори бузургеро, ки ҳангоми таслим шудан ба тарсу ҳарос бар зеҳни худ мегузорем, дарк мекардем, аз истодагари худ то имрӯз ҳайрон мешудем. Нигарониҳо ва изтироб ақло заиф мекунад ва ба тарс имкон медиҳанд, ки ба рӯх ворид шавад ва дар натиҷа мо мувозинати равонӣ ва маънавии худро аз даст медиҳем. Мушкили мо дар кӯшиши мост, ки ҳамзамон дар оянда ва ҳам гузашта зиндагӣ кунем, на дар айни замон. Ин борҳо барои ақл хеле вазнинанд, ки онро бардошта натавонанд.

Мо бояд андешаҳои худро таҳлил кунем. Аксари вақт мо ё ба оянда ё ба гузашта фирор мекунем. Ин як исрофи комил аст. Мо бояд дар айни замон зиндагӣ кунем ва айни замонро бо андешаҳои Худо пур кунем.

Ҳеҷ чое дар рӯи замин аз рӯйдодҳо ва хатарҳо воқеан эмин ё эмин нест. Ҳимояи ҳақиқӣ дар зиндагии ростқавлона ва ростқавлона, муомила бо дигарон ростқавлона ва самимона ва дар дуо, мулоҳиза ва ҳамоҳангӣ бо Худо аст.

Аз ин рӯ, мо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то бо Худо дар ҳамоҳангӣ бошем. Маҳз ҳамин ҳамоҳангӣ табобати ҳар дард ва шифо аз зарбаҳои зиндагӣ ва захмҳои замон аст.

Мо набояд аз рӯйдодҳо ва хобҳои даҳшатноки зиндагӣ тарсем. Мо набояд аз беморӣ, камбизоатӣ ё садамаҳо тарсем. Вақте ки мо худро дар миёни озмоишҳо ва мусибатҳо мебинем, биёед хусусияти

иллюзиони ин таҷрибаҳоро дарк кунем ва дарк кунем, ки мо метавонем вазъиятҳои номусоидро тавассути тафаккури мусбат, довари солим ва ҳамоҳангии рӯҳонӣ бо Худо, манбаи ҳама гуна кӯмак ва ҳимоя, паси сар кунем.

Агар мо амният ва оромии хотирро хоҷем, бояд пурра ба Ё рӯй оварем. Берун аз Худо паноҳгоҳ ё амният вучуд надорад.

Дар ин ҷаҳон, ки хонаи воқеии мо нест, ба даст овардани қаноатмандии комил душвор аст. Ҳаёти мо дар ин замин муваққатӣ аст. Мо дар ин ҷо дар мактабе ҳастем, то дарсҳои ҳаётро омӯзем. Вақте ки мо ин ҳақиқатро фаромӯш мекунем, мушкилоти мо сар мешаванд ва мушкилот моро аз ҳар тараф ихота мекунанд.

Ҳеҷ чиз ба ҷуз Худо барои зиндагӣ арзанда нест. Ҳама чиз аз байн меравад ва моро танҳо мегузорад. Мо бояд абадӣ ва пайдорро ҷӯем. Ишқи инсонӣ гузаранда аст ва тадриҷан пажмурда мешавад. Дар паси ишқи инсонӣ ишқи илоҳӣ ниҳон аст ва ин бузургтарин ишқ аст, ки орзуҳои дилро қонеъ мекунад ва ташнагии рӯҳро мешиканад. Биёед аз ҳама чизе, ки Худо ба мо медиҳад, бе орзуи чизи дигаре баҳра барем. Мо ба ин замин омадем, то биомӯзем, ки ҷӣ гуна Худоро бишносем. Дар ин ҷо мақсади дигаре барои вучуди мо вучуд надорад.

Ҷустуҷӯкунандагони самимӣ Худоро пайдо мекунанд ва ҳаёти онҳо аз сулҳ, оромӣ, файз ва шодӣ пур хоҳад шуд. Хоҳиши шинохти Ё бояд қавӣ ва пайдор бошад ва натиҷаҳо кафолат дода мешаванд (касе ки дарро мезанад, мешунавад).

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, шодӣ ва хушбахтии пайвастаро эҳсос мекунанд.

Чустучӯи Худо бо дӯстии инсонӣ, издивоҷ ё пайгирии муваффақияти моддӣ номувофиқ нест. Ин чизҳо инчунин қисмҳои ҷудонашавандаи дарсҳои ҳаёт мебошанд. Муҳим он аст, ки воқеият ва иллюзияро фарқ гузорем ва дарк кунем, ки ҳадафҳо ва дастовардҳои моддӣ наметавонанд ба мо хушбахтиеро, ки мо орзу мекунем ва кӯшиш мекунем, ки тавассути тамоми андеша ва амалҳои худ ба даст орем, диҳанд.

Ин фалсафа ҳаётро тира ё манфӣ намегардонад.

Асалому алайкум

Ҳақиқат ва воқеияти амиқ

Ҳақиқат калимаест, ки дар норавшанӣ пӯшида ва бо норавшаниҳои зиёд пӯшида шудааст. Ин мафҳумест, ки шарҳ ва равшан карданаш душвор аст. Ҳар кас эътиқод ва эътиқод дорад ва бо имони худ қасам меҳӯрад, ки онҳо ҳақиқати мутлақ ҳастанд. Аммо чӣ гуна метавон дар миёни ин маҷмӯи бузурги ақидаҳо дақиқ муайян кард, ки чӣ дуруст ва воқеӣ аст?

Ҳақиқат ҳам нисбӣ ва ҳам мутлақ аст. Он пеш аз расидан ба ҳолати мутлақи худ аз марҳилаҳои зиёди нисбии рушд ва такмил мегузарад. Масалан, ду нафар дар бораи лоиҳаи тиҷоратӣ баҳс мекунанд. Яке идеяро пешниҳод мекунад, ки муваффақиятро кафолат медиҳад, дар ҳоле ки дигаре далели муқобилро пешниҳод мекунад, ки

ба ҳамон ҳадаф ноил мешавад, аммо бо манфиатҳои иловагӣ. Сипас каси дигар идеяи беҳтареро пешниҳод мекунад ва ғайра. Ҳамаи равишҳои пешниҳодшуда бешубҳа "дуруст" буданд, аммо танҳо дар маънои нисбӣ.

Ҳақиқат он чизест, ки хушбахтии пайдор меорад

Ба маънои мутлақи худ, ҳар чизе, ки бо хушбахтии ҳақиқӣ муҳолиф аст, дурӯғ аст ва он чизе, ки хушбахтии пайдор меорад, ҳақиқат аст, хушбахтии ҳақиқӣ ҳаяҷони гузаранда нест, ки бо муваффақияти моддӣ ё лаззати гузаранда ҳамроҳ аст, балки шодӣест, ки аз ҳамоҳангии рӯҳ бо манбаи он ба вуҷуд меояд: Худо. Бо ин меъёр, шумо метавонед ҳар амалеро, ки анҷом медиҳед, аз рӯи натиҷаи он ва оё он ба шумо хушбахтии пайдор меорад ё не, арзёбӣ кунед (зеро дар ҳақиқат, амалҳо аз рӯи анҷомашон арзёбӣ мешаванд!).

Ҳақиқати ниҳой Худо аст ва Худо Ҳақиқати ниҳой аст. Тамоми коинот бар асоси ин ҳақиқат тавассути қонунҳои абадии Худо бунёд ёфтааст. Ин қонунҳо ҳақиқатҳои асосӣ ва беохир мебошанд, ки қомилан тағйирнопазиранд ва аз ҳар гуна таҳриф ё таҳрифи инсонӣ берунанд. Масалан, ҳуқуқи мутлақ худдорӣ аз куштан ё зарар расонидан аст, аммо қамтар аз ду бадӣ истифодаи зӯр барои ҳифзи бегуноҳон аз бадкорон ё муҳофизат кардани мавҷудоти пешрафтатар аз одамони қамтар пешрафта аст. Аммо, набуд кардани ҳама чиз танҳо аз рӯи хоҳиши қуштан нодуруст аст.

Қонуни ҷаҳонӣ тавассути муҳаббат, ки маънои меҳру муҳаббат ва таҳаммулро дорад, ҳамоҳангӣ ва

наздикиро муқаррар мекунад. Агар мо хоҷем, ки ҳақиқатро пайдо кунем, муҳим аст, ки андеша ва амалҳои мо аз ҷиҳати моддӣ, ахлоқӣ ва маънавӣ мувофиқи қонунҳои абадии ҳақиқати илоҳӣ солим бошанд.

Ҳақиқат моҳияти ниҳой аст. Аммо ин моҳияти асосӣ дар кучост ва онро чӣ гуна пайдо кардан мумкин аст?

Се роҳи расидан ба ҳақиқат вучуд дорад: тавассути дарки ҳиссиётӣ, тавассути мулоҳизаҳои мантиқӣ ва тавассути интуиция ё дарки рӯҳ.

Агар дарки ҳиссии шумо хато бошад, хулосаи мантиқии шумо низ хато хоҳад буд. Шумо метавонед ба уфуқ нигоҳ кунед ва он чизро бубинед, ки ба назар оташ менамояд, зеро шумо дудро мебинед; аммо ҳангоми наздик шудан ба он ҷо, шумо мебинед, ки он чизе, ки ба назар дуд менамояд, ҷуз абри хок нест. Барои донишмандони ҳақиқати ҳар чизе, шумо ба биноӣ ва шунавоии худ, инчунин ҳисси бӯй, таъм ва ламси худ, илова бар қудрати ақл таҷма мекунад. Аммо ин унсурҳо яқин наметавонанд далели ниҳии ҳақиқат бошанд, зеро агар ҳиссиёт дурӯғ гӯянд, пас ақл низ дурӯғ хоҳад гуфт. Ақл таассуроти худро ташаккул медиҳад ва ба хулосаҳо ва эътиқодҳои худ дар асоси гузоришҳои, ки аз ҳиссиёт мегирад, мерасад, аммо ҳиссиёт аз рӯи табиати худ хеле маҳдуданд. Аз ин рӯ, пайғамбарон ба одамон мувофиқи сатҳи фаҳмиш ва ақли онҳо муроҷиат кардаанд, зеро онҳо - мардум - мебинанд, аммо дарк намекунанд, мешунаванд, аммо намефаҳманд ва намефаҳманд (онҳо кар, гунг ва кӯр ҳастанд, бинобар ин онҳо ақл намекунанд)!

Гӯши инсон танҳо метавонад доираи муайяни ларзишхоро дарк кунад; он наметавонад садоҳои баландтарин ё пасттаринро муайян кунад. Агар шунавоии шумо ба қадри кофӣ баланд мешуд, шумо метавонистед садои аҷиб ва аҷибро, ки коинот ҳангоми ҳаракат дар фазои беохир ба вуҷуд меорад, бишнавед. Ҳама чиз дар вуҷуд дар ҳаракат аст ва ин ҳаракат бо садо ҳамроҳ аст. Ҳеҷ чиз бе ҳаракат вуҷуд надорад, ба ҷуз дар олами рӯҳи кайҳонии трансцендентӣ, ки дар он ҷо на ҳаракат ва на ларзиш вуҷуд дорад. Агар қобилиятҳои рӯҳи инсон ба қадри кофӣ инкишоф ёфта бошанд, бо гӯши эфирӣ метавон садоҳои нозукро шунид - садоҳое, ки қувваҳои шаффоф мебошанд, ки ба бадан ҳисси баланди шунавой медиҳанд.

Ба ҳамин монанд, агар қудрати чашмони шумо афзоиш меёфт, шумо нурҳои ҳар ранг ва навъро дарк мекардед. Чашмони ҷисмонии шумо ба шумо танҳо доираи хеле маҳдуди нурро нишон медиҳанд, дар ҳоле ки чашми рӯҳонии (эфирӣ) шумо табиати воқеии чизхоро ҳамчун тасвирҳои мебинад, ки аз нури эҷодии Худо иборатанд. Тамоми бадани шумо, ки шумо онро ҳамчун як массаи зичи гӯшт мебинед, чизе ҷуз мавҷҳои электромагнитӣ нест. Доктор Крайл нишон дод, ки мағзи ғӯсолаи мурда ва инчунин мағзи инсони мурда миқдори зиёди радиатсияи электрикиро мебарорад. Вақте ки шумо чашмони худро мепӯшед, шумо одатан танҳо торикиро мебинед. Аммо бо рушди рӯҳонӣ, шумо метавонед нурҳои аҷоибро бубинед ва нур дар торики медурахшад ва торики онро дарк накардааст (нури осмонҳо ва замин).

Ин ҳақиқатҳои асосӣ ҳастанд, ки одамон онҳоро дарк намеkunанд, зеро ҳиссиёти онҳо танҳо ба доираи маҳдуди ларзишҳои шадид мутобиқ аст.

Илҳом ё ваҳй: қудрати рӯҳи фароғири дониш

Пас, чӣ гуна мо метавонем ҳақиқатеро, ки дар паси ҳиссиёт ва даркҳои онҳо пинҳон аст, бидонем? Ин тавассути таҳлил ё шарҳи оқилона ғайриимкон аст, зеро ақл ба ҳиссиёт пайваст аст ва танҳо он чизеро, ки ҳиссиёт таъмин меkunанд, истихроҷ карда метавонад. Он қобилияти дарк кардани қувваҳои беохирӣ атрофи худро надорад. Танҳо бо парвариши интуитсияи рӯҳ ё интуитсияи муайян ҳақиқатро метавон фаҳмид. Фаҳмиш дарки мустақим аст, на тавассути ҳиссиёт - эҳсоси пок, ростқавлона ва ҳамеша дақиқи рӯҳ.

Шумо метавонед аз он эҳсосоте, ки эҳсос меkunед, вале онҳоро шарҳ дода наметавонед, тасаввуроте дар бораи табиати ин эҳсос пайдо кунед, ки баъзан онро "қалби инсон роҳнамои ӯ аст" меноманд. Шумо эҳсос меkunед, ки чизе бе ягон далели ҳиссиётӣ рӯй хоҳад дод. Ин ҳақиқатест, ки худро бидуни ягон робитаи мантиқӣ бо рӯйдодҳо зоҳир меkunад. Шумо шояд оромона нишаста, дар бораи касе фикр кунед, ки муддати тӯлонӣ надидаед ё бо ӯ тамос нағирифтаед ва ногаҳон бо ӯ воғеҳуред ё аз ӯ мешунавед. Ин чӣ гуна рӯй дод? Ин тавассути дурахшҳои гузарандаи эҳсосот руҳ меғиҳад. Ҳама чунин дурахшҳоро аз сар гузаронидаанд.

Хатоғиҳо дар доғарӣ аз набудани фаҳмиш бармеоянд. Аксари одамон дар асл эҳсос меkunанд, ки қодиранд дар зиндағӣ корҳои бузурге кунанд ва ба корҳои бузург ноил шаванд, аммо азбаски онҳо

қудрати фаҳмишӣ надоранд, ин потенциали пинҳонӣ хомӯш мемонад. Барои муваффақ шудан ва пешгирӣ аз нохушии аз хатогиҳо ба вучуд омада, бояд кӯшиш кард, ки ҳақиқати аслиро дар ҳама чиз дарк кунад. Ин танҳо бо парвариши фаҳмиши фаҳмишӣ имконпазир аст. Ин воқеияти амалии масъала аст. Аз ин рӯ, ман ба ҳама маслиҳат медиҳам, ки ҳақиқатро дар ҳама чиз, хоҳ дар муносибат бо дигарон, хоҳ дар ҷои кор, хоҳ дар издивоҷ, хоҳ дар ҳар ҷанбаи зиндагӣ, ҷӯянд. Интуисия муҳим аст; он ҳатмӣ аст ва аз он даст кашидан мумкин нест.

Набудани интуисия боиси қарорҳои нодуруст ва амалҳои беэҳтиётӣ мегардад, махсусан дар интиҳоби шарикони тиҷории нобовар ё печида шудан дар муносибатҳои шахсии нодуруст. Азбаски ақл аз ҷониби маълумоти додашуда аз ҷониби ҳиссиёт маҳдуд ва маҳдуд аст, агар ҳиссиёт фиреб хӯранд, кас метавонад бе донишани табиати воқеии ӯ ҳамчун шахси аҷиб тасаввур кунад.

Ё шояд шумо фикр кунед, ки шарикӣ ҳаёти худро (ҳамсафари рӯҳии худро) ёфтаед ва бо он шахс издивоҷ кардаед, аммо муносибати шумо бо талоқ ё дӯзахи низоъ аз сабаби номувофиқӣ ва набудани ҳамоҳангӣ ба поён мерасад. Аммо интуисияи ботинӣ чунин хатогиҳоро намекунад. Он ҷаззобияти чашмон ё чехраи дурахшон ва дилкашро намебинад; баръакс, он бо дақиқии дақиқ он чизро, ки дар дили он шахс аст, эҳсос ва дарк мекунад ва ўро барои он ки онҳо дар асл кистанд, мешиносад.

Ба шарофати интуисияе, ки ман бо ёрии устои бузургам Шри Юктисвар инкишоф додам, ман ҳеҷ

гоҳ дар бораи табиати инсон хато накардаам. Ҳисси ботинии ман ҳамеша дар ин маврид ба ман кумаки калон расонидааст. Аммо ман кӯшиш намекунам, ки тарафи манфии одамонро бубинам. Барои кӯмак ба дигарон, ман ба онҳо муҳаббати бечунучарои худро медиҳам, ҳатто вақте ки медонам, ки онҳо метавонанд эътимоди маро барои манфиати шахсии худ истифода баранд.

Бисёре аз онҳое, ки интуиция надоранд, пулро ба лоиҳаҳои нокомшудаи молиявӣ сармоягузори мекунанд ва дар натиҷа ҳама чизеро, ки ман дар ҳар қароре, ки ба шарофати интуицияи бехатои худ қабул кардаам, муваффақ шудаам, аз даст медиҳанд.

Ҳангоми рушд ва инкишоф, интуиция ҳамчун эҳсоси хос ё овози ором пайдо мешавад. Азбаски замон нисбат ба мардон бештар ба эҳсосот мутобиқанд, онҳо одатан интуицияи бештар доранд, ба истиснои вақте ки эҳсосот онҳоро мағлуб мекунад. Мардон одатан аз рӯи ақл роҳнамоӣ мешаванд, дар ҳоле ки замон аз рӯи эҳсос роҳнамоӣ мешаванд. Агар мард ақли солим ва табиати ҳассос дошта бошад, ин тавозуни байни ақл ва эҳсос бешубҳа ба ӯ дар рушди интуиция кӯмак мекунад.

Дониستاني ҳадафи зиндагӣ тавассути интуиция

Агар шумо аз фаҳмиши худ истифода баред, ҳадафи вучуди худро дар ин замин хоҳед донист ва вақте ки ин ҳадафро дарк мекунад, хушбахтӣ хоҳед ёфт. Ин замин саҳна аст ва Худо коргардон аст. Агар ҳама исрор кунанд, ки нақши подшоҳ ё

маликаро бозӣ кунанд, намоишномаи муваффақ вучуд дошта наметавонад. Хизматгор, қаҳрамон ва подшоҳ бояд ҳама нақшҳои худро бозӣ кунанд, то намоишнома муваффақ шавад. Бадкорон сюжети хуби намоишномаи илоҳиро вайрон мекунанд. Касоне, ки ин нақшҳоро интиҳоб мекунанд, барои нофармонӣ аз роҳнамоии илоҳӣ нархи гарон хоҳанд пардохт.

Новобаста аз мавқеи дунявии инсон ё сарвати ҷамъкардааш, агар онҳо барои расидан ба ҳадафҳо ва дастовардҳои худ аз воситаҳои ғайриахлоқӣ истифода баранд, онҳоро муваффақ ҳисобидан мумкин нест. Хушбахтии ҳақиқӣ танҳо вақте имконпазир аст, ки инсон нақши худро дуруст иҷро кунад, ва на дар акси ҳол. Касе, ки нақши миллионерро мебозад ва касе, ки нақши тоҷири хурдро мебозад, дар назари Худо баробаранд, зеро дар рӯзи қиёмат Худо аз ҳар яки онҳо дороиҳо ва унвонҳои онҳоро маҳрум мекунад. Он чизе, ки шумо дар рӯҳи худ захира мекунад, он чизест, ки пас аз тарк кардани ин ҷаҳон бо шумо хоҳад буд.

Бузургон ва донишмандон, пайғамбарон ва хирадмандон, ҳақиқатро ба шарофати қудрати интуитивии худ медонанд. Онҳо на танҳо бо чашм ва ақли худ, балки бо воситаи интуитсияи равшан ва хеле инкишофёфтаи худ, ки ба воситаи он ҳама чизро медонанд, дарк мекунанд.

Дар назари Худо на нақше, ки мо мебозем, балки он ки чӣ гуна онро мебозем, муҳим аст. Агар нақши шумо душвор бошад, ғамгин ё ноумед нашавед. Иҷрои дурусти нақши худ муваффақияти шуморо дар назари Худо кафолат медиҳад; вагарна шумо воқеан озод нахоҳед буд.

Мулоҳиза интуисияро инкишоф медиҳад

Ягона роҳи дониستاني ҳақиқат ва зиндагӣ бо принципҳои он парвариши фаҳмиши маънавӣ ё интуисия аст. Он гоҳ шумо дарк хоҳед кард, ки зиндагӣ маъно дорад ва овози ботинии шумо шуморо роҳнамоӣ мекунад ва қадамҳои шуморо новобаста аз нақше, ки дар зиндагӣ доред, роҳнамоӣ мекунад.

Ин овозро — хеле пештар — андешаҳои носолим фарқ ва дафн карда буданд. Роҳи беҳтарини барқарор кардани ин эҳсоси воқеии итминон ин мулоҳиза кардан ҳангоми бедор шудан субҳ ва пеш аз хоб рафтан дар шаб аст.

Ҳамон тавре ки шахс вазифаҳои касбӣ ва иҷтимоии худро риоя мекунад, бояд вазифаҳои худро бо Худо низ риоя кунад. Мо метавонем фикр кунем, ки зиндагии серкори мо барои корҳои рӯҳонӣ вақт намегузорад, аммо ҳеҷ чиз монеъи Худо намешавад, ки дар бораи мо фикр кунад ва ниёзҳои моро қонеъ кунад. Мо бояд дуо гӯем, амиқ мулоҳиза ронем ва интизори посухи Ӯ бошем. Агар мо бо муҳаббат ва тамаркузи амиқ ба Ӯ мурочиат кунем, Ӯ ба дуоҳои мо ҷавоб медиҳад. Пас мо ҳузури Ӯро ҳамчун шодӣ ва оромӣ дар дилҳои худ эҳсос хоҳем кард. Вақте ки ин шодӣ ва оромӣ фаро мерасад, робитаи зинда ва муассир бо Қудрати Олӣ барқарор мешавад. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ин фурсатро истифода барем, зеро ҳеҷ муваффақияте бе саъю кӯшиш ба даст оварда намешавад.

Агар шумо тамоми умри худро бо пайгирии як ҳаяҷон паси дигаре гузаронед, ҳеҷ гоҳ хушбахтии

ҳақиқиро нахоҳед дид. Содда зиндагӣ кунед ва ба ҳаёт осонтар муносибат кунед. Хушбахтӣ дар он аст, ки ба худ вақти кофӣ барои андешаи амиқ ва андеша дар бораи чизҳои бузург диҳед.

Баъзан танҳо вақт гузаронед ва муддате хомӯширо машқ кунед; шумо фарқиятро худатон хоҳед дид. Агар радио ё телевизион ҳамеша фаъол бошад ё агар ангезиши доимӣ ва вақтхушӣ ҳиссиёти шуморо фаро гирад, ин ба асабҳои шумо зарар мерасонад ва шуморо асабонӣ мекунад.

Аз ҳад зиёд ба ислоҳи дигарон аҳамият надиҳед. Аввал худро ислоҳ кунед - Худо шуморо ислоҳ кунад! Бузургтарин майдони камолот ва муваффақият дар хона аст. Фариштае дар хонаи худ дар ҳама ҷо фаришта аст. Овози нарма ва рафтори ороми инсон нисбат ба ҳама ҷои дигар бештар лозим аст.

Қуввае, ки ҳеҷ гоҳ аз байн намеравад

Вақте ки мо бо Худо пайваст мешавем, фаҳмиши интуитивӣ моро дар ҳама корҳое, ки мекунем, илҳом мебахшад ва роҳнамоӣ мекунад. Мо бояд ин қудрати муборакро бошуурона дошта бошем. Он дар дохили мост; мо танҳо бояд онро ошкор кунем. Ман ба онҳое, ки танҳо кунҷкованд, таваҷҷӯҳ надорам, балки ба онҳое, ки самимона ҳақиқатро мечӯянд, таваҷҷӯҳ дорам. Ман бо Худо пайваста дар муошират ҳастам ва танҳо ба онҳое менигарам, ки самимона мехоҳанд Ёро бишносанд.

Шумо хоҳед дид, ки ин қудрат дар ҳама чиз барои беҳтар кардани вазъияти шумо ва осон

кардани корҳоятон амал мекунад. Вақте ки шумо бо ин қудрат пайваст мешавед, некӯаҳволии шумо бо энергияи кайҳонӣ ҷӯш мезанад ва ақли шумо тозатар, мутамарказтар, тезтар ва лутфбахштар мешавад. Шумо дарк хоҳед кард, ки рӯҳи шумо зарфи ҳақиқати зиндаи Худо ва ҳикмати бепоён аст.

Худо манбаи саломатӣ, шукуфой, хирад ва шодмонии абадӣ аст. Вақте ки мо бо Ӯ пайваст мешавем, ҳаёти мо пурра ва комил мешавад. Зиндагӣ бе Ӯ нопурра аст. Мо бояд дар бораи ин қудрати оӣ, ки ба мо ҳаёт, қувват ва ҳикмат медиҳад, андеша кунем. Мо бояд дуо гӯем, ки ҳақиқат ба ақли мо, қувват ба бадани мо ва шодмонии беохир ба рӯҳи мо ҷорӣ шавад.

Дар паси торикии чашмони пӯшида қувваҳои аҷоибӣ коинот, ҳама рӯҳҳои нек ва арвоҳи наҷиб ва фазои бепоёни оламҳои рӯҳонӣ пинҳонанд. Агар шумо тафаккур кунед, ҳақиқати мутлақро дарк хоҳед кард ва кори аҷоибӣ онро дар ҳаёти худ ва дар ҳама чизҳои аҷоиб ва пурҷалоли офариниш шоҳид хоҳед шуд.

Бигзор Худо ба шумо муваффақият ато кунад ва сулҳу салоҳ бар шумо бошад

Рӯзадорӣ саломатӣ ва некӯаҳволий аст
«Шумо бояд рӯза гиред, зеро чизе монанди он нест» (Ҳадис)

[Ин мавзӯ бо рӯзадорӣ, ки дар Қуръони Карим зикр шудааст, муҳолифат намекунад ва аз касе даъват намекунад, ки аз усули анъанавии рӯзадории худ, ки мо ба он эҳтиром мегузорем, даст кашад ва мо ба онҳое, ки рӯза медоранд,

эхтиром мегузорем ва аз Худо дуо мекунем, ки ҳамеша онҳоро баракат диҳад ва рӯзадории онҳоро қабул кунад. Дар ин ҷо рӯзаи табобатӣ барои натиҷаҳои мушаххаси ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ дар назар дошта шудааст ва аз ин рӯ, ин тавзеҳот зарур буд.]

Натиҷаҳои ҷисмонӣ ва таҷрибаҳои рӯҳони рӯзадорӣ воқеан аҷибанд. Рӯҳ аз талаботи бадан вақте ки аз одатҳои вазнин ва дағалона раҳо мешавад, озод мешавад. Ман рӯзи сиюми рӯзадории худро ба анҷом расондам ва ин мисли он табиӣ аст, ки гӯё тамоман хӯрок наҷашида бошам.

Ҳар касе, ки қодир аст, бояд кӯшиш кунад, ки агар имкон бошад, се рӯз ё бештар аз он рӯза гирад ва тадриҷан дарк хоҳад кард, ки зиндагӣ бе хӯрок имконпазир аст.

Афроди солим набояд се рӯз рӯза гирифтандро душвор донанд. Рӯзагирии тӯлонӣ бояд таҳти назорати мутахассис сурат гирад. Ҳар касе, ки аз бемориҳои музмин ё маъюбии ҷисмонӣ азият мекашад, бояд танҳо пас аз машварати духтуре, ки дар соҳаи рӯзадорӣ ва ғизо таҷриба дорад, рӯза гирад.

Дардҳои ҷисмонӣ нишондиҳандаи нокомӣ дар системаҳои бадан ва ниёз ба таъмир ва нигоҳдорӣ мебошанд. Мардум мошинҳои худро тоза ва хуб нигоҳ медоранд! Бадани инсон нисбат ба ҳама гуна мошин хеле мураккабтар ва печидатар аст ва Худо мехоҳад, ки мо онро тоза ва дуруст нигоҳ дорем ва бештар ба қудрати Ё така кунем. Сирри саломатии хуб на танҳо дар унсурҳои кимиёвӣ, балки дар така ба қудрати Худо ё қувваи ҳаёти дар бадан низ аст.

Ин қувваи ҳаёти дар бадани мо воқеан манбаи ҳаёт аст. Ин қувваи доимӣ аст, ки бо фармони Худо узвҳои моро эҷод ва нигоҳ медорад. Ин қувваи ҳаёти бо қудрати ақл тақвият ёфта, аз ғизо ғизо

мегирад. Аммо, агар он нодуруст истифода шавад, аз кор монда, дар ниҳоят аз кор кардан даст мекашад. Масалан, қудрати он метавонад дар чашм суст шавад ва боиси хира шудани биной гардад. Ҳеҷ хӯрок наметавонад қувват бахшад, ҳеҷ ивазшавии ҳаво наметавонад ҳуҷайраҳоро тароват бахшад ва онҳоро эҳё кунад ва ҳеҷ чиз наметавонад энергияро ба бадан барқарор кунад, вақте ки қувваи ҳаётии он коҳиш меёбад.

Рӯзадорӣ узвҳои хасташуда, инчунин системаҳо ва ҳуди энергияи ҳаётан муҳимро истироҳат медиҳад ва онро аз кори аз ҳад зиёд раҳо мекунад. Вақте ки шумо ба энергияи ҳаётан муҳим гуфтанро бас мекунед, ки он бояд барои вучуди худ ба манбаъҳои берунаи ғизо, об, оксиген ва нури офтоб таъия кунад, он озод ва мустақил мешавад.

Хӯрдани аз ҳад зиёд дар тӯли 365 рӯз дар як сол боиси бемориҳои гуногун мегардад. Хӯрдани доимӣ, новобаста аз он ки бадан ба он ниёз дорад ё не, воқеан лаънат аст. Ҳар қадар инсон ба ҳисси таъми худ диққат диҳад ва кӯшиш кунад, ки онро қонеъ кунад, ҳамон қадар бемориҳои бештарро аз сар мегузаронад. Лаззат бурдан аз хӯрок хуб аст, аммо ғуломии он мушкilotи дарднок ва оқибатҳои ногувор дорад. Ҳамин тариқ, инсон тавассути пайваستшавӣ ба бадан ва талаботи он ба худ зарар мерасонад. Вақти он расидааст, ки одамон дарк кунанд, ки ин қувваи ҳаётӣ аст, ки баданро нигоҳ медорад ва онро серқувват ва пурқувват нигоҳ медорад.

Мо бояд — бе васваса — ба ақл диққати бештар диҳем, то қудратҳои онро тақвият диҳем ва онро бештар ба худ эътимод бахшем. Агар шахс исрор кунад, ки ақли худро ба бадан ғулом кунад, ақл бо даст кашидан аз қудрати худ посух медиҳад ва

шахсро маҷбур мекунад, ки барои кӯмак ба каси дигар ё чизи дигаре такя кунад. Ҳеҷ духтур ё дору наметавонад ба беморе, ки ақлаш он қадар заиф шудааст, ки беморӣ бадтар мешавад, кӯмак расонад. Сеяки табобат дар ақл аст.

Дар Ҳиндустон мо меомӯзем, ки бо қудрати ирода баданро мағлуб кунем ва ба инсон имкон медиҳад, ки ба ақл такя кунад. Касоне, ки пайваста барои саломатӣ ва шифо ба воситаҳои ҷисмонӣ муроҷиат мекунанд, ба онҳо одат мекунанд ва аз ин рӯ, доимо ба онҳо вобастаанд. Аммо қудрати ақлӣ оӣ аст. Кас бояд тадриҷан аз ақл ва қобилиятҳои он ҳадди аксар истифода бурданро ёд гирад; он гоҳ кас дарк хоҳад кард, ки ақл як абзори оӣ аст ва ақл ҳар чизеро, ки аз он талаб карда мешавад, иҷро мекунад. Ман инро дар ҳаёти худам дидаам ва аз сар гузаронидаам.

Рӯзе ман лексия мехондам ва ҳаво хеле гарм буд. Рӯям аз арақ мерехт ва рӯймолчаамро ёфта наметавонистам. Як лаҳза ман дар ҳайрат мондам, аммо тамоми диққатамро ба маркази иродаи худ (минтақаи байни абрӯвонам) равона кардам ва дар дил дуо кардам: "Худоё, бо файзи Ту, баданам хунук шуд!". Дарҳол арақ нопадид шуд ва баданам чунон хунук шуд, ки бояд бошад! Аз ин рӯ, такя ба ақл фоидаи бузурге дорад! Аммо, набояд ба ифрот равем ва баданро комилан инкор кунем, зеро агар касе ин корро кунад, наметавонад фикр кунад, хӯрад ё ҳаракат кунад.

Баъзе одамон мекӯшанд, ки назорати ақлро бар бадан исбот кунанд, пеш аз ҳама барои нишон додани саломатӣ. Аммо саломатӣ ҳадафи ниҳони ҳаёт нест. Расидан ба Худо ҳадафи аслий аст. Кас метавонад муддате худро солим ҳис кунад, аммо замоне фаро мерасад, ки ҳеҷ чиз кӯмак намекунад.

Пас, кӣ кӯмак мекунад? Худо. Рӯзадорӣ яке аз бузургтарин роҳҳои наздик шудан ба Худост. Он қувваи ҳаётро аз ғуломии ҳӯрок озод мекунад ва тасдиқ мекунад, ки Худо бадани моро нигоҳ медорад ва онҳоро зинда нигоҳ медорад.

Аммо одатҳо он қадар пурқувватанд, ки танҳо фикри ҳӯрок шуморо водор мекунад, ки фавран ҳӯрок ҳӯред. Боре, вақте ки ман дар Ҳиндустон писарбача будам, шамол ҳӯрд. Ман мехостам тамаринд бихӯрам, ки барои шамолҳӯрӣ хеле бад ҳисобида мешавад. Хоҳарам якравӣ рад кард, аммо аз сабаби исрори ман, вай ба ман баъзе аз меваҳоро овард. Ман як пораашро хоидам ва сипас онро бе фуру бурдан туф кардам, зеро хоҳиши таъм қонеъ карда шуда буд. Одамон аксар вақт аз ҷониби пурҳӯрӣ идора карда мешаванд.

Мутаассифона, Худо баданро ба тарзе наофаридааст, ки ба мо имкон диҳад, ки аз ҳисси таъм лаззат барем ва аз ҳад зиёд зараровар лаззат барем ё ҳӯроки носолиро бидуни зарар ба системаи ҳозима ва дигар узвҳо истеъмол кунем.

Аммо дар асл, ягона роҳи саломатӣ ва хушбахтӣ - роҳи оқилонатарин - худдорӣ аст. Яке аз бузургтарин дастовардҳои инсон метавонад ба даст орад, ин аст, ки худаашро идора кунад ва зери зулми ҳиссиёти худ қарор нагирад. Агар шумо дастгоҳро зери заряди аз ҳад зиёди барқӣ қарор диҳед, ки наметавонад чунин изофабориро тоб оварад, он сӯхта мешавад. Ба ҳамин монанд, ҳар дафъае, ки шумо системаи ҳозимаи худро бо ҳӯрок аз ҳад зиёд пур мекунед, қувваи ҳаёти, ки барои ҳозима масъул аст, кам мешавад. Вақте ки шумо аз ҳӯрдани аз ҳад зиёд даст мекашед ва вақте ки рӯза мегиред, ин қувваи ҳаёти истироҳат мекунад ва бо энергияи кайҳонӣ пур мешавад.

Агар мошинатон вайрон шавад, шумо онро ба устохонаи таъмир мефиристед. Пас аз анҷом додани расмиёти зарурӣ, он муддате беҳтар кор мекунад, то он даме ки чизи дигаре вайрон шавад ва шумо онро барои нигоҳдорӣ ва таъмири минбаъда бармегардонед. Ҳамин чиз ба бадан низ дахл дорад. Таъсири ҷисмонии рӯзадорӣ ҳайратангез аст. Рӯзаи серӯза бо шарбати афлесун баданро муваққатан барқарор мекунад. Аммо рӯзаи дарозтар онро пурра барқарор мекунад ва шумо худро мисли пӯлод қавӣ ҳис хоҳед кард. Агар шумо саломатии пайдорро хоҳед, шумо бояд ҳамеша сифат ва миқдори хӯрокеро, ки истеъмол мекунед, назорат кунед.

Шумо бояд донед, ки ҳангоми рӯзадорӣ чӣ кор кардан лозим аст. Назорати тиббӣ барои онҳое, ки мехоҳанд беш аз се рӯз рӯза гиранд, муҳим аст. Ман ба касе маслиҳат намедиҳам, ки рӯзаи аввалини худро хеле тӯлонӣ кунад, зеро онҳо худро заиф ва ҳаста ҳис мекунанд. Рӯза гирифтани як рӯз дар як ҳафта бо шарбати мева ё се рӯз пай дар пай дар як моҳ бо шарбати афлесун роҳҳои хуби одат кардан ба рӯзадорӣ мебошанд. Шахси рӯзадор бояд аз ҷиҳати равонӣ барои муносибат бо ҳамдарибон, ки ба онҳо итминон медиҳанд, ки агар нахӯранд, бемор мешаванд ё мемиранд (Худо нигоҳ дорад). Дуруст аст, ки шумо метавонед дар давоми рӯзаи тӯлонӣ заиф ҳис кунед, аммо ин танҳо дар чанд рӯзи аввал рух медиҳад, зеро қувваи ҳаётии шумо ба хӯрок одат кардааст. Аммо тадриҷан, бо гузашти рӯзҳо, шумо ҳама гуна эҳсоси заъфро аз даст медиҳед. Қувваи ҳаёти ва рӯҳи шумо аз хӯрок ҷудо мешавад ва шумо мефаҳмед, ки бадан воқеан аз ҷониби қувваи ҳаёти дастгирӣ мешавад.

Ман сирреро медонам, ки бо он инсон метавонад бе аз даст додани вазн рӯза гирад. Вақте ки қувваи ҳаёти огоҳона назорат карда мешавад, онро барои кам кардани вазни бадан ё нигоҳ доштани он истифода бурдан мумкин аст. Вақте ки ин усул истифода мешавад, ҳарорати табиии бадан, новобаста аз он ки давраи рӯзадорӣ чӣ қадар тӯл мекашад, паст намешавад. Бо ҷалби энергияи кайҳонӣ тавассути канали мушаххас дар бадан, қувваи ҳаёти бо он энергия пурра карда мешавад, на ба манбаъҳои беруна така мекунад.

Зиндагӣ абадӣ аст ва аз нафаскашӣ, хӯрок, об ё нури офтоб вобаста нест. Дар хотир доред, ки шумо рӯҳи намирандае ҳастед, ки пеш аз ҳама бо қудрати Худо зиндагӣ мекунад ва бо қудрати дигаре не.

Шуур пас аз марги ҷисмонӣ зинда мемонад, аммо одами оддӣ ин эҳсоси пайвастагиро аз даст медиҳад ва бовар мекунад, ки мурдааст. Ҳар яки мо рӯзе марги ҷисмониро аз сар мегузаронем, аз ин рӯ, лозим нест, ки аз он тарсед. Шумо ҳангоми хоб аз даст додани ҳиссиёт дар баданатон наметарсед; баръакс, шумо хобро ҳамчун ҳолати озодие, ки бо шавқ интизораш ҳастед, қабул мекунад. Ба ҳамин монанд, марг ҳолати истироҳат аст - ба нафақа баромадан аз ҳаёт. Ҳеҷ чиз барои тарс нест. Вақте ки марг фаро мерасад, ба он хандед. Марг танҳо як имтиҳонест, ки ҳадафи он додани дарси амиқ аст. Шумо рӯҳ ҳастед ва рӯҳ намемирад. Лозим нест, ки интизор шавед, ки марг инро ба шумо омӯзад, вақте ки шумо ҳоло онро медонед. Дарси аввалине, ки шумо бояд омӯzed, ин аст, ки ҳаёт аз хӯрок вобаста нест. Бо рӯзадорӣ, шумо метавонед инро барои худ тасдиқ кунед.

Ҳар кас бояд барои рушди қобилиятҳои зеҳнии худ саъй кунад, то вазифаҳои худро дар ҳама ҳолатҳо беҳтар иҷро кунад; Тартиб ва интизом бояд риоя карда шавад; аммо, дар муносибат бо зиндагӣ ва мушкилоти он набояд саҳтгир, балки чандир ва мантиқӣ бошад.

Ҳамаи одатҳои асосии кӯдак аз се то ҳафтсолагӣ ташаккул меёбанд. Муҳити дастгирикунанда ба рушди онҳо мусоидат мекунад. Аммо, тағйир додани тамоюлҳои намоён ба роҳнамоии махсус ниёз дорад.

Дар мактаби хусусии худ ман ба писарон омӯзиши саҳти муносибат бо баданро меодам. Онҳо бе болишт дар рӯи кӯрпа рӯза мегирифтанд ва меҳобиданд. Баъзан онҳо соатҳо мулоҳиза мекарданд. Кӯмак ба кӯдакон барои раҳӣ аз бандии бадан аҳамияти бузург ва баракати яқумрӣ дорад. Боре, яке аз донишҷӯёни ман дувоздаҳ соат бе чашмак задан дар мулоҳиза нишаст. Чунин мувозинат шодӣ меорад. Омӯзиши беҳтарин дар интизоми мутавозин ва илмии бадан, ақл ва рӯҳ аст. Ин моҳияти рӯзадорӣ ва аҳамияти он аст.

Дар паси рӯзадорӣ дониши метафизикӣ ва трансценденталӣ вуҷуд дорад. Дар ҳақиқат, инсон танҳо бо нон зиндагӣ намекунад. Ду чиз моро ба замин пайваст мекунад: нафас ва хӯрок. Ҳангоми хоб, инсон аз ниёз ба нафас ё хӯрок беҳабар аст, зеро рӯҳ аз шуури ҷисмонӣ ҷудо аст. Рӯза ақдро ба ҳамин тарз баланд мебардорад. Тавассути рӯзадорӣ, ақл ба қудратҳои дохилии худ таъя мекунад. Вақте ки ин қудратҳо зоҳир мешаванд, қувваи ҳаётӣ дар бадан аз ҷониби энергияи абадӣ, ки пайваста аз эфири кайҳонӣ ба бадан тавассути мағзи сар ва сутунмӯҳра ҷорӣ мешавад, тақвият меёбад.

Вақте ки қувваи ҳаёт аз манбаъҳои моддии беруна, ки баданро таъмин мекунанд, ҷудо мешавад, он аз дарун дастгирӣ ҳис мекунад ва ақл дарк мекунад, ки маводҳои сахте, ки бадан ба онҳо таъия мекард, танҳо зухуроти ноҳамвор ва мутамакази энергия мебошанд. Сипас ақл метавонад мустақиман бо қувваи ҳаёт ҳамкорӣ кунад ва ба он дастур диҳад, ки тағйироти дилхоҳро дар бадан ба вуҷуд орад.

Ақл қудрати ҳар кореро дорад. Аз ин рӯ, Исои Масеҳ тавонист сангҳоро ба нон табдил диҳад, ҳамон тавре ки об аз байни ангуштони Паёмбар, алайҳиссалом, ҷорӣ мешуд, вақте ки дасташро ба зарфе, ки каме об дошт, андохт ва гуфт: Ба покии муборак ва баракати Худо биёед.

Аз ин рӯ, таъияи пурра ба ҳӯрок беадолатӣ ба ақл ва қувваи ҳаётии даруни инсон аст. Бо рӯзадории тӯлонӣ, шахсе, ки рӯза медорад, дарк мекунад, ки ҳама чиз ақл аст.

Ҳар қудрат, ҷисм ё ашё дар ин коинот маҳсули ақли илоҳӣ аст, ҳамон тавре ки ҳама чизҳое, ки шумо дар хоб мебинед, аз ҷониби ақли зершуур офарида шудаанд.

Ақл баданро идора мекунад. Ҳангоми рӯзадорӣ, агар шумо фикр кунед, ки баданатон дар натиҷа заиф мешавад, он дар ҳақиқат заиф мешавад. Ва агар шумо фикр кунед, ки рӯзадорӣ қуввати шуморо коҳиш медиҳад, дар натиҷаи ин фикр худро заиф ҳис хоҳед кард.

Аммо агар шумо худро бовар кунед, ки баданатон қавӣ аст, шумо ҳастагӣ ҳис намекуед; баръакс, шумо энергияи аъло ва тароватбахшо эҳсос хоҳед кард. Аксари одамон инро намедонанд, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ инро аз сар нагузаронидаанд.

Ақл мўъцизаҳои худро ошкор намекунад, агар шумо қудратҳои онро фаъол накунад ва он то он даме, ки шумо ба чизҳои моддӣ аз ҳад зиёд така кунед, кор нахоҳад кард. Аз ин рӯ, мўъцизаҳои он аз дарки оддӣ пинҳон мемонанд.

Аммо вақте ки шумо — тавассути рӯзадорӣ — ба ақл така карданро меомӯсед, шумо онро дар ҳама чиз, хоҳ дар мубориза бо беморӣ, хоҳ дар ба даст овардани шукуфӣ ва фаровонӣ, хоҳ дар амалӣ кардани ҳадафи ниҳии зиндагӣ: ёфтани Худо, кор хоҳед кард.

Ҳар кӣ метавонад ақли худро идора кунад, метавонад бадани худ ва ниёзҳои онро низ идора кунад ва ба оромии рӯҳонӣ ва раҳӣ аз маҳдудиятҳои заминӣ, ки рӯҳ ва баданро ба ҳам мепайванданд, ноил мегардад.

Аз тарафи дигар, эътиқод ба вуҷуд надоштани материя ва универсалии рӯҳ набояд бар асоси назарияҳои норавшан ё назарияҳои бошад, ки аз ҷиҳати мантиқӣ шарҳ дода намешаванд, балки бар асоси асосҳои амалӣ ва худшиносии амиқ қарор гирад.

Одамон одатан худро бо бадане, ки аз ҳӯрок таъмин мешавад, муайян мекунанд, аммо онҳо дарк намекунанд, ки манбаи асосии бадан қувваи ҳаётӣ аст. На ҳӯрок ва на ягон воситаи дигари беруна наметавонанд баданро, ки ҷараёни кайҳонӣ аз он гирифта шудааст, эҳё кунанд.

Робитаи байни ҷисми инсон ва ақл энергия ё қувваи ҳаётӣ аст. Донишмандони қадими Ҳиндустон ин энергия (прана) -ро кашф карданд ва илмеро бо номи пранаяма таҳия карданд, ки маънои назорати бошууронаи қувваи ҳаётро дар бадан дорад.

Исои Масеҳ дар биёбон чиҳил рӯз рӯза дошт ва Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) рӯза мегирифт ва мегуфт: «Рӯза гиред ва шумо солим хоҳед буд».

Онҳое, ки ҳеҷ гоҳ рӯза намегиранд, аз таҷриба наметавонанд бидонанд, ки зиндагӣ бе ҳӯрок имконпазир аст.

Дар марҳилаҳои аввали рӯзадории якҳафтаина, гуруснагӣ вучуд дорад. Аммо, бо гузашти рӯзҳо, эҳсоси гуруснагӣ кам мешавад ва шахси рӯзадор сабуки, энергия, қувват ва эҳсоси озодӣ аз маҳдудиятҳои ҷисмониро эҳсос мекунад. Чаро? Зеро маҳрум кардани бадан аз ғизои ҷисмонӣ онро маҷбур мекунад, ки ба ғизои ғайримоддӣ такя кунад: ҷараён, энергия, фаъолият ё қувваи ҳаётӣ.

Иродаи инсон бузургтарин тавлидкунандаи энергия аст. Тавассути ирода ва хоҳиши худҷӯш, инсон метавонад зуд аз захираи бепоён қудрати рӯҳонӣ ба даст орад.

Шахсе, ки намехоҳад корҳои ҳаррӯзаи худро иҷро кунад, норасоии энергия ва қувватро эҳсос мекунад. Аз тарафи дигар, шахсе, ки боғайратона, бо шавқ ва хоҳиши самимии кор кардан кор мекунад, аз ҷараёни кайҳонӣ фаро гирифта мешавад ва бадан ва рӯҳи ӯ бо унсурҳои қувват пурра мешавад.

Ҳар касе, ки роҳҳои метафизикии зиндагии бо иродаро медонад ва амалӣ мекунад ва медонад, ки чӣ гуна қувваи ҳаётро аз манбаи бепоёни кайҳонии он огоҳона ҷалб кунад, аз маҳдудиятҳои зиёди ҷисмонӣ озод мешавад.

Донишмандон ва ёғиҳои Ҳиндустон мегӯянд, ки материя як моҳияти мутамаркази рӯҳӣ аст. Баъзеи онҳо ин далелро бо нишон додани

қобилияти моддӣ кардан ва идора кардани бадани худ ва чизҳои дигар бо ирода исбот карданд.

Илми муосир исбот кардааст, ки материя аз қувваҳои ларзишӣ иборат аст. Унсурҳои кимиёвӣ, ки ҳама шаклҳо ва шаклҳоро дар коинот, аз сангҳо ва сайёраҳо то одамон, ташкил медиҳанд, чизе ҷуз шаклҳо ва вариантҳои гуногуни ларзишҳои электронӣ нестанд. Масалан, ях бо хунукӣ, вазн ва шакли худ тавсиф мешавад. Онро дидан ва ламс кардан мумкин аст. Агар мо яхро об кунем, он ба об табдил меёбад. Агар мо обро ҷӯшонем, он ба буғ табдил меёбад ва сипас ноаён мешавад. Аз ин рӯ, аз нигоҳи илмӣ, ях ё барф воқеан вучуд надорад, ҳарчанд он бо ҳиссиёти мо дарк карда мешавад. Моҳияти он электронҳои ноаён ё шаклҳои энергия аст.

Ба иборати дигар, он чизеро, ки метавонад ҳал шавад ё ба ҳолати ноаён табдил ёбад, наметавон гуфт, ки вучуд дорад. Аз ин нуқтаи назар, материяро метавон вучуд надошт, аммо вучуди он нисбӣ аст.

Материя нисбат ба ақли мо вучуд дорад. Аммо дар асл, он як қувваи ноаён аст, ки на нобуд мешавад ва на тағйир меёбад, ба ҷуз аз намуди зоҳирӣ ва шакли ҷисмонӣ.

Ба ҳамин монанд, ақл ва материяи инсонӣ зухуроти шуури илоҳӣ мебошанд, ки танҳо дар шакл вучуд доранд. Ҳақиқат ин аст, ки танҳо ақли кулӣ воқеан вучуд дорад.

Ҳамон тавре ки кӯдак аз волидон таваллуд мешавад, материя низ барои вучуди худ аз ақл вобаста аст. Материя маҳсули ақли илоҳӣ аст ва барои ақли инсон қобили дарк аст. Материя худ аз худ воқеият надорад, зеро он вучудияти ботинӣ надорад.

Қувваҳои электрони материя, гарчанде девонаворанд, ларзишҳои қувваи ҳаёти кайҳонии худшиносро дар бар мегиранд, ки дар навбати худ аз манбаи илоҳӣ сарчашма мегиранд.

Худо гуфт: «Нури осмонҳо ва замин», пас бигзор нур бошад ва нур пайдо шуд. Ин маънои онро дорад, ки тамаркузи ақли илоҳӣ ва иродаи илоҳӣ ба нур ё энергияи ларзиш табдил ёфт.

Ҷараёни кайҳонии ҳаёт ва электронҳое, ки баъдан бо қувваи бештар ларзиданд, ба қувваҳои гуногун ва шаффофи табиат табдил ёфтанд. Ин қувваҳо ҳамчун унсурҳои асосии моддӣ, ки коиноти физикӣ аз онҳо иборат аст, зоҳир шуданд.

Материя барои шуури инсон воқеӣ ва даркшаванда аст. Аммо башар тавассути таҷриба, мантиқ ва баъзе таҷрибаҳои лабораторӣ кашф кардааст, ки дар паси ҳама тасвирҳо ва шаклҳои иллюзионии ҷаҳони зоҳирӣ бояд як қувваи эҷодии доимӣ ва тағйирнопазир вуҷуд дошта бошад.

Ин ҳақиқатро метавон бо дарки табиати уқёнус дарк кард, ки вуҷуд дорад, ҳарчанд мавҷҳои он зухуроти муваққатии як моҳияти бузург мебошанд: худи уқёнус; мавҷҳо бе уқёнус вуҷуд дошта наметавонанд, аммо уқёнус бо ва бе мавҷҳо вуҷуд дорад.

Ин мафҳумҳоро метавон аз ҷиҳати ақлӣ дарк кард, аммо онҳоро воқеан дарк кардан мумкин нест, агар касе наомӯзад, ки материяро ба нерӯи ҳаётӣ ва нерӯи ҳаётро ба шуури кайҳонӣ табдил диҳад, чунон ки пайғамбарон, баъзе шахсиятҳои бузург ва онҳое, ки худшиносанд, ин корро кардаанд ва идома медиҳанд. Барои ин афроди равшанфикр материя худ аз худ вуҷуд надорад, зеро онҳо бо итминон медонанд, ки дар зери

мавҷҳои офариниш уқёнуи тағйирнопазир ва тағйирнопазири рӯҳ нуҳуфтааст.

Дар фалсафаҳои Веданта ва Йога, коинот хобест дар дохили шуури абадӣ ва бедории Худо (ки на хоб ёро фаро мегирад ва на хоб). Материя ва ақл, коинот бо ситорагон ва сайёраҳояш, мавҷҳои зичи рӯизаминӣ ва ҷараёнҳои нозук ва шаффофи офариниши моддӣ, қобилиятҳои инсонии эҳсос, ирода ва шуур ва ҳолатҳои ҳаёт ва марг, шабу рӯз, саломатӣ ва беморӣ, муваффақият ва нокомӣ, ҳама мувофиқи қонуни нисбият, ки ин ҳоби кайҳониро идора мекунад, воқеиятҳоянд.

Ҳама чизе, ки тавассути линзаи нисбият дарк мешавад, танҳо барои орзуманди инсонӣ, ки нақши ночизи худро дар орзуи бузурги кайҳонӣ мебозад, воқеӣ аст. Барои раҳӣ аз иллюзияи кайҳонӣ ё қонуни нисбият, башарият бояд аз ин хоб ба огоҳии абадии Худо бедор шавад.

Мо наметавонем ин орзуро тавассути тасаввур ё инкор, бо қабули ҳаёт ҳангоми рад кардани марг ё бо эътирофи саломатӣ ҳангоми нодида гирифтани беморӣ тағйир диҳем. Ҳар як ҳолат ҷузъи ҷудонашавандаи муқобили он аст, мисли тарафи дигари танга ё пораи матоъ. Дугонагӣҳо ҷудогона нестанд, балки бо ҳам алоқаманданд. Ҷустуҷӯкунандаи ҳақиқат кӯшиш намекунад, ки онҳоро дар зеҳни худ ҷудо кунад, балки тавассути дониш ва хирад аз онҳо мегузарад.

Ҳар касе, ки меҳодад танҳо ҷанбаҳои мусбат, хушбахтона ва муфидро ҳамчун далелҳои дорои хусусияти дуалистӣ қабул кунад, шахсест, ки дар иллюзияҳои ҷаҳони орзуманд ғарқ шудааст.

Ҳамон тавре ки инсон хобҳоро мебинад, ки барои муддате воқеӣ ба назар мерасанд, аммо ҳангоми гузаштан ба ҳолати бедорӣ эътибори

худро аз даст медиҳанд, ҳамин тавр имкон дорад, ки инсон аз хоби материяе, ки воқеӣ ба назар мерасад, бедор шавад ва дар ҷаҳони воқеӣ ва тағйирнопазири рӯҳ зиндагӣ кунад.

Танҳо шахси комил, ки тавассути мулоҳиза ва тафаккур шуури худро васеъ ва табдил додан ба Мутлақ беохирро омӯхтааст, метавонад офариниширо ҳамчун орзуи илоҳӣ дарк кунад. Танҳо онҳо метавонанд бо итминон изҳор кунанд, ки материя вучуд надорад. Тавассути худтанзимкунии доимӣ, рушди қувваи ботинӣ ва амалияи мулоҳизаи йогаи илмӣ ё ягон роҳи дигари амалӣ кардани маънавӣ - хоҳ имон, муҳаббат, хидмат, худдорӣ ё ибодати самимӣ - ҷӯяндаи Худо метавонад дугонагӣҳоро бартараф кунад ва ягонагии абадиро дар паси ҳама зуҳуроти гуногунрангӣ ва гуногунрангӣ дарк кунад.

Ҳар касе, ки аз иллюзияи кайҳонӣ раҳо мешавад, медонад, ки Худои Қодир ҳама чиз дар ҳама мавҷудот аст ва бо ин роҳ ба шуури илоҳии худ даст мерасонад ва моҳияти ҳақиқатро дарк мекунад.

Асалому алайкум

Сарватманд касест, ки Худо ӯро сарватманд кардааст

Чунон ки муаллим Парамханса Йогананда нақл кардааст

Император Акбар (1556-1609 милодӣ) яке аз императорони муғули Ҳиндустон ва яке аз бузургтарин ҳокимони қитъаи Осиё дар тӯли таърих буд. Ӯ ба шарофати адолат ва инсоф нисбат ба мардумаш ва ғамхории самими худ барои некӯаҳволии онҳо унвони "Ҳомии башарият"-ро ба

даст овард. Ў инчунин барои баргардонидани қаламравҳои аз даст рафтаи Ҳиндустон ва муттаҳид кардани онҳо ба як давлати пурқувват ва мутамарказ саъю кӯшиш кард.

Акбар дар Ҳиндустон ҷонибдори бузурги таҳаммулпазирӣ байни динҳои гуногун буд. Дар давраи ҳукмронии ӯ ҳиндуизм ва ислом паҳлӯ ба паҳлӯ ва дар ҳамоҳангии комил рушд карданд. Императори мусалмон (Акбар) баъзан либоси исломӣ мепӯшид ва барои намоз ба масҷид мерафт ва дар вақтҳои дигар либоси ҳиндӣ мепӯшид ва барои мулоҳиза ва ибодат ба маъбади ҳиндуҳо мерафт.

Ин императори бузургдил ва саховатманд ҳеҷ гоҳ як рӯз ҳам аз додани тӯҳфаҳо ва хайрияҳо ба ниёзмандон ва муассисаҳои иҷтимоӣ дар саросари кишвар даст накашид.

Ӯ одати савор шудан ба аробаи боҳашамати шоҳонаро дошт, ки аз ҳашт аспӣ боҳашамат иборат буд. Посбонон ва ҷанобон бо барабанҳо, сурнайҳо ва карнайҳо дар саросари шаҳр аз омадани раҳпаймоии бошукӯҳи ӯ хабар медоданд.

Бо вучуди ин ҳама шукӯҳу шаҳомат, аз ҷониби бузургтарин шахсияти худ фармонҳои қатъӣ дода шуда буданд, ки дар ҳар вақт ва дар ҳар ҷое, ки агар яке аз табақаҳо хоҳад, аз ӯ дархост кунад ё аз ӯ кӯмак пурсад, раҳпаймоиро боздоранд.

Рӯзе, вақте ки раҳпаймоии бошукӯҳи шоҳона аз хиёбони васеъ, ки аз ҳарду тараф бо дарахтон оро дода шуда буд, мегузашт, император ду марди нобиноро дид, ки чанд метр аз ҳам ҷудо нишаста, барои кӯмак ва хайр фарёд мезаданд.

Пир ба ароба фармон дод, ки дар пеши марди аввалини нобино, ки фарёд мезад, истад:

«Сарватмандон касоне ҳастанд, ки император онҳоро сарватманд мекунад»

Пас аз бодикқат гӯш кардани ин ибора, ӯ аз ронанда хоҳиш кард, ки ба сӯи марди нобино, ки фарёд мезад, ҳаракат кунад:

«Шахси воқеан сарватманд касест, ки Худо ӯро сарватманд кардааст».

Император муддати як моҳ, ҳар дафъае, ки аз назди ду нобино, ки аз ӯ ва Худо сарват мекурсанд, мегузашт, ҳамоно ду ибораро мешунид. Ниҳоят, дар вучуди ӯ эҳсоси ҳамдардӣ пайдо шуд ва ӯ хост ба аввалин мард, ки шиори ӯ чунин буд, кумак кунад: «Сарватмандтарин касест, ки император ӯро сарватманд мекунад».

Рӯзе Акбар аз нонпази дарбор хоҳиш кард, ки барои ӯ нони калон (аз навъи камажи ғафс) бо қисмати поёнаш пур аз тиллои холис пазад. Акбар ин нонро ба нобиноёни аввал дод ва нобиноеро, ки умеди сарват аз Худо дошт, на аз император, тамоман нодида гирифт.

Чанде пас аз ин, Акбар ба шикор рафт ва ҳангоми бозгашт аз ҳамоно кӯча гузашт ва марди нобиноро, ки ба ӯ як порча тилло дода буд, дид, ки ҳанӯз дар ҷояш буд ва мисли пештара фарёд мезад: «Сарватманд касест, ки император ӯро сарватманд кардааст».

Ӯ хоҳиш кард, ки аробаи шоҳонаро дар пеши марди нобино боздоранд ва ба ӯ гуфт: «Бо ноне, ки ба ту додам, чӣ кор кардӣ?»

Мард ҷавоб дод:

«Ҷаноби Олӣ, ноне, ки шумо ба ман ин қадар меҳрубонона додед, хеле калон буд ва аз сабаби вазнин буданаш хуб пухта нашуд, бинобар ин ман онро ба марди нобино ба даҳ фил фурӯхтам ва миннатдорам, ки он филҳоро, ки аслан аз саховати шумо буданд, гирифтам».

Акбар дар атроф нигарист ва марди нобиноеро ҷустуҷӯ кард, аммо ӯро пайдо накард. Пас аз пурсиш аз ӯ, фаҳмид, ки нонро ба занаш додааст ва ҳамин ки зан онро кушод, тиллоро ёфт. Бо он, онҳо як хонаи хоксорона хариданд ва вазъияташон беҳтар шуд, вақте ки Худо хоҳиши онҳоро иҷро кард ва онҳоро бо файзи фаровони худ сарватманд кард.

Император инро шунида, аҳамияти амиқи ин ҳодисаро дарк кард. Бо фурӯтани бемисл, ӯ худро бо хашм ва хашм вонамуд кард ва марди аввалини нобиноро сарзаниш карда гуфт:

«Чӣ кор кардӣ, эй аблаҳ? Ту нони пур аз тиллои маро ба дӯстат додӣ, ки барои сарват ба Худо така мекард, на ба ман. Акнун ту бояд шиори ӯро қабул кунӣ ва чунон ки ӯ эълон мекард, эълон кунӣ: Сарватманд касест, ки Худо ӯро сарватманд кардааст».

Ё чизе ба ин маъно:

Он ки бахшанда дорад, медиҳад

Ӯ танҳо сарватманд номида мешавад

Асалому алайкум

Ғизои магнитӣ ё зеҳнӣ

Вақте ки одамон дар бораи хӯрок ё ғизо сухан мегӯянд, онҳо одатан ғизои ҷисмониро дар назар доранд, ки барои нигоҳ доштани бадан истифода мешавад. Аммо намудҳои дигари хӯрокворӣ низ ҳастанд, ки на камтар аз ғизои ҷисмонӣ муҳиманд ва аксар вақт ҳатто муҳимтаранд.

Аз ҷумлаи ин ғизоҳои зеҳнӣ ё рӯҳонӣ:

Фаъолияти зеҳнӣ ё тамаркузи ақл, хирад ва фаҳмиши маънавӣ

Ғизои ҷисмонӣ ҳуҷайраҳои баданро нигоҳ медорад, дар ҳоле ки ғизои зеҳнӣ ақлро бо ғояҳои солим пур мекунад, дар ҳоле ки ғизои хирад рӯҳро тароват мебахшад ва қобилиятҳои онро инкишоф медиҳад.

Ғизои зеҳнӣ одатан аз ақидаҳои иборат аст, ки инсон фикр мекунад ва онҳое, ки ӯ аз дигарон тавассути тамос ва муошират бо онҳо мегирад.

Одамоне, ки дорои хислатҳои ором ва наҷиб ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки онҳоро ҷозибанок ва солим гардонанд. Муайян кардани он душвор нест, ки оё шахс ғизои зеҳнии худро аз муҳити ором ё ноором мегирад. Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ ҳама аз муошират бо одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва хоҳ хешовандон, бармеоянд, ки боиси андешаҳои изтиробовар ва рӯҳияи ноором мегардад.

Бадан энергия ва фаъолиятро аз хӯрокҳои ҷисмонӣ мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ ҳам бадан ва ҳам ақлро бо зарядҳои энергия таъмин мекунанд, ки нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва

**моеъ, ки ба осонӣ ба энергияи зинда табдил дода
намешаванд, ҳазм карданашон осонтар аст.**

**Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва хирадро ба
хирад табдил диҳед**

Аз заъф ва нотавонӣ то саломатӣ ва қувват

**Бо итминон ва ҷасурона дар масирҳои зиндагӣ
— ҳатто агар танҳо бошад — қадам занед**

**Ва шодмонии ботинии доштани вичдони зинда
ва ҳушёр**

**Ва имони бепоён ба адолати Худо ва пирӯзии
ҳақиқат бар дурӯғ ва воқеият бар иллюзия**

**Ва вақте ки шумо ҳар рӯз кӯшиш мекунед, ки
андешаҳои худро ба сӯи сатҳҳои баландтар ва
такмилёфтатар раҳо кунед**

**Вай қалби пур аз меҳру муҳаббат ва
миннатдорӣ дорад**

Ва ниятҳои нек нисбат ба дигарон

Ғизои зеҳнии шумо ҷодугарӣ аст

**Ва он гоҳ он ҳама чизи зебо ва судмандро ба
шумо ҷалб мекунад.**

Аз ашё, одамон ва шароит

**Вай ба идомаи сафар ба сӯи соҳилҳои амният ва
оромӣ саҳт ниёз дорад.**

Ва дар охир, вале на камтар аз ҳама

**Вақте ки шумо барои ба даст овардани он чизе,
ки ба шумо лозим аст, кӯшиш мекунед ва аз он**

**чизе, ки Худо бароятон осон кардааст, қаноатманд
ҳастед**

**Аз онҳое, ки ба молу мулки дунё дилбастаанд
ва ба лаззатҳои зудгузари он чашм дӯхтаанд,
сарватмандтар ва қаноатмандтар бошед.**

Асалому алайкум

**Худо онҳое, ки Ёро дӯст медоранд, тарк
намекунад**

**Аз китоби "Ёддоштҳои Ҷоғӣ: Тарҷумаи ҳол"
(Фалсафаи ҳиндӣ дар ҳаёти Ҷоғӣ)**

**«Агар падари мо туро аз мерос маҳрум мекард,
Муқунда ⁽¹⁾, ту воқеан сазовори ин мешудӣ, зеро ту
умри худро беҳуда ва беақлона беҳуда сарф
мекунӣ!»**

**Ваъзи бародари калониам ба ғӯшам чунин
расид. Ман нав бо Читендра аз қатора баргашта
будам, вақте ки мо ба хонаи Ананта расидем, ки
ниҳоят ба шаҳри қадимаи Агра кӯчида буд.
Бародари калониам дар шӯъбаи корҳои ҷамъиятии
ҳукумат муҳосиб кор мекард, аз ин рӯ ман ба ӯ
гуфтам: "Медонӣ, бародар Ананта, ман аз Худо
мероси худро талаб мекунам".**

**Ӯ ҷавоб дод: "Аввал пул меояд ва баъдтар Худо
меояд! Кӣ медонад? Шояд умр дароз бошад!"**

**Ман гуфтам: "Худо аввал меояд ва пул
хизматгори Ӯст! Ва кӣ метавонад пешгӯӣ кунад?
Шояд умр кӯтоҳ бошад!"**

**Чавоби ман худ аз худ пайдо шуд, бе он ки ман
эҳсос кунам, ки чизе рӯй хоҳад дод (Аммо афсӯс!
Ананта ин ҷаҳонро дар синни ҷавонӣ тарк кард)**

**Чашмони бародарам аз қаноатмандӣ
медурахшиданд, зеро ӯ ҳанӯз умед дошт, ки ман
ба лонаи оилаам бармегардам ва гуфт:**

**«Ман фикр мекунам, ки ин ҳикмати зоҳид аст,
аммо ба ман чунин менамояд, ки шумо Бенаресро
тарк кардаед!»**

**Пас, ман ба ӯ гуфтам: «Будубоши ман дар
Банорес бенатиҷа набуд, зеро ман дар он ҷо ҳама
чизеро, ки дилам орзу мекард, ёфтам! Ва шумо
метавонед итминон дошта бошед, ки он чизе ки
ман ёфтам, он чизе набуд, ки шумо дар ҳузури худ
вохӯрдед ва писари ӯ набуд».**

**Ананта аз хотираи он чизе, ки рӯй дода буд, бо
ман хандид ва иқрор шуд, ки олими фолбин,
Бенарес, ки ӯро ҳамчун роҳнамои ман интиҳоб
карда буд, дар ҳақиқат аз дурандешӣ ва фаҳмиш
маҳрум будааст. Ӯ аз ман пурсид:**

**«Пас, нақшаат чист, бародари гумроҳ ва
саргардони ман?»**

**Ман ҷавоб додам ва шарҳ додам: "Ҷитендра аз
ман хоҳиш кард, ки ӯро ба Агра ҳамроҳӣ кунам, то
аз аҷоиботи Тоҷмаҳал лаззат барам ва баъд аз он
мо назди роҳбалади худ меравем, ки ӯро ба
наздики ёфтам ва дар Варанаси зиёратгоҳе дорад."**

**Ананта бо мо хеле хуб муносибат кард ва
шомгоҳон ӯ борҳо бо чашмони бодикҷат ба ман
нигоҳ мекард, аз ин рӯ ман ба худам гуфтам:**

"Ман медонам, ки дар паси ин нигоҳ чӣ ниҳон аст! Ў чизе пухта истодааст!"

Ва дар ҳақиқат, он чизе ки ман пешгӯӣ карда будам, ҳангоми наҳорӣ рух дод, Ананта бегуноҳ ба назар мерасид, зеро риштаҳои сӯҳбати дирӯзаро ҳамъ карда, гуфт: «Пас, ту чунин ҳис мекуни, ки ба пули падари мо ниёз надорӣ!»

Гуфтам: «Балки, таваккали ман танҳо бар Худост».

Ў ҷавоб дод: "Суханҳо арзонанд, Муканда! Тақдир туро то ин лаҳза муҳофизат кардааст, аммо агар маҷбур мешудӣ, ки барои таъмини хӯрок ва манзил ба он дасти ноаён така кунӣ, вазъияти ту чӣ қадар шармовар хоҳад буд! Бешубҳа, дар кӯчаҳо ба гадой машғул мешавӣ!"

Ман гуфтам: «Худо нигоҳбон бошад! Ман ба ҷои Худое, ки дарҳои ризқро барои касоне, ки Ўро ибодат мекунанд ва ба Ў таваккал мекунанд, боз мекунад ва ба онҳо манбаъҳои бешумори рӯзӣ медиҳад, ба ҷуз аз гадой ва илтиҷо!»

Ў гуфт: "Ҳамаи ин ифодаи риторикӣ ва забони пурғавғо аст! Фарз мекунем, ки ман аз шумо хоҳиш мекунам, ки фалсафаи худро, ки бо он фахр мекунад ва меболед, ба озмоиши таҷрибаи воқеӣ дар ин ҷаҳони моддӣ гузоред, оё шумо қабул мекунед?"

Ман гуфтам: "Бале, қабул мекунам! Оё Худоро танҳо дар доираи назария маҳдуд кардан ҷоииз аст?"

Ў гуфт: «Мо имрӯз мебинем, ки шумо имконият доред, ки ё ақидаҳои маро васеътар гардонед ё эътибори онҳоро эътироф кунед».

Ананта як лаҳза хомӯш монд, сипас оҳиста ва оромона суханаширо идома дод ва гуфт:

«Ман пешниҳод мекунам, ки маро имрӯз субҳ бо дӯстат Читендра ба шаҳри наздики Бриндбейн фиристед, ба шарте ки бо худ як рупия ҳам нагиред, хӯрок ва пул напурсед, дар бораи вазъияти душвори худ ба касе нагӯед ва бе хӯрок намонед ва дар Бриндбейн дармонда намонед. Агар шумо пеш аз нисфи шаб ба хонаи ман баргардед, бе он ки ягон шартӣ ин санҷиширо вайрон кунед, ман дар Агра аз ҳама ҳайронтарин шахс хоҳам буд!»

Ман гуфтам: "Ва ман ин холиширо қабул мекунам".

Дар суханонам ва дар дилам ҳеҷ дудилагии набуд. Хотираҳои шодмон аз даҳлати илоҳӣ пеши назарам пайдо шуданд: шифо ёфтнам аз вабои марговар тавассути дуо ба Худо дар назди тасвири Лаҳирӣ Маҳасия; тӯҳфаи ду куртаи парвозкунанда аз болои боми хонаи Лоҳур; тӯморе, ки сари вақт дар миёни ноумедӣ ва ноумедии Барейлӣ расид; паёми қатъӣ аз зоҳиди беном аз Банорас дар беруни ҳавлии Пандит; рӯёи Модари Муқаддас ва шунидани суханони бузурги муҳаббат ва посухи ғаврии ӯ ба хоҳишҳои ман тавассути Гуру Маҳасия; роҳнамоие, ки дар лаҳзаи охир омад ва ба ман дар гирифтани дипломи мактаби миёна кӯмак кард; ва сипас муаллими маҳаллаам, баракати ниҳой, ки дар миёни тумани орзуҳои умр ба ман расид. Ман ҳеҷ гоҳ намегузорам, ки "ғалсафаи" ман барои

мубориза дар ин ҷаҳони сахт, ҷаҳоне, ки танҳо ба далелҳо ва исботҳои воқеӣ бовар мекунад, нокифоя бошад.

Бародарам ҷавоб дод: "Қабул кардани ин чолиш барои шумо шараф аст ва ман ҳоло шуморо то қатора ҳамроҳӣ мекунам."

Сипас Ананта ба Читендра, ки аз ҳайрат лабханд мезад, рӯй овард ва ба ӯ гуфт: «Ту бояд ӯро ҳамчун шоҳид ва эҳтимолан ҳамчун ҷабрдида ҳамроҳӣ кунӣ!»

Пас аз ним соат, ман ва Читендра барои ин сафари ногаҳонӣ чиптаҳои яктарафа дар даст доштем, баъд аз он ки Ананта моро дар гӯшаи истгоҳ тафтиш кард ва боварӣ ҳосил кард, ки бо мо пул нест ва пораҳои матоъе, ки мо дар камарамон печонда будем, аз ҳад зиёд пинҳон нестанд.

«Ананта, ба ман як ё ду рупияи захиравӣ диҳед, то ки дар сурати бадбахтӣ бароят телеграмма фиристам», — эътироз кард дӯстам дар миёни низои шадиди байни пул ва имон.

Ман бо сарзаниш ба ӯ дод задам: "Читендра, агар ту ҳамчун кафолати ниҳой пул бо худ бибарӣ, ман ин санҷишро идома намедихам."

Читендра ҷавоб дод: «Садои тангаҳо оромбахш аст». Аммо вақте ки зан ӯро сахт сарзаниш кард, ӯ чорае надошт, ҷуз хомӯш мондан.

Бародари калониам гуфт: "Муканда, ман дилсӯз нестам".

Дар овози Ананта садои фурӯтанӣ баланд шуд, шояд вичдонаш ӯро барои фиристодани ду писари

бепул ба шаҳри бегона ё барои беэътиқодӣ ба қудрати Худо меранҷонд, сипас илова кард:

«Агар, бо ягон тасодуф ё файз, ман тавонам аз озмоиши Брендибан бомуваффақият гузарам, аз шумо хоҳиш мекунам, ки маро ҳамчун шогирди худ таъйин кунед».

Ин ваъда ғайриоддӣ ва бо расму оинҳои муқарраршуда номувофиқ буд. Дар оилаҳои ҳиндӣ, бародари калонӣ кам ба онҳое, ки аз худ хурдтаранд, таъзим мекунад; ӯ аз рӯи эҳтиром ва итоат аз онҳое, ки аз худ хурдтаранд, танҳо пас аз падар дар ҷои дуҷум меистад. Аммо, вақт барои шарҳ додани гуфтаҳои ӯ боқӣ намонд, зеро қатора аллакай ба ҳаракат даромада буд.

Ҷитендра ҳангоми суръат гирифтани қатора ғамгинона хомӯш монд, сипас ниҳоят дар ҷояш ҷуст ва маро саҳт дар ҷои дарднок фишурд ва гуфт:

«Ман ягон нишонаеро намебинам, ки Худо ба мо хӯроки навбатиро медиҳад!»

Пас ман гуфтам: «Ором бош, эй шубҳакунанда, зеро ки Худо дар ниҳон кор мекунад».

Ӯ ҷавоб дод: "Оё шумо метавонед ўро зудтар биёред? Ман гуруснаам, танҳо дар бораи он фикр мекунам, ки моро чӣ интизор аст. Ман Варанасиро барои лаззат бурдан аз тамошои Тоҷмаҳал тарк кардам, на барои ворид шудан ба қабри худам!"

Пас ман гуфтам: «Ҷитендра, рӯҳбаланд шав ва шодӣ кун! Оё мо дар роҳ нестем, ки аввалин бор ба мӯъҷизаҳои муқаддаси Бриндибан нигоҳ кунем?» Ман танҳо бо фикри он ки қадам ба

замине, ки бо қадамҳои Худованд Кришна баракат ёфтааст, мегузорам, пур аз орзу ҳастам."

Дар ҳамин лаҳза дари купеи мо кушода шуд ва ду мард даромаданд. Истгоҳи наватӣ охирин истгоҳ буд.

Марди бегонае, ки рӯ ба рӯи ман нишаста буд, бо таваҷҷӯҳи назаррас ба ман муроҷиат карда, пурсид: "Салом бачаҳо, оё шумо дар Бранденбург ягон дӯст доред?"

Ман нигоҳамро сард аз ӯ дур кардам ва гуфтам: "Ин ба ту дахл надорад".

ӯ гуфт: «Шояд шумо зери таъсири Дузди дил аз оилаҳои худ фирор карда бошед, ман низ марди орзуҳои рӯҳонӣ ҳастам ва ман кафолат медиҳам, ки шумо аз ин гармии шадид ҳӯрок ва паноҳгоҳ пайдо мекунед».

Ман ҷавоб додам: "Не, ҷаноб, моро танҳо гузоред, шумо саховатманд ҳастед, аммо бо фикр кардан дар бораи фирорӣ хато мекунед."

Сӯҳбати мо дар он ҷо ба охир расид. Ҳамин ки қатора истод ва ман ва Читендра аз платформа фаромадем, ду дӯсти тасодуфии мо моро ба оғӯш гирифта, таксӣ даъват карданд.

Мо дар пеши як калисои боҳашамат дар ҷои зебоне дар миёни дарахтони ҳамешасабз аз асп фаромадем. Маълум буд, ки хайрхоҳон дар он ҷо машҳуранд, вақте ки писарбачаи хандон ба мо наздик шуд ва моро бе ягон шарҳ ба ҳуҷраи қабул бурд, ки дар он ҷо як пиразани бошараф ва дурахшон моро истиқбол кард.

Яке аз мардон ба соҳибхоназан мурочиат карда гуфт: "Модар Гаурӣ, ду шоҳзода наметавонанд дар он ширкат кунанд. Дар лаҳзаи охир барномаи онҳо тағйир ёфт ва онҳо аз шумо самимона ташаккур ва узрхоҳии самимии худро мефиристанд. Аммо мо ду меҳмони дигарро бо худ овардем, ки ман фикр мекардам, ки ҳангоми вохӯрӣ дар қатора, шогирдони Худо Кришна ҳастанд."

Ду ҳамроҳ ба сӯи дар рафтанд ва гуфтанд: «Бо шумо хайрухуш мекунем, ду дӯсти хурдакаи мо, Худо хоҳад, боз вомехӯрем».

Модар Чӯрӣ ба меҳмонони ғайричашмдошташ табассуми ширину нарам карда гуфт: "Хуш омадед! Шумо дар рӯзи беҳтаре ба ин ҷо омада наметавонистед. Ман интизор будам, ки ду шоҳзода ба ин зиёратгоҳ меоянд. Ман хеле хурсандам, ки шумо омадед, вагарна агар хӯроке, ки бо чунин бодикқат тайёр карда будам, касеро пайдо намекард, ки онро бичазад ва аз он лаззат барад, аз шарм об мешудам!"

Ин суханони меҳрубон ба Читендра таъсири ғайричашмдошт расонданд, ки гиря кард. Офате, ки ӯ дар Бриндбейн аз он метарсид, ба зиёфати муносиб барои подшоҳон ва шоҳзодаҳо табдил ёфт. Ин гардиши ногаҳонии рӯйдодҳо барои ӯ аз ҳад зиёд буд. Соҳибхона ба ӯ кунҷковона, вале бе ягон шарҳ нигарист, шояд аз эҳсосоти наврас огоҳ буд.

Моро ба хӯроки нисфирӯзӣ даъват карданд ва Модар Чӯрӣ моро ба ошхона бурд, ки бӯи хуши иштиҳоовар дошт ва сипас ба ошхонаи ҳамсоя нопадид шуд.

Ва ман мунтазири ин лаҳза будам, бинобар ин ман ҷои муносибERO дар бадани Читендра интихоб кардам ва ўро ба мисли он ки ў маро дар қатора фишор дода буд, фишор додам ва гуфтам:

«Худо кор мекунад, ва зуд ҳам кор мекунад, эй сустимонҳо!»

Соҳибхоназан бо як вентилятор баргашт, ки онро ба мо бо услуби анъанавии шарқӣ беист вентилятор кард, вақте ки мо рӯи кўрпаҳои гулдӯзӣ нишаста будем. Роҳибон қариб сӣ намуди хўроки гуногун оварданд. Ин хўроки нисфирӯзии оддӣ набуд, балки як зиёфати бошукўҳ буд! Аз замони омаданамон ба ин сайёра, мо ҳеҷ гоҳ чунин лазизҳоро начашида будем.

Ў ба соҳибхоназан мурочиат карда гуфт: «Инҳо воқеан хўрокҳои муносиб барои шоҳзодаҳо ҳастанд, модари мўҳтарам! Ман намедонам, ки меҳмонони шоҳии шумо кадом кори таъҷилиро аз иштирок дар ин зиёфат муҳимтар медонистанд! Шумо ба мо хотирае бахшидед, ки мо онро ҳеҷ гоҳ фаромўш нахоҳем кард!»

Азбаски шароити Ананта моро аз ошкор кардани маълумоти бештар бозмедошт, мо натавонистем ба хонуми мўҳтарам фаҳмонем, ки миннатдории мо маънои дугона дорад, аммо садоқати мо равшан буд. Мо бо дуоҳои ў ва даъвати гарм барои боздид аз зиёратгоҳ рафтем.

Гармии берун бениҳоят сахт буд, аз ин рӯ ман ва дўстам дар сояи дарахти қадамба дар назди дарвозаи даёр паноҳ бурдем. Пас аз ин суханони дарднок шунида шуданд, зеро Читендра бори дуюм нигаронӣ ва шубҳаи худро баён карда, гуфт:

"Чӣ вазъияте маро ба сарам овардӣ! Хӯроки нисфирӯзии мо аз бахти мо буд! Акнун чӣ тавр мо метавонем аз зебоиҳои ин шаҳр бе як танга дар дастамон лаззат барем? Ва баъд, оё шумо метавонед ба ман бигӯед, ки чӣ тавр мо метавонем ба хонаи Ананта баргардем?"

Пас ман гуфтам: «Акнун, ки шикамат сер шудааст, чӣ қадар зуд Худоро фаромӯш мекунӣ!»

Суханони ман сахт набуданд, балки сарзанишкунанда буданд. Хотираи инсон дар мавриди неъматҳои бихишӣ чӣ қадар кӯтоҳ аст! Дар ин ҷаҳон ҳеҷ касе нест, ки ба дархостҳои худ посух нагирифта бошад.

Ҷитендра ҷавоб дод: «Ман ҳеҷ гоҳ беақлии худро, ки бо шахси беандешае мисли ту таваккал карда будам, фаромӯш намекунам!»

Ман гуфтам: «Бас аст, Ҷитендра, зеро Худое, ки моро ғизо додааст, ҳамон Худоест, ки дар Бриндбан аз мо ғамхорӣ мекунад ва моро ба Агра бармегардонад!»

Ҳамин ки ман суҳанамро тамои кардам, ҷавонмарде, ки чеҳрааш аз ӯ тасаллӣ ва оромӣ медурахшид, зуд ба мо наздик шуд. Дар зери дарахти мо истода, ба ман таъзим кард ва гуфт:

«Дӯсти азизам, ту ва ҳамроҳат бояд дар ин ҷо бегона бошӣ, пас ба ман иҷозат деҳ, ки мизбон ва роҳнамои ту бошам».

Гарчанде ки чеҳраи марди ҳинду кам ранги зард мегирифт, чеҳраи Ҷитендра ғавран ранги зарди беморӣ гирифт. Ман боадабона пешниҳодро рад кардам. Аммо ҷавон хеле асабонӣ шуд, ба

тарзе ки дар шароити дигар хеле хандаовар мебуд.
Ў ҷавоб дод:

«Шумо бешубҳа аз ман халос шуда
наметавонед!»

Ман гуфтам: «Чаро не?»

Ў бо итминон ба ман нигарист ва гуфт: «Азбаски
ту муаллими ман ҳастӣ. Вақте ки ман нисфирӯзӣ
мулоҳиза мекардам, Худои муборак Кришнаро дар
рӯъё дидам ва ӯ дар зери ҳамин дарахт ба ман ду
қиссаро нишон дод. Яке аз онҳо чехраи ту буд, эй
муаллими ман, ки ман онро дар мулоҳизаҳоям
борҳо дидаам! Чӣ қадар хурсанд мешудам, агар ту
хидматҳои хоксоронаи маро қабул мекардӣ!»

Пас, ман гуфтам: «Ман низ хурсандам, ки маро
ёфтед, на Худо моро тарк накардааст ва на одам
моро тарк накардааст!»

Гарчанде ки ман бечунбон истода, ба он чехраи
пурҳарорат дар пешам табассум мекардам, эҳсоси
эҳтиром маро водор кард, ки рӯҳан дар назди
пойҳои илоҳӣ таъзим кунам.

Писар гуфт: «Дӯстон, чӣ қадар орзу дорам, ки
шумо ба хонаи ман бо меҳмонӣ арҷгузорӣ кунед!»

Ман гуфтам: «Ту ҷавони саховатманд ҳастӣ,
аммо мо наметавонем ин корро кунем, зеро мо
меҳмони бародарам дар Агра ҳастем».

Ў гуфт: «Пас, иҷозат диҳед, ки ҳадди ақал
ҳардуи шуморо ҳамчун ёдгории ин мулоқот ба
Бриндибан ҳамроҳӣ кунам».

Ман даъватро бо хурсандӣ қабул кардам.
Ҷавонмард, ки номаш Пратап Чаттерҷӣ буд, аробаи

аспӣ дархост кард ва мо ба сӯи маъбади Мадхана Моҳана ва дигар маъбадҳои Кришна равона шудем. Ҳангоме ки мо дар маъбад дуо мегуфтем, торикӣ фаро расид. Баъдтар, Пратап гуфт:

"Оё ман метавонам аз шумо иҷозат пурсам, ки шириниҳо бихӯрам?"

Ҷ ба мағозае дар наздикии истгоҳи қатора ворид шуд, дар ҳоле ки мо дар кӯчаи васеъ, ки ҳоло пур аз одамон буд ва нисбатан ором шуда буд, сайругашт мекардем. Дӯсти мо барои муддати кӯтоҳе нопадид шуд ва бо миқдори зиёди шириниҳо баргашт. Ҷ бо табассуми илтиҷоомез як даста пулҳои коғазӣ ва ду чиптаеро, ки барои сафари мо ба Агра харида буд, дар даст дошт ва гуфт: "Аз шумо илтимос мекунам, ки ин шарафи рӯҳониро ба ман диҳед".

Қабули ман чизе ҷуз эҳтиром ба он дасти ноаён набуд. Оё саховатмандии он — ки Ананта масҳара мекард — аз зарурат хеле бештар набуд?

Мо гӯшаи хилватеро дар наздикии истгоҳ ҷустуҷӯ кардем ва ман гуфтам:

"Пратап, ман ба ту Крияро меомӯзонам: усули Лаҳири Маҳасия, бузургтарин ёги даврони муосир, ва ин усули ӯ роҳнамои маънавии ту хоҳад буд."

Маросими ибодат дар ним соат сурат гирифт ва ман ба шогирди нав муроҷиат карда, гуфтам: "Крия ганҷинаи гаронбаҳое хоҳад буд, ки хоҳишҳои шуморо амалӣ мекунад. Ин санъат, ки шумо онро содда мешуморед, усули пешрафти босуръати рӯҳониро дар бар мегирад. Навиштаҳои муқаддаси Ҳиндустон мегӯянд, ки ҳуди таҷассуми инсон барои

раҳой аз фиреби кайҳонӣ ба як миллион сол ниёз дорад, аммо ин давраи тӯлони табииро Крия Йога метавонад хеле кӯтоҳ кунад. Ҳамон тавре ки Чагадес Чандра Босе исбот кард, ки афзоиши растанӣ метавонад аз маъмулӣ бештар суръат гирад, инчунин рушди маънавии инсонро бо дониши эзотерикӣ низ метавон суръат бахшид. Дар амалияи худ самимӣ бошед ва шумо ба Худо, Муаллими Муаллимон ва Роҳнамои Роҳнамо, наздиктар мешавед."

Пратап бо андеша гуфт: "Ман аз ёфтани ин калиди мубораки йогиро, ки муддати тӯлонӣ мечустам, хеле шод ҳастам. Таъсири рӯҳонии он маро аз маҳдудиятҳои эҳсосот озод мекунад ва маро ба сӯи оламҳои болотар мебарад. Имрӯз дидани Худованд Кришна дар ҳаёти ман баракати бузургест."

Мо як лаҳза бо ҳамдигарфаҳмии хомӯш нишастем, сипас оҳиста ба сӯи истгоҳ рафтем. Ҳангоми савор шудан ба қатора шодӣ маро фаро гирифт, дар ҳоле ки Читендра гиря мекард. Хайрухуши ман бо Пратап таъсирбахш буд ва бо оҳу нолаҳои ҳарду дӯстам ҳамроҳ буд. Бори дигар, Читендра аз ғаму андӯҳ фаро гирифта шуд, на ин дафъа барои худаш, балки бар зидди худаш ва ӯ ба гуфтан шурӯъ кард:

«Оҳ, имони ман ба Худо чӣ қадар заиф буд! Дилам сахт шуда буд, аммо акнун ман ҳеҷ гоҳ ба ғамхории Худо шубҳа нахоҳам кард».

Ҳамин ки нисфи шаб фаро расид, ду сайёҳе, ки бе як танга фиристода шуда буданд, ба хонаи Ананта даромаданд. Чехраи ӯ, чунон ки ваъда дода шуда буд, пур аз ҳайрат буд. Оромона рупияҳо ба

рӯи миз мерехтанд. Ў шӯхӣ карда гуфт: "Рост гӯй, Читендра! Оё ин ҷавон ба роҳзанӣ даст назадааст?"

Аммо ҳамин ки бародарам тафсилоти қиссаро шунид, ҷиддӣ ва сипас рӯҳафтада шуд ва бо як шӯру шавқи рӯҳонӣ, ки ман қаблан ҳеҷ гоҳ надида будам, суҳан гуфт:

«Қонуни талабот ва пешниҳод нисбат ба он ки ман фикр мекардам, ба уфуқҳои хеле шаффофтар мерасад ва ман бори аввал мефаҳмам, ки чаро шумо дар ин ҷаҳон ба пул ва ҷамъовариҳои беадабонааш аҳамият намедиҳед».

Ҳарчанд дер шуда буд, бародарам исрор кард, ки онро ба Крия Йога бахшад. Ҳамин тариқ, устод Муканда маҷбур шуд, ки масъулияти ду "донишҷӯ"-еро, ки дар як рӯз дархост накарда буд, ба дӯш гирад.

Субҳи рӯзи дигар мо дар фазои оромӣ ва ҳамоҳанגיע, ки рӯзи гузашта набуд, наҳорӣ хӯрдём. Ман ба Читендра табассум кардам ва гуфтам:

"Шумо аз дидани Тоҷ Маҳал маҳрум нахоҳед шуд. Биёед пеш аз сафар ба Серампур ба он назар андозем."

Мо бо Ананта хайрухуш карда, ба ёдгориҳои бошукӯҳ ва ифтихормандтарини Агра нигоҳ кардем: Тоҷмаҳал, ки мармари сафедаш дар нури офтоб мисли орзуи ҳамоҳангии комил медурахшид. Дар ихотаи он дарахтони сарвҳои торик, ҷаманзорҳои сабз ва кӯли ором буданд, дохили он бо кандакориҳои мураккаби бо сангҳои нимқиматбаҳо оро дода шуда буд. Гулҷанбарҳо ва нақшҳои зебо бо мармари қаҳваранг ва арғувонӣ

печида, онҳоро бурида мегузаштанд, дар ҳоле ки нуре, ки аз гунбаз мебаромад, қабрҳои император Шох Ҷаҳон ва Мумтозӣ Маҳал, маликаи салтанати ӯ ва ҳадафи муҳаббати ӯ,-ро шуста мебурд.

Ман эҳсос кардам, ки муаллимамро дидаам ва меҳостам муаллимамро бубинам, февран бо Ҷитендра ба самти ҷануб ба самти Бангол равона шудам. Ҳамроҳам гуфт: "Муканда, ман моҳҳо боз оиламро надидаам, нақшаҳоямро дигар кардам ва шояд баъдтар муаллиматонро дар Серампур аёдат кунам."

Ҳамроҳи ман — ки метавон ӯро бо меҳрубонӣ хеле туршрӯй номид — маро дар Калкутта гузошта рафт ва ман бо қатори маҳаллӣ ба Себрампур, дувоздаҳ мил дар шимол, расидам.

Вақте фаҳмидам, ки бисту ҳашт рӯз аз воҳӯрии муаллимам дар Варанаси гузаштааст ва ӯ ба ман гуфтааст: "Шумо пас аз чор ҳафта бармегардед!" Ва ман бо дили тапишомез дар ҳавлии зиёратгоҳи ӯ дар Рай Гати ором истода будам ва бори аввал ба зиёратгоҳе ворид шудам, ки дар он ҷо бояд қисми зиёди даҳ соли ояндаро бо донишманди бузурги Ҳиндустон, муаллимам Свами Шри Юктесвар мегузaronдам!

Муаллим Парамҳанса ва Тагор

Аз китоби (Фалсафаи Ҳиндустон дар ҳаёти йог)

Барои ҳаким Парамханса Йогананда

«Рабиндранат Тагор ба мо таълим дод, ки мисли паррандаҳои сурудхонӣ, табиатан ва беихтиёрона суруд хонам».

Ин тавзеҳот аз Бҳола Нат, писарбачаи 14-солаи боистеъдод дар мактаби Ранчи, ба ман расид, пас аз он ки ман як субҳ суруди оҳанги ӯро ситоиш

кардам. Писарбача бо ягон сабаб ё бегоҳ бо оҳангҳо мисли ҷӯйбори ҳамоҳанг ҷорист. Ў қаблан дар Сантинакитани машҳури Тагор, ки маънояш "бандари сулҳ" аст, дар Булпур таҳсил карда буд.

Ман ба ҳамроҳам гуфтам: "Сурудҳои Рабиндранат аз хурдӣ дар лабонам ҳастанд. Ҳамаи банголиҳо, ҳатто деҳқонони бесавод, аз шеъри волои ӯ хеле лаззат мебаранд."

Ва ӯ бо Бҳола чанд байт аз Тагормо, ки ҳазорҳо шеъри ҳиндӣ ба мусиқӣ бахшида буд, қироат кард, ки баъзе аз онҳо оҳангҳои худӣ ӯ ва баъзеи дигар қадимӣ буданд.

Баъд аз он ки мо сурудхониро тамои кардем, ман бо хандидан гуфтам: "Ман бо Рабиндранат фавран пас аз гирифтани ҷоизаи Нобел барои адабиёт вохӯрдм. Ман хоҳиши зиёд дошам, ки ӯро зиёрат кунам, зеро ман ҷасорати ғайридипломатии ӯро дар муносибат бо мунаққидонаш қадр мекардам."

Бҳола бо шавқ дар бораи достон пурсид, бинобар ин ман гуфтам: «Забоншиносон Тагормо мавриди интиқоди талх қарор додаанд, зеро ӯ бо омезиши ибораҳои гуфтугӯӣ ва классикӣ, бе назардошти марзҳои забонӣ, ки забоншиносон қадр мекунанд, ба шеъри банголи сабки навро ворид кард. Шеърҳои ӯ дорои ҳақиқатҳои амиқи фалсафӣ дар ифодаҳои ҷолиб ва эҳсосӣ, бе риояи шаклҳои муқарраршудаи адабӣ мебошанд».

"Як мунаққиди бонуфуз боре Рабиндранатро бо нафрат ва нафрат ҳамчун "шоири кабӯтаре, ки сурудҳои худро ба чопгарон бо нархи ночиз фурӯхта буд" тавсиф карда буд. Аммо интиқоми Тагор дар пеш буд! Тамоми ҷаҳони адабии Ғарб ҳангоми тарҷумаи китоби ӯ (Гитанҷалӣ: Сурудҳои пешниҳодшуда) ба забони англисӣ ба ӯ эҳтиром

гузошт. Гурӯҳи калони олимон, аз ҷумла мунаққидони собиқи ӯ, бо қатора ба Сантаникетян рафтанд, то табрикоти худро баён кунанд."

Рабиндранат меҳмонони худро пас аз таъхири қасдан тӯлонӣ қабул кард, сипас бо хомӯшӣ ва бепарвой ба таърифҳои хушомадгӯёнашон гӯш дод. Ниҳоят, ӯ силоҳҳои танқиди онҳоро ба сӯи онҳо гардонд ва гуфт:

"Ҷанобон, садбаргҳои хушбӯӣ эҳтиром ва гиромӣ, ки шумо дар ин ҷо ба ман пешкаш мекунед, бо бӯйҳои палиди нафрати қаблии шумо омехта шудаанд. Оё байни гирифтани ҷоизаи Нобел ва ин қадрдонии ногаҳонии шумо ягон робитае вуҷуд дорад? Ман ҳоло ҳам ҳамон шоире ҳастам, ки ҳангоми пешниҳоди гулҳои хоксоронаи худ дар зиёрати Бангол шуморо хафа карда будам."

«Рӯзномаҳо хулосаи сарзаниши ҷасурунаи Тагорро нашр карданд ва ман аз ростқавлии марде, ки фиреби хушомадгӯӣ ва риёкорӣ надошт, мафтун шудам».

«Маро бо Рабиндранат дар Калкутта котиби ӯ, ҷаноби К.Ф. Андрус ⁽¹⁾, ки танҳо либоси бенгалӣ пӯшида буд ва бо меҳрубонӣ Тагорро устои фариштаи худ (Гурудева) меномид, шинос кард».

«Рабиндранат маро гарм пазируфт, дар ихотаи як аураи харизма, фарҳанги бой ва хушмуомилагии самимӣ Тагор ба саволи ман дар бораи манбаъҳои адабиёташ бо гуфтани он ки илҳомҳои асосии ӯ аз дostonҳои динии мо ва аз осори шоир Видяпати, ки дар асри XIV зиндагӣ кардааст, сарчашма гирифтаанд».

Аз ин хотираҳо илҳом гирифта, ман суруди кӯҳнаи бенголиро сар кардам, ки Тагор онро ба шакли нав мутобиқ карда буд ва бо «Нур, чароғи

ишқи туро равшан кун» оғоз мешуд. Ҳангоми сайругашт дар ҳавлии мактаб, Бхола ба суруди шодмонӣ ба ман ҳамроҳ шуд.

Тақрибан ду сол пас аз таъсиси мактаби Ранчи, ман аз Рабиндранат даъватнома гирифтам, ки ўро дар Сантаникетан барои муҳокимаи идеалҳои таълимии худ дидор кунам. Ман бо хурсандӣ қабул кардам ва барои мулоқот бо ў рафтам. Вақте ки ман расидам, ў дар мизи кори худ нишаст ва ба ман ҳамчун намунаи мардонагии ҳақиқӣ ба назар мерасид, чунон ки ҳар як рассом тасаввур карда метавонист. Чеҳраи зебо ва нозуки ў бо мӯйҳои дароз, риши равон ва чашмони калон ва меҳрубон, ки ҳама бо табассуми фариштагонӣ оро дода шуда буданд, ашрофӣ ва шаъну шарафро инъикос мекард. Овози оҳанги ў, мисли садоҳои флейта, дилро тасхир мекард. Ў қоматбаланд, қавӣ ва ором буд ва нармӣ зан ва бегуноҳии кӯдаки хушбахтро таҷассум мекард. Ман шубҳа дорам, ки ягон идеали дигари шоири илҳомбахш метавонад ифодаи воқеии бештар аз ин қироати меҳрубон ва рӯҳӣ пайдо кунад.

Ман фавран бо Тагор ба омӯзиши муқоисавӣ ва амиқи ду муассисаи таълимии худ, ки ҳарду бар асоси принципҳои ғайримуқаррарӣ асос ёфта буданд, шурӯъ кардам. Мо байни онҳо бисёр монандӣҳоро пайдо кардем, ба монанди омӯзиши кушод, соддагӣ ва ҳавасмандгардонии эҷодкорӣ дар кӯдакони хурдсол. Аммо, Рабиндранат ба омӯзиши адабиёт ва шеър ва ба худшиносӣ тавассути мусиқӣ ва суруд аҳамияти калон медод, чизеро, ки ман аллакай дар Бхола мушоҳида карда будам. Писарони Сантаникетан давраҳои хомӯширо машқ мекарданд, аммо онҳо омӯзиши махсуси йога нагирифтанд.

**Шоир бо таваҷҷӯҳи амиқ ба шарҳи машқҳои
йогода, ки ҳуҷайраҳои баданро бо фаъолият ва
нерӯи ҳаёти пур мекунад ва ба усули тамаркузи
його, ки ба ҳамаи шогирдони Ранчи таълим дода
мешавад, гӯш дод.**

**Тағор ба ман дар бораи мушкилоти аввали
таҳсилнаш нақл кард ва бо ханда гуфт: «Ман пас аз
панҷсолагӣ аз мактаб гурехтам». Ман феврал
фаҳмидам, ки чӣ гуна ҳиссиёти нозуки шеърӣ ӯ бо
фазаи даҳшатноки интизомии мактаб бархӯрд
мекунад.**

**Шоир ба гурӯҳе аз донишҷӯёне, ки дар боғи
сарсабз таҳсил мекарданд, бо ишораи зебо гуфт:**

**«Ба ҳамин сабаб ман Институти Сантаникитиро
дар зери сояи дарахтон ва шукӯҳи осмон таъсис
додам. Кӯдак эҳсос мекунад, ки дар муҳити табиӣ
худ дар байни гулҳо ва паррандагони сурудхон
қарор дорад, то сарвати ботинӣ истеъдодҳои
худро баён кунад. Дониши ҳақиқиро наметавон аз
манбаъҳои беруна пур кард ё пур кард, балки
дониш бояд барои ошкор кардани ганҷҳои ҳикмати
бепоён, ки дар умқи рӯҳи инсон пинҳон шудаанд,
кумак кунад» ⁽²⁾**

**Ман бо ӯ розӣ шудам ва илова кардам: "Майли
идеалистӣ кӯдакон ва муҳаббати онҳо ба
қаҳрамонон ва қаҳрамонӣ дар мактабҳои оддӣ аз
гуруснагӣ мемирад, зеро онҳо танҳо бо ҳуроке, ки
аз омор, рӯйдодҳо ва давраҳои таърихӣ иборат аст,
маҳдуданд".**

**Шоир бо меҳр дар бораи падараш
Девендранат, ки ӯро барои оғози сафар ба
Сантаникетан илҳом бахшида буд, сухан гуфт. ӯ
гуфт: «Падарам ба ман ин қитъаи ҳосилхезро дод,
ки дар он ҷо маъбад ва меҳмонхона сохта буд.
Таҷрибаи таҳсили ман дар ин ҷо соли 1901 бо**

танҳо даҳ фарзанд оғоз ёфт. Ҳашт ҳазор фунт стерлингеро, ки бо ҷоизаи Нобел ба ман расид, ман барои нигоҳдории мактаб сарф кардам».

Тагор (Девендранат), ки бо номи Маҳариши (Ҳакими Бузург) маъруф аст, марди воқеан аҷибе буд, чунон ки достони зиндагии ӯ нишон медиҳад. Ӯ ду соли ҷавонии худро дар даирҳои Ҳимолой ба мулоҳиза гузаронд. Ба ҳамин монанд, падараш Дварканат дар саросари Бангол бо хайрхоҳии саховатмандонаи худ машҳур буд. Аз ин замини ҳосилхез оилаи машҳурон пайдо шуд. Рабиндранат дар эҷодиёти худ танҳо набуд; ҳешовандонаш истеъдоди ӯро бо ҳам тақсим мекарданд. Амакбачаҳои ӯ, Гогонендра ва Упанендра, аз ҷумлаи рассомони барҷастатарини Ҳиндустон ба ҳисоб мераванд ⁽³⁾. Бародари Рабиндранат, Двиҷендра, инчунин файласуфи амиқе буд, ки ҳатто аз ҷониби паррандагон ва ҳайвоноти ҷангал дӯст дошта мешуд.

Рабиндранат маро даъват кард, ки шабро дар меҳмонхонааш гузаронам. Чӣ манзараи аҷибе буд он шом, вақте ки шоир бо гурӯҳе аз донишҷӯён дар ҳавлӣ нишаста буд! Замон гӯё беқарор буд ва ин манзара ба назари ман мисли як зиёратгоҳи қадимӣ менамуд, ки шоир Тагорро шогирдонаш ихота карда, дар фазои шодӣ ва муҳаббати муқаддас қарор доштанд. Тагор ҳар як пайванди меҳру муҳаббатро бо риштаҳои ҳамоҳангӣ ва мувофиқат мебофт ва такмил медод. Чӣ гули нодири шеърӣ аслии рӯҳонӣ дар боғи Худо шукуфт ва дигаронро бо зебӣ ва бўи табиӣ худ ба он ҷалб кард!

Рабиндранат бо овози форамаш баъзе аз шеърҳои нав эҷодкардаи ширини худро ба мо хонд. Аксари сурудҳо ва ривоятҳои ӯ, ки барои шодӣ ва лаззат бурдан ба шогирдонаш эҷод

шудаанд, дар Сантаникетан мавҷуданд. Зебоии шеъри ӯ, барои ман, дар ишора ба Худо дар қариб ҳар як байт аст, ҳарчанд номи муқаддас ба таври возеҳ зикр нашудааст. Масалан, ӯ мегӯяд:

«Вақте ки аз сурудхонӣ маст мешавам, худро фаромӯш мекунам ва туро дӯсти худ меномам, эй ту, ки устои ман ҳастӣ!»

Пас аз хӯроки нисфирӯзи рӯзи дигар, ман бо нохоҳам бо шоир хайрухуш кардам. Ман хурсандам, ки мактаби хурди ӯ ба Донишгоҳи байналмилалии Визва Бҳаратӣ ⁽⁴⁾ табдил ёфтааст, ки дар он донишҷӯён аз ҳама кишварҳо муҳити беҳтаринро пайдо мекунанд.

Чое, ки ақл аз тарсҳо раҳо мешавад ва сар баланд нигоҳ дошта мешавад

Дар чое, ки дониш озод ва бемаҳдуд аст,
Чаҳон аз ҷониби деворҳои танг ва маҳаллӣ ба қисмҳои пора-пора табдил наёфтааст.

Ва дар он чое ки суханон аз умқи ҳақиқат сарчашма мегиранд,

Ва саъю кӯшиши шадид имконияти худро ба сӯи камолот дароз мекунад

Дар чое, ки чашмаи поки ақл дар биёбонҳои регии харобшудаи урфу одатҳои мурда роҳи худро гум накардааст,

Ва ҳангоме ки он дар андеша ва амали пайваста густаришёбанда пеш меравад,

То ки кишварам дар осмони он озодӣ бедор шавад, эй падар ⁽⁵⁾

Калиди асрори муваффақият

Муваффақият маънои қаноатмандӣ ва қаноатмандии инсонро дар муҳити зисти худ дорад. Муваффақияти воқеӣ натиҷаи амалҳое аст,

ки бар асоси принципҳои адолат бунёд ёфтаанд ва он хушбахтӣ ва некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи хушбахтии худӣ шахс дар бар мегирад. Агар мо ин принципро ба ҳаёти моддӣ, зеҳнӣ, ахлоқӣ ва маънавии худ татбиқ кунем, мо таърифи пурра ва ҳамаҷонибаи муваффақиятро хоҳем дошт.

Вобаста ба орзуҳои худ дар зиндагӣ, одамон дар бораи муваффақият назарҳо ва назарияҳои гуногун доранд. Шунидан аз он ки баъзе одамон муваффақиятро бо дуздӣ баробар мекунад ва мегӯянд: "Ў дузди муваффақ буд!". Ин таъкид мекунад, ки муваффақият дар ҳама шаклҳо ва навъҳои он матлуб ва ҷустуҷӯшаванда аст. Аммо, муваффақияти мо набояд ба дигарон зарар расонад.

Меъёри дигари муваффақият низ вучуд дорад: вақте ки мо метавонем барои худ натиҷаҳои мувофиқ ва судманд ба даст орем, мо бояд дигаронро низ дар муваффақияти худ шомил кунем ва самарайи онро бо онҳо мубодила кунем.

Шояд касе метавонад муддати тӯлонӣ хомӯш бимонад ва дар ин муддат аз сӯҳбат бо аъзои оилааш худдорӣ кунад. Гарчанде ки ин шахс метавонад дар натиҷа ба оромии ботинӣ ноил гардад, рафтори ӯ худхоҳона аст ва ба хушбахтии оилааш зарар мерасонад. Онҳоро воқеан муваффақ ҳисобидан мумкин нест, агар наздиконашон низ аз дастовардҳои онҳо баҳра набаранд.

Ба ҳамин монанд, ба даст овардани муваффақияти моддӣ на танҳо ҳуқуқи мо барои баҳра бурдан аз некӯаҳволӣ аст, балки масъулияти ахлоқии мо дар назди дигарон аз ҷиҳати кӯмак ба

онҳо дар беҳтар кардани шароити моддӣ ва шароити зиндагии онҳо низ мебошад.

Ҳар касе, ки ақл дорад, метавонад пул кор кунад, аммо агар онҳо дар дилашон муҳаббат дошта бошанд, онҳо ҳеҷ гоҳ ин пулро барои мақсадҳои худхоҳона истифода намебаранд; баръакс, онҳо онро бо дигарон мубодила мекунанд. Пул дар дасти худхоҳон ва бахилон лаънат ва бадбахтӣ ва дар дасти онҳое, ки дили меҳрубон ва рӯҳи саховатманд доранд, баракат ва тӯҳфа аст.

Масалан, Ҳенри Форд сарвати зиёд ба даст овардааст, аммо ба хайрия бовар надошт, ки онро ташвиқкунандаи бекорӣ ва танбалӣ медонист. Ба ҷои ин, ӯ барои бисёриҳо шуғл ва рӯзгор фароҳам овард. Агар Ҳенри Форд пул кор мекард ва ҳамзамон барои дигарон шукуфой мебахшид, пас ӯ ба таври дуруст муваффақ буд.

Ҳатто бузургтарин авлиё ба наҷоти комил ноил намешаванд, агар онҳо муваффақияти худро - таҷрибаҳои рӯҳонӣ ва дониши олии худро - бо дигарон мубодила наkunанд ва ба онҳо дар расидан ба фаҳмиши муқаддас кумак наkunанд. Аз ин рӯ, онҳое, ки ба чунин марҳилаҳо расидаанд ва ба чунин ҳолатҳо расидаанд, мехоҳанд ба онҳое, ки ба он ниёз доранд, фаҳмиш диҳанд.

Агар шумо хоҳед, ки ба муваффақияти воқеӣ ноил шавед, шумо на танҳо хушбахтии шахсии худро, балки хушбахтии дигаронро низ кафолат медиҳед.

Тафовут дар стандартҳои муваффақият байни Шарқ ва Ғарб

Дар Шарқ ва Ғарб меъёрҳои гуногуни муваффақият вучуд доранд. Мутаассифона, Шарқ бештар ҷанбаҳои бадтарини он чизеро, ки дар филмҳои Ғарб мебинанд, тақлид мекунад. Дар ҳоле ки баъзе филмҳо тасалли медиҳанд, ҳаёти воқеӣ нишон медиҳад, ки муваффақият аз осонӣ дур аст. Зиндагӣ аксар вақт саҳт ва бераҳмона аст ва мо бояд барои ба даст овардани рӯзӣ мубориза барем. Кӯшишҳои заруриро барои нигоҳ доштани бадани худ ва нигоҳ доштани он солим ва аз беморӣ ба назар гиред! Ҳатто агар шумо муваффақ шавед ҳам, ин муваффақият гузаранда аст. Бадан дар ниҳоят ба хок супурда мешавад. Барои ба даст овардани муваффақияти дилхоҳ мубориза бо қувваҳои сершумор, ҳам дохилӣ ва ҳам беруна, зарур аст. Ин қувваҳо бемайлони кор мекунанд, то шуморо аз ҳама гуна дастовардҳои пурмазмун маҳрум кунанд.

Ғарб ба муваффақияти қисман ё муваққатӣ, ки бо ин ҳаёти ҳозира алоқаманд аст, тамаркуз мекунад. Аз тарафи дигар, Шарқ ба муваффақияти пурра, пайдор ва пайдор тамаркуз мекунад.

Онҳое, ки ба авҷи муваффақияти абадӣ расидаанд (ғолибон дар ҳарду ҷаҳон дар назари Довар муваффақонанд).

Ин одамон аз ҷиҳати ҷисмонӣ, ақлӣ ва рӯҳӣ хушбахтанд. Онҳо метавонанд чизҳое дошта бошанд, аммо сарвати бузурге доранд: сарвати оромии ботинӣ ва фаҳмиши маънавии робитаи байни рӯҳ ва рӯҳи илоҳӣ ва робитаи байни ҷисм ва ҳаёти кайҳонӣ.

Дар Шарқ, идеяи ин гуна муваффақият дар зеҳни кӯдак ҷой карда мешавад. Дар Ғарб ба кӯдак

як пул дода мешавад ва ба ӯ таълим дода мешавад, ки барои амалӣ кардани хоҳишҳояш ба пул майл кунад.

Барои ба даст овардани муваффақияти кофии моддӣ саҳт меҳнат кардан хуб аст, аммо ба кӯдакон инчунин бояд арзиши муваффақияти пайдорро омӯзонанд. Сарвати рӯҳ дар бонки абадиёт абадӣ боқӣ мемонад ва шумо метавонед хушбахтиро аз он бонк дар вақти дилхоҳ гиред.

Аммо ҳатто муваффақияти рӯҳонӣ метавонад яктарафа ва номутавозин бошад, агар шумо масъулиятҳои моддии худро дошта бошед, ки аз ӯҳдаи иҷрои онҳо баромада наметавонед.

Танҳо бузургтарин ӣоғиҳое, ки худро аз қонунҳои табиат озод кардаанд, метавонанд қорҳои моддиро қомилан нодида гиранд.

Дар Шарқ, таваҷҷӯҳи асосӣ ба парвариши хушбахтии маънавӣ равона шуда буд, дар ҳоле ки ҷанбаҳои моддии зиндагӣ аксар вақт нодида гирифта мешуданд. Дар Ғарб баъзе роҳатҳои моддӣ мавҷуданд, аммо хушбахтии равонӣ хеле қам аст. Он чизе ки лозим аст, тавозуни байни ин ду аст, зеро тамарқуз ба танҳо як ҷанбаи зиндагӣ боиси нобаробарӣ ва нотаъонӣ дар ҳалли оқилонаи талаботи зиндагӣ мегардад.

Масалан, агар расом танҳо ба санъат тамарқуз қунад ва ҳама чизи дигарро нодида гирад, ин ба номутавозинӣ оварда мерасонад, ки ҳамчун изтироб ва нохушӣ зоҳир мешавад. Аммо, тамарқуз ба санъат дар баробари маънавият, қор, илм ва хизмат ба мувозинати аҷиб, муваффақияти қомил ва хушбахтии воқеӣ оварда мерасонад.

Агар сарват бо беморӣ ва мушкилот якҷоя бошад, оқибатҳои он сершумор хоҳанд буд. Гигиена ва тандурустӣ аз ҷумлаи қавитарин ҷанбаҳои Ғарб мебошанд. Ҳашароти зараровар ва микробҳои марговар дар кишварҳои пешрафта самаранок назорат карда мешаванд, дар ҳоле ки дар кишварҳои дигар фаровонанд. Аммо нест кардани ин ҳашаротҳо авҷи муваффақият нест, зеро дар кишварҳои пешрафта намудҳои дигари мушкилот, ба монанди ҳисобҳои душворпардохт ва бӯҳронҳои буғйкунандаи молиявӣ аз сабаби системаҳои хариди қисмҳо, вучуд доранд - мушкилоте, ки хобро ҳалалдор меkunанд ва оромии хотирро ҳалалдор меkunанд.

Зиндагӣ бештар аз танҳо зинда мондан аст

Худо ин заминро на танҳо барои хӯрдан, хобидан ва мурдан офаридааст, балки барои он ки мо иродаи Ёро бидонем ва мақсади вучуди худро дарк кунем. Якчанд одамони оқил маънои нақшаи кайҳониро дарк кардаанд, аммо аксари одамон нобино ва аз ин мақсад беҳабаранд. Замин ба як утоқи шиканҷа барои онҳое табдил меёбад, ки дар нодонӣ аз нақшаи илоҳӣ зиндагӣ меkunанд. Аммо вақте ки шумо таҷрибаҳои зиндагиро ҳамчун муаллимони худ мебинед ва аз онҳо моҳияти воқеии ин ҷаҳон ва нақши таъиншудаи худро дар драмаи кайҳонӣ меомӯzed, ин таҷрибаҳо ба равшаниҳои арзишманд дар роҳи қаноатмандӣ ва хушбахтии пайдор табдил меёбанд.

Худо иллюзияи кайҳониро бениҳоят пурқувват сохтааст

Мо дар ҷаҳони бесарусомонӣ ва ноором зиндагӣ меkunем. Шумо шояд фикр кунед, ки пул маънои

хушбахтӣ дорад, аммо вақте ки онро ба даст меоред, шумо ҳоло ҳам нохушбахт ҳастед. Шумо метавонед сарват ба даст оред ва — Худо нигоҳ дорад — саломатии худро аз даст диҳед. Ё шумо метавонед саломатии хуб дошта бошед ва пулатонро аз даст диҳед. Ё шумо метавонед ҳам сарват ва ҳам саломатӣ дошта бошед, аммо бо дигарон мушкилоти зиёдеро аз сар гузаронед ва меҳрубонӣ кунед, аммо дар иваз бо нафрат ва хашм рӯбарӯ шавед. Бе Худо, ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт шуморо воқеан қонеъ карда наметавонад.

Агар Худо меҳост, ки мо танҳо дар шуури моддӣ зиндагӣ кунем, мо аз чизҳои моддӣ комилан қаноатманд ва аз рафторҳои дунявӣ қаноатманд мебудем.

Оё шумо ягон бор рамаи гӯсфандонро дидаед? Агар яке аз онҳо ҷаҳида равад, боқимондаи рама бе дудилагӣ онро тақлид мекунанд. Аксари одамон чунинанд. Шояд касе идеяе пайдо кунад ё тамоюли навро ҷорӣ кунад ва дигарон фавран ба ин кор ҷаҳида, онро тақлид мекунанд. Ин намуна барои наслҳо боқӣ мондааст. Ҳар як миллат расму оин ва анъанаҳои худро дорад ва мо наметавонем иддао кунем, ки ҳамаи онҳо дуруст ё дурустанд. Аммо кӣ медонад? Баъзе аз ин расму оин ва анъанаҳо метавонанд бемаънӣ, бемаънӣ ва бемаънӣ бошанд.

Роҳе барои арзёбӣ ва доварӣ кардани ин расму оинҳо вуҷуд дорад.

Дар аввал, ҳар як анъана асоснокӣ дошт Агар мо бифаҳмем, ки асоснокӣ то ҳол дуруст аст, пас анъана маъно ва ғоида дорад. Аммо, пайравӣ аз анъанаҳо нодонӣ аст. Мо бояд ҳақиқатро донем ва аз он пайравӣ кунем, муайян кунем, ки чӣ

метавонад ба мо хушбахтӣ орад ва сипас онро татбиқ кунем.

Зиндагӣ бояд содда карда шавад Агар шумо хусусиятҳои инфиродии рафтори инсонро ба таври объективӣ таҳлил мекардед, шумо мефаҳмед, ки баъзе аз расму оинҳо ва анъанаҳои мо хандаоваранд.

Дар Ғарб одамон қоидаҳои зиёдеро риоя мекунанд. Барои шомгоҳон, зиёфатҳо, боздидҳо ва сайругаштҳо либосҳои махсус мавҷуданд. Ман ҳатто як бор таблиғи куртаҳои махсус барои тамокукашонро дидам!

Муташаккилӣ хуб аст, аммо риояи аз ҳад зиёди тартиб ва методология аксар вақт ба бадбахтӣ оварда мерасонад.

Дар Шарқ хонаҳо ва либосҳо оддӣ ҳастанд. Дар Ғарб зиндагӣ он қадар мураккаб аст, ки хушбахтӣ аз сабаби тамаркузи аз ҳад зиёд ба анҷом додани корҳо бо роҳи мушаххас аз мо дур аст.

Чаро бо таъкид ба тарзи муайяне тартиб додани хона ва миз, зиндагӣ мураккаб мешавад?

Дар Шарқ, вақте ки мо одамонро ба меҳмонӣ даъват мекунем, ҳама хурсандӣ ҳис мекунанд ва бо шавқ интизори ин боздидҳо мешаванд.

Дар Ғарб меҳмононро даъват мекунанд ва баъдан соатҳои омодагии шадид барои таъмини комил будани ҳама чиз анҷом дода мешаванд. Пас аз расидани меҳмонон, мизбон бесаброна интизори рафтани онҳост!

Зиндагӣ, либос ва хӯрок бояд содда карда шаванд. Хӯрдани хӯрок дар тарабхонаҳо аз чиҳати иқтисодӣ муфид набошад, аммо баъзан ин корро кардан мумкин аст. Соатҳои тӯлонӣ дар ошхона гузаронидан ва барои лаззат бурдан аз дигар чизҳои муҳимтар вақт нагузоштан дуруст нест.

Ҳангоми сафарҳо ва лексияҳои ман парҳези худро содда кардам, танҳо дар ҳуҷраам каме шир, қарам ва панир нигоҳ доштам ва бо ин роҳат будам.

Бихишт дар дохили мост, на дар чизҳо

Дар омӯзиши зоҳидии худ дар Ҳиндустон, мо омӯхтаем, ки хоҳишҳои худро идора кунем ва аз он чизе, ки дӯст медорем, нохушоянд ва бартарӣ медиҳем, болотар равам. Мо барои ҳама чизе, ки гирифтем, миннатдор будем. Дар Ғарб, аксари одамон бо вучуди доштани ин қадар чиз норозӣ ҳастанд, гӯё онро тамоман надоштанд. Орзуҳо беканоранд. Субҳ, пас аз риштарошӣ ва либоспӯшӣ, аввалин чизе, ки шавҳар меҷӯяд, наҳорӣ аст. Ҳамин ки шавҳар дар сари миз менишинад, орзу мекунад, ки занаш чизи дигаре омода карда бошад. Вай, дар навбати худ, орзу мекунад, ки табақҳо, қошуқҳо, кордҳо ва чангақҳои беҳтаре дошта бошад.

Рӯзҳо мегузаранд ва хоҳишҳои ин ва он то он даме идома меёбанд, ки ҳеҷ чиз онҳоро қонеъ карда наметавонад. Ниҳоят, ин ҷуфт якдигарро қонеъ карда наметавонанд ва ҳатто дар фарзандонашон шодӣ намеёбанд ва хушбахтии оилавии худро аз даст медиҳанд. Азбаски онҳо худро ноумед ҳис мекунанд, ба наздиктарин касонашон ҳамла мекунанд. Зан шавҳарашро аз ҳад зиёд маломат мекунад, маломат мекунад ва

танқид мекунад, дар ҳоле ки шавҳараш ба кӯдакон дод мезанад ва кӯдакон бар зидди волидонашон исён мекунанд ва бо дӯстони худ корҳои аблаҳона мекунанд (ва ҳамин тавр ин давра идома меёбад).

Соҳиби моликият будан бад нест; кори нодуруст ин аст, ки ба моликияти худ иҷозат диҳем, ки моро соҳиб шавад. Мо бояд худро аз дилбастагӣ ба одамон ва чизҳо раҳо кунем, зеро дилбастагӣ бадбахтӣ меорад.

Бихишти ман дар дохили ман аст. Вақте ки ман аз неъматҳои Худо баҳра мебарам, аз ӯ шукр мегӯям ва шодмонии ботинӣ ман меафзояд. Бе ин қаноатмандии ботинӣ, ҳатто лаззатҳо ва шодмониҳои заминӣ ба дӯзах табдил меёбанд. Ман дарк кардам, ки бе ин шодмонии ботинӣ, бори масъулиятҳои, ки ба дӯши ман гузошта мешуданд, маро аз оромии худ маҳрум мекард ва аз хушбахтии худ маҳрум мекард.

Душмани бузургтарини хушбахтӣ қарз гирифтани барои харидани чизҳои боҳашамат аст. Одамон хато бовар мекунанд, ки то ба даст овардани чизи мушаххас хушбахт буда наметавонанд. Аммо ҳатто пас аз ба даст овардани он чиз, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос нахоҳанд кард, сарфи назар аз шодмонии муваққатии худ. Пас, чӣ маъно дорад, ки аз паси сароби хушбахтии заминӣ, ки ваъдаи худро танҳо вайрон мекунад, таъқиб кунед?

Одамон бояд оддӣ зиндагӣ кунанд, бе он ки ба бисёр чизҳои, ки ба таваҷҷӯҳи доимӣ ниёз доранд, ниёз дошта бошанд.

Шакке нест, ки харидани чизи нав як таҷрибаи гуворо аст. Аммо пас аз муддате, ин эҳсоси шодмонӣ тадричан нопадид мешавад ва шумо ҳатто метавонед тамоман ба он таваҷҷӯхро аз даст диҳед, онро фаромӯш кунед ва чизи дигареро орзу кунед. Аммо, маблағи он ашё фаромӯш намешавад, хусусан агар шумо онро бо қисм-қисм харида бошед!

Инсон бояд ҳаёти худро идора кунад ва онро то ҳадди имкон содда гардонад. Онҳо бояд барои эҳтиёҷоти зарурӣ ва ҳолатҳои фавқулодда пул ҷамъ кунанд, сарфакориро аз хароҷот барои чизҳои боҳашамат авлавият диҳанд ва ба дигарон то ҳадди имкон кӯмак расонанд. Вақте ки шумо ба дигарон кӯмак мекунед, кӯмак ба шумо бо ҳар роҳе мерасад ва шумо аз ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд.

Ман итминон дорам, ки ҳама чизе, ки ба ман лозим аст, ба ман хоҳад омад ва аз ин рӯ, ман дар бораи он чизе, ки оянда интизор аст, хавотир намешавам. Ин фахр кардан ё худнамоӣ нест, зеро ман кор ва самаранокии ин қудрати муборакро дар ҳаётам борҳо аз сар гузаронидаам.

Новобаста аз он ки ман дар рӯи ҳаёт шино мекунам ё дар умқи баҳр ғарқ мешавам, ман медонам, ки ман бо Худо ҳастам ва Ё бо ман аст ва ҳеҷ чиз ба ман зарар расонида наметавонад, ки ин дониш ба ман хушбахтии тасвирнашаванда ва амиқ додааст.

Агар фаҳмиш ва таҷрибаҳои рӯҳонӣ намебуданд, ман бадбахттарин шахси рӯи замин мешудам. Ман сарвати зиёде ба даст овардаам, аммо ман нагузоштам, ки он маро ғулом кунад ва

нагузоштам, ки он ба ман таъсир расонад ё маро тағйир диҳад. Ман ҳар чизеро, ки ба даст меорам, дар роҳи Худо ва ба ниёзмандон медиҳам. Хушбахтии ботинии ман бузургтарин дороии ман аст - ганҷе, ки ҳатто подшоҳон танҳо орзу карда метавонистанд.

Муваффақият аз дастовардҳои дохилӣ вобаста аст

Вақте ки шумо шумораи зиёди одамонро мебинед, ки аз хушбахтӣ ё муваффақият маҳруманд, фикр накунед, ки ин тақдири онҳост. Шумо метавонед худро ба ҳар чизе, ки мехоҳед, табдил диҳед. Муваффақияти ботинии шумо он чизест, ки шуморо воқеан муваффақ мегардонад. Агар шумо дар дохили худ чизе надошта бошед, хушбахт нахоҳед буд. Аммо агар шумо дар берун чизе надошта бошед ва дар дохили худ хушбахт бошед, бешубҳа муваффақ ҳастед. Аз ин рӯ, баҳодиҳии одамон танҳо бар асоси шароити зоҳирии онҳо ғайриимкон аст. Дар байни издиҳоми бузург, шахсоне ҳастанд, ки ба баландии рӯҳонӣ расидаанд ва аз оромии амиқи ботинӣ ва хушбахтии рӯҳонӣ баҳра мебаранд.

Аз ин рӯ, муваффақияти ахлоқӣ ва зеҳнӣ - раҳой аз одатҳои бад ва хоҳишҳои носолим - нисбат ба муваффақияти моддӣ хушбахтии хеле бештар меорад. Дар муваффақияти зеҳнӣ неқӯаҳволии равонӣ нухуфтааст, ки шароити беруна онро гирифта наметавонанд. Шумо метавонед тамоми вақти худро барои ҷамъоварии сарват сарф кунед, аммо ин сарват ба шумо оромӣ ва амнияти пайдореро, ки меҷӯед, намедиҳад. Баръакс, он ба шумо бадбахтии бештар меорад, зеро хушбахтӣ ва

оромии ҳақиқӣ дар ақл аст, на дар дороиҳои моддӣ.

Агар шумо барои парвариши ақли худ вақт ҷудо накунад, ҳеҷ миқдори сарвати моддӣ шуморо қонеъ намекунад. Ин парвариш шиканҷа нест, балки омӯзонидани шуури шумо барои парвариши афкор ва амалҳои аст, ки ба хушбахтӣ оварда мерасонанд.

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас нагузored, ки касе онро аз шумо дуздад. Худро аз онҳое, ки меҳоханд шуморо ҳафа кунанд, муҳофизат кунед. Вақте ки ман писар будам, ҳар вақте ки касе дар бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн мекард, асабонӣ мешудам. Баъдтар фаҳмидам, ки оромии рӯҳии ман аз тасдиқ ё ситоиши одамон муҳимтар аст.

Вичдон як ҳисси фаҳмо аст, ки табиат ва ангезаҳои аслии инсонро ошкор мекунад. Вақте ки вичдони шумо пок аст ва шумо медонед, ки кори дурустро мекунад, шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед. Вичдони пок шаҳодати рафтори хуб аз ҷониби Худост. Дар додгоҳи вичдон сафед шудан маънои доштани хушбахтӣ ва гирифтани баракатҳои Худоро дорад.

Агар шахс пул кор накунад, ин аз он сабаб аст, ки онҳо ба пул кор кардан диққат намедиханд. Ба ҳамин монанд, агар онҳо бадбахт бошанд, ин аз он сабаб аст, ки онҳо ба даст овардани хушбахтӣ диққат намедиханд.

Ҳақиқат, ки бори тиллоро бар пушташ мебарад, арзиши он чизеро, ки бар дӯш дорад, намедонад. Ба ҳамин монанд, инсон чунон ба бардоштани бори

зиндагӣ бар дӯши худ машғул аст, ки ба умеди ёфтани хушбахтӣ дар охири роҳ, фаромӯш мекунад, ки дар худ як шодмонии оӣ ва пайдори маънавӣ дорад.

(Мисли шутурҳо дар биёбон, ки аз ташнагӣ мемиранд, дар ҳоле ки об бар пушташон кашола карда мешавад)

Азбаски ӯ хушбахтиро дар «чизҳо» меҷӯяд, намедонад, ки дар худ сарвати хушбахтӣ дорад.

Ба ӯҳда гирифтани вазифа

Йога тавсия намедиҳад, ки аз масъулиятҳои зиндагӣ саркашӣ кунед ё аз онҳо канорагирӣ кунед. Баръакс, он аз шумо хоҳиш мекунад, ки ҳангоми бозӣ кардани нақши худ дар драмаи зиндагӣ ақли худро бо Худо пур кунед. Агар шумо ҳаёти танҳоиро дар ҷангалҳо ё кӯҳҳо хоҳед ва боварӣ дошта бошед, ки бо тарк кардани вазифаҳои худ Худоро хоҳед ёфт, аввал бояд омода бошед ва қодир бошед, ки тамоми рӯз дар тӯли чанд рӯз дар мулоҳиза (ҳаракат накунад) нишинед. Чунин кӯшиш бешубҳа барои онҳое, ки қодиранд, қобили таҳсин аст. Аммо дар ҷаҳон будан, аммо на аз он будан, хеле бузургтар аст; иҷрои масъулиятҳои воқеии худ барои манфиати дигарон ва дар айни замон дар бораи Худо фикр кардан.

Байни вазифаҳои асосӣ ва хурд бояд фарқ гузошта шавад ва муҳимтарин вазифаҳоро нисбат ба вазифаҳои оддӣ авлавият диҳед. Ғайр аз ин, ҳеҷ вазифае набояд бо вазифаи дигар муҳолифат кунад. Навиштаҳои Муқаддас ба мо меғӯянд, ки вақте ки як вазифа бо вазифаи дигар муҳолифат

мекунад, ин далели он аст, ки ин вазифаи воқеӣ нест. Масалан, агар шумо ба муваффақияти молиявӣ бо қимати саломатии худ машғул шавед, шумо неқӯаҳволии ҷисмонии худро нодида мегиред. Ба ҳамин монанд, агар шумо ба дин чунон васваса шавед, ки масъулиятҳои молиявии худро нодида мегиред, шумо мутавозин нестед, зеро шумо ба як вазифа иҷозат додаед, ки бо ӯҳдадориҳои шумо дар назди бадан ва оилаатон муҳолифат кунад. Ва агар шумо вазифаи худро дар назди Худо нодида гиред, зеро тамоми таваҷҷӯҳи шумо ба оилаатон равона шудааст, ин вазифаи воқеӣ нест.

Бисёриҳо мепурсанд: «Оё мо бояд аввал ба муваффақияти моддӣ ноил шавем, то вазифаҳои дунявии худро иҷро кунем ва сипас Худоро ҷӯем?» Ё «Оё мо бояд аввал Худоро ёбем ва сипас муваффақиятро ҷӯем?»

Худо дар ҷои аввал аст ва мо набояд рӯзи худро бе фикр кардан дар бораи Ў ва тафаккури амиқ дар бораи Ў оғоз ё анҷом диҳем. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки бе қувват ва нерӯе, ки аз Худо мегирем, мо наметавонем ба ҳеҷ коре ноил шавем. Аз ин рӯ, бузургтарин вазифаи мо дар назди Ўст. Агар мо ҳамаи дигар ӯҳдадориҳоро бе иҷрои вазифаи худ дар назди Ў иҷро кунем, Ў розӣ нахоҳад шуд. Беҳтар аст, ки амалҳои худро ба тарзе анҷом диҳем, ки Худоро писанд ояд.

Фикр кардан дар бораи якҷоя кардани ҷустуҷӯи Худо бо муваффақияти моддӣ аҷиб аст. Аммо агар касе амиқ ва мунтазам мулоҳиза накунад, то огоҳии онҳо аз Худо аввал мустаҳкам шавад, ҷаҳон шуури онҳоро фаро мегирад ва онҳо барои корҳои рӯҳонӣ

вақт намеёбанд. Ва агар мо эҳсоси қатъӣ надошта бошем, ки Худо бо мост, вазифаҳои дунявии мо аксар вақт ба манбаи азоби равонӣ табдил меёбанд. Аммо вақте ки шумо эҳсос мекунед, ки Худо ҳамеша бо шумост ва ҳангоми иҷрои вазифаҳои худ дар бораи Ё фикр мекунед, шумо аз ҷумлаи хушбахттарин одамон хоҳед буд.

Хушо касоне, ки Худоро дӯст медоранд, зеро онҳо дар қаноатмандии доимӣ ва неъматӣ абадӣ ҳастанд.

Агар ман таълимоти устодам Свами Шри Юктесварро, ки ба ман огоҳии илоҳӣ мебахшиданд, намегирифтам, кайҳо боз азму иродаи худро гум мекардам ва наметавонистам ба одамон кӯмак кунам ва маъбадҳо барои ҷустуҷӯ ва мулоҳиза дар бораи Худо созам. Бо вучуди ҳамаи ин, баъзеҳо ба ҷои ҳамкорӣ бо ман кӯшиш карданд, ки роҳи маро боздоранд.

Ҳар касе, ки бо одамон мисли соҳибаш рафтор кунад, ки онҳо бояд ба ӯ итоат кунанд, онҳо бар зидди ӯ рӯй мегардонанд ва бо ҳар роҳу восита аз ӯ халос мешаванд.

Аммо агар шумо кӯшиш кунед, ки дигаронро бо муҳаббати самимӣ роҳнамоӣ ва насиҳат кунед, онҳо шуморо подшоҳи қалбҳои худ хоҳанд кард. Ва вақте ки шумо ҳамаро баробар дӯст медоред, шумо метавонед онҳоро, ки ба ин муҳаббат посух медиҳанд, бишносед.

Муҳаббати илоҳӣ беҳамто аст

Кошки шумо достони ишқи илоҳиро медонистед, ки баъзе аз мӯъминон бо Худо аз сар

мегузаронанд! Ҳеҷ таҷрибаи дигаре дар зиндагӣ бо ин шодӣ муқоиса карда наметавонад. Ман як авлиёро медонистам, ки пайваста дар муҳаббати Худо ғарқ мешуд ва чеҳрааш аз муҳаббати муқаддас медурахшид. Чашми Худо ҳамеша ба онҳое аст, ки Ёро дӯст медоранд ва Ё ҳеҷ гоҳ онҳоро як лаҳза ҳам тарк намекунад.

Ман Худои маҳбуби худро дар ҳама чизи атрофам мебинам

Ман ёро дидам, ки аз байни гулҳо ба ман менигарист ва аз тирезаи моҳ ба ман менигарист.

Ман инро дар чеҳраи табиат ва дар чеҳраҳои онҳое мебинам, ки рӯҳи нек ва дили меҳрубон доранд.

Мо набояд аз Маҳбуби Бузургтарин, манбаи ҳама некиҳо, муҳаббат ва файз, нодида гирем. Ва набояд гузорем, ки дилҳои мо аз ҳаёлҳо ва чизҳои ночизи ин ҷаҳон пур шаванд, балки аз муҳаббати илоҳӣ, ки дилро эҳё мекунад, ақлро илҳом мебахшад ва қуввати рӯҳро нав мекунад. Ин муҳаббат беҳамто аст. Вақте ки муҳаббати илоҳӣ вучуди ҷӯяндаро фаро мегирад, ҳуҷайраҳои баданаш шод мешаванд ва ӯ аз шодмонии бузургтарин пур мешавад. Ва дар бораи ин таҷриба яке аз ошиқони Худо чунин сурудааст:

Вақте ки Парвардигори Коинот ба маъбади рӯҳонӣ ворид шуд

Шодӣ диламро фаро гирифт ва ман тапишҳояшро фаромӯш кардам

**Ҳамон тавре ки ҳамаи ҳуҷайраҳои баданам
вазифаҳои ба ӯҳда гирифташонро фаромӯш
карданд**

**Ў ҳангоми гӯш кардани овози ҳаёти ҷовидонӣ
ҳайрон шуд**

**Садои бузургтарин маҳбуи мавҷудот, овози
Худо, манбаи ҳаёт**

**Дилам, мағзи сарам ва ҳар як атоми вучуди ман
барқгирифта буданд**

**Зеро ки вай аз ҳузури муқаддастарини илоҳӣ
таъсир карда буд**

**Ин нигоҳи кӯтоҳе ба ишқи илоҳӣ ва таъсири он
ба ҳаёти онҳое аст, ки Худоро дӯст медоранд.**

**Ғамҳое, ки нафрат ва ҷанг дар дилҳои одамон
эҷод ва боқӣ мегузоранд, далели он аст, ки
маънавият, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ ва муҳаббат
нерӯҳои олий мебошанд. Нафрат харобиовар аст,
дар ҳоле ки муҳаббат бузургтарин нерӯи созанда
дар коинот аст.**

**Аз ин рӯ, дӯстони азизам, мо бояд беҳудагии
нафрат ва беақлии ҷангро дарк кунем ва бо тамоми
вучудамон ба Худо рӯ оварем ва Ёро бо тамоми дил
дӯст дорем, зеро муҳаббати Ё ба мо муваффақияте
медихад, ки пур аз қаноатмандӣ ва қаноатмандии
комил аст: муваффақияте, ки ба таври дигар ба
даст оварда намешавад.**

**Танҳо муҳаббат ҷаҳони беҳтареро бунёд
мекунад, ба сокинони он некӣ меорад ва ба онҳо
ҳаёти шоиста мебахшад. Агар миллатҳо аз таҳмили
якдигар бо роҳҳои нодуруст даст мекашиданд ва**

**ба ҷои ин муҳаббат ва дастгирии мутақобила
мегирифтанд, мо шоҳиди муваффақияти ҷаҳонӣ
мешудем, ки аз самараи он тамоми мардуми рӯи
замин баҳравар мешуданд.**

**Дар бораи миллионҳо маблағе, ки барои
куштани як инсон аз ҷониби шахси дигар дар
ҷангҳо сарф шудаанд, фикр кунед! Чӣ шармандагӣ
барои башарият! Ва натиҷаи ниҳой ғайр аз дард,
ранҷу азоб, харобӣ ва харобӣ чӣ буда метавонад?**

**Роҳи хотима додан ба ин бадбахтии инсонӣ
танҳо муҳаббат аст.**

**То он даме, ки як миллат силоҳҳои қатли оро
месозад ва инкишоф медиҳад, миллатҳои дигар
кӯшиш мекунанд, ки усулҳо ва силоҳҳои боз ҳам
мураккабтар ва марговартарро барои муҳофизати
худ таҳия кунанд ва одамон доимо дар тарс
зиндагӣ хоҳанд кард. Чаро ҳамаи миллатҳо ба ҷои
афрӯхтани нафрат ва ҷанг муҳаббат ва фаҳмиши
инкишоф намедиҳанд? Ҳалли ҳақиқӣ дар дини
умумиҷаҳонии муҳаббат ва фаҳмиш аст. Ишқ
башариятро пирӯз мекунад.**

Қудрати пушти ҳар қудрат

**Пеш аз ҳама, бо Парвардигори Коинот
муваффақият ба даст оред. Одамон чунон ба кори
худ ғарқ шудаанд, ки фикр мекунанд, ки вақт
надоранд, ки дар бораи Худо фикр кунанд. Аммо
агар Худо қудрати Худо аз бадан ва ақли ӯ
боздорад, бо инсон чӣ мешавад? Дил аз задан
бозмемонад ва мағз қобилияти фикр карданаширо
аз даст медиҳад.**

**Худо муҳаббати илоҳӣ дар паси ҳар як
муҳаббати инсонӣ, ақли ҷаҳонӣ дар паси ҳар як
ақл, иродаи ниҳой дар паси ҳар як ирода,
бузургтарин муваффақият дар паси ҳар як
муваффақияти заминӣ ва қудрати оӣ дар паси
ҳама қудратҳост.**

**Ин хун дар ҳар раги бадан ва нафаси пушти
калимаҳост**

**Агар ӯ қудрати худро аз ман бозпас мегирифт,
ман фавран суҳан гуфтанро бас мекардам ва
овозам абадан хомӯш мешуд.**

**Агар қудрати ӯ дар дилҳо ва ақли мо кор
намекард, мо ҷасадҳои бечон мебудем.**

**Биёед он чиро, ки зебост, ҳифз кунем — бигзор
Худо шуморо ҳифз кунад — ва дар хотир дорем, ки
вазифаи аввалини мо дар зиндагӣ дар назди
Худост.**

**Вақте ки мо ин вазифаи муқаддасро иҷро
мекунем, мо бо манбаи худ пайваст мешавем ва
дилҳоямон пур аз шодӣ мешаванд; ин бузургтарин
муваффақият ва пирӯзии ниҳой аст. Салом бар
шумо бод.**

Қиссаи Подшоҳи Зоҳид

**Дар гузашта, дар Ҳиндустон як ҳакими бузурге
бо номи Вяса, муаллифи Бҳагавад Гита,
бузургтарин матнҳои маънавии ҳинду, зиндагӣ
мекард. ӯ тавассути қудратҳои бузурги рӯҳони
худ тавонист рӯҳи бузургро ба батни занаш даъват
кунад. Вақте ки ҷанин дар дохили занаш калон
мешавад, падар ба кӯдаки таваллуднашуда асрори**

**дониш ва моҳияти ҳикматро тавассути зеҳни нозуки
занаш мерасонд.**

**Ҳангоми таваллуд кӯдакро Сукдева номгузорӣ
карданд. Ба шарофати тарбия ва ғамхории падари
хирадмандаш, ӯ аз рӯи ҳама ҷиҳатҳо кӯдаки
ғайриоддӣ будааст. Дар синни ҳафтсолагӣ ӯ ҳамаи
китобҳои фалсафа ва ҳикматро азёд карда буд ва
омода буд, ки аз ҷаҳон даст кашад ва дар ҷустуҷӯи
муаллими донишманд барои ба даст овардани
дониши бештар бошад.**

**Дар Ҳиндустон, ҷӯяндаи ташнаи ҳақиқат
муаллимони рӯҳониро меҷӯяд, то он даме ки касеро
пайдо кунад, ки дар асл дарк мекунад, ки ӯ
роҳнамоест, ки Худо барои наҷоти ӯ аз торикии
нодонӣ ба нури дониш фиристодааст.**

**Вақте ки хоҳиши дониши рӯҳонӣ дар
марҳилаҳои аввали худ қарор дорад, ҷӯянда аз
манбаъҳои гуногун дастурҳои рӯҳонии пароканда
мегирад. Аммо вақте ки хоҳиши Худо афзоиш
меёбад, Худо ба ӯ муаллими рӯҳониеро
мефиристад, ки дар илмҳои илоҳӣ устувор аст ва
воситаи муқаддаси роҳнамоии ҷӯяндаи орзуманд
ба хонаи рӯҳонӣ - ба салтанати Худо дар дохили
инсон аст.**

**Вақте ки Сукдева тасмим гирифт, ки ба
ҷустуҷӯи роҳнамои рӯҳонӣ шуруъ кунад, падараш
ба ӯ маслиҳат дод, ки назди шоҳ Ҷанака равад,
ҳокими вилоят Сукдева китобхояшро гирифта, ба
дарбори шоҳӣ рафт. Ҳамин ки аз дарвозаи қаср
ворид шуд, подшоҳро дид, ки дар тахти тиллоӣ, ки
бо ёқут ва алмос оро дода шуда буд, нишаста буд
ва дар ихотаи як гурӯҳ занон бо вентиляторҳои**

шохаҳои нахл ӯро шамол медоданд (чунон ки дар Ҳиндустони қадим дар тобистони гарм одат буд).

Подшоҳ Гнака (монҷӣ) дар тахти худ кальяни шарқӣ мекашид ва Сукдеваи кӯдак аз ин манзара ба ҳайрат афтод ва бо худ гуфт: «Шарм бар падарам, ки маро ба назди ин подшоҳи дунявӣ фиристод! Чӣ тавр марде бо чунин майлҳои моддӣ ва ҳислат метавонад муаллими ман бошад?!»

Аммо шоҳ Гнака ҳам подшоҳ ва ҳам авлиё буд. Ӯ дар ҷаҳон зиндагӣ мекард, аммо аз ҷаҳон набуд. Азбаски ӯ дар маънавият хеле пешрафта буд, тавассути телепатия он чизеро, ки аз зеҳни Сукдева мегузашт, дарк мекард, ки дар дарбори худ тарк карда, аз кучое ки омада буд, баргашт.

Подшоҳ-авлиё аз паси писарбача қосид фиристод ва аз ӯ хоҳиш кард, ки баргардад. Пас аз бозгашт, муаллим ва шогирд рӯ ба рӯ вохӯрданд, ки дар натиҷа подшоҳ ёваронашро аз роҳаш ронд ва фавран ба сӯҳбати ҷолиб ва амиқ дар бораи Худо ва мӯъҷизаҳои Ӯ шурӯъ кард.

Чор соат гузашт ва Сукдева беқарор шудан гирифт ва гуруснагӣ ҳис кард, аммо намехост шоҳ Гнакаро, ки дар баҳрҳои Худо ғарқ шуда буд ва аз муҳаббаташ маст буд, ҳалалдор кунад.

Як соати дигар нагузашта, ду қосид омада, фарёд заданд: «Ҷаноби Олӣ, тамоми шаҳр месӯзад ва алангаи сӯзон ба қаср наздик мешавад. Лутфан, ба сӯхторхомушкунӣ назорат кунед?»

Подшоҳ ҷавоб дод: «Ман бо дӯстам Сукдева дар бораи Худои меҳрубоне, ки ҳамаи онҳоро, ки ба Ӯ паноҳ мебаранд ва ба кӯмаки Ӯ таъя мекунанд,

муҳофизат мекунад, сӯҳбат мекунам. Ман вақт надорам, ки кори дигаре кунам. Маро танҳо гузored ва ба дигарон дар хомӯш кардани оташ кумак кунед».

Пас аз як соати дигар, ҳамон ду қосид назди шоҳ Ҷанака баргаштанд ва фарёд заданд: «Эй Подшоҳи Замон, аз шумо хоҳиш мекунем, ки фавран равед. Қаср бо оташ ихота шудааст ва аланга зуд ба ҳучраи шумо наздик мешавад».

Подшоҳ ҷавоб дод: «Мушкиле нест! Маро ташвиш надох, ман ҳоло ҳам бо дӯсти азизам шароби илоҳиро менӯшам. Рав ва ҳар коре, ки аз дастат меояд, кун».

Сукдева аз аксуламали подшоҳ дар ҳайрат монд, аммо кӯшиш кард, ки ором бошад ва аз ғавғои атрофаш таъсир накунад. Пас аз муддате, ду мард, ки аз оташ сӯхта буданд, ба назди подшоҳ наздик шуда, бо тамоми вучудашон фарёд заданд: «Эй подшоҳи бузург, нигоҳ кун! Алангаҳои сӯзон ба тахти ту наздик мешаванд! Пеш аз он ки оташ туро бисӯзонад, эй Ҷаноби Олӣ, гурез!»

Подшоҳ ҷавоб дод: «Бирав, барои бехатарии худат, ман худро дар оғӯши Худои ниғаҳбон, ки ҳама чизро ҳифз мекунад, эмин ҳис мекунам ва аз оташ ва алангаи харобиовари он наметарсам».

Ин ду мард ҷони худро наҷот доданд ва оташ ба тӯдаи китобҳои Сукдева, ки дар паҳлӯяш буд, наздик шудан гирифт, аммо подшоҳ ором монд ва ба ҳама чизе, ки рӯй меод, бепарво буд.

Аз ин суҳан, Сукдева ба воҳима афтод ва оромии худро аз даст дод. Ӯ аз ҷояш бархост ва бо

дастонаш алангаро задан гирифт ва кӯшиш кард, ки китобҳои қиматбаҳои худро муҳофизат кунад. Сипас шоҳ Гнака табассум кард ва бо ишора аланга нопадид шуд, гӯё ҳеҷ гоҳ чунин набуда буданд. Сукдева аз он чизе ки дид, дар ҳайрат монд ва ба ҷояш баргашт ва аз ҳайрат ва ҳайрат фаро гирифт.

Ниҳоят, подшоҳ оромона гуфт: «Эй писар Сукдева, вақте маро дидӣ, фикр кардӣ, ки ман подшоҳе ҳастам, ки дар корҳои дунявӣ ғарқ шудаам, аммо ба худат нигоҳ кун! Ту Худои Қодир ва Ниғаҳбонро тарк кардӣ, то китобхоятро ҳифз кунӣ, дар ҳоле ки ман ба салтанат ва қасри сӯхтаам диққат надодам. Худо ин мӯъҷизаро ба ту нишон дод, ки бо вучуди зоҳидӣ дар ҷаҳон, ту бештар ба китобҳои худ нисбат ба Худо ва бештар ба салтанати ман пайванд дорӣ, ҳарчанд ман дар ҷаҳон ба ҷои танҳой ва дарбадарӣ зиндагӣ мекунам».

Сукдева шарм кард ва дар айни замон дарк кард, ки ин подшоҳи муқаддас - ва ҳеҷ подшоҳи дигаре нест - роҳнамои рӯҳонии ўст.

Сипас шоҳ Ганакка аз Сукдева хоҳиш кард, ки аз имтиҳони саҳт гузарад, то ба ў санъати зиндагӣ дар ҷаҳонро бидуни наафтидан ба домҳои он ва баста шудан аз маҳдудиятҳои он омӯзонад. Рӯзе подшоҳ ба Сукдева ду косаи пур аз равған дод ва ба ў гуфт: «Ба ҳар даст як коса гузор ва ба ҳамаи утоқҳои қаср бо мебелҳои боҳашаматаш даро ва баъд аз дидани ҳама чизҳои он назди ман баргард. Аммо дар хотир доред, ки агар шумо иҷозат диҳед, ки як қатра равған ба қолинҳо афтад, ман шуморо шогирд намекунам».

**Подшоҳ аз ду посбонаш хоҳиш кард, ки
Сукдеваро ҳамроҳӣ кунанд**

**Ин озмоиш воқеан душвор буд, аммо пас аз ду
соат, Сухдева ғолиб омад. Ӯ нагузошт, ки як қатра
равған аз ду косаи пур аз дастони дарозкардааш
рехта шавад.**

**Подшоҳ ба ӯ гуфт: «Сокдеева, ба ман дар бораи
тафсилоти ҳар як ҳуҷраи қаср нақл кун».**

**— Устои шоҳӣ, — ҷавоб дод Сухдева, — ақли
ман пурра ба пешгирии рехтани равған ба қолинҳо
банд буд ва аз ин рӯ, ман дар қаср чизи дигареро
пайхас накардам.**

**Подшоҳ ҷавоб дод: «Ту маро ноумед кардӣ,
Сухдева! Ту аз имтиҳони ман нагузаштӣ. Ман аз ту
хоҳиш кардам, ки ҳама чизро дар утоқҳои қаср
тафтиш кунӣ ва дар айни замон нагузорӣ, ки як
қатра равған аз ду коса рехта шавад. Баргард ва
бори дигар кӯшиш кун ва вақте ки коратро тамом
кардӣ, назди ман биё ва ба ман бигӯй, ки чӣ
дидаӣ».**

**Даҳ соат пас, Сухдева оромона баргашт. Ӯ на
равған рехта буд ва на мисли пештара арақ мекард
ва на изтироб мекашид. Ӯ инчунин метавонист ба
саволҳои подшоҳ дар бораи мундариҷаи қаср
ҷавоб диҳад ва тафсилоти утоқҳои онро бо дақиқии
аҷиб тавсиф кунад.**

**Подшоҳ Гнака аз муваффақияти Сухдева дар
имтиҳон хурсанд шуд ва бо овози нарм гуфт:**

**«Писарам, манбаи бадбахтӣ пайванд ба мол аст,
на худи мол».**

**Эй Сухдева, дар ин дунё мо ҳеҷ чиз надорем;
чизҳо ба мо дода шудаанд, ки дар давраи
будубоши муваққати худ дар ин замин истифода
барем. Баъзеҳо нисбат ба дигарон бештар
истифода мебаранд, аммо дар хотир доред, ки ҳам
сарватмандон ва ҳам камбағалон вақте ки вақти
рафтан фаро мерасад, ҳама чизро тарк мекунанд.
Инсон набояд ҳаёти номутавозин дошта бошад,
танҳо дар бораи Худо фикр кунад ва вазифаҳои
дунявии худро сарфи назар кунад, ба монанди
диққати худро ба рағбан равона кунад, бе он ки
мундариҷаи қасрро бубинад. Аммо дар сафари
дуюми худ, шумо диққати худро асосан ба рағбан
равона кардед, аммо дар айнаи замон ҳама чизро
дар қаср дидед ва тафсилоти нозуки онро аз худ
кардед. Ба ҳамин монанд, шумо бояд ақли худро
бо Худо машғул нигоҳ доред ва нагузоред, ки
рағбани ҳикмат аз зарфи ақли шумо рехта шавад
ва дар айнаи замон дар корҳои дуруст ва корҳои нек
фаъол бошед, то ба худ ва касоне, ки Худо онҳоро
ба нигоҳубини шумо гузоштааст, кӯмак расонед.**

Асалому алайкум

Оё марг оғоз аст ё интиҳо?

**Дар тӯли солҳо ва моҳҳо, ман ҷустуҷӯи амиқ ва
пайвастаро анҷом додам, то он даме ки сирри ҳаёт
ва маргро ва оё рӯҳҳо пас аз тарк кардани бадани
фарсудаашон ба таҷассум бармегарданд ё не,
фаҳмидам.**

**Барои аксари одамон, ин чизе ҷуз як идея ё
танҳо як эътиқод аз сабаби набудани далел нест.
Аммо ман танҳо аз рӯи эътиқод гап намезанам; ман
далелҳои ҳаёт пас аз марг ва дубора таваллуд**

шуданро ёфтам. Аз ин рӯ, ман метавонам ин далелро аз таҷрибаи шахсии худам тасдиқ кунам.

Гарчанде ки одамон ба марг бо даҳшат ва ғам менигаранд, касоне, ки пеш аз мо ба ин олами хушбахтӣ рафтаанд, маргро як таҷрибаи аҷоибӣ шодӣ, сулҳ ва озодӣ мешуморанд.

Зиндагии пас аз марг чӣ қадар аҷиб хоҳад буд! Дигар лозим нахоҳад буд, ки ин бастаи вазнини устухонҳоро бо тамоми дард ва мушкилоти марбут ба он бардорем. Рӯхҳо дар ҷаҳони осмонӣ ҳушёрӣ худро нигоҳ медоранд ва аз озодии худ аз ҳама маҳдудиятҳои ҷисмонӣ ва моддӣ шодӣ мекунанд.

Ҳангоми марг, инсон маҳдудиятҳои ҷисмониро фаромӯш мекунад ва дарк мекунад, ки то чӣ андоза воқеан озоданд. Барои чанд сония эҳсоси тарс вучуд дорад: тарс аз номаълум, тарс аз чизе, ки барои шуури инсон ношинос аст. Аммо баъд рӯх дониши амиқ ва шодмонии бузургеро аз озод шудан аз ҳама маҳдудиятҳо, бахусус эҳсоси вучуд доштан берун аз қафаси ҷисмонӣ, эҳсос мекунад.

Аз ҳеҷ чиз тарсидан лозим нест, зеро то он даме, ки инсон намирад, ӯ ҳанӯз зинда аст ва вақте ки ӯ мемирад, ин поён аст ва ҳеҷ чиз барои тарсидан нахоҳад монд.

Марг як таҷрибаи маъмулӣ аст: тағйироте, ки ҳар як инсон аз сар мегузаронад. Биёед худро бо ин далел тасаллӣ диҳем, ки марг бо ҳама рӯй медиҳад ва ин давраи истироҳат аз бори гарон ва ташвишҳои зиндагӣ аст.

Марг як таҷрибаи гуворо аст, аммо набояд онро ҳамчун роҳи гурехтан аз дарсҳои саҳти зиндагӣ

орзу кард. Фирор хато аст. Новобаста аз вазъияте, ки инсон дар ин замин дорад, бояд бо онҳо бо ҷасорат ва шуҷоат рӯ ба рӯ шавад. Вақте ки инсон дар муқобила бо мушкилоти зиндагӣ муваффақ мешавад, марг ба як мукофоти сазовор табдил меёбад.

Марг хотима нест, балки озодии муваққатӣ аст, ки қонуни илоҳии адолат (карма) ба рӯхҳо медиҳад, вақте ки онҳо вазифаҳои худро хуб иҷро мекунанд ё вақте ки дард қуввати онҳоро кам мекунад, то онҳо тоқати зиндагӣ ва идомаи роҳи худро надошта бошанд.

Барои онҳое, ки ранҷ мекашанд (ва онҳое, ки дар бораи он фикр мекунанд), марг раҳой аз азоби дардноки бадан ба ҳолати оромӣ, бедорӣ ва оромӣ аст. Барои пиронсолон, ин нафақаи сазоворест, ки бо солҳои меҳнат ва муборизаи пайваста ба даст оварда мешавад. Барои ҳама, ин як истироҳати хуш аст. Аммо дар ин истироҳат, хоҳишҳои хобидае, ки дар давраи ҳаёти заминӣ иҷро нашудаанд, бедор мешаванд ва рӯх ниёз ба иҷрои онҳоро эҳсос мекунад. Вақте ки ин хоҳишҳо ба қадри кофӣ қавӣ мешаванд, рӯх ба замин бармегардад ва аз нав таваллуд мешавад.

Худи аслии мо ё рӯҳи мо дар моҳияти худ намиранда аст. Мо метавонем муддате аз сабаби он тағйироте, ки марг номида мешавад, хоб равем, аммо шахсияти асосии мо ҳеҷ гоҳ nobуд шуда наметавонад. Мо вучуд дорем ва вучуди мо абадӣ аст. Мавҷ ба соҳил меояд ва сипас бе гум кардани моҳияти худ ба баҳр бармегардад; баръакс, он бо уқёнус омехта мешавад ё дубора ҳамчун мавҷи дигар бармегардад.

Чисм аз уқёнуи кайҳонӣ пайдо шуд ва нобуд хоҳад шуд, аммо моҳияти рӯҳе, ки дар бадан зиндагӣ мекунад, ҳеҷ гоҳ то абад аз байн нахоҳад рафт. Зеро нобуд кардани он моҳияти илоҳӣ ғайриимкон аст.

Чаро мо ҳангоми марги наздиконамон гиря мекунем? Зеро мо аз даст додани худ ғамгин мешавем. Агар наздиконамон моро тарк карда, дар мактабҳои беҳтар аз мактабҳои зиндагӣ таҳсил карда бошанд, мо бояд барои онҳо шодӣ кунем, на барои онҳо. Ғамгинӣ барои ҷонҳои фавтида онҳоро бо ресмонҳои ғами мо ба замин пайваست мекунад ва пешрафти онҳоро ба сатҳҳои баланди уфуқҳои бепоёни Худо бозмедорад.

Марг барои онҳое меояд, ки дар зиндагӣ саҳт ва боғайратона меҳнат мекунанд, ҳамчун пешравӣ ба мақом ва мартабаи баландтар. Ва барои онҳое, ки ноком мешаванд, ин инчунин барои додани имконияти нав дар муҳити нав барои дубора кӯшиш кардан ва ба муваффақият ноил шудан меояд.

Онҳое, ки бемаърифатанд, маргро ҳамчун девори ғафсе мебинанд, ки дӯстон ва наздикони худро абадан дар паси он пинҳон мекунад. Аммо онҳое, ки аз дилбастагӣ ва хоҳишҳои худхоҳона озоданд ва дигаронро ҳамчун ифодаи инсонии Худо дӯст медоранд, дарк мекунанд, ки дар марг наздиконашон ба сӯи Худо бармегарданд, то дар фазои бузурги Ӯ насими озодӣ ва хушбахтии покро нафас кашанд.

Мо бояд ба онҳое, ки аз дунё гузаштаанд, андешаҳои пурмуҳаббат фиришем ва аз Худо хоҳиш кунем, ки ба онҳо дар дунёи навашон сулҳу оромӣ ато кунад. Инро метавон бо тамаркуз ба

нуқтаи байни абрувон ва фиристодани паёми
рӯхонӣ ба наздиконамон дар охират анҷом дод. Мо
инчунин бояд ба онҳо андешаҳои рӯҳбаландӣ ва
муҳаббат фиристем. Агар паёмҳои мо пайваста
бошанд, онҳо бешубҳа онҳоро эҳсос хоҳанд кард ва
эҳсосоти моро посух хоҳанд дод. Зеро онҳо, дар
навбати худ, дар бораи мо фикр мекунанд ва ба мо
орзу мекунанд, ҳамоно тавре ки ҳар вақте ки мо
онҳоро ба ёд меорем ва ба онҳо паёмҳои муҳаббат
ва орзу мефиристем, шод мешаванд.

Ва рӯзе фаро мерасад, ки Худо онҳоеро, ки
якдигарро дӯст медоранд, дубора муттаҳид
мекунад ва мо он вақт хоҳем донист, ки ин ҳаёти
инсонӣ ҳама чизе нест, ки вучуд дорад, балки
танҳо як ҳалқаи занҷири муносибати абадӣ ва
беканор бо дӯстон ва наздиконамон дар ин ҳаёт ва
зиндагии оянда аст.

Асалому алайкум

натиҷаи одилона

Ақл ҳама чизро эҷод ва нав мекунад, аз ин рӯ,
онро бояд дуруст роҳнамоӣ кард, то ки он эҷод
накунад.

Танҳо ғояҳо ва чизҳои хуб Агар шумо идеяеро
бо ирода ва азму ирода нигоҳ доред, он хоҳад буд

Вақте ки шахс қодир аст иродаи худро барои
мақсадҳо истифода барад, он шакли намоён ва
қобили мулоҳизаро ба даст меорад.

Ҳамеша муфид ва созанда будан, ӯ соҳиби
тақдири худ мегардад.

Се роҳи муҳими пурқувват кардани иродаи шумо ва мустаҳкам ва самаранок гардонидани он вучуд дорад:

Интихоби кор ё касби соддае, ки қаблан амалӣ ва аз худ кардани он ғайриимкон буд ва азму ирода барои

Муваффақият дар он кор ё касб

Аввалан, боварӣ ҳосил кунед, ки он чизе, ки интихоб шудааст, имконпазир аст ва сипас дар муқобили нокомӣ таслим нашавед

Ва нокомӣ

Тамаркуз ба як ҳадаф ва истифодаи тамоми нерӯ ва имкониятҳои мавҷуда барои ноил шудан ба он

Ҳадаф ҳамин аст

Хеле муҳим аст, ки ҳамеша дар дохили худӣ ором боварӣ ҳосил кунем, ки шахс он чизеро, ки мехоҳад ва барои он талош мекунад, дорад.

Дархости ӯ ба манфиати ӯст ва мувофиқи иродаи илоҳӣ аст. Пас ӯ метавонад аз тамоми қудрати худ истифода барад.

Иродаи ӯ барои расидан ба ҳадафаш, дар ҳоле ки зеҳни худро ба Худо, манбаи ҳама қудрат, равона мекунад

Ва дастовардҳо

Тарс энергияи ҳаётро суст мекунад

Ақли инсон анбори бузурги энергия ё фаъолияти ҳаётан муҳим аст. Ин фаъолият

**Истифодаи доимии он дар ҳаракатҳои мушакҳо
ва фаъолияти дил, шуш ва диафрагма**

**Мубодилаи моддаҳои ҳуҷайра ва реаксияҳои
химиявии хун, инчунин дар фаъолияти узвҳои
ҳиссиёт**

**(Асабҳо) Илова бар ин, миқдори зиёди энергияи
ҳаётан муҳим сарф мешавад**

Андеша, эҳсосот ва ирода

**Тарс фаъолияти ҳаётан муҳимро суст мекунад.
Он яке аз душманони ашаддӣ иродаи фаъол аст.
Тарс бар он асос ёфтааст.**

**Бо фишурдан ва монеъ кардани фаъолияти
ҳаётӣ, ки одатан мунтазам ба сӯи асабҳо ҷараён
мегирад, чунин ба назар мерасад, ки гӯё**

**Он фалаҷ шудааст, аз ин рӯ бадан суст
мешавад ва қувваи қорӣ он ба таври назаррас ва
ба таври назаррас коҳиш меёбад**

**Тарс ба шумо кӯмак намекунад, ки сабаби
тарсро бартараф кунед, он иродаро суст мекунад
ва мағзи сарро аз ҳад зиёд ҳавасманд мекунад.**

**Барои фиристодани сигнали монеъкунанда ба
узвҳои бадан Тарс дилро фаро мегирад ва ба ин
раванд ҳалал мерасонад**

**Вақте ки шуур ба Худо нигаронида шудааст,
ҳозима боиси ихтилоли зиёди ҷисмонӣ мегардад.**

**Мо аз ҳеҷ чиз наметарсем ва метавонем ҳар
монеа ва душвориҳоро бо ҷасорат ва имон паси сар
кунем.**

Орзу хоҳишест, ки нерӯ надорад. Ният азми қатъӣ барои анҷом додани коре аст: барои иҷрои хоҳиш Ӯ

Аз тарафи дигар, хоҳиши иродаро метавон бо чунин суханон ифода кард: "Ман то он даме, ки ба он чизе, ки меҳоҳам, ноил шавам, беист кор мекунам".

«Ман инро меҳоҳам» Вақте ки инсон иродаи худро машқ медиҳад, ӯ метавонад қувваҳои фаъолияти ҳаётан муҳимро раҳо кунад

Ва роҳнамоии он, на танҳо орзуи чизе бидуни анҷом додани он чизе, ки зарур аст

Барои ба даст овардани он чиз

Кӯшишҳои нав пас аз нокомӣ ба рушди воқеӣ оварда мерасонанд

Ҳатто нокомӣ бояд ҳамчун катализатори ирода ва рушди ҷисмонӣ ва маънавӣ хизмат кунад.

Барои ҳар як лоиҳа, таҳлили ҳамаи омилҳо, вазъиятҳо ва шароити дахлдор барои бартараф кардани онҳо муфид аст.

Бартараф кардани имконияти такрори ҳамон хатогиҳо дар оянда комилан мувофиқ аст. Хомӯш кардани нокомӣ муносибтарин равиш аст.

Ва мавсими серҳосилтарин барои коштани тухми муваффақият

Зарбаҳо ва муштзанӣ аз рӯи шароит метавонанд боиси кӯфтагӣ ва лат хӯрдан шаванд, аммо бояд оромиро нигоҳ дошт.

**Рост ва бо сари баланд Мо набояд аз кӯшиш
даст кашем, балки боз кӯшиш кунем**

**Ғайр аз ин, новобаста аз он ки мо чанд
маротиба ноком мешавем, мо бояд кӯшиш кунем,
вақте ки фикр мекунем**

**Мо дигар қуввате барои мубориза надорем, то
он даме, ки дар дил эҳсос накунем, ки тамоми кори
аз дастамон меомадаро кардаем**

**Мо тамоми кӯшишро ба харҷ додем ва то он
даме, ки кӯшишхоямон бо муваффақият анҷом
ёбанд, тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳем.**

**Мо бояд то охир дар муборизаи зиндагӣ устувор
бошем ва бо истифода аз иродаи бузурги худ**

Бартараф кардани ҳама мушкилоти зиндагӣ

**Кӯшишҳои нав пас аз нокомӣ ба рушди воқеӣ
оварда мерасонанд, аммо ин кӯшишҳо бояд
ҳамоҳанг ва тақвият дода шаванд.**

Бо таваҷҷӯҳи бодикқат ва иродаи самаранок

**Ҳатто агар шумо то ҳол ноком шуда бошед ҳам,
қатъ кардани мубориза ва ҳисоб кардани нокомӣ
ҳамчун тақдир нодуруст аст**

**Ва ба тақдир, ки барои инсон беҳтар аст, ки бо
ҷанг бимирад, назар ба он ки то даме ки вақт
дорад, аз мубориза даст кашад.**

**Ӯ метавонад корҳои бештареро анҷом диҳад,
зеро кӯшишҳои ӯ ҳатто пас аз маргаш ба ҳаёти нав
идома хоҳанд ёфт.**

**Муваффақият ва нокомӣ натиҷаи одилонаи
корҳое мебошанд, ки инсон дар гузашта анҷом
додааст, илова бар он чизе, ки**

**Ӯ ҳоло ин корро мекунад. Аз ин рӯ, ғояҳои
муваффақият бояд аз таҷассумҳои гузашта бедор
ва пур карда шаванд.**

**Бо фаъолият ва қувваи қувват барои назорат
кардани фикрҳои нокомӣ дар ҳаёти кунунӣ**

**Мушкилот ва мушкилоти шахси муваффақ
метавонад аз мушкилот ва мушкилоти дигарон
бештар бошад**

**Шахси номуваффақ бо он рӯ ба рӯ шуд, аммо
аввалин худро таълим дод, ки идеяи нокомиро
комилан рад кунад.**

Ва ҳамеша ба таври муфассал

**Ақл бояд аз ноумедӣ ва ноумедӣ ба пирӯзӣ ва
пирӯзӣ, аз нигаронӣ ба оромӣ интиқол дода шавад.**

**Аз нофаҳмиҳои зеҳнӣ ва изтиробӣ равонӣ то
тамаркузи равонӣ, аз нофаҳмиҳо ва бесарусомонӣ**

**Ба сӯи сулҳ ва аз сулҳ ба сӯи неъматӣ
муқаддасӣ рӯҳонӣ**

**Вақте ки шумо ин худшиносиро доред, ҳадафи
зиндагии шумо бо муваффақият ва ноил шудан ба
он муяссар хоҳад шуд.**

Шукӯҳманд

Зарурати психоанализ

**Барои онҳое, ки мехоҳанд муваффақ шаванд,
мо ин маслиҳатро пешниҳод мекунем:**

**Сирри дигари муваффақият психоанализ аст.
Худшиносӣ оинаест, ки тавассути он кас метавонад
бубинад.**

**Амиқиҳои пинҳонии зеҳни шумо, ки дар акси
ҳол аз шумо пинҳон мемонданд, ошкор мешаванд.
Кӯшиш кунед, ки нуқтаҳои ноқомиро муайян кунед.**

**Фарқи байни майлҳо ва майлҳои хуб ва бад.
Барои фаҳмидани мавқеи худ аз таҳлили худ
истифода баред.**

**Шумо ба чӣ ноил шудан мехоҳед ва кадом
монеаҳо дар роҳи шумо ҳастанд? Хусусияти кори
воқеии худро муайян кунед**

**Мақсади худро дар зиндагӣ бидонед. Кӯшиш
кунед, ки ҳамаи хислатҳои шахсияти аслиро дошта
бошед.**

**Ва он зани бузургвор, ки аз эҳсосот ва хоҳишҳо
беғараз аст, дар ҳоле ки ақли худро дар ҳамоҳангӣ
ва мувофиқат бо Худо нигоҳ медорад.**

**Шумо дар роҳи расидан ба ҳадафи дилхоҳатон
зуд, беҳатар ва боэътимод пеш меравед**

**Ҳадафи ниҳой ёфтани роҳ ба сӯи Худост, аммо
вазифаҳо ва масъулиятҳо вучуд доранд.**

**Ин корҳо бояд дар ин ҷаҳон анҷом дода ва иҷро
шаванд. Иродаи ирода дар якҷоягӣ бо ташаббус ба
мо кӯмак мекунад.**

**Муайян кардани ин ўҳдадориҳо ва иҷрои
пурраи онҳо**

Қудрати ташаббуси эҷодӣ

Ташаббус чист? Ин қобилияти эҷодии дарунии инсон аст: шарорае аз офаридгор

Беохирӣ қобилияти эҷоди чизеро медиҳад, ки ҳеҷ каси дигар қаблан офаридааст, ҳамон тавре ки медиҳад

Ангеза барои анҷом додани корҳо бо роҳи нав ва эҷодӣ. Дастовардҳои шахсе, ки рӯҳия дорад.

Ин ташаббус метавонад ба мисли ситораи тирпарронӣ дурахшон ва ҳайратангез бошад ва ба назар чунин мерасад, ки чизе эҷод мекунад

Аз ҳеҷ чиз, он исбот мекунад, ки он чизе, ки ғайриимкон ба назар мерасад, дар ҳақиқат имконпазир аст

Инсон бузургтарин нерӯи эҷодии рӯҳ аст

Рӯҳияи ташаббускорӣ ва навоарӣ ба шахс имкон медиҳад, ки озодона ва мустақилона пойҳои худро мустаҳкам кунад;

Яке аз хусусиятҳои муваффақият

Симои Худо дар ҳар кас аст

Бисёриҳо камбудиҳои худро баҳона мекунанд ва дигаронро бераҳмона маҳкум мекунанд. Мо бояд инро баръакс кунем.

Мавқеъ ин аст, ки мо камбудиҳои дигаронро (ки барои одамон зараровар нестанд) нодида гирем ва камбудиҳои худро зерӣ по гузорем.

Микроскоп

Баъзан таҳлили дигарон зарур аст, аммо дар чунин ҳолат, бояд андешаҳои худро дар худ нигоҳ дошт.

Ором аз таассуб ва табъиз. Фикри одилона ва беғаразона мисли оина аст.

Оинаи софу беолоиш, ки аз маҳкумияти шитобӣ тақон нахӯрдааст, Ва ҳар он чи дар он оина пайдо мешавад

Он чунон ки дар асл ҳаст, бе ороиш ё таҳриф ба назар мерасад.

Биёед симои Худоро дар ҳар инсон, новобаста аз наҷод ё эътиқод, бубинем Мо ширинии муҳаббатро хоҳем чашид

Муқаддас вақте аст, ки мо ягонагии худро бо башарият эҳсос мекунем, на пеш аз хидмат ба якдигар

Мо ҳуди хурд (эго)-ро фаромӯш мекунем ва ба як ҳуди бузурге, ки ҳеҷ маҳдудият ё маҳдудият надорад, даст мерасонем.

Ба вай: Рӯҳи илоҳӣ, ки ҳамаи инсонҳоро муттаҳид мекунад ва онҳоро бо ҳам меорад

Одатҳои зеҳнӣ ҳаёти инсонро идора мекунанд

Одатҳои инсонӣ қудрати суръат бахшидан ё ба таъхир андохтани муваффақиятро доранд, ин илҳомҳои зудгузар нестанд.

Ғояҳои дурахшон, дар ҳақиқат одатҳои ҳаррӯзаи равонӣ, самти ҳаёти моро муайян мекунанд.

**Одатҳои рӯҳӣ як оҳанрабӯе ҳастанд, ки баъзе
чизҳо ва одамонро ба худ ҷалб мекунад.**

**Ва шароитҳо Одатҳои хуби фикрронӣ ба мо
имкон медиҳанд, ки имкониятҳои мусоид ва
судмандро ҷалб кунем, аммо**

**Одатҳои бади зеҳнӣ моро ба онҳое, ки феълӣ
атвори дунявӣ ва майлҳои дунявӣ доранд, ва ба
шароитҳое, ки чунин нестанд, наздиктар мекунанд.**

Тавсияшуда

**Одатҳои бад метавонанд бо роҳи пешгирӣ аз
ҳар чизе, ки метавонанд онҳоро ба вучуд оранд,
безарар гардонида шаванд ва қудрати онҳо
безарар гардонида шавад.**

**Ё онро эҳё кунед, бе он ки пайваста ба он
диққат диҳед. Пас аз ин, ақл бояд ба сӯи одат
равона карда шавад.**

**Меҳрубонӣ ва саъю кӯшиш барои рушди
пайвастаи он то он даме, ки он қисми
ҷудонашавандаи ҳаёти мо гардад, коре аст, ки мо
метавонем анҷом диҳем.**

Ба ӯ эътимод кунед ва ба ӯ такя кунед

**Дар дохили мо ду қувваи муқобил дар
муборизаи бераҳмона вучуд доранд: қуввае, ки
моро водор мекунад, ки кореро кунем, ки набояд
кунем.**

**Мо ин корро мекунем ва дигарон ба мо
пешниҳод мекунанд, ки мо бояд чӣ кор кунем,
корҳое, ки ба назар бештар мерасанд**

**Душворӣ Садои аввал садои бадӣ аст, дар ҳоле
ки садои дуюм садои некӣ ё Худо аст**

**Аз дарсҳои саҳти ҳаррӯзае, ки мо меомӯзем, мо
ба таври возеҳ мебинем, ки одатҳои бад дарахтро
ғизо медиҳанд**

**Орзуҳои беохири моддӣ, дар ҳоле ки одатҳои
хуб дарахти орзухоро ғизо медиҳанд**

**Ва орзуҳои баланди маънавӣ. Кӯшишҳо бояд
бештар ва бештар ба рушди дуруст равона карда
шаванд.**

**Барои дарахти рӯҳонии муборак, то ки рӯзе мо
меваҳои худшиносии баркамолро даравем.**

Иштиҳо

**Агар инсон тавонад худро аз ҳама гуна одатҳои
бад раҳо кунад ва агар ӯ тавонад ҳама чизро анҷом
диҳад**

**Он чизе ки нек ва наҷиб аст, муҳаббат тавассути
ашрофият ва меҳрубонӣ аст, на аз он сабаб, ки
бадӣ ғаму пушаймонӣ меорад**

**Ӯ дар рӯҳ рушд хоҳад кард ва дар роҳ пеш
хоҳад рафт**

**Инсон вақте озод мешавад, ки ихтиёран ва бо
ихтиёри худ аз одатҳои бади худ даст кашад. Онҳо
танҳо вақте озод мешаванд, ки**

**Ӯ ба устоде табдил меёбад, ки қодир аст ба
эҳсосот, андешаҳо ва иродаи худ фармон диҳад, то
кореро, ки лозим аст, анҷом диҳад.**

**Ў ин корро кард, ҳатто агар ин бар хилофи
хоҳишҳояш бошад ҳам, Дар он қудрати худдорӣ ва
худдорӣ.**

Тухми озоди абадӣ дар дохили он аст

**Ман то ҳол якчанд хусусиятҳои муҳими
муваффақиятро зикр кардам: тафаккури мусбат,
иродаи пешгирикунанда,**

**Психоанализ, ташаббус ва худдорӣ Китобҳои
сершумор яке ё якчандтои инҳоро таъкид
меkunанд.**

**Бештар аз ин хусусиятҳо, аммо он қудрати
илоҳии паси омилҳоро эътироф намеkunад.**

**Ин муваффақият аст. Мутобиқат бо иродаи
илоҳӣ муҳимтарин унсур дар расидан ба
муваффақият аст.**

**Иродаи Илоҳӣ қувваест, ки замин ва ҳама чизи
рӯи онро, коинот ва ҳама чизи дар он бударо ба
ҳаракат медарорад. Ин иродаи Худост.**

**Худо ситорагонро дар кайҳон ҳаракат медиҳад
ва иродаи Ўст, ки сайёраҳоро дар масиращон қарор
медиҳад.**

**Ва давраҳои таваллуд, афзоиш ва пӯсиш ҳама
шаклҳои ҳаётро идора меkunанд. Худо муборак
бошад ва иродаи Ў муборак бошад. Ҳаким ва
доно, ки ҳама чизро медонад**

Салом, раҳмат ва баракати Худо бар шумо бод

экстази рӯҳонӣ
Таҷрибаи воқеии экстази рӯҳонӣ

Худо ба мо қудрати илҳоми рӯҳонӣ додааст:
қобилияти эҳсос кардани шодмонии ҳузури Ё дар дохили
мо. Аммо қувваҳои бади вучуд шаклҳои гуногуни
тақлиди бардурӯғ ва фиребандаро ихтироъ кардаанд.
Эйфорияи муваққати машрубот ва маводи мухаддир
қалбакии таҷрибаҳои воқеии рӯҳонӣ аст. Истифодаи
машрубот ва маводи мухаддир аксар вақт боиси
саргармӣ ба амалияҳои ҷинсӣ мегардад, ки бо маҳдуд
кардани ақл бо огоҳии шадиди ҷисмонӣ монеъи расидан
.ба илҳоми рӯҳонӣ мегарданд

Бисёриҳо барои рафъи нигарониҳо ва аз байн
бурдани хотираҳои дарднок ва нооромкунанда
машрубот менӯшанд. Аммо ин гуна фаромӯшхотирӣ
шахсро аз хиради рӯҳонии фитрии ё маҳрум мекунад -
бале, он онҳоро аз ҳамон қуввате, ки ба онҳо дар рафъи
мушкилот ва ёфтани хушбахтии пайдор кӯмак мекунад,
.маҳрум мекунад

Худо манбаи шодӣ ва хушбахтӣ аст ва Ё меҳодад, ки
мо неъматӣ доимо навшавандаи Ёро ҷустуҷӯ кунем ва
.онро дар худ пайдо кунем

Як қувваи кайҳонии фиребанда ва шайтонӣ вучуд
дорад - Шайтон, Иблис, Даҷҷол ё Даҷҷол - ки бераҳмона
кӯшиш мекунад, ки ҳама зухурот ва мафҳумҳои зебо ва
.олиро дар ин коинот тағйир диҳад

Дар тӯли офариниш, мо мебинем, ки қувваҳои
дугонаи некӣ ва бадӣ бо ҳам муқобил ва муҳолифанд:
Худо муҳаббатро офаридааст ва қувваи дев нафратро
офаридааст, Худо меҳрубонӣ ва саховатмандиро
офаридааст ва қувваи дев худхоҳӣ ва худписандиро
офаридааст, Худо сулҳ ва ҳамохангиро офаридааст ва
.қувваи дев низоъ ва низоъро ба вучуд овардааст

Бо донишони ин, ҷӯянда бояд дарк кунад, ки
машрубот ва маводи мухаддир барои хушбахтии ё хеле
зарароваранд, зеро онҳо шодмонии ҳақиқии рӯҳониро
пинҳон мекунанд ва ба ҳуҷайраҳои мағзи сар зарар

мерасонанд ва ба зеҳн ва фаҳмиши ӯ таъсири манфӣ мерасонанд. Ҳатто як вояи машрубот ё маводи муҳаддир метавонад ба нашъамандӣ оварда расонад, хусусан агар майл ба ин моддаҳои зараровар аз ҳаёти гузашта вучуд дошта бошад. Аз чизҳои бад бояд худдорӣ кард, зеро .онҳо бад ҳастанд

Вақте ки шумо экстази воқеии рӯҳониро эҳсос мекунед, хоҳед дид, ки ҳеҷ таҷрибаи дигаре бо он муқоиса карда намешавад. Волидон бояд ҳамеша кӯшиш кунанд, ки дар фарзандонашон тавассути омӯзонидани мулоҳиза ва дарки бошууруна огоҳии рӯҳонӣ пайдо кунанд, то ки онҳо ба васвасаи бозӣ бо оташи лаззатҳои .фиребанда ва бардурӯғ дода нашаванд

Неъматҳои ҳақиқӣ беохир аст, аммо лаззатҳое, ки аз машрубот ва маводи муҳаддир ба даст меоянд, зудгузаранд ва пас аз онҳо танҳо пушаймонӣ ва .эҳсосоти харобиовар боқӣ мегузоранд

Ҳар шаб, дар ҳоби ором ва ороми худ, мо таъми оромӣ ва шодмониро эҳсос мекунем. Вақте ки мо ба ҳоби амиқ меафтем, Худо ба мо имкон медиҳад, ки дар ҳолати оӣ ва ороми шуур зиндагӣ кунем, ки дар он мо ҳама нигарониҳо ва изтиробҳои ин ҷаҳонро фаромӯш мекунем. Дар мулоҳиза, мо метавонем ин ҳолати мубораки зеҳнӣро ҳатто дар вақти бедорӣ эҳсос кунем .ва оромиро дар сатҳи дигар бичашем

Вақте ки шодмонии илоҳӣ фуруд меояд, нафаскашии ман ором мешавад ва рӯҳи ман боло меравад ва якбора хушбахтии ҳазор хобро эҳсос мекунад, аммо ман ҳиссиёти муқаррарии худро гум намекунам. Ин таҷрибаи кайҳонӣ барои онҳое пешбинӣ шудааст, ки ба баландтарин ҳолати шуур амиқ .меомӯзанд

Вақте ки вучуди шумо аз экстазии беандозаи Худо пур мешавад, бадан комилан ором мешавад, нафаскашӣ қатъ мешавад, андешаҳо ором мешаванд ва ҳатто

тадричан нопадид мешаванд. Мутафаккир воқеияти
рӯҳи худ ва наздикии худро ба Офаридгор эҳсос
мекунад, аз ин рӯ аз неъматии илоҳӣ менӯшад ва экстази
шодмониро, ки ҳазор воя шароб наметавонад таъмин
.кунад, бичашад

Одами оддӣ дар марзи байни бедорӣ ва хоб
хоболудӣ ҳис мекунад ва эҳсоси кӯтоҳмуддати
некӯаҳволиро эҳсос мекунад, аммо ин эҳсос ҳангоми ба
хоби амиқ рафтан зуд нопадид мешавад. Хоб аз даст
додани пурраи ҳуш нест, зеро ҳангоми бедор будан
.шумо медонед, ки хобатон ором буд ё не
Ҳолатҳои зиёди хоб вучуд доранд - баъзе сабук,
баъзе амиқ. Аммо таҷрибаҳои рӯҳоние, ки инсон бо Худо
дар ҳолати бошуурона дорад, нисбат ба бузургтарин
неъматии хоб ё хоб (хоб ё хобе, ки пеш аз хоб рафтан аст)
.рӯҳбаландкунандатар ва тароватбахштаранд
Дар паси асрор ва асрори хоб ин шодмонии
муқаддас пинҳонанд

Ман метавонам дар ҳар ҳолате, ки мехоҳам,
бимонам; ман аксар вақт байни ҳаҳони хоб ва огоҳии
.ҳаҳон мемонам: дар ҳолати оӣ
Ақли инсон доираи васеъ ва бепоён дорад, аммо
аксар вақт аз он беҳабар аст. Ман метавонам ҳамзамон
ду ҳолатро аз сар гузаронам: хоби амиқ ва бедории
пурра. Ё ман метавонам хоб кунам, хоб бидам ва ҳама
чизро, ки дар атрофи ман рӯй медиҳад, дар як вақт
.бишнавам

Баъзан ман мисли як шахси оддӣ мехобам. Ман
инчунин метавонам хоб кунам ва худро комилан ҳушёр
бубинам. Дар ҳолати оӣ, бадан ва ақли шумо дар
хобанд, аммо шумо аз ҳама чизе, ки рӯй медиҳад, пурра
огоҳ ҳастед. Ин танҳо бо парвариши қобилияти ворид
шудан ба ҳолати оӣи шуур ва бозгашт ба ҳолати
.муқаррарии бедорӣ имконпазир аст

Бе имкони бозгашт тавассути мулоҳиза, оромии ботинӣ ё тасаввурот, тарк кардани бадан комилан зарур нест. Ин ақида, ки баъзеҳо онро таблиғ мекунанд, беасос аст. Пайвастшавӣ ба бадан он қадар қавӣ аст, ки аз он гурехтан осон нест. Ҳатто агар огоҳии бошуурона аз байн равад ҳам, тарк кардани пурраи бадан имконнопазир аст, то он даме, ки зеҳни зершуур бо он .пайваст бошад

Агар шумо чизеро аз ҳад зиёд шадид тасаввур кунед, он чиз ба галлютсинатсия табдил меёбад, ки аз ягон воқеияти субъективӣ ҳолӣ аст. Фарқи байни тахайюл ва худшиносӣ бояд фаҳмида шавад. Далели асосии худшиносии илоҳӣ - огоҳии Худо дар дохили .шумо - ин хушбахтии воқеӣ ва бечунучаро аст

Агар шумо дар мулоҳиза шодмонии афзоянда ва пайвастаро эҳсос кунед, бидонед, ки шумо ҳузури Худоро дар рӯҳи худ эҳсос мекунад. Аммо, агар дар ҷараёни хушбахтии муқаддас таваққуф ё қатъшавӣ ба амал ояд, ин далели унсури бегона дар шуури шумост, ки бояд барои барқарор кардани шодмонии ботинӣ .бартараф карда шавад

Муаллими рӯҳонӣ, ки воқеан Худоро мешиносад, як орзу дорад: ба онҳое, ки онро мечӯянд, роҳнамоии рӯҳонӣ пешниҳод кунад ва онҳоро барои фикр кардан дар бораи Худо ва наздик шудан ба Ё дар дил, ҷон, ақл ва амал ташвиқ кунад. Ҳамаи онҳое, ки бо Ё ҳамсадо ҳастанд, баракатҳои Худоро тавассути Ё мегиранд, зеро Ё танҳо як абзори хоксорона дар дасти Худои Қодири .Мутлақ аст

Инсон танҳо бо фикр кардан ба маърифати рӯҳонӣ наметавон бо Худо бошад. Худтакмилдихӣ ва такмили ахлоқӣ шартҳои муҳим барои расидан ба мартабаҳои баландтар мебошанд. Байни шинохти Худо бо роҳи имконпазир ва шинохти Ё бо роҳи воқеӣ фарқияти калон вуҷуд дорад. Танҳо тавассути фурутанӣ, хирад,

самимият, хислати нек ва орзуҳои самимӣ метавон
Худоро воқеан шинохт. Фурӯтанон Худоро мешиносанд
.ва Худо онҳоро эътироф мекунад
Онҳое, ки ба шуури кайҳонӣ амиқтар ворид
мешаванд, табиатан қобилиятҳои рӯҳонии ғавқулодда
ва назорати қувваҳои табииро инкишоф медиҳанд. Аммо,
ҳеҷ кас, ки ба шуури илоҳии ҳақиқӣ мерасад, қудрати
худо барои фахр кардан ва худнамоӣ, бе хирад ва
.эҳтиёткорӣ, истифода намебарад
Одамони оқил дарк мекунанд, ки Худо ягона
маҳлуқи вуҷуд аст ва бо фурӯтанӣ неъматҳои
.беназиреро, ки Ё ба онҳо додааст, ба Ё нисбат медиҳанд
Оё ҳама чиз дар вуҷуд мӯъҷиза нест? Ва оё инсон,
?танҳо бо вуҷуди вуҷуди худ, мӯъҷиза нест
Агар инсонҳо аз тамоми мӯъҷизаҳои, ки Худо
офаридааст, қаноатманд набоянд, чаро авлиё бояд
?мӯъҷизаҳои бештаре нишон диҳанд
Авлиёи солеҳи Худо ҳеҷ коре намекунанд, магар ин
ки Худо аз онҳо хоҳиш кунад ва баъзан бо сабабҳои, ки
.норавшан ва душворфаҳманд
Ман бо мисол нишон медиҳам, ки чӣ гуна шуури оӣ
аз шуури зершуур фарқ мекунад
Шуури баландтар ин ҳолатест, ки дар он шумо
метавонед — дар ҳолати бедор ва хоб ва комилан огоҳ —
ҳар гуна эҳсосро дар бадан бо ирода ва бидуни ягон
.ангезаи беруна ба вуҷуд оред
Дар олами тахайюлоти бешууруна (ҷаҳони орзуҳо),
шумо метавонед як пиёла шири гарм бинӯшед, аммо ин
таҷриба ба шумо таҳмил карда мешавад. Дар шуури
баландтар, шумо метавонед ҳамон чизро ё чизи
.дигареро тавассути иродаи бошууруна эҳсос кунед
Агар касе ин корро карда натавонад, набояд худро
фиреб диҳад, ки фикр кунад, ки ба қуллаҳои шуури
баландтар расидааст. Роҳ метавонад тӯлонӣ ба назар
расад, аммо сафари ҳазор мил бо як қадам оғоз

мешавад. Ва то он даме, ки инсон хушбин бошад, ҳеҷ
монеае наметавонад монеи расидан ба ҳадафи дилхоҳ
.гардад

Миллионҳо одамон аз мӯъҷизаҳои зеҳни зери шуур,
ки ҳангоми хоб ба амал меоянд, мафтун шудаанд. Аммо
дар ҳолати болотар, шумо метавонед он чизеро, ки
мехоҳед, бубинед ё бидонед, на тавассути тасаввурот,
балки тавассути воқеият. Ман метавонам дар ин курсӣ
нишинам ва ақли худро ба ҳар ҷое интиқол диҳам ва
.дақиқ бубинам, ки дар он ҷо чӣ рӯй медиҳад

Баъзан шогирдон дар зери шуури худ зиндагӣ
мекунад ва баъзан онҳо ба шуури баландтар мераванд.
Ва чанд нафари интиҳобшуда ҳастанд, ки метавонанд аз
шуури баландтар фаротар раванд ва ба шуури кайҳонӣ
бирасанд: олами рӯҳи илоҳӣ, ки пайдоиш ва сабабе
.надорад

Дар ҳолати огоҳии поки рӯҳонӣ, ҷӯянда барои
таҷриба кардани чизҳо ба тасаввуроти пешакӣ ниёз
надорад, вақте ки онҳо бо шуури кайҳонӣ муттаҳид
мешаванд, огоҳии онҳо васеъ мешавад ва бо ҳар як
атоми вучуд муттаҳид мешавад ва аз тамоми коинот ва
ҳама мавҷудот огоҳ мешавад. Ин таҷриба як идомаи
беохири шуур аст. Онҳое, ки ин огоҳиро эҳсос мекунад,
худо дар нахҳои алаф ва дар қуллаҳои кӯҳҳо, инчунин
дар ҳар як ҳуҷайраи бадани худ ва ҳар як атом дар фазо
.ҳис мекунад

Аммо шуури кайҳонӣ аз ин ҳам фаротар аст
Вақте ки инсон метавонад ҳузури худо дар тамоми
вучуд эҳсос кунад
Шодӣ инчунин медонад, ки берун аз вучуд чӣ пинҳон
аст

Он бо шуури илоҳии фарогир муттаҳид мешавад.
.Салом бар шумо

Фаҳмиш

Дарк василаест, ки мо метавонем ҷаҳони шаклхоро дарк кунем, ки онро на бо панҷ ҳиссиёт ва на бо ақл дарк кунем. Дуруст аст, ки ҷаҳони шаклҳо дар ҷаҳони ҳиссиётӣ ва тавассути он пайдо мешаванд ва дуруст аст, ки донишани охирин маънои донишани аввалро дорад, аммо дар чӣ гуна шинохта шудани ин ду фарқият вучуд дорад.

Оё мо метавонем ҷаҳони ҳиссӣ ва ченакҳои онро тавассути дарки ҳиссиётӣ ё танҳо тафаккур дарк кунем? Албатта не. Ҳақиқатҳо, падидаҳо, қонунҳо ва муносибатҳои беохир ҳам дар табиат ва ҳам дар бадани ҳуди мо вучуд доранд, ки барои башар китобҳои мӯҳршуда ва асрори пинҳон боқӣ мемонанд. Пас, чӣ гуна мо метавонем олами рӯҳониеро, ки аз ҳама андешаҳо ва даркҳои ҳиссиётӣ берунанд, дарк кунем?

Дарк аз даруни рӯҳ сарчашма мегирад ва амал мекунад, дар ҳоле ки фикр аз берун меояд. Дарк ба мо имкон медиҳад, ки бо ҳақиқат рӯ ба рӯ шавем, дар ҳоле ки фикр ба мо тасвири ғайримустақими онро медиҳад.

Фаҳмиш ҳақиқатро ҳамчун як кулли комил ба шарофати пайванди аҷиб ва аҷиб (байни он ва ҳақиқат) мебинад, дар ҳоле ки ақл барои тақсим ва пора кардани ҳақиқат кор мекунад.

Ҳар як инсон қудрати фаҳмишро дорад, ҳамон тавре ки ақл дорад ва ҳамон тавре ки тафаккурро метавон омӯзонд ва такмил дод, фаҳмишро низ метавон парвариш ва рушд дод. Дар фаҳмиш, мо бо ҳақиқат комилан ҳамоҳанг ҳастем. Ҷаҳони хушбахтӣ (бо ягонагӣ аз ҷиҳати шумора) ва бо

**қонунҳои ботиние, ки ҷаҳони рӯҳониро идора
мекунанд, ва мо низ бо Худо мувофиқ ҳастем**

**Чӣ тавр мо вучуди худро муайян мекунем? Оё
ин тавассути даркҳои ҳиссиёти аст? Оё ҳиссиёти мо
моро аз вучуди худ огоҳ мекунанд ва манбаи
огоҳии моро аз вучуд ошкор мекунанд? Албатта не.
Эҳсоси вучуд аз ҳиссиёт вобаста нест, ки бидуни
дарки аввалини мо, ки мо қисми раванди худ
эҳсос ҳастем, наметавонад аз ҳеҷ чиз огоҳ бошад.**

**Оё дарки ҳиссиёти ва раванди тафаккур ба мо
мегӯяд, ки мо вучуд дорем? Албатта не, зеро
маълумоти ақл аз таассуроти ҳиссиёти иборат аст
ва онҳо - тавре ки маълум мешавад - наметавонанд
ба мо исбот кунанд, ки мо вучуд дорем.**

**Амали тафаккур наметавонад ба мо огоҳӣ аз
вучудро диҳад, зеро вучуд дар худ раванди
тафаккур вучуд дорад. Вақте ки мо худро бо
ҷаҳони беруна муқоиса мекунем ва кӯшиш
мекунем, ки ақл кунем ё хулоса барорем, ки мо
вучуд дорем, огоҳӣ аз вучуд дар худ амали
тафаккур ва ақл вучуд дорад. Бо назардошти
маҳдудиятҳои тафаккур ва нокифоягии ҳиссиёт, чӣ
гуна мо метавонем бидонем, ки вучуд дорем? Ҷавоб
танҳо дар фаҳмиши рӯҳ аст. Ин дониш зухуроти
интуиция аст. Он аз ақл ва ҳиссиёт, ки бе фаҳм
вучуд надоранд, фаротар меравад.**

**Таърифи фаҳмиш душвор аст, зеро он ба ҳамаи
мо хеле наздик аст. Ҳар яки мо онро эҳсос мекунем.
Оё мо намедонем, ки огоҳии вучудӣ чист? Он чунон
ошно аст, ки ба таъриф муҳолифат мекунад. Агар
шумо аз касе пурсед, ки онҳо чӣ гуна медонанд, ки
онҳо вучуд доранд, онҳо наметавонанд ҷавоб
диҳанд. Онҳо медонанд, аммо наметавонанд онро
муайян кунанд. Онҳо метавонанд кӯшиш кунанд, ки
онро шарҳ диҳанд ва баён кунанд, аммо суханони**

онҳо наметавонанд он чизеро, ки дар дохили худ эҳсос меkunанд, баён кунанд. фаҳмиш ин қобилиятро дар ҳама шаклҳо ва зухуроташ дорад.

Усули чорум, ки дар ҷои дигар шарҳ дода шудааст, бар асоси фаҳмиш аст. Ҳар қадар мо ба он диққат диҳем, ҳамон қадар Худоро бештар мешиносем.

Тавассути фаҳмиш, инсон Худоро мешиносад ва байни олами ҳиссӣ ва идеалӣ робита барқарор мешавад. Дуюмӣ дар олами ҳиссӣ ва тавассути он дарк карда мешавад. Сипас таъсири ҳиссиёт нопадид мешавад, андешаҳои ноором нопадид мешаванд ва мо Худоро — манбаи саодат — мешиносем ва дар дохили худ огоҳии Ягона ва Ҳама дар Як аст. Ин фаҳмишест, ки пайғамбарон, шахсиятҳои бузург ва хирадмандони ҷаҳон доранд.

Усули сеюм, ё усули тафаккури қаблан тавсифшуда, моро низ ба ҷаҳони фаҳмиш мебарад, вақте ки мо онро бо ҷидду ҷаҳд ва фаъолона амалӣ мекунем, аммо ин як усули ғайримустақим аст ва барои эҷоди он чизе, ки тавассути фаҳмиши мустақим ё дониш рух медиҳад, вақти бештарро талаб мекунад.

Аз ин рӯ, тавассути фаҳмиш мо метавонем Худоро дар ҳама зухуроти Ё бишносем. Ҳиссиётҳои мо қодир нестанд, ки Ёро ба мо ошкор кунанд, зеро онҳо танҳо зухуроти зоҳирии Ёро дарк меkunанд. Ҳеҷ ақл ё тафаккур наметавонад Худоро воқеан бишносад, зеро ақл наметавонад аз маълумот ва маълумоти ҳиссиёт фаротар равад. Он танҳо метавонад таассуроти ҳиссиёро ташкил ва тафсир кунад.

Вақте ки ҳиссиёт моро ба Худо наздик карда наметавонанд, ақл низ ноком мешавад, зеро ба онҳо така мекунад. Аз ин рӯ, мо бояд ба биниши

ботинӣ рӯ оварем, то Худоро дар шакли муборак ва дигар зухуроти ӯ ошкор кунем.

Аммо, дар ин дарки интуитивӣ монеаҳои зиёде мавҷуданд, ба монанди беморӣ, заъфи рӯҳӣ, шак, танбалӣ, орзуҳои моддӣ, андешаҳои қачрав ва ноустуворӣ. Ин монеаҳо ё меросӣ ё тавассути муошират бо дигарон ба даст оварда мешаванд. Майлҳои меросии мо ба чизҳои зараровар ва носолиро метавон тавассути саъю кӯшиши қавии рӯҳӣ бартараф кард, ҳамон тавре ки мо метавонем нокомӣ ва ноумедиро тавассути ирода бартараф кунем. Бо саъю кӯшиши дуруст ва ҳамроҳии одамони хуб - онҳое, ки ба Худо содиқанд - мо метавонем одатҳои бадро аз боғи рӯҳ решақан кунем ва ба ҷои онҳо одатҳои хубро шинонем.

Агар мо бо онҳое, ки ҳақиқатро дар ҳаёташон дидаанд, ламс кардаанд ва дарк кардаанд, ҳамроҳ нашавем, шояд мо надонем, ки ин ҳақиқат чист.

Рӯҳи таҳқиқ дар ҳар кас хос аст ва ҳар як инсон дар ин ҷаҳон ҷӯяндаи ҳақиқат аст, ки мероси абадии ӯст ва пайваста онро меҷӯяд, оқилона ё беақлона, то он даме ки онро пайдо кунад ва пурра барқарор кунад.

Ҳоло ҳам дер нашудааст. Касоне, ки кӯшиш мекунанд, муваффақ мешаванд ва касоне, ки сабр мекунанд, ба ҳадафи худ мерасанд!

Инсони ноаён

Устод Парамханса Йогананда

Худи тасаввуроте, ки инсон ҳамчун мавҷудоти ноаён ба чашми бараҳна ғайритабӣ ва ғайримантиқӣ ба назар мерасад. Мо ҳар рӯз ҳамчун мавҷудоти ҷисмонӣ ба худ намоён ҳастем. Аммо роҳҳои зиёде мавҷуданд, ки мо табиати пинҳон ва аслии худро ошкор мекунем.

Масалан, агар шумо чашмонатонро пӯшед, баданатон барои шумо ноаён мегардад. Пас, аз кучо медонед, ки вучуд доред? Шумо вазни баданатонро ҳис мекунад ва метавонед бишнавед, бӯй кунед, бичашед ва эҳсос кунед, аммо шумо дар фикр ва эҳсос танҳо худатон ҳастед. Шумо як ядроии пинҳонӣ ҳастед, ки дар атрофи он андешаҳои зиёде давр мезананд. Акнун чашмонатонро кушоед. Савол ин аст: шумо шакле ҳастед, ки мебинед, ё мавҷудоти ботиние, ки шумо як лаҳза пеш бо чашмони пӯшида эҳсос кардаед?

Инсони намоён аҳамияти калон надорад. Худи пинҳон ё рӯҳ он чизест, ки воқеан муҳим аст. Ҳангоми хоб, шумо аз инсони намоён беҳабаред, аммо аз худ огоҳ ҳастед, зеро ҳангоми бедор шудан медонед, ки оё хобатон ором ва ором буд ё не. Аз ин рӯ, худи пинҳонии шумо воқеӣ аст. Бе ин худи ноаён, тасвири намоёни шумо маъно ё аҳамияте нахоҳад дошт.

Бе худи пинҳон, бадан мисли ҷасади бечон ё лошаи саҳт беарзиш мебуд.

"Мардии пинҳон" ва ботинӣ ҳақиқӣ аст. Аммо, аҷиб аст, ки одамон ҳеҷ кӯшише барои таҳлили табиати ин "мардии пинҳон" намекунанд! Таваҷҷӯҳи онҳо пурра ба шакли ҷисмонӣ равона шудааст, ки онҳо метавонанд ба осонӣ онро ламс кунанд ва бубинанд. Аз ин рӯ, онҳо шабу рӯзҳои худро ба бадани ҷисмонӣ ва ниёзҳои он сарф мекунанд ва ҳеҷ гоҳ таваққуф намекунанд, ки "мардии ботинии ноаён" воқеияти воқеӣ аст.

Дар дохили ҷисми ҷисмонӣ ҷисми нуре бо ҳамон монандӣ ҷойгир аст. Гарчанде ки барои чашми инсон ноаён аст, он пӯшиши сайёравӣ ё эфирии рӯҳ аст.

Одамоне, ки ангушташон бурида шудааст, эҳсос мекунанд, ки гӯё он ҳанӯз ҳам дар он ҷост. Ҳар касе, ки дасту пояшро аз даст додааст, ин эҳсосро медонад. Як муодили пинҳонӣ ё ҳамтои ҳар як узв дар бадан вучуд дорад. Дар паси дили ҷисмонӣ дили пинҳонӣ пинҳон аст, ки бе он дили намоён наметавонист зада шавад. Одамон узвҳои ноаёни биной, шунавой, мағзи сар, устухонҳо ва асабҳо доранд. Ин узвҳо, ки бофтаҳои рӯшноӣ ва фаъолият мебошанд, ҷисми ноаёни сайёраи инсонро ташкил медиҳанд. Ҷисми сайёраи ё эфирӣ маҳз ба ҷисми намоёни ҷисмонӣ монанд аст. Фарқият дар он аст, ки шакли равшан ва ҳаётии он хеле нозук аст.

Вақте ки бадан маъюб мешавад, набояд худро бовар кунонад, ки биноии ӯ аз байн рафтааст ё дасташро гум кардааст. Чашмон ва дастҳои ноаён ҳанӯз ҳам мавҷуданд. Гарчанде ки дасти ҷисмонӣ метавонад фалаҷ шуда бошад ҳам, дасти ноаён маъюб нест. Ҳеҷ гоҳ бовар накунад, ки узвҳои ноаён аз бемории узвҳои ҷисмонӣ ба ягон тарз таъсир мебинанд, зеро андешаҳои манфӣ монеъи ҷараёни энергияи ҳаётии бошуурона ба узвҳои бадани ҷисмонӣ мешаванд.

Ҷараёни барқ аз сим мегузарад. Кадомаш муҳимтар аст: сим ё барқ? Сим танҳо барои он вучуд дорад, ки барқ аз он гузарад. Мавҷудияти барқ аз сим вобаста нест. Ба ҳамин монанд, бадан барои истифода аз ҷониби мавҷудоти ноаён, рӯҳ, вучуд дорад, на баръакс.

Мутаассифона, ин "ман"-и пинҳон ба бадан пайванд аст! Дар акси ҳол, мо метавонистем рӯи об роҳ равем, дар кайҳон парвоз кунем ва ба бадан баргардем.

Бадани эфирии худӣ пӯшида дарки ҳиссиётиро нисбат ба ҳамтои ҷисмонӣ худ хеле бештар дорад. Одамон мошинҳоеро офаридаанд, ки дар баъзе мавридҳо аз бадани ҷисмонӣ, ки бо маҳдудиятҳои сершумор маҳдуд аст, хеле бартарӣ доранд. Аммо бо рушди огоҳии шумо аз бадани эфирӣ, шумо хоҳед дид, ки он метавонад он чизеро, ки гуш намешунавад, бишнавад ва он чизеро, ки чашм намебинад, бубинад. Он инчунин метавонад чизҳоеро, ки аз доираи ҳиссиёти ҷисмонӣ хеле берунанд, бӯй кунад, бичашад ва ламс кунад.

Одамон ҳамеша ба чароғи ҷисми ҷисмонӣ таваҷҷӯҳ ва таваҷҷуҳ доранд, бе он ки ҳеҷ гоҳ ба сарашон наояд, ки он барқи махфиро, ки он чароғро медурахшад, ҷустуҷӯ кунанд.

Инсони намоён аз шонздаҳ унсур иборат аст: моддаҳои кимиёвӣ, ки онҳоро дар бозор харидан мумкин аст! Бадани ҷисмонӣ аз нигоҳи унсурҳои таркибии худ арзиши кам дорад. Вақти он расидааст, ки инсоният дарки беҳтари инсони ноаёнро инкишоф диҳад. Ин инсони пинҳон касест, ки қобилиятҳо, андешаҳо ва ҳамроҳон дорад. Касе, ки дӯст медорад ва фикр мекунад ва бе ӯ, бадани ҷисмонӣ чизе ҷуз унсурҳои кимиёвӣ надорад, ки аз онҳо таркиб ёфтааст.

Нури ақл бояд ба дарун, дур аз инсони асир ва намоён равона карда шавад.

Бадани ҷисмонӣ аз дарди пушт ва дардҳо азият мекашад ва бо мурури синну сол вайрон ва пӯсида мешавад. Он пайваста нола мекунад, нолиш мекунад ва барои ин ё он чиз орзу мекунад.

Инсони намоён наметавонад ба афтиши шадид ва саҳт тоб оварад ва баъзан аз зарбаи сӯзани хурд ақибнишинӣ мекунад.

Инсони ноаён беосеб аст; Ў озод ва бемахдуд аст; Ў метавонад ҳама мушкилот ва нороҳатиҳои бадани ҷисмониро бартараф кунад.

Инсони пинҳон дар дохили мо ҳуди воқеии мост Он мавҷудоте, ки дар паси атомҳои бадан пинҳон аст, рӯҳ аст, ки тағйир намеёбад, тағйир намеёбад ва ҳеҷ гоҳ ба ноустуворӣ ё нобудӣ дучор намешавад.

Шояд шахс фикр кунад, ки ӯ ҷисм аст, аммо онҳо ҷисм нестанд. Як пора яхро метавон тавассути бухоршавӣ об кард ва аз чашм нопадид кард. Ин равандро метавон бо конденсатсияи буғ ба моеъ ва сипас яхкунии моеъ ба ҷисми сахт баръакс кард.

Зиндагӣ танҳо бо огоҳии ҷисми ҷисмонӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ зараровар аст, зеро ҷисм ба дарди беморӣ, ҷароҳат, гуруснагӣ ва марг осебпазир аст. Мо набояд худро бовар кунем, ки мо танҳо ин ҷисми намоён ҳастем, ки ба пӯсиш ва харобӣ дучор мешавад.

Ба инсонияти пинҳон дар дохили мо кушта ё зарар расондан мумкин нест. Оё мо набояд барои дарки табиати номаълум ва абадии худ бештар кӯшиш кунем?

Бо афзоиши дониши худ дар бораи ин ҳуди пинҳон, мо метавонем инсони намоёнро назорат кунем, чунон ки устодони бузург мекунанд. Онҳое, ки қудратҳои муқаддаси худро эҳсос мекунанд ва ҳузури ҳуди пинҳон ва ботиниро эҳсос мекунанд, метавонанд худро аз ранҷу азоби ҷисмонӣ ҷудо кунанд, ҳатто вақте ки инсони намоён дар изтироб ва хатар аст.

Роҳи расидан ба ин истиқлолият кадом аст?

Вақти бештарро бояд дар оромии тафаккур ва сулҳ сарф кард. Дар аввал ин метавонад номатлуб ба назар расад, зеро зиндагӣ бо огоҳии

бошуурокаи бадан ва мутобиқати аз ҳад зиёд бо эҳсосоти он фикр карданро дар бораи чизе ғайр аз мушкилот, хоҳишҳо ва ниёзҳои беҳири худ душвор мегардонад. Аммо вақте ки шахс шахсияти рӯҳонии худро тасдиқ мекунад ва худро бовар мекунонад, ки онҳо дар ҳақиқат бо сурати поки Худо офарида шудаанд, ки ҳаёти онҳоро бо ҳеҷ роҳе набуд кардан мумкин нест ва онҳо мавҷудоти пинҳон ва абадӣ ҳастанд, дар шуури инсон як андоза нав пайдо мешавад.

Инсони ноаён ба сурати Худо ташаккул ёфтааст, озод мисли рӯҳи илоҳӣ. Дар инсони намоён тамоми маҳдудиятҳо ва мушкилоти ҷаҳон пинҳонанд. Ҳамин ки мо аз бадани худ огоҳ мешавем, мо бо маҳдудиятҳои онҳо баста мешавем. Аз ин рӯ, бузургон ба мо таълим медиҳанд, ки чашмонамонро пӯшем ва ба худ хотиррасон кунем — тавассути мулоҳиза дар бораи ҳуди пинҳон — ки мо бо қобилиятҳои маҳдуди ҷисмонии бадан баста нестем.

Ман борҳо бо имон ва эътиқоди бузург гуфтаам: «Ман ба ҷисми ҷисмонии худ вобаста нестам, ба ҳар ҷое ки хоҳам, ғавран дар он ҷо хоҳам буд».

Шумо метавонед бигӯед, ки "Ин танҳо як идея аст". Хуб. Аммо идея чист? Ҳар чизе, ки шумо дар атрофи худ мебинед, як идеяи мушаххас аст. Шумо бе фикр ҳеҷ чизро тасаввур карда наметавонед. Ҳуди фикр ноаён аст, аммо он ҳама чизро, ки мо мебинем, воқеӣ мегардонад. Пас, агар шумо тавонед фикрҳои худро идора кунед, шумо метавонед ҳама чизро намоён созед ва шумо метавонед ҳама чизро тавассути қудрати тамаркузи зеҳнии худ бубинед.

Вақте ки шумо ақли худро ба таври амиқ ва амиқ мутамарказ мекунад, шумо метавонед бо

чашми ақли худ бубинед, ки дар бораи он чӣ фикр мекунад, ҳамон тавре ки гӯё онро бо чашмони ҷисмони худ мебинед. Андешаҳои ноаён метавонанд ба таҷрибаҳои намоён табдил ёбанд.

Агар чашмонатонро пӯшед, баданатонро дида наметавонед, аммо он барои шумо воқеӣ боқӣ мемонад, пас чаро шумо фикр мекунад, ки "ман"-и пинҳон танҳо аз он сабаб ғайривоқеӣ аст, ки шумо онро дида наметавонед?

Дар мулоҳиза шумо ба торикии паси чашмони пӯшида нигоҳ мекунад ва ақли худро ба худ ё рӯҳи пинҳон дар дохили худ равона мекунад

Бо машқ кардани худтанзимкунӣ ва равона кардани ақли худ ба дарун мувофиқи усулҳои илмии мулоҳиза, ки роҳнамои рӯҳонии шумо пешниҳод мекунад, шумо тадриҷан аз ҷиҳати рӯҳонӣ рушд хоҳед кард. Мулоҳизаҳои шумо амиқтар хоҳанд шуд ва ҳуди ноаёни шумо - тасвири рӯҳонии Худо дар дохили шумо - барои шумо воқеӣ хоҳад шуд. Дар ин бедории хушбахтонаи худшиносӣ, шуури маҳдуди ҷисмонӣ, ки замоне воқеӣ буд, ғайривоқеӣ мешавад ва шумо мефаҳмед, ки ҳуди ҳақиқӣ ва нотаवонии худро кашф кардаед ва ягонагии онро бо Худо дарк кардаед.

Шумо инчунин хоҳед фаҳмид, ки чӣ гуна инсони ноаён бо бадани ҷисмонӣ тавассути замимаҳо, ки риштаҳои рӯҳӣ ва эмотсионалӣ ва хоҳишҳо барои ҷизҳои мушаххас дар сатҳи заминӣ мебошанд, пайваст аст.

Аммо вақте ки шумо тавассути мулоҳизаи амиқ ин занҷирҳоро кушоед ё қатъ кунед, шумо озод мешавед ва хоҳед донист, ки шумо акси Худо ҳастед. Инсони ноаёнро, ки дар ҷангали эҳсосоти ҷисмонӣ ва моддӣ зиндонӣ аст, ҷустуҷӯ кунед.

Агар шумо он инсони ноаёнро танҳо як бор медонистед, шумо мефаҳмидед, ки ҷисми ҷисмонӣ пӯсти берунии ӯст ва ӯ ҷисми нуронӣ ва инчунин ҷисми ботинии зеҳнӣ дорад ва шумо инчунин мефаҳмед, ки шумо чӣ гуна махлуқи аҷибест ҳастед!

Андешаҳои худро ба он худи ноён равона кунед. Инсони намоён як иллюзия ва фиреб аст. Худи ботинӣ ё ноён ҳақиқӣ аст. Вақте ки шумо инро дарк мекунед, хоҳед донист, ки шумо гӯшт ва хун нестед, балки худи пинҳоне ҳастед, ки аз дастрасии пӯсиш ва нобудӣ берун аст.

Ту рӯҳ ҳастӣ ва рӯҳ намемирад! Фикр нақун, ки қабр поёни ту аст Вақте ки ҷисми ҷисмонӣ мемирад, рӯҳ ба сатҳи дигари вучуд мегузарад Ҳеҷ чиз воқеан нобуд намешавад Шакли аслии бадан ҳамеша дар осмон вучуд дорад.

Одамон эҳсос мекунанд, ки наздикони фавтидашон ба таври абадӣ рафтаанд, зеро онҳо тамаркузи зеҳниро барои дидани онҳо дар шаклҳои шаффофашон дар олами фазоӣ, ки дар он зиндагӣ мекунанд, надоранд. Ҳамеша дар бораи ин ҳақиқатҳо андеша кунед ва ба худ такрор кунед - агар шумо ба ин масъалаҳо таваҷҷӯҳ дошта бошед - "Ман тарҳи равшани Худо ҳастам, ман абадӣ ва доимо дар подшоҳии Худо саргардон ҳастам".

Ту он махлуқи пинҳонӣ ҳастӣ, ки марг ба ту даст расонида наметавонад ва бадбахтӣ ба ту таъсир расонида наметавонад ва ту то абад чунин боқӣ мемонӣ, пас чаро ҳоло ҷовидонии худро дарк намеkunӣ?

Чашмони ҷисмонии мо моро фиреб медиҳанд, то фикр кунем, ки ин ҷаҳони дугона воқеӣ аст. Чашми рӯҳонии худро кушоед ва шакли ноёни худро бубинед. Вақте ки чашми рӯҳонии шумо дар

хомӯшии ботинӣ кушода мешавад, пинҳон намоён мешавад.

Вақте ки шумо фикр мекунад, орзу мекунад ва амиқ тамаркуз мекунад, шумо шахсе ҳастед, ки аз назар пинҳон мемонед. Он шахс воқеӣ аст ва шахси намоён танҳо сояи ӯст.

Сояро фаромӯш кунед ва чизи воқеиро ба ёд оред

Бо шахси нодида як бошед

Симои поки Парвардигори тамоми махлуқот!

Асалому алайкум

Муаррифии шуури кайҳонӣ

Шуури кайҳонӣ ба даст намеояд, ба шарте ки ҳатто як ларзиши ночизи зеҳнӣ ё мавҷи ночизи изтиробӣ рӯҳӣ вучуд дошта бошад. Усулҳои илмӣ мулоҳиза сифати тамаркузи зеҳнӣ ба таври назаррас беҳтар мекунад ва қобилияти шахсро барои назорат кардани андешаҳои худ беҳтар мекунад ва бо ин васила онҳоро аз солҳои саргардони бесамар дар олами беҳушӣ наҷот медиҳанд. Мо фоидаи беҳушро ҳамчун анбори хотира ва ҳамчун олами хоб ва орзуҳо инкор намекунем. Аммо, ин олам метавонад монеае барои мулоҳиза бошад ва он барои онҳое, ки ба ҳаёлҳо ва майлҳо майлдоранд, ҳолибияти худро дорад, то бо ҳаққони рӯҳӣ тавассути ворид шудан ба олами галлутсинатсияҳои ҳаёли, ки воқеият ё арзиши маънавӣ надоранд ва аз хобҳои муқаррарӣ дар давоми шаб чандон фарқ надоранд, пайваст шаванд. Усулҳои илмӣ мулоҳиза, илова бар кӯшиши шахсӣ, ақлро ба ҳолати олии худшиносӣ ва ҳамоҳангӣ бо Худо баланд мебардоранд.

Он чизе ки бояд аз он канорагирӣ кард, ин аст, ки олами пур аз таҷрибаҳои ҳаёли ва тахайюли аст, ки баъзеҳо онҳоро рӯҳонӣ иштибоҳ мекунанд, аммо чизе ҷуз рӯҳонӣ нестанд. Таҷрибаҳои воқеии рӯҳонӣ ва дарки воқеии ҳақиқатро бе тамаркуз ба Худо ба даст овардан мумкин нест. Тамаркузи тафаккур ҳолати азхудкунии пурраи зеҳнӣ ва оромии комили шуур аст. Табиати вучуд ҳаракат аст, дар ҳоле ки табиати рӯҳ оромӣ ё беҳаракатӣ аст. Аз ин рӯ, тамаркуз барои ҳамоҳангии муқаддас муҳим аст. Усулҳо ва санъати тамаркуз ва мулоҳиза, ки дар дарсҳои худшиносӣ таълим дода мешаванд, ба ҳамоҳангии пурраи шуури инсон бо шуури илоҳӣ оварда мерасонанд.

Роҳи ҷаҳон ин аст, ки бисёр мавъиза кунем ва каме амал кунем. Шумо метавонед сад маротиба лексияро дар бораи асал бишнавед, аммо то он даме, ки онро начашед, маззаи онро нахоҳед дид. Ба ҳамин монанд, арзиши воқеии ҳар як таълимотро танҳо тавассути амалия қадр кардан мумкин аст. Мо бояд таълимоти пайғамбарон ва шахсиятҳои бузургро татбиқ ва зиндагӣ кунем. Он гоҳ ҳақиқатҳои онҳо ба ҳақиқатҳои мо табдил меёбанд ва мо дарк хоҳем кард, ки ҳақиқатро метавон исбот ва нишон дод ва он умумичаҳонӣ аст. Вақте ки мо дар нури ҳақиқат қадам мезанем, новобаста аз эътиқод ё роҳи мо, Худо кори моро қабул мекунад ва моро дар қатори интихобкардагони худ дохил мекунад.

Инсон бояд бо самимият ва устуворӣ дар роҳи ҳақиқат қадам гузорад. Эй ҷӯяндаи азиз, дар хотир доред, ки дар байни миллионҳо одамон танҳо чанд нафар воқеан Худоро меҷӯянд ва ҳатто дар байни он ҷӯяндаҳо, танҳо шумораи ками онҳо то охир

истодагарӣ мекунанд. Аммо касе, ки дар ин роҳ устувор мемонад, Худоро хоҳад шинохт. То он даме, ки дили онҳо бо Худо бошад, онҳо ба ҳадафи дилхоҳашон хоҳанд расид, новобаста аз он ки чанд маротиба пешпо меҳӯранд ва меафтанд. То он даме, ки ниятҳои онҳо пок ва ниятҳои онҳо пок бошанд, онҳо аз чизе наметарсанд ва ғамгин намешаванд.

Пас, мо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то тафаккури Худоро ба як таҷрибаи зинда дар ҳаёти худ табдил диҳем. Садоқат дар имон як талаботи муҳим ва ҳатмӣ аст, зеро танҳо як тақлид танҳо ғурури касро афзоиш медиҳад ва ўро аз ҳадафи аслиашон дур мекунад.

Умедворам, ки Худои Қодир дар ҳаёти шумо мақоми аввалро ишғол кунад ва шумо Ўро ҳатто як лаҳза ҳам фаромӯш нахоҳед кард. Бигзор шумо аз лаззатҳои гузарандаи ин дунё қаноатманд нашавед, балки Худоро макони муборак ва ҳадафи ниҳони худ дар зиндагӣ қарор диҳед. Дар паси ҷисми маҳдуд мутлақи беохир пинҳон аст. Ман дар бораи масъалаҳои рӯҳонӣ сухан намегӯям, агар Худоро бо худ ҳис накунам ва бо Ў дар ҳамоҳангии комил бошам. Ва вақте ки ман аз ин огоҳӣ сухан мегӯям, медонам, ки суханони ман пур аз рӯҳи ҳақиқат ҳастанд ва ҳамаи ҷӯяндагони самимӣ ҳақиқати гуфтаҳои маро эҳсос хоҳанд кард.

Баъзеҳо ҳастанд, ки далелҳоро бо иллюзияҳо омехта мекунанд ва исрор мекунанд, ки далелҳо афсона ва иллюзияҳо ҳастанд ва иллюзияҳо далелҳо ва чароғҳое ҳастанд, ки дар торики медурахшанд.

Қобилияти тамаркуз дар роҳи маънавӣ барои пешрафт ва рушди рӯҳонӣ муҳим аст. Бе тамаркузи зеҳнӣ, ҳеҷ гоҳ Худоро ёфтан мумкин нест. Мо бояд омӯзем, ки тирезаҳои шуурро пӯшем, то аз ворид шудани садоҳои заминӣ ва парешонхотириҳои дигар пешгирӣ кунем.

Вақте ки шуур калибр карда мешавад ва аз ҷиҳати рӯҳонӣ танзим карда мешавад, пайвасти таҷрибавӣ ба даст меояд ва ҷӯянда ҳузури илоҳиро эҳсос мекунад, ки Худо ҳамеша ва абадӣ бо инсоният ва дар ҳама ҷост. Аммо, нотавонӣ дарк кардани ҳузури Ӯ аз машғулияти ақл бо бисёр масъалаҳои комилан дунявӣ бармеояд. Таваҷҷӯҳи мутамарказ ё мулоҳиза дар бораи Худо абзорест, ки ба мо имкон медиҳад, ки наздикии Ӯро эҳсос кунем. Барои ин, суфиён ба ёдоварии пайваста машғул мешаванд ва номи Худоро (ба монанди "Худое ҷуз Худо нест" ё "Эй Зинда, Эй Худтаъмин") такрор мекунанд, то он даме ки тамоми вучудашон ба маъно ғарқ шавад. Сипас шуури онҳо ба осонӣ ба андозаи рӯҳонӣ мегузарад ва онҳо ҳолатҳои экстази рӯҳониро аз сар мегузаронанд, ки ба онҳое, ки йогҳо дар мулоҳизаи амиқ аз сар мегузаронанд, монанданд. Таҷрибаи рӯҳонӣ як аст, сарфи назар аз роҳҳои гуногуни ба даст овардани он.

Худо аз башарият дур нест. Ин башарият аст, ки қасдан худро аз Худо тавассути андеша ва амалҳояш дур мекунад. Вақте ки шумо дар мулоҳиза нури воқеии рӯҳониро мебинед, кӯшиш кунед, ки онро дарк кунед ва эҳсос кунед, ки шумо дар дохили он ҳастед: бо он якто Худо дар қалби он нур аст - нур бар нур. Ва ҳар қадар шумо ба он нури муборак наздиктар шавед, ҳамон қадар ба Худо наздиктар мешавед.

Аломати фарқкунандаи нури илоҳӣ ин аст, ки биниши он ҳамеша бо эҳсоси фаврӣ ва шадиди хушбахтӣ ё шодмонӣ ҳамроҳ аст, ки ҳар як атомро дар ҳар як ҳуҷайраи ҳар як бофтаи бадан фаро мегирад. Ин эҳсоси хушбахтӣ ҳаёلى нест; баръакс, баъзеҳо таҳаммул кардани шиддати экстази рӯҳонӣ душворӣ мекашанд, зеро ақл ва бадан ба он одат накардаанд. Ин экстаз ҳадафи ниҳой аст ва хушбахтанд касоне, ки нектари онро мечашанд, зеро онҳо аз чашмаи оби зиндаи ҳаёт нӯшидаанд.

Ҳар қадар шахс ҳангоми тамаркуз оромии бештар эҳсос кунад, ҳамон қадар мулоҳизаи ӯ дар бораи Худо амиқтар ва муваффақтар хоҳад буд. Агар вақти хондани китобҳои рӯҳонӣ ба ҷои ин ба мулоҳиза сарф мешуд, пешрафт ҳам аз ҷиҳати рӯҳонӣ ва ҳам аз ҷиҳати маънавӣ хеле бештар мешуд. Довталабони ҷиддӣ ҳоби худро кам мекунанд ва соатҳои бештарро барои мулоҳиза сарф мекунанд, зеро истироҳате, ки онҳо дар мулоҳиза эҳсос мекунанд, сад маротиба аз ҳоб рӯҳбаландкунандатар ва тароватбахштар аст.

Агар шахс садоҳоро дар шуури худ ҳомӯш карда натавонад, онҳо наметавонанд ба Худо бирасанд. Аз ин рӯ, пайғамбарон ва авлиё дар ғорҳо, кӯҳҳо ва ҷангалҳо паноҳ меҷустанд. Ниёзи фаврӣ вучуд дорад, ки тавассути амалияи тамаркуз ва мулоҳиза борҳо худро дар оромии ботинӣ ғарқ кунем ва дар он сурат оромии бузург ва хушбахтии амиқ пайдо мешавад. Тавре ки дар матнҳои ҳикматӣ гуфта шудааст:

Касе, ки аз хоҳишҳои нав ва орзуи моликият озод аст, қалб ва ақли худро (эҳсосот ва андешаҳои худро) идора мекунад ва ҷои ором

мечӯяд, бояд ҳамеша кӯшиш кунад, ки бо рӯҳи кулӣ муттаҳид шавад.

Ҳамчуни зарурати машқи бештари хомӯшии тафаккур дар маконҳои ибодат вучуд дорад. Мо бояд камтар гап занем ва бештар мулоҳиза кунем. Дар давраи омӯзиши рӯҳонии худ дар Ҳиндустон, муаллимам Шри Юктисвар ба мо гоҳ-гоҳ танҳо як лексия медод. Аксари вақт мо дар атрофи ӯ бо хомӯшӣ ва тамаркузи амиқ менишастем.

Роҳнамои ҳақиқии рӯҳонӣ на танҳо дониши хаттӣ дорад. Мо метавонем аз ӯ ҳикмат ва дониши тавҳидро омӯзем, зеро ӯ медонад ва медонад, ки медонад, зеро ӯ ҳақиқатро дар ҳудудаш медонад ва на танҳо китоб хондааст.

Фазо ба ду қисм ё ҷанба тақсим мешавад. Офариниш як ҷанбаи фазо аст ва аз ҷанбаи дигар танҳо Худост, ки дар он офариниш тамоман вучуд надорад. Ин олами торикист, ки торик нест ва нурест, ки равшан нест. Дар он ҷое ки офтоб тулӯъ намекунад, моҳ наредурахшад ва оташ намесӯзад, макони абадӣ ва абадии Худост.

Ин дугонагӣ ба шуури инсон низ дахл дорад. Инсон ду ҷанба дорад: яке намоён ва дигаре ноаён. Бо чашмони кушода, шумо вучуди зоҳириро дарк мекунед ва худро дар дохили он мебинед. Бо чашмони пӯшида, шумо ҷуз як холигии торик чизе намебинед. Бо вучуди ин, шуури шумо хеле даркшаванда ва фаъол боқӣ мемонад. Агар шумо тавассути тафаккури амиқ ба торикии паси чашмони пӯшида ворид шавед, шумо нуреро, ки аз он тамоми офариниш сарчашма мегирад, дарк хоҳед кард. Дар ҳолати экстази рӯҳонӣ, шуур аз нури зоҳирӣ фаротар меравад ва ба олами шуури

чаҳонӣ ворид мешавад, ки дар паси ҳама шаклҳо ва шаклҳои офариниш вуҷуд дорад. Ин шуур аз ҳама дарки ҳиссиёти болотар аст. Дар мавриди моҳияти он, хушбахтии он ва ҳолатҳои марбут ба он, тавсифи дақиқи онҳо душвор аст, зеро онҳо ба як андозагирии рӯҳонӣ тааллуқ доранд, ки одамон кам аз он дидан мекунанд, сарфи назар аз мавҷудияти ҳақиқат ва ҳақиқати вуҷуди он.

Худо ба мо имконият додааст, ки дар шуури худ тарзи кори қонунҳои коинотро эҳсос кунем. Ин ҳолати бешакли шуурро, ки ҳатто бо чашмони пӯшида эҳсос кардан мумкин аст, бо олами беохир (торикӣ бе торикӣ) ва (нур бе рӯшноӣ) муқоиса кардан мумкин аст, ки дар он Худо ғайр аз ҳама гуна шаклҳо, хусусиятҳо ва дугонагиҳо, ки офаридаи моддии Ёро тавсиф мекунанд, вуҷуд дорад. Дар ин фазои бепоёни абадиёт берун аз офариниш, танҳо Худо дар шуури хушбахтии мутлақ, ҳамеша ҳозир, огоҳ ва навшуда вуҷуд дорад. Ин шуур тавсиф ва муқоисаро рад мекунад, зеро он қомилан беназир аст. Дар ин олами абадиёт, ки дар он Мутлақ ва Беохир ҳукмронӣ мекунанд, ҳеҷ гуна ҷаҳон ё махлуқ вуҷуд надорад. Аммо дар тарафи дигари фазо, Худо ҳама чизро - тамоми офаринишро - дар дохили Худ ҳис мекунад.

Дар олами ғайб корхонаи коинот нуҳуфтааст. Як ситорашинос қайд кард, ки кайҳон воқеан аҷиб аст; ҳама чиз аз он мебарояд ва дар дохили он ҳал мешавад. Пас, атомҳо, ҷузъҳои онҳо ва тамоми ҷаҳонҳо ба куҷо нопадид мешаванд?

Ҳар вақте ки материя ҷолиб ва васвасаангез ба назар мерасад, чашмонатро пӯш. Ба худат нигоҳ кун ва дар бораи манбаи ҳаёт андеша кун. Шояд

ҳеҷ чизро набинӣ ва ҳеҷ чизро ҳис накунӣ, аммо
ҳама чизҳои намоён аз он манбаи ноаён сарчашма
мегиранд (Ва нур дар торикӣ медурахшад) (Нури
осмонҳо ва замин). Агар ту бо тамаркузи ором ва
амиқ ба торикӣ нигоҳ карданро идома диҳӣ, он
нури бузургро хоҳӣ ёфт. Зеро дар паси торикӣ
огоҳии рӯҳонӣ ва дар паси торикӣ оламҳои дигар
пинҳонанд (Дар хонаи падарам қасрҳои зиёде
ҳастанд) (Ва хонаи охират беҳтар аст ва чӣ қадар
хонаи некӯкорон аст!).

Ақли ҷаҳонӣ мустақиман берун аз кайҳон вучуд
дорад. Дар берун аз шуури инсон шуури Худо
вучуд дорад. Ба ин нодонӣ аз ҳузури Ё бас аст. Мо
бояд торикиро тавассути тафаккур барангезем ва
то он даме, ки Ёро наёбем, қатъ накунем. Дар он
ҷо, дар Мутлақияти беохир, даркҳои бешумор,
бинишҳои бешумори ботинӣ ва роҳҳои ҳалли ҳама
мушкилоти зиндагӣ мавҷуданд.

Ҳақиқатҳое, ки ман тавассути худшиносӣ
фаҳмидам, қонунҳои физиологиро ошкор
мекунанд, ки аз ҷиҳати илмӣ бо роҳҳои дигар кашф
карда шудаанд. Вақте ки ман чашмонамро
мепӯшам, метавонам ҷараёнҳои шаффофи ҳаётро,
ки аз баданам мегузаранд, бубинам. Фикр накунад,
ки шумо дар хомӯшиё, ки эҳсос мекунад, танҳо
ҳастед. Худо бо шумост ва ҳеҷ сабабе барои фикр
кардан нест, ки Ё нест. Ҳаво пур аз мусиқӣ аст, ки
аз ҷониби қабулкунандагон қабул карда мешавад.
Бо Худо низ ҳамин тавр аст. Ё дар ҳар лаҳзаи
вучуди мо бо мост. Аммо барои дарк кардани
ҳузури Ё, мо бояд мулоҳизаи амиқро машқ кунем.
Мо набояд пеш аз он ки ҳатто нишонаи
хурдтаринеро, ки Худо бо мост, бубинем, пилкҳои
худро дар хоб пӯшем; танҳо дар он сурат мо

метавонем ором ва ором хоб кунем. Ва шумо, ки орзуманд ва орзуманд ҳастед, бодикқат ба торикӣ нигоҳ мекунад, то он даме ки асрори аҷоиби онро кашф кунед.

Як бор, тақрибан соати чори нисфирӯзӣ дар китобхонаам нишаста будам, ки ногаҳон нафасам кам шуд ва дасту пойҳоям сахт шуданд. Ман худро шоҳиди раванди марг ёфтам. Нафас ва ҳаракат аз баданам берун шуданд, аммо ман ҳушёр будам. Ин як таҷрибаи аҷибе буд, ки ман баданам ва тамоми табиатро ҳамчун тасвирҳои кайҳонии ҳаракаткунанда, ки аз нури илоҳӣ иборат буданд, дидам. Ва ман бо шодӣ нидо кардам: "Худоё, марг нест! Ин тамоми ҷаҳон чизе ҷуз як галереяи тасвирҳои ҳаракаткунанда нест!"

Ҳокиме, ки бар курсӣ ё тахти худ нишастааст, метавонад бигӯяд: "Ман оғои итоаткор ҳастам, ки сарҳояш ба ман ҳам мешаванд". Аммо бигзор марг ба он оғои итоаткор яке аз зарбаҳои марговари худро расонад ва ӯ ба гузашта табдил хоҳад ёфт.

Дӯстони ман, подшоҳи ҳақиқӣ касест, ки Худоро дӯст медорад, ҳузури ӯро дар тамоми махлуқот эҳсос мекунад ва ба дигарон мисли худ ғамхорӣ мекунад. Ҳатто марг ӯро ба воҳима ё тарс намеорад, зеро ӯ онро ҳамчун гузаргоҳ ба сӯи подшоҳии Худо (ки дар он ҷо абадӣ хоҳанд монд) мебинад.

Се роҳ барои васеъ кардани шуури инсонӣ ба шуури кайҳонӣ вуҷуд дорад. Аввалин роҳи иҷтимоӣ аст, ки дар он мо худхоҳиро аз рӯҳи худ дур мекунем ва барои кӯмак ба одамон ва хидмат ба ниёзмандон пурра омодаем. Мо бояд ба дӯстони худ содиқ ва вафодор бошем ва ба ҳар касе, ки

Худо ба мо оила додааст, муҳаббат эҳсос кунем, то мо бо нишон додани ғамхории самимӣ ба дигарон ва кор кардан барои онҳо ҳудуди шуури худро васеъ кунем. Мо дар ҳаёти оилавӣ барои наздиконамон муҳаббат ва фидокорӣ меомӯзем ва бо ин васила дар шуури худ ба густариш ноил мешавем. Аммо ин кофӣ нест. Ишқе, ки худро ба доираи танг маҳдуд мекунад, маҳдуд мешавад ва қодир ба густариш нест. Вақте ки он ғайришахсӣ мешавад, доираи он меафзояд ва фарогирии он васеъ мешавад. Ин гуна муҳаббат бояд парвариш карда шавад ва мо бояд кӯшиш кунем, ки ба ҳама ҳамон муҳаббатеро, ки нисбати оила ва наздиконамон эҳсос мекунем, диҳем, ҳамон тавре ки барои ҳудамон кор мекунем (Худо касонеро, ки некӣ мекунанд, дӯст медорад). Ин роҳи иҷтимоии ба даст овардани шуури кайҳонӣ аст - роҳи хидмат ва муҳаббат.

Худо моро баробар ҳамчун як оилаи бузурги кайҳонӣ дӯст медорад ва аз мо интизор аст, ки якдигарро дӯст дорем. Агар мо дӯст дорем, хушбахтӣ эҳсос мекунем; агар дӯст надорем, худро бо дард ва ранҷу азоб ҷазо медиҳем.

Тафаккури ҷаҳон бояд тағйир ёбад. Мо ҳама ҳастем, зеро табиати воқеии мо аз ҷиҳати табиӣ ҳама чизро фаро мегирад.

Ман аз додани дигарон шодӣ меёбам ва хушбахтии бузургтаринро аз шоҳиди хушбахтии онҳо эҳсос мекунам. Вақте ки мо дигаронро дӯст медорем ва бо онҳо ҳамдардӣ мекунем, мебинем, ки тамоми вучуд ба мо посух медиҳад. Пайғамбарон ва шахсиятҳои бузург ба мо роҳи расидан ба огоҳии кайҳониро нишон додаанд. Ин

аст, ки чӣ гуна мо бояд бо омодагӣ муҳаббат, хидмат ва ҳамдардӣ диҳем.

Шахсе, ки огоҳии умумӣ дорад, шахси хушбахт аст. Онҳо муҳаббати худро ба чанд нафари интихобшуда маҳдуд намеkunанд ва ҳамаро аз доираи меҳру муҳаббат ва ҳамдардӣ маҳрум меkunанд. Мо бояд ба тамоми ҷаҳон ҳамчун оилаи худ чунин нигоҳ кунем. Ин огоҳӣ ҳамеша бо ман аст ва ман ҳис мекунам, ки ҳама ба ман тааллуқ доранд. Шахсе, ки огоҳии умумӣ дорад, ҳамаи одамонро мисли бародарон, хоҳарон, волидон ва дӯстони худ дӯст медорад.

Роҳи дуҷум ба шуури кайҳонӣ тавассути худтанзимкунӣ аст. Кас набояд қурбони аз ҳад зиёд шавад. Лаззат бурдан аз чизҳо хуб аст, аммо дилу ҷони инсон набояд ба онҳо часпида бошад. Касоне, ки мехоҳанд ҳудуди шуури худро васеъ кунанд, бояд дар фикр ва амал озод, меҳрубон, нарма ва гуворо, худтанзимкунанда, хоҳишҳои худро назорат кунанд, аз ғуломии одатҳои зараровар худдорӣ кунанд ва мувофиқи эътиқоди солимашон, ки аз ҷиҳати ахлоқӣ ва ахлоқӣ асосноканд, амал кунанд. Барои ба даст овардани шуури кайҳонӣ, парвариши худтанзимкунӣ ва аз дугонагҳои гармӣ ва сармо, шодӣ ва депрессия, саломатӣ ва беморӣ гузаштан муҳим аст.

Мо бояд ба ҳама чиз бе изтироб ё ҳалалдоршавии равонӣ тоб орем. Касе, ки худро ба ресмонҳои ин ҷаҳон намебандад ва нагузорад, ки эҳсосоти бемаҳдуд ёро ба атроф тела диҳанд ё оромии рӯҳонии ёро ҳалалдор кунанд, соҳиби фаҳмиши ҳақиқӣ ва хиради амиқ аст. Усули сеюм усули метафизикӣ аст. Ҷустуҷӯкунанда бояд худро

аз маҳдудиятҳои бадан тавассути тафаккури дуруст озод кунад, то уфуқҳои болоии шуурро бубинад ва андозаҳои онҳоро ламс кунад. Ин танҳо бо ором кардани гирдоби андешаҳои, ки кӯли рӯхро мезананд ва дар дохили он мавҷҳо ва нооромӣ эҷод мекунанд, ба даст оварда мешавад. Вақте ки андешаҳои номуносиб фурӯ мераванд, сатҳи об ором мешавад ва осмон ва ҳар чизе, ки дар он аст, бо равшанӣ ва покӣ инъикос меёбад.

Агар шумо як шишаи мӯҳршудаи обро дар зарфи об гузоред, мундариҷаи шиша аз оби атроф ҷудо мегардад. Аммо агар шумо мӯҳрро кушоед, оби шиша бо оби зарф омехта мешавад. Ба ҳамин монанд, одамони оддӣ Худоро аз ҳаёти худ дур мекунанд, зеро зарфи шуури онҳо аз ҷониби нодонӣ баста мешавад. Аммо вақте ки мӯҳр тавассути мулоҳизаи дуруст бардошта мешавад, ҷӯянда оромии Худоро ҳам дар дохил ва ҳам берун аз бадан эҳсос мекунанд. Бо афзоиши мулоҳиза, оромӣ меафзояд ва шодмонии рӯҳонӣ нав мешавад.

Худо инсониятро аз ҳар тараф ихота кардааст, аммо онҳо Ёро дарк намекунанд. Онҳо наметавонанд ҳузури воқеии Ёро дар дохили худ ва атрофи худ эҳсос кунанд, агар онҳо пардаи нодонӣ ё гиреҳи нодониро аз байн набаранд ва шуури худро дар огоҳии муқаддаси Ё ғарқ накунанд.

Агар инсон дар баҳри хоҳишҳои моддӣ ғарқ шавад, ғарқ хоҳад шуд, аммо агар дар уқёнуси Худо ғарқ шавад, абадӣ ва абадӣ хоҳад монд.

Ва вақте ки шумо Худоро пайдо мекунед, дӯстони ман, шумо қаноатмандии ҳақиқӣ ва пойдорро эҳсос хоҳед кард.

**Дӯстии инсонӣ метавонад канда шавад ва қатъ
шавад, аммо Худо шуморо тарк намекунад**

**Ҳатто агар ҳама шуморо тарк кунанд ва аз
шумо рӯй гардонанд ҳам, то даме ки Худо бо
шумост, ҳама чиз аз он шумо хоҳад буд**

Салом, раҳмат ва баракати Худо бар шумо бод

Йога ва дарки оӣ

Йога маҷмӯи усулҳои илмӣ барои муттаҳид кардани
рӯҳи инсон бо Илоҳӣ аст. Мо аз Худо сарчашма
гирифтаем ва бояд ба сӯи Ӯ баргардем. Мо гӯё аз Ӯ ҷудо
шудаем ва бояд бошуурина ягонагии худро бо Ӯ
барқарор кунем. Йога ба мо меомӯзад, ки чӣ гуна аз
иллюзияи ҷудой гузарем ва ягонагии худро бо Худо дарк
кунем. Шоири англис Милтон дар бораи рӯҳи инсон ва чӣ
гуна он метавонад хушбахтии худро барқарор кунад,
навиштааст. Ин ҳадафи ниҳони йога аст: барқарор
кардани бихишти гумшудаи шуури рӯҳонӣ, ки тавассути
он инсоният медонад, ки бо Рӯҳи Илоҳӣ ягона буд ва
.ҳамеша ягона боқӣ мемонад

Асосҳои воқеии дин бояд илме бошанд, ки ҳамаи
ҷӯяндагон метавонанд онро барои расидан ба Худои
.ягона истифода баранд. Йога ин илм аст

Ниёзи фаврӣ ба равиши илмӣтар ба дин вуҷуд
дорад. Таълимоти гуногуни саҳт одамонро аз ҳам ҷудо
кардаанд, ҳарчанд хонае, ки бар зидди худ тақсим
шудааст, наметавонад истодагарӣ кунад. Ҳамин тариқ,
ягонагии фирқаҳо ва динҳои гуногун танҳо вақте ба
даст меояд, ки пайравон ва пайравони ин динҳо ба
фаҳмиши воқеии ботинии Худо бирасанд. Танҳо дар он
сурат мо дар байни башарият таҳти падарии Худо
.бародарии ҳақиқӣ хоҳем дошт

Ҳамаи динҳои бузурги ҷаҳонӣ аз зарурати ёфтани

Худо ва бародарии башарият сухан мегӯянд ва таълимоти онҳо асосҳои ахлоқӣ ва принципҳои ахлоқиро дар бар мегиранд. Пас, чӣ фарқиятҳо ва тафриқаҳоро байни ин динҳо ба вуҷуд меорад? Ин таассуби кӯр дар зеҳни одамон аст. Мо наметавонем ба Худо бо тамаркуз ба саҳтии таълимӣ, балки тавассути дониши воқеии рӯҳи илоҳӣ бирасем. Вақте ки одамон ҳақиқатҳои умумиҷаҳониро, ки пояҳои асосии динҳои гуногунро ташкил медиҳанд, дарк мекунанд, ҳама мушкилоти марбут ба таассуби динӣ аз байн мераванд. Ҳама одамон оила ва наздикони ман ҳастанд ва аз ин рӯ, ман Худоро дар ҳама маъбадҳое, ки ба шарафи Ӯ сохта шудаанд, ибодат мекунам

Мо бояд сохтани ваҳдати ҷаҳониро оғоз кунем, ки бар асоси концепсияи Маъбади Умумидинӣ (Маъбади ҳама динҳо) тарҳрезӣ шуда, ба ҳама динҳое, ки ба ибодати Худо даъват мекунанд ва пайравони худро ба сӯи Ӯ роҳнамоӣ мекунанд, эҳтиром гузорем. Чунин маъбадҳо, ки ба Худои ягона бахшида шудаанд ва аз ҷониби ҳамаи динҳо парастид карда мешаванд, бояд дар ҳама ҷо сохта шаванд ва ман пешгӯӣ мекунам, ки ин дар оянда рӯй хоҳад дод. Мардуми Шарқ ва Ғарб бояд монеаҳои танг ва сунъии дохили хонаҳои Худоро абадан барҳам диҳанд ва нобуд кунанд. Вақте ки одамон тавассути йога ба худшиносӣ ноил мешаванд, онҳо дарк мекунанд, ки ҳамаашон аз ҷониби Худо маҳбуб ва интиҳоб шудаанд

Ин иттиҳоди рӯҳонӣ дар бузургоне, ки худшиносӣ доранд, зоҳир аст. Нобиноён наметавонанд нобиноёнро роҳнамоӣ кунанд. Танҳо муаллими рӯҳонӣ, ки воқеан Худоро мешиносад, метавонад дониши илоҳиро ба дигарон воқеан расонад. Барои барқарор кардани илоҳияти худ, бояд чунин муаллими равшанфикр дошта

бошад. Ҳар касе, ки аз муаллими ҳақиқӣ ё роҳнамои
рӯҳонӣ пайравӣ мекунад, мисли онҳо мешавад, зеро
чунин равшанфикр барои баланд бардоштани шогирд ба
сатҳи худшиносии худ саъй мекунад. Вақте ки ман
муаллими мӯхтарамии худро ёфтам, тасмим гирифтам, ки
аз ҳар ҷиҳат ба ӯ пайравӣ кунам: танҳо Худоро бар тахти
дилам гузорам ва неъматҳои Ӯро бо дигарон тақсим
.кунам

Ҳакимон мегӯянд, ки барои ба даст овардани
дониши амиқтарин, инсон бояд нигоҳи худро ба чашми
.маънавии ҳамадон равона кунад

Дар тамаркузи амиқ, ҳатто шахси ғайрийогӣ
абрӯвони худро ҳам мекунад. Ин нуқта маркази
тамаркуз ва макони чашми давршакл аст, ки инчунин
равзанаи фаҳмиши маънавӣ аст. Ин "тӯби булӯрин"-и
ҳақиқӣ аст, ки йогӣ барои фаҳмидани асрори коинот ба
он менигарад. Касоне, ки ба умқи кофӣ дар тамаркузи
худ мерасанд, метавонанд тавассути ин чашми "сеюм"
ворид шаванд ва Худоро дарк кунанд. Аз ин рӯ,
ҷӯяндагони ҳақиқат бояд қобилияти раҳо кардани шуур
ва дарки худро тавассути ин чашми сеюм инкишоф
диҳанд. Амалияи йога ба шогирд кӯмак мекунад, ки
.чашми ягонаи огоҳии интуитивиро кушояд

Фаҳмиш ё дониши мустақим ба ягон маълумоти
ҳиссиётӣ така намекунад. Аз ин рӯ, онро аксар вақт
қобилияти интуитивӣ (ҳисси шашум) меноманд. Ҳама ин
ҳисси шашумро доранд, аммо аксари одамон барои
рушди он кор намеkunанд. Аммо, қариб ҳама таҷрибаи
интуитивӣ доштанд. Шояд онҳо эҳсос кунанд, ки чизе
рӯй медиҳад ва сипас, сарфи назар аз набудани ягон
.далели ҳиссиётӣ, он рӯй медиҳад

Парвариши фаҳмиши мустақим ва ботинӣ ё
худшиносӣ муҳим аст, зеро касе, ки воқеан Худоро

мешиносад, ба худ итминон дорад. Онҳо медонанд ва
медонанд, ки медонанд. Мо бояд ба ҳузури Худо ҳамон
қадар итминон дошта бошем, ки аз таъми анҷир ё ангур
итминон дорем. Ман вазифаи муаррифии дигаронро бо
Худо танҳо пас аз он ки муаллимам ба ман роҳи
ҳамоҳангии комилро бо Ё нишон дод ва пас аз он ки ман
ҳузури Ёро эҳсос кардам ва вучуди Ёро дар дохили худ
.дарк кардам, ба ўҳда гирифтам

Ғарб ҳамеша ба сохтани калисоҳо ва калисоҳои
бузург барои ибодат машғул буд, аммо ин сохторҳои
бузург ва боҳашамат кам ба онҳое, ки Худоро меҷӯянд,
дар ёфтани Ё кӯмак мекунанд. Дар Шарқ диққати асосӣ
ба парвариши мардони дониши илоҳӣ равона карда
шудааст. Аммо, ин афроди равшанфигр на ҳамеша барои
ҷӯяндагони рӯҳонӣ дастрасанд, зеро онҳо аксар вақт
дар паноҳгоҳҳои дурдаст ва хилват мемонанд. Аз ин рӯ,
марказҳои рӯҳонӣ муҳиманд, ки дар он ҷо одамон
метавонанд ҳузури илоҳиро эҳсос кунанд ва муаллимони
равшанфигр метавонанд ба онҳо дар ин кор кӯмак
расонанд. Чӣ гуна метавон аз муаллиме, ки Худоро
намешиносад, дониши илоҳиро ба даст овард?
Муаллими ман маро пеш аз кӯшиши сӯҳбат дар бораи Ё
ба дигарон ба зарурати шинохтани Худо бовар кунанд ва
дили ман аз миннатдорӣ барои роҳнамоии Ё лабрез
!мешавад. Дар ҳақиқат, Ё бо Худо як буд

Худоро аввал бояд дар ҷисми ҷисмонӣ дарк кард ва
ҳар як ҷӯянда бояд ҳар рӯз андешаҳои худро такмил
диҳад ва гулҳои бегуноҳ ва хушбӯйи муҳаббати пок ва
муқаддасро дар қурбонгоҳи рӯҳи худ гузорад. Ҳар касе,
ки Худоро дар дохили худ меёбад, дар ҳар маъбад,
калисо, масҷид, зиёратгоҳ ва ҷамъомаде, ки ба он
.медарояд, ҳузури Ёро низ дарк хоҳад кард
Йога илоҳиётшиносии назариявиро ба таҷрибаи
амалӣ табдил медиҳад

Дӯст доштани Худо аз самими қалб маънои дур
кардани ақли инсон аз ҳиссиёт ва пешниҳод кардани он
ба Худоро дорад. Тамоми таваҷҷӯҳи инсон бояд дар
мулоҳиза ба Худо равона карда шавад. Ҳар як чӯяндаи
Худо бояд омӯзад, ки ақли худро мутамарказ кунад.
Дуое, ки ҳангоми машғул будани ақли инсон ба корҳои
дигар гуфта мешавад, барои Худо ғайрисамимӣ ва
қобили қабул аст. Муаллимони йога мегӯянд, ки барои
ёфтани Худо, аввал бояд Ёро бо тамоми ақл ва бо
.тамаркузи пурраи фикр ҷустуҷӯ кард

Баъзеҳо мегӯянд, ки ҳиндуҳо нисбат ба дигарон
барои машқ кардани йога мувофиқтаранд ва йога барои
ҳама нест. Ин дурӯғ аст. Имрӯз бисёриҳо нисбат ба
ҳиндуҳо дар мавқеъе ҳастанд, ки йогаро бештар машқ
кунанд, зеро пешрафтҳои илмӣ ба инсоният вақти
фароғатии фаровон фароҳам овардаанд. Шарқ бояд аз
технологияҳои пешрафтаи Ғарб бештар истифода
барад, то ҳаётро осонтар ва пурмазмунтар гардонад ва
Ғарб бояд аз Шарқ усулҳои амалӣ ва метафизикии
йогаро омӯзад, то ҳама роҳи худро ба сӯи Худо пайдо
кунанд. Йога як фирқаи динӣ нест, балки як илми
умумиҷаҳонӣ, амалӣ ва татбиқшаванда аст, ки тавассути
.он мо метавонем Худоро пайдо кунем

Йога барои ҳама аст: ҳам барои ғарбиён ва ҳам
барои шарқиён. Намаставон гуфт, ки телефон барои
Шарқ нест, танҳо аз он сабаб, ки он дар Ғарб ихтироъ
шудааст. Ба ҳамин монанд, машқҳои йога, ки дар Шарқ
таҳия шудаанд, танҳо барои Шарқ нестанд, балки барои
.манфиати тамоми башарият мебошанд

Новобаста аз он ки шахс дар Ҳиндустон ё дар ҷои
дигари ҷаҳон таваллуд шудааст, рӯзе мемирад, аммо
инсон метавонад ҳар рӯз худро дар Худо гум кунад,

ҳатто агар танҳо барои чанд лаҳза бошад. Ёога усул ва
.қобилияти ин корро фароҳам меорад

Инсонҳо дар бадан мисли маҳбусони асирӣ зиндагӣ
мекунанд ва вақте ки мӯҳлати онҳо ба охир мерасад,
шармандагии ронда шуданро аз сар мегузаронанд.
Муҳаббати бадан чизе ҷуз муҳаббати зиндонӣ нест.

Азбаски мо ба зиндагӣ дар қафаси ҷисмонӣ одат
кардаем, маънои озодии ҳақиқиро фаромӯш кардаем.
Барои наҷӯстани озодӣ баҳонае нест. Кашф кардани худ
ва дарки табиати абадии худ барои ҳар як инсон муҳим
.аст. Ёога роҳро равшан мекунад

Рӯҳ бояд дубора ба сӯи Худо барояд
Пеш аз вучуд доштани коинот, шуури универсалӣ
вучуд дошт. Шуури универсалӣ ё кайҳонӣ чист? Ин Рӯҳи
мутлақ ё Худои бепоён ва бепоён аст, ки абадӣ ҳозир,
огоҳ ва доимо навшаванда аст ва дар паси ҳама шаклҳо,
шаклҳо ва падидаҳои кайҳонӣ пинҳон аст. Вақте ки
офариниш ба вучуд омад, шуури кайҳонӣ дар коиноти
моддӣ ҳамчун шуури рӯҳонӣ, инъикоси холиси ақл ва
шуури Худо, ки дар тамоми офариниш мавҷуд ва пинҳон
буд, зоҳир шуд. Вақте ки шуури рӯҳонӣ ба бадани
ҷисмонии инсон фуруд омад, он ба рӯҳ ё шуури баланд
табдил ёфт: як неъматии илоҳӣ, абадӣ ҳозир, огоҳ ва
доимо навшаванда, ки дар дохили сохтори ҷисмонӣ
алоҳида вучуд дорад. Вақте ки рӯҳи инсон бо бадан
муттаҳид мешавад, он ҳамчун худшиносӣ ё эго зоҳир
мешавад. Ёога таълим медиҳад, ки рӯҳ бояд аз зинапои
.шуур боло равад, то ба рӯҳи илоҳӣ бирасад
Сирри хушбахтӣ: эҳсоси ҳузури илоҳӣ

Аз зиндагӣ лаззат бурдан комилан хуб аст;
хушбахтии ҳақиқӣ дар он аст, ки ба чизе часпида
нашавед. Аз бӯи гул лаззат баред, аммо кӯшиш кунед, ки
Худоро дар он бубинед. Ман ҳиссиёти худро ҳушёр нигоҳ
доштаам, то бо истифода аз онҳо ман ҳамеша дар бораи

Худо фикр кунам ва ҳузури Ёро дар дилам эҳсос кунам.

"Чашмони ман барои дидани зебоии Ту дар ҳама ҷо офарида шудаанд, эй Худовандо, гӯшҳои ман барои шунидани овози фарогири Ту сохта шудаанд." Ин йога аст: иттиҳод бо Худо. Барои ёфтани Ё ба ҷангал рафтан лозим нест. Одатҳои дунявӣ моро дар ҳар ҷое, ки бошем, мебанданд, то он даме ки худро аз онҳо озод накунем. Йог медонад, ки чӣ тавр Худоро дар ғори дилаш пайдо кунад. Ҳар ҷое ки меравад, огоҳии мубораки ҳузури .илоҳиро бо худ мебарад

Инсоният на танҳо ба сатҳи шуури ҳиссиётӣ поён рафтааст, балки инчунин ба ғуломи ҳолатҳои ғайримуқаррарии огоҳии ҳиссиётӣ, ба монанди пурхӯрӣ, ҳашм ва ҳасад, табдил ёфтааст. Инсоният бояд худро аз ин ифлосиҳо ва инҳирофҳо халос кунад, то Худоро пайдо кунад. Ҳам шарқӣён ва ҳам ғарбӣён бояд аз ин бандии ҳиссиётӣ озод шаванд. Одами оддӣ метавонад аз он ки ба ӯ қаҳва надодаанд, ҳашмгин шавад ва боварӣ дошта бошад, ки ин маҳрумият ба онҳо дарди сар хоҳад овард! .Йоги комил инсони озодшуда аст

Ҳар як шахс дар ҳар ҷое, ки ҳоло бошад, метавонад йога бошад. Аммо мо майл дорем фикр кунем, ки ҳама чизе, ки берун аз уфуқи ҳаёт ва одатҳои муқаррарии .мост, аҷиб ва ба даст овардани он душвор аст

Машқҳои йога озодӣ медиҳанд. Баъзе йогҳо бепарвоя ва зоҳидӣ ба ҳадди аксар мерасанд. Онҳо мегӯянд, ки кас бояд рӯи бистари мехҳо хоб кунад, бе ҳалалдор шудан ва дигар шаклҳои тарбияи ҷисмониро тавсия медиҳанд, ки дар таълимоти исломӣ асос надоранд. Дуруст аст, ки касе, ки метавонад рӯи бистари мехҳо нишинад ва то ҳол дар бораи Худо фикр кунад, қувваи бузурги зеҳниро нишон медиҳад. Аммо чунин корнамоиҳои ғайриоддӣ нолозиманд; кас

метавонад танҳо дар курсӣ ё дар бистари бароҳат
.нишинад ва дар бораи Худо мулоҳиза ронад

Устои йога Патанджали мегӯяд, ки ҳар гуна ҳолати
ҷисмонӣ, ки имкон медиҳад сутунмӯҳра рост нигоҳ
дошта шавад, барои мулоҳиза, яъне тамаркузи йогикӣ
ба Худо мувофиқ аст. Барои машқҳое, ки истодагарӣ ва
чандирии фавқулоддаи ҷисмониро талаб мекунанд, ба
монанди йогаи Ҳатха, гардишҳои қарқ қардан шарт нест.
Худо ҳадафи ниҳонӣ аст ва эҳсоси ҳузури Ӯ он чизест, ки
мо бояд барои он талош кунем ва барои ноил шудан ба
он қарқ кунем. Бхагавад Гита мегӯяд: "Қасе, ки қурра дар
Худо қарқ шудааст ва дар Ӯ қарқ шудааст,
."мутаваззинтарин аст

Йогиҳои ҳиндӣ ноустувории комили худро ба қардӣ
ва қармии шақид ё ба қазидани пақшаҳо ва қигар
ҳашароти нохушоянд нишон доданд. Ин ҳислатҳо шартӣ
пешакӣ барои йог шудан нестанд, балки ҳусусиятҳои
табиӣ як мутахассиси бомаҳорат мебошанд. Қӯшиш
кунед, ки дар ҳолати қарурӣ унсурҳои нохушро бе он ки
аз қиҳати қаронӣ қорохат шавад, қартараф кунед ё
таҳаммул кунед. Агар қас метавонад тоза бошад, лозим
нест, ки ифлос бошад. Шояд қас ба зиндагӣ дар қулбаи
хурд қисли зиндагӣ дар қасри бузург қилбаста бошад.
Омили бузургтарини ба даст овардани муваффақияти
рӯҳонӣ меҳнатдӯстӣ ва истодагарӣ аст. Дар ҳақиқат,
ҳосил қаровон аст, аммо қам қасон омодаанд онро
дарав кунанд! Дунёиён тӯҳфаҳо ва неъматҳои Худоро
.мечӯянд, аммо ҳирадмандон ҳуди баҳшандаро мечӯянд

Ҳар қасе, ки меҳаҳад йога шавад, бояд мулоҳиза
ронад. Субҳ бедор шудан, йога аввал дар бораи ҳӯрок
қикр намекунад, то баданашро қизо қиҳад, балки ба
қони худ нектари муоширати илоҳиро пешниҳод
мекунад. Ӯ қур аз илҳами мулоҳизаи амиқ буда,

метавонад ҳамаи вазифаҳои ҳаррӯзаи худро бо шодӣ ва
интизорӣ иҷро кунад. Худо ин заминро қасдан
офаридааст, зеро нақшаи ӯ ин аст, ки инсоният барои
беҳтар кардани ҷаҳон кор кунад. Ғарбиён ба ҳадди
ниҳии пайгирии пайвасти роҳатҳои моддии нав ва
беҳтаршуда майл доранд, дар ҳоле ки шарқиён ба ҳадди
ниҳии қаноатмандӣ аз он чизе, ки доранд, майл
доранд. Дар рӯҳи беихтиёри Ғарб ва рӯҳи қасдан шарқӣ
чизе матлуб вучуд дорад ва мо бояд роҳи миёнаро байни
.ин ду пайдо кунем

Мулоҳиза ёгиро ба вучуд меорад

Барои ёфтани Худо, бояд ҳар саҳар ва шом ва ҳар
вақте ки имкон дорад, дар давоми рӯз мулоҳиза ронад.
Илова бар ин, барои шахси орзуманди мулоҳиза муҳим
аст, ки ҳар рӯзи корӣ чанд соатро барои мулоҳиза
бахшад. Ин бемаънӣ нест. Баъзе одамон ҳар рӯз соатҳо
машғулиятҳои худро бе ҳастагӣ ё дилгиршавӣ анҷом
медиханд. Онҳое, ки мехоҳанд аз ҷиҳати рӯҳонӣ
пешрафтатар шаванд, бояд вақти бештарро ба Худо
сарф кунанд. Мо бояд ба Худо эҳсос кунем, ки мо ӯро аз
ҳама бештар дӯст медорем. Вақте ки шахс дар мулоҳиза
маҳорат пайдо мекунад ва қодир аст ба шуури
баландтар бирасад, ба ӯ дар як рӯз на бештар аз панҷ
соат хоб лозим аст. Шумо метавонед чанд соат аз шаб,
субҳи барвақт ва рӯзҳои истироҳатро барои худшиносӣ
ва тафаккури Худо истифода баред. Бо ин роҳ, ҳар кас,
ҳатто шахси аз ҳама серкор ва серкор, метавонад ёга
шавад - агар хоҳад - бе он ки салла пӯшад ё мӯи худро
.дароз кунад

Маконҳои ибодат ҳуҷайраҳо ҳастанд ва асал дониши
қатъӣ аст, ки инсон рӯҳ аст ва бо Худо як аст. Дуруст
аст, ки Худо дар ҳама маконҳои ибодат ҳузур дорад,
аммо танҳо рафтани ба он маконҳои муқаддас барои

бовар кунонидани Худо барои ошкор кардани Худ кофӣ нест. Боздидҳои мунтазам ба маконҳои ибодат хубанд, аммо мулоҳизаи ҳаррӯза беҳтар аст ва ҳарду бояд якҷоя анҷом дода шаванд, зеро рафтан ба маконҳои ибодат ногузир илҳом мебахшад, дар ҳоле ки мулоҳизаи ҳаррӯза ба пешрафти бештари рӯҳонӣ оварда мерасонад. Вақте ки қалби чӯянда аз шавқ месӯзад ва вақте ки ӯ пас аз дуо дуо мегӯяд, Худо ба даъвати ӯ .посух медиҳад

Ин садоқати бепоён барои ёфтани Ӯ муҳим аст. Барои ёгӣ будан ва ҳамзамон бо рӯҳ ва талаботи замон ҳамқадам будан, бояд дар хона мулоҳиза ронад, худро тарбия кунад ва ҳама вазифаҳоро аз муҳаббат ва хидмат ба Худо иҷро кунад. Орзуи бузургтарини ман ин аст, ки дар рӯҳи одамон маъбадҳо барои Худо созам ва табассуми дурахшони Худоро дар чехраҳои онҳо шоҳид шавам. Бузургтарин дастовард дар зиндагӣ ин аст, ки шахс дар рӯҳи худ маъбадERO барои Худо бахшад. Инро ба осонӣ метавон анҷом дод ва маҳз барои ҳамин мақсад худшиносӣ ба ҷаҳон омадааст. Ҳар касе, ки Худоро дар рӯҳи худ тахт менишонад, ёгӣ аст ва метавонад бо ман бигӯяд, ки йога барои Шарқ, Шимол, Ҷануб ва Ғарб аст.

Ин барои ҳамаи одамон бидуни истисно аст. Роҳҳои илоҳӣ роҳҳои дуюмдараҷа мебошанд, дар ҳоле ки роҳи йога шоҳроҳест, ки ба қасри неъматии илоҳӣ мебарад, ки .вақте ба он расидаед, ҳеҷ гоҳ аз он берун намеравед

Асалому алайкум

тухмиҳои рӯҳонӣ

Эй Парвардигор, ба ман таълим деҳ, ки бо азму
ирода ва истодагарӣ шуҷоъ ва далер бошам, дар ҳоле ки
эҳтиёткор бошам ва ҳушёр бошам.

Худо дар дили ман ва дар атрофи ман аст, маро
муҳофизат ва назорат мекунад. Аз ин рӯ, ман торикии
тарсро, ки нури роҳнамои Ёро аз ман пинҳон мекунад ва
маро дар торикии хатогихо пешпо медиҳад, пароканда
хоҳам кард.

Мо на танҳо тавассути сӯҳбат ва муошират, балки
тавассути ларзишҳои ноаёни магнити онҳо низ ба
онҳое монанд мешавем, ки бо онҳо менишинем ва бо
онҳо муошират мекунем. Вақте ки мо ба майдони
магнити онҳо ворид мешавем, мо аз магнитнокии онҳо
беихтиёр таъсир мегирем. Аз ин рӯ, барои онҳое, ки
мехоҳанд рушди рӯҳонӣ дошта бошанд, хеле муҳим аст,
ки бо онҳое, ки майлҳои рӯҳонӣ доранд, муошират
кунанд, то онҳо рӯҳбаланд шаванд, шавқу завқи худро
нигоҳ доранд ва орзуи худро ба Худо парвариш диҳанд.

Онҳое, ки фаҳмиши равшан доранд, гулҳои
ҳақиқатро ҷамъ мекунанд ва барои равшан кардани
рӯҳҳо бо хислатҳои наҷиб саъй мекунанд, то ба бихишти
ҳикмат ворид шаванд.

Эй Парвардигор, муҳаббати Ту барои ҳама чиз кофӣ
аст

Гарчанде ки ишқи кайҳонӣ аз тирезаҳои хурди ишқи
бисёрҷанбаи инсонӣ берун меояд, лаҳзае, ки шумо фикр
мекунад, ки онро дидаед, он пеш меравад ва то он даме,
ки шумо тавонед тамоми вучуди онро тавассути тирезаи
шуури кайҳонии худ бубинед, пеш меравад.

Беҳтар аст, ки мо якҷоя нишинем ва андешаҳои худро бо зеҳни кушод ва эҳтироми мутақобила муҳокима кунем ва дар хотир дорем, ки одамони хирадманд ҷанҷол намеkunанд, балки оромона ва оқилона муҳокима мекунанд.

Инсон бояд худ ва аъзои оилаашро таълим диҳад, ки аз ғайбат кардан дар бораи дигарон ё бадгӯӣ кардан дар бораи онҳо худдорӣ кунанд ва ба ҷои ин ба тақмили худ ва ислоҳи хатогҳои худ диққат диҳанд. Мо набояд аз дигарон танҳо аз он сабаб нафрат кунем, ки онҳо аз мо фарқ мекунанд ё аз он сабаб, ки ақидаҳои онҳо аз мо фарқ мекунанд ва инчунин набояд исрор кунем, ки эътиқоди ҳудамон ягона эътиқоди дуруст аст.

Эй чашмаи муҳаббат, бигзор эҳсос кунем, ки дилҳоямон пур ва ташнагии мо аз фаровонии доимии муҳаббати ту қонеъ шудааст.

Инсон бояд бештар гӯш карданро ёд гирад, на сухан гуфтан, хомӯш нишастан ва аз ҳамроҳии дигарон лаззат бурданро.

Вақте ки шумо нури офтобро тавассути линзаи калонкунанда ба нуқтаи хурде равона мекунед, он гармӣ ба вуҷуд меорад ва ин гармӣ метавонад ҷӯб, матоъ, коғаз ва дигар маводро оташ занад.

Ба ҳамин монанд, вақте ки ақл дақиқ мутамарказ аст, энергияи мутамаркази он метавонад бадиҳо ва решаҳои шубҳаро дар паси ҳар як нокомӣ сӯзонад ва нури хирадро бо дурахшонӣ ва дурахшонӣ равшан кунад.

Вақте ки ақл бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва манбаи ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг мешавад, он аз ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои

муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузурги
Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд сабабҳо ва
имкониятҳои навро барои муваффақият дар ҳама соҳа
эҷод кунанд.

Вақте ки садафҳои дард ва ошуфтагӣ дар гирду
атрофам меафтанд, бигзор ман, эй Парвардигор, дар
қалъаи шикастнопазири ҳузури муҳофизатии Худо худро
эмин ва эмин ҳис кунам.

Ишқ суруди дил аст, ки рӯҳ онро ба Худо месарояд

Ташнагии музмини маро танҳо бо ламси мубораки Ту
ба ҷони ман, ки аз орзуи Ту месӯзад, фурӯ бурдан
мумкин аст. Тӯфони ноумедӣ фурӯ рафта, бодҳои
ноумедӣ ором шудаанд ва қатраҳои оромии Ту ҳар як
нахи вучуди маро тар карда, диламро аз қаноатмандӣ
пур кардаанд ва ман ҳоло номи мубораки Туро месароям
ва месароям.

Худоё, маро паррандаи бихиштӣ гардон, ки танҳо аз
нӯшидани чашмаҳои шифобахши Ту, ки аз осмони ҳузури
муқаддастарини Ту дар ҳама ҷо ҷорӣ мешаванд, лаззат
мебарад.

Ҳақиқат аввал ба шуури мо мисли қатраҳои тунуки
шабнам [дар гулбаргҳои садбарг] меояд.

Новобаста аз он ки нақши шумо дар бозии зиндагӣ
то чӣ андоза хурд ва хоксорона бошад, аҳамияти он аз
ҷиҳати саҳмгузорӣ дар муваффақияти намоишнома ба
аҳамияти бузургтарин нақшҳо баробар аст.

Бигзор ман, эй Худоё, ба қонунҳои фазилат на бо
тарс ва нигаронӣ, балки бо тасалли ва муҳаббат нигоҳ
кунам ва бигзор ба ёд орам, ки фазилат, ки риояи
принсипҳояш дар аввал душвор бошад, дар ниҳоят тоҷи

хушбахтӣ ва қаноатмандиро бар сарам мегузорад, вақте ки қонунҳояш риоя мешаванд.

Ва ба ман кумак кун, эй Парвардигор, фаромӯш накунам, ки бадӣ, ки дар аввал ваъдаҳои баъзе лаззатҳо ва лаззатҳоро медиҳад, пас аз он ғаму андӯҳи зиёдеро ба бор меорад.

Муҳаббати инсонӣ бояд густариш ёбад ва ба сӯи муҳаббати илоҳӣ густариш ёбад.

Ишқи илоҳӣ кӯшиш мекунад, ки худро дар рӯҳи инсон тавассути каналҳо ва ифодаҳои гуногуни муҳаббати оилавӣ ва волидайн ва муҳаббати дӯстон ба якдигар ифода кунад.

Муносибатҳои гуногун ва гуногунҷабҳа дар оила ва ҷомеа ангезаҳои зарурӣ барои пок кардани муҳаббати инсонӣ аз нопокиҳо ва табдил додани он ба муҳаббати поки маънавӣ мебошанд.

Тасдиқҳо:

Бо фарорасии ҳар рӯз, ман ба ҳар касе, ки вомехӯрам, мавҷҳои шодӣ мепошам

Ман барои ҳар касе, ки аз роҳи ман мегузарад, нури рӯҳии офтоб хоҳам буд.

Ман шамъҳои табассумро дар дилҳои ғамгин ва бадбахт меафрӯзам

Мо насиб нагардида будем, ки дар харобии орзуҳои бефоида ва бадбахтии умедҳои пажмурда зиндагӣ кунем. Эй Парвардигор, ба мо кӯмак кун, ки занҷирҳоеро, ки моро мебанданд, бишканем ва бо азми қавӣ роҳи моро аз биёбони маҳдудиятҳо ба сӯи сарзамини нави хушбахтона созем.

Худовандо, бигзор ман наздикии Туро эҳсос кунам ва ҳузури Туро дар умқи эҳсосотам эҳсос кунам ва бигзор ман дарк кунам, ки хиради дурахшони Ту

фаҳмиши маро дастгирӣ мекунад ва ҳаёти ман
таҷассуми ҳаёти беназир ва беназири Ту аст.

Бераҳмӣ бемории рӯҳонӣ аст ва ҳар касе, ки ба
амалҳо ё эҳсосоти бераҳмона даст мезанад, ба худ
бадбахтӣ меорад ва ба системаи асаби ӯ зарар
мерасонад.

Қалб маркази эҳсос аст ва набояд ба қалби каси
дигар таъсир расонад.

Худо сарвати ҳақиқии ман аст ва ман ба воситаи ӯ
сарватманд ҳастам

Табиати ҳамоҳанг дар суҳан:
Худтанзимкунӣ
Дӯст доштани дигарон
Меҳрубонӣ ба ҳайвонот
Муҳаббат ба хислатҳои хуб
Муҳаббати сулҳ ва оромӣ
Муҳаббати бузургон
Ба камбағалон ва ниёзмандон ҳамдардӣ зоҳир
намуда, ба онҳо кумак расонидан
Ростқавлии худкор новобаста аз оқибатҳо
Иҷрои вазифа аз рӯи муҳаббат ба вазифа ва эҳтиром
ба он
Муҳаббат ба адолат ва ислоҳот
Аз завқи адабӣ лаззат бурдан ва кореро, ки бояд
анҷом дода шавад, анҷом додан
Эҳтироми худ
хоксорӣ
Раққа
Вафодорӣ
Раққосӣ
сабр

Таҳаммулпазирӣ
Он қадамҳои рӯҳҳои бузург ва ақлҳои равшанро
пайгирӣ мекунад
Ростқавлӣ
Фитнес
меҳрубонӣ
Соддаӣ ва равшанӣ
Тавозун
Эҳсосоти рӯҳонӣ
Қаноатмандӣ
Муҳаббат ба тозагии ҷисмонӣ ва покии зеҳнӣ
Фурӯтанӣ ва пешгирӣ аз такаббур
Муҳаббати некӣ
Адолат
Ба ёд овардани меҳрубоние, ки ба онҳое, ки
сазовори он ҳастанд, нишон дода шудааст
Эҳтиром ба чизҳои муқаддас
Аз китобча: Ҷадвали равонӣ

Эҳсосоти рӯҳониро метавон тавассути омӯзонидани
ақл барои лаззат бурдан аз фазилатҳои андешаҳои зебо
дар олами пинҳони инсон эҳсос кард.

Эй Парвардигор, муҳаббате, ки аз дилҳои инсон
ҷорист, маро водор кардааст, ки манбаи муҳаббати
покро дар Ту ҷӯям.

Дар оромии рӯҳам, ман бо фурӯтанӣ дар назди
ҳузури фарогири Ту сачда мекунам, зеро медонам, ки Ту
ҳамеша маро дар роҳҳои худшиносӣ роҳнамоӣ мекуни.

Эй Худои ман, то он даме ки туро пайдо кунам, Туро
меҷӯям ва вақте ки Туро пайдо мекунам, бо миннатдорӣ
ҳама неъматҳо ва некиҳоеро, ки ба ман ато мекуни,
қабул хоҳам кард.

Дар танҳои андешаҳоям, орзумандам, эй
Худовандо, овози Туро бишнавам. Кобусҳои овозҳои
сахтеро, ки то ҳол дар печидагиҳои хотирам пинҳон

ҳастанд, аз ман дур кун. Меҳоҳам ба овози ором ва
оҳанги Ту то абад дар оромии ҷони худ гӯш диҳам.

Эй Парвардигоро, бигзор борони раҳмати Ту бар
рӯхҳои мо рехта шавад ва лойи нодонӣ, ки ба онҳо
часпидааст, бишӯяд, то онҳо покӣ ва шаффофияти худро
барқарор кунанд ва бо нури илоҳии Ту дурахшанд.

Новобаста аз он ки дар ғорҳои кӯҳӣ ё дар миёнаи
кӯчаҳои серодам, ё дар ҷангалҳои ҳаёти муосир, ба ҳар
ҷое ки меравем ва ба ҳар ҷое ки меравем, хоҳ шарқ ва
ғарб, шимол ва ҷануб ва дар ҳама ҷо, бигзор мо
наздикии Туро эҳсос кунем, то дилҳои мо аз ҳузури
муҳофизатии Ту ором шаванд.

Биёед мисли гулҳо ва садбаргҳо бошем ва вақте ки
моро нодуруст мефаҳманд, гулбаргҳои нармӣ ва
меҳрубониро пошем, зеро бо худдорӣ ва рафтори дуруст
мо дарк хоҳем кард, ки мо қисми ҷудонашавандаи некии
бузургтар ҳастем.

Аз оби сулҳе, ки аз чашмаҳои шароити мусоид ҷорӣ
мешавад ва аз азму иродаи худ барои нигоҳ доштани
назари мусбат ва нигоҳ доштани муносибатҳои созанда,
то серӣ бинӯшед.

Хушбахтиро танҳо дар либосҳои зебо, хӯрокҳои
болаззат, мебелҳои боҳашамат, айшу ишрат ва лаззат
наҷӯед, зеро ин чизҳо хушбахтии шуморо дар паси
намуди зоҳирӣ банд мекунанд. Баръакс, бигзор
тасаввуроти шумо аз болои салтанати ғояҳои бемаҳдуд
парвоз кунад.

Дар асл, ҳар як шахс то андозае аз мушкилоти ҳашм
ранҷ мекашад, агар онҳо ба марҳилаи пешрафтаи огоҳӣ,

яъне ба марҳилаи экстазии рӯҳонӣ ё ҳолати оромӣ нарасида бошанд.

Хашм - новобаста аз шакле, ки бошад - аз нотагонӣ дар иҷрои хоҳиш бармеояд. Дар сурати набудани шодмонии ботинӣ, ки аз пайвастагии рӯҳ бо манбаи илоҳии он ба вуҷуд меояд, инсон кӯшиш мекунад, ки хоҳишҳои худро тавассути лаззатҳои шахвонӣ, ки бо сабаби ноустуворӣ ва аксар вақт оқибатҳои носолимашон табиатан нохушоянданд, амалӣ созад.

Ин хоҳишҳо аксар вақт боиси ноумедӣ ва сипас хашм мешаванд, ки боиси nobудшавии шуури маънавӣ мегардад.

Роҳи муассиртарини бартараф кардани хашм ин бартараф кардани сабаби аслии он аст: хоҳишҳо. Ҳар қадар хоҳишҳо зиёд бошанд, ҳамон қадар ноумедӣ бештар хоҳад буд.

Амалӣ кардани ҳама хоҳишҳо ғайриимкон аст, зеро хоҳишҳо сернашаванда ва бепоёнанд. Ҳар қадар мо барои иҷрои хоҳиш кӯшиш кунем, ҳамон қадар ба он бештар дилбаста мешавем ва ҳар қадар дилбастагии мо қавитар бошад, ҳамон қадар дарди маҳрум шудан аз ҳама чизе, ки хоҳишҳои моро қонеъ мекунад ва хоҳишҳои моро иҷро мекунад, бештар мешавад.

Муваффақият, зиндагии роҳат, табобати бемориҳои табобатнашаванда ва назорат кардани одатҳои бад ба ҳамаи инҳо ноил шудан мумкин аст.

Агар шумо ҳамаи усулҳо ва кӯшишҳои моддиро истифода карда бошед ва онҳоро бефоида ёфта бошед, дари ботиниро кушоед ва қудрати рӯҳонӣ ба дарун ҷорӣ шуда, ҳама заъф, нокомӣ ва ноумедиро берун мекунад.

Агар шумо дар мулоҳиза ва тамаркузи амиқ ва ором аз Худо кӯмак пурсед, шумо захираи бепоёни қувваи рӯҳониро хоҳед дид.

Худо беғараз аст ва ба ҳамаи онҳое, ки самимона аз
Ў кӯмак меҷӯянд, посух медиҳад

Вақте ки ман Худоро дар худ ёфтам, Ўро дар ҳама ҷо
ёфтам

Ман аз хурдӣ ба Ў саҳт майл доштам ва як бор, вақте
ки писарбача будам, ба Ў нома навиштам. Бале, ман ба
Худо нома навиштам ва онро чунин номгузорӣ кардам:

«Ба Худо дар осмон» ва ман онро ба қуттии почта
гузоштам

Вақте ки мо ба касе менависем, интизори посух
ҳастем. Вақте ки ман ҷавоб нагирифтам, ашки фаровон
рехтам. Аммо ҷавоб ниҳоят ба ман расид, на тавассути
калимаҳои чопшуда дар қоғаз, балки дар як рӯъёи аҷиби
дурахшон.

Агар кӯшиш ҷиддӣ ва пайваста бошад, ҳар кас
метавонад аз Худо посух гирад.

Агар шумо саволҳои худро ба сӯи Худо равона
кунед, онҳоро бо эҳсоси амиқ печонед ва онҳоро
тавассути почтаи тафаккур фиристед, пас самимона ва
бешубҳа ҷавоб хоҳед гирифт.

Оромӣ аз даруни рӯҳ сарчашма мегирад; ин муҳити
ботинии муборакест, ки дар он хушбахтӣ шукуфон ва
шукуфой мекунад.

Инсонҳо ба осонӣ бисёре аз мафҳумҳои ҳаёлии
маҳдудиятҳоро бе ягон пурсиши ҷиддӣ қабул мекунанд
ва ба ин васила ба ин мафҳумҳо имкон медиҳанд, ки
ҳаёт ва сарнавишти онҳоро назорат кунанд.

Мутафаккирон ба осонӣ вазъи мавҷударо қабул
намекунанд; баръакс, онҳо кӯшиш мекунанд, ки онро
тағйир диҳанд ва маҳз ҳамин чиз пешрафтро
имконпазир мегардонад.

Мутафаккирон муҳити атрофашонро меомӯзанд ва аз он чизе, ки мебинанд, дар ҳайрат мемонанд. Онҳо бодикқат менигаранд ва мепурсанд, ки чаро чизҳо ба таври муайян рӯй медиҳанд ё не.

Илова бар хӯрокхӯрӣ, хоб ва кор, аз инсон интизор меравад, ки аз ин ҳаёт чизе арзишманд ба даст орад.

Худхоҳӣ бояд решақан карда шавад ва инро метавон бо парвариши фидокорӣ ба даст овард. Мо бояд ба дигарон ғамхорӣ кунем ва беҳтарин роҳи таълим додани ин намунаи хуб аст.

Дар замони худхоҳӣ ва тамаъкорӣ аз шукуфой ва зиндагии роҳат баҳра бурдан душвор аст. Вақте ки мо метавонем бигӯем, ки "неъматҳои Худо барои ман ва барои шумо низ ҳастанд", ин ҳақон ҳақи беҳтаре хоҳад буд.

Вақте ки мо аз кӯчаҳои шаҳр мегузарем, худро бо деворҳои ихоташуда мебинем, аммо вақте ки ба ҳавопаймо савор мешавем, ҳама монеаҳо нопадид мешаванд ва мо фазои беҳамтоеро мебинем. Ба ҳамин монанд, вақте ки мо аз шаҳри танҳой ва тангназарӣ мегузарем, худро дар зери ақидаҳои саҳт ва маҳдуди догматикӣ маҳдуд ҳис мекунем. Аммо вақте ки мо ба ҳавопаймои кушода ва уфуқҳои васеъ савор мешавем, мо фазои бемаҳдуди бародарӣ ва муҳаббати инсониро мебинем.

Шахсе, ки аз роҳҳои нишеби бадӣ мегузарад, ҳеҷ муқовиматеро эҳсос намекунад, аммо ҳамин ки кӯшиш мекунад, ки бо қабули қонунҳои рӯҳонии худдорӣ бар зидди одатҳои зараровар ва майлҳои нодуруст истодагарӣ кунад, дармеебад, ки васвасаҳои бешумор

барои мубориза бо кӯшишҳои ӯ ва ҳалалдор кардани кӯшишҳои неки ӯ бедор шудаанд.

Баъзан андешаҳо нисбат ба суҳанҳо муассиртаранд. Ақли инсон интиқолдиҳанда ва қабулқунандаи пуриқтидортарин аз ҳама аст. Агар шумо пайваста андешаҳои мусбатро, ки пур аз муҳаббат мебошанд, пахш кунед, ин андешаҳо ба дигарон таъсири мусбат мерасонанд. Ба ҳамин монанд, агар шумо андешаҳои пур аз ҳасад ё нафратро тарроҳӣ кунед, дигарон ин андешаҳоро қабул мекунанд ва бо андешаҳои монанд посух медиҳанд.

Аз Худо хоҳиш мекунам, ки кӯшишҳои шуморо бо қувват ва баракати Худ дастгирӣ кунад. Агар дуо самимӣ ва ниятҳо пок бошанд, тағйироти дилхоҳ бо ёрии Худо ба амал меояд.

Садои акси соли гузашта, бо ғаму андӯҳ ва хандааш, нопадид шуданд ва акнун садои суруди Соли нав рӯҳбаландқунанда, умедбахш ва **пичирросзананда аст** :

«Ҳаёти худро комилан аз нав созед, алафҳои бегонаи тарсҳои кӯҳнаро тарк кунед ва аз боғи партофташудаи гузашта танҳо тухми шодӣ, дастовардҳо, умедҳо, андешаҳо ва амалҳои нек ва орзуҳои наҷиб ва баландро ҷамъоварӣ ва захира кунед».

Дар ҳоки шабнами ҳар рӯзи нав, он тухмиҳои бузургро шинонед, об диҳед ва аз онҳо нигоҳубин кунед, то он даме ки онҳо калон шаванд ва ҳаёти шуморо бо манфиатҳои нодири шукуфой пур кунанд.

Соли нав пичиррос мезанад:

«Рӯҳеро, ки асири одатҳост, бедор кунед ва онро ба анҷом додани корҳои нав ва судманд ташвиқ кунед. Ҳеҷ гоҳ кӯшишро бас накунад ва ҳеҷ гоҳ ором нагиред, то он даме ки ба озодии абадӣ ноил нашавед ва кармаро

(оқибатҳои пайваста пайгирӣ ва таъқиби амалҳои гузашта) мағлуб накунад».

Бо ақли тоза ва маст аз шодмонии доимо навшаванда, биед якҷоя шодӣ кунем ва даст ба даст ба сӯи хонаи осмонӣ, ки дигар ҳеҷ гоҳ аз он берун нахоҳем рафт.

Хашм ва хотираи фил

Онҳое, ки оромии ботиниро меҷӯянд, бояд дарк кунанд, ки чӣ гуна хашм ба вучуд меояд ва аксар вақт оқибатҳои даҳшатнокро ба бор меорад.

Аз сабаби аз даст додани тавозуни ботинӣ, ки аз хашм ба вучуд омадааст, бисёриҳо бар хилофи хоҳиши худ ба қинояткорон ва қотилони хунхор табдил ёфтаанд.

Монеъ шудан ба хоҳишҳо ақло кӯр мекунад Вақте ки тумани хоҳишҳо ақли инсонро фаро мегирад, ӯ ҳушёрӣ худро гум мекунад ва ба рафторе, ки ба инсонӣ наҷиб муносиб нест, рафтор мекунад.

Аз даст додани ақл, фаҳмиши фитриро, ки қувваи пешбарандаи ҳама гуна амалҳои солим ва ниятҳои нек аст, ошӯфта мекунад.

Вақте ки чархи руи мошини рӯҳии инсон вайрон мешавад, ӯ ногузир ба садама дучор мешавад ва метавонад худро дар ҳадақи дард ва бадбахтӣ пайдо кунад.

Масалан: Шавҳар бо хурсандӣ мошин меронд ва дар роҳ ба сӯи боғ, занаш аз ӯ хоҳиш кард, ки самти ҳаракаташро иваз кунад, то ба ҷои боғ ба хонаи волидонаш равад ва дар ин ҷо хушбахтии ӯ ба хашм табдил меёбад.

Ман ин мисолро интихоб кардам, зеро ин як ҳодисаи маъмулӣ аст. Дар ҳолатҳои муқаррарӣ, натиҷа ё шавҳар дархости занашро рад мекунад ё бо норозигӣ ва норозигӣ розӣ мешавад ва одатан ҳамин тавр мешавад.

Дар ҳарду ҳолат, ҳашм ҳукмронӣ мекунад, фазо муташанниҷ мешавад ва оромӣ ҳалалдор мешавад.

Дар баъзе мавридҳо, ҳашм метавонад барои онҳое, ки таъби шадид доранд, ба фоҷиа табдил ёбад. Ҳашм метавонад ба хотира таъсир расонад, ё ронанда метавонад фаромӯш кунад, ки бодикқат ва бодикқат рондани мошинро анҷом диҳад, ё ба чароғҳои роҳ аҳамият надиҳад, ки боиси бархӯрд ё, Худо нигоҳ накунад, марг мегардад.

Хулоса, ҳашм рули иродаро дар аробаи зиндагӣ қулф мекунад ва монеъи расидан ба ҳадафҳои моддӣ ва маънавии он мегардад.

Хотираи фил:

Қобилияти "хотира" тӯҳфаест аз ҷониби Худо ба инсоният ва ин ҷӣ неъматӣ бузургест! Хотира ба ҳайвонот низ дода шудааст; бе он онҳо наметавонистанд бачаҳои худро бишносанд. Баъзе ҳайвонҳо хотираҳои аъло доранд, чунон ки достони зерин дар бораи фил нишон медиҳад.

Ҳангоме ки як фили бузург ҷӯб мекашонд, чунон ки бисёре аз филҳои омӯзонидашуда дар Шарқ ин корро мекунанд, писарбачае ба он наздик шуд, бо сӯзан ба танааш сӯроҳ кард ва гурехт.

Як сол пас аз он ҳодиса гузашт ва ҳамон фил дар роҳ бо ҳамон писарбача дучор шуд. Ин як лаҳзаи нисбатан мусоид барои гирифтани интиқом барои фил буд. Пас, он танаашро дар атрофи писарбача печонд ва ўро бо зӯрӣ ба тарафи дигари роҳ партофт. Ҳамин тавр, ҳайвонҳо хотира доранд.

Вақте ки қалб пур аз муҳаббати Худо ва ҷашмон аз нури Ё равшан мешаванд, ҷаззобияти инсон табиатан рӯҳонӣ мешавад. Байни ҷаззобияти рӯҳонӣ, ки таъсири бузурги он дорад, ва ҷаззобияти ҳайвонӣ, ки аз ҷониби эҳсосот ва ғаризаҳо ба вучуд меояд, тафовути бузурге

вучуд дорад. Ҷаззобияти рӯхонӣ бар асоси фидокорӣ ва манфиати дигарон асос ёфтааст, дар ҳоле ки ҷаззобияти ҳайвонӣ аз худхоӣ ва истисмори дигарон ба вучуд меояд.

Инсон метавонад ба худ пешниҳодҳои мусбате диҳад, ки ба зеҳни зери шуур таъсири мусбат мерасонанд ва ин ба зеҳни бошуур таъсир мерасонад. Пешниҳодҳои манфӣ, хоҳ худашон тавлид шаванд, хоҳ аз ҷониби шахси дигар, барои мағзи сар зарароваранд ва бояд аз онҳо канорагирӣ кард.

Инсон ба мо маслиҳатҳои худро медиҳад ва сипас моро волегузорад, ки меваҳои амалҳои худро бигирем [ки шояд натиҷаи маслиҳатҳои нодурусти ӯ бошад]

Роҳи Худо ҳамеша ба сӯи хушбахтӣ ва некӣ мебарад

Бо шаффофияти тафаккури амиқ, ман нури илоҳиро, ки пайваста ба умқи ман ҷорӣ мешавад, таслим хоҳам кард ва муҳаббат ва орзуҳои худро ба сӯи Худои Қодир баланд хоҳам кард.

Худовандо, ман ҳузури Туро дар умқи вучуди худ эҳсос мекунам ва Туро мебинам, ки дар боғи ишқам шукуфай. Маро дар муҳаббати Худ фаро гир ва бигзор ман аз бӯи мубораки Ту лаззат барам.

Эй Парвардигор, ба ман оромӣ ато кун, то рӯҳам оромӣ ёбад ва нурҳои умедро аз паси абрҳои бепарвой бушинад. Бигзор нури итминон дар дилам дурахшад, то оромӣ ва тасаллии рӯҳониро эҳсос кунам.

Эй Парвардигор, бигзор ҷалоли Ту дурахшад ва бигзор нодонӣ аз соҳилҳои замин абадан нопадид шавад, инчунин низоъ ва ҳасад. Торикии нодониро бо нури ҳикмати Худ пароканда кун. Заъфро ба қувват ва заъфро ба ирода табдил деҳ ва ақл ва рӯҳро бо нури шифобахши Худ ғўтон кунӣ.

Ҳамон тавре ки нури офтоб ба ҳама дода мешавад, аммо касоне ҳастанд, ки дар торикӣ зиндагӣ карданро афзалтар медонанд, ҳамин тавр нури ҳикмати илоҳӣ ҳама ҷоро фаро мегирад, аммо баъзеҳо ба ҷаҳон аз паси тирезаҳои андешаҳои ғамангези худ, ки бо нодонӣ олуда шудаанд, менигаранд.

Эй Парвардигоро, моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он, аз тарсҳо ва нигарониҳо раҳой деҳ ва бигзор селоби ҳикмати Ту ҳама харобаҳо ва партовҳоро аз ҳаёти мо берун кунад.

Ҳар кӣ медонад, ки чӣ тавр дар айни замон хушбахт бошад, роҳи худро ба сӯи Худо ёфтааст.

Ман капитани киштии андешаҳои нек, иродаи нек ва фаъолиятҳои пурсамар ва судманди худ ҳастам, киштии умри худро идора мекунам ва нигоҳи худро ҳамеша ба сайёраи дурахшони сулҳ дар осмони тафаккури амиқи худ ба Худо менигарам.

Агар мо хушбахт буданро интихоб накунем, ҳеҷ кас наметавонад моро хушбахт кунад ва мо набояд касеро барои ин айбдор кунем. Ва агар мо хушбахт буданро интихоб кунем, ҳеҷ кас наметавонад ин хушбахтиро аз мо бигирад.

Пандемияҳо, офатҳо ва тағйироти шадиди табиат, ки харобиовар, харобӣ ва зарари васеъро ба бор меоранд, "фармонҳои илоҳӣ" нестанд. Ин офатҳо аз афкор ва амалҳои инсонӣ сарчашма мегиранд. Дар ҳар ҷое, ки тавозуни нозуки некӣ ва бадӣ дар ҷаҳон аз сабаби ҷамъшавии мавҷҳо ва ларзишҳои зараровар, ки аз ниятҳои бад ва хатоҳои инсонӣ ба вуҷуд меоянд,

халалдор мешавад, бесарусомонӣ ва харобиҳои васеъ ба амал меоянд. Ҷаҳон то он даме, ки инсоният тафаккур ва рафтори ноқиси худро ислоҳ накунад, аз ҷангҳо, офатҳо ва фоҷиаҳо азоб хоҳад кашид. Ҷангҳо ҳамчун фармони илоҳӣ рух намедиханд, балки аз сабаби худхоҳии моддии васеъ рух медиҳанд. Агар одамон худро аз худхоҳии инфиродӣ, саноатӣ, сиёсӣ, маънавӣ ва миллӣ халос кунанд, ҷангҳо аз байн мераванд.

Вақте ки рӯҳи моддӣ шуури инсонро ишғол мекунад ва бар андеша ҳукмронӣ мекунад, он радиатсияи манфии шаффофро мебарорад. Қувваи ҷамъшудаи ин ларзишҳои манфӣ ба мувозинати электрикии табиат зарари ҷиддӣ мерасонад ва боиси заминларза, обхезӣ ва дигар офатҳо мегардад.

Худо барои ин масъул нест. Пеш аз он ки назорати табиат имконпазир гардад, андешаҳои инсонӣ бояд назорат карда шаванд.

Ман кӯшиш мекунам, ки танҳо корҳои нек ва шоистаеро аз рӯи муҳаббат ба Худо ва барои хушнудии Ё анҷом диҳам.

Ақлро бояд бо омочи дарки дуруст шудгор кард, зеро хоки он хушк ва сахт аст. Хок бояд бо омодагӣ ва қабул тар карда шавад ва тухми имон дар ҷӯякҳо кошта шавад ва сипас бо иродае, ки бо иродаи илоҳӣ мувофиқ аст, обёри карда шавад.

Шахси дорои оромии табиӣ дар ҳама ҳолатҳо оромии худро нигоҳ медорад ва дар сулҳ боқӣ мемонад. Онҳо инчунин намегузоранд, ки эҳсосот ва ҳавасҳо онҳоро идора кунанд ва онҳоро ба қабули қарорҳои нодуруст водор созанд.

Ту дурахш дар ситорагон, энергия дар атомҳо,
меҳрубонӣ дар дилҳо, зебӣ дар ҳақиқат ва бузургӣ дар
ростқавлӣ ҳастӣ.

Эй Парвардигор, моро баракат деҳ, то мо файзи Туро
дар саломатии худ, орзуҳои зеҳнии худ ва ҳаёти рӯҳонии
худ бар мо зоҳир кунем. Ба мо кӯмак кун, ки худро бо
қудрати олии Ту, ҳикмати бепоёни Ту ва ҳаққонияти
бепоёни Ту пур кунем ва бигзор мо дарк кунем, ки Ту
чашмаи саломатӣ, уқёнуси ҳаёт ва манбаи ҳама фаҳмиш
ва дониш ҳастӣ.

Эй ишқи илоҳӣ, ту акси садои пинҳонӣ ҳастӣ, ки аз
ғорҳои дилҳо мебарояд ва садои эҳсоси хомӯш.

Ту ҷодугари ноаёни рӯҳҳо ҳастӣ, дурахшоне ҳастӣ,
ки аз умқи дӯстӣ сарчашма мегирад.

Ту фариштаи мубораке ҳастӣ, ки ширинтарин
суханҳоро ба ҷонҳо пичиррос мезанӣ.

Ту забони хомӯши ошиқон ва сиёҳии ноаёнӣ, ки онҳо
барои навиштани паёмҳо бар саҳифаҳои дилашон
истифода мебаранд.

Ту манбаи ҳама эҳсосоти наҷиб ҳастӣ ва қалби ту
набзи худро аз қалби кайҳонӣ мегирад.

Ишқ як сӯҳбати хомӯшона байни ду қалб аст ва он
даъвати олии тамоми махлуқоти зинда ва ғайризинда
барои бозгашт ба хонаи ваҳдати ҷаҳонӣ аст.

Ишқ набзи ҳаёт аст

Он дар боғи шукуфоии маънавӣ мерӯяд ва дар паси
торикии пайвандҳои беруна хоб меравад.

Ин қадимтарин ва ширинтарин нектарест, ки дар
шишаҳои дил нигоҳ дошта мешавад.

Ишқ нурест, ки деворҳои торикиро байни афрод,
оилаҳо ва миллатҳо мешиканад.

Ишқ гули дӯстӣ аст, ки дар саҳроҳои ҷавонон ва
пирон шукуфон ва мерӯяд.

Ишқ дарвозаи осмон ва суруди ҷонҳои нек аст

Онҳое, ки меҳоҳанд ҳаёти худро нав кунанд, бояд аввал чизҳои мусбатеро, ки меҳоҳанд ба ҳаёти худ ворид кунанд, муайян кунанд ва сипас барномаеро таҳия кунанд, ки ҳар рӯз онро риоя мекунанд ва дар натиҷаи риояи қарорҳои худ хушбахтии бузурге эҳсос хоҳанд кард.

Риоя накардани қадвали худтакмилдиҳӣ иродаро суст мекунад ва монеаҳоро дар роҳи пешрафт мегузорад.

Онҳое, ки худро бо тартиби табиӣ зиндагӣ мутобиқ мекунанд, ба дастовардҳои пурсамар ноил мегарданд. Ҳеҷ қонуне монеаи тағйир ба сӯи беҳтар ва амалӣ кардани орзуҳои наҷиби инсон намешавад. Ҳеҷ монеае наметавонад шахсро аз расидан ба ҳадафҳои олии худ боздорад, агар онҳо ин монеаҳоро ба таври возеҳ эътироф накунанд ва худро бовар кунанд, ки наметавонанд онҳоро паси сар кунанд.

Дар ҳар ҷое, ки дигарон кӯшишҳои маро дар анҷом додани корҳои нек қадр кунанд, ман метавонам беҳтарин хидматро пешниҳод кунам

Ишқи ҳақиқӣ — муҳаббати қалб ва рӯҳ — зухуроти ишқи илоҳӣ аст. Ишқи илоҳӣ мекӯшад, ки худро тавассути қалб ва рӯҳи башар зоҳир кунад. Худо ба инсоният ишқи илоҳиро тавассути василаи комили ишқи инсонӣ меомӯзонад.

Вақте ки шумо бо касе вомехӯред ва онҳо мегӯянд: "Чӣ хелӣ? Ман аз дидани шумо хеле хурсандам", дар ҳоле ки дар асл онҳо дар назди шумо комилан нороҳатанд, шумо фавран эҳсосоти ботинии онҳоро эҳсос мекунед ва намехоҳед бо онҳо сӯҳбат кунед ё бо

онҳо бимонед. Ман ростқавлиро аз найрангбозӣ ва
риёкорӣ авлотар медонам.

Сухани инсон ҳама чиз аст ва ӯ бояд табиӣ ва
ростқавл бошад, ба сухани худ эҳтиром гузорад ва ба
ваъдаҳо ва ӯҳдадориҳои худ дар назди дигарон вафо
кунад.

Худо манбаи қуввати рӯҳӣ, хирад ва фаровонӣ аст.
Аз ӯ хоҳиш кунед, ки шуморо ба роҳи дуруст барои ноил
шудан ба муваффақияте, ки меҷӯед, роҳнамоӣ кунад.
Аввалан, боварӣ ҳосил кунед, ки нияти шумо солим аст
ва сипас шумо қувват барои расидан ба ҳадафи худ
хоҳед гирифт.

Муҳаббат силоҳи рӯҳонӣ аст, ки ба ҳама ҷангҳо
хотима медиҳад

Самимият аз дурӯғ ва тӯҳмат хеле қавитар аст. Агар
шумо худро дар қалъаи самимият муҳофизат карда
тавонед, пас шумо дар салтанати худ соҳиби мӯхтарам
хоҳед буд.

Ҳатто агар дигарон ба шумо зулм карда бошанд ҳам,
ҳақиқат пирӯз хоҳад шуд

Ба онҳое, ки онро меҷӯянд, хирад ато кун, ба шарт
ки онҳо маърифатро орзу кунанд ва тамоми кӯшишро ба
харҷ деҳ, то аз зинапои худшиносӣ боло равӣ ва боло
равӣ.

Ман овози худро, дастҳоямро, пойҳоямро, диламро,
баданамро, эҳсосотамро, иродамро ва ҳама чизро ба
Худо бахшидаам ва муқаддас кардаам.

Дард танҳо ба бадан маҳдуд намешавад; дарди рӯҳӣ
ва ақлонӣ низ вучуд дорад.

Вақте ки ақл пур аз ҳасад, тарс ва гумони бадӣ аст, ё вақте ки инсон бо худ дар ҷанг аст, дар бораи Худо фикр кардан ғайриимкон аст.

Мо аз ғаму андӯх, аз дигар хислатҳои носолим ва ҳолатҳои равонӣ ва аз изтироб, ки аксари онҳо тарсҳои беасосанд, ранҷ мекашем. Дар сатҳи рӯхонӣ, мо аз нодонӣ аз табиати намирандаи рӯхҳои худ ранҷ мекашем.

Онҳое, ки бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, зебоии ҳайратангезро мебинанд ва ширинии олиро мечашанд, ки бо ҳеҷ роҳи дигар эҳсос кардан мумкин нест.

Вақте ки рӯҳам Туро фарёд зад, абрҳои хомӯшии Ту пароканда шуданд, эй Худоё ва борони раҳмати Ту селборон рехт, то он даме ки ба сели пур аз ғайзи Ту табдил ёфт, дарёи мубораки Ту соҳилҳои вучуди маро фаро гирифт ва рӯҳам ба оби абадият ғӯта зад ва ҳубоби ҳаёти хурди ман дар уқёнуси вучуди фарогири Ту ҳал шуд.

- Мураббии ман ба ман таълим дод, ки чӣ тавр аз теғи хирад истифода барам, то худро маъбаде созам, ки сазовори ҳузури илоҳӣ бошад.

Агар шумо хоҳед, ки ба ҳадафи наҷиб ноил шавед, бо тарҳрезии модели зеҳнии он оғоз кунед. Акнун шумо метавонед ҳар гуна самтро дар шуури худ мустаҳкам муқаррар кунед, агар шумо дар зеҳни худ як идеяи қавӣ ҷойгир кунед; пас тамоми вучуди шумо ба он идея мутобиқ хоҳад шуд ва амалҳои шумо бо он ҳамоҳанг хоҳанд буд.

- Муҳаббат ва таҳаммулпазирӣ барои ҳамоҳангӣ ва ризоият муҳиманд. Муҳаббат ҳама чизро, ки муфид ва қодир ба рушд аст, муттаҳид ва ғизо медиҳад, дар ҳоле ки нафрат ҳама чизро, ки ислоҳ кардан мумкин аст, тақсим ва нобуд мекунад.

Тарс бузургтарин душмани муваффақият аст, зеро он хоҳиши кӯшиш карданро аз байн мебарад, ки бе он инсон наметавонад муваффақ шавад.

Сустӣ ва бесарусомонӣ, набудани кӯшиш ва набудани истодагарӣ ҳама монеаҳо дар роҳи муваффақият мебошанд. Ҳадаф набояд худӣ муваффақият бошад, балки ҳаёти одилонае бошад, ки ба муваффақият оварда мерасонад. Шавқу завқи аз ҳад зиёд барои муваффақият метавонад монеа бошад. Кӯшиши эҷодӣ, ки бо ирода ва хоҳиши қатъӣ барои расидан ба ҳадаф дастгирӣ мешавад, барои ноил шудан ба муваффақият муҳим аст.

Ҳар як андешае, ки мо дорем, ларзиши мушаххасеро ба вучуд меорад. Вақте ки шумо бо тамоми вучуд, ақл ва дасту пойҳоятон дар бораи Худо фикр мекунед ва дар дохили худ борҳо "Эй Парвардигор"-ро пичиррос мезанед, шумо ларзиши пурқувватеро ба вучуд меоред, ки ҳузури илоҳиро ба ҳаёти шумо меорад.

Вақте ки мо дарк мекунем, ки Худо маҳбуби абадии мо ва дӯсти доимии моस्त ва муҳаббати Ё ба мо аз ҳама муҳаббатҳои дигар бузургтар аст, мо наздикии Ёро эҳсос мекунем ва ҳузури Ёро ламс мекунем, то дилҳоямон ором шаванд ва оромии олии рӯҳониро эҳсос кунем.

Вақте ки шумо дар бораи Худо мулоҳиза мекунед ва дар дил ва тамоми баданатон шодӣ ва лағжиши афзояндаро эҳсос мекунед ва гоҳ-гоҳ ин шодӣ ба шумо мерасад, бидонед, ки Худо ба орзуҳои дили шумо посух додааст ва эҳсоси хушбахтие, ки шумо аз сар мегузаронед, далели ин посух аст.

Вақте ки ақл ба ҳолати шуури баландтар ворид мешавад ва ба ҳузури бепоёни комил ламс мекунад, медонад, ки бо Худо дар тамос аст ва ин таҷриба ширин

аст, аммо баён кардани ҳолати ин пайвастагӣ бо сухан
ғайриимкон аст, ки аз тавсиф берун аст.

Ман аз ҷаззобияти худ барои ҷустуҷӯи чизҳои моддӣ
истифода накардам, балки онро барои ҷалби ҳузури
илоҳӣ, ки абадӣ ва нопадид аст, истифода бурдам.

Эй Парвардигор, орзуҳои амиқтарини диламро ба
ман ато кун ва овози мубораки Туро дар умқи ҷони ман
бишнавам. Ман ҳаргиз Туро фаромӯш нахоҳам кард,
Худои маҳбуби ман ва бе Ту дар роҳҳои зиндагӣ нахоҳам
рафт. Меҳмони абадии ман бош ва дар паноҳгоҳи
оромии ман ва шодмонии рӯҳонии ман сокин шав. Бигзор
дилам бо муҳаббати Ту тапиш кунад ва андешаҳоям дар
ҳамоҳангӣ кор кунанд, то оромии Ту ва муҳаббати Туро
ба дигарон ато кунам. Ва бигзор бӯи муҳаббати Ту аз
гули дилам паҳн шавад ва ҷонҳоеро, ки оромӣ меҷӯянд,
ҷалб кунад ва онҳоро ба сӯи Ту биёрад.

Манзараҳои кӯҳистон, ки дар пардаи кабуд кашида
шудаанд, механикаи ҳайратангези бадани инсон, гулҳои
боҳашамат, ашрофи рӯҳҳои нек, бузургии андешаҳои
баланд ва умқи муҳаббат ҳама моро ба ёд меоранд
Офаридгори аҷиб ва бениҳоят зебо.

Ман тамоми кори аз дастам меомадаро мекунам ва
ҳар кори аз дастам меомадаро мекунам, то худам ва
дигаронро пеш аз ҳама аз Худо сарватманд гардонам ва
пеш аз ҳама ман дар миёни боғҳои ҳамешасабзи сулҳ
хонаҳои ҳикмат месозам, ки бо гулҳои фазилатҳои
аҷоибӣ рӯҳонӣ пур шудаанд.

Фарқе надорад, ки ман мавҷи хурд ҳастам ё мавҷи
калон, ба шарте ки баҳри бузургии ҳаёт маро дастгирӣ
кунад.

Ман то он даме, ки сирри асрорро пайдо кунам, ба андеша амиқ меравам ва нури фаҳро - мисли машъал - равона мекунам, то чеҳраи муқаддастарин ба ман зоҳир шавад.

Бигзор нури ту дар ман, дар атрофам ва дар ҳама ҷо дурахшад

Ишқ оташи пинҳонест, ки бо фармони илоҳӣ ноҳамвории коинотро об мекунад ва онро ба ҷавҳари ноаёнӣ ишқи абадӣ табдил медиҳад.

Ҳамон тавре ки офтоб нур ва гармӣ мефиристад, ман низ нурҳои умедро дар рӯҳи камбағалон ва рондашудагон паҳн хоҳам кард ва дар дили онҳое, ки худро ноумед меҳисобанд, шавқу завқи навро бедор хоҳам кард.

Худовандо, бигзор худам ва дигаронро бо оташи сӯзони ҳасад насӯзонам, балки бо итминон ва қаноатмандӣ меҳрубонӣ ва муҳаббатеро, ки сазовори наздиконам ҳастам, қабул кунам.

Ман дар паси деворҳои вичдони покам дар амн ва эмин ҳастам, гузаштаи торикро сӯзондаам ва танҳо ба имрӯз нигарон ҳастам ва вақте ки кӯшиш мекунам вичдонамро фиреб диҳам, аз ҳеҷ чиз ҷуз худам наметарсам.

Имрӯз ман решаҳои нигарониҳо ва тарсҳоро оташ мезанам ва оташи хушбахтиро афрӯхтаам, то маъбади рӯҳро дар дохили худ равшан кунам.

Ҳеҷ кас наметавонад маро бо забони қабех ё рафтори бепарвоёна хашмгин кунад ва ҳеҷ кас

наметавонад бо хушомадгӯӣ, ситоиш ва таъриф ба ман таъсир расонад, то маро водор созад, ки фикр кунам, ки ман аз худи воқеии худ бузургтар ва муҳимтар ҳастам.

Эй Парвардигоро, қалбамро он қадар фарох гардон, ки ҳузури мубораки Туро дар бар гирад ва бигзор он то абад бо муҳаббати Ту тапиш кунад.

Агар шумо аз қудрати иродаи худ дуруст истифода баред, он барои шумо кармаи нав эҷод мекунад, аммо аксари одамон намехоҳанд тағйир ёбанд ва намехоҳанд кӯшиш кунанд, аз ин рӯ, онҳо дар муқобили мушкилот фурӯ меафтанд ва наметавонанд бо мушкилот рӯ ба рӯ шаванд.

Худовандо, ба ман кӯмак кун, ки байни хушбахтии пайдори рӯҳ ва лаззатҳои шахвонии гузаранда фарқ гузорам. Бигзор ман худро дар лаззатҳои эҳсосоти гузаранда фарқ накунам ва ба ман кӯмак кун, ки ҳиссиётамро такмил диҳам, то онҳо маро ҳамеша хушбахт гардонанд.

Ман нурҳои ақламро аз олами танг ва маҳдуди эҳсосот ҷудо кардам ва онҳоро ба уфуқҳои рӯҳ раҳо кардам, то даркҳоям афзоиш ёбанд ва огоҳии ман ба ҳар самт паҳн шавад.

Агар одатҳои номатлубе дошта бошанд, ки мехоҳанд онҳоро тарк кунанд, набояд худро нотавон ё дармонда ҳис кунанд. Ҳоло имкони бартараф кардани ин одатҳо тавассути парвариши азму иродаи гузашта ва машқ кардани мунтазам ва дурусти мулоҳиза вуҷуд дорад.

Эй Сарвари ҷонҳо ва дилҳо, шуоъҳои хушбахтӣ, ки дар осмони оромиши ботинии ман паҳн мешаванд, аз наздик шудани зухуроти мубораки Ту мужда медиҳанд.

Эй Парвардигор, ман табассуми боваринок ва оромро меписандам, зеро хоҳ ман дар рӯи ин ҳаёт шино кунам, хоҳ дар зери мавҷҳои марг ғарқ шавам, ман дар қалби ҳаёти абадии Ту, ки амният ва ҳимояро таъмин мекунад, мемонам ва дасти пурқудрат ва мубораки Ту маро дастгирӣ мекунад.

Беморӣ, пирӣ ва марг мушкилот ва монеаҳое ҳастанд, ки бадан бо онҳо рӯбарӯ мешавад. Аммо, бемориҳои равонӣ тавассути ғамгинӣ, тарс, хашм, хоҳишҳои саркӯбшуда, кина, нафрат, васвасаҳои эмотсионалӣ, изтиробии асабии шадид ва як навъ саратонии равонӣ, ки қобилияти зеҳниро фалаҷ мекунад, ба ақл ҳамла мекунанд. Аммо, хатарноктарин беморӣ бемории рӯҳ аст, ки ҳамчун нодонӣ зоҳир мешавад ва аз он ҳама бемориҳои дигар сарчашма мегиранд ва паҳн мешаванд.

Манбаи идеализми бузурге, ки эҳсосоти ишқ ва эҳсосоти нозуки моро ғизо медиҳад, набояд хушк шавад.

Ҳар чизе, ки зоҳиран ҷолиб аст, ҷозибавӣ худро аз ботинии худ мегирад ва ҳеҷ чиз оинаи поки рӯҳро ба монанди таҳрифҳои равонӣ, ба монанди хашм, бадхоҳӣ, ҳасад ва нафрат доғдор намекунад. Ҳар касе, ки кӯшиш мекунад худро аз ин пайвастигӣ ҳал кардан, ки ба табиати рӯҳ бегонаанд, раҳо кунад, мегузорад, ки нури зебоии ботинӣ аз дарун дурахшад.

Шуур бояд аз олами маҳдуди ҷисмонӣ ба уфуқҳои номаҳдуди оромии дохили рӯҳ баланд бардошта шавад.

Эй рӯҳи покӣ ва бегуноҳӣ, маро аз хоҳишҳои сернашавандаи шаҳвонӣ раҳо кун, то ки ҳама эҳсосоти тамаъкор дар шӯълаи хирад ба хокистар табдил ёбанд ва ман якравӣ ва қатъӣ ҳар як ангезаи эҳсосро боздорам ва ба иродаи Ту итоат кунам, оҳанги оддии худро бо ҳамоҳангӣ навозам, вазифаҳои хурди худро иҷро кунам ва суруди хоксоронаи худро бихонам.

Худовандо, ба ман кумак кун, ки ҳиссиёти худро танҳо бо роҳҳои солим ва мантиқӣ истифода барам ва онҳоро такмил диҳам, то онҳо ба хушбахтии воқеии ман мусоидат кунанд.

Пӯлоди ҳикмате, ки мо онро тавассути оташи сӯзони таҷриба истихроҷ мекунем, чизи аҷибест. Зиндагӣ моро бо табдил додани металлҳои асосии худ ба унсурҳои қиматбаҳо пок мекунад, то ки мо дар ин ҳаёт ҳамчун рӯҳҳо мисли ҷавохирот пок, мисли пӯлод саҳт ва дар айни замон чандир ва ҳамшаванда зиндагӣ кунем, бе он ки зерӣ фишори саҳтиҳо ва озмоишҳои душвор шикаста шавад.

Як қувваи пинҳонӣ вуҷуд дорад, ки барои амалӣ кардани нақшаи ахлоқӣ ва маънавӣ барои ба вуҷуд овардани тартиб ва ҳамоҳангӣ дар миёни он чизе, ки ба назар номувофиқӣ ва бесарусомонӣ дар офариниш менамояд, кор мекунад.

Эй маҳбуби илоҳии ман, ту шодмонии абадӣ ва ҳамеша навшаванда ҳастӣ, ту хушбахтии рӯҳ ҳастӣ ва ту хушбахтиё ҳастӣ, ки ман орзуи онро дорам.

Дуо ба Худо бояд бо майли гарм ва эътимоди комил анҷом дода шавад ва он дар хомӯшӣ ва оромӣ посухи

пинҳонӣ хоҳад гирифт, ки тасаллӣ мебахшад ва тағйироти босуръатро дар ҳаёти инсон ба вуҷуд меорад.

Аввалан, мо бояд шодмонии муошират бо Худоро эҳсос кунем, то онро бо лаззатҳои камтари заминӣ муқоиса кунем. Он гоҳ хоҳишҳо хусусияти баландтар хоҳанд дошт. Орзу беохир аст; ҳамин ки як хоҳиш амалӣ шавад, дигаре ҷои онро мегирад ва ғайра. Аммо вақте ки шумо Худоро меёбед, ҳамаи хоҳишҳои шумо амалӣ мешаванд.

Мардуми саховатманд ва меҳрубон, ки тӯҳфаҳои саховатмандонаи шуморо қабул мекунанд ва онҳоро бо дигарон мубодила мекунанд, фаҳмиши худро васеъ мекунанд ва ба ҳузури мубораки шумо наздиктар мешаванд. Азбаски мо ҳар рӯз аз шумо тӯҳфаҳо ва баракатҳои бешумор мегирем, биёед бо ситоиш ва шукргузорӣ ба сӯи шумо рӯ оварем, эй бахшандаи ҳама тӯҳфаҳо ва баракатҳо.

То даме ки Ту бо ман ҳастӣ, эй Парвардигор, ҳеҷ бадӣ ба ман нахоҳад расид, зеро Ту аз ман рӯй мегардонӣ ва маро аз бадӣ муҳофизат мекунӣ.

Корвони дуоҳоям ба сӯи ту ҳаракат мекунад, тӯфонҳои регии ноумедӣ онро дар ин ҷо ва он ҷо бозмедоранд, аммо вақте ки ман аз дур воҳаи рӯҳбаландкунии хомӯши туро мебинам, тароват мегирам ва қувватам нав мешавад, аз ин рӯ, ман кӯшишҳои худро барои расидан ба ту дучанд мекунам ва орзу мекунам, ки лабони ташнаамро ба чашмаи шодӣ тар кунам ва то он даме ки сер шавам, бинӯшам.

Эй Парвардигоро, бигзор ман танҳо некӣ ва покиро бубинам ва танҳо суханони илҳомбахш бигӯям. Бигзор

бӯи хуши муҳаббати Туро бо бӯи осмони он нафас
гирам ва хӯроки оддӣ ва солим бихӯрам ва бӯйҳои
гувороеро, ки маро ба ёди Ту меоранд, нафас гирам.

Дар боғи бедории рӯҳонӣ ман қатраҳои тавбаамро
ҷамъ кардам ва дар он ашкҳое, ки барои шумо азизанд,
қалбам комилан пок шуд.

Эй Худо, чашмони ман аз манзараҳои доимо
тағйирёбандаи зиндагӣ ва манзараҳои пурҷӯшу хурӯши
табиат, бо гулҳои гуногунранг ва абрҳое, ки хомӯшона
дар уфуқ мегузаранд, мафтун шудаанд. Чашмони
рӯҳамро кушо, то ман зебоии беҳамтои Туро дар ҳама
некиҳо ва зебоиҳо бубинам ва ба ман имкон надихед, ки
дар вучуди худ ҷуз Ту чизе набинам.

Бигзор ман қолини нарми худшиносӣ бофам, ки
ҳамаи ошиқонат бар он дар роҳи бедории абадӣ қадам
гузоранд.

Худо моро ҳатто вақте ки мо Ёро ба ёд намеорем, ба
ёд меорад. Агар Ё офаринишро ҳатто як лаҳза фаромӯш
кунад, ҳама чиз аз вучуд нопадид мешавад. Кӣ ҷуз Худо
ин Заминро дар кайҳон нигоҳ медорад? Кӣ дигаре
дарахтонро мерӯёнад ва гулҳоро мешукуфад? Дар
ҳақиқат, Худост, ки дилҳои моро мезанад. Ёст, ки ғизои
моро ҳазм мекунад ва ҳуҷайраҳои бадани моро ҳар рӯз
нав мекунад. Аммо, чӣ қадар кам касон Ёро ба ёд
меоранд ва ба Ё шукргузорӣ мекунанд, ки сазовори он
аст!

Худовандо, биёед ба фазилат бо муҳаббат нигоҳ
кунем ва дарк кунем, ки итоат ба қонунҳои офариниши
Ту моро бо тоҷи раҳмати Ту тоҷ хоҳад кард.

Эй Парвардигор, бигзор мо дарк кунем, ки Ту
чашмаи саломатӣ, уқёнуси ҳаёт ва манбаи ҳама фаҳмиш
ва дониш ҳастӣ. Моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он, аз
тарсҳо ва нигарониҳо раҳо кун ва бигзор селоби ҳикмати
Ту ҳама харобӣ ва бесарусомониро аз ҳаёти мо дур
кунад.

Ман аксар вақт дар мулоҳиза ба сурудҳои
ширинтарини наздиконатон, симфонияҳои аҷоиб ва
боҳашамати рӯҳонӣ, то порчаҳои пурраи суруди хори
бокира аз эҳсосоти қалбам ва сурудҳои таъсирбахше, ки
орзуи кӯҳнаи маро ба шумо ва орзуи афзояндаи маро
барои дидор бо шумо тарҷума мекунам, гӯш меодам.

Аз манзараҳои ҳайратангези ғояҳо дар ҷаҳони ноаён
ва пинҳони зебӣ дар рӯҳҳои худ лаззат баред

Байни Александр ва Йоги

Иродаи бемайлони: Қиссаи кашфи Арктика

**Кӣ аввалин инсоне буд, ки чашмонаш пур аз
ашк (ва шояд аз шодӣ ва сармо) буд, вақте ки бори
аввал дар таърих Арктикаро дид?**

**Ин чӣ тавр ва кай рӯй дод? Ин аст он чизе ки мо
дар сатрҳои зерин хоҷем фаҳмид.**

**Асрҳо боз одамон кӯшиш мекарданд, ки ба ин
минтақаи сарди кураи Замин бирасанд ва таърих
ҳеҷ гоҳ саргузашти ҷасуртар аз ин кӯшишҳоро
надидааст, ки аксар вақт ҷони онҳоро қимат меод.
Тафсилоти ҳамлаҳои онҳо ба самти шимол аз
корнамоиҳои қаҳрамонона ва инчунин фоҷиаҳо
шаҳодат медиҳанд.**

**Садҳо ва шояд ҳазорҳо сол пеш, сокинони
минтақаҳои атрофи Баҳри Миёназамин бовар**

доштанд, ки ҷаҳон мисли як диски ҳамвор аст, ки бо дарёи бузурге ихота шудааст, ки онро Уқёнус меномиданд.

Онҳо дар бораи минтақаҳои дур аз худ чизе намедонистанд, аммо аз орзу кардан ва фикр кардан дар бораи он маконҳои дур, ба монанди он маконҳои дуртар аз Алп ва Балкан, лаззат мебурданд.

Аз ин минтақаҳо қалъагӣ барои сохтани биринҷӣ истихроҷ мешуд ва барои ҷавоҳирот ва ороишоти он қаҳрабо истихроҷ мешуд. Аммо, маълумоти боэътимод дар бораи шимол кам буд, аз ин рӯ шоирон ба худ вазифа гирифтанд, ки дostonҳои ҷолиберо дар бораи он чизе, ки дар паси кӯҳҳо буд, бофтанд.

Шоири афсонавӣ ва намирандаи мо, Ҳомер, ба мо дар бораи киммериҳо дар шимоли туманнок ва азимҷуссаҳое нақл мекунад, ки дар он ҷо рӯзҳо он қадар кӯтоҳанд, ки ҷӯпоне, ки шом бармегардад, бо ҷӯпони дигаре вомехӯрад, ки субҳ барои чаронидани чорво мебарояд. Дигар ривоятҳо нишон медиҳанд, ки одамон дар бораи Қутби Шимолӣ чизе медонистанд, аммо аксари тасаввуроти онҳо дар бораи он нодуруст ва аксар вақт хато буданд.

Бо гузашти вақт, одамон кӯшиш карданд, ки ба қутбҳо бирасанд. Соли 500 пеш аз милод, марде бо номи Ҳамилсий аз Карфаген сафари бузурге ба шимол анҷом дод ва ба Ирландия расид ва сафари худро сабт кард. Ин аввалин гузориши боэътимод буд. Кӯшишҳои минбаъда пас аз он анҷом ёфтанд ва скандинавиягӣҳо аз баҳрҳои яхбаста гузашта,

Исландияро кашф карданд. Аз он ҷо онҳо ҷустуҷӯи замин ва ганҷҳои бештарро идома доданд.

Даҳҳо нафар кӯшиш карданд ва ноком шуданд. Мо тафсилоти кӯшишҳои онҳоро нодида мегирем ва ба аввалин кашфкунандаи Қутби Шимоли мегузарем.

Роберт Эдвин Пири соли 1856 дар Пенсилвания таваллуд шудааст. Ӯ муҳандисиро омӯхта, сипас ба Нерӯҳои баҳрии ИМА пайваست. Ӯ хоҳиши қавӣ барои омӯхтани минтақаҳои қутбӣ дошт. Ӯ аз ҳама хатарҳо ва мушкилоте, ки кашфиётчиёни пеш аз ӯ бо онҳо рӯбарӯ шуда буданд, огоҳ буд, аммо ӯ қатъиян қарор дошт, ки ба пеш ҳаракат кунад ва дар асл медонист, ки аз қарори худ даст нахоҳад кашид.

Кашфиётчиини мо, Пири, кӯшиш кард, ки ҳама чизеро, ки метавонист дар бораи Арктика, шароити он ва тафсилоти атрофи он пайдо кунад, пайдо кунад.

Соли 1886 ӯ ба шимоли Гренландия сафар кард ва панҷ сол пас, ӯ экспедитсияи дуюмро анҷом дод, мардумро омӯхт, аз пиряхҳо убур кард ва исбот кард, ки Гренландия соҳили шимоли дорад ва бо ин васила мақоми онро ҳамчун бузургтарин ҷазираи ҷаҳон тасдиқ кард. Ду сол пас, ӯ ба Гренландия баргашт. Соли 1898 ӯ ба экспедитсияи чорсола шурӯъ кард.

Акнун Перри омода буд, ки ба номаълум ворид шавад. Ӯ соли 1902 ба сафари хатарноки худ шурӯъ кард, аммо бинобар шароити ғайриҷашмдошт маҷбур шуд, ки баргардад. Соли 1905 ӯ боз кӯшиш кард ва ин дафъа ба арзи

шимолтарин расид. Ниҳоят, соли 1908 ӯ бо киштии парокандаи Рузвелт ба киштӣ рафт ва сафари ҳаштуминаш ниҳоят бомуваффақият анҷом ёфт. Ӯ ва ҳамроҳонаш аз киштӣ фаромаданд, чанаҳои саг гирифтанд ва ба сӯи Қутб рафтанд. Дар нуқтаҳои гуногун, баъзе аз ҳамроҳонаш барои ташкили урдугоҳҳо ва захираи лавозимот барои сафари бозгашти ӯ, инчунин кӯмаки онҳо, қафо мемонданд.

Ӯ сафарашро бо як хизматгори сиёҳпӯст ва чор эскимос идома дод, ки барои чиҳил рӯз хӯроки кофӣ доштанд.

Перри бо онҳое, ки дар истгоҳи охирин монда буданд, хайрухуш кард ва ба сӯи сутун рафт ва 6 апрели соли 1909 ба он расид ва ниҳоят дар қуллаи ҷаҳон истода буд.

Пеш аз расидан ба Қутби Шимолӣ, кайҳоннаварди амрикоӣ Фредерик Кук аз ҷазираҳои Шетланд телеграмма фиристод ва иддао кард, ки як сол пеш ба Қутби Шимолӣ расидааст. Аммо, вақте ки олимони иддаоҳои Кукро таҳқиқ карданд, онҳо дурӯғ буданд ва ӯ ба Қутби Шимолӣ нарасидааст. Бо вучуди ин, онҳо баъзе аз кашфиётҳои ӯро дар ин минтақа эътироф карданд.

Перри дорои иродаи ғайриоддӣ буд ва худро маҷбур мекард, ки сарфи назар аз дарди шадиди пойҳояш, ки натиҷаи аз даст додани ангуштони пойҳояш дар соли 1898 аз сармохӯрӣ буд, ки боиси буридани пойҳояш гардид, пайваста роҳ равад. Бо вучуди ин, ин маъҷубӣ ӯро аз роҳ рафтан (ҳамроҳ бо ҳамсафари вафодор ва арзишманди худ, марди сиёҳпӯст Мэттью Хенсон) дар атрофи нӯги шимолии Гренландия (пиёда аз болои ях дар шароити хеле

душвор!) барои сохтани харитаи муфасссали минтақа бознадошт. Чӣ корнамоии қаҳрамонӣ!

Перри то ҳол яке аз мардони далеру ҷасур дар расидан ба ҳадафҳо ҳисобида мешавад.

Дар ин маврид Имом Алӣ (Худо аз ӯ розӣ бод) мефармояд:

«Пас, шумо бояд боғайрат ва меҳнатдӯст, омода ва омода бошед ва таъминоти худро зиёд кунед».

Асалому алайкум

Байни Александр ва Йоги

Қиссаҳои ҷолибе, ки таърихшиносони юнонӣ ва дигарон, ки Искандари Мақдуниро дар маъракаи ӯ ба Ҳиндустон ҳамроҳӣ мекарданд ё аз пасаш мерафтанд, бодикқат сабт шудаанд. Доктор МакКрендл ин қиссаҳоро тарҷума кард, то ба Ҳиндустони қадим равшанӣ андозад. Яке аз ҷанбаҳои барҷастатарини фатҳи нокомонаи Искандари Мақдунӣ таваҷҷӯҳи амиқи ӯ ба фалсафаи ҳиндӣ ва ба ҷомеаи йогҳо ва мардони парҳезгоре буд, ки гоҳ-гоҳ бо онҳо вомехӯрд ва самимона меҳост бо онҳо муошират кунад. Пас аз расидан ба Таксила дар шимоли Ҳиндустон, ҷанговари юнонӣ Онаскритусро, ки шогирди мактаби юнонии Диоген буд, фиристод, то устоди зоҳиди ҳиндӣ Дандамусро, ки он вақт дар Таксила зиндагӣ мекард, биёрад.

Онискериус ба Дандамус пас аз ёфтани ҷои пинҳон шуданаш дар қалби ҷангал гуфт:

**«Салом ва сулҳ, эй муаллими браҳманҳо!
Искандари Мақдунӣ, писари худои бузург Зевс ва
сарвари тамоми махлуқот, аз ту хоҳиш мекунад, ки
назди ӯ равӣ. Агар ин корро кунӣ, ӯ ба ту мукофоти
саховатмандона медиҳад, аммо агар рад кунӣ, сари
туро мебурад».**

**Йог ин даъвати ҳатмиро оромона қабул кард ва
базӯр сарашро аз бистари аз баргҳо сохташудааш
бардошт ва ҷавоб дод:**

**«Ва ман низ писари худои Зевс ҳастам, агар
Искандари Мақдунӣ чунин бошад, аз он чизе, ки
Искандари Мақдунӣ дорад, чизе намерсам, зеро
ман бо он чизе, ки дорам, қаноатмандам, дар ҳоле
ки мебинам, ки ӯ бо одамони худ дар об ва хушкӣ
бемақсад ҳаракат мекунад ва саргардони ӯ ҳеҷ
гоҳ поён надорад».**

**«Равед ва ба Искандари Мақдунӣ бигӯед, ки
танҳо Худо соҳибест, ки сазовори ҳама гуна ибодат
ва эҳтиром аст. Ӯ подшоҳи олий аст, ки ҳеҷ гоҳ ба
бадии даҳшатнок фармон намедиҳад, зеро ӯ
офарандаи нур, сулҳ, ҳаёт ва об ва офарандаи
бадани инсон ва рӯҳҳои одамон аст. Вақте ки марг
онҳоро озод мекунад, ҳамаи одамон ба назди ӯ
бармегарданд, то ки дигар ба бадии беморӣ
гирифтор нашаванд».**

**Марди хирадманд суҳанахро бо кинояи ором
идома дод:**

**«Искандар худо нест, зеро ӯ ҳатман маргро
бичашад ва чӣ гуна касе мисли ӯ метавонад соҳиби
вучуд бошад, дар ҳоле ки ӯ ҳанӯз ба тахти олами
ботинӣ нарафтааст ва зинда ба варта
надаромадааст ва роҳи офтобро бар фарози замин**

намедонад ва аз ин рӯ, халқҳои ҳамсоя аз ӯ нашунидаанд?!»

Пас аз ин сарзаниш, ки саҳттарин ҳамла ба гӯшҳои (Худованди Ҷаҳон) ҳисобида мешавад, авлиё бо киноя илова кард: «Агар мустамликаҳои кунунии Искандари Мақдунӣ барои қонё кардани тамаъаш кофӣ набошанд, бигзор ӯ аз дарёи Ганг гузарад ва кишвари бузургеро пайдо кунад, ки метавонад ҳамаи мардони ӯро ҷойгир кунад».

«Он чизе, ки Искандари Мақдунӣ ба ман пешниҳод мекунад ва тӯҳфаҳое, ки ваъда медиҳад, барои ман беарзишанд. Чизҳое, ки ман воқеан қадр мекунам ва муфид ё арзишманд мешуморам, ин дарахтоне ҳастанд, ки ман аз онҳо манзили худро месозам, ин растаниҳои гулдоре, ки ба ман ризқи ҳаррӯза медиҳанд ва обе, ки ташнагии маро мешиканад. Ҳама дороиҳои дигар, ки бо эҳтиёти зиёд ҷамъоварӣ карда мешаванд, барои соҳибони худ бори гарон ҳастанд ва ба онҳо ҷуз ғаму пушаймонӣ, ба сарнавишти одамони бефаҳм чизе намегузоранд. Аммо ман дар миёни баргҳо ва алафҳои ҷангал оромона хобидаам ва азбаски чизе барои бедор мондан надорам, оромона хоб мекунам ва аз хоби ширину ором лаззат мебарам. Агар ман чизе медоштам, ки посбонӣ ва ҳушёрро талаб мекард, он оромии маро ҳалалдор мекард ва маро аз лаззати хоб маҳрум мекард. Замин ба ман ҳама чизеро, ки ба ман лозим аст, медиҳад, ҳамон тавре ки модар ба кӯдакаш шир медиҳад, ман дар ҳар ҷое, ки меҳоҳам, сайр мекунам ва ман ҳеҷ нигароние надорам, ки маро ба ташвиш орам ё ба ҳаётам зарар расонам».

Ҳатто агар Искандари Маро аз танаш ҷудо кунад ҳам, рӯҳи маро нобуд карда наметавонад. Сари ман, ки пас аз марг хомӯш мешавад ва ҷисми ман, ки мисли либоси дарида мешавад, дар заmine, ки аз он сохта шудаанд, боқӣ хоҳад монд.

Аммо ман ҳамчун рӯҳ, ба сӯи Худое, ки моро бо баданҳо пӯшонд ва моро дар ин замин ҷойгир кард, сууд хоҳам кард, то мо дар ин ҷо буданамон ба Ё исбот кунем, ки оё мо ба иродаи Ё итоат мекунем ва дар итоат ба Ё зиндагӣ мекунем. Ва вақте ки мо дар пеши Ё меистем, Ё аз аъмоли мо ҳисобот талаб мекунад. Ё довари одил аст, ки ҳама бадӣ, гуноҳ ва таҷовузро маҳкум мекунад, ки дар он ҷо фарёди мазлумон ба ҷазои золим табдил меёбад.

Бигзор Искандар ин таҳдидро барои тарсонидани онҳое, ки ба сарват тамаъ мекунанд ё аз марг метарсанд, истифода барад. Силоҳи Искандар бар зидди йогҳо заиф аст.

«Мо пулро дӯст намедорем ва аз марг наметарсем». «Равед ва ба ӯ бигӯед, ки Дандамус ба ҳеҷ чизе, ки шумо доред, ниёз надорад ва аз ин рӯ, ӯ аз омадан ба назди шумо худдорӣ мекунад. Аммо агар ба шумо Дандамус лозим бошад, пас худатон назди ӯ биёед». Искандари Мақдунӣ бо диққати амиқ посухи йогро бо забони Онесикрит пазируфт ва хоҳиши бештари дидани Дандамусро эҳсос кард, ки — сарфи назар аз урӯнӣ ва пирӣ — дар ӯ фатҳкунандаи шахрҳо ва фатҳкунандаи кишварҳо бештар аз ҳамтои худ ёфт.

" Тарҷумаи ҳол"

Аз ҷониби Парамханса Йогананда

**Баъзе фаҳмишҳои рӯҳонӣ
Барои муаллими хирад Парамханса Йогананда
Худо ба мо озолии интиҳоб додааст ва дар
доҳили мо вичдонеро додааст, ки хубиро аз бадӣ
ва ғоидаро аз зарар фарқ гузорем.**

**Вақте ки мо қудрати рӯҳониро дар вучуди худ
фаъол ҳис мекунем, мо эҳсос мекунем, ки ба пеш
ҳаракат мекунем ва пешрафт мекунем, аз ин рӯ
эътимоди мо ба Худо ва ба ҳудамон меафзояд ва
суръати мушкilot коҳиш меёбад, то мо тавонем бо
онҳо бо эътимод, роҳат ва мувозинат созанда
мубориза барем.**

**Табиати воқеии мо рӯҳ аст, ки моҳияти он сулҳ,
оромӣ, оромӣ ва оромӣ аст. Ин унсурҳои муборак
дар доҳили мо ҳастанд ва қисми ҷудонашавандаи
вучуди маънавии мо мебошанд.**

**Мардум аксар вақт дар бораи фишорҳое, ки
эҳсос мекунанд ва стресси равонӣ, ки таҳти вазни
талаботҳои зиёд аз сар мегузаронанд, сӯҳбат
мекунанд, аммо мо набояд худро ба ягон мушкili
дучор кунем ва ҳамеша бояд дар хотир дошта
бошем, ки Худо ба мо қувваи кофӣ додааст, то бо
ҳама мушкilotе, ки бо онҳо рӯбарӯ мешавем,
мубориза барем.**

**Ҳангоми қадам задан дар роҳҳои ҳаёт, Худоро дар
дилҳои худ нигоҳ доред**

**Пойҳоятро рӯи замин ва саратро болои абрҳои
нодонӣ дар уфуқи офтоби ҳикмати абадӣ нигоҳ дор.**

**Вақте ки мо қобилияти лаззат бурдан аз
зиндагӣ ва иштирок дар фаъолиятҳои солимии
фароғатиро аз даст медиҳем, мо нисбат ба он ки
бояд бошем, ҷиддитар ва асабонитар мешавем.
Ҳатто агар фазо тира ва ғамгин ба назар расад ҳам,**

мо бояд эътиқоди худро нигоҳ дорем, ки офтоб боз тулӯъ мекунад ва онҳое, ки дар роҳи дуруст ҳастанд, ба он ҷо хоҳанд расид, новобаста аз он ки масофа то ҷӣ андоза дур ба назар мерасад ва макони таъинот то ҷӣ андоза дур аст.

Дар фурутанӣ қувваи ҳақиқии рӯҳонӣ, бузургии садоқат, умқи муҳаббат ва шукӯҳи қаноатмандӣ ва итоаткорӣ нуҳуфтааст.

Шахсе, ки иродаи қавӣ дорад, бо Худо дар ҳамоҳангӣ аст ва интизори он нест, ки сайёраҳо ва ситорагон ба ӯ табассум кунанд, балки сафари худро мисли метеори сӯрохкунанда идома медиҳад, ба ҷуз аз ситораи роҳнамои Худо, ки офтоби офтобҳо ва Парвардигори шарият ва рӯҳхост, таъсир намегирад.

Набояд ба талафот ва нокомӣ диққат дод, балки бояд борҳо ва борҳо кӯшиш кард, новобаста аз он ки ҷӣ қадар кӯшишҳои номуваффақ ва ҷӣ қадар талх бошанд.

Эй дӯстӣ, ҷӣ қадар баландӣ ва ҷӣ қадар хоки ту ҳосилхез ва муқаддас аст! Ишқ ғизои туст ва вафодорӣ нӯшокии туст.

Мо ба ин ҷаҳон барои рушди худ ва омӯхтани имкониятҳои маънавии худ омадем, на барои ғарқ шудан ба баҳрҳои торики иллюзия, ки хатарҳои бешуморро дар бар мегиранд.

Лаззати ширинтарини вучуд ин эҳсоси он аст, ки мо дар ҳузури Худо дар амну амон ҳастем.

Мавсими нокомӣ беҳтарин ва муносибтарин вақт барои коштани тухми муваффақият аст. Нокомӣ бояд решаҳояшро решақан кард ва майдонҳои ҳаётро бо ғайрат ва иродаи қавӣ парвариш кард ва тухми некӣ кошт, то ҳосили фаровон ба даст орем, Худо хоҳад.

Кам одамон вазъияти худро таҳлил мекунанд ва қарор медиҳанд, ки оё онҳо ба пеш ҳаракат мекунанд ё ақиб. Азбаски инсон дорои дарк, хирад ва фаҳмиш аст, вазифаи бузургтарини мо ин аст, ки хирад ва дарки худро ба роҳҳои дуруст истифода барем.

Ҳеҷ як шахси воқеан рӯҳонӣ бе муваффақияти моддӣ зиндагӣ карда наметавонад ва нигарониҳои моддии ҳеҷ кас он қадар зиёд нестанд, ки онҳоро аз фикр кардан дар бораи Худо ва сарф кардани вақти зарурӣ барои тафаккур, хидмат ва вазифаҳои рӯҳонӣ бозмедоранд.

Инсон бояд бо тамоми андеша, эҳсос ва фаҳмиши худ зиндагӣ кунад ва ба ҳар чизе, ки дар атрофаш рӯй медиҳад, ҳушёр ва бодикқат бошад, мисли аккоси моҳир, ки мунтазири фурсатҳои муносиб барои гирифтани аксҳои аҷибтарин ва манзараҳои дилкаш аст.

Ҳар як инсон дорои потенциали истифоданашуда аст. Онҳо тамоми қувваи лозимро доранд. Худи ақл як қудрати олий аст ва бояд аз одатҳо ва мафҳумҳои кӯҳна ва маҳдудкунанда озод карда шавад.

Биёед дар хотир дорем, ки то он даме, ки эҳсоси "худ" ҳукмрон аст, майли дур шудан аз Худо вучуд дорад, бо фарз кардани он ки мо қувват ва хиради кофӣ дорем, ки бе дастгирӣ ба пойҳои худ истода, мушкилоти худро мустақилона ҳал кунем.

Мо метарсем, ки агар ба иродаи Худо итоат кунем, аз он чизе, ки Худо ба мо мефиристад, хушбахтӣ нахоҳем ёфт ва ин нишонаи заифии имон аст. Аммо дер ё зуд мо маҷбур мешавем, ки ба Худо рӯ оварем. Ва ҳар як шахс ин ҳақиқатро дар ҳаёти худ хоҳад кашф кард, агар онҳо ҳанӯз ин корро накарда бошанд.

Мо бояд бо эътимоди комил ба Худо рӯ оварем ва бо Ё бо соддатарин забон - забони дил - самимона ва самимона сӯхбат кунем ва аз Ё хоҳиш кунем, ки ба мо дар ҷустуҷӯи Ё кумак кунад ва ба Ё така кунад, то дилҳои моро ором кунад ва моро аз андӯху нороҳатӣ ва аз ҳама чизе, ки метавонад дар роҳи мо бошад ва моро аз ҳадафи рӯҳонии мо дур кунад, раҳо кунад.

Ба худ иҷозат надихед, ки қурбонии ҷаҳон ва домҳои он шавед. Шумо бояд ҳаёти худро идора кунед, қувваи ботинии худро бедор кунед ва киштии ҳаёти худро ба бандари амн равона кунед.

Вақте ки ақлҳо ғубори нодонӣро аз худ дур мекунанд ва занҷирҳои онҳоро мебанданд, мешикананд, онҳо қобилияти эҷодкорӣ ва муоширати мусбат бо ҳаётро бештар пайдо мекунанд.

Агар шахс бо касе, ки аз худаш қавитар аст, мубориза набарад, қавӣ нахоҳад шуд. Ба ҳамин монанд, вақте ки шумо бо душвориҳои худ бо ҷасорат ва қувваи рӯҳонӣ рӯ ба рӯ мешавед, шумо қавитар ва устувортар мешавед.

Фикр накунад, ки шумо заиф ҳастед ва қодир нестед, ки бо шароити зиндагӣ рӯ ба рӯ шавед, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза душвор ё сахт бошанд. Худо ба шумо қуввате додааст, ки ҳар як мушкилоти ҳаррӯзаро паси сар кунед. Дар хотир доред, ки новобаста аз он ки душвориҳои шумо то чӣ андоза бузурганд, шумо қуввати кофӣ барои мубориза бо онҳо доред. Худо бо шумост ва шуморо дастгирӣ мекунад, то он даме, ки шумо ба Ё имон оваред ва дар муборизаи зиндагӣ бо ҷасорати далерон истодагарӣ кунед.

Замони он расидааст, ки башарият мавқеи худро муайян кунад ва роҳеро, ки бояд тай кунад,

муайян кунад: ё ба сӯи бесарусомонӣ ва харобӣ, ё ба сӯи идеалҳои олии умумичаҳонӣ, ки динҳои Иброҳимӣ барои наҷоти ҷонҳо ва ҷаҳон аз ранҷу азоб таблиғ мекунанд. Агар башарият нақши худро ончунон ки бояд иҷро кунад ва принципҳои некӣ, муҳаббат ва ахлоқи некро роҳнамоӣ кунад, пас торикӣ бешубҳа аз байн меравад ва торикӣ пароканда мешавад.

Шумо қудратҳои бузург ва истеъдодҳои гаронбаҳоеро доред, ки дар умқи вучуди шумо пинҳон шудаанд, аммо шумо онҳоро истифода намебаред. Ба сӯи уфуқҳои ҳаёти покизае равона шавед, ки дар он дастовардҳо, шодӣ ва сулҳ ҳукмфармост.

Вақте касе ба ман мегӯяд, ки ӯ наметавонад ин ё он корро анҷом диҳад, ман ба ӯ бовар намекунам, зеро агар худро барои он омода кунад, метавонад ҳар кореро, ки ният дорад анҷом диҳад, анҷом диҳад.

Ман дидам, ки ту хоки ҷони маро бо омочи озмоишҳо ва мусибатҳо кишт мекардӣ, тухми ҳикмати худро дар ҷӯякҳояш мепошидӣ, ман ба об додани он тухмиҳо идома додам ва вақте ки офтоби раҳмати ту бар онҳо мекурахшид, онҳо сабзиданд ва шукуфтанд ва ҳосили мубораки қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ ба бор оварданд.

Кирми абрешим дар дохили пилла риштаҳоро дар атрофи худ мечарханд. Пеш аз он ки аз он пилла ҳамчун шапарак берун ояд, аксар вақт худро дар зиндони абрешими офаридааш мурда мебинад. Ин ба одамоне низ дахл дорад. Пеш аз он ки болҳои дарккунии онҳо афзоиш ёбанд, онҳо риштаҳои тарс, изтироб ва нодонӣ дар атрофи худ мебофанд, то он даме ки беморӣ фаро расад ва

соати рафтан фаро расад ва бо ин анҷом фаро расад.

Мо аксар вақт худро дар зиндони ҳудамон банд меёбем. Чӣ ин ҳама ранҷу азобро ба бор меорад? Фикрҳои ҳудамон ва тарзи зиндагии нодурусти мо, зеро мо пеш аз фикр кардан амал мекунем. Мо бояд худро аз фикрҳои ҳашм ва худхоӣ ва аз ҳаёте, ки беинтизом ва бо орзуҳои олии мо номувофиқ аст, озод кунем. Ҳамаи онҳое, ки орзуҳои рӯҳонӣ доранд, бояд ҳамеша энергияи худро равон ва рӯҳияи худро тавассути тафаккури мусбат, некбинӣ ва кори пурсамар қавӣ нигоҳдоранд.

Натарсидан маънои имон овардан ба Худо ва ҳимояи Ё ва имон овардан ба адолат, ҳикмат, раҳмат, муҳаббат ва ҳузури ҳамаҷонибаи Ёро дорад.

Агар мо амният ва оромии хотирро хоҳем, бояд пурра ба Ё рӯй оварем. Берун аз Худо паноҳгоҳ ё амният вучуд надорад.

Онҳое, ки танҳо дар бораи амният ва роҳати худ фикр мекунанд ва ниёзҳои дигаронро фаромӯш мекунанд ё нодида мегиранд, дар асл ба фақре рӯ меоранд, ки рӯзе сарнавишти онҳо хоҳад буд.

Онҳое, ки ба ҷои истифода аз сарвати худ барои корҳои нек, ба худ часпидаанд, дар охират ба худ шукуфой намеоранд; баръакс, онҳо камбағал таваллуд мешаванд ва аз хоҳишҳо ва майлҳои сарватмандон сарчашма мегиранд. Аммо онҳое, ки фаровонии худро бо дигарон тақсим мекунанд, ба ҳар ҷое, ки мераванд, шукуфой ва фаровониро ҷалб мекунанд.

Вақте ки шумо ба онҳое, ки сазовори он ҳастанд, бо ихтиёри худ хайрия мекунед, хоҳед дид, ки Худо ҳамеша бо шумост ва ҳеҷ гоҳ шуморо

тарк намекунад ва шумо бо кӯмак ва ғамхориҳои ӯ ба чизе ниёз нахоҳед дошт. Пас, ба Худо таваккал кунед ва кӯмаки ӯ ба шумо хоҳад расид ва ғамхориҳои ӯ шуморо фаро хоҳад гирифт.

Эй маҳбуби азизу пинҳони илоҳӣ, ту чашмаи ишқе ҳастӣ, ки аз қалби дӯстӣ ҷорӣ мешавад ва ту нурҳои гарме ҳастӣ, ки навдаҳои эҳсосро ба садбаргҳои тару тозаи вафодорӣ ва андешаҳои нозуки шеърӣ мекушӣ.

Ҳамаи мо интиқолдиҳандагон ва қабулқунандагони инсон ҳастем: шумо андешаҳои дигаронро тавассути қалби худ, ки маркази эҳсос аст, қабул мекунед ва андешаҳои худро тавассути чашми рӯҳонӣ (дар пешонӣ байни абрувон), ки маркази тамаркуз ва ирода аст, интиқол медиҳед. Антеннаи шумо дар мағз, маркази огоҳии баландтар ва интуитивӣ ва дарк аст.

Фарз кунед, ки шумо аз хонаатон дур ҳастед ва мехоҳед бидонед, ки дар он ҷо чӣ рӯй дода истодааст. Агар ҳиссиёти шумо хеле ором ва ақли шумо ором бошад, шумо метавонед эҳсосот ва андешаҳои оилаатонро дар хона дарк кунед.

Вақте ки шумо қобилияти баланди тамаркуз доред, фикрҳои шумо метавонанд ба ҳама ҷо ворид шаванд ва ҳиссиёти шумо бо энергияи ҳаётан муҳим пур мешаванд.

Ҳама чиз дар коинот аз энергия ё ларзиш иборат аст. Ларзиши суҳан нисбат ба ларзиши фикр як зуҳурот ё ифодаи шадидтар аст. Андешаҳои ҳамаи инсонҳо дар эфир мавҷ мезананд. Азбаски андешаҳо дараҷаи баланди ларзишӣ доранд, онҳо ҳанӯз ошкор нашудаанд. Хушбахтона, мо андешаҳои ҳамаи одамонро намедонем!

Бо пахш кардан ё гардонидани тугмаҳои радио (ва бо дигар роҳҳо имрӯзҳо), шумо метавонед

оҳангҳо ва садоҳои гуногунро бишнавед. Агар огоҳии дохилӣ дар қабатҳои эфир, ки тавассути он мавҷҳои радио ба қабулкунаки шумо мегузаранд, намебуд, шумо ҳама садоҳои пахшшударо якбора мешунидед.

Худо эфирро офарид ва ақли инсонро илҳом бахшид, ки воситаҳои интиқол ва қабули ларзишхоро тавассути ин муҳит эҷод кунад. Мавҷҳои радио барои паҳншавии худ ба эфир ва барои интиқол ва қабул ба нерӯи барқ такя мекунанд. Ин мавҷҳои радиоии ларзишбанда ғояҳои мебошанд, ки тавассути кайҳон ба ҳама гуна қабулкунандаи резонансӣ интиқол дода мешаванд.

Вақте ки шумо ба шахси наздикатон наздик ҳастед, шумо андешаҳои ӯро эҳсос мекунед, аммо шумо шояд андешаҳои шахси дурро эҳсос карда натавонед, агар шумо дарки баланди ҳиссиёти надошта бошед. Онҳое, ки мунтазам усулҳои тамаркуз ва мулоҳизаро машқ мекунанд, оромии амиқро эҳсос мекунанд ва андешаҳои онҳо дар натиҷаи ин амалия такмил меёбанд ва ба онҳо имкон медиҳанд, ки ҳатто аз масофа фикру ниятҳои дигаронро эҳсос кунанд!

Як меҳмон пурсид: «Оё ҳикмати авлиё натиҷаи гирифтани лутфи махсус аз ҷониби Худо нест?»

Муаллим #Paramhansa ҷавоб дод:

"Не, ин ки баъзе одамон нисбат ба дигарон дониши камтар муқаддас доранд, маънои онро надорад, ки Худо ҷараёни файзи Худо ба башар маҳдуд ё маҳдуд мекунад." Балки, ин аз он сабаб аст, ки аксари одамон ҷараёни нури ҳамеша дурахшони ӯро бозмедоранд ва аз дурахши он дар рӯҳҳои худ бозмедоранд.

Яке аз шогирдон гуфт: «Ман ба кӯҳ меравам, то бо Худо танҳо бошам».

Муаллим Парамаханса ҷавоб дод:

«Агар шумо ин корро кунед, шумо аз ҷиҳати рӯҳонӣ пешрафт нахоҳед кард. Ақли шумо айни замон қодир нест, ки ба рӯҳ тамаркузи амиқ дошта бошад. Фикрҳои шумо аксар вақт дар атрофи хотираҳои одамон ва лаззатҳои дунявӣ давр мезананд, ҳатто агар шумо худро дар ғори мустаҳкам пинҳон кунед. Иҷрои ростқавлона ва содиқонаи вазифаҳои ҳаётии худ бо мулоҳизаи ҳаррӯза беҳтарин роҳ аст».

дурахшҳои рӯҳонӣ

Оё дар паси амалҳои сокинони ин ҷаҳон ҳадафи муштарак ва умумӣ вуҷуд дорад?

Оё зарурати муштарак вуҷуд дорад, ки ҳамаи моро водор мекунад, ки амал кунем?

Таҳлили оддии ангезаҳо ва ҳадафҳои инсонӣ нишон медиҳад, ки ҳазору як ҳадаф вуҷуд дорад, ки баъзе мустақим ва баъзе ғайримустақим мебошанд, аммо ҳадафи ниҳой ноил шудан ба хушбахтӣ ё хушбахтии мутлақ боқӣ мемонад.

Ҳадафи асосии инсонҳо канорагирӣ аз дард ва хоҳиш ва ба даст овардани хушбахтии пайдор аст. Оё мо метавонем дард ва хоҳишро ба таври доимӣ аз байн барем ва ба хушбахтии пайдор ноил шавем, ин масъалаи дигар аст. Аммо воқеият нишон медиҳад, ки мо самимона ва пайваста барои раҳӣ аз ранҷу азоб ва дард ва ба даст овардани лаззат ё хушбахтӣ талош мекунем.

Чаро шахс дар як ҳунари ҳамчун навкор кор мекунад?

Зеро ӯ мехоҳад дар яке аз соҳаҳои кор мутахассиси касбӣ шавад.

Чаро ӯ бояд ин корро анҷом диҳад?

Зеро ин ба ӯ имкон медиҳад, ки пул кор кунад?

Ва чаро ӯ бояд пул кор кунад?

Зеро ӯ метавонад ниёзҳои шахсӣ ва оилавии худро бо ба даст овардани он қонеъ гардонад.

Ва чаро ин ниёзҳо бояд қонеъ карда шаванд?

Зеро чунин тафтишот барои рафъи дард ва ба даст овардани хушбахтӣ мусоидат мекунад.

Аз ин рӯ, мо мебинем, ки қонеъ кардани ниёз, раҳӣ аз дард, хоҳ қисмонӣ ва хоҳ равонӣ, хоҳ ночиз ё шадид, ва ба даст овардани хушбахтӣ ҳадафи ниҳони мост.

Дар бораи сабаби ба даст овардани хушбахтӣ дигар пурсидан лозим нест, зеро ба ин ҷавобе нест ва ин ҳадафи ниҳони мост.

Пас, новобаста аз хусусияти кор ё орзуҳои мо - оғоз кардани тиҷорат, пул кор кардан, пайгирии дӯстӣ, навиштани китобҳо, ба даст овардани дониш, идоракунии салтанатҳо, хайрия кардани миллионҳо, кашф кардани кишварҳо, орзуи шӯҳрат, кӯмак ба ниёзмандон ё хоҳиши дӯстдорони некии инсоният шудан - агар мо ҳадафи аслии худро таҳлил кунем ва онро дар хотир нигоҳ дорем, ҷустуҷӯи Худо воқеияти мантиқӣ ва воқеӣ мегардад, зеро Худо он хушбахтиест, ки мо барои ба даст овардани он талош мекунем ва рӯҳҳои мо ба он орзу мекунанд.

*** * ***

Агар касе рӯяшро бо ниқоб пӯшонад ҳам, шумо метавонистед бидонед, ки инсон дар он ҷост. Ба ҳамин монанд, табиат мисли пардаи бузургест, ки аз ҳузури илоҳӣ пур шудааст. Худо дар паси пардаҳо ва ниқобҳои табиат ҳузур дорад, аммо инсоният ба як нигоҳи сатҳӣ ва гузаранда менигарад ва ҳузури мавҷудоти пинҳоншударо дарк намекунад.

Бе кӯмаки илоҳӣ, инсон ногузир ноком мешавад,
зеро қувват ва хирад барои пирӯзӣ дар муборизаи
зиндагӣ аз манбаи беохир сарчашма мегирад.

**Вақте ки ман дар мулоҳизаи хомӯш, ором ва
бодикқат менишинам, дар вучуди худ ларзиши
шодмониро эҳсос мекунам ва Худоро мешунавам,
ки меғӯяд: «Ман дар ин ҷо ҳастам».**

**Ақле, ки Худо ба мо додааст, дарвозаи осмон
аст: дарвозаи берунии подшоҳии Ё, аммо одамон
онро он тавре ки бояд истифода намебаранд.**

**Мо набояд интизор шавем, ки то он даме ки
Заминро тарк кунем, то ақли худро барои ҷустуҷӯи
Худо истифода барем; ҳоло вақт аст ва макон дар
ин ҷост. Касоне, ки ақли худро барои ҷустуҷӯи
асрори ҳаёт ва асрори вучуд истифода намебаранд,
ҳеҷ гоҳ онҳоро дар ҷои дигаре нахоҳанд ёфт.**

* * *

**Ҳар як инсон ифодакунандаи қудрати бепоёни
Худост ва бояд дар ҳар коре, ки анҷом медиҳад, як
ҷанбаи он қудратро нишон диҳад.**

Онҳое, ки мехоҳанд бо Худо, ки сабаби аввал ё
ҳаракатдиҳандаи аввалини вучуд аст, бошууруна
муошират кунанд, ба ҳалли асрори ҳаёт наздиктаранд.

**Вақте ки шумо мехоҳед чизе эҷод кунед, танҳо
ба манбаъҳои беруна такая накунад, балки аввал ба
худ чуқур равед ва манбаи беохирро ҷустуҷӯ
кунед. Ҳама усулҳои амалии муваффақият, ҳама
ихтирооти муфид барои башарият, ларзишҳои
мусиқии нозук ва матнҳои муқаддас дар бойғонии
Худо сабт шудаанд.**

Онҳое, ки Худоро нодида мегиранд, риштаи наҷоти
худро мебуранд

**Иродаи инсон як тавлидкунандаи бузурги
энергия аст ва бо истифода аз ирода ва хоҳиш
барои дастрасӣ ба манбаъҳои воқеии энергия,**

**инсон метавонад зуд бо паҳнкунандаи бепоёни
нерӯҳои ботинӣ пайваст шавад.**

**Онҳое, ки намехоҳанд кори ҳаррӯзаи худро
анҷом диҳанд, норасоии энергияро эҳсос мекунанд,
дар ҳоле ки коргари меҳнатдӯст, ки бо шавқу завқ
ва ғайрат кор мекунад, бадан ва ақли худро бо
ҷараёни кайҳонӣ пур мекунад.**

*** * ***

**Вазифаи инсон ин аст, ки ба сӯи ҳадафҳои нек
равад. Ғамхорӣ ба корҳои ночиз ва бефоида
исрофи беҳудаи нерӯи зеҳнӣ аст.**

**Алафҳои бегонаро бояд аз боғи ақл решақан
кард ва бо гулҳои ишқи илоҳӣ оро дод, то Худои
зебоеро, ки зебоиро дӯст медорад, ба худ ҷалб
кунад.**

**Боғ дар хоки хирад шукуфон боқӣ монад, шумо
бояд ҳаётро содда кунед ва мушкилотро бартараф
кунед. Бо анҷом додани ҳама чиз бо ақли
мутамакказ ва парешонхотир, шумо метавонед
фаъолиятҳои худро таҳлил кунед, он чизеро, ки
муҳим ва зарур аст, интихоб кунед ва он чизеро, ки
сатҳӣ ва нолозим аст, партоед. Пас аз анҷоми кор,
шумо метавонед ақли худро аз он дур кунед ва
онро барои пайгирии дигар орзуҳои эҷодӣ
истифода баред.**

*** * ***

**Одамон ҳангоми анҷом додани коре аксар вақт
дар бораи чизи дигаре фикр мекунанд ва
намедонанд, ки чӣ тавр зеҳни худро ба коре, ки
анҷом медиҳанд, равона кунанд.**

**Мо бояд бо тамоми қобилиятҳои зеҳнии худ дар
як вақт дар бораи як чиз фикр карданро ёд гирем.
Тамоми таваҷҷӯҳи мо бояд танҳо ба ҳамамончӣ
равона карда шавад.**

Инсон набояд бепарво бошад, аз шавқу завқ маҳрум бошад ва эҳсос кунад, ки анҷом додани корҳо бо танбалӣ ва бепарвой боиси аз даст додани нерӯи ҳаёти ва дар натиҷа ба нокомӣ ва бадбахтӣ мегардад. Инсон набояд танҳо як мошини равонии худидоракунанда бошад. Мисли ҳайвоне, ки бо ғаризаи худ амал мекунад

Ин як хатои бузургест, ки инсон худро бедор накунад ва қобилиятҳои зеҳнии худро фаъол накунад. Худо ин қобилиятҳоро ба мо додааст ва мехоҳад, ки мо онҳоро оқилона истифода барем ва аз ҳар коре, ки мекунем, огоҳ бошем.

Мо инчунин бояд пеш аз анҷом додани ягон амал бодикқат фикр кунем ва ақли худро ба тарзе истифода барем, ки ба мо дар рушд ва дарк кардани ягонагии асосии худ бо Офаридгори Қодир кумак кунад. Ҳар коре, ки мо мекунем, бояд бар асоси ақли солим ва банақшагирии оқилона анҷом дода шавад.

*** * ***

Як истиора барои аробаи аспкашонӣ, ки аз ҷониби ронандае ронад, ки лаҷомро дар даст дорад, вучуд дорад. Ин истиора рӯҳеро ифода мекунад, ки дар аробаи ҷисмонӣ савор аст ва аспҳои ҳиссиёт онро мекашанд. Фикр лаҷомро нигоҳ медорад ва иродаи бошуур роҳнамоӣ мекунад. Соҳиби ароба аҳамияти аввалиндараҷа дорад, пас аз он ронанда ва лаҷомҳои зарурӣ барои идоракунии аспҳо, сипас ҳуди аспҳо ва дар ниҳоят ароба. Ба ҳамин монанд, рӯҳ аввалиндараҷа аст, пас аз он иродаи бошуур, сипас фикр, ки лаҷомро идора мекунад, сипас аспҳо ва дар ниҳоят бадан.

Ақли дунявӣ, ки ҷисми заифро дар зиндагӣ роҳнамоӣ мекунад, ба ҷои тақвияти сохтори

ҷисмонии худ ва такмил додани ҳиссиёти худ бо истифода аз худдорӣ ва роҳнамоии онҳо бо дарки фитрӣ ба сӯи ҳадафи рӯҳони худ, ки ҳамаи ин чизҳо барои он вучуд доранд, ба ангезаҳои беитоатии худ иҷозат медиҳад, ки паҳн шаванд.

Ҳангоме ки ӯ дар роҳҳои ноҳамвор ва хордори эҳсосот қадам мезанад, аробаи ҳаёташро вайрон мекунад ва гумроҳ мешавад.

Ҷустуҷӯкунандае, ки худшиносиро мечӯяд, хуб медонад, ки ҳадафи муҳимтарини зиндагӣ ҷустуҷӯи самимии хушбахтии маънавӣ аст, ки дар умқи рӯҳ пинҳон аст ва дар айни замон меомӯзад, ки қудратҳои пинҳони равоӣ ё равонии худро инкишоф диҳад ва ҳиссиёти худро такмил диҳад, то дар роҳҳои пешрафт ба сӯи ҳадафи дилхоҳ идома диҳад ва кӯшиш кунад, ки аз афтодан ба домҳои дарди ҷисмонӣ ва равоӣ канорагирӣ кунад.

Ба иборати дигар, шогирд роҳи дурустero мефаҳмад, ки бо он ӯ метавонад дар ҳама ҷанбаҳо ва дар ҳама сатҳҳо ба рушди рӯҳонӣ ноил гардад.

Аммо шахси дунявии фиребхӯрда, ягона нигаронии ӯ қонеъ кардани хоҳишҳои ҷисмонии худ ва қонеъ кардани хоҳишҳои худ аст ва вазифаи худро барои рушди қобилиятҳои зеҳнӣ ва маънавии худ сарфи назар мекунад.

* * *

Ихтилоли асаб табобатшаванда аст. Касоне, ки аз ин бемориҳо азият мекашанд, бояд ҳолати худро таҳлил кунанд ва аз эҳсосоти харобиовар ва андешаҳои манфӣ, ки онҳоро тадриҷан нобуд мекунанд, халос шаванд.

Таҳлили объективии мушкилоти шахсӣ ва нигоҳ доштани оромӣ дар ҳама ҳолатҳо ва шароит калиди табobati бемориҳои музминии асаб

мебошанд. Касоне, ки аз асабоният азият мекашанд, бояд ҳолати худро дарк кунанд ва дарк кунанд, ки фикрҳои манфӣ сабаби аслии номутавозинии онҳо ва нотавонии онҳо дар мубориза бо зиндагӣ мебошанд.

Бадани ором ва ором асабҳоро ором мекунад ва оромии равонию ба вуҷуд меорад

-

Эзоҳ: Ин маънои онро надорад, ки шумо набояд бо мутахассисони ин соҳа машварат кунед, аз ин рӯ, ин шарҳ

*** * ***

Дар замонҳо ва маконҳои гуногун, инсон тавассути ақл дар бораи ҳаёт ва рӯҳ тасаввуроти зиёде пайдо кардааст.

Масалан, вақте ки узви як қабилаи ибтидоӣ дарди сар мекунад, оилааш фикр мекунад, ки рӯҳаш аз баданаш берун омадааст, аз ин рӯ онҳо аз табиби ҷодугар хоҳиш мекунанд, ки рӯҳро ба ӯ баргардонад. Табиб барои ҷустуҷӯи рӯҳ ба ҷангал меравад, ки онро меёбад ва дар қуттӣ бо худ меорад ва онро дубора ба сари бемор мегузорад ва дарди сар мувофиқи эътиқоди мавҷуда аз байн меравад.

Дар фарҳанги дигар, "атса задан"-и шахси бемор бо гузоштани қалмоқҳо (оҳанҳои қатъ бо нӯгҳои тез) дар баданаш анҷом дода мешавад, то ки ҳангоми атса задан ҷони ӯ аз он берун наравад, балки аз қалмоқҳо гирифта шавад!

Ҳамон тавре ки баъзе одамон аз сабаби усулҳои нодурусти тафаккур дар бораи равони инсон ба ҳулосаҳои нодуруст расидаанд, дигарон - тавассути дарки воқеӣ - ба фаҳмиши дигар, бойтар ва устувортар ноил шудаанд.

Мо медонем, ки рӯҳ бо нафас яксон нест, зеро баъзе одамон муддати тӯлонӣ бе нафаскашӣ дар кома мондаанд ва бо ин исбот мекунад, ки рӯҳро наметавон танҳо ба нафас маҳдуд кард. Рӯҳ аз нафас ва аз ҳама гуна ҳолати дигари ҷисмонӣ болотар аст.

Новобаста аз он ки шахс ба рӯҳ бовар дорад ё не, қонуни ҷаҳонӣ аз ӯ талаб мекунад, ки табиати рӯҳонии худро ошкор кунад.

Новобаста аз шароити кор ё зиндагии инсон, огоҳии ӯ ҳар вақте ки зеҳни худро эҷодкорона ва самаранок истифода мебарад, рушд ва густариш меёбад. Ҳар як амали созанда ба рушди инсон мусоидат мекунад ва фаҳмиши ӯро васеъ мекунад.

* * *

Ман хонданро дӯст медорам, аммо пеш аз он ки маро маҷбур кунанд, ки бо коре дигар машғул шавам, базӯр метавонам ду саҳифаро хонам ва аз ин рӯ ман хонданро бо мулоҳиза иваз кардам.

Вақте ки ман ба умқи рӯҳи худ меравам, нурҳои дурахшон пайдо мешаванд ва шодмонии бузургтарин фаро мерасад, шодӣе, ки маро дар тӯли рӯз ҳамроҳӣ мекунад. Ин аст он чизе, ки ман дар ҳаётам аз сар гузаронидаам ва ҳамаи онҳое, ки бо Худованди муборак дар пичирроси рӯҳ ва орзуи дил муошират мекунанд, аз сар мегузаронанд.

Вақт барои беҳуда сарф кардан хеле гаронбаҳост. Худо меҳаҳад, ки мо мутавозин бошем. Ҳар касе, ки ҳаёти худро нобаробар кунад, аз ҷониби қонуни ҷаҳонӣ ҷазо дода мешавад.

Агар шумо содда зиндагӣ кунед, ҳар рӯз машқ кунед, китобҳои арзишманд ва судманд хонед ва одати тафаккури ҳаррӯзаро дар бораи Худо парвариш диҳед, ҳиссиёти шумо аз хушбахтӣ меларзад, ҷараёнҳои ҳаётӣ аз хуни шумо ҷорӣ

мешаванд ва ҳуҷайраҳои баданатон бо сабуки ва энергияе пур мешаванд, ки шумо қаблан ҳеҷ гоҳ аз сар нагузаронидаед. Шумо тамоми донишero, ки орзу мекунед, аз руҳи дарунии худ хоҳед гирифт.

Зиндагии ман ҳамеша чунин буд. Ман дар бист сол бист китоб нахондаам. Ман ба он ифтихор намекунам ва агар тавассути мулоҳиза ба даст овардани огоҳии илоҳӣ намебуд, ман комилан нодон мешудам.

Вақте ки ман ба китобе менигарам, мебинам, ки далелҳои дар он мавҷудбуда аллакай аз ҷониби Худо ба ман ошкор шудаанд.

Ҳама ақидаҳо ва ҳақиқатҳои олии аз Худои Доно сарчашма мегиранд ва агар шумо дар Ё тафаккур кунед, ҳикмати Ёро мустақиман хоҳед гирифт.

Аз ин ру, хондани китобҳои хуб аз беҳуда сарф кардани вақт ба корҳои беҳуда беҳтар аст ва аз хондан тафаккур ва огоҳӣ аз ҳақиқати мутлақ, ки Худост, беҳтар аст.

*** * ***

Бисёре аз одамоне ҳастанд, ки пайваста мехонанд, аммо ба шумо чизе арзишманд дода наметавонанд. Беҳтарин роҳи хондани китоб ин андеша кардан дар бораи мундариҷаи он ва дидани он аст, ки онҳо чӣ гуна метавонанд ба ҳаёти шумо татбиқ шаванд.

Ҳамчунин муҳим аст, ки аз худ дарк кунед, то ҳар чизero, ки мехонед, кӯр-кӯрона қабул накунед. Он чизе, ки мехонед, бояд ақл ва мантиқи шуморо қонеъ гардонад. Барои он ки воқеан арзандаи хондан бошад, китобҳо бояд тафаккури шуморо ҳавасманд кунанд ва он гоҳ шумо эҳсос хоҳед кард, ки ақли шумо рушд ва густариш меёбад.

**Онҳое, ки намехонанд ва андеша намеkunанд,
балки ҳаёти сатҳӣ ва бе мақсад ва маъно доранд,
дарки амиқ ё дониши муайяне пайдо намеkunанд.**

**Ҳамоҳангӣ моро бо қудрати илоҳӣ, ки
тафаккури моро илҳом мебахшад ва ақли моро бо
нурҳои илҳомҳои оӣ мекурахшонад, мувофиқ ва
ҳамоҳанг мегардонад.**

Мулоҳиза роҳи расидан ба ҳуди оӣ аст

**Агар инсон нахонад, ба худ зулм мекунад, аммо
тафаккур аз хондан беҳтар аст.**

*** * ***

**Мувозинат дар ҳар як ҷанбаи зиндагӣ муҳим
аст. Тавсия дода мешавад, ки маводи муфиди
хонишно ба осонӣ дастрас нигоҳ доред ва онҳоро
дар вақти фароғат мутолиа кунед. Муҳимтарин аз
ин маводҳо китобҳои маънавӣ мебошанд, баъдан
асарҳои илмӣ, баъзе аз таърих, фалсафа, адабиёти
ҷиддӣ, тарҷумаи ҳоли шахсиятҳои бузург,
сафарномаҳо ва ҳар чизи дигаре, ки метавонад
уфуқҳои инсонро васеъ кунад ва илҳоми амиқ
бахшад.**

**Китобҳо метавонанд дӯстони содиқ бошанд ва
агар интихоби шумо босифат бошад, шумо аз онҳо
манфиати бештар хоҳед гирифт.**

**Дар аввал дарки моҳияти таълимоти маънавӣ ва
андешаҳои мутафаккирони бузург душвор ба назар
мерасад, аммо пас аз муддате шумо худро дар
бораи навиштаҳои онҳо мулоҳиза ронда, бо
андешаҳои онҳо машғул хоҳед шуд. Шумо эҳсос
хоҳед кард, ки чизи арзишмандеро ба даст
овардаед, зеро ҳамаи он одамони хирадманд
ҳикмат ва дониши худро аз ганҷинаи бепоёни
ҳикмати Худо гирифтаанд - ғояҳои, ки шояд дар
тамоми умри шумо ҳеҷ гоҳ ба шумо рух надода
бошанд.**

* * *

Гулҳо ва садбаргҳо зебо ва пурҷӯшу хурӯшанд, аммо дар паси онҳо боғе бо зебой ва шукӯҳи бениҳоят бузургтар нухуфтааст. Гарчанде ки ин боғ дар аввал комилан шаффоф аст ва дарк карданаш душвор аст, агар шумо тавонед тавассути дарвозаи чашми маънавӣ ба андозаи маънавӣ ворид шавед, шумо метавонед он олами фазой ва лаззат бурдан аз мӯъҷизаҳои он.

Ман дар он олами нарм зиндагӣ мекунам, ки дар он хислатҳои нозук ва андешаҳои нарму нозук аз ҳар гул ё садбарги заминӣ ширинтар ва хушбӯйтаранд. Дар он ҷо занбӯри ақли ман пайваста аз нектари ҳузури илоҳӣ менӯшад.

Вақте ки мо диққати худро ба дарун равона мекунем ва дар он ҷаҳони пинҳони даруни худ бештар ва бештар зиндагӣ мекунем, мебинем, ки хислатҳои рӯҳонии мо шаклҳои махсусро ба даст меоранд, ки ҳамчун тирезаҳо амал мекунанд, ки тавассути онҳо мо ширинии Худоро, ки аз тавсиф ва тасаввур болотар аст, дарк мекунем.

* * *

Ҳар касе, ки ин суҳанонро мешунавад ё меҳонад, медонад, ки ман рост мегӯям.

Агар ман тамоми қудратҳоро, ки Худо ба ман додааст, нишон медодам, одамон на аз рӯи муҳаббат ба Худо, балки аз рӯи мӯъҷизаҳо ба ман ҷамъ мешуданд. Аммо ман ин гуна шогирдии сатҳӣ намехоҳам. Онҳоро на бо қудрат, балки бо муҳаббати Худо ҷалб кардан лозим аст ва ин ҳадафи ман дар зиндагӣ аст.

Агар ман Худоро наменинохтам, ин тавр суҳан намегуфтам ва ҳар кас метавонад Ёро бишносад, агар хоҳад.

Ман кӯшиш намекунам, ки одамонро бо муроҷиат ба эҳсосоташон ба худ ҷалб кунам, балки ман бо ақли онҳо сухан мегӯям ва ба мантиқ ва фаҳмиши онҳо муроҷиат мекунам. Имони кӯр бефоида аст. Инсон бояд қобилияти дарки онро, ки Худо ба онҳо додааст, фаъол созад ва чизҳоро бо арзиши рӯякӣ қабул накунад, балки сабабҳо, оқибатҳо ва мантиқи самтҳо ва амалияҳои рӯҳонии худро дарк кунад.

Агар ман ҳазор даҳон медоштам, бо онҳо дар бораи Худо ва аҳамияти рӯ овардан ба сӯи Ӯ ва шинохти Ӯ сӯҳбат мекардам.

*** * ***

Худо аз инсон намехоҳад, ки ғамгин, ғамгин, бечора ё абрӯ чин кунад. Ин фаҳмиши дурусти Худо нест ва роҳи дурусти ба даст овардани лутфи Ӯ низ нест. Ҳар қадар оромии бештаре эҳсос шавад, ҳамон қадар ҳузури илоҳиро бештар эҳсос кардан мумкин аст. Хушбахтии инсон бештар мешавад, ҳамон қадар бо Худо ҳамоҳангӣ пайдо мешавад. Касоне, ки Худоро мешиносанд, хушбахтанд, зеро Худо манбаи бузургтарин шодӣ аст.

Одамон кӯшиш мекунанд, ки хушбахтиро дар машрубот, алоқаи ҷинсӣ ва пул пайдо кунанд, аммо саҳифаҳои таърих пур аз қиссаҳои умедҳои шикаста ва орзуҳои нокомшудаи онҳост. Вақти сарфкардаи ман дар мулоҳиза ҳаёти маро бениҳоят пурсамар гардонд.

Ҳидоят ва ҳикмати илоҳӣ дар экстази рӯҳонӣ нухуфтаанд

Вақте ки инсон бо Худо дар ҳамоҳангӣ аст, ҳатто агар ӯ беихтиёр хато кунад ҳам, медонад, ки ҷӣ гуна хаторо ислоҳ кунад ва агар ӯ андешаи

нодуруст баён кунад, Худо онро ислоҳ мекунад ва аз муҳаббат ба шогирдаш ислоҳ мекунад.

*** * ***

Байни дониши маънавӣ ва илмҳои табиӣ бояд мувозинат пайдо карда шавад. Агар ин мувозинат набошад, афрод ва миллатҳо дар миёни бадбахтӣ ва харобӣ пешпо меҳӯранд. Агар пешвоёни ҷаҳони муосир аз ҷиҳати маънавӣ равшанфикр мешуданд ва якҷоя кор мекарданд, метавонистанд дар тӯли чанд сол ҷанг ва камбизоатиро аз рӯи замин решақан кунанд.

Огоҳии рӯҳонӣ маънои огоҳии инсон аз ҳузури илоҳӣ дар дохили худ ва дар тамоми мавҷудоти дигари зиндари дорад.

Танҳо ҳамин огоҳӣ метавонад ҷаҳонро наҷот диҳад ва бе он ман умед ба рои сулҳ намебинам. Бигзор инсоният аз худ оғоз кунад, зеро вақт хеле гаронбаҳост, ки онро беҳуда сарф кардан мумкин нест.

Вазифа аз мо талаб мекунад, ки саҳми худро ба рои овардани Малакути Худо ба Замин гузорем

Бисёриҳо аз ҷустуҷӯи Худо дудила мекунанд, зеро метарсанд, ки зиндагӣ тира ва ғамангез, бе зебӣ ва шодӣ хоҳад шуд. Аммо баръакс дуруст аст! Хушбахтии покеро, ки онҳое, ки воқеан Худоро мешиносанд, дар ҳамоҳангии комил бо Ё пайдо мекунанд, аз суҳан берун аст.

Ман шабу рӯз дар ҳолати шодмонии рӯҳонӣ ҳастам, ки ин шодӣ Худост ва шинохтани Ё маънои пӯшидани ҳамаи ғамҳо ва дафн кардани онҳо бе пушаймонӣ аст.

*** * ***

Дар давраи будубоши муваққатии худ дар ин ҷо, инсон ба ин тамошо аҳамияти бузург медиҳад, аммо ӯ набояд аз ҳад зиёд ба он ва рӯйдодҳои

беохири он ғарқ шавад, зеро агар ин корро кунад, худро аз Худо, ки пайваста бо ҳар роҳ ва бо ҳар восита кӯшиш мекунад, ки моро аз ғамхории бузургаш ба мо ва муҳаббати бепоёнаш ба худ ҷалб кунад, дур хоҳад кард.

Он ҳамаи мӯъҷизаҳоеро, ки мо меҷоҳем бубинем, пеши назари мо мегузорад: мӯъҷизаҳои рӯёнидан ва тартиби бениҳоят дақиқи табиат.

Он дар паси гулҳо ва садбаргҳост ва ҳар кӣ онро самимона меҷӯяд, ногузир онро хоҳад ёфт.

Олимони табиатшинос ба кашфиётҳои худ на танҳо тавассути дуои кӯр-кӯрона, балки бо риояи қонунҳои илми эмпирикӣ расидаанд. Ба ҳамин монанд, ҳар касе, ки қонунҳои илми рӯҳониро самимона ва бо ҷидду ҷаҳд татбиқ мекунад, ба таври худкор Худоро дар паҳлӯи худ хоҳад ёфт.

Вақти он расидааст, ки инсон чашмони рӯҳонии худро боз кунад ва дарк кунад, ки ёфтани Худо хоҳиши шадид ва пайваста ва риояи бодикқати қонунҳои Худоро талаб мекунад.

* * *

Худо хомӯшона дарҳои дилҳои моро мекушад ва моро ба сӯи Худ меконад, аммо аксари одамон намехоҳанд баргарданд. Аммо, вақте ки ҷаҳон дар пеши чашмонашон торик мешавад ва онҳо дар мушкилот печида мешаванд ё гирифтори беморӣ мешаванд, онҳо шитоб мекунанд, ки ба Ӯ дуо гӯянд ва аз Ӯ кӯмак пурсанд.

Онҳое, ки дар замони хушбахтӣ ва шукуфой пайвандҳои ҳамоҳангӣ ва ризоияти худро бо Худо мустаҳкам мекунанд, вақте ки ба Ӯ ниёз доранд, Худоро дар паҳлӯи худ хоҳанд ёфт. Аммо онҳое, ки дар рушди ин муносибат ба таъхир меандозанд, худро маҳкум мекунанд, ки бо мушкилот рӯ ба рӯ шаванд ва бо озмоишҳои худ танҳо мубориза

баранд, то он даме, ки бо хирад ва итоати комил ба дӯсти абадии худ рӯй оваранд ва дари файзи Ёро мекубанд.

Аз миёни мардуми бузурги башарият, хеле кам касон воқеан Худоро меҷӯянд. Онҳое, ки дусад сол пеш фикр мекарданд, ки ин замин ба онҳо тааллуқ дорад, кучоянд? Ҳамаи онҳо рафтаанд ва шояд танҳо чанд нафар, онҳое, ки ба Худо рӯ оварданд ва худро шинохтанд, воқеияти ҳаётро воқеан дарк кардаанд. Бо вучуди ин, ҳар як насли баъдӣ ин ҳаётро воқеӣ мешуморад!

* * *

Пеш аз он ки ягон инсони дигар бо мо набошад, кӣ бо мо буд? Худо Ва вақте ки мо ин заминро тарк мекунем, кӣ бо мо хоҳад буд? Худо ва каси дигар нест. Аммо шинохтани Ё дар он вақт душвор хоҳад буд, агар мо ҳоло барои шинохтани Ё кӯшиш накунем. Агар шумо Худоро самимона ва амиқ ҷустуҷӯ кунед, Ёро хоҳед ёфт ва итминони шумо ба он ки Ё ҳамеша бо шумост, қавитар хоҳад шуд. Нигарониҳо ва ҳаёлҳо шуморо тарк мекунанд ва шумо дигар ҳеҷ гоҳ фиреб нахоҳед хӯрд.

Ҳар чизе, ки дар вучуд аст, васвасаест барои дур кардани инсоният аз Худо, аммо Худо аз ҳар васвасаи заминӣ хеле ҷолибтар аст. Агар шумо ҳатто як нигоҳе ба Ё медидед, ин ҳақиқатро дарк мекардед ва тавассути дуо, тафаккури рӯҳонӣ ва азми устувор Ёро пайдо карда метавонед.

* * *

Маъбаде, ки Худо бештар дӯст медорад, маъбади оромӣ ва оромии ботинӣ барои пайравонаш аст, ки онҳо ба он ҷо барои мулоҳиза ва сӯҳбат ворид мешаванд ва ҷаҳон ва нигарониҳои бепоёни онро тарк мекунанд.

Мо набояд аз ин ҳаракати доимо тағйирёбандаи башарият ҳайрон шавем. Вақте ки корвони замон сафари худро идома медиҳад, шумо ниҳоят дарк хоҳед кард, ки шумо қисми ҷудонашавандаи мавҷудоти бузургтар ҳастед. Вақте ки инсон дар дохили худ маъбади зебӣ ва оромии рӯҳониро бунёд мекунад, онҳо метавонанд ҳузури Худоро эҳсос кунанд ва наздикии Ӯро эҳсос кунанд. Дар акси ҳол, иллюзияҳои ҷаҳон бисёр ва ҳамеша вучуд доранд ва нигарониҳои он дилҳои моро пур мекунанд.

Ҳар яки мо дер ё зуд аз ин замин гирифта мешавем ва аз ин рӯ, мо бояд ҳоло мақсади ҳаётро дарк кунем. Ҳадафи асосии таҷрибаи инсонӣ дар ин ҷаҳон моро ба ҷустуҷӯи маъноӣ ҳаёт ташвиқ кардан аст. Шинохти Худоро ҳадафи худ қарор диҳед ва бидонед, ки ҷустуҷӯи ҷиддӣ ва самимона барои сирри ҳаёт шуморо аз мушкилоти зиёде эмин медорад ва аз тарсҳои гуногун наҷот медиҳад.

Тарси марг, нокомӣ, мушкилот ё ғам дар инсон воҳимаи бузургро бедор мекунад. Вақте ки шахс наметавонад ба худ кумак кунад ва оила ва дӯстонаш наметавонанд ягон кумак расонанд, ноумедӣ онҳоро фаро мегирад ва ҷаҳон барои онҳо торик менамояд. Аммо зарурате барои расидан ба ин ҳолат вучуд надорад. Агар онҳо дар тӯли ҳаёташон дар бораи Худо фикр кунанд ва бо Ӯ робита дошта бошанд, дар лаҳзаҳои душвор ва рӯзҳои душвор Ӯро дар наздикӣ хоҳанд ёфт.

*** * ***

Агар аксари одамон касеро ноҷолиб ёбанд, бояд худро тафтиш кунанд. Шояд баъзе хислатҳои шахсияти вучуд дошта бошанд, ки нороҳаткунандаанд. Шояд онҳо аз ҳад зиёд гап мезананд, ба корҳои дигарон даҳлат мекунанд ё

майл доранд, ки ба дигарон бигӯянд, ки бо онҳо чӣ мушкеле ҳаст ва чӣ гуна бояд зиндагии худро пеш баранд, бе он ки ягон пешниҳодро барои такмили худ қабул кунанд. Инҳо танҳо чанд мисоли хусусиятҳои равонӣ мебошанд, ки метавонанд моро барои дигарон ноҷолиб гардонанд.

Имон овардан ба Худо ва имон доштан ба Худо ду чизи гуногунанд. Имон беарзиш аст, агар мо онро таҷриба накунем ва бо он зиндагӣ накунем. Имоне, ки ба таҷриба табдил меёбад, ба имон табдил меёбад ва имони устуворро рад ё инкор кардан мумкин нест, зеро он як эътиқоди интуитивӣ ва устувор ба ҳақиқат аст. Ин як қудрати бузург аст ва натиҷаҳои он фаврӣ ва ҳайратангезанд. Имон бо дақиқии мутлақ кор мекунад ва ҷой барои хато намегузорад.

* * *

Дар чашмони инсон тамоми таърихи ҳаёти ӯ нуҳуфтааст ва онро аз онҳое, ки онро медонанд, пинҳон кардан мумкин нест. Чашмони рӯҳонӣ ва чашмони дунявӣ ҳастанд. Чашмони маккор, маккор ва чашмони шаҳватомез. Ҳар коре, ки инсон мекунад, дар чашмони ӯ сабт мешавад ва агар ман он чиро, ки дар онҳо мебинам, таҳлил мекардам, одамон аз фаҳмиши ман ҳайрон мешуданд.

Мо бояд аз амалҳое, ки ақло олуда ва рӯҳро вайрон мекунанд, канорагирӣ кунем. Амалҳои нодуруст ларзишҳои рӯҳии манфӣ ё бадхоҳонаеро ба вуҷуд меоранд, ки дар намуди зоҳирӣ ва хислати инсон инъикос меёбанд. Ба ҷои ин, мо бояд ба амалҳо машғул шавем ва фикр кунем, ки хислатҳои мусбатеро, ки мо мехоҳем, парвариш медиҳанд. Касоне, ки ин ҳақиқатҳоро баррасӣ мекунанд, ҳаёти худро хеле зебо хоҳанд ёфт.

* * *

Дӯстони ҳақиқӣ кам моро нодуруст мефаҳманд. Шумо метавонед бо дӯстатон ошкоро сӯҳбат кунед, бе он ки онҳоро нодуруст фаҳманд, аммо дӯстӣ то он даме, ки ягон ишора ё талаб аз ҷониби яке ба дигаре бошад, рушд ва шукуфой карда наметавонад.

Дӯстӣ танҳо бар пояи истиқлолият ва баробарии маънавӣ бунёд ёфта метавонад. Аз ин рӯ, муоширати байни дӯстон бояд бар асоси ин принцип ва бо назардошти ин ҳақиқат сурат гирад. Агар шумо бо касе бад рафтор кунед, ҳеҷ гоҳ ширинии дӯстии ӯро эҳсос нахоҳед кард.

Бисёриҳо дар масирҳои зиндагӣ бе дӯстон қадам мезананд, ман тасаввур карда наметавонам, ки чӣ гуна онҳо тавонистаанд идома ёбанд!

Дӯстони ҳақиқӣ кам моро нодуруст мефаҳманд ва агар онҳо ин корро кунанд, ин танҳо барои муддати кӯтоҳ аст. Агар касе ба эътимод ва садоқати шумо хиёнат кунад, ба онҳо муҳаббат ва фаҳмиши худро диҳед, гӯё ҳеҷ чиз рӯй надода бошад, ҳамон тавре ки шумо мехоҳед дар иваз эътимод ва садоқат ба даст оред.

Аммо агар он шахс нисбат ба шумо бо нафрат ва нафрат рафтор кунад ва дасти дӯстии дарозкардаашро ба сӯи ӯ занад, пас беҳтар аст, ки дастатонро барои муддате боздоред.

*** * ***

Ҳар яки мо дер ё зуд аз ин замин гирифта мешавем ва аз ин рӯ, мо бояд ҳадафи зиндагиро ҳоло дарк кунем.

Ҳадафи ниҳони таҷрибаи инсонӣ дар ин ҷо ҳавасмандгардонӣ ва ташвиқи ҷустуҷӯи маъно ва мақсади зиндагӣ аст. Ба ин сафари инсонӣ набояд аҳамияти аз ҳад зиёд дода шавад. Ҳангоме ки қорвони замон роҳи худро идома медиҳад, мо дар ниҳоят дарк хоҳем кард, ки мо қисми як вучуди

**бузургтар ҳастем ва аз ин рӯ, мо бояд дониши
Худоро ҳадафи ниҳои худ қарор диҳем.**

**Тарси марг, нокомӣ, мушкилот ё ғаму андӯҳи
дарднок дар инсон воҳимаи бузургеро бедор
мекунад.**

**Вақте ки инсон наметавонад ба худ кумак
кунад ва оилааш наметавонад кумак расонад,
ҳолати равонии ӯ ғайри қобили ҳасад аст, аммо
Худо онҳоро, ки ба Ё имон доранд ва ба қобилияти
Ё барои кумак ба онҳо эътимод доранд, тарк
намекунад.**

**Пеш аз он ки ягон инсон бо мо бошад, Худо бо
мо буд ва вақте ки мо ин дунёро тарк мекунем,
Худо бо мо хоҳад буд**

**Аммо мо наметавонем Худоро бишносем, агар
ҳола кӯшиш накунем ва самимона барои муошират
бо Ё ва наздик шудан ба Ё кӯшиш накунем.**

*** * ***

**Дар солҳои аввали ҳаётам ман аз ҳассосияти
шадид азият мекашидам ва дар натиҷа ман бештар
аз ҳама азият мекашидам.**

**Ин раванди худшиканӣ буд. Азбаски ман хеле
ҳассос будам, ба назарам чунин менамуд, ки
дигарон аз нороҳат кардани ман ва аз даст додани
оромии рӯҳам лаззат мебаранд.**

**Нагузored, ки касе оромии шуморо бигирад
Нороҳатии ман на танҳо аз киноя ва
масхарабозии дигарон буд; он инчунин аз
ҳассосияти ман ба шарҳҳои онҳо бармеомад. Ман
фаҳмидам, ки ҳар қадар бо мунтақидонам бештар
баҳс мекардам, ҳамон қадар онҳо аз ин лаззат
мебурданд.**

**Ниҳоят, ман қарор додам, ки ҳеҷ кас
наметавонад оромии ботинии маро вайрон кунад ва
ба худам гуфтам: «Бигзор онҳо ҳар қадар хоҳанд,**

интиқод кунанд, аммо ман дигар ба интиқоди онҳо аҳамият намедихам».

Ва маҳз ҳамин тавр шуд. Ман шарҳҳои ноодилона ва дардноки онҳоро комилан нодида гирифтам, гӯё онҳо вучуд надоштанд. Тадричан, онҳо хоҳиши масхара кардани маро аз даст доданд ва дӯстони ман шуданд; баъзеҳо ҳатто аз пайи ман рафтанд.

Кӯшиши талаб кардани меҳрубонӣ ва эҳтиром аз дигарон бефоида аст; баръакс, мо бояд худамон сазовори он бошем.

Агар мо бо дигарон самимӣ бошем, ба онҳо эҳтиром гузорем ва ба онҳо меҳрубонӣ ва меҳру муҳаббати худро нишон диҳем, онҳо ҳамеша бо мо эҳтиромона муносибат хоҳанд кард.

Мо набояд бо ҳассосияти шадиди худ, вақте ки онҳо моро созанда танқид мекунанд, иродаи неки дигаронро нисбат ба мо фалаҷ кунем, балки бояд бо ҳамаи онҳое, ки кӯшиш мекунанд ба мо кумак кунанд, ҳамкорӣ кунем.

*** * ***

Ин ҷаҳон ҳамеша бо мушкилот ва нооромӣҳо рӯ ба рӯ хоҳад шуд. Ба ҷои таслим шудан ба тарс ва изтироб, инсон бояд ба Худо рӯй оварад ва на танҳо барои худаш, балки барои наздиконаш, ки Худо онҳоро дар нигоҳубини худ қарор додааст, сулҳ, амният ва амният ба даст орад.

Мо набояд ба орзуҳои ин зиндагии зудгузар аз ҳад зиёд дилбаста бошем, балки бояд бо Худо дар ҳамоҳангии наздик бошем.

Берун аз Худо, дар ҳеҷ куҷо амният нест. Мо бояд пайвастагии худро бо Худо эътироф кунем, то ки худро як бор ва барои ҳамеша аз иллюзияҳо халос кунем.

Бо мулоҳиза дар бораи Худо, мо ҳузури шодмонии Ёро эҳсос мекунем ва аз даҳшатҳои зиндагӣ халос мешавем.

*** * ***

Машқе барои истироҳати бадан ва ором кардани ақл:

Мушакҳои баданатонро бо истифода аз ирода ба таври мӯътадил таранг кунед. Бо ирода, қувваи ҳаётро (ҳангоми раванди таранг кардани мушакҳо) барои пур кардани бадан ё ягон қисми бадан бо фаъолият равона кунед.

Ман эҳсос мекунам, ки энергия ларзиш мекунад, пульс мекунад, баданро пур мекунад ва онро бо қувват эҳё мекунад.

Истироҳат кунед ва ҷараёни ҳаёт ва энергияро, ки тавассути ҳуҷайраҳо ва бофтаҳои бадани шумо ҷорӣ мешавад, эҳсос кунед

Ман ҳис мекунам, ки ту на ҷисм, балки ҳаёте ҳастӣ, ки баданро нигоҳ медорад

Оромӣ, озодӣ ва оромии афзояндаеро, ки бо машқ кардани ин машқ ба даст меояд, эҳсос кунед

*** * ***

Агар шумо аз рӯи огоҳии илоҳӣ роҳнамоӣ шавед, ҳатто агар оянда норавшан ба назар расад ҳам, корҳо беҳтар хоҳанд шуд ва шумо ноком нахоҳед шуд, то он даме ки дар нури Худо роҳ равед ва аз ҷониби роҳнамоии Ё роҳнамоӣ шавед.

Мо бояд аз ин андеша халос шавем, ки Худо бо тамоми қудратҳои аҷоибаш дар осмон дур аст ва мо заиф ва дар зери тӯдаҳои мушкilot ва мушкilot дар ин замин дафн шудаем.

Биёед дар хотир дорем, ки мо танҳо нестем, ки дар паси иродаи инсонии мо иродаи бузурги илоҳӣ нуҳуфтааст ва ҳар касе, ки самимона ва содиқона кӯмак меҷӯяд, албатта онро хоҳад гирифт.

*** * ***

**Ҳама чиз дар коинот бо ҳамдигар алоқаманд
аст ва бо якдигар зич алоқаманд аст**

**Тавассути истифодаи дурусти ақли инсонӣ, ки
Худо ба мо ато кардааст, мо дарк мекунем, ки
тамоми ҳаёт бо Ақли Олӣ алоқаманд аст.**

**Баъзан мо фикр мекунем, ки мо бозичае дар
дасти тақдир ҳастем, аммо вақте ки мо шуури
худро аз шаклҳои маҳдуд ва иллюзорӣ раҳо
мекунем ва дараҷаи огоҳӣ ва фаҳмиши худро
месанҷем, мо огоҳ мешавем, ки дар дохили мо
шарораи қудрати илоҳӣ вучуд дорад, ки тамоми
ҳаётро меофарад ва нигоҳ медорад ва он интизори
бедор шудан аст.**

*** * ***

**Маҷмӯи ноқисӣ аз огоҳии пинҳонии заъфи воқеӣ
ё даркшуда ба вучуд меояд.**

**Барои ҷуброни ин заъф, баъзе одамон
метавонанд сипари ғурури бардурӯғро ба бар
кунанд ва худро бо ғурур мағрур кунанд.**

**Онҳое, ки сабаби аслии ин ҳолати
ғайримуқаррарии равонино намедонанд,
метавонанд бигӯянд, ки шахс дорои маҷмааи
бартари аст.**

**Ҳардуи ин маҷмӯаҳо номутаносибии ботиниро
нишон медиҳанд ва барои рушди худ
харобиоваранд. Онҳо аз тахайюл ва беъътиноӣ ба
воқеият таваллуд шудаанд ва бо табиати рӯҳи
пурқудрат ҳеҷ иртиботе надоранд.**

**Эътимод ба худ бояд бар пояи дастовардҳои
воқеӣ ва дарки он, ки рӯҳҳои равшанфикр аз ҳеҷ
чиз маҳрум нестанд, зеро онҳо аз Худо
сарватманданд, бунёд ёбад.**

*** * ***

Системаи асаб ду вазифа дорад:

Системаи асаб ба мо имкон медиҳад, ки бо ҷаҳон муошират кунем. Йоғиҳои қадим кашф карданд, ки системаи асаб инчунин барои пайваст кардани одамон бо Худо хизмат мекунад.

Қувваи ҳаёт дар бадани инсон одатан ба берун, аз мағзи сар ва ҳароммағз тавассути асабҳо ба узвҳои ҳиссиёт ва таҷрибаҳои берунаи ҳиссиётии онҳо ҷорӣ мешавад.

Вақте ки ин қувваи ҳаётӣ — тавассути мулоҳиза — идора карда мешавад, он ҷараёни худро ба дарун бармегардонад, на ба берун ва шуурро бо худ ба меҳварҳо ё марказҳои шаффофе, ки дар он ҷо дарки рӯҳонӣ ва дониши Худо ҷойгир аст, мекашад.

Асабоният — ки ангишти аз ҳад зиёди асабҳо аст — шуури ҷисмониро маҳдуд мекунад, дар ҳоле ки оромӣ шуури илоҳиро ҷалб мекунад.

Вақте ки шумо мулоҳиза мекунед ва энергияи асаби берунаро хомӯш мекунед ва худро ором мекунед, қувваи ҳаёт аз ҳиссиёт ба марказҳои шуури рӯҳонӣ мегузарад ва сипас байни системаи асаби шумо ва шуури баландтар робита барқарор мешавад, то шумо ҳузури илоҳиро эҳсос кунед ва дар сарзамини нур берун аз минтақаи хоб ва беҳушӣ қарор гиред.

*** * ***

Бисёриҳо ба таровати ҷавонӣ таваҷҷӯҳ доранд, зеро бо ягон роҳ ҳама дар ҷустуҷӯи "чашмаи ҷавонии абадӣ" ҳастанд, аммо ҷавонӣ чист?

На ҳама ҷавонон ҳатман ҷавонанд, зеро баъзеҳо воқеан хеле пиранд ва нисбат ба синну соли воқеии худ хеле заифтар ба назар мерасанд. Баръакс, баъзе пиронсолон ҳастанд, ки сарфи назар аз пирӣ ҷавонии худро нигоҳ медоранд. Онҳо ақли худро тез нигоҳ медоранд, қувваи ҷонии онҳо аз рӯҳҳои

пурқуввати онҳо ба бадан ва чеҳраҳояшон ҷорӣ мешавад ва хунашон аз шодӣ аз вучуд меларзад.

Баръакс, одамони манфӣ, рӯҳафтода, афсурда, танқидӣ ва рӯҳафтода ҳастанд, гӯё онҳо аз олам гузашта бошанд - бигзор умри шумо дароз бошад.

Барои ҳолатҳои нодурусти равонӣ баҳонае нест. Мо бояд ҳамеша мусбат, хушбин, пур аз ҳаёт ва нерӯ бошем, аз неъматҳои Худо миннатдор бошем ва дар мавҷи ҷавонии рӯҳонӣ, ки аз умқи вучуди мо сарчашма мегирад, ғарқ шавем.

*** * ***

Бародарон ва хоҳарони ман дар ин ҷаҳон, лутфан дар хотир доред, ки Худо як аст ва ҳамаи мо аъзои як оилаи умумиҷаҳонӣ ҳастем. Аз ин рӯ, мо бояд роҳҳои созандаеро барои кӯмак ба якдигар - аз ҷиҳати моддӣ, ахлоқӣ, молиявӣ ва маънавӣ - интиҳоб кунем, то шаҳрвандони намунавии ин замин шавем.

Агар ҳар як шахс дар ҷомеаи 1000 нафарӣ барои сарватманд шудан аз ҳисоби дигарон ба фиреб, фиреб ва мубориза даст занад, ҳар як шахс 999 душман хоҳад дошт. Аммо, агар ҳар як шахс кӯшиш кунад, ки бо дигарон ҳамкорӣ ва ҳамкорӣ кунад, на бар зидди онҳо, ҳар як шахс 999 дӯст хоҳад дошт.

Ба ҳамин монанд, агар ҳамаи кишварҳо аз рӯи муҳаббат ба якдигар кумак мекарданд, замин дар сулҳу осоиштагӣ ҳукмфармо мешуд ва имкониятҳои зиёде барои қонеъ кардани ниёзҳои ҳама ва беҳтар кардани некӯаҳволии онҳо фароҳам меомаданд.

*** * ***

Онҳое, ки ба маърифати маънавӣ расидаанд, ҳислатҳои беҳтарини мардонагӣ ва занонагиро дар бар мегиранд. Вақте ки инсон ба тавозуни комил байни ақл ва эҳсосот ноил мегардад, яке аз

**муҳимтарин дарсҳоеро, ки барои он ба ин замин
омадаанд, омӯхтааст. Бояд дарк кард, ки табиати
аслии онҳо рӯхонӣ аст, на ҷисмонӣ.**

**Вақте ки мард ва зан ба якдигар танҳо ҳамчун
воситаи қонеъ кардани хоҳишҳои худ менигаранд,
онҳо хатари вайрон кардани ҳамоҳангӣ ва аз даст
додани хушбахтии ҳақиқиро доранд. Мард бояд ба
зан эҳсос кунад, ки вай на танҳо барои иҷрои
хоҳишҳои шахвонии ӯ бо ӯ аст, балки ҳамчун шарик
ва ҳамсафаре, ки ӯ қадр мекунад, эҳтиром мекунад
ва ифодаи зеботарин ва амиқтарин маъноҳои ҳаёт
мешуморад. Зан низ бояд ба мард ҳамин тавр
менигарад.**

**Вақте ки зану шавҳар якдигарро бо муҳаббати
пок ва самимӣ дӯст медоранд, онҳо мутобиқати
комилро дар сатҳи ҷисмонӣ, рӯхӣ ва маънавӣ эҳсос
меkunанд.**

**Вақте ки онҳо муҳаббати худро бо тарзи покиза
изҳор меkunанд, натиҷа иттиҳоди муваффақ ва
хушбахтии нав аст.**

*** * ***

**Вақте ки инсон дар зиндагӣ нохушбахт аст,
онҳо аз даруни худ инро хуб дарк меkunанд. Танҳо
як роҳи мустақим ба сӯи хушбахтӣ вучуд дорад ва
он ҳам тавассути пайваستшавӣ бо Худо аст.**

**Худо ҳеҷ гоҳ касонеро, ки ба Ӯ таваккал
меkunанд, тарк намекунад ва ҳеҷ гоҳ онҳоеро, ки
Ӯро дӯст медоранд, ноумед намегардонад**

**Онҳое, ки фаҳмиши маънавӣ доранд,
метавонанд роҳро муайян кунанд ва монеаҳо ва
домҳоро нишон диҳанд, аммо ҷӯяндагони ҷиддӣ
бояд саъю кӯшиш кунанд ва худашон ин масофаро
тай кунанд. Мутобиқати маънавӣ бо онҳое, ки бо
Худо робитаи самимӣ доранд, ба онҳое, ки**

**мехоҳанд ин роҳро тай кунанд ва ба ҳадафи дилхоҳ
бирасанд, манфиати маънавӣ меорад.**

*** * ***

**Оромии хотир
Вақте ки нигарониҳо месӯзанд, гармии худро
гум мекунанд**

**Оромӣ ба вучуд меояд, сулҳу оромӣ меорад
Ин сутуни сафеди киштии ҳаёт аст,
Он пур аз насими хушбахтии пойдор, озод аз
ҳаяҷон аст**

**Пас, вай оҳиста қаикро аз сатҳи кӯли Ар-Рида
тела медиҳад**

**Оромӣ ҷараёни нарми қаноатмандӣ ба сӯи
баҳри сулҳ аст, ки аз мавҷҳои нигаронӣ халос
нашудааст. Он чатри рӯҳ аст, ки бар ақл ва қалби
инсон паҳн мешавад, то шодмониҳои ҳаёти ўро, ҳам
хурду ҳам бузург, аз борони тарс ва изтироб
муҳофизат кунад.**

**Ин нотаи осмонӣ аст, ки аз лираи ҳаёт
мебарояд. Ин намаки муқаддас дар сари мизи ҳаёт
аст, обпошаке, ки аз шаршараҳои дастовардҳо
парвоз мекунад ва кайфияти аҷоибу оромест, ки бо
он салтанати рӯҳ дар ҳамоҳангӣ ва мувофиқат
идора карда мешавад.**

**Оромӣ танҳо ба маконҳои дурдаст хос нест
Ва аз ғавғо ва садо роҳи гурез нест
Баръакс, он ҷое меояд, ки дилҳо онро истиқбол
мекунанд**

**Ва ў дар ҷое мемонад, ки ҷонҳо дар ў тасалли
меёбанд**

**Новобаста аз замон ва макон
Ин як гули нозук ва шикаста аст
Он наметавонад ламсҳои сахтро таҳаммул
кунад**

Баръакс, он зиндагӣ мекунад, мешукуфад ва шукуфон мешавад.

**Агар онро бо оби тоза ва тоза об диҳанд
Оромӣ кӯли ороми эҳсос аст
Озод аз узвҳои ғам
Зане, ки аз тарс ашк мерезад
Барои ночизтарин изтироб ва нороҳатӣ
Вақте ки саҳифаи рӯҳи ором пӯшида мешавад
Қабати барфи сафеди тоза ва дурахшон:
Барфи оромӣ ва оромии хотир
Тӯфонҳои тарс ва тӯфонҳои нигаронӣ ғолиб
нахоҳанд омад**

**Халалдор кардани сулҳу оромӣ
Дар зери ин қабати саҳт ва дурахшон
Барои ин нури муборак ва дурахшон**

*** * ***

**Дӯстӣ поктарин шакли муҳаббати илоҳӣ аст
Зеро он аз интиҳоби озоди дил таваллуд
мешавад**

**Он аз ҷониби ғаризаи оилавӣ ба мо таҳмил
нашудааст**

**Дӯстони комил ҳеҷ гоҳ аз ҳам ҷудо намешаванд
Ҳеҷ чиз наметавонад риштаҳои меҳру
муҳаббати бародаронаи онҳоро канда тавонад
Ганҷинаи дӯстӣ гаронбаҳотарин дороист
Зеро дӯстии ҳақиқӣ бо рӯҳ пайванд аст
Берун аз ҳудуди ин ҷаҳон
Ҳамаи дӯстоне, ки бо онҳо риштаҳои меҳру
муҳаббатро дорем**

**Мо боз бо онҳо дар хонаи осмонӣ вомехӯрем
Зеро муҳаббати ҳақиқӣ ҳеҷ гоҳ намемирад**

*** * ***

**Бисёриҳо ба роҳи маънавӣ меоянд, аммо онҳое,
ки то охир истодагарӣ мекунанд, неъматӣ**

маънавиро бичашанд ва аз оромии ҳақиқӣ баҳра баранд.

Шогирдони самимӣ — ки дарк мекунанд, ки роҳҳои торик ва лойолуди ҷаҳон ба ноумедӣ ва ноумедӣ оварда мерасонанд — ба Худо рӯй меоранд ва Ёро бо тамоми самимият меҷӯянд ва дар бораи қобилияти Ё барои наҷот ва тасалли додани онҳо шакке надоранд.

Новобаста аз он ки ҷӯянда аз Худо посухи мушаххас мегирад ё не, эътимоди худро ба Ё аз даст намедиҳад, балки дар умқи рӯҳаш ба Ё дуо карданро идома медиҳад ва итминон дорад, ки Ё дуоро мешунавад ва дар вақти муносиб ба даъвати дил посух медиҳад.

*** * ***

Илм исбот кардааст, ки ҳар як зарраи материя ноҳамвор аст ва ҳар як мавҷи энергия ноҳамвор аст.

Ин инчунин ба ҳуди инсон ё моҳияти рӯҳонии бефаноаш дахл дорад.

Материя ба тағйирёбанда аст ва рӯҳи инсон таҷрибаҳои тағйирёбандаро аз сар мегузаронад.

Тағйироти ниҳой марг номида мешавад, аммо марг ё тағйири шакл моҳияти рӯҳониро тағйир намедиҳад ё нобуд намекунад.

*** * ***

Эй Парвардигори коинот ва маҳбуби дилҳо, бигзор ғамхории Ту бо мо бошад, Бигзор мо бидонем, ки Ту Подшоҳи ягонаи Илоҳӣ ҳастӣ, ки бар тахти орзуҳои мо нишастай.

Дар паси дарвозаи ҳаёт ва марг, Ту, эй Парвардигор, ягона ва олий ҳадаф ҳастӣ

Ту ҳаёти воқеӣ ҳастӣ ва бе ту ҳеҷ чиз вучуд надорад

**Худоё, мо хушбахтем, ки некиро бубинем,
некиро бишнавам ва андешаҳои илҳомбахш ва
судмандро фикр кунем.**

**Фурӯтанон бузургони ҷаҳон ҳастанд
Ҷустуҷӯкунанда бояд ҳудаш Худоро ҷустуҷӯ
кунад, зеро ҳеҷ кас наметавонад ба ӯ ин донишро
диҳад; баръакс, ӯ бояд барои ба даст овардани
ҷоиҳои ниҳой заҳмат кашад.**

**Вақте ки ҷӯянда қарори қатъӣ барои ёфтани
Худоро қабул мекунад ва ин азмиро бо тафаккури
ҷиддӣ муттаҳид мекунад, ӯро хоҳад ёфт.**

**Вақте ки шумо ба ҳузури илоҳӣ даст мерасонед,
шумо аз қонуни сабаб ва натиҷа фаротар меравед**

**Хушбахтиё, ки инсон тасаввур мекунад ва
меҷӯяд, дар Худост ва касоне, ки бо ӯ дар тамос
ҳастанд, воқеан хушбахтанд.**

**Худовандо, моро баракат деҳ, то ки мо дар
ҳаёти худ ба Ту мақоми аввал диҳем ва нагузорем,
ки васвасаҳои ҷаҳон бо муҳаббати Ту дар дилҳои
мо рақобат кунанд.**

**Биёед дилҳои худро ба сӯи ишқи илоҳӣ боз
кунем, то ки он ба ҳаёти мо ворид шавад, онро бо
нур пур кунад ва онҳоро бо гулҳои хушбахтӣ оро
диҳад.**

**Ҳар як кори хайре, ки мо мекунем, як
сармоягузори муваффақ барои ҳамеша аст**

**Дар паси шуури маҳдуди инсон қудрати
бепоёни Худо нуҳуфтааст**

Зиндагии оддӣ озодӣ мебахшад

**Вақте ки андешаҳо ором мешаванд, гӯш
кардани барномаи илоҳӣ тавассути радиои орзуҳо
имконпазир мегардад. Ва вақте ки мо самимият
дорем, мо одамони самимиро ба худ ҷалб мекунем
ва тавассути онҳо некӣ ва муҳаббати Худоро эҳсос
мекунем.**

*** * ***

Новобаста аз синну солат, агар бигӯӣ, ки "ман метавонам", ту ҷавон ҳастӣ.

Ақле, ки Худо ба мо додааст, як абзори пуриқтидор аст ва Ё меҳодад, ки мо онро барои корҳои нек истифода барем.

Ҳар қадар ман бештар дар дохили худ Худоро тасаввур кунам, ҳамон қадар ҳузури Ё дар ҷаҳони атрофам ба ман равшантар менамояд.

*** * ***

Эй Парвардигор, моро баракат деҳ ва моро бо муҳаббати бузурге ошиқ гардон.

То ки мо аз ҳузури шумо лаззат барем ва аз шумо мафтун шавем

Ҳар рӯзи ҳаёти мо

То ки ҷаҳон ва васвасаҳояш дилҳои моро ишғол наkunанд

Ё моро парешон кунед ва моро аз фикр кардан дар бораи шумо боздоред

Моро баракат диҳед, то ки мо ҳар рӯз дар нур ва озоиштагии Ту зиндагӣ кунем

Мо интизори тамос бо шумо ҳастем ва бесаброна интизори тамос бо шумо ҳастем

Ба ҷои он ки ба чизҳои дунявӣ, ки абадӣ нестанд, шавқ дошта бошед

Рафти ҳаёти моро ба сӯи шумо равона кунед

Пас, вақте ки одатҳои бад кӯшиш мекунанд

Барои ба даст овардани мо ва пайваст кардани шури мо ба маҳдудиятҳои ин ҷаҳон

Идеяҳои мо бо суръати баланд ба сӯи шумо парвоз мекунанд

Худовандо, ҷаҳон дар мо изтироб эҷод мекунад

Ҳангоми мулоҳиза кардан

Он ба рӯҳҳои мо амният ва оромии хотир меорад

Ту ҳаёти мой
Ва ту дӯстдоштаи мо ҳастӣ
Ва ширинии ҳузури мо
Бо садоқати бепоён ба Ту таъзим мекунем
Эй Парвардигори дилҳои мо
Мо аз шумо хоҳиш мекунем, ки ҳаёти моро бо
муҳаббати худ пур кунед
Ва худро ба мо нишон додан
Ва ба ҳамаи пайравон ва дӯстдорони шумо
Буддо ва маҳбуби ӯ: Устод #Парамханса
Лексияҳои бештари муаллим

Парамханса Йогананда

Дар пайванди зерин:

www.swaidayogacom

Дар Ҳиндустон, Буддо таҷассуми илоҳӣ
ҳисобида мешавад. Ӯ тақрибан панҷсад сол пеш аз
Исои Масеҳ зиндагӣ карда, писари подшоҳи ҳиндӣ
буд.

Падари Гаутама (ки баъдтар бо номи Буддо
маъруф шуд, яъне "равшанфикр") писари
шоҳзодаи худро аз таваллуд бо ҳар гуна
боҳашамат ва зебӣ иҳота карда, ӯро бо лутфи
бепоён мебахшид. Тӯйи Гаутама чунон боҳашамат
ва пур аз файз буд, ки салтанатҳои қадим ҳеҷ гоҳ
шоҳиди чунин як ҷашни бузурге набуда буданд.

Ба ин тариқ, Гаутама ба воя расид ва ба камол
расид ва бовар дошт, ки ҷаҳони атрофаш макони
рӯйдодҳои шодмонии доимӣ ва рӯйдодҳои
шодмонии беохир аст.

Аммо шоҳзода Гаутама мехост ҷаҳонро, ки
берун аз дарвозаҳои қаср ва боғҳои сершумор аст,

кашф кунад. Рӯзе ӯ бо аробакаш либоси ниқобпӯш ба берун баромад, то ҷаҳонро худаш бубинад.

Ҷавонмарди зебо вақте ки бори аввал дар ҳаёташ як пирамарди заиф ва пирро дид ва як шахси дигареро, ки нафаси охиринашро мекашид, инчунин ҷасади бечонро дид, дар ҳайрат монд ва саҳт таъсир кард.

Ӯ ба бадани солим ва пурқуввати худ нигарист ва аз халабон пурсид, ки оё рӯзе баданаш низ пир мешавад, пӯсида мешавад ва шарораи ҳаёташро гум мекунад? Халабон бо норозигӣ ҷавоб дод:

«Эй шоҳзода, ҳамаи баданҳои инсон ба беморӣ, заъф ва пиршавӣ гирифтаоранд ва аз ин рӯ, сарнавишти онҳо марг аст».

Шаҳзодаи ҷавон бо шунидани ин суҳанон ба таври ҷиддӣ дар бораи ҳаёлотӣ ҳаёти заминӣ фикр кардан гирифт. Як шаб, дар ҳоле ки зан ва писари ягонааш хоб буданд, Гаутама ба онҳо нигоҳи охирин кард ва бо ҷашмони пур аз ашк, қасрро тарк кард, то ҳақиқатеро пайдо кунад, ки инсониятро аз ғаму андӯҳ то абад раҳо кунад ва ба онҳо дарки воқеии асрори ҳаёт ва маргро диҳад.

Шоҳзода шаклҳои зиёди зоҳидӣ ва худписандиро амалӣ мекард. Мегӯянд, ки ӯ ҳафт солро ба рӯзадорӣ ва дигар амалҳои рӯҳонӣ сарф кардааст. Ниҳоят, ҳангоми мулоҳиза дар зери дарахти банян (анҷир) дар минтақаи Бодх Гаяи Ҳиндустон, ӯ ба равшании комил ноил гардид.

Сипас, ӯ барои ғизо додани баданаш ба хӯрдани муқаррарӣ шурӯъ кард ва принципҳои ҳамдardӣ ва муҳаббати баробарро ба ҳамаи

мавҷудоти зинда - инсон, парранда ва ҳайвонот - дар саросари Ҳиндустон паҳн кард. Ў инчунин маслиҳат дод, ки ба умеди ба даст овардани нирвана ё ҳолати ҷудой, ки рӯҳро аз реинкарнатсия озод мекунад, аз пайваст шудан ба чизҳои дунявӣ худдорӣ кунад.

Баъдтар пайравонаш таълимоти ўро дар саросари Ҳиндустон, Ҷопон, Чин ва дигар қисматҳои ҷаҳон паҳн карданд.

Ҳолати Нирвана ё набудани дуализм аксар вақт ҳамчун нобудшавии худ нодуруст фаҳмида мешавад. Аммо он чизе ки Буддо дар назар дошт, нобудшавии шахсияти маҳдуд ё худӣ бардурӯғ буд. Ин шахсияти танг бояд нобуд карда шавад, то рӯҳи намиранда аз давраи бозгашт ба бадани инсон раҳой ёбад.

Таълимоти буддоии нобудӣ, ки онро ҳадафи зиндагӣ меҳисобид, баъдтар дар Ҳиндустон бо таълимоти Свами Шанкара, асосгузори тартиботи Свами дар Ҳиндустон, иваз карда шуд, ки таълим метод, ки ҳадафи зиндагӣ ба даст овардани иттиҳоди шуури хушбахтона бо рӯҳи кулӣ бидуни нобуд кардани худшиносӣ аст.

Устод Буддо ва шогирдонаш муҷаррад буданд. Ҳангоми сафарашон дар Ҳиндустон, бо Буддо ҳодисаи аҷиб рух дод, ки шогирдонашро ба ҳайрат овард ва баъзеи онҳоро ба рафтори устодашон шубҳа кард.

Вақте ки Буддои бузург бо онҳо дар сояи дарахт истироҳат мекард, зане ба онҳо наздик шуд ва ба бадан ва чеҳраи Буддо, ки аз он нури ғайриоддӣ мепошид, беихтиёр ҷалб шуд. Вай

фавран ошиқи ӯ шуд ва аз эҳсоси сахт саршор шуда, бо оғӯши кушода ба сӯи ӯ давид, то ӯро ба оғӯш гирад ва бўса кунад ва фарёд зад: «Эй шодӣ ва нури ҳаёт, дилам аз муҳаббат ба ту метапад!»

Шогирдон ҳайрон шуданд, вақте ки устодашон ба васвасакор ҷавоб дод: «Азизам, ман низ туро дӯст медорам, аммо ҳоло ба ман даст нарасон, зеро вақт ҳанӯз нарасидааст».

Вай ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки «ишқи ман» аст, аммо маро аз ламс кардани ту манъ мекунӣ!»

Буддои бузург ҷавоб дод: «Эътимод дошта бош, эй ишқи ман, ки ман туро баъдтар мелама, аммо на ҳозир ва исбот мекунам, ки туро то чӣ андоза дӯст медорам».

Ӯ фаҳмид, ки духтар ба суҳанонаш бовар надорад, илова кард: «Ба суҳанони ман бовар кун, эй маҳбубам ва ҳеҷ гоҳ ба онҳо шак накун, баъдтар, вақте ки маъшуқаҳоят, ки акнун ошиқи ту ҳастанд, туро тарк мекунанд, ман назди ту хоҳам омадам».

Шогирдонаш аз шунидани ин қиссаҳои ошиқона аз устодашон ҳайрон шуданд ва баъзеи онҳо фикр мекарданд, ки муаллимашон дар ҳақиқат ба доми зани фиребгар афтадааст.

Солҳо пас аз ин ҳодиса, дар ҳоле ки Буддо бо шогирдонаш мулоҳиза мекард, ногаҳон нидо кард: «Ман бояд равам, зеро маҳбуби ҷодугари ман маро меҳонад, вай ҳоло ба ман ниёз дорад ва ман бояд ваъдаеро, ки ба ӯ дода будам, иҷро кунам».

Ҳамин ки ин суҳанонро гуфт, аз ҷояш хеста, давида рафт ва шогирдонаш бо тамоми қувват аз

**пасаш давиданд, то ўро аз васвасаи зани
фиребанда наҷот диҳанд.**

**Ниҳоят, устои бузург ва шогирдонаш ба ҳамон
дарахте расиданд, ки ў солҳо пеш бо васвасакор
воҳӯрда буд. Онҳо дар зери он дарахт чӣ диданд?**

**Онҳо ҳамон занро диданд, ки рӯи замин
хобидааст, бадани зебояш пур аз чечак ва пур аз
пустулаҳои чиркдор буд.**

**Шогирдон ларзиданд ва фавран аз вай дур
шуданд, аммо Буддо бо дили нарм ва муҳаббати
амиқаш дар паҳлӯи вай нишаст, ҷисми пӯсидаи ўро
бардошт, рӯи зонуяш гузошт ва ба гӯшаш пичиррос
зад:**

**«Азизам, ман омадам, то исбот кунам, ки туро
то чӣ андоза дӯст медорам ва барои иҷро кардани
ваъдаам, ки ба ту даст мерасонам, муддати тӯлонӣ
интизор шудам, то муҳаббати самимии худро ба ту
исбот кунам. Ман туро дӯст медорам, вақте ки
дигарон аз дӯст доштани ту даст мекашанд. Ва ман
туро вақте ламс мекунам, ки дӯстонат - рӯзҳои
пурчалол - намеҳоҳанд ба ту даст расонанд».**

**Вақте ки ў ин суҳанонро гуфт, фавран ўро аз
ҳолати бадбахтонааш шифо дод ва аз ў хоҳиш
кард, ки ба оилаи шогирдонаш ҳамроҳ шавад ва
вай ба дархост бо азми беандоза ва шодмонии
беандоза посух дод!**

Асалому алайкум

Тасдиқҳо Барои шифои умумӣ

Бар тахти ҳар эҳсос, ҳар андеша ва ирода,

**Эй Парвардигор, Ту нишастай ва бар вучуди
ман ниғаҳбонӣ мекунӣ**

Шумо фикр, ирода ва эҳсос ҳастед

**Ту роҳнамой мекунӣ, ҳар як фикр, ирода ва
эҳсосро роҳнамой мекунӣ**

То ки шумо мувофиқи дастури худ амал кунад

Ва дастури шуморо риоя кунад

Ва намунаи шумо шавед

Дар маъбади шуур нур аст

Нури ту табиби бузург аст

**Он чиро, ки чашмонам қаблан дида буданд,
ҳоло мебинам**

**Акнун маъбади ман равшан шудааст, дар он
торикӣ нест!**

**Ман хоб рафтам ва хоб дидам, ки маъбад хароб
шудааст**

Бо меҳварҳои тарс ва нодонӣ ва оташи изтироб

**Ту маро танҳо барои он бедор кардӣ, ки
сохторро пурра, на харобазор бубинӣ!**

**Ман меҳоҳам туро ибодат кунам, меҳоҳам туро
бубинам**

Дар вучуди ман, дар ситорагон

**Дар ҳуҷайраҳои бадан, онҳо мунтазам
фаъолият мекунанд**

**Он ҳар як камбудиро дар бадан ислоҳ ва
барқарор мекунад**

**Эй, чӣ қадар орзу дорам, ки туро парастӣш
кунам**

**Ман туро дар баданам, дар атрофам ва дар
тамоми вучудам мебинам**

Ту ҳама вучуд дорӣ

Муҳаббати ман ба Ту, эй Худованд, бепоён аст!

**Иродаи Ту, эй Худованд, тавассути ман амал
мекунад**

Иродаи ман шарораи нури ту аст

**Дар дохили ман нур медурахшад ва торикӣ
ақиб тела медиҳад**

Ман ният дорам ва меҳоҳам

Ман кор мекунам ва месозам

Нагузored, ки эгоам маро роҳнамоӣ кунад

Баръакс, ту касе ҳастӣ, ки роҳнамоӣ мекуни

Ва ту касе ҳастӣ, ки ман гӯш мекунам

Ман инро бо иродаи қавӣ ба даст меорам

Беист фаъол

Пас, эй Парвардигор, азми маро қавӣ гардон

Бо иродаи бузурги Ту

Бигзор мо, эй Парвардигор, бошем

Мисли кӯдакони хурди бегуноҳ

**Мисли онҳое, ки аз Малакути Осмон
баҳраваранд**

Муҳаббати шумо дар дохили мо комил аст

Ва чун ту комил ҳастӣ

**Ана ҳамин тавр мо ҳам аз ҷиҳати ҷисмонӣ ва
ҳам рӯҳӣ солим ҳастем**

Ту ҳама ҷо ҳастӣ ва камолот дар ҳузури Ту аст

Нури ту дар баданат мекурахшад

Ҳуҷайраҳои он солим аз нури шумо мекашанд

**Бигзор ман фаҳмам, ки ту дар зеҳни ман
зиндагӣ мекуни**

Бо ҷону вучудам

Бо ҳар як атоми баданам

Бигзор ман фаҳмам!

**Эй ҳаёти ҷони ман, ту комили, ту ҳама чизро
фаро гирифтаӣ**

Ту дар дилам ҳастӣ ва дар зеҳнам ҳастӣ

Бо чашмонам, бо чеҳраам ва бо баданам

**Ту касе ҳастӣ, ки пойҳоямро ҳаракат медиҳӣ, то
ки ман роҳ равам**

Ҳардуи онҳо солим ҳастанд

**Қуввати шумо такаҷоҳи шумост; фаъолияти
шумо қуввати шумост**

Ман намеафтам, зеро ту маро дастгирӣ мекуни

Ман намеафтам, зеро

Ман ба қуввати Ту така мекунам!

Ту дар гулӯям ҳастӣ

Ту дар батни ман ва дар пардаҳои ман ҳастӣ

Ҳар як узв бо нур медурахшад

**Дар сутунмӯҳраи ман ту медурахшӣ, ту
медурахшӣ**

Ў пурқувват ва комилан солим аст

Ту аз асабҳоям ҷорӣ мешавӣ, энергияи пок

Вай комилан хуб аст

Дар рағҳоям, дар рағҳоям он ҷорист

**Ту оташе ҳастӣ, ки ҳама нопокиҳоро фуру
мебарад**

**Он баданро аз ҳама гуна бемориҳо тоза
мекунад**

**Ҳамон тавре ки ту маҳбуби ман ҳастӣ, ман низ
маҳбуби ту ҳастам**

Ман ҳузури туро дар зеҳнам эҳсос мекунам

Он бо ҷараёни зиндагӣ меларзад

**Бигзор тасаввуроти ман аз ҳама маҳдудиятҳо
берун равад**

**Бигзор он дар ҳар минтақа бидуни монеа ё
маҳдудият парвоз кунад**

**Агар ман дар бораи бемориҳо фикр кунам,
шояд худам бемор шавам**

**Вақте ки ман дар бораи саломатӣ фикр
мекунам, худро шифоёфта ҳис мекунам**

Ҳар лаҳза, ҳар соат, ҳар рӯз

**Ман худро қавӣ ҳис мекунам, ман худро солим
ҳис мекунам**

**Ман худро хушбахт, пурқувват ва шодмон ҳис
мекунам**

Ман хоб дидам, ки бемор ҳастам

Вақте ки ёфтам, бедор шудам ва хандидам

Ашкҳоям аз пилкҳоям ҷорӣ мешаванд

Инҳо ашки шодӣ ҳастанд, на ашки ғам

Ман хеле солим ва солим ҳастам

Бо вучуди орзуҳои беморӣ

Эй Худоё, бигзор шодмонии Туро эҳсос кунам

Ва ман туро ва ҳузури туро дӯст медорам

Новобаста аз он ки ман итоаткор ҳастам ё якрам

**Ман то абад маҳбуби ту хоҳам монд, эй
Худованди ман,**

**Бигзор ман эҳсос кунам, ки ҳамеша солим
ҳастам**

Ва ман дар ҳаётам хушбахтам

Бигзор ман шодмонии шуморо пур кунам

Эй Доно, бигзор ман фаҳмам

Ба иродаи хирадмандонаи Ту!

Худтаҳлил: калиди ҳаёти хушбахтона

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Биёед аз маҳдудиятҳои худписандӣ даст кашем ва дар чаманзорҳои беканори пешрафти маънавӣ сайр кунем. Мисли корвони замон, ки пайваста дар масирҳои зиндагӣ ҳаракат мекунад, корвони рӯҳ низ бояд дар масирҳои густариши ниҳой ба сӯи остонаи рӯҳи илоҳӣ сафар кунад.

Ташаббус барои иҷрои муҳимтарин вазифаҳои ҳаёт аксар вақт дар зери харобаҳо ва партовҳои одатҳои инсонӣ пинҳон мемонад. Шахс бояд худро аз таъсири нафасгирандаи ин одатҳо раҳо кунад ва тухми муваффақиятеро, ки орзу мекунад, дар хоки ҳаёти худ коштанро оғоз кунад. Зиндагӣ вақте арзиш ва аҳамият пайдо мекунад, ки мо муҳимтарин ва бунёдиро иҷро мекунем: кашф кардани маънои ҳақиқӣ ва арзиши вучуди худ.

Инсонҳо бояд дарк кунанд, ки ин тасвирҳои кайҳонии динамикии ҳаёт бесабаб пешниҳод намешаванд. Ҳар рӯз мо сахнаҳои навро мебинем ва ҳар рӯз дарсҳои навро меорад, ки мо бояд бо тамаркуз ба ҳадафи ниҳонии вучуди инсон омӯзем: шинохти вучуди Олӣ, ки дар паси пардаи ҳаёт пинҳон аст.

Миллионҳо одамон ҳеҷ гоҳ ба таҳлили худ машғул намешаванд. Аз нигоҳи равонӣ, онҳоро метавон ба маҳсулоти автоматии муҳити худ монанд кард. Онҳо тамоми умри худро бо наҳорӣ, хӯроки нисфирӯзӣ, шом, кор, хоб ва дар ҷустуҷӯи вақтхушӣ ва фароғат банд мегузаронанд. Онҳо намедонанд, ки чӣ мечӯянд, чаро онро мечӯянд ё чаро хушбахтии комил ва қаноатмандии пойдорро

наёфтаанд. Бе таҳлили худ, одамон автоматӣ боқӣ мемонанд ва аз ҷониби шароити муҳити худ идора карда мешаванд. Таҳлили дурусти худ роҳи муассиртарини пешрафт ва рушди потенциали шахс аст.

Таҳлили худ бояд бо ростқавлӣ ва самимият анҷом дода шавад. Беҳтарин роҳи ин кор ин аст, ки шахс ҳар рӯз андеша ва орзуҳои худро нависад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки бо ҳуди воқеии худ бидуни ороиш ё баҳона рӯ ба рӯ шаванд. Аксари одамон ба сӯи беҳбудӣ тағйир намеёбанд, зеро онҳо камбудии худро намебинанд.

Ҳар як шахс маҳсули муҳити зист ва ирси худ аст. Шахсе, ки дар кишвари мушаххас таваллуд шудааст, хусусиятҳои фарқкунандаи он кишварро нишон медиҳад. Шахсе, ки дар Чин ё кишвари Ғарб таваллуд шудааст, эҳтимол дорад хислатҳо ва сифатҳои марбут ба он кишварҳоро нишон диҳад. Муҳите, ки шахс дар он зиндагӣ мекунад, натиҷаи омилҳои ирсӣ аст: бартариҳо ва хоҳишҳои, ки дар ҳаёти қаблӣ ба даст оварда шудаанд. Хусусиятҳои, ки аз таҷассумҳои гузашта ба даст оварда шудаанд, боиси таваллуди шахс дар оила ё муҳите мешаванд, ки онҳо дар он худро пайдо мекунанд.

Вақте ки мо дар бораи оилаҳои машҳур мехонем, аксар вақт мушоҳида мекунем, ки фарзандони одамони бузург на ҳамеша дар сатҳи зеҳнӣ бо волидонашон ҳастанд. Ин ноқоии биологӣ ва генетикӣ дар одамон шубҳа ва саволҳоро ба миён меорад: Чаро мо дар ҳаёти инсон ҳамон натиҷаҳоро, ки дар олами набототу ҳайвонот мушоҳида мекунем, намеёбем, ки дар он зотҳои хуб одатан зотҳои хубро ба вуҷуд меоранд?

Мо бояд дар ҷустуҷӯи ҷавоб ба корҳои ботинии ҳаёти инсон кашф кунем.

Дар оилае, ки ба адабиёт ва илм тахассус дорад, пайдо кардани кӯдаке, ки ба адабиёт тамоман таваҷҷӯҳ надорад, чизи ғайриоддӣ нест. Дуруст аст, ки ӯ дар муҳити адабӣ дар байни дӯстдорони адабиёт таваллуд ва ба воя расидааст, аммо ӯ майлҳои якхеларо надорад. Чаро ва чӣ гуна чунин парадоксҳо рух медиҳанд? Муҳити зист ва ирс барои ин падида тавзеҳи мантиқӣ намедиҳанд. Аммо дар паси ҳамаи ин омилҳо ҳақиқати реинкарнатсия пинҳон аст. Мо дар оилаи мушаххас аз сабаби монандӣ дар баъзе хусусиятҳо таваллуд мешавем. Аммо ҳар як узви оила як шахси мустақил аст, ки хислатҳои гузаштаи худ ба вучуд овардааст. Аз ин рӯ, сарфи назар аз баъзе шабоҳатҳои биологӣ ва генетикӣ байни аъзои оила, ҳар як шахс аз ҷиҳати хислат ва шахсият аз дигарон фарқ мекунад.

Инсон бо сабабҳои мушаххасе, ки аз амалҳои гузаштаи ӯ муайян мешаванд, дар оилаи мушаххас ва дар муҳити мушаххаси иҷтимоӣ ё миллӣ таваллуд шуданро интихоб мекунад. Аз ин нуқтаи назар, инсон меъмори тақдири худ ва банақшагири тақдири худ аст. То андозае метавон пешгӯӣ кард, ки ӯ дар ҳаёти ояндаи худ чӣ хоҳад шуд, бо таҳлили хоҳишҳо ва одатҳои барҷастаи худ дар ин ҳаёт.

Ин ҷоест, ки аҳамияти худтаҳлил барои рушди маънавӣ ниҳон аст. Баъзе одамон ба хондани романҳои фоҷиабор одат кардаанд, онҳоро жанри дӯстдоштаи худ мешуморанд ва эҳсос мекунанд, ки то охири умр аз онҳо лаззат хоҳанд бурд. Аммо

агар онҳо худро таҳлил кунанд, мебинанд, ки аз хондани пайвастаи ин навъи адабиёт аксар вақт рӯҳафтода ва асабонӣ мешаванд. Аз сабаби ин рӯҳафтодагӣ, онҳо метавонанд аз ин одат даст кашанд ва ба ҷои ин одати хондани китобҳои рӯҳониро парвариш кунанд, ки афкори онҳоро илҳом мебахшанд ва эҳсосоти онҳоро бо ғояҳои солим ва олий ғизо медиҳанд. Агар онҳо ин тағйиротро анҷом диҳанд, онҳо хоҳанд дид, ки ҳаёти онҳо ба шарофати фаҳмиши бошуурона ва азми қавӣ роҳи нави аҷибро пеш гирифтааст.

Дуруст аст, ки агар хоҳем, мо метавонем худро хеле зуд тағйир диҳем, аммо тағйир додани одатҳо ва одатҳои солҳо саъю кӯшиши воқеӣ ва иродаи қавӣ талаб мекунад.

Барои решақан кардани одати амиқ реша давонда, тамоми қувваҳои азму ирода бояд ба самти муқобил сафарбар карда шаванд, то он даме ки одати бад безарар карда шавад ва қудрати он аз байн равад. Аксари одамон барои ин сабр ва истодагари заруриро надоранд. Аммо, бояд дарк кард, ки он чизро, ки офаридааст ё кардааст, метавонад нест ё аз байн барад.

Ҳангоми таҳлили худ, хоҳиши қавӣ дошта бошед, ки камбудиҳои худро бартараф кунед ва шахсе шавед, ки бояд бошед. Вақте ки камбудиҳоеро кашф мекунед, ки таҳлили ростқавлонаи худ нишон медиҳад, рӯҳафтода ё ноумед нашавед; баръакс, онро фурсате барои муайян кардани он чизе, ки дар шахсияти шумо ба он ниёз дорад, баррасӣ кунед.

Назарияе пайдо шудааст, ки иддао мекунад, ки тафаккур маҳсули ғадудҳои эндокринӣ аст. Ин

мафҳум беасос аст. Гӯшт ва устухон наметавонанд тафаккурро ба вучуд оранд. Ақл меъмори асосии ҳама чиз, ҳам умумӣ ва ҳам мушаххас аст. Ҳамон тавре ки об тавассути хунукшавӣ ба ях табдил меёбад, тафаккур тавассути конденсатсия шаклҳои ҷисмониро мегирад. Ҳама чиз дар коинот дар шаклҳои ҷисмонӣ фикр карда мешавад. Ҳатто узви эндокринӣ зухуроти ҷисмонии як модели хурди тафаккур аст.

Ҳолати ҷисмонӣ ва равонии шахс бо ҳам зич алоқаманд аст. Масалан, мушоҳида шудааст, ки шахсони гирифтори бемории ҷигар аксар вақт асабонӣ ва бадқаҳр мешаванд. Вақте ки касе аз ихроҷи аз ҳад зиёди талха ё вайроншавии ҷигар азият мекашад, онҳо шояд майл надошта бошанд, ки бо ҳар касе, ки вомехӯрад, табассум кунанд ё шодмон бошанд. Баръакс, онҳо метавонанд хашмгин ва асабонӣ бошанд. Фикрҳо ва эҳсосот аз ҳолати ҷисмонӣ таъсир мегиранд.

Вақте ки узвҳо осеб мебинанд, он ба қувваи рӯҳӣ таъсири манфӣ мерасонад, ки дар навбати худ заиф мешавад. Касоне, ки гӯшти зиёд мехӯранд, аксар вақт ба хашм ва асабоният майл доранд. Агар шахс як ҳафта танҳо шарбати ангур истеъмол мекард, худро тароватбахш ва бо ҳама ҳамоҳанг ҳис мекард.

Хӯрдани аз ҳад зиёд ва истеъмоли хӯрокҳои номуносиб миқдори зиёди токсинҳоро дар бадан ба вучуд меорад ва нигоҳ медорад, ки бешубҳа ба ақл таъсири манфӣ мерасонад ва онро суст, бемадор ва ба осонӣ асабонӣ мекунад. Рӯзадориҳои фосилавӣ бо шарбати ангур ё афлесун ба тоза кардани бадан мусоидат мекунад, ки ин ба навбати худ ба эҳёи

майна ва энергияи он мусоидат мекунад. Ғайр аз ин, рӯзадории табобатӣ барои як рӯз дар як ҳафта ва баъзан барои се рӯз (ҳангоми нӯшидани об ва шарбат ҳангоми рӯзадорӣ) ба тоза кардани бадан аз токсинҳои ҷамъшуда ва партовҳо мусоидат мекунад. Рӯзадории беш аз се рӯз дар як вақт бояд таҳти назорати духтур ё мутахассиси рӯзадорӣ анҷом дода шавад.

Як бор ман бо як марди ҳафтодсола вохӯрдм, ки либоси сабук, бе курта ва бе ҷӯроб пӯшида буд, ҳарчанд ҳаво хеле сард буд. Ў ба ман итминон дод, ки тамоман сардӣ ҳис намекунад! Ў баданашро ба ҳавои сард одат карда буд. Ақл ба бадан бештар аз он ки бадан ба ақл таъсир расонад, таъсир мерасонад, ҳарчанд унсурҳои кимиёвии бадан пайваста ба ақл таъсир мерасонанд.

(Эзоҳ: Пеш аз он ки Парамханса ин мушоҳидаро анҷом диҳад, таҳқиқоти ҷиддӣ дар бораи таъсири ғизо ва ғизо ба саломатии равонӣ солҳои зиёд идома дошт. Одамоне, ки дар камбизоатӣ ба воя расидаанд ва аз ғизои дуруст маҳрум буданд, бешубҳа рушди сусти равонӣ ва воқунишҳои сустиро нишон доданд. Илова бар ин, илм нишон додааст, ки баъзе шаклҳои девонагӣ [ки то ҳол табобатнашаванда ҳисобида мешаванд] бо истифодаи оддии витаминҳо ба таври назаррас беҳтар шудаанд. Ғайр аз ин, сабабҳои баъзе намудҳои депрессия, изтироб ва дигар эҳсосотро метавон ба номутавозинии унсурҳои кимиёвӣ дар бадан рабт дод.)

Гарчанде ки ақл ба бадан таъсири назаррас дорад, аммо нодида гирифтани бадан оқилона нест. Бояд ғизои солимро нисбат ба ғизои носолим

авлавият дод. Агар шароит шуморо водор кунад, ки бо одамоне зиндагӣ кунад, ки шуморо асабонӣ мекунад, тавсия дода мешавад, ки муҳити худро вақт аз вақт иваз кунад. Аммо аз ҳамаи ин беҳтараш ин аст, ки ҳолати равонии худро тағйир диҳед, то ки аз амалҳои дигарон халос нашавед. Худро тағйир диҳед ва шумо метавонед дар ҳама ҷо дар сулҳ ва хушбахтӣ зиндагӣ кунад.

Чаҳон дар маҷмӯъ мисли паноҳгоҳи рӯҳӣ аст. Баъзе одамон аз ҳасад ва ҳасад, дигарон аз хашм, нафрат ва шаҳват азият мекашанд. Онҳо қурбонии одатҳо ва эҳсосоти худ ҳастанд. Аммо шумо метавонед дар муҳити худ сулҳ эҷод кунад. Худро таҳлил кунад. Эҳсосот дар ақл ва бадан таъсири муайяне доранд. Ҳасад ва тарс чехраро рангпарида нишон медиҳад, дар ҳоле ки ишқ онро дурахшон мегардонад. Вақте ки шумо ором буда метавонед, ҳамеша хушбахт хоҳед буд.

Новобаста аз он ки шахс ба кадом шакли худ талош мекунад, ӯ бояд кӯшиш кунад, ки табиати воқеии худро таҳлил кунад ва беҳтарин хислатҳои онро инкишоф диҳад. Шахс метавонад шахсияти ахлоқӣ, ахлоқӣ, ватандӯстӣ, бадеӣ ё соҳибкорӣ ва ғайра дошта бошад. Агар ҳадафи онҳо мувофиқат бо ормонҳои олии ахлоқӣ бошад, бояд бо поквирдонӣ зиндагӣ кунад ва нисбат ба ҳама неки ва ниятҳои неки дошта бошад. Ин моҳияти рафтори неки аст. Ин ғурурест, ки онҳоеро, ки худро сафед мекунад, водор мекунад, ки заифонро дар атрофи худ танқид ва маҳкум кунанд. Аммо онҳое, ки хислати олии ва рӯҳҳои фаҳмиш доранд, бо дигарон ҳамдигардӣ мекунад ва онҳоро барои хатогихое, ки аз нодонӣ ва нодуруст ба вучуд омадаанд, маҳкум намекунад.

Онҳое, ки майлҳои моддӣ доранд, аксар вақт бефоида азоб мекашанд. Чунин одамон бояд худдорӣ кунанд, вагарна онҳо мисли қисмҳои ҳаракаткунандаи ҷаҳони моддӣ ҳастанд, ки вазифадоранд дар як рӯз миқдори муайяни сигорро кашанд ва хӯрокҳои мушаххас бихӯранд. Агар қаҳва ё хӯроки нисфирӯзиро аз даст диҳанд, дарди сар мекунанд ва танҳо метавонанд дар матрас бо хусусиятҳои мушаххас хоб кунанд. Дар ҳоле ки роҳати хуб аст, набояд ба онҳо иҷозат дод, ки худро ғулом кунанд. Мувозинат муҳим аст ва агар кас табиати рӯҳӣ, ҷисмонӣ ва маънавии худро мувозинат накунад, хушбахтиро намедонад. Иҷозат додан ба табиати моддӣ хирад ва фаҳмиши касро идора кунад. Калимаи ниҳой ва қарори ниҳой ҳамеша бояд ба вичдон ва фаҳмиш тааллуқ дошта бошад.

Ҳадафҳои инсоният ҳаёти оддӣ ва андешаҳои баланд бояд бошанд. Мо бояд ҳама унсурҳои хушбахтиро дар худ дошта бошем. Ин тавассути мулоҳиза ва мутобиқ кардани шуури худ бо шодмонии рӯҳонии доимо навшаванда имконпазир аст. Худо хушбахтии умумиҷаҳонӣ аст ва дар ҳамоҳангӣ бо Ӯ мо шодмонии Ӯро эҳсос мекунем ва ширинии Ӯро мечашем. Мо ҳеҷ гоҳ набояд хушбахтии худро ба ягон таъсири беруна гарав гузорем. Новобаста аз он ки мо дар он зиндагӣ ё кор мекунем, мо бояд оромии ботинии худро аз таъсири он муҳофизат кунем. Худо таҳлил кунед ва он чизе шавед, ки бояд бошед ва он чизе бошед, ки мехоҳед бошед. Одамон кам худдории ҳақиқиро меомӯзанд; ба ҷои ин, онҳо корҳои мекунанд, ки ба некӯаҳволии худ зарар мерасонанд ва бо вучуди ин бовар доранд, ки хушбахтанд! Аммо хушбахтии

онҳо хаёли аст. Калиди воқеи хушбахтӣ ва муваффақият дар иҷрои корҳое аст, ки мехоҳед анҷом диҳед, зеро ин вазифаи шумост ва худдорӣ аз корҳои зараровар, зеро пешгирӣ аз онҳо беҳтар аст.

Шумо набояд ақли худро бо нигарониҳо ва манфиатҳои сершумор банд кунед. Онҳоро арзёбӣ кунед, то муайян кунед, ки оё онҳо воқеан муҳиманд ё не. Вақт қиматбаҳост ва набояд беҳуда сарф шавад. Хондани як китоби муфид метавонад некӯаҳволии шуморо нисбат ба тамошои филмҳо хеле беҳтар созад. Ман аксар вақт мегӯям: "Агар шумо як соат хонед, барои ду соат нависед. Агар шумо ду соат нависед, барои се соат фикр кунед. Агар шумо се соат фикр кунед, тамоми вақт мулоҳиза ронед."

Ҳар чое ки меравам, ман ҳамеша оромӣ ва оромии рӯҳонии худро нигоҳ медорам. Ақрабаки қутбнамо ҳамеша ба шимол ишора мекунад. Ба ҳамин монанд, ақл бояд ҳамеша ба сӯи қутби шодмонии рӯҳонӣ равона карда шавад; дар он сурат ҳеҷ кас наметавонад оромии шуморо ҳалалдор кунад ё мувозинати шуморо вайрон кунад.

Инсон бояд кӯшиш кунад, ки ҳар рӯз аз рӯзи гузашта беҳтар бошад, вагарна онҳо метавонанд аз ҷиҳати саломатӣ, оромии ботинӣ ва хушбахтӣ ақибнишинӣ кунанд. Чаро? Зеро онҳо барои назорат кардани афкор ва амалҳои худ кӯшиши кофӣ намеkunанд. Одамон одатҳои худро эҷод меkunанд ва онҳо метавонанд онҳоро тағйир диҳанд. Агар шумо худро ба тафаккури манфӣ майл дошта бошед, худро бо одамони хуб ихота

кунед, китобҳои хуб хонед ва мулоҳиза кунед. Дар ҳолати зарурӣ, иваз кардани ҳамроҳонатон метавонад ба ҳаёти шумо таъсири мусбат расонад.

Вақте ки шумо қарор медиҳед, ки ба сӯи беҳтар тағйир ёбед, дар хотир доред, ки ширкати хуб ва таъсири мусбат барои ноил шудан ба ҳадафҳои шумо муҳим ва зарурӣ мебошанд. Таъсири муҳити зист - хуб ё бад - аз ирода қавитар аст, аз ин рӯ, ҳангоми муносибат бо дигарон инро дар хотир доред.

Худтаҳлил низ барои такмили худ муҳим аст. Агар шумо тавонед худро бо ҷасорат ва бебоки таҳлил кунед, шумо метавонед ба таҳлили дигарон тоб оваред ва танқиди онҳо ба шумо таъсир ناхоҳад расонд.

Онҳое, ки ба камбудии дигарон аҳамият медиҳанд, даррандаанд. Ҷаҳон пур аз бадӣ аст, бинобар ин набояд бадӣ бигӯяд ва на бадӣ фикр кунад ва на бадӣ кунад. Баръакс, бояд мисли садбарг бошад ва бӯи меҳрубонӣ, ниятҳои пок ва муҳаббати бародариро паҳн кунад. Бигзор одамон эҳсос кунанд, ки шумо дӯсти ҳақиқӣ ҳастед - сохтмончӣ, на харобкунанда. Агар шумо хоҳед, ки аз худ беҳтар бошед, худро таҳлил кунед ва хислатҳои наҷибро дар дохили худ парвариш диҳед. Рӯҳи меҳрубон нисбат ба суханон дар бораи соҳиби худ фасеҳтар сухан мегӯяд, зеро он ларзиши беназирро мебарорад, ки дигарон онро бе хато ҳис мекунанд ва мефаҳманд. Дар бораи рӯшноӣ фикр кунед ва торикӣ нопадид мешавад. Омӯzed, андеша кунед ва ҳар коре кунед, ки метавонед ба дигарон кӯмак кунед ва бори

изтироб, дард, тарс ва беадолатӣ аз дӯши онҳо бардоред.

Бисёре аз одамон бе ҳадафи возеҳ дар зиндагӣ саргардон мешаванд. Мақсади худро муайян кунед ва барои расидан ба он саъй кунед. Барои худшиносӣ ва дуои шахсӣ вақт ҷудо кунед. Чизҳои илҳомбахши зиёде ҳастанд, ки интизори кашф ҳастанд, аммо мо аксар вақт вақт ва қувваи худро ба масъалаҳои ночиз сарф мекунем. Хушбахтӣ ба даст намеояд, агар мо ба ҳикмати шахсиятҳои бузург тамаркуз накунем ва аз нури онҳо роҳнамоӣ накунем. Ғояҳои онҳо дар дигар китобҳо ва навиштаҳои рӯҳонӣ барои кӯмак ва роҳнамоӣ ба мо мавҷуданд.

Аз лаззатҳои зиндагӣ лаззат бурдан хуб аст, аммо ҷои зиндагии ботинӣ ва тафаккури дарунӣ вучуд надорад, зеро хушбахтӣ аз тафаккур ва шинохти ақлҳои бузург тавассути андешаҳои дар китобҳо ҳифзшуда вобаста аст, ҳамоно тавре ки он аз ихота кардани худ бо одамони хуб ва наҷиб низ вобаста аст.

Танҳои барои онҳое, ки тафаккурро дӯст медоранд, гуворо аст, аммо ин маънои онро надорад, ки худро аз одамон дур кунед ё худро танҳо гузоред. Вақте ки шумо мехоҳед муошират кунед, ин корро аз самими қалб, бо тамоми муҳаббат ва дӯстии худ анҷом диҳед, то дӯстонатон дар ҳузури шумо тасалли ёбанд ва ҳамеша интизори дидори шумо ва лаззат бурдан аз ҳамроҳии хуби шумо бошанд.

Асалому алайкум

Хатари муассир

Парамханса Йогананда

Ман ба дарбор даромадам ва бо ифтихор ба муаллимам Сиррӣ Юксувар сабади сабзавотро тақдим кардам ва гуфтам:

"Ин тӯҳфа барои шумост, ҷаноб! Ин шаш гулкарам калонро ман бо дастони худ шинондам ва дар тамоми марҳилаҳои нашъунамояшон бо меҳрубонии модар нисбати кӯдаки хурдсоларш нигоҳубин кардам."

Шри Юктисвар бо табассуми миннатдорӣ ҷавоб дод: "Ташаккур, лутфан онро дар ҳуҷраи худ нигоҳ доред; ман онро фардо барои ҳӯроки шоми махсус лозим мегирам."

Ман нав ба шаҳри Пури омада будам, то таътили тобистонаро дар зиёратгоҳи соҳилии муаллимам гузаронам. Ин макони истироҳати дуошӯна ва шодмон ба халиҷи Бенгал менигарад ва аз ҷониби муаллим бо ёрии шогирдонаш сохта шудааст.

Субҳи рӯзи дигар барвақт аз хоб бедор шудам, аз насими шӯри баҳр ва ҷозибай ороми даёр тароват гирифтам. Ман шунидам, ки муаллим маро бо овози нармаш фарёд мезад, бинобар ин ба гулкарамҳои пур аз муҳаббат ва меҳр нигоҳ кардам ва сипас онҳоро бодикҷат зерӣ кати худ гузоштам.

Муаллим гуфт: "Биёед ба соҳил равем". Ё пеш рафт ва ман бо гурӯҳе аз хонандагони ҷавон аз пасаш рафтам. Муаллим бо сарзаниш ба мо нигарист ва гуфт:

"Лутфан, дар ду қатор қадам занед ва қадамҳои худро бо ҳамдигар ҳамоҳанг нигоҳ доред."

Сипас, ӯ моро, ки аз итоати ӯ будем, тафтиш кард ва ба хондани чизе шурӯъ кард:

Эй писарон, қавӣ бошед ва бо сафҳои муназзам қадам занед!

Ман аз он ки муаллим бо чӣ гуна нармаӣ ва ҳамқадам буданаш бо қадамҳои зебои шогирдони хурдсолар маро ба вачд овард, мутаассир шудам.

Муаллим ба чашмонам нигарист ва гуфт: "Ист! Ту дари қафои зиёратгоҳро пӯшидӣ?"

Ман ҷавоб додам: "Ман фикр мекунам, ҷаноб."

Сери Юксувар чанд дақиқа хомӯш монд ва табассуми заиф ва қариб фурӯ нишондашуда дар лабонаш пайдо шуд, сипас ниҳоят гуфт:

«Не, ман фаромӯш кардам, ки мулоҳизаи муқаддас набояд ҳамчун баҳона барои нодида гирифтани хӯроки ҷисмонӣ истифода шавад».

Ман фикр кардам, ки ӯ шӯҳӣ мекунад, аммо ӯ илова кард: «Шаш гулкараматон ба зудӣ панҷто мешаванд».

Мо мувофиқи дастури муаллим баргаштем ва вақте ки ба макони маросим наздик шудем, ӯ гуфт:

"Як лаҳза интизор шав. Нигоҳ кун, Мукунда (Парамҳанса), дар тарафи чапат, дар он тарафи ҳавлӣ ба самти роҳ. Касе ба зудӣ ба он ҷо меояд ва сабаби ҷазои ту мешавад."

Ман асабонияти худро аз ин суҳанони норавшан пинҳон кардам. Ногаҳон дар роҳ як деҳқонро дидам, ки аҷиб рақс мекард ва бо дастонаш имову ишора мекард. Ман аз кунҷковӣ қариб будам, ки гунг шавам ва ба ин манзараи комилан бемаънӣ бодикҷат нигоҳ кардам. Ҳамин ки он мард аз назари мо нопадид мешуд, Шри Юктсвар гуфт: "Акнун ӯ бармегардад".

Сокини деҳ ғавран самти худро иваз кард ва ба сӯи қафои оромгоҳ рафт. Пас аз убур аз роҳи регӣ, ӯ аз дари қафо, ки ман онро қулф накарда будам, ба бино ворид шуд, чунон ки муаллимам дастур дода буд. Чанде пас, ӯ бо яке аз гулкарамҳои қиматбаҳои ман баромад, ки ифтихори ӯ ҳангоми қадам задан бо эҳсоси эҳтиром ва эҳтиром зоҳир мешуд.

Ин саҳнаи хандаовар, ки дар он ман ҳамчун қурбонӣ пайдо шудам, маро аз таъқиб кардани дузд, ки бо суръати шадид ўро таъқиб мекардам, бознадошт. Ман нав ба нисфи роҳ расида будам, ки Шри Юктисвар маро фарёд зад ва аз хандаи сар то по ларзид ва аз ман хоҳиш кард, ки баргардам. Дар байни шодмонӣ, ӯ шарҳ дод:

"Он бечора ба гулкарам ҳавас дошт. Аз ин рӯ, ман фикр кардам, ки барои ӯ зараре надорад, ки яке аз гулкарамҳои шуморо, ки шумо дуруст нигоҳ надоред, бигирад!"

Ман ба ҳучраам давида рафтам ва фаҳмидам, ки дузд дӯстдори сабзабот аст, зеро ӯ ба ангуштаринҳои тиллоии ман, соатам ва пулам, ки ҳамаашон дар кўрпа пароканда буданд, даст нарасонидааст. Баръакс, ӯ зери кат ба сабади

**пинҳоншудаи гулкарам даромада, хоҳиши
дилашро иҷро кард.**

**Он бегоҳ ман аз Шри Юктвар хоҳиш кардам, ки
ин ҳодисаро, ки аз баъзе хусусиятҳои печида холи
набуд, ба ман шарҳ диҳад. Муаллим оҳиста
сарашро ҷунбонда гуфт:**

**«Шумо хоҳед фаҳмид, ки рӯзе илм ба зудӣ як
қатор қонунҳои номаълумро кашф хоҳад кард».**

**Чанд сол пас, вақте ки мӯъҷизаҳои радио
ногаҳон ба ҷаҳоне, ки дар ҳайрат буд, падид
омаданд, пешгӯии муаллим ба ёд омад. Ақидаҳои
кӯҳна дар бораи фазо ва вақт барои ҳамеша
нопадид шуданд, зеро ҳоло ягон ҳонае нест, ки
новобаста аз он ки каналҳои радио (ва моҳвораӣ)-и
ҷаҳонӣ ба он нарасанд. Ҳатто ақлҳои кундтарин
пеш аз далели раднопазири яке аз хусусиятҳои
муайянкунандаи инсоният: кулли вуҷуд, кушода ва
васеъ шудаанд.**

**Қиссаи хандаовари гулкарамро метавон бо
муқоисаи он бо радио фаҳмид. Муаллими ман
интиқолдиҳанда ва қабулкунандаи комил буд.
Андешаҳо ҷуз ларзишҳои нозук ва фазоӣ нестанд.
Ҳамон тавре ки як радиои ҳассос як барномаи
мушаххасро аз байни ҳазорҳо нафар дар ҳама ҷо
пахш мешавад, мегирад, Шри Юктисвар низ ба як
фикр - фикри аблаҳи васвасаи гулкарам - аз байни
андешаҳои бешумори инсонӣ, ки дар ин ҷаҳон
пахш мешаванд, пазируфт. Вақте ки мо ба сӯи
соҳил мерафтем, муаллим хоҳиши деҳқони оддиро
ҳис кард ва фавран барои иҷрои он амал кард.
Чашми муқаддаси муаллимам мардеро, ки пеш аз
донишҷӯён рақс мекард, дид. Фаромӯш кардани
қулф кардани дари зодгоҳ ба муаллим баҳонаи**

муносибе дод, то маро аз яке аз растаниҳои дӯстдоштаам маҳрум кунад. Ҳамин тариқ, Шри Юктисвар, ки ҳамчун қабулқунанда амал мекард, инчунин ҳамчун интиқолдиҳанда амал мекард. Дар ин нақш, муаллим тавонист деҳқонро роҳнамоӣ кунад, ки қадамҳояшро баргардонад ва ба як ҳуҷраи мушаххас равад, то як гулқарам гирад.

Фаҳмиш роҳнамои рӯҳ аст ва воқеан дар лаҳзаҳои оромӣ дар инсон зоҳир мешавад. Қариб ҳар як шахс як эҳсоси ботинии нофаҳморо аз сар гузаронидааст ё тавонистааст андешаҳои худро ба шахси дигар самаранок расонад.

Ақли инсонӣ, ки аз парешонхотии изтироб озод аст, қобилияти иҷрои ҳамаи вазифаҳои мураккаби радиоро дорад: интиқол ва қабули андешаҳо ва филтр кардани андешаҳои номатлуб. Ҳамон тавре ки қудрати интиқоли истгоҳи радио аз миқдори барқе, ки истифода мебарад, вобаста аст, самаранокӣ ақли инсон, мисли радио, аз иродаи ҳар як шахс вобаста аст.

Ҳама андешаҳо дар коинот абадан дармонда мемонанд. Тавассути тамаркузи амиқ, муаллими равшанфикр метавонад андешаҳои ҳар як шахси зинда ё мурдaro сабт ва ҳонад. Андешаҳо аз пайдоиши умумӣ, на аз ҷиҳати инфиродӣ мебошанд. Ҳақиқатҳоро наметавон эҷод кард, балки онҳоро кашф кард. Андешаҳои бардурӯғ - хурд ё калон - аз қобилияти нокифояи фарқкунӣ бармеоянд. Ҳадафи йога ором кардани ақл аст, то ки он роҳнамоии беҳатои овози ботиниро бидуни таҳриф ё ошуфтагӣ бишнавад.

Радио ва телевизион овозҳо ва тасвирҳои дигаронро ҳамзамон ба ҳонаҳои миллионҳо нафар

расонданд. Ин аввалин нишонаи илмӣ буд, ки инсоният рӯҳи умумиҷаҳонӣ аст. Гарчанде ки субъективи кӯр бо ҳар роҳ кӯшиш мекунад, ки моҳияти инсониятро ҳукмронӣ ва забт кунад, он ҷисме нест, ки дар нуқтаи мушаххаси фазо маҳдуд аст, балки рӯҳи вучуди умумиҷаҳонӣ аст.

Дар ин бора, Чарлз Роберт Ричет, барандаи ҷоизаи Нобел дар соҳаи физиология, чунин навиштааст:

«Воқеан аҷиб ва аҷиб аст, ки падидаҳои ғайриҷашмдошти табиӣ то ҳол руҳ медиҳанд. Вақте ки онҳо муқаррар мешаванд, онҳо моро мисли илм дар асри гузашта ба ҳайрат намеоранд. Падидаҳои, ки мо ҳоло ба осонӣ қабул мекунем, фикр мекунанд, ки моро ба ҳайрат намеоранд, зеро онҳо фаҳмо шудаанд. Аммо ин тавр нест. Агар онҳо дигар моро ба ҳайрат наоранд, ин на аз он сабаб аст, ки мо онҳоро мефаҳмем, балки аз он сабаб аст, ки онҳо ошно шудаанд. Агар мо хоҳем, ки аз ҳама чизи нофаҳмо ба ҳайрат оем, пас мо бояд аз ҳама чиз ба ҳайрат оем: аз санги ба ҳаво партофташуда, аз ҷуворимаккае, ки ба дарахти булутӣ калон табдил меёбад, аз васеъшавии симоб ҳангоми гармкунӣ ва аз ҷалби оҳан аз ҷониби магнит».

«Илм имрӯз дигар мураккаб нест. Далелҳои аҷиб ва ғайриҷашмдоште, ки наслҳои мо ба даст меоранд, ҳоло ба мо наздиканд ва ба мо менигаранд, ҳарчанд мо онҳоро намебинем. Аммо гуфтани он ки мо онҳоро намебинем, кофӣ нест: мо намехоҳем онҳоро бубинем, зеро ҳамин ки далели ғайриҷашмдошт ва ношинос пайдо мешавад, мо кӯшиш мекунем, ки онро ба ҷаҳорҷӯбаи умумии дониши қабулшуда ворид кунем ва агар касе пас

аз ин ҷуръат кунад, ки таҷриба кунад, хашмгин мешавем!»

Манбаъ: Рӯзномаи Йоги: Тарҷумаи ҳол

Туро дидам, ки пинҳон шудай

Ман ба гуле нигоҳ кардам ва дуо кардам ва фавран туро дидам, эй Рӯҳи Илоҳӣ, ки дар он пинҳон шудай. Он бӯи ҳузури туро мепошид, гулбаргҳояш аз бегуноҳии гулобии ту ранг карда шуда буданд ва қалбаш аз тиллои хиради ту медурахшид.

Ва ман қудрати фароғири туро дидам, ки пояи борик ва баргҳои сабзи пурҷӯшу хурӯши онро дастгирӣ мекард. Дар мавриди асрори ҳаёт ва абадият, ман онҳоро дидам, ки дар ғубори гардолуд хобидаанд ва ламси бепоёни ту занбӯри асалро илҳом бахшид ва синаи ўро ба оташ овард, то он ширинии туро фуру барад.

Маро аз аҷоибот ва офариниши Худ огоҳ гардон ва асрори бепоёни Худро, ки ҳатто дар хурдтарин алафҳои бегонае, ки дар канори роҳ мерӯянд, пинҳон аст, ба ман ошкор намо.

Аз абадият пичиррос мезанад

Ром кардани табиати худ ё бартараф кардани хислатҳои зараровар

Муайян кардани темперамент осон нест, аммо мо медонем, ки он чист. Вақте ки шумо дар ҳолати изтироб ва хашм қарор доред, рафтори шумо муқаррарӣ нест ва шумо он шахсе нестед, ки бояд бошед. Дар натиҷа, шумо худро нороҳат ва канорагирӣ ҳис мекунад. Ва ҷӣ метавонад

аблаҳонатар аз он бошад, ки шахс тавассути амалҳо ва аксуламалҳои худ худро нороҳат кунад?

Ҳеҷ кас бадбахтиро дӯст намедорад. Оё шахс набояд дафъаи оянда худро дар ҳолати ғамгин таҳлил кунад? Агар ин корро кунанд, онҳо мебинанд, ки ихтиёран худро бадбахт мекунанд. Вақте ки онҳо дар чунин ҳолати ғамгин қарор доранд, дигарон дар атрофи онҳо изтиробӣ онҳоро ҳис мекунанд ва аз ҳамроҳии онҳо канорагирӣ мекунанд.

Ҳар чое ки инсон меравад, ӯ бе калима суҳанҳои зиёд мегӯяд, зеро рӯҳияи умумии онҳо дар чашмонаш инъикос меёбад ва ҳар касе, ки ба онҳо менигарад, манфии аз онҳо сарчашма гирифтаре эҳсос мекунад. Бо дидани эҳсосоти торику бадхоҳонае, ки дар чашмонашон инъикос ёфтаанд, дигарон дафъ мешаванд ва худро аз он ларзишҳои ноором дуртар мегузоранд. Ҳашро аввал бояд аз оинаи ақл дур кард, пеш аз он ки инъикоси он дар чашмон нест карда шавад.

Дар ин дунё инсон дар хонаи шишагин зиндагӣ мекунад, дар назди дигарон қарор дорад ва наметавонад худро фиреб диҳад ё вонамуд кунад. Аз ин рӯ, ӯ бояд зиндагии табиӣ дошта бошад. Чаро ба тарзе рафтор накунем, ки ба ӯ эҳтиром ва таҳсин оварад? Чаро шарафмандиро дар чашмонаш ва шодмониро дар чехрааш набинем? Ҳамаи ҳислатҳо ва фазилатҳои неки инсон дар дохили худ, дар зери қабати торики ва бадбахти пинҳонанд.

На танҳо дигарон рафтори ӯро пай мебаранд, балки ӯ рафтори онҳоро низ мушоҳида мекунад. Азбаски ӯ дар натиҷаи мушоҳидаи доимии атрофиёнаш майл дорад, худро бо дигарон муқоиса кунад, гирифтаре нороҳатии равонӣ

мешавад. Ё метавонад аз мушкилоти доимие, ки дар ин ҷаҳон бо он рӯбарӯ мешавад, нороҳат ва нороҳат шавад. Мизоҷ аксар вақт натиҷаи таъсири муҳити зист аст. Ҳар яки мо аз ҷаҳони атрофамон бо роҳҳои гуногун таъсир мебинем. Аммо мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки аз сабаби шароити беруна ба депрессия гирифта шавем. Ва чаро мо бояд бори таъсири нохуши муҳити худро бар дӯш гирем?

Баъзе одамон барои пешгирӣ аз рӯ ба рӯ шудан бо мушкилот ё вазъият ба зоҳир кардани эҳсосоти манфӣ даст мезананд. Аммо, ин рафторҳои манфӣ на роҳи фирор ва на шабакаи бехатарии эмотсионалӣ мебошанд. Табиист, ки гоҳ-гоҳ ба ғаму андӯх гирифта шудан мумкин аст, аммо ин эҳсосот набояд иҷозат дода шаванд, ки шуморо идора кунанд.

Ҳар як хислати шахсият сабаби мушаххаси аслии дорад. Барои бартараф кардани хислат, бояд сабаби онро ҳал кард. Муҳим аст, ки ҳар рӯз таваққуф кунед ва мулоҳиза ронед, то шахсияти худро дарк кунед ва роҳи дурусти мубориза бо онро омӯzed ва агар он зараровар бошад, ислоҳ кунед. Шумо метавонед худро дар ҳолати бепарвоя пайдо кунед ва намехоҳед ягон пешниҳоди дигаронро ба назар гиред. Дар ин ҳолат, барои парвариши таҷрибаҳои мусбат ва ҷолиб саъю кӯшиши бошуурона анҷом диҳед. Аз бепарвоя, ки ба пешрафт ҳалал мерасонад ва иродаро фалаҷ мекунад, эҳтиёт шавед.

Ё шахс метавонад аз беморӣ рӯҳафтада ва ноумед шавад ва бовар кунад, ки қодир ба барқарор кардани саломатии худ нест. Дар ин ҳолат, принципҳои тарзи ҳаёти солим бояд барои эҷоди ҳаёти солим ва пурмахсул, ки бар пояҳои ахлоқӣ ва ахлоқӣ асос ёфтааст, истифода шаванд.

Ғайр аз ин, бояд дар дуо ба Худои Қодири Мутлақ мууроҷиат кард, то имони бештарро ба қудрати шифобахши Ў парвариш диҳад.

Агар шахс худро бовар кунонда бошад, ки ноком аст ва наметавонад дар ҳеҷ чиз муваффақ шавад, пас мушкилот бояд таҳлил карда шавад ва бояд равшан карда шавад, ки оё ӯ тамоми кӯшишҳои лозимаро ба харҷ додааст ё не.

Худо тамоми коинотро то хурдтарин ва ночизтарин ҷузъиёт идора мекунад ва инсоният ба сурати Ў офарида шудааст. Аз ин рӯ, мо наметавонем барои нокомӣ баҳона ё асоснокӣ пайдо кунем. Аз кор натарсед, новобаста аз он ки то чӣ андоза душвор аст, зеро кор баданро "тақвият медиҳад" ва ба касе зарар намерасонад. Аммо, бояд кор кардан ва оромона фикр карданро ёд гиред. Вақте ки шумо ҳам пурқувват ва ҳам ором ҳастед, шумо метавонед ба он чизе, ки мехоҳед, ноил шавед, зеро ақли шумо равшан аст.

Илова бар он ки барои муваффақ шудан талошҳои заруриро сарф намекунанд, аксари одамон инчунин аз ҷиҳати равонӣ ғайрифаъоланд. Онҳо вақти зиёдERO барои фикр кардан сарф намекунанд. Баъзеҳо инро истироҳат ва истироҳат мешуморанд. Аммо дар истироҳати ҳақиқӣ ақл ҳам фаъол ва ҳам ором аст. Дар он лаҳзаҳои ором, кас метавонад дар бораи Худо, манзараи зебо ё таҷрибаи гуворо фикр кунад. Кори мусбат ва ороми зеҳнӣ тароватбахш ва рӯҳбаландкунанда аст. Бо вучуди ин, бисёриҳо кӯшиши эҷодиро бо стресс омехта мекунанд ва дар ҳолати шиддатнок ва асабонӣ кор мекунанд.

Тафаккури эҷодӣ беҳтарин дору барои темпераментҳои носолим аст. Ин темпераментҳо вақте ки шахс дар ҳолати манфӣ ё изтироб қарор

дорад, шуурро фаро мегиранд. Вақте ки ақл аз андешаҳои мусбат холи аст, соҳиби он рӯҳафтода ва бори гарон мешавад. Ва бо рӯҳафтодагӣ ва нигаронӣ шайтон меояд, ки дар андешаҳои он шахс маскан мегирад ва бар соҳибхона пурра назорат мекунад!

Аз ин рӯ, дӯстам, барои таҳияи ғояҳои эҷодӣ кор кунед. Вақте ки шумо бо кори ҷисмонӣ машғул нестед, дар зеҳни худ коре эҷодӣ кунед. Онро банд нигоҳ доред, то вақт барои фикр кардан дар бораи стресс ва изтироб боқӣ намонад.

Тафаккури эҷодӣ аҷиб ва аҷоиб аст, мисли зиндагӣ дар ҷаҳони дигар. Ҳама бояд ин қобилиятро инкишоф диҳанд. Ман пеш аз суҳанронӣ дар бораи як калимаи лексияҳоям - ва ин яке аз онҳост - хеле кам фикр мекунам. Аммо ҳамин ки ман ба ин мавзӯ мебароям, рӯҳи ман дар бораи чизҳои аҷоиб бо ман сӯҳбат карданро оғоз мекунад. Вақте ки шумо эҷодкорона фикр мекунад, шумо бадан ё эҳсосоти нооромро эҳсос намекунад, зеро дар он лаҳзаҳо шумо бо рӯҳи илоҳӣ ҳамоҳанг ҳастед.

Ақли мо аз ҷониби тасвири ақли илоҳӣ ва эҷодӣ ташаккул меёбад, ки тавассути он ҳама чиз имконпазир аст. Агар мо дар ин огоҳӣ зиндагӣ накунем, мо ба як бастаи хислатҳои мураккаб табдил меёбем. Тавассути тафаккури мусбат ва эҷодӣ мо ин хислатҳоро бартараф мекунем. Ғайр аз ин, тавассути тафаккури эҷодӣ, мо ба ҳама саволҳои худ ва саволҳо ва мушкилоти дигарон ҷавоб ва роҳи ҳал меёбем.

Феълҳои бад мисли саратонанд, ки оромии ботиниро аз байн мебаранд. Маҳз аз ҳамин сабаб онҳое, ки феъли саҳт доранд, наметавонанд аз мушкилот ва мушкилоти худ ҳалос шаванд.

Новобаста аз он ки вазъияти инсон то чӣ андоза душвор аст, ӯ набояд ба ноумедӣ дода шавад. Онҳо метавонанд дар андешаҳои худ пирӯз шаванд. Вақте ки шахсе бо таъби ноустувор ноком мешавад, дастонашро боло мебардорад ва шикастро эътироф мекунад. Аммо касе, ки ақли худро бепарво нигоҳ медорад, ғолиби воқеӣ дар набарди зиндагӣ аст, ҳатто агар ҷаҳони атрофаш мисли вулқон сӯзон бошад ҳам.

Оё инсон мехоҳад зиндонӣ шавад ё озод бошад? Вақте ки онҳо худро бо ҳислаташон аз ҳад зиёд маҳдуд мекунанд, онҳо наметавонанд бо мушкилоти зиндагӣ рӯ ба рӯ шаванд. Вақте ки онҳо ба рӯҳияи манфӣ иҷозат медиҳанд, ки ақли онҳоро хира кунанд, иродаи онҳо заиф мешавад ва азму иродаи онҳо суст мешавад. Майлҳои темпераменти мағзро дар тумани ошуфтагӣ ва парешонхотирӣ мепошонанд ва ба довари солим ҳалал мерасонанд ва ҳама кӯшишҳоро беҳуда мегардонанд.

Ҳарчанд ин қадар тунд ва нохушоянд ба назар расад, кас метавонад ҳашми худро мағлуб кунад. Аввалан, онҳо бояд қарор кунанд, ки дигар ғамгин ва ҳашмгин нахоҳанд буд. Ва агар тағйироти рӯҳӣ бо вучуди азму иродаи онҳо ба амал ояд, онҳо бояд онро таҳлил кунанд, то бифаҳманд, ки чӣ гуна он ба вучуд омадааст ва дар ин бора коре созанда анҷом диҳанд.

Ғайр аз ин, ҳеҷ коре набояд бепарвоёна анҷом дода шавад, балки бо тамаркузи бодикқат ва амиқи зеҳнӣ анҷом дода шавад. Мо бояд ба фаъолиятҳои эҷодӣ машғул шавем, зеро Худо ба мо имкониятҳои бепоён додааст. Барои таслим шудан ба шикасти равонӣ бо афкори заифкунанда ва носолим чӣ асосе вучуд дорад? Инсон бояд

худро аз ҳолатҳои харобиовари равонӣ, ки ҳамчун
тормоз дар чархҳои пешрафти ҳақиқӣ амал
меkunанд, раҳо кунад. Агар чархҳо аз тормозҳои
часпанда раҳо нашаванд, ҳаракат ва пешрафт
ғайриимкон аст. Ҳар саҳар ба худ хотиррасон
кунед, ки Худо бо шумост ва новобаста аз
мушкилоте, ки шумо доред, шумо қудрати
бартараф кардани онҳоро доред. Шумо вориси
қонунии қудратҳои Рӯҳи Олӣ ҳастед ва аз ин рӯ,
шумо аз шароит қавитар ва аз рӯйдодҳо бузургтар
ҳастед.

Писари бофаҳм ва доно аз ҳалли мушкилоти
осон лаззат намебарад; ӯ аз мушкилоти душвор
лаззат мебарад, аммо бисёриҳо аз мушкилоти
зиндагӣ метарсанд. Ман ҳеҷ гоҳ аз онҳо
наметарсидам, зеро ман ҳамеша дуо мекардам:
"Худоё, қуввати Худо дар ман афзун кун, маро
дар рӯҳияи мусбат нигоҳ дор, то бо ёрии Ту ман
ҳамеша тавонам душвориҳоямро паси сар кунам".

Дар бораи мушкилот бо роҳи созанда фикр
кунед, то он даме ки дигар фикр накунад. Вақте ки
ман бо мушкилот сарукор дорам, ман то ҳадди
имкон тамоми қадамҳои имконпазирро барои ҳалли
он фаро мегирам, то он даме ки самимона ва
самимона бигӯям: "Ман тамоми кори аз дастам
меомадаро кардам ва ин ҳама чизест, ки ман карда
метавонам". Сипас ман мушкилотро фаромӯш
мекунам.

Шахсе, ки ба мушкилот диққат медиҳад,
асабонӣ ва зуд хашмгин мешавад. Аз ин худдорӣ
кунед. Вақте ки мушките ба миён меояд, ба ҷои
тамаркуз ба он, дар бораи ҳар роҳи имконпазир
ҳалли он фикр кунед. Агар шумо худро бинед, ки
наметавонед равшан фикр кунед, нигарониҳои
худо бо мушкилоти шабеҳе, ки дигарон бо онҳо

рӯбарӯ мешаванд, муқоиса кунед ва аз таҷрибаҳои онҳо омӯzed, то роҳҳои нокомӣ ва роҳҳои муваффақиятро муайян кунед. Қадамҳоеро интихоб кунед, ки мантиқӣ ва воқеӣ ба назар мерасанд ва ба татбиқи онҳо саъй кунед. Тамоми китобхонаи коинот дар дохили шумо нигоҳ дошта мешавад. Ҳама чизе, ки шумо мехоҳед бидонед, аллакай дар он ҷост. Барои ошкор кардани ин, шумо танҳо бояд эҷодӣ ва навоварона фикр кунед.

Таъби тунд фаҳмишро кунд мекунад ва эҳсосотро саҳт мекунад ва барои инсон имконнопазир мегардонад, ки бо дигарон муросо кунад. Зиндагии ҳонагӣ бояд паноҳгоҳ бошад, аммо таъби тунд онро ба дӯзахи фоҷиабор табдил медиҳад. Шавҳар ба ҳона бармегардад ва занашро дар ҳолати рӯҳафтода мебинад, ки муошират бо ӯро ғайриимкон мегардонад. Ё шояд ӯ бо таъби нохуш баргардад ва бо ӯ муомила карданро ғайриимкон мегардонад. Аз сабаби таъби тунд бисёр мушкилот ба одамон дучор мешаванд. Вақте ки узви оила аз ҳашм ё бепарвой чӯшад, шумо фавран аз таъби онҳо таъсир мегиред. Ё шояд шумо ба назди касе меоед, ки пур аз шодӣ аст ва ӯро баҳскунанда ва озурда меёбед, ки фавран шодмонии шуморо ба ашк табдил медиҳад ва шуморо водор мекунад, ки бо ҳамин тарз интиқом гиред. Нагузored, ки таъби дигарон ба шумо зарар расонад.

Қасос гирифтани осон аст, аммо пешниҳоди муҳаббат беҳтарин роҳи фурӯ нишондани ҳашми дигарон ва пешгирӣ аз зарари онҳост. Ин муҳаббат бояд пок бошад, зеро вақте ки он аз дил сарчашма мегирад, таъсири ҷодугарӣ дорад.

Мо набояд дар бораи оқибатҳо фикр кунем, ҳатто агар муҳаббати мо бо бепарвой рӯбарӯ

шавад. Ишқ аз нафрат қавитар аст ва таъсири он пурқувват ва ҳайратангез аст.

Оё медонед, ки дар рӯҳи шумо боғи ачибе ҷойгир аст? Боғи афсонавии андешаҳо, ки хушбӯй аз муҳаббат, меҳрубонӣ, фаҳмиш ва сулҳ аст - боғе, ки зебӣ ва лаззаташ аз ҳама гулҳои заминӣ ва гиёҳҳои хушбӯй болотар аст. Ҳар вақте ки касе шуморо дар ҳашм нодуруст фаҳмад, шумо гули хушбӯй меофаред ва пайваста муҳаббат пешниҳод мекунед. Оё бӯи он муҳаббат ва фаҳмиш аз ҳар садбарги табиӣ пайдортар ва поктар нест? Аз ин рӯ, ҳамеша дар хотир доред, ки ақли шумо боғ аст ва онро бо андешаҳои пок ва муқаддас зебо ва хушбӯй нигоҳ доред. Нагузоред, ки он ба ботлоқзори лойолуд табдил ёбад, ки пур аз ҳислатҳои бадбинии нафрат аст. Агар шумо гулҳои сулҳ ва муҳаббатро, ки бо бӯи осмонӣ пур шудаанд, парвариш кунед, занбӯри огоҳии маънавӣ ба боғи шумо ҷалб карда мешавад. Ҳамон тавре ки занбӯри асал танҳо гулҳоеро меҷӯяд, ки ширинтарин асалро мебароранд, Худо низ шуморо зиёрат мекунад, вақте ки ҳаёти шумо пур аз андешаҳои ширин ва гулобӣ аст. Қарор кунед, ки шумо намегузоред, ки алафҳои зараровар ва пӯсидаи бадӣ ва ҳашм дар боғи ҳислатҳои хуби рӯҳонии шумо афзоиш ёбанд. Ҳар қадар шумо ҳислатҳои муқаддасеро, ки ба гулҳои шукуфта монанданд, бештар парвариш кунед, ҳамон қадар Худо ҳузури муқаддаси худро дар дохили шумо ошкор мекунад.

Матнҳои ҳикмати шарқӣ мегӯянд, ки шахсе, ки дар муқобили дӯст ва душман ором ва ором аст, аз дугонаи гармӣ ва сардӣ, лаззат ва дард таъсир намегирад, барои Худо хеле азиз аст. Бо пайваста муҳаббат ба онҳое, ки табиати саҳтгир ва бераҳм доранд, сулҳ ба онҳое, ки аз тарс азоб мекашанд

ва аз ташвиш ранҷ мекашанд, ширинӣ ба онҳое, ки аз бадбахтӣ ва бадбахтӣ ранҷ мекашанд, шодӣ ва намуна барои онҳое, ки дар роҳҳои хато ва гуноҳ гумроҳ мешаванд, шумо хислатҳои манфиро бо машғул шудан ба корҳои судманд ва эҷодӣ бартараф мекунад.

Ман аксар вақт мегӯям: "Агар як соат бихонӣ, ду соат навис; агар ду соат нависӣ, се соат фикр кун; агар се соат фикр кунӣ, ҳамеша мулоҳиза кун".

Худо манбаи ҳама хушбахтӣ аст ва дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо ба Ӯ расидан мумкин аст. Аммо инсон аксар вақт худро бо корҳои машғул мекунад, ки ба бадбахтӣ оварда мерасонанд. Мулоҳиза беҳтарин роҳи аз байн бурдани одатҳои бад ва зиндагӣ дар ҷаҳони аҷиб аст - ҷаҳоне ба монанди ҷаҳоне, ки ҳаками бузург ҳангоми гуфтани "Эй Парвардигор, ман номи мубораки Туро месароюдам ва худро дар Ту гум кардам" дарк кардааст. Вақте ки ман ба ин огоҳӣ баргаштам, фаҳмидам, ки бадани кӯҳнаамро тарк кардаам, то худро дар бадани наве, ки Ту ба ман додай, ёфтам!

Дар Ҳиндустон дар бораи авлиёи дигар қиссаи ба ин монанд вуҷуд дорад. Ҷавоне нав фавтида буд ва ҷасади ӯро ба оташ мебурданд. Вақте ки мотамдорон мехостанд оташро афрӯхтанд, ногаҳон пирамарде пайдо шуд ва давида фарёд зад: «Истед! Оташ наафрӯзед! Ман ин ҷасадро истифода хоҳам бурд!» Ҳамин ки ин суҳанонро гуфт, ҷасади пирамард мурда ба замин афтод, дар ҳоле ки ҷавон аз тӯдаи оташ бархоста, ба сӯи ҷангал шитофт. Пирамард авлиёи бузург буд ва намехост ибодати худро бо бозгашт ба ҳаёт дар бадани бечони навзод қатъ кунад, аз ин рӯ тасмим гирифт, ки аз бадани ҷавон барои идома додани амалияҳои рӯҳонии худ истифода барад.

**Дар бораи ҳаёт ва марг бисёр чизҳои аҷиб
ҳастанд, ки интизори кашф ҳастанд. Мулоҳиза
роҳест, ки мо бояд дар ҳамоҳангӣ бо табиати
илоҳии худ ва мувофиқи Худо зиндагӣ кунем. Марг
инсониятро метарсонад, зеро он Худоро аз ҳаёти мо
дур нигоҳ доштааст.**

**Ҳама чизҳои дарднок моро пур аз даҳшат ва
тарс мекунад, зеро мо ҷаҳонро бе дарки маъно ва
мақсади он дӯст медорем. Аммо вақте ки мо
Худоро дар ҳама чиз мебинем, тарс нопадид
мешавад. Мо ҳамеша дар зиндагӣ ва дар марг низ
"таваллуд" мешавем. Дар асл, марг номи нодуруст
аст, зеро чизе ба монанди марг вуҷуд надорад.
Вақте ки ҳаёт хаста мешавад, мо либоси ғафси
ҷисмро мепӯшем ва ба ҷаҳони нарм ва осмонӣ
бармегардем.**

**Марг маънои анҷомро дорад. Аробае, ки
қисмҳои шикаста дорад, аробаи мурда аст, зеро он
ба охир расидааст. Аммо рӯҳи намиранда
наметавонад набуд шавад. Ҳар шаб, вақте ки мо
хоб мекунем, рӯҳ дар бадани эфирӣ зиндагӣ
мекунад ва аз бадани ҷисмонӣ беҳабар аст. Агар аз
даст додани ҳушёрӣ ҷисмонӣ маънои маргро
дошт, рӯҳ ҳангоми хоб мемирад. Аммо мо ҳангоми
хоб намемирим ва комилан ҳушёр намешавем, зеро
ҳангоми бедор шудан мо дар хотир дорем, ки хоби
мо ором буд ё нороҳат. Ба ҳамин монанд, мо пас аз
марг намемирим.**

**Онҳое, ки ақли худро саҳт мекунад, воқеан
мурдаанд. Барои ҳалли асрори ҳаёт, шумо бояд ҳар
рӯз аз нав таваллуд шавед. Ин маънои кӯшиши
ҳаррӯзаро барои беҳтар кардани худ бо ягон роҳ
дорад. Пеш аз ҳама, мо бояд аз Худо дуо гӯем, ки
ба мо хирад ато кунад, зеро бо хирад ҳама чиз
меояд.**

Барои беҳтар кардани худ ва ба манфиати дигарон, бояд фаҳмиш, тафаккури эҷодӣ ва амалҳои созанда ва судмандро парвариш дод. Ҳар касе, ки мехоҳад ба Малакути Худо ворид шавад, бояд ҳар рӯз ба дигарон то ҳадди имкон кумак кунад. Бо пайравӣ аз ин роҳ, шахс шодмонии дурахшонеро эҳсос хоҳад кард, ки хислатҳои номатлубро аз байн мебарад. Ин шодӣ инчунин нишондиҳандаи беҳатойи пешрафти рӯҳӣ, ҷисмонӣ ва маънавӣ мебошад. Бешубҳа, ба сатҳҳои баландтар ноил хоҳанд шуд, зеро ин роҳест, ки ба Малакути Худо мебарад.

Барои мағлуб кардани темперамент бояд ҳама кӯшиш ба ҳарч дода шавад, зеро ҳамин ки инсон худро рӯҳафтода ва хашмгин ҳис мекунад, тухми хаторо дар хоки худ мекорад.

Ба одатҳои бад майли тадриҷӣ дорад. Аммо кӯшиши ҳар рӯз барои шодмонӣ ва некбинӣ, сарфи назар аз ҳама озмоишҳои ташвишвар ва андӯҳвар, маъноӣ эҳёи пурҷалолро дорад. Агар ин эҳёи инсонӣ ба эҳёи бузурги рӯҳонӣ табдил наёбад, нав шудани инсон ғайриимкон аст; онҳо рукуд хоҳанд монд.

Мизоч сирояткунанда аст. Ва дар замони нигаронӣ ва депрессия, он метавонад ба қишрҳои зиёди аҳолии таъсири манфӣ расонад. Набояд рӯйдодҳои нохуши ҳаётро аз ҳад зиёд ҷиддӣ қабул кард. Беҳтар аст, ки каме хандед, назар ба он ки аз ҳар бадбахтие, ки метавонад ба сари шумо ояд, андӯхгин ва нола кунед.

Хуб аст, ки хушбин бошем ва ҳамеша кӯшиш кунем, ки табассум кунем

Вақте ки инсон шуҷоат, шодӣ ё ягон хислати мусбатро нишон медиҳад, ӯ аз нав таваллуд

**мешавад, яъне шуури ӯ бо нишон додани табиати
воқеии маънавии худ нав мешавад.**

**Ва ин таваллуди нави рӯҳонӣ аст, ки моро барои
дидан ва ворид шудан ба Малакути Осмон салоҳият
медихад.**

Асалому алайкум

Дӯстӣ: Асосҳо ва устуворӣ

Дӯстӣ ифодаи олии инсонии хоҳиши Худо барои
.нишон додани муҳаббати Худ ба инсоният аст
Худо ба навзод тавассути падар ва модар шафқат ва
меҳрубонӣ ато мекунад. Эҳсосоти онҳо нисбат ба навзод
фитрӣ ва ғаризӣ аст, зеро Худо муқаррар кардааст, ки
волидони мо наметавонанд моро дӯст надоранд. Пас,
дӯстӣ ҳамчун ифодаи поки муҳаббати бечунучарои Худо
.ба мо ба мо мерасад

Ду ношинос вомехӯранд ва бо хоҳиши ғаврӣ ва
самимӣ мепоҳанд ба якдигар кумак кунанд. Оё шумо
ягон бор ин падидаро таҳлил кардаед? Ин хоҳиши
стихиявӣ ва мутақобила барои ҳамроҳӣ мустақиман аз
қонуни муқаддаси ҷалб бармеояд. Амалҳои дӯстии
мутақобила ва мустаҳкам байни ду рӯҳ аз ҳаёти гузашта
тадриҷан пайванди рӯҳониеро ба вуҷуд меоранд, ки
онҳоро дар ин ҳаёт - новобаста аз он ки онҳо дар ҳар ҷое
.ки бошанд - ба ҳам мепайвандад

Агар ин ангежа аз худхоҳӣ ва майл ба ҷинси муқобил
олуда набошад, он пок ва беолоиш аст. Аммо,
мутаассифона, он аксар вақт аз мулоҳизаҳои нопок
.доғдор мешавад

Дӯстӣ мисли гули шабнам дар дарахти эҳсосоти
эмотсионалии мо шукуфон ва шукуфон мешавад ва онро
хоҳишҳои фосид ва нафратангез ва рафторҳои
.худхоҳона ва монополистӣ олуда мекунанд
Агар шумо ба решаҳои дарахт нуриҳои навъи дигар
резед, мева кам ва қадпаст хоҳад буд. Ба ҳамин монанд,

вақте ки касе дарахти дӯстиро бо эҳсосоти худхоҳона
ғизо медиҳад, ангезаҳои ношоистаи онҳо меваҳои он
дӯстиро таҳриф ва вайрон мекунанд. Таваҷҷӯҳ ба касеро
танҳо аз он сабаб, ки онҳо сарватманд ё бонуфузанд ва
метавонанд барои мо коре кунанд, дӯстӣ номидан
мумкин нест. Ба ҳамин монанд, қалб шудан ба касе аз
сабаби чехраи зебояш дӯстӣ нест. Вақте ки он чехра
қозибай ҷавонӣ ва дилкаши худро аз даст медиҳад,
"дӯстӣ" бухор мешавад ва ба чизи гузашта табдил
.меёбад

Дуруст аст, ки дӯстиро дар ҳама ҷо ёфтан душвор
аст. Баъзе одамонро шумо ҳар рӯз мебинед ва ҳеҷ гоҳ
намешиносед. Дигаронро шумо эҳсос мекунед, ки аз
наздиқ мешиносед, ҳарчанд шумо ҳеҷ гоҳ бо онҳо
вохӯрда нашудаед. Инсон бояд интуисиҷи дақиқи
.ботиниро омӯзад ва инкишоф диҳад
Дар ҳар ҷое ки бошед, чашмонатонро кушода нигоҳ
доред ва агар шумо нисбат ба касе майли самими
эмотсионалӣ ҳис кунед, бояд дӯстиро бо он шахс
мустаҳкам кунед, зеро онҳо дӯсти шумо аз ҳаёти қаблӣ
.буданд

Дӯстони зиёде ҳастанд, ки мо аз ҳаёти гузашта
мешиносем, аммо ин дӯстиҳо ба камол нарасидааст ва
ба иқтидори пурраи худ нарасидааст. Беҳтар аст, ки бар
пояҳои мавҷуда асос ёбем, на ин ки рӯи реги шиносони
гузаранда кобед. Фикр кардан осон аст, ки шумо
дӯстони зиёде доред, то он даме ки онҳо ба шумо дард ё
.зарар расонанд ва шуморо бо ноумедии талх гузоранд
(Бо афроде, ки бо ақлашон фарқ мекунанд,)
ва дӯсти худро аз байни онҳое, ки муошират кунед
(ахлоқи хуб доранд, интиҳоб кунед
Бисёриҳо хатои интиҳоби дӯстонро мекунанд, зеро
онҳо аз намуди зоҳирии сатҳӣ фиреб меҳӯранд. Ягона
роҳи фарқ кардани дӯстони ҳақиқӣ ин аст, ки мулоҳиза
ронем ва аз Худо хоҳиш кунем, ки шуморо бо онҳо

муттаҳид кунад. Шумо бояд кӯшиш кунед, ки бо роҳи пок ва муқаддас дӯстон пайдо кунед. Ин маънои тоза кардани шуури шумо аз ҳама андешаҳо дар бораи зебоии ҷисмонӣ ё дигар намуди зоҳирӣ, ки шумо омилҳои муҳим мешуморед, ки эҳсосоти шуморо нисбат ба дигарон муайян мекунанд. Агар шумо ин корро кунед, рӯзе бо файзи Худо, шумо метавонед дар ҳар ҷое ки бошед, дӯстони самимиро дар атрофи худ пайдо кунед ва Худо шуморо, ҳатто агар танҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ, бо дӯстони дур аз наздик муттаҳид мекунад, зеро эҳсосоти пок ба қонунҳои материя тобеъ нестанд ва ба замон ва фазо маҳдуд нестанд. Шумо муҳаббати Худоро тавассути он воситаҳои хоксоронаи инсонӣ эҳсос хоҳед кард, ки ба Ё муқобилат намекунанд, балки ба муҳаббати Ё имкон медиҳанд, ки аз онҳо пок ва равшан ҷорӣ шавад. Аз дили пок баракатҳои дӯстии муқаддас ба шумо меоянд ва нури худро бар шумо медурахшанд.

Ҷалби дӯстони ҳақиқӣ ғайриимкон аст, агар шахсияти ӯ аз худхоӣ ва хислатҳои номатлуб тоза нашавад. Бузургтарин санъати дӯстӣ ва рафоқат ин бо шараф ва эҳтиром рафтор кардан аст. Ин маънои рӯҳонӣ, пок аз ният ва ниятҳо, беғараз будан, озод аз ҳаёл ва васвасаҳо ва шурӯъ ба бунёди бинои бузургии дӯстӣ бар пояҳои қадим гузошташуда буданро дорад.

Қасам ба ҳаёти шумо, ҳеҷ чиз дар тамоми ҳаёт нест.

Чашмонам аз дӯсте шод мешавад, ки розӣ аст

Ва ҳар дӯсте, ки муҳаббаташ барои Худо нест

Ман ба меҳру муҳаббати ӯ боварӣ надорам

Дӯстӣ ва меҳру муҳаббат бояд дар ҳама муносибатҳои инсонӣ мавҷуд бошад: байни волидон ва фарзандон, байни шавҳарон ва занон, байни мардон ва мардон, байни занон ва мардон ҳамчун бародарон ва хоҳарон. Ин пок ва озод аз маҳдудиятҳо ва шароит аст.

Вақте ки шумо хоҳиши бо дигарон буданро эҳсос мекунед, он чизе ки шумо эҳсос мекунед, ҳузури Худост

Дӯстӣ ангезаи илоҳӣ аст. Худо на танҳо ба
фарзандони инсонии худ тавассути волидон ва чанд
хешовандон ғамхорӣ мекунад; Ё инчунин ба дӯстон
имкон медиҳад, ки ба мо имконият диҳанд, ки муҳаббати
.пок ва самимонаро аз умқи диламон баён кунем
Ҳар қадар камбудихои инсонӣ камтар ва хислатҳои
некӯтар дошта бошанд, ҳамон қадар дӯстони бештаре
хоҳанд дошт. Пайғамбарон ва шахсиятҳои бузург
дӯстони ҳама буданд ва барои монанд будан ба онҳо, мо
.бояд муҳаббати худро аз доғи худхоӣ пок кунем
Вақте ки мо метавонем дигаронро ба меҳру
муҳаббати худ бовар кунем
Ва вақте ки мо тавассути озмоишҳои замон ва дигар
озмоишҳо итминон пайдо мекунем
Касе моро аз таҳти дил дӯст медорад
Ва мо нисбат ба он шахс низ ҳамин тавр ҳис мекунем
На барои манфиати шахсӣ, балки танҳо барои эҳсос
кардани набзи дӯстӣ
Мо инъикоси Худоро мебинем ва ҳузури Худоро
эҳсос мекунем
Ва мо овози Худоро дар он дӯстии муборак
мешунавем
Мо набояд иҷозат диҳем, ки меҳру муҳаббати мо
танҳо ба як нафар маҳдуд шавад, балки бояд пояҳои ин
меҳру муҳаббати муқаддасро дар дигар ормонҳои наҷиб
.тақвият диҳем
Агар шумо кӯшиш кунед, ки бо шахси бадхоҳ дӯстӣ
барқарор кунед — бигзор Худо шуморо дар паноҳаш
нигоҳ дорад —, ноумед хоҳед шуд. Аввал бо одамони хуб
дӯстӣ кунед ва сипас ба дигарон эҳсоси дӯстӣ кунед, то
он даме ки ба ҳама меҳр эҳсос кунед ва бигӯед: "Ман
."дӯсти ҳама ҳастам
Паёмбарони бузург нисбат ба дигарон муҳаббат
эҳсос мекарданд, аз ин рӯ онҳо ба таври зебо

мебахшиданд ва одамонро ба бахшидани гуноҳҳо ва
.худдорӣ аз интиқом ташвиқ мекарданд
Дӯстии ҳақиқӣ муҳаббати муқаддас аст, зеро он
.самимӣ, пок, самимӣ ва пойдор аст
Як файласуфи рӯҳонӣ дӯстиро хеле зебо тавсиф
:карда, гуфтааст

Аҳди олитарине, ки мо метавонем бо дӯстонамон»
бандем, ин аст, ки бигӯем: Бигзор ҳақиқат байни мо то
абад бошад. Чӣ қадар зебост, ки дар бораи фалонӣ
бигӯем: Барои исботи дӯстии худ бо ӯ вохӯрдан, бо ӯ
сӯҳбат кардан ё ба ӯ навиштан лозим нест ва мо барои
тасдиқи дӯстии худ ва ба ёд овардани якдигар тӯҳфа
фиристондан лозим нест, зеро ман ба ӯ эътимод дорам ва
ба ӯ такя мекунам, чунон ки ба худам такя мекунам, дар
.«ҳар ҷое ки ӯ аст ва чӣ гунае ки ӯ аст
Мо метавонем бо дӯстонамон озода ва ошкоро
сӯҳбат кунем, бе он ки онҳо моро нодуруст фаҳманд.
Аммо дӯстӣ то он даме, ки ягон ишора, изҳорот ё талаб
аз ҷониби яке ба дигаре бошад, рушд ва шукуфои карда
.наметавонад

Дӯстӣ танҳо бар пояи озодӣ ва баробарии маънавӣ
бунёд ёфта метавонад. Аз ин рӯ, мо бояд бо ҳама
мувофиқи он нури муборак муносибат кунем ва эътироф
кунем, ки ҳар як инсон ба сурати Худо офарида шудааст.
Агар шумо ба касе бадӣ кунед, ҳеҷ гоҳ ширинии дӯстии
.ӯро эҳсос нахоҳед кард

Бисёриҳо дар масири зиндагӣ бе дӯстон қадам
мезананд, ман тасаввур карда наметавонам, ки чӣ гуна
.онҳо метавонанд сафари худро идома диҳанд

Дӯстони ҳақиқӣ кам моро нодуруст мефаҳманд. Ва
агар онҳо ин корро кунанд, ин танҳо барои муддати
кӯтоҳ аст. Агар касе ба эътимод ва садоқати шумо
хиёнат кунад, ба онҳо муҳаббат ва фаҳмиши худро
диҳед, гӯё ҳеҷ чиз рӯй надода бошад, ҳамон тавре ки

шумо умедворед, ки аз дигарон фаҳмиш ва муҳаббат
.гиред

Аммо агар он шахс ба тарзе рафтор кунад, ки нисбат
ба шумо нафрат ва нафрат нишон диҳад ва дасти дӯсти
дарозкардашударо ба ӯ заданро идома диҳад, пас
беҳтар аст, ки дастатонро боздоред, то он даме ки ӯ
рафтори худро ислоҳ накунад ва сазовори шарафи дӯстӣ
.гардад

Дӯстӣ бояд аз хона оғоз шавад Агар шумо дар
оилаатон касеро пайдо кунед, ки бо шумо махсусан
мувофиқ бошад, аввал барои инкишоф додани ин робита
кӯшиш кунед. Сипас, агар шумо ба касе аз байни
шиносони худ, ки арзишҳои якхеларо дорад, майл дошта
.бошед, кӯшиш кунед, ки ин дӯстиро мустаҳкам кунед
Ҳама хоҳишҳои худхоҳона ва эҳсосоти шаҳватомез
дар байни дӯстон бояд бартараф карда шаванд;
Муносибатҳои дӯстона бо одамони хуб бояд тақвият
дода шаванд; Ҳар қадар бештар мулоҳиза ронед, ҳамон
қадар дӯстони гузаштаи худро бештар мешиносед;
Мулоҳиза хотираҳои хобидаи дӯстонеро, ки дар
гузаштаи дуратон медонистед ва дӯст медоштед, бедор
.мекунад

Бисёр одамоне ҳастанд, ки ман онҳоро аввал дар
.рӯъёи рӯҳонӣ дидам ва баъдтар вохӯрдм
Дӯстӣ як нерӯи бузурги кайҳонӣ аст. Вақте ки
хоҳиши шумо барои дӯстӣ қавӣ аст ва ҳатто агар шахси
бегонае бошад, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ бо шумо ҳамоҳанг
аст, ҳатто дар Қутби Ҷанубӣ, ҷозибай дӯстӣ шуморо ба
.таври ногаҳонӣ ба ҳам наздиктар мекунад
Танҳо худхоҳӣ қудрати нобуд кардани магнити
ваҳдати даруни моро дорад
Касе, ки танҳо дар бораи худ фикр мекунад, пояҳои
дӯстиро вайрон мекунад ва арзишҳои муқаддаси онро
.тахриф мекунад

Ин одамон қодир нестанд дӯстонро ҷалб кунанд,
зеро онҳо наметавонанд уфуқҳои худро васеъ кунанд ва
неъматҳои зиндагиро қабул кунанд, дӯстам, Худо ба
шумо оила ато кардааст, то шумо аввал дӯст доштани
дигаронро ёд гиред ва сипас ҳамон муҳаббатро ба ҳама
.расонед

Наздикони мо аз марг ва дигар ҳолатҳо аз мо
гирифта мешаванд, то мо на танҳо дӯст доштани
одамонро дар муносибатҳои инсонӣ, балки дӯст
доштани ҳуди муҳаббатро ёд гирем — он муҳаббате, ки
Худост, ки дар паси ҳама ниқобҳои инсонӣ ҳузур дорад.
Ва бо муҳаббати илоҳӣ, мо метавонем ҳамаро ҳамчун
.зуҳуроти гуногуни Парвардигори Коинот дӯст дорем
Дӯстӣ маънои сармоягузори кардани муҳаббати
худо бидуни манфиати худ дорад. Дар издивоҷ
ӯҳдадориҳои ҷинсӣ ва дар ҳаёти оилавӣ ғаризаҳои меросӣ
мавҷуданд. Аммо дар дӯстӣ ҳеҷ гуна ӯҳдадорӣ ё
маҷбурӣ, ҷой барои маҷбуркунӣ ё фишор вуҷуд надорад.
Баръакс, ин як муҳаббати худсарона аст, ки аз дил
сарчашма мегирад ва ба шартҳо вобаста нест, ба ҷуз
шарти вафодорӣ, ки бидуни он ҳеҷ дӯстӣ наметавонад
тоқат кунад. Ин шарт масъулияти ҳарду дӯст аст, зеро
!барои танго ду нафар лозим аст
Биёед муҳаббати худро ба ҳама диҳем. Биёед дуо
кунем, ки бо дӯстони гузаштаи худ вомехӯрем ва дӯстии
худо бо онҳо мустаҳкамтар кунем, то ниҳоят дӯстии
.Худоро дарк кунем ва сазовори он бошем
Агар мо фарзандони Худоро тавассути рӯҳияи меҳру
муҳаббат ва ҳамоҳангӣ дӯст надорем, муҳаббати
.Парвардигори башарро эҳсос карда наметавонем
Ман бегонаро намешиносам Ва ҷӣ хушбахтӣ ва
!шодмониҳои бузурге
Ҳатто касе, ки худро душмани ман мешуморад,
наметавонад ба ман эҳсос кунад, ки ман аз ӯ нафрат
.дорам

Вақте ки ин бедорӣ фаро мерасад, шумо муҳаббати
ҳамаро эҳсос мекунед
Муҳаббате, ки шумо нисбат ба махлуқоти Худо эҳсос
мекунед, ҳеҷ гоҳ абадӣ намемирад, балки он то он даме,
ки шумо дар муҳаббати дӯстон муҳаббати илоҳиро, ки аз
қалби Худо дар осмон сарчашма мегирад, эҳсос мекунед,
.меафзояд ва меафзояд

Ассалому алайкум, азиз дӯстларимиз
Рушди хотира

Инсонҳо махлуқоти беназиранд, ки ба шарофати қобилияти хотира, ки онҳоро аз ҳама махлуқоти дигар фарқ мекунад. Ҳар як рӯҳ меҳаҳад пайдоиши илоҳии худро ба таври худкор тавассути ёдоварии беихтиёри манбаи муқаддаси худ ҷустуҷӯ кунад. Ин таҳаввулотӣ тадриҷӣ ҳама чизро дар коинот шарҳ медиҳад. Мувофиқи нақшаи илоҳӣ, ҳар як рӯҳ, бо ба даст овардани бадани инсонӣ - аз ҷумла мағзи сар ва системаи асаби рушдёфта - ниҳоят воситаҳоеро барои дар хотир доштани ягонагии асосии худ бо илоҳӣ дорад.

Хотира қобилиятест, ки бо он мо таҷрибаҳои худро дар зеҳн ба ёд меорем; агар он набошад, мо фаҳмиши худро аз ҳаёт фаромӯш мекардем ва бояд ҳар рӯзро аз нав оғоз мекардем, мисли кӯдакони хурдсол. Шахсе, ки ақли худро гум кардааст ва дар натиҷа хотирааш мисли кӯдак рафтор мекунад.

Агар мо натавонем онҳоро ба ёд орем ва аз нав эҳсос кунем, супоридани имтиҳонҳо ҳеҷ арзиш ё аҳамияте надорад. Мо бо таҳлили афкор, эҳсосот ва ангезаҳои худ ва таҳлили амалҳои гузаштаи худ меомӯзем. Арзиш ва аҳамияти шахс дар хотираи солим нуҳуфтааст.

Масалан, "Сами", ҳар саҳар ҳангоми бедор шудан ба ёд меорад, ки ӯ Сами аст ва тавассути ба ёд овардан таҷрибаҳои зиндагии худро бо номи Сами пайваст мекунад.

Вақте ки мо меҳоҷем таҷрибаи гузаштаро ба ёд орем ё вақте ки ба он дубора ниёз дорем, мо метавонем онро тавассути зеҳни зершуури худ барқарор кунем. Бо ба ёд овардани он чизе, ки қаблан карда будем ё бо мо чӣ рӯй дода буд, мо метавонем ҳама гуна вазифаеро, ки маҳоратеро талаб мекунад, ки қаблан омӯхта ё машқ карда будем, иҷро кунем. Мо инчунин метавонем вобаста ба вазъият байни он чизе, ки бояд анҷом диҳем ва аз он чизе, ки бояд пешгирӣ кунем, фарқ гузорем.

Ақли зершуур ҳамеша ҳушёр аст, тамоми таҷрибаҳои инсонро дар давоми рӯз сабт мекунад ва ҳатто ҳангоми хоб кори худро идома медиҳад, мисли посбони шабона баданро назорат мекунад. Ҳангоми бедор шудан, инсон ҳамеша медонад, ки оё хобаш ором ва ором буд ё не. Қудрати хотираи зеҳни зершуур яке аз қобилиятҳои шуури илоҳии ҳамеша ҳушёр ва баракатманд аст.

Тухми ин огоҳӣ дар ҳар як рӯҳ кошта мешавад, зеро рӯҳ, бо табиати худ, дарк мекунад, ки абадӣ дар Худо зиндагӣ мекунад. Хотира тухми абадият аст; агар мо онро парвариш ва инкишоф диҳем, мо метавонем ҳама рӯйдодҳои ин ҳаёт ва ҳаёти гузаштаи худро низ ба ёд орем.

Мо инсон ҳастем, ки ҳамаи озмоишҳоеро, ки дар ин ҳаёт бо онҳо рӯ ба рӯ шудаем, дар хотир дорем. Пас, чаро мо наметавонем ҳамаи озмоишҳои рӯҳониеро, ки рӯҳҳои мо бо онҳо рӯ ба рӯ шудаанд, дар хотир дорем?

Хотира ду табиат дорад: хотираи инсонӣ, ки тамоми таҷрибаҳои ин ҳаётро ба ёд меорад ва

хотираи муқаддас, ки таҷрибаҳои рӯхро тавассути ҳама таҷассумҳояш ба ёд меорад. Аксари одамон танҳо бо хотираи инсонӣ ошно ҳастанд.

Аммо чаро хотираи муқаддаси мо дар хоби гарон ва ғарқшуда хобидааст?

Баъзе одамон қобилияти ба ёд овардани доираи васеи таҷрибаҳоро доранд: инсонӣ ва маънавӣ. Дигарон ҳатто таҷрибаҳои охирини худро ба таври возеҳ ба ёд оварда наметавонанд.

Хотира вобаста ба қобилияти ақл барои дарк сатҳҳо ва дараҷаҳо дорад. Барои инкишоф додани хотираи хуб маориф, тамаркузи зеҳнӣ, тафаккур ва ҳама таҷрибаҳои хотирмон муҳиманд. Бе инкишоф додани хотира, шахс наметавонад фаҳмиши бой ва ҳамаҷониба ба даст орад. Агар касе имтиҳон супорад ва сипас онро фаромӯш кунад, арзиш ва аҳамияти он имтиҳонро аз даст медиҳад.

Бо беҳтар кардани сифати хотираи худ, мо метавонем онро то дараҷае тақвият диҳем, ки мо ҳама чизро, аз ҷумла пайдоиши осмонии худро, ба ёд орем. Ва бо бедор кардани хотираи муқаддаси худ — то ки мо тавонем ҳама таҷрибаҳои таҷассумҳои гузаштаи худро ва инчунин табиати рӯҳонии намирандаи худро ба ёд орем — мо ба ҷовидонӣ ноил мешавем.

Қомати дуруст ва машқҳои мувофиқи ҷисмонӣ барои рушди қувваи хотира муфиданд. Дар ин давра, ки меҳнати дастӣ дар ҷойҳои корӣ ва ҷанбаҳои гуногуни зиндагӣ бо мошинҳо иваз карда шудааст, одамон нишастаанд ва ба машқҳои мунтазам ниёз доранд. Аз ин рӯ, воситаҳои автоматикунонидашудаи машқ барои истифода дар хонаҳо ва биноҳо таҳия шудаанд.

Ҳангоми машқ кардан, барои ба даст овардани фоидаи бештар, муҳим аст, ки ақли худро ба

энергияи ҳаётӣ равона кунед. Танҳо кашидан ва таранг кардани мушакҳои худ кофӣ нест; шумо бояд қувваи ҳаётеро, ки ба бадани шумо қувват ва ҳаёт мебахшад, бедор ва идора кунед.

Баъзе хӯрокҳо барои мағзи сар, дигарон барои мушакҳо ва асабҳо ва дигарон барои рушди ҷисмонӣ ва нигоҳдории узвҳо ва қисмҳои гуногуни бадан муфиданд. Барои беҳтар кардани хотира, бояд хӯрокҳоеро истеъмол кард, ки қувваи мағзи сарро афзоиш медиҳанд. Масалан, хӯрдани чормағзи кӯфта ва бодом пеш аз хоб бо чанд қатра шарбати оҳак ё афлесун омехта карда мешавад, ки метавонад хотираро беҳтар кунад.

Йоғиҳо инчунин мегӯянд, ки шир ва панир хӯрокҳои рӯҳбаландкунандаи мағз мебошанд. Онҳо пешниҳод мекунанд, ки дар вақти хастагӣ ва изтироб, бояд омехтаи шарбати як ё ду лимӯро дар як стакан об бинӯшанд, сарашонро бо оби хунук бишӯянд ва онро ба чакраҳо, байни абрӯвон, ба бинӣ ва гӯшҳояшон резанд. Дар натиҷа, асабҳо ором мешаванд, ақл ором мешавад ва хотираи хуб бедор мешавад.

Аз истеъмоли аз ҳад зиёди хӯрокҳои рағанӣ худдорӣ бояд кард, зеро ин метавонад боиси пайдоиши пасмондаҳои рағанӣ ва ҷамъшавии онҳо дар рағҳои хунгузари сатҳи мағзи сар гардад.

Рӯҳониёни ҳиндӣ мегӯянд, ки гӯшти хук ва гӯшти гов барои саломатии инсон зарароваранд. Ин ду намуди гӯшт дорои миқдори зиёди кислотаи пешоб мебошанд. Ғайр аз ин, гуфта мешавад, ки ҳам гӯшти хук ва ҳам гӯшти гов хотираи суст доранд. Онҳо иддао доранд, ки истеъмоли гӯшти онҳо метавонад қобилиятҳои ҷисмонӣ ва рӯҳии инсонро беҳтар созад.

Хотираро тавассути машқ беҳтар кардан мумкин аст. Гуфтан нодуруст аст, ки марде, ки аз таваллуд заиф аст, ҳеҷ гоҳ қавӣ шуда наметавонад. Ҳамеша имкониятҳо ва потенциал барои ноил шудан ба муваффақиятҳои бузург дар ҳама ҷанбаҳои зиндагӣ мавҷуданд.

Мо бояд бидонем, ки чӣ тавр роҳи дуруст ва роҳи дурустро ҷустуҷӯ кунем

Баъзе табибон мегӯянд, ки шахсе, ки дорои маъюбии ирсии рӯҳӣ аст, то абад чунин боқӣ мемонад. Аммо, нишон дода шудааст, ки бисёре аз нуқсонҳои рӯҳиро метавон тавассути машқҳои тамаркузи рӯҳӣ бартараф кард. Таҳқиқот дар ин самт дар Ғарб маҳдуд аст ва аз ин рӯ, бисёре аз равоншиносон бо усулҳои тамаркузи амиқ, ки асрҳо пеш ӯғӯҳҳои бузурги ҳиндӣ таълим дода буданд, ошно нестанд.

Усулҳои дурусти рушди тамаркуз барои аксари одамон номаълуманд Қобилиятҳои зеҳнӣ аллакай мавҷуданд, аммо рушд накардаанд. Нокомӣ дар инкишоф додани қобилиятҳои зеҳнӣ ва қабули худ боиси мушкилоти ҷиддӣ мегардад. Мисли бадан, мағзи сар низ барои саломатӣ, фаъолият ва қувваи ҳаётӣ ба машқҳои дуруст ниёз дорад.

Аз ин рӯ, инкишоф додани хотираи хуб машқҳои ҷисмонӣ, хӯрдани хӯрокҳои солим ва тафаккури мусбати солимро талаб мекунад.

Кӯшиш кунед, ки ҷизҳои мушаххасро ба ёд оред ва ба тасаввуроти зеҳнӣ машғул шавед. Ба чизе, манзара ё манзараи зебо нигоҳ кунед, сипас кӯшиш кунед, ки он тасвиrho дар зеҳни худ аз нав эҷод кунед. Кӯшиши ба ёд овардани оҳангҳои сурудҳо ва мадҳияҳо ва сурудани онҳо дар зеҳн низ ба рушди хотира мусоидат мекунад.

Ҳар коре, ки бо огоҳии амиқ ва бодикқат анҷом дода мешавад, хотираро беҳтар мекунад

Шеър ва мусиқӣ дорои хислати беназири эмотсионалӣ мебошанд. Ҳамаи мо ба осонӣ ғаму андӯҳи амиқтарин ва шодмониҳои бузургтарини ҳаёти худро ба ёд меорем. Чаро? Зеро эҳсоси паси ин таҷрибаҳо шадид буд. Ҳар чизе, ки эҳсос мешавад, хотираро саҳт тақвият медиҳад. Ғайр аз ин, навиштани шеърҳо ва машқҳои зеҳнӣ ба монанди ҷамъ ва тарҳ низ усулҳои аъло барои рушди хотира ва тамаркузи зеҳнӣ мебошанд.

Барои баланд бардоштани қобилияти хотира, ҳама чиз бояд бо тамаркузи амиқи зеҳнӣ анҷом дода шавад. Аксари одамон вазифаҳои худро бо ақли саргардон иҷро мекунанд, ки дар натиҷа байни амалҳо ва андешаҳои онҳо фосилаи калон ба вуҷуд меояд. Аз ин рӯ, онҳо ҳеҷ чизро хуб дар ёд надоранд. Агар шахс хоҳад, ки чизеро дар ёд дошта бошад, бояд онро бо огоҳӣ ва шуури комил анҷом диҳад.

Барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, фикр кардан дар бораи вазифаҳои худ ҳангоми иҷрои онҳо монеъ намешавад, ки ҳамзамон дар бораи Худо фикр кунанд. Аммо, ҳангоми мулоҳиза бояд танҳо дар бораи Худо фикр кард. Бояд қайд кард, ки хотира тавассути мулоҳиза тақвият меёбад ва қобилияти дарки он васеъ мешавад.

Мулоҳиза чист? Ин иттиҳод бо рӯҳи кулӣ, фаротар рафтан аз ҳама маҳдудиятҳои инсонӣ ва кӯшиш барои дар хотир доштани он аст, ки инсон рӯҳ аст, на ҷисм. Вақте ки мулоҳизакор кӯшиши бошууронаи зеҳниро барои пайваст шудан ба ҷои бадане, ки танҳо барои як ҳаёт зиндагӣ мекунад, оғоз мекунад, ӯ бисёре аз таҷрибаҳои гузаштаи

ҳаёти худро ба ёд меорад ва дар ниҳоят ба ёд меорад, ки аз қалби Худо сарчашма гирифтааст.

Дар Худо хотираи тамоми ҳаёти инсон ва ҳаёти ҳар як шахс нуҳуфтааст. Вақте ки инсон бо ҳуди рӯҳонии худ дар ҳамоҳангӣ аст, даврони гузашта ва қудратҳои фаромӯшшудаи ҳуди илоҳии нопойдор дар шуури ӯ аз нав пайдо мешаванд. Мулоҳиза маъноӣ дар хотир доштани он аст, ки инсон ҷисми фонист нест, балки рӯҳи намиранда аст: яке бо Худо.

Рӯзона мо майл дорем, ки худро одамони маҳдуд фикр кунем, аммо шабона, дар ҳоби амиқ ва беҳоб, ҳолати инсонии худро фаромӯш мекунем.

Тавассути мулоҳиза, мо метавонем бо кӯшиши худ, ҳатто агар муваққатан бошад ҳам, аз пайваस्ताгҳои заминӣ раҳо шавем. Мо метавонем аз огоҳии ҷисмонӣ даст кашем ва дар хотир дорем, ки мо рӯҳҳои илоҳӣ ҳастем. Касоне, ки дар ин амал устувор мемонанд, соҳиби худ ва роҳнамоёни ҳақиқӣ мешаванд.

Худо ба мо хотираро додааст, то мо ҳама чизҳои хуб ва наҷибро эҷод ва дар хотир нигоҳ дорем. Истифодаи нодурусти хотира ба инсоният зарари бузурге мерасонад.

Касе, ки аз сабаби дарди гузашта нисбат ба шахси дигар кина ва нафрат дорад, хотираи худро нодуруст истифода мебарад. Аммо, дар ба ёд овардани таҷрибаҳои нохуш барои омӯختани онҳо ҳеҷ бадӣ нест. Бо ин роҳ, шахс амалҳои гузаштаи худро таҳлил мекунад ва аз такрори ҳамон ҳатогӣҳое, ки ба оқибатҳои талх ва дарднок оварда расонидаанд, худдорӣ мекунад.

Фикрҳои бардурӯғро набояд дубора баргардонид, зеро онҳо дар зеҳн муддати тӯлонӣ боқӣ мемонанд, зеро Худо ба мо хотира додааст, то

**мо дарсҳо ва таҷрибаҳои мусбати ҳаётро зинда
нигоҳ дорем. Фикрҳои бардурӯғи гузаштaro бояд
бо роҳи пешгирӣ аз ба ёд овардани онҳо аз байн
бурд. Агар онҳо ба зеҳн роҳ ёбанд, мо бояд аз
пазируфтани истиқболи онҳо худдорӣ кунем.**

**Мо такрор мекунем: фикр кардан дар бораи
таҷрибаҳои бад ва аз нав ба ёд овардани онҳо
сӯиистифода аз хотираест, ки Худо ба мо додааст.
Ба ҷои ин, бояд инсон тасмим гирад, ки хотираи
худо танҳо барои андешаҳои мусбат ва
таҷрибаҳои неки истифода барад ва ҳама хотираҳои
нохуш ва нафратангезро аз зеҳни худ дур кунад.**

**Мо бояд ҳама чизҳои хуб, солим, солим ва
судмандро бубинем, бишнавем, бичашем, ламс
кунем, эҳсос кунем ва орзу кунем. Ва мо бояд
таҷрибаҳо ва озмоишҳои хушбахтонаро дар
ганҷинаи хотираи худ нигоҳ дорем.**

**Шахсе, ки эҳсосоти хубро эҳсос мекунад,
фикрҳои некиро фикр мекунад ва дар табиат танҳо
некиро мебинад ва одамон танҳо чизҳои хубро дар
ёд хоҳанд дошт.**

**Ба мо хотира ҳамчун тӯҳфаи муқаддас дода
шудааст, то мо чизҳои хубро ба ёд орем, то он даме
ки ниҳоят тавонем бузургтарин некиро ба ёд орем:
Худо.**

**Ҳангоме ки мо дар ҳама чиз неки ва адолатро
мушоҳида мекунем, рӯзе хоҳем дид, ки қудрати
пинҳонии илоҳӣ ҳамаи сӯроҳиҳои хурди андешаҳо,
эҳсосот ва эҳсосотеро, ки тавассути онҳо мо танҳо
дурахшҳои зебӣ ва ҳамоҳангии илоҳиро дар
офариниш мушоҳида мекардем, пора-пора ва
пароканда хоҳад кард ва аз равзанаи шуури
маънавӣ мо некии комил ва камоли мутлақро хоҳем
дид.**

**Мо аз Худо хоҳиш мекунем, ки ба мо кумак
кунад, ки алангаи абадии хотираи муқаддасро
бедор кунем ва дубора афрӯзонем, то он даме ки
торикии фаромӯшӣ ва ғафлатро фурӯзон накунад,
то дар хотир дошта бошем, ки мо бо рӯҳи Худо ва
муҳаббати умумиҷаҳони Ӯ як будем ва ҳастем.**

**Агар субҳ Худоро ёд кунӣ,
Нисфирӯзӣ ва шомгоҳон
Шумо худро пурқувват ва шодмон
ҳис хоҳед кард**

**Мисли уқоб дар осмон парвоз
кунед**

**Шумо вақти худро дар роҳатӣ
мегузаронед**

**Ва он мисли бӯи хуш дар ҳаво
пахн мешавад**

**Эътимод ба Офаридгор тезтарин
силоҳ аст**

**Худро бо итминон ва умед
мусаллаҳ кунед**

**Агар ту Худоро, манбаи адолатро
ҷӯӣ,**

**Вай сарватманд мешавад, не,
вай сарватмандтарин сарватмандон
мешавад**

Як далели исботшуда

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

**Пеш аз санҷидани ин усул барои худ, суханони
маро бо шубҳа рад накунад. Шояд шумо аз
шунидани назарияҳои сершуморе, ки ба ҳаёти
шумо ҳеҷ таъсире надоранд, ҳаста шуда бошед. Он**

чизе ки ман мегӯям, назария нест, балки як далели исботшуда аст ва ман кӯшиш мекунам, ки ба шумо тасаввуроте диҳам, ки дар асл чӣ чизро санҷидан мумкин аст.

Ман хушбахт будам, ки ин ҳақиқати илмиро солҳои пеш аз яке аз донишмандони бузурги Ҳиндустон омӯхтам. Шумо шояд ҳайрон шавед, ки чаро ман шуморо рӯҳбаланд мекунам ва таваҷҷӯҳи шуморо ба ин далелҳо ҷалб мекунам. Оё ман ягон ангезаи худхоҳона дорам? Ҷавоби ман комилан чунин нест. Ман танҳо мехоҳам ин ҳақиқатҳоро ба шумо пешниҳод кунам ва умедворам, ки дар иваз шодмонии холисро барои кӯмак ба шумо дар ёфтани хушбахтии худ дар амалия ва эҳсос кардани хушбахтии онҳо ба даст орам.

Акнун ман бояд ба баъзе ҷанбаҳои физиология така кунам, то ҳадди ақал дарки умумии равандеро ба даст орам, ки ман ба кори марказҳо ё меҳварҳои асосӣ ва ҷараёни электрикӣ, ки аз мағзи сар — тавассути ин марказҳо — ба узвҳои ҳиссии беруна ва дохилӣ қорӣ мешавад ва онҳоро зинда ва пурқувват нигоҳ медорад.

Шаш маркази асосӣ мавҷуданд, ки тавассути онҳо ҷараёни ҳаётӣ ё барқи ҳаётӣ ба тамоми системаи асаб интиқол дода мешавад. Ин марказҳо инҳоянд:

1 Маркази Медулла

Маркази гарданаки бачадон 2

Маркази дорсалии 3

Маркази камарбанди 4

Маркази муқаддаси 5

6 Маркази коксигеали

Мағзи сар паҳнқунандаи олии барқӣ (маркази болоӣ) аст ва ҳамаи марказҳо ба ҳамдигар пайвастанд ва таҳти таъсири маркази олий (ҳуҷайраҳои мағзи сар) фаъолият мекунанд. Ҳуҷайраҳои мағзи сар ҷараёни ҳаётан муҳим (ё барқ)-ро тавассути ин марказҳо ё аксонҳои сутунмӯҳрай мефиристанд, ки дар навбати худ заряди электрикии худро ба асабҳои афферентӣ ва интиқолдиҳанда, ки вазифаҳои импулсҳои ҳиссиётӣ ва эҳсосоти ламс ва бинӣ ва ғайраҳо ба ӯҳда мегиранд, хориҷ мекунанд.

Ин ҷараёни электрикӣ, ки аз ҷониби мағзи сар хориҷ мешавад, хуни ҳаёти бадани ҷисмонӣ (аз ҷумла узвҳои дохилӣ ва берунии он) мебошад. Тавассути ин василаи электрикӣ, маълумоти ҳиссиётӣ ба мағзи сар интиқол дода мешавад ва коркарди фикрҳо ба вуҷуд меорад.

Агар рӯҳ хоҳад, ки ҷараёни гузоришҳои изтиробоварро дар бораи эҳсосоти ҷисмонӣ (ки ба пайдоиши ҳалқаҳои фикрӣ бо ҳам алоқаманданд) боздорад, он бояд ҷараёни электрикиро назорат кунад ва ҷараёни онро аз тамоми системаи асаб ба ҳафт маркази асосӣ (аз ҷумла мағзи сар) баргардонад, то ки бо ин роҳ ба узвҳои беруна ва дохилӣ истироҳати пурра диҳад.

Ҳангоми хоб, пайвастиҳои электрикӣ байни мағзи сар ва узвҳои ҳиссиёт қисман қатъ мешаванд ва аз расидани эҳсосоти муқаррарӣ ба монанди шундан ва ламс ба мағзи сар пешгирӣ мекунанд. Азбаски ин қатъшавӣ нопурра аст, ҳама гуна ангекаи беруна

метавонад ин пайвасти электрикиро аз нав барқарор кунад ва ба ангезаи он имкон диҳад, ки ба мағзи сар расад ва шахсро бедор кунад. Аммо, ҳангоми хоб, ҷараёни электрикии пайваста ба узвҳои дохилӣ - дил, шуш ва дигар узвҳо ҷорӣ мешавад ва онҳоро зинда ва фаъолияти ҳидро нигоҳ медорад.

Азбаски фаъолияти электрикии бадан ҳангоми хоб пурра назорат карда намешавад, эҳсосоти ҷисмонӣ ба монанди нороҳатӣ, беморӣ ва ангезаҳои қавии беруна метавонанд хобкунандаро ҳалалдор кунанд. Аммо, бо истифода аз усули аз ҷиҳати илмӣ асоснок, мо метавонем ҳамзамон ва пурра ҳам вазифаҳои дохилӣ ва ҳам берунии баданро назорат кунем - ин қуллаи машқ аст. Аммо ба даст овардани назорати пурра метавонад солҳои зиёди машқҳои фидокоронаро талаб кунад.

Ҳамон тавре ки узвҳои беруна пас аз хоб, ки истироҳати бадан аст, тароват мегиранд, узвҳои дарунӣ низ дар натиҷаи истифодаи ин усули илмӣ хеле тароват мегиранд ва қуввати онҳо меафзояд, ки ин ба дароз кардани умр мусоидат мекунад.

Ҳамон тавре ки мо аз хоб наметарсем, ки ҳиссиёти мо беҳоб ва нотаъон бошанд, мо низ бояд аз машқ кардани марғи бошуурона, яъне истироҳат додани узвҳои дарунии худ дудила накунем. Он гоҳ марғ таҳти назорати мо хоҳад буд, то вақте ки мо мебинем, ки ин ҳонаи ҷисмонӣ фарсуда ва ғайри қобили зист шудааст, мо метавонем онро бо ихтиёри худ ва бо огоҳии комил тарк кунем. "Охири душмане, ки мағлуб мешавад, марғ аст."

Мо метавонем ин усулро бо мисоли зерин нишон диҳем:

Агар истгоҳи асосии телефон дар шаҳр ба қисматҳои гуногуни шаҳр пайваст карда шуда бошад, зангзанандагон дар он қисматҳо метавонанд тавассути ҷараёни электрикӣ, ки аз симҳо мегузарад, пайваста ба истгоҳи марказӣ пайваст шаванд, новобаста аз идоракунии назорати истгоҳ. Аммо, агар истгоҳи асосии телефон хоҳад, ки истгоҳҳои гуногунро қатъ кунад, он метавонад калиди асосии барқро хомӯш кунад ва бо ин васила ҷараёни барқро ба қисматҳои гуногуни шаҳр қатъ кунад.

Ба ҳамин монанд, усули илмӣ ба мо раванди заруриро барои ҷалби ҷараёни ҳаётан муҳим, ки дар тамоми бадани мо паҳн шудааст, ба минтақаҳои марказии мо, яъне сутунмӯҳра ва мағзи сар, фароҳам меорад. Усул бо роҳи магнит кардани сутунмӯҳра ва мағзи сар, ки ҳафт маркази асосии энергияро дар бар мегиранд, кор мекунад. Дар натиҷа, қувваи ҳаётӣ, ки дар тамоми бадан паҳн шудааст, кашида мешавад ва тавассути сутунмӯҳра ба мағзи сар интиқол дода мешавад. Ҳангоми расидан ба мағзи сар, мо онро ҳамчун нур ҳис мекунем ва эҳсос мекунем. Дар ин ҳолат, ҳуди рӯҳонӣ метавонад худро аз парешонхотирҳои ҷисмонӣ ва рӯҳӣ раҳо кунад.

«Наси рӯҳонӣ» аз гузоришҳои воридотии телефонӣ — бар хилофи иродаи худ — аз ду табақаи «одамон» ҳалалдор мешавад: табақаи баланд (андеша) ва табақаи паст (эҳсосоти ҷисмонӣ). Барои қатъ кардани робита бо ин ду табақа, он бояд барқеро, ки аз симҳои телефон мегузарад, бо хомӯш кардани тугмаи барқӣ (яъне бо машқ кардани мулоҳиза) ба батареяи марказӣ ҷалб кунад, то аз сулҳу озода баҳра барад.

Диққат директори асосӣ ва паҳнқунандаи энергия буда, барои интиқоли ҷараёни электрикии ҳаётан муҳим аз мағзи сар ба асабҳои ҳиссиётӣ ва ҳаракатӣ масъул аст. Масалан, вақте ки мо пашшаи асабро меронем, мо аз қудрати диққат барои фиристодани ҷараёни электрикӣ ба асабҳои ҳаракатӣ истифода мебарем, ки дар натиҷа ҳаракати дилхоҳи даст ба вуҷуд меояд. Ман инро барои тасаввуроте дар бораи қудрати диққат зикр мекунам, ки бо он ҷараёни электрикии дохили баданро идора кардан ва ба марказҳои дар боло зикршуда равона кардан мумкин аст.

Дар ин ҷо ман мехоҳам ҳолатҳои тавсиф кунам, ки назорати пурраи ҷараёни биоэлектрикиро пайгирӣ мекунанд. Дар аввал, шахс аз сабаби магнитизатсияи сутунмӯҳра эҳсоси хеле ҷолибро эҳсос мекунад. Аммо, машқҳои пайваста ва тӯлонӣ ҳолати хушбахтии бошууронаро ба вуҷуд меоранд, ки бедоршавиро дар шуури бадан рад мекунад.

Мо ин ҳолати хушбахтиро ҳамчун ҳадафи ниҳой ва зарурати умумии худ тавсиф кардем, зеро дар он мо огоҳии ҳақиқиро аз Худо ё хушбахтӣ эҳсос мекунем ва густариши шуури худро эҳсос мекунем. Ҳар қадар мо ин ҳолатро бештар эҳсос кунем, ҳамон қадар фардияти мо (худи хурд ё эгои мо) кам ва нопадид мешавад ва ҳамон қадар зудтар ба шуури кайҳонӣ наздик мешавем ва бо Худо робитаи наздик ва мустақим пайдо мекунем.

Дин, дар асл, чизе ҷуз nobуд кардани худи инфиродии мо дар шуури кайҳонии мо нест. Аз ин рӯ, дар ин ҳолати хушбахтона, мо аз зинаҳои имон боло меравем ва фазои нафасгири эҳсосот ва

**нооромихои андешаро тарк мекунем ва ба олами
неъмати илоҳӣ ворид мешавем.**

**Тавассути ин усул мо ҳақиқатҳои кайҳониро
дарк мекунем ва вақте ки ин ҳолати муборак воқеӣ
мешавад - тавассути машқҳои пайваста - мо худро
доимо дар ҳузури Худованди муборак дар дохили
худ мебинем ва вазифаҳои худро бо роҳи беҳтар бе
нигоҳ кардан ба самарайи кор иҷро мекунем, аз ин
рӯ мо бештар ба вазифаҳо аҳамият медиҳем, на ба
худи худ (эго) ва эҳсосоти лаззат ва дарде, ки ин
эго ба вучуд меорад.**

**Дар таълимоти ҳамаи динҳо - масеҳият, ислом
ва ҳиндуизм - як ҳақиқати асосӣ вучуд дорад: агар
инсон моҳияти худро ҳамчун рӯҳ - манбаи хушбахтӣ
- эътироф накунад, онҳо бо тафаккури маҳдуд
баста ва ба қонунҳои бераҳм ва бераҳмонаи табиат
итоат мекунанд. Донистани табиати воқеии онҳо
озодии абадӣ меорад. Мо наметавонем Худоро
бишносем, магар бо шинохти худамон, зеро
моҳияти табиати мо ба он монанд аст, ки инсонҳо ба
сурати Худо офарида шудаанд. Тавассути амалияи
бодикқат ва самимии мулоҳизаи илмӣ ҳақиқӣ,
шумо худро мешиносед - яъне шумо дарк мекунад,
ки рӯҳи муборак ҳастед - ва шумо Худоро
мешиносед.**

**Усулҳои мулоҳизаи рӯҳонӣ ҳамаи воситаҳои
заруриро барои шинохтани Худо дар бар мегиранд.
Онҳо ба фарқиятҳои динҳо ва эътиқодҳо тамаркуз
намекунанд, зеро баъзе аз ин фарқиятҳо дар
тафаккури одамон нофаҳмиҳо эҷод мекунанд.**

**Бартариҳои мулоҳизаи илмӣ нисбат ба дигар
усулҳо дар робитаи наздик ва амали мустақими он
бо ҳамон чизест, ки моро бо худи маҳдуди мо**

мепайвандад: энергияи ҳаёт. Ба ҷои он ки ин энергияро равона кунад, яъне онро ба дарун равона кунад ва онро ба қудратҳои васеъшаванда ва васеъшавандаи рӯҳ муттаҳид кунад, он ба берун ҷорӣ мешавад ва бадан ва ақлро дар ҳаракати доимӣ нигоҳ медорад ва боиси ҳалалдор шудани ҳуди рӯҳонӣ дар шакли эҳсосоти ҷисмонӣ ва андешаҳои гузаранда мегардад.

Азбаски энергияи ҳаёт ба берун ҷорӣ мешавад, эҳсосот ва андешаҳо тасвири рӯҳи пок ва оромро таҳриф мекунанд. Ин усул ба мо меомӯзонад, ки чӣ гуна энергияи ҳаётро ба дарун равона кунем. Аз ин рӯ, ин як усули мустақим ва фаврӣ аст, ки моро мустақиман ба шуури рӯҳ мебарад: ба шуури мубораки Худо, бидуни ниёз ба ягон василаи дигар.

Ин усул танзим ва роҳнамоии ҷараёни энергияи ҳаёт тавассути танзим ва танзими яке аз зухуроти маълум, ки мустақиман бо ҳуди энергияи ҳаёт алоқаманд аст, мебошад.

Қобили зикр аст, ки ҳамаи масирҳои динӣ дар ҷаҳон истифодаи усули мустақим ё ғайримустақим, ишора ё возеҳро барои назорат кардани ҷараёни энергияи ҳаёт ва баръакс кардани самти он тавсия медиҳанд, то мо аз бадан ва ақл фаротар равем ва рӯҳро бо донишмандони моҳияти табиат ва моҳияти он бишносем.

Ҳузури ҳаёт дар инсон зинда мондан аст ва набудани он нобудӣ аст. Аз ин рӯ, усуле, ки шахсро барои назорати мустақими ҳаёт роҳнамоӣ мекунад, беҳтарин усул аст.

Донишмандони наслҳо ва кишварҳои гуногун усулҳоро тавсия додаанд, ки ба ақл ва шароити

мардуме, ки дар байни онҳо зиндагӣ мекарданд, мувофиқ буданд. Баъзеҳо ба дуо, баъзе эҳсосот, баъзе амалҳо, баъзеҳо ба муҳаббат ва дигарон ба ақл ё тафаккур ва тафаккур таъкид мекарданд. Аммо ангезаҳои онҳо яксон буданд.

Ҳамаи онҳо зарурати фаротар рафтан аз шуури ҷисмониро тавассути баръакс кардани ҷараёни энергияи ҳаёт, то ки он ба дарун ҷорӣ шавад, тасдиқ карданд. Онҳо инчунин зарурати худшиносӣ ва пайдоиши онро аз паси пардаҳо тасдиқ карданд, ҳамоно тавре ки тасвири офтоб дар оби ором ва ором ба таври возеҳ ва равшан зоҳир мешавад. Ҳамаи онҳо эътибор ва самаранокии усули мулоҳизаро бидуни ниёз ба ягон миёнарави дигар таъкид карданд.

Ҳамчунин бояд қайд кард, ки истифодаи ин усул монеъи рушди қувваҳои рӯҳӣ ё ҷисмонӣ намегардад, ҳамоно тавре ки он монеае барои фаъолиятҳои судманди иҷтимоӣ, ки бо эҳсосоти нозуктарин ва нозуктарин ва ангезаҳои наҷибтарин барои хидмат ба инсоният равона карда шудаанд, намегардад.

Дар асл, мо рушди ҳамаҷонибаи шахсро дастгирӣ ва тавсия медиҳем, зеро ин рушд ногузир амалияи ин роҳро осон мекунад, на ин ки монеъ мешавад. Ягона талабот дарк ва бо ҷидду ҷаҳд амал кардани ин роҳ аст ва дар ин сурат ҳама амалҳо ва орзуҳо ба манфиати ҷӯянда хоҳанд буд.

Нуктаи муҳим дар ин усул дарки дурусти энергияи ҳаётӣ аст, ки бадани инсонро нигоҳ медорад ва онро серғайрат ва пурқувват нигоҳ медорад.

Тасдиқоти кӯтоҳи шифобахшӣ

**Эй Парвардигор, нури мубораки Ту аз
пайғамбарон, авлиёҳо ва хирадмандони ҳама динҳо
ва аз ман низ медурахшад. Ин нури муқаддас дар
ҳар як ҳуҷайра ва бофтаи баданам мавҷуд аст ва бо
файзи Ту ман солим ва бардам ҳастам.**

фаъолияти бошууронаи кайҳонӣ

Ту дар дохили ман зинда ҳастӣ!

**Ғизоҳои саҳт, моеъ ва газшакл бо қудрати Худо
ба энергияи зинда табдил меёбанд.**

Барои дастгирии баданам

**Эй Парвардигор, ҳуҷайраҳои баданам аз нур
сохта шудаанд**

Ин аз моҳияти туст, зеро ту рӯҳи камолот ҳастӣ

**Пас вай дар амон аст, зеро ту манбаи шифо
ҳастӣ**

**Моҳияти он рӯҳ аст ва ту рӯҳи коиноти бепоён
ҳастӣ.**

Ва он абадӣ аст, зеро ту манбаи вучуд ҳастӣ.

Зеро ту маънои абадият ҳастӣ

Ман худро нав, қавӣ ва пурқувват ҳис мекунам

Фаъолияти шумо пур аз ҳаёт аст

Ва бадани ман аз он ҷорист

Қудрати шифобахши рӯҳ

Маро нуре офариданд

Аз зоти поки Худо

Ман ҳамеша худро солим ҳис мекунам

Зеро он дар дохили ман аст

Қуввати Ӯ дар он ҷост

Дар ҳар як қисми бадан

Меъда қавӣ аст, зеро он нури Ӯро дар бар мегирад

Табиби ҳамаи бемориҳо!

Ман аниқ медонам, ки ҳамаи бемориҳо, дар шаклҳои гуногуни худ, аз он сабаб ба вучуд меоянд, ки

Дар мавриди безътиной ба қоидаҳои саломатӣ, ман ин беморию бо ғизои солим бартараф хоҳам кард.

Машқҳои дуруст, тафаккури солим ва ниятҳои нек

Эй Парвардигор, нури Ту дар ҳар як зарраи баданам мавҷуд аст

Дар ҳар як ҳуҷайраи ман

Дар ҳар як ҳуҷайраи хун,

Ва ҳар асаб дар баданам

Дар мағзи сар ва бофтаҳои ман

Аз ин рӯ, ман саломатии хуб ва рӯҳияи хуб дорам

Зеро ту дар ман зиндагӣ мекуни ва ту қудрати шифобахшӣ

**Нур ва некӯаҳволии Худо гӯшаҳои торики
бемориҳои ҷисмонии маро фаро мегирад**

**Нури шифобахши ӯ дар ҳар як ҳуҷайраи
баданам мекурахшад**

**Пас, он солим аст, зеро он нури Ӯро дар бар
мегирад**

Ҳамчунин, камоли Ӯ

Таъкиди махсус ба қудрати фикр

**Ман фикр мекунам ва медонам, ки фаъолияти
ман оғоз мешавад**

Аз мағз то бадан

Нури пора-пора ба пеш мепазад

Аз решаҳои бофтаҳои ман

Ва он аз майнаи ман ҷорӣ мешавад

Ба ҳуҷайраҳо ва асабҳо

Ва дар сархатҳо ӯ оғоз мекунад

Ҷараёни қудрати шифобахш

Аз сутунмӯҳра

Ҳамчун кафк ё дорупошӣ

Барои ғизо додани ҳуҷайраҳои бадан

Саломатии комил!

Эй Парвардигор, ман Туро ибодат мекунам

Дар ҳама ҷиз хуб

Ва ман адолати шуморо мебинам

Дар ҳар як идеяи дурахшон

Қудрати мутлақи Ту давои ҳар дард аст

Он дар ман мавҷуд аст, аз ин рӯ ман хастагӣ ҳис намекунам

Бигзор нури шифобахши шумо дурахшад

Аз торикии нодонӣ ва ҷаҳолати амиқ

Ҳар ҷое, ки нур аст, камол ва покӣ ҳаст

Дар эҳсос, ирода ва андеша

Пас, эҳсосоти маро дар баробари ирода ва андешаҳоям равона кун

То ки роҳнамоиро бо ҳикмат ва ақли солим пайравӣ кунам

Ҳар рӯз ман шодӣ аз рӯҳро дар худ меҷӯям

На аз тариқи лаззатҳо

Худо андешаҳои маро назорат мекунад ва онҳоро ба сӯи

Ҷаҳони амният ва дурнамои сулҳ

Ман ақлавро аз ҳама тарсҳо тоза мекунам

Донишони он ки Худо маро дастгирӣ ва роҳнамоӣ мекунад

Ӯ роҳи маро осон мекунад

Ва Ӯ корҳоро барои ман осон мекунад

Дар ҳар вазъият ва соҳа

Эътимод ба Худо шифои ман аст

Ва ман аз он фоида ва шифо дорам

Асалому алайкум

Ҳикмат ва фаҳмиши рӯҳонӣ
Инсон бояд ҳудаш соҳибхитӣ бошад ва мувофиқи
он амал кунад, на бо одатҳои муқаррарӣ ва хоҳишҳо,
.балки бо иродаи озод ва хирад

Ин ҳақ ва қобилияти инсон аст, ки бихишти ҳудро
офарид ва аз он баҳра бурд, зеро ӯ тамоми воситаҳоро
барои ноил шудан ба ин дорад, зеро Худо ба ӯ қобилияти
равона кардани ақли ҳудро ба сӯи Ё ва шинохти Ёро
.додааст

Бузургтарин чиз дар зиндагӣ ин аст, ки дар қалъаи
.вичдони соф ва ороми ҳуд зиндагӣ кунед

Бо тамаркуз ба Худо ва дуо кардан аз самими қалб,
.шахс метавонад ҳузури мубораки Ёро эҳсос кунад
* * *

:таъкид

Нури Худо маро пур мекунад ва аз ман медурахшад,
ҳама бемориҳоро аз байн мебарад ва ба ман саломатӣ ва
неқӯаҳволӣ мебахшад. Нури илоҳии Ё дар ҳар як
ҳуҷайраи баданам медурахшад ва аз ин рӯ баданам
.солим аст ва ман хубам
* * *

Дар он рӯз, вақте ки шумо пайдоиши осмонии худро
ба ёд меоред, шуури шумо дар хонаи бузурги илоҳии Рӯҳ
.аз нав таваллуд хоҳад шуд

Чунин ба назар мерасад, ки ақл ва иродаи инсон дар
зери хоки нодонӣ гӯронида шудааст, агар тиллои хирад
[аз кони рӯҳ] истихроҷ нашавад, гудохта нашавад ва ба
абзорҳои тези равонӣ табдил дода нашавад, буридан ва
решакан кардани растании бадӣ, ки дар боғи шуури
.инсон мерӯяд, ғайриимкон аст

Кӯҳҳои боҳашамат ва бошукӯҳ, механикаи аҷоибӣ
бадани инсон, садбаргҳо ва гулҳои тару тоза ва
дурахшон, қолини сабзи алаф, бузургии рӯҳҳои наҷиб ва
.бузургии афкори нозук
Ва умқи муҳаббат, ҳамаи ин моро ба ёд меорад
Худоро, ки манбаи ҳама гуна ашрофият, бузургӣ ва
.зебӣ аст
* * *

Тамаркуз ба ақл калиди бедор ва фаъол кардани
қудрати ниҳонии даруни инсон аст. Тамаркуз маънои
тамаркуз ба як нуқтаро дорад. Сабаби асосии бисёр
нокомиҳо набудани тамаркуз аст. Таваҷҷӯхро ба чароғак
монанд кардан мумкин аст; вақте ки нури он ба
минтақаи васеъ паҳн мешавад, шиддати он суст
мешавад. Аммо ин нур ҳангоми тамаркуз ба нуқтаи
мушаххас қавӣ ва равшан мегардад. Касоне, ки ақли
истисноӣ доранд, хеле тамаркуз доранд ва қобилияти
тамаркуз ба тамоми нерӯи зеҳнии худро дар як вақт
.доранд
* * *

Ишқи ҳақиқӣ — муҳаббати қалб ва рӯҳ — ишқи илоҳӣ
аст. Ин ишқи илоҳӣ мекӯшад, ки худро тавассути қалб ва
.рӯҳи башарият зоҳир созад

Дар сатҳи уқёнус мавҷҳо чунон дур ҳастанд, ки
ҳаргиз ба соҳил намешикананд ва дар маъбади хомӯшӣ
.андешаҳое ҳастанд, ки дил наметавонад баён кунад

Дарки фаҳмиш тавозуни байни ақли ором ва
виҷдони соф аст

Ҳунари дуруст кор кардан дар қобилияти оҳиста ё
зуд кор кардан бидуни аз даст додани оромии ботинии
.худ аст

Мо наметавонем чизеро, ки намедонем, омӯзем, агар
чизе дигаре барои муқоиса надошта бошем. Ҳамин
тарик, Худо ба инсоният муҳаббати илоҳиро тавассути
.василаи комили муҳаббати инсонӣ меомӯзонад

Ҳамеша сӯзани қутбнамои диққати худро ба самти
шимоли магнитии шодмонии рӯҳонӣ равона кунед,
вагарна ҳеҷ кас наметавонад мувозинати шуморо
.халалдор кунад

Имони худро ба Худо мустаҳкам кунед ва ба он
бовар кунед, ки Офаридагор ба шумо рӯзӣ медиҳад ва
.шуморо муҳофизат мекунад

Касе, ки ростқавлона роҳ меравад, Худоро дӯст
медорад ва Худо ӯро дӯст медорад, новобаста аз он ки
дар ҷангали табиӣ ё ҷангали тамаддуни муосир кор
мекунад, зеро мушкилот, душвориҳо, озмоишҳо ва
мусибатҳо дар ҳарду вуҷуд доранд. Аввалинӣ дорои
хайвонҳои ваҳшӣ аст, дар ҳоле ки дуюмӣ тарсҳои на
камтар шадидро дорад, ки дар муборизаи шадид бо
хоҳишҳои бемаҳдуд ва ҳавасҳои хашмгин зоҳир
мешаванд. Танҳо вақте ки инсон ҳавасҳои худро ба
иродаи худ тобеъ мекунад, хушбахтии ҳақиқиро
.мечашад

Баъзан шумо эҳсос мекунад, ки дӯстатон барои
боздид меояд, ҳарчанд нишонае аз ташрифи онҳо вуҷуд
надорад. Онҳо ба шумо нагуфтаанд, ки меоянд, аммо
шумо эҳсоси қавӣ доред, ки онҳоро хоҳед дид ва сипас,
вақте ки шом фаро мерасад, онҳо дари шуморо
мекӯбанд! Ё баъзан шумо тамоми рӯз эҳсос мекунад, ки
чизе хуб ё бад рӯй медиҳад ва вақте ки ин рӯй медиҳад,
шумо ҳайрон мешавед, ки интуицияи шумо дуруст буд.
Инҳо баъзе мисолҳои интуиция (ҳисси ботинӣ) ва ҷӣ гуна
.он мустақилона аз далелҳо ва нишонаҳо кор мекунад

Худо ба мо рӯҳ, ақл ва бадан додааст ва мо бояд ин
тӯҳфаҳоро ба таври ҳамоҳанг ва мутавозин парвариш
диҳем. Мо набояд ба ҳудамон иҷозат диҳем, ки ғуломи
муҳити зист ё асири одатҳо шавем. Волидони рӯҳан
рушдёфта метавонанд бо тарбияи фарзандон бо
майлҳои рӯҳонӣ ва бо тарзи ҳаёти мӯътадил, ки бо
тафаккур ва худтанзимкунӣ тавсиф мешавад, ба ҷаҳон
.кумак кунанд

Ҳар як андешаи наҷибе, ки дар дохили шумо пайдо
мешавад, шуморо ба Худо наздиктар мекунад. Ин
андешаҳо мисли дарёе ҳастанд, ки ба баҳри рӯҳи илоҳӣ
.ҷорӣ мешавад

Ҳар рӯз бояд рӯзи шукргузорӣ ва сипосгузорӣ барои
неъматҳои ҳаёт аз нури офтоб, об ва сабзавоту меваҳои
хуб бошад, ки тӯҳфаҳои ғайримустақим аз Бузургтарин
.Атоқунанда мебошанд

Ишқи пок, ишқи илоҳӣ, монеаҳои байни инсон ва
.Офаридгори ӯро бартараф мекунад

Дӯстӣ вайрон мешавад ва муҳаббат байни одамон аз
сабаби унсурҳои заҳролуди моликият, худхоҳӣ,
муносибатҳои механикии оилавӣ, васвоси ҷинсӣ,
пайвандҳои моддӣ, таркишҳои эмотсионалӣ ва
мубодилаи манфиатҳо пажмурда мешавад, зеро
пайвандҳои гузаранда пас аз нафрати ногаҳонӣ меоянд,
ки боиси марги муҳаббати инсонӣ мегардад. Аммо дар
қалби ҳар як инсон муҳаббати абадӣ ва илоҳӣ нухуфта
аст, ки метавонад муддате хомӯш бошад, аммо ҳеҷ гоҳ
.воқеан намемирад

Дар ҳоки дили шумо тухми муҳаббат месабзад. Он
тухмиҳоро парвариш кунед ва онҳоро бо шафқат ва
.муҳаббати фарогир об диҳед

Худо муҳаббат аст ва муҳаббат моро бо Худо
муттаҳид мекунад Агар мо хоҳем, ки Худоро дӯст дорем,
набояд муҳаббати худро ҷудо ё маҳдуд кунем, балки
.онро бо муҳаббати илоҳӣ пайваст кунем

Ҳама қудрат ва ҳама чиз дар коинот маҳсули ақли
илоҳӣ аст, ҳамон тавре ки чизҳое, ки шумо дар хоб
.мебинед, аз ҷониби ақли шумо сохта шудаанд

Роҳи ягонаи пешгирӣ аз рафтори нодуруст ин
инкишоф додани доварию дуруст барои эътироф
кардани рафтори нодуруст ва қатъиян аз анҷом
.надодани он аст

Мубориза бо як зулм бо дигаре ҳақ ба бор намеорад.

Нодонӣ душмани воқеии башарият аст ва бояд аз ин
.ҷаҳон ронда шавад

Мо дар ин ҷаҳон ҳама чизро дорем, ки барои оғози
асри шукуфӣ, хушбахтӣ ва адолати комил лозим аст.

Ягона монеа худхоҳии инсонӣ аст, ки ин корро
ғайриимкон мегардонад. Азоби даҳшатнок ва беасос аз
ҳисоби тамаъ ва манфиатҳои худхоҳонаи инсонӣ,
беэтиноӣ ба дигарон, ба вучуд меояд. Пуле, ки
метавонад барои хӯрок ва либоспӯшии ниёзмандон
истифода шавад, ба ҷои ин барои харобкорӣ ва
.харобкорӣ истифода мешавад

Сабаби аслии мушкилоти ҷаҳонӣ ин худхоҳӣ аст, ки
аз нодонӣ сарчашма мегирад. Ҳама фикр мекунад, ки
кори дуруст мекунад, аммо вақте ки онҳо танҳо
ҳадафҳои шахсии худро пайгирӣ мекунад, қонуни
кармавии сабаб ва натиҷа ба кор медарорад, ки
ногузир хушбахтии худ ва хушбахтии дигаронро аз байн
.мебарад

Ҳар қадар бештар шоҳиди фоҷиаҳои ҷаҳон, ки аз
нодонӣ ба вучуд омадаанд, бошам, ҳамон қадар бештар
дарк мекунам, ки хушбахтӣ гузаранда аст, ҳатто агар
кӯчаҳо бо тилло пӯшонида шуда бошанд ҳам. Хушбахтии
ҳақиқӣ дар хушбахт кардани дигарон аст. Агар ҳама ин

корро мекарданд, ҳама хушбахт мешуданд ва ҳама аз
.неъматҳои заминӣ насиби худро мегирифтанд

Огоҳии илоҳӣ аз шодмониҳои осмонӣ ва лаззати
бепоёни худ мисли чӯбчаи ҷодугарӣ аст, ки фавран
металли арзони ҳаёти моддии оддиро ба тиллои
.дурахшони хушбахтии рӯҳонии пойдор табдил медиҳад

Дӯстӣ ҷозибаи маънавии умумиҷаҳонӣ аст, ки
рӯҳҳоро бо пайванди муҳаббати илоҳӣ муттаҳид
.мекунад

* * *

чатри рӯҳ ё оромии рӯҳ
Вақте ки нигарониҳо месӯзанд, гармии худро гум
мекунанд
Оромӣ ба вуҷуд меояд, сулҳу оромӣ меорад
,Ин сутуни сафеди киштии ҳаёт аст
Он пур аз насими хушбахтии пойдор, озод аз ҳаяҷон
аст
Пас, вай оҳиста қаикро аз сатҳи кӯли Ар-Рида тела
медиҳад
Оромӣ дарёи қаноатмандӣ аст
Ба сӯи баҳри оромӣ нармавон
Аз мавҷҳои нигарониҳо ҷудо
Ин чатри рӯҳ аст
Паҳн шудан аз ақл ва дили инсон
Барои ҳифзи шодмониҳои ҳаёти худ, ҳам хурду ҳам
калон
Аз борони тарсу изтироб
Ин оҳанги осмонӣ аст

Аз лираи ҳаёт сарчашма мегирад
Ин намаки муқаддас аст
Дар сари мизи зиндагӣ
Ва дорупошиё, ки аз шаршараҳои дастовардҳо
парвоз мекунад
Ин рӯҳияи аҷиб ва ором аст
Ки бо он салтанати рӯҳ идора карда мешавад
Дар ҳамоҳангӣ ва ҳамбастагӣ
Оромӣ танҳо ба маконҳои дурдаст хос нест
Ва аз ғавғо ва садо роҳи гурез нест
Баръакс, он ҷое меояд, ки дилҳо онро истиқбол
меkunанд
Ва ӯ дар ҷое мемонад, ки ҷонҳо дар ӯ тасаллӣ
меёбанд
Новобаста аз замон ва макон
Ин як гули нозук ва шикаста аст
Он наметавонад ламсҳои сахтро таҳаммул кунад
Баръакс, он зиндагӣ мекунад, мешукуфад ва
шукуфон мешавад
Агар онро бо оби тоза ва тоза об диҳанд
Оромӣ кӯли ороми эҳсос аст
Озод аз узвҳои ғам
Зане, ки аз тарс ашк мерезад
Барои ночизтарин изтироб ва нороҳатӣ
Вақте ки саҳифаи рӯҳи ором пӯшида мешавад
:Қабати барфи сафеди тоза ва дурахшон
Барфи оромӣ ва оромии хотир
Тӯфонҳои тарс ва тӯфонҳои нигаронӣ ғолиб
нахоҳанд омад
Халалдор кардани сулҳу оромӣ
Дар зери ин қабати сахт ва дурахшон
Барои ин нури муборак ва дурахшон

* * *

Қасри ишқи илоҳӣ
Вақте ки садафҳои нафрат дар атрофи шумо борон
меборанд

Дар қалъаи муҳаббат паноҳ баред
Ва агар бомбаборонҳои нофаҳмӣ идома ёбанд
Дар ғорҳои муҳаббат мустаҳкам бимонед
Дар зери утоқҳои раҳм ва ҳамдардӣ
Ва агар буғҳои захролуди фиреб кӯшиш кунанд
Барои пахш кардани ҳаёти хиради шумо
Ниқоби муҳаббати покро дар атрофи худ пӯшед
Қалъаи ишқи илоҳӣ паноҳгоҳи амн аст
Аз ҳамлаҳои лашкари васвасаҳо ва васвасаҳо
Кандаи садоқат ва устуворӣ кобед
Онро бо оби муҳаббат пур кун
Пас, худхоӣ наметавонад аз он гузарад
Барои нобуд кардани ҳикмати ҷони шумо

* * *

Онҳое, ки мулоҳиза меkunанд, эҳсоси оромии
ботинии аҷибро эҳсос меkunанд. Он чизе ки мо дар
мулоҳиза меомӯзем, бояд ба фаъолиятҳо ва сӯҳбатҳои
ҳаррӯзаи мо татбиқ карда шавад ва мо набояд ба касе
иҷозат диҳем, ки оромии моро дуздад ё оромии моро
.халалдор кунад

Тафаккури беғаразона мисли оинаи соф ва
сайқалёфта аст, ки устувор ва аз доварони шитобкорона
.ларзонида нашудааст
Ишқи илоҳӣ боғест аз садбаргҳои осмонӣ ва райҳон
ва андешаҳои дурахшон ва тоза, Он манбаи ҳама
.муҳаббати покест, ки дар дилҳои самимӣ мезанад

То ҳадди имкон содда бошед ва аз он ки ҳаёти шумо
то чӣ андоза хушбахт ва бе мушкил хоҳад шуд, ҳайрон
хоҳед шуд

Хушбахтии ҳақиқии оила бар фаҳмиш ва суҳанони
нек асос ёфтааст

Бо фарқшавии амиқ ва тафаккур, субҳи нави бедорӣ
падид хоҳад омад. Тумани хомӯшӣ ва асроре, ки бар
ҳама чиз овезон аст, пеш аз нури бедории рӯхонӣ ва
орзуи афзоянда ба Худо пароканда ва нопадид хоҳад
.шуд

Дар муносибат бо дигарон, хеле муҳим аст, ки
хислатҳои фарқкунанда ва хислатҳои наҷибро, ки онҳо
аз таҷрибаҳои худ ҷудо карда ва аз вучуди худ ташаккул
.додаанд, эътироф кунем ва ин хислатҳоро қадр кунем
Агар мо одамонро, ки ақли кушода доранд, омӯзем,
мо метавонем онҳоро дарк кунем ва бо онҳо ба осонӣ
муносибат кунем ва фавран табиати шахсро, ки бо ӯ
.сарукардорем, бидонем

Бо файласуф дар бораи пойгаи аспдавонӣ сӯҳбат
накунед ва бо олим дар бораи корҳои хонагӣ баҳс
накунед. Бифаҳмед, ки чӣ ба шахс таваҷҷӯҳ дорад ва
таваҷҷӯҳи ӯро ба худ ҷалб мекунад ва бо онҳо дар ин
бора сӯҳбат кунед, на ҳатман дар бораи чизҳое, ки ба
.шумо ҷолибанд

Агар мо хоҳем, ки дигаронро дарк кунем, бояд аз
танқид ва маҳкум кардани онҳо худдорӣ кунем. Баръакс,
мо бояд ба оинаи фаҳмиши худ нигоҳ кунем, то бубинем,
ки чӣ чиз ба ислоҳ ва такмил ниёз дорад. Ин оинаи
ботинӣ аз оинаи шиноси мо, ки ҳар саҳар ба он
менигарем, хеле фарқ мекунад. Ҳар рӯз ман ба ин оинаи
ботинӣ нигоҳ мекунам ва агар чизеро пайдо кунам, ки ба
ман маъқул нест, худро сарзаниш мекунам ва кӯшиш

мекунам, ки онро ислоҳ кунам. Бо ин роҳ, инсон
инъикоси воқеии худро дар оинаи рӯҳи худ мебинад ва
рӯз ба рӯз дар роҳи хушбахтӣ ва оромии ботинӣ пеш
.меравад

* * *

Эй Парвардигор, Ту аз тапиши дилам ба ман
наздиктарӣ ва ман ҳузури Туро дар лаби шуури худ
.эҳсос мекунам

Вақте ки инсон муддати тӯлонӣ ба мавҷҳои уқёнус
диққат медиҳад, онҳо ба ҳуди уқёнус диққат
намедиҳанд. Ба ҳамин монанд, вақте ки инсон ба мавҷи
хурди ҳаёти худ диққат медиҳад ва пурра ба он часпида
мешавад, онҳо уқёнуси бузургтари рӯҳро фаромӯш
мекунанд, ки ҳаёти онҳо танҳо як мавҷи паҳноӣ бузурги
.дили онҳост

Ҳамон тавре ки чароғҳои барқӣ, ки дар ҷойҳои
гуногун ҷойгир карда шудаанд, аз ҷониби як генератори
барқӣ равшан карда мешаванд, чароғҳои инсон низ аз
ҷониби як генератори кайҳонӣ, ки ақло ба ақло ворид
мекунад ва баданҳоро бо энергияи зинда пур мекунад,
.равшан карда мешаванд

Ҳар як қатра об ба вучуди уқёнус мусоидат мекунад.

Ва ҳарчанд ҳаёти як шахс метавонад мисли як қатра
хурд дар уқёнуси инсоният ба назар расад, таъсири ин
ҳаёт метавонад бениҳоят муҳим бошад ва онро нодида
.гирифтани мумкин нест

мавҷҳои ҷуғрофиёи уқёнус
Гирдобҳои системаи офтобӣ
ва ҷараёнҳои қувваҳои кайҳонӣ
ва сайёраҳо дар кайҳон шино мекунанд

Мисли яхбандҳо дар миёни бахрҳо
Ҳамаашон бар синаи ҳаракати абадӣ рақс мекунанд
Модаре, ки пур аз меҳрубонӣ ва меҳр аст, рамзи
.шафқати илоҳӣ аст

Худо меҳрубонии худро дар гулҳо нишон медиҳад
Дар худ маъбади зебӣ ва сулҳро бунёд кунед, ки
дар он ҷо Худоро дар маъбади рӯҳи худ пайдо карда
.метавонед

Дар ҳама муносибатҳои ҳамоҳанги худ, мо бояд дар
хотир дошта бошем, ки муҳаббати Худо дар паси ҳар як
қалби меҳрубоне, ки бо муҳаббат ва ҳамоҳангӣ мезанад,
.нуҳуфтааст

* * *

Ҳаёт дар замини ноҳамвор хобида, орзуҳои зебоиро
дар гулҳо дорад, дар ҳайвонот бо қувват бедор мешавад
ва дар шуури инсон потенциали бепоёни худро дарк
.мекунад

Бешубҳа, вақте ки ҷӯянда мебинад, ки тамоми
коинот таҷассуми офариниши илоҳӣ аст, зеҳни ӯ
метавонад дар бораи вучуди Худо ва наздикии ӯ пайдо
шавад. Ҳама чиз аз ғайб пайдо мешавад, барои муддати
кӯтоҳе дар ин замин мемонад ва сипас пас аз анҷоми
.ҳаёти заминии худ ба ҳолати ғайб бармегардад
Дар ҳар як атоми ин коиноти аҷиб, Худо пайваста
.мӯъҷизаҳо ва мӯъҷизаҳо меофарад
Новобаста аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст, пирӯзӣ
дар ниҳоят ҳамеша аз онҳо ҳақиқат ва фазилат хоҳад
.буд

Нагузored, ки ранҷу азоб ва талафот азми шуморо
суст кунанд ва рӯҳияи шуморо паст кунанд. Рӯзе шумо
ба олами рӯҳ ворид мешавед ва шодмониеро аз ҳад зиёд
ва аз ҳама интизориҳо эҳсос хоҳед кард. Тавассути дард,
мо бояд ба дигарон ҳамдардӣ кардан, эҳсосоти онҳоро
фаҳмидан ва тамоми кӯшишро барои кӯмак ба онҳо
.анҷом диҳем

Ҳама чиз дар ҷаҳони моддӣ ҳаракат, тағйирот ва
ноустуворино нишон медиҳад, аммо табиати Худо оромӣ,
.оромӣ ва хомӯшӣ аст
Самимияти амиқ талаботи зарурӣ дар роҳи маънавӣ
аст, зеро дар покии дил ва равшании ният субҳи рӯҳ ба
.вучуд меояд

Дар боғҳои зиндагӣ, ман бо шодӣ аз дарахте ба
дарахте ҳаракат мекунам ва дар ниҳоят, эй Худованд,
бар дасти дарозкардаи Ту, ки маро истиқбол мекунад,
.мефуроям

* * *

:Худшиносӣ

Инсон бояд ҳаёти худро ба тартиб дарорад ва
беҳтарин китобҳоеро, ки ақли инсонӣ офаридааст,
бихонад, ба ҷои он ки вақти худро ба мутолиаҳои
тасодуфӣ ва беҳуда сарф кунад, кореро пайдо кунад, ки
дар зиндагӣ ба ӯ мувофиқ бошад ва кӯшиш кунад, ки
.кори худро самаранок ва муассир анҷом диҳад
Бисёри одамон дар соҳаҳои гуногун саъю кӯшиши
зиёд ба ҳарч медиҳанд, аммо муваффақияти кам доранд.
Онҳое, ки меҳнанд худро рушд диҳанд, наметавонанд
ҳама чизро дар бораи бисёр чизҳо дарк кунанд, аммо
онҳо метавонанд дар бораи ҳама чиз каме маълумот
.дошта бошанд ва ҳама чизро дар бораи як чиз донанд
Дониш уқёнуси бузург аст ва хиради маънавӣ
бепоён аст. Гарчанде ки Замин нуқтаи хурде дар коинот
.аст, он дар назари мо бузург аст
Бо вучуди ин, ба шарофати пешрафти инсон, ҷаҳони
мо аз ҳисоби воситаҳои муосири нақлиёт ва [муошират]
хурдтар мешавад ва ба зудӣ мо дар бораи сафар ба
!сайёраҳои дигар фикр хоҳем кард
Мувозинатро нигоҳ доштан лозим аст. Онҳое, ки
ҳаёти моддиро танҳо ба ҷанбаи маънавӣ тамаркуз
карда, аз даст додани мувозинати рӯҳии худ ҷазо
.мегиранд

Вазифаҳои моддӣ аҳамияти бузург доранд ва бо
ӯҳдадориҳои иҷтимоӣ, миллӣ ва байналмилалӣ
алоқаманданд. Вазифаи зеҳнӣ аз вазифаи моддӣ
болотар аст ва вазифаҳои маънавӣ ва ахлоқӣ бояд дар
ҷои аввал бошанд. Ақл бояд аз одатҳои ночизе, ки
инсонро аз ҳад зиёд ба масъалаҳои моддӣ нигарон
.мекунанд, озод бошад

Манбаъҳои истеъдод ва қудратҳои пинҳонии худро
ошкор кунед ва бо табассуми қаноатмандии ботинӣ, ки
ҳеҷ кас наметавонад онро аз шумо бигирад, табассум
.кунед

Ин ҷаҳонро ду қувва идора мекунанд: қувваи некӣ ва
қувваи бадӣ. Ҳар касе, ки некиро роҳнамо ва мураббии
худ қабул кунад, рӯзҳои хуб ва зиндагии хушбахтона
хоҳад дошт ва ҳар касе, ки ба бадӣ иҷозат диҳад, ки
роҳи худро роҳнамоӣ кунад ва ангезаҳои онҳоро назорат
.кунад, насиби ӯ ранҷу азоб хоҳад буд

Калимаи калидӣ барои аксари одамон «ман» аст,
аммо одамони рӯҳонӣ дар бораи дигарон ҳамон тавре
.фикр мекунанд, ки дар бораи худашон фикр мекунанд

Онҳое, ки танҳо дар бораи худ фикр мекунанд,
душманӣ ва хусумати дигаронро ба худ меоранд, дар
ҳоле ки онҳое, ки дар бораи дигарон фикр мекунанд ва
эҳсосоти онҳоро эҳсос мекунанд, мебинанд, ки дигарон
низ майл доранд дар бораи онҳо фикр кунанд ва бо онҳо
.ҳамдardӣ кунанд

Ин таҳқир барои худ аст, ки бе он ки сабаби ба ин
дунё оварда шуданатро ҳамчун инсон бидонӣ, таваллуд,
.зиндагӣ ва мурдан

Фаромӯш кардани Офаридгори худ маънои дарк
накардани ҳадафи вучудро дорад, дар ҳоле ки дар
бораи ӯ фикр кардан ва самимона хоҳиши эҳсос кардани
ҳузури ӯ бо мурури замон дастовардҳо ва баракатҳои
.зиёди рӯҳонӣ меорад

Ба даст овардани сарвати моддӣ ва сарват
кафолати пешгирии депрессия ва ғам нест. Рӯзе
мерасад, ки инсон худро нотавон ва нотавон, бозичае
дар дасти тақдир ҳис мекунад; он гоҳ онҳо дарк хоҳанд
кард, ки танҳо Худо пуштибон, ҳимоятгар ва паноҳгоҳи
.бехатари онҳост

Ҳар дафъае, ки шумо аз манзараи аҷиб ё махлуқи
аҷиб ба ҳайрат меоед, чашмонатонро пӯшед, ба дарун
.гардед ва дар бораи манбаи илоҳии он фикр кунед

Инсон танҳо маҳсулоти зичи аз корхонаи илоҳӣ, ки
дар паси офариниш пинҳон аст, мебарояд ва агар ӯ
метавонист ба ҳуди корхона ворид шавад, мебинад, ки
.чӣ гуна ҳама чиз дар ин ҷаҳон ба вуҷуд меояд

* * *

Ман ба шумо муроҷиат кардам
Ҳар саҳар ман баданам, ақлам ва ҳар қобилияти
худо барои ту, эй Офаридгори бепоён, пешниҳод
мекунам, то онро ба ҳар роҳе, ки интиҳоб мекунӣ,
.истифода барӣ, то ту худро тавассути ман ифода кунӣ
Оҳангҳои хомӯши орзуи ман ба ту бо ритми
тапишҳои дилам хоҳанд сароид
Ман мефаҳмам, ки ҳама корҳо кори шумост ва ҳеҷ
коре душвор ё паст нест, ба шарте ки он бо
.хидматрасонии дӯстона ба шумо пешниҳод карда шавад
Аз нигоҳи маънавӣ, ман хоҳиш мекунам, ки ҳузури
Туро бидонам. Ту пайдоиш ва моҳияти ҳама мавҷудот
ҳастӣ. Бигзор ман Туро дар ҳар як атоми вуҷуди худ
бубинам ва Туро дар ҳар андешае, ки дорам, эҳсос
.кунам
Эй Парвардигор, ҷараёнҳои шодмонии моро равона
кун, то онҳо худро дар реги лаззатҳои кӯтоҳмуддати
.шаҳвонӣ гум накунанд

Бигзор чараёнҳои хурди шафқати мо дар биёбонҳои
.хариби худҳои хушк нараванд
Бигзор каналҳои танҳо ва ҷудогонаи эҳсосоти мо бо
.қўли беканори муҳаббати шумо омехта шаванд
Бигзор дарёҳои танги ҳаёти мо аз борони фаровони
баракатҳои Ту васеътар шаванд, то ки онҳо аз даштҳои
васеъ ва фароҳи фурутанӣ, фидокорӣ ва таваҷҷӯҳ ба
эҳсосоти дигарон убур кунанд ва дар ниҳоят бо тамоми
.поки ба уқёнуси бузурги Ту ворид шаванд
Шуури илоҳӣ, бо неъматҳои осмонии худ, алхимияи
ҷодугарӣ аст, ки феврал риштаи зичи ҳаёти нохуши
заминиро ба тиллоии дурахшони хушбахтии доимо
.нараванда табдил медиҳад
Вақте ки лойи андешаҳои ноором фуру мераванд,
қудрати Худо дар обҳои соф ва поки шуур инъикос
.меёбад

* * *

Овози абадӣ бо овози нарм ва паст ба ман муроҷиат
:карда гуфт

Ман дар тамоми асрҳои хоби ту ба гӯшат пичиррос»
задаам: «Бедор шав!» Ва акнун ту хоби худро тарк
кардаӣ; ба ту мегӯям: бародарони худро бедор кун, бо
.«ман кор кун, то ҳама каломӣ маро бишнавад
:Пас, ваъда додам, ки

Ман тамоми кори аз дастам меомадаро мекунам, то»
даъвати шуморо паҳн кунам ва паёми шуморо паҳн
кунам ва вақте ки шакли заминӣ худро тарк мекунам,
овози ҳозираи шуморо қарз хоҳам гирифт, то ба дилҳои
:ҳамоҳанг пичиррос занам

Сурудҳои илоҳӣ тасаллии рӯҳонӣ ӯро гӯш кунед,
.зеро ӯ ҳамеша шуморо меҳонад

Ман интизори ҳамаи бародарону хоҳарони бешумори
худ хоҳам буд; вақте ки онҳо оҳиста-оҳиста дар як
раҳпаймонӣ тӯлонӣ ба сӯи ҳадафи мубораки худшиносӣ

қадам мезананд ва тавассути он (аз абадият пичиррос
:мезананд) ба онҳо пичиррос мезанам
Эй бародаронам, бедор шавед ва биёед ба овози Ё,»
ки моро беист мехонад, пайравӣ кунем ва якҷоя ба хонаи
.«осмонӣ баргардем

Мо бояд номи Худоро дар дилҳои худ бар тасбеҳи
орзуҳо ва ишқи илоҳӣ пичиррос занем ва ин ибодати
.ҳақиқӣ аст, ки қалби Худоро ба худ ҷалб мекунад
Ба забон овардани номи Худо бо дили сард ва ақли
саргардон куфр ва беэҳтиромӣ аст. Вақте ки инсон дуо
мекунад, қалб ва ақли ӯ бояд пур аз муҳаббати Худо
.бошад

* * *

Рӯ гардонидан аз ҷозибҳои дунё ва даст кашидан аз
хоҳишҳои дунявӣ ҳолати манфӣ нест, балки ҳолати
мусбат аст. Ин чизе ҷуз даст кашидан аз бадбахтӣ ва
.чизе ҷуз таслим шудан аз бадбахтӣ нест
Зоҳидӣ набояд роҳи қурбонӣ бошад. Баръакс, ин як
сармоягузори муборак аст, ки маблағҳои ночизе, ки мо
барои худтанзимкунӣ сарф мекунем, миллионҳо доллари
маънавӣ ба бор меоранд. Оё ин оқилона нест, ки
тангаҳои тиллоии рӯзҳои зудгузари худро барои
?харидани салтанати неъматӣ абадӣ сарф кунем
Мо бояд худро дар он эҳсоси пок ва амиқе, ки
ҳангоми тамошои мӯъҷизаҳои офариниши Худо дар
дохили мо ба ҷунбиш меояд ва ба ларза меояд, ғарқ
кунем. Ин роҳи шинохтани Худо тавассути нигоҳи зебӣ
.аст

Касе, ки корҳои нек мекунад, ҳатто агар танҳо бо
тақлид бошад ҳам, имкон дорад, ки бӯи тароватбахш ва
ҷолиби некиро нафас кашад, ки ӯро ба корҳои бештар
ангезиш медиҳад. Аммо касе, ки қасдан корҳои бадро бо
тақлид аз дигарон анҷом медиҳад, ногузир бо бӯйҳои
.нохуш ва нафратангези бадӣ алоқаманд хоҳад буд

* * *

Ҳеҷ кас шахсияти туро надорад, ҳеҷ кас чеҳраи туро
надорад, ҳеҷ кас рӯҳи туро надорад, Худо туро беназир
.офаридааст ва ҳеҷ кас ба ту монанд нест
Инсон бояд аз маводи хондааш моҳияти онро
истихроҷ кунад ва аз он маводи хондашуда ғоидаи
.амалӣ ба даст орад
Маҳсулоти Реае-ро метавон дар корхонаҳои
таҷрибаи ҳаёти барои истифода дар ҳаёти ҳаррӯза
.истеҳсол кард
Сулҳ табобати ҳама бемориҳои равонӣ аст. Онҳое, ки
худдорӣ доранд, хоҳ дар хӯрокхӯрӣ, хоҳ дар рафтор ва
хоҳ дар муносибатҳои оилавӣ ва ростқавл, боэътимод ва
.сарфакор ҳастанд, аз сулҳи ҳақиқӣ баҳраваранд
Сулҳро дар ҳамоҳангӣ бо қонунҳои Худо ва қонунҳои
коинот пайдо кардан мумкин аст. Касоне, ки Худоро
дӯст медоранд, аз оромӣ баҳра мебаранд, аз корҳои нек
шодӣ мекунанд ва дар бораи ӯ фикр ва мулоҳиза
.мекунанд, оромӣ меёбанд
Модаре, ки пур аз эҳсосоти нармаи занона аст, рамзи
.рахмати илоҳӣ аст
Шукуфоии оромии илоҳӣ ва дастовардҳои ботинии
рӯҳонӣ самараи табиӣ мулоҳизаи ҳаррӯза аст ва
хушбахтиҳои амиқтар ва амиқтар аз ганҷҳо ва сарватҳои
.ҷаҳон аст
Ҳеҷ чиз аз ҳузури илоҳӣ ширинтар ва гуворотар
нест. Вақте ки шумо ин ҳақиқатро дарк мекунад, шумо
хушбахттарин ва сарватмандтарин сарватмандон хоҳед
буд. Сарвати моддиро танҳо дар ин замин истифода
бурдан мумкин аст; онро дар ҷаҳони дигар истифода
бурдан мумкин нест. Аммо тиллоӣ неъматҳои илоҳӣ, ки аз
конҳои тафаккур истихроҷ мешавад, як металли муборак
ва доимо навшаванда аст, ки дар ҳарду ҷаҳон муфид ва
.абадӣ нопадид аст

* * *

Дар бедории рӯҳ рангҳо равшантар мешаванд, садо
резонанси ширинтар дорад, эҳсос нозуктар мешавад,
рӯҳ фазои худро дар фазо эҳсос мекунад, ақл аз
ларзишҳое, ки аз дигарон мебароянд, огоҳ мешавад ва
.қобилияти лаззат бурдан аз ҳаёт меафзояд

* * *

Мардум аз фикри даст кашидан аз баъзе чизҳо дар
зиндагӣ шикоят мекунанд, аммо дар асл онҳо аз бисёр
чизҳои арзишманд даст мекашанд, ки муҳимтарини онҳо
оромии хотир аст. Баъзан онҳо ҳатто худро барои пуле,
ки зудгузар ва нобудшаванда аст, қурбон мекунанд.
Сарватро аз шахс гирифтани мумкин аст, ё вақте ки онҳо
ин дунёро тарк мекунанд ва наметавонанд онро бо худ
баранд. Арзиши воқеии пул дар сарф кардани он барои
корҳои судманд ва ба худ ва дигарон хушбахтӣ овардан
ба тарзе аст, ки Худо ва вичдони инсонро хушнуд
.мекунад

Ҷаҳон пур аз тӯфонҳои табиӣ ва инсонӣ аст ва Худо
сипари мустаҳкам ва паноҳгоҳи амн аз тӯфонҳо, тӯфонҳо
.ва бадихои ин ҷаҳон аст

Ҳар ҷое ки Худо бошад, тарс ва ғам нест. Мӯъминин
ҳақиқӣ дар набарди зиндагӣ ва муборизаи рӯйдодҳо
устувор ва ифтихорманд аст, итминон дорад, ки Худо бо
ӯст, ӯро аз зарар муҳофизат мекунад ва ҳеҷ гоҳ ӯро як
лаҳза ҳам тарк намекунад. Ҳамин тариқ, тарс аз дили ӯ
нопадид мешавад ва итминон пайдо мешавад, ки
.ҳимояте, ки наметавонад таҳмил карда шавад

* * *

:Агар шумо посухи ӯро хоҳед
Новобаста аз он ки ӯ ҷавоб дод ё не
Ба ӯ занг заданро идома диҳед
Дуоҳои худро дар маъбади дуоҳои пайваста идома
диҳед
,Новобаста аз он ки ӯ биёяд ё не

Боварӣ дошта бошед, ки Ё ба шумо наздиктар ва
наздиктар мешавад
Бо ҳар орзуи дили худ
Новобаста аз он ки ё дархости шуморо иҷро мекунад
,ё не

Ба ё меҳру муҳаббат нишон доданро давом диҳед
Ҳатто агар ё ҷавоб надиҳад ҳам
,Ҳамон тавре ки шумо интизор будед
Боварӣ ҳосил кунед, ки ё бо оҳистагӣ посух медиҳад
Ва дар торикии амиқтарин, дуоҳои шумо
Дар миёни рақси зиндагӣ, марг ва дард
Агар шумо ба ё муроҷиат карданро давом диҳед
Бе хомӯшии ё шуморо ғамгин мекунад
Шумо посухи ёро хоҳед гирифт
* * *

Биёед барои бунёди ҷаҳони муттаҳид саъй кунем, ки
дар он ҳар як миллат узви муфид бошад ва Худо
.тавассутӣ вичдони ҳушёри инсонӣ роҳнамоӣ мекунад
Дар дилҳои худ, ҳамаи мо метавонем худро аз
худхоҳӣ ва нафрат раҳой бахшем
Биёед барои ҳамоҳангӣ байни ҳамаи миллатҳо дуо
гӯем, то онҳо даст ба даст аз дарвозаҳои тамаддуни нав
.ва боҳашамат гузаранд
Суханони самимӣ, самимӣ ва ширин мисли нектари
тароватбахш барои рӯҳҳои ташнаанд. Чунин суханон дар
.ҳама ҷо ва ҳамеша зарур ва матлубанд
Аммо суханони тунд, таҳқиромез ва озордиҳанда
барои рӯҳи дигарон марговар ва барои оромии ботинии
онҳо харобкунандаанд. Онҳо тӯби харобиовар дар
бунёди дӯстӣ ва оташе ҳастанд, ки хонаҳои амну амонро
.месӯзонад
Инсон бояд суханони сахтро аз лабонаш абадан дур
нигоҳ дорад ва зиндагии худро аз мушкilot ва ҷудоии
.ногаҳонӣ эмин нигоҳ дорад

Суханони нек дар дили дӯстон ва душманон, дар
ҷамоатҳо, ибодатгоҳҳо, офисҳо, ҷойҳои корӣ ва ҳар ҷои
дигар хушбахтӣ эҷод мекунанд. Одамон вақте ки шахси
душвор ва ғамгин онҳоро тарк мекунад, шодмонии
ботинӣ эҳсос мекунанд ва аз дидани дӯсти самимӣ,
.суханвар, меҳрубон ва нармадил хурсанд мешаванд
Вақте ки шумо барои ба даст овардани он чизе, ки
ба шумо лозим аст, кӯшиш мекунед ва ба он чизе, ки
Худо бароятон осон кардааст, қаноат мекунед, аз ҷиҳати
рӯҳӣ бойтар ва қаноатмандтар аз онҳое хоҳед буд, ки ба
.дунё ноумед ва ба ғаниматҳои он чашмгуруснаанд
Худо бо ошкор кардани ҳақиқати Худ тавассути
омехтаи тамаддунҳо, тафаккурҳо ва миллатҳои гуногун,
.санъати зиндагии дурустро инкишоф медиҳад
Ҳеҷ миллате худ аз худ комил нест ва омезиши
беҳтарин хислатҳои ҳамаи миллатҳо ба мо беҳтарин
фаҳмишҳоро дар бораи санъати зиндагии мутавозин ва
ҳаёти муваффақ фароҳам меорад. Қобили зикр аст, ки
ҳамаи шахсиятҳои бузург ба авҷи дастовардҳои
тамаддунӣ расидаанд ва ормонҳо ва принципҳои олиӣ
.инсониро дар ҳаёти худ таҷассум кардаанд
Маъбади Худо дар дохили рӯҳ аст. Ба оромии он
маъбад ворид шавед ва дар андеша нишинед, ки дар он
нури фаҳм бар қурбонгоҳи рӯҳ медурахшад. Ба он
маъбаде ворид шавед, ки дасти инсон нарасидааст ва
.дар он ҷо изтироб ва тарс нест
Ба оромии танҳои рӯҳонӣ биёед ва шумо овози
Худоро, ки бо забони хомӯшӣ бо шумо сухан мегӯяд,
хоҳед шунид ва шумо хоҳед фаҳмид, ки ноаён намоён
шудааст ва он чизе, ки ғайривоқеӣ ба назар мерасад,
.воқеӣ шудааст
Мувозинат зебост ва бояд асоси эҳсосот, андешаҳо
ва амалҳои мо ва меҳваре бошад, ки ҳаёти мо дар
.атрофи он чарх мезанад

Рӯхҳои бузург оромӣ ва оромии худро нигоҳ
медоранд, ки ба онҳо кӯмак мекунад, ки аз озмоишҳо ва
мушкилоти зиндагӣ бидуни аз даст додани ақл ё
.тавозуни худ гузаранд

Худо дар ҳама ҷо ҳузур дорад, ҷаҳонҳоро идора
мекунад ва галактикаҳоро дар мадорҳои беохир
роҳнамоӣ мекунад. Ва инсоният, ки ба сурати Ё офарида
шудааст, инчунин қобилияти идора кардани ҳаёти худро
ва ҳамоҳангсозии фаъолиятҳои худро бидуни нигаронӣ ё
.изтироб дорад

Мо бояд ҳамеша ба дигарон ғояҳои муҳаббат,
.иродаи нек ва сулҳро фиристем
Дар сохтори мулоҳиза, ки нури фаҳмиш пайваста
бар қурбонгоҳи рӯҳ медурахшад, изтироб, стресс,
шиддат, асабоният вучуд надорад, балки оромӣ, оромӣ,
.эътимод ба худ ва хушбахтии воқеӣ вучуд дорад
Худовандо, ба мо кумак кун, ки девҳои худхоҳиро,
ки дар байни одамон тафриқа ва низоъ эҷод мекунанд
ва монеъ мешаванд, ки рӯҳҳо дар муҳаббати некӣ ва
.ҳамоҳангӣ бо ҳам муттаҳид шаванд, мағлуб кунем
Ҳама амалҳои нек дар назди Худо мақбуланд, ба
шарте ки онҳо бо огоҳии маънавӣ анҷом дода шаванд.
Амалҳои моддӣ онҳое ҳастанд, ки бо андешаҳои комилан
худхоҳона ангехта мешаванд. Монеаи байни қорҳои
моддӣ ва маънавӣ бояд бардошта шавад. Ҳама амалҳои,
ки бо ниятҳои солим анҷом дода мешаванд, поканд ва ба
тоза кардани рӯҳ аз нопокиҳо ва олудагиҳо мусоидат
.мекунанд

Ҳамсафарони худро бодикқат ва боандеша интиҳоб
кунед; Барои онҳо дӯсти самимӣ бошед, аммо ҳамеша
масофаро нигоҳ доред ва бигзор эҳтироми мутақобила
пайванди байни шумо ва онҳо бошад; бо онҳо аз ҳадди
.одоб берун набаред

Бо дигарон муросо кардан осон аст, аммо агар шумо
хоҳед, ки меҳру муҳаббат ва эҳтироми онҳоро нисбат ба
.худ нигоҳ доред, бояд ин маслиҳатро риоя кунед

* * *

Тавассути дуо, мулоҳиза ва имон, инсон роҳнамоии
рӯҳонӣ мегирад ва бе ин ҳамоҳангии ботинӣ ҳеҷ кас
наметавонад дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунад. Аммо,
гирифтани роҳнамоии мустақим аз Худо, ба ҷои таъба ба
асосноккуниҳо аз хоҳишҳо, майлу хоҳишҳо ё одатҳо,
.дониши интуитивӣ ва фаҳмиши амиқро талаб мекунад
Бидонед, ки ҳар чизе, ки шумо мехоҳед ба даст
оред, ва аз ин ҳам бештар, шуморо дар Худо интизор
.аст

:Як бегоҳ муаллим Парамаҳанса ба донишҷӯён гуфт
Моликият барои ман ҳеҷ маъно надорад, аммо»
дӯстӣ хеле гаронбаҳост. Дар бародарии ҳақиқӣ, кас
.«дурахши воқеии дӯсти дӯстонро мебинад: Худо
Сипас ӯ афзуд: «Аз фиреб додани дӯст ё хиёнат ба
инсон эҳтиёт шав, зеро ин мувофиқи қонуни адли илоҳӣ
.«яке аз бузургтарин гуноҳон аст

* * *

Қувваи бештари рӯҳиро инкишоф диҳед. Ин
қувватро парвариш диҳед, то новобаста аз он ки чӣ рӯй
медихад, мисли далерон дар набарди зиндагӣ устувор
.бошед ва бо ҳама мушкилот рӯ ба рӯ шавед
Агар шумо Худоро дӯст доред, бояд имон дошта
бошед ва омода бошед, ки ҳангоми фаро расидани
офатҳо, бадбахтиҳо ва озмоишҳо сабр кунед ва
.истодагарӣ кунед
Ноумед нашавед ва аз дард натарсед, балки кӯшиш
кунед, ки ақли худро мусбат ва қавӣ нигоҳ доред
Вақте ки шумо воқеии экстази рӯҳониро
бичашед, хоҳед дид, ки ҳеҷ таҷрибаи дигаре бо он
.муқоиса карда наметавонад

Волидон бояд ҳамеша кӯшиш кунанд, ки дар
фарзандонашон огоҳии маънавӣ пайдо кунанд, то ба
онҳо мулоҳиза ва дарки бошууронаро омӯзонанд, то
онҳо ба васвасаи бозӣ бо оташи лаззатҳои фиребанда ва
.бардурӯғ дода нашаванд

Вақте ки шодмонии илоҳӣ фуруд меояд,
нафаскашии ман ором мешавад ва рӯҳи ман боло
меравад ва якбора хушбахтии ҳазор хобро эҳсос
мекунад, аммо ман ҳиссиёти муқаррарии худро гум
намекунам. Ин таҷрибаи кайҳонӣ барои онҳое пешбинӣ
шудааст, ки ба баландтарин ҳолати шуур амиқ
.меомӯзанд

* * *

:Чашми дил

Ҳар як шахс қудрати чашми ботинӣ ё фаҳмиши
худро то дараҷаҳои гуногун нишон медиҳад, ки он аз
уфуқи оромӣ ва сулҳ пайдо мешавад ва дониши дақиқ ва
боэътимодно дар бораи ашё ва одамон бидуни ниёз ба
далелҳои истидлолӣ ё далелҳои ҳиссиётӣ медиҳад; инро
.мо аз таҷрибаҳои ҳудамон медонем

Биниши ҳақиқӣ ҳамчун эҳсоси ором ва самимӣ ба
вучуд меояд, ки аз изтиробҳои эмотсионалӣ ва шубҳаҳои
ноором фарқ мекунад. Ин биниш ҳамчун садои ботинӣ ё
пичирроси дил зоҳир мешавад ва фарқ кардани
роҳнамоии воқеии ботинӣ ва садоҳои гумроҳкунандаи
.зеҳни ноогоҳ муҳим аст

Фаҳмиши ҳақиқӣ (интуиция) эътиқоди қатъӣ нест,
балки фаҳмиши мустақими ҳақиқат ва тафаккури эҷодӣ
беҳтарин дору барои темпераментҳои ғайримуқаррарӣ
.аст

Майлҳои темпераментӣ вақте шуурро фаро
мегиранд, ки шахс дар ҳолати манфӣ ё изтироб қарор
дорад. Вақте ки ақл аз андешаҳои мусбат ҳолӣ аст,
соҳиби он рӯҳафтода ва аз ташвишҳо фарқ мешавад. Ва
бо рӯҳафтодагӣ ва изтироб, шайтон меҳмони андешаҳои

он шахс мешавад ва бар соҳибхона пурра назорат
!мекунад

Аз ин рӯ, дӯстам, барои таҳияи ғояҳои эҷодӣ кор
кунед. Вақте ки шумо бо корҳои дастӣ машғул нестед,
дар зеҳни худ коре эҷодӣ кунед. Онро банд нигоҳ доред,
то вақт барои фарқ шудан дар стресс ва изтироб боқӣ
.намонад

Дӯстӣ рӯҳҳои моро қонеъ намекунад, агар онҳо бар
муҳаббати муштарак ба Худо реша надошта бошанд.
Орзуи мо барои фаҳмиш ва дӯстӣ аз дигарон, дар асл,
.орзуи рӯҳ барои иттиҳод бо манбаи худ: Худост
Ҳар қадар мо кӯшиш кунем, ки ин орзуро тавассути
чизҳои беруна қонеъ гардонем, эҳтимоли ёфтани
.шарики олий камтар аст

Агар шумо ақли қавӣ дошта бошед ва азми қавӣ
дошта бошед, шумо метавонед сарнавишти худро идора
кунед. Аввал кӯшиш кунед, ки қудрати зеҳнии худро дар
масъалаҳои хурд санҷед ва барои ноил шудан ба бисёр
чизҳои бузург онро тақвият диҳед. Ман инро дар ҳаётам
.аз сар гузаронидаам ва бо итминон сухан мегӯям

Роҳи ягонаи пешгирӣ аз рафтори нодуруст ин
инкишоф додани доварию дуруст барои эътироф
кардани рафтори нодуруст ва қатъиян аз анҷом
.надодани он аст

Мубориза бо як зулм бо дигаре ҳақ ба бор намеорад.

Нодонӣ душмани воқеии башарият аст ва бояд аз ин
.ҷаҳон ронда шавад

Мо дар ин ҷаҳон ҳама чизро дорем, ки барои оғози
асри шукуфӣ, хушбахтӣ ва адолати комил лозим аст.

Ягона монеа худхоҳии инсонӣ аст, ки ин мушкилро
ғайриимкон мегардонад. Азоби даҳшатнок ва ноодилона
аз худхоҳии инсонӣ ва пайгирии манфиатҳои худ бидуни
.таваҷҷӯҳ ба дигарон ба вучуд меояд

* * *

Аз бойгонӣ: Ҳосили нафрат

Носӣ ва Зокир аз якдигар нафрат доштанд.

Муноқиша байни онҳо аз замони донишҷӯии хурдсол дар
мактаб сар шуд ва вақте ки онҳо ба воя расиданд,
душманӣ бо онҳо афзоиш ёфт ва онҳо дар тиҷорати
.пояфзолфурӯшӣ рақиб шуданд

Як бор онҳо барои гирифтани дасти духтар рақобат
карданд ва азбаски Носӣ аз Зокир каме қавитар буд, ӯро
сахт лату кӯб кард ва беҳуш гузошт. Вақте ки Зокир ба
ҳуш омад, аз он чизе, ки бо ӯ рӯй дода буд, шарм,
.пушаймонӣ ва нафрат ӯро фаро гирифт
Солҳо пас, Зокир қарор кард, ки барои кор ва
.зиндагӣ ба шаҳр кӯчад

Носӣ он чи рӯй дода буд, фаромӯш карда буд, аммо
Зокир наметавонист шармандагӣ ва хиҷолатеро, ки Носӣ
ба ӯ расонида буд, аз хотираш тоза кунад. Бо вучуди ин,
ӯ пайваста такрор мекард ва ба худ таъкид мекард:
«Ман Носиро мебахшам ва гуноҳи ӯро нисбати ман ба ёд
«.«намеорам

Аммо пас аз чанд моҳ, Зокир дарк кард, ки ҳангоми
итминони ҳаррӯза бахшиш, дар асл мехоҳад интиқом
гирад ва интизори фурсатҳое буд, ки зарбаи монандро
.барои қонеъ кардани ташнагии интиқомаш занад
Пас аз муддате, Носӣ як кашиши аҷибро ҳис кард,
ки ӯро ба шаҳре мекашад, ки рақибӣ деринааш, Зокир,
ки ба он ҷо кӯчида буд. Ӯ шакке надошт, ки коре рӯй
хоҳад дод. Аммо, Зокир аз ҳузури Носӣ дар шаҳр огоҳ
.буд ва ҳаракатҳои ӯро бодикқат назорат мекард
Як бегоҳ, Носӣ барои сайругашт ва «бӯи ҳавои тоза»
.рафт, ҳарчанд ҳаво тира ва боронӣ буд
Ҳангоме ки ӯ дар роҳи хилват танҳо мерафт, аз
пеши анбори кушод мегузашт, дар ҳоле ки Зокир
пинҳонӣ ва эҳтиёткорона аз паси ӯ мерафт ва вақте ки
фурсат пайдо шуд, қарор кард, ки ҳисобро бо фоизи
.мураккаб ҳисоб кунад

Ў аз шодӣ дид, ки як сафоли сахт аз яке аз деворҳои
анбор афтодааст, бинобар ин онро гирифта, ба сари
рақиби собиқаш бо зӯрӣ зад ва ўро ба замин афтонд ва
бе он ки Насӣ аз ҳузури ў огоҳ бошад, ба роҳи омадааш
.давид

Чанд соат пас, борон қатъ шуд, абрҳо пароканда
шуданд ва нури моҳтоб аз сӯрохие дар болои девор
пайдо шуд. Насӣ бедор шуд ва худро дар замин хобида
.дид, ки худро хеле заиф ҳис мекард

Ў кӯшиш кард фаҳмад, ки чӣ шудааст ва вақте ки
дар паҳлӯяш сафол ва дар болои девор сӯрохе дид, ба
хулосае омад, ки ҳангоми роҳ рафтан дар паҳлӯи анбор,
бадбахтии ў боис шудааст, ки он сафол аз болои девор
.афтад ва ба сараш афтад

Ахлоқи ин ҳикоя дар он аст, ки одамон майл доранд
зарареро, ки ба дигарон расонидаанд, фаромӯш кунанд,
ҳарчанд оқибатҳои амалҳои онҳо
фаромӯшнашавандаанд ва паёмадҳои ин амалҳо онҳоро
дар торикии нодонӣ пинҳонӣ пайгирӣ мекунанд. Ҳамон
тавре ки гов метавонад гӯсолаи худро дар байни
ҳазорҳо дигарон пайдо кунад, оқибатҳои амалҳои мо низ
қудрат доранд, ки моро пайваста пайгирӣ кунанд ва
макони моро муайян кунанд, ҳатто пас аз муддати
.тӯлонӣ

Агар Насӣ хирад медошт ва пас аз ин ҳодиса кӯшиш
мекард, ки баҳси байни худ ва рақибаш Зокирро ҳал
кунад ва аз ў узр пурсад, шояд ҳашми рақибашро кам
.мекард ва кор аз ин пеш намерафт

Аммо ҳама чиз бетағйир монд ва тухми оқибатҳои
даҳшатнок дар батни ояндаи торик сабзида, шукуфтанд
ва бо таваллуди фоҷиабор анҷом ёфтанд. Барои
пешгирӣ аз сурпризҳои нохуш, тухми майлҳои баде, ки
дар ҳоки ақл пинҳон шудаанд, бояд сӯхта шаванд ва
дурандешӣ бояд пеш аз амал бошад, зеро қонуни ҷаҳонӣ
муқаррар мекунад, ки инсон меваи амалҳои худро, хоҳ

нек бошад, хоҳ бад, хоҳ ширин ва хоҳ талх, дарав
.мекунад

Биёед дар хотир дорем, ки ҳар амал нишонаҳоеро
боқӣ мегузорад, ки ҳамчун майл ва майл дар зеҳн нигоҳ
дошта мешаванд. Агар бо инҳо оқилона ва эҳтиёткорона
муносибат карда нашавад, онҳо ба оқибатҳои хатарнок
оварда мерасонанд. Аммо, вақте ки тухми амалҳои бад
аз ҷониби оташи хирад месӯзад, онҳо наметавонанд
.дубора сабзанд

Харитаи фардо, ё: Як талаб ба саъю кӯшиш меарзад

Аз таълимоти муаллим

Парамханса Йогананда

**Агар шумо дар зиндагӣ бемаънӣ саргардон
шавед ва интизори имкониятҳои муваффақ шавед,
эҳтимол ин имкониятҳо ба шумо намерасанд ва
шумо муваффақият пайдо намекунед. Аммо агар
шумо касе бошед, ки ояндаи худро тарҳрезӣ
мекунед ва харитаи фардои худро бо дастони худ
мекашед, пас аз расидан ба ҳадафатон шодӣ
кунед, зеро шумо ба расидан ба ҳадафи
дилхоҳатон хеле наздик ҳастед.**

**Барои тарҳрезии харитаи муваффақ, шумо бояд
пеш аз ҳама ҳадафи худро муайян кунед.
Муваффақият барои шумо чӣ маъно дорад? Шумо
аз муваффақият чӣ мехоҳед? Агар ҷавоби шумо
шӯҳрат, сарват ё қонеъ кардани хоҳишҳои моддии
худхоҳона бошад, пас шумо ба сӯи ноумедии
даҳшатнок ва нокомии комил равона ҳастед.**

**Одамони номуваффақ онҳое ҳастанд, ки
номашон дар забони ҳама аст, онҳое, ки қобилияти
харидани ҳар чизро доранд, ки мувофиқи**

меъёрҳои моддӣ доранд, ҳар чизеро, ки нафсашон меҳоҳад, аммо бо вучуди ин хушбахтӣ надоранд! Пас, чаро ба ҳамон роҳи беохир идома медиҳанд?

Шӯҳрат ва бахти баланд метавонанд самарои муваффақияти воқеӣ бошанд, аммо онҳо моҳияти муваффақият нестанд ва муҳимтарин хислатҳо нестанд. Дар асл, онҳо барои ноил шудан ба муваффақият тамоман зарур нестанд.

Пас, ҳадаф чист? Аз зиндагӣ чӣ бояд ҷуст? Як ҳадафе ҳаст, ки сазовори пайгирӣ ва талош барои он аст: хушбахтӣ. Ин барои онҳое, ки дар ҷустуҷӯ маҳорат доранд ва медонанд, ки ин ганҷҳо дар қучоянд, аз ҳар лаҳза ганҷҳои пинҳони ҳаётро истихроҷ кардан лозим аст.

Ва бидон, эй толиби хушбахтӣ, ки агар таваҷҷӯҳи худро ба рӯзи худ маҳдуд кунӣ

Ва агар шумо рӯзи худро бо суҳанони нек, амалҳои судманд ва андешаҳои неки худ ғанӣ гардонед

Рӯзи шумо дӯсти вафодори шумо ва имконияти тиллоии шумо хоҳад буд

Шиноснома ва раводидаи шумо вуруди шумо ба ояндаи умедбахш ва дурахшон пур аз муваффақият хоҳад буд

Аз ин рӯ, қадами навбатӣ дар тарҳрезии ояндаи худ ин аст, ки мундариҷаи ҳар як рӯзи ҳаётатонро бодикқат мушоҳида кунед ва он чизеро, ки муфид ва мусбат аст, нигоҳ доред. Агар шумо дар ин кор камӣ кунед, пас бояд таваққуф кунед ва натиҷаҳоро арзёбӣ кунед.

Барои ноил шудан ба муваффақият, бояд омилҳои зеринро ба назар гирифт, ки бе онҳо ба муваффақият ноил шудан ғайриимкон аст:

Вақте ки субҳ аз хоб бедор мешавед, фавран аз бистар хеста, ба корҳои рӯзона шурӯъ накунед.

Барои барқарор кардани қуввати худ, тамоми баданатонро чанд маротиба фишор диҳед ва ором кунед. Пеш аз оғози корҳои ҳаррӯза, каме вақт чудо кунед, то ба худ итминон диҳед, ки ин беҳтарин рӯзи ҳаётатон хоҳад буд. Ба худ итминон диҳед, ки новобаста аз он ки чӣ рӯй медиҳад, рӯзи шумо чунин хоҳад буд. Оғоз бо дуо ва мулоҳиза эътиқоди шуморо мустаҳкам мекунад ва ба шумо қуввати лозимаро медиҳад.

Ҳаёти худро содда кунед

Барои лаззат бурдан аз зиндагӣ ба ихтирооти инсонӣ такя накунед. Агар худро ба лаззатҳои гузаранда маҳдуд кунед, асабонӣ, ошуфта ва рӯҳафтода мешавед. Ба телевизор, ҷамъомадҳои шабона ва зиёфатҳои доимӣ ниёз нест - инҳо ба расму оинҳои иҷтимоӣ табдил ёфтаанд. Тавре ки касе гуфта буд - ва суханони ӯ то чӣ андоза дурустанд - кори мо моро мекушад, балки он аст, ки мо вақти холии худро чӣ гуна мегузаронем! Агар онро содда кунед ва худро ба ҷомеа занҷир накунед, шумо дарозтар зиндагӣ мекунад ва аз зиндагӣ бештар лаззат мебаред. Шодмониро дар чизҳои хурд пайдо мекунад.

Ҳар кори аз дастатон меомадаро кунед, то вазифаи дар дастатон бударо бо беҳтарин қобилияти худ анҷом диҳед

Агар шумо аз кори кунунии худ норозӣ бошед, изтироб ва фаъолияти бетартиб ҳеҷ чизро тағйир намедиҳад. Кӯшиш кунед, ки ба вазъият бо муносибати мусбат, новобаста аз он ки он чӣ гуна аст, муносибат кунед ва яке аз ин ду чиз рӯй медиҳад: ё шумо мефаҳмед, ки имконияти арзишмандро аз даст додаед, ё дари нав ногаҳон васеъ кушода мешавад ва ба шумо имкон медиҳад, ки ба коре ворид шавед, ки ба ниёзҳои шумо бештар мувофиқ бошад ва орзуҳои шуморо қонеъ гардонад.

Зиндагӣ раванди пайвастаи додан ва гирифтани аст

Мувозинат дошта бошед, то аз он чизе, ки медиҳед, бештар нагиред ва худро ба додани бе гирифтани он маҳдуд накунад.

Назари худро васеъ кунед

Ба ҳаёт ва фаъолиятҳои дигарон таваҷҷӯҳ зоҳир кунед. Аз худатон берунтар — ба оилаатон, аз оилаатон берунтар ба дӯстонатон ва аз дӯстонатон берунтар ба ҳамаи одамон нигоҳ кунед. Илм тасдиқ мекунад, ки шумо қисми як кулл ҳастед, аз ин рӯ, ҳуди бузургтаратонро фаромӯш накунад.

Ҳаёти худро мувозинат кунед

Ҳар рӯз бояд кор, истироҳат, фароғат, таҳсил ва андешаро дар бар гирад. Шумо мавҷудоте ҳастед, ки дорои бадан, ақл ва рӯҳ аст. Ин унсурҳои ҳаётан муҳимро ба таври мутавозин ва ҳамоҳанг барои ба даст овардани саломатӣ, нерӯи ҳаётӣ ва дониш парвариш диҳед.

**Дар табассум кардан зуд бошед, дар абрӯ чин
кардан оҳиста бошед, барои кӯмак кардан омода
бошед, барои интизорӣ ва тағир додан омода
бошед ва ба имкониятҳо ҳушёр бошед**

Дар охири рӯз ҳисобро санҷед

**Худро барои пешрафте, ки ба даст овардаед,
табрик кунед. Ҳама чиз якбора тағйир намеёбад, аз
рӯ ба рӯ шудан бо хатогиҳо бо азми беҳтар кардани
фардо натарсед. Ва пеш аз хоб рафтан, корҳои
худро ба Худо супоред, зеро медонед, ки Ӯ шуморо
танҳо намегузорад, балки имкониятҳо фароҳам
меорад ва дарҳоро барои шумо боз мекунад, ба
шарте ки шумо кӯшиш кунед ва аз Ӯ кӯмак ва
роҳнамоӣ чӯед.**

**Вақте ки хоболудӣ шуморо фаро мегирад ва
пеш аз хоб рафтан, ба худ итминон диҳед, ки бо
ёрии Худо фардо аз имрӯз беҳтар хоҳад буд.**

**Агар шумо банақшагири дақиқ ва сохтмончи
бомаҳорат бошед**

**Агар шумо ба тафсилоти харитаи худ риоя
кунед**

Ноком шудан ғайриимкон аст!

Ба пеш ва охиштагӣ бар шумо бод!

**Манбаъ: Маҷаллаи Худшиносӣ
Ларзишҳои амиқ**

**Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд
Эй Парвардигор, Ту барқи пурасрори осмонӣ
ҳастӣ, ки дар рағҳои мо ҷорист ва механизмҳои**

**мураккаб ва печидаи бадани моро бо тамоми гӯшт,
устухон, асаб ва мушакҳояш таъмин мекунад.**

**Энергияи ҳаётии ту дар дохили мост, дар ҳар
нафасе, ки мегирем ва ҳар тапиши диламон. Бигзор
мо бидонем, ки ҳама қудрат, некӣ ва баракат аз Ту
сарчашма мегиранд, эй Манбаи саховатмандӣ ва
манбаи ҳама некӣ, қувват ва баракат дар вучуд.**

*** * ***

***Аз боғи субҳ, ман гулҳои нурро барои ту
чидаам, то ки ҳамчун қурбонии хоксорона дар поят
гузорам.**

**Бигзор ситораи сӯрохкунандаи муҳаббати ман
ба Ту аз фазои рӯҳам ҷаҳида, тумани ғафлат ва
торикии бепарвоиро пароканда кунад. Маро
фаромӯш макун, эй Парвардигор, ҳатто агар Туро
фаромӯш кунам ҳам.**

Маро ёд кун, ҳатто агар туро ёд накунам ҳам

*** * ***

**Худовандо, моро баракат деҳ, то бо шодӣ ва
умед зиндагӣ кунем**

**Биёед аз вазифаҳои заминии худ ва зебоиҳои
бепоён ва бепоёни офариниш баҳра барем**

**Ба мо кӯмак кунед, ки ҳиссиёти худро такмил
диҳем, то ки табиати аҷибро бичашем ва аз он
лаззат барем.**

**Ва бигзор мо бо маззаи мубораки ту ҳама
лаззатҳои бегуноҳи зиндагиро бичашем.**

**Мо аз нигоҳи манфӣ ва пессимистӣ, ки шодӣ ва
лаззатҳои зиндагиро беасос аз байн мебарад, халос
шудем.**

*** * ***

**Ман муддати тӯлонӣ аз рӯъёҳои торики чизҳои
дунявӣ ранҷ мекашам, ба ҷои дидани ту, эй рӯҳи
коинот, чашмонам ҷасади рангпарида ва бечони
материяро мебинанд.**

**Маро баракат деҳ, то бо фаҳми ҳикмат дар
ҳама чиз ҳузури мубораки Туро бубинам**

*** * ***

**Эй Алхимики Осмонӣ, металли моро тоза кун!
Заъфи моро ба қувват ва андешаҳои гумроҳи моро
ба фаҳмиши ҳақиқии ҳақиқат табдил девҳои
нафратангези орзуҳои худхоҳонаи моро ба орзуҳои
болдор ва болдор, нодонии дардноки моро ба
ҳикмати муқаддас ва ашъи хоми беақлии моро ба
тиллои тозашудаи дастовардҳои рӯҳонии бузург
табдил деҳ.**

*** * ***

**Эй Парвардигор, бо дастони фурӯтан ба Ту
наздик мешавам, то тамоми вучудамро ба Ту
тақдим кунам ва дуоҳоямро бо бӯи ишқи илоҳӣ пур
кунам!**

**Ба ман эътимоди кӯдакони бегуноҳро ба Ту ва
садоқати комилро ба Ту ато кун**

**Маро баракат деҳ, то ман ҳузури Туро дар паси
суханони дуоҳоям эҳсос кунам**

**Маро илҳом бахш, то ҳузури туро дар ҳама
эҳсосотам эҳсос кунам**

**Ва то ман дарк кунам, ки ҳикмати равшани ту
фаҳмиши маро афзун мекунад ва дониши маро
муқаддас мегардонад.**

**Ва итминон ҳосил кунед, ки ҳаёти ман яке аз
зуҳуроти ҳаёти беназир ва беназири шумост.**

*** * ***

**Эй Парвардигор, муҳаббати маро ба Ту бо
суханони гуфташуда ё асрори пичирросӣ пинҳон
кардан мумкин нест, зеро бо забони муқаддас ва
ногуфта, ман муҳаббати бепоён ва орзуи бузурги
худро барои мулоқот бо Ту баён мекунам.**

**Овози ту хомӯшӣ аст, ва дар хомӯшии ҷони ман
овози нарми туро хоҳам шунид**

**Бигзор ман эҳсос кунам, ки ту ҳамеша маро
дӯст медорӣ, ҳарчанд ман инро қаблан ҳеҷ гоҳ
дарк накардаам**

*** * ***

**Худовандо, ба мо таълим деҳ, ки паррандагон,
ҳайвонот, гулҳои борик ва алафҳои бесадоеро, ки
аксар вақт зери пойҳои бепарвои мо пахш
мешаванд, дӯст дорем.**

**Гуногуниҳои бешумори табиат ифодаи
истеъдоди бисёрҷанбаи шумост: шоҳасарҳои асли
аз дасти шумо, ки пайваста дар ҳаракат ва
ларзишанд.**

**Бигзор дар тамоми офариниш асари беназири
шуморо бубинем, ки аз тақлид дур аст!**

*** * ***

**Худовандо, маро баракат деҳ, то ҷуз неки ва
поки чизе набинам**

**То ки ман ҷуз суҳанони илҳомбахш ва сурудҳои
ишқи илоҳӣ чизе нашунавам**

**Эй Рӯҳи хушбӯй ва бӯи осмонӣ, ба ман файзи
Худро ато кун, то ки ман танҳо бӯйҳои гувороеро,
ки маро ба ёди ту меоранд, нафас гирам.**

**Бигзор ман танҳо хӯроки оддӣ ва серғизоро
бичашам**

**Ва бигзор ҳар чизе, ки ман ламс мекунам, маро
ламси пок ва мубораки шуморо ба ёд орад**

*** * ***

**Корвони дуоҳои ман ба сӯи ту равона аст,
сарфи назар аз тӯфонҳои регии ноумедӣ, ки гоҳ-гоҳ
ба он мевазанд ва мекӯшанд, ки пешрафти онро
боздоранд.**

**Ҳангоме ки ман дар раҳпаймоии муқаддас пеш
меравам, аз дур воҳаи рӯҳбаландкунии хомӯшонаи
шуморо мебинам ва қувватам эҳё ва рӯҳияи ман нав**

**мешавад, аз ин рӯ, ман кӯшишҳои худро барои
расидан ба шумо дучанд мекунам.**

**Вақте ки ба воҳаи некӣ мерасам, лабони
ташнаи имонамро дар чашмаи неъматӣ ту тар
мекунам ва то сер шуданам менӯшам.**

*** * ***

**Мавҷҳои азими овози муқаддасӣ ту аз ҳаво
мегузаранд**

**Гӯшҳое, ки аз парешонхотирии лаззатҳои
шаҳвонӣ қар шудаанд, наметавонанд мавъизаҳои
фариштагонӣ шуморо бишнаванд.**

**Эй Пахшкунандаи Илоҳӣ, бигзор асбобҳои ақли
мо, ки ҳоло бо ту ҳамоҳанг нестанд, бо тамаркузи
пурраи нишондиҳандаи дақиқи фаҳмиши рӯҳонӣ
ҳамоҳанг бошанд.**

**Ба мо таълим деҳ, ки чӣ тавр оҳангҳои осмонӣ
ва мусиқии рӯҳониро, ки дар ҳавои рӯҳ ҷӯш
мезананд, сабт кунем.**

*** * ***

**Эй Парвардигор, фаҳмиши рӯҳонии маро кушо,
то ки он ҳамеша қадамҳои маро роҳнамоӣ кунад ва
маро аз роҳҳои беохири худхоҳӣ нигоҳ дорад.**

**Ҳангоме ки ман дар печутоби шуур ва роҳҳои
печидаи он қадам мезанам, роҳзанҳои беадаб:
тамаъ, худхоҳӣ ва беэътиной ба қонунҳои ахлоқиро
мебинам ва аз онҳо раҳо мешавам.**

**Эй Нури Донои Ботинӣ, роҳҳои ҳалли ҳама
мушкилоти зиндагиро ба ман нишон деҳ**

*** * ***

**Ман ин қасами муқаддасро ба худам медиҳам:
Офтоби ишқи ман ҳаргиз аз осмони андешаҳои
пайвастаам дар бораи ту ғуруб нахоҳад кард, эй
Худовандо.**

**Ман чашмонамро аз ту ба ҷуз ту ба каси дигаре
намегардонам**

**Ман коре намекунам, ки маро ба ёдам наорад,
Амалхое, ки аз нодонӣ ва аблаҳӣ бармеоянд,
боиси хобҳои даҳшатнок ва даҳшатнок мегарданд.
Бигзор танҳо орзуҳои ширини дастовардҳои
начиб орзу кунам, зеро онҳо аз илҳом ва роҳнамоии
Ту ҳастанд, эй Парвардигор!**

*** * ***

**Эй Парвардигоро, агар пардаҳои моддӣ Туро аз
ман пинҳон кунанд, пас то кай дар паси пардаҳои
ҷодугарии лилияҳо, садбаргҳо, абрҳои бо ранги
тиллоӣ медурахшанд ва шабҳои хомӯш пур аз
чароғҳо ва ситорагон пинҳон мемонӣ?**

**Гарчанде ки он туро пинҳон мекунад, ман онро
дӯст медорам, зеро он ба таври нозук ба ҳузури ту
ишора мекунад.**

**Аммо, ман орзу дорам, ки туро маҳз ҳамон
тавре ки ҳастӣ, бе ниқобҳои офариниш бубинам!**

*** * ***

**Эй Бинокунанда, ки хоби нарм ва беҳобӣ ўро
фаро нагирифтааст!**

**Ту маро аз чашми собит ва тағйирнопазири
офтоб ва моҳи пайваста тағйирёбанда мебинӣ ва бо
нигоҳи кулӣ маро аз сӯроҳҳои бешумори кайҳон
ва чароғҳои дурахшони ситорагони ҳушёр
мушоҳида мекунӣ.**

**Бо ламси насим маро навозиш мекунӣ ва бо
андешаҳои дӯстонаи ман дар бораи ту ва
бандагонат, борони мубораки раҳмати худро ба
ман меборонӣ.**

*** * ***

**Эй овози кайҳонӣ, эй овози беохирӣ! Бигзор ман
тавассути резонанси муқаддаси ту ба шуури рӯҳонӣ
бирасам.**

**Он дар ман садо медод ва дарки маро аз бадан
то коиноти бепоён васеъ мекард**

**Ва маро илҳом бахш, то набзи абади
офаринишро тавассути ту эҳсос кунам**

*** * ***

**Ту пойҳои маро ҳаракат медиҳӣ Ту дар
дастонам кор мекунӣ Ту дар дилам мезанӣ Ту бо
нафасам ҷористӣ Ва дар зеҳнам андеша мебофӣ**

**Иродаи фарогири ту ҳар рӯз мисли метеор ба
осмони иродаи инсонии ман мешитобад.**

**Бигзор ман қатрае аз ҳаётамро ба баҳри
кайҳонии ту омехта кунам, то бубинам, ки ҳубобчаи
худи хурдам дар синаи бузурги ту шино мекунад.**

*** * ***

**Ятимон ва маҷрӯҳон аз меҳрубонӣ ва шафқати
Ту шунидаанд ва инак, дар назди дари Ту ҳастанд,
Оё Ту онҳоро ноумед ва бе тасаллӣ мегардонӣ?**

**Эй кош дасти ноаёни ту метавонист ашки
сӯзонро аз чашмони онҳое, ки дили шикаста ва
рӯҳи ранҷкашида доранд, пок кунад**

**Онҳое, ки дар роҳҳои ҳаёл ва фиреб гумроҳ
шудаанд, ба кӣ мурочиат мекунанд ва ба ҷуз дари
саховатмандонаи Ту кӣ меҷӯянд?**

**Бо субҳи ҳузури Ту, мушкилоти онҳо пароканда
ва душвориҳои онҳо нопадид хоҳанд шуд**

**Эй Парвардигоро, пардаро бардор, то чеҳраи
меҳрубон ва дилсӯзи Туро бубинем**

*** * ***

**Эй овози муқаддастарини илоҳӣ, бар соҳилҳои
рӯҳи ман ғуррон кун ва панҷараҳои тафаккури
моддиро пора кун, то ки ман аз зиндони ҷисм озод
шавам.**

**Бигзор ман дар мулоҳиза садои уқёнуси нарми
шуморо дар бадан, ақл ва рӯҳ ва муҳити берунии
худ бишнавам ва паҳншавии онро ба ҳамаи
шаҳрҳои хурду калон ва ба Замин, системаи
офтобӣ ва тамоми коинот эҳсос кунам.**

**Ва барои пурра дарк кардани вучуди васеъи
худ дар дохили ҷисми бузурги табиат!**

*** * ***

**Эй алангаи илоҳии абадӣ, ту шарораҳои хурди
нури илоҳии худро ба рӯхҳо ва ақлҳои башар
меандозӣ, ки маҳдуд, хурд ва пора-пора ба назар
мерасанд, аммо ту ягона ва бепоёни ҳар як аланга
ва нури вучудӣ боқӣ мемонӣ.**

*** * ***

**Эй Пирӯзманди абадӣ! Ба ман кӯмак кун, ки дар
худ хислатҳои наҷибро парвариш диҳам: сарбозони
оромӣ ва худдорӣ барои пирӯзӣ дар ҷанг бар зидди
душманони саҳттарин: ҳашм, дурӯғ ва ношукрӣ.**

**Пас, ман парчами ҳаққи Туро, ки оӣ аст ва аз
он боло рафтан ғайриимкон аст, бар болои гӯшаҳои
ҳаётам баланд хоҳам бардошт.**

*** * ***

**Эй Рӯҳи Илоҳӣ, биёед ҳеҷ вазифаеро аз
вазифаи муқаддаси шинохтани Ту муҳимтар
нашуморем, зеро ҳар амал, новобаста аз хусусияти
он, танҳо тавассути қудрати дастовардҳое, ки аз
ҷониби Ту ба мо дода шудааст, анҷом дода
мешавад.**

**Пас, биёед шуморо аз ҳама бештар дӯст дорем,
зеро бе файзи ҳаёт ва муҳаббати шумо мо тамоман
наметавонем зиндагӣ кунем ё дӯст дорем.**

*** * ***

**Эй ситораи абадии шимолӣ! Ҳар чое ки ман
саргардон шавам ва гардам, сӯзани қутбнамои
магнитии ақлам ба сӯи ту нигаронида шудааст**

**Новобаста аз он ки ман аз шамоли рӯйдодҳои
ногаҳонӣ азоб мекашам ё аз борони мусибатҳо ва
офатҳо тар шудаам, ақли маро ба сӯи Ту роҳнамоӣ
кун, то доимо ба сӯи Ту рӯй оварам.**

**Ишқи ман, мисли паррандае, ки болҳояшро дар
миёни абрҳои ошуфтагӣ ва тӯфонҳои саргардонӣ
мечунбонад, ҳатман роҳи худро ба сӯи ту пайдо
хоҳад кард.**

*** * ***

**Эй бузургтарин навозандаи илоҳӣ, оҳангҳои
ягонагии аҷоибӣ Худро ба флейтаи ҳама динҳо
нафас каш ва бигзор мусиқии муқаддас оҳангҳои
аслиӣ рӯҳи Туро, ки аз аслият ва эҷодкорӣ бойанд,
дар бар гирад.**

**Биёед бо ту ҳамоҳанг бошем ва оҳангҳои
дилҳоямонро дар як суруде, ки ба сӯи ту месарем,
муттаҳид созем: Худое ҷуз Худо нест!**

*** * ***

**Эй Парвардигор, ба сӯи Ту ин дуоро баён
мекунам:**

**Новобаста аз он ки дороиям зиёд аст ё кам, ба
ман ирода ато кун, ки ҳар рӯз ҳама чизро, ки ба
ман лозим аст, ба даст орам.**

*** * ***

**Ман дуоҳои самимии худро бар тасбеҳи ишқ, ки
муҳраҳои он бо риштаи орзуҳо ба ҳам печида
шудаанд, такрор мекунам. Номҳои муборак: Худо,
Рӯҳи Коинот, Брахма, Падари Осмонӣ, Модари
Илоҳӣ — ҳама номҳои муқаддаси Ту ҳастанд.**

**Дар намояндагии кайҳонии худ дар марҳилаҳои
асрҳо, шумо миллионҳо намуди зоҳирӣ ва
тасвирҳоро ба худ гирифтаед, ҳамон тавре ки
номҳои зиёдеро ба худ гирифтаед, аммо табиати
шумо як ва бетағйир боқӣ мемонад, ки ин
хушбахтии абадӣ аст!**

*** * ***

**Эй Худои шариати кулӣ, ба ман кӯмак кун, ки
заҳмҳо ва доғҳои худро, ки аз офатҳо ва озмоишҳо
ба вуҷуд омадаанд, ҳамчун медалҳо ва нишонҳои**

интизомӣ, ки аз дасти адолати илоҳии Ту, ки ҳеҷ гуна рӯйбинӣ намедонад, ба ман дода шудаанд, пӯшам.

Бигзор душвориҳои ҳаррӯзаи ман ҳамчун доруи зидди иллюзия ва фиреб амал кунанд ва маро аз умедҳои бардурӯғ барои хушбахтии дунявӣ раҳо кунанд.

Кошки ашкҳое, ки аз беадабии дигарон мерезам, доғҳо ва нуқсонҳои пинҳоншударо аз зеҳнам шуста мебурд.

Ва бигзор ҳар як зарбаи тези изтироб умқиҳои нави ҳикмат ва фаҳмишро дар ман боз кунад

Кошки торикии нопоки вучуди оддӣ маро метарсонд, то ки ман дар ҷустуҷӯи уфуқҳои покӣ ва нури шифобахши ту давида равам.

Нешҳо ва зарбаҳои ногаҳонии зиндагӣ маро маҷбур мекунанд, ки фарёд занам ва аз ту кӯмак пурсам.

Ва бигзор кофтуковҳои шароити дарднок дар хоки ҳаёти ман чашмаҳои фаровон ва ҷори тасаллии шуморо ошкор кунанд.

Кошки зишти дағалии дигарон маро водор мекард, ки худро бо нармӣ ва меҳрубонӣ оро диҳам ва суханони дардноки ҳамроҳонам ба ман хотиррасон мекард, ки танҳо суханони ширинро истифода барам.

Агар ақлҳои бад ба ман санг партоянд, ман онҳоро бо тирҳои дӯстонаи ниятҳои нек пешвоз хоҳам гирифт.

Мисли дарахти ясмин, ки гулҳои хушбӯи худро бар дасте мепошад, ки табарро аз танаи худ мепартояд, пас бигзор ман гулбаргҳои садбарги бахшишро бар ҳар касе, ки бо ман сардӣ ва душманӣ мекунад, пошам.

Фикрҳои рӯҳонӣ

Барои ҳаким Парамханса Йогананда

Эҳсоси ҳузури илоҳӣ дар мулоҳиза ақро бо оромӣ пур мекунад ва баданро бо энергияи ҳаётан муҳим пур мекунад.

Тавассути муоширати амиқ ва хомӯши рӯҳонӣ ва равона кардани фикр ва эҳсос ба сӯи Худо, чӯянда шодмонии афзояндаро эҳсос мекунад ва ин шодӣ далели намоёни муошират бо Худо ва ламс кардани ҳузури мубораки Ёст.

Ман дидам, ки ту хоки ҷони маро бо омочи озмоишҳо ва мусибатҳо кишт мекардӣ, тухми ҳикмати худро дар чӯякҳояш мепошидӣ, ман ба об додани он тухмиҳо идома додам ва вақте ки офтоби раҳмати ту бар онҳо медурахшид, онҳо сабзиданд ва шукуфтанд ва ҳосили мубораки қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ ба бор оварданд.

Вақте ки инсон Худоро мешиносад, дигар эҳсос намекунад, ки дигарон аз ҳудаш фарқ мекунанд.

Одамони оқил, новобаста аз тағйирёбии шароит ва шароит, новобаста аз он ки онҳо новобаста аз гуногунранг ҳастанд, мувозинат ва оромии худро нигоҳ медоранд.

Худо мукофоти олии кайҳонӣ ва бузургтарин дастовард дар вучуд аст.

Эй Парвардигор, аз имрӯз сар карда, ман тамоми кори аз дастам меомадаро мекунам, то Туро бишносам ва тамоми кори аз дастам меомадаро мекунам, то ба Ту наздиктар шавам ва муҳаббати Туро эҳсос кунам, бе он ки вазифаҳои дунявии худро нодида гирам ё аз онҳо чашм пӯшам

ва ҳамаи вазифаҳои худро ҳамчун қурбонии холис
ба Ту иҷро хоҳам кард ва бо ин роҳ лутфи Туро ба
даст хоҳам овард.

Худо манбаи ҳикмат ва илҳомҳои дурахшон аст;
Ў бӯи муборакест, ки аз дилҳои нек мебарояд; Ў
боғи садбаргҳои осмонӣ ва гулҳои шабнами андеша
аст; Ў бузургтарин муҳаббатест, ки муҳаббати моро
илҳом мебахшад ва ғизо медиҳад.

Худо Худо дар уфуқҳои оромӣ ба ман зоҳир
кард ва ман неъматӣ Ўро дар манбаъҳои вучуди
худ чашидам ва овози Ўро дар вичдони бедорам
шундам ва бо огоҳии комил нури Ўро, ки пайваста
маро фаро мегирад, қабул мекунам.

Фикр чандиртарин қувваҳост, зеро он
нозуктарин ва шаффофтарин ларзиши шуур аст.
Шумо метавонед фикрҳоро ба воҳидҳои беохир
тақсим кунед, аммо шумо ҳеҷ гоҳ ба охир нахоҳед
расид.

Инсон набояд худро дар зиндони танг ва
худхоҳӣ маҳдуд кунад, балки дигаронро дар
дастовардҳо ва хушбахтии онҳо ҷалб кунад ва ба
абзори кори иродаи Худо табдил ёбад. Вақте ки мо
дар бораи худамон фикр мекунем, биёед дар бораи
дигарон низ фикр кунем; вақте ки мо сулҳро
мечӯем, биёед онро барои дигарон низ чӯем.
Касоне, ки барои хушбахтӣ ба дигарон саъй
мекунанд, аз ҷониби Худо баракат ва мукофот
хоҳанд ёфт.

Бигзор ман дар бораи ту фикр кунам, то он
даме ки ту ягона фикри ман шавӣ

**Коиноте, ки мо мебинем, хоб дар дохили хоб
аст. Материя на танҳо энергияи "яхкардашуда",
балки шуури кайҳони "яхкардашуда" низ
мебошад.**

**Худовандо, ба ман кумак кун ва фаҳмиш ва
қуввати маро роҳнамоӣ кун, то нури Туро ба ақлҳои
торик биёрам, то онҳо бо нурҳои ҳикмати Ту
равшан шаванд ва дурахшанд. Ва бо қудрати
бахшиши меҳрубона, бигзор ман бо ҳамаи
бародарону хоҳарон, ки дар роҳҳои бадбахтӣ
пешпо меҳӯранд, назди Ту биёям.**

**Ҳар кӣ мехоҳад Худоро бишносад, бояд дар
дили худ олии муҳаббатро дошта бошад, мисли
бахил, ки пулро дӯст медорад, маъшуқе, ки ба
маҳбубаш муштоқ аст ва шахси ғарқшуде, ки ба
як нафаси ҳаво муштоқ аст.**

**Лаззати чизҳои моддӣ кам ва нопадид
мешавад, аммо шодмонии илоҳӣ, ки тасвирнопазир
аст, ҳеҷ гоҳ кам ё нопадид намешавад.**

**Бигзор насими ишқи илоҳӣ табассумҳои
дурахшони шуморо паҳн кунад, то нури онҳо
торикиро аз дилҳои дигарон дур кунад.**

**Умуман, ишқ нисбат ба нафрат қувваи равонии
хеле бештарро талаб мекунад, аммо хирадмандон
ишқро нисбат ба нафрат осонтар меёбанд, зеро
онҳо ҳама мавҷудотро ҳамчун як қисми "ман"-и олий
ва робитаи наздик бо шуури кайҳонӣ мебинанд.**

**Сулҳ давои ҳар дард аст ва одамоне, ки
қалбҳояшон пур аз муҳаббат аст, аз оромӣ баҳра**

мебаранд ва аз анҷом додани корҳои нек шодӣ мекунанд, таъми сулҳро медонанд, ки шарти зарурӣ ва рукни асосии ҳар як ҳаёти хушбахтона аст.

Ба онҳое, ки дилашон саҳт аст, муҳаббат, ба қурбониёни изтироб ва афсурдагӣ оромӣ, ба онҳое, ки аз ҳашм ранҷ мекашанд, ширинӣ, ба онҳое, ки аз ранҷу азоб ранҷ мекашанд, шодӣ ва барои онҳое, ки дар роҳҳои хато мераванд, намунаи хуб бошад.

Дар муносибат бо дигарон аз ростқавлӣ ва самимият бузургтар чизе нест. Бе самимият дӯст пайдо кардан осон аст, аммо бе самимият нигоҳ доштани дӯстӣ ғайриимкон аст.

Ҳолатҳои олии тамаркуз вучуд доранд ва вақте ки мулоҳизакор ба ин ҳолатҳо мерасад, ҳолатҳои ғайриоддӣи шодмонӣи рӯҳонӣ ва рӯъёҳои пурчалолро аз сар мегузаронад ва нидо мекунад:

«Он чизеро, ки ман дар ҳама ҷо меҷустам, бо худ ва дар ботини худ ёфтам ва нури онро дар паси деворҳои торикӣ мебинам ва ҳузури онро дар умқи хомӯшӣ эҳсос мекунам».

Ишқи илоҳӣ боғи садбаргҳои осмонӣ ва андешаҳои дурахшон ва шукуфон аст. Он муҳаббати моро ғизо медиҳад, эҳсосоти моро илҳом мебахшад ва орзуҳои шодмонамонро амалӣ мегардонад.

Худовандо, бо ҳар шароите, ки бо он рӯ ба рӯ мешавам, ман мефаҳмам, ки онҳо қадами оянда дар рушди рӯҳонии ман мебошанд. Ман ҳама

**озмоишхоро истиқбол хоҳам кард, зеро медонам,
ки ақл, фаҳмиш ва қувват дорам, ки [монеаҳо ва
душвориҳое, ки дар роҳи ман меоянд]-ро паси сар
кунам.**

**Гарчанде ки олимони табиатшинос ҳоло дарк
меkunанд, ки материя чизе ҷуз энергияи дармонда
нест, муаллимони равшанфикр бомуваффақият аз
дониши назариявӣ ба татбиқи амалӣ дар соҳаи
назорати материя гузаштаанд.**

**Агар шумо қарор диҳед, ки дар ҳаётатон
хушбахт бошед, ҳеҷ чиз наметавонад хушбахтии
шуморо аз шумо бигирад**

**Ишқи илоҳии пок рӯҳи ошиқро пур аз зебӣ
мекунад, таваҷҷӯҳи Парвардигори Коинотро ба худ
ҷалб мекунад ва муҳаббати абадии Ёро ба худ ҷалб
мекунад.**

**Ман бисёр тоҷирони барҷаста ва доноеро
мешиносам, ки дар асл орзуи шинохтани Худо ва ба
даст овардани хирад доранд, аммо бо вучуди ин,
онҳо ба кор ва бисёр ӯҳдадориҳои иҷтимоии худ
вобастаанд ва бо ин кор муҳимтарин вазифаҳо -
вазифаи худ дар назди Худо, таҳсили
баъдидипломӣ ва ҳаёти хонаводагиро - ба
қурбонгоҳи пул ва ӯҳдадориҳои камтар арзишманд
ва муҳим қурбон меkunанд.**

**Он ки моро офаридааст, мехоҳад, ки мо Ёро бо
муҳаббати пок ва стихиявӣ дӯст дорем ва мо таъми
хушбахтиро намедонем, агар муҳаббати худро ба
Худо надихем.**

**Ман ғурурро бо фурӯтанӣ, хашмро бо муҳаббат,
ҳаяҷонро бо оромӣ, худхоҳиро бо фидокорӣ,
бадиرو бо некӣ, нодониرو бо хирад ва изтиробро
бо оромӣ ва сулҳ мағлуб хоҳам кард.**

**Дар дилҳои мо бояд қалби дилсӯзе пайдо
шавад, ки захмҳои дигаронро таскин диҳад ва ғаму
дардро аз дилҳои онҳо дур кунад.**

**Муаллим Парамаханса ба яке аз донишҷӯён
гуфт:**

**«Одатҳои хуби шумо дар шароити муқаррарӣ ва
шинос ба шумо кӯмак меkunанд, аммо онҳо шояд
барои роҳнамоии ҷараёни зиндагии шумо ҳангоми
пайдо шудани мушкилот ва ниёз ба дарки фитрӣ
кофӣ набошанд. Бо андешаи амиқ, шумо ҳамеша
метавонед байни дуруст ва нодуруст фарқ кунед ва
дар ҳама чиз қарори дуруст қабул кунед, ҳатто
агар бо шароити ғайриоддӣ рӯ ба рӯ шавед».**

**Мо ҳатто як сония ҳам бе Худо зиндагӣ карда
наметавонем. Ў моро бо насими нарма навозиш
мекунад, аз нурҳои офтоб ба мо нерӯи ҳаёти
мебахшад ва ба мо хӯрокеро, ки меҳӯрем, медиҳад.
Ў дар дили дигарон дар атрофи мост ва Ў ягона
касест, ки мо метавонем маҳбуби худ ва аз он
худамон ҳисоб кунем.**

**Фурӯтанӣ бӯи ширину ҷолибе дорад, ки шахси
фурӯтанро маҳбуби ҳама мегардонад.**

**Мо бояд худро барои фикр кардан дар бораи
чизҳои бузурге ба монанди абадият ва беохирӣ
омӯзонем.**

**Худо корҳои барҷастаи худро дар зебоии
офариниш ошкор мекунад, аммо ошкор намекунад,
ки Ё дар он зебоиҳои аҷоиб пинҳон ва пинҳон аст.**

**Агар шумо ақли қавӣ дошта бошед ва онро дар
ҳоки азми қавӣ кишт кунед ва имони шумо амиқ
бошад, шумо метавонед ғояҳои худро таҷассум
кунед ва дар ин замин ба дастовардҳои бузург
ноил шавед.**

**Зиндагӣ бояд содда карда шавад ва корҳо бо
осонӣ ва роҳат ҳал карда шаванд. Хушбахтӣ дар
доштани вақт барои андеша ва таҳлили худ аст.
Кӯшиш кунед, ки вақтро танҳо гузаронед ва аз
оромии ботинӣ, ки аз оромӣ ва оромӣ ба даст
меояд, баҳра баред.**

**Бадӣ қудрати худро дорад; агар аз роҳҳои он
пайравӣ кунӣ, туро мағлуб мекунад; Агар лағжӣ,
бояд фавран ба роҳҳои парҳезгорӣ ва росткорӣ
баргардӣ.**

**Эй Парвардигор, орзуи ҷони ман ва муҳаббати
асрҳои дарозро, ки дар ганҷинаи дилам барои Ту
пинҳон кардам, қабул фармо.**

**Дар паноҳгоҳи оромии худ, ман барои ту боғе
шинондам ва онро бо садбаргҳои ишқи худ оро
додам.**

**Бо қалби орзуманд, ақли пурҷӯшу хурӯш ва
рӯҳи орзуманд, ман тамоми гулҳои орзуҳои рӯҳонӣ
ва муҳаббати илоҳии худро дар пой вучуди
фароғири Ту мегузорам.**

**Ман ҳар рӯзро бо фикр кардан дар бораи Худо
ва мулоҳиза кардан дар бораи Ё истиқбол хоҳам
кард**

**Ҳар ситораи дурахшон дар осмон, ҳар фикри
пок, ҳар амали нек тирезаест, ки ман аз он ба сӯи
Ту менигарам, Худоё.**

**Эй Парвардигор, овози Туро ба ман бишнавам,
дар ғори мулоҳиза хушбахтии абадии бихиштӣ дар
худ пайдо хоҳам кард; он гоҳ оромӣ дили маро ва
вучуди маро ҳам дар оромӣ ва ҳам дар фаъолият
пур хоҳад кард.**

**Агар шумо хоҳед, ки дар ин ҷаҳон дар сулҳу
оромӣ зиндагӣ кунед, ба оромӣ ва осоиштагӣ
таъкид кунед ва фикрҳои муҳаббат ва иродаи
некро фиристед.**

**Аксари одамон нусхаҳои дигарон ҳастанд ва ба
гуфтаҳо ва рафтори дигарон тақлид мекунанд.
Инсон бояд беназир бошад ва беҳтарин хислати
беназири худро нишон диҳад.**

**Агар шумо аз ба даст овардани хушбахтӣ
ноумед шуда бошед, шодӣ кунед ва умедатонро аз
даст надихед, зеро рӯҳи шумо инъикоси Рӯҳи
Бузурги ҳамеша шодмон аст ва дар асл он манбаи
хушбахтӣ аст.**

**Агар чашмони худро аз тамаркузи зеҳнии худ
пӯшед, офтоби дурахшони хушбахтиро дар уфуқи
ҳаёти худ дида наметавонед. Аммо новобаста аз он
ки шумо пилкҳои зеҳни худро то чӣ андоза сахт
пӯшед, офтоби хушбахтӣ кӯшиш мекунад, ки ба
ҳучраҳои пӯшидаи зеҳни шумо ворид шавад.**

**Тирезаҳои оромиро кушоед ва шумо дар
дохили худ дурахши ногаҳонии хушбахтиро хоҳед**

дид, зеро нурҳои рӯҳи шодмонро метавон дарк кард, агар шумо андешаҳои худро ба дарун равона кунед.

Мулоҳиза тумани кайҳиро тоза мекунад, вақте ки худшиносӣ ба сатҳҳо ва уфуқҳои баландтари вучуд боло меравад.

Ҳар як ихтироъкор аз ниёзҳои моддӣ бармеояд; зарурат модари ихтироъ аст. Ба ҳамин монанд, хирадмандон аз рӯи зарурат ба ҷӯяндагони рӯҳонии пурҷӯшу хурӯш табдил ёфтанд. Онҳо кашф карданд, ки бидуни қаноатмандии ботинӣ, ҳеҷ миқдори хушбахтии беруна наметавонад хушбахтии пойдорро ба бор орад.

Як моҳ торикии шабро пароканда мекунад. Ба ҳамин монанд, рӯҳе, ки бо нур ва дониши Худо равшан шудааст, рӯҳе, ки дар муҳаббати илоҳӣ реша дорад, торикии рӯҳи дигаронро ба ҳар ҷое, ки меравад, пароканда мекунад ва нури муҳаббат, фаҳмиш ва сулҳро паҳн мекунад.

Барои доштани дӯстон, мо бояд нисбат ба дигарон меҳру муҳаббати самимӣ зоҳир кунем. Касоне, ки дари дӯстиро ба сӯи дӯстӣ мекушоянд, рӯҳҳоеро бо ларзишҳои монанд [майлҳо ва темпераментҳо] ҷалб мекунанд.

Хушбахтӣ дар нигоҳ доштани шаффофияти равонӣ тавассути ҳама озмоишҳо ва таҷрибаҳои дугонаи заминӣ аст.

Вақте ки дил бо касе аст, тамоми хислатҳои он шахсро ба худ ҷалб мекунад. Ҳар кӣ дар бораи одамони хуб фикр кунад, некии ӯ ба ӯ интиқол дода мешавад ва ҳар кӣ бо меҳр ба илҳомбахшии

одамон тамаркуз кунад, илҳом ба ӯ меояд ва ҳар кӣ, ҳатто дар андеша, бо вичдони зинда, ахлоқи наҷиб ва ниятҳои шарафманд муошират мекунад, дар шараф ва ахлоқи онҳо шарик мешавад, зеро ақл мисли оҳанрабо ҷалб мекунад [ва мисли он ки мисли он ки мисли он аст, ҷалб мекунад]

Вақте ки сели муҳаббати азим ба Худо қалби рӯҳи орзумандро фаро мегирад, калимаҳо аз тавсифи ин таҷриба ӯзиданд. Ин муҳаббат сирри рӯҳ, пайванди амиқ бо Худост, мисли оташи муқаддасе, ки торикии худро фурӯ мебарад ва ба ҷӯянда имкон медиҳад, ки нури Худоро дарк кунад ва наздикии ӯро эҳсос кунад.

Як пиёлаи хурд наметавонад уқёнусро дар бар гирад. Ба ҳамин монанд, шуури инсон, ки бо маҳдудиятҳои ҷисмонӣ ва рӯҳии дарки моддӣ маҳдуд аст, наметавонад шуури кайҳониро дар бар гирад, новобаста аз он ки хоҳиш то чӣ андоза қавӣ аст. Аммо, тавассути мулоҳизаи амиқ ва пайваста, шуури инсонро метавон баланд бардошт ва дарки онро то нуқтаи ламс кардани шуури кайҳонӣ васеъ кард.

Боре, марде дар Нью Йорк ба ман наздик шуд [фавран пас аз анҷоми яке аз лексияҳоям] ва исрор кард, ки метавонад бадани ҷисмонии худро тарк кунад ва дар бадани астралии худ сафар кунад. Ман ба ӯ гуфтам: "Ман бовар намекунам, ки шумо тасаввур мекунад, ки ин қобилиятро доред". Аммо ӯ исрор кард, ки маро санҷад, бинобар ин ман розӣ шудам ва гуфтам: "Хуб, пас дар бадани астралии худ ба поён фароед ва ба ман бигӯед, ки дар тарабхона чӣ ҳаст". Ӯ як лаҳза хомӯш монд ва сипас

гуфт: "Дар кунчи рост пианино ҳаст". Ман медонистам, ки ӯ инро тасаввур мекунад, зеро нафаскашӣ ва набзи ӯ муқаррарӣ буд, бинобар ин гуфтам: "Баръакс, ман фикр мекунам, ки агар шумо ба он ҷо мерафтед, ду занро дар атрофи миз нишаста меёбед". Ӯ аз пешниҳоди ман масхара кард, бинобар ин ман гуфтам: "Биед ҳоло якҷоя ба тарабхона равем". Вақте ки мо расидем, ба гӯшае, ки ӯ зикр кард, рафтем, аммо пианино набуд; ба ҷои ин, мо ду занро дар атрофи миз нишаста дидем. Ниҳоят, дӯсти мо фаҳмид, ки ӯро васвасаҳои худаш фиреб додаанд.

Имон ба Худо ва ҳамоҳангии ботинӣ бузургтарин кӯмак ва таъҷиҳ барои инсон дар бардоштани бори зиндагӣ аст.

Мо бояд ба овози Худо, ки дар андешаҳои солим садо медиҳад, гӯш диҳем. Андешаҳои хуб мисли ангеҷаҳои аз Худо ва арвоҳи фариштагон барои роҳнамоӣ ва кӯмак ба мо ҳастанд. Шайтон низ кӯшиш мекунад, ки инсониятро тавассути пичирросҳои шайтони худ, ки ҳамчун андешаҳои бад, ниятҳои бад ва ангеҷаҳои нопок зоҳир мешаванд, то онҳоро ба худ тобеъ кунад, ки набояд ба онҳо иҷозат дода шавад, ки олами фикрро ишғол кунанд ва фазои шуурро олуда кунанд.

Вақте ки дуои ҷӯянда аз умқи дилаш мебарояд, суханони онҳо пур аз муҳаббат ба Худо мешаванд ва дигарон таъсири рӯҳонии онро эҳсос меkunанд ва дар ҳузури онҳо муҳаббати илоҳиро эҳсос меkunанд. Аммо, агар он ҷӯянда қувват надошта бошад, атрофиён метавонанд ин муҳаббатро аз ӯ дурданд. Ин вақте руҳ медиҳад, ки онҳо ба ситоиш

ва таҳсин кардани маънавиёти худ шурӯъ мекунанд. Агар онҳо аз эҳсоси бузург будани худ, ки метавонанд ба дигарон илҳом бахшанд, ғарқ шаванд, заъф пайдо мешавад, ғурур дили онҳоро фаро мегирад ва дар натиҷа муҳаббати худро ба Худо аз даст медиҳанд.

Ақли инсон тавассути мубориза бо беморӣ ва рафъи душвориҳо тақвият меёбад. Ҳар чизе, ки ақлро заиф мекунад, душман аст ва ҳар чизе, ки онро тақвият медиҳад, паноҳгоҳи сулҳ аст. Рӯйдодҳои зиндагиро бо ҷасорат ва матонат рӯ ба рӯ кунед. Худо ба ман нишон дод, ки ин зиндагӣ як орзуи кайҳонӣ аст. Вақте ки шуури маънавии мо бедор мешавад, мо таҷрибаҳои зиндагиро ҳамчун як орзуи зудгузари шодӣ ва ғам ба ёд меорем ва дарк мекунем, ки мо дар Худо намирандаем.

Марди хирадманд Парамаҳанса ба яке аз шогирдонаш гуфт:

Марзҳои салтанати муҳаббати худро васеъ кунед, то тадриҷан оила, ҳамсоғон, ҷомеа, кишвари худ, ҳамаи кишварҳо ва ҳамаи махлуқоти зиндари дар бар гирад. Дӯсти умумиҷаҳонӣ бошед, ки қалбаш аз шафқат ва меҳрубонӣ нисбат ба махлуқоти Худо лабрез аст ва муҳаббатро дар ҳама ҷо паҳн кунед.

Таҳқиқкунандаи дилҳо аз мо ҷуз дилҳои мо чизе намехоҳад

Худоро на барои манфиати шахсӣ, балки аз рӯи орзу ба Ё, хоҳиш ба Ё ва дуо ба Ё бо муҳаббати пок, бемайлон ва мутамарказ ҷустуҷӯ бояд кард.

**Вақте ки муҳаббати инсон ба Худо ба пайванди
ӯ ба бадани фони худ баробар аст, Худо назди ӯ
хоҳад омад.**

**Касе, ки дар як ё ду ғўтаварӣ марворидро сайд
намекунад, набояд баҳрро, балки усули ғўтаварӣ
ва умқи пасти ӯро сарзаниш кунад.**

**Ҳар кӣ ба баҳри шуур амиқ ғўтавар шавад,
гавҳари ҳузури илоҳиро хоҳад ёфт.**

**Сулҳ нӯшокии бихиштӣ аст, ки аз кӯзаҳои
хомӯшӣ рехта мешавад**

**Нурҳои дастовардҳо дар паси абрҳои
хокистари ноумедиҳо ва ноумедиҳои муваққатӣ
ҳамеша дурахшон медурахшанд.**

**Хушбахтӣ, муваффақият ва оромии рӯҳ аз
талаш барои ҳамоҳангӣ бо иродаи Худо, ки
қувваест, ки матои ҳаётро дар ҳамоҳангӣ бо
қувваҳои кайҳонӣ мебофад, ба даст меояд.**

**Ангезаи зиндагӣ бояд анҷом додани корҳои нек
ва паҳн кардани аураи муҳаббат ва сулҳ бошад.**

**Табиати шумо абадӣ аст, бинобар ин худро бо
маҳдудиятҳои моддӣ ва маҳдудиятҳои дунявӣ бор
накунед. Ҳар як пушаймониро аз имкониятҳои аз
даст рафта ба умед барои дастовардҳои нав
табдил диҳед, ки ба шумо қаноатмандӣ ва шодӣ
меоранд.**

**Зиндагии худро содда гардонед, то вақти кофӣ
барои лаззат бурдан аз лаззатҳои хурди зиндагӣ
дошта бошед**

**Дар ҳар як атоми ин коиноти аҷиб ва аҷоиб,
Худо мӯъҷизаҳоро беист анҷом медиҳад.**

**Худо нурест, ки торикии нодонӣро пайваста
пароканда мекунад, Ӯ дарёи ҳаёт аст, ки хоки
рӯхҳои моро ғизо медиҳад.**

**Тафаккури ҳамоҳанг дар ин ҷаҳоне, ки гӯё пур
аз ҳар гуна номувофиқатӣ ва ихтилоф аст,
ҳамоҳангӣ ва мувофиқатро ба вуҷуд меорад.**

**Ангезаи анҷом додани корҳои наҷиб ва зебо
дар доираи қобилияти мо қувваи эҷодии ҳар як
дастоварди арзанда аст. Мо барои комилият саъй
мекунем, зеро рӯхҳои мо меҳоханд бо табиати
рӯхони худ ва ваҳдати асосӣ бо манбаи илоҳии
худ дубора пайваст шаванд.**

**Мо имрӯз дар ин ҷо ҳастем ва фардо меравем,
сояҳо дар хоби кайҳонӣ, аммо дар паси воқеияти ин
тасвирҳои гузаранда ҳақиқати абадии рӯх
нуҳуфтааст.**

**Одамони оқил намехоҳанд, ки шумо ба онҳо
итоат кунед, аммо агар шумо ихтиёрӣ роҳнамоии
онҳоро қабул кунед, онҳо ҳатман ба шумо
ҳақиқатро ва он чиро, ки барои шумо беҳтар аст, бо
ростқавлӣ ва беғаразӣ хоҳанд гуфт.**

**Дарахти зиндае бош, ки месабзад ва танаҳо ва
шоҳаҳои нав мефиристад. Онҳое, ки қалби қавӣ
доранд, мегӯянд:**

**«Дар ҳаёти мо нурҳои офтоб ҳастанд ва мо
имкониятҳои кор кардан ва раҳо кардани умедҳо
ва шоҳаҳои дастовардҳоро дорем».**

Дар муносибат бо дигарон аз ростқавлӣ ва самимият бузургтар чизе нест.

Ҳар кори аз дастатон меомадаро кунед, сипас истироҳат кунед ва ором шавед ва бигзоред, ки ҳама чиз ба роҳи табиӣ худ равад, ба ҷои он ки онҳоро бо зӯрӣ тағйир диҳед.

Устод Парамаханса яке аз шогирдонашро рӯҳбаланд карда гуфт:

Агар дуоҳои шумо ба Худо бирасанд, фарқе надорад, ки гуноҳҳои шумо аз уқёнуси торикӣ амиқтар ва аз Ҳимолой баландтар бошанд; Худо онҳоро мебахшад ва гӯё ҳеҷ гоҳ рӯй надода бошанд, ба шарте ки шумо қатъиян онҳоро такрор накунад. Шумо метавонед муддате дар зери қабатҳои торикӣ фарқ шавед, аммо шумо шарораи оташи илоҳӣ ҳастед - алангае аз машъали абадӣ ва абадӣ, ки ҳеҷ гоҳ пажмурда намешавад ва намемирад. Шумо метавонед алангаро пинҳон кунед, аммо онро хомӯш карда наметавонед.

Истифодаи пайваста, оромона ва қавӣ иродаи инсон қувваҳои кайҳониро ба ҳаракат медарорад ва вокуниши Парвардигори Коинотро ба бор меорад.

Бисёриҳо бовар надоранд, ки таҳлили табиати ишқ зарур аст. Онҳо онро ҳамчун эҳсосе, ки нисбат ба хешовандон, дӯстон ва дигарон доранд, ки ба онҳо ҷаззобии қавӣ эҳсос мекунанд, муайян мекунанд. Аммо ишқ аз ин хеле бештар аст. Ягона роҳе, ки ман метавонам ишқи ҳақиқиро ба шумо тавсиф кунам, ин тавсифи таъсири он ба рӯҳ аст. Эҳсос кардани ҳатто як шарораи хурди ишқи илоҳӣ

инсонро бо чунин шодмонии бузург пур мекунад, ки нигоҳ доштани он душвор аст. Қаноатмандие, ки ишқ меорад, на дар худ эҳсоси ишқ, балки дар шодмоние аст, ки он меорад. Ишқи ҳақиқӣ ба мо хушбахтии беандоза медиҳад.

Қувваи ҳаётии бадан бояд тавассути парҳези мутавозин, некбинӣ ва табассум нигоҳ дошта шавад. Онҳое, ки дар худ шодӣ меёбанд, мефаҳманд, ки бадани онҳо бо ҷараёни электрикӣ, ки аз энергияи ҳаётӣ сарчашма мегирад ва бо иродаи илоҳӣ ва ақли ҷаҳонӣ робитаи зич дорад, пур карда шудааст. Табассум барои саломатӣ бениҳоят муфид аст. Он ларзишҳои мусбатро ҷалб мекунад, уфуқҳои некбиниро мекушояд ва оромии ботинӣ ва тасаллиии равониро меорад.

Тамоми ҷаҳон маънои аслии калимаи "ишқ"-ро фаромӯш кардааст ва мутаассифона, он нодуруст фаҳмида ва нодуруст истифода шудааст. Ҳамон тавре ки рағбан дар ҳар як қисми зайтун мавҷуд аст, муҳаббат низ тамоми махлуқотро фаро мегирад. Аммо таърифи муҳаббат бениҳоят душвор аст, ба монанди кӯшиши тавсифи мазза ва маззаи афлесун. Барои дарки воқеии маззаи афлесун, бояд ҳудаш афлесунро бичашед ва ҳамин чиз ба муҳаббат низ дахл дорад.

Ҳар як шахс муҳаббатро дар ягон шакле дар қалби худ эҳсос кардааст ва аз ин рӯ, дар бораи табиати он каме дарк кардааст, аммо онҳо намедонанд, ки чӣ гуна онро парвариш, поксозӣ ва ба муҳаббати илоҳӣ табдил диҳанд. Шарораи муҳаббати илоҳӣ дар аксари дилҳо аз синни ҷавонӣ вучуд дорад, аммо он аксар вақт гум мешавад,

**зеро одамон наредонанд, ки чӣ гуна онро
парвариш ва инкишоф диҳанд.**

**Зиндагӣ мактаби таҷрибаҳост ва ҳамааш ба як
самт нигаронида шудааст: Худо.**

**Саҳнаҳои тағйирёбандаи зиндагӣ ҳаёти воқеиро
пинҳон мекунад. Дар паси тасвирҳои
ҳаракаткунандаи чизҳои намоёни ғайривоқеӣ ҳаёти
воқеии кайҳонӣ пинҳон аст.**

**Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз
амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони
муайян анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд.
Азоби кунунии онҳо аз афкор ва амалҳое, ки онҳо
баён кардаанд, сарчашма мегирад, ки дар ҳоки
шуури онҳо реша давонда, ба растанӣ табдил
ёфта, меваҳое медиҳанд, ки хусусиятҳои ин афкор
ва амалҳоро инъикос мекунад.**

**Мушкилот ва азобҳо барои шикастани инсон ва
фалаҷ кардани иродаи ӯ нестанд, балки барои он
ки ӯ Худоро чунон қадр кунад, ки бояд қадр карда
шавад ва ба қонунҳои Ӯ эҳтиром гузорад, ки
тавассути онҳо ӯ метавонад хушбахтии ҳақиқиро ба
даст орад.**

**Устод Парамаҳанса ба гурӯҳе аз шогирдонаш
гуфт:**

**Санъати зиндагӣ дар ин ҷаҳонро бидуни аз даст
додани оромии ботинии худ машқ кунед ва роҳи
мувозинатро барои расидан ба боғи аҷибу ғариби
хушгиносӣ тай кунед.**

Дар фурӯтанӣ мо водие аз орзухоро меёбем, ки бо гулҳои хушбӯӣ ва шукуфони худшиносӣ пур шудаанд.

Зебоии Худо бепоён аст. Лаззат бурдан аз садбаргҳо ва гулҳо хуб аст, аммо аз лаззат бурдан аз зебоии онҳо дидани чеҳраи Худо дар паси покӣ ва зебоии онҳо бузургтар аст. Лаззати мусиқӣ, яъне муҳаббати ҳуди мусиқӣ, наметавонад бо овози эҷодии Худо, ки аз оҳангҳои он ҷорӣ мешавад, муқоиса карда шавад.

Рӯҳҳои сулҳҷӯ обҳои ҳикматеро, ки аз чашмаҳои инсонӣ ва илоҳӣ ҷорӣ мешаванд, ҷамъ мекунанд.

Худовандо, ман медонам, ки Ту ба суҳанони ҳомӯши ҷони ман ва ба зориҳои дилам ба Ту гӯш медиҳӣ.

Биёед ҳамеша кӯшиш кунем, ки ҳаёти ҳудро аз ҳар ҷиҳат бо қабул кардани муҳаббат, ростқавлӣ ва самимият ва бо нигоҳ кардан ба оинаи худшиносӣ ва омӯхтани умқи рӯҳ зебо гардонем.

Надонистани [одатҳои нороҳаткунанда] мисли хориш ё ҳарошидан аст. Ҳар қадар шумо барои ҳалос шудан аз эҳсоси нороҳаткунанда ба хоҳиши ҳарошидани пӯст бештар дода шавед, ҳамон қадар хоҳиши ҳарошидан бештар мешавад ва ҳар қадар шумо ин эҳсосро нодида гиред ва ба он дода нашавед, ҳамон қадар он шуморо камтар ташвиш медиҳад.

Набояд ҳуқуқи дигаронро поймол кард ва онҳоро аз замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ё

ягон дороии моддӣ ё ғайримоддии онҳо маҳрум кард. Агар шумо хоҳиши гирифтани чизеро, ки аз он шумо нест, эҳсос накунед, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиш ба шумо хоҳад омад. Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо мешавад, вақте ки шахс ба дигарон ҳасад бурданро сар мекунад. Тухми хоҳиши бадхоҳона бояд аз зеҳн решакан карда шавад.

Бо фарорасии орзуҳои рӯҳонӣ, инсон хирадро интиҳоб мекунад, то ҳаёти худро зебо шакл диҳад.

Вақте ки мо ба ҳама чизҳои зебои табиат менигарем, дар дохили худ эҳсоси меҳрубонӣ ва ҳамдardӣ эҳсос мекунем.

Ҳар як қадами муҳим дар зиндагӣ сазовори андешаи амиқ ва муфассал аст ва дар оташи таҷрибаҳои ҳаррӯза дар шароити гуногун баррасӣ карда мешавад.

Касоне, ки худкифо ҳастанд, онҳое ҳастанд, ки ростқавлона зиндагӣ мекунанд. Хушбахтӣ танҳо аз андешаи пок ва амали одилона ба вуҷуд меояд. Агар шумо ҳоло хушбахт бошед, дар оянда ҳам дар ин ҷо ва ҳам дар ҷаҳони дигар хушбахт хоҳед буд. Мо бояд бо ҷамъоварии меваҳои хирад, дар ҳоле ки офтоби имконият медурахшад, сарвати хуб ҷамъ кунем. Ба ибораи дигар, мо бояд аз имкониятҳо пеш аз он ки дер шавад, истифода барем.

Бо устуворӣ ва оромӣ дар масирҳои зиндагӣ қадам занед, бо донишони он ки қудрати бепоёни эҷодӣ бо шумост, шуморо ҳамроҳӣ ва дастгирӣ мекунад

**Ҳар як шахс барои мубориза бо фишорҳои
афзояндаи зиндагӣ ба давраи танҳой ва истироҳат
ниёз дорад ва афрод бояд ба истиқлолияти
якдигар эҳтиром гузоранд.**

**Дар паси ҳар сояи зиндагӣ нури бузургтари
Худо нухуфта аст**

**Ба сутуни имон маҳкам часпед ва аз шароити
номусоиди беруна, ки киштии ҳаёти шуморо фаро
мегиранд, натарсед. Боварӣ ҳосил кунед, ки
"имконнопазириҳо"-еро, ки шумо умедворед ба
даст оред, бо ёрии Худо, тавассути қувваи имоне,
ки бо ҳама мушкилот муқовимат мекунад, ба даст
меоред.**

**Вақте ки шумо метавонед бо ҳамдигарфаҳмӣ
ноил шавед, пас шумо метавонед бо дигарон дар
ҳамоҳангӣ бошед.**

**Ин ҷаҳон хонаи мо нест; хонаи мо дар тарафи
дигар, дар шуури кайҳонии Худост.**

**Оё чизе аз зиндагии пурсамаре, ки пур аз
ҳамоҳангӣ, муҳаббат ва саховатмандӣ аст, ҷолибтар
аст?**

**Аз ҳавои тозаи андешаҳои муҳими дигарон
нафас кашед ва аз дурнамои дурахшон ва мусбати
онҳо баҳра баред**

**Вақте ки ман мушт аз мухлисони самимиرو
мебинам, ки ба муҳаббати Худо ташнаанд, дилам
аз шодӣ лабрез мешавад. Мо ба ин дунё танҳо**

барои ба даст овардани меваҳои муҳаббати Худо ва хидмат ба Ё бо садоқат ва хоксорӣ омадаем.

Танҳо дар айни замон зиндагӣ кунед, на дар оянда. Имрӯз тамоми кори аз дастатон меомадаро кунед ва ба фардо нигоҳ накунад.

Дар ғори хомӯшии ботинӣ шумо чашмаи ҳикматро хоҳед ёфт

Дар пешонӣ, дар байни абрӯвон, дарвозаи бихишт ҷойгир аст. Ин марказ дар мағз [ҷойгиршавии чашми рӯхонӣ ё шуури рӯхонӣ] меҳвари ирода аст. Вақте ки шумо қудрати зеҳнии худро ба ин марказ равона мекунад ва иродаи худро нармӣ тела медиҳед, он чизе, ки мехоҳед, ба даст меояд (Мо аксар вақт мушоҳида мекунем, ки шахсе, ки кӯшиш мекунад чизеро ба ёд орад, беихтиёр ба ин нуқта дар пешонии худ даст мерасонад).

Аз ин рӯ, набояд иродаи худро барои мақсадҳои бад истифода бурд. Хоҳиши қасдан расонидани зарар ба дигарон сӯиистифода аз қудратҳое аст, ки Худо ба мо додааст. Агар шумо иродаи худро гумроҳ кунед, бас кунед, зеро идома додан дар ин самт на танҳо исрофи энергияи рӯхонӣ аст, балки он боиси аз даст додани ин қудрат мегардад ва шуморо ҳатто барои некӣ истифода бурданро ғайриимкон мегардонад.

Мо, одамон, дорои қобилияти худдорӣ ҳастем. Гарчанде ки мо комилан озод нестем, калиди озодӣ дар дасти мост. Бо вучуди ин, бисёриҳо бетартиб зиндагӣ мекунанд ва аз ақл ва иродаи озоди худ, ки Худо додааст, барои ноил шудан ба худдорӣ истифода намебаранд.

Паланг таҳти таъсири ғаризаи куштан қарор дорад ва дар ин масъала интихобе надорад. Аммо инсонҳо ирода ва ақли озод доранд, ки ба онҳо имкон медиҳад, ки вазъияти худро пайваста беҳтар кунанд ва сатҳи худро баланд бардоранд, на ин ки асири ғаризаҳо ва одатҳои зараровар бимонанд.

Як бор бо қатора сафар мекардам ва ҳаво хеле гарм буд ва ҳаво гӯё аз танӯр мебаромад. Ҳама дар атрофам аз гармии шадид азоб мекашиданд, аммо ман дар дохил табассум мекардам, зеро ақлам аз фикри гармӣ ҷудо буд, зеро худро бовар кунонда будам, ки ҳамон барқе, ки дар танӯр гармӣ ба вуҷуд меорад, дар яхдон ях ба вуҷуд меорад ва дар он лаҳза эҳсос кардам, ки гӯё як қабати ях баданамро фаро гирифтааст.

Вақте ки ман мавҷҳои муҳаббат ва орзуҳои неки худро ба дигарон мефиристам, ман дарвозаеро барои расидани муҳаббати илоҳӣ ба сӯи ман мекушодам.

Кӯшиш кунед, ки аз чизҳои нохушоянд дар ҳаётатон халос шавед ё дар ҳолати зарурӣ онҳоро таҳаммул кунед, бе он ки онҳо шуморо аз ҷиҳати равонӣ нороҳат кунанд

Агар инсон метавонад тоза бошад, пас ҳоҷат нест, ки ӯ ифлос бимонад.

Шояд инсон ба зиндагӣ дар хонача ҳамон қадар дилбаста бошад, ки ба зиндагӣ дар қаср.

Муҳимтарин омили ба даст овардани муваффақияти маънавӣ саъю кӯшиш аст

**Мардуми ҷаҳон тӯҳфаҳои Худоро меҷӯянд, вале
хирадмандон Худи бахшандаро меҷӯянд**

**Шабона ман аз талаботи ҷаҳон комилан
канорагирӣ мекунам ва аз он комилан ҷудо
мешавам, танҳо бо иродаи худ андешаҳоямро
роҳнамой мекунам ва онҳоро дар роҳҳои дилхоҳ
равона мекунам, то он даме ки ба қарори дуруст ва
ҷӣ гуна амалӣ кардани он бирасам. Сипас, ман
иродаи худро барои андешидани амали мувофиқ
ангехтаам ва бо ёрии Худо ба муваффақият ноил
мешавам. Бо ин роҳ, ман иродаи худро борҳо
самаранок истифода кардаам, аммо ин танҳо бо
истифодаи мунтазам ва пайваस्ताи он имконпазир
аст.**

**Тасвири кӯҳхое, ки дар уфуқи кабуд кашида
шудаанд, механизми аҷоиби бадани инсон, гулҳои
садбарг ва қолини абрешими сабз, ашрофи рӯҳҳо,
бузургии ақлҳо ва умқи ишқ ҳамаи инҳо моро ба
Худои зебо ва манбаи ҳама ашрофият ва наҷибӣ
хотиррасон мекунанд.**

**Агар инсон барои рушди мутавозини табиати
худ — аз ҷиҳати ақлӣ, моддӣ ва маънавӣ — саъй
накунад, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос нахоҳанд
кард. Дарки рӯҳонӣ моро ба хирад илҳом
мебахшад ва иҷозат додан ба худписандӣ, ки бар
хирад, довари солим ва фаҳмиш ҳукмронӣ кунад,
оқилона нест; баръакс, қарори ниҳой бояд ба хирад
ва вичдон вобаста бошад.**

**Агар шумо дили худро бо муҳаббат ва орзуи
андешае дар бораи Худо пур кунед ва онро дар
умқи худ нигоҳ доред, пас Парвардигори Коинот
назди шумо хоҳад омад ва ин андешаро аз шумо**

қабул хоҳад кард, зеро орзуи илоҳӣ ба дили Худо таъсир мерасонад.

Вақте ки шумо дар Худо эмин ҳастед, шумо метавонед аз ҳама чиз бе дилбастагӣ лаззат баред. Аз ин рӯ, кӯшиш кардан барои шинохтани Худо ниҳоят муҳим аст, вагарна зиндагӣ метавонад шуморо ноумед кунад ва умедҳоятонро ба таври даҳшатнок бишканад.

Замони мо мегузарад ва он чизе ки мо ҳоло мебинем, рӯзе пажмурда ва нопадид мешавад. Тағйирот ба шарте хуб аст, ки шумо ба он иҷозат надихед, ки ба шумо зарар расонад ва вақте ки он дардовар аст, он ҳушдор медиҳад, ки аз хоҳишҳое, ки агар шумо онҳоро амалӣ карда натавонед, ба шумо ранҷ меоранд, даст кашед.

Ҳама чиз дар коинот бо ҳам алоқаманд ва бо ҳамдигар зич алоқаманд аст. Тавассути истифодаи дурусти ақли инсонӣ, ки Худо ба мо ато кардааст, мо дарк мекунем, ки тамоми ҳаёт бо Ақли Олӣ алоқаманд аст.

Тамоми махлуқоти ҷисмонӣ, ки ақли инсонро ба ҳайрат меорад, танҳо ишораҳои ҷолибе аз мӯъҷизаҳои аҷиби коинотро медиҳад.

Ҳеҷ коре набояд бо ақли ошуфта ва парешон, мисли пар дар бод, анҷом дода шавад. Баръакс, ҳамаи вазифаҳо бояд бо оромии ботинӣ ва берунӣ, бо оромӣ ва худдорӣ, бо ақл ва тамаркузи бузург анҷом дода шаванд.

Агар шумо ҳар рӯз каме вақтро барои тафаккури амиқ дар бораи Худо ва дуо ба Ё сарф кунед, дар иваз тасаллии бузург ва хушбахтии ҳақиқӣ хоҳед гирифт.

Ҳар рӯз бояд рӯзи шукргузорӣ барои тӯҳфаҳои ҳаёт бошад: нури офтоб, об, меваю сабзавоти болаззат, ки тӯҳфаҳои ғайримустақим аз бузургтарин атоқунанда: Худо мебошанд.

Ман подшоҳе бар худам ҳастам, на подшоҳи доройҳо, ман чизе надорам, аммо ман салтанати сулҳи худро идора мекунам ва бар тахти қаноатмандии абадӣ тоҷ гузоштаам.

Вақте ки шумо ором ҳастед, шумо эҳсос мекунад, ки як ҷаҳони хушбахтӣ дар дохили шумо ларзида истодааст.

Ишқи инсонӣ бемаънӣ аст, агар реша дар муҳаббати бечунучарои Худо надошта бошад. Ҷавонмард ва духтар метавонанд ошиқ шаванд, аммо пас аз муддате ихтилоф ва нафрат ҷои онро мегиранд. Ишқи инсонӣ нокомил аст, дар ҳоле ки ишқи илоҳӣ комил ва абадӣ аст.

Ягона роҳи эҳсос кардани муҳаббати илоҳӣ ин анҷом додани ҳама чиз барои хушнудии Худост ва шумо хоҳед дид, ки Худо ба роҳҳое, ки шумо интизор надоред, назди шумо меояд ва шодмонии Ё шуморо фаро мегирад ва нури Ё бар шумо медурахшад.

Орзуи ман ин аст, ки дар рӯҳи мардум маъбадҳо барои Худо бунёд кунам ва табассуми мубораки Ёро дар чехраҳои онҳо бубинам.

Бузургтарин дастовард дар зиндагӣ ин аст, ки шахс дар рӯҳи худ маъбаде барои Худо бахшида бошад ва ин ба осонӣ ба даст оварда мешавад.

Бисёре аз одамон назди ман меоянд, то дар бораи нигарониҳои худ сӯҳбат кунанд ва ман аз онҳо хоҳиш мекунам, ки ором шаванд, андеша кунанд ва то он даме, ки оромӣ ва оромии рӯҳониро эҳсос накунанд, роҳҳои ҳалли дигарро баррасӣ накунанд. Вақте ки ақл ором аст ва имон ба Худо қавӣ аст, роҳҳои ҳалли мушкилот ногузир пайдо мешаванд. Нодида гирифтани мушкилот нопадид шудани онҳоро кафолат намедиҳад ва хавотир шудан дар бораи онҳо натиҷаҳои мусбат намедиҳад. То он даме, ки ором шавед, мулоҳиза ронед, сипас дар бораи мушкили худ фикр кунед ва аз Худо бо самимият кӯмак пурсед. Ба мушкилот диққат диҳед ва шумо бе ташвиш ё саъю кӯшиши зиёд роҳи ҳалро хоҳед ёфт.

Эй Парвардигор, оҳангҳои ҷовидонаи Худо дар найи умри ман навохт, то ки ман аз ларзишҳои оҳангҳои муқаддаси Ту баракат гирам.

Барои хушбахтӣ ва оромии рӯҳ назорат кардани эҳсосот хеле муҳим аст. Он гоҳ касе наметавонад шуморо асабонӣ кунад ё дар шумо ҳасадро бедор кунад ва шумо дар умқи дил устувор ва мағрур хоҳед монд ва касе наметавонад шуморо ба чолиш кашад ё оромии шуморо ҳалалдор кунад.

Фурӯтанӣ роҳи беҳтарини гирифтани борони раҳмати илоҳӣ аст

Баъзан одамон фикр мекунанд, ки Худо аз онҳо дур аст, дар макони дури коинот, ва аз ин рӯ, Ёро намехонанд, балки Ё барои онҳое, ки дар бораи Ё фикр мекунанд ва Ёро наздик меҳисобанд, наздиктар аз наздик ва азизтар аз маҳбуб аст.

рӯҳонӣ

Рӯҳ бояд бедор шавад

Аз хоби заъф ва занҷирҳои ноумедӣ

Ва паҳншавии он ба олами ҳикмат, нур ва сулҳ

Якчанд роҳҳо барои ин кор вуҷуд доранд

Дар байни онҳо худдорӣ

Ғизои дуруст

Шуҷоат ва устуворӣ ба принципҳо

Ҳолати равонии устувор

Ва шуҷоат дар муқобила бо мушкилот

Ва барои раҳӣ аз парешонхотирии ҳиссиётӣ

Тамаркуз ба ҷанбаҳои мусбати зеҳнӣ

Ў аз мағлуб шудан дар муборизаҳои зиндагӣ
худдори кард

Зеро эътироф кардани шикаст иродаи қавӣ ва
қатъиятро суи мекунад

Фаъолсозии қудратҳои бемаҳдуди рӯҳонӣ

Ки Офаридгор ба инсоният ато кардааст

Ва андеша кардан ба Худо то он даме, ки кас ба
ҳузури Ў даст расонад

Дақиқтарин нишондиҳандаҳои вучуди Худо

Ин шодӣест, ки ҳангоми тафаккур дар бораи он
меафзояд

Вақте ки ақл озод аст

Аз таассуб, таассуб ва беадолатӣ

Ва вақте ки тангназарӣ аз байн меравад

Вақте ки мо бо дигарон ҳамдардӣ мекунем

Мо эҳсос мекунем, ки ибодатгоҳҳо бо тамоми
гуногунии худ

Онҳо хонаҳои Худо ҳастанд

Вақте ки мо дарк мекунем, ки зиндагӣ як мубориза
ва вазифаест, ки бояд иҷро шавад

Ва дар айни замон, як орзуи гузаранда

Вақте ки мо дар бораи Худо бо муҳаббат фикр
мекунем

Мо барои хушбахт кардани дигарон кор мекунем

Бо суханони нек ва хидмати фидокорона
Он гоҳ мо дарк хоҳем кард, ки Худо бо мост
Ва мо бо ӯ дар робитаи наздик ҳастем
Тартиби кайҳонӣ: Байни қудрат ва ақл
Баъзе одамон дарк намекунам
Байни қувват ва ақл фарқият вуҷуд дорад
Барқ қудрат аст
Аммо агар он дар чароғ гузошта нашавад
Он нуреро, ки мо метавонем истифода барем,
намедихад
Ақл аст, ки барқро ба чароғак меандозад
На ҳама қувваҳои табиат қодиранд
Барои қаноатбахш фаъолият кардан мустақилона
Бе ақл барои роҳнамоӣ ва ҳамоҳангсозии онҳо
Ҳамин тариқ, мо мебинем, ки корхонаи зеҳни
кайҳонӣ
Он ба таври ҳамоҳангшуда кор мекунад
Steam қудрати ҳаракат додани чизҳоро дорад
Оташ обро ба буғ табдил медиҳад
Инҳо танҳо ду қувва ҳастанд
Аз нерӯҳои табиат
Аммо дар ҳолати табиии худ ва бетартиби онҳо
Онҳо ягон ғоидаи назаррас намеоранд
Аммо вақте ки онҳо оқилона истифода мешаванд
Ва онҳоро дуруст роҳнамоӣ кунед
Онҳо ба инсоният хидмати бузурге мекунам
Аз ин мо хулоса мебарорем
ки Замин ва тамоми коинот
Онҳо аз речаи қатъӣ мегузаранд
Ки ҳаёти инсонро имконпазир мегардонад
Ин тартиби кайҳонӣ
«Ё» «ритми ҷирмҳои осмонӣ
Ин маҳсули ақли олии илоҳӣ аст

Коинот бе Ў вучуд наредошт
Ва ақли маҳдуди инсон қудрате наредад
Огоҳ будан аз асрор ва асрори он
Даъват
Эй Нури Илоҳӣ
!Атомҳои гузарандаи модда
Ту пинҳон ва ноаён ҳастӣ
Ҳислар сизни дарк қила олмайди
Новобаста аз он ки дар зери офтоб
тиллоии гарм
Ё дар ресмонҳои нуқрагини сарди моҳ
Чароғҳои осмонӣ табиатро ошкор мекунад
Аммо он ба шумо нишон наредидҳад
Ҷаҳони намоёни материя
Аз сабаби нурҳои шадид
Танҳо дар чашмонам торик аст
Биниши маро омӯзонед, то шукӯҳи пинҳони Туро
дарк кунам
Дар тамоми офариниш зоҳир
Дар минтақаи мағзи сар
Мағзи сари инсон, аз ҷумла
Аз топография ва пӯшишҳо
Он дорои каналҳои артериалӣ мебошад
Ва дарёҳои торики рағҳои хун
Ин як нусхаи хурди як кишвари бузург аст
?Оё ин як минтақаи боҳашамат аст
?Оё сокини илоҳӣ вучуд наредад
?Оё шеър бе шоир метавонад вучуд дошта бошад
?Ё соате бе истеҳсолкунанда
?Ё гуле бе тарроҳ
Не, комилан не
Ба ҳамин монанд, минтақаи мағзи сар
Зебоии пинҳонӣ
Он бо воситае офарида шудааст
Ақли аҷиб ва беназир

Ман ҳайронам, ки дар ин толори боҳашамат кӣ
 зиндагӣ мекунад
 Бо деворҳои он аз
 бофтаҳои устухони часпанда
 Ва компонентҳои аҷиби он
 ?Кадомаш тақлидкориро рад мекунад
 Зеро дар зери косахонаи сар як минтақае ҷойгир аст
 Он пур аз миллиардҳо ҳуҷайраҳо аст
 Фаъол ва доно
 Ва шабонарӯзӣ банд
 Бо фаъолиятҳои хеле душвор ва мураккаб
 зарраҳои хурди мағзи сар
 Он беист кор мекунад
 Бо функцияҳои гуногун
 Омодасозии зиёфатҳо
 Муоинаҳои микроскопӣ
 Истиқболи меҳмонони воридашаванда
 Аз тариқи дарҳои эҳсосот
 Чизе монанд ба хариду фурӯш вуҷуд дорад
 Амалиёти ҷорӣ
 Аз ҷаббидашавӣ ва дренажӣ
 Ва мисли киштиҳои хурд
 Ҳуҷайраҳои хун ҳаракат мекунанд
 Дар миёнаи каналҳои артериявӣ
 Пур аз лавозимоти ҳаётан муҳим
 Намудҳо ва навъҳои гуногун
 Илҳомбахши Офаридгори меҳрубонӣ
 Мағрурӣ боиси нобиноии рӯҳонӣ мегардад
 Зеро он аз рӯҳ берун мекунад
 Биниши фазои васеъ
 Он ки дар рӯҳҳои бузург зиндагӣ мекунад
 Одамони бузург дарк мекунанд
 Қудрати онҳо қарз гирифта шудааст
 Аз Худои Қодири Мутлақ
 Он ки фурӯтанонро дӯст медорад

.Ва ӯ дониш, ҳидоят ва қуввати онҳоро зиёд мекунад
Новобаста аз он ки шахс
соҳибкори муваффақ
Ё сиёсатмадори оқил
Ё диктатори золим
ё як ислохотгари бузург
Қудрати ӯ ҳеҷ чиз нест
Дар муқоиса бо қудрати бепоёни Худо
Фурӯтанӣ дари кушода аст
Ки аз он фаровонии раҳмат ҷорӣ мешавад
Муҳаббат ва итминон
Ба рӯхҳои меҳрубон
Дӯстдори некӣ
Ва ба нурҳо пазиروي мекунад
Ва баракатҳо аз осмон
Ҳамон тавре ки торики наметавад боқӣ монад
Ҳар ҷое, ки нур мебурахшад
Ин аст, ки чӣ тавр торикии беморӣ бояд аз байн

равад

Вақте ки нури Худо дар ҳуҷайраҳои бадан

мебурахшад

Кам касоне ҳастанд, ки ин ҳақиқатро дарк кунанд

Вақте ки одамон хоҳиши қавии шифо ёфтано эҳсос

мекунанд

Онҳо бо дилҳои ғамгин дуо мегӯянд

Ё бо эҳсоси ноумедӣ

фикр мекунанд, ки Худо ба дуоҳои онҳо гӯш

намедиҳад

Ё онҳо дуо мекунанд, аммо интизор намешаванд

То бидонанд, ки оё дуоҳояшон ба Худо расидааст ё

не

Ҳамон тавре ки гӯш кардан ғайриимкон аст

Ба мусиқие, ки дар мавҷҳои эфир пахш мешавад

Истифодаи қабулкунандаи нодуруст

Аз ин рӯ, ларзишҳоро муайян кардан мумкин нест

Саломатӣ, қувват ва ҳикмате, ки аз ҷониби Худост

Бо вайрон шудани равонӣ аз сабаби тарс ва

нигаронӣ

Ҳама шаклҳои изтироб, шубҳа ва номуайяни

Бигзор Туро ёд кунем ва шукр гӯем, Худовандо

Дар камбағалӣ ва шукуфой

Дар беморӣ ва шифоёбӣ

Дар торикӣ ва нур

Дар ҳама ҳолатҳо

Биеед рӯзҳои неку шодмониро бо шукргузорӣ ба ёд

орем

Ки Ту ба мо ато кардаӣ

Ба мо кӯмак кун, ки чашмони имонро кушоем

Бигзор нури мубораки шуморо бубинем

Табиби ҳамаи бемориҳо ва дардҳо

Онҳо бори дигар шодмонии ботиниро хоҳанд чашид

Қонуни ҳаракат бар қонуни сабаб ва натиҷа, ё амал

.ва аксуламал асос ёфтааст

Шахсе, ки дар ин ҳаёт нек таваллуд шудааст, дар

таҷассуми қаблӣ низ чунин буд (ба сабаби он чизе, ки

дастонаш офаридаанд). Ва агар онҳо барои анҷом

додани некӣ кӯшиш кунанд, тарозуи некӣ бештар ва

бештар ба фоидаи онҳо хоҳад буд - «Ба ҳар кӣ дорад,

.«бештар дода мешавад ва ӯ фаровон хоҳад буд

Онҳое, ки танҳо чанд хислати хуб доранд,

метавонанд ҳатто он қадар камро аз даст диҳанд, зеро

«он чизе ки нест, аз онҳо гирифта мешавад», зеро

майлҳои пурқудрати баде, ки ба онҳо ҳамла мекунанд ва

.онҳоро фаро мегиранд

Шахсе, ки ба бадӣ майл дорад, бояд дар ҳаёти қаблӣ

ин майли бад дошта бошад ва ин майлҳои бад

метавонанд онҳоро шадидтар ва назорат кунанд. Онҳое,

ки баъзе майлҳои нодуруст доранд, қаблан низ чунин

буданд ва агар некӣ аз бадӣ ғолиб ояд, пас хислатҳои

.нек майлҳои нодурустро аз рӯҳи онҳо берун мекунанд

Ин кори табиии қонуни сабаб ва натиҷа (карма) аст.

Аммо, агар шахс одатҳои номатлубе дошта бошад, ки меҳонад аз онҳо ҳалос шавад, набояд худро нотаъон ва дармонда ҳис кунад. Ҳоло вақти муносиб барои мағлуб кардани ин одатҳо тавассути парвариши азму иродаи гузашта ва тафаккури солим расидааст.

Инсон метавонад худро аз ҷанголи одатҳои бад раҳо кунад ва дар фикр ва амал одатҳои хубро эҷод кунад, ки ба ӯ натиҷаҳои дилхоҳ ҳоҳад овард.

Новобаста аз он ки одатҳои бад дар инсон то чӣ андоза амиқ реша давондаанд, онҳо бояд дар хотир дошта бошанд, ки ҳудашон ин одатҳоро тавассути тақрори афкор ва амалҳои мушаххас ба вуҷуд овардаанд ва онҳо метавонанд ин одатҳои бадро тавассути тафаккури мусбат ва созанда бо одатҳои хуб иваз кунанд.

Андешаҳои нек ва бад ҳолатҳои муқобили шуури инсон мебошанд. Албатта, хобҳои гуворо дидан беҳтар аст, назар ба дидани хобҳои даҳшатнок. Шуур ҷандир ва ҳассос аст; он метавонад ҳолати орзукардаашро қабул кунад ё хобҳои, ки ба он писанданд, бинад.

Аммо мушкили одамон дар он аст, ки онҳо ба олами шуури худ — бо ирода ва интиҳоби озоди худ — иҷозат медиҳанд, ки аз ҷониби майлҳои қаврав ва самтҳои нодуруст, ки аз одатҳои гузашта сарчашма мегиранд, идора карда шаванд. Ҳамин тариқ, қудрати дарккунии онҳо, мисли ниғаҳбонии метафизикӣ, ки дар паси қалъаҳои дарк ва идрок мустаҳкам аст, фирорӣ ва ғойб боқӣ мемонад.

Вақте ки онҳое, ки аз одатҳои зараровар маст шудаанд, дарди талхи ҳаёти ғайритабииро бичашанд, новобаста аз он ки одатҳои бади онҳо то чӣ андоза реша давонда ва амиқ реша давондаанд, онҳо ба нури фаҳмиш ва зиндагии одилона дар ҷустуҷӯи наҷот рӯ меоранд.

Пас, агар онҳо тавассути амалӣ кардани роҳҳои
зиндагии мутавозин барои рушд ва парвариши одатҳои
хуб саъй кунанд, шодмонии ботиниро аз нав кашф
мекунанд ва аз сулҳ ҳамчун натиҷаи табиӣ худдорӣ ва
.парвариши одатҳои хуб баҳра мебаранд

Дӯстии ҳақиқӣ
Мубодилаи мусбат маъноӣ онро дорад
чалби эҳсосӣ
Ин маъноӣ онро дорад, ки дӯстон худро беҳтар ҳис
мекунанд
Дар замонҳои душворӣ
Ва бо онҳо ҳамдардӣ
Дар ғаму андӯх ва ранҷу азоби онҳо
Ва ба онҳо насиҳат
Дар шароити муҳим
ва кумаки молиявӣ
Дар замонҳои зарурати воқеӣ
Вақте ки инсон бо ҳудаш ростқавл аст
ва дӯсти содиқ барои дигарон
Ӯ сазовори ҳуқуқ мегардад
Барои бичашидани нектари дӯстии илоҳӣ
Вақте ки дигарон муҳаббати моро эҳсос мекунанд
Ин муҳаббат васеъ шуда, ба муҳаббати фарогир
табдил хоҳад ёфт
Дар ҳар дил ҷорист
Дар ҳамоҳангӣ бо набзи мубораки ҳаёт
Натавониستاني баён кардани эҳсосоти дӯстона
Ин маъноӣ нодида гирифтани қонуни
.худгустаришро дорад
Ки тавассути он даркҳои рӯҳ васеъ мешаванд
Барои ламс кардани ҳузури илоҳӣ
Вақте ки мо эътимодно барқарор мекунем
Дар дили дигарон, ки қабул мекунанд

Ва мо метавонем сарҳадҳои муҳаббати худро васеъ
.кунем

Барои фаро гирифтани қишрҳои васеътари аҳоли
Он гоҳ мо метавонем доираи огоҳии худро васеътар
.кунем

Ва оғози он ба сӯи остонаи шуури кайҳонӣ
Ду чизе, ки ҳама бидуни истисно орзу мекунанд
Инсонҳо аз ҷиҳати зоҳирӣ аз якдигар аз ҷиҳати
сохтори равонӣ ва эмотсионалӣ, нақшҳое, ки дар
зиндагӣ мебозанд, аз коре, ки анҷом медиҳанд ва аз
хоҳишҳое, ки дар дохили онҳо пайдо мешаванд, фарқ
мекунанд. Аммо дар зери ҳамаи ин фарқиятҳо ду чиз
ниҳон аст, ки ҳамаи одамон - бидуни истисно - орзу
.мекунанд ва ҳатто ба онҳо ниёз доранд

Ин ду чиз раҳӣ аз ҳама гуна ранҷу азоб ва
ниёзмандӣ ва ба даст овардани хушбахтии пойдор
бечунучаро; ё қаноатмандии комил, ки сулҳ, муҳаббат,
.хирад ва шодмониро дар бар мегирад

Мардум то он даме, ки ба он қаноатмандие, ки
дилҳояшон орзу мекунад ва бо ҳар роҳу восита барои он
талаш мекунанд, ноил нашаванд, оромӣ пайдо нахоҳанд
.кард. Ин нуқтаи муҳим дар фаҳмидани ҳолати инсон аст
Мутаассифона, одамон қаноатмандиро дар ҷойҳои
.нодуруст меҷӯянд ва онро пайдо карда наметавонанд
Онҳо онро дар дунё ва ҷизҳои дунявӣ дар дороиҳо
ва шароити беруна ва дар муносибатҳое, ки бар
фаҳмиши солим ва пояҳои мустаҳкам асос наёфтаанд,
.меҷӯянд

Бинобар ин, бо назардошти табиати офариниш,
барои инсон имконнопазир аст, ки аз ҳеҷ шароит ё аз
.ҳеҷ шахсе дар ин ҷаҳон хушбахтии холис ба даст орад
Офариниш бар асоси принципи дугонагӣ асос
ёфтааст. Масалан, шумо наметавонед тасвирро танҳо бо
як ранг дошта бошед; ба шумо контраст ё фарқият

лозим аст. Ба ҳамин монанд, набудани дугонаҳо дар ин
.ҷаҳон ғайриимкон аст

Бо назардошти хоҳишҳои инсонӣ, ҳар яки мо танҳо
чизҳои хубро меҷӯем - чизҳои гуворо, зебо ва мусбат -
бидуни он ки бо исрофкорӣ, асабоният ва дигар чизҳои
.нохуш рӯ ба рӯ шавем. Аммо ин ғайриимкон аст

Дар ин ҷаҳони дугонагӣ, бе дард лаззате нест, бе
торикӣ рӯшноӣ нест, бе бадӣ некӣ нест, бе марг ҳаёт
нест. Як тарафи тангаро бе тарафи дигар ба даст
овардан мумкин нест. Он чизеро, ки мо дар асл орзу
мекунем, дар ҳеҷ чизе, ки ҷаҳон метавонад пешниҳод
.кунад, пайдо кардан мумкин нест

Интиҳоб аз худӣ шахс вобаста аст. Оё онҳо дар ҷои
нодурӯст ҷустуҷӯи он чизеро, ки меҷӯянд, идома
?медиҳанд ва ноумедӣ паси ҳам эҳсос мекунанд
Мардум бо тамоми қувва ва хоҳиши худ ҷустуҷӯ
мекунанд, аммо он чизеро, ки меҷӯянд, намеёбанд, ки
боиси ноумедӣ ва ноумедӣ мегардад. Ғайр аз ин, ин
боиси афзоиши норозигӣ мегардад, ки дар навбати худ
ба ҳашми шадид ва дар ниҳоят ба амалҳои зӯрварӣ
табдил меёбад. Аз ин рӯ, роҳи нодурӯсти ҷустуҷӯ ба
.хушбахтии дилхоҳ намеорад

Офаридгори Бузург барои мо хушбахтии комил ва
комило меҷӯад, ки танҳо дар умқи рӯҳ пайдо
мешавад. Аз ин рӯ, Худо ин коинотро ба тарзе
офаридааст, ки ҳеҷ чиз дар он дили инсонро қонеъ
намекунад ва хоҳишҳои ӯро иҷро намекунад, магар
вақте ки он ба манбаи хушбахтӣ, саодат ва
.қаноатмандӣ, ки манбаи он низ аст, рӯй меорад

Дар ҳақиқат, Малакути Осмон дар доҳили инсон аст

Мувозинат дар тарозуҳо

Мувозинат идеалест, ки мулоҳизаҳоро муттаҳид

мекунад

Моддӣ, равонӣ, эмотсионалӣ ва маънавӣ

Дар ягонагии ҳамоҳанг, он аз ҷиҳати табиӣ амалӣ

аст

Он тафаккури эҷодиро ҳавасманд мекунад ва кори

самаранокро ташвиқ мекунад

Ҳар яки мо меҳоҳем, ки ҷисми солим дошта бошем

Солим ва озод аз ҳама гуна монеаҳо ва шаклҳои

заъф

Мо инчунин меҳоҳем, ки ақли мо ҳушёр бошад

Ва эҳсосот ва эҳсосоти мо барои мо кор мекунанд, на

бар зидди мо

Мо меҳоҳем, ки ин ба беҳтар шудани муносибатҳои

мо бо атрофиёнамон мусоидат кунад

Ҳамоҳанг ва қаноатбахш, ҳамон тавре ки мо

меҳоҳем бошем

Дар тамос бо ҷанбаи маънавии вучуди мо

Замонҳо метавонанд душвор бошанд

Фишорҳои зиёде вучуд доранд

Танишҳо афзоиш меёбанд

Барои ба даст овардани мувозинат дар чунин

шароит

Сармоягузори вақт, энергия ва диққат лозим аст

Мувозинат тавассути орзуҳои нопок ба даст намеояд

Баръакс, он бояд тавассути банақшагирии воқеӣ ва

саъю кӯшиши ҷиддӣ ба даст оварда шавад

Дар ҳаёти мо унсурҳои зиёде ҳастанд, ки ба

мувозинат ниёз доранд

Бисёре аз онҳо бо ҳамдигар номувофиқ ба назар

мерасанд

Масалан, масъулияти оила

Ба даст овардани рӯзгор ва нигоҳ доштани саломатӣ

Ва риояи принципҳои адабӣ ва ахлоқӣ

Ва бо миқдори зиёди маълумоти зарурӣ сарукар

доштан

Вазифа дар назди ҷомеа

Илова бар ӯҳдадориҳои зиёди дигаре, ки вақт ва
қувваи моро талаб мекунанд
Вақт барои ҳамаи мо кам аст
Аммо барои кам кардани мушкилот, мо бояд
.зиндагии худро соддатар кунем
Чӣ қадар вақти қиматбаҳо барои ҷустуҷӯи чизҳои
?моддӣ беҳуда сарф мешавад
Мо онро беҳтарин мешуморем, зеро он нав ва ҳатмӣ
аст
Аммо ин васваса нархе дорад, ки Буддо онро бо
гуфтаҳои худ баён кардааст
Ҳар касе, ки мехоҳад гов дошта бошад, бояд аз»
«онҳо нигоҳубин кунанд
Агар мо ҳаёти худро таҳлил кунем, мебинем, ки ба
.бисёр "лӯхтакҳо" аҳамият медиҳем
Ки ВАО ва таблиғот моро бовар кунонданд
Барои роҳат ва хушбахтии мо муҳим аст
Тааҷҷубовар аст, ки наовариҳои ба истилоҳ
сарфакунандаи вақт
Марди муосир дуздида шудааст
Аз чӣ вақтхушӣ лаззат мебурд
Барои мувозинат кардани унсурҳои мухолиф дар
ҳаёти мо
Мо ба як нуқтаи истинодии устувор ниёз дорем
Он бо мурури замон, макон ё шароит тағйир
намеёбад
Ҳар қадар зиндагӣ мураккабтар шавад, ҳамон қадар
ба мо фаҳмиш лозим аст
Ин ягона пояест, ки метавон онро нигоҳ дошт ва ба
он така кард
Ӯ Худои Қодир аст, касест, ки дар паси ҳама
.падидаҳо ва зухуроти ҳаёт пинҳон аст
Ин қайқи наҷот дар миёни баҳри пурталотум ва
ноором аст

Паноҳгоҳи бехатар аз зарбаҳои зиндагӣ ва
нокомиҳои дарднок

Мардум ба худ эътимод доранд
Бештар аз эътимоди онҳо ба Худо
Гарчанде ки онҳо аниқ медонанд
Онҳо дар ниҳоят
Онҳо наметавонанд нафас кашанд
Ё роҳ рафтан ё ҳаракат кардан
Бе роҳнамоӣ ва қудрати мустақими Худо
Дар мағзи сар, дил ва ҳуҷайраҳои бадан нигоҳ
дошта мешавад
Зеро онҳо ба така ба ҳӯрок одат карда буданд
ҳаво ва офтоб
Онҳо бовар кардаанд, ки ин унсурҳои беруна
Ӯ онҳоро дастгирӣ мекунад ва ба онҳо ҳаёт
мебахшад
Аммо чунин фикр кардан як иллюзия аст
Зеро инсон мустақиман ба як қувва вобаста аст
Бу қудрат – Аллоҳдир
Зеро, Аллоҳ энг олий ва энг буюк Зотдир
Ва баландтарин дар вучуд
Мардум аз ӯ тарсиданд
Гарчанде ки ин рӯҳи муҳаббат, меҳрубонӣ, раҳм ва
сулҳ аст
Ман намехоҳам дар зеҳни одамон оташи дӯзахӣ ва
.сӯзонро ҷо кунам
.Зеро Худо наздиктарин маҳбуб ба қалб ва рӯҳ аст
Ӯ зебоест, ки зебоии ӯро бо ҳеҷ чизи дигар қиёс
кардан мумкин нест
Агар мо дар ин бора ба ин тариқ фикр кунем
Мо худро ба Ӯ наздик ҳис хоҳем кард ва Ӯ ба мо
наздик аст
Ва агар мо самимона ба сӯи он талош кунем

Ў бо раҳму шафқат ба сӯи мо оғӯши Худо боз хоҳад

кард

Ва агар мо онро бо тамоми диламон пурсем

Мо ба ӯ майли бештаре ҳис мекардем

Ў назди мо хоҳад омад

Албатта

-

Бо роҳҳои бешумор

Мантиқ ба мо нишон медиҳад

Худо сабаб ва сабаби ин вучуд аст

Аммо далели воқеии вучуди Худо

Дастрас нест

Танҳо бо роҳи тарҳи оқилона

Агар мо хоҳем Худоро пайдо кунем

- Ки ягона мақсади вучуди мост -

Мо бояд аз он ҳам бештар равем

Раванди муқаррари фикронӣ

.Зеро Худо аз фаҳмиши ақли ҳиссӣ фаротар аст

моҳияти онро дарк кардан мумкин нест

Ман ҳамеша ва то абад бо андешаҳоям банд ҳастам

Бо хоҳишҳои моддӣ

Чое ки ӯро мавҷҳои лаззат ва дард ба атроф

мепартоянд

Ўро эҳсосоти ғайбӣ азоб медиҳад

Агар хоҳем ба як мақоми бузурге бирасем

Аз шуур ва дарки олий

Аз фикр дур кардан лозим аст

Аз фаъолияти девонавор ва хашмгини ӯ

Бо тамаркуз ба ақл ва мулоҳиза дар бораи Худо

Вақте ки тӯфони андешаҳо фурӯ меравад

То ки оромии ширин ва муборак бар рӯҳ нозил шавад

Пас аз он шогирд оромӣ ва итминон ҳис мекунад

Берун аз доираи таҷрибаи муқаррарӣ

Вақте ки фаҳмиши ӯ кушода мешавад ва

қобилиятҳои рӯҳонии ӯ бедор мешаванд

Ў онро бевосита дарк мекунад
Бе ҳиссиёт
Ҳузури мубораки илоҳӣ
Мо аксар вақт чизҳои ба ҳудамон наздикро
намебинем
Мо аз паҳлӯи ганҷҳои қиматбаҳо беист мегузарем
Ва мо ба ҷустуҷӯи тасаввуроти худ идома медиҳем
Ё мо кӯшиш мекунем, ки рангинкамонҳоро сайд
кунем
Мо дар торикӣ амният меҷӯем
Гарчанде ки ҷони мо воқеан ба нур орзу мекунад
Мо орзуҳоеро менӯшем, ки ташнагии моро
намешикананд
Дар ҳоле ки ҷони мо ба ҳақиқати ниҳой орзу
мекунад
Мо сароберо таъқиб мекунем, ки ҳатто вучуд
надорад
Дар талоши ёфтани оромӣ дар сояи он
Аз гармии зиндагӣ ва тобистони сӯзони он
Вақте ки мо воқеан орзу мекунем
Воҳаи сулҳу оромӣ ва ҳамоҳангӣ
дар рӯхҳои мо пинҳон
Гуногунии номувофиқ
Он чизе, ки ҷаҳон пур аз он аст
Чӣ моро ба васваса меандозад ва ҷалб мекунад
Барои равона кардани таваҷҷӯҳи худ ба чизҳои
моддӣ
Ин танҳо як сояи хирс аст
Барои ганҷҳои нодире, ки дурӯғ мегӯянд
Дар конҳои зеризаминӣ
Мо бояд барои ором кардани ақли изтироб кор
кунем
Ҳамеша дар пайи молу дунё медавад
Ва самти онро ба дарун равона мекунад
Мо бояд андеша ва хоҳишҳои худро ҳамоҳанг созем

Бо далелҳои кофии шифобахшӣ
Дар дохили худӣ худ пайдо шудааст
Он гоҳ мо ҳамоҳангиро хоҳем дид
Дар табиат ва дар ҳаёти мо
Агар мо умедҳо ва интизориҳои худро бо ҳам
мувофиқ кунем

Бо ҳамоҳангии фитрӣ дар дохили мо
Мо дар баҳри ҳаёт беҳатар шино хоҳем кард
Бе тарси ғарқшавӣ
Зеро худшиносии мо
Ин куртаи наҷот хоҳад буд
Ва бо болҳои эътимод ба Худо
Мо дар фазои сулҳ баланд парвоз хоҳем кард
Баъзеҳо шояд ҳайрон шаванд
".То он даме, ки мо озодии интихобро дорем"
?Пас, чаро натиҷаҳо бо интизориҳои мо мухолифанд
:Ҷавоб чунин аст

Инсон иродаи худро суст кардааст
ӯ дониши қудратҳои рӯҳониро аз даст дод
мавҷуд дар зеҳни ӯ
Аммо агар ӯ барои тақвияти иродаи худ кор кунад
Бо риояи худдорӣ
Ва андеша дар бораи нури илоҳӣ дар дохили ӯ
Иродаи ӯ озод мешавад
Ва вақте ки иродаи ӯ озод мешавад
ӯ худааш соҳиби тақдири худ мешавад
Аммо агар ӯ бифаҳмад, ки зинда аст
Ба тарзе, ки вичдони ӯ онро қабул намекунад
ӯ озод нахоҳад шуд ва наметавонад ба боло равад
Дар зинаи пешрафт
Мо бояд вақт сарф кунем
Барои анҷом додани он корҳо
Ки ба хушбахтии мо мусоидат мекунад
Ва ин ба мо фоида ва некӣ меорад
Ҳеҷ кас наметавонад раҳпаймоии моро боздорад

То он даме, ки азми мо устувор боқӣ монад
Ба пеш ҳаракат кардан
Мард худро маҳдуд мекунад
Дар дохили як ҳуҷайраи танг
Аз уфуқи маҳдуд
Ғояҳои хурд
тағйирёбии рӯҳия
одатҳои носолим
Шунинг учун ҳам у ўзини тарбиялаши керак
Барои чандиртар, кушодатар ва қабулқунандатар
будан
Мо бояд кӯшиш кунем, ки эҳсосоти худро зери
назорат нигоҳ дорем
Ва иродаи худро ба самти дуруст тарбия кардан
Бо анҷом додани беҳтарин корҳо дар зиндагӣ
Ва мо бояд бештар дар бораи Худо фикр кунем
Мо рӯҳияи муҳаббат, сулҳ ва бародариро паҳн
мекунем
Дар ҳар гӯшаи ин дунё
Онҳое, ки ақли дурахшон доранд

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

**Азбаски мо аз манбаи номаълум ба ин ҷаҳон
омадаем, барои мо табиист, ки дар бораи пайдоиш
ва мақсади ҳаёт фикр кунем. Мо дар бораи
Офаридгори ин ҷаҳон мешунавем ва мехонем, аммо
намедонем, ки чӣ тавр ба Ё бирасем. Ҳама чизе, ки
мо медонем, ин аст, ки тамоми коинот мавҷудияти
ақли илоҳии Ёро эълон мекунад. Ҳамон тавре ки
ҷузъҳои хурду дақиқи соат моро водор мекунанд,
ки соатсозро ба ҳайрат орем ва ҳамон тавре ки
мошинҳои калону мураккаби корхона ихтироъкори
худро ба ҳайрат меоранд ва ба ҳайрат меоранд,**

вақте ки мо мӯъҷизаҳои табиатро мебинем, аз ақли пинҳоншуда дар паси онҳо ҳайрон мешавем ва мепурсем:

«Кӣ ба гул шакли дурахшон ва ба офтоб нигаронидашударо дод?»

Бӯй ва зебоии он аз кучо пайдо шуд?

Ва чӣ гуна гулбаргҳои он бо чунин дақиқии аҷиб сохта ва бо чунин рангҳои аҷоиб ва шодмон ранг карда шуданд?

Шабона, ситорагон ва моҳ, ки нури нуқрагинро дар атрофи мо паҳн мекунанд, моро ба андеша дар бораи шууре, ки ин ҷирмҳои осмониро дар фазои амиқ роҳнамоӣ мекунад, ташвиқ мекунанд.

Нури нарми моҳи пурра барои фаъолияти ҳаррӯза нокифоя аст ва аз ин рӯ, ақли хирадманд ва пурсабр моро илҳом мебахшад, ки шабона истироҳат кунем. Сипас офтоб тулӯъ мекунад ва нури дурахшони он ба мо имкон медиҳад, ки ҷаҳони атрофамонро бо равшанӣ ва оромӣ бубинем ва ба мо имкон медиҳад, ки вазифаҳоеро, ки дар назди мо ҳастанд, иҷро кунем.

Ду роҳи қонеъ кардани ниёзҳои мо вучуд дорад: ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ. Масалан, вақте ки саломатии мо бад мешавад, мо метавонем барои табобат ба назди духтур равем. Аммо замоне фаро мерасад, ки на духтур ва на каси дигар кӯмак карда наметавонад ва мо ба роҳи дуюм рӯ меорем: ба қудрати рӯҳонӣ, ки бадан, ақл ва рӯҳи моро офаридааст. Қудрати ҷисмонӣ маҳдуд аст ва вақте ки он ноком мешавад, мо ба қудрати бепоёни илоҳӣ рӯ меорем. Ин ба ниёзҳои молиявии мо низ дахл

дорад. Вақте ки мо тамоми кори аз дастамон меомадаро мекунем ва ҳанӯз ҳам ба қадри кофӣ намегирем, мо ба он қудрат рӯ меорем.

Ҳар кас фикр мекунад, ки мушкилоти худ бадтарин аст. Баъзеҳо нисбат ба дигарон фишори бештар эҳсос мекунанд, зеро муқовимати онҳо заиф аст. Бо назардошти фарқиятҳои қувваи равонии одамон, онҳо миқдори гуногуни энергияро сарф мекунанд. Агар шахс бо мушкилоти ниҳоят душвор рӯ ба рӯ шавад ва ақли ӯ заиф бошад, онҳо наметавонанд онро паси сар кунанд. Касоне, ки ақли қавӣ доранд, метавонанд бо шикастани монеаҳо ва ларзонидани пояҳои худ душвориҳои худро паси сар кунанд. Бо вучуди ин, ҳатто одамони қавитарин баъзан бо нокомӣ рӯ ба рӯ шудаанд. Вақте ки мо бо мушкилот ва душвориҳои сершумор ва аз ҳад зиёди моддӣ, зеҳнӣ ва маънавӣ рӯ ба рӯ мешавем, мо дарк мекунем, ки қудрати зиндагӣ дар ин ҳаёти моддӣ то чӣ андоза маҳдуд аст.

Кӯшишҳои мо набояд танҳо барои ба даст овардани саломатии хуб ва амнияти молиявӣ, балки барои ҷустуҷӯи маъноӣ ҳаёт низ равона карда шаванд. Мақсади зиндагӣ чист? Вақте ки мушкилот моро фаро мегиранд, мо аввал ба муҳити атрофамон рӯй меорем ва ҳар як тағйироти моддиро, ки ба назари мо сабуки меорад, месанҷем. Аммо вақте ки мо ба нуқтаи бунбаст мерасем ва мегӯем: "Ҳама кӯшишҳои ман бенатиҷа анҷом доданд; ман боз чӣ кор карда метавонам?", мо ба таври ҷиддӣ дар бораи ёфтани роҳи ҳалли муассири мушкилотамон фикр мекунем. Ва вақте ки тафаккури мо ба қадри кофӣ амиқтар мешавад,

мо ҷавобро дар дохили худ меёбем. Ин худ як навъ дуои иҷобатшуда аст.

Дуо: Ниёзи рӯҳонӣ

Дуо ниёзи рӯҳонӣ аст. Худо моро ҳамчун гадо наофаридааст, зеро Ё моро ба сурати Худ офаридааст. Навиштаҳои Муқаддас инро эълон мекунад. Гадое, ки ба хонаи шахси сарватманд меравад ва садақа мепурсад, саҳми гадоро мегирад. Аммо писар метавонад аз падари сарватманди худ ҳама чизро ба даст орад. Аз ин рӯ, мо набояд мисли гадо рафтор кунем.

Баъзе одамон ба назар чунин мерасад, ки ҳама чизро доранд ва дар айшу ишрат ва роҳат таваллуд шудаанд, дар ҳоле ки дигарон ба назар чунин мерасад, ки мушкилот ва нокомиро ҷалб мекунад. Сурати Худо дар онҳо кучост? Қудрати рӯҳи илоҳӣ дар дохили ҳар яки мост. Аммо чӣ гуна мо метавонем ин қудратро парвариш кунем? Шояд шумо дар гузашта рӯҳафтода шуда бошед, зеро ба назар чунин менамуд, ки дуоҳои шумо иҷобат нашудаанд, аммо умед ва имонро аз даст надихед. Барои донишони он ки дуоҳои шумо самараноканд ё не, шумо бояд ба қудрати дуо дар дохили худ эътиқоди бунёдӣ дошта бошед.

Шояд дуоҳои баъзе одамон бечавоб мемонанд, зеро онҳо гадоӣ карданро интиҳоб мекунад. Ба ҳамин монанд, бояд донист, ки аз Худо чӣ талаб кунад. Шумо метавонед бо тамоми дил ва тамоми қуввататон дуо кунед, то замин ва ҳама чизи рӯи онро соҳиб шавед, аммо дуоҳои шумо қабул карда намешаванд, зеро ҳама дуоҳои марбут ба ҳаёти моддӣ аз ҷиҳати табиӣ маҳдуданд ва дар ҳақиқат бояд маҳдуд бошанд. Аммо роҳи дурусти дуо

кардан вучуд дорад. Мегӯянд, ки гурба нӯҳ ҷони худро дорад. Аммо мушкилот наваду нӯҳ ҷони худро дорад! Шумо бояд роҳи муассири халос шудан аз "гурбаи душвориҳо"-ро пайдо кунед. Сирри дуои муассир дар тағйир додани мавқеи худ аз мавқеи гадо ба мавқеи касе, ки ҳақ дорад, аст. Вақте ки шумо аз Худо чизе аз ин хусусияти рӯҳонӣ мепурсед, дуои шумо ҳам қудрат ва ҳам хирад хоҳад дошт.

Тухми муваффақият дар иродаи қавӣ аст

Аксари одамон ҳангоми кӯшиши анҷом додани коре, ки барои онҳо муҳим аст, хеле асабонӣ ва изтироб мешаванд. Бо изтироб ва асабоният амал кардан қудрати илоҳиро ҷалб намекунад, балки истифодаи оромона ва пайвастаи қудрати ирода қувваҳои коинотро ба ларза меорад ва аз Мутлақияти беохир вокуниш меорад. Тухми муваффақият барои ҳама чизе, ки шумо мехоҳед ба даст оред, дар иродаи шумост. Иродае, ки аз ҷониби мушкилот шикаста ва майда шудааст, муваққатан фалаҷ мешавад. Аммо шахси қатъӣ ва қатъӣ, ки мегӯяд: "Бадани ман метавонад пора-пора шавад, аммо сари иродаи ман баланд ва аз ҷониби ирода идора карда мешавад", баландтарин дараҷаи қудрати иродаро нишон медиҳад.

Ирода ва самти дурусти он чизҳое ҳастанд, ки мақоми инсонро баланд мебардоранд. Вақте ки шахс истифодаи иродаро тарк мекунад, ӯ ба як шахси оддӣ табдил меёбад, ки дар рафти рӯйдодҳо бесамар аст. Бисёриҳо мегӯянд, ки мо набояд аз иродаи худ барои тағйир додани шароит истифода барем, зеро аз монеъ шудан ба нақшаи Худо метарсем. Аммо чаро Худо ба мо ирода дод,

агар намехост, ки мо онро истифода барем? Ман як бор бо марди сахтгир вохӯрдӣ, ки гуфт, ки ба истифодаи ирода бовар надорад, зеро он ба худписандӣ мусоидат мекунад. Ман ҷавоб додам: "Шумо ҳоло иродаи худро истифода мебаред ва хеле бо зӯрӣ, то ба ман муқобилат кунед. Шумо онро барои сухан гуфтан, истодан, роҳ рафтан, хӯрок хӯрдан, ба кино рафтан ва ҳатто хоб кардан истифода мебаред. Шумо ҳама чизеро, ки мекунад, меҳоҳед. Бе ирода шумо ба робот табдил мешавед." Вазифаи шахс ин аст, ки иродаи худро, ки аз ҷониби хоҳишҳо идора карда мешавад, бо иродаи Худо ҳамоҳанг созад. Аз ин рӯ, вақте ки дуои дуруст пайваста хонда мешавад, он худ ба худ як ирода мешавад.

Шумо бояд ба имконияти ба даст овардани он чизе, ки барои он дуо мекунад, бовар кунед. Агар шумо барои соҳиби хона шудан дуо гӯед ва дар айнаи замон ақли шумо мегӯяд: "Чӣ тавр шумо метавонед хона харед, аблаҳ?" шумо бо чунин фикрронӣ иродаи худро суст мекунад. Вақте ки шумо ибораи "ман наметавонам"-ро аз ақли худ дур мекунад, шумо қудрати баландтар ба даст меоред. Албатта, хонаҳо аз осмон намеафтанд ва барои ба даст овардани хона, шумо бояд аз ирода истифода баред ва барои расидан ба ҳадафи худ амалҳои созанда анҷом диҳед. Вақте ки шумо истодагарӣ мекунад ва аз эътироф кардани нокомӣ худдорӣ мекунад, шумо метавонед он чизеро, ки орзу мекунад, нишон диҳед. Ва вақте ки шумо ин иродаро тавассути андеша ва амалҳои худ пайваста истифода мебаред, хоҳишҳои шумо амалӣ мешаванд ва ҳама чизеро, ки шумо орзу мекунад ва орзу мекунад, ба шумо хоҳанд расид. Вақте ки

шумо бо қатъият ва истодагарӣ ба кӯшиш идома медиҳед, натиҷаи дилхоҳ ба таври муайяне пайдо мешавад, ҳатто агар он чизеро, ки шумо мехоҳед, дар ин ҳаҳон вучуд надошта бошад. Дар чунин ирода ҷавоби илоҳӣ аст, зеро иродаи нек аз Худо меояд. Иродаи устувор иродаи илоҳӣ аст.

Тухми андешаҳои манфиро сӯзонед

Иродаи заиф иродаи заифи инсон аст. Вақте ки озмоишҳо ва ноқомӣҳо онро сӯроҳ мекунанд ва пора-пора мекунанд, он пайвастагии худро бо Генератори беҳир гум мекунад. Аммо дар паси иродаи инсон иродаи илоҳӣ пинҳон аст, ки на ноумедӣ ва на шикастро медонад. Ҳатто марг, бо тамоми қудраташ, наметавонад иродаи илоҳиро бишканад ё монеъ шавад. Худо бешубҳа ба он дуо, ки бо иродаи қатъият ва истодагариӣ бепоён идора мешавад, посух хоҳад дод.

Аксари одамон танбал ва суст ҳастанд, хоҳ аз ҷиҳати ҷисмонӣ, хоҳ аз ҷиҳати рӯҳӣ, хоҳ аз ҷиҳати ҳарду. Онҳо мехоҳанд мулоҳиза кунанд, аммо танҳо дар бораи хоб фикр мекунанд. Ҳамин ки хоболудӣ онҳоро фаро мегирад, онҳо ба хоби амиқ меафтанд ва ин анҷоми дуо аст! Дар ин ҳолат, ирода дафн карда мешавад. Мағзи сари одами оддӣ бо тухми "Ман наметавонам" пур мешавад. Дар оилае бо хусусиятҳо ва одатҳои муайян таваллуд шудааст, онҳо аз инҳо таъсир мегиранд ва боварӣ ҳосил мекунанд, ки онҳо ба ин кор қодир нестанд ё ин тухми зарароварро бояд сӯзонд ва таъсири онҳоро аз шуур решақан кард. Шумо қудрат доред, ки ба ҳар чизе, ки мехоҳед, ноил шавед. Ин қудрат дар асли иродаи шумост.

Онҳое, ки меҳоҳанд қудрати иродаро инкишоф диҳанд, ба ҳамроҳони хуб ниёз доранд. Агар шумо орзуи математики бузург шуданро дошта бошед ва ҳамсинфонатон аз математика нафрат дошта бошанд, бешубҳа шавқу завқи шумо коҳиш хоҳад ёфт. Аммо вақте ки шумо бо математикҳои бомаҳорат муошират мекунед, қудрати иродаи шумо мустаҳкамтар мешавад ва шумо метавонед бигӯед: "Агар дигарон муваффақ шаванд, ман низ метавонам".

Барои тақвияти иродаи худ ба корҳои калон шитоб накунад. Барои муваффақ шудан, аввал бояд иродаи худро бо корҳои хурде, ки фикр мекардед наметавонед анҷом диҳед, санҷед. Агар шумо кӯшиш кунед, муваффақият пас аз он хоҳад омад.

Ман то ҳол ҳамаи ҳадафҳои дар ёд дорам, ки дӯстон ва дигарон ба ман гуфта буданд, ки ман ҳеҷ гоҳ ба онҳо ноил намешавам, аммо ман ба онҳо ноил шудам. Ин одамони некро метавонанд бо андешаҳои худ зарари калон расонанд. Бигзор Худо моро аз онҳо ва маслиҳатҳои онҳо нигоҳ дорад. Ҳамроҳӣ ба иродаи ирода таъсири бузургтарин дорад. Ба ҷои мулоҳиза дар маъбади хомӯшӣ, ба рақсҳо бо машрубот ва мусиқии баланд рафтан ақлро бо ғубори ларзишҳои дунявӣ олуда мекунад, ки онҳоро аз байн бурдан душвор аст. Иродаи инсон ногузир аз таъсири ҳамсафонаш тақвият ё заиф мешавад. Инкишофи ирода танҳо тавассути кӯшиши худ хеле душвор аст. Ба шумо намунаи хубе лозим аст, ки тақлид кунед. Агар шумо хоҳед, ки рассом шавед, дар ихотаи расмҳои хуб зиндагӣ кунед ва бо рассомон ҳамроҳ бошед.

Агар шумо хоҳед, ки шахси рӯҳонӣ шавед, бо одамони рӯҳонӣ бо хислати наҷиб ҳамроҳ шавед.

Байни эътиқод ва таҷриба фарқияти назаррас вуҷуд дорад. Эътиқод аз чизҳое бармеояд, ки шумо дар бораашон шундаед ё хондаед ва ҳамчун ҳақиқатҳои асосӣ қабул кардаед. Аз тарафи дигар, таҷриба он чизест, ки шумо шахсан шоҳиди он ҳастед ва воқеан дарк кардаед. Боварӣи онҳое, ки Худоро таҷриба кардаанд, устувор аст. Агар шумо ҳеҷ гоҳ афлесунро наҷашида бошед, шумо метавонед дар бораи хосиятҳои он фиреб хӯред. Аммо агар шумо қаблан афлесун хӯрда бошед, шуморо фиреб дода наметавонанд, зеро шумо меваро ҷашидаед ва онро хуб медонед.

Ҳамроҳи касонеро ҷӯед, ки имонатонро тақвият медиҳанд

Андешаҳо дар бораи Худо, муваффақият, шифо ва ғайра, ҳама мисли капсулаҳои равонӣ дар зеҳни шумо ҷойгиранд. Онҳоро санҷед. Барои санҷидани ғояҳои худ, шумо бояд аз иродаи худ барои амалӣ кардани онҳо истифода баред. Барои парвариши иродаи зарурӣ, шумо бояд бо одамони дорои иродаи қавӣ муошират кунед. Агар шумо шифоро бо иродаи Худо хоҳед, бо касоне муошират кунед, ки имони шуморо тақвият медиҳанд ва иродаи шуморо нерӯ мебахшанд.

Ман тамоми Ҳиндустонро тай карда, дар ҷустуҷӯи донишманди ҳақиқии Худо будам, аммо онҳо камёб буданд. Ҳар як муаллиме, ки ман вохӯрдам, эътиқоди шахсии худро нақл мекард. Аммо дар масъалаҳои рӯҳонӣ, ман тасмим гирифтам, ки танҳо бо суҳанони Худо қаноат накунам. Ман мехостам Ёро эҳсос кунам ва воқеан

ҳузури Ёро эҳсос кунам. Он чизе ки ба ман гуфтанд, бемаънӣ буд, агар ман онро тавассути таҷрибаи шахсӣ дарк накунам.

Боре ман бо дӯстам дар бораи авлиёҳои Ҳиндустон сӯҳбат мекардам. Дӯстам далоли буд ва ӯ шавқу завқи маро тақсим накард. Ба ҷои ин, ӯ гуфт: "Ҳамаи онҳое, ки шумо авлиё меномед, дар асл фиребгарон ҳастанд, ки Худоро намениносанд." Ман бо ӯ баҳс накардам, балки мавзӯро иваз кардам ва мо дар бораи касби далоликорӣ сӯҳбат кардем. Пас аз он ки ӯ ба ман дар ин бора бисёр нақл кард, ман бо нармаӣ гуфтам: "Оё шумо медонед, ки дар Калкутта як далоли боэътимод вуҷуд надорад ва ҳамаи онҳо дурӯғгӯянд?" Ӯ ҳашмгин шуд ва бо ҳашм ҷавоб дод: "Ва шумо дар бораи далоликорӣ чӣ медонед?" Ман ҷавоб додам: "Ин маҳз ҳамон чизест, ки ман дар назар доштам. Ва шумо дар бораи авлиёҳо чӣ медонед?" Ӯ бесадо буд. Ман оромона ва меҳрубонана идома додам: "Ман дар бораи далоликорӣ чизе намедонам ва шумо дар бораи авлиёҳо чизе намедонед."

Амалияи дин ба нуқтае расидааст, ки бисёриҳо дигар наметавонанд ақидаҳои рӯҳонии худро ба таҷрибаи зинда табдил диҳанд. Ман дар ин ҷо аз таҷрибаи шахсӣ суҳан мегӯям. Ман намехоҳам танҳо дар бораи чизҳое, ки аз ҷиҳати зеҳнӣ медонам, сӯҳбат кунам. Аксари одамон чанд китоб дар бораи ҳақиқат мехонанд ва бе он ки кӯшиши заруриро барои дарки ҳақиқати паси калимаҳо сарф кунанд, худкифо мешаванд. Эъломияҳои ҳоли ва эълонҳои ҳоли аз ҳақиқатҳои рӯҳонӣ барои мо ҳеҷ фоидае надоранд ва таассуроти мусбате намегузоранд. Мо бояд байни мавъизаҳои шахс ва достони зиндагии ӯ фарқ гузорем. Ҳар касе, ки

**мехоҳад ба дигарон таълим диҳад, бояд аввал
нишон диҳад, ки онҳо воқеан он чизеро, ки
меомӯзанд, аз сар гузаронидаанд ва он чизеро, ки
мегӯянд, аз ҷиҳати таҷрибавӣ фаҳмидаанд.**

**(Ва ман ёфтам, ки инсон чизе ҷуз маҳсули
кӯшишҳои худӣ нӯст)**

**Ҳар кӣ бештар талош кунад, сазовори шараф
аст**

**Бо орзуҳои баланд, ӯ ба қуллаҳои баланд
мебарояд**

**Он ки орзуҳои баландтарин дошт, намоёнтарин
буд**

Онҳое, ки пешрафт меоҳанд, таъхир накунад

Ва касе ки меҳост дер кунад, пеш наомад

Асалому алайкум

Ташаббус ва рӯҳияи эҷодкорӣ

**Ба манзараҳои бешумор ва беохирӣ ин ҷаҳон,
ба шумораи зиёди башарият, ки дар марҳилаҳои
зиндагӣ сар ба сар мешитобанд, нигоҳ карда, мо
пур аз ҳайрат мешавем ва аз худ мепурсем, ки
сирри ин падидаи аҷиб чист? Ҳадафи ниҳони
сафари мо чист? Ва роҳи беҳтарини расидан ба он
чист?**

**Аксари мо бемақсад, бе мақсад ва самт, мисли
мошинҳое, ки ба сӯи ҳеҷ чиз мешитобанд, ронда
мешавем. Ҳангоми сайругашт дар роҳҳои зиндагӣ
бепарвоёна ва бепарвоёна, мо мақсади сафари
худро дарк намекунем. Мо кам пай мебарем, ки оё
мо дар роҳҳои печидае қарор дорем, ки ба ҷое**

намебаранд ё дар роҳи росте, ки мустақиман ба макони дилхоҳамон мебарад, қадам мезанем ва чӣ гуна мо метавонем мақсади худро пайдо кунем, агар мо дар ин бора ҳатто фикр накарда бошем?

Аксари одамон — сарфи назар аз он ки мақсади зиндагӣро наметонанд — дорои ташаббуси кофӣ барои муайян ва пайгирии ҳадафҳои худ ва муносибати оқилона бо муҳити зист ва шароити худ мебошанд. Ва ташаббус чист? Ин як қобилияти эҷодӣ, шарораи Офаридгори беохир аст, ки дар дохили ҳар яки мо вуҷуд дорад.

Ақли аксари одамон мисли муҳаррикҳои яқаспӣ аст! Бо вуҷуди имконоти бузурги ҳар як ақли инсон, хеле кам касон аз ин қудрати истифоданашуда истифода мебаранд. Манфиатҳои одамон одатан маҳдуд ва ба ниёзҳои ҳаёти, ба монанди хӯрокхӯрӣ, кор, вақтхушӣ, хоб ва ғайра маҳдуданд.

Равоншиносон мегӯянд, ки байни одамон ва ҳайвонот як фарқияти калидӣ вуҷуд дорад: аз байни ҳамаи махлуқот, одамон танҳо меҳанданд (шояд ба истиснои маймунҳо ва кафторҳои хурӯшанда). Ханда фоидаовар аст ва агар кас аз ин тӯҳфа истифода набарад, яке аз муҳимтарин ҷанбаҳои рушди инсонро аз даст медиҳад. Мо набояд мисли онҳое бошем, ки ба ҳаёт бо нигоҳи саҳт ва ҷиддӣ менигаранд, на меҳанданд ва на табассум мекунанд ва дар натиҷа, ҳеҷ гоҳ аз ҳаёт воқеан лаззат намебаранд.

Илова бар қобилияти беназири инсонӣ барои хандидан, инсонҳо қобилияти дигари ғайриоддӣ доранд: яке аз бузургтаринҳо, қобилияти эҷодкорӣ ё навоарӣ. Ин қобилияти пурасрор ва пурасрор чист? Ғарб сарзамини навоариҳои амалӣ, саноатӣ

ва амалӣ мебошад. Шарқ сарзамини маърифат ва эҷодкорию маънавӣ аст. Аз ин рӯ, рӯҳияи ташаббускорӣ қобилияти эҷодкорӣ аст - кореро анҷом додан, ки қаблан ҳеҷ кас бо роҳҳои инноватсионӣ накардааст.

Рӯҳи эҷодкорӣ қобилияти эҷодӣ аст, ки аз Офаридгор сарчашма мегирад.

Одамон бо ин тӯҳфаи муқаддас чӣ кор кардаанд? Чанд нафар воқеан кӯшиш мекунанд, ки аз потенциали эҷодии худ истифода баранд? Ҳафтаҳо, моҳҳо ва солҳо гузаштаанд ва мегузаранд ва онҳо бетағйир боқӣ мемонанд, танҳо бо синну сол тағйир меёбанд. Инсонӣ эҷодкор мисли метеори дурахшоне, ки дар кайҳон парвоз мекунад, медурахшад, аз ҳеҷ чиз чизеро меофарад ва имконнопазирро тавассути қудрати эҷодии рӯҳи оӣ имконпазир мегардонад.

Се категорияи эҷодкорон вучуд дорад:

Категорияҳои истисноӣ, барҷаста ва ғайриоддӣ мавҷуданд; категорияҳои миёна; ва категорияҳои оддӣ. Ва садҳо ва ҳазорҳо ҳастанд, ки онҳоро метавон ҳамчун ҳеҷ чиз тасниф кард.

Аз худ ин саволро пурсед: «Оё ман ягон бор кӯшиш кардаам кореро кунам, ки ҳеҷ каси дигар то ҳол накардааст?»

Ин нуқтаи ибтидоӣ дар фаъол кардани рӯҳияи ташаббус ва озод кардани эҷодкорию ниҳон аст

Мисли онҳое набошед, ки бовар доранд, ки қодир нестанд аз рафтори оддӣ ва ошно фарқ кунанд. Онҳо мисли хобгарданд. Пешниҳодҳое, ки

онҳо аз зеҳни ҳуши худ мегиранд, онҳоро бовар кунонд, ки ҳамаи онҳо яксонанд.

Вақти он расидааст, ки инсон худро аз ҳолати нодонӣ ва ҳайрати худ бедор кунад ва ба худ тасдиқ кунад, ки бузургтарин тӯҳфаҳои инсонӣ: рӯҳи эҷодкорӣ дорад.

Ҳар як инсон дорои шарораи потенциали ғайриоддӣ аст, ки ба онҳо имкон медиҳад чизеро эҷод кунанд, ки бесобиқа аст. Мутаассифона, одамон аксар вақт зери таъсири магнитии муҳити худ қарор доранд ва барои раҳӣ аз кашиши пурқудрати он кӯшиш намеkunанд. Агар касе гӯяд: "Кӯшиш кардан бефоида аст, ин аллакай анҷом дода шудааст", онҳо ба худ иҷозат медиҳанд, ки қурбони шуури дунявӣ шаванд, ки аз ирода холи аст ва орзуҳоро бозмедорад. Аз ин рӯ, бисёриҳо дар зиндагӣ ноком мешаванд.

Ин ба ҷанбаи маънавӣ низ дахл дорад. Бисёриҳо дар тӯли ҳаёташон бетағйир мемонанд. Сарфи назар аз норозигии худ аз сабаби тангназарӣ ва таҷрибаи маҳдуди худ, онҳо аз фикр кардан ба тарзи тарбияи худ метарсанд. Инсон бояд мувофиқи амри вичдон ва ангеzaҳои дили худ ба озмоишҳои зиндагӣ мутобиқ шавад ва бе дарки худ кӯр-кӯрона амал накунад.

Устои мӯхтарами ман, Шри Юктсварҷӣ, ба ман гуфт:

«Агар шумо воқеан ба Худо бовар кунед ва чизеро орзу кунед, Худо он чизеро ба шумо медиҳад, ҳатто агар он дар коинот вучуд надошта бошад ҳам».

Ман ба Худо ва ба иродаи худам имони қавӣ доштам ва ҳамеша дарк мекардам, ки имкониятҳои нав барои ба даст овардани чизҳои дилхоҳам фароҳам меоянд.

Потенсиали эҷодӣ дар дохили инсоният дар ҳолати хоб, рушнаёфта ва истифоданашуда боқӣ мемонад. Ин қудрат табиӣ ва табиӣ аст, ки дар ҳар як инсон бидуни истисно мавҷуд аст, аммо одамон аз он истифода намебаранд. Пас, чӣ гуна ин рӯҳи эҷодиро бедор кардан мумкин аст?

Агар шумо ҳанӯз малакаҳои тафаккури эҷодиро барои сохтани роҳи худ инкишоф надода бошед, шумо метавонед кореро, ки каси дигар қаблан анҷом дода буд, беҳтар кунед. Кӯшиши беҳтар кардани навовариҳои дигарон равиши маъмултарин аст.

Навӣи дуюм ё миёнаи рӯҳи эҷодӣ дар онҳое таҷассум меёбад, ки чизҳои нав эҷод меkunанд ё ихтироъ меkunанд, аммо бе ягон аҳамияти назаррас.

Сифати фавқулоддаи рӯҳи эҷодӣ он чизест, ки ба соҳиби он имкон медиҳад, ки дар назди ҷаҳон бо нури дурахшон истода бошад, мисли шахсиятҳои бузурге, ки чизҳои нав ва судмандро барои ҷаҳон ба вуҷуд овардаанд, қорҳое, ки ҳеҷ кас қаблан накарда буд. Ин нобиғаҳои истисноӣ рӯҳи шикастнопазири эҷодӣ доштанд, ки бо иродаи устувор барои расидан ба ҳадафҳои худ дастгирӣ мешуданд. Оё Худо ин шахсиятҳои бузургро дӯст медошт ва ба онҳо чунин бузургии хосро ато кард? Оё иродаи илоҳӣ онҳоро барои ба даст овардани чунин шӯҳрат аз ҳама болотар интихоб кард? Албатта не. Онҳо танҳо тӯҳфаҳои эҷодии худро

барои нишон додани бузургӣ ва шӯҳрате, ки мероси ҳар як инсон аст, истифода мебуданд, зеро онҳо ба сурати Худо, манбаи ҳама гуна эҷодкорӣ ва навоварӣ офарида шудаанд.

Онҳое, ки ба худписандӣ майл доранд, воқеан бузург нестанд. Онҳое, ки аз ғурур, худписандӣ ва худписандӣ пур шудаанд, аз Худо дастгирӣ намегиранд. Онҳое, ки дӯст медоранд, дигаронро барои ошкор кардани потенциали худ, рушди қобилиятҳои худ ва парвариши эътимод ба худ ташвиқ мекунанд, воқеан бузурганд.

Аксари онҳое, ки бузург шуданд, беихтиёр роҳнамоӣ шуда буданд: онҳо дорои як навъ бузургӣ буданд, ки ҳамчун пояи асосӣ барои бунёди ҳаёти худ хидмат мекарданд ва дар соҳаи эҷодиёти худ ба таври аҷиб бартарӣ меёфтанд.

Агар шумо дорои сифати бузургӣ бошед, ин маънои онро дорад, ки шумо зери шуури қудратҳои ақл роҳнамоӣ шудаед, ки қобилияти он ба шумо имкон дод, ки энергияҳои эҷодии худро тавассути кушодани каналҳои пинҳонӣ дар рӯҳи худ ва пайваст кардани онҳо ба шуури комил, манбаи ҳама гуна аслият ва эҷодкорӣ, инкишоф диҳед.

Бузургӣ инчунин метавонад ба даст оварда шавад, яъне онро бо рушди истеъдодҳо ва суръат бахшидан ба рушди худ парвариш кардан мумкин аст. Роҳе барои бузург шудан бо ба даст овардани ин қудрати ғайриоддӣ ва ҳайратангез вучуд дорад. Бо рафтори оқилона ва тавассути омӯзиши дуруст, шахс метавонад рӯҳияи эҷодкориро парвариш диҳад ва потенциали онро ошкор созад. Касоне, ки муддати тӯлонӣ саъю кӯшиши бузурге кардаанд, онҳое ҳастанд, ки ҳоло аз амалӣ шудани умедҳо ва

амалӣ шудани орзуҳои худ лаззат мебаранд.
Қудратҳои хобидаи дарунӣ бояд ошкор карда
шаванд ва барои бартараф кардани он чизе, ки ба
назар душвор ва нотавон менамояд, бояд меҳнати
сахт ба кор бурда шавад.

Шахси боҳашамат бояд барои ноил шудан ба
муваффақият дар ҳама гуна соҳа, хоҳ моддӣ ва хоҳ
зеҳнӣ, омода бошад, ки ақидаҳои тунд ва
танқидҳои дардноки ҷаҳонро таҳаммул кунад. Агар
шахс орзуи асли, эҷодкор ва наовар буданро
дошта бошад ва агар шахс хоҳиши каме ҳам
бошад, ки дигар хел фикр кунад ва сухан гӯяд,
бояд аз ақидаҳои рӯҳафтодаи онҳое, ки бо чашми
каманд, эҳтиёт бошад. Шавқу завқи ӯ бояд устувор
бошад ва ҳеҷ гоҳ ба дилгири ё бепарвой роҳ
надиҳад, ки ба доираи худ ворид шавад.

Онҳое, ки рӯҳияи аҷоибӣ эҷодӣ доранд, ҳама
мушкилот, мушкилот ва монеаҳоро фурӯ мебаранд
ва дар асл ба ҳақ будани худ бовар доранд.

Бо самимияти бепоён ва устуворӣ, ки бар зидди
шакку шубҳа ва гумроҳӣ муқобилат мекунад, бо
баракати Худо пеш равед, зеро медонед, ки
қудрати бепоёни эҷодӣ дасти шуморо мегирад ва
шуморо дар ин роҳ дастгири мекунад.

Аввалан, бояд бошуурона ба қудрати беохир
даст расонед. Ин қудрати муборак манбаи ҳама
гуна эҷодкорӣ ва наоварӣ аст. Вақте ки ин рӯй
медихад, ҳам ақли шуур ва ҳам зеҳни зери шуур
пур аз қудрат ва ирода мешавад.

Солҳо ман аз аз даст додани рӯҳи эҷодие, ки
дар шароити сахт ва озмоишҳои душвор дар худ
парвариш карда будам, метарсидам. Аммо акнун

ман дарк мекунам, ки қонуни ниҳой ва беохир дар
рӯҳи ман ҷойгир аст. Он қонуни муқаддас асоси
ҳама илм, санъат ва дониш аст. Ва агар ман аз он
пуштибонии илоҳӣ дастгирӣ шавам, барои ман
нокомӣ ғайриимкон аст.

Вақте ки шумо мехоҳед чизеро аҷиб ва аҷоиб
эҷод кунед, ором нишинед ва амиқ мулоҳиза
ронед, то он даме ки он қудрати бепоёни эҷодиро,
ки дар дохили шумост, эҳсос кунед. Кӯшиш кунед,
ки коре нав кунед, аммо ҳамеша итминон дошта
бошед, ки кӯшишҳои шумо аз ҷониби бузургтарин
унсури эҷодкорӣ дар вучуд дастгирӣ карда
мешаванд, ки ин унсури муборак дар паси ҳама
корҳое, ки мекунад, қарор дорад ва он умедҳои
шуморо амалӣ мекунад ва кӯшишҳои шуморо бо
муваффақият оро медиҳад.

Худои Қодир мехоҳад, ки моро қудрати
бепоёни эҷодии рӯҳи илоҳӣ роҳнамоӣ кунад.
Мардум сарчашмаи қудрати эҷодиро дар рӯҳи худ
бо бепарвоя ва танбалӣ бастаанд ва бояд ҳама
монеаҳо ва партовҳоеро, ки монеаи ҷараёни озода
обҳои муқаддас дар ҳар самт мешаванд, бартараф
кунанд. Онҳо бояд азми устувор ва иродаи ғаъол
барои анҷом додани корҳои нек дошта бошанд ва
он гоҳ орзуҳо амалӣ мешаванд ва орзуҳои наҷиб
амалӣ мешаванд.

Аксари одамон танҳо бо такрор кардани
андешаҳои дигарон қаноатманданд ва кам ба як
фикри аслии меоянд. Аз андешаҳои хуби дигарон
баҳра бурдан хуб аст, аммо вазифаи ҳар як шахс
аст, ки ба мероси ҷаҳонӣ чизи нав, хоҳ зеҳнӣ ва хоҳ
моддӣ, илова кунад ва ганҷинаи дониши инсониро
ғанӣ гардонад. Ҳар як шахс дорои хислатҳои

беназир ва қобилиятҳои амиқест, ки интизори кашф ва ғаъол шудан ҳастанд.

Дар аввал ман аз муаллим шудан дудила будам. Саъю кӯшиш ҷиддӣ ва масъулиятҳо хеле бузурганд. Муаллим бояд як зарбаи саҳтгир бошад, зеро вақте ки ӯ асабонӣ ва ошуфта мешавад, наметавонад ба онҳое, ки аз ӯ кӯмак мепурсанд, кӯмак кунад.

Муаллими ҳақиқӣ бояд ҳамаро дӯст дорад ва ба онҳо хизмат кунад, инсониятро дарк кунад ва Худоро бишносад. Вақте ки мураббии ман, Сери Йокстуарги, ба ман гуфт, ки нақши ман дар ин зиндагӣ муаллими рӯҳонӣ аст, ман ба Худо рӯ овардам, ба Ӯ таваккал кардам ва барои кӯмак ва роҳнамоии Ӯ дуо гуфтам.

Вақте ки ман ба хондани лексияҳо шурӯъ кардам, ман ният доштам, ки лексияҳоям на аз китобҳо ва донишҳои назариявӣ, балки аз илҳами ботинӣ ва таҷрибаи шахсӣ гирифта шаванд, зеро хуб медонистам, ки қудрати эҷодӣ, ки манбаъаш ҳеҷ гоҳ хушк намешавад ва ҷараёни он ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад, дар паси андешаҳо ва суҳанони ман нуҳуфтааст.

Ин қудрат инчунин дар бисёр соҳаҳо барои кӯмак ба дигарон дар кор ва бо роҳҳои гуногун истифода шудааст.

Ман нагуфтам: "Худовандо, ин корро барои ман кун".

Баръакс, ман гуфтам: «Эй Парвардигор, ман меҳоҳам ин корро кунам, аммо танҳо бо роҳнамоӣ

**ва баракати Ту аз Ту илтиҷо мекунам, ки маро
илҳом диҳӣ ва аз дастам бигир».**

**Шумо метавонед корҳои хурдро бо роҳи
беназир анҷом диҳед Шумо метавонед дар соҳаи
худ беҳтарин бошед Мо набояд ҳамеша роҳҳои хуб
тайшударо пайгирӣ кунем; мо бояд роҳҳои навро
барои худ ва дигарон эҷод кунем Инсон метавонад
кореро анҷом диҳад, ки ҳеҷ каси дигар қаблан
накардааст - коре, ки ақлҳоро ба худ ҷалб мекунад
ва ҷаҳонро ба ҳайрат меорад**

**Шумо метавонед исбот кунед, ки рӯҳи илоҳии
эҷодкор дар дохили шумо зиндагӣ мекунад ва
тавассути шумо амал мекунад. Гузашта рафтааст
ва ҳоло таърих аст. Ҳатто агар хатогҳои шумо ба
қадри баҳр амиқ бошанд ҳам, моҳияти рӯҳ он қадар
қавӣ аст, ки онҳоро фурӯ бурдан мумкин нест. Аммо
ин ҳақиқат бемаънӣ аст, агар шахс дар тафаккури
ноқис ва амалҳои нодурусти худ бе кӯшиши ҷиддӣ
барои ислоҳи самти худ ва ислоҳи худ исрор кунад.**

**Аммо мо аз довталабони самимӣ ва ҷиддӣ
даъват мекунем, ки азми қавӣ ва иродаи устувор
дошта бошанд, то дар ин роҳ пеш раванд, бидуни
он ки хатогҳои гузашта монעי пешрафт шаванд ё
андешаҳои маҳдуд иродаро зери фишор қарор
диҳанд.**

**Зиндагӣ метавонад тира ва фазо тира гардад;
мушкилот метавонанд ба миён оянд ва имкониятҳо
метавонанд ноаён аз байн раванд. Аммо аз эътироф
кардани нокомӣ ё гуфтани "ҳама чиз барои ман
тамом шуд, Худо маро тарк кардааст" эҳтиёт
бошед. Зеро агар ин корро кунед, худро нобуд
мекунад ва касе наметавонад ба шумо кумак
кунад.**

Оилаатон метавонад шуморо рад кунад, бахти хуб метавонад шуморо тарк кунад, дӯстонатон метавонанд шуморо тарк кунанд ва қувваҳои инсоният ва табиат метавонанд бар зидди шумо тавтиа кунанд. Аммо то он даме, ки шумо ба Худо имон ва иродаи қавӣ дошта бошед, шумо метавонед ҳамлаҳои тақдирро дафъ кунед ва дар муқобили мушкилот мисли санги мустаҳкаме, ки мавҷҳои ғазабнок аз он мешикананд, истодагарӣ кунед ва бо қадами устувор ва сари баланд қадам занед, чунон ки барои мардон ва занони бошараф муносиб аст.

Ҳатто агар сад маротиба мағлуб шавед ҳам, бори дигар кӯшиш кунед ва қарор диҳед, ки душвориҳоро паси сар мекунед ва тоҷи шӯҳратро ба даст меоред. Ноумедӣ доимӣ нест ва ноумедӣ озмоиши муваққатӣ аст. Худо мехоҳад, ки шумо ғолиб ва мағлубнашаванда бошед ва қудрати пурраи даруни шумо пайдо шавад, то шумо нақши пуршарафи худро дар сахнаи зиндагӣ иҷро кунед. Оптимист бошед ва шумо некӣ хоҳед ёфт ва дар хотир доред, ки "Ба ростӣ, бо душворӣ осонӣ меояд".

Ба Худо имон дошта бошед ва аз неъматҳои ӯ умед дошта бошед

Зеро пас аз ториктарин шаб субҳ ва равшанӣ меояд

Аммо чӣ гуна шумо нақшро пайдо мекунед, ки дар зиндагӣ ба шумо мувофиқ бошад? Агар ҳама мехостанд подшоҳ ва президент бошанд, кӣ хизматгор ва хизматгор мешуд? Нақши подшоҳ ва нақши хизматгор дар намоишнома баробар

**муҳиманд, ба шарте ки ҳунармандон нақшҳои
худро бомуваффақият иҷро кунанд.**

**Ва ба ҳамин сабаб, мо бо тафовутҳои беназир,
хоҳишҳо ва майлҳо ба машғулиятҳо ва
машғулиятҳои гуногун ба ин ҷаҳон омадаем. Худо
хост, ки ин ҷаҳон сахнаи кайҳонӣ барои фароғати
мо бошад, дар ҳоле ки мо аз хонаи бихиштии дурем.
Аммо мо нақшаи коргардон ва оркестрсозии илоҳии
ин сахнаро фаромӯш мекунем ва мехоҳем нақшҳои
худро мувофиқи он чизе, ки мувофиқ мешуморем,
на он тавре ки Худо хоҳад, иҷро кунем. Аз ин рӯ, ин
бесарусомонӣ ва паҳншавии бесарусомонӣ дар
саросари ҷаҳон ба вуҷуд меояд.**

**Одамон дар сахнаи зиндагӣ ноком мешаванд,
зеро онҳо кӯшиш мекунанд, ки нақшҳои дигареро
бозӣ кунанд, ки аз нақшҳои аслии онҳо фарқ
мекунанд. Баъзан масхарабоз нисбат ба подшоҳ
таваҷҷӯҳ ва таҳсинро бештар ҷалб мекунад. Пас,
новобаста аз он ки нақши шумо то чӣ андоза ночиз
ба назар мерасад, онро бо тамоми қувва ва бо
вичдони пок иҷро кунед ва дар назари Худо, шумо
аз ҷумлаи муваффақон хоҳед буд.**

**Худо барои мо хайрро мехоҳад Агар нақшҳое,
ки мо мебозем, ғамангез ё фоҷиабор бошанд, мо
набояд бар зидди ҳаёт исён кунем, балки имони
худро ба Худо тақвият диҳем (Ва дар ин маврид
Паёмбар, алайҳиссалом, фармуданд:)**

**«Худованд беморию намефиристад, магар ин
ки шифояшро нозил кунад, пас ба он бо дуо рӯ ба
рӯ шавед».**

(Эй рӯҳ, аз саҳтии саҳт ноумед машав)

**Ва ман итминон дорам, ки аз Офаридгор, Худои
тамоми махлуқот, тасаллӣ меёбам.**

**Чӣ қадар мушкилот гузаштанд ва сипас аз байн
рафтанд?**

Пас аз таъсири он ба пул ва ҳаёт)

Симфонияҳои рӯҳонӣ
Мақолҳо, шеърҳо, насиҳатҳо ва тасдиқҳо
Устод

Мо бояд фидокорино омӯзем, зеро ёфтани хушбахтӣ
тавассути хушбахт кардани дигарон ҳадафи аслии
.ҳамаи дӯстдорони Худо ва мӯъминон ба Ӯ аст
Ба дигарон хушбахтӣ овардан як кори аҷиб ва хеле
муҳим барои ба даст овардани хушбахтии худамон аст
.ва худ як амали пурсамар аст
Баъзе одамон танҳо дар бораи худ фикр мекунанд
ва мегӯянд: "Барои ман муҳим ҳама чиз хушбахт будан
аст". Аммо мутаассифона, чунин одамон ҳеҷ гоҳ
.хушбахтӣ намеёбанд
Тавсия дода намешавад, ки хушбахтии шахсиро
ҷустуҷӯ кунед ва хушбахтӣ ва некӯаҳволии дигаронро
.нодида гиред
Касе, ки бепарвоёна рӯзгори дигаронро медуздад,
метавонад сарватманд шавад, аммо хушбахт нахоҳад
шуд, зеро хашми дигарон нисбат ба ӯ аз захира
.марговартар хоҳад буд
:Қонуни илоҳӣ чунин амр медиҳад
Вақте касе кӯшиш мекунад, ки бо зарари дигарон
роҳат зиндагӣ кунад, дигарон низ кӯшиш мекунанд, ки

зиндагии худро бадбахт кунанд. Аммо агар онҳо кӯшиш кунанд, ки дигаронро хушбахт кунанд, ҳатто бо зарари худашон, дигарон дар бораи некӯаҳволӣ ва хушбахтии онҳо фикр мекунанд. Вақте ки мо дар бораи ниёзҳои асосии худ фикр мекунем, бояд дар бораи ниёзҳои дигарон низ фикр кунем. Ва вақте ки мо ба онҳо ғамхорӣ мекунем, ба онҳо некӯаҳволӣ ва хушбахтӣ орзу мекунем

Шахси фидокор бо оила ва ҷаҳони атрофаш дар ҳамоҳангӣ зиндагӣ мекунад. Аз тарафи дигар, шахси худхоҳ пайваста бо мушкилот рӯ ба рӯ мешавад, пешпо меҳӯрад ва оромии хотирро аз даст медиҳад

Вақте ки шумо дарк мекунед, ки Худо дар дохили шумо сулҳ аст, шумо дарк хоҳед кард, ки Ё дар ҳама чизҳои нек дар офариниш сулҳ ва ҳамоҳангӣ аст ва шумо Ёро дар зебоии табиат хоҳед дид, наздикии Ёро дар дӯстии самимӣ эҳсос хоҳед кард ва неъматҳои Ёро дар орзуҳои наҷиб ва ҳадафҳои шарафманд, ки аз ҳадафҳои худхоҳона озоданд, эҳсос хоҳед кард. Шумо ҳузури Ёро дар паси пардаҳои хомӯшӣ ва дар ҳама чизҳои аҷоиб эҳсос хоҳед кард

Дарро бо ҷидду ҷаҳд бикӯбед ва парда бардошта мешавад ва шумо чеҳраи пурҷалолтаринро бо тамоми шукӯҳу шаҳоматаш хоҳед дид

Агар шумо Худоро дӯст доред, муҳаббати Ёро эҳсос хоҳед кард ва ҳеҷ чиз шуморо фиреб дода наметавонад

Шумо ба таҷрибаҳои моддӣ майл доред, зеро хушбахтии рӯҳониро чашидаед ва вақте ки онро чашидаед, фарқиятро хоҳед дид

Озодона интиҳоб кунед, нагузоред, ки чизе шуморо маҳдуд кунад ва нагузоред, ки касе шуморо идора кунад

Ё ба хушбахтии шумо ҳалал расонад

Худи шумо як қисми ҷудонашавандаи тамоми кайҳонӣ аст ва шумо бояд он тамоми комилро пайдо кунед, то шуури хушбахтонаро эҳсос кунед ва лаззатҳои ишқи илоҳиро бичашед

Аксари одамон наметавонанд тавозуни заруриро
.байни ҳаёти амалӣ ва маънавии худ эҷод кунанд
Шахси рӯхонӣ ба пул ниёз дорад ва шахси дунявӣ бе
.Худо хушбахтона зиндагӣ карда наметавонад
Рӯхонӣ кор мекунад ва суханони ногуфтаи ӯ
мегӯянд: Худо ба ман қувват ва азму ирода мебахшад,
бинобар ин қуввати ӯ меафзояд ва Худо кӯшишҳои ӯро
.баракат медиҳад

Одами дунявӣ низ кор мекунад, аммо мегӯяд: Ман
касе ҳастам, ки ҳамаи ин корро танҳо мекунам ва касе
бар ман лутф надорад, бинобар ин ӯ ба худ натиҷаҳои
.ғайричашидмдошт меорад ва ба хатар меафтад
Ҳама фаъолиятҳои амалӣ, хоҳ барои мақсадҳои
моддӣ ва хоҳ маънавӣ, бояд бар асоси принципҳои солим
.ва таҳти назорати вичдон ва тавозуни ақл бошанд

Ба Худо рӯй оваред, ӯро ёд кунед ва ӯро маркази
ҳаёти худ қарор диҳед. ӯро даъват кунед ва дуо гӯед, то
он даме ки ӯ шуморо роҳнамоӣ кунад ва ба шумо нишон
диҳад, ки қонунҳои ӯ чӣ гуна кор меkunанд. Дар хотир
доред, ки мулоҳиза дар бораи Худо ва эҳсос кардани
ҳузури ӯ аз як миллион таҳлил ва тавзеҳот беҳтар аст.

Ба ӯ бигӯед, ки шумо наметавонед мушкилоти худро
мустақилона ҳал кунед, ҳатто агар шумо дар бораи як
миллиард идея фикр кунед, аммо агар шумо онҳоро ба
дасти ӯ диҳед, роҳҳои ҳал имконпазиранд. Аввал
роҳнамоӣ пурсед ва сипас онро аз нуқтаи назари гуногун
баррасӣ кунед, то роҳи ҳалли мувофиқро пайдо кунед.

Худо ба онҳое, ки ба худ кӯмак меkunанд, кӯмак
мекунад. Вақте ки ақли шумо пас аз дуо ба Худо дар
мулоҳиза ором ва пур аз имон мешавад, шумо метавонед
бо кӯмак ва роҳнамоии Худо роҳи ҳалли дурусти
.мушкилотатонро бубинед

Вақте ки эътиқоди шахс ба ҳақиқатҳо ва
имкониятҳои рӯхонӣ ба дониши воқеӣ табдил меёбад, он
шахс аз ҳамаи олимони рӯи замин муваффақтар ва

донишмандтар мешавад. Одамони бузурге, ки Худоро
шинохтаанд, аз шубҳаҳо ошуфта ё азоб намекашанд,
.зеро онҳо Ҳақиқатро, ки Худост, эҳсос мекунанд
Эй Парвардигоро, вақте ки ман нобино будам,
дареро ба сӯи Ту намеёфтам. Ту чашмони маро шифо
додӣ ва акнун ман дарҳоро дар ҳама ҷо кушода мебинам
— дар дилҳои гулҳо, дар овози дӯстон ва дар хотираҳои
озмоишҳои наҷиб ва маҳбуб. Ҳар нафаси дуои ман роҳи
.наверо ба маъбади ҳузури фарогири Ту мекушояд
Шуури ман дигар ба як шишаи хурди ҷисмонӣ, ки бо
мӯби нодонӣ мӯҳр зада шудааст, маҳдуд намешавад.
Ман дигар дар миёни баҳри кайҳонии ту бе даст
нарасонидан ба оби баҳр роҳ намеравам. Ман дигар дар
ту бе шинохтани ту ё эҳсос кардани ҳузури ту дар хоб
намемонам. Тамоми вучудам акнун дар ҳузури пурраи ту
.ғарқ шудааст

Агар шумо ҳамаи амалҳои худро бо Худо мувофиқ
созед ва қонунҳои некиро риоя кунед, шумо ноком
нахоҳед шуд ва гумроҳ нахоҳед шуд. Дар хотир доред,
ки муҳаббати илоҳӣ ба бахшидани бисёр гуноҳҳо
мусоидат мекунад. Агар шумо воқеан муҳаббатро ба
Худо эҳсос кунед - на танҳо эҳсосот, балки муҳаббати
.ҳақиқӣ - шумо озод хоҳед шуд
Мо набояд бо дилҳои хушк ва андешаҳои саргардон
ба Худо дуо гӯем, зеро илтиҷоҳои гарм барои ба даст
овардани посухи илоҳӣ нокифояанд. Ин посух тавассути
.дуои самимӣ ва пур аз умқи дил ба даст меояд
Агар шахс Худоро ба ҳаёти худ наорад ва тавозуни
муассирро ба вучуд наорад, новобаста аз тарзи зиндагии
.онҳо, мушкилот ба сари онҳо хоҳанд омад
Эй Парвардигор, вақте ки ман аз озмоишҳо ва
озмоишҳои зиндагӣ бомуваффақият гузарам, дарк хоҳам
кард, ки ман паррандаи бихишт ҳастам, ки мӯъҷизаҳои
бепоёни Туро ситоиш ва суруд мехонад ва вучуди
.рӯҳонии ман ҳар як зарраи вучудро фаро мегирад

Ман муҳаббати хурди худро бедор ва васеъ кардам,
то бо рӯҳи муҳаббати умумиҷаҳонӣ, ки дар он ҳама
.мавҷудот зиндагӣ ва ҳаракат мекунанд, омезиш ёбад
Бо кӯмак ба дигарон барои муваффақ шудан, ман
барои худам ба рушд ва шукуфой ноил мешавам ва дар
шукуфой ва некӯаҳволии дигарон хушбахтии худро
.меёбам

Олимон замоне фикр мекарданд, ки об як унсури
ягона аст, аммо таҷрибаҳо нишон доданд, ки ду унсури
ноаён, гидроген ва оксиген, якҷоя шуда, оби мураккабро
ташkil медиҳанд. Ба ҳамин монанд, ҳақиқатҳои аҷиб
ҳастанд, ки тавассути таҷрибаи рӯҳонӣ дарк кардан
мумкин аст. Вақте ки мо оромона дар мулоҳиза
менишинем ва андешаҳои мо ба дарун нигаронида
мешаванд, мо мустақиман ҳузури илоҳиро эҳсос мекунем
ва ин аҷиб аст, зеро натиҷаҳо на беруна, балки ботинӣ
.мебошанд

Ҳангоме ки нурҳои офтоб паҳн мешаванд, ман
нурҳои умедро дар дилҳои камбағалон ва
партофташудагон паҳн мекунам ва чароғҳои ирода ва
эътимодро дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
.меҳисобанд, фурӯзон мекунам

Дар хомӯшии шаб ва умқи хомӯшӣ, дар ғафсии ҳуш
ва дур аз чанголи эҳсосот, бо майли амиқ бо Маҳбуби
Илоҳӣ муошират кунед. Дар бораи Ё пайваста фикр
кунед ва бо забони дил ва рӯҳ бо Ё сӯҳбат кунед. Ва
вақте ки дили худро ба Ё таслим мекунед, ҳамаи
пардаҳои, ки Ёро аз шумо пинҳон мекунанд, канда
мешаванд ва тарсҳо ва ҳаёлҳо нопадид мешаванд ва
танҳо нури Ё ва бузургтарин шодмонии Ё боқӣ
.мемонанд

Бисёриҳо боварӣ доранд, ки подшоҳии Худо дар
ягон гӯшаи кайҳон, дур аз буғҳои олудаи Замин, ки пур
аз ларзишҳои гуноҳ ва гуноҳ аст, ҷойгир аст. Онҳо
фаромӯш мекунанд, ки олами бузурги рӯҳ хеле

наздиканд. Вақте ки онҳое, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ
пешрафт кардаанд, чашмонашонро мепӯшанд, Замин ва
материяи матлуб ва даркшавандаи он нопадид
мешаванд, дар ҳоле ки андозаҳои абадият дар рӯъёҳои
.беохир пеш аз нигоҳи ботинии онҳо пайдо мешаванд

Вақти сарфашуда аз технология бояд барои
омӯзиши амиқтари ҳаёт сарф карда шавад. Фаъолиятҳои
амалӣ ва пул воситаҳои ба даст овардани некӯаҳволӣ
мебошанд, аммо набояд фирефтаи дороиҳои моддӣ ё
иҷозат дод, ки тамаъкори кӯр онҳоро аз шодмонии
.зиндагӣ маҳрум кунад

Ман аз ҷӯби ирода ва калтаки азм истифода бурдам,
ба хоки шуур кофтам ва сарчашмаи қувваи ҳаётро кашф
кардам. Ман фаҳмидам, ки бо энергияи кайҳонӣ ягона
ҳастам. Ман бадан нестам, балки заряди осмонии барқ
.ҳастам, ки ба бадан ворид мешавад

Худовандо, ман дарк мекунам, ки имконияти
гаронбаҳоеро барои кашф кардани ганҷҳои рӯҳ, ки дар
умқи уқёнуси шуур пинҳон шудаанд, дорам. Ман
пайвандҳои заминиро бо самтҳои рӯҳонӣ иваз мекунам
ва ирода ва нерӯи худро барои расидан ба ҳадафи
зиндагӣ афзун мекунам, бо итминон аз он ки Ту ҳамеша
ба ман кӯмак мекуни ва илҳом мебахшӣ, то кори
.дурустро анҷом диҳем

Мо набояд ба ин ҷаҳон иҷозат диҳем, ки моро идора
кунад ё ба мо фармон диҳад ва набояд фаромӯш кунем,
ки ҷуз Худо ҳеҷ чиз воқеӣ ва доимӣ нест ва хушбахтии
.ҳақиқӣ дар таҷрибаҳои ҳуди мо бо Ёст
Дар маъбади мулоҳиза, ман ду шамъро меафрӯзам:

.шамъи субҳ ва шамъи бедории худ

Гулчанбарҳои аҷоибӣ орзуҳои гарми ман пойҳои

ҳузури пурраи туро иҳота кардаанд

Атри ту, ки аз гулҳои ишқ дар деги дилам мебарояд,

.ба ҳар гӯшаи ҳаёти ман роҳ меёбад

Сояҳои тарсу ваҳмҳоям танҳо аз сабаби дурахши
нури Ту нопадид шудаанд, эй Худоё, ки маро аз орзуҳои
.вучуди фонӣ абадан бедор кард
Бо ҳушёрӣ доимӣ ва бо чашмони суст, ман беист ба
чеҳраи бепоёни ту менигарам, хусусиятҳои он ва
ифодаҳои ширинеро, ки ҳеҷ гоҳ такрор намешаванд,
!меандешам

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вучуд дорад, аммо ман
бо барқарор кардани моҳияти маънавии худ худро барои
ҳамеша озод хоҳам кард. Ва вақте ки тӯфонҳо дар
атрофи ман авҷ мегиранд ва озмоишҳо бо ман рӯбарӯ
мешаванд, ман қайи худро аз дарёи ҳаёт ба соҳили
.илоҳӣ мегузаронам

Вақте ки душвориҳо ва мусибатҳо ба миён меоянд,
ман азму иродаи худро тақвият медиҳам ва иродаи
худро барои рафъи онҳо тезтар мекунам ва то он даме,
ки бо дигарон меҳрубона муносибат мекунам, Худо ба
.ман қувват, ҳикмат ва ақли солим медиҳад

Шинохти Худо аввалин ва муҳимтарин ниёз дар
зиндагӣ аст, зеро он ба рӯҳ оромӣ ва ба дил оромӣ
меорад. Худо малҳами шифобахш барои ҳама дардҳо ва
мушкилоти мо, роҳи ҳалли ҳама мушкилот ва қонеъ
кардани ҳама ниёзҳои мост. Чизҳое, ки дилҳои мо ба
онҳо орзу мекунанд — муҳаббат, шӯҳрат, хирад ва
фаровонӣ — мо ҳамаи инҳоро дар Худо, манбаи ҳама
.некиҳо ва баракатҳо, меёбем

Ҳама таҷрибаҳо бо қобилияти қабул ва дарк кардан
чен карда мешаванд, аз ин рӯ ман рушди худро бо
тақвияти бошууронаи ҳамаи таҷрибаҳоям бо қудрати
.тамаркуз суръат мебахшам

Ман туро дар умқи андешаҳоям эҳсос мекунам, ман
ҳузури туро дар эҳсосоти амиқтарини худ эҳсос мекунам
.ва мебинам, ки ту дар боғи ишқам шукуфонӣ мекуни
Маро аз бӯи хуши ҳузурат пур кун, то аз бӯи
.мубораки Ту лаззат барам

Аз он сӯи осмонҳо, ситорагон, андешаҳо ва эҳсосот
назди ман биё, муқаддастарин чехраи худро ба ман
нишон деҳ ва бигзор ман ҳузури Туро дар рӯҳам, дар
.атрофам ва дар ҳама ҷо дарк кунам

Ман дар тӯли асрҳо ва замонҳо, дар масири орзуҳо
ва орзуҳо туро ҷустуҷӯ кардам ва акнун дарк мекунам,
ки ту дар рӯҳи ман зиндагӣ мекуни ва эҳсосоти
.муқаддастарики маро илҳом медиҳӣ

Дигар аз ман пинҳон нашав, дар паси гулҳои
.эҳсосот, андешаҳо ва набзи рӯҳ

Ҷони маро бо ҷавоҳироти ҳикмати Худ оро деҳ ва
насиби неъматии Худро ба ман бидам ва торикиро, ки Туро
.аз назар ва фаҳми ман пинҳон карда буд, аз ман дур кун
Эй ту, ки фаротар аз ситорагон ва осмони кабуд ва
фаротар аз қабатҳои атмосфера ва ҳамаи мавҷудот ва
вучудҳо ҳастӣ, пичирроси муҳаббати маро қабул кун ва
вучуди маро бо муҳаббати худ, нури худ ва оромии худ
.фарқ гардон

Тарзи зиндагӣ чунин аст: дар як тараф води торики
.нодонӣ ва дар тарафи дигар нури абадии хирад
Монеаҳои рушди маънавӣ худхоӣ, ғурур, тамаъ,
ҳашм ва ғайра мебошанд. Ин хислатҳои торик инсонро
ба нодонӣ ва нодонӣ аз он ки аллакай дорад, мебарад ё
.талаф медиҳад

Аммо, мутобиқат бо иродаи илоҳӣ ба озодӣ оварда
мерасонад ва хушбахтиро медиҳад, ки инсон берун аз
.худ мечӯяд, ҳарчанд он дар дохили ӯ вучуд дорад
Шояд офтоби имкониятҳои мусоид ба роҳи ман
надурахшад ва роҳи ҳолӣ, тира ва пур аз озмоишҳо ва
мусибатҳо бошад, аммо ман тамоми кӯшишро ба ҳарч
медиҳам, то бо мушкилот рӯ ба рӯ шавам ва аз торикии
мушкилот берун оям, зеро дар дилам медонам, ки нури
илоҳӣ маро роҳнамоӣ мекунад ва ба роҳи ман дурахшон
.медурахшад

Худовандо, тамоми қуввати ман аз Ту қарз гирифта
шудааст ва ҳаёти ман бе ҳикмат ва қудрати Ту арзиш ва
вучуд надорад, Ту чӣ қадар бузургӣ ва ман чӣ қадар
!хурдам

Мо на ҳамеша сабабе дорем, ки ба худ ҳамчун инсон
ифтихор кунем, аммо набояд хатогиҳоямон моро
рӯҳафтода кунанд. Мо бояд ҳамеша ба тарафи хуби
озмоишҳои худ нигоҳ кунем, аз хатогиҳои худ сабақ
гирем ва новобаста аз он ки бо мо чӣ мешавад, ба Худо
.рӯ оварем

Азбаски Худо ягона камол дар вучуд аст, ман кӯшиш
мекунам, ки ҳикматро дар нодонӣ таҳқиқ кунам, дар
миёни заъф саломатӣ пайдо кунам ва дар миёни
.ошуфтагӣ оромӣ эҳсос кунам

Худо дар рӯҳи ман ва дар атрофи ман аст, маро
муҳофизат ва назорат мекунад, аз ин рӯ ман абрҳои
тарсро, ки дурахши нури роҳнамои Ёро дар уфуқи ҳаёти
.ман пинҳон мекунам, пароканда хоҳам кард

Худовандо, бигзор ман дӯстонамро саҳт танқид
накунам, аммо агар онҳо барои беҳтар кардани худ аз
ман маслиҳат пурсанд, бигзор ман пешниҳоди
хоксоронаеро, ки бар асоси роҳнамоӣ ва илҳами Ту асос
ёфтаанд, пешниҳод кунам. Бо нармӣ ва муҳаббат,
бидуни маҷбуркунӣ ва маҷбуркунӣ, ба ман кӯмак кун, ки
онҳоеро, ки ба сӯи Ту мепечанд, роҳнамоӣ кунам.

Фаҳмиш ва қуввати маро роҳнамоӣ кун, то ки ман
табиати торикро ба шогирдони равшанфикре табдил
.диҳам, ки нури ҳикмати Ту инъикос мекунам

Имрӯз ман тухми ҳикмат, саломатӣ, шукуфой ва
хушбахтиро дар боғи ҳаётам мекунам ва вақте ки орзуи
.дилам амалӣ мешавад, аз Худо шукр мегӯям

Ман ақли худро бо фикр кардан дар бораи он ки
Худо ҳар як фаъолияти маро роҳнамоӣ мекунад, тоза
.мекунам

Имрӯз ман кӯшиш мекунам, ки тавассути андешаҳо,
суханон ва амалҳоям сулҳу тавозунро дар ҳаётам нишон
диҳам ва тамоми қувва ва иродаи худро барои ноил
шудан ба ҳамоҳангӣ бо иродаи илоҳӣ равона хоҳам кард
Эй Ту, ки бар тахти дилҳои мо подшоҳӣ мекунӣ, дар
муҳаббати Ту муттаҳид шавӣ, орзуҳо ва орзуҳои моро
қабул намо, ҳамаи моро баракат деҳ, монеаҳоро аз роҳи
мо дур намо ва торикии нодонӣ аз даруни моро
.пароканда намо

Бигзор нури роҳнамои Ту ба роҳҳои мо дурахшад,
ақли моро бедор ва моро бо наздикии Худ шод гардонад
.ва бигзор мо эҳсос кунем, ки Ту ҳамеша бо мо ҳастӣ
Бо худ ростқавл бошед. Ҷаҳон бо шумо ростқавл
нест, зеро дурӯягиро дӯст медорад. Вақте ки шумо бо
худ ростқавл ҳастед, роҳро ба сӯи оромии ботинӣ хоҳед
.ёфт

Танҳо дар айни замон зиндагӣ кунед, на дар оянда.
Имрӯз тамоми кори аз дастатон меомадаро кунед ва дар
.бораи фардо хавотир нашавед
Худовандо, ҳамаи ҳадафҳои моддӣ, ки инсон барои
ноил шудан ба онҳо саъй мекунад, ба ӯ танҳо шодӣ
ночизе меоранд, ҳатто агар ҳамаашон бо муваффақият
тоҷгузорӣ шуда бошанд ҳам, аммо бо ёфтани Ту,
Худовандо, манбаи хушбахтии комил ва пойдорро хоҳам
.ёфт

Чизҳои моддӣ, ки лаззат мебаранд, берун аз фикр
мемонанд; онҳо, дар баробари лаззатҳое, ки пешниҳод
мекунанд, тавассути иллюзия ва тасаввур ба фикр ворид
.мешаванд

Аммо шодмонии пок, ки моҳияти рӯҳи мост, онро
метавон тавассути тафаккури ҳамоҳанг ба даст овард ва
.он ба мо наздик ва дар дастрасии мост
Вақте ки сабабҳои берунии лаззати ҳиссиётӣ аз байн
мераванд, хушбахтии муваққатие, ки аз онҳо ба вуҷуд
меояд, бо онҳо нопадид мешавад, аммо шодмонии

ботинии рӯҳ аз байн намеравад, агар шахс донад, ки чӣ
тавр бо он ҳамоҳанг шавад, ё агар шахс қасдан
андешаҳои худро ба чизҳои ноустувори моддӣ маҳдуд
.накунад ва аз ин рӯ бадбахт нашавад
Шодмонии рӯҳ, ки неъматҳои Худоист, доимо нав ва
.абадӣ аст

Имрӯз ман дар дохили худ сулҳу хушбахтӣ хоҳам
хост ва қалъаи ҳикмати худро бо ирода, сулҳ ва
муҳаббат ҳифз хоҳам кард ва аз Худо шукргузори хоҳам
кард ва миннатдории рӯҳам ва орзуҳои навшудаи
.дилавро ба Ё баланд хоҳам бурд
Он чизе ки ман дар ҷаҳон аз даст медиҳам, барои
.рӯҳи ман зиён нахоҳад буд

Ман ҳамеша бо эътимод ва эътиқод ба ситораи
илоҳии ҳидоят, ки ҳеҷ гоҳ дар осмони ҳаётам ғуруб
.намекунад, менигарам

Эй Парвардигор, андешаҳои моро баракат деҳ, то
онҳо ба мо неъматҳои Туро хотиррасон кунанд, эҳсосоти
моро баракат деҳ, то онҳо муҳаббати Туро эҳсос кунанд,
хоҳишҳои моро баракат деҳ, то онҳо орзуҳои моро ба он
чизе, ки Туро писанд аст, орзуҳои моро баракат деҳ, то
моро ба пайгирии ҳама некиҳо ва наҷибон ангезиш
диҳанд ва бигзор мо дарк кунем, ки Ту хушбахтии ниҳой
ҳастӣ, ки дилҳои мо орзу мекунанд ва ҷони мо ба он
.меҷӯяд

Ман медонам, ки фикрҳои мо ба он ки кадом
идея дар зеҳнам қавитар аст, ба ман ё нокомӣ ё
муваффақият меоранд. Аз ин рӯ, ман тамоми кӯшишро
ба харҷ медиҳам, то дар хотир дорам, ки Худо бо ман аст
ва ба ман кӯмак мекунад, ки равшан фикр кунам ва
.илҳом бахшам

Эй Парвардигор, ман дар оинаи оромӣ ҳар рӯз
чеҳраи сулҳ, чеҳраи Туро мебинам ва ҳар рӯз кӯшиш
мекунам, ки муҳаббат ва оромии Туро дар баъзе дилҳо
.бедор кунам

Эй модари кайҳонӣ, ман ситорагонро аз боғҳои шаб
чида, онҳоро ҳамчун тӯҳфаи муҳаббат ба ту пешкаш
мекунам. Ҳар вақте ки ман дар моҳи пурра ба чехраи
дурахшони ту менигарам, табассумҳои нарми ту
нигарониҳоямро бартараф мекунанд ва андӯҳҳоямро
.мешустанд

:боварӣ ҳосил кардан

Ман нодонӣ ва мафҳумҳои ноқисро аз байн мебарам
ва аз таҳхонаи уфуқҳои танг ва дурнамоҳои маҳдуд ба
.сӯи озодии муҳаббат ва ҳамдardӣ инсонӣ мебароям
Ҳузури Худо бештар дар онҳое, ки дили меҳрубон ва
майлҳои рӯҳонӣ доранд ва Ёро дӯст медоранд ва ҳеҷ гоҳ
Ёро фаромӯш намекунанд, зоҳир мешавад. Вақте ки
тӯфонҳо шадид мешаванд ва мавҷҳои душворӣ ба авҷ
мерасанд, онҳо метавонанд киштии ҳаёти худро ба
.соҳилҳои беҳатари ҳифзи илоҳӣ равона кунанд
Ман қудрати рӯҳи эҷодӣ дарам ва бо ақли кулӣ дар
тамос ҳастам ва медонам, ки Худо маро роҳнамоӣ
мекунад ва ба ман дар ҳалли ҳама масъалаҳо ва
.мушкилот кӯмак мекунад

Эй Худои маҳбуби ман, бо чашмони кушода ва бо
чашми ақлам Туро хоҳам дид ва бо тамоми орзу ва
садоқат Туро ибодат хоҳам кард ва ҳангоми иҷрои
вазифаҳоям дар бораи Ту фикр хоҳам кард ва бо забони
.дил ва пичирроси рӯҳ Туро хоҳам хонд

Шояд дар табиати инсон тарс аз беморӣ ё бовар
кардан ба он бошад, ки ҳеҷ гоҳ шифо намеёбад. Дар ин
ҳолат, онҳо бояд одатҳои тарзи ҳаёти солимро қабул
кунанд, ки ба некӯаҳволии ҷисмонӣ ва ахлоқӣ оварда
мерасонанд ва инчунин бояд барои имони бештар ба
қудрати шифобахши Худо дуо гӯянд. Агар онҳо боварӣ
дошта бошанд, ки худро ноком меҳисобанд ва
наметавонанд дар ягон соҳа муваффақ шаванд, бояд
боварӣ ҳосил кунанд, ки барои ноил шудан ба

муваффақияте, ки орзу мекунанд, тамоми кӯшишро ба
.харҷ медиҳанд

Муошират ва муошират бо онҳое, ки Худоро дӯст
медоранд, орзуҳои моро ғизо медиҳад, дилҳои моро
.ором мекунад ва сатҳи огоҳии моро баланд мебардорад
Худтанзимкунӣ

Имрӯз ман дар бораи Худое, ки ба ман ҳаёт додааст,
фикр мекунам, зеро тамаркуз ба чизҳои моддӣ ва дар
айни замон нодида гирифтани Худо танҳо бадбахтии
.моддӣ ва бадбахтии рӯҳонӣ меорад
:боварӣ ҳосил кардан

Имрӯз ман ба худам кӯмак мекунам, то аз қудратҳое,
ки Худо ба ман додааст, беҳтарин истифодаро ба даст
орам ва аз Худо хоҳиш мекунам, ки ба ман кумак кунад,
кӯшишҳоямро баракат диҳад ва ба онҳо муваффақият
.ато кунад

Вақте ки иродаи инсон аз ҷониби хато роҳнамоӣ
мешавад, он моро фиреб медиҳад ва гумроҳ мекунад;
аммо вақте ки хирад аз ҷониби он роҳнамоӣ мешавад, он
моро бо иродаи илоҳӣ ҳамоҳанг месозад. Аксар вақт
иродаи инсон бо ҳадафҳои илоҳӣ бархӯрд мекунад ва
боиси аз даст додани роҳнамоии рӯҳонӣ мегардад, ки ба
мо кӯмак мекунад, ки ба вартаи ранҷу азоб ва домҳои
.бадбахтӣ наафтем

Ман ҳар қобилият ё истеъдодеро, ки дорам, барои
анҷом додани ҳар коре, ки ба Худо писанд аст ва ба
.инсоният хидмат мекунад, истифода хоҳам бурд
Дониши нопурра хатарнок аст, зеро он метавонад
ҷӯяндаро ба мағрурӣ ва худкифӣ оварда расонад, ки
ҷустуҷӯи ҷиддӣ ва ғарқшавии амиқро ба рӯҳ
бозмедорад. Танҳо онҳое, ки аз эҳсоси худписандӣ
озоданд, дар файз ва маънавият афзоиш меёбанд, то он
даме ки ба Худо наздик шаванд. Дар ҳақиқат,
ибодаткунандагони самимӣ аз ғурур озоданд ва аз ғурур
.ва тақлид дуранд

Вақте ки инсон худро мешиносад ва ба моҳияти
маънавии худ даст мерасонад, ӯ шодмонии ботиниро
эҳсос мекунад, ки дар ҳама таҷрибаҳои зиндагӣ ва дар
.ҳама ҳолатҳо ӯро ҳамроҳӣ мекунад

Имрӯз ман рӯҳияи ташаббускориро бедор мекунам
ва қобилияти ба даст овардани муваффақиятро фаъол
мегардонам, зеро медонам, ки манбаи ҳама қувваҳои
.эҷодӣ ва манбаи ҳама дониш ҳамеша бо ман аст
Ман дарк мекунам, ки қудрати Худо беохир аст ва Ӯ
ба ман қувват додааст, ки бо мушкilotи зиндагӣ, ки бо
онҳо рӯ ба рӯ мешавам, мубориза барам ва аз ҳама
.монеаҳое, ки дар роҳам ҳастанд, гузарам
Вақти он расидааст, ки мо дилҳо ва ақли худро ба
сӯи Худо гардонем, то дар ниҳоят ба хонаи бихишті
бирасем, ки дар он ҷо аз ташвишҳо оромӣ ва аз дард
.раҳой меёбем

Мо барои гирифтани тӯҳфаҳои Худо аз қабилӣ ҳаёт,
нури офтоб, хӯрок ва дигар неъматҳои Ӯ даст дароз
мекунем, аммо бо вучуди неъматҳои фаровони Ӯ, ки ба
!мо медиҳад, чӣ қадар кам касон Ӯро ба ёд меоранд
Эй Худои қонуни ҷаҳонӣ, бигзор ман захмҳои худро,
ки аз офатҳо ба вучуд омадаанд, ҳамчун нишонҳои
.арзанда аз дасти мубораки адолати Ту пӯшам
Бигзор душвориҳои ҳаррӯзаи ман ҳамчун доруи
зидди иллюзияҳо амал кунанд ва маро аз интизории ба
.даст овардани хушбахтии пайдори дунявӣ раҳо кунанд
Кошки ашкҳое, ки аз сабаби бераҳмии дигарон
рехтам, баъзе аз нопокиҳои пинҳонро аз зеҳнам шуста
.мебурд

Кошки ҳар зарбаи тези ҷӯбҳои изтироб дар ман
умқҳои навро боз мекард
Орзуи илоҳӣ бояд мисли як зонди баҳри амиқ бошад,
ки ба уқёнуси даркҳои рӯҳонӣ ғӯта мезанад. Касоне, ки
биниши ботинии онҳо тавассути тафаккур кушода
.шудааст, ҳузури Худоро дар дилҳои худ эҳсос мекунанд

Худовандо, ба ман кумак кун, то огоҳии худро аз
маҳдудиятҳо ва андешаҳои заиф ба дониши қатъӣ
табдил диҳам, ки Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, маро
дастгирӣ мекуни ва маро бо андешаҳои зебо ва даркҳои
.олӣ илҳом мебахшӣ

Худовандо, ба ман кумак кун, то огоҳии худро аз
маҳдудиятҳо ва андешаҳои заиф ба дониши қатъӣ
табдил диҳам, ки Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, маро
дастгирӣ мекуни ва маро бо андешаҳои зебо ва даркҳои
.олӣ илҳом мебахшӣ

Эй Парвардигор, бигзор ман туро ба ёд орам -
баробар - дар сахтӣ ва роҳатӣ, дар беморӣ ва саломатӣ,
дар нодонӣ ва хирад
Ман хотираи муҳаббатамро ба Худо ва орзуямро ба Ё
то абад фурӯзон нигоҳ хоҳам дошт, то ки дар он
.дурахшон чехраи бениҳоят зебои Ёро бубинам
Вақте ки табассуми чехра бо табассуми дил комилан
.ҳамоҳанг аст, табассуми рӯҳ медурахшад
Эй Худои маҳбуби ман, ман Туро субҳи бедорӣ,
нисфирӯзии фаъолият, шомии пирӣ ва шаби видоъ ибодат
.хоҳам кард

Имрӯз ман бо ламсҳои ҳиссиёти ботинии худ радиои
рӯҳонии худро ба басомадҳои пахши кайҳонӣ танзим
мекунам, то аз садои изтироб ҳалос шавам ва ба суруди
.ишқи илоҳӣ гӯш диҳам

Ҳатто парҳезгортаринҳо баъзан фикр мекунанд, ки
Худо ба дуоҳои онҳо ҷавоб намедиҳад, аммо Ё дар
хомӯшӣ ва мувофиқи қонуни рӯҳонӣ ҷавоб медиҳад.
Барои гирифтани посухи баракат дуо бояд самимӣ,
.ниятӣ пок ва мақсаднок бошад

Худовандо, бигзор ман ба дилҳои дарднок малҳами
оромӣ диҳам, то онҳо дар Ту тасаллии ширине пайдо
кунанд. Маро барои ҳамаи рӯҳҳои ғамгин нури
ногаҳонии офтоб, барои ақлҳои хушкшуда борони

ҳаётбахш ва барои онҳое, ки бо онҳо бадрафторӣ
.меkunанд, тӯҳфаи меҳрубонӣ гардон
Оғози муваффақона ба сӯи хушбахтӣ тарзи дурусти
зиндагӣ, тафаккури солим, самти маънавӣ ва имони
.амиқ ба Худоро талаб мекунад
Зиндагӣ бе шодмонии рӯҳонӣ зиндагии
дилгиркунанда ва бедурахш аст ва бори он
.хастакунанда ва вазнин аст
Ҳар вақте ки имкон доред, аз садо ва ғавғои дунё
дур шавед ва ҷойҳои оромеро ҷустуҷӯ кунед, ки дар он
.ҷо танҳо бошед ва дар бораи Худо фикр кунед
Ҳар ҷое, ки торикии нофаҳмӣ ва ихтилоф боқӣ
мемонад, ман дар он ҷо нури муҳаббат ва сулҳи худро
.пахн хоҳам кард
Ин ҷаҳон аҷиб аст, зеро ҳама чиз дар он тағйир ва
таҳаввулпазир аст ва аз ин рӯ, инсон набояд қайқи
.хушбахтии худро дар соҳили ин ҷаҳон лангар андозад
Мо дар ҷаҳони аҷиб зиндагӣ мекунем. Онҳое, ки
ягона мақсади зиндагӣ дар онҳо хӯрдан, нӯшидан,
фароғат ва хоб аст, дар бораи аҷоибот ва мӯъҷизаҳои
.ҳаёти инсон тасаввуроти воқеӣ надоранд
Эй Парвардигор, ҷараёнҳои шодмонии моро равона
кун, то онҳо худро дар реги лаззатҳои кӯтоҳмуддати
.шаҳвонӣ гум наkunанд
Нагузоред, ки ҷараёнҳои шафқати мо хушк шаванд
.ва дар биёбонҳои бесамари худхоҳӣ бухор шаванд
Бигзор каналҳои эҳсосоти мо бо кӯли бепоёни
.муҳаббати шумо омезиш ёбанд
Бигзор дарёҳои ҳаёти мо бо борони фаровони
баракатҳои Ту васеъ шаванд ва сатҳи оби онҳо баланд
шавад ва онҳо аз даштҳои бузурги ҳамдардӣ, фидокорӣ
ва таваҷҷӯҳ ба эҳсосоти дигарон гузаранд, то ки ниҳоят
.ба баҳри мубораки Ту - пок ва соф - ҷорӣ шаванд

Ҳар касе, ки барои муваффақият дуо кунад ва дар
айни замон ба худ бигӯяд: "Ман фикр намекунам, ки
.муваффақ шавам", муваффақ нахоҳад шуд
Дуо бояд бо имони самимӣ ва дили фурутан анҷом
дода шавад, то нурҳои илоҳӣ дурахшанд ва неъматҳои
.осмонӣ нозил шаванд

Ҳамон тавре ки тавассути телефони вайроншуда
сӯҳбат кардан ғайриимкон аст, барои шахс
имконнопазир аст, ки дуоҳои худро тавассути дастгоҳи
равонӣ, ки аз ҷониби зарбаҳои изтироб, нигаронӣ,
норозигӣ ва часпидан ба чизҳои зудгузар ғайрифаъол
.шудааст, самаранок пахш кунад
Бо оромии амиқ ва ҳамоҳангии ором бо ларзишҳои
нозук ва созанда, дастгоҳи зеҳниро метавон таъмир ва
калибр кард, то қудрати қабули рӯҳонии он афзун шавад
ва ба ин васила имкон пайдо мешавад, ки паёмҳои
самимӣ ба Худо самаранок ва муассир расонида шаванд
ва аз Шунавो ва Ҷавобгар посухи баракат ба даст оварда
.шавад

Дар уқёнуси бепоёни сулҳ ва хушбахтӣ, ки берун аз
орзуҳои дарунии худ аст, шино кунед ва шино кунед
Эй Офаридгори Бузург

Ситораҳои дурахшон дар осмон, кӯҳҳо ва кӯраи
офтоб, ки аз аланга медурахшанд, баъзе аз ифодаҳо ва
.зуҳуроти ҳузури пурраи шумо ҳастанд

Худоро тавассути тафаккури доимӣ дар бораи Ё,
хоҳиши самимӣ барои шинохтани Ё ва дуои самимӣ ба Ё
ёфтан осон аст. Ё бузургтарин ганҷест, ки сазовори
.ҷустуҷӯ ва кашфи он дар кони рӯҳ аст
Вақте ки ҷӯби гугирди орзуҳои сӯзон ба девори рӯҳи
орзуманд бархӯрда мешавад, шуълаи ишқи илоҳӣ дар
.қалби ҷӯянда пайдо мешавад

Эй Парвардигор, чизҳои зебо зебоянд, зеро онҳо
зебоиро аз зебоии Ту қарз гирифтаанд, ки аз ҳама

зебоиҳои намоён, хоҳ дар табиат ва хоҳ дар байни
.одамон, бениҳоят зеботар аст
Дӯст доштани Худо ва бандагони Ӯ аҷиб аст, вақте
ки мо Ӯро меёбем, муҳаббати Ӯро дар ҳама эҳсос
мекунем. Дар коинот қудрате бузургтар аз қудрати
.муҳаббат нест

Вақте ки ду ё зиёда одамон дӯсти якумрӣ мешаванд,
.ин ифодаи муҳаббати пок ё дӯстии рӯҳ аст
Худовандо, ба ман шодӣ аз наздик будан ба Туро ато
кун, то ки ман он шодмонии бузургтаринро бо ҳама
мубодила кунам ва ба ман нури Туро бубинам, ки дидани
он дилро шифо мебахшад ва сояи нигарониҳоро
.пароканда мекунад

Бигзор паррандаи маҳбуи ман аз қафаси
маҳдудиятҳои худтанзимкунанда раҳо шавад ва дар
қаламрави озодӣ парвоз кунад ва суруди рӯҳро бихонад,
ки акси садои он бо ҳамаи дилҳои меҳрубон ва ақлҳои
.ҳамоҳанг ҳамоҳанг аст
Бигзор насими дарки рӯҳонии мо бӯи дуоҳо ва бӯи
орзуҳои афзояндаи моро ба сӯи Ту бибарад, эй
.Парвардигор

Вақте ки чизеро меҳостам, вақте ки онро гирифтам,
хурсанд мешудам ва боз ҳам вақте ки онро ба каси
.дигар меодам, хурсанд мешудам
Худо ба дуоҳои хунук посух намедихад, аммо
бешубҳа ба назди онҳое меояд, ки аз Ӯ самимона ва
самимона илтиҷо мекунанд ва бо дилҳои пур аз имон Ӯро
.меҳонанд

Қоидаҳои мусбати риояшаванда инҳоянд:
меҳрубонӣ, самимият, ростқавлӣ, муҳаббат ба дигарон,
.санҷиши ниятҳо ва худдорӣ

Эй Парвардигоро, ғунчаҳои дилҳои моро кушо ва
бигзор бӯи ишқе, ки дар дилҳои мо нигоҳ дошта
.мешавад, дар болҳои орзуи дидор бо Ту парвоз кунад

Эй Парвардигор, нурҳои офтоби ҳикмати Худо
фирист, то маро дар рӯзҳои дастовардҳои шодмонам
роҳнамоӣ кунад ва нури моҳи раҳмати Худо ҳар вақте
ки ман дар шабҳои торики ғамгин қадам мезанам,
.фирист

Андешаҳои хушбӯй ва шукуфон аз тухми дуоҳои
самимӣ мерӯянд ва паҳн мешаванд ва бо шабнами
.эҳсосоти тароватбахши тафаккур обёрӣ мешаванд
Вақте ки мо бо мубодилаи хидматҳои дӯстона "худи
хурд"-ро фаромӯш мекунем, шуури мо васеъ мешавад ва
.мо мебинем, ки "худи бузург" тавассути мо кор мекунад
Дӯстии ҳақиқӣ нурест, ки мо метавонем ба якдигар
.дар роҳҳои зиндагӣ кумак кунем

Ман дар ин ҷаҳон бераҳмӣ, саҳтгирӣ ва беэътиной
ба эҳсосотро зиёд мебинам ва ҳеҷ асосе барои илова
кардан ба ин рафторҳо намеёбам. Агар ин корро
.мекардам, ба худам зарар мерасондам
Қаиқи тафаккури худо бар обҳои ноором ва
парешонхотирии рӯҳӣ ва парешонхотирии ҳиссиётӣ
шино кунед

Ғамгинӣ ғамро афзун мекунад ва самараноктарин
доруи ғамгинӣ ламс кардани ҳузури илоҳӣ аст, ки рӯҳро
.тасаллӣ медиҳад ва ақлро шод мегардонад

Эй Табиби Илоҳӣ, беморию аз бадани мо дур кун,
уфуқҳои ақли моро васеъ кун ва онҳоро аз заъф ва
нотавонӣ раҳо кун ва торикиро аз рӯҳи мо бо нури
.дурахшони ҳузури Худ дур кун

Роҳ ба сӯи Худо бо ростқавлӣ, самимият, устуворӣ,
истодагарӣ, тамаркуз, муҳаббат, орзу, азму ирода ва
.имон ҳамвор аст

Вақте ки усулҳои инсонӣ нокифоя ва бесамар
мешаванд, мо бояд ба Худои Қодири Мутлақ рӯй оварем
ва аз Ӯ кӯмак пурсем

Ман танҳо барои амалҳо ва рафтори худ масъул
ҳастам, зеро каси дигар барои онҳо пурсида ё масъул
.дониста намешавад

Вақте ки офтоби файзи илоҳӣ бар уфуқи ҳаёти мо
медурахшад, баракатҳо фаровон ва маҳдудиятҳо аз байн
мераванд

Аз ҷоҳи хомӯшӣ, ман обҳои соф ва шаффофи
ҳикмати илоҳиро берун мекашам, то ташнагии рӯҳонии
.худро рафъ кунам

Ман симҳои ақлавро аз минтақаи танг ва хурди
ҳиссиёт ҷудо кардам ва онҳоро ба ҷаҳони даркҳои
бепоёни рӯҳонӣ пайваст кардам ва фаҳмидам, ки бо
нури Худо, ки маро фаро гирифтааст ва ҳар як атоми
вучуди маро фаро гирифтааст, зиндагӣ мекунам ва рӯҳи
.ман аз муҳаббат ва оромии Худо пур шудааст

,Дар оинаи оромии рӯҳонӣ чехраи Худоро хоҳам дид
Эй Парвардигор, сирри вучуди маро ба ман ошкор
кун ва ба ман кӯмак кун, ки ҳузури доимии Туро дар
.дохили худ ва атрофи худ эҳсос кунам

Аз имрӯз ман кӯшиш мекунам, ки Худоро бишносам,
бе он ки вазифаҳои дунявии худро, ки аллакай барои
.хушнудии Ё анҷом медиҳам, фаромӯш кунам
Ҳар рӯз ман тухмиҳоро, ки Худо дар хоки рӯҳам
кошта буд, об медодам ва вақте ки офтоби раҳмати Ё
бар онҳо медурахшид, тухмиҳо месабзиданд, мерӯиданд
ва ҳосили мубораки қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ
.медоданд

Як бор яке аз мардони Худо дар дарё оббозӣ мекард,
ки марди дигаре омад ва аспӣ худро дар назди он марди
одил шуст ва қасдан ва беэҳтиёт ба ӯ об пошид.

Шогирдони ин авлиё хашмгин шуданд ва мехостанд ба
таҷовузкор зарба зананд ва ӯро ронанд, аммо
муаллимашон ба онҳо гуфт, ки ин корро накунанд, балки
.ӯро танҳо гузоранд

Ногаҳон асп соҳибашро лагадкӯб кард ва чанд
дандонашро шикаст ва аз ҷояш канда партофт. Марди
нек бо меҳрубонӣ ба ӯ наздик шуд ва ба нигоҳубин ва
шифо додани ӯ шурӯъ кард. Гуноҳкорро қонуни саҳти
.табиат ҷазо дод, на авлиё

Худо ва қонунҳои ҷаҳони Ӯ бемайлон ва пайваста
кор мекунанд, то аз ҳамаи онҳое, ки ба Худо таваккал
мекунанд, аз Ӯ кӯмак меҷӯянд ва якдигарро дар роҳҳои
зиндагӣ дастгирӣ ва рӯҳбаланд мекунанд, беадолатӣ
.дур кунанд

Ман дарк мекунам, ки кори ман дар ин ҷаҳон ба
рушди худ оварда мерасонад, ба шарте ки ман кӯшиш
кунам, ки ҳама имконоти мавҷударо омӯзам ва аз онҳо
.баҳра барам

Сулҳ нишонаи маънавият аст. Аз ин рӯ, ман
маънавияти худро бо миқдори сулҳе, ки дар дохили худ
.эҳсос мекунам, чен мекунам

Худовандо, бигзор ман дарк кунам, ки ҳикмати Ту
фаҳмиши маро дастгирӣ мекунад ва ҳузури ҳамаҷонибаи
.Ту ҳаёти маро фаро гирифтааст
:боварӣ ҳосил кардан

Бо нигоҳ доштани саломатӣ ва қувваи худ ва бо
риояи арзишҳои ахлоқӣ, ман ба инсоният дар тарзи
ҳаёти худ кумак мекунам

Вақте ки ман нобино будам, як дареро пайдо карда
наметавонистам, ки ба сӯи ту барад, аммо акнун, ки
.чашмонамро боз кардӣ, дарҳоро дар ҳама ҷо меёбам
Бо тулӯи зоҳири дурахшони ту, гулҳои орзуҳоям дар
боғи дилам шукуфон хоҳанд шуд ва ман аз он гулҳо
гулчанбар мебофам ва онро бар останаи мубораки ту
.мегузорам

Эй Парвардигор, вақте ки нурҳои муҳаббати Ту ба
фазои рӯҳони ман медурахшанд, тумани нодонӣ
пароканда мешавад ва абрҳои номуайяни нопадид
.мешаванд

Эй чашмаи нур, ту дар паси деворҳои шуоъҳои
кайҳонӣ пинҳон шудай, Тирезаи дидори маро боз кун, то
.туро дар ҳама ҷо зоҳир бубинам

Ман пеш аз ҳама ва ҳамеша бо фикр кардан дар
бораи он ки ҳамеша таҳти ҳимояи илоҳӣ ҳастам, амният
.ва амниятро талаб хоҳам кард

Худои азизам, агар аз роҳи рост дур шавам, дасти
маро бигир ва маро ба он баргардон. Агар ноком шавам,
ба ман дар расидан ба муваффақият кумак кун. Ва аз
ҳама муҳимтар, агар нодон бошам, ба ман дар ёфтани
.ҳикмат кумак кун

Қабули қарори қатъӣ барои хушбахт будан ба шумо
кӯмак мекунад. Интизор нашавед, ки шароит тағйир
ёбад ва тасаввур кунед, ки мушкilotи шумо дар он ҷост.
Ва нагузored, ки бадбахтӣ ба як қисми одатии ҳаёти
шумо табдил ёбад, ки ин ба шумо ва атрофиёнатон
таъсири манфӣ расонад. Агар шумо хушбахт бошед, ин
барои шумо ва дигарон неъмат аст; агар шумо хушбахтӣ
дошта бошед, шумо ҳама чизро дored ва хушбахтии
шумо маънои онро дорад, ки шумо бо Худо дар
.ҳамоҳангӣ ҳастед

Он чизе ки мо дирӯз кардем, моҳияти рӯзҳои
имрӯзаи моро муайян кард ва амалҳои имрӯзаи мо
.муайян хоҳанд кард, ки фардои мо чӣ гуна хоҳад буд
Аввал бояд нодонӣ аз даруни мо решақан карда
шавад ва сипас ҳузури он аз беруни мо нопадид
.мешавад

Ман ҳама лаззатҳои гузаранда ва орзуҳои
муваққатиho ҳамчун як бастаи ҷӯбҳо барои афрӯхтани
.алангаи абадии дониши илоҳӣ истифода мекунам
Агар фикрронии ман дар бораи Ё аз андешаҳои
даҳлаткунанда ва ҳама парешонхотирҳои зеҳнӣ
.қавитар бошад, Худо Худо ба ман зоҳир мекунад

Ман диламро бо мавҷҳои пичирроси рӯҳ пур хоҳам
кард ва оби тароватбахш ва дурахшони орзуро ба
.косаҳои рӯҳҳои ташна резам
Мавҷ бояд ламси уқёнуси азимеро, ки онро дастгирӣ
мекунад, эҳсос кунад. Ман уқёнуси фарогири рӯхро
эҳсос мекунам, ки дар умқи бепоёни он шуури ман шино
.мекунад

Ман кӯшиш мекунам, ки ҳақиқатеро, ки дар паси
ниқобҳое, ки онро пинҳон мекунанд, пинҳон аст, пайдо
кунам, вагарна зери лутфи нерӯҳои беруна нахоҳам
.монд

Ман боварӣ дорам, ки кӯмак вақте мерасад, ки ба он
бештар ниёз дорад, зеро қонуни илоҳӣ самаранок кор
.мекунад

Агар зиндагӣ аз мушкilot ва мушкilotи мо холи
?бошад, маънои он чист
Дар лаҳзае, ки пур аз ғаму андӯх ва пур аз ноумедӣ
:буд, ман овози туро шунидам, ки пичиррос мезад
Офтоби муҳофизатии ман баробар ба равшантарин
ва ториктарин соатҳои ҳаёти ту медурахшад. Бовар кун,
табассум кун ва бигзор нури шифобахши ман аз
.шаффофияти табассумҳоят дурахшад

Эй Парвардигор, дилҳои моро дар маъбади ишқи
илоҳӣ муттаҳид кун, ки дар он ҷо ҳузури олии Ту бо
.тамоми ҷалол ва шукӯҳи худ медурахшад

Бигзор мо дарк кунем, ки танҳо ҳадафе ҳастем, ки
мо барои расидан ба он талош мекунем. Моро фаромӯш
макун, ҳатто агар мо туро фаромӯш кунем, ва моро ёд
.кун, ҳатто агар мо туро ёд накунем

Шояд орзуи мо ба ту биёяд ва равад, дурахшад ва
пажмурда шавад, аммо ту то абад ба аҳд вафодор
.мемонӣ, эй меҳрубон ва меҳрубон

Эй Парвардигор, орзуҳои ҷони моро ва муҳаббати
.дилҳои моро қабул фармо

Ман тӯри ишқи худро ба уқёнуи шуур андохтам ва
сайди гаронбаҳоеро сайд кардам
Худовандо, аз Ту хоҳиш мекунам, ки нури ҷони ман
бо нури бузургтари Ту омезиш ёбад ва қалбам бо
муҳаббати илоҳии Ту тапиш кунад, то нур ва муҳаббати
.Туро дар ҳама ҷонҳои ҳамоҳанг паҳн кунам
Имрӯз ман вақтамро барои ҳамроҳ будан бо Худо,
нодида гирифтани андешаҳои беҳуда ва рад кардани
.иллюзияҳои бардурӯғ сарф мекунам
Шуоъҳои шодмонӣ, ки осмони оромии маро пур
мекунанд, аз омадани мубораки ту хабар медиҳанд.
Новобаста аз он ки худро ҳоло ё баъдтар ошкор мекуни,
ман рӯзе бо ту вомехӯрам, туро, ки дилам дӯст медорад
.ва ҷонам орзуи туро дорад
Ду намуди муҳит вучуд дорад: муҳити дохилӣ ва
муҳити беруна. Ман худро аз таъсироти манфӣ
муҳофизат мекунам ва барои ростӣ ва адолат саъй
.мекунам
Ман дарк мекунам, ки дар ин ҷаҳон некӣ аз бадӣ
.бештар аст, зеро Худо бузургтарин қудрати вучуд аст
:тарҳ
Ман ҳар рӯз ҳам дар сатҳи рӯҳӣ ва ҳам дар сатҳи
ҷисмонӣ фаъол хоҳам буд, зеро рукуди рӯҳӣ ва ҳам
бефаъолиятии ҷисмонӣ ба пешрафти рӯҳонӣ
.зарароваранд
Эй Худои маҳбуи ман, чашмеро барои ман бикшо,
ки ҷуз Ту дар вучуди худ чизеро намебинад ва дар
тамоми зебоиҳо ҷуз зебоии пурҷалоли Ту чизеро
.намебинад
Моро шикорчии гузарандаи вучуди заминӣ фиреб
медоданд, дар ҳоле ки дар обҳои наонқадар чуқури
амният ва эминии бардурӯғ шино мекардем, тӯри
.нодонӣ ва марговар моро фаро гирифт
Эй Худои меҳрубон, моро аз тӯри хатарноки хоҳишҳо
ва орзуҳои дунявӣ раҳой деҳ ва ба мо кӯмак кун, ки ба

умқҳои ороми муоширати илоҳӣ ворид шавем, то ки аз
.тӯрҳои иллюзия ва домҳои фиреб абадӣ наҷот ёбем
Ман эҳсос мекунам, ки маро аураи нури Худо иҳота
кардааст, ки дар он ҷо оромӣ, сулҳ ва шодмонии рӯҳонӣ
.ҳукмфармоӣ

Ман лойолуди нодонро мешустам, то нури поки рӯҳ
.аз ман дурахшад

Шояд касе аз ҷиҳати моддӣ, ахлоқӣ ва маънавӣ
ноком шавад, аммо агар онҳо кӯшишҳои худро дучанд
кунанд ва тасдиқ кунанд, ки нури илоҳӣ бар онҳо
медурахшад, онҳо худро ба Худо наздиктар ҳис
мекунанд ва вазъияти онҳо беҳтар мешавад. Худо ба
дуоҳои самимӣ ва тафаккури мусбат посух медиҳад ва
ин роҳи муассири бартараф кардани монеаҳо дар роҳи
.муваффақият аст

Пеш аз он ки инсон амал кунад, ӯ иродаи озод
дорад, аммо пас аз амал, новобаста аз он ки онҳо онро
дӯст медоранд ё не, оқибатҳояш хоҳанд буд; ин қонуни
карма аст. Аз ин рӯ, пеш аз амал кардан фикр кардан
.оқилона аст

Онҳое, ки мехоҳанд сулҳ ва ширинии илоҳиро
бичашанд, бояд ин қиматро пардохт кунанд ва ин қимат
сарф кардани вақти зарурӣ барои парвариши оромӣ ва
эҷоди сулҳ аст. Роҳи муассири рафъи стресс ин
.ҳамоҳангӣ бо оромии ботинӣ, шодӣ ва оромӣ аст
Худовандо, дастони ман барои Ту кор мекунад Ту
ба ман дар ин ҷаҳон нақшро супоридаӣ ва ҳар кореро,
ки мекунам, ба ифтихори Ту мекунам

Вақте ки мо ҳаёти худро ба Худо таслим мекунем,
мебинем, ки ҳаёт ба як симфонияи зебо табдил меёбад.

Ва агар мо ҳангоми иҷрои ҳамаи вазифаҳои худ кӯшиш
кунем, ки ҳузури Худоро эҳсос кунем, мебинем, ки Ӯ ҳар
рӯз барои мо вазифаҳои мушаххасро интихоб мекунад ва
.ба мо дар иҷрои онҳо кӯмак мекунад

Дар нишон додани фазилатҳои рӯҳ ягона роҳи
зиндагии озоишта аст. Дар дохили мо қудрати табдил
.додани хона ба бихишт вучуд дорад

Ман ғурурро бо ғурутанӣ, нафратро бо муҳаббат,
ҳаяҷонро бо оромӣ, худхоҳиро бо фидокорӣ, бадиро бо
некӣ, нодониро бо дониш ва изтиробро бо оромии фикр
.ва мулоҳиза дар бораи Худо мағлуб хоҳам кард
Ҳамаи амалҳои мо бояд аз ҷониби овози ботинии
.шуури рӯҳонӣ роҳнамоӣ карда шаванд

Беҳтар аст, ки ҳаёти худро содда кунем. Ман
одамони бофаҳмо дидаам, ки дар ҳӯрок сарфакорӣ
мекарданд, дар шароити дақиқ зиндагӣ мекарданд,
аммо баданашон пур аз фаъолият ва қувват буд, зеро
онҳо ақли худро таълим додаанд, ки пурра ба
манбаъҳои берунаи саломатӣ ва қаноатмандӣ таъ
.накунанд

Дар ҳавопаймои оромӣ бар қуллаҳои баланди хирад
парвоз кунед ва дар сарзамини зебоии абадӣ ва
.хушбахтии нав сайр кунед

Эй Парвардигор, маро аз бадӣ дур нигоҳ дор ва маро
баракат деҳ, то бадиро нашунавам ва бадиро набинам ва
бадиро нагӯям ва бадиро нагӯям ва бадиро нафас
накашам ва ба бадӣ даст нарасонам ва бадиро пинҳон
.надорам ва фикрҳои бад накунам

Худовандо, ҳар рӯз бо мо бош, то ки мо вазифаҳои
худро бо рӯҳҳо ва дилҳои қаноатманд, ки аз ҳузури
.муқаддаси Ту хушбӯй шудаанд, иҷро кунем

Мо ба таълимоти рӯҳонӣ рӯ меорем, зеро мехоҳем аз
ранҷу азоби худ озод бошем. Усулҳо ва равишҳои дунявӣ
роҳи ҳал нестанд. Худо роҳи ҳал аст. Вақти он
расидааст, ки башарият торикии нодонӣ ва нодонӣ бо
нури хирадро бедор кунад ва аз байн барад.

Бузургтарин чиз дар зиндагӣ ин аст, ки дар маъбади
.вичдони пок зиндагӣ кунем

Қариб ҳама эҳсос мекунанд, ки пешрафти рӯхонӣ
надоранд, яъне сарфи назар аз кӯшишҳояшон, онҳо
тағйир намеёбанд ё беҳтар намешаванд. Омилҳои зиёде
метавонанд ба пешрафти мо ҳалал расонанд ва вазифаи
мост, ки ба ҳаёт аз нигоҳи объективӣ, интиқодӣ ва
таҳлилий нигоҳ кунем, то ин омилҳоро муайян кунем ва
тарзи ҳалли онҳо ва бартараф кардани онҳоро омӯзем
Ҳар касе, ки ба дигарон кумаки равонӣ ва моддӣ
мерасонад ва қалбаш аз меҳрубонӣ ва шафқат пур аст,
хоҳад дид, ки он чизе, ки медиҳад, ба ҳудаш
.бармегардад

?Дарахти орзуҳо. Ба чӣ ноил шудед

Дар гузашта, як зоҳиди диндор дар кишваре
зиндагӣ мекард ва солҳои зиёд дар байни кӯҳҳо сафар
карда, дарахти нодиреро бо номи "Дарахти орзуҳо"
.меёфт

Ривоят мегӯяд, ки ин дарахтони аҷоибро нимфаҳои
биҳишт шинонидаанд ва танҳо аз ҷониби зоҳидҳо
ҳамчун мукофот барои амалияи қатъии интизомҳои
қатъии рӯхонӣ пайдо мешаванд. Мегӯянд, ки ин
дарахтон қудрати амалӣ кардани хоҳишҳо ва орзуҳои
.ҳар касеро доранд, ки зерини шохаҳои онҳо менишинад
Ин зоҳид дар дил эҳсос мекард, ки сазовори ёфтани
он дарахт аст, ки ба шарофати талошҳои беандозааш,
қабули ихтиёрии душвориҳо ва риояи интизومي қатъие,
ки барои худ муқаррар карда буд, мебошад. Аммо бо

вучуди ҳамаи ин фаъолиятҳо ва машқҳо, дарсҳое
буданд, ки ӯ бояд меомӯхт. Гарчанде ки ӯ маърифатро
мехост, аммо инчунин хоҳишҳои дигари камтар муҳимро
.низ дар худ дошт

Дар байни ин орзуҳо орзуи ёфтани Дарахти Орзуҳо
низ буд. Роҳҳои ноҳамвори кӯҳӣ пойҳои лучашро дар
ҷустуҷӯи беисти орзуҳои дил ва амалӣ шудани орзуҳои
амиқаш хаста карда буданд. Ҳисси ботинии ӯ пайваста
ба ӯ итминон медод, ки орзуяш амалӣ мешавад ва
дарахт ӯро ҳамчун мукофоти табиӣ барои кӯшишҳои
рӯҳонии ӯ, ки аз қобилият ва истодагариин як шахси оддӣ
.зиёдтар буд, интизор аст

Дӯсти мо дар тасаввуроти худ ҳақ буд. Дар яке аз
водиҳои кӯҳҳои баланд, ӯ дарахтеро бо баргҳои васеъ
ёфт ва бо фаҳмиши худ фавран фаҳмид, ки ин ганҷест,
.ки ӯ ҳамеша мечуст ва орзуи ёфтаниаш дошт

Бо шавқу завқ ва фавран ба шоҳаҳои хушомадгӯи
дарахт наздик шуд ва дар зери он нишаст, то қудратҳои
ғайриоддӣи ин дарахти беназирро эҳсос кунад,
чашмонашро пӯшид ва ба худ гуфт: «Агар ин воқеа
дарахти орзуманд бошад, пас бигзор он барои ман
«!қалъаи мустаҳкам гардад

Ҳамин ки ин фикр аз зеҳнаш гузашт, дар паҳлӯи
дарахт қасри боҳашамате пайдо шуд, ки онро боғҳои
сершоха пур аз садбаргҳои тару тоза, райҳони хушбӯй ва
.дарахтони баланд ихота карда буданд

Ӯ аз ин мӯъҷиза шод шуд ва аз расидан ба орзуи
азизи худ лабрез шуд, зеро ниҳоят дарахтеро, ки
ҳамеша мечуст, ёфт. Ӯ дере нагузашта, пеш аз изҳори
орзуи навбатии худ гуфт: «Ман мехоҳам дар атрофи худ
як хори духтаронро бубинам, ки ба ман беҳтарин ва
болаззаттарин хӯрокҳоро дар табақҳои тиллоӣ пешкаш
меkunанд ва ба ман нӯшокиҳоеро пешкаш меkunанд, ки
аз кӯзаҳои нуқрагин дар пиёлаҳои мисли тиллоӣ
.«дурахшон лаззатбахштаранд

Дар як мижа задан, орзуи ӯ амалӣ шуд, зеро дар
пеши худ мизеро пур аз ҳар гуна хӯрокҳои болаззат дар
табақҳои тиллоӣ ва духтарони зебоеро дид, ки ба ӯ
хӯрок ва нӯшокиҳои гуногунеро пешниҳод мекарданд,
.ки ба подшоҳон ва ашрофон мувофиқанд

Бо дарки он, ки қалъаи нав ва боғҳо ва боғҳои
атрофи он ба амният ва ҳимоя ниёз доранд, ӯ аз дарахт
хоҳиш кард, ки ба як артиши пуриқтидор табдил ёбад,
то ӯ ва ганҷҳои нави худро муҳофизат кунад. Дарҳол як
артиши бузурге пайдо шуд ва дар наздикии қалъа хайма
зад, дар ҳоле ки посбонони пурра мучахҳаз дар назди
дарвозаҳои қаср истода буданд, то муҳофизати
.заруриро таъмин кунанд

Баъд аз лаззат бурдан аз зиёфати боҳашамат ва
боҳашамат, ӯ ба тафтиши қасри нави худ шурӯъ кард. Ӯ
аз зинапои мармари сайқалёфта боло рафт ва дар
утоқҳои дурахшони бо ҷавоҳирот оро додашуда сайр
.кард

Ниҳоят, зоҳиди хушбахти мо аз роҳ рафтан хаста
шуд ва дар яке аз утоқҳои ошёнаи яқум оромӣ ва
истироҳат меҷуст. Тирезаҳои пасти он утоқ аз шоҳаҳои
.дарози Дарахти орзуҳои пуршукӯҳ сояфкан буданд
Вақте ки ӯ рӯи кати назди тиреза хобид, пай бурд,
ки шоҳаҳои ғафси дарахти орзуманд рӯшноиро
бозмедоранд ва худро танҳо ҳис кард, тарсе дар дилаш
пайдо шуд. Хомӯширо танҳо чанд садо ҳалалдор кард ва
ӯ фикр кард, ки оё онҳо аз боғ меоянд ё аз ҳайвоноти
ваҳшии ҷангал, ки озодона аз деворҳои қаср
.мегузаштанд

Ҳангоме ки изтиробаш афзуд, як фикри пурқуввате
ба зеҳнаш омад ва ба худ гуфт: "Дуруст аст, ки дар ин ҷо
як артиши пурқудрат барои муҳофизати ман вуҷуд
дорад, аммо ман дар наздикии ин тиреза як сарбозеро
намебинам ва тиреза бо тӯри оҳанин муҳофизат
нашудааст. Агар паланге аз ҷангал аз тиреза ворид

шавад, чӣ мешавад? Дар ин сурат, он маро фурӯ
".мебарад ва ин барои ман поён хоҳад буд
Ҳамин ки ин фикри тарс ба сараш омад, паланги
ваҳшӣ аз тиреза парид, зоҳиди тарсидаро гирифт ва
. (барои фурӯ бурдани ӯ) рафт

Мутаассифона, зоҳид дарк накард, ки Дарахти
Орзуҳо андешаҳои хуб ва бадро фарқ намекунад.
Ҳадафи он амалӣ кардани андешаҳои буд, ки дар дили
онҳое, ки онҳоро пинҳон мекарданд, ҷӯш мезад. Дар
ҳақиқат, Дарахти Орзуҳо тасвири пурқудрати зоҳидро
.таҷассум мекард ва ин орзуи охирини ӯ буд
Ҳар як инсон дар зери дарахти ҷодугарии орзуҳо
зиндагӣ мекунад, ки ҳамаи орзуҳои ӯ амалӣ мекунад.

.Он дарахт қудрати ирода аст
Ҳар касе, ки ҳанӯз назорати хоҳишҳо, орзуҳо ва
андешаҳои худро аз худ накардааст, бояд ба
Парвардигораш шукр гӯяд, зеро андешаҳои бетартиби ӯ
фавран амалӣ намешаванд, вагарна он хоҳишҳои ваҳшӣ
боиси пайдоиши худкори палангҳои бадбахт мегарданд,
.ки ба соҳибашон ва ба дигарон ҳамла мекунанд

Ахлоқи ин ҳикоя дар он аст, ки ҳангоми нишастан
дар зери шоҳаҳои Дарахти Орзуҳо, ки ҷуз ирода ва ақли
тавонои инсон чизе нест, андешаҳои худро ба чизҳои
.мусбат ва хуб равона кардан лозим аст
Тамаркуз ба андешаҳо ба тарс, нокомӣ, беморӣ ва
нодонӣ метавонад боиси пайдоиши девҳо аз ҷаҳони
ноаёни андеша гардад, ки боиси эҷоди мушкilotи
беохир ва ба ҳайрат овардани шахс бо он чизе гардад,
.ки намехоҳад

Порчаҳо аз ҳикмати Барамҳониҳо

Одамони бузург намунаи ибрат ҳастанд
Гарчанде ки баданашон маҳдуд буд
Аммо онҳо дарк карданд, ки онҳо қисми уқёнуси
.бепоён ҳастанд

Ва ҳамаи шаклҳои инфиродӣ
Онҳо мавҷҳо дар синаи баҳри кайҳонӣ ҳастанд
Дар ин ҷаҳон мо худро маҳдуд ва маҳдуд мекунем
Дар доираи як оилаи хурд
Аммо вақте ки мо ҳамсоиягони худро дӯст медорем,
мо калон мешавем

Вақте ки мо ватани худро дӯст медорем, бузургтар
мешавем

Вақте ки мо ҳамаи халқҳо ва миллатҳоро дӯст
медорем, мо хеле бузургтар мешавем

Ва вақте ки шуури мо дар охира ба Худо фарқ
мешавад

Ё дар ин ҷаҳон тавассути тафаккури амиқ
Ҳатто вақте ки мо дар бадани ҷисмонӣ ҳастем
Мо воқеиятро воқеан дарк мекунем
Уқёнус мавҷҳост
Ва мавҷҳо аз уқёнус пайдо шуданд
Аз китобхонаи бойгонии мо: Номҳо
Дӯстони азиз, китобхонаи бойгонии мо дорои
Бар асоси порчаҳо аз ҳазорҳо номаҳои фиристодаи
хонандагон

Аз кишварҳои гуногун, онҳо таҷрибаи худро баён
карданд

Бо таълимоти устод Парамханса Йогананда
Дар ин ҷо ман намунае аз он номаҳо тарҷума кардам
Зеро он бо бисёре аз шарҳҳо ва паёмҳои шумо
мувофиқат мекунад

Ин далели он аст, ки таҷрибаи инсонӣ ягона аст
Ва он дилҳои кушод ва андешаҳои ҳамоҳанг
Онҳо бо ҳамдигар вомехӯранд, дар ҳар кучое ки
бошанд

Бо муҳаббат, некӣ ва сулҳ
Агар шумо хоҳед, ки ин паёмҳо бештар бошанд
Ман бо хурсандӣ пешниҳоди бештар хоҳам кард
Бо эҳтироми самимӣ ва орзуҳои беҳтарин

Маҳмуд Аббос Масъуд
Акнун, лутфан баъзе аз паёмҳоро хонед
Ин таълимот ба ман кӯмак карданд, ки аз нав
омӯзам

Оромии бепоён, ки дар дилҳои ҳамаи мост
Ин ба ман эътимоди бештаре ба оянда бахшид
Ва ман муҳаббати худро ба Худо ва онҳое, ки Ёро
мешиносанд, афзун кардам
Он воқеан нур ва баракатро дар бар мегирад
* * *

Ман эҳсоси бениҳоят миннатдории Худоро эҳсос
мекунам
Кӣ маро ба ин таълимоти рӯҳонӣ роҳнамоӣ кард
Ман аз эҳсоси миннатдорӣ ва сипосгузорӣ ғарқ
шудаам

Барои кумаке, ки гирифтам, шукр аз Худо
Ва лексияҳои Парамаҳансаи хирадманд
Ман инчунин эҳсос мекунам, ки гӯё ба як саёҳати
аҷибе шурӯъ кардаам
Барои кашф кардани ганҷҳои пинҳоншудаи рӯҳ дар
кони ҳаёти ман
* * *

Дар таълимоти устод Парамаҳанса
Ман чашмаи пайваста ҷоришавандаи сулҳ, қувват ва
қувватро ёфтам
Номбар кардани ҳамаи манфиатҳои мавҷуда душвор
аст

Аз андешаҳои баланди ӯ ба ҳаёти ҳаррӯзаи ман
* * *

Ман ин лексияҳоро борҳо ва борҳо хондам
Ҳар дафъае, ки чизҳои навро меёбам, гӯё
Ман қаблан онро ҳеҷ гоҳ нахондам
Барои ман, ин манбаи пурқувват ва шукуфони
.энергия аст
Аз дониши илоҳӣ, илҳом ва муҳаббат

* * *

Ҳар қадар ман ин таълимотро бо диққат ва андеша
бештар меҳонам
Ҳар вақте ки ман дар ҳаётам беҳбудии назаррасро
эҳсос мекунам
Дар сатҳҳои моддӣ, равонӣ ва маънавӣ
Он дорои хосиятҳои магнитӣ мебошад
Барои ҷалби некӣ ва ҳама чизҳои хуб

* * *

Ҳангоми хондани ин лексияҳо
Ман эҳсос карданро сар кардам, ки гӯё дар масири
болоравӣ қарор дорам
Ман ба қуллаҳои маънавӣ ва зеҳнӣ мебароям
Ман қаблан аз он огоҳ набудам
Ман инчунин эҳсос мекунам, ки ин ба ҳаёти ман
бисёр беҳбудӣ овардааст
Ва онро бойтар ва гуногунрангтар гардонид
Дар гузашта ман нимбедор будам
Ва акнун ман огоҳии баландро эҳсос мекунам
Ва ҳассосият дар эҳсосот
Орзуи ман ин аст, ки дар паҳн кардани ин ғояҳо
саҳм гузорам
То ки дигарон низ аз он баҳра баранд, чунон ки ман
аз он баҳра бурдаам

* * *

ро тамои кардам-"
Ба муаллим Парамҳанса, ва ман оромии фаровонро
эҳсос мекунам
Муҳаббати илоҳӣ тамоми вучуди маро пур мекунад

-

Муқоисаи байни фӯрӯтанӣ ва такаббур
Фӯрӯтанӣ водие пурсамари огоҳӣ аст
Дар ҷое ки борони илоҳӣ фаровон меборад ва ҷамъ
мешавад

Ва инчунин имконнопазир аст, ки борон дар қуллаи
кӯҳ ҷамъ шавад

Пас, оби дониш наметавонад бар сари ғурури
.такаббур ҷамъ шавад

Мағрурӣ дарро ба сӯи қабул ва ошкорой мебандад,
.ки тавассути он дониш ворид мешавад
Фурӯтанӣ дарҳоро васеъ мекушояд
Ӯ хирадро даъват мекунад, ки биёяд ва барқарор
шавад

Мағрурӣ як зишти намоён аст, ки дар чеҳраи шахси
.мағрур навишта шудааст

Мардум аз ӯ нафрат доранд ва аз ӯ дурӣ меҷӯянд
Фурӯтанӣ бӯи хушест, ки соҳибашро маҳбуб ва
.матлуби ҳамагон мегардонад

Мағрурӣ аз маҷмӯи пастӣ бармеояд
Ки ҳамчун он чизе зоҳир мешавад, ки комплекси
бартарӣ номида мешавад

Дар ҳоле ки фурӯтанӣ аз хирад таваллуд мешавад
ё худшиносӣ

Мағрурӣ ҷустуҷӯи ҳақиқатро рад мекунад
Фурӯтанӣ бошад, он мулоим ва истиқболи ҳақиқат
.аст

Ӯ аз ӯ илтимос мекунад, ки ба Муқаддасоти ҷони худ
дарояд

Мағрурӣ нотаवонии худро бо кӯшишҳои нокоми худ
ошкор мекунад

Кам нишон додани дигарон ва паст задан ба онҳо
.Аммо, фурӯтанӣ нишонаи аҷоибӣ дарки дилҳост

Намунаи дурахшони бузургӣ ва ашрофият
Худписандӣ ҷомаи шаффофест, ки одамони
худписанд мепӯшанд

Фурӯтанӣ либоси шараф ва ифбат аст
Мағрурӣ дӯстон ва ҳақиқатро аз ҳаёташ дур
мекунад

Фурӯтанӣ дӯстон ва фаҳмишро ҷалб мекунад

Шахси мутакаббир мисли қуттии холи аст, ки
 .ҳангоми ламс кардан садо мебарорад
Инсони хоксор мисли зарфе аст, ки пур аз нӯшокии
 .мубораки ҳикмат аст
Фурӯтанӣ қолиб аст; он хушбахтиро дар атроф паҳн
 мекунад
Дӯстони самимӣ ва рӯҳҳои меҳрубонро ҷалб мекунад
 Шахси хоксор ба зиндагии худ некӣ ва баракат
 меорад
Бо фурӯтаниҳои худ, мисли садбарги тару тоза ва
 хушбӯй
Бигзор Худо зиндагии шуморо пур аз шодӣ ва
 хушбахтӣ гардонад
 Ҳавасмандӣ ва қонуншиканӣ
 Орзуи миллионер шудан
Муҳаббат ба сарват ва тамаъ ба хушомадгӯй
Ин меъёри бардурӯғи хушбахтии ҳақиқӣ аст
 ?Ва кӣ мехоҳад бо ин роҳ миллионер шавад
 Ӯ на танҳо ба ҳудаш зарар мерасонад
 Инчунин ба дигарон зарар мерасонад
Зеро он онҳоро ба роҳҳои мебарад, ки ба бадбахтӣ
 .ва бадбахтӣ мебаранд
 Масалан, як коргари оддӣ дар меҳмонхона
 Касе, ки миллионерро мебинад, ки либосҳои
 гаронбаҳо мепӯшад
Ӯ бо ифтихор ва такаббур аз мошини боҳашамат
 фаромад
 Онро ронандаи хусусӣ идора мекунад
Ӯ барои неъматҳои зоҳириаш ба ӯ ҳасад мебарад
Ӯ кӯшиш мекунад, ки тарзи зиндагии ӯро тақлид
 кунад
Ӯ қарз гирифтаниро бас мекунад ва мошин, шояд
 .мошини истифодашуда, меҳарад
Он нигоҳдориҳои гаронбаҳоро талаб мекунад
 Ва ӯ дигар чизҳои боҳашаматро меҳарад

Ки ӯ хато бовар мекунад
Ин ба ӯ намуди муайяне медиҳад
Аз ғурури холӣ ва сарвати хаёли
ӯ рӯҳи камбағале аст, ки бо захираҳои ночизи худ
қиморбозӣ мекунад
ӯ худро ба мушкилоте дучор мекунад, ки аз онҳо ба
осонӣ пешгирӣ кардан мумкин аст
Кам касоне ҳастанд, ки дарк мекунанд
Шахсе, ки саломатӣ ва хушбахтии худро қурбон
мекунад
Дар қурбонгоҳи тарсҳо ва меҳнати сахт
Норасоии асаб ва мушкилоти дил
Барои миллионер шудан
ӯ дар асл одамони соддадил ва нодонро гумроҳ
мекунад
Барои роҳ рафтан дар роҳҳои лағжанда
Чое ки ҳаёт бо намуди зоҳирии фиребанда чен карда
мешавад
Вонамуд кардан, ки хушбахт аст
Дар мавриди меъёри нодурусте, ки
Сарват ҳадафи ниҳони зиндагӣ аст, ки аз он ҳадафи
дигаре нест
Ин боис мешавад, ки одамон ба найрангбозӣ ва
фиреб даст зананд
Фиреб додани одамони соддадил ва маҳрум кардани
онҳо аз рӯзгорашон
Тарзи ҳаёти исрофкорӣ
Новобаста аз он ки чӣ тавр пул ҷамъ карда мешавад
Лаззат бурдан аз ситоиш ва хушомадгӯӣ нишонаи
содалавҳӣ аст
Аз сабаби фахр ва худнамоии нафратангез
Ҳамаи ин ҷӯяндаи сарватро ба сӯи тамаъкорӣ
бештар водор мекунад
Ва таҳияи усулҳои фиребанда
Ё муроҷиат ба шантаж ва амалҳои ғайриахлоқӣ

Онҳое, ки Худо аз файзи фаровони Худ сарватманд
кардааст

Онҳое, ки аз кӯмак ба дигарон лаззат мебаранд
Ва даҳшати фақр ва беадолатӣ аз дӯши онҳо
бардошт

Калимаҳо қудрати бузурге барои сохтан ё вайрон
кардан доранд

Барои ҳамдардӣ ва тасаллӣ
Ё барои шикастани рӯҳҳо ва шикастани эҳсосот
Калимаҳои ҳастанд, ки боиси нофаҳмӣ ва
саргардонӣ мешаванд

Суханҳои, ки ғамҳоро бартараф мекунанд ва
дилҳоро ором мекунанд

Он эътимод ва роҳатро бедор мекунад
Калимаҳои, ки ҷангҳои шадидро аланга медиҳанд
Калимаҳо барои нарм кардани атмосфера
Ва он бадбахтиҳо ва бори гарониро сабук мекунад
Худо ба инсон неъматҳои зиёде додааст
Ин қобилияти баён кардани худро дар бар мегирад
Дар сухани гуфташуда, навишташуда ва
шундашуда

Барои муоширати пурмазмун ва самимӣ байни
одамон

Инсоният як оила аст
Сарфи назар аз мулоҳизаҳои ба назар гуногун
Бигзор суханҳо абзоре барои наздик кардани
одамон бошанд, на барои тарсондан

Барои бедор кардани итминон, на барои паҳн
кардани воҳима ва низоъ
Барои барқарор кардани ҳамоҳангӣ, на коштани
низоъ

Барои бартараф кардани монеаҳо ва мушкилот
Не, ки роҳҳоро бо хорҳо ва монеаҳо пур кунем
Қиссаи корбаре, ки ба подшоҳ таълим додааст

Дар гузашта подшоҳе ба яке аз тобеонаш гуфта буд,
ки агар ба саволи мушаххас ҷавоб надихад, дор ӯро
.интизор аст

« ?Мард ҷавоб дод: «Савол чист, Ҷаноби Олӣ
Подшоҳ пурсид: «Ба ман бигӯ, шуури илоҳӣ дар
« ?куҷост

Мард аз подшоҳ ду ҳафта мӯҳлат хост, то ҷавобашро
.биёрад ва подшоҳ дархости ӯро иҷро кард
Сипас ӯ бо рӯҳафтадагӣ ба ҷои кораш баргашт ва ба
корфармояш гуфт, ки агар дар давоми ду ҳафта ба
саволи подшоҳ ҷавоб надихад, барои ин ҷонашро бо худ
.хоҳад бурд

Корбар, ки бо ҷасорат ва зеҳни худ машҳур буд, ба ӯ
гуфт

Бигзор ман аз номи шумо равам ва ман худам ба »
.« ин савол ҷавоб медиҳам

Истифодабаранда назди подшоҳ рафт ва ба ӯ гуфт
Пеш аз ҳама, бигзор ман бар тахти ту нишинам, »
зеро дар ҳоле ки ман ба ту чизеро мегӯям, ки ту
.« намедонӣ, ман хоҷаи ту ҳастам

Подшоҳ тахти худро ба корбар пешниҳод кард ва
гуфт

« ?Ба ман бигӯ, шуури илоҳӣ дар куҷост »

Корбаре, ки дар тахт нишаста буд, ҷавоб дод:
." "Барои ман гов биёред

?Говро оварданд ва корбар пурсид: "Шир дар куҷост

"

.« Подшоҳ ҷавоб дод: «Дар пистон

Корбар посух дод: "Ин тавр нест, шир на танҳо дар
пистон, балки дар тамоми қисмҳои бадани гов мавҷуд
" аст, зеро шир моҳияти гов аст

Сипас корбар як коса шир хост ва вақте ки косаро ба

" ?ӯ оварданд, аз подшоҳ пурсид: "Равған куҷост

.« Подшоҳ ҷавоб дод: «Ман равған намебинам

Корбар гуфт: "Равған ҳаст, аммо он дар тамоми шир
паҳн шудааст. Ширро омехта кунед ва равған ҷудо
".шуда, ба рӯи он шино мекунад
Ҳамон тавре ки шир дар ҳама қисмҳои бадани гов
мавҷуд аст ва равған дар тамоми молекулаҳои шир паҳн
шудааст, ҳамин тавр шуури илоҳӣ дар ҳар як атоми
.вучуд мавҷуд аст
Ҳамин тариқ, хиради корбар ҷони корфармои ўро
наҷот дод, зеро подшоҳ ба саволи худ ҷавоби дуруст
.гирифт
Шуури илоҳӣ танҳо ба равшанфикрон хос нест; он
дар рӯҳ ва дили ҳамагон вучуд дорад. Ҳар касе, ки ба
мулоҳиза амиқ мепардозад, дари қалби худро мекушояд,
ҳузури шуури илоҳиро эҳсос мекунад ва китоби ҳаётро
.мехонад. Бе ин эҳсоси воқеӣ, савол бечавоб хоҳад монд
Мардони хирадманд мегӯянд
Барои он ки инсон дар зиндагӣ муфид бошад
Ў бояд худро аз ҳама ниятҳои бад раҳо кунад
эҳсосоти дарднок ва хоҳиши интиқом
Ҳатто норозигии асоснок
Ишқ набояд аз тахт сарнагун шавад
Муҳаббат бояд аз эҳсосот болотар бошад
Он асоси муоширати байни одамонро ташкил
медихад
Дар зиндагӣ чизҳо ва манфиатҳои ҳастанд, ки
.бениҳоят беҳтаранд
Аз афрӯхтани эҳсоси нафрат ва кина
Банақшагирии зарар расонидан ва ба дом
афтонидани дигарон
Ва борон кардани оташи дӯзах
.Ҳатто онҳое, ки ба тарзи муайяне рафтор мекунанд
Ин ба вазъи олии инсонӣ мувофиқ нест
Кошки инсоният аз афрӯхтан ва тақвияти бадихо
даст мекашид

Ба ҷои ин, ӯ чашми қаноатмандиро истифода
мебарад
Ки Офаридгори Мутаол ба ӯ ато кардааст
Диққати худро ба корҳои хайр барои худ ва дигарон
равона кардан
Зеро маҳдуд кардани андеша ва эҳсосот ба нафрат
Ғайрифаъол кардани абзорҳои некӣ
Ки Худо ба инсонҳо ато кардааст, то онҳо аз он
истифода баранд
Дар давоми сафари кӯтоҳи худ ба ин сарзамин
Таваҷҷӯҳи нодуруст боиси саҳт шудани дилҳо
мегардад
Ва барои бедор кардани шубҳаҳои бад ва эҳсосоти
душманӣ
Агар он дар дил ҷой гирад, ҳалос шудан аз он
душвор аст
Ин вазъияти ногуворест, ки дар он дурнамои
.пессимистӣ зард шудааст
Ҳар чизи зебо зишт мешавад ва ҳар чизи зебо паст
мешавад
Ҳатто асбобҳои тиббӣ ба абзорҳои истеҳсоли табдил
меёбанд
Токсинҳо ва бемориҳои бадбахт
Ин ҷаҳаннам аст
Худоё мо ва шуморо аз ин кор дур нигоҳ дор
Ва дар бораи бадӣ ва бадихоӣ ӯ
Асалому алайкум
Бигзор ҳамеша шуморо муҳаббат ихота кунад

Офтоби шуури кайҳонӣ

Ин мақола дар шумораи аввали маҷаллаи "Шарқ ва
Ғарб" дар соли 1925 нашр шудааст. Ин маҷалла, ки
баъдтар бо номи маҷаллаи "Худшиносӣ" маъруф шуд, бо
як мақсад таъсис ёфтааст: наздик кардани халқҳо ва

нишон додани беҳтарин хусусиятҳо ва хусусиятҳои
беназири миллатҳо, ки дар бунёди бинои бузурги инсонӣ
дар ин сайёраи Замин саҳм гузоштаанд ва саҳм
.мегузоранд

Устои бузург солҳои тӯлонӣ барои тарбияи рӯҳияи
муҳаббат ва бародарӣ дар байни одамон заҳмат кашида,
мубодилаи таҷриба ва донишро барои зеботар, зеботар
ва пурмазмунтар кардани ҳаёт ташвиқ кардааст. Дар ин
робита, ӯ гуфтааст: "Ташнагии мо ба дониш бояд моро
водор созад, ки фарқиятҳои ночизи худро фаромӯш
кунем ва моро водор созад, ки ҳақиқатҳои дигаронро бо
хушнудӣ қабул кунем. Бигзор Шарқ ва Ғарб барои
мубодилаи беҳтарин чизҳое, ки мардуми худ доранд,
омода шаванд, зеро ҳамаи одамон бародару хоҳаранд ва
".ҳамаи мо фарзандони як ватани умумиҷаҳонӣ ҳастем
Ман дар теппаи хурде бо чашмони пӯшида нишаста,
ба торикии сиёҳие, ки маро фаро гирифта буд, нигоҳ
кардам. Дар аввал ман ҷуз торикӣ чизеро дида
наметавонистам, аммо дар ҷустуҷӯи чизе будам, ки
.номаълум буд, вале ҳамзамон ошно ва маълум буд
Ман чашмонамро кушодам ва ба ҷаҳони аҷибу
шодмон нигоҳ кардам, ки бо фазои бепоёни нури моҳтоб
ва ситораҳои дурахшон дар фазои бепоён оро дода шуда
буд, саҳроҳо ва теппаҳои хандон бо алафҳои сабзи
зумуррадмонанд ба мисли маҳмал, қаторкӯҳҳои
дурахшон, мавҷҳое, ки ба баҳрҳои ноором бархӯрда
истодаанд ва шаҳрҳое, ки бо дастовардҳо ва ихтирооти
бешумори башарият фахр мекунанд. Бо вучуди ин, ҳама
чизе, ки дидам, гӯё маро барои беҳуда сарф кардани
вақти худ дар тафаккур сарзаниш мекард, маро ба
хаёлпарастӣ ва гумшуда дар ҷаҳони хаёл айбдор
.мекард

Ҷаҳон ба ман гуфт: «Чаро чашмонатро мепӯшӣ ва
зебоии маро аз назарат дур мекунӣ ва дар торикии ҳолӣ
«?ва холигии торик зиндагӣ мекунӣ

Ман дар ҷавоб пичиррос задам: «Эй шахси далеру
шучоъ, агар зебоии ботинӣ намебуд, зебоии ту шукӯху
«!дурахшонӣ намедошт

Ҳамин ки ин фикр ба сарам омад, ман садои
пинҳонеро аз гӯшаи амиқи рӯҳам ҳис кардам ва
ҳиссиётам ба ларза омаданд ва ҳуҷайраҳои баданам аз
.нав зинда шуданд

Ман боз чашмонамро пӯшидам, то баҳри торикиро
бубинам. Ман бо диққат ба қалби торикии сиёҳ нигоҳ
кардам ва як нури рӯшноиро меҷустам — нуре, ки
медониستم вучуд дорад ва то пайдо кардани он танҳо
ҷустуҷӯро талаб мекард. Ногаҳон ман ба як фикри заиф
ва қариб дурахшон нигоҳ кардам, ки аз яке аз гӯшаҳои
он утоқи амиқ ва махфӣ пайдо шуд. Ман диққати худро
ба он фикри заиф равона кардам ва он то он даме, ки
ҷалоли пинҳонии худро ошкор кард, равшантар ва
.дурахшонтар медурахшид

Ва ман кашф кардам, ки ман метавонам он ҷоро бе
чашм бубинам ва ҳар як фикрро бубинам, ки мисли барқ
медурахшад ва сипас нопадид мешавад, медурахшад, ё
мисли як тӯдаи метеорҳои фаровони дурахшон, ки пораи
нурро мебароранд ва ногаҳон пайдо мешаванд ва сипас
дар осмони зеҳнам нопадид мешаванд. Ман тавониستم
ҳар як дурахш, ҳар як шарораро ҳисоб кунам ва арзиши
вақт ва энергияи ҳар яки онҳоро дарк кунам. Чӣ биниши
!метафизикии аҷиб

Ва ман бе гӯшҳоям низ метавониستم бишнавам ва
бо чунин равшанӣ ба овози заиф, вале раъду барқи
андешаҳоям гӯш медодам. Бале, ман ба пичирросҳои
пасти виҷдон ва овози хомӯши хирад гӯш додам. Ман
ҳама чизро, ки ин овозҳо мегуфтанд, бо чунин равшанӣ
шунидам, гӯё қаблан ҳеҷ гоҳ нашунидам будам. Ва бори
аввал ҳузури ин хешовандони ноаён ва ботиниро ҳис
кардам. Ман ҳамдардӣ ва бепарвоии онҳоро нисбат ба
ман эҳсос кардам. Ин хешовандоне, ки муддати тӯлонӣ

дар умқи вучуди ман, дар утоқҳои торик, зиндагӣ карда,
сарнавишти маро тарҳрезӣ, ҳамоҳангсозӣ ва ташаккул
медоданд. Бо вучуди ин, онҳо пинҳон, фурӯтан ва
.пинҳон монданд, гӯё ҳеҷ ҳузур ё вучуде надоштанд
Эй хешовандон ва дӯстони пинҳонӣ, чӣ кори бузурге
мекунед! Чаро ин қадар равшан ва ошкоро зоҳир
?намешавед

Оё шумо аз нигоҳҳои ноҳамвор ва дағалонаи ақли
инсон метарсед? Ё шояд шумо аз пайдо шудан дар
шомгоҳи хира аз зеҳниятҳои метарсед, ки қодир ба
тафаккури нозук ва нозук нестанд! Ё шояд шумо аз
нафасгир шудан аз ларзишҳои шадиди моддаи зич
!метарсед

Аммо шумо чӣ қадар моҳир ҳастед, ки аз утоқҳои
торик пинҳонӣ берун омада, осмонхарошҳо, пулҳои
бузург ва ҳар гуна дастовардҳои моддӣ месозед ва
сипас бе он ки касе шуморо пай барад ё чашн гирад,
!бармегардед

Қаторае, ки дар торикии шаб медавад,
ҳавопаймоҳои пурғавғо, киштиҳои пурқудрате, ки мисли
деҳаҳо дар сатҳи уқёнус шино мекунанд, шоҳасарҳои
санъат, маъбади Афинаи бокира, Парфенон ва Тоҷмаҳал
ҳама мӯъҷизаҳои ҳастанд, ки инсон офаридааст ва ҳама
маро ба ёди шумо ва қудратҳои шумо, ки аз андешаи
!бузург илҳом гирифтаанд, меандозанд

Аммо вақте ки ман кӯлро бо обҳои дурахшонаш
мебинам, ки маро ба рафъи ташнагиям даъват мекунанд
ва абрҳои сиёҳ дарёҳо ва шаршараҳои борон мерезанд,
то киштзорҳо ва дарахтони пур аз меваҳои ширину
болаззатро сер кунанд; ва вақте ки ман мебинам, ки
нури моҳи пурра ҳангоми фарорасии шом фурӯзон
мешавад ва даври фаслҳоро мушоҳида мекунам ва
заминро бо қолини ғофси алаф пӯшонидаанд ва абрҳои
сурхро, ки аз нурҳои пардаи уфуқ шакл гирифтаанд,
мебинам, ҳамаи ин тасвирҳои аҷибу беназирро мебинам

ва ман он дасти кайҳониро, ки бо қудрат ва хирад дар
!ҳама ҷо кор мекунад, тасаввур мекунам
Ва ман бо ҳайрат дар бораи он овози кайҳонӣ фикр
мекунам, ки ба офтоб, моҳ, сайёраҳо, замин, табиат,
фаслҳо, ҳамаи қувваҳои нобино, баҳрҳо бо маддҳо,
инсон, ҳаёт ва марг фармон медиҳад ва онҳо овози онро
.мешунаванд ва ба он итоат мекунанд
Оё гӯшаи пинҳоне вуҷуд дорад, ки бе маҳдудият ва
интиҳо бошад, ки дар он ғояҳои равшан пинҳон карда
шаванд ва дар коинот бе он ки касе онҳоро пай барад,
?амал кунанд

Ман аз тирезаҳои хотира нигоҳ кардам ва оғози
кӯдакияро ба ёд овардам, вақте ки офтоби шуури ман
дар осмони ҳаётам тулӯъ кард ва вақте ки он оҳиста-
оҳиста аз торикии зеҳни зершуур тулӯъ кард, танҳо як
қисми хурди уфуқи зеҳни маро равшан кард, аз ин рӯ
ман ҷуз модарам, бозичаҳоям ва чанд порча қандҳои
.рангоранг чизе надидам

Баъдтар, бо равшантар шудани огоҳии ман, ман
қисми бештари уфуқи зеҳнии худро дидам; он
равшантар шуд ва ман бисёр чизҳоро дидам, ки пеш аз
дидани дӯстон, хешовандон, ҳамсоиягон, кишвари худ
ҳеҷ гоҳ надидам — ҳама пайдо шуданд ва ба
.майдони биниши ман дохил шуданд
Дар осмони ақлам, офтоби шуури ман бо нури доимӣ
ва пурқудрат медурахшид ва ҳама чизро, ки қаблан
пинҳон буд, равшан мекард. Ман ҳамаи одамон, ҳамаи
миллатҳо, ҳамаи мавҷудот, табиат, сайёраҳо, ситорагон
ва ҳама электронҳои дурахшонро дидам. Ман ҳатто
!кайҳон ва фазои беохирро дидам
Ва ман пештар намедонистам, ки дар торикии ақлам
!офтоби шуури кайҳониро кашф хоҳам кард
Назорати майлҳои бад

Шахсе, ки аз ҳад зиёд машрубот менӯшад, ба он вобаста мешавад ва ин одат ба одати зараровар ва маккорона оварда мерасонад. Агар онҳо барои қатъ кардани нӯшидани машрубот кӯшиш накунанд, метавонанд ба майзада табдил ёбанд ва аз майли беихтиёр ба машрубот азият мекашанд. Ин афроди бадбахт аксар вақт пули худро барои машрубот сарф мекунанд. Онҳо кам меҳӯранд ва ба назар мерасад, ки аз худи нӯшокии масткунанда ғизо мегиранд. Вақте ки ин одати харобиовар реша давондааст, онҳо эҳсоси масъулияти худро барои саломатии худ ва мавқеъашон дар хонаҳо, ҷомаҳо ва ҷаҳон аз даст медиҳанд.

Тавсифи қаблии майзадагони маст танҳо як мисоли он чизест, ки ман онро "майзадагони рӯҳӣ" меномам. Ин майзадагони рӯҳӣ ё равониرو мувофиқи ҳолатҳои мушаххаси равонии худ, ки метавонанд музмин ва табобатнашаванда бошанд, ба монанди хашм, тарс, хоҳиши ҷинсии беандоза, лаззат бурдан аз зарар расонидан ба дигарон, қиморбозӣ, дуздӣ, ҳасад, нафрат, тамаъ, бадахлоқӣ, фиребгарӣ, аблаҳӣ ва девонагӣ тасниф кардан мумкин аст.

Вақте ки шахс аз кӯдакӣ авҷгирии ғайримуқаррарии хашм, тарс, ҳасад ё ягон хислатҳои дар боло зикршударо нишон медиҳад, ин далели он аст, ки ӯ ин одатҳои ғайримуқаррарии равониро дар ҳаёти қаблӣ ба даст овардааст. Волидоне, ки дар фарзандони худ, ҳатто дар синни хурдсолӣ, яке аз ин майлҳои зараровари равониро мушоҳида мекунанд, бояд ба ин масъала ҷиддӣ муносибат кунанд ва чораҳои андешанд, то кӯдак аз пайдоиши нашъамандии равонӣ пешгирӣ кунад, беҳтараш бо ҷойгир кардани онҳо дар муҳити дигар таҳти назорати мураббиёни рӯҳонӣ.

Бо ширкати хуб ва муҳити дастгирикунанда дар тӯли чанд сол, майзадаи бемории рӯҳӣ метавонад аз чанголи нафасгирандаи айбҳои бадахлоқонаи бадрафтораш раҳо шавад. Ҳангоми гирифтани ёрии тиббии муносиб дар муҳити дастгирикунанда, майзадаи бемории рӯҳӣ бояд аз оқибатҳои даҳшатноки одатҳои бадномкунандаи худ огоҳ карда шавад ва ўро ташвиқ кунад, ки дар бораи онҳо андеша кунад ва кӯшиши самимона барои пешгирӣ аз нишон додани ин рафторҳои нафратангез ва харобиовар дар ҳар сурат анҷом диҳад. Ҳар як ҳолати одат кардани одати бемории рӯҳӣ, ки дар як таҷассуми қаблӣ ба даст оварда шудааст, онро дар зеҳни шуур тақвият медиҳад ва мустаҳкам мекунад, то он даме ки шахс ба маънои ҳар калима ба он ғулом шавад.

Шахси хашмгин, шаҳватпараст ё тамаъкор ҷои худро фаромӯш мекунад ва муносибати худро бо ҷомеа нодида мегирад ва хатогиҳои ҷиддиеро содир мекунад, ки ҳаёти худ ва ҳаёти дигаронро хароб мекунад. Бисёре аз ин афроди гирифтори бемории рӯҳӣ бовар доранд, ки бо изҳори одатҳои равонии худ, онҳо нафас мекашанд ва каме сабуки меёбанд. Аммо, ба ангеzaҳои зараровар дода шудан одатест, ки оқибатҳои даҳшатнок дорад, зеро бо изҳори такрории чунин рафтори нафратангез, шахс аз ҷиҳати равонӣ вобаста мешавад ва худро дар ҳама ҷо ва ҳамеша дар назари дигарон ба масхара табдил медиҳад.

Агар кӯдакон дар ҳоле ки ақли онҳо ҳанӯз рушд мекунад ва ба таври мулоим ба муҳити заҳролуд дучор шаванд, онҳо одатҳои бадеро инкишоф медиҳанд, ки агар назорат карда нашавад, метавонад ба бемории вазнини рӯҳӣ оварда расонад. Волидоне, ки тағйироти ногаҳонии

фарзанди худро мушоҳида мекунанд - масалан, кӯдаки қаблан ором, ки доимо норозӣ буд - бояд ба он диққати ҷиддӣ диҳанд, сабабҳои ноумедӣ ва ноумедии онҳоро муайян ва бартараф кунанд ва роҳҳои нави созандаеро барои равона кардани энергияи худ ба таври судманд ва муассир пайдо кунанд.

Онҳое, ки яке аз хусусиятҳои дар боло зикршударо нишон медиҳанд, аз ҷиҳати равонӣ майзадаанд. Онҳо бепарвоёна ва бемасъулиятона дар селҳои шадиди одатҳои бад савор мешаванд ва хушбахтии худро бо таслими нотагон ва ихтиёрии худ ба ҷараёнҳои эҳсосот ва нишон додани бадтарин хислатҳои худ пора-пора мекунанд.

Сарзаниш, насиҳат ё айбдор кардани майзадагони бемории рӯҳӣ барои майлҳои зӯровариҳои онҳо бемаънӣ аст. Ҳолати рӯҳии онҳо натиҷаи одатҳои бади такрории онҳост. Онҳо бояд ҳамчун беморони бемории рӯҳӣ, ки аз бемориҳои рӯҳии табобатнашаванда ранҷ мекашанд, табобат карда шаванд.

Иваз кардани ҳамроҳон самараноктарин табобат барои ҳама гуна шакли мастии шадиди равонӣ аст, зеро иродаи шахси мастии рӯҳӣ аз одат ғулом аст ва аз ин рӯ, онҳо муқовимат ба бадӣ надоранд. Муносибтарин табобат интиқоли онҳо мустақиман ба муҳите аст, ки ҳамчун зиддият ба ҳолати захролуди рӯҳии онҳо амал мекунад. Шахси асабонӣ бояд - агар имкон бошад - бо як ё якчанд нафаре ҷойгир карда шавад, ки ҳатто дар шароити ангезанда ва асабонӣ хашмгин намешаванд. Шахси шаҳватпараст бояд бо одамони худдорӣ ихота карда шавад. Дузди касбӣ ба як гурӯҳи одамони ростқавл ниёз дорад. Шахси тарсончак ва

тарсончакро метавон бо ташвиқи онҳо барои муошират бо шахсони далер ва хондани тарҷумаи ҳоли қаҳрамонон кӯмак кард. Онҳое, ки хашми тез ва таъби тез доранд, бояд бо онҳое, ки табиати шодмон ва табиатан хушмуомила доранд, муошират кунанд.

Алкоголики гирифтори бемории рӯҳӣ бояд дар хотир дошта бошад, ки қабзият ё фаъолияти сусти рӯдаҳо, дар баробари истеъмоли гӯшт, бахусус гӯшти гов ва хук, бемории рӯҳии онҳоро шадидтар мекунад ва онро дар мағзи сарашон бештар реша давонда, илова кардани миқдори зиёди меваю сабзавот дар парҳези ҳаррӯзаи худ, рӯзадории якрӯзаи шарбати мева дар як ҳафта ва баъзан илова кардани рӯзаҳои тӯлонӣ ба тағир додани минтақаҳои мағзи сар, ки дар онҳо одатҳои зараровар мутамарказ шудаанд, кӯмаки калон мерасонад.

Фаъолияти аз ҳад зиёди ҷинсӣ ба системаи асаб ва ҳуҷайраҳои мағзи сар зарар мерасонад ва хашми майзадаи гирифтори бемории рӯҳиро афзун мекунад. Ғайр аз ин, аз ҳад зиёд лаззат бурдан ба ҷинс иродаро суст мекунад. Аз ин рӯ, ҳамаи майзадагони бемории рӯҳӣ бояд назорат кардани хоҳишҳои ҷинсии худро омӯзанд, то дар муносибатҳои оилавии худ, ки табиат онҳоро муқаррар кардааст, мӯътадил бошанд.

Мо аксар вақт мебинем, ки саробон ё таъминкунандагони оила - хоҳ падар бошад, хоҳ писар ва дар баъзе ҷомаҳо, модар ё духтар - майли майзадагӣ нишон медиҳанд, зеро эҳсос мекунанд, ки мавқеи онҳо ба онҳо ҳақ медиҳад, ки иродаи худро назорат кунанд ва таҳмил кунанд. Ин диктаторҳои хурд набояд хашми худро ба аъзои оилае, ки ба онҳо ниёз доранд ва ба онҳо такя

мекунанд, фуру баранд. Зеро агар онҳо ин корро кунанд, эҳтиром ва эҳтироми наздиконашонро аз даст медиҳанд.

Вақте ки як диктатори оилавӣ бовар дорад, ки метавонад дар хона ҳар кореро, ки мехоҳад, анҷом диҳад, ҳатто берун аз доираи оила хислатҳои нохушоянд ва хислатҳои нохушоянди худро нишон медиҳад. Дар ниҳоят, ӯ ба ин рафтори шармовар одат мекунад ва мувофиқан, дар ҳама ҷо ва ҳар вақт амал мекунад. Агар ин золимон хоҳиши худро барои ҳукмронӣ бар наздиконашон назорат накунанд, онҳо тадричан аз ҷиҳати равонӣ ноустувор мешаванд ва бе камолоти эмотсионалӣ амал мекунанд ва барои наздиконашон, онҳое, ки гоҳ-гоҳ бо онҳо муошират мекунанд ва ҳудашон низ мушкилоти бузурге эҷод мекунанд.

Ҳар касе, ки худро бемории рӯҳӣ меҳисобад, бояд табобат гирад. Ҳадди ақал, онҳо бояд аз сироят кардани дигарон даст кашанд. Тасаввур кунед, ки шумо дар хона оромона нишастаед, шояд дар назди оташдон китоб мехонед, ки ногаҳон як сағбачаи бўи бад ба хонаи шумо ворид мешавад! Албатта, ғавғо ба амал меояд ва шумо ва атрофиёнатон бешубҳа кӯшиш мекунад, ки сағбачаро ронед ва худро дар моддаҳои кимиёвии нохуш тар кунед. Дар натиҷа, ҳам хонавода ва ҳам сағбача зарар мебинанд.

Ба ҳамин монанд, барои як сунси инсонӣ ворид шудан ба муҳите, ки ҳузури худро намехоҳад, дуруст нест, зеро он метавонад боиси нороҳатии ҳамаи атрофиён гардад ва дар ниҳоят бо ӯ бераҳмона муносибат карда шавад.

Дӯстонам, дар хотир доред, ки сунси инсонӣ, ки ларзишҳои рӯҳии табиати бадхоҳонаеро, ки дар чеҳрааш инъикос ёфтаанд ва дар чашмонаш

аёнанд, дар муҳити ором, осуда ва ором зарари калон мерасонад. Ин инсон дар ҳеҷ кучо номатлуб аст.

Пинҳон кардани ҳолати равонии худ аз он беҳтар аст, ки ба таъсири он дар байни одамон дода шавад. Шармгинона хӯрдан ё ба хоҳишҳо ва ҳавасҳои худ озодона итоат кардан заминаи ҳосилхезест, ки дар он ангезаҳои пеш аз таваллуд ва баъд аз таваллуд мерӯянд ва шукуфой мекунанд. Аз ин рӯ, ҳар касе, ки аз ин дард азият мекашад, бояд аз зиндагӣ дар муҳите, ки тухми равонии фитрии одатҳои бад ё майлҳои хашмгинро парвариш медиҳад, эҳтиёткор бошад.

Албатта, вақте ки шумо бо касе вомехӯред, ки бо шумо бо хушомадгӯии сохта муносибат мекунад ва бо табассуми сунъӣ ба шумо муроҷиат мекунад: "Муддати тӯлонӣ буд, ки надидаем!" ва дар айнаи замон ба худ мегӯяд: "Худо он соатеро, ки моро бо ҳам овард, лаънат кунад", шумо эҳсосоти ўро эҳсос мекунед, нисбат ба ў нафрат мекунед ва аз хушомадгӯии бардурӯғи ў нафрат мекунед.

Ман шахсан мехоҳам бидонам, ки бо одамон дар кадом сатҳ қарор дорам. Ман ростқавлиро, новобаста аз он ки дардовар ё саҳтгир бошад, нисбат ба дурӯғгӯӣ авлотар медонам. Ҳеҷ кас намехоҳад, ки мори риёкорӣ аз зери гулдастии табассумҳои гулобӣ ё аз паси суҳанони хушомадгӯёна ба сӯи онҳо нишон дода шавад.

Бо вуҷуди ин ҳама, барои майзадаи бемории рӯҳӣ беҳтар аст, ки бо дигарон дӯстона бошад, ҳатто агар танҳо барои намоиш ва баҳона, на ин ки онҳоро бо заҳрҳои хислати бади худ сироят кунад.

Машқи ҳаррӯзаи худдорӣ, ҳатто дар масъалаҳои ночиз, ба майзадаи рӯҳӣ кӯмак мекунад, ки тадриҷан аз одатҳои бад раҳо шавад.

Асалому алайкум

Қудрати тамаркуз

Барои он ки чӯянда қабулкунанда шавад, ӯ бояд оромона нишинад ва андешаҳои худро ба хоҳише равона кунад, ки сазовори тамаркуз аст, то он даме ки ақлу андешаҳояш пурра аз ҷониби ин идея фаро гирифта шаванд. Вақте ки иродаи инсон бо иродаи илоҳии ҳамадон ва тавоно мувофиқат мекунад, онро барои ноил шудан ба ҳадафи дилхоҳ бомуваффақият истифода бурдан мумкин аст. Намаставон танҳо нишинад ва интизор шавад, ки муваффақият ба домани ӯ афтад. Вақте ки шумо роҳи худро муайян мекунад ва қарор медиҳед, ки ба пеш ҳаракат кунед, шумо бояд иродаи худро фаъл созед ва кӯшиши амалӣ кунед ва шумо хоҳед дид, ки ҳама унсурҳои муваффақият аз ҷое, ки шумо камтар интизораш ҳастед, ба шумо хоҳанд расид. Дар иродаи шумо, ки пур аз ҷараёни илоҳӣ аст, посухи дуоҳои шумост. Вақте ки шумо аз ин ирода истифода мебаред, шумо тирезаеро мекушоед, ки тавассути он посухи дуоҳои худро мегирад. Ин таҷрибаи худи ман аст. Дар гузашта ман кӯшиш мекардам, ки баъзе корхоро танҳо барои санҷидани иродаи худ анҷом диҳам, аммо ҳоло ман ин корро намекунам, зеро ман аллакай натиҷаро медонам: ҳама чизе, ки ман мехоҳам, амалӣ мешавад.

Солҳои пеш, ман яке аз шогирдонамро дидам, ки гумроҳ мешавад ва оқибатҳои ногузир ва дардноки амалҳои ӯро пешгӯӣ карда, кӯшиш кардам, ки бо ҳар роҳи мантиқӣ ӯро водор кунам, ки аз роҳи худ баргардад. Аммо ман фаҳмидам, ки намаставонам ба ӯ кумак кунам, зеро ӯ қатъиян

қарор дошт, ки роҳи бадиро идома диҳад. Ниҳоят, ба худам гуфтам: "Азбаски ӯ меҳоҳад ин корро кунад, ман ӯро тарк мекунам." Аммо муҳаббат ва нигарони ман ба ӯ зуд баргашт ва ман дар зери дарахти банан нишастам ва ӯро бо ғайрати зиёд тасаввур кардам, ман пайваста паёми зеҳнии зеринро ба ӯ мефиристодам: "Ман аз шумо илтимос мекунам, ки баргардед." Бегоҳӣ эҳсоси қавӣ ва ботинии дар ман, ҳам дар ҷисм ва ҳам дар зеҳн, пайдо шуд, ки ӯ воқеан бармегардад. Ногаҳон "писари саркаш" пайдо шуд ва ба хона баргашт. Ӯ маро бо таъзим пешвоз гирифт ва гуфт: "Тамоми рӯз, ҳар ҷое ки мерафтам ва ҳар коре мекардам, чеҳраи шуморо дидам. Ин чӣ маъно дорад?" Ман гуфтам: "Худо туро тавассути ман меҳонд. Ин даъвати Ӯ буд, на аз он ман. Хоҳиши ман худҳоҳона набуд, аммо ман қарор додам, ки то бозгашти ту ин ҷоро тарк накунам." Ин гуна азму ирода метавонад тағйироти бузургро дар ҷаҳон ба бор орад. Ин воқеан як қудрати аҷиб ва аҷоиб аст!

Аз ин рӯ, дуои амиқ таъсири пурқувват ва амиқ дорад. Беҳтарин вақт барои дуо шаб аст, вақте ки парешонхотирӣ кам аст. Агар ба шумо лозим ояд, ки шомгоҳон каме хоб кунед, ин корро кунед, то ақли худро дар давоми дуоҳои шабона ҳушёр ва мутамарказ нигоҳ доред ва бо Худо бошед. Дар аввал ин метавонад душвор ба назар расад, аммо бо кӯшиши пайваста осонтар мешавад ва шумо аз натиҷаҳои аҷоиб, ки ба даст меоред, ҳайрон мешавед. Вақте ки шумо иродаи беназир ва динамикӣ доред, Худо ба посух додан шуруъ мекунад ва вақте ки Мутлақияти беохир хомӯшии худро мешиканад, шумо аз шодӣ фаро мегиред. Аммо то он даме, ки шахс ҳатто як хоҳиши

худхоҳонаеро барои исботи қудрати дуоҳои худ ба дигарон нигоҳ медорад ё агар онҳоро ба моли ғоидаовар табдил диҳад, онҳо ин қудратро аз даст медиҳанд ва Худо дигар ба онҳо ҷавоб намениҳад, зеро онҳо байни худ ва Худо монеа эҷод кардаанд ва худро аз Ў дур мекунанд. Худо танҳо вақте назди ҷӯянда меояд, ки онҳо самимӣ ва ростқавл бошанд ва вақте ки онҳо Ўро барои Ў дӯст медоранд. Вақте ки инсон худписанд аст ва ба ғурур ва фахр рӯй меорад, Худо медонад, ки онҳо онҳоро наметоҳанд, балки метоҳанд ғурури худро ҷалол диҳанд ва даъвати онҳоро қабул намекунад.

Кӣ бо азму ирода ва истодагарӣ то он даме, ки Худо ҷавоб диҳад, устувор хоҳад монд?

Худо моҳияти муҳаббат ва манбаи меҳр аст. Агар шумо донед, ки чӣ тавр бо нияти пайваст шудан бо Ў мулоҳиза ронед, Ў ба дархостҳои пурмуҳаббати шумо посух медиҳад. Барои расидан ба Ў илтиҷо кардан лозим нест. Аммо кӣ вақти заруриро сарф мекунад? Ва кӣ то он даме, ки ба дӯзахи оташини тамаркузи зеҳнӣ табдил ёбад, то посухи Ўро қабул кунад, истодагарӣ мекунад?

Агар шумо қарзхое дошта бошед, ки наметавонед пардохт кунед ё агар шумо хоҳед, ки коре дошта бошед, аввал мулоҳиза кунед. Дар оромие, ки пас аз мулоҳизаи амиқ ба вучуд меояд, ақли худро бо қатъияти устувор ба ниёзҳои худ равона кунед, аммо пайваستا натиҷаро назорат накунад. Агар шумо тухмеро дар хок кошта, онро кобед, то бубинед, ки оё он мерӯяд, он ҳеҷ гоҳ намесабад. Ба ҳамин монанд, агар шумо - ҳар дафъае, ки дуо мекунад - банишонае аз он ки Худо хоҳиши шуморо иҷро кардааст, нигоҳ кунед,

шумо он чизеро, ки мехоҳед, ба даст намеоред. Бе таваққуф дуо гуфтанро давом диҳед ва боқимондаро ба Худо вогузоред. Нақши шумо ҷалби таваҷҷӯҳи Худо ба ниёзҳои шумо ва саҳми худро дар кӯмак ба Ё дар амалӣ кардани умедатон анҷом додан аст. Масалан, дар мавриди бемориҳои ҷиддӣ, ҳама кори аз дастатон меомадаро барои мусоидат ба шифо кардан анҷом диҳед. Аммо бо итминон бидонед, ки табобати ниҳой дар дасти Худост. Бигзор ин фикр ҳар шаб дар мулоҳизаи шумо ҳамроҳ бошад. Бо азви қавӣ ва эътимоди комил дуо гӯед ва рӯзе хоҳед дид, ки беморӣ ногаҳон нопадид шудааст.

Аввал ақл пешниҳодҳоро қабул мекунад, сипас Худо ақлро бо қудрати худ пур мекунад. Ниҳоят, мағз қувваи ҳаётро раҳо мекунад, то шифо ёбад. Шумо андозаи қудрати илоҳиро, ки дар ақли шумо нигоҳ дошта мешавад, намедонед. Он ҳама вазифаҳои баданро назорат мекунад. Шумо метавонед ҳама гуна ҳолати ҷисмониро бо истифода аз ин қудрати ақл табобат кунед. Аввал донишмандони усули дурусти мулоҳиза муҳим аст ва сипас шумо метавонед қудрати тамаркузро, ки бо қудрати илоҳӣ тақвият ёфтааст, барои шифо додани бадан ё мубориза бо дигар бемориҳо истифода баред.

Ҳар рӯз кӯшиш кунед, ки кореро душвор анҷом диҳед. Кӯшиш кунед, ҳатто агар панҷ маротиба ноком шавед ҳам. Вақте ки муваффақ мешавед, аз иродаи мутамаркази худ барои ноил шудан ба коре дигар истифода баред. Бо ин роҳ, шумо метавонед бо суръати тезтар корҳои бузургеро анҷом диҳед. Иродаи ифодаи зиндаи тасвири Худо дар дохили шумост. Дар қудрати ирода қудрати беохир пинҳон

аст: ҳамон қудрате, ки ҳамаи қувваҳои табиатро идора мекунад. Ва азбаски шумо ба тасвири Худо офарида шудаед, ин қудрат дар дасти шумост, то ба ҳар чизе, ки мехоҳед, ноил шавед: шумо метавонед шукуфой ва фаровонӣ эҷод кунед ва нафратро ба муҳаббат табдил диҳед. Аз Худо хоҳиш кунед, ки ба шумо дар назорат кардани ҳам бадан ва ҳам ақл кӯмак кунад, ва он гоҳ шумо ҷавоби Худоро хоҳед гирифт. Ман доимо мебинам, ки орзуҳои олии ман аллакай амалӣ шудаанд.

Бузургтарин ниёзи мо ба Худост

Дар пешонӣ, дар байни абрӯвон, дарвозаи биҳишт ҷойгир аст. Ин маркази мағз макони ирода аст. Вақте ки шумо ақли худро ба ин марказ равона мекунад ва оромона ирода мекунад, ҳар чизе ки мехоҳед, амалӣ мешавад. Аз ин рӯ, шумо ҳеҷ гоҳ набояд иродаи худро барои мақсадҳои бад истифода баред. Хоҳиши зарар расонидан ба шахси дигар ё хоҳиши зарар расонидан ба он шахс, сӯиистифода аз қудрате аст, ки Худо ба шумо додааст. Агар шумо иродаи худро гумроҳ кунед, бояд фавран қатъ кунед. Зеро пеш рафтан ба ин самт на танҳо исрофи энергияи муқаддас аст, балки он боиси аз даст додани он қудрат низ мегардад ва шумо дигар наметавонед онро ҳатто барои мақсадҳои нек истифода баред.

Пеш аз ҳама, дуоҳо бояд мантиқӣ ва қонунӣ бошанд. Мо набояд аз Худо чизҳои талаб кунем, ки дар доираи тартиби табиӣ ҳаёт ғайриимкон ё беасосанд. Мо бояд танҳо ниёзҳои асосии худро талаб кунем. Ҳамчунин бояд байни "ниёзҳои асосӣ" ва "ниёзҳои ғайримухим" фарқ гузошта шавад. Беҳтарин роҳи шифо додани худ аз "ниёзҳои

ғайримуҳим" ин таҳқиқ ва таҳлили ин ниёзҳо бо дарназардошти мантиқ ва ақл аст. Орзуи биноҳои бузург қаблан яке аз маҳфилҳои ман буд, аммо ин хоҳиш ҳоло пажмурда шудааст. Ман аллакай соҳиби бисёр чунин иншоот ҳастам, бо ҳама мушкилоте, ки аз ҷиҳати таъмир ва нигоҳдорӣ ба миён меоянд. Моликият як масъулияти вазнин аст. Хоҳиши доштани чизҳои безарар бояд аз байн бурда шавад ва бояд танҳо ба ниёзҳои воқеӣ тамаркуз кард.

Ниёзи бузургтарини инсон ба Худост. Вақте ки Ёро мешиносад, Ё на танҳо «ниёзҳои зарурӣ», балки «ниёзҳои ғайризарурӣ»-и ёро низ ба ё медиҳад! Ё ҳар як хоҳиши дили худро, ҳамон тавре ки умеду орзуҳои азизтарини худро амалӣ мекунад, иҷро хоҳад кард.

Ман дар Ҳиндустон писарбача буданам орзуи сахте доштам, ки як пони дошта бошам, аммо модарам ба ман иҷозат надод. Солҳо пас, вақте ки ман мактаби писаронаамро дар Ранчи таъсис додам, барои истифода як модааспро барои худ овардам. Як субҳ дидам, ки ё як гӯсола таваллуд кардааст, ҳамон тавре ки ман дар кӯдакӣ орзу мекардам! Чунин озмоишҳо бо ман борҳо рух додаанд. Муддати тӯлонӣ пеш, ҳангоми сафар ба Кашмир, ман ин биноро (маркази худшиносӣ) дар рӯё дидам. Солҳо пас, ман ин ҷойро дидам ва феврал онро ҳамон биное шинохтам, ки дар рӯё дида будам ва фаҳмидам, ки Худо меҳост, ки он аз онҳо ман бошад.

Вақте ки шумо амиқ ва пайваста дуо мегӯед, шумо шодмонии бузургро эҳсос хоҳед кард, ки дил ва вучуди шуморо пур мекунад

**То он даме, ки ин шодмониро эҳсос накун,
қаноатманд ё бовар накун, зеро вақте ки ин
шодмони беандозаро дар дили худ эҳсос мекуни,
медонӣ, ки дуои ту ба Худо расидааст ва ту дар
фикри Ё ҳастӣ ва Парвардигорат ба ту медиҳад ва
ту қаноатманд хоҳӣ шуд.**

**Худо ба шумо муваффақият ато кунад, салом
бар шумо бод**

Чаҳор усули муҳим

Пайванди байни ҳуди маънавӣ ва ҷисм ва ақл сабаби
аслии ҳама дардҳо, маҳдудиятҳо, маҳдудиятҳо,
камбудихо ва норасоихои мост. Аз сабаби ин пайванд, мо
ҳаяҷонро ба андозаи дард ва лаззат эҳсос мекунем, то
дараҷае ки наметавонем неъмат илоҳӣ ё шуурро эҳсос
кунем. Дин, дар асл, парҳези доимӣ аз дард ва ба даст
овардани неъмат ҳолис ё Худоро дар бар мегирад
Ҳамон тавре ки тасвири воқеии офтобро дар сатҳи
оби ноором ба таври возеҳ дидан мумкин нест, инчунин
табиати воқеии хушбахтии рӯҳи рӯҳонӣ (инъикоси
тамоми рӯҳ)-ро мавҷҳои изтироб ва изтироб, ки аз
ҳаммонандии рӯҳ бо ҳолатҳои ноустувор ва
тағйирёбандаи бадан ва ақл ба вуҷуд меоянд,
намефаҳманд ё дарк намеkunанд. Ва ҳамон тавре ки оби
ноором тасвири воқеии офтобро таҳриф мекунад, ақли
ноором низ тавассути ин ҳаммонандӣ ё пайвастишавӣ

табиати абадии хушбахтии рӯҳи ботиниро таҳриф
.мекунад

Ҳадафи ин боб омӯхтани осонтарин, дурусттарин ва
муассиртарин роҳҳои амалӣ кардани онҳо мебошад, ки
метавонанд "худи рӯҳони абадии хушбахт"-ро аз
пайванди дарднок ба ақл ва бадан озод кунанд ва бо ин
васила онро аз дард ва ранҷ ба таври доимӣ наҷот
диҳанд ва ба сӯи неъматии рӯҳонӣ, ки моҳияти дин аст,
.баланд бардоранд

:Китобҳои шарқшиносӣ мегӯянд

Агар шумо аз ҷисм болотар мерафтед ва дарк»
мекардед, ки шумо рӯҳ ҳастед, шумо хушбахтии абадӣ
.«хоҳед дошт ва аз ҳама дардҳо раҳо хоҳед шуд
Чор роҳи асосии динӣ ва умумиҷаҳонӣ мавҷуданд, ки
амалияи ҳаррӯзаи онҳо ба раҳӣ аз маҳдудиятҳои ҷисм
ва ақл мусоидат мекунад. Ин чор роҳ ҳама амалияҳои
оқилонаи диниро дар бар мегиранд, ки аз ҷониби
пайғамбарон, авлиё ва хирадмандони равшанфикр
.таълим ё тавсия дода шудаанд

Амалҳои динӣ онҳое ҳастанд, ки пайғамбарон дар
шакли таълимоти гуногун муқаррар ва таълим
медиханд. Онҳое, ки фаҳмиши маҳдуд доранд, аҳамияти
воқеии ин таълимотро дарк намеkunанд, маъноҳои
рӯякии онҳоро қабул меkunанд ва тадриҷан ба сатҳи
расму оинҳо, маросимҳо, шаклҳо, расму оинҳо, анъанаҳо
ва амалияҳои қатъӣ мефароянд. Ин манбаи таассуб ба
.ҳизбҳо ва фирқаҳост

Мо бояд дарк кунем, ки мо барои қоидаҳо ва қонунҳо
офарида нашудаем, балки онҳо барои мо вучуд доранд.

Онҳо бо тағйир ёфтани мо тағйир меёбанд ва бо
инкишоф ёфтани мо рушд меkunанд ва вазифаи мост, ки
аз рӯи нодонӣ ва таассуб ба моҳияти қоида, на ба
.намуди зоҳирии он, риоя кунем

Расму оин ва шаклҳои ибодат вобаста ба мактабҳои
гуногуни тафаккур фарқ меkunанд, аммо моҳияти

холиси мактабҳои гуногуни тафаккури пайғамбарон дар
!асл як аст, аммо аксари одамон инро намефаҳманд
Мутафаккирони бузург кӯшиш мекунанд, ки
ҳақиқати ниҳоиро бо истифода аз қудрати зеҳнии худ
муайян кунанд, аммо дар ин кӯшиш ноком мешаванд,
зеро ҳақиқати ниҳоиро танҳо тавассути дониши зеҳнӣ
.дарк кардан мумкин нест

Дониш аз фаҳмиши оддӣ фарқ мекунад. Дарки
оқилонаи ширинии асал агар касе онро ҳеҷ гоҳ
начашида бошад, ғайримантиқӣ аст. Ба ҳамин монанд,
дониши динӣ аз умқи таҷрибаи инсонӣ сарчашма
мегирад. Ин аксар вақт коре аст, ки мо ҳангоми кӯшиши
дарки Худо, таълимоти динӣ ва ахлоқ анҷом медиҳем;
мо кам кӯшиш мекунем, ки ин чизҳоро тавассути
.таҷрибаи ботинӣ ва рӯҳонӣ донем

Мутаассифона, онҳое, ки қобилияти зеҳнии худро
доранд ва қодиранд ақли худро барои ошкор кардани
ҳақиқатҳои илмҳои табиӣ ва дигар соҳаҳои дониш
истифода баранд, аксар вақт бовар доранд, ки
метавонанд ҳақиқатҳои олиии динӣ ва ахлоқиро танҳо
тавассути ақли ҳиссиётӣ дарк кунанд. Мутаассифона,
ақл ва қобилияти зеҳнии онҳо ба ҷои он ки манбаи кӯмак
бошанд, аксар вақт ҳамчун монеа амал мекунанд ва
.монеи дарки онҳо аз моҳияти ҳақиқат мегарданд
Акнун биёед чор роҳи диниро, ки рушди рӯҳониро

:тавсиф мекунанд, мушоҳида кунем
Аввалан: Усули зеҳнӣ – усули маъмулӣ ва табиӣ,
аммо аз ҷиҳати дарки хеле босуръат номуассир аст.
Рушд ва афзоиши зеҳнӣ барои ҳамаи мавҷудоти бошуур
табиӣ ва умумӣ аст. Худшиносии мо он чизест, ки моро
аз ҳайвоноти поёнӣ, ки дараҷаҳои гуногуни шуур
.доранд, вале худшиносӣ надоранд, фарқ мекунад
Дар марҳилаҳо ва равандҳои рушд ва эволютсия, мо
мебинем, ки ин шуур тадриҷан ба худшиносӣ табдил
меёбад. Аз шуури ҳайвонот ҳисси худшиносӣ пайдо

мешавад ва шуур тадриҷан кӯшиш мекунад, ки худро
озод кунад ва худро тавассути худ бишносад. Ҳамин
тариқ, он ба худшиносӣ мегузарад; ин гузариш аз сабаби
тартиби табиӣ рушд аст. Психи инсон, ки бо ҳолатҳои
сершумори ҷисмонӣ ва рӯҳӣ пайваст аст, тадриҷан ва
табиатан кӯшиш мекунад, ки тавассути худ ба худ
.воқеии худ баргардад

Рушди тафаккури бошуур яке аз роҳҳои аст, ки худ
рӯҳонӣ худро баланд мебардорад ва худро аз
маҳдудиятҳои ҷисмонӣ ва рӯҳӣ озод мекунад. Кӯшиши
худ рӯҳонӣ барои бозгашт ба худ воқеии худ
тавассути рушди тафаккур ва тафаккур табиӣ аст. Ин
.роҳи ҷаҳон аст

Рӯҳи кулӣ худро дар марҳилаҳои гуногуни рушд
ифода мекунад: аз пасттарин то баландтарин. Дар сангу
хок, чунон ки мо онро дарк мекунем, шуур ё ҳаёт вуҷуд
надорад, дар ҳоле ки дар дарахтон афзоиши растанӣ,
яъне равиш ба ҳаёт вуҷуд дорад. Аммо, ҳеҷ ҳаёти озод
ва беамониат ё раванди тафаккури бошуур вуҷуд
надорад. Дар ҳайвонот, ҳаёт ва огоҳии ҳаёт вуҷуд
дорад. Дар инсоният - авҷи он - ҳаёт бо огоҳӣ аз он,
илова бар худшиносӣ дар рӯҳ вуҷуд дорад. Аз ин рӯ,
барои инсоният табиӣ аст, ки худро тавассути тафаккур,
таҳлил ва тафаккур, тавассути омӯзиши амиқи китобҳо
ва тавассути таҳқиқот, ҷустуҷӯ, санҷиш, таҷриба ва
кӯшиши расидан ба пайдоиши сабабҳо ва оқибатҳо дар
.ҷаҳони табиӣ рушд диҳад

Ҳар қадар тафаккури инсон амиқтар бошад, ҳамон
қадар бештар аз усуле истифода мебарад, ки бо он дар
раванди болоравии кайҳонӣ ба сатҳи кунунии худ
расидааст ва ҳамон қадар ба Рӯҳи Олӣ наздиктар
.мешавад

Азбаски мо худро тавассути ақл аз бадан ва ниёзҳои
он болотар мегузорем, истифодаи дуруст ва мақсадноки
ин усули равонӣ натиҷаҳои мушаххас ва муайян хоҳад

дод. Омӯзонидани ақл тавассути омӯзиши дақиқ ва амиқ
барои ба даст овардани дониш дар соҳаи мушаххас ба
беҳтар шудани худшиносӣ то андозае мусоидат
мекунад, аммо он аз ҷиҳати аҳамият ба андозаи раванди
тафаккур, ки ба фаротар рафтан аз бадан ва дарки
.ҳақиқат нигаронида шудааст, муҳим нест
Дар Ҳиндустон, шакли олии усули зеҳнӣ Чнана Йога
номида мешавад, ки маънои ба даст овардани ҳикмати
ҳақиқӣ тавассути ёдоварӣ ва фаҳмишро дорад; чунон ки
вақте инсон пайваста ба худ хотиррасон мекунад: "Ман
ҷисм нестам ва тасвирҳои гузарандаи вучуди заминӣ
."наметавонанд ба ман таъсир расонанд, ман рӯҳ ҳастам
Аммо, як камбудии ин усул дар он аст, ки он раванди
сусти худшиносӣ аст ва метавонад вақти зиёдеро талаб
кунад. Дар ҳоле ки ҳуди рӯҳонӣ ба худшиносӣ шурӯъ
мекунад, он бо як қатор андешаҳои равонии гузаранда
ва бепаиванд банд мемонад. Аз тарафи дигар, оромии
рӯҳ аз ақл болотар меравад ва аз эҳсосоти ҷисмонӣ
болотар меравад, ҳарчанд - вақте ки дарк мешавад - он
.ин эҳсосотро фаро мегирад ва онҳоро фаро мегирад
Дуюм: Усули ибодатӣ - ки кӯшиши мутамарказ
кардани ақли худро ба як идея дар бар мегирад, на ба
тамаркуз ба ақидаҳо ва чизҳои гуногун (ба монанди
.усули зеҳнӣ)

Усули ибодат ҳама шаклҳои ибодатро дар бар
мегирад, ба монанди дуо (ки бояд аз ҳама андешаҳои
дунявӣ озод бошад). Дар ин усул, ҳуди рӯҳонӣ бояд ақли
худро амиқ ва бо эҳтиром ба ҳар чизе, ки интиҳоб
мекунад, равона кунад: хоҳ ба мафҳуми мушаххаси
.илоҳӣ бошад, хоҳ ба вучуди мутлақ ва ҳамаҷониба
Нуктаи асосӣ ин аст, ки ҷӯянда бо ғайрат ва шавқи
зиёд ақли худро ба як идеяи ягонаи ибодатӣ равона
кунад. Тавассути ин раванд, ҳуди рӯҳонӣ тадриҷан аз
парешонхотирҳои зиёди рӯҳӣ озод мешавад ва вақт ва
имконияти заруриро барои тафаккури худшиносона дар

бораи моҳияти он ба даст меорад. Вақте ки мо бо
самимияти комил аз умқи диламон дуо мегӯем, ҳама
эҳсосоти ҷисмониро фаромӯш мекунем ва ҳама
андешаҳои даҳлаткунандаеро, ки кӯшиши ҷалби
таваҷҷӯҳи моро ва ишғол кардани ақли моро мекунанд,
.як сӯ мегузорем

Ҳар қадар дуоҳои мо амиқтар бошанд, ҳамон қадар
қаноатмандии мо бештар мешавад. Ин ченакест, ки мо
наздикии худро ба Худо, ки неъматҳои олий аст, чен
мекунем. Бо як сӯ гузоштани хоҳишҳои ҷисмонӣ ва
назорат кардани андешаҳои парешон ва номунтазам,
бартарии ин усул нисбат ба усули қаблӣ равшан
.мешавад

Аммо, ин усул камбудиро ва мушкилоте дорад, ки аз
пайваस्ताгии тӯлонӣ ва пайвастаи ҳуди рӯҳонӣ ба бадан
ва бандагӣ дар он бармеоянд ва беҳуда кӯшиш мекунад,
ки ақли худро аз олами эҳсосоти ҷисмонӣ ва рӯҳӣ дур
.кунад

Бо вучуди хоҳиши самимии шахс барои дуо гуфтан ё
пурра фарқ шудан ба ягон намуди ибодат, ақли ӯ дар
баробари ҳамлаи эҳсосоти беандозаи ҷисмонӣ ва
андешаҳои зудгузаре, ки хотира пешниҳод ва баррасӣ
мекунад, осебпазир боқӣ мемонад. Дар дуо, мо аксар
вақт аз ҳад зиёд ба фароҳам овардани шароити муносиб
барои дуо нигарон ҳастем ё бесаброна интизори рафъи
.нороҳатии ҷисмонӣ ҳастем

Бо вучуди ҳама кӯшишҳои бошуурокаи мо, одатҳои
носолими мо, ки барои мо табиати дуюм шудаанд, бар
хоҳишҳои рӯҳ ҳукмронӣ мекунанд ва қобилиятҳои онро
маҳдуд мекунанд. Бо вучуди орзуҳои самимии мо, ақл то
ҳол ноором ва парешонхотир боқӣ мемонад, то ба
дараҷае ки мақоли "дар кучо ки ақли шумост, дили
шумо низ дар он ҷост" татбиқ мешавад. Аз мо хоҳиш
карда мешавад, ки бо тамоми диламон ба Худо дуо гӯем,

аммо мо одатан бо дилҳои дар тӯфонҳои андеша ва
.таассуроти ҳиссиёти печида дуо мегӯем
Сеюм: Усули мулоҳизакорӣ – Ин усул ва усули баъди
он комилан амалӣ буда, омӯзиши амалиро дар бар
мегирад. Онҳоро донишмандони бузурге, ки ҳақиқатро
дар ҳаёти худ шинохтаанд, тавсия медиҳанд. Ман худам
ин ду усулро аз яке аз ин устодони бузурги рӯхонӣ
.омӯхтам

Бо машқ кардани медитатсия то он даме, ки он ба як
одати мустаҳкам табдил ёбад, мо метавонем ҳолати
хоби бошууронаро ба вучуд орем. Ин ҳолати ором ва
гумро аксар вақт вақте руҳ медиҳад, ки мо дар хоби
амиқ ҳастем ва ба беҳушӣ наздик мешавем, ё вақте ки
аз он бедор мешавем ва ба ҳолати шуур наздик
.мешавем

Дар ин ҳолати хоби бошуурона, мо аз ҳама
андешаҳои беруна ва эҳсосоти ҷисмонӣ озод мешавем ва
рӯҳ қодир аст, ки дар бораи худ фикр кунад ва вобаста
ба умқи мулоҳиза ва суръати машқ вақт аз вақт ба
.ҳолати хушбахтона наздик шавад

Дар ин ҳолат, мо аз ҳалалдоркунии ҷисмонӣ ва
рӯҳие, ки ақлро фаро мегиранд, беҳабар ва аз онҳо озод
ҳастем. Тавассути ин раванди мулоҳиза, узви беруна
ва ҳиссиёти тавассути ором кардани асабҳои ихтиёрий, ба
.монанди ҳолати хоб, назорат карда мешаванд

Ин ҳолати мулоҳиза марҳилаи аввал, вале на
охирини мулоҳизаи воқеӣ аст. Дар (хоби бошуурона) мо
меомӯзем, ки танҳо ҳиссиёти берунаро назорат кунем.

Ягона фарқият дар он аст, ки дар хоби муқаррарӣ
ҳиссиёт ба таври худкор идора карда мешаванд, дар
ҳоле ки дар мулоҳиза онҳо тавассути саъю кӯшиши
бошуурона идора карда мешаванд. Аммо, дар ин
марҳилаи ибтидоии мулоҳиза, ҳуди рӯхонӣ ба даҳолати
вазифаҳои дохилии беихтиёри бадан, ба монанди шуш,

дил ва дигар узвҳое, ки мо хато бовар мекунем, ки берун
.аз назорати мо ҳастанд, осебпазир боқӣ мемонад
Аз ин рӯ, мо бояд роҳи беҳтареро аз ин ҷустуҷӯ
кунем, зеро агар нафси рӯҳонӣ натавонад эҳсосоти
чисмониро бо ирода, инчунин эҳсосоти ботиние, ки ба
пайдоиши андешаҳо имкон медиҳанд, хомӯш кунад, он
бе умеди назорат ва саркӯб кардани онҳо ё имкони
шинохти худ дар баробари ин ҳалалҳо осебпазир боқӣ
.мемонад

Чорум: Усули илмии йога - Сент Павлус гуфта буд:

"Ман ҳар рӯз мемирам". Бо ин, ӯ дар назар дошт, ки
медонад, ки чӣ тавр узвҳои дарунии худро идора кунад
ва ҳуди рӯҳонии худро тавассути иродаи ҳам бадан ва
ҳам ақл озод кунад. Одамони оддӣ ва ноомӯзишёфта
ҳолати ба ин монандро аз сар мегузаронанд, вақте ки
.ҳуди рӯҳонӣ аз бадани пӯсида раҳо мешавад
Бо омӯзиши дуруст ва машқи усули амалӣ ва
мунтазам, амалкунанда метавонад ҷудоии ҳуди
рӯҳониро аз бадан бидуни аз сар гузаронидани марги
.ниҳой эҳсос кунад

Дар ин ҷо ман шарҳи умумии усул ва назарияи
илмии устувореро, ки бар он асос ёфтааст, пешниҳод
мекунам. Он чизе ки ман пешниҳод мекунам, аз
таҷрибаи шахсии ман аст ва метавон гуфт, ки он
универсалӣ аст. Ман инчунин метавонам бигӯям ва
тасдиқ кунам, ки хушбахтӣ, ки ҳадафи ниҳоии мост -
тавре ки ман шарҳ додам - дар амалияи ин усул ба таври
васеъ зоҳир мешавад. Дар ҳақиқат, ҳуди амалия
бениҳоят гуворо аст. Ман метавонам тасдиқ кунам, ки он
аз бузургтарин лаззати ҳиссие, ки тавассути панҷ
ҳиссиёт ё ақл ба даст оварда мешавад, бениҳоят
гуворотар аст. Ман намехоҳам ягон далели дурустии ин
усулро ғайр аз он чизе, ки шахсе, ки онро амалӣ
мекунад, эҳсос хоҳад кард, пешниҳод кунам. Ҳар қадар
ҷӯянда онро бо сабр ва мунтазамтар амалӣ кунад, ҳамон

қадар онҳо худро дар шуури хушбахтӣ мустаҳкам ҳис
.меkunанд

Азбаски одатҳои бад хеле якрава ва амиқ реша
давондаанд, огоҳии ҷисмонӣ гоҳ-гоҳ бедор мешавад ва
бо тамоми хотираҳои ҳиссии худ ба ин ҳолати оромӣ
ҳамла мекунад. Аммо, бо машқҳои мунтазам ва тӯлонӣ,
мо метавонем ба амалкунанда итминон диҳем, ки
замоне фаро мерасад, ки онҳо худро дар ҳолати
неъматӣ бузурги рӯҳонӣ хоҳанд ёфт. Аммо мо набояд
кӯшиш кунем, ки натиҷаҳоеро, ки усул медиҳад,
тасаввур кунем ва сипас пас аз як озмоиши кӯтоҳ аз ин
амал даст кашем. Муваффақияти воқеӣ ва пешрафти
боэътимод риояи нуктаҳои муҳими зеринро талаб
.мекунад

Аввалан: Ба мавзӯе, ки меҷӯед омӯзед, диққати
ҷиддӣ диҳед

Дуюм: Хоҳиши самимии омӯзиш бо рӯҳияи шадиди
таҳқиқот

Сеюм: Сабр то расидан ба ҳадафи дилхоҳ
Агар мо пас аз як машқи оддӣ нимроҳ равам ва
усулоро нодида гирем, натиҷаи интизордоштаамонро ба
даст намеорем

Воқеан таассуфовар аст, ки одамоне аксари вақти
худро барои ба даст овардани ниёзҳои моддӣ ё иштирок
дар баҳсҳои назариявӣ ва баҳсҳои зеҳнӣ сарф меkunанд,
аммо кам кӯшиш меkunанд, ки ҳақиқатҳои рӯҳониро, ки
ҳаётро ғанӣ ва рӯҳбаланд меkunанд ва дар ҳақиқат ба
.он маъно медиҳанд, барои худ кашф ва эҳсос кунанд
Солҳои зиёд аст, ки ман усули дар боло зикршударо
машқ мекунам ва ҳар дафъае, ки онро машқ мекунам,
шодмонии бузург ё ҳолати хушбахтии доимиро эҳсос
мекунам, ки суръаташ кам намешавад ва ҷараёни он
.қатъ намешавад

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки рӯҳи рӯҳонӣ аз
ҷониби бадан тӯли асрҳо ва давраҳои тӯлонӣ зиндонӣ

шудааст ва онро дар як рӯз озод кардан мумкин нест.

Амалияҳои кӯтоҳ ва фосилавӣ наметавонанд ба амалкунанда неъматӣ бузургии рӯҳонӣ диҳанд ё назорати узвҳои даруниро кафолат диҳанд. Ин амалияи ҷиддӣ ва мақсаднокро дар тӯли муддати тӯлонӣ талаб мекунад Аммо, истифодаи бодикҷати ин усулҳо метавонад эҳсоси хушбахтии холисро ба вуҷуд орад. Ҳар қадар инсон ба ин хушбахтӣ наздиктар шавад, ҳамон қадар онро бештар амалӣ мекунад. Ин ҳолатро ягон инсон офарида ё ихтироъ накардааст; он табиатан вуҷуд дорад ва мо танҳо бояд онро дар дохили худ кашф кунем.

Асалому алайкум

Қудрати ирода ва таъсири муҳити зист

Мушкилот ва нороҳатиҳо аз он сабаб ба миён меоянд, ки шахс аз амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайяне анҷом дода шудаанд, огоҳ нест. Азоби кунунии онҳо аз афкор ва амалҳои, ки онҳо баён кардаанд, сарчашма мегирад, ки дар хоки шуур реша давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳои медиҳанд, ки инъикоси ҳамон афкор ва амалҳои мебошанд, ки онҳо анҷом додаанд.

Озмоишҳо ва мусибатҳо барои шикастани инсон ва фалаҷ кардани иродаи ӯ нестанд, балки барои он меоянд, ки онҳо Худоро чунон ки Ӯ воқеан сазовори он аст, қадр кунанд ва ба қонунҳои Ӯ эҳтиром гузоранд, ки тавассути онҳо онҳо метавонанд ба хушбахтии ҳақиқӣ бирасанд.

Худо чунин озмоишҳои сахтро намефиристад, зеро онҳо асосан аз ҷониби инсон сохта шудаанд. Ба инсоният вобаста аст, ки шуури худро аз хоби нодонӣ бедор кунанд ва аз торикии нодонӣ ба нури дониш бархезад.

Дар соҳаи маърифати рӯҳонӣ

Устод ба шогирде, ки дар роҳи маънавӣ аз ӯ роҳнамоӣ меҷуст, гуфт:

Орзуи эътирофи мардум аз худ ва дастовардҳои маънавии худро накунад, балки танҳо Худоро ҷӯед.

Вақте ки шумо дарк мекунад, ки сулҳ дар дохили шумост, шумо дарк хоҳед кард, ки сулҳ ва ҳамоҳангӣ дар ҳама чизҳои неки офариниш аст ва шумо онро дар зебоии табиат хоҳед дид, наздикии онро дар дӯстии самимӣ эҳсос хоҳед кард ва ба баракатҳои он дар орзуҳои наҷиб ва ҳадафҳои шарафмандонае, ки аз ҳадафҳои худхоҳона озоданд, даст хоҳед расонд. Шумо ҳузури онро дар паси пардаҳои хомӯшӣ ва дар ҳама чизҳои аҷоиб эҳсос хоҳед кард.

Дарро бо ҷидду ҷаҳд бикӯбед ва парда бардошта мешавад ва шумо чеҳраи пурҷалолтаринро бо тамоми шукӯҳу шаҳоматаш хоҳед дид.

Агар шумо Худоро дӯст доред, муҳаббати ӯро эҳсос хоҳед кард ва ҳеҷ чизи дигар шуморо фиреб дода наметавонад. Таҷрибаҳои моддӣ ба шумо писанд меоянд, зеро шумо хушбахтии рӯҳониро чашидаед. Вақте ки шумо ин корро мекунад, шумо фарқиятро хоҳед дид.

Озодона интиҳоб кунед, нагузоред, ки чизе шуморо маҳдуд кунад ва нагузоред, ки касе шуморо идора кунад ё ба хушбахтии шумо ҳалал расонад

Худи шумо як қисми ҷудонашавандаи тамоми кайҳонӣ аст ва шумо бояд он тамоми комилро пайдо кунед, то шуури хушбахтонаро эҳсос кунед ва лаззатҳои ишқи илоҳиро бичашед.

Баровардани муҳаббат аз зиндонҳои нафрат ва кина

**Худовандо, аз ту меҳоҳем, ки нури худро бар
рӯҳҳои мо бипошӣ,**

**Ва ба дӯстдоронат ва ба онҳое, ки аз ту кӯмак
мечӯянд, баракатҳои фаровони худро фаровон
гардон**

**Ва бигзор Ё арвоҳи ҷанг, зӯроварӣ ва маргро аз
мо дур нигоҳ дорад.**

**Ва моро илҳом бахшем, ки сулҳро ҳадафи худ
гардонем**

**Ва муҳаббат ризқу рӯзии мост
Ҳадафи мо раҳӣ аз маҳдудиятҳои
маҳдудкунанда аст**

*** * ***

**Агар шахс танҳо барои ҷамъ кардани пул ва
қонеъ кардани хоҳишҳои ҷисмӣ талош кунад**

**Дастовардҳое, ки ӯ ба даст меорад, ночиз ва
ночизанд**

**Зеро рӯзе фаро хоҳад расид, ки ӯ ҳама
сарватҳои дунёро тарк хоҳад кард.**

**Аммо агар ӯ ба воситаи Худо сарватманд шавад
Ё аз ҳамаи подшоҳон ва сарватмандони рӯи
замин сарватмандтар хоҳад буд**

**Он ганҷҳои муборак дар ихтиёри касоне
ҳастанд, ки Худоро дӯст медоранд.**

**Онҳое, ки ба ҷуз аз сарвати рӯҳ ба чизи дигаре
қаноатманд нестанд.**

**Вақте ки онҳо барои рушди майлҳои рӯҳонии
худ саъй мекунанд**

**Ва барои он ки орзуи онҳоро барои манбаи
ҳаёти худ ғизо диҳанд**

**Ва эҳёи муҳаббат аз умқи нафрат ва бадӣ
Онҳо шуури худро аз мулоҳизаҳои танг ва
дунявӣ болотар мегузоранд**

**Ба сӯи уфуқҳои озода, сулҳ, нур ва шодӣ
Онҳо фазои бепоёни худро дарк мекунанд**

**Онҳо даркҳо ва донишҳои навро эҳсос
меkunанд**

**Ва ҳангоме ки онҳо тухми андешаҳо ва амалҳои
некро мекоранд**

Дар фазоҳои шуури онҳо

Назари онҳо кушода мешавад

Ва қудрати маърифати онҳо фаъол мешавад

Филамсон, моҳияти воқеии онҳо

**Онҳо Малакути Худоро дар дохили худ пайдо
меkunанд**

**Мо аз Худои Қодири Мутлақ хоҳиш мекунем, ки
моро ҳидоят кунад, то худро навсозӣ кунем**

**Ва мо вучуди рӯҳонии худро аз зиндонҳои
торикӣ берун меорем.**

Ба сӯи фазоҳои озодӣ, оромӣ ва нурҳои дониш

**Мева ва сабзавоти тару тоза маводи ғизоии
муҳим мебошанд**

Аз лексияе дар бораи ғизо

**Дар Энсинитас, Калифорния - июни соли 1940
расонида шуд**

**Протеини гӯшт ягона манбаи муҳими энергия
нест**

**Баъзе аз намакҳои минералӣ, ки дар сабзавот
ва меваҳои хом мавҷуданд, инчунин манбаҳои
муҳим мебошанд.**

**Гарчанде ки қисми зиёди гӯшт миқдори
назарраси энергияро таъмин мекунад, агар гӯшт
муддати тӯлонӣ дар парҳез ҳукмронӣ кунад, он ин
энергияро аз даст медиҳад. Ғайр аз ин, истеъмоли
аз ҳад зиёди сафеда метавонад ба захролудшавии
сафеда, ки манбаи хастагӣ ва беморӣ аст, оварда
расонад. Хулоса, сафедаи аз ҳад зиёд ба мисли
миқдори аз ҳад зиёд зараровар аст.**

**Агар шумо хоҳед, ки аз хастагӣ халос шавед,
яке аз чораҳо дар ғизои дуруст аст. Гӯшт**

метавонад энергияи муваққатӣ диҳад, аммо он бисёр токсинҳоро ба бадан ворид мекунад. Хӯрдани бештари хӯрокҳои хом ва хом эҳсоси хастагиро кам мекунад ва ба шумо эҳсоси пурқувватӣ мебахшад.

Афшураҳо энергияи назаррас медиҳанд, аммо меваю сабзавот арзиши ғизоии хеле бештар доранд. Аммо, баъзе одамон намехоҳанд вақтро барои истеъмоли онҳо дар ин шакл сарф кунанд.

Системаи ҳозима моддаҳои кимиёвиро истихроч мекунад ва онҳоро ба намудҳои мувофиқи ҳуҷайраҳо дар тамоми бадан тақсим мекунад.

Бадан аз унсурҳои гуногуни кимиёвӣ иборат аст ва ғизо бояд норасоии ин унсурҳоро ҳар рӯз пурра кунад.

Ғизои ҳаррӯза бояд миқдори кофии сафеда, витаминҳо, минералҳо, баъзе равғанҳо ва равғанҳо ва миқдори муносиби карбогидратҳои табииро дар бар гирад ва дар айни замон крахмалҳои тозашуда ва шакари тозашударо то ҳадди имкон кам кунад.

Манбаи хуби энергия омехтаи шарбати афлесун ва бодомӣ кӯфташуда мебошад, зеро бодом ҳангоми омехта бо шарбати афлесун беҳтар ҳазм мешавад.

Нӯшидани моеъҳои фаровон низ муҳим аст. Агар оби хушсифат дастрас набошад, шарбати меваҳои тару тоза, оби кокос ва тарбуз иловаҳои аъло ва ивазкунандаи қисман оби тоза мебошанд.

Дар оянда, одамон шарбати мева ва сабзавотро зуд-зудтар истеъмол хоҳанд кард, зеро ин шарбатҳо барои саломатӣ фоидаоваранд.

Ҳам комплексҳои пастӣ ва ҳам комплексҳои бартарӣ бад мебошанд

Комплекси пастӣ мисли комплекси бартарӣ бад аст, зеро касе, ки худро паст ҳис мекунад, наметавонад бартарии худро нишон диҳад.

Инсон, ки дорои табиати рӯҳонӣ аст, дорои шарораи муқаддас аст ва фикр кардан, ки худро паст мешуморад ё аз ҳама болотар аст ва мисли касе рафтор кардан, ки шаъну шараф ва асл надорад, нодуруст ва хато аст.

Вақте ки инсон мағрурӣ зоҳир мекунад, сояи ғафси мағрурӣ нури Худоро дар дохили рӯҳ пинҳон мекунад.

Аз ин рӯ, аз ҳарду гиреҳ бояд якҷоя канорагирӣ кард, зеро ҳарду монеа дар пешрафти маънавӣ мебошанд.

Биёед эҳсос кунем, ки Худо бо мост, моро илҳом мебахшад ва роҳнамоӣ мекунад ва ӯ бузургтарин муҳаббат дар ҳаёти мост.

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, худро бандагони ҳама меҳисобанд ва фикр намекунанд, ки аз дигарон беҳтаранд.

Маҷмӯи пастӣ бо онҳое алоқаманд аст, ки ақидаҳои заиф ва зеҳни нозук доранд, дар ҳоле ки маҷмӯи бартарӣ аз ғурури нафратангез ва такаббури бардурӯғ таваллуд мешавад.

Ҳардуи ин гиреҳҳо барои рушди маънавӣ харобиоваранд ва бар асоси иллюзия ва нодида гирифтани ҳақиқат, на бар фаҳмиши солим ва довариҳои дуруст, асос ёфтаанд.

Эътимод ба худ бояд тавассути бартараф кардани заъфҳои меросии инсонӣ парвариш карда шавад. Касоне, ки онро меҳоҳанд, бояд кӯшиш кунанд, ки ширинии онро тавассути дастовардҳои намоён дар ҳаёти худ эҳсос кунанд ва бо ин васила худро аз маҷмӯаҳои пастӣ ва такаббур бо ёрии Худо раҳо кунанд.

Сирри ҳаёт ва манбаи он

Бадан барои табдил додани хӯрок ба энергия чанд соат лозим аст, аммо ҳар чизе, ки иродаро ангишти медиҳад ва фаъол мекунад, энергияи фавриро ба вуҷуд меорад.

Қувваи ирода аз ҳуҷайраҳои бадан ва аз захираи энергияи мағзи сар, ки дар он энергияи аз ғизо гирифташуда захира карда мешавад, энергияи ҳаётан муҳимро ҷалб мекунад.

Инчунин, ирода фаъолияти навро аз манбаи кайҳонӣ тавассути ҳароммағз ба бадан ҷалб мекунад.

Аз ин рӯ, сирри ҳаёт дар нигоҳ доштани энергияи инсон ва ворид кардани энергияи нав тавассути ирода ба бадан аст.

Ин чӣ тавр анҷом дода мешавад?

Аввалан, бояд бо ихтиёр ва ихтиёр амал кард. Агар коре арзанда бошад, бояд бо ихтиёр ва ихтиёр анҷом дода шавад.

Вақте ки шумо бо ихтиёр кор мекунад, шумо миқдори зиёди энергия доред, зеро шумо на танҳо аз асабҳои мағзи сар энергия мегиред, балки ҷараёни бузурги энергияи кайҳониро ба бадан ҷалб мекунад.

Зане, ки барои маъшуқааш хӯроки болаззат тайёр мекунад, пур аз хушбахтӣ ва нерӯ аст, аммо агар маҷбур шавад, ки бар хилофи хоҳишаш хӯрок пазад, аз аввал худро хаста ҳис мекунад.

Аз ин рӯ, ирода энергия меорад ҳикояи кӯтоҳ:

Як бор ман бо дӯстам дар бораи авлиёҳо сӯҳбат мекардам. Дӯстам брокер буд ва ӯ шавқу завқи маро тақсим накард. Ба ҷои ин, ӯ гуфт: "Ҳамаи онҳое, ки шумо авлиё меномед, дар асл фиребгарон ҳастанд, ки Худоро намениносанд."

Ман бо ӯ баҳс накардам, балки мавзӯро иваз кардам ва мо дар бораи касби брокерӣ сӯҳбат кардем. Пас аз он ки ӯ ба ман дар ин бора бисёр нақл кард, ман бо нармаӣ гуфтам: "Оё шумо медонед, ки як брокери боэътимод вучуд надорад, ки ҳамаашон дурӯғгӯ бошанд?" Ӯ хашмгин шуд ва бо хашм ҷавоб дод: "Ва шумо дар бораи брокерҳо чӣ медонед?" Ман ҷавоб додам: "Ин маҳз ҳамон чизест, ки ман дар назар доштам. Ва шумо дар бораи авлиёҳо чӣ медонед?" Ӯ бесадо буд. Ман оромона ва меҳрубона идома додам: "Ман дар бораи брокерӣ ҳеҷ чиз намедонам ва шумо дар бораи авлиёҳо ҳеҷ чиз намедонед."

Фариштагони энергия

Худо моро ҳамчун фариштагони энергия офаридааст

Ва мо дар баданҳои ҷисмонӣ ҷойгир кардем

Мо тамоми таваҷҷӯҳи худро ба баданҳои нозук равона кардем

Ва мо рӯҳи рӯҳониеро, ки бо энергияи ҳаёти кайҳонӣ пур шудааст, фаромӯш кардем.

Акнун мо бояд кӯшиши зиёд ба харҷ диҳем, то диққатамонро ба

Барои барқарор кардани эҳсоси огоҳии комил

Решаи муваффақият дар афзоиши фаҳмиши маънавӣ аст

Тавассути он мо аз табиати ғайримоддии худ огоҳ мешавем

Ва тасвири Худо дар дохили мост

Аввалин гул дар боғи маънавият гули имон ва умед аст

Аммо, самар дониши воқеӣ аст, ки тавассути худсанҷиш ба даст оварда мешавад.

Некбин бошед ва бидонед, ки чизҳои хуб ва баракатҳои зиндагӣ шуморо интизоранд

**Ба шарте ки шумо бо самимият ва садоқат кор
кунед**

**Барои барқарор кардани мероси гумшудаи
илоҳӣ**

**Шахси воқеан рӯҳонӣ шахси мутавозин аст
Касе, ки худро қаноатманд ҳис мекунад,
саломатии хуб дорад ва дониши рӯ ба инкишоф
дорад**

**Ў соҳиби сарвати рӯҳ ва ганҷҳои ҳикмат аст
Ў итминон дорад, ки ёрии илоҳӣ фаро мерасад
Новобаста аз он ки зиндагӣ то чӣ андоза сахт ва
шароит то чӣ андоза номусоид ба назар мерасад
Чеҳраи Худо дар зебоии табиат ба мо зоҳир
мешавад**

**Ва овози ӯ тавассути оҳангҳои нозук ва пурҷӯшу
хурӯш бо мо сухан мегӯяд**

**Ва аз овози ширину нарми ошиқон
Ва тавассути овози баланд ва вазифа
Омили муҳиме, ки моро ба сӯи некӣ ва сулҳу
осоиштагӣ ҳидоят мекунад**

**Хушбахтӣ ва дониш овози Худост
Ки моро ба бозгашт ба хонаи муборак даъват
мекунад**

**Хонае пур аз оромӣ ва хотирҷамъӣ
Ва аз ҳузури ширини ӯ лаззат бурдан
Ва зебоии беҳамто ва барҷастаи он**

**Ҷаҳон бениҳоят фиребанда аст ва мо бояд ба он
чунин муносибат кунем. Агар мо аввал фиребҳо ва
иллюзияҳои онро бартараф накунем, мо
наметавонем ба каси дигар кумак кунем.**

**Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар
танҳои ақли мутамарказ корхонаи ҳама
дастовардҳои бузург нухуфтааст ва дар ин
корхонаи аҷиб мо бояд пайваста нақшҳои иродаи
худро бофта барем, то ҳама шароити номусоидро**

паси сар кунем ё бо онҳо самаранок мубориза барем.

Иродаи ирода бояд пайваста омӯзонида ва амалӣ карда шавад

Инсон имкониятҳои зиёде барои кор дар ин корхонаи заминӣ дорад, ба шарте ки вақти худро беҳуда сарф накунад ва энергияшро беҳуда сарф накунад.

Шабона ман аз талаботи дунявӣ канорагирӣ мекунам, то бо худам бошам

Дур, дур аз ҷаҳон

**Танҳо бо иродаи худ дар танҳои рӯҳони худ
Ҷре, ки ман андешаҳоямро ба самте равона мекунам, ки меҳошам**

Ман қарорро аз таҳти дил қабул кардам

Вақте ки ман иродаи худро барои машғул шудан ба фаъолиятҳои солим ва судманд ҳавасманд мекунам, ин барои ман муваффақият меорад. Бо ин роҳ, ман аз иродаи худ борҳо самаранок истифода кардам. Аммо, ин танҳо тавассути истифодаи мунтазами ирода ба даст меояд.

Чӣ эҳсоси аҷиб шуморо фаро хоҳад гирифт, вақте ки шумо метавонед бигӯед ва тасдиқ кунед: "Иродаи ман, ки бо иродаи илоҳӣ пур шудааст, барои ман он чизро, ки меҳошам, ба даст меорад!"

Агар инсон худписанд шавад ва ҳама чизро ба иродаи илоҳӣ супорад, бе он ки иродаи худро, ки Худо ба ӯ додааст, истифода барад, натиҷаи дилхоҳашро ба даст нахоҳад овард.

Қудрати илоҳӣ меҳошад ба шумо бо ихтиёри худ кумак кунад

Мо бояд ин фикрро аз зеҳни худ дур кунем, ки Худо бо қудрат ва қудратҳои ғавқуттабии худ аз мо дур аст ва дар дуртарин осмонҳо пинҳон аст ва

набояд фаромӯш кунем, ки иродаи илоҳӣ дар паси
иродаи инсонии мо нуҳуфтааст, аммо ин қудрати
бузург, мисли уқёнусе, ки аз мавҷҳо ва паҳншавии
он пур аст, то он даме, ки ақл кушода набошад ва
дил қабулкунанда набошад, нахоҳад омад.

Илтимос

Эй Модари Умумӣ

Барои он ки ягона шуълае дар дилҳои мо
бошад

Ва барои пароканда кардани торикии рӯҳҳои мо

Ва дар ашкҳои муҳаббати мо ба шумо

Муҳаббати моро ба чизҳои дунявӣ бишӯед

Ва мо хурсандем, ки бо шумо розӣ ҳастем

Ғаму андӯҳи моро як бор ва барои ҳамеша аз
байн баред

Дилҳои хурди моро ба дили бузург табдил деҳ

Он тамоми ҳузури шуморо фаро мегирад

Ва дар оинаи табиати илоҳии шумо

Биёед худро комил ва покиза бубинем

Бигзор шуълаи муҳаббати мо ба шумо
баландтар шавад

Аз болои алангаи хоҳишҳои заминӣ

Миллионҳо васвасаҳо худро ҳамчун шумо
пинҳон мекунанд

Ва он моро пайваста фиреб медиҳад

* * *

Биё, эй шодмонии илоҳии пок ва комил!

Ба маъбадҳои орзуҳои мо барои ту ворид шав

Бигзор сайёра осоишта бошад

Дар кӯҳҳои мо, дар шабҳои торики нодонӣ

Бигзор Ё моро ҳидоят кунад ва моро бехатар
баргардонад

Ба паноҳгоҳи амну амонии худ!

Пичирросҳо аз абадият

Аввалин чоргонаи Хайём

**Тарҷума аз ҷониби Эдвард Фицджералд ва
шарҳ аз ҷониби устод Парамаҳанса**

**Шӯҳрати Умар Хайём дар Ғарб ба тарҷумаи
чоргонаи Фитсҷералд дар нимаи асри нуздаҳум
асос ёфтааст, ки беҳтарин тарҷума ба забони
англисӣ ҳисобида мешавад.**

**Устод Парамҳанса Умар Хайёмо яке аз
бузургони ориф ва дорои сатҳи баланди худшиносӣ
меҳисобид ва ӯ барои ифодаи таҷрибаи маънавӣ ва
таҷрибавии худ аз рамзизм истифода мебурд ва
ӯро нодуруст фаҳмида буданд ва муҳаққиқон
барои дарки фалсафаи маънавии ӯ, ки ӯ дар
чоргона зикр кардааст, ба қадри кофӣ кашф
накардаанд.**

**Бедор шавед! Барои субҳ дар косаи шаб
Сангери партофт, ки ситорагонро ба парвоз
меандозад**

**Ва инак, Шикорчи Шарқ сайд кардааст
Бурчи Султон дар ҳалқаи нур
Тарҷумаи арабӣ:**

**Бедор шавед, зеро субҳ сангери ба зарфи шаб
партофтааст**

Пароканда кардани пурраи ситорагон

Ва инҷо шикорчи Шарқ аст

Ӯ бурчи Султонро забт кард

Бо ҳалқаи нур

Шарҳ ва тафсир:

Шарҳи маъноҳо:

**Субҳ: Ин субҳи бедорӣ аз вучуди ҳаёлии заминӣ
аст**

**Кишти шаб: торикии нодонӣ, ки рӯҳи
намирандари дар шуури танг ва маҳдуди инсонӣ
зиндонӣ мекунад**

Санг: Такмили рӯҳонӣ

**Ситораҳо: Дурахши ҷолиби хоҳишҳои моддӣ
Шикорчии Шарқ: Ҳикмати бузурги шарқӣ, ки
боқимондаҳои иллюзияҳоро нобуд мекунад**

**Қалъаи нур: дурахши ҳикмати муборак, ки
торикии зулму ситаме, ки рӯҳро зиндонӣ ва
занҷирбанд мекунад, нобуд мекунад.**

Тафсир:

Сукути ботинӣ пичиррос мезанад:

**«Бедор шавед! Хоби нодонӣро тарк кунед, зеро
субҳи хирад кушода шудааст. Зарфи торики
номаълумро бо санги покизагии рӯҳонӣ партоед, то
онро пора-пора кунед ва ситораҳои хира ва
дурахшони хоҳишҳои дилгиркунандаи моддиро
пароканда кунед».**

**«Ба нури ҳикмати шарқӣ, шикорчӣ ва
нобудкунандаи иллюзияҳо, нигоҳ кунед, зеро он
бурҷи баланди рӯҳро бо банди нур забт карда,
торикии маҳдудкунандаи моддии онро пароканда
ва комилан пароканда кардааст».**

**«Эй сокинони шаҳри ҳаёлҳо, хобро тарк кунед!
Зеро нури офтоби паёми рӯҳонии ҳикмати ботинӣ
зоҳир шудааст».**

**Биомӯзед, ки чӣ тавр аз санги мустаҳками
покизагии рӯҳонӣ барои шикастани зарфи торики
нодонӣ ва аз он дур кардани хоҳиши лаззатҳои
муваққатии моддӣ истифода баред.**

**«Аз шикорчии хирад, ки пайваста ҷонҳоеро
мечӯяд, ки ба нур ва дар ҷустуҷӯи ҳақиқат
ташнаанд, дарс гиред, то онҳоро бо аураи шукӯҳи
пурчалол, шукӯҳи озодии абадӣ ихота кунед».**

Бозгашти Писари Саркаш

**Боре, солҳои пеш, ман яке аз донишҷӯёнаро
дидам, ки ба самти муқобил мерафт**

**Бо дарки оқибатҳои ногузири амалҳои ӯ, ман
кӯшиш кардам, ки ӯро бо истифода аз ҳар роҳи**

мантиқӣ бовар кунонам, ки аз ин кор даст кашад,
аммо фаҳмидам, ки наметавонам ба ӯ кумак кунам.

Зеро ӯ қасд дошт, ки роҳи бадиро пеш гирад.
Ниҳоят, ба худ гуфтам:

«Азбаски ӯ инро мехоҳад, ман ӯро танҳо
мегузорам».

Аммо муҳаббат ва ғамхори ман ба ӯ зуд
баргашт, бинобар ин ман зери дарахти анҷир
нишастам ва ӯро тасаввур карданро сар кардам.

Бо шавқу завқи зиёд, ман пайваста ба ӯ паёми
зеҳнии зеринро мефиристодам:

«Худо аз ман хоҳиш кард, ки аз ту хоҳиш
кунам, ки фикри худро дар бораи он чизе, ки қасди
анҷом додани онро дорӣ, дигар кунӣ».

Бегоҳӣ, эҳсоси қавии интуитивие, ки дар бадан
ва ақлам эҳсос кардам, маро водор кард, ки бовар
кунам, ки ӯ воқеан бармегардад.

Ногаҳон «писари саркаш» пайдо шуд, ки ба
хона баргашта буд ва онҳоро бо таъзим истиқбол
кард ва гуфт:

"Тамоми рӯз, ба ҳар чое ки мерафтам ва ҳар
коре мекардам, чеҳраи шуморо медидам. Ин чӣ
маъно дорад?"

Ман ҷавоб додам: "Худо туро тавассути ман
мехонд, ин даъвати ӯ буд, на даъвати ман."

Хоҳиши ман аз худхоҳӣ бармеомад, аммо ман
қатъиян қарор додам, ки онро тарк накунам.

Ин ҷой то бозгашти шумо боз хоҳад монд

Ин намуди тарҳ метавонад тағйироти бузургеро
ба бор орад. Ин воқеан як қувваи аҷиб аст!

Вақте ки шумо роҳи худро муайян мекунад ва
қарор медиҳед, ки дар роҳи худ идома диҳед,
шумо бояд иродаи худро фаъол созед ва кӯшиши
амалӣ кунед ва дар он сурат хоҳед дид, ки ҳама

унсурҳои муваффақият аз ҷое, ки шумо медонед ва аз ҷое, ки намедонед, ба шумо хоҳанд расид.

Дар иродаи шумо, ки пур аз энергияи илоҳӣ аст, посухи дуоҳои шумост

Вақте ки шумо ин иродаро истифода мебаред, шумо тирезаеро мекушоед, ки тавассути он ба дуоҳои худ посух мегиред.

Ин таҷрибаи худӣ ман аст. Дар гузашта ман кӯшиш мекардам, ки баъзе корхоро танҳо барои санҷидани иродаи худ анҷом диҳам, аммо ҳоло ин корро намекунам, зеро натиҷаро пешакӣ медонам: ҳама чизе, ки ман мехоҳам, ба шарофати Худои Қодир ба даст меояд.

Аз китоби "Ҳадафи ниҳони инсон"
Биёед Худоро ҷӯпони ҷонҳои худ гардонем
Ва нури илоҳӣ скаут аст
Дар роҳҳои торики зиндагӣ
Ў нури роҳнамо дар шабҳои ошуфтагӣ аст
Ва офтоби яқин дар соатҳои бедорӣ
Ва ситораи роҳнамо дар баҳри торикии вучуди заминӣ

Биёед аз Ў кӯмак пурсем ва илҳами Ўро ҷӯем
Зеро ҷаҳон ба пастиву баландиҳои худ идома хоҳад дод.

Рӯйдодҳои он мисли мавҷҳои ҷуғалотум ноороманд

Мо аз кучо роҳнамоӣ мегирем?
Ин дар одатҳои ноустувор ва ғаразҳои мо нест
На аз муҳити зисти мо, ки таҳти таъсир қарор надорад

На аз кишварҳои мо ва на аз ҷаҳони мо
Баръакс, он овози ҳақиқати роҳнамост
Аз умқи рӯҳ сарчашма мегирад
Ҳар лаҳза танҳо ба Худо фикр мекунам
Ман ҷони худро ба ӯ бахшидам

Ман диламро ба ӯ супоридам
Ман муҳаббат ва орзуи худро ба сӯи ӯ равона
кардам

Мо набояд ба ҷуз Худо ба ҳеҷ чиз эътимод
кунем

Ва мо бояд ба онҳое эътимод кунем, ки нури
Ҷиро ошкор мекунам

Он нур роҳнамои ман аст

Ин ҳикмат ва муҳаббати ман аст

Қувваи мағлубнашаванда

Ва ҳақиқате, ки аз он гузаштан мумкин нест

Ҳоло ва то абад

Одамоне ҳастанд, ки дар тафаккури худ чунон
ифротӣ ҳастанд, ки бовар доранд, ки барои
муваффақ шудан дар зиндагӣ бояд мисли мошин
беист кор кунанд.

Аз тарафи дигар, одамоне ҳастанд, ки аз онҳо
камтар ифротгаро нестанд, зеро вақте ки онҳо ба
масъалаҳои маънавӣ таваҷҷӯҳ пайдо мекунамд,
майли худро ба ҳама чизи дигар гум мекунамд ва
ин мавқеи нодуруст аст.

Масалан, онҳо бовар доранд, ки зарурати
анҷом додани коре нест, ки тамаркузи шадид ва
саъю кӯшиши ҷисмониро талаб мекунад ва онҳо
тавсия медиҳанд, ки зоҳидӣ ва даст кашидан аз
ҳама чизҳои моддӣ вуҷуд дошта бошад. Аммо ин
муносибат рукуди зеҳниро пинҳон мекунад.

Дар зери ниқоби маънавиёти дурӯғин

Ман мушоҳида кардам, ки муаллимони бузург
ба ҷаҳон хеле таваҷҷӯҳ доранд, аммо ба он ҳеҷ
пайванде надоранд. Вақте ки ба муаллимам чизе
зебо медоданд, ӯ аз он нигоҳубин мекард ва онро
ҳифз мекард, аммо агар он тасодуфан мешиканад
ё вайрон мешуд, механдид ва мегуфт: «Тавачҷӯҳи
ман ба он аз байн рафт, зеро он тавачҷӯҳи маро аз

ҳад зиёд ҷалб кард». Ў аз дигарон ҷудо буд, зеро бепарво буд.

Ман низ ҳамон эҳсосро дорам, ки ҷадр мекунам он чизро, ки Худо ба ман додааст, аммо агар онро аз даст диҳам, онро аз даст намениҳам.

Боре касе ба ман як куртаи зебо бо кулоҳ дод ва он як маҷмӯаи гаронбаҳо буд, ки ман бо хурсандӣ онро нигоҳубин мекардам ва онро аз кандашавӣ ва ифлосшавӣ муҳофизат мекардам, то он даме ки аз он дилгир шудам ва гуфтам: "Худоё, ба ман ин мушкилот лозим нест!"

Рӯзе ман барои лексия хондан ба як толор дар Лос-Анҷелес рафтам ва ҳамин ки расидам ва куртаамро кашиданро сар кардам, овози илоҳиро шунидам, ки мегуфт: «Ҳама чизҳоро, ки дар ҷайбҳои курта ҳастанд, бо худ бибар». Пас, ман ин корро кардам.

Баъд аз лексия, ман ба ҳуҷраи нигоҳдории курта баргаштам ва дидам, ки курта - Худо шуморо дар паноҳаш нигоҳ дорад - нопадид шудааст.

Ман аз ин хеле хафа шудам, бинобар ин касе гуфт: "Хафа нашав, мо бароят куртаи дигар меҳарем." Ман гуфтам: "Ман аз он ки куртаро гум кардам, хафа нестам, балки аз он сабаб, ки шахсе, ки куртаро гирифтааст, кулоҳро, ки бо курта комилан мувофиқ аст, нагирифтааст."

Мо набояд ба эҳсосоти худ иҷозат диҳем, ки моро идора кунанд. Агар инсон танҳо ба либос ва дигар дороиҳояш аҳамият диҳад, ҷи гуна метавонад хушбахт бошад?

Ин маънои напӯшидани либоси тоза ва озода ё тозаву озода кардани хонаро надорад, балки ба ин масъалаҳо аз ҳад зиёд дилбастагӣ ё васваса надоштанро дорад.

Боре маро ба зиёфати шом даъват карданд ва ҳама чиз хеле зебо ва хуб оро дода шуда буд, ман аз хӯроки шом хеле лаззат бурдам, аммо мизбонон хеле асабонӣ буданд, зеро метарсиданд, ки ҳама чиз мувофиқи нақша пеш наравад ва дар натиҷа, онҳо бо изтиробӣ худ фазоро вайрон карданд.

Онҳое, ки аз ҳад зиёд ҳассосанд, аксар вақт изтироб ва нороҳатии дигаронро эҳсос мекунанд. Чаро тарс ва нигаронӣ? Мо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, сипас истироҳат кунем ва ба дигарон имкон диҳем, ки истироҳат кунанд. Мо бояд ба чизҳо иҷозат диҳем, ки роҳи табиӣ худро пеш гиранд, бе он ки онҳоро маҷбур кунанд, ва он гоҳ атрофиён низ оромӣ пайдо мекунанд.

Ҳосили Парменид

Дар паси иродаи инсон иродаи илоҳӣ ва ҳадафи ҷараёни бемаҳдуди энергияи кайҳонӣ нуҳуфтааст.

Ин нишон додани ҳама чизест, ки дар ҳаёт хуб ва судманд аст.

Аз ин рӯ, ҳар кӣ бо қудрати олий устувор ва пайваста бошад, бо ёрии Худо ба муваффақият ноил мегардад.

Ирода энергия ва хоҳишест, ки барои ноил шудан ба ҳадафи мушаххас равона карда шудааст.

Бе ирода ҳеҷ коре карда намешавад; дар ҳақиқат, ҳатто як ҳаракати оддӣ дар ҳаёти ҳаррӯза бе истифодаи ирода эҷод карда намешавад.

Аксари одамон корҳои ғайримуҳимро анҷом медиҳанд ва кӯшишҳои худро ба таври созанда равона намекунанд.

Орзу аз ирода фарқ мекунад, гарчанде ки орзу метавонад ҳамчун катализатор барои ирода амал кунад.

Дар рушди ирода, пеш аз ҳама, бояд дорои азму ирода ва истифодаи идрок, фаҳмиш ва хирад бошад.

Пас аз ин омӯзиш ва истифодаи бошуурунаи ирода барои ноил шудан ба ҳадафи дилхоҳ сурат мегирад.

Сафар ва талош бояд то расидан ба ҳадаф идома ёбад

Вақте ки кас тасмим мегирад, ки ба ҳадафи нек бирасад, қатъ кардани кӯшиш номуносиб мегардад.

Ё ӯ метавонад ба шароити номусоид дода шавад

Вақте ки шуур бо ирода ва андешаи олий ҳамоҳанг аст ва ирода бе ягон таваққуф ба як идеяи мушаххас нигаронида шудааст, қудрати ирода бо фаъолияти бепоён ва беохирӣ кайҳонӣ сер мешавад.

Иродаи инсонӣ, ки бар пояи нодонӣ ва хоҳишҳо идора мешавад, ба соҳибаш дард ва мушкилот меорад

Барои чашидани хушбахтии ҳақиқӣ, орзуҳои нек бояд аз орзуҳои бад пирӯз шаванд ва ирода бояд ба самти дуруст ба сӯи манбаи ҳақиқат ва манбаи ҳама некиҳо дар вучуд равона карда шавад.

Чаро инсон бояд аз шаҳодати бардурӯғ худдорӣ кунад? Зеро дурӯғ риёкорӣ ва фиребро ба вучуд меорад.

Хиёнат яке аз бузургтарин гуноҳон дар назари Худост. Тухмат кардани касе барои манфиати шахсӣ ё аз рӯи хоҳиши интиқом як навъ шаҳодати дурӯғ аст. Агар ҳама ин амалро риоя мекарданд, дар байни одамон бесарусомонӣ ва бесарусомонӣ ҳукмрон мешуд.

Гӯш кардани шаҳодати бардурӯғ бар зидди шахси дигар тасдиқи шоҳиди бардурӯғ ва иштирок дар рафтори шармовари ӯ аст ва ин гӯш кардан ва тасдиқ ногузир ба як низои эмотсионалии дохилӣ табдил меёбад, ки оромии рӯҳро пора-пора мекунад ва оромии зиндагиро ҳалалдор мекунад.

Ҳатто агар ин амал муваққатан асоснок бошад ҳам, дар ниҳоят ин амал таъсири баръакс хоҳад дошт ва изтироб ва дарди равониرو ба вучуд меорад, ки шуурро ҳалалдор мекунад ва вичдонро мешиканад.

Ҳасад инчунин оқибатҳои зараровар ва даҳшатнок дорад, зеро он ба шахси ҳасадхӯр ранҷу азоби шахсӣ меорад, зеро афкор ва эҳсосоте, ки инсон раҳо мекунад, ба ӯ бармегардад.

Касе, ки муҳаббат ва фидокорӣ медиҳад, дар иваз меҳру муҳаббат ва муносибати фидокоронаро хоҳад гирифт, дар ҳоле ки касе, ки фикрҳои тамаъ, худхоӣ ва ҳасадро ба вучуд меорад, ин чизҳоро ба андозаи баробар ба худ меорад.

Чаро инсон набояд дуздӣ кунад?

Агар ҳама бо дуздӣ, роҳзанӣ ва тамаъкорӣ зиндагӣ мекарданд, ҷаҳон чӣ гуна мешуд? Дар он сурат, қиоятҳои даҳшатноктарин ва ваҳшиёна содир мешуданд. Барои ҳифзи амвол ва баргардонидани молҳои дуздидашуда муборизаҳои шадид сурат мегирифтанд.

Дуздӣ амалест, ки хилофи меъёрҳои иҷтимоӣ буда, дигаронро аз ҳуқуқҳои худ маҳрум мекунад ва аз ин рӯ, он хилофи қонунҳои вучуд аст ва ҷомеаҳо имконоти муносиб ва усулҳои муассири мубориза бо қиояткоронро надоранд.

Вақте ки дуздон зиндонӣ мешаванд, одатҳои кӯҳнаи онҳо метавонанд бештар реша давонанд ва ҳангоми муошират бо дигар қиояткорон низ

метавонанд одатҳои бади нав пайдо кунанд. Агар ин рӯй диҳад, пас аз озод шуданашон вазъияти онҳо нисбат ба пеш аз ворид шудан ба зиндон хеле бадтар хоҳад буд.

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки моро баракат деҳ, то ки мо бадиро нашунавем, бадиро набинем, бадӣ нагуем ва бадӣ нагуем.

Мо на ба бадӣ даст мерасонем, на ба бадӣ эҳсос мекунем, на ба бадӣ фикр мекунем ва на ба бадӣ орзу мекунем

Қувваҳое, ки мо ҳар рӯз истифода мебарем:

Дарки ҳисси мо

- ва эҳсосоти мо

- ва зеҳни мо

Ҳамаи ин аз Худо қарз гирифта шудааст ва мо як сония ҳам бе Ӯ зиндагӣ карда наметавонем.

Аммо, дар ҳоле ки мо аз тӯҳфаҳои Ӯ истифода мебарем, мо дар бораи Ӯ ончунон ки бояд фикр кунем, фикр намекунем ва ба Ӯ он қадар таваҷҷӯҳе намедиҳем, ки сазовори он аст.

Баръакс, мо лаззатҳои шахвонӣ ва орзуҳои дунявиро дар ҳамоҳангӣ ва пайваस्ताгии комил бо ҷаҳони моддӣ пайгирӣ мекунем.

Ин сабаби аслии ҳамаи ранҷу азоби мост

Худо моро ба сурати Худ офаридааст ва аз ин рӯ, мо наметавонем таъми хушбахтии ҳақиқиро дарк кунем, агар ҳузури Ӯро дар дохили худ кашф накунем ва нектари неъматӣ Ӯро дар рӯҳҳои худ бичашем.

Мо инчунин наметавонем қудрати муборакеро, ки барои ба даст овардани он чизе, ки ҳар рӯз ба мо лозим аст, бо ирода лозим аст, дошта бошем.

Агар мо дарк накунем, ки Худо манбаи ин қувват аст, мо бояд ба Ӯ таъя кунем ва ба Ӯ рӯй оварем.

**Бо дилҳои миннатдор барои ҳамаи неъматҳое,
ки Ё ба таври пайваста бар мо мерезад**

**Агар шукргузор бошед, албатта, [неъмати]
шуморо афзун мекунам.**

**Вақте ки дилҳои мо аз миннатдори ба
Саховатмандтарин Атоқунанда лабрез мешаванд,
онҳо ба маъбадҳои муқаддас барои ҳузури
пурҷалоли Ё табдил меёбанд ва ин бузургтарин
дастовардест, ки инсон метавонад ба он ноил
гардад, зеро мақсади зиндагӣ дар он аст, ки инсон
бо Офаридгори худ дар ҳамоҳангӣ бошад, ба Ё
наздиқ шавад ва Ёро бишносад.**

**{Аввал Малакути Худо ва адолати Ёро бичӯед,
ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда хоҳанд
шуд}**

**Бо зикри доимии Худо ва андешаҳои нек дар
бораи Ё, мо дарк хоҳем кард, ки Ё маҳбуби мост, мо
интиҳобшудагони Ё ҳастем ва дар фазли Ё саҳм
дорем.**

**Салтанати хушбахтӣ, муҳаббат, нур ва некӣ
Вақте ки мо дар бораи неъматҳои фаровони
Худо, ки бузургтарини он имконияти истифодаи
озодии интиҳоб дар пайгирии роҳи дурустест, ки ба
мутобиқат бо ҳадафҳои олии ва ба даст овардани
хушбахтии рӯҳонӣ мебарад, фикр мекунем, ҳар рӯз
бо шодмонии ботинии нав пур мешавад ва мо эҳсос
мекунем, ки ҷараёни мубораке ба ҳаёти мо ҷорӣ
мешавад, аз ин рӯ миннатдори дилҳои моро пур
мекунад ва зиндагӣ мазза ва маъно дорад.**

**Шахсе, ки тавассути тафаккури тафаккур
метавонад қонуни илоҳиро, ки ба таври пурасрор
амал мекунад, бубинад, ҳеҷ гоҳ худро дар назди Ё
ситоиш, шукргузори ва фурӯтанӣ карданро бас
намекунад, ки ҳама муҳаббат, ситоиш ва
миннатдори ба Ё сазовор аст.**

Биёед Худоро, ки манбаи ҳама некиҳо дар вучуд аст, ба ёд орем ва ёди худро бо муҳаббати самимӣ, ки аз умқи дилҳоямон сарчашма мегирад, омехта кунем.

Ба Худое, ки аз Ӯ ҳаёт қорӣ мешавад, муҳаббат нур мепошад ва баракатҳо беист мерезанд.

Биёед ҳамаи онҳоро, ки барои башариатро шамъ афрӯхтаанд, ё тухми некиро дар хоки ҷаҳон коштаанд, ё ғояҳои равшанро паҳн кардаанд, ё қорҳои нек ва рафтори некро ташвиқ кардаанд, бо меҳр ба ёд орем.

Биёед дилҳои худро барои муҳаббат боз кунем, ақли худро барои илҳомҳои равшан пазиро созем ва аз Худо кӯмак ва роҳнамоӣ пурсем.

Дар он чизе, ки мо дар бораи он фикр мекунем ва мекунем

Тарс дилро захира мекунад

Ақли инсон анбори бузурги энергия ё фаъолияти ҳаётан муҳим аст

Ин фаъолият пайваста дар ҳаракатҳои мушакҳо, фаъолияти дил, шуш ва диафрагма, мубодилаи моддаҳои ҳуҷайра, реаксияҳои химиявии хун ва дар фаъолияти узвҳои ҳиссиёти ҳаракатӣ (асабҳо) истифода мешавад.

Илова бар ин, миқдори зиёди энергияи ҳаётан муҳим барои тафаккур, эҳсосот ва ирода сарф мешавад.

Тарс фаъолияти ҳаётан муҳимро суст мекунад ва яке аз душманони ашаддии иродаи фаъол аст.

Тарс фаъолияти ҳаётро, ки одатан мунтазам ба сӯи асабҳо ҷараён мегирад, фишор медиҳад ва ҳалалдор мекунад, то онҳо гӯё фалаҷ шуда бошанд ва бадан суст шавад ва қувваи қории он ба таври назаррас ва назаррас қотиш ёбад (тарс як блокатори асаб аст!).

Тарс ба бартараф кардани сабаби тарс мусоидат намекунад. Он иродаро сушт мекунад ва мағзро водор мекунад, ки ба узвҳои бадан сигнали монеа фиристад. Тарс дилро заҳролуд мекунад, ҳозимаро ҳалалдор мекунад ва боиси бемориҳои сершумори ҷисмонӣ мегардад.

Вақте ки огоҳӣ ба Худо нигаронида шудааст, шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед ва метавонед аз ҳар монеа ва монеа гузаред.

Бо ҷасорат ва имон "Орзу" хоҳишест, ки энергия надорад, дар ҳоле ки "ният" азму ирода барои анҷом додани коре аст: иҷрои хоҳиш ё хоҳиш Аммо "ирода"-ро метавон бо ин суханон ифода кард: "Ман то он даме, ки ба он чизе, ки мехоҳам, ноил шавам, беист кор мекунам".

Вақте ки шумо иродаи худро машқ медиҳед, шумо метавонед қувваҳои фаъолияти ҳаётан муҳимро раҳо ва равона кунед, ба ҷои он ки чизеро орзу кунед, бе он ки коре барои ба даст овардани он анҷом диҳед.

Мо набояд умедамонро аз даст диҳем, балки бояд дарк кунем, ки Худо ба мо имкониятҳои зиёдеро медиҳад, то вазъиятамонро беҳтар созем, ақидаҳои худро баланд бардорем ва чизҳои нав ва муфидро барои худамон ва дигарон дар зиндагӣ эҷод кунем.

Агар мо аз тарзи зиндагии худ қаноатманд набошем, бояд роҳҳо ва усулҳои навро омӯзем, ки ба мо дараҷаи муайяни қаноатмандӣ ва тасалли раванӣ медиҳанд.

Мо бояд дар бораи анҷом додани коре фикр кунем, ки шароити моро беҳтар мекунад ва ҳаёти моро пурмазмун ва арзишманд мегардонад ва сипас онро дар амал татбиқ мекунем.

Он чизе, ки фавран зарур аст, ин тағйир додани шуур ё тағйир додани самти он аст.

Мо бояд қатъиян тасмим гирем, ки ба мушкилот роҳ надихем, ки ба мо таъсир расонанд ва моро аз мувозинат берун кунанд ва нагузорем, ки чизҳои нигаронкунанда ҳаёти моро вайрон кунанд, эҳсосоти моро банд кунанд ва фазои моро вайрон кунанд.

Ва мо қурбонии одатҳои зараровар ва хислатҳои зараровар нахоҳем буд ва мо мисли паррандагон дар осмон озод ва бемаҳдуд хоҳем буд.

Ниёзе нест, ки одамон дар як ҳолати рукуд ва бетағйир бимонанд. Пардаҳои иллюзия бояд аз моҳияти рӯҳ бардошта шаванд, то ки он бо покӣ ва қуввати худ дурахшад ва шукӯҳи наҷибро, ки Худо ба инсоният ато кардааст, ошкор созад.

Худо кӯшишҳои нек, орзуҳои ҳақиқӣ ва азму иродаи муваффақ шуданро баракат медиҳад

Дар паси ҳаёти мо қудрати Рӯҳи Олӣ ва дар паси иродаи мо уқёнуси кайҳонии иродаи Илоҳӣ нуҳуфтааст.

Мо қисми ҷудонашавандаи он уқёнуси бепоён ҳастем. Вақте ки мо ба он мерасем ва дар он шино мекунем, шуури мо васеъ мешавад ва мо бузургии худро эҳсос мекунем.

Фикр кардан дар бораи он моро ба он наздиктар мекунад ва андеша кардан моро ба он мебарад

Кӯшиши пайваста барои ҳамоҳангӣ бо он ба мо дониш, ирода ва нерӯ мебахшад.

Омодагии ҳаррӯзаи шуур муҳаббати илоҳӣ ва неъматҳои осмониро меорад

Он бефосила ба сӯи мо ҷорӣ мешавад ва ба мо саҳми фаровоне аз ганҷҳои уқёнус медиҳад.

Дар дохили ҳар як инсон шуури илоҳӣ пинҳон аст, ки интизори фурсати баён кардани худ аст.

Ва барои берун рафтан аз таҳхонаи танг ва маҳдудкунандаи худписандӣ

Ҳамон тавре ки инсон аз хоби даҳшатнок бедор мешавад ва дарк мекунад, ки он чизе, ки дидааст, чизе ҷуз хоб нест, шуури илоҳӣ низ инсонро водор мекунад, ки аз хоби даҳшатноки хоб ва парешонхотирӣ ба огоҳии нав ва дарки дурусти маъно ва ҳадафи зиндагӣ бедор шавад.

Агар мо хоҷем, ки субҳи бедории рӯҳониро эҳсос кунем ва нурҳои итминонро шоҳид бошем, бояд ба овози ботинӣ гӯш диҳем.

Мо ба ангезаи он посух медиҳем. Мо бояд сангҳои иллюзия ва сангҳои нодонӣ, ки ба пешрафти рӯҳ ва ҳаракати он ҳалал мерасонанд, аз роҳ дур кунем.

Ва биёед бо дасти орзуҳо дари бедорӣ аз хоби бепарвоиро мекӯбем, то ки аз насими хушбахтӣ нафас кашем ва ба ҳар андеша ва ҳар эҳсоси худ нерӯи осмонӣ оварем.

Ва ҳар як асари мо

Мо аз Худои Қодир хоҳиш мекунем, ки дар шуури мо тирезаҳои огоҳӣ кушояд, моро бо нури ҳикмат пур кунад, моро бо муҳаббати Худ иҳота кунад ва моро бо шафқати абадии Худ иҳота кунад.

Дар байни онҳое, ки назди ман омаданд, одамоне буданд, ки ман аз аввал ба онҳо гуфтам, ростӣ, ангезаҳои онҳо дуруст нестанд ва аз онҳо хоҳиш кардам, ки ин ангезаҳояшонро тағйир диҳанд.

Ба чанде аз онҳо суҳанони ман маъқул нашуданд, аммо дигарон посух доданд ва ба сӯи беҳтарӣ тағйир ёфтанд.

**Риёкорӣ ба натиҷаи хуб намеорад ва ҳатто
донотарин хирадмандон наметавонанд он чиро, ки
чашмонашон ошкор мекунад, пинҳон кунанд.**

**Тамоми таърихи инсон дар чашмони ӯ навишта
шудааст**

**Агар шумо хоҳед, ки табиати воқеии касеро
бидонед, аз Худо хоҳиш кунед, ки ҳислати воқеии
он шахсро ба шумо ошкор кунад.**

**Азбаски шумо намехоҳед фиреб хӯред, дар
дили худ табиати воқеии онро эҳсос хоҳед кард ва
ҳиссиёти шумо хато нахоҳад кард.**

**Вақте ки мо бо ҳамсафари худ сӯҳбат мекунем,
мо бояд мустақиман ба чашмони ӯ нигарем ва бо
эътимод, итминон ва ростӣ суҳан гӯем.**

**Вақте ки мо бо касе дастфишурӣ мекунем, бояд
ба онҳо ҷозибавӣ муҳаббат ва самимияти худро
расонем ва то ҳадди имкон ба онҳо кӯмак расонем.**

**Ҷустуҷӯкунандаи дониш бояд мусбат бошад ва
барои рушди магнитизми рӯҳонии худ саъй кунад;
он гоҳ Худо ба ӯ қудрат медиҳад, ки ба дигарон
кӯмак кунад ва ларзишҳои муборакро ба онҳо
интиқол диҳад.**

**Шояд ман аз сайёраҳо ва ситораҳои дурдаст
фаротар равам, аммо ман ҳамеша аз онҳо шумо
хоҳам буд. Пайравони шумо метавонанд биёянд ва
раванд, аммо ман бо шумо ҳамроҳӣ мекунам ва то
абад аз онҳо шумо хоҳам буд. Шояд маро мавҷҳои
бешумори таҷассумҳо ба ҳар тараф кашанд ва
худро танҳо ва танҳо ҳис кунам, аммо ман ҳамеша
аз онҳо шумо хоҳам буд.**

**Ҷаҳон, ки ба бозиҳои ту банд аст, шояд туро
фаромӯш кунад, аммо ман ҳамеша туро дар ёд
хоҳам дошт, Шояд овозам пажмурда шавад ва ман
ноком шавам.**

**Аммо бо суханони ҷони худ пичиррос мезанам:
"Ман ҳамеша аз онӣ ту хоҳам буд".**

**Мушкилот, бемориҳо ва марг метавонанд маро
пора-пора кунанд ва баданамро сӯзонанд, аммо то
он даме, ки дар хотирам як шуълаи умед боқӣ
монад.**

**Ба чашмони мурдаистодаи ман нигоҳ кунед,
зеро тавассути онҳо ба шумо мегӯям: "Ман туро
абадан дӯст хоҳам дошт ва ҳамеша ба ту содиқ
хоҳам монд!"**

**Ба ростӣ мегӯям, ки ман ба ҳамаи саволҳоям на
аз одамон, балки аз Худо, манбаи ҳама
саховатмандӣ, ҷавоб гирифтаам.**

**Ва манбаи тамоми дониш дар коинот
Ӯ ягона илҳомӣ ман дар зиндагӣ аст ва вақте ки
ман сухан мегӯям, аз ӯ хоҳиш мекунам, ки
суханонамро бо қудрат, ҳақиқат, муҳаббат ва нури
худ пур кунад. Ман мавҷҳои шодмониро ҳис
мекунам, ки маро фаро мегиранд, зеро муҳаббати
бузургтарини ӯ мисли насими нарма дар рӯзҳои гарм
ба рӯҳ мерезад ва бориши он шабу рӯз, ҳафта ба
ҳафта, сол ба сол бо шиддат идома меёбад, аз ин
рӯ шумо намедонед, ки поёни он дар кучост.**

**Инсонҳо фикр мекунанд, ки ба муҳаббат ва
сарват аз манбаҳои инсонӣ ниёз доранд, аммо дар
паси ҳар муҳаббат ва дар паси ҳар сарват ҳастанд.**

**Ишқи илоҳӣ, ки тағйирнопазир аст ва сарвати
маънавӣ, ки бо сарватҳои заминӣ чен карда
намешавад. Ҳар кӣ дарк кунад, ки Худо манбаи
ҳама муҳаббат, хушбахтӣ ва файз аст, онро пайдо
мекунад ва аз он бениҳоят хушбахт мешавад.**

Таълимот ва мулоҳизаҳои бештари устод

Парамханса Йогананда

Самимият санги асосии роҳи маънавӣ аст

Балки, ин сутунест, ки робитаи рӯҳ бо Офаридгори
.он бар он асос ёфтааст

Ин маънои бо эътимоди комил ба сӯи Худо рӯ
оварданро дорад

Мо бо ӯ самимона ва самимона сӯҳбат мекунем

Бо соддатарин забон, забони дил

Мо аз ӯ хоҳиш мекунем, ки ба мо кумак кунад

То ки мо ба сӯи ӯ саъй кунем ва ба ӯ таваккал кунем

Барои таскин додани дилҳои мо

,Ва моро аз ранҷу азоб раҳо мекунад

Ва аз ҳама чизе, ки метавонад дар роҳи мо бошад

ӯ мекушад, ки моро аз ҳадафи рӯҳониамон дур

кунад

Дар ниҳоят

Барои ҳамаи озмоишҳо ва таҷрибаҳои мо як ҳадаф

вучуд дорад

Ин моро водор мекунад, ки беҳтарин корро кунем

Мо масъалаҳоро ба Худо месупорем

Ва чӣ қадар хушбахт аст касе ки ин фаҳмишро

дорад

Бе он мо дар низоъ ва кашмакаш зиндагӣ мекунем

Бе донишани сабаб

Аммо дар роҳи маънавӣ

Мо медонем, ки душвориҳое, ки бо онҳо рӯ ба рӯ

мешавем

Мақсади он фурӯтан кардани мо дар назди Худост

Мо андешаҳо ва эҳсосоти худро ҳолӣ мекунем

Аз ғурури бардурӯғ ва бузургии ҳаёлий

То ки Худо моро бо нур, ҳикмат ва муҳаббати Худ

пур кунад

Дар он таслим шудан ба Худо

Пайванди ширин дар он нухуфтааст

Биёед дар хотир дорем, ки то он даме, ки эҳсоси

"худ" бартарӣ дошта бошад

майли дур шудан аз Худо вучуд дорад

Боварӣ ба он ки мо қувват ва хиради кофӣ дорем
То ки мо бе такагоҳ ба пойҳои худ истода тавонем
Мо мушкилоти худро худамон ҳал мекунем
Мо метарсем, ки агар ба иродаи илоҳӣ итоат кунем
Ки мо аз он чизе, ки Худо ба мо фиристодааст, розӣ
нахоҳем буд

Ин далели набудани имон ба Худост
Аммо дер ё зуд
Мо бояд ба сӯи Худо рӯ оварем
Ҳар як инсон ин ҳақиқатро дар ҳаёти худ хоҳад
кашф кард
Агар ӯ аллакай онро кашф накарда бошад
Ин фикри манфӣ ё рӯҳафтодакунанда нест
Ширинтарин лаззат дар вуҷуд ин аст
Эҳсоси он ки мо дар ҳузури ӯст
Аз тааҷҷубҳои зиндагӣ ва зарбаҳои вақт эмин ва
эмин

Ин табиати фурӯтанӣ ва хислати фурӯтанӣ аст
Ва дар он қувваи воқеии рӯҳонӣ нуҳуфтааст
Ва бузургии самимият
Ва умқи муҳаббат
Ва зебоии қаноатмандӣ ва итоаткорӣ
На аз он ман, эй Худованд, балки иродаи Ту иҷро }
{ шавад

(Мо ба Худо таваккал мекунем)
Барои он ки табиати рӯҳонии моро ламс кунем
Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ҳаёти худ шуури
баландтарро нишон диҳем
Вақте ки мушкилот пеш меоянд, мо бояд ба худ
хотиррасон кунем
Ки мо заиф нестем ва воситаҳои муносибе барои
.мубориза бо он дорем
Мо набояд иҷозат диҳем, ки масъулиятҳо ва
мушкилот сулҳу оромии моро ҳалалдор кунанд
Он оромии моро аз байн мебарад

Мо ба ин ҷаҳон омадем, то худро рушд диҳем
Омӯзиши имкониятҳои маънавии мо
Нагузоред, ки ба баҳрҳои торики иллюзия ғарқ

шавед

Ки хатарҳои бешуморро дар бар мегирад
Агар мо хоҳем, ки ҳуди рӯҳонии худро бишносем
Мо бояд бо Худо ва бо ҳудамон ростқавл бошем

Ва дар муносибат бо одамон самимона

Ва ин қавитарин хоҳиш дар ҳаёти мо бошад

Гап сари шинохти манбаи илоҳии мост

Мо аз Ё сарчашма гирифтаем ва бояд ба сӯи Ё

баргардем

Новобаста аз он ки ғоиби мо дар ҷаҳони бегона чӣ

қадар тӯл мекашад

Ҳатто агар фазо хира ва ғамгин ба назар расад ҳам

Мо бояд имони худро нигоҳ дорем

Ки офтоб боз тулӯъ хоҳад кард

Ва он ки некӣ дар зиндагӣ аз бадӣ бартарӣ дорад

Муҳаббат аз нафрат қавитар аст

,Ва онҳое, ки дар роҳи рост ҳастанд

Новобаста аз он ки масофа то чӣ андоза дур ба

назар мерасад ва макони таъинот то чӣ андоза дур аст,

.онҳо ба он ҷо хоҳанд расид

Ва агар нигарониҳо зиёд шаванд

Онро бояд бо дӯст доштани Худо ва муошират бо Ё

.бартараф кард

Бо дуои самимӣ ва самимӣ

Ва аз ӯ хоҳиш кунем, ки азми моро тақвият диҳад

Ин ба мо кӯмак мекунад, ки самти зиндагии худро

ислоҳ кунем

Дуо бо дурахшҳои рӯҳбаландкунанда иҷобат хоҳад

шуд

Абрҳо тоза мешаванд ва уфуқ боз соф ба назар

мерасад

Мубориза бо фишорҳои зиндагӣ

Яке аз манфиатҳои таҳқиқоти амиқ дар бораи Худо
Ин қобилияти истироҳат кардан аст
Дар ҷое ки шиддат кам мешавад, нигаронӣ кам
мешавад ва нигаронӣ рафъ мешавад
Вақте ки мо қобилияти лаззат бурдан аз ҳаётро аз
даст медиҳем
Иштирок дар фаъолиятҳои фароғатии солим
Мо нисбат ба он ки бояд бошем, ҷиддитар ва
асабонитар ҳастем
Рӯҳ, дар асли холиси худ, шиддат ё асабониятро
.эҳсос намекунад
Баръакс, ин "эго" аст, ки ин ҳолатҳоро аз сар
мегузаронад
Мо набояд чизҳоро аз ҳад зиёд ҷиддӣ қабул кунем
То ки шиддати "эго" кам шавад ва ҷанголи он суस्त
шавад
Одамон аксар вақт дар бораи фишорҳое, ки эҳсос
мекунанд, сӯҳбат мекунанд
Ва стресси равонӣ, ки онҳо таҳти вазни талаботи
зиёд аз сар мегузаронанд
Аммо мо набояд ба худамон иҷозат диҳем, ки тӯъма
шавем
Барои ҳар гуна душворӣ
Биед ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо ба
мо қувват додааст
Кофӣ аст, ки бо ҳама мушкилоте, ки мо бо онҳо
рӯбарӯ мешавем, мубориза барем
Барои рӯҳ эҳсоси ҳастагӣ ва нотагонӣ ғайриимкон
аст
Шояд бадан ҳастагӣ ҳис кунад
Аммо вақте ки мо заъфи ҷисмониро ба худ нисбат
медиҳем
Мо дар доираи маҳдуди худ маҳдуд ҳастем
Вақте ки мо бо монеаҳо рӯ ба рӯ мешавем
Мо бояд аз Худо кумак пурсем

Боварӣ ҳосил кардан ба худ, ки мо қодирем - бо ёрии
Худо - онро паси сар кунем
Ва он ҳамчун катализатор барои бедор кардани
қувваҳои хоби мо меояд, ки ҳангоми бедор шудан
қодиранд

Бо мубориза бо ҳар навъ мушкilot ва мушкilot
Ва табиати воқеии мо рӯҳ аст
Моҳияти ӯ сулҳу оромӣ, оромӣ, осудагӣ ва оромӣ аст
Ва ин унсурҳои муборак дар дохили мо ҳастанд
Он қисми ҷудонашавандаи вучуди маънавии мост
Инсон рӯҳ аст ва рӯҳи ӯро мағлуб кардан мумкин
нест

Зеро он дорoi хусусияти ғайримоддӣ аст
Вақте ки мо ин огоҳиро дорем
Мо ин қувваҳоро дар дохили худ фаъол ҳис мекунем
Мо ҳис мекунем, ки ба пеш ҳаракат мекунем ва
пешрафт мекунем

Эътимоди мо ба Худо ва ба ҳудамон қавитар
мешавад

Шиддати мушкilot коҳиш меёбад
То ки мо бо он мубориза барем
Як равиши созанда, ки бар эътимод, роҳатӣ ва
мувозинат асос ёфтааст

Бо ҳар таҷрибае, ки дар осмони ҳаёти мо пайдо
мешавад

Дар давоми ин сафари заминии мо
Мо бояд бидонем, ки чӣ гуна уфуқҳо ва огоҳии ҳудро
васеъ кунем

Ва чӣ гуна мо метавонем вазъиятеро, ки моро ихота
?кардааст ё аз сар мегузaronем, беҳтар дарк кунем
Он гоҳ мо метавонем дар ҳамоҳангии беҳтар
зиндагӣ кунем

Ва бо одамон ва ҳаёт муоширати осонтар ва
беҳатартар кунад

Вақте ки мо ба тамаддунҳои ҷаҳон амиқтар назар
мекунем

Мо асрори пинҳонии тамаддунҳои қадимро
меомӯзем

;Тасвири калон бо хатҳои печида пайдо мешавад
Фаслҳои гуногун, бо тафсилоти дақиқ
Мо мебинем, ки инсон ҳамзамон ҳам инфиродӣ ва
.ҳам иҷтимоӣ аст

Ҳар як инсон орзуи ҳам ҳаёти инфиродӣ ва ҳам
ҳаёти иҷтимоӣ дорад

Ӯ майлҳои индивидуалистӣ ва хоҳиши тааллуқ
.доштан ба гурӯҳҳо ва қабилаҳо дорад

Ҳатто дар замонҳои қадим

... Далелҳо мавҷуданд, ки одамони ибтидоӣ

Ӯ идеяи ҳамбастагӣ дар дохили гурӯҳҳоро дошт

Дар ҳаёти ҳаррӯза мо мушоҳида мекунем, ки

муоширати аз ҳад зиёд бо дигарон

Ин хушбахтии бузурге намеорад

Танҳои аз ҳад зиёд хушбахтӣ намеорад

Худо меҳаҳад, ки мо меъёрро риоя кунем

Ва барои эҷоди тавозун байни ҳаёти шахсии мо ва

ҳаёти иҷтимоии мо

Принсипҳои инфиродӣ ва коллективӣ дар инсонҳо аз

.манбаи болотар сарчашма мегиранд

Худо якто ва паноҳгоҳи абадӣ аст

Фарқ аз ситорагон, коинот ва тафаккури инсонӣ

Ғайр аз эҳсосот ва орзуҳо

Он аз ҳама даркҳои ҳиссиётӣ болотар аст

Ӯ яктост, беназир аст, вучуде дар худ аст

Дар моҳият ва сифатҳои худ комил аст

Чое, ки офтоб намедурахшад

Моҳ тулӯъ намекунад

Оташ намедурахшад

Балки, ин нури илоҳии Ӯст, ки беҳамто аст

Он ҷо, дар паси торикӣ, торик нест

Ва хомӯшии бесадо
Ва ҷуз офаридашуда
Моҳияти абадӣ вучуд дорад
Ки манбаи вучуд аст
Ва манбаи ҳамаи қудратҳо ва мавҷудот
Ҳам намоён ва ҳам ноаён
Худо ин оламро чунон офаридааст, ки
Он тибқи қонуни муқарраршуда ва бетағйир
фаъолият мекунад
Агар мо ягон қонуни умумиҷаҳониро вайрон кунем,
худамонро ҷазо медиҳем
Ҳар касе, ки аз боми бинои баланд ҷаҳида барояд,
.устухонҳояш шикаста мешаванд
Аз ин рӯ, мо наметавонем қонуни ҷозибаро нодида
гирем
Бе он ки оқибатҳои онро аз сар гузаронед
Дар ин ҷаҳон
Инсон метавонад озодона амал кунад
Аммо танҳо дар доираи маҳдуд
Ва агар ӯ қонунҳои илоҳиро вайрон кунад
Ӯ ё худро ҷазо медиҳад ё худро нобуд мекунад
Худо ин қонунҳои тағйирнопазирро муқаррар
кардааст
Ӯ меҳост, ки ин ба фоидаи мо кор кунад
Зеро бе он мо дар ин зиндагӣ роҳи худро ёфта
наметавонем
Худо инчунин ба мо озодии интихобро дод ва
.вичдонро дар дохили мо ҷой дод
Барои фарқ кардани некӣ ва бадӣ, фойданоки ва
зараровар
,Вақте ки одамон роҳҳои бадиро интихоб мекунанд
Онҳо қонунҳои олами Худоро вайрон мекунанд
Онҳо қувваҳои кайҳониро ба ҳаракат меоранд
Оқибатҳои ногузир ба вучуд меоянд
Аз сабаби вайрон кардани ин қонунҳо

Бо ин кор онҳо худро ҷазо медиҳанд
Албатта, Аллоҳ ба мардум ҳеҷ зулм намекунад, }
{вале мардум ба худашон зулм мекунанд
Аммо онҳое, ки қонунҳои онро риоя мекунанд
Ва онҳо ба пешниҳодҳои ӯ итоат мекунанд
Онҳо дар сулҳ зиндагӣ мекунанд
Ва тавассути онҳо чашми фаҳм кушода мешавад
Онҳо бо қадамҳои боэътимод ва муайян қадам
мезананд
Онҳо эҳсос мекунанд, ки беҳатар роҳ мераванд
Дар роҳҳои зиндагӣ
Фикр як қувваи бузург дар ҳаёти шумост
Агар шумо медонистед, ки чӣ тавр ин қувватро
парвариш кунед
Ва онро дуруст истифода баред
Нагузоред, ки заъф ба тафаккури шумо ворид шавад
Ҳангоми муошират бо одамоне, ки ақидаҳои манфӣ
доранд, эҳтиёткор бошед
Ва назари пессимистӣ, мабодо андешаҳои заифи
.онҳо ба зеҳни шумо ворид шаванд
Агар ақли шумо ба сатҳи муайяни қувват нарасад
То ки андешаҳои дигарон ӯро заиф накунанд
Баръакс
Ӯ қодир аст, ки андешаҳои дигаронро тақвият диҳад
Ва барои баланд бардоштани эътимоди худ
Онҳое, ки ноком мешаванд, бояд бо онҳое, ки
муваффақанд, муошират кунанд
Заифон бояд бо онҳое, ки аз онҳо қавитаранд,
.муошират кунанд
Дар бораи онҳое, ки худдорӣ намекунанд
Онҳоро бояд онҳое ҳамроҳӣ кунанд, ки хислати хуб
ва худтанзимкунанда доранд
Шахси пурхӯр бояд хӯрок хӯрад
Бо касе, ки метавонад иштиҳои худро беҳтар
назорат кунад

:Он гоҳ ӯ қодир хоҳад буд бигӯяд
«Ман низ метавонам иштиҳоямро назорат кунам»
Вақте ки шумо қарор қабул мекунед ва ба худ ваъда
медихед, ки ба он содиқ мемонед
Агар коре рӯй диҳад, ки хилофи қарори шумо бошад,
нагузored, ки азми шумо ноустувor шавад
Ба худ эътимод дошта бошед ва боварӣ дошта
бошед, ки шумо ҳамаи қувватҳои лозимарo дored
Новобаста аз он ки то чӣ андоза ғайриимкон ба
назар мерасад, ба даст овардани он чизе, ки орзу
мекунед
Агар шумо аз берун бигӯед, ки "ман барои ӯ
."омодаам

. "Ва ту бо худ гуфтӣ: "Ман наметавонам
Бо ин кор шумо қудрати фикрро кам мекунед
Он иродарo суcт мекунад
Ба шумо иродаи қавитар аз иродаи худатон лозим
аст

Барои он ки ба ӯ нерӯ бахшад ва бо иродаи қавӣ ва
қатъият илҳом бахшад
:Маслиҳати ман ин аст
Иродаи иродарo инкишоф диҳед
Мусбат фикр кунед
Шумо хоҳед дид, ки қудратҳои ҷисмонӣ, ақлонӣ ва
...маънавии шумо
Якҷоя кор кардан барои тарроҳӣ ва шакл додани ҳар
як ҷанбаи ҳаёти шумо
Ба ҳар роҳе, ки мехоҳед
Мӯрча бадани худро ҳис мекунад
Чашмони тези ӯ майдони маҳдуди атрофашро
мебинанд
Инсон бадани худ, муҳити зист ва оилаи худро
мешиносад
Ва баъзе чизҳои дигаре, ки ба ӯ шиносанд
Дар мавриди инсонияти кулӣ

Андешаи ӯ коинотро аз ҷиҳати андозаҳои ҷисмонӣ

.ва рӯҳӣ фаро мегирад

Ў дарк мекунад, ки тамоми вучуд дар зеҳни ӯст

табдил диҳад

Коинот аз зеҳни $\bar{y}$ нопадид хоҳад шуд

.медиханд

Агар андеша намебуд, коинот воқеияте намедошт

Инсонҳо ба ҳушёр мондан ва банд будан бо

мушкилоти зиндагӣ одат кардаанд

Ё шояд ӯ ба хоб дода шавад ва ҷаҳонро фаромӯш

кунад

Аммо инсоният дорои имкониятҳои бузурге аст, ки

.ҳанӯз онро фаъол накардааст

Ва агар шумо дар бораи экстази рӯҳонӣ маълумот

гиред

Чӣ тавр аз шуури бадан ва шуури хоби беихтиёр

халос шудан мумкин аст

ӯ дар шуури оӣ ва муборак бедор хоҳад шуд

Вақте ки шахс метавонад бедор бимонад

Ё аз хоби ғаврӣ бо хоҳиши худ

Ү метавонад ба сатҳи баланди шуур бирасад

Аз лаззаташ ҳадду канор нест

Ү хушбахтии хоби бошууруна ва ихтиёро эҳсос

хоҳад кард

Ҳар вақт, дар ҳар ҷо

Шапараки ҷовидонӣ гуфт

Худи бузургтари ман

Дар ҳар дил зиндагӣ мекунад

Дар ҳама кишварҳо

ва иродаи қавии ман

Он дар ҳар гӯшае меларзад

Ва хобкунандагонро бедор мекунад

Бо пешниҳодҳои беохирӣ эфирӣ
 Дар мавриди ҳуди пасттарам
 Дар бадани вақтсанҷ зиндонӣ шудааст
 Шапарак ҳанӯз дар пиллаи заминии худ аст
 часпандаи хок
 Дарҳо қулф ҳастанд
 Бо ҳазор ресмони оҳанин баста шудааст
 Эй ҷони асири ман
 Эй ту, ки дар нури офтоб оббозӣ мекуни
 Ва шумо аз эликсири ҳаёт нафас мекашед
 Ва шумо оби тоза менӯшед
 Оё шумо орзу мекунед, ки тамоми неъматҳои
 ?мавҷударо дошта бошед
 Ва андозаи шумо хурд аст
 ?!Ва дили шумо заиф аст
 !Аз хоби гарон бедор шавед
 Васеъ кардан
 Дароз шудан
 Худро нав кунед
 Бо ҳуди олиӣ худ муттаҳид шавед
 Ва шумо хоҳед шуд
 Шапараки абадӣ
 Муқовимат ба маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳо
 Худшиносӣ
 Тарҷумаи мутобиқшуда аз ҷониби: Маҳмуд Аббос
 Масъуд
 Равшании шунавоӣ ва биноӣ
 Чашм нест, ки мебинад
 Ҷаҳл, ақл ва энергия чизҳоро ташаккул медиҳанд
 Инсон метавонад гӯши шунаво ва чашми биноро
 инкишоф диҳад
 Дар асл, ҷаҳон аз он чизе, ки инсон мебинад,
 комилан фарқ мекунад
 Садохое, ки ӯ мешунавад, онҳое ҳастанд, ки ба
 доираи онҳо дохил мешаванд

Ларзишҳое, ки он метавонад муайян кунад
Хониши рӯшанфикрӣ инчунин шунавоии интуитивӣ
номида мешавад
Ё шунидан тавассути фаҳмиш
Азбаски гӯши муқаррарӣ наметавонад садоро
.бифаҳмад
Садоҳои ношунаво
Қобилиятҳои биноӣ ва шунавоӣ дар рӯҳ мавҷуданд
Бедор кардани қувваҳои пинҳонӣ дар ҳама ҳиссиёт
.имконпазир аст
Бо омӯзонидани ақл ва рушди қобилиятҳои
маърифатии он
Қувваи чашмони мо ба нурҳои рентгенӣ монанд аст
Аммо, мо наметавонем ашёро, ки нурҳои рентгенӣ
.ба онҳо ворид мешаванд, бубинем
Зеро мо ҳанӯз бо ин сатҳи ларзишҳо ҳамоҳангӣ
.пайдо накардаем
Ҳисси баланди мо аз маҳдудиятҳои қудрати зеҳнӣ
ҳалалдор мешавад
Рӯҳи равшан вақте руҳ медиҳад, ки қувваи ҳаёт бо
унсурҳои муайян ҳамоҳанг мешавад
Лапишҳои шаффоф Ҳамон тавре ки нурҳои рентгенӣ
ба деворҳо ворид мешаванд
Чашми инсон низ ҳамин қобилиятро дорад ва ин
намуди биноӣ
.Онро "равшании визуалӣ" меноманд
Қувваи равшании визуалиро санҷидан мумкин аст
Вақте ки қудрати биноии чашм дучанд мешавад
Ё сатҳи ларзишҳои қувваи ҳаётро, ки ҳама чизро
фаро мегирад, баланд бардоред
Рӯшноии воқеӣ ба пешрафти рӯҳонӣ зарар
намерасонад
Баръакс, он ба интиқол ё табдил додани шуур
мусоидат мекунад
Аз сатҳи ҷисмонӣ то сатҳи рӯҳонӣ

Аммо тасвирҳое, ки аз зеҳни зери шуур пайдо мешаванд
Он аз иллюзия ва тасаввурот сарчашма мегирад ва
.бояд аз он канорагирӣ кард
Чустучӯкунанда бояд аз озмоишҳои орзуҳо гузарад,
.то ба ҳолати бедории рӯҳонӣ бирасад
Дар он ҷое ки ӯ комилан огоҳ аст, ки бо сатҳи
баланди
ӯ ҳозир аст ва шодмонии тароватбахшero эҳсос
.мекунад, ки ақл, рӯҳ ва баданашро фаро мегирад
Тамоми масъала фаъолияти шадид бо тартиби
дигари ларзишӣ аст
Салтанати Худо дар дохили инсон аст
Аммо ӯ бояд инро тавассути кори созанда ва
андешаи дуруст нишон диҳад
Мо набояд ба чизе иҷозат диҳем, ки монеи
пешрафти мо гардад
Худшиносӣ бояд тавассути пок кардани ақл, беҳтар
.кардани ахлоқ ва тафаккури амиқ зоҳир шавад
Худо ҳамеша ба даъватҳои рӯҳ гӯш медиҳад
Аммо вокуниши ӯ он қадар нозук ва шаффоф аст, ки
.баъзан фарқ кардани он душвор аст
?Кӣ чустучӯро идома медиҳад
ӯ ғайрати рӯҳонии худро нигоҳ медорад
Худо пайдо мешавад
Ҳиссаи ӯ фаровон хоҳад буд
бахти ӯ дар ин дунё ва охират бузург аст
Лутфан, ба вебсайти Суида Йога ва саҳифаи
.Фейсбуки Устод Парамханса Йогананда ташриф оред
/ <http://wwwswaidayogacom>
<https://wwwfacebook.com/masteryogananda?ref=hl>
Як сайёҳ дар сарзамини шумо
,Ту манбаи шодӣ ва неъматҳо ҳастӣ

[illegible]

Шумо шуури умумиҷаҳонӣ ҳастед
Ту оғоз ва анҷом ҳастӣ
Ва ҳадафи ниҳой, ки аз он ҳадафи дигаре нест
Ман сайёҳе дар сарзамини шумо ва мусофире дар
роҳҳои шумо ҳастам
Дастамро бигир ва қадамҳоямро ба наздиктарин
роҳҳое, ки ба сӯи ту мебаранд, роҳнамоӣ кун
Аз шиносӣ бо шумо хурсандам
Боғҳои мубораки шумо, ки пур аз меваҳои болаззат
ҳастанд, маро бихонанд
Барои зиёрати он ва баҳра бурдан аз меваҳои
фаровонаш
Меваҳои дониш чӣ ширинанд ва нектари асроромези
!он чӣ лазиз аст

Кошки ман ҳамеша ба меваи серғизо ва
тароватбахши рӯҳ ниёз дошта метавонистам
Ва ман аз оби сулҳ, ки аз дарёҳои муҳаббати
.муқаддас ҷорӣ мешавад, менӯшам
Ба ман покии дил ва оромии рӯҳ ато кун
Ҳастии маро бо оби нуронии худ бишӯед, онро аз
ҳама ифлосиҳо ва чиркиниҳо пок созед
Ман орзу дорам, ки ҳузури туро эҳсос кунам ва
чеҳраи зебои туро бубинам
Ман ҳамеша зебоии беҳамтои ўро тасаввур
.мекардам ва рӯҳам орзуи дидани ўро дошт
Ҳастии маро бо миннатдорӣ ва қадрдонӣ барои
дасти саховатмандона ва неъматҳои фаровони Ту пур
.кун

Бигзор дилам аз муҳаббат ба ту тапиш кунад, то
даме ки ситорае, ки медурахшад ва диле, ки мезанад,
.вучуд дорад
Фикрҳоямро баракат деҳ, то онҳо ба таври худкор ба
сӯи Ту рӯй оваранд, то ки онҳо аз зебоии дидани ту ва
.дидани зебоии ту баракат ёбанд
Ба ман имкон деҳ, ки оҳангҳои мавҷҳои туро дар
.фазои беканори эфир сабт кунам
Ман аз оҳангҳои осмони он, ки ғариштагон орзуи
.шунидани онҳоро доранд, маст шудам
Оҳ, чӣ қадар кош метавониستم рӯҳи мубораки туро
дар ҳар зарраи вучуди худ эҳсос кунам
Ва ҳиссиёти маро бо ризқи илоҳии Худ, ки нони
ҳастӣ аст, ғизо деҳ
Дар он эликсири ҳаёт ва баҳори абадият аст
Оҳ, чӣ қадар кош метавониستم аз насими ширини
ҳузури ту нафас кашам
Дар воҳаҳои орзуву ҳавас
Ва ман дидам, ки чароғҳои муҳаббати ту дурахшон
медурахшиданд
Дар осмони ҷонам, ки туро орзу мекунад
Вақте ки нафас ором мешавад, рӯҳ оромӣ меёбад
Сатҳи огоҳӣ боло меравад
Инро тавассути медитатсия ба даст овардан мумкин
аст
Ва кӯшиш мекунад, ки таъсири оромбахшро нигоҳ
дорад
Барои мавҷҳои андеша ва эҳсоси оромии ботинӣ
Тафаккур дар бораи Худо ва умед бастан ба некиҳо
Онҳо барои пур кардани рӯҳ бо қудрати рӯҳи илоҳӣ
.кофӣанд
Калимаҳое, ки аз қудрати рӯҳонӣ ҳолӣ ҳастанд
Он мисли коҳе ғалла аст
Аз ин рӯ, ҳангоми хондан мо бояд рӯҳияи маъноҳоро
.тафаккур кунем

Ва ба он чизе, ки пешниҳод мекунад, диққат диҳед
 Расидан ба манбаи ғояҳои паси маъноҳо
 Худо манбаи поки ҳама чизҳои аҷоиб ва судманд аст
 Ё Худованди Сулҳ аст, ки бар тахти андешаҳои ором
 .ҳукмронӣ мекунад

ӯ амалҳои шахси пок ва бошарафро роҳнамоӣ мекунад

Ва ӯ ба орзуҳои ҳақиқии худ ноил мегардад
 Биёед дарро ба сӯи оромии рӯҳонӣ боз кунем
 Бигзор фариштагони хомӯшӣ оҳиста ворид шаванд
 Ба сохтори тиҷорат ва фаъолияти мо
 Биёед вазифаҳои худро бо оромӣ иҷро кунем
 Пур аз рӯҳи сулҳу оромии хотир

Ва дар паси тапиши дилҳоямон, мо набзи оромии
.илоҳиро эҳсос хоҳем кард
Биёед мафҳумҳои таҷриба ва озмоишро амиқтар
омӯзем

Новобаста аз он ки мо тавассути ғояҳо дар китобҳои
муфид меҳонем

Ё мушкилоте, ки мо бояд бо онҳо мубориза барем
Ё фалсафаҳо, ақидаҳо ва эътиқодҳо
Ё хушбахтии рӯҳонӣ

Биёед ба маъбади андешаҳои амиқтарини худ ворид
шавем

Ва мо аз сулҳу оромии ҷоришаванда лаззат мебарем
Аз чашмаҳои оромӣ

Эзоҳ: Мисолҳои зиёде мавҷуданд, ки робитаи* наздики байни суръати нафаскашии инсон ва тағйирот дар ҳолатҳои шуурро нишон медиҳанд. Шахсе, ки дар муколамаи мураккаби равонӣ фарқ шудааст ё кӯшиши дақиқ ва шадиди қисмонӣ мекунад, ба таври худкор хеле суст нафас мекашад. Тамаркузи диққат аз нафаскашии суст вобаста аст, дар ҳоле ки нафаскашии босуръат ё номунтазам бо ҳолатҳои зараровари эмотсионалӣ, ба монанди тарс, ҳошиши ҷинсии бемаҳдуд

ва хашм ҳамроҳ мешавад. Маймун бо суръати 32
маротиба дар як дақиқа нафас мекашад, дар муқоиса бо
танҳо 18 маротиба дар як дақиқа барои инсон. Филҳо,
сангпуштҳо, морҳо ва дигар ҳайвоноте, ки бо
дарозумрии худ машҳуранд, нисбат ба одамон суръати
нафаскашии хеле султар доранд. Масалан, сангпушти
азим, ки сесад сол зиндагӣ мекунад, бо суръати танҳо 4
.маротиба дар як дақиқа нафас мекашад

Аз китоб: Фалсафаи Ҳиндустон дар ҳаёти йог
Аз ҷониби Парамханса Йогананда: Тарҷумаи ҳоли
йоги

Азбаски ба даст овардани ягон дастоварди моддӣ
.ғайриимкон аст

Ё дар ягон соҳа пешрафт кардан
Бе озодии рӯҳонӣ

Ё ҳидоят ва ҳикмате аз ҷониби Худо
Биед аввал ва охирин ва ҳамеша эҳё кунем
Оятҳои шукргузорӣ ва сипосгузорӣ ба Худо
Барои комил кардани кори мо
Ва то ҳадди имкон онро пурра анҷом диҳем
Ва то ки мо шодмонии муваффақиятро эҳсос кунем
Бо як мавҷи нави энергия ва шавқу завқ
Бо тамоми миннатдорӣ ва сипосгузориҳои ман
Ба манбаи ҳама некиҳо

Бар неъматҳои бешумори Ё

Ки моро ҳар рӯзи зиндагии худ нороҳат мекунад
Мо аксар вақт ин неъматҳоро ҳаққи худ мешуморем
Гарчанде миллионҳо дар ин ҷаҳон аз он маҳруманд
Ҳар дафъае, ки мо барои неъматҳои Худо шукр

мегуем

Ҳар қадар неки ва баракатҳои бештаре ба даст орем
Агар шукргузор бошад, албатта, [неъматҳои] шуморо

.афзун мекунам

{Ризқи ҳаррӯзаи моро имрӯз ба мо диҳед}

Биёед дар хотир дорем, ки касе, ки ҳама чизро дар
зиндагӣ мегирад
Аммо, ин як ҳақиқат аст, ки ӯ касест, ки ҳадафро аз
даст медиҳад

Миннатдории самимӣ оромии ботинӣ меорад
Он шодӣ ва оромии хотир меорад
Мо наздикии Худоро ба худ эҳсос мекунем
Ғамхории ӯ ба мо ва ҳамдардӣ ба мо
Агар мо чунин зиндагӣ кунем
Ва мо ин роҳро интиҳоб кардем
Мо ба як ҳолати бузурге хоҳем расид
Аз тафаккури дурахшон ва мусбат
Ва эҳсоси наздик будан ба Худо
Ин як парвандаи аҷиб аст
Он дорои сулҳу осоиштагӣ, шодӣ ва тароват аст
Вақте ки рӯҳ он пайвастагии рӯҳониро эҳсос
мекунад

Ҷараёнҳои шодӣ ба сӯи ӯ ҷорӣ мешаванд
Аз ҳузури илоҳӣ бармеояд
Пас Худо барҷастатарин ҳақиқат дар вучуди мо
мегардад

Мо қобилияти бештари мубориза бо шароит ва
таҳаввулотӣ навро пайдо мекунем
Дар ин сурат муҳаббат ба воқеият табдил меёбад
Нафрат як иллюзияи холис аст
Зеро Худо муҳаббат аст
Вучуди зарурӣ вучуд надорад
Ба ҷуз Ӯ дар ин вучуд
Орзуҳо ва иллюзияҳо
Дар зери кӯрпаи умедҳои заминӣ ман муддати
тӯлонӣ хобидам

Ман хоб дидам, ки бар тахти боҳашамат ва
боҳашамате нишастаам
Чеҳраи маро гулдастае аз табассум оро дод
Аммо лаҳзаҳои хандаву шодӣ дер давом накард

Ба ҷои ин, онҳо пажмурда шуданд ва якепаси
.дигаре пароканда шуданд
Сипас худро дар латтаҳои дарида печонида дидам
Ва бар сангҳои саҳти фақр дароз кашиданд
Дар ҷанголи саҳти саҳт ва нороҳатӣ
Ман саҳт гиристам
Аммо ашкҳоям ҷорӣ шуданд
Ва касе нест, ки ба назар гирад ё тасалли диҳад
Ҷаҳон пешопеши ман мерафт ва бо хомӯшии
тамасхуромез ба ман нигарист
!Дидам фарёд зад ва аз Ту кӯмак пурсид, эй Худо
Ва чун дуоҳои беохири ман ба умқи ту расид
Ниҳоят вай маро бедор кард
Ва бо шодмонии азим, ман худро дар ҳузури ту дар
амн ва эмин ёфтам
Дур аз ҷанголи дихотомияҳои печида ва печида
Эй Парвардигор, кош Ту тамоми башарро бедор
мекардӣ
Аз ҷаҳони орзуҳои хандон аз сарват ва камбағалии
!гирён
Эй орзусоз, онҳоро аз даҳшатҳои даҳшатноки марг
раҳо кун
Ва бо онҳо огоҳии абадиятро нав кунед
Ва онҳоро баракат диҳед, то онҳо дарк кунанд -
- тавассути сулҳи пойдор
Даҳшатҳои фиреби заминӣ
!Онҳо чизе ҷуз орзуҳо ва ҳаёлҳо нестанд
Илҳомҳои оӣ
Эй Офаридгори илоҳӣ
Эй Парвардигори коинот
Эй он ки сайёраҳо, ситорагон ва галактикаҳоро
идора ва ба ҳаракат мебарорӣ!
Қоидаи одилонаи шумо ба шахрвандони худ
додани иродаи озод ва озодии интихобро тақозо
мекунад, ки ба онҳо дар рушди худ ва наздик

шудан ба принципҳо ва идеалҳои муқаддаси шумо кӯмак мекунад.

Шумо ба мо озодии абадӣ ато кардед ва дар мо тухми шуури умумиҷаҳонию коштед. Аммо мутаассифона, мо шуури умумиҷаҳонии худро дар паси панҷараҳои худхоӣ, нафрат, тангназарӣ ва таассуби кӯрона бастаем.

Худовандо, ба мо кумак кун, ки — бо муҳаббати гарм ва фаҳмиши бародаронаи худ — ҳамаи монеаҳо ва монеаҳои сунъӣ ва яхбастаи байни мо ва дигаронро об кунем.

Ба мо кӯмак кунед, ки вичдони ҳушёр ва довари солимро дар худдорӣ истифода барем ва дар роҳҳои ҳаёт ростқавлона роҳ равем.

Ва моро баракат деҳ, ки сарвати маънавӣ ва ҳамдardӣ ва ҳамдardӣамонро тавассути васеъ кардани доираи муҳаббати миллии худ барои фаро гирифтани ҳамаи сокинони замин, новобаста аз ранг, табақа, ҷинс ва эътиқод, афзун гардонем.

Эй Парвардигори Коинот, биед истиқлолияти ҳамаи инсонҳои озодзодаро эҳтиром ва қадр кунем.

Ва моро баракат деҳ, то мо ҷаҳони муттаҳидро бунёд кунем ва шуморо ҳамчун раҳбари рӯҳонии худ барои тамоми умр интиҳоб кунем.

Аз умқи рӯҳ

Эй Парвардигор, бигзор оташи орзуҳоям равшан шавад

Ҳузури муқаддаси Ту ҳамеша ҳозир аст

Ман барои орзуҳоям маъбаде сохтам

Дар ҳар як андешаи ман

Лутфан, маро хабар мегиред?

Ва ту бар тахти муҳаббати ман ба ту нишастӣ?!

Бигзор андешаҳои ман аз роҳнамоии

хирадмандонаи шумо пайравӣ кунанд

**Бигзор ту бузургтарин шодмонии ҳаёти ман
бошӣ**

**Аз дарвозаи тафаккур дар бораи Худо ва
тафаккур дар бораи Ё**

**Ман ба Маъбади Сулҳи Устувор ворид мешавам
Имрӯз ман як баста чӯбҳоро барои ифодаи
нигарониҳо ва тарсҳо меафрӯзам**

**Барои равшан кардани маъбади Худо дар ҷони
ман**

**Ман дар танҳои ҷони худ Худоро меҷӯям
Ва ман то он даме, ки дилам аз муҳаббат ба ӯ
мезанад, бо тамоми қувват дуо хоҳам кард
Ва ман посухи Ёро ба дуоҳоям эҳсос мекунам
Эй кош шарораи ҳаёти ман бо офтоби Худо
омехта мешуд**

**Ва он дар чашмони ҳамаи онҳое, ки некиро дӯст
медоранд, медурахшад**

**Ман ҷаҳонро, ки аз ҷангҳо пора-пора шудааст,
пош медиҳам**

**Бо андешаҳои сулҳ ва муҳаббат
Ман ба маъбади илоҳӣ ворид мешавам
Ва ман ба шуури кайҳонӣ даст мерасонам
Тавассути шодмонии тафаккур ва муҳаббати
илоҳӣ**

**Ҳимояи илоҳӣ маро ҳамеша ва то абад ихота
мекунад**

**Ва нури Худо маро ҳамроҳӣ мекунад ва
торикиро дар атрофи ман пароканда мекунад.**

**То даме ки ман дар нури роҳнамои Ё роҳ равам,
пешпо нахоҳам хӯрд,**

**Ман аз роҳи рост нахоҳам қаравӣ
Эҳсосоти зинда
Эй Рӯҳи вучуд ва Соҳиби коинот
Ту дар паси назари ман ҳастӣ, ки аз он зебоии
зоҳирии туро мебинам**

**Ва дар паси гӯшам, ки бо он омехтаи садоҳои
заминиро гӯш мекунам**

**Ту дар паси ламси ман ҳастӣ, ки бо он ман
чизҳои ҷаҳони заминии туро эҳсос мекунам**

**Ва берун аз пардаи табиат, ки чехраи зебои
шуморо пинҳон мекунад**

**Туро дар нигоҳи тасаллибахши гулҳо мебинам
Ва ман туро дар маззаи хӯроки серғизо
бичашам**

**Ман моҳияти илоҳӣ ва ширинии абадии шуморо
эҳсос мекунам**

**Дар ҳама чизҳои хуб ва мӯъҷизаҳое, ки вучуд
доранд**

**Эй Парвардигор, ман ба Ту дуо мегӯям ва Ту
дар паси овози ларзони ман ҳастӣ**

**Ва дар паси ақлам, ки бо он дуо мекунам
Шумо аз эҳсосоти амиқтарини ман берун ҳастед
Фарқе аз андешаҳо ва орзуҳои муқаддаси ман
ва орзуи ман ба ту**

**Ту аз андешаҳои ман ва аз муҳаббати нарми
ман берун ҳастӣ!**

**Эй кош ту аз паси пардаҳои эҳсосоти инсонӣ
берун меомадӣ**

**Ва манзараҳои табиӣ аҷиб,
Чашмони рӯҳонии маро кушоед, то ки Туро
ҳамон тавре ки ҳастӣ, бубинам!**

**Зиндагӣ бе Худо нопурра аст
Вақте ки мо бо Худо пайваست мешавем,
фаҳмиши интуитивӣ моро илҳом мебахшад ва дар
ҳама коре, ки мекунем, роҳнамой мекунад.**

**Мо бояд он қудрати муборакро бошуурона
дошта бошем, ки он қудрат дар дохили мост; мо
танҳо бояд онро ошкор кунем.**

**Шумо хоҳед дид, ки ин қудрат дар ҳама чиз
барои беҳтар кардани вазъияти шумо ва осон**

кардани корҳоятон амал мекунад. Вақте ки шумо бо ин қудрат пайваст мешавед, некӯаҳволии шумо бо энергияи кайҳонӣ ҷӯш мезанад ва андешаҳои шумо такмилёфта, мутамарказ, тез ва гузарандатар мешаванд. Шумо дарк хоҳед кард, ки рӯҳҳои шумо зарфҳои ҳақиқати зиндаи Худо ва ҳикмати бепоёни Ё мебошанд.

Худо манбаи саломатӣ, шукуфой, хирад ва шодмонии абадӣ аст. Вақте ки мо бо Ё пайваст мешавем, ҳаёти мо пурра ва пурмазмун мегардад.

Зиндагӣ бе Худо нопурра аст. Мо бояд дар бораи он қудрати олие, ки ба мо ҳаёт, энергия ва хирад мебахшад, фикр кунем.

Мо бояд дуо гӯем, ки ин ҳақиқат ба ақли мо, ин қувват ба бадани мо ва ин шодмонии беохир ба рӯҳи мо ҷорӣ шавад.

Дар паси торикии чашмони пӯшида қувваҳои аҷоибӣ коинот ва ҳама рӯҳҳои нек ва арвоҳи наҷиб пинҳонанд.

Ва паҳноии бепоёни кураҳои рӯҳ

Агар шумо тафаккур кунед, ҳақиқати мутлақро дарк хоҳед кард ва кори аҷоибӣ онро дар ҳаёти худ ва дар ҳама чизҳои аҷоиб ва пурҷалоли офариниш хоҳед дид.

Дар роҳҳои орзуҳо

Худо маро даъват мекунад

Ба воситаи ҷонҳои кушод

Ва дилҳои меҳрубоне, ки аз муҳаббат меларзанд

Ва он пур аз имон аст

Ҳар амали неки шогирд

Огоҳии ӯ як қадам наздиктар аст

Аз остонаи шуури кайҳонӣ

Бигзор ман ба дарун равам, Худовандо

Барои дидани зебоии илоҳии шумо

**Ва ман хушбахтам, ки нурҳои дурахшони
шуморо мебинам**

**Агар ҳаёти ман аз ҷониби ҳикмати илоҳии Ту
роҳнамоӣ шавад**

**Аз ин рӯ, кӯшишҳои ман ҳатман бо
муваффақият анҷом меёбанд**

**Ман роҳи гурезро намеёбам
Маро баракат деҳ, эй Худованд, то ки рӯёи
ман равшан бошад**

**Рӯҳи ман покиза аст
Сипас ӯ офтоби яқинро дид
Ва ман аз дониستاني ҳақиқат лаззат мебарам
Имрӯз ман мушкилоти гузаштаамро фаромӯш
мекунам**

**Ман бо ҳозира ва оянда рӯ ба рӯ мешавам
Бо ҷасорат ва эътимод, бо ёрии Худованди
Мутаол**

**Ман баданамро бо энергияи кайҳонӣ пур
мекунам**

**Ва ман вучуди худро бо нури шифобахши
шуури илоҳӣ мешӯям**

**Мисли тумани кайҳонӣ
Сулҳ шуури маро пур мекунад
Ва ӯ ҳузури бепоёни Худоро эҳсос кард
Эй Парвардигор, фаҳми маро равшан кун,
Зарфи рӯҳии маро пур кунед
Бо фаҳмиш ва дониш**

**Бигзор нури муҳаббати шумо дурахшад
Дар роҳҳои умрам**

**Дар архипелаги ҷазираҳои кабуд
Аз айвонам ба самти ғарб нигоҳ кардам ва дар
болҳои ҳаёлот ба соҳилҳои уфуқи дур парвоз
кардам. Дар тарафи рост ва чапам ду қаторкӯхро
дидам, ки ба зудӣ ба ранги арғувонии пурасрор
табдил ёфтанд.**

**Вақте ки ман бори дигар нигоҳ кардам, дасти
ноаён онҳоро бо пардаи кабуди тира пӯшонида
буд. Дар паси ман шаҳри Гвадалахара хобида буд,
ки дар шомгоҳон ғуруб мекард. Осмони шарқӣ
акнун бо гулобии мулоим ранг карда буд. Ба пеш
нигоҳ карда, чашмонам шаҳри ҷодугарии
ҷазираҳои кабудро дид, ки дар кӯли тиллоӣ шино
мекарданд.**

**Дар ин маҷмааи ҷазираҳои ҷодугарии кабуд,
теппаи бузурги санги оҳаксанги кабуд баланд шуд,
ки онро абрҳои вулкони хокистарранг-сафед ихота
карда, гейзерҳои лаваи тиллоии сурхро мерехтанд
ва мисли рангинкамон ба сӯи кӯли ором майл
мекарданд. Алангаҳои шадиди тиллоӣ ҷазираҳои
кабудро бо ҳалоҳои сӯзони нур фаро гирифта
буданд.**

**Қуллаи кабуд ва тоҷи отабини он мисли
дугоникҳо дар рӯи он кӯли тиллоии хомӯш инъикос
ёфта буданд. Ва дар тарафи рости дур, кӯли хурду
ором, ки дар синаи яке аз ҷазираҳои кабуд ҷойгир
шуда буд, мисли моҳи пурра, ки дар миёни мавҷҳои
абрҳо шино мекард, мекурахшид.**

**Ман муддати тӯлонӣ дар шаҳри ғуруби офтоб
ва абрҳои саробмонанд саргардон шудам, бо нури
тиллоии нозукаш дар рӯи кӯл шино мекардам ва он
обрҳои тиллоӣ, ки бо гиреҳҳои яхи сурх дар ҳар самт
то канори абадият пароканда буданд, чӣ қадар
аҷиб буданд!**

**Ман фикр мекардам, ки мавҷудоти нурунӣ дар
ин замин рӯҳҳои хубанд ва пас аз бомуваффақият
гузаштан аз ҳама озмоишҳои ҳаёт, ба онҳо иҷозат
дода шуд, ки хурсандӣ кунанд ва орзуҳои худро
тавре ки мехоҳанд, амалӣ кунанд.**

**Ҳар рӯз ҳангоми ғуруби офтоб, ин мавҷудот
орзуҳои осмони худро дар шаҳрҳои осмонӣ, ки бо**

**баҳрҳо ва кӯлҳои тиллоӣ ихота шуда буданд,
тақвият меоданд.**

**Дар он ҷо ва дар паси чанголи андӯхҳо ва берун
аз домҳои ин ҷаҳони заминӣ бо ҳама фоҷиаҳо ва
дардҳояш**

**Дар он ҷо, пас аз нороҳатиҳо, он мавҷудот аз
ҷароғҳои сурх нафас мекашиданд, нурҳои норинҷӣ
менӯшиданд, дур мешуданд, наздик мешуданд,
сайругашт мекарданд ва дар миёни ҷароғҳои
рангоранг шино мекарданд.**

**Дар ин ҷо, он мавҷудот фавран орзуҳои худро
амалӣ мекарданд ва ҳаёлотҳои худро мувофиқи
хоҳиши худ амалӣ мекарданд, сипас бо хоҳиши худ
пароканда ва нопадид мешуданд.**

**Дар ин ҷо вай аз ганҷҳои қаноатмандӣ ва
қаноатмандӣ баҳравар шуд ва саховатмандона
орзуҳои ҳамаи онҳоеро, ки дар ҷаҳони аҷоибу
ҷодугарии ӯ ба дидорбинии ӯ омада буданд, амалӣ
гардонд.**

**Дар ин ҷо, вай маҷбур набуд, ки мисли одамон
интизор шавад ва орзу кунад, то орзуҳояш амалӣ
шаванд ва орзуҳояш амалӣ шаванд, балки ӯ ҳамон
тавре ки мехост, орзу мекард ва бо иродаи худ ба
ҳамаи ин орзуҳо ва хоҳишҳояш ноил мешуд.**

**Он шаҳри ғуруби офтоб дар Ҷазираҳои Орзуҳо
яке аз орзуҳои ман буд, ки дар гиреҳҳои зерин шуур
боқӣ монда буд ва имрӯз он аз ҳар ҷиҳат амалӣ
шудааст!**

**Ба ростӣ, ман ганҷҳо ва ганҷҳои пинҳони
рӯҳамро дидам ва нури онҳо маро фаро гирифта ва
дурахши онҳо маро хира кардааст!**

**Парамехансиат: Спектрҳои экстазии илоҳӣ
Эй Парвардигор, фурутанӣ роҳи
боэътимодтарин аст**

Барои гирифтани борони раҳмати илоҳии Ту

Ман ба адолати илоҳии Ту ва ба принципҳои
ҳақиқат эътимод хоҳам кард

Дарк кардани он ки шумо ба даъвати муҳаббат
ва орзуҳои дил посух медиҳед

Дар ҳамкориҳои зич бо иродаи умумии шумо

Ва бо эътимоди комили ман ба шумо

Ман кӯмаки шуморо қабул хоҳам кард ва худро
ба шумо наздик ҳис хоҳам кард

Имрӯз ман вазифаи худро дар назди шумо иҷро
хоҳам кард

Ҳамон тавре ки ман вазифаҳои худро дар назди
ҷаҳон иҷро мекунам

Эй бузургтарин маҳбуб

Ту акси садои фалакӣ ҳастӣ, ки дар маъбадҳои
дилҳо садо медиҳад

Ва ту садои эҳсосоте ҳастӣ, ки гӯшҳо
наметавонанд бишнаванд

Шукрона аз муҳаббати шумо бениҳоят
бузургтар аст

Аз ҳама мулоҳизаҳои дунявӣ

Ва ҳама ҷалолҳои заминӣ

Бо эътимоди комилам ба ту

Ман мебинам, ки сояҳои беморӣ нопадид
мешаванд ва бе бозгашт нопадид мешаванд

Худовандо, ман туро аз тирезаҳои табиат ва
дарҳои сулҳ хоҳам дид

Бо баракатҳои худ моро шод гардонед

Ва моро дар мавҷҳои энергияи кайҳонии худ
ғарқ кун

Худпарастиро аз мо дур нигоҳ дор

Ки монеъи наздик шудани ҷонҳо мегардад

Ва мулоқоти онҳо бар асоси муҳаббат ба некӣ
ва рӯшноӣ буд

Бигзор ман гулҳои дуоҳоямро об диҳам,

**Бо оби фикр кардан дар бораи Ту ва мулоҳиза
кардан дар бораи Ту, эй Худои ман**

**То ки гулҳои нав ва дурахшон сабзида бароянд
Аз илҳом, сулҳ ва хушбахтӣ**

**Роҳи ягонаи пешгирӣ аз рафтори нодуруст ин
инкишоф додани доварию дуруст барои эътироф
кардани рафтори нодуруст ва қатъиян аз анҷом
наодани он аст.**

**Мубориза бо як зулм бо дигаре ҳақро ба бор
намеорад. Нодонӣ душмани воқеии башарият аст
ва бояд аз ин ҷаҳон ронда шавад. Мо ҳама чизро,
ки дар ин ҷаҳон барои оғози асри шукуфӣ,
хушбахтӣ ва адолати комил лозим аст, дорем.**

**Ягона монеа худхоҳии инсонӣ аст, ки ин
мушкилро ғайриимкон мегардонад. Азоби
даҳшатнок ва беасос аз худхоҳии инсонӣ ва
пайгирии манфиатҳои худ бидуни таваҷҷӯҳ ба
дигарон ба вуҷуд меояд.**

**Пуле, ки метавонист барои хӯрок ва
либоспӯшии ниёзмандон истифода шавад, баръакс
барои харобкорӣ ва харобкорӣ истифода мешавад.
Ин худхоҳӣ, ки аз нодонӣ сарчашма мегирад,
сабаби аслии мушкилоти ҷаҳонӣ аст.**

**Ҳама фикр мекунанд, ки кори дурустро анҷом
медиханд, аммо вақте ки онҳо танҳо ҳадафҳои
шахсии худро пайгирӣ мекунанд, қонуни кармавии
сабаб ва натиҷаро ба кор медароранд, ки ногузир
хушбахтии худ ва хушбахтии дигаронро аз байн
мебарад.**

**Ҳар қадар бештар шоҳиди фоҷиаҳои ҷаҳон аз
нодонӣ ва нодонӣ дар ҷаҳон мешавам, ҳамон қадар
бештар дарк мекунам, ки хушбахтӣ ҳатто агар
кӯчаҳо бо тилло пӯшонанда шаванд ҳам, абадӣ
нахоҳад буд.**

Хушбахтӣ дар хушбахт кардани дигарон аст ва агар ҳама ин корро мекарданд, ҳама хушбахт мешуданд.

Ва ҳар кас аз неъматҳои замин насиби худро хоҳад гирифт

Азбаски мо аз ҷое ба ин ҷаҳон омадаем, ки намедонем, табиист, ки мо дар бораи пайдоиш ва мақсади ҳаёт фикр мекунем.

Мо дар бораи офарандаи ин ҷаҳон мешунавем ва меҳонем, аммо намедонем, ки чӣ тавр ба ӯ бирасем. Танҳо чизе, ки мо медонем, ин аст, ки тамоми коинот аз вучуди ақли илоҳии ӯст.

Ҳамон тавре ки қисмҳои хурду дақиқи соатҳои хурд моро водор мекунанд, ки соатсозро ба вачд орем ва ҳамон тавре ки мошинҳои калону мураккаби корхона моро дар бораи ихтироъкори худ ба ҳайрат меоранд ва ба ҳайрат меоранд, ҳамин тавр вақте ки мо мӯъҷизаҳои табиатро мебинем, аз ақли пинҳоншуда дар паси онҳо ба ҳайрат меоем ва мепурсем: «Кӣ ба гул шакли дурахшонеро дод, ки ба сӯи офтоб нигаронида шуда бошад? Бӯй ва зебоии он аз кучо пайдо шудааст? Ва чӣ гуна гулбаргҳои он бо чунин дақиқии бениҳоят шакл дода ва бо чунин рангҳои аҷибу шодмон ранг карда шудаанд?»

Шабона ситорагон ва моҳ, ки нури нуқрагини худро дар атрофи мо пароканда мекунанд, моро илҳом мебахшанд, ки дар бораи шууре, ки ин ҷирмҳои осмониро дар фазои беканор роҳнамоӣ мекунад, фикр кунем. Нури нарми моҳ барои фаъолияти ҳаррӯза нокифоя аст ва аз ин рӯ ақли хирадманд ва нарм истироҳатро дар давоми шаб пешниҳод мекунад. Сипас офтоб тулӯъ мекунад ва нури дурахшони он ба мо имкон медиҳад, ки ҷаҳони атрофи худро бо равшанӣ ва оромӣ бубинем

ва мо қонеъ кардани ниёзҳои худро ба ўҳда мегирем.

Ду роҳи қонеъ кардани ниёзҳои мо вучуд дорад: роҳи ҷисмонӣ ва роҳи маънавӣ. Масалан, вақте ки саломатии мо бад мешавад, мо метавонем барои табобат ба назди духтур равем. Аммо замоне фаро мерасад, ки на духтур ва на каси дигар наметавонанд кумак кунанд ва мо ба роҳи дуюм, ба қудрати рӯҳонӣ, ки бадан, ақл ва рӯҳи моро офаридааст, рӯ меорем.

Қудрати моддӣ маҳдуд аст ва вақте ки мо ноком мешавем, мо ба қудрати бемаҳдуди Худо рӯ меорем. Ин ба ниёзҳои молиявии мо низ дахл дорад. Вақте ки мо тамоми кори аз дастамон меомадаро мекунем ва ҳанӯз ҳам ба қадри кофӣ намегирем, мо ба он қудрат рӯ меорем.

Ҳар кас фикр мекунад, ки мушкилоти худ бадтарин аст. Баъзе одамон нисбат ба дигарон фишори бештар эҳсос мекунанд, зеро устувории онҳо заиф аст. Аз сабаби фарқияти қувваи равонии одамон, онҳо миқдори гуногуни энергияро сарф мекунанд. Агар касе бо мушкилоти азим рӯбарӯ шавад ва ақлаш заиф бошад, онҳо наметавонанд онро паси сар кунанд. Касоне, ки ақли пурқувват доранд, метавонанд бо шикастани монеаҳо ва ларзонидани пояҳои худ бо душвориҳои худ паси сар шаванд. Бо вучуди ин, ҳатто одамони қавитарин баъзан бо нокомӣ рӯбарӯ мешаванд. Вақте ки мо бо мушкилот ва душвориҳои азими ҷисмонӣ, зеҳнӣ ва рӯҳонӣ рӯ ба рӯ мешавем, мо дарк мекунем, ки қувваи ҳаёт дар ин ҷаҳони моддӣ то чӣ андоза маҳдуд аст.

Кӯшишҳои мо бояд на танҳо барои ба даст овардани саломатии хуб ва амнияти моддӣ, балки

барои ҷустуҷӯи маъноӣ ҳаёт низ равона карда шаванд.

Мақсади зиндагӣ чист? Вақте ки мушкилот моро фаро мегиранд, аввал ба муҳити атрофамон рӯй меорем ва кӯшиш мекунем, ки ҳар гуна тағйироти моддӣ имконпазирро анҷом диҳем, ки ба назари мо сабуки меорад. Аммо вақте ки ба як нуқтаи бунбаст мерасем ва мегӯем: "Ҳама кӯшишҳои ман бенатиҷа анҷом ёфтанд, ман боз чӣ кор карда метавонам?", мо ба таври ҷиддӣ дар бораи ёфтани роҳи ҳалли муассири мушкилотамон фикр мекунем. Ва вақте ки тафаккури мо ба қадри кофӣ амиқтар мешавад, мо ҷавобро дар дохили худ меёбем. Ин як навъ дуои иҷобатшуда аст.

Дар хомӯшии ҷони ман

Бигзор маро бо шумо вохӯрам, эй Худованд!

Маро ба даст гир ва бигзор ҳузури абадии Туро эҳсос кунам

Дар дохили худам ва дар атрофи худам

**Дар танҳои андешаҳоям, орзу дорам овози
туро бишнавам**

Садоҳои баланди заминро аз ман дур нигоҳ дор

Дар хотирам пинҳон

**Ман меҳоҳам овози ором ва нарми шуморо
бишнавам**

Ва сароянда ҳамеша дар оромии рӯҳи ман аст

Худоё, ҷое ки Ту ҳама ҷо ҳастӣ

Шумо бояд ҳозир бошед

Дар умқи вучуди худ ва вичдонам

**Ба ман кӯмак кунед, ки ҳатто як қисми хурдро
нишон диҳам**

Аз ганҷҳои пинҳоншуда дар қони маънавии ман!

Эй нури дурахшон

Дилам бедор аст

Саломатии равонии ман

Маъбади рӯҳони маро бо ҷалоли худ пур
кунед

Эй ситораи абади шимолӣ!

Ҳар ҷое, ки саргардон шудам ва ҳар ҷӣ рӯй
гардондам,

Сӯзани қутбнамои магнити ақли ман пайваста
ба сӯи ту ишора мекунад

Новобаста аз он ки туро боди бадбахтӣ фаро
гирифтааст

Ё аз борони саҳтиҳо ва офатҳо тар шуда

Аммо ақлам роҳнамоӣ мешуд,

Барои ҳамеша рӯ овардан ба сӯи шумо

Паррандаи маҳбубам, ки болҳояшро мезанад

Дар миёни абрҳои ошуфтагӣ

ва тӯфонҳои ошуфтагӣ

Ў бешубҳа роҳи худро ба сӯи шумо пайдо
мекунад

Дар замонҳои қадим

Дар қалби эфир

Вақте ки мо ҳамчун арвоҳ ба вучуд омадем

Ҳамаи мо хоб мерафтем

Дар зери пӯшиши муҳаббати илоҳӣ

Ва вақте ки Худо моро бедор кард

Мо аз ӯ дур шудем

Мисли достони писари саркаш

Мо пайванди илоҳии хешовандиро байни худ
фаромӯш кардаем

Мо барои якдигар бегона шудем

Ва азбаски мо хонаи осмони худро тарк
кардем

Мо дар ин ҷаҳон шудаем

Мусофироне, ки гӯшаҳои заминро убур
мекунанд

Мо дар роҳҳои тақдир қадам мезанем

Мо аз ҳад зиёд рафтаем

Мо аз хонаи аслии худ хеле дур кӯчидем
Аммо, аз вақт ба вақт
Баъзе ҷойҳо, таҷрибаҳо ва чехраҳо моро бедор
меkunанд

Хотираҳои дафншуда ва эҳсосоти амиқ дар
ботин

Вай ба мо пичиррос мезанад
Мо эҳсос мекунем, ки гӯё ҳама чизро аз нав аз
сар мегузаронем

Чизҳое, ки мо аллакай медонистем
Мо бо наздикон вохӯрем ва бо онҳо робита
барқарор мекунем

Мо ба онҳо наздик будем
Дар гузаштаи дур
Эй Офаридгори коинот
Нури ту дар бузургон медурахшад
Бигзор дониши илоҳии онҳо ба фаҳмиши мо
илҳом бахшад

Бигзор мо дарк кунем, ки шумо ҳадафи ниҳой
ҳастед

Мо барои ноил шудан ба он чизе, ки кӯшиш
мекунем

Бузурgtарин орзуву ормон
Ки мо орзуи ба даст овардани онро дорем
Бо насими хушбӯйи ҳузури худ моро тароват
бахш

Моро аз орзуи ҳузури пурҷалоли Ту пур кун
Бигзор вучуди мо аз ҳикмати илоҳии Ту ғизо
гирад

Бигзор мо нури муқаддаси шуморо эҳсос кунем
Он ба ҳар як ҷанбаи ҳаёти мо ворид мешавад
Ва ин иродаи моро тақвият медиҳад
Ва торикии моро пароканда мекунад
Ва бигзор сулҳ моро фаро гирад
ва оптимизм

**Ва хоҳиши анҷом додани корҳои хайр
Миёни Шаҳзода ва Зоҳиди равшанфикр
Як бор як шоҳзодаи золим бо хизматгорон ва
хизматгоронаш, ки пурра мучаҳҳаз ва мусаллаҳ
буданд, ба шикор рафт. Онҳо ба умқи ҷангал ворид
шуданд ва шохҳо менавохтанд ва барабан
мезаданд.**

**Пас аз шикори чанд парранда, оҳу ва палангҳои
ваҳшӣ, шоҳзода ва атрофиёнаш фаҳмиданд, ки
роҳашонро гум кардаанд.**

**Онҳо хӯроки фаровон доштанд, аммо об
надоштанд. Бо вучуди ҷустуҷӯи
хастагинопазирашон дар ҷангал, онҳо чизе
наёфтанд. Онҳо паноҳгоҳе аз ҳамлаҳои ҳайвонҳои
ваҳшии шаб надоштанд, зеро торикӣ босуръат
наздик мешуд.**

**Офтоб аз назар нопадид шуд ва шоҳзода, ки
корвонро роҳбарӣ мекард, ба кулбаи кӯҳна ва
фарсуда расид. Баъд аз он ки аз асп фаромад,
дари кушодаро тела дод ва ба кулба даромад.
Ҳама чиз дар дохил торик буд, ба ҷуз як чароғи
равшан дар яке аз гӯшаҳояш ва ӯ бо ноумедӣ фикр
кард: "Ҳатто кулба холи аст".**

**Аммо бо умед ӯ фарёд зад: «Салом, оё касе дар
ин ҷост?»**

**Бо тааҷҷуби бузургаш, ӯ овози оромеро шунид,
ки оромона ба ӯ ҷавоб дод: «Бале, ман дар ин ҷо
ҳастам, об меҷӯй?»**

**Шоҳзода як лаҳза ба торикӣ нигоҳ кард, то он
даме ки арвоҳи инсонро дид ва аз он ки ин мард
ҳатто пеш аз вохӯрӣ ё шинохти ӯ фикрҳои ӯро
медонист, ҳайрон шуд.**

**Шоҳзода аз соҳибхона пурсид: «Ту кистӣ?»
Мизбон ҷавоб дод: «Як бечора, ки ба Худо содиқ
аст».**

Зоид чароғе фурӯзон кард ва шоҳзода ҳамроҳонашро даъват кард ва онҳо аз ёфтани об ва мева дар он ҷангали дурдаст шодӣ карданд.

Шоҳзода аз зоҳид пурсид: «Оё ту аз палангҳо ва морҳо наметарсӣ?»

Шайхи зоҳид ҷавоб дод: "Албатта не, палангҳо гурбаҳои дӯстдоштаи ман ҳастанд ва морҳо барои ман ороманд. Мо дӯстоне ҳастем, ки ҳамеша дар офтоби муҳаббати Худо, ки бар ҳама чиз дар ин вучуд медурахшад, ғурур мекунем."

Ҳангоме ки шоҳзода ба зоҳид бодикқаттар нигоҳ кард, вақте ки як ҷуфт кобраро аз гардани зоҳид овезон дид, даҳшат ёро фаро гирифт. Вақте ки ӯ барои тасдиқи он чизе, ки дида буд, наздиктар шуд, морҳо ҳуштак кашида, сарҳояшонро ҷунбонданд, зеро онҳо ларзиши тарс ва интиқомҷӯиро дар дили шоҳзода эҳсос мекарданд.

Ғайр аз ин, дар он лаҳза яке аз палангҳои ҷангал ба кулба даромада, оҳиста дар зери пойҳои зоҳид хобид. Пас аз он ки марди Худо онро тасалли дод ва сарашро сила кард, паланг оҳиста рафт ва ба сӯи қалби ҷангал равон шуд.

Шоҳзодаи мағрур бо худ фикр кард: «Ин пирамард бояд одил ва меҳрубон бошад, зеро ӯ моро аз ҳайвоноти ваҳшӣ ва ташнагии марговар муҳофизат кард. Ба ҷои ин кораш, ман ёро сарватманд хоҳам кард». Сипас ба зоҳид мурочиат карда гуфт:

«Эй Шайх, чеҳраи шумо аз меҳрубонӣ ва самимият медурахшад ва ман аз ҳамаи корҳое, ки шумо барои ман ва атрофиёнам кардаед, қадрдонӣ мекунам. Аз ин рӯ, мехоҳам ба шумо сирреро супорам, ки бо он шумо сарватманд ва сарватманд хоҳед шуд. Ин сирро ман бори аввал ва танҳо барои шумо ошкор мекунам».

Ҳамин ки шоҳзода ин суҳанонро гуфт, сангеро аз зери ҷомаи худ гирифт ва ба суҳанаш идома дод:

«Ман меҳоҳам ин ганҷи оилавиرو ба шумо супорам. Ин Санги файласуф аст ва шояд шумо бо истифода аз он сарватманд шавед. Ин санг тилло месозад ва онро яке аз алхимикҳои бузург ба падарам тӯҳфа кардааст. Он қобилияти табдил додани ҳар чизро дорад, ки ба тиллои холис ламс мекунад. Шумо метавонед ин сангро як соли пурра истифода баред ва сангҳоро ба тилло табдил диҳед, сипас онҳоро фурӯшед, то барои худ қасри тилло харед. Ман пас аз як сол ба назди шумо бармегардам, то шуморо зиёрат кунам ва санги худро, ки ман онро аз ҷони худ гаронбаҳотар мешуморам, гирам».

Зоид намехост ин масъулиятро ба дӯш гирад, аммо дар посух ба исрори пайваستاи шоҳзода розӣ шуд, ки санги файласуфро нигоҳ дорад. Шоҳзода дид, ки зоҳид бепарвоёна сангро зери камараш мегузошт (ҷое ки одамон аз тарси дуздӣ пулашонро мегузоштанд!) ва сипас шоҳзода ба роҳи худ рафт.

Як сол пас, шоҳзода бо ҳамроҳонаш баргашт, бо умеди он ки ба ҷои кулбаи фарсуда қасри боҳашаматеро бубинад. Аммо вақте дид, ки кулба ҳанӯз истода аст ва дар ҳолати бадтар аз пештара қарор дорад, ноумед шуд. Пас, аз асп фаромада, дарро тела дод ва бо овози баланд фарёд зад: «Ту ҳоло ҳам зинда ҳастӣ, зоҳид?»

Зоид бо овози қавӣ ва амиқ ҷавоб дод: «Бале, шукр ба Худо, эй шоҳзода, ба хонаи хоксоронаи ман хуш омадед».

Шоҳзода фавран ва бе муқаддима дод зад: «Эй одам, ба ту чӣ шудааст? Бо санги файласуфе, ки

ман ба ту гузоштам, чӣ кор кардӣ? Чаро онро барои сарватманд шудан истифода набурдӣ?»

Зоид лаҳзае фикр кард ва сипас ҷавоб дод: «Ин санги файласуфӣ чист, ки ту дар борааш гап мезанӣ ва бо гуфтани он ки ман бояд сарватманд шавам, чиро дар назар дорӣ? Дар асл, ман намехоҳам аз худам сарватмандтар бошам».

Шоҳзодаро воҳима фаро гирифт, зеро фикр мекард, ки пирамарди зоҳид сангашро аз сабаби бепарвоиаш нисбат ба он гум кардааст ва бо овози пур аз илтиҷо гуфт: "Ман санги бебаҳои файласуфро дар назар дорам, ки як сол пеш зери камарбандат гузошта будӣ? [Эдди, бо камарбандат], ба ман бигӯ, ки бо он чӣ кор кардӣ?"

Зоид ҷавоб дод: "Дуруст аст, ҳамин ҳоло ман санги қиматбаҳои шуморо ба ёд меорам. Рӯзе ман дар фикри Худо будам, вақте ки барои оббозӣ дар дарё рафтам ва фикр мекунам, ки санг аз либосҳоям лағжида, онро об фурӯ бурд. Бигзор ту саломат бошӣ."

Шоҳзода бо овози баланд фарёд зад: «Эй талафоти ҷуброннопазири ман! Ман ҳама чизро аз даст додам!» ва аз ҳайрат қариб аз ҳуш рафт. Зоид оби хунукро ба рӯи ӯ пошид ва ӯро зинда кард, дар ҳоле ки муридони шоҳзода ба шайх наздик шуданд, чашмонашон аз бадӣ медурахшиданд ва кӯшиш мекарданд, ки ба ӯ зарар расонанд. Аммо зоҳид хандид ва гуфт: «Эй Ҷаноби Олӣ, чунин мақоми баланд, ман намедонистам, ки шумо барои санг ин қадар ғавғо мебаред. Бо ман ба дарё биёед, ва ман санги шуморо мечӯям ва кӯшиш мекунам, ки онро пайдо кунам».

Шоҳзода ҷавоб дод: «Оё ту ақлатро гум кардаӣ? Мехоҳӣ ҳоло сангERO ҷустуҷӯ кунӣ, ки як

сол пеш аз ту афтода ва аз ҷониби ҷараён бурда шуда буд?»

Аммо зоҳид ба суҳанони ӯ аҳамият надод ва ба ӯ фарёд зад: «Шоҳзодаи хурдсол, ба ин қадар ғавғо ниёз нест, интизор шавед, то он даме ки мо сангро дар дарё ҷустуҷӯ кунем. Ҳамаатон бо ман биёед».

Гӯё зери ҷодуе, шоҳзода ва атрофиёнаш ба ҷаззобияти шаффофи зоҳид посух дода, хомӯшона ӯро то дарё пайравӣ карданд. Дар он ҷо зоҳид аз шоҳзода хоҳиш кард, ки рӯймолашро аз ҷайбаш гирифта, аз чор гӯшааш гирифта, ба дарё тар кунад ва чунин дуо кунад:

«Эй Шоҳи шоҳзодаҳо, Подшоҳи подшоҳон ва Офарандаи ҳама сангҳои файласуф, санги маро ба ман баргардон».

Ҳамин ки шоҳзода ин корро кард ва рӯймолашро аз об бардошт, бо чашмони беэътиноёнааш беш аз бист санги файласуфро дид, ки аз ҷиҳати хосиятҳо ба санги аслии гумкардааш якхела буданд. Ҳангоми санҷидани ҳар яки онҳо, ӯ фаҳмид, ки ҳар яки онҳо метавонад сангҳои оддии соҳилро ба тилло табдил диҳад. Сипас шоҳзода сангҳоро дар рӯймолча баста, бастаро ба дарё партофт.

Зоид ва ҳамроҳонаш ба ӯ дод заданд: «Чаро ин корро кардӣ?» Аммо шоҳзода ба марди Худо нигарист, бо эҳтиром дар пеши ӯ таъзим кард ва гуфт:

«Ҷаноб, ман мехоҳам он чизеро, ки шумо доред, дошта бошам, касе ки сангҳоеро, ки тиллоро сангрезаҳои беарзиш мешуморад».

Ва ҳамин тавр, шоҳзода салтанати заминии худро тарк кард, то аз пирамарди хирадманд биомӯзад, ки чӣ гуна салтанати рӯхро ба даст

**орад , ки фазо надорад ва ба нобудӣ дучор
намешавад.**

**Маънои ахлоқи ин ҳикоя дар он аст, ки
сарвати заминӣ, новобаста аз он ки гаронбаҳо ба
назар мерасад, зудгузар аст ва бояд дар ин ҷаҳони
паст, вақте ки бадан ба ҷасади сарду бечон табдил
меёбад, боқӣ монад.**

**Ба ҷои истифодаи санги файласуф, ки дар ин
ҷо рамзи қобилияти ҷамъовариӣ танҳо сарватҳои
гузаранда аст, мо бояд мисли зоҳид бошем, ки вақт
ва қобилияти худро барои ба даст овардани
сарвати илоҳии беохир ва нопадиднашаванда сарф
кардааст.**

**Ҳар кӣ Худро бишносад, сарвати аз орзуҳо
болотарро хоҳад дошт ва дар ҳолати зарурӣ аз
сарвати моддӣ мисли сангҳо даст мекашад, ба
умеди ба даст овардани сарвати маънавӣ ва баҳра
бурдан аз сарвати воқеӣ.**

**Дар муносибатамон бо дигарон
Инро эътироф кардан ва қадр кардан хеле
муҳим аст**

**Хусусиятҳои фарқкунанда ва сифатҳои нек
Ки онҳо аз таҷрибаҳои худ бармеомаданд
Ва онҳо онро аз вучуди худ ташаккул доданд
Агар мо одамонро, ки ақли кушода доранд,
омӯзем**

**Мо метавонем онҳоро дарк кунем ва бо онҳо ба
осонӣ муносибат кунем**

**Мо инчунин метавонем фавран
Донишони табиати шахсе, ки мо бо ӯ сарукар
дорем**

**Бо файласуф дар бораи мусобиқаҳои аспдавонӣ
сӯҳбат накунед**

Бо олим дар бораи ташкили хона баҳс накунед

Ман медонам, ки чӣ чиз шахсро ба худ ҷалб
мекунад ва чӣ чиз таваҷҷӯҳи ӯро ҷалб мекунад
Ва ӯ дар бораи ин мавзӯ ба ӯ нақл кард
На ҳатман дар бораи чизҳое, ки ба шумо
ҷолибанд

Агар мо хоҷем, ки дигаронро бифаҳмем
Мо бояд аз танқид ва маҳкум кардани онҳо
худдорӣ кунем

Ба ҷои ин, мо бояд ба оинаи фаҳмиши худ нигоҳ
кунем

Барои фаҳмидани он ки чӣ бояд ислоҳ ва
беҳтар карда шавад?

Он оинаи равонӣ хеле фарқ мекунад
Дар бораи оинаи шиносе, ки мо ҳар саҳар ба он
менигарем

Ҳар рӯз ман ба он оинаи худ менигарам
Агар ман чизеро пайдо кунам, ки ба ман маъқул
нест

Ман худро айбдор мекунам ва саҳт кӯшиш
мекунам, ки онро ислоҳ кунам

Бо ин роҳ, шахс акси худро мебинад
Дар оинаи рӯҳи ӯ дар шакли аслии худ инъикос
ёфтааст

Ва он рӯз ба рӯз пеш меравад
Дар роҳи хушбахтӣ ва оромии хотир
Худо шуморо баракат диҳад
Асалому алайкум

Шабакаи орзуҳо
Ана ман, тӯри орзуҳоямро мепартофтам
Дар баҳри бузурги андешаҳоям
Ту борҳо аз ман гурехтай, эй сайди гаронбаҳои
илоҳӣ!

Бо вучуди ин, ман ба умқи сулҳ идома медиҳам

**Ва беист, ман тӯрҳои муҳаббати худро яке паси
дигаре ба сӯи ту меандозам.**

**Рӯзе бояд туро дар тӯри орзуҳои бепоёни худ
ба ту бигирам**

**Ман ин тӯри муҳаббатамро ба ҳама ҷо
мепартоям**

**Аз болои мавҷҳои ҷурталотуми зиндагӣ
Ва дар бораи ситораҳои дурахшон
Ва дар умқи ҷонҳои нек
Ман танҳо медонам, ки ман шикорчӣ ҳастам
Ва ман кӯшиш мекунам, ки шуморо дастгир
кунам**

**Эй азизтарин орзу ва бузургтарин ганҷи вучуд!
Ман аз Ё хоҳиш мекунам, ки пардаҳои нодонӣ
ва торикии иллюзияро аз байн барад ва
бузургтарин орзу дар ҳаёти шумо ва ҷавитарин
орзу дар тахти орзуҳои шумо бошад ва ба шумо
дар табдил додани сӯстӣ ва таъхир ба фаъолияти
рӯҳонӣ, ки бо шодӣ, навсозӣ ва шавқ ҷараён
мегирад, кумак кунад. Ман аз Ё хоҳиш мекунам, ки
ба шумо аз шароби ишқи илоҳӣ то маст шуданатон
нӯшонад ва шуморо бо як зиёрати муқаддасе, ки
дар он тасаллӣ ҳаст, зиёрат кунад ва дили шуморо
бо оби муҳаббат ва миннатдорӣ бишӯяд ва дар
вучуди шумо ҷароғҳои итминон равшан кунад ва
орзуҳои шуморо дар воқеияти баҳри мубораки Ё об
кунад ва шумо дар Ё қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ
пайдо кунед, то ки оромӣ дар рӯҳи шумо сокин
шавад ва баракатҳои осмонӣ бар шумо фуруд оянд.**

**Оромӣ маънои ором кардани фикрҳоро дорад
Ором кардани бадан ва назорат кардани
ниёзҳои он**

**Ҳар касе, ки ин корро карда метавонад, оромии
тароватбахшро эҳсос хоҳад кард**

**Ў мавҷҳои бузург ва таассурот аз ҷаҳони
нозукро эҳсос хоҳад кард.**

**Ва ҳар кӣ амиқтар ба оромӣ ғўтавар шавад, пас
Ў Малакути Худоро дар дохили худ кашф
хоҳад кард**

**То он даме, ки шахс дар роҳ қадам мезанад
Ҳар лаҳзаи умри ӯ хеле гаронбаҳост
Мо дар ин замин (хонаи гузаргоҳ) барои
муддати кӯтоҳе ҳастем**

**Ҳама чиз гузаранда аст, аммо эҳсоси Худо
пайдор аст**

**Ҳеҷ чиз наметавонад онро аз дил ва рӯҳ пок
кунад**

**Мо набояд иҷозат диҳем, ки васвасаҳои ин
ҷаҳон моро фиреб диҳанд**

**Бо дур кардани мо аз бузургтарин ҳадафи худ
ва олии ҳадафи худ: Худо**

**Шинохти Худо имконпазир аст
Мо бояд соҳиби коинотро пайдо кунем
Аз нури он ки ситорагон медурахшанд
Ва бо қудрати Ў дилҳо мезананд
Мо бояд ўро дар Маъбади Хомӯшӣ ҷустуҷў
кунем**

**Вақте ки мо бо орзу ва ҳавас Худоро меҳонем
Ва вақте ки мо дар бораи ӯ бо орзуҳои сўзон
фикр мекунем**

**Мо ўро хоҳем ёфт
Ман дар бораи худои номаълум гап наметанам
Баръакс, ин дар бораи Худовандест, ки ман
онро шинохтаам.**

**Ва ин барои ман дуруст аст
Он аз ҳама чизҳои моддӣ воқеитар аст
Ин баҳри илоҳӣ аст, ки мавҷҳои ҳаёти инсонии
моро нигоҳ медорад ва дастгирӣ мекунад.
Мо метавонем бе ҳама чиз кор кунем**

**Ба ҷуз Худо
{Пас, пок аст Худои якто, Подшоҳи ҳақ}
(Хушо покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид)
Табиист, ки инсон ниёз ба дӯст доштан ва
дӯстдошта шуданро эҳсос мекунад, аммо ин орзуи
дил дар ниҳоят ба манбаи он муҳаббат, ки Худост,
равона шудааст.**

**Ишқи инсонӣ бар асоси интизориҳо, ҳисобҳо ва
мулоҳизаҳои субъективи зиёд асос ёфтааст, аз ин
рӯ, кафолати пайдории он вучуд надорад, зеро он
ба шароит вобаста аст.**

**Аммо, муҳаббати илоҳӣ бечунучаро, доимӣ ва
пайдор аст. Агар он ба дили шумо расад, шумо
онро ҳамеша бо худ хоҳед ёфт.**

**Дар ҳама ҳолатҳо, шумо онро ҳамчун манбаи
ҳимоя ва итминон эҳсос хоҳед кард, ҳатто дар
миёни душвориҳо ва бадбахтӣ.**

**Дар миёни озмоишҳои саҳт ва ранҷу азоб
Шояд ҳама шуморо тарк кунанд, аммо ин
муҳаббати муқаддас шуморо тарк намекунад,
ноумед намекунад ва шуморо гирифтори
нигарониҳо ва иллюзияҳо намегузорад, зеро он як
нерӯи муҳофизатӣ ва нури роҳнамо аз осмон дар
миёни печUTOби зиндагӣ аст.**

**Вақте ки ишқи инсонӣ пур аз ишқи илоҳӣ аст,
он пок ва возеҳ мегардад, аммо агар шумо
ҷӯйборро, ки ишқи инсонӣ аст, аз чашма, ки ишқи
илоҳӣ аст, ҷудо кунед, он аз ҷоришавӣ бозмеистад
ва худро дар регҳои ҷаҳон гум мекунад.**

**То он даме, ки ишқи инсонӣ бо ишқи илоҳӣ
пайванд дошта бошад, он дилро нарм мекунад,
виҷдонро тароват мебахшад ва боғҳои рӯҳро бо оби
ҳаёт обёрӣ мекунад.**

Муҳаббат: ангезандаи ирода

**Ҳар коре, ки мекунам, бо тамоми муҳаббати дар
дилам буда мекунам**

**Агар шумо онро санҷед, шумо хоҳед дид, ки
тамоман хастагӣ ҳис намекунед**

**Зеро ишқ бузургтарин ангезандаи ирода аст ва
ирода таҳти таъсири ишқ қудрати фавқулоддае
барои анҷом додани корҳое дорад, ки барои
баъзеҳо ғайриимкон ба назар мерасанд.**

Дар роҳҳои огоҳии маънавӣ

Ҷалб ва ҷинси муқобил

**Намуди зоҳирии шахсӣ бояд тоза, озода ва
озода бошад**

**Барои одам зебо ба назар расидан айб нест
То он даме, ки ин ҷолибият ба завқи хуб
вобаста бошад**

**Аммо истифодаи қасдан ҷалби ҷинсӣ аз ҷониби
шахс нодуруст аст.**

Барои ҷалби ҷинси муқобил

**Ҷалби байни мард ва зан бояд аз рӯҳ сарчашма
гирад.**

Онҳое, ки худдорӣ доранд

**Онҳо аз рамзи ҷинсӣ буданашон фахр
намекунанд.**

**Онҳо имконияти бештари ҷалби шарики
муносиби ҳаётро доранд**

Дар муносибатҳои муваффақонаи издивоҷ

Муҳаббат аввал меояд, на алоқаи ҷинсӣ

Ин бояд идеал ва стандарт бошад

**Дар баъзе кишварҳо бўса ё тамос бо наздикон
сурат намегирад.**

**Миёни ҷавонписарон ва духтарон пеш аз
издивоҷ**

**Вақте ки ду нафар ҷалби бечунучароро эҳсос
мекунанд**

ба сӯи якдигар

**Онҳо тайёр буданд, ки якдигарро қурбон
кунанд**

Муҳаббати ҳақиқӣ самимӣ аст

**Танҳо дар он сурат онҳо барои муносибатҳои
наздик дар издивоҷ ҳуқуқ пайдо мекунанд**

Моликият бефоида аст

**Вақте ки яке аз ҳамсарон кӯшиш мекунад, ки
дигареро назорат кунад**

Ин далели набудани муҳаббат аст

**Аммо вақте ки онҳо муҳаббати худро изҳор
мекунанд**

Бо шавқу рағбати самимӣ ва дӯстона

Ва ба назар гирифтани эҳсосот бодикҷат

Ва хоҳиши самимии хушбахт кардани дигарон

Ишқ сифати баландро ба даст меорад

Ва дар чунин муносибат

Мо як нигоҳи муҳаббати илоҳиро мебинем

**Зиндагӣ бе фаҳмиш худкушии маънавӣ ва
моддӣ аст**

Хушо касоне ки фаҳмиш доранд

Ин бузургтарин ниёз дар роҳи маънавӣ аст

Ва дар роҳҳои зиндагӣ

Фаҳмиш чароғ аст

**Роҳи инсонро равшан мекунад ва ба ӯ
муваффақият меорад.**

**Пеш аз он ки инсон ба ҳадафи ниҳони зиндагӣ
бирасад**

**Ӯ бояд ин қобилияти муҳим ва заруриро дошта
бошад**

**Аз ин рӯ, набояд иҷозат дод, ки нофаҳмиҳо ӯро
кӯр кунанд**

Зеро ин худкушии рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ аст

**Фаҳмиш бояд дар ҳар вазъият як нерӯи
роҳнамо бошад**

**Новобаста аз он ки мо чӣ қадар душвориҳоеро
аз сар мегузaronем**

**Мо бояд фаҳмиши дуруст дошта бошем
Худо ба мо зарар ё дард намерасонад
Мо касоне ҳастем, ки ба худамон кӯмак
мекунем ё зарар мерасонем**

**Тавассути фаҳмиш ва дарки мо
Ё нофаҳмӣ ва нофаҳмии мо
Мо бояд ба Худо дуо гӯем, то фаҳмиш пайдо
кунем**

**Новобаста аз таҷрибаҳои, ки ба мо пешниҳод
карда мешаванд**

**Ё шароитҳои, ки мо аз сар мегузaronем
Танҳо фаҳмиш инсониятро ҳифз мекунад
Вақте ки таҷрибаҳои ман шадидтар ва
шадидтар мешаванд**

**Кӯшиши аввалини ман ин аст, ки дарки худро
пайдо кунам**

**Ман на вазъиятро айбдор мекунам ва на кӯшиш
мекунам, ки дигаронро ислоҳ кунам**

**Аммо аввал ман ба дарун меравам
Ман кӯшиш мекунам, ки қалъаи рӯҳони худро
тоза кунам**

**Ва тоза кардани ҳама чизе, ки метавонад ба
нури ботинӣ ҳалал расонад**

**Ё ин монев мешавад, ки қудратҳои рӯҳ зоҳир
шаванд**

**Ё ин ба вай имкон намедихад, ки худро баён
кунад**

**Ин роҳи зиндагии муваффақона аст
Гурехтан аз мушкилот метавонад роҳи ҳалли
осонтарин ба назар расад**

**Аммо инсон вақте ки бо рақиби қавӣ мубориза
мебарад, қувват мегирад**

Онҳое, ки душворӣ надоранд, рушд
намекунанд ва азму иродаи онҳо мустаҳкам
намешавад

Вақте ки мо фаҳмиш дорем, тарс аз байн
меравад

Фаҳмиш амният ва ҳимояро таъмин мекунад
Ман дар зиндагӣ бо бисёр таҷрибаҳо рӯбарӯ
шудаам

Ва душвортарин таҷрибаҳо бо одамон буданд
Онҳо маро нодуруст арзёбӣ карданд
Ман одамонро дидам, ки дӯсташон медорам
Одамоне, ки ба онҳо диламро додам
Онҳо маро нодуруст фаҳмиданд ва бар зидди
ман баромаданд

Аммо ин дар ман ранҷу азобро ба вуҷуд
наовард

Зеро талхӣ фаҳмишро абр мекунад
Ман ба худам иҷозат намедихам, ки ранҷ
кашам

Аз сабаби он ки дигарон маро нодуруст
фаҳмиданд

Ба ҷои ин, ман кӯшиш мекунам
Агар онҳо омода бошанд, ба онҳо кӯмак кунед
Ба онҳо ниятҳои нек фиристед
Ва орзуҳои нек
Вақте ки шумо хомӯшона нишастаед
Ақли шумо аз ҳама гуна фишор озод хоҳад буд
Бо андешаҳои худ танҳо бимонед ва аз ҷаҳон ва
талаботи он дур шавед

Ҳар лаҳза ақли худро созанда истифода баред
Чизҳои бузург аввал дар зеҳн тавлид мешаванд
Барои ҳамин ман ақли худро ҳамеша фаъол
нигоҳ медорам

Ҳамин ки имконият пайдо мешавад

Ман фавран қудратҳои эҷодии ўро фаъол
мекунам ва натиҷаҳо ба даст меоянд

Ҳар рӯз кӯшиш кунед, ки коре эҷодӣ кунед
Барои беҳтар кардани вазъият ва назорат
кардани сарнавишти худ

Ба ҷои он ки ба ў иҷозат диҳад, ки шуморо
идора кунад

Саломатӣ метавонад беҳтар шавад
Ё ташаккул додани одатҳои хуб
Ё ба даст овардани муваффақияти моддӣ ва
маънавӣ

Бо тамаркузи бодикҷат ба ҳар яки онҳо
Дар як вақт
Ҳар чизе, ки ман мехостам дар ин зиндагӣ ба
даст орам,

Ман тавонистам ба он ноил шавам
Материя маҳсули ақл аст
Аз ин рӯ, барои ақл маҳдудиятҳои равонӣ вучуд
надоранд.

Агар шумо тавонед ақли худро идора кунед
Тамоми ҷаҳон ба сӯи шумо ҷалб хоҳад шуд
Ман ҳама чизеро, ки мехостам, гирифтам
Ин орзуи бузургтарини ман буд ва ҳоло ҳам ҳаст
Хушбахтии рӯҳонӣ дар Худост
Орзуям амалӣ шуд ва ман худро бениҳоят
хушбахт ҳис мекунам

Инсон набояд худро ноком, ноумед ва бадбахт
ҳис кунад

Ў метавонад бо назорат кардани андешаҳои
тақдири худро идора кунад

Корҳои муфид ва хайреро, ки қасд доред анҷом
диҳед, анҷом диҳед

Ў дорои тарҳи ботиние буд, ки дар пешбурди
тағйироти мусбат ҳалкунанда буд

Шумо метавонед тақдири худро тағйир диҳед

Ва вазъияти зиндагиатонро беҳтар кунед
Бо ёрии Ў, бигзор Ў баланд гардад
Ман мисли насим аз биҳишт омадам
Шогирд бояд ҳар рӯз худро таҳлил кунад
Барои фаҳмидани он ки оё ӯ ба пешрафте ноил
шуда истодааст, ки орзу мекунад

Вақте ки мо меомӯзем, ки чӣ тавр худро бе ягон
таассуб таҳлил кунем

Мо метавонем худамон ва дигаронро бишносем
Касе, ки дар ин ҷаҳон бо фаҳмиш зиндагӣ
мекунад ва бо огоҳӣ онро тарк мекунад

Ў ҷовидонӣ хоҳад ёфт
Ман кӯшиш мекунам, ки ҳаёти шогирдонамро
бунёд кунам

Ва андешаҳои худро ба сӯи манбаи хушбахтӣ ва
манбаи нур равона кунанд.

Аз ин рӯ, ман аввал ба ҷанбаи маънавӣ диққат
медихам.

Бе сарфи назар кардани ҷанбаи моддии ҳаёт
Ва ман аз онҳое, ки мехоҳанд Худоро бо дил ва
ҷон бишносанд, мехоҳам

Зеро Худоро наметавон тавассути баҳсҳои
ақлонӣ шинохт.

Ё бо гӯш кардани мавъизаҳои баланд ва эҳсосӣ
Ки дар рӯҳ изтиробӣ ботинӣ эҷод мекунад
Он чизе ки ман дар рӯҳам дорам, барои ман
бениҳоят муқаддас аст

Ман наметавонам тасодуфан гап занам
Ман танҳо дар бораи он чизе, ки санҷида ва
тасдиқ кардаам, гап мезанам

Тавассути худшиносӣ ва таҷрибаҳои зиндагӣ
Аз ин рӯ, ин таълимот барои ман дурустанд
Ман кӯшиш намекунам, ки мавъиза кунам,
балки мехоҳам ин далелҳоро пешниҳод кунам

**Ки ман аз боғи таҷрибаи шахсии худ ҷамъ
овардам**

Ман мисли насим аз биҳишт омадам

Бӯи ҳақиқатро ба худ мекашад

Аз боғҳои ҷовидонӣ

Ман барои худам ҳеҷ чиз намерурсам

Ягона орзуи ман ин аст, ки ба шумо диҳам

Он бӯи биҳишти

**Ва баъд аз ин ман соҳилҳои заминро тарк
мекунам**

Барои бозгашт бори дигар ба дили кайҳонӣ

**Ва он чизро, ки ман ба шумо медиҳам,
меҳоҳам, ки шумо худатон эҳсос кунед**

Ба воситаи ҳамоҳангии худ бо Худо

Ин ягона орзуи ман аст

Калидҳои фаровонӣ

**Ҳар кӣ меҳоҳад андешаҳои худро бо фаровонии
илоҳӣ ҳамоҳанг созад**

**Ӯ бояд тамоми алафҳои бегонаро аз хоки
зеҳнаш решакан кунад, то ки камбағалӣ ва нодорӣ
аз байн равад.**

**Ақли кулӣ комил аст ва на ниёз ва на бахилиро
медонад.**

**Ва ҳар кӣ меҳоҳад бо он анбори кайҳонӣ
ҳамоҳанг бошад**

**Ӯ бояд огоҳии фаровонӣ ва шукуфоиро эҷод
кунад**

**Ҳатто агар ӯ намедонад, ки хӯроки навбатӣ аз
куҷо меояд**

**Мо бояд фаровонии илоҳиро ҳамчун борони
тароватбахш ва фаровон тасаввур кунем.**

Он баробар ба ҳама меафтад

**Агар касе пиёларо бардорад, пиёлаи ӯ пур
мешавад**

Ва агар шумо деги калон (ё зарф)-ро зери
борон гузored

Он пуррагии худро ҳамчун борони пок ва
муборак қабул мекунад

Барои ба даст овардани фаровонии бихишт мо
аз кадом зарф истифода мебарем?

Зарфе, ки шумо мехоҳед пур кунед, метавонад
нуқсонҳо ва сӯрохиҳо дошта бошад

Аз ин рӯ, он бояд омода ва барои қабули
ҷараёни муборак мувофиқ карда шавад

Ин ба инсонҳо низ дахл дорад

Агар зарфи ақле, ки ӯро ба сӯи ганҷинаи осмон
мебарад, аз наҷосатҳо азоб кашад

Он бояд таъмир ва қабулкунанда бошад, то ки
неъматҳои фаровонро аз худ кунад.

Ин огоҳӣ бояд ислоҳ ва ислоҳ карда шавад

Бо раҳӣ аз ӯ аз ҳама тарсҳо ва шакку шубҳаҳо
Ҳасад ва нафратро бо оби поккунанда пок
кунед

Оби сулҳ, оромӣ, самимият ва муҳаббати илоҳӣ
Тамоми ҷаҳон барои кушодани роҳ як сӯ
мегузорад

Барои касе, ки макони худро медонад

Ӯ бо азви ҷӯянда ба сӯи он равона мешавад

Калидҳои фаровонӣ

Фарҳанги ботинии Шарқ-Ғарб

Агар шумо ақли қавӣ дошта бошед

Ва вай дар ӯ азви қавӣ андӯҳгин кард

Шумо метавонед тақдири худро идора кунед

Аввал кӯшиш кунед, ки қувваи рӯҳии худро дар
чизҳои хурд санҷед

Барои тақвияти он кор кунед, то он барои шумо
бисёр корҳои бузургро анҷом диҳад

Ман инро дар ҳаётам аз сар гузаронидаам ва бо
итминон сухан мегӯям

**Қудрати ба даст овардани муваффақият дар
ақл аст**

**Агар шумо ба эътиқоди худ устувор монед, ин
ҳақиқатро дарк хоҳед кард**

**Дар муқобили шубҳаҳои ҷаҳон ва ноумедии
ноумедкунандагон**

**Як маҳфил ё лоиҳаи мушаххасро интиҳоб
кунед, ки дигарон дар бораи он фикр намеkunанд**

**Ки шумо метавонед онро бомуваффақият анҷом
диҳед**

**То он даме, ки онро ба даст оред, дар он
устувор монед**

Бо ҳадафҳои хоксорона оғоз кунед

**Қудрати равонии шумо тадриҷан афзоиш хоҳад
ёфт**

**То он даме, ки шумо ба ҳадафи худ ноил шуда
наметавонед**

**Ҷаҳон ва оилаи шумо шуморо ба таври муайян
гурӯҳбандӣ мекунанд**

Аммо бо ақл ва устуворона кор кунед

Дар бораи тағйироти муассир

Қудрати ақл маҳдудият надорад

Ба ин идея диққат диҳед

**Ақли худро бо ангезаи ба даст овардани ҳадаф
пур кунед**

Ва азму иродаи анҷом додани кори мусбат

Барои расидан ба ҳадафҳои худ

**Фикри худро ба сӯи дастовардҳои баландтар
равона кунед**

Сарвати маънавӣ ба даст оварда шуд

Ва ҳама чиз сарват ва шукуфой хоҳад буд

Ба фармони шумо ва дар хидмати шумо

Зиндагии ман аз ин шаҳодат медиҳад

Киҳо воқеан одамони хушбахтанд?

Инсонҳо бояд фидокорино омӯзанд

**Ёфтани хушбахтӣ тавассути хушбахт кардани
дигарон**

**Ин ҳадафи ҳақиқӣ ва наҷибест барои онҳое, ки
Худоро дӯст медоранд**

**Ба дигарон хушбахтӣ бахшидан барои
хушбахтии шахсии худ мо муҳим аст**

**Ин имтиҳонест пур аз қаноатмандӣ аз худ
Баъзе одамон танҳо дар бораи оилаи худ фикр
меkunанд ва ба дигарон аҳамият намедиханд**

**Дигарон танҳо дар бораи худ фикр меkunанд ва
каси дигарро намедонанд**

**Аммо инҳо касоне ҳастанд, ки хушбахтиро
намечашанд**

**Чустучӯи хушбахтии шахсӣ дуруст нест
Ва хушбахтии дигаронро нодида гиред
Касе, ки пули дигаронро бе ягон азоби вичдон
барои худ мегирад**

**Шояд ӯ сарватманд шавад, аммо бешубҳа аз
ҳаёташ хушбахт нахоҳад шуд**

**Зеро андешаҳои онҳо дар бораи кина ва
норозигӣ ӯро ихота меkunанд ва оромии рӯҳи ӯро аз
байн мебаранд.**

**Вақте ки инсон кӯшиш мекунад, ки худро аз
ҳисоби дигарон хушбахт кунад**

**Ҳама кӯшиш меkunанд, ки ӯро нохушоянд
гардонанд**

**Аммо агар ӯ кӯшиш кунад, ки дигаронро
хушбахт кунад**

**Ҳатто ба қимати роҳати худаш
Ҳама ӯро бо некӣ ёд меkunанд ва ба ӯ
муваффақият орзу меkunанд**

**Вақте ки мо дар бораи ниёзҳои худамон фикр
меkunем**

**Мо инчунин бояд ниёзҳои дигаронро ба назар
гирем**

**Вақте ки мо ба корҳои онҳо ғамхорӣ мекунем,
меҳоҳем ба онҳо кумак кунем ва онҳоро хушбахт
созем**

**Инсони фидокор дар ҳамоҳангӣ ва қаноатмандӣ
бо худ зиндагӣ мекунад**

Бо оилааш ва бо ҳаҷони атрофаш

**Дар ҳоле ки шахси худхоҳ ҳамеша ба мушкилот
дучор мешавад**

Ӯ оромии хотирашро аз даст медиҳад

**Қиссаи писарбачаи бадахлоқе, ки тағйироти
рӯҳониро аз сар гузаронидааст**

**Вақте ки ман дар Ранчи, Ҳиндустон,
мактабамро роҳбарӣ мекардам, писарбачаеро
назди ман оварданд, ки аз синни миёнаи
хонандагон калонтар буд. Ман ба волидонаш, ки
ӯро овардаанд, гуфтам, ки ман писарбачаҳои то
дувоздаҳсоларо қабул мекунам, аммо агар ӯ хуб
бошад, ӯро қабул мекунам.**

**Ман бо писарбача бо самимият сӯҳбат кардам
ва ба ӯ гуфтам:**

**«Шумо тамоку мекашед, аммо волидонатон
намехоҳанд, ки шумо тамоку кашед. Шумо дар
шикастани иродаи волидонатон муваффақ шудед,
аммо дар ҳалос шудан аз бадбахтии худ муваффақ
нашудед ва агар шумо ба ин одати зараровар
идома диҳед, бадбахтии шумо афзоиш хоҳад ёфт.»**

**Суханони ман ба ҳадафашон расид ва ӯ гиря
кардан гирифт ва гуфт: «Онҳо ҳамеша маро
мезананд».**

**Пас, ман ба ӯ гуфтам: «Дар бораи он ки бо
худат чӣ кор кардаӣ, фикр кун! Бо вучуди ин, ман
туро бо як шарт шогирдӣ қабул мекунам: дӯсти ту
бошам, на хабардиҳандаи зидди ту. То он даме, ки
ту дар ислоҳи хатогиҳоят ростқавл бошӣ, ман ба ту
кумак хоҳам кард, аммо агар ту ба ман дурӯғ гӯӣ,**

ман барои ту ҳеҷ коре намекунам, зеро дурӯғ
дӯстиро вайрон мекунад. Ту метавонӣ ҳақиқатро
пинҳон кунӣ, аммо аз дурӯғгӯӣ эҳтиёт шав».

Ман ўро ҳамчун донишчӯ қабул кардам ва ба ў
гуфтам: "Ҳар вақте ки ту сигор мекашӣ, ман бароят
сигор меорам".

Ў як бор назди ман омад ва гуфт: Ман хоҳиши
сахти тамокукашӣ дорам (ҳаваси то ба марг
расидан)

Ман ба ў пул додам ва ў ба чашмонаш бовар
накард. Ў гуфт: «Пулро нигоҳ дор», ва дар ҳақиқат
фикрашро дигар кард.

Ман ўро бо нармӣ ташвиқ кардам, ки рафта
тамоку харад, аммо ў ин корро накард, балки гуфт:

«Шояд шумо ба ман бовар накунад, аммо ман
хоҳиши тамокукаширо тамоман аз даст додаам».

Дар натиҷа, бо таҳсил ва такмили минбаъда, ў
дорои табиати хуб шуд ва маънавиёти ў хеле
равшан шуд.

Ниҳоят, ман тавонистам шуури маънавии ўро
бедор кунам

Аломатҳои огоҳии маънавиро метавон тавассути
талоши худӣ дар муқобили ҷараёни одатҳои кӯҳна
ва гумроҳ ба сӯи хушбахтии ҳақиқӣ ва пайдор дид
ва эҳсос кард.

Шумо метавонед дар бораи касе, ки кореро
пайгирӣ мекунад ва то охир кӯшиш мекунад,
бихонед ё бишнавед, аммо кам касоне ҳастанд, ки
чунин кӯшиши пайваста мекунанд.

Аммо, шахс метавонад то он даме, ки
вазъияташ ба сӯи беҳтар тағйир ёбад, кӯшиш
кунад, ҳатто агар хатогиҳояш ба мисли баҳр амиқ
бошанд.

Танҳо ман аз соҳили уқёнус гузаштам

**Ва ман мавҷҳои бархӯрдари дидам, ки бо садои
баланд ғур-ғур мекарданд**

**Изҳори ҳаёти пурталотуми худ дар мавҷи
пурталотум**

**Густариши даҳшатнок ва зӯроварона
Ин маро ба ларза овард ва аз хашми
даҳшатноки табиат дур шуд**

**Вақте ки ман ба атроф нигоҳ кардам, дарахти
сояфканери дидам, ки дастони дӯстонаери ба ман
медурахшид**

**Бо намуди меҳрубон ва боҳашамат роҳатбахш
Баргҳояш мувофиқи ритми насим меҷунбиданд
Паёми нарме ба ман расид, ки медонистам аз ту
аст**

**Ман нигоҳамро ба осмони бепоён гардондам
Ва дар қалби торики он, ман мисли кӯдак
кӯшиш кардам, ки ба ту нигоҳ кунам**

**Ман беҳуда ҷасади туро дар паси теппаҳои абр
пинҳоншуда ҷустуҷӯ кардам**

**Ва пошидани кафк ва баргҳои сабз, зеро он
барои чашмони ман хеле мулоим аст.**

**Овози ту он қадар пок аст, ки гӯшҳоям
намешунаванд**

**Аммо, ман медонистам, ки шумо хеле наздик
будед,**

**Аммо ту, эй ҷони азиз, гӯё дар бозии
пинҳонкорӣ мерафти -**

**Ҳар дафъае, ки ман ба ту наздиктар мешавам,
кӯшиш мекунам туро дастгир кунам**

**Туро ҷустуҷӯ кардам ва роҳе ба сӯи Туро ёфтам
Бо пинҳон кардани нодонӣ мисли худӣ замон
Ниҳоят, ман аз ҷустуҷӯи ту дар ноумедӣ ва
ноумедӣ даст кашидам.**

**Эй шумо, ки дар гурехтан аз
таъқибкунандагони худ маҳорат доред!**

**Ман худро дар лабиринтҳои кайҳон гум
кардаам**

**Дар ҷое, ки умеди барои дастгир шудан ё ба
чеҳраи шумо нигоҳ кардан вучуд надорад**

**Ва ман аз ту шитобкорона рӯй гардондам, ва аз
баҳри тӯфон ҷавобе набуд!**

**Танҳо аз дарахти нек пичиррос мезанад
Ва хомӯшӣ аз фазои беохир
Аз водиҳои амиқ ва қуллаҳои кӯҳҳо
Ҳамаи ин маро то умқи вучуди худам ранҷонд
Мисли кӯдаке, ки эҳсосоташ ранҷидааст,
нопадид шудам ва ҷустуҷӯи туро бас кардам**

**Аммо ногаҳон ва ғайричашидошт
Дастӣ ноаён дароз кард ва пардаи ғафсро
бардошт**

**Кӣ туро аз ман асрҳо ва асрҳо пинҳон кардааст
Бо камоли хушнудӣ**

**Ман рӯй гардондам ва баҳри хандонро дидам,
на ғурриши хашмгин**

**Ва ҷаҳони хушбахтона
Ва дарҳои осмонӣ кушода мешаванд, ки аз он
тумани орзуҳо мегузарад**

**Ва дар паҳлӯям махлуқи азизу ноаён истода
буд**

**Ӯ ба ман пичиррос зад, ки бо тамоми вучудаш
ширинӣ ва покӣ буд:**

**"Хуш омадед, хуш омадед! Шумо мехостед, ки
ман биёям, бинобар ин ман инҷо ҳастам!"**

**Пичирросҳо аз абадиёт
Зеро шукргузорӣ аз Худо маънои дӯст доштани
Ӯро дорад**

**Мо мехоҳем, ки бо ӯ наздиктар шавем ва ӯро
бишносем.**

**Зеро Ӯ аз ҳама тӯҳфаҳо ва ҳадяҳо
саховатмандтарин атокунандаи илоҳӣ аст.**

**Ин маънои зиндагии ботинӣ ва ҳамоҳангӣ
ҳамчун як оилаи пурмуҳаббати ҷаҳонӣ аст**

**Мо аз ғояҳои хидматрасонии мутақобила ва
ғамхориҳои дӯстона нисбат ба дигарон илҳом
мегирем.**

**Ва дарк кардан, ки Худо ҳокими олии ин ҷаҳон
аст**

**Ва мо барои баланд бардоштани огоҳӣ аз сатҳи
зич ба сатҳи нозук кор мекунем**

**Ва аз маҳдуд кардани андеша то манфиатҳои
танг ва худхоҳона**

**Барои васеъ кардани доираи ҳамдардӣ ва
шафқати инсонӣ**

**Ва барои бунёди ҷаҳоне, ки дар он муҳаббат ба
некӣ ва рӯҳияи фидокорӣ ҳукмфармост, кор кардан**

**Бо ин роҳ мо метавонем миннатдориҳои худро ба
Худо баён кунем**

Барои ин ҳаёте, ки Ё ба мо ато кардааст

Ва бо истифода аз имконияте, ки ӯ ба мо дод

Барои санҷидани зебоии ҳақиқӣ

Ва сулҳи воқеӣ

ишқи рӯҳонӣ

Ва шодмонии пок

**Агар мо Худоро бо дил, ақл ва ҷонамон дӯст
дорем**

**Ҳамин тавр, мо барои худ ганҷи рӯҳонии
бефано ҷамъ мекунем**

**Мо кафолат медиҳем, ки ҳама чизро, ки дар
ин ҳаёт лозим аст, дорем**

Бисёриҳо дар бораи Худо сухан гуфтанд

Бисёриҳо аз асарҳои ӯ дар ҳайрат монданд

Бисёриҳо дар бораи ӯ хондаанд

**Аммо онҳое, ки ҳузури ӯро аз сар
гузаронидаанд**

Ва онҳое, ки ширинии онро чашиданд, каманд.

Инҳо касоне ҳастанд, ки ўро мешиносанд
Вақте ки мо Худоро мешиносем, зиндагӣ
ширинтар мешавад

Зиндагӣ пур аз шодӣ ва умеди дурахшон аст
Бигзор дилҳо пур аз шукргузорӣ аз Худо
бошанд

Бо вучуди неъматҳои беандозаи Ў
Ва неъматҳои бешумори Ў
Ҳар як инсон метавонад миёнарав бошад
магнити рӯҳонӣ аз он ҷорист
Аммо хоҳишҳои худхоҳона
Ва муҳаббати интиқом
ва нафрат
Пайвастагиҳои норасоӣ
Ҳамаи ин ҷараёни он магнетизм ё қувваро
маҳдуд мекунад

Монеъ шудан ё монеъ шудан ба ҷараёни он
хато аст

Мувозинати равонӣ барои ошкор кардани
магнетизм кӯмак мекунад

Вақте ки инсон меҳрубон ва нарма аст
Он магнетизмро нишон медиҳад
Мулоҳиза лабораторияест, ки дар он
Мо метавонем қудратҳои баракати даруни
худро кашф кунем

Вақте ки қалб пур аз муҳаббати Худост
Ва чашмонаш пур аз нури Ў
Магнетизм табиати рӯҳонӣ пайдо мекунад
Байни магнетизми рӯҳонӣ фарқияти калон
вучуд дорад

Аз таъсири бузург
Магнетизми ҳайвонот
Бо эҳсосот ва ғаризаҳо идора карда мешавад
Муҳим аст, ки байни ин ду намуди магнетизм
фарқ гузорем.

**Магнити рӯхонӣ бар асоси фидокорӣ ва ба
дигарон фоида расонидан асос ёфтааст**

**Ҷозибай ҳайвонот аз худхоҳӣ ва истисмори
дигарон сарчашма мегирад**

Инсон набояд тарсад

Ба ҷуз худӣ тарс

**Зеро он бузургтарин душмани муваффақият ва
саломатӣ аст.**

Он ақло захира мекунад

**Ва он чизро меорад, ки шахс аз онро
метарсад**

Он дардро шадидтар мекунад

Ва он дилро вайрон мекунад

**Он ба системаи асаб ва мағзи сар зарар
мерасонад**

Аз ин рӯ, он бояд бартараф карда шавад

Бо имон овардан ба Худо

Тафаккури мусбат ва эҷодӣ

Оптимизм ва умед

Ба ҳимояи илоҳӣ эътиқод кунед

Ва ҳар кӣ Худоро дӯст дорад,

Ва ӯ дар нури Худ қадам мезанад

Торикии тарс наметавонад ӯро фаро гирад

Зеро Худо бо ӯст

**Ҳар кӣ Худоро бо худ дорад, дар дасти некӯкор
аст**

ҳаёти мутавозин

Он бар асоси доштани хирад аст

ва рушди қувваҳои дохилӣ

Бо рушди малакаҳои тамаркуз

Ва доштани озодии зеҳнӣ

Ва қобилияти дафъ кардани таъсири манфӣ

**Ва нагузоштани он, ки ба қабатҳои шуур ворид
шавад**

То осмони рӯҳ ва нури фаҳм пинҳон намонад.

**Зиндагӣ мувофиқи принципҳои ахлоқӣ ва
маънавӣ**

**Фаҳмиши дурусти қонуни сабаб ва натиҷа
Ва тухми аъмоли бадро сӯзондан
Бо оташи тафаккури амиқ ва дуо
Ва гузоштани замина барои ояндаи
хушбахтонаи маънавӣ**

**Бо ниятҳои нек
Амалҳои нек
Тафаккури мантиқии солим ва тоза
Дуо барои шогирдон
Ҳафтад сол пеш, муаллим Парамаҳанса ин
дуоро навишта буд**

**Дар он ӯ барои ҳамаи ҷӯяндагони худ файз,
кӯмак ва роҳнамоии илоҳӣ мепурсад
Дар роҳҳои бедории рӯҳонӣ
Парвардигоро, ба ман кумак кун, то Туро
бештар аз он ки худамро ба ёд меорам, ба ёд орам.
Ва ту бузургтарин подшоҳ бошӣ, ки бар дили
ман нишастааст**

**Ҳамаи онҳоро, ки назди ман меоянд, баракат
диҳед**

**Орзуи ягонаи ман барои онҳо ин аст, ки
баракати шуморо эҳсос кунанд ва муҳаббати
шуморо эҳсос кунанд**

**Ту ҳаёти ман
Ва ту ишқи ман ҳастӣ
Ту ганҷи ман ва паноҳгоҳи ман дар вучудӣ ҳастӣ
Ва ман ба шумо вафодории бепоёни худро
ваъда медиҳам**

**Бигзор нури муҳаббати ту бар қурбонгоҳи
орзуҳоям дурахшад**

**Ва бедор кардани муҳаббат ба шумо дар ҳамаи
дилҳои қабулкунанда**

Ту ба ман ирода, азму ирода ва қувват бахшидӣ

**То ки ман ҷонҳоеро, ки ба ту орзу доранд,
биёрам**

**Рӯҳҳои бародарону хоҳаронам, сарфи назар аз
заминаҳои гуногунашон**

Маро миёнарави шаффоф гардон

**Бигзор нури дониши шумо ба дилҳои онҳо ҷорӣ
шавад**

**Ва он сояҳои ғаму андӯх, тарс ва нигарониҳоро
аз ӯ дур мекунад.**

**Ман аз самими қалб ба шумо ташаккури самимӣ
ва миннатдории худро баён мекунам**

**Зеро ту бо ҳузури комили худ ҳаёти маро
баракат додӣ**

Ба ман дар паҳн кардани паёматон кумак кунед

Паёми муҳаббат, сулҳ ва некӣ

**Ман намехоҳам худро ҷалол диҳам, балки
мехоҳам туро ҷалол диҳам**

**Бигзор илҳом дар паси суханон ва навиштаҳои
ман бошад**

**То ки ларзишҳои овоз ва суханони ман илҳоми
шуморо расонад**

**Ва то ки қуввати шумо аз ирода ва азми ман
ҷорист**

**Орзуи бузургтарини ман ин аст, ки аз лутфи Ту
баракат ёбам ва хости Ту амалӣ шавад**

Ҳамаи муҳаққиқоне, ки назди ман меоянд

**Ман онҳоро ба шумо ҳамчун гулдастаи рӯҳҳои
нек тақдим мекунам**

Онҳоро бо файзи Худ шод гардонед

Ва онҳоро бо осоиштагии худ пур кунед

Ва дар ин боби охири ҳаётам

**Ман аз шумо хоҳиш мекунам, ки ягона
роҳнамои қадамҳои ман бошед**

**Ва илҳоми муқаддастарин барои андешаҳои
ман**

Бигзор орзуи олии ман бошад
Роҳнамоии ақл ва дили одамон ба сӯи худ
Аз ту хоҳиш мекунам, ки шогирдонро аз ҳама
гуна бадихо муҳофизат кунӣ

Ва онҳоро аз чашмаҳои оби зиндаи Худ
бинӯшон,

Ва ӯ аз онҳо ғамхорӣ мекунад ва онҳоро
муҳофизат мекунад

Дар бедорӣ, хоб ва хобҳо
Ва бигзор ғамхориҳои шумо онҳоро дар ҳар ҷое
ки бошанд, ҳамроҳӣ кунад

ҳоло

Дар ҳар замон ва макон

Аз гуфтаҳои ҳаким Парамҳанса Йогананда

Одамон аз фикри даст кашидан аз баъзе чизҳо
дар зиндагӣ шикоят мекунанд

Гарчанде ки онҳо дар асл аз бисёр чизҳои
қиматбаҳо даст мекашанд

Аз ҷумлаи нигарониҳои онҳо оромии хотир аст;
баъзан онҳо ҳатто худро қурбон мекунанд

Барои пули зудвайроншаванда ва муваққатӣ
Сарватро аз шахс гирифтани мумкин аст ё аз ӯ бо
тарк кардани дунё гирифтани мумкин аст

Ӯ наметавонад онро бо худ барад

Танҳо арзиши воқеии пул дар сарф кардани он
ба чизҳои фоиданок аст

Ва дар хушбахтӣ ба худ ва дигарон бо роҳе, ки
Худо ва вичдони инсонро хушнуд созад

Онҳое, ки танҳо дар бораи амният ва роҳати худ
фикр мекунанд

Фаромӯш кардан ё нодида гирифтани ниёзҳои
дигарон

Дар асл, онҳо бо камбизоатӣ ошиқ мешаванд
Ки рӯзе аз онҳо хоҳад буд

Онҳое, ки ба ҷои истифода аз сарвати худ
барои корҳои хайр, ба он часпидаанд

Онҳо дар ҳаёти ояндаи худ ба худ шукуфой
намеоранд

Баръакс, онҳо бо хоҳишҳо ва майлҳои
сарватмандон камбағал таваллуд мешаванд.

Дар мавриди онҳое, ки сарват ва шукуфоии
худро бо дигарон тақсим мекунанд

Онҳо ба ҳар ҷое, ки мераванд, хушбахтӣ ва
фаровонию ҷалб мекунанд

Вақте ки шумо ба онҳое, ки онро бо омодагӣ
сазоворанд, медиҳед

Шумо хоҳед дид, ки Худо ҳамеша бо шумост

Ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад

Бо кӯмак ва ғамхории Ӯ, ба шумо ҳеҷ чиз лозим
намешавад

Ба Худо таваккал кунед, ва ёри Ӯ ба шумо
хоҳад расид ва ғамхории Ӯ шуморо фаро хоҳад
гирифт

Мо набояд фаромӯш кунем, ки ҳаёти мо
мустақиман аз ҷониби Худост

Вақте ки мо дарк мекунем, ки ақл, ирода ва
фаъолиятҳои мо

Ҳамаи онҳо ба Худо таъям мекунанд ва қуввати
худро аз Ӯ мегиранд

Сипас мо аз Ӯ роҳнамоии мустақим хоҳем
гирифт

Мо дарк хоҳем кард, ки ҳаёти мо бо ҳаёти
беохири Ӯ як аст

Ҷаҳон пур аз тӯфонҳои табиӣ ва сунъӣ аст ва
Худо сипари шикастнопазир ва паноҳгоҳи амн аз
тӯфонҳо, тӯфонҳо ва бадихои ин ҷаҳон аст.

Ҳар ҷое ки Худо бошад, тарс ва ғам нест.
Мӯъмини ҳақиқӣ дар набардҳои зиндагӣ ва
озмоишҳои рӯйдодҳо устувор ва қотеъ аст, итминон

дорад, ки Худо бо ўст, ўро аз зарар муҳофизат мекунад ва ҳеҷ гоҳ ўро як лаҳза ҳам тарк намекунад. Ҳамин тариқ, тарс аз дили ў нопадид мешавад ва итминони пойдор ба ҳимоя реша давонда,

Бетарс будан маънои имон овардан ба Худо ва ҳимояи Ў ва имон овардан ба адолат, ҳикмат, раҳмат, муҳаббат ва ҳузури ҳамаҷонибаи Ўро дорад.

Тарс инсонро аз қувваи равонии худ маҳрум мекунад, ақлро хира мекунад ва ритми табиӣ дилро ҳалалдор мекунад. Ғайр аз ин, тарс боиси ҳалалдоршавии ҷисмонӣ ва боиси бемориҳои равонӣ мегардад.

Ба ҷои он ки ба изтироб ва маҳдудиятҳои равонӣ дода шавад, инсон бояд худро итминон диҳад, ки таҳти ҳимояи Худои Биниш ва Шунаво дар амн ҳастанд, дар қалъаи шикастнопазири Ў эмин ҳастанд ва зери раҳмат ва ғамхории Ў қарор доранд.

Новобаста аз он ки шахс дар ҷангалҳои Африқо бошад, дар майдони ҷанг бошад, аз беморӣ ё фақр азоб кашад, бояд худро бовар кунонад, ки дасти Худо аз хатар қавитар аст ва қодир аст касонро, ки ба Ў паноҳ мебаранд, муҳофизат кунад.

Роҳи муассиртаре барои ҳифзи худ вучуд надорад. Албатта, дар муносибат бо рӯйдодҳо бояд аз мантиқ истифода бурд ва ҳамзамон ба кумаки илоҳӣ эътимоди комил дошт. Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвой ё рафтори ношоиста дар шароити мавҷударо надорад. Баръакс, новобаста аз он ки ҷӣ рӯй медиҳад, бояд ба худ итминон дод, ки танҳо Худо қодир аст дар замонҳои душвор ва душвор кумак кунад, агар кас бо тамоми дил, ҷони худ ва ҳиссиёташ ба Ў муроҷиат кунад.

**Зиндагӣ дар торики пӯшида аст ва баъзан
пойҳо ларзида, аз пеш рафтан дудила мешаванд.
Мо бояд бигзорем, ки нури Худо чароғи роҳнамои
мо бошад, вақте ки мо дар роҳҳои торики зиндагӣ
қадам мезанем. Ў моҳи пурра дар шабҳои нодонӣ
ва торики, офтоби дурахшон дар соатҳои бедорӣ,
чароғи роҳнамоӣ ва Ситораи Шимолӣ барои онҳое
аст, ки дар баҳрҳои торикии заминӣ ва гузаранда
мегузаранд.**

**Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас
барои роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо мурочиат
кардан мумкин аст? Андешаҳои шахсии инсон, ки
таҳти таъсири одатҳо, таассубҳо, тасаввуроти
пешакӣ ва таассуб қарор доранд, бефоидаанд ва
таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё ҷаҳони ӯ
қодир ба додани роҳнамоии дуруст нестанд.**

**Аз ин рӯ, бояд ба Худо рӯй оварад ва ба овози
ором ва осудае, ки аз умқи рӯҳ мебарояд ва бо
ҳақиқат ҳамоҳанг аст, гӯш диҳад.**

**Фарқи байни тафаккури рӯҳонӣ ва худшиносии
рӯҳонӣ**

**Агар шахс худро бо дониши назариявӣ
барномарезӣ кунад**

**Он ба дастгоҳи сабти сайёр табдил хоҳад ёфт
Ў мақолҳоро такрор мекунад ва ибораҳои
баландгӯякро мегӯяд**

**Дигарон ўро як шахси донишманд мешуморанд
Аммо чунин дониш**

**Он бо дарки мустақими ҳақиқат тақвият дода
намешавад**

**Ва ҳеҷ дастоварди рӯҳонӣ бо он муқоиса карда
наметавонад**

**Ин намуди таълим ё тарбияи маънавӣ
«Эго» бо ақли ҳиссиётӣ алоқаманд боқӣ
мемонад**

**Ки худ аз ҷониби ҳиссиёти ҷисмонӣ маҳдуд аст
Дониши назариявӣ наметавонад дониши
илоҳиро ба даст орад**

**Тавсия дода мешавад, ки вақти қиматбаҳои
худро беҳуда сарф накунад**

**Бар асоси назарияҳои, ки дар асл татбиқ карда
намешаванд**

**Дар акси ҳол, ӯ худро дар миёни як ҷангали
зичи зеҳнӣ хоҳад ёфт.**

**Аз доираи назарияҳо берун рафтан ғайриимкон
аст**

**Ин раванд ба шинохти ҳақиқат оварда
намерасонад**

**Зеро ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва
назарияҳост**

**Бисёре аз онҳое, ки ин равишро қабул
меkunанд**

**Онҳо ба хулосаҳои субъективии худ вобаста
мешаванд**

**Агар инсон қудрати зеҳнии худро истифода
барад**

**Барои ба даст овардани пул ва чизҳои моддӣ,
чизи дигаре нест**

**Шуури ӯ ба ҷаҳони моддӣ ҷалб карда мешавад
Он дар мушкилоти беохир печида мешавад
Аз ин рӯ, хирадмандон мегӯянд,
Инсон набояд тамоми қобилиятҳои зеҳнии
худро барои**

**Ки Худо ба ӯ додааст, то чизҳои зудгузарро
ҷустуҷӯ кунад**

**Дар акси ҳол, ӯ худро дар лабиринти материя
гум мекунад.**

**Ӯ барои худ маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳоеро
эҷод мекунад, ки ба ӯ лозим нестанд.**

Аз ин рӯ, ӯ бояд аз қобилиятҳои зеҳнии худ истифода барад.

**Дар дастрас кардани ниёзҳои зиндагӣ
Ва барои рушди хислатҳои ахлоқии худ саъй мекунад**

**Барои фарқ кардани дуруст ва нодуруст,
зараровар ва судманд**

Ва вақте ки ӯ фаҳмиши рӯҳонии худро инкишоф медиҳад

Ӯ метавонад Худоро дар дохили худ эҳсос кунад

**Ва итминони ҳақиқатҳои рӯҳонӣ
Дар паси пардаҳои моддаи зич пинҳон шудааст
Ин ҳолатро худшиносии рӯҳонӣ меноманд
Яке аз муҳимтарин унсурҳои рушди рӯҳонӣ
Ин одати пичиррос задани андешаҳо ба Худост
Шумо шахсан шоҳиди тағйироти мусбати аҷибе хоҳед буд**

**Шумо онро комилан дӯст хоҳед дошт
Новобаста аз он ки нигарониҳои мо чӣ гунаанд
Худо бояд дар ҳаёти мо дар ҷои аввал бошад
Вақте ки шахс мехоҳад намоишero тамошо кунад**

**Ё харидани либоси нав ё мошини нав
Оё дуруст нест, ки зеҳни ӯ ҳамеша банд аст?
Дар робита ба ин масъалаҳо ва чӣ гуна ба онҳо
ноил шудан ё ба даст овардани онҳо?**

То он даме, ки орзуҳоиаш амалӣ нашаванд, ӯ ором намегирад

Баръакс, ӯ барои амалӣ кардани ин хоҳишҳо пайваستا заҳмат мекашад

**Пас, ақли инсон бояд ба фикр кардан дар
бораи Худо машғул бошад.**

Ва он гоҳ ҳама хоҳишҳои хурдтар ва хурдтар тағйир хоҳанд ёфт.

**Ба хоҳиши қавии эҳсоси Худо ва муошират бо Ё
Вақте ки ақл ба Худо пичирроси самимӣ ва
пурҷӯшу хурӯш мекунад,**

**Аз умқи рӯҳи орзуманд берун меояд
Даъвати рӯҳ ба дили кайҳонӣ таъсир хоҳад
расонд**

**Ва ҷавоб хоҳад омад ва бо он шодмонии
бузурге хоҳад буд**

**Пичирроси зеҳнӣ иродаро парвариш медиҳад
То он даме, ки шумо қувваи кофӣ барои
расидан ба ҳадафи дилхоҳ надошта бошед**

**Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг
бошад**

**Онҳо бо қудрати бепоён пур карда мешаванд
Пас, танҳо фикр кардан дар бораи чизе барои
расидан ба он кофӣ аст**

**Зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое кор
мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд.**

**Ҳамаи дастовардҳои беназири ман дар ҳаётам
Тавассути қудрати ақл дар ҳамоҳангӣ бо Худо
ба даст оварда мешавад**

**Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад
Ҳар чизе, ки ман орзу мекунам, бе истисно
амалӣ мешавад**

**Он аввал ҳамчун тарҳи эфирӣ ва ноаён пайдо
мешавад**

**Сипас, он бо қувваи бебозгашт дар рӯи замин
пайдо мешавад.**

Сирри афзоиш

**Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем,
рушд мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки
метавонем аз онҳо дарсҳои арзишманд омӯзем.
Зеро ҳама дард ва ранҷу азобе, ки мо аз сар
мегузаронем, маъно ва мақсад дорад.**

Бо вучуди сахтии озмоишҳо, онҳо мисли оташе ҳастанд, ки маъдани оҳанро об мекунад ва онро ба пӯлоди зебо, пайдор ва бисёрфункционалӣ табдил медиҳад.

Ва пӯлоди ҳикмате, ки мо бо оташи сӯзони озмоишҳо истихроҷ мекунем, чизи аҷибест, зеро ҳаёт моро бо табдил додани металлҳои аслии худ ба унсурҳои қиматбаҳо пок мекунад, то мо дар ин ҳаёт ҳамчун рӯҳҳо мисли ҷавоҳирот пок, мисли пӯлод саҳт ва дар айни замон чандир ва ҳамшаванда зиндагӣ кунем, бе он ки зери фишори душвориҳо ва озмоишҳои душвор шикаста нашавем.

Вақте ки мо чеҳраҳои мебинем, ки аз ҳашм таҳриф шудаанд ва аз бераҳмӣ доғдор шудаанд, нигоҳи онҳо моро водор мекунад, ки ин зиштиро аз рӯҳи ҳудамон дур кунем - рӯҳе, ки ба ҷуз ниятҳои бад ва кинаҳои амиқе, ки тасвири илоҳии муборакро дар дохили мо пинҳон мекунанд, осеб надидааст, ҳамон тавре ки дуд оинаро вайрон мекунад. Амалҳои дардноки дигарон бояд дар мо хоҳиши беҳтар кардани рафтори худ ва назорат кардани ҳудро бедор кунанд, то ки мо ҳокими ҳавасҳои беитоати худ бошем, на ғуломи онҳо.

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пуриқтидор, қариб ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки суҳанони оромбахш ва нармро истифода мебаранд, ҷараёни нозукиро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо мегузарад ва онҳо пур аз оромии фаровон мебошанд. Ин аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи болоии он пайваст аст, ки доимо ҷорист ва ба ҷонҳо дар ҳамоҳангии он мерасад. Сипас онҳо метавонанд ин ҷараёни

**хушбахтиро ба ҷонҳое, ки ба сулҳ ташнаанд,
интиқол диҳанд.**

**Ҳар рӯз инсон ба оина менигарад, то чеҳраи
худро бубинад, зеро мехоҳад дар назари дигарон
беҳтарин намуди зоҳириро пайдо кунад. Пас, барои
онҳо то ҷӣ андоза муҳимтар аст, ки ҳар рӯз бо худ
истода, ба оинаи таҳлили ботинӣ нигоҳ кунанд, то
кашф кунанд, ки дар паси намуди зоҳирии
дурахшон ҷӣ пинҳон аст? Зеро ҳар чизе, ки зоҳиран
ҷолиб аст, ҷозибавӣ худро аз ботини худ мегирад ва
ҳеҷ чиз наметавонад оинаи рӯҳро доғдор кунад.
Поки мисли таҳрифҳои равонӣ ба монанди ҳашм,
кина, ҳасад ва нафрат аст. Ҳар касе, ки кӯшиш
мекунад худро аз ин пайвастиҳои бегона ба
табиати рӯҳ раҳо кунад, нури зебоии ботиниро аз
дарун паҳн мекунад ва он чизеро, ки шахси дорони
рӯҳи ором эҳсос мекунад, эҳсос мекунад.**

**Тавассути таҳлил мо кашф мекунем, ки
мушкилоти инсонӣ сегонаанд: мушкилот ва
ихтилолиҳое ҳастанд, ки ба бадани инсон ҳамла
меkunанд, дигарон ба ақл ҳамла меkunанд ва
гурӯҳи сеюм, ки роҳҳои рӯҳро мебанданд.**

**Беморӣ, пирӣ ва марг мушкилот ва монеаҳое
ҳастанд, ки бадан бо онҳо рӯбарӯ мешавад. Аммо,
бемориҳои равонӣ тавассути ғамгинӣ, тарс, ҳашм,
хоҳишҳои саркӯбшуда, кина, нафрат, васвасаҳои
эмотсионалӣ, изтиробии асабии шадид ва саратони
равонӣ, ки қобилияти зеҳниро фалаҷ мекунад, ба
ақл ҳамла меkunанд. Аммо, хатарноктарин беморӣ
бемории рӯҳ аст, ки дар нодонӣ зоҳир мешавад ва
аз он ҳама бемориҳои дигар сарчашма мегиранд ва
паҳн мешаванд.**

Инсони универсалӣ

Илҳом аз таълимоти устод Парамҳанса

Дар канори баҳрҳои ҷудокунанда

Дар гӯшаи дури вучуд
Инсони кайҳонӣ ба ман зоҳир шуд
Бо нури фаровон
Он тулӯи офтоб ва равшании онро тақлид
мекунад

Хонаи ӯ дар қалби ҷангалҳои беолоиш ҷойгир
буд

Ман ӯро дидам, ки дар ҷаманзорҳои тиллоии
хирад сайр мекард

Бо қуввати ҷавонӣ

Ва шодмонии кӯдакон

Ӯ дурахши ҷодугарии моҳи навро орзу мекунад

Ӯ байни хонаҳои бешумор ҳаракат мекунад

Ӯ бо сабуки ва чолоки пайдо мешавад

Аз дарвозаҳои асрҳо ва замонҳо

Як лаҳза шакли аҷиб пайдо шуд

Сипас ӯ нопадид шуд

Сипас боз пайдо шуд

Аз пажмурдашавӣ ва нопадидшавӣ пешгирӣ
мекунад

Мисли эфири осмонҳои беохир оро дода
шудааст

Ва машъалҳои зиёде аз чеҳраи ӯ
медурахшиданд

Қиссаҳои орзуҳои сӯзон нақл карда мешаванд

Ва эҳсосоти сӯзон

Ва зебоии ҷавонӣ

Ва муҳаббати поки ҷавонӣ

Шарораҳои имони дурахшон аз ҷашмонаш
мерехтанд

Ва як дурахши гулобии умеди боэътимод

Ва барқе, ки ҷашмҳоро хира мекунад

Барои устуворӣ ва қобилият

Он гӯшаҳои коинотро равшан мекунад

Диапазони он ба дуртарин ситораҳо мерасад

Чӣ ҷалоли беандоза!

**Аз қалби уқёнуси ту берун меояд, эй инсони
кайҳонӣ**

**Ман муддати тӯлонӣ ба шакли дурахшон ва
шукӯҳманди ту нигоҳ кардам,**

**Ман васеъкуниҳо ва асрори беохирро дидам
Гӯе ман шоҳиди зоҳир шудани рӯҳи инсон
будам**

**Дар тамоми шукӯҳу шаҳомати худ
Маҷаллаи Шарқ-Ғарб**

Дар ҷаҳон некӣ аз бадӣ бештар аст

**Вақте ки шубҳаҳо пайдо мешаванд, мо бояд
ҳаёти одамони бузургро ба ёд орем. Дуруст аст, ки
мо инсон ҳастем, аммо Худо ба мо қудратҳои
фавқулоддае додааст, ки мо онҳоро кам истифода
мебарем, пас чаро аз тарси пирӣ, беморӣ ва ғам
ларзем?**

**Мо бояд ҳар кори аз дастамон меомадаро барои
нигоҳубини бадан анҷом диҳем, аммо набояд ба
тарсҳо дода шавем ва худро зери теппаҳои нодонӣ
ғўтонем. Бадан тамоми инсон нест.**

**Дар ин дунё некӣ аз бадӣ болотар аст, зеро
Худо қудрати оӣ аст. Аммо вақте ки бадӣ ба мо
мерасад, мо фикр мекунем, ки қудрати назорат
кардани онро ё раҳӣ аз ҷанголи он надорем.**

**Тӯфонҳои бадӣ ногузир хоҳанд буд, аммо мо
метавонем оқибатҳои онҳоро бартараф кунем ва аз
онҳо болотар равем**

**Ба мо ҳаёт на барои нобуд шудан дода
шудааст, балки барои он ки дар худ огоҳии**

**абадиятро бедор кунем ва мо бояд ин ҳақиқатро
дар хотир дошта бошем.**

**Бе озодии фикр, инсон наметавонад худро ба
таври холис, стихиявӣ ва табиӣ баён кунад. Дар
хотир доред, ки шумо асосан озод ҳастед. Қудрати
ирода ҳамеша озод аст.**

**Агар шумо аз қудрати иродаи худ дуруст
истифода баред, он барои шумо кармаи нав эҷод
мекунад, аммо аксари одамон намехоҳанд тағир ё
кӯшиш кунанд, аз ин рӯ онҳо дар муқобили
мушкилот фурӯ мерезанд ва наметавонанд бо
мушкилот рӯ ба рӯ шаванд.**

**Шахсе, ки ҳар кореро, ки мехоҳад, мекунад,
озодӣ нест, зеро ӯ зери хоҳишҳои худ қарор дорад
ва аз ин рӯ, амалҳои ӯро тамоман озодӣ номидан
мумкин нест.**

**Озодии ҳақиқӣ маънои анҷом додани ҳама
чизро бо иродаи бо хирад роҳнамоӣшуда дорад.
Агар шахс иродаи худро фаъол созад ва онро
барои корҳои нек ва судманд истифода барад,
метавонад оқибатҳои амалҳои гузаштаи худро, ки
ногузир аз паси онҳо хоҳанд омад, назорат кунад.**

**Агар корҳоятонро бо ақл ва ирода анҷом диҳед,
нерӯҳои хатоҳои гузаштаи шумо заиф мешаванд ва
одатҳои хуби шумо тақвият меёбанд.**

**Одатҳои амиқ реша давонда моро ба андозае
ғулом мекунанд ва аз ин рӯ, мо дар озодии ҳақиқӣ
зиндагӣ намекунем.**

**Мо доимо он чизро, ки намерасем, орзу
мекунем ва ба чизҳое, ки муҳим нестанд, часпида
мемонем. Вақте ки чизе моро ба даст меорад, мо**

**муваққатан иродаи озоди худро аз даст медиҳем.
Ҳамон тавре ки шарқиён ғуломи расму оинҳои
қадимӣ ҳастанд, ғарбиён низ ғуломи расму оинҳои
муосир ҳастанд. Мо сарнавишти худро меофарем
ва ғуломони он мешавем.**

**Чаро як кӯдак дар оилаи бадкор таваллуд
мешавад ва дигаре дар оилаи хуб? Ҳар яки онҳо аз
озодии худ барои зиндагӣ дар гузашта (дар ҳаёти
қаблӣ) ба тарзи муайяне истифода бурдаанд ва бо
ин роҳ ин шароитро дар ин ҳаёт ба сари худ
овардаанд.**

**Бе Худо озодии ҳақиқӣ вучуд надорад. Мо бояд
пайваста дар бораи Ӯ фикр кунем. Новобаста аз
нигарониҳо ва андешаҳои мо, Худо бояд дар
дилҳои мо ҷои аввалро ишғол кунад.**

**Ва вақте ки мо воқеан бо Ӯ ҳамоҳанг мешавем,
ба мо қобилияти анҷом додани коре дода мешавад,
ки бояд дар вақти дилхоҳ бо ёрии илоҳии Ӯ анҷом
диҳем.**

Насиҳат барои шогирд

**Яке аз донишҷӯён аз муаллим Парамҳанса
пурсид:**

**Барои додани маслиҳатҳо оид ба рушди худ, ӯ
гуфт**

Агар шумо хоҳед, ки дӯстдошта шавед

**Бо муҳаббат ба дигарон, ки ба муҳаббати шумо
ниёз доранд, оғоз кунед**

Ва агар шумо аз дигарон интизор шавед

Барои он ки ба шумо содиқ ва вафодор бошам

Ба онҳо содиқ ва самимӣ бошед

**Ва агар хоҳӣ, ки дигарон бадхоҳона ва
маккорона амал накунанд**

**Нагузored, ки фиреб ба андешаҳои шумо роҳ
ёбад**

**Ба тарзе рафтор накунед, ки ба дигарон зарар
расонад**

**Агар шумо хоҳед, ки дигарон бо шумо
ҳамдардӣ кунанд**

Бо нишон додани ҳамдардӣ ба онҳо оғоз кунед

Хусусан ба онҳое, ки дар атрофи шумо ҳастанд

**Агар хоҳед, ки дигарон ба шумо эҳтиром
гузоранд**

**Шумо бояд ба ҷавонон ва пиронсолони онҳо
эҳтиром гузored**

Агар аз дигарон сулҳу осоиштагӣ хоҳед

Шумо бояд ҳаёти ҳамоҳанг дошта бошед

Агар шумо хоҳед, ки одамон диндор бошанд

**Рӯҳбаланд бошед ва ба дигарон имкон диҳед,
ки эҳсос кунанд**

**Шумо намунаи хубе ҳастед ва онҳо метавонанд
ба шумо такя кунанд ва ба шумо эътимод кунанд**

**Хулоса, ҳама чизero, ки шумо мехоҳед дигарон
нишон диҳанд**

Яке аз бартариҳои хубӣ

Аввал онро дар ҳаёти худ нишон диҳед

**Шумо хоҳед дид, ки одамон ба шумо низ ҳамин
тавр муносибат мекунанд**

**Агар шумо метавонед соҳаҳоро, ки ба онҳо
ниёз доранд, муайян кунед**

Барои рушд ва беҳтар кардани ҳаёти худ

**Бе эҳсоси рӯҳафтадагӣ ё инкишоф додани
маҷмӯи пасти**

**Ва агар шумо пайваста барои беҳтар кардани
шахсияти худ кор кунед**

**Пас вақти сарфкардаи шумо арзишмандтар ва
судмандтар хоҳад буд**

**Чӣ мешавад, агар шумо онро барои орзу
кардан сарф карда бошед**

То ки одамон худро беҳтар кунанд

Намунаи хуб ва равиши дурусти шумо

Қобилияти бештари тағир додани дигарон

**Аз орзуҳои оддӣ, хашми шумо ва суханони
шумо**

Кашмус бешумор аст

Ту манбаи ҳама некиҳӣ

Ва манбаи ҳама қудрат

Моро баракат деҳ, эй Парвардигор

То ки мо неъматҳои Туро бар мо нишон диҳем

Дар саломатии мо

ва орзуҳои маънавии мо

**Дар ибратҳои рӯҳони мо
Ту нуре дар ситорагон ҳастӣ
Энергия дар атомҳо
Ва меҳрубонӣ дар дилҳо
Зебонӣ дар ростқавлӣ аст
Бузургӣ дар ростқавлӣ аст
Ба мо кӯмак кунед, ки худро барқарор кунем
Аз қудрати олии шумо
Бо хиради бепоёни худ
Ва бо самимияти бепоёни шумо
Бигзор мо бидонем, ки шумо чашмаи саломатӣ
ҳастед
ва муҳити зисти
Ва манбаи ҳама фаҳмиш ва дониш
Моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он раҳой бахшед
Аз тарс ва нигарониҳо
Бигзор селоби хиради шумо аз байн равад
Ҳама харобаҳо ва харобиҳои зиндагии мо
Пардаҳои, ки чеҳраи тӯро аз мо пинҳон
мекунанд, канда парто
Бигзор шуморо бо нури хеле дурахшон бубинем
Офтоби бешумор дар уфуқи умри мо
Бигзор мо шуморо ҳамчун як нерӯи доимо
навшаванда эҳсос кунем**

Ғояҳои мо илҳом мебахшанд

Ва рӯҳҳои моро ғизо медиҳад

Бадани мо ғизо мегирад

Ва орзуҳои мо амалӣ мешаванд

Омин

Аксари одамон намедонанд, ки чаро

Аз ҳузури онҳо дар ин замин

Онҳо бовар доранд, ки мақсади зиндагӣ

Ин иҷрои орзухост

Гирифтани ниёзҳои зиндагӣ

Дар ҷустуҷӯи лаззат ва муҳаббати инсонӣ

Ва дар ниҳоят ба даъваткунандаи ниҳой таслим шавед

Мардум зиндагии худро оғоз мекунанд

Барномасозон бо майлҳои мушаххас

Ва орзуҳое, ки дар гузашта амалӣ нашуда буданд

Ва онҳо кӯшиш мекунанд - бо он чизе, ки иродаи озоди каме боқӣ мондааст -

Тақлид кардани хоҳишҳо ва амалҳои дигарон

Агар онҳо бо тоҷирон омезиш кунанд

Онҳо мехоҳанд мисли онҳо шаванд

Ва агар онҳо бо рассомон ҳамкорӣ кунанд

Санъат барои онҳо ҳама чиз мешавад

Худо мехоҳад, ки мо дар ин ҷаҳон амалӣ бошем
Ў ба мо гуруснагие додааст, ки моро водор
мекунад, ки барои қонеъ кардани он заҳмат кашем.

Аммо дар ҷустуҷӯи хӯрок ва паноҳгоҳ

Пул ва молу мулк, чизи дигаре нест

Ин маънои онро дорад, ки инсон манбаи
хушбахтии худро фаромӯш мекунад.

Дуруст аст, ки мо бояд кор кунем

Барои қонеъ кардани ниёзҳои мо

Ва мо барои ноил шудан ба ҳадафҳои қонунии
худ саъй мекунем

Аммо пеш аз ҳама

Барои кушодани дилҳои мо ба сӯи Худо

Мо дар ҳар коре, ки мекунем, роҳнамой ва
ризоияти Ёро мехоҳем

Пас мо бояд дар мактаби зиндагӣ муваффақ
шавем

Зеро мо дастурҳои худро хоҳем гирифт

Аз Мудири бузург ва Идоракунанда

Касе, ки медонад ба мо чӣ лозим аст

Барои мо чӣ беҳтар аст?

Аз ин рӯ, мо бояд ба Ў эътимод дошта бошем

Мо ба иродаи хирадмандонаи Ў итоат мекунем

Номаҳо ба муаллим Парамаханса аз
шогирдонаш

**Хотираи сафари ман ба назди шумо то ҳол боқӣ
мондааст**

Дар ҷилди XIV маҷаллаи Inner Culture

**Номаҳое, ки муаллифонашон аз кишварҳои
гуногун фиристодаанд**

Мо аз он иқтибосҳои зеринро меорем:

**Меҳоҳам ба шумо хабар диҳам, ки тавассути
мутолиаи пурмазмунӣ таълимоти шумо**

Ман маърифати рӯҳонӣ гирифтам

Ҳамоне, ки ман ҳамеша ҷустуҷӯ мекардам

**Таълимоти шумо дарҳои хушбахтиро ба рӯи ман
боз карданд**

*** * ***

**Ман ҳар рӯз тасдиқҳои рӯҳонии шуморо машқ
мекунам**

**Ман мебинам, ки андешаҳои манфӣ тадриҷан
кам мешаванд**

Тарсҳо пароканда шуданд

Ман аз ҳар лаҳзаи ҳаётам лаззат мебарам

ташаккур барои кӯмакдон

*** * ***

Ман баракатҳои зиёдеро мегирам

Аз таълимоти рӯҳонии шумо

**Ман бесаброна интизори хондани андешаҳои
шумо ҳастам**

**Ман тамоми кӯшишамро мекунам, ки онро дар
ҳаётам татбиқ кунам**

таълимоти шумо зебо ва муфид аст

*** * ***

Ман дар фалсафаи аҷоибӣ шумо меёбам

Чӣ илҳом ва таҳсинро ба вучуд меорад

**Миннатдории самимии маро барои ҳама чизе,
ки ба ман додед**

Аз кӯмак ва тасаллии равонӣ

*** * ***

**Ман эҳсоси бузурге дорам, ки онро ҳафтаина
мегирам**

Дар бораи дарси нав аз таълимоти шумо

Ман дар ҳар дарс лаззат ва маърифат меёбам

*** * ***

Аз самими қалб ташаккур

**Барои фаҳмидани ҳуди ботинии худ ба ман
кӯмак мекунад**

**Ва маро аз қудратҳои ниҳони даруни худ огоҳ
созад**

Ва нури Худоро ба фаҳмиши ман нишон диҳад

Аз тариқи таълимоте, ки аз ту гирифтам

*** * ***

Ман то ҳол боздиди шуморо дар ёд дорам

**Вай чор сол боз дар андешаҳои ман зиндагӣ
мекунад**

**Ман то ҳол имони комили шуморо ба Худо дар
ёд дорам**

Ва муҳаббати шумо ба инсоният

Ин ба ман кӯмак кард, ки худро шиносам

Вақте ки ман фикр мекардам, ки танҳоям

**Ман на дӯсте дорам ва на касе, ки бо ман
ҳамдардӣ кунад.**

**Ин ба ман эътимод ба худ дод ва рӯҳияи маро
болида гардонд**

**Ин маро илҳом бахшид, ки дар рӯ ба рӯ шудан
бо шароити зиндагӣ далеру шуҷоъ бошам**

*** * ***

Чиҳил сол

Ман соҳаҳои гуногуни илм ва донишро омӯхтам

**Аммо аз ин ҳама омӯзиш ман ҳеҷ чиз
нагирифтам**

**Дар бораи чизе, ки ба он чизе ки ман аз
таълимоти шумо омӯхтам, монанд аст**

*** * ***

**Ман аз хондани дарсҳои шумо фоидаи калон
мегирам**

Агар шумораи бештари одамон

**Онҳо ғояҳои шуморо меомӯзанд ва амалӣ
меkunанд**

**Чаҳоне, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, чунин
хоҳад буд**

Аз он беҳтар аст

*** * ***

**Меҳоҳам аз самими қалб ба шумо ташаккур
гӯям**

Барои баракатҳое, ки ба ҳаёти ман омадаанд

**Аз замоне ки ман хондани таълимоти шуморо
бо диққат ва таваҷҷуҳ сар кардам**

**Ташаккур, ва бигзор Худо кӯшишҳои аҷоиб
шуморо баракат диҳад**

**Ва кори шумо ба хидмат ба инсоният бахшида
шудааст**

*** * ***

**Азбаски ман аз шумо хоҳиш кардам, ки барои
муваффақияти ман дуо гӯед**

**Вазъияти ман ба таври назаррас беҳтар
шудааст**

**Миннатдории самими ман ва умедворам, ки
шумо ба дуо кардан идома медиҳед**

*** * ***

Вақте ки паёми охирини шуморо гирифтам

**Ман ҳанӯз дар ҷангали торики шубҳа саргардон
будам**

Ва ӯ натавонист роҳро аз он ҷангал бубинад

Аммо шукр ба Худо ва дуоҳои махсуси шумо

**Роҳ равшантар шуд ва имони ман ба Худо
мустаҳкамтар шуд**

вазъияти ман аз ҳар ҷиҳат беҳтар шуд

**Ва лутфан ҳамеша маро дар дуоҳои
иҷобатшудаи худ ба ёд оред**

*** * ***

Таълимоти шумо ба ман хеле кумак карданд

**Ва ман аз он манфиатҳои бузурге ба даст
овардам**

Ва ин бо далелҳои қотеъ барои ман исбот шуд

**Самаранокии тасдиқҳои рӯҳонӣ ва тафаккури
мусбати шумо**

Ман аз миннатдорӣ ғарқ шудам

**Аз сабаби саломатӣ, шодӣ ва оромие, ки ман
ҳис мекунам**

**Ман ҳис мекунам, ки дар мулоҳиза пешрафти
ҳаррӯза ба даст меорам**

*** * ***

**Агар таълимоти аҷоиб ва илҳомбахши шумо
намебуданд**

**Зиндагии ман дар ин сатҳи заминӣ бениҳоят
маҳдуд мебуд**

**Меҳоҳам барои таваҷҷӯҳи махсусатон ташаккур
гӯям**

Ки вай дар тӯли се соли охир ба ман додааст

*** * ***

Ташаккур барои маҷаллаи "Фарҳанги маънавӣ"

**Ки дар он ман ҳар рӯз баракат ва ғизои рӯҳро
меёбам**

**Худоеро шукр мегӯям, ки маро бо ту ва
таълимоти ту ошно кард**

*** * ***

**Мехоҳам аз шумо барои номаҳои моҳонаи шумо
ташаккур гӯям**

Ман паёми охиринро пур аз илҳом ёфтам

**Пас, ман онро дар дарси адабиёт ба
донишҷӯёни худ хондам**

Онҳо ба мундариҷаи он посухи мусбат доданд

**Ин барои ҳамаи мо як фурсати хурсандибахш
буд**

**Ман аз андешаҳои, ки шумо дар нома дохил
кардед, хеле мутаассир шудам.**

**То ба дараҷае, ки ман мехостам онро бо
шогирдонам нақл кунам**

Ин паём боиси андешаҳои амиқ гардид

Ва ботинан таҳқиқ кардан ба асрори рӯҳ

**Ман ҳис мекунам, ки ин ба ман дар ҳалли
мушкилот кӯмак мекунад**

**Ва бо таҷрибаҳои зиндагӣ оқилона ва мусбат
муносибат кардан**

*** * ***

Таълимоти шумо бебаҳоянд

Намехоҳам як дарси шуморо аз даст диҳам

Аз лексияҳои муаллим Парамаханса

Вақте ки шодмонии рӯҳ боло меравад

Дар умқи худ пинҳон

Қабати ғафси лаззатҳои ҳисси гузаранда

Дурахши тиллоии рӯҳ пажмурда мешавад

Ва қобилиятҳои рӯҳи шаффоф пинҳонанд

Дар паси зичии мавод

Вақте ки ақли кас ҷалб мешавад

Ба ҳасад ва ҳасад

**Ва ўро абрҳои тарс ва нигарониҳо фаро
гирифтаанд**

Ў бадбахт ва бадбахт мегардад

Ва ў беқувват буд

**Аммо вақте ки ў ҳамон таваҷҷӯҳро равона
мекунад**

Ба сӯи муҳаббат, сулҳ ва ҳамоҳангӣ

Ў худро бениҳоят хушбахт ҳис мекунад

Рӯҳ худро хушбахт ҳис мекунад

**Вақте ки шумо аз хоҳишҳои ҷисмонӣ рӯй
гардонед**

Омехта бо ранҷу азоб ва бадбахтӣ

Ба манфиатҳои рӯҳи шаффоф

Пур аз лаззатҳои нозук

Агар рӯҳ пурра ғарқ шавад

Бо лаззатҳои ноҳамвори ин дунё

Вай ба тадқиқот таваҷҷӯҳ надорад

Дар бораи лаззатҳои олий

Ва наметавонишанд шодмонии рӯҳро бичашанд

Бисёриҳо метавонанд баҳс кунанд

ки аз лаззатҳои моддӣ даст кашидан

Дар ин ҷаҳон қариб ғайриимкон аст

Ё ҳангоми зиндагӣ бо одамон

**Андешаҳои онҳо дар атрофи масъалаҳои
комилан моддӣ мечархад**

**Аммо ин аз шахси оддӣ талаб карда намешавад
Дунёро тарк карда, ба кӯҳҳо ва ҷангалҳо
рафтан**

**Барои пайдо кардани сулҳу осоиштагӣ
Баръакс, ӯ бояд дар ин ҷаҳон бошад
Бе он ки ҷараёнҳои пурқувваташ ӯро аз худ дур
кунанд**

**То ки мавҷҳои ғарбӣ ба ҷаҳон ӯро фаро
нагиранд**

**Ӯ набояд нисбат ба атрофиёнаш манфӣ бошад
Ҳамзамон
Ӯ набояд иҷозат диҳад, ки чизпарастӣ ӯро кӯр
кунад**

**То ки ӯ бо табиати рӯҳонии худ робитаашро гум
накунад**

**Ӯ дигар наметавонад лаззатҳои хушбахтиро
бичашад**

Ва шоҳиди нурҳои илоҳӣ

Ганҷҳои рӯҳ
Аз таълимоти ҳаким Парамҳанса Йогананда
Ин ҷаҳон танҳо як орзу аст
Ҳамон тавре ки дар намоиши синамоӣ фарқияти
асосӣ вуҷуд надорад
Байни баҳр ва осмон, ки ду дараҷаи гуногуни
ларзиши рӯшноӣ мебошанд
Дар ин дунё ҳамин тавр аст
Ғамгинӣ, шодӣ, дард, лаззат, гармӣ ва сармо
.орзуҳои ин ҷаҳонанд
Мо имрӯз дар ин ҷо ҳастем ва фардо мисли абрҳо,
.танҳо сояҳо дар хоби кайҳонӣ, фуруд меоем
Аммо дар паси ин тасвири гузаранда ва ғавқулода
.рӯҳи абадӣ пинҳон аст
Ҷонҳои мо қисми ҷудонашавандаи он ҳастанд

Худо ягона ҳақиқат аст Мо бояд ҳамеша дуо гӯем, ки
васвасаҳо ғолиб наоянд
Зиндагӣ маъҷубӣ аст, ки ба қобилияти мо дар ёд
доштани ӯ ҳалал мерасонад
Вақте ки ман бо ин роҳ дуо мекунам, нисбат ба ҳар
вақти дигар натиҷаҳои бештар ба даст меорам
Пас, ҳатто агар ягон чизи ҷиддӣ рӯй диҳад ҳам, он
маро аз ин боз дошта наметавонист
Фикр кардан дар бораи ӯ маро дар ҳузури
.муқаддаси ӯ эҳсоси амният ва амон мебахшад
Зиндагӣ дар ин ҷо то он даме, ки мо ба соҳили амн
мерасем, бесарусомонӣ ва бетартиб ба назар мерасад
Аз ин рӯ, ман ҳамеша мегӯям, ки ман дар ин ҷо
ҳастам, то дар бораи аҳамият ва ҷалоли ҳақиқати оӣ
.шаҳодат диҳам
Мо набояд умедҳои худро ба ҳадафҳои гузарандаи
.дунявӣ ва пайвандҳои заифи моддӣ бандем
Чунин замимаҳои нозук моро аз ҳадафи ниҳони худ
беихтиёр дур мекунанд
Ҳамон тавре ки моро аз ҳуди аслии ҳудамон дур
мекунад
Муҳити зист дар одамон иллюзияҳо эҷод мекунад ва
.онҳоро водор мекунад, ки худро бузург ҳисоб кунанд
Шаҳси воқеан орзуманд бояд аз он огоҳии
.муваққатӣ ва гузарандаи муҳити зист болотар равад
ӯ ҳақиқатро дар дохили худ эътироф мекунад, то ин
.ҳақиқат муҳити ӯ гардад
Табиат ва ягона таъсир дар ҳаёти ӯ
Мо аз Худо мепурсем, ки моро бо ҳидоят илҳом
.бахшад ва моро ба сӯи ӯ роҳнамоӣ кунад
Ва пеш аз тарк кардани ин ҷаҳон ӯро пайдо кардан
Новобаста аз хусусияти таҷрибаҳои, ки мо аз сар
мегузаронем ва дарде, ки мо аз сар мегузаронем
Мо набояд умедамонро аз наздик будани ёрии Худо
аз даст диҳем

Ва ӯ ба ҳар дуое, ки аз дил саршор аст ва пур аз
.орзу аст, посух медиҳад

ӯ наздиконашро тарк намекунад ва онҳоро ба
.ихтиёри тақдир намегузорад

Аз тилло қиматбаҳотар

Рӯзе, вақте ки як зоҳиде дар байни кӯҳҳо саргардон
буд, барои нӯшидан аз ҷӯйбори хурде таваққуф кард ва
чашмонаш ба як пораи тиллои холиси табиӣ афтод, ки
зери оби софи ҷӯйбор медурахшид. ӯ косаашро бо об пур
кард, тиллоро дар халтааш гузошт ва сипас дар канори
.роҳ нишаст, то истироҳат кунад

Дар ҳамин лаҳза ҷавоне дар роҳ пайдо шуд ва аз
хастагӣ нафас кашид. ӯ ба назди зоҳид рафт ва ба ӯ
гуфт: «Имрӯз чизе нахӯрдаам ва дар пешам роҳи дарозе
ҳаст. Оё ту як пора нон дорӣ, то ҳамроҳатро дар сафарат
«?сер кунӣ

Зоид ҷавоб дод: «Бо камоли майл ва эҳтиром, ман
хурсандам, ки нонеро, ки дорам, бо шумо тақсим
мекунам». Сипас ба халта ишора карда, гуфт: «Лутфан,
.«он чиро, ки дастрас аст, бигир

Вақте ки ҷавонмард нонро аз халта берун меовард,
санги тиллоӣ афтод ва зоҳид онро гирифта, як сӯ
.гузошт

Дар ҳоле ки онҳо хӯрок мехӯрданд, ҷавонмард ба
тилло нигоҳ мекард, бо ҳайрат дар бораи он сӯҳбат
мекард ва зоҳидро барои бахти нек ва амният, амният ва
оромии рӯҳие, ки санги зардаш ба ӯ додааст, табрик
.мегуфт

Вақте ки ҷавон барои идомаи роҳ бархост, зоҳид
.табассум кард ва сангро ба дасташ гузошт

Ҷавон аз ин сарвати ногаҳонӣ, ки ба дасташ афтод,
сахт ҳайрон шуд ва бо шодмонии азим, қариб ки ба чизе
.аҳамият надода, равона шуд

Аммо бо вучуди ин, андешаҳои аҷиб, ки ӯро
нороҳат ва нороҳат мекарданд, идома медоданд ва ӯ

наметавонист хомӯш шавад ё худро аз онҳо халос кунад.

Ногаҳон ӯ самти худро дигар кард ва ба назди зоҳид
баргашт ва ганҷи худро дар назди хайрхоҳаш гузошт ва
:пас аз салом додан бо таъзими пур аз эҳтиром, гуфт

Ман хеле хуб медонам, ки ин санге, ки ба ман»
додаӣ, то чӣ андоза гаронбаҳост, аммо ман ҳис мекунам,
ки ту чизе аз ин тилло гаронбаҳотар дорӣ ва ба номи
Худо аз ту илтиҷо мекунам, ки бо он чизе, ки дар рӯҳи
пурғановати худ дорӣ ва ба ту имкон дод, ки ин тиллоро
«!ба ман диҳӣ, ба ман саховатмандӣ намоӣ

Дар замони шукуфой, мардум Худоро шукр мегӯянд

Барои неъматҳои фаровон ва бешумори ӯ

Аммо вақте ки фазо тира мешавад

Бахти бад меояд

Шикоят ва хашмгинӣ пайравӣ хоҳанд кард

Ва аксари мо имони зиндаи худро аз даст медиҳем

Қасам ба Он ки чашмаш ҳаргиз хоб намекунад

Мо офатҳо ва вазъиятҳои душворро ба вучуд меорем

Диққат ва маркази таваҷҷӯҳи мо

Агар мо роҳи мусбати баромаданро ҷустуҷӯ кунем

Мо як шуълаи умедро медиҳем

Мо бояд ба кумаки илоҳӣ эътимод дошта бошем

Ва он ки моро офаридааст, моро тарк нахоҳад кард

Бо вучуди шароити душвор

Муборизаи зиндагӣ

Ва саҳна торику норавшан аст

Агар мо роҳнамоии илоҳиро бо эътимоди комил

ҷустуҷӯ кунем, мо онро ба даст меорем

Ҳар кӣ имон ва эътимоди кӯдаконро дошта бошад,

кӯмак хоҳад гирифт

Ҳамаи унсурҳои вучуд бо ҳам муттаҳид мешаванд

Барои ноил шудан ба он чизе, ки ба ӯ лозим аст

Мо бояд дар дил эҳсос кунем, ки моро мебинанд

Ва ин кӯмаки илоҳӣ дур нест

Мо мефаҳмем, ки некбинӣ бахти хубро мисли
оҳанрабо ҷалб мекунад
Таваҷҷӯҳ ба тарафи дурахшони ҳаёт
Ин ба мо итминон медиҳад, ки некӣ вучуд дорад ва
наздик аст
Ва ин пирӯзӣ ба нур тааллуқ дорад, на ба торикӣ ва
тасодуфӣ
Худо ёвари илоҳӣ аст
Ўст, ки касонеро, ки ба Ё таваккал мекунанд, ноумед
намекунад
Ва ҳангоме ки мо дар бораи наздикии Ё ба мо,
ҳимояи Ё ва кӯмаки Ё ба мо фикр мекунем
Зиндагӣ ба сӯи беҳтар тағйир хоҳад ёфт
Дил пур аз миннатдорӣ ва шукргузорӣ хоҳад буд
Ба Он Зоте, ки ганҷҳои неъмат дар дасти Ёст
Ва калидҳои Биҳишт
Мо худро бо амалҳои ғайримантиқии худ ҷазо
медиҳем
Мо худро барои рафтори дурустамон мукофот
медиҳем
Суиистифода аз ақле, ки Худо ба инсон додааст
Ин ба гуноҳ оварда мерасонад, ки сабаби дард ва
ранҷу азоб аст
Дар мавриди истифодаи дурусти ақл
Ин ба фазилат оварда мерасонад, ки ин ба навбати
худ ба хушбахтӣ оварда мерасонад
Худо ба инсон ақл додааст
ва виҷдон
иродаи озод
Амрҳои осмонӣ
Агар роҳи дурустро интихоб кунад, мукофот хоҳад
.гирифт; вагарна оқибати амалҳои худро хоҳад дид
Ё бояд дар бораи рафтори худ дар давраи будубоши
муваққати худ ҳисобот диҳад
Дар ин замини Худо

Инсон аз ин истиқлолият, ки Худо ба ӯ додааст,
сӯиистифода кардааст
Дар натиҷа, ӯ ба худ нодонӣ ва дарди ҷисмонӣ ва
.зеҳниро овард
Марги бармаҳал ва дигар бемориҳо
Ӯ он чиро, ки мекорад, дарав мекунад ва қонуни
.сабаб ва натиҷа ба ҳама дахл дорад
Рӯзҳои имрӯзаи инсон аз рӯзҳои гузаштааш
вобастаанд
.Ояндаи ӯ аз тарзи зиндагии ӯ низ вобаста аст
Ва ӯ рӯзҳои имрӯзаи худро бо он мегузаронад
Ва дар бораи сифати тухмиҳое, ки ӯ дар хоки шуури
худ мекорад
Ҳамин тавр, инсон, гарчанде ки ба сурати Худо
офарида шудааст
Ӯ дар рӯҳи худ қудратҳои илоҳии пинҳонӣ дорад
Ӯ аз сабаби хатогиҳояш ҳуқуқи истифодаи ин
.қудратҳоро аз даст медиҳад
Ва маҳдудиятҳое, ки ӯ ба ҳудаш ҷорӣ мекунад
Вайрон кардани қонунҳои ақл
Пайвастагии рӯҳ бо ҷисми муваққатӣ, ки ба пӯсиш
дучор мешавад
Ва гирифтор шудан ба таъсири экологӣ, генетикӣ
ё ҷаҳонӣ
Ин яке аз сабабҳои ноумедӣ, ноумедӣ, бадбахтӣ ва
.нокомиҳои инсон аст
Пас, ӯ бояд роҳи худро ислоҳ кунад
Ӯ қутбнамои шуури худро аз нав танзим мекунад
Агар хоҳад худро бишносад
Ва ӯ бо манбаи ниҳои худ дубора пайваст мешавад
Ӯ зарфи ҳаёти худро бо некӣ, нур ва дониш пур
мекунад
Уқёнусро дар як таркиш нигоҳ доштан мумкин нест
Ба ҳамин монанд, шуури маҳдуди инсон
наметавонад шуури кайҳониро дар бар гирад

Аммо ин барои онҳое, ки мехоҳанд аз маҳдудиятҳо
.раҳо шаванд ва кор кунанд, имконпазир аст
Ва расидан ба остонаи шуури комили номаҳдуд
Ва аз фазли Худ бар онҳо меафзояд ва Худо ҳар
.киро хоҳад, беҳисоб рӯзӣ медиҳад

Пурсед ва он ба шумо дода мешавад
Дарро бикӯбед ва он ба рӯятон кушода мешавад
Агар шукргузор бошед, албатта, [неъматӣ] шуморо
.афзун мекунам

Истифодаи нодурусти калимаҳо яке аз силоҳҳои
марговартарин ва харобиовартарин аст
Сабаби асосии асабоният сухани дағалона ва
ранҷонанда аст

Аз ғайбат ё сӯҳбатҳои беҳуда худдорӣ бояд кард
Аз ҷанҷол ва баҳсҳо худдорӣ кунед ва майлҳои
хашмгинонаро аз худ дур кунед
Агар шавҳар ё зан хашмгин шаванд ва яке аз онҳо
.дигареро хашмгин кунад

Роҳи беҳтарин ин аст, ки шахси дигар роҳ равад
Ва то фурӯ нишондани тӯфон аз посух додан
худдорӣ кунанд

Ва агар яке аз онҳо суханони ранҷовар барад
Беҳтар аст, ки шахси дигар бо суханони монанд
посух надихад

Баръакс, то он даме, ки фикрҳо ором шаванд ва
кайфият хунук шавад, ором бошед
Агар зан ба шавҳараш дод занад ва шавҳараш бо
доду фарёди баланд посух диҳад, шавҳар ду маротиба
:азоб мекашад

Бори аввал аз суханони хашмгини вай ва бори дуюм
.аз суханони қатъии ӯ буд

Аз ин рӯ, ӯ пеш аз ҳама ба ҳудаш зарар мерасонад
Ин метавонад боиси талоқ ё дигар оқибатҳои
номатлуб гардад

Аз якравӣ ё муносибати пастзанона бо дигарон низ
 бояд худдорӣ кард
 Дар айни замон, набояд ба ҷанҷол ва ҷанг даҳолат
 .кард
 Баръакс, бояд интизор шавад, то оромӣ ва оромии
 .равонӣ барқарор шавад
 Нагузored, ки касе оромии шуморо дуздад
 Бо таҳқирҳои шифоӣ (ё хаттӣ) оромии дигаронро
 .ҳалалдор накунад
 Истифодаи нодурусти калимаҳо яке аз силоҳҳои
 марговартарин ва харобиовартарин аст
 Инсон метавонад чунин суханонро ҳангоми ҳашм ё
 .ҳангоми авҷи гирифтани эҳсосот бигӯяд
 Ё забони ношоистаеро истифода мебарад, ки дар
 асл намехоҳад онро ба забон орад ва сипас аз он
 пушаймон мешавад
 Дар ҳоле ки шахси дигар ин суханонро бист сол дар
 ёд хоҳад дошт
 (Ғам ба осонӣ фаромӯш намешавад)
 Аз ин нуқтаи назар, хотира чизи бад аст
 Қудрати хотира баракат аст, агар дуруст истифода
 шавад
 Аммо агар он ҳамчун анбори чизҳои бад истифода
 шавад, зараровар аст
 Ки бар зидди мо содир шуда буданд
 Дар омодагӣ барои ворид шудан ба биҳишти хирад
 Тамоми раванди эволютсияи инсон ба ором кардани
 .тӯфонҳои нодонӣ нигаронида шудааст
 То ки мавҷ ба баҳр баргардад ва дубора бо он якҷоя
 шавад
 Яъне, то ки қувваи ҳаёти инсон бо олами бузургтари
 .рӯхонӣ муттаҳид шавад
 Олимон, тоҷирон ва ислоҳотгарони иҷтимоӣ
 пайваста ба таври ғайримустақим кӯшиш мекунанд, ки
 .роҳро барои бунёди ваҳдати ҷаҳонӣ ҳамвор кунанд

Ҳамаи мактабҳои илмӣ, фалсафӣ ва ахлоқӣ саъю
кӯшиши самимона мекунанд, ки гулдастай ҳақиқатро аз
боғҳои ҳикмат ҷамъоварӣ кунанд ва рӯҳҳои инсонро бо
ҳама чизҳои нозук, аҷиб ва муфид барои омодагӣ ба
.вуруд ба бихишти абадии ҳикмат оро диҳанд
Тавассути кашфиётҳои тиллоӣ, илм мустақиман ба
инсон тавассути таъмини зарурӣ ва ниёзҳои моддӣ
кӯмак мекунад ва бавосита ба ӯ дар ислоҳи баъзе аз
назарҳои ӯ дар бораи бисёр "мӯъҷизаҳо" ва падидаҳои
.пурасрор кӯмак мекунад
Илм ба мо мегӯяд, ки вақте об аз сабаби сармо
тартиби ларзиши худро тағйир медиҳад, он ба ях табдил
меёбад, ки дар сатҳи об шино мекунад, на бо он омехта
мешавад ё дар қаъри он мисли дигар маводҳои саҳт
.ҷойгир мешавад
Ин падида ба олимони нишон медиҳад, ки вақте Исои
Масеҳ дар рӯи об роҳ мерафт, бояд ларзишҳои бадани
худро бо истифода аз усулҳои равонии маълум ба
авлиёҳо, пайғамбарон ва хирадмандон тағйир дода
.бошад
Барои он ки башариятро ба хонаи ваҳдат ва
хушбахтии умумӣ бирасонанд, ҳама фаъолиятҳои моддӣ,
ахлоқӣ, динӣ, саноатӣ, иҷтимоӣ-сиёсӣ ва метафизикӣ
бояд нерӯҳои худро муттаҳид кунанд ва талошҳои худро
.барои ин мақсад муттаҳид созанд
Имкон дорад, ки дар бораи меъёрҳои муқарраршуда
барои қонунҳои ҷаҳонӣ вобаста ба саломатӣ, сулҳ,
некӯаҳволӣ, маориф ва ахлоқи нек ва меъёрҳои
қонунҳои маънавӣ, равонӣ ва амалӣ, ки метавонанд ба
миллиардҳо нафар дар ин сайёраи Замин рушди
муттаҳид ва мутавозинро, ки ба як инсони мутамаддин
мувофиқ бошад, фароҳам оваранд ва ба ӯ хушбахтӣ ва
.оромии хотир бахшанд, ба мувофиқа расем
Шаҳрванди ҷаҳон набояд ба як ҳаёти хурд ва як
.ҷисми хурд маҳдуд бошад

Баръакс, ӯ худро узви оилаи бузурги инсонӣ
мешуморад, ки аз ҷониби ҳаёти кайҳонӣ роҳнамоӣ
мешавад ва дар бораи ҳақиқате, ки «шумо қисми
ҷудонашавандаи уқёнуси ҳаёт ҳастед», андеша
.мекунад

Огоҳӣ беохир ва бепоён аст
Он ҳатто то ситораҳои дурдаст паҳн мешавад
Он ба ҳар як атоми коинот ворид мешавад
Ҳатто хурдтарин электронҳо
Инсон бояд эҳсос кунад, ки ӯ бо уқёнуси шуури
.кайҳонӣ як аст

Ва аз оила ва миллат фаротар равад
Ӯ эътироф мекунад, ки узви оилаи бузургтари
.инсонӣ аст

Шодӣ байни якрангӣ ва гуногунрангӣ
Шумо лаззатеро, ки хеле монанд ва гуногунрангӣ
надорад, дӯст намедоред
Баръакс, вай шодӣеро мехоҳад, ки динамикӣ ва
пурҷӯшу хурӯш бошад
Он аз сабаби беназирии худ таваҷҷуҳро ҷалб
мекунад

Бо шукӯҳу шаҳомати худ ақдро мафтун мекунад
Ва дилро бо ширинии худ пур мекунад
Он шуморо бо табиати бениҳоят ширинии худ
қаноатманд ва мутаассир нигоҳ медорад
Хушбахтие, ки гоҳ-гоҳ меояд
Ақдро ба ҳаяҷон меорад, аммо хоҳишҳоро иҷро
намекунад

Ва лаззатҳое, ки аз якрангӣ олуда шудаанд,
дилгириро ба вуҷуд меоранд
Ва шодӣ, ки танҳо як муддати кӯтоҳ давом мекунад
Сипас он нопадид мешавад ва пушаймониеро боқӣ
мегузорад, ки шодмонии номатлуб аст
Ва шодӣ, ки медурахшад ва нопадид мешавад

Раҳо кардани шумо дар ҳолати парешонхотирӣ ва
 .бепарвой шодӣест, ки зудгузар ва дарднок аст
 Дар мавриди шодӣ, ки ҳамеша ба таври ритмӣ
 тағйир меёбад
 Аммо, моҳияти он бетағйир боқӣ мемонад
 Мисли актёри моҳир, ки тамошобинони худро бо
 .нақшҳо ва ҳаракатҳои гуногун шод мегардонад
 Ин ҳамон чизест, ки шумо мечӯед ва меҳаҳед соҳиби
 он шавед
 Ин шодӣ метавонад бо тафаккур дар бораи
 мӯъҷизаҳои Худо ба даст оварда шавад
 Ва бо мулоҳизаи мунтазам ва амиқ
 Манбаи ботинии шодмонии пойдор ва навшуда
 Танҳо ӯ қодир аст ташнагии шуморо барои хушбахтӣ
 қонеъ гардонад
 Неъматӣ рӯҳонӣ ягона эҳсоси ҳақиқӣ аст
 Ки шуморо аз он дилгир намекунад ё ба чизи дигаре
 майл намекунад
 - Ҳар коре, ки инсон мекунад - хуб ё бад
 Ин як талоши пайваста ва устувор дар ҷустуҷӯи
 хушбахтӣ аст
 Бадӣ хушбахтиро ваъда медиҳад, аммо бадбахтӣ ва
 бадбахтӣ меорад
 Дар мавриди некӣ, ба назар чунин мерасад, ки он
 ғамгиниро ато мекунад
 Аз сабаби талаботи интизом ва фаъолсозии ирода
 Аммо дар ниҳоят, ин бешубҳа шодмонии пойдор
 меорад
 Худо шодӣ аст, ки доимӣ ва дар тӯли абадият нав
 мешавад
 Ва вақте ки онро пайдо кардед, эҳсос хоҳед кард, ки
 .гаронбаҳотарин чизеро, ки дар вуҷуд аст, ёфтаед
 Ба шумо дигар лозим намеояд, ки саробро пайгирӣ
 "кунед "он чизи дигар

Он чизе, ки ба назари шумо бе он ки шумо ба он
дастрасӣ дошта бошед ё онро ба даст оред, менамояд
.Шодмонии рӯҳонӣ «чизи дигар» аст
Ва ҳар вақте ки онро дар худ пайдо мекунад
Дигар ба шумо лозим намеояд, ки хушбахтиро
ҷустуҷӯ кунед
Ва дар он шодмонии нав, орзуҳои шумо амалӣ
хоҳанд шуд
Вай ҳама чизеро, ки орзу мекард, дорад
Ва бидонад, дӯстонам, ки чизҳои моддӣ
Ки лаззате медиҳад, ки аз андеша берун мемонад
Ва он чизҳо, дар баробари лаззатхое, ки онҳо
медиханд
Он тавассути тасаввуроти зеҳнӣ ба ақл ворид
мешавад
Аммо, шодмонии рӯҳонӣ огоҳии рӯҳ аст
Ки табиати ӯ хушбахтии ниҳой аст
Он хеле наздик ба ақл ҷойгир аст
Ҳатто вақте ки фикр ҳангоми мулоҳиза ба дарун
равона карда мешавад, он аз фикр таваллуд мешавад
Вақте ки ашёи беруна осеб мебинанд
Аз кадом фикр лаззат бурдан вобаста аст
Хушбахтие, ки он чизҳо медиҳанд, низ nobуд
мешавад
Аммо шодмонии рӯҳонӣ ҳамеша нав мешавад
Он дар дохили рӯҳ вуҷуд дорад ва ба nobудшавӣ
тобовар аст
Ва изҳор кардани он ки шодӣ аз байн бурда
намешавад
Агар касе қасдан ҳолати равонии худро тағйир
диҳад
Ӯ бо ғизо додани рӯҳияи рӯҳафтода ба депрессия
дода мешавад
Он чизи дигар

Оё шумо ягон бор кӯшиш кардаед, ки он "чизи
?дигар"-ро дарк кунед
Мисли саробе, ки ба назари ту пайдо мешавад ва
дар пасманзари эҳсосоти ту рақс мекунад
Ва дар бораи анҷоми ҳамаи хоҳишҳои иҷрошудаи
?шумо чӣ гуфтан мумкин аст
:Мавзӯро таҳлил кунед
Шумо то он даме, ки ба даст оварда наметавонед,
чизро орзу мекунад
Аммо вақте ки он барои шумо дастрас мешавад,
шумо - дер ё зуд - аз он дилгир мешавед
?Ва шумо чизи дигарро мехоҳед, дуруст аст
Ҳатто агар зиндагӣ ба шумо ҳама чизро, ки
:мехостед, якбора дод
Пас аз муддате сарват, қудрат ва дӯстон худро
норозӣ ҳис хоҳед кард
Ва шумо чизи дигарро мехоҳед, аммо як чиз ҳеҷ гоҳ
таровати худро гум намекунад
Дурахши он барои шумо ҳеҷ гоҳ пажмурда
намешавад, ин ҳуди шодӣ аст
Дар ҳама чизҳое, ки шумо меҷӯед
Ва мекӯшад ба он бирасад ва онро ба даст орад
Мустақиман ё бавосита
Шумо дар ҳақиқат хушбахтиро меҷӯед
Бо иҷрои хоҳишҳои худ
Шумо он чизҳоро намехоҳед, ки ба шумо ғамгинӣ
меоранд
Ва шумо он чизҳоро намехоҳед, ки дар аввал ба
шумо каме лаззат мебахшанд
Аммо дар ниҳоят, ин шуморо ба умқи пушаймонӣ ва
пушаймонӣ фарқ мекунад
,Новобаста аз он ки шумо меҷӯед
Шумо онро бо шавқ, орзу, шавқ ва шавқ самимона
меҷӯед

Умедворем, ки ҳангоми ба даст овардани он
қаноатмандӣ ба даст орем
Шумо бояд хурсанд бошед, вақте ки он воқеан аз
они шумо мешавад
Пас, чаро шодӣ мустақиман наҷӯед ва онро аз
?манбаъҳояш нагиред
Чаро онро тавассути воситаҳои ҷисмонии нотагон
?ҷустуҷӯ кардан лозим аст
Ки онро ба ту холис, беолоиш ва бе ягон камбудӣ
!?диҳад
Вақте ки шахс барои чизҳои моддӣ кӯтоҳмуддат
дилсӯзӣ талаб мекунад
.Хушбахтии ӯ аз лаззатҳои кӯтоҳмуддат вобаста аст
Чизҳои моддӣ ва қаноатмандӣ аз қонеъ кардани
хоҳишҳои моддӣ
Ин муваққатӣ аст ва аз ин рӯ, хушбахтие, ки
.таваҷҷути он ба даст оварда мешавад, гузаранда аст
Инчунин муваққатӣ аст
Хӯрок хӯрдан, бӯй кардани атрҳо ва гӯш кардани
муסיқӣ
Дидани чизҳои зебо ва ламс кардани чизҳои гуворо
Ҳама лаззатҳои гузаранда
Давомнокии он бо давомнокии ҳисси бӯй ва мазза
.алоқаманд аст
Шунидан, дидан ва ламс кардан
Ё то он даме, ки ақл аз он хаста шавад
Ё ба дигар стимуляторҳо ҷалб карда мешавад
Ё шодмонии муваққатино намехоҳад
Ҳангоми партофтан эҳсоси ғаму андӯҳ боқӣ мемонад
Баръакс, вай орзуи шодӣро дорад, ки як лаҳза
.дурахшида, сипас нопадид намешавад
Ва ман орзуи шодӣ мекунам, ки дурахши он ҳеҷ гоҳ
пажмурда намешавад
Радиуми радиоактивии холис ва доимӣ
Ин шодӣ танҳо дар Худост

Манбаи ҳама шодӣ ва ҷалол
Офтоб ҳар рӯз як маротиба тулӯъ мекунад
Аммо ҳузури Ё ҳамеша дурахшон аст
Коинот гирифтори фанорӣ аст, аммо
Ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, ки боқӣ мемонад
Бигзор шодӣ дар ҳаёти шумо ҳамеша нав шавад
,Ин сарзамини мубораке, ки Худо ба мо додааст
Ё меҳодад, ки мо аз зебоии он лаззат барем
Ва мо онро ҳифз мекунем
Мо онро неъмате мешуморем, ки набояд онро беҳуда
.сарф кард ва сӯиистифода кард
!Он дорои мӯъҷизаҳо ва аҷоиботҳои зиёде аст
Қуллаҳо болои қуллаҳо
Ва қабат-қабат
даштҳо ва дашту биёбонҳо
Баҳрҳо ва дарёҳо
чангалҳо ва чангалзорҳо
Ва биёбонҳое, ки беохир дар ҳар самт тӯл мекашанд
Ин театри кайҳонӣ аст
Дар ҷое ки тепаҳо хобидаанд
Ва кӯҳҳои барфпӯш хобидаанд
Дарахтони баланд гарданашонро боло мекунанд
Кӯҳҳои бесамар сабзӣ ва шукуфоии худро дубора
барқарор мекунанд
Аломатҳои замон дар сангҳои азим чоп шудаанд
?Кӣ қобилияти тасвири манзараҳои аҷибро дорад
Ва дар бораи манзараҳои чашмгири ин сарзамини
Худо чӣ гуфтан мумкин аст, оё онҳо сазовори тавсиф
!?ҳастанд
Он дилро аз шодӣ пур мекунад
Ва ақлро бо ҳазор тасаввур афрӯхта мекунад
Барои баён кардани он чизе, ки тавсифро рад
!мекунад
Тафаккур дар бораи зебоиҳои замин имони
.мутафаккиро тақвият медиҳад

Он аз қонунҳои табиат то остонаи шуури олии мегузарад
 Чое, ки эҷодкорӣ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад
 Ва он дар маҳдудият қатъ намешавад
 Он беохир аст
 :Боре кӯдаке гуфт
 Ман намедонам, ки барои одам эҳсоси ҳеҷ чиз»
 «будан чӣ маъно дорад
 Ин аст он чизе, ки инсон ҳангоми тафаккур дар
 бораи неъматҳои Худо эҳсос мекунад
 ки дар қисматҳои гуногуни ҷаҳон беназир аст
 Аммо инсон фикр мекунад, ки ӯ ҳама чиз аст
 Алиф ва Яъ
 Оғоз ва анҷом
 Ва қомате, ки қуллаи баландтаре надорад
 Қуллаҳои аҷибе ҳастанд
 Ва умқҳое, ки дар рӯҳ тарсу ҳаросро ба вучуд
 меоранд
 Ва васеъие, ки дар он вучуд нопадид мешавад
 Ва мисли рӯзона фаровон
 Ва чароғҳое, ки касро ба боло нигоҳ кардан водор
 мекунанд
 Кошки инсоният дорои тасаввуроти ҳамаҷониба
 мебуд
 Шумо дар ҳар самт мебинед
 Барои дарк кардани мӯъҷизаҳои эҷодкорие, ки ӯро
 ихота кардаанд
 Мисли марворидҳои пароканда паҳн
 Дар замини бузурги Худо, одамоне ҳастанд, ки
 андеша мекунанд
 Дар ҳақиқат, ҳар чизе, ки Офаридгор офаридааст,
 ҳайратангез аст
 Ин илҳомбахш аст
 Ганҷҳои шарқӣ - Маҷаллаи Шарқ-Ғарб
 Мо аз Ӯ, Худои Таоло, мепурсем

Барои пароканда кардани шарораҳои дониш
торикии иллюзияҳо
Ва барои пур кардани дилҳо ва ақлҳо
Бо баракатҳо ва фаҳмишҳои фаровон
Ва ҳузури пурҷалолтарини Ё дар ҷонҳо зоҳир шавад
Ва Ё ба вай итминон ато мекунад
Ин паноҳгоҳи бехатар аст
Ва он абрҳои ошуфтагиро аз осмони рӯҳ пароканда
мекунад

Ва моро аз эҳсоси ноумедӣ дур нигоҳ медорад
Ва ин моро бо итминон илҳом мебахшад, ки субҳи
хушбахтӣ хоҳад гузашт
Ва рӯҳҳо шод хоҳанд шуд
Ва паррандагони сулҳу шодӣ
Ё дар боғҳои зиндагӣ суруд хоҳад хонд
Муҳаббат нафратро мағлуб хоҳад кард
Ва умеди дурахшон зулмати ноумедиро бартараф
мекунад

Ва сафари некӣ идома хоҳад ёфт
Парчами ҳақиқат ҳамеша баланд хоҳад буд
Дар болои ёдгориҳои фаҳмиши дӯстона
Ва эҳсосоти наҷиби инсонӣ
Эй табиби дилҳо, шифо аз Ту меояд
Дилҳо ба бемориҳо гирифта шуданд
Як ламси шумо заҳр ва бемориро дафъ мекунад
Бигзор марг ва фалокат пешгирӣ карда шавад
Номи шумо як тӯмор бар зидди бадӣ ва зарар аст
Ва дуо, ки осмонҳо ба он гӯш медиҳанд
Омодагӣ ва
Тарбияи дуруст: усулҳо ва амалияҳои амалӣ
Усулҳои дурусти тарбияи волидайн рушди
фаҳмишро дар бар мегиранд
Ва кӯшиши дастрасӣ ба анбори донишҳои интуитивӣ
Ниҳони пинҳон дар рӯҳ ва пайвастагии шуури инсон
бо он

Як умр кофӣ нест
 Дониستاني ҳама масъалаҳои рӯҳонӣ ва моддӣ
 Истифодаи усулҳои анъанавии дониш
 Танҳо ба ҳиссиёт тақия кардан
 Машқ кардани огоҳӣ ва мулоҳиза
 Онҳо ба инкишоф ва тақмили қобилияти зеҳнӣ
 .мусоидат мекунанд
 Тавассути дарки мустақим ва муайян
 Таҷаккули зеҳн, агар имкон бошад, бояд аз кӯдакӣ
 оғоз шавад
 Агар ин имконнопазир бошад, онро дар вақти
 дилхоҳ оғоз кардан мумкин аст
 Дар Илова
 Ба кӯдакон ва наврасон то ҳадди имкон кумак
 .расонидан лозим аст
 Бо омӯзонидани усулҳои дурусти тарбияи волидайн
 ба онҳо, тавассути
 Фикрҳои ҳудро ба сӯи идеалҳо равона кардан
 Ва эҳсосоти онҳоро бо эҳсосоти нек ғизо медиҳанд
 Ва ба онҳо эҳтиром ба вазифаро омӯзонед
 Ва бо ҳуд ва дигарон ростқавлона, бо шаъну шараф
 ва поквичдонӣ муносибат кунанд
 :Аз ҷумлаи ҷанбаҳои муҳими ҳудтанзимкунӣ инҳоянд
 Роҳ рафтан ва нишастан бо сутунмӯҳра рост
 Барои осон кардани ҷараёни беамониати
 фаъолияти ҳаётан муҳим дар бадан
 Барои рушди ҳудшиносӣ диққати зеҳниро омӯзед ва
 истифода баред
 Машқ кардани тафаккури эҷодӣ
 Иҷрои вазифаҳо бо хоҳиши самимӣ
 Фарқ байни оқилона ва ғайриоқилона
 Ҳақиқат ва иллюзия
 Ва васеъ кардани доираи муҳаббат
 Аз муҳаббати ҳуд то муҳаббати оилавӣ
 Аз муҳаббат ба оила то муҳаббат ба ҷомеа

Аз муҳаббати ҷомеа то муҳаббати ватан
Аз муҳаббати ватан то муҳаббати ҷаҳон
Аз муҳаббати дунё то муҳаббати Худо
Ва бо рушди рӯҳонии онҳо
Онҳо метавонанд некӣ ва ҳақиқатро дар ҳама ҷо
паҳн кунанд
Ва нури некие, ки дар дохили онҳо медурахшад,
пароканда хоҳад шуд
Торикии бадӣ онҳоро ихота кардааст
Бо ёрии Ё, бигзор Ё баланд гардад
робитаи маънавӣ бо наздиконе, ки ин ҷаҳонро тарк
кардаанд
Агар шумо хоҳед, ки андешаҳои худро ба
наздиконатон, ки ин ҷаҳонро тарк кардаанд, фиристед
Дар ҳуҷраи худ ором нишинед ва дар бораи Худо
фикр кунед
Ва вақте ки шумо дар қалби худ оромӣ ҳис мекунед
Тамаркузи амиқро ба маркази огоҳии рӯҳонӣ дар
пеш равона кунед
Кадом маркази ирода дар нуқтае байни абрӯвон аст
Муҳаббати худро ба он азизон, ки рафтаанд, равон
кунед
Тасаввур кунед, ки дар он марказ шахсе ҳастед, ки
мехоҳед бо ӯ муошират кунед
Ва ба рӯҳи ӯ ларзишҳои муҳаббат, орзуҳои нек ва
рӯҳбаландӣ фиристед
Агар шумо ин корро мунтазам анҷом диҳед
Ва шумо таваҷҷӯҳи худро ба он шахси азиз гум
накардаед
Ё бешубҳа аз андешаҳои шумо ларзишҳо хоҳад
гирифт
Онҳое, ки дар ин дунё аз наздиконашон ҷудо
шудаанд, онҳоро фаромӯш намеkunанд
Ҳамон тавре ки наздиконашон онҳоро ҳеҷ гоҳ
фаромӯш намеkunанд

Ва шуури онҳо боқӣ мемонад ва хотираи
наздиконашонро ҳифз мекунад
Онҳое, ки онҳоро дар ин дунё гузоштанд
Ва вақте ки шумо мехоҳед аз он наздикон посух
гиред

Ба дил диққат диҳед ва вақте ки диққати шумо ба
умқи кофӣ мерасад
Онҳо метавонанд бори аввал дар хобҳоятон пайдо
.шаванд ва ин барои онҳо имконпазир аст
Баъзан шумо метавонед ҳамон як хобро такрор ба
такрор бинед

На ҳама хобҳо бемаънӣ ҳастанд
Агар андешаҳои шумо ором ва ҳамоҳанг бошанд
Шумо хоҳед донист, ки касе кӯшиш мекунад, ки
тавассути хоб бо шумо муошират кунад
Бо пешрафти рӯҳонӣ, наздикони шумо метавонанд
.ҳангоми мулоҳиза дар рӯъёҳо ба шумо зоҳир шаванд
Вақте ки инсон ба сатҳи баланди рушди маънавӣ
мерасад

Ӯ қодир хоҳад буд, ки он қонҳои рафтаро дар пеши
.худ бубинад

Намунаҳои зиёди чунин ҳолатҳо мавҷуданд
Аммо пешрафти воқеии рӯҳонӣ бояд аввал сурат
гирад

Касе, ки дар бораи Худо амиқ фикр мекунад
Худо ҳамаи ин чизҳоро ба ӯ нишон хоҳад дод
Ба ҷои он ки пас аз марги наздиконатон ғамгин
шавед, гиря кунед ва эҳсоси талафот кунед
Мо бояд ба онҳо муҳаббате фириستم, ки онҳо эҳсос
хоҳанд кард

Онҳо ба ҳамон эҳсос посух медиҳанд
Аммо мо набояд рӯҳи ғавтидагонамонро ба сӯи худ
.кашем

Ба воситаи эҳсосоти беасоси мо
Пайвандҳои худхоҳона ва ғаму андӯҳи амиқ

Ба касе, ки меравад, гуфтани "ман туро дӯст
 .медорам" бас аст

Ба онҳое, ки аз ҳам ҳудо шудаанд, андешаҳои
 пурмухаббат ва орзуҳои нек фиристед

 Ҳар вақте ки ман меҳоҷат ин корро кунам
Аммо ҳадди аққал як маротиба дар як сол - дар
 солгарди мушаххас
 :Ба онҳо бо ақл бигӯед

 Худо моро боз бо ҳам хоҳад овард

Мо минбаъд низ мухаббаты худро парвариш
ме диҳем ва риштаҳои меҳру мухаббатро байни худ
 .мустаҳкам хоҳем кард

Агар шумо ҳоло ба онҳо андешаҳои дӯстонаи худро
 фиристед, ин корро идома диҳед

 Худо хоҳад, рӯзе бо онҳо вомехӯред

Шумо дарк хоҳед кард, ки ин ҳаёти заминӣ ҳама
 чизе нест, ки вуҷуд дорад

Ин танҳо як ҳалқа дар занҷири муносибати абдаии
 шумост

 Бо наздикони рафтагон
Худоё, онҳоро раҳмат фармо ва бо нур ва хушнуди
 .Худ онҳоро шод гардон

Эзоҳ: Ин усул бо сеансҳо тамоман ҳеч иртиботе
надорад, ки мо онҳоро тавсия намедиҳем, аз ин рӯ, ин
 шарҳ

 Раҳой аз ҳастагӣ

Эзоҳ: Ин маълумот ва маслиҳат ивазкунандаи
 маслиҳати тиббӣ нест, аз ин рӯ, ин шарҳ

Равған ва шир бояд ба парҳез дохил карда шаванд

Шир бояд аз ҳӯрок алоҳида истеъмол карда шавад

 Беҳтар аст, ки онро бо ҳӯрок нӯшед

Шир ҳосиятҳои фоидали исхроловари дорад

 Аммо шир боиси истехсоли луоб мегардад

Ки барои онҳое, ки аз мушкилотии синус азият
 мекашанд, мувофиқ нест

Ё аз оби бинӣ ва шамолхӯрӣ
Ин ба шарбати афлесун низ дахл дорад
Барои онҳое, ки аз ин ҳолатҳо азият мекашанд
Бисёре аз онҳое, ки аз он азият мекашиданд, дар
- посух ба маслиҳати ман сабуки ёфтанд
Беҳбудии назаррас бо хориҷ кардани шарбати
афлесун аз парҳези онҳо
(Дар ҳоле ки онҳо аз ин ҳолат азият мекашиданд)
Гарчанде ки шарбати лимӯ хосиятҳои аълои
безараргардонӣ дорад
Аммо он инчунин синуситро бадтар мекунад
Ҳеҷ чиз аз нони аз он тайёршуда серкунандатар
(серкунандаи гуруснагӣ) нест
Аз орди гандуми навҷамъовардашуда тайёр карда
шудааст
Аммо, одамоне, ки балғам доранд, бояд аз крахмал
худдорӣ кунанд
Нони гандумии пурраро пас аз хуб бирён кардан
хӯрдан мумкин аст
Қабзият сабаби дигари ҳастагӣ аст ва он бо
.ҷамъшавии токсинҳо дар бадан алоқаманд аст
Он ба истихроҷи энергия аз ғизо таъсир мерасонад
Агар шумо аз қабзият азият мекашед, агар имкон
бошад, аз як исҳоловарандаи табиӣ истифода баред
Агар шумо баданатонро аз токсинҳо (партовҳо) тоза
нигоҳ доред, шумо ҳастагӣ ҳис намекунед
Маҳз токсинҳое ҳастанд, ки дар бадан ҷамъ
мешаванд, ки боиси ҳастагии инсон мешаванд
Маводи муҳаддир ва маводи муҳаддир низ эҳсоси
заъфро ба вуҷуд меоранд
Масалан, афюн аз корбарони худ ташаббусро аз
даст медиҳад
Онҳо намехоҳанд ғайр аз беҳудагӯӣ, хоб ва орзу
.кардан, коре кунанд
Яке аз роҳҳои самараноки рафъи эҳсоси ҳастагӣ

Он бояд то ҳадди имкон қобилияти чинсиро нигоҳ
.дорад
Зеро машқи аз ҳад зиёди он исрофи энергияи эҷодӣ
аст
Ин боиси талафоти назарраси онҳо ҳам аз ҷиҳати
ҷисмонӣ ва ҳам аз ҷиҳати рӯҳӣ мегардад
:Шогирд аз роҳнамояш пурсид
Ҷаноб, тафсири шумо дар бораи мавҷудоти рӯҳонӣ
?ва дониши он чист
:Роҳнамо ҷавоб дод
Вучуди рӯҳонӣ дониши бошуурокаи даркҳо ва
.қудратҳои рӯҳонӣ аст
Мисли он ки махлуқоти баҳрӣ ҳангоми ғарқ шудан
дар об худро эҳсос мекунанд
Ва паррандагони осмон бо фазо ихота шудаанд
Ин истихроҷи энергияи ҳаётан муҳим аз эфири рӯҳ
аст
Ва эҳсоси некӯаҳволӣ ва нерӯи ҷонӣ, ки аз бадан
мегузарад
Он бо эликсири ҳаёт ҳуҷайраҳоро зинда мегардонад
ва онҳоро комилан нав мекунад
:Сипас шогирд пурсид
?Ва роҳи гирифтани ин имтиҳон чист
:Роҳнамо ҷавоб дод
Бо худ тасдиқ кардан, ки шумо дорои табиати
рӯҳонӣ ҳастед
Ва ин ки шахси воқеӣ, сарфи назар аз воқеияти
нисбии худ
Аммо, он пӯсти берунии моҳияти рӯҳ аст
Ва он оби ҳаёт, ки чашмаи неъмат аст
Он аз асабҳои шумо мегузарад ва боиси эҳсоси
эйфория, энергия ва ҳушёрӣ мегардад
:Шогирд идома дода, меғӯяд
?Монеаҳои расидан ба ин давлат чист
:Роҳнамо шарҳ медиҳад

Ин монеаҳо дар андешаҳои номуносиб ва эҳсосоти
талх пинҳон шудаанд
Ва таъсири манфии он, ки ҳамчун алафҳои бегонаи
паразитии зараровар амал мекунанд
Дар бораи растании спирӣ
Аз ин рӯ, майдони шуур бояд тоза ва аз ҳама гуна
.ифлосӣ пок карда шавад
Ва хорҳои шакро аз хокаш решақан кунад ва онро бо
имони зинда сероб кунад
Орзуи амиқ, покии ният ва иродаи нек
Растаниҳои заҳролуди ғайрифизикӣ мавҷуданд, ки
бояд нест карда шаванд
Ба монанди нафрат, бадбинӣ, ҳасад, рашк, тарс ва
дигар эҳсосот
Нобудкунанда ва ба ҷои он тухми муҳаббат,
этимод, фаҳмиш, шараф ва ростқавлиро мекорад
:Сипас шогирд мепурсад
Роҳи беҳтарини ҳалли мушкилоти зиндагӣ кадом
?аст
:Роҳнамо ҷавоб медиҳад
Ҳар қулф калид дорад ва ҳар мушкиле роҳи ҳал
дорад
,Ва ҳар кӣ дорои ақл, фаҳм, шуҷоат ва сабр бошад
Этимод ба кумаки илоҳӣ боиси ёфтани роҳи ҳал
барои ҳар мушкил мегардад
Ва фаромӯш накунад, ки ҳар як мушкили душворе,
.ки бо он дучор мешавад, санҷиши қуввати шумост
Ва барои баланд бардоштани рӯҳияи худ ва бо
бартараф кардани ҳар як мушкилот, шумо як қадам ба
пеш мегузаред
Дар зинапои зиндагӣ, дастовардҳои бузург шуморо
интизоранд
Ӯ дар ин замина бо шароити душвор рӯ ба рӯ шуд
Шумо хоҳед дид, ки фаҳмиш, қувват ва шодӣ ба
даст меоред

Бо бартараф кардани монеаҳо ва анҷом додани
марҳилаҳои нав дар роҳ
Ва бидон, ки Худо дониши туро афзун кунад, ки
.ҳама чизе, ки ба ту лозим аст, дар дохили туст
Агар бо фурӯтанӣ ва самимият аз илоҳӣ кумак
пурсед, онро хоҳед гирифт
Дарҳои некӣ ва ганҷҳои нур ба рӯи шумо боз хоҳанд
шуд
Ганҷҳои шарқӣ - мулоҳизаҳо ва роҳнамоӣ
Фарҳанги ботинии Шарқ-Ғарб
Манбаи сулҳ ва нур
Устод ҳангоми суҳанронӣ дар бораи эҳсоси ҳузури
:илоҳӣ гуфт
Агар инсон беҳабар аз Худо зиндагӣ кунад
Бе ламс кардани ҳузури ӯ
Зиндагии ӯ пур аз хатар хоҳад буд
Ва ба мушкилот ва бӯҳронҳои ҳалношуда дучор
мешаванд
То он даме, ки дард хоҳиш ва азму иродаро ба вуҷуд
орад
Барои кашф кардани сирри асрор ва манбаи оромӣ
ва нур
Бо кашфи бузургтарин сир
ӯ маънои озодӣ, хушбахтӣ ва зебоиро медонад
Инсон бояд самти ҳаёти худ ва маркази шуури худро
.тағйир диҳад
Аз материя то рӯҳ
Ва аз «худ» бо маҳдудиятҳояш
Ба андозаи бепоёни эҳсосӣ
Он гоҳ ӯ дарк хоҳад кард, ки ӯ буд ва ҳоло ҳам ҳаст
Дар оғӯши гарму пурмуҳаббати абадият
ӯ инчунин бояд барои суръат бахшидан ба фаҳмиш
кор кунад
Бо амиқтар фаҳмидан
Ва кӯшиширо дучанд кунед

Ва вақте ки ҳузури илоҳӣ ба он мерасад
Ў ҳама монеаҳо ва душвориҳоро паси сар хоҳад кард
Ки роҳи ўро бозмедорад ва аз пешрафташ
бозмедорад

Баъд аз марг дигар одам нахоҳад буд
Ба Худо аз ҳозирааш наздиктар аст
Дараҷаи огоҳии ў аз он пас аз марг
Ин аз он вобаста аст, ки ў ҳоло дар ин бора чӣ қадар
медонад

Лозим нест, ки корро ба таъхир андозед ё дер
!кунед
Фикр кардан дар бораи Худо манбаи ҳама хушбахтӣ,
муҳаббат ва некӣ аст

Он моро ба тамос бо он унсурҳои муборак мебарад
Ва Ў моро бо неъматҳои Худои меҳрубон мебахшад
Мо бояд унсури рӯҳониро дар кори худ дохил кунем
Ва кореро анҷом додан, ки ба дигарон беҳтарин
хидматро пешниҳод мекунад
Шахсе, ки ба ҷои пулкорӣ хизмат карданро ҳадафи
худ қарор медиҳад
Ў хоҳад дид, ки тамоми ҳаёти ў ба сӯи беҳтар тағйир
ёфтааст

Ў танҳо нахоҳад монд, балки аз ҷое, ки камтар
.интизораш буд, кӯмак ба ў хоҳад расид
Аксари одамон наметавонанд тавозуни заруриро ба
даст оранд

Байни ҳаёти амалӣ ва маънавии онҳо
Рӯҳонӣ ба пул ниёз дорад
Одами дунявӣ бе Худо хушбахтона зиндагӣ карда
наметавонад

Рӯҳонӣ кор мекунад ва амалҳои ў аз бисёр ҷиҳат
:шаҳодат медиҳанд

«Худо ба ман қувват ва сабри ҷамил медиҳад»
Ў қавитар мешавад ва Худо кӯшишҳои ўро баракат
медиҳад

:Одами дунявӣ низ кор мекунад, аммо мегӯяд
Ман касе ҳастам, ки ҳамаи инро танҳо мекунам ва»

.«касе ба ман эътимод надорад

Ин барои ӯ оқибатҳои ногаҳонӣ ба бор меорад

Он дар Маҳадхир ҷойгир аст

Ҳамаи фаъолиятҳои амалӣ

Новобаста аз он ки барои мақсадҳои моддӣ ё

маънавӣ

Он бояд бар асоси принципҳои устувор бошад

Он таҳти назорати вичдон ва тавозуни ақл қарор

дорад

Дар ҳар коре, ки мо мекунем, мувозинат лозим аст

Зеро набудани он маъноӣ бадбахтӣ, дилбеҳузурӣ ва

.дарди сарро дорад

Агар касе ба гурӯҳе аз камбағалон даъватнома

диҳад

Бе он ки пули кофӣ барои харидани ашёи зарурӣ

барои зиёфат надошта бошад

Ин маъноӣ набудани таъйизро дорад

Ва нотагонӣ дар банақшагирии дуруст

Мо бояд моҳияти низоми умумиро, ки амалҳои моро

.идора мекунад, дарк кунем

Суиистифода аз маънавӣ барои пешбурди

манфиатҳои шахсӣ нодуруст аст

Гарчанде ки истифодаи усулҳои илмӣ тавсия дода

.мешавад

Барои паҳн ва таблиғи таълимоти солим ва маънавӣ

Қонуни умумичаҳониӣ ба даст овардани хушбахтӣ

вучуд дорад

Ин қонун доимӣ ва бетағйир аст

Он ҳамеша кор мекунад ва натиҷаҳои кафолатнок

медихад

ва риоя ё риояи он қонун

Ин бешубҳа маъноӣ хушбахтӣ дорад

Устод Парамаҳанса дар таърифи худ аз хушбахтӣ
:гуфтааст

Хушбахтии ҳақиқӣ пеш аз ҳама аз ҳолати равонии
инсон вобаста аст

Қаноатмандӣ, қаноатмандӣ, сулҳу осоиштагӣ
.нишонаҳои хушбахтӣ ва хушбахтӣ мебошанд
Инсон бояд барои доштани саломатии хуб кӯшиш
кунад

Ақли фаъол
ва ниёзҳои зиндагӣ
Корҳои мувофиқ
Ва довариҳои оқилона
Ва фаҳмиши дуруст

ӯ набояд ба худаш иҷозат диҳад
Бо таслим шудан ба муҳити зист ё шароити
нодуруст

Одамон аксар вақт пиллаҳои мебофанд, ки онҳоро
мебанданд

Ва ӯ туро бо ресмонҳои, ки ӯро мебанданд, дӯст
медорад

.ӯ бояд сабабҳои ин маҳдудиятҳоро дарк кунад
Шояд он сирояти сустгузарандаро нест кунад
Аз ақлаш ва аз қисмаш

Ин боиси навсозии равонӣ мегардад
Ин роҳро барои хушбахтӣ ва пайдоиши огоҳии
.маънавӣ дар уфуқи ҳаёти ӯ ҳамвор мекунад
Ва барои бедор кардани қувваҳои ҳаётан муҳим дар
доҳили ӯ

Огоҳӣ бояд аз умқи нодонӣ боло бурда шавад
Ба қуллаҳои фаҳмиш ва дониш
Гарчанде ки инсон ба қудратҳои рӯҳии худ бовар
дорад

Аммо муҳити бад таъсири шаффоф дорад
Қодир аст, ки дифои худро вайрон кунад
Ва ӯро аз хушбахтие, ки меҷӯяд, маҳрум мекунад

Аз ин рӯ, ӯ бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳад
Барои фароҳам овардани муҳити солим ва муносиб
барои хушбахтӣ

Ва барои ёфтани шодмонии рӯҳонии пойдор
Ба ҷои лаззатҳои шахвонии гузаранда
Агар ӯ хоҳад, ки аз одати манфӣ, ки ӯро аз хушбахтӣ
маҳрум мекунад, халос шавад
ӯ бояд аз ҳар чизе, ки метавонад рӯй диҳад,
канорагирӣ кунад

Барои огоҳ кардан ё бедор кардани он одат
Сипас, ӯ ба ҷои он одати хуберо парвариш мекунад
ӯ ин корро бо саъю кӯшиши ҷиддии равонӣ анҷом
медихад
То он даме, ки ин қисми ҷудонашавандаи ҳаёти ӯ
гардад

Вақте ки он мустаҳкам мешавад ва мустаҳкам
мешавад

Одати бад суст мешавад
Ва вай дасташро суст мекунад
ӯ хушбахтиеро эҳсос хоҳад кард, ки қаблан ҳеҷ гоҳ
надида буд

Равшаниҳо ва итминонҳо
Таълимоти устод Парамханса Йогананда
Ҳаёт дар моҳияти худ, ҷузъҳо ва ҳадафҳои он
Фаҳмидани ин як муаммои душвор аст, аммо
ҳалли он ғайриимкон нест
Бо тафаккури пешрафтаи худ, мо ҳар рӯз баъзе
аз асрори онро ҳал мекунем.
Дастгоҳҳо дар ин давра бар асоси принципҳои
дақиқи илмӣ
Бешубҳа, он боиси таҳсин мегардад
Кашфиёте, ки илм меорад, ба мо тасаввуроти
равшантар медиҳад
Дар бораи роҳҳои беҳтар кардани шароити
зиндагӣ

Аммо бо вучуди ҳама таҷҳизот, ихтироот ва стратегияҳое, ки мо дорем

Чунин ба назар мерасад, ки мо ҳоло ҳам мисли лӯхтакҳо дар дасти тақдир ҳастем.

**Ва роҳи оянда ҳанӯз дароз аст
Пеш аз он ки мо аз назорати табиат озод шавем
Зиндагӣ дар раҳмати табиат албатта озодӣ нест
Ақли пурҷӯшу хурӯши мо аз эҳсоси нотавонӣ
ғарқ ва банд мондааст**

Вақте ки мо худро қурбониёни обхезӣ, тӯфон ё заминларза ҳис мекунем

**Ё вақте ки рӯйдодҳо моро аз худ дур мекунанд
- бе ягон сабаби мантиқӣ**

**Наздикони мо, ки ба дил наздиканд
Баъд мо дарк мекунем, ки пирӯзиҳои зиёде ба
даст наовардаем**

**Мо натавонистем вазъиятҳои номусоиди онро
паси сар кунем**

**Бо вучуди ҳама кӯшишҳои мо барои сохтани
ҳаёт ба он тавре ки мо мехоҳем**

**Дар ин марҳилаи заминӣ ҳамеша шароити
муайяне пайдо мешаванд**

**Ва рӯйдодҳое, ки аз ҷониби ақли пуриқтидор
роҳнамоӣ мешаванд, ки мо дар бораи онҳо хеле
кам медонем**

**Он комилан новобаста аз ақида ва иродаи мо
фаъолият мекунад**

**Беҳтарин коре, ки мо метавонем анҷом диҳем,
ин кор кардан ва баъзе беҳбудӣҳо ворид кардан
аст**

**Мо гандум парвариш мекунем ва орд тайёр
мекунем**

**Аммо кӣ аввалин тухмро офаридааст?
Мо нон ё биринҷро, ки аз орд тайёр карда
шудааст, меҳӯрем**

**Аммо кӣ ба бадани мо қобилияти ҳазм кардани
хӯрокро додааст?**

**Ва чӣ гуна хӯрокро ба маводи ғизоӣ табдил
додан мумкин аст?**

**Дар ҳар гӯшаву канори зиндагӣ
Ба назар чунин мерасад, ки дасти илоҳии ҳатмӣ
вучуд дорад**

**Мо бе он наметавонем корҳои худро идора
кунем**

**Бо ҳама итминонхое, ки мо дорем
Мо намедонем, ки кай дил аз кор мемонад
Аз ин рӯ, зарурати эътимоди қавӣ ба миён
меояд**

**Дар бораи қудрати олии илоҳӣ
Ва така ба худӣ олии мо
Аз он қудрати умумӣ бармеояд
Ки мо аз рӯи он намуна гирифтаем
Мо бояд имоне дошта бошем, ки аз ғурур холи
бошад**

**Ва бо итминон дар роҳҳои зиндагӣ қадам занед
Бе воҳима ё ларзиш
Бе саҳтӣ ва маҳдудият
Мубориза бо аллергия
Бартараф кардани ҳассосият як санъати нозук
аст ва назорат кардани суръати воқуниши шахс
барои ташаккули шахсияти мутавозин ва
ҳамаҷониба муҳим аст.**

**Ҳассосият аз нофаҳмӣ, комплекси пастӣ, ғурури
аз ҳад зиёд ва худписандии аз ҳад зиёд бармеояд.**

**Вақте ки шахс фикр мекунад, ки эҳсосоти ӯ
озор дидаанд, ин фикр дар зеҳни ӯ реша давонда,
асабҳои ӯро бедор мекунад, ки сипас онҳо шиддат
мегиранд ва исён мекунанд. Аз сабаби эҳсосоти
заҳмӣ дар дили онҳо ҳашм аланга мегирад. Аммо,
баъзе одамон қобилияти назорат кардани эҳсосоти**

худро доранд, аз ин рӯ аломатҳои зоҳирии онҳо сарфи назар аз ҳашми шадиди даруни онҳо зоҳир намешаванд. Дигарон ҳашми худро тавассути аксуламалҳои ғаврӣ, ки дар мушакҳои чашм ва ифодаҳои чеҳраи онҳо зоҳир мешаванд ва тавассути вокунишҳои тез ва рамзии шифоӣ изҳор мекунанд.

Эҳсосоти аз ҳад зиёд оқибатҳои ҷиддӣ дорад; он вазъиятро мураккабтар мекунад ва ноустувории номатлубро ба вучуд меорад, ки ба дигарон таъсири манфӣ мерасонад.

Кӯшишҳо бояд барои худдорӣ ва оромӣ равона карда шаванд, фазои фаҳмиш ва ҳамоҳангиро фароҳам оваранд, ки ба ҷои шиддат сулҳро тақвият медиҳад ва буғи стрессро пароканда мекунад. Касоне, ки ин корро мекунанд, соҳиби тақдири худ хоҳанд буд ва аз ҷониби атрофиён бо қадрдонӣ ва эҳтиром мукофотонида мешаванд.

Ҳассосияти аз ҳад зиёд ҳислатест, ки аксари одамон онро дӯст медоранд ва вақте ки ин эҳсоси ғайримантиқӣ авҷ мегирад, он фаҳмишро кӯр мекунад ва чашмони хирадро хира мекунад. Ҳатто бадтараш, шахси аз ҳад зиёд ҳассос фикр мекунад, ки комилан фикр мекунад, эҳсос мекунад ва амал мекунад, дар ҳоле ки дар асл рафтори онҳо метавонад комилан нодуруст бошад!

Бисёриҳо бар он ақидаанд, ки ҳангоми танқид бояд ба худ раҳм кунанд ва раҳм ба худ ба онҳо каме сабуки мебахшад. Аммо мисли нашъамандон, ҳар қадар бештар истеъмол кунанд, нашъамандии онҳо ҳамон қадар қавитар мешавад.

Шахси ҳассос аксар вақт бефоида азоб мекашад. Бештари вақт, ҳеҷ кас сабаби ранҷу азоби худ ё моҳияти шикояти худро намедонад, ки ин боиси афзоиши андӯх дар танҳои худ

мегардад. Ҳеҷ чизро бо хомӯшона фикр кардан
дар бораи он чизе, ки онҳо ҳамчун таҳқир ё танқид
қабул мекунад, ба даст овардан мумкин нест.

Беҳтар аст, ки сабабҳои чунин ҳассосияти
баландро тавассути таҳлили объективӣ ва
фаъолсозии худтанзимкунӣ бартараф кунед.

Ин намуди аллергияи носолим оқибатҳои ҷиддӣ
дорад; он дилро мисли оташ месӯзонад ва
бофтаҳои оромиро нобуд мекунад. Аз ин рӯ, бо он
бояд оқилона, мантиқӣ ва бо иродаи қавӣ мубориза
бурд.

Озодӣ аз заъф

Беҳтарин роҳи ҳалос шудан аз нотавонӣ

Дар ин бора фикр намекунад

Дар акси ҳол, идеяи заъф аз шуур мегузарад ва
бар қобилиятҳои рӯҳ ҳукмронӣ мекунад.

Вақте ки мо нурро ба даруни худ меорем

Торикӣ гӯё ҳеҷ гоҳ вучуд надошт, пароканда
хоҳад шуд

Ин идея ба ман илҳомҳои аҷибе меорад

Вақте ки нур ворид мешавад

Ба ғоре, ки ҳазорсолаҳо дар торикӣ зиндагӣ
мекард

Торикӣ ғавран нопадид мешавад

Ба ҳамин монанд, заъфҳо ва бо онҳо хатогиҳо
низ аз байн мераванд

Вақте ки мо ба нури Худо иҷозат медиҳем, ки
ба шуури мо ворид шавад

Торикии нодонӣ наметавонад бимонад,

Ин фалсафаест, ки мо бояд бо он зиндагӣ кунем

Ба таъхир андохтан бефоида аст

Чархи зиндагӣ ҳеҷ гоҳ намеистад

Ва рӯзҳои зиндагӣ зуд мегузаранд

**Ҳар дақиқаеро, ки мо ба таври возеҳ фикр
мекунем ва оқилона рафтор мекунем, сарф
мекунем**

**Ин як сармоягузори муваффақ ва фоидаовар
дар соҳаи хушбахтии мост.**

Бисёриҳо тамоми умри худро сарф мекунанд

Дар бораи пул, ҷинс ва шӯҳрат фикр кардан

**Онҳо кам ба масъалаҳои муҳим диққат
медиханд**

Ки ба онҳо оромии хотир меорад

**Ва огоҳии онҳоро ба сатҳҳои баландтар баланд
бардоред**

**Новобаста аз он ки шахс чӣ қадар хоксорона
нақш мебозад**

**Ӯ дар назари Худо муваффақ ҳисобида
мешавад**

**Агар ӯ медонист, ки чӣ тавр вақти худро
оқилона сарф кунад**

**Ӯ андешаҳои худро ба самти дуруст равона
мекунад**

Вақте ки нури Худо бар инсон медурахшад

Ӯ эҳсос намекунад, ки ба чизе ниёз дорад

**Аз сабаби шодӣе, ки ўро фаро гирифтааст
Ў ба ҳама орзуҳояш мерасад
Ва ин ўро дар умқи дил эҳсос мекунад
Ў сарватмандтарини сарватмандон ва
хушбахттарини хушбахтон аст.**

**Дар ин ҳаёт
Нақби рӯшноӣ
Касе, ки шуури рӯҳониро бедор мекунад
Бо андешаҳои равшанфикр
Корҳои хайриявӣ
Эҳсосоти хуб
Тафаккури амиқ
Ў метавонад эҳсос кунад, ки он баданро тарк
мекунад
Вақти рафтани ниҳой
Аз нигоҳи рӯҳонӣ
Йоги дар давраи будубоши заминии худ машқ
мекунад
Биниши туннели чашми рӯҳонӣ
Дар хатти тақсимкунӣ
Байни материя ва рӯҳ
Ў метавонад дар як лаҳза Заминро тарк кунад
Вуруд ба ин нақби равшан
Ва гузариш аз ин ҷаҳон**

Ба фазои бепоёни Худо

Дар кучо нур

Ва шодӣ

Сулҳ

озодии мутлақ

Чароғи бадан чашм (рӯҳонӣ) аст

Агар чашми шумо ягона бошад

Он гоҳ тамоми баданат пур аз нур хоҳад буд

**{ Ва нур дар торикӣ медурахшад, ва торикӣ
онро надонист }**

фидокорӣ

**Алтруизм эҳсос кардани ғаму андӯҳи дигарон
аст**

**Ва бо онҳо наздиктар шудан ва бо онҳо
муошират кардан**

**Мо самимона кӯшиш мекунем, ки онҳоро дар
талафоташон тасаллӣ диҳем**

Ва мо аз шодмонии онҳо шод мешавем

Мо то ҳадди имкон кор карда истодаем

**Барои дур кардани арвоҳи тарс, ниёз ва
изтироб аз онҳо**

**Онҳое, ки барои хушбахт кардани дигарон кор
мекунанд**

**Бигзор Худо ба ӯ эҳсоси оромии ботинии равонӣ
ато кунад**

**Ва агар ӯ дар пайгирии онҳое, ки кӯшиши кӯмак
кардан дорад, чизеро аз даст диҳад**

**Ӯ инро зиён намешуморад, зеро дар иваз чизе
ба даст меорад**

хушнудии Худо ва оромии хотир

**Ў барои дӯст доштан, кор кардан ва додан
зиндагӣ мекунад**

**Ў тухми некӣ ва сулҳро дар киштзорҳои
инсоният мекорад.**

**Андешаҳо ва эҳсосоти ӯ аз олами шахсии худ
фаротар мераванд.**

**Огоҳии ӯ васеъ мешавад ва ҳамдардӣаш
меафзояд**

**Ў эҳсос мекунад, ки ҷаҳон хонаи ӯст ва
инсоният оилаи ӯст**

**Ў мефаҳмад, ки мақсади вучуди ӯ дар ин замин
аст**

**Ў пеш аз он ки дигаронро ислоҳ кунад, бояд
худо ислоҳ кунад**

**Зеро онҳое, ки худо такмил медиҳанд, ба
дигарон кумак мекунанд.**

**Барои ислоҳи худ тавассути мисоли ҳаёти ӯ
Амалҳо таъсири амиқтар ва таъсири амиқтар
доранд**

**Дар зеҳни дигарон, аз калимаҳо
Кӣ дорои рӯҳияи фидокорӣ аст?
Он мувофиқи ҳисобҳо ва интизориҳои маҳдуд
кор намекунад**

**Баръакс, ӯ аз фаҳмиш ва довари солим
истифода мебарад**

**Ў ба худ ва дигарон кӯмак карданро идома
медиҳад**

**Шукргузорӣ аз Худо барои муваффақияте, ки
ба даст овардааст**

**Ва агар ӯ як ё якчанд маротиба ноком шавад
Ў рӯҳафтода намешавад, балки бештар ирода
пайдо мекунад**

**Ў кӯшишҳои худо дучанд мекунад ва боз
кӯшиш мекунад**

Омӯзиши ғояҳо ва каналҳои нав

Бо нури ақл роҳнамоӣ карда мешавад
Бо ёрии Худо
То он даме, ки ба ҳадафи худ бирасад
Ў ба ҳадафи неки худ мерасад
Равшании Шарқӣ-Ғарбӣ
Аз таълимоти ҳаким Парамҳанса Йогананда
Омодагӣ ва
Фикр як қувва аст, мисли барқ
шароити равонӣ
Он бармегардад ба андеша ва тарзи фикрронӣ
Электр ҳам фоидаовар ва ҳам зараровар аст
Пас, кӣ медонад, ки чӣ тавр онро идора кунад?
Ў онро ба хидмати худ мегузорад
Дар акси ҳол, он метавонад ўро ба барқ занад
Ва низ чунин фикр мекард
Агар он ба роҳҳои дуруст равона карда шавад
Ба соҳибаш хушбахтӣ меорад
Дар акси ҳол, ин ба ў мушкилот меорад
Фикр мисли аспӣ ваҳшӣ аст
Аммо, ром кардани он ғайриимкон нест
Тафаккури мусбат яке аз роҳҳои назорати
андешаҳои шумост
Фикри солим дӯсти наздик аст
Ва ақли бемор душмани доимӣ аст
Фикри солим сулҳу амниятро ҷалб мекунад
Ва ақли бемор тирҳои марговарро мепартояд
Он ду маротиба ба соҳибаш бармегардад
Аз ин рӯ, мақол бармеояд, ки мукофот ҳамон
навъест, ки амал
То он даме, ки шахс ниятҳои неқ фириштад
Андешаҳои ў ба машъалҳо табдил хоҳанд ёфт
Ҳуҷраҳои рӯҳро равшан кунед
Ва тӯдаҳои торикиро берун кунед
Сипас ў эҳсоси сабукии амиқро ҳис мекунад

**Чашмонаш аз табассуми қаноатмандӣ
медурахшиданд!**

**Зиндагӣ мисли осиебест, ки орд мекунад
Ҳабоҳои озмоишӣ ва таҷрибаҳои самарабахш
Аз он нон тайёр кардан**

Он мисли роҳи печида аст

**Дар паҳлӯҳои он гулҳои сарсабз ҳастанд
шабпаракҳои дурахшон**

**Ва дарахтоне, ки дар шоҳаҳояшон меваҳои
болаззат доранд**

Аммо, мо хеле кам таваққуф мекунем

**Биёед аз манзараи он лаззат барем ва аз
шириниҳояш лаззат барем**

**Дар асл, мо аксар вақт дар ҳолати ногувор
қарор дорем**

Барои дастрасӣ ба минтақаҳои васеътар

**Мо фикр мекунем, ки он назар ба он чизе ки
дидем, манзараҳои зеботар дорад**

Аммо, вақте ки мо тадриҷан дур мешавем

Дар бораи роҳҳои гулдор ва пурсамар

**Мо дарахтонеро меёбем, ки дар онҳо торикӣ
ҳукмфармост**

Бештар аз танҳо тару тозагӣ

Сипас гулҳо нопадид мешаванд

Ва бо он, шабпаракҳо ва инчунин меваҳо

Сипас мо худро дар биёбони бесамар меёбем

Умри инсон мисли оби баҳр аст

Ки пок мешавад ва ширин мешавад

**Танҳо вақте ки шумо ба атмосфераи болоӣ
мебароед**

Мисли хоби субҳ аст

Бо синну сол равшантар мешавад

**Сабаб дар он аст, ки чизҳо дар он сурат
равшантар ва фарқкунандатар ба назар мерасанд**

**Ин мисли сафарест, ки бо тай кардани
масофаҳо манзараҳо тағйир меёбанд.**

**Сипас, бо наздик шудан ба он, ҳамон манзара
тағйир меёбад ва ғайра.**

**Зиндагӣ хирадмандонро ноумед намекунад
Зеро онҳо бо маҳорат кор мекунанд ва аз он
лаззат мебаранд**

**Бе он ки ба он иҷозат дода шавад, ки онҳоро
зери назорат гирад ва аз озодиашон маҳрум шавад.**

**Масалан, онҳо аз об лаззат мебаранд
Онҳо онро менӯшанд ва дар он оббозӣ
мекунанд, аммо намегузоранд, ки дар он ғарқ
шаванд.**

**Онҳо аз либосҳои, ки ба онҳо маъқуланд, лаззат
мебаранд**

**Бе риояи аз ҳад зиёди расмиятҳо ва
расмиятҳои, ки сатҳӣ ҳисобида мешаванд**

**Онҳо аз хӯрдан лаззат мебаранд, бе он ки ба
пурхӯрӣ роҳ диҳанд**

**Зеро аз ҳад зиёд хӯрдан энергияро кам
мекунад**

**Ва он тасаввуротро фурӯ мебарад
Ва ӯ онро комилан нобуд хоҳад кард
Пас, инсон бояд аз зиндагӣ лаззат барад,
Аммо бе хаста кардани ҳиссиёт тавассути
ғӯтонидан**

**бо дигарон муошират кардан
Созишномаи онҳо ҳама чизро дар назар
надорад**

**Ё қурбон кардани идеалҳо барои онҳо
Зеро ин усули созиш номатлуб аст
Ин ба ҳақиқат мувофиқ нест
Ислоҳотгарон ва мардони бузург розӣ набуданд
Бо одамони зиёде дар атрофашон
Аммо, онҳо идеалҳои худро нигоҳ доштанд**

**Зеро онҳо фаҳмиданд, ки чӣ кор карда
истодаанд**

**Ин комилан дуруст буд
Принсип набояд вайрон карда шавад
Ва барои ноил шудан ба ҳадафи мушаххас ба
ангезаҳои пинҳонӣ муроҷиат накардан**

**Зеро ин ба одамони боадаб муносиб нест
Кӣ метавонад ба тарзе зиндагӣ кунад, ки
Худоро писанд ояд?**

**Ба дигарон зарар нарасонед, зеро онҳо аз чизе
наметарсанд**

**Пеш аз ҳама, инсон бояд бо Худо дар ҳамоҳангӣ
бошад**

**Сипас бо вичдон ва баъд аз он бо мардум
Аммо агар ин равиш дигаронро қонеъ накунад
Барои инсон кофӣ аст, ки дар дохили худ ором
бошад**

**Ӯ эҳсоси оромии ботиниро эҳсос мекунад, ки
ӯро аз тасдиқи одамон мустақил мегардонад.
магнити рӯҳонӣ**

**Қуввати рӯҳ ва хоҳиши рӯ овардан ба Худо
магнитизми рӯҳонӣ меноманд ва бо ин магнитизм
рӯҳ баракатҳо, ларзишҳои оӣ ва ҳама таҷрибаҳои
неки инсониро, ки ба он некӣ ва адолатро
хотиррасон мекунанд, ба худ ҷалб мекунад.**

**Магнити рӯҳонӣ қудратест, ки бо он инсон
дӯстони хуб, чизҳои зарурӣ ва муҳим ва дониши
интуитивии чизҳоро ҷалб ва ба худ меорад.**

**Ин қудрат аз қудрати ҷозиба ва магнитии Худо
сарчашма мегирад.**

Шами сулҳ

Як деги равонӣ гиред

Онро бо оромии худ пур кунед

Шишаи эҳсосоти маро бигир

Онро бо раҳмати Худо пур кун,

Сабади холии ҷони маро бигир
Онро бо меваҳои хиради худ пур кун,
Оби муҳаббататро ба ҷони ман рез
Ман онро ба косаҳои ҷони ташна мерезам
Деворҳои эго-ро вайрон кунед
Маро дар ҳузури пурраи худ ғўтон
Нури субҳи ишқ
Бигзор ӯ аз сӯроҳҳои дилам берун нигарад
Он маро ба нури офтоби муҳаббати ту
хотиррасон мекунад

Паҳн шуда дар осмони умрам
Нури дурахшони муҳаббати ту дурахшид
Ба худам, ва он равшан шуд
Нури ту фазои рӯҳонии маро пур кард
Ту ҳаёте ҳастӣ, ки ҷисми маро нигоҳ медорад
Ва ақле, ки андешаҳои маро илҳом мебахшад
Ва ҳикмате, ки нодонии маро пароканда
мекунад

Ман шамъи нозуки муҳаббатамро меафрӯзам
Барои хондани китоби тиллоӣ
Аз замонҳои қадим дар ман нигоҳ дошта
мешавад

Муҳаббати шумо буд ва ҳоло ҳам ҳаст
Шами ноаёни сулҳ
Ки торикиро пароканда мекунад ва паёмҳои
шуморо ба ман нишон медиҳад
Блог дар саҳифаҳои дилҳост
Ҷаҳони нав: #Paramhansa Yogananda

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Вақте ки шумо эътиқоди рӯҳонии худро
месанҷед, ҷаҳони комилан нав кушода мешавад.
Барои шинохти Худо саъю кӯшиши шахсӣ муҳим
аст. Шумо метавонед худро хеле диндор ҳис кунед
ва ақли шумо метавонад аз ин қаноатманд бошад.

Аммо агар вучуди шумо боварӣ надошта бошад, ки дуоҳои шумо мустақиман иҷобат мешаванд, ҳеҷ гуна расмияти динӣ шуморо наҷот дода наметавонад. Гарчанде ки гирифтани посухи Худо душвор буда метавонад, имконпазир аст. Барои он ки шумо воқеан ба Биҳишт бирасед, шумо бояд қудрати дуоҳои худро санҷед, то онҳоро фаъол созед. Дар кӯдакӣ ман қарор додам, ки ҳар вақте ки ба Худо бо дуо муроҷиат мекардам, дуоҳоям иҷобат мешаванд. Ин азми устувор роҳест. Пас ҳар озмоиш барои сушт кардани азми шумо ва фалаҷ кардани иродаи шумо меояд, аммо қудрати Худо барои посух додан бепоён аст. Кӯшиши пайваста ва истифодаи пайвастаи қудрати ирода посухи Худоро ба бор меорад.

Омӯхтани роҳи дурусти тамаркузи ақл муҳим аст. Инчунин муҳим аст, ки барои танҳой ва андешаи шахсӣ вақти кофӣ дошта бошед. Муоширати доимӣ бо дигарон ба рушди маънавӣ ҳалал мерасонад. Аксари одамон мисли исфанҷ ҳастанд; онҳо ҳама чизро аз шумо меҷаббанд ва шумо дар иваз кам чизе мегиред. Албатта, будан бо дигарон, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ самимӣ ва қавӣ ҳастанд, муфид аст. Агар ҳар як шахс аз қувват, самимият ва иродаи якдигар огоҳ бошад, хислатҳои наҷиби рӯҳонӣ метавонанд дар байни онҳо муштарак бошанд.

Вақтро набояд ба корҳои ночиз сарф кард. Бисёре аз одамон бо корҳои бесамар машғул шаванд ва агар шумо аз яке аз онҳо пурсед, ки чӣ кор мекардед, онҳо ҷавоб медиҳанд: "Ман ҳамеша банд будам!" Аммо онҳо қариб ки дар бораи он "кор" чизеро ба ёд намеоранд! Ғайр аз ин, фароғат ва вақтхушиҳои аз ҳад зиёд ақлро сушт меkunанд.

**Агар шумо ҳар рӯз филм тамошо кунед, онҳо
ҷолибияти худро гум мекунанд ва шумо дилгир
мешавед. Филмҳо якхелаанд, бо нақшҳои гуногун:
ошиқон, саргузаштҳо, қаҳрамонҳо, бадкирдорон ва
ғайра. Мо метавонем аз тамошои сюжети филм
лаззат барем, аммо зиндагӣ кам чунин аст. Аз
тарафи дигар, агар зиндагӣ аз ҳад зиёд воқеӣ
мебуд, кӣ мехоҳад рӯйдодҳои бештари ҳаётро
ҳамон тавре ки ҳастанд, бубинад, вақте ки онҳо
барои истироҳат мераванд?**

**Зиндагӣ бениҳоят фиребанда аст ва мо бояд ба
он чунин муносибат кунем. Агар мо аввал фиребҳо
ва иллюзияҳои онро бартараф накунем, мо
наметавонем ба каси дигар кумак кунем. Дар
танҳои ақли мутамарказ корхонаи ҳама
дастовардҳои бузург пинҳон аст. Инро дар хотир
доред. Дар ин корхонаи аҷиб, пайваста нақшҳои
иродаи худро бофта, то ҳар монеаи муқобилро паси
сар кунед. Иродаи худро пайваста омӯзонед ва
такмил диҳед. Шумо имкониятҳои бешуморе
доред, ки шабу рӯз дар ин корхона кор кунед, ба
шарте ки вақт ва қувваи худро беҳуда сарф
накунед.**

**Шабона ман аз талаботи дунявӣ канорагирӣ
мекунам, то бо худам, дур аз ҷаҳон, дар танҳои
рӯҳонии худ бо иродаи худ танҳо бошам. Дар он ҷо
ман андешаҳоямро ба самти дилхоҳам роҳнамоӣ
мекунам ва дар дохили худам қарорҳо қабул
мекунам. Сипас, ман иродаи худро барои машғул
шудан ба фаъолиятҳои солим ва судманд, ки ба
ман муваффақият меоранд, ташвиқ мекунам. Бо ин
роҳ, ман иродаи худро борҳо самаранок истифода
кардаам. Аммо ин танҳо тавассути истифодаи
мунтазами ирода ба даст меояд.**

Чӣ эҳсоси аҷибе хоҳад буд, ки метавонӣ бигӯӣ ва тасдиқ кунӣ: "Иродаи ман, ки бо иродаи умумичаҳонӣ пур шудааст, ба он чизе, ки ман мехоҳам, ноил хоҳад шуд!" Агар шумо худписанд шавед ва ҳама чизро ба иродаи илоҳӣ супоред, бе истифода аз иродаи худ, ки аз ҷониби Худо ба шумо дода шудааст, шумо натиҷаи дилхоҳро ба даст намеоред. Қудрати илоҳӣ мехоҳад ба шумо бо ихтиёри худ кумак кунад. Ба илтиҷо ё гадоӣ ниёз нест; баръакс, шумо бояд иродаи худро барои пурсидан ва талаб кардан - ҳамчун вориси қонунӣ - истифода баред ва мувофиқи он амал кунед. Шумо бояд фикреро аз зеҳни худ дур кунед, ки Худо бо қудрат ва қудрати ғавқуттабии худ дар дуртарин нуқтаҳои осмон пинҳон аст ва шумо дар миёни нигарониҳо ва душвориҳои ин замин танҳо ҳастед. Дар хотир доред, ки иродаи илоҳӣ дар паси иродаи инсонии шумост, аммо ин қудрати бузург, мисли уқёнуси бепоён, ба шумо нахоҳад расид, агар ақли шумо кушода набошад ва дили шумо қабулкунанда набошад.

Асабоният: сабабҳо ва табобати он

Асабоният бемориест, ки бо як воситаи мушаххасе бо номи оромӣ бартараф карда мешавад. Номутавозунии равонии мо, ки боиси ихтилоли асаб мегардад, аз ҳолатҳои ангезиши доимӣ ё ангезиши аз ҳад зиёди ҳиссиёт ба вучуд меояд. Ғарқ шудан дар изтироб, тарс, хашм, эҳсосоти меланхоликӣ, пушаймонӣ, ҳасад, ғамгинӣ, нафрат, кина, изтироб ва набудани заруратҳо барои ҳаёти муқаррарӣ ва хушбахтона - ба монанди ғизои дуруст, машқҳои мувофиқ, ҳавои тоза, нури офтоб, кори мувофиқ ва ҳадафи муайян дар

зиндагӣ - ҳама омилҳои мусоидаткунанда ба ихтилоли асаб мебошанд.

Ҳар гуна ангишти шадид ё давомдори равонӣ, эмотсионалӣ ё ҷисмонӣ боиси изтироби назаррас мегардад ва ҷараёни мутавозини қувваи ҳаётро тавассути панҷ ҳиссиёт ва қобилиятҳои онҳо ҳалалдор мекунад. Агар шумо лампаи 50-ваттро ба манбаи барқи 2000-вольт пайваст кунед, лампа месӯзад. Ба ҳамин монанд, системаи асаб барои муқовимат ба қувваи ҳаробиовари эҳсосоти шадид ё андешаҳо ва эҳсосоти манфии доимӣ тарҳрезӣ нашудааст.

Асабоният мушкили оддӣ нест. Ин як душмани даҳшатнок аст, ки бо мушкилоти ҷиддӣ ва оқибатҳои дурдаст алоқаманд аст. Аз ҷиҳати ҷисмонӣ, табобати ҳар гуна беморие, ки аз асабоният шадидтар мешавад, душвор аст. Аз ҷиҳати рӯҳонӣ, номутавозинии энергияи ҳаётан муҳим дар бадан тамаркуз ё мулоҳизаи амиқро барои ноил шудан ба сулҳ ва хирад хеле душвор мегардонад.

Хушбахтона, асабоният табобатшаванда аст. Шахсе, ки аз ин ҳолат азият мекашад, бояд омода бошад, ки вазъияти ҳудро таҳлил кунад ва эҳсосоти ҳаробиовар ва андешаҳои манфиеро, ки тадриҷан онҳоро фаро мегиранд, аз байн барад. Таҳлили ҳудии мушкилоти ҳуд ва нигоҳ доштани оромӣ дар ҳама ҳолатҳо метавонад аксари ҳолатҳои асабониятро табобат кунад.

Вақте ки мо дарк мекунем, ки қобилиятҳои мо, ки ба мо лозиманд — ҳоҳ фикр кардан, ҳоҳ сухан гуфтан, ҳоҳ эҳсос кардан ё амал кардан — ҳама аз Худо сарчашма мегиранд ва Ё ҳамеша бо мост, моро илҳом мебахшад ва роҳнамоӣ мекунад, мо ғавран аз стресси равонӣ озод мешавем. Бо ин

дарк нурҳои шодмонии муқаддас пайдо мешаванд ва баъзан як равшании амиқ вучудамонро фаро мегирад ва фавран андешаҳои тарсро аз байн мебарад.

Қудрати Худо мисли уқёнус аст, ки пурҷӯшу хурӯш аст ва дар раванди тозакунии аз дил мегузарад ва ҳама монеаҳои иллюзионии шак, асабоният ва тарсро аз байн мебарад.

Инсонҳо аксар вақт бовар мекунанд, ки онҳо танҳо ҷисмҳои ҷисмонӣ ҳастанд, аммо ин як иллюзияест, ки бо пайваст шудан бо вучуди рӯҳонии худ тавассути мулоҳиза бартараф кардан мумкин аст. Он гоҳ онҳо дарк хоҳанд кард, ки ҷисм чизе ҷуз як ҳубобчаи фаъолияте нест, ки дар уқёнуи бузурги коинот шино мекунад.

Шахсе, ки аз изтироб азият мекашад, бояд ҳолати худро дарк кунад ва хатогиҳои доимии маърифатиро, ки боиси набудани ҳамоҳангӣ ва мутобиқати онҳо бо ҳаёти атрофаш мешаванд, таҳлил кунад. Вақте ки шахси изтиробдор ҳатто як бор эътироф мекунад, ки бемории ӯ пурасрор нест, балки натиҷаи мантиқии одатҳои шахсӣ аст, онҳо аллакай нисфи табобатро ба даст овардаанд!

Ҳаяҷон бо фиристодани миқдори зиёди энергия ба як қисми бадан ва маҳрум кардани қисмҳои дигар аз ҳиссаи муқаррарии худ, мувозинати системаи асабро ҳалалдор мекунад.

Ин номутавозинӣ дар тақсимои энергия ба асабҳо сабаб ва сабаби асабоният аст. Шахси ором аз ҳаяҷон канорагирӣ мекунад, зеро медонад, ки Худо ҳаёт ва қорҳои онро идора ва роҳнамоӣ мекунад ва медонад, ки (тарс асабҳоро мебурад), ӯ кӯшиш мекунад, ки аз ҷиҳати равонӣ ором бошад ва аз ин рӯ, ӯ метавонад бо оромӣ бо шароит ва

вазъиятҳои зиндагӣ рӯ ба рӯ шавад, зеро қувваҳои асабии ӯ мутавозинанд.

Дар ҳоле ки ақли тез ва оромро нигоҳ медорад, ӯ худро аз ҳаёлотии зиндагӣ раҳо мекунад ва аз ҳаяҷони таҷрибаҳои гуворо болотар меравад. Дар мавриди озмоишҳои нохуш, ӯ кӯшиш мекунад, ки ба онҳо роҳ надиҳад, ки оромии рӯҳии ӯро ҳалалдор кунанд ё оромии ботинии ӯро аз даст диҳанд. Ин ҳадафест, ки мо бояд барои расидан ба он саъй кунем ва кӯшиш кунем.

Системаи асаб энергияи ҳаётан муҳимро ба мағзи сар, дил ва ҳамаи узвҳои дигар таъмин мекунад. Он инчунин энергияро ба панҷ ҳиссиёт тақсим мекунад: бинӣ, шунавоӣ, ламсӣ, чашидан ва бӯй. Асабҳо воситае мебошанд, ки мо тавассути он бо ҳаҷони атрофамон муошират мекунем ва манбаи ҳама воқунишҳои ҳиссии мо мебошанд. Аз ин рӯ, нигоҳ доштани ҳолати мувозинати комил дар системаҳои асаби мо, пешгирӣ аз пур кардани як қисми бадан бо якбораи аз ҳад зиёди энергия ва маҳрум кардани дигар қисматҳо аз саҳми онҳо аз ин ғизои ҳаётан муҳим, муҳим аст. Мувозинат дар ҳаёт ва ноил шудан ба ҳадафҳои қонунӣ на тавассути изтироб ё таркишҳои эҳсосӣ, балки тавассути оромӣ ва имони амиқ ба Худо ба даст оварда мешавад.

Йогиҳо усулҳои махсусе доранд, ки бо ёрии онҳо метавонанд бофтаҳои сӯхтаро тавассути фиристодани энергияи ҳаётан муҳим ба асабҳои қисман осебдида эҳё кунанд. Ҳар як ҳуҷайра ва бофтаи системаи асаб як сохтори зинда ва оқил аст. Ин қувваи ҳаётӣ ё энергия қудрати нав кардани ин сохторро дорад, ба монанди пур кардани батареяи ҳолӣ.

Ду намуди асабоният вучуд дорад: равонӣ ва механикӣ, ё сатҳӣ ва органикӣ.

Асабонияти равонӣ навъи маъмултарин аст, ки аз ҳаяҷон ё изтиробӣ равонӣ ба вучуд меояд. Гумшавии доимӣ дар ин ҳолат, аз ҷумла муошират бо афроди бетартиб, ки на аз дӯстии худ ғоида мебаранд ва на ягон саҳми мусбат мерасонанд, ва одатҳои носолим дар робита бо ғизо ва тарзи зиндагӣ, ҳама ҳолатҳои беохирӣ асабониятро нишон медиҳанд.

Ғизо бояд оддӣ, мутавозин ва аз ҳад зиёд истеъмол карда нашавад. Машқ бояд мунтазам бошад. Хоби аз ҳад зиёд асабхоро қарахт мекунад, дар ҳоле ки хоби аз ҳад кам зараровар аст. Аммо муҳимтарин нукта интихоби бодикҷат ва оқилона аст. Дар бораи дӯстони шахс ба ман нақл кунед ва ман ба шумо дар бораи он шахс нақл мекунам. Хушомадгӯён ва таънагарон ҳеҷ кӯмаке надоранд. Мо бояд ҷомеаи худтакмилдиҳиро ҷустуҷӯ кунем - одамоне, ки ба мо ҳақиқатро мегӯянд ва ба мо дар рушд кӯмак мекунанд. Беҳтарин ҳамроҳон онҳое ҳастанд, ки ғурутанона роҳро пешниҳод мекунанд, ки мо метавонем истифода барем ва қорро, ки мо бояд барои беҳтар кардани ҳаёти худ анҷом диҳем.

Танқиди шадид, ки бо бадхоҳӣ ва бераҳмӣ баён мешавад, мисли задан ба сари касе бо болға аст, дар ҳоле ки муҳаббат хеле пурқувваттар ва муфидтар аст. Пешниҳодҳои меҳрубонае, ки бо муҳаббат ва ғамшиш пешниҳод мешаванд, қудрати мӯъҷизаҳо доранд, дар ҳоле ки танқиди дарднок ба ҳеҷ арзише намерасад.

Инсон танҳо вақте салоҳияти доварӣ кардани дигаронро пайдо мекунад, ки табиати худро пок карда, торикии нодонӣ ва ...

Муошират бо одамони оқил ва ором яке аз роҳҳои зудтарин ва муассиртарини рафъи асабоният ва кашф кардани ҳувияти маънавии мост.

Одамони асабӣ набояд бо дигар одамони асабӣ мисли худашон аз ҳад зиёд омехта шаванд.

Барои рафъи асабоният бояд оромии ботинӣ парвариш карда шавад. Шахси табиатан ором оромии худро нигоҳ медорад ва дар ҳама ҳолатҳо ором мемонад. Онҳо намегузоранд, ки эҳсосот онҳоро идора кунанд ва онҳоро ба қабули қарорҳои нодуруст водор кунанд. Онҳо аз суханони нарм ва асабӣ, ки фурсатталабон барои ба даст овардани бартариҳои нолозим истифода мекунанд, фиреб намехӯранд. Аз сабаби оромии табиӣ худ, онҳо кам ба маълумоти нодуруст ва фиреб дучор мешаванд. Дар ҳақиқат, дили онҳо табиати воқеии онҳоеро, ки бо онҳо сарукардоранд, ошкор мекунад ва ниятҳои онҳоро бо дақиқии аҷиб фош мекунад. Онҳо бадани худро бо хашм ва тарс захира намекунанд, ки ба гардиши хуни онҳо таъсири манфӣ мерасонад. Як далели муқарраршуда аст, ки шири модари хашмгин метавонад ба фарзандаш таъсири зараровар расонад. Ва далелҳои зиёде мавҷуданд, ки эҳсосоти шадид қудрати зарар расонидан ва нобуд кардани баданро доранд.

Мувозинат зебост ва бояд асоси эҳсосот, андешаҳо ва амалҳои мо ва меҳваре бошад, ки ҳаёти мо дар атрофи он чарх мезанад.

Рӯҳҳои бузург оромӣ ва оромии худро нигоҳ медоранд, ки ба онҳо кӯмак мекунад, ки аз озмоишҳо ва мушкилоти зиндагӣ бидуни аз даст додани ақл ё тавозуни худ гузаранд.

**Худо дар ҳама ҷо ҳузур дорад, ҷаҳонҳоро
идора мекунад ва галактикаҳоро дар мадорҳои
беохир роҳнамоӣ мекунад. Ва инсоният, ки ба
сурати Ё офарида шудааст, инчунин қобилияти
идора кардани ҳаёти худро ва ҳамоҳангсозии
фаъолиятҳои худро бидуни нигаронӣ ё изтироб
дорад.**

**Мо бояд ҳамеша ба дигарон ғояҳои муҳаббат,
иродаи нек ва сулҳро фиристем.**

**Дар сохтори мулоҳиза, ки нури фаҳмиш
пайваста бар қурбонгоҳи рӯҳ медурахшад, изтироб,
стресс, шиддат, асабоният вучуд надорад, балки
оромӣ, оромӣ, эътимод ба худ ва хушбахтии воқеӣ
вучуд дорад.**

Асалому алайкум

Вақте ки хомӯшӣ огоҳ карда шуд

Вақте ки хомӯшӣ огоҳ карда шуд

Вақте ки ман ваъда медиҳам, ки хомӯш мемонам

То ки ман бо маҳбубам дар ҳамоҳангӣ бимонам

Ман дар оғӯши ӯ, ки коиноти бузургро фаро
мегирад, истироҳат мекунам

Ман минбаъд низ ба сурудҳои ӯ гӯш медиҳам

Ба сурудҳои сулҳу хушбахтӣ

Дидани арвоҳи пинҳон ва зухурот ва рӯъёҳои
муқаддас барои ҳамадон

Аммо ман туро фаромӯш намекунам

Ман шуморо хомӯшона ва бодикҷат тамошо мекунам

Ту аз болои ман дар алаф, дар растаниҳои замин роҳ
меравай

Ё шояд шумо маро дар шоха шукуфон, бо баргҳои
тоқ сабз бубинед

Ман туро бо меҳрубони дили меҳрубон ва модари
дилсӯз нигоҳубин хоҳам кард

Аз арғувони гул, ки бо ҳамоҳангӣ фаро гирифта
шудааст

Ин ба шумо шодӣ, хушбахтӣ ва эҳсоси оромӣ меорад

Ман туро ба оғӯш мегирам ва бо насими нарма туро
навозиш мекунам

То ки туро аз тарс ва аз сояи нигарониҳо наҷот
диҳам

Ва ман туро дар нури офтоб мепоишонам, эҳсоси
гарму самимӣ мебахшам

Вақте ки танҳои бо ларзае ба вучуд меояд

Вақте ки ба баҳр нигоҳ мекунӣ, маро дар умқи он
хоҳӣ дид

Яке бо Парвардигорам дар уфуқ ва Нили хаймаҳо

Он дорои гени нурафшон ва лапис лазули қиматбаҳо
мебошад.

Албатта, ман ҷуз аз ақли хирадманд сухан намегӯям.

Ва аз умқи дилам, агар хоҳам, сарзаниш ё маломат
мекунам

Аз муҳаббат ба ту, ман туро бовар мекунонам ва бо
дили пур аз эҳсос

Шояд ту бо орзуи зани ҳомила ба ибодатшаванда
орзу кунӣ.

Ман туро васваса мекунам, аммо бо васвасаи солим

Барои баҳравар шудан аз муҳаббати Худованд,
манбаи эҳсосот

Агар хоҳӣ, маро фаромӯш кун, вале Худои
меҳрубонро фаромӯш макун.

Агар шабро бо фикри ту гузаронам, маро ба ёд
меорӣ

Ҳамеша!

Ҳадафи ниҳои инсон

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Гулҳо ва садбаргҳо зебо ва пурҷӯшу хурӯшанд, аммо
дар паси онҳо боғе бо зебӣ ва шукӯҳи бениҳоят
бузургтар нухуфтааст. Гарчанде ки ин боғ дар аввал
комилан шаффоф аст ва дарк карданаш душвор аст,
агар шумо тавонед тавассути дарвозаи чашми маънавӣ
ба андозаи маънавӣ ворид шавед, шумо метавонед он
олами фазоӣ ва лаззат бурдан аз мӯъҷизаҳои он.

Ман дар он олами нарм зиндагӣ мекунам, ки дар он
хислатҳои нозук ва андешаҳои нарму нозук аз ҳар гул ё
садбарги заминӣ ширинтар ва хушбӯйтаранд. Дар он ҷо
занбӯри ақли ман пайваста аз нектари ҳузури илоҳӣ
менӯшад.

Вақте ки мо диққати худро ба дарун равона мекунем
ва дар он ҷаҳони пинҳони даруни худ бештар ва бештар
зиндагӣ мекунем, мебинем, ки хислатҳои рӯҳонии мо
шаклҳои махсусро ба даст меоранд, ки ҳамчун тирезаҳо

амал мекунанд, ки тавассути онҳо мо ширинии Худоро, ки аз тавсиф ва тасаввур болотар аст, дарк мекунем.

Чустучӯи Худо танҳо ба тафаккур маҳдуд намешавад. Ҳар як хислати хуб ва хислати наҷибе, ки мо дар андеша ва амалҳои худ нишон медиҳем, ба як нектари пинҳонии ҳузури Худо дар дохили мо табдил меёбад, агар огоҳии мо ба қадри кофӣ амиқ бошад.

Вақте ки мо аз дарвозаи чашми рӯҳонӣ мегузарем, дар дохили худ корхонаи фаъолияти ҳаётӣ ва оқилро мебинем, ки дар паси тамоми коинот пинҳон аст. Азбаски мо диққати худро ба дарун равона намекунем, мо дар назди осор ва мӯҳрҳои рӯҳи илоҳӣ дар табиат бо ҳайрат ва ҳайрат меистем. Мо маҳсули Худоро мебинем; номи муқаддаси Ё бар гулҳо, дар осмонҳо ва дар ҳама чиз навишта шудааст, аммо Ё хомӯш аст.

Мо ҳамчун инсон хеле хушбахтем, зеро дар байни ҳамаи махлуқоти Худо, танҳо инсон дорои истеъдодҳо ва қобилиятҳои ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ мебошад, ки барои чустучӯи Ё, ёфтани Ё, шиноختани Ё ва фаҳмидани забони Ё заруранд... забони хомӯшӣ.

Барои инсон хондани китобҳо ва мақолаҳои муфид нисбат ба сарф кардани вақт ба корҳои бесамар хеле муфидтар аст. Ҳатто аз хондан ҳам бузургтар аст, ки дар бораи Худо андеша ронем, бузургии Ёро тафаккур кунем ва кӯшиш кунем, ки асрори бепоён ва беохири ҳаётро дарк кунем.

Мақсади зиндагӣ дар он аст, ки инсон худро бишносад, муҳити кайҳониро дар қалбаш ларзида, дар рағҳояш ҷорист ва вучуди худро бо сулҳ, муҳаббат, шодӣ ва оромӣ пур кунад ва ин бузургтарин муваффақият аст!

Мо ҳамчун инсон бузургтарин пешрафтро тавассути қудрати фикр ба даст меорем.

Ҳар рӯз бояд барои рушди қобилиятҳои зеҳнӣ вақт ҷудо карда шавад. Хониши судманд нисбат ба машғул шудан ба фаъолиятҳои сатҳӣ ва бемаънӣ арзишмандтар аст. Барои таъмини тартиб ва муташаккилӣ низ бояд ҷадвали мантиқии ҳаррӯза тартиб дода шавад. Аммо, идоракунии аз ҳад зиёди вақт як навъ саҳтгирӣ ва бояд аз он канорагирӣ кард.

Мувозинат дар ҳар як ҷанбаи зиндагӣ муҳим аст. Тавсия дода мешавад, ки маводи муфиди хонишро ба осонӣ дастрас нигоҳ доред ва онҳоро дар вақти фароғат мутолиа кунед. Муҳимтарин аз ин маводҳо китобҳои маънавӣ мебошанд, баъдан асарҳои илмӣ, баъзе аз таърих, фалсафа, адабиёти ҷиддӣ, тарҷумаи ҳоли шахсиятҳои бузург, сафарномаҳо ва ҳар чизи дигаре, ки метавонад уфуқҳои инсонро васеъ кунад ва илҳами амиқ бахшад.

Китобҳо метавонанд ҳамроҳони содиқ бошанд ва интиҳоби китобҳои босифат манфиатҳои боз ҳам бештар хоҳад овард. Дар аввал, дарки моҳияти таълимоти маънавӣ ва андешаҳои мутафаккирони бузург душвор ба назар мерасад, аммо пас аз муддате шумо худро дар бораи навиштаҳои онҳо мулоҳиза ронда, бо андешаҳои онҳо машғул хоҳед шуд. Шумо эҳсос хоҳед кард, ки чизи арзишмандеро ба даст овардаед, зеро ҳамаи он шахсони хирадманд ҳикмат ва дониши худро аз ганҷинаи бепоёни ҳикмати Худо гирифтаанд - ғояҳои, ки шумо шояд дар тӯли умри худ ҳеҷ гоҳ дар бораи онҳо фикр накарда бошед.

Аммо, бисёриҳо пайваста мехонанд, аммо наметавонанд ба шумо чизе арзишманд пешниҳод кунанд. Роҳи беҳтарини хондани китоб ин андеша

кардан дар бораи мундариҷаи он ва дидани он аст, ки онҳо чӣ гуна метавонанд ба ҳаёти шахсии шумо татбиқ шаванд. Бо дарки возеҳ, шумо набояд ҳар чизеро, ки меҳонед, кӯр-кӯрона қабул кунед. Он чизе ки меҳонед, бояд ақли шуморо ғизо диҳад ва мантиқи шуморо қонеъ гардонад. Барои он ки воқеан арзандаи хондан бошад, китобҳо бояд тафаккури шуморо ҳавасманд кунанд ва он гоҳ шумо эҳсос хоҳед кард, ки ақли шумо рушд ва густариш меёбад.

дониши мустақим

Онҳое, ки на меҳонанд ва на мулоҳиза мекунанд, балки ҳаёти сатҳӣ ва бемаънӣ мегузаронанд, фаҳмиши амиқро инкишоф намедиҳанд ва дониши муайяне ба даст намеоранд. Ҳамоҳангӣ моро бо қудрати илоҳӣ, ки тафаккури моро илҳом мебахшад ва ақли моро бо нури илҳомҳои олий равшан мекунад, ҳамоҳанг месозад. Мулоҳиза роҳи расидан ба ҳуди олий аст. Агар инсон нахонад, ба худ зулм мекунад, аммо мулоҳиза аз хондан ҳам беҳтар аст.

Ман хонданро дӯст медорам, аммо пеш аз он ки маро ба коре дигар водор кунанд, базӯр метавонам ду саҳифаро хонам. Аз ин рӯ, ман хонданро бо мулоҳиза иваз кардам. Вақте ки ман ба умқи рӯҳи худ меравам, нурҳои дурахшон пайдо мешаванд ва шодии бузургтарин фаро мерасад - шодӣе, ки маро дар тӯли рӯз ҳамроҳӣ мекунад. Ин аст он чизе ки ман дар ҳаётам аз сар гузаронидаам ва ҳамаи онҳое, ки бо Худованди муборак бо пичирроси рӯҳ ва орзуи дил муошират мекунанд, аз сар мегузаронанд.

Вақт барои беҳуда сарф кардан хеле гаронбаҳост. Худо меҳаҳад, ки мо мутавозин бошем. Ҳар касе, ки ҳаёти худро нобаробар мекунад, аз ҷониби қонуни ҷаҳонӣ ҷазо дода мешавад. Агар шумо оддӣ зиндагӣ

кунед, ҳар рӯз машқ кунед, китобҳои муфид ва арзишмандро хонед ва одати тафаккури ҳаррӯзаро дар бораи Худо парвариш диҳед, ҳиссиёти шумо аз шодӣ меларзад, қараёнҳои ҳаётӣ аз хуни шумо ҷорӣ мешаванд ва ҳуҷайраҳои бадани шумо бо сабуки ва энергияе пур мешаванд, ки шумо қаблан ҳеҷ гоҳ аз сар нагузаронидаед. Ва шумо тамоми донишero, ки мехоҳед, аз рӯҳи дарунии худ хоҳед гирифт.

Ин ҳамеша ҳаёти ман буд. Ман дар бист сол бист китоб нахондаам. Ман ба он ифтихор намекунам ва агар огоҳии илоҳии рӯҳонӣ, ки ман тавассути мулоҳиза ба даст овардам, намебуд, ман қомилан нодон мешудам. Вақте ки ман ба китобе менигарам, мебинам, ки ҳақиқатҳое, ки дар он мавҷуданд, аллакай аз ҷониби Худо ба ман ошкор шудаанд. Ҳама ғояҳо ва ҳақиқатҳои бузург аз Худои Доно, ки ҳама чизро медонад, меоянд. Агар шумо дар бораи онҳо мулоҳиза кунед, шумо мустақиман ҳикмати Ёро хоҳед гирифт. Аз ин рӯ, хондани китобҳои хуб аз беҳуда сарф кардани вақт ба корҳои беҳуда беҳтар аст ва ҳатто аз хондан беҳтар аст, мулоҳиза ва парвариши огоҳӣ аз Ҳақиқати Мутлақ, ки Худост.

Қонуни ҷаҳонӣ ва таҳаввули шуур

Дар давраҳо ва маконҳои гуногун, инсоният тавассути ақл дар бораи ҳаёт ва рӯҳ тасаввуроти зиёде пайдо кардааст. Масалан, вақте ки узви як қабилаи ваҳшӣ дарди сар мекашад, оилааш бовар дорад, ки рӯҳаш аз баданаш берун омадааст, аз ин рӯ онҳо ҷодугар-табибро даъват мекунанд, то рӯҳро ба ӯ баргардонанд. Табиб барои ҷустуҷӯи рӯҳ ба ҷангал меравад, онро меёбад, бо худ дар қуттӣ меорад ва онро дубора ба сари бемор мегузорад ва дарди сар мувофиқи эътиқоди мавҷуда аз байн меравад.

Дар фарҳанги дигар, "атса задан"-и шахси бемор бо гузоштани қалмоқҳо (оҳанҳои қач бо нӯғҳои тез) дар баданаш анҷом дода мешавад, то ки ҳангоми атса задан ҷони ӯ аз он берун наравад, балки аз қалмоқҳо гирифта шавад!

Ҳамон тавре ки баъзе одамон аз сабаби тафаккури нодуруст дар бораи равони инсон ба хулосаҳои нодуруст расидаанд, дигарон — тавассути фаҳмиши воқеӣ — ба фаҳмиши дигар, амиқтар ва солимтар ноил шудаанд. Мо медонем, ки рӯҳ нафас нест, зеро баъзе афрод муддати тӯлонӣ бе нафаскашӣ дар кома мондаанд, ки ин нишон медиҳад, ки рӯҳро ба нафас маҳдуд кардан мумкин нест. Рӯҳ аз нафас ва ҳама гуна ҳолати дигари ҷисмонӣ болотар аст.

Новобаста аз он ки шахс худро рӯҳ меҳисобад ё не, қонуни ҷаҳонӣ ӯро маҷбур мекунад, ки табиати маънавии худро ошкор кунад. Новобаста аз кор ё мавқеи онҳо дар зиндагӣ, шуури онҳо ҳар вақте ки зеҳни худро эҷодкорона ва судманд истифода мебаранд, рушд ва густариш меёбад. Ҳар як амали созанда ба рушди инсон мусоидат мекунад ва фаҳмиши ӯро васеъ мекунад.

Аммо одамон ҳангоми анҷом додани коре аксар вақт дар бораи чизи дигаре фикр мекунанд ва роҳи дурусти равона кардани ақли худро ба он чизе, ки мекунанд, намедонанд. Мо бояд бо тамоми қувваи зеҳнии худ дар як вақт дар бораи як чиз фикр карданро ёд гирем. Таваҷҷӯҳи пурраи мо бояд танҳо ба ҳамон як чиз равона карда шавад. Инсон набояд суст, беғайрат ё бепарво бошад. Анҷом додани корҳо бо танбалӣ ва бепарвоӣ боиси аз даст додани энергия ва дар натиҷа, ба нокомӣ ва бадбахтӣ оварда мерасонад.

Инсон набояд танҳо як мошини равонии худидоракунанда бошад, мисли ҳайвоне, ки бо ғаризаи

худ амал мекунад. Худро бедор накардан ва қобилиятҳои зеҳнии худро фаъол накардан хатои бузургест. Худо ин қобилиятҳоро ба мо додааст ва меҳодад, ки мо онҳоро оқилона истифода барем ва аз ҳар коре, ки мекунем, огоҳ ва огоҳ бошем.

Мо инчунин бояд пеш аз анҷом додани ягон амал бодикқат фикр кунем ва ақли худро ба тарзе истифода барем, ки ба мо дар рушд ва дарк кардани ягонагии асосии худ бо Офаридгори Қодир кумак кунад. Ҳар коре, ки мо мекунем, бояд бар асоси ақли солим ва банақшагирии оқилона анҷом дода шавад.

Вазифаи инсоният ин аст, ки барои ҳадафҳои наҷиб талош кунад. Таваҷҷӯҳ ба масъалаҳои ночиз ва бефоида як парокандагии бемаънии энергияи зеҳнӣ аст. Алафҳои бегонаро дар боғи ақл бояд решақан ва бо гулҳои ишқи илоҳӣ оро дода шавад, то ки Худои зебоеро, ки зебоиро дӯст медорад, ҷалб кунад. Агар шумо хоҳед, ки ин боғи зеҳнӣ дар хоки хирад шукуфон ва шукуфон боқӣ монад, шумо бояд ҳаётро содда кунед ва онро аз мураккабӣ озод кунед. Бо анҷом додани ҳама чиз бо диққат ва ақли мутамарказ ва парешонхотир, шумо метавонед фаъолиятҳои худро таҳлил кунед, он чизеро, ки муҳим ва зарур аст, интихоб кунед ва он чизеро, ки сатҳӣ ва нолозим аст, партоед. Пас аз анҷоми кор, ақлро аз он дур кардан ва барои пайгирии дигар орзуҳои эҷодӣ истифода бурдан мумкин аст.

Инсонҳо бояд огоҳии худро аз илоҳӣ парвариш диҳанд, зеро онҳо маҳз барои ҳамин мақсад офарида шудаанд. Онҳо мувофиқи қонунҳои эволютсия ба вучуд омадаанд, то ки онҳо қудратҳои муқаддаси худро барои ёфтани Худо истифода баранд. Ҳайвонот ин қобилиятро надоранд. Муаллим Лаҳирӣ Махасая дар бораи илме кор мекард, ки ба ҳайвонот кӯмак мекунад, ки зудтар

тахаввул ёбанд, аммо ӯ барои ба итмом расонидани он зиндагӣ накардааст. Ман низ дар бораи баъзе усулҳои суръат бахшидан ба таҳаввулоти шаклҳои ҳаёти поёни дониш дорам. Аммо дар бораи миллионҳо одамоне, ки мисли ҳайвон зиндагӣ мекунанд ва рафтор мекунанд, чӣ гуфтан мумкин аст? Онҳо дар ин ҷаҳон зиндагӣ мекунанд ва сипас бе иҷрои ҳадафи худ мераванд. Онҳо ҳоло метавонанд ба ин ҳадаф ноил шаванд, агар онҳо қудратҳои зеҳнии худро мутамарказ кунанд ва онҳоро дуруст истифода баранд.

Ягона маънои зиндагӣ ёфтани Худои меҳрубон ва меҳрубон аст. Мо бояд Ӯро пайдо кунем. Одамон пайваста ва бемайлон Ӯро меҷӯянд.

«Чизи дигаре», ки онҳо умедворанд, ба онҳо хушбахтии комил ва пайдор меорад

Аммо барои онҳое, ки Худоро меҷустанд ва Ӯро ёфтаанд, ҷустуҷӯ ба охир расидааст, зеро Худо он чизи бузург аст!

Табиат ҳузури илоҳиро пинҳон мекунад

Чаро васваса ба башар дода шуд? Шояд барои он ки онҳо ба он мавҷудоти олий, ки аз ҳар васвасаи заминӣ ҷаззобтар ва ҷолибтар аст, орзу кунанд. Домҳо ва домҳои заминӣ, ки башарро аз ҳар тараф ихота мекунанд, барои дом афтондани онҳо пешбинӣ нашудаанд, балки барои он ки онҳоро водор кунанд ва ба ҷустуҷӯи он чизе, ки дар паси он аст, ангезиш диҳанд ва онҳоро водор созанд, ки бипурсанд: "Кӣ ҳамаи ин чизҳоро офаридааст? Кӣ маро офаридааст? Ман кистам? Ту кучой, эй Парвардигори ман? Чаро аз ман пинҳон ҳастӣ? Бо ман гап зан!"

Вақте ки шумо бо ин саволҳо мустақиман ба Худо муроҷиат мекунед, Ё ба шумо ҷавоб медиҳад. Аксари одамон ба дуоҳои худ ба Ё амиқ намеандешанд ва аз ин рӯ, Ёро намеёбанд ва ё намешиносанд.

Мо бояд бо Худо аз самими қалб, дар маъбади рӯҳ сӯҳбат кунем. Шогирди орзуманд Ёро даъват карда, мегӯяд:

«Худоё, ман дигар тоқати дидани танҳо зебоиеро, ки Ту офаридаӣ ва дар табиат таҷассум кардаӣ, надорам, балки мехоҳам чехраи Туро бубинам, ки аз ҳама гулҳои табиат нозуктар ва аз ҳама чехраҳои ҷаҳон зеботар аст. Ман мехоҳам фаҳмам, ки дар паси табиат чӣ пинҳон аст».

Агар касе рӯяшро бо ниқоб пӯшонад ҳам, шумо метавонистед бидонед, ки инсон дар он ҷост. Ба ҳамин монанд, табиат мисли пардаи бузургест, ки аз ҳузури илоҳӣ пур шудааст. Худо дар паси пардаҳо ва ниқобҳои табиат ҳузур дорад, аммо инсоният ба як нигоҳи сатҳӣ ва гузаранда менигарад ва ҳузури мавҷудоти пинҳоншударо дарк намекунад.

Вақте ки ман дар мулоҳизаи хомӯш, ором ва бодикқат менишинам, дар вучуди худ ларзиши шодмониро эҳсос мекунам ва Худоро мешунавам, ки мегӯяд: «Ман дар ин ҷо ҳастам».

Ақле, ки Худо ба мо додааст, дарвозаи осмон аст: дарвозаи берунии подшоҳии Ё Аммо одамон онро тавре ки бояд истифода намебаранд Мо набояд интизор шавем, ки ин заминро тарк кунем, то ақли худро барои ҷустуҷӯи Худо истифода барем. Вақти он расидааст ва ҷой дар ин ҷост. Касоне, ки ақли худро барои ҷустуҷӯи асрори ҳаёт ва асрори вучуд истифода намебаранд, ҳеч гоҳ онҳоро дар ҷои дигаре нахоҳанд ёфт.

Кашф кардани худ илоҳӣ

Роҳҳои зиёде барои кашф кардани рӯҳи кайҳонӣ ё худ илоҳӣ вучуд доранд. Хомӯшӣ яке аз онҳост. Риояи хомӯшӣ маънои хомӯш кардани ҳама хоҳишҳоеро дорад, ки кӯшиш мекунанд аз берун ба шуур ворид шаванд, ки ба ҷӯянда кӯмак мекунад, ки ба худ ботинии худ кашф кунад ва ба моҳияти рӯҳи худ даст расонад.

Роҳи дигар ин аст, ки тавассути муҳаббати илоҳӣ ё бо Худо аз дил бо орзу ва самимият сӯҳбат кунем. Суханронии кӯтоҳ ва сипас фаромӯш кардан бефоида аст ва посухи илоҳӣ намеорад. Ёфтани Худо душвор аст, зеро аксари одамон дар бораи маънавият ҷиддӣ нестанд ва ҳатто усулҳои дуо аксаран бесамаранд, зеро онҳо умқ ва самимияти кофӣ надоранд. Дуоҳо бояд бо умқ ва шавқ то расидан ба шуури баландтар такрор карда шаванд. Дуое, ки дар он рӯҳ аз орзуи Худо месӯзад, дуои муваффақ ва муассир аст. Шумо бояд як бор ин тавр дуо карда бошед, шояд вақте ки шумо чизеро саҳт меҳостед, ё ба пул саҳт ниёз доштед ва шумо ҳаворо бо хоҳиши худ афрӯхтед. Мо бояд нисбат ба Худо чунин эҳсос кунем. Мо бояд бо Ё сӯҳбат кунем ва он гоҳ мо хоҳем ёфт, ки Ё ба мо гӯш медиҳад ва посух медиҳад, зеро Ё Шунаво ва Ҷавобгар аст.

Йога яке аз роҳҳои муассиртарини расидан ва пайваст шудан бо Худост. Он якчанд амалияҳои мулоҳизавиро дар бар мегирад, ки ҳам илмӣ ва ҳам муассиранд. Донишмандони бузурги Ҳиндустон мефаҳмиданд, ки мантиқ қонунҳои дақиқ ва роҳҳои мушаххаси наздик шудан ба Худоро муайян мекунад, ҳамоно тавре ки қонунҳои дақиқе мавҷуданд, ки Худо бо онҳо қорҳои қоинотро идора ва идора мекунад.

Устодони Ҳиндустон қонунҳои илмии йогаро тавассути истодагарӣ ва татбиқи қудратҳои пурқудрати

зеҳнии худ кашф карданд. Йога яке аз муҳимтарин илмҳои таҷрибавӣ дар соҳаи таҳқиқоти рӯҳонӣ хоҳад шуд.

Ҳамоҳангии муқаддас бо Худо бояд аз ҷониби ҳама амалӣ карда шавад. Ин коре аст, ки бузургон дар тӯли асрҳо бо шогирдони худ мекарданд. Ман дар ин ҷо на танҳо барои сухан гуфтан дар бораи ширинии ҳузури илоҳӣ ҳастам; ҳадафи асосии ман ин аст, ки дигарон онро эҳсос кунанд. Ман вақти худро беҳуда сарф намекунам. Ҳама чизро, ки ман мекунам, танҳо барои Худо ва ба шарафи Ӯ аст. Ман чунон дар андешаҳои Ӯ фарқ шудаам, ки аз гузашти вақт ва ҳастагии корҳои ҳаррӯзаи худ беҳабарам. Ҳатто вақте ки ман кор мекунам, ҳузури Ӯро эҳсос мекунам.

Ман аз Худо ҷудо нестам, ҳатто як сония ҳам

Ин вазъиятест, ки ман меҳостам ва барои он саҳт меҳнат кардам

Асалому алайкум

Дар уфӯқҳои худшиносӣ

Маъбаде, ки Худо бештар дӯст медорад, маъбади оромии ботинӣ ва оромии ботинӣ барои бандагони Ӯст, ки онҳо ба он ҷо барои мулоҳиза ва муошират ворид мешаванд ва ҷаҳон ва парешонхотирҳои беохири онро тарк мекунанд. Вақте ки шахс дар дохили худ маъбади зебӣ ва оромии рӯҳониро бунёд мекунад, онҳо метавонанд ҳузури Худоро эҳсос кунанд ва наздикии Ӯро эҳсос кунанд. Дар акси ҳол, иллюзияҳои ҷаҳон бисёр ва ҳамеша вучуд доранд ва нигарониҳои он дилро пур мекунанд.

Баъзан инсон рӯҳафтода мешавад ва фикр мекунад, ки барои ҷустуҷӯи Худо дер шудааст. Аммо Навиштаҳо ба мо мегӯянд, ки агар инсон дарк кунад, ки ин ҷаҳон фиребанда ва гумроҳкунанда аст ва танҳо рӯҳ абадӣ ва абадӣ аст, пас онҳо пас аз рафтани охирини худ аз ин замин ба ҷаҳони беҳтаре ворид мешаванд, ҳатто агар ин дарк танҳо як лаҳза пеш аз марг сурат гирад.

Ҳар яки мо дер ё зуд аз ин замин гирифта мешавем ва аз ин рӯ, мо бояд ҳоло мақсади ҳаётро дарк кунем. Ҳадафи асосии таҷрибаи инсонӣ дар ин ҷаҳон моро ба ҷустуҷӯи маъноӣ ҳаёт ташвиқ кардан аст. Мо набояд аз ин раҳпаймоии доимо тағйирёбанда ва доимо ҳаракаткунандаи инсоният ҳайрон шавем. Вақте ки қорвони замон сафари худро идома медиҳад, шумо ниҳоят дарк хоҳед кард, ки шумо қисми ҷудонашавандаи Ягона ва Қодири Мутлақ ҳастед. Шинохтани Худоро ҳадафи худ қарор диҳед ва бидонед, ки ҷустуҷӯи ҷиддӣ ва самимона барои сирри ҳаёт шуморо аз мушкилоти зиёде наҷот медиҳад ва шуморо аз тарсҳои гуногун наҷот медиҳад. Дарди марг, нокомӣ, мушкилот ва ғаму андӯҳ дар инсон воҳимаи бузургро бедор мекунад. Вақте ки инсон наметавонад ба худ кумак кунад ва оила ва дӯстонаш наметавонанд ба онҳо чизе пешниҳод кунанд, ноумедӣ онҳоро фаро мегирад ва ҷаҳон дар чашмони онҳо торик мешавад. Аммо зарурате барои расидан ба ин ҳолат вуҷуд надорад. Агар онҳо дар тӯли ҳаёташон дар бораи Худо фикр кунанд ва бо Ӯ тамос гиранд, дар замонҳои душворӣ ва рӯзҳои душвор Ӯро дар наздикӣ хоҳанд ёфт.

Пеш аз он ки ягон инсони дигар бо мо набошад, кӣ бо мо буд? Худо Ва вақте ки мо ин заминро тарк мекунем, кӣ бо мо хоҳад буд? Худо ва каси дигар нест. Аммо агар мо ҳоло барои шинохтани Ӯ кӯшиш накунем, шинохтани Ӯ душвор хоҳад буд. Агар шумо Худоро

самимона ва амиқ ҷустуҷӯ кунед, Ёро хоҳед ёфт ва итминони шумо ба он ки Ё ҳамеша бо шумост, қавитар хоҳад шуд. Нигарониҳо ва хаёлҳо шуморо тарк мекунанд ва шумо дигар ҳеҷ гоҳ фиреб нахоҳед хӯрд.

Ҳама чиз дар вуҷуд васвасаест барои дур кардани инсоният аз Худо, аммо Худо аз ҳама васвасаҳои заминӣ хеле ҷолибтар аст. Агар шумо Ёро медидед, ин ҳақиқатро дарк мекардед ва метавонистед Ёро тавассути дуо, тафаккури рӯҳонӣ ва азми устувор пайдо кунед. Азми ёфтани Илоҳӣ бояд устувор бошад. Шинохтани Худо барои инсон душвор аст, то даме ки андешаҳои аз як чиз ба чизи дигар мисли пар дар бод парвоз кунанд. Худо мехоҳад назди мо биёяд, аммо мо на бо Ё ҳамкорӣ мекунем ва на ба Ё иҷозат медиҳем. Башарият ба осонӣ ҷустуҷӯи лаззатҳои шахвонии гузаранда ва сарф кардани вақт ба вақтхушӣ, ҷашнҳо ва ҷамъомадҳои иҷтимоӣ аст. Дар ҳақиқат, "Зиндагии ин дунё танҳо саргармӣ ва фароғат, ороиш ва фахр ва рақобат дар афзоиши сарват ва фарзандон аст."

Агар Худо як чизро талаб кунад, ин муҳаббати инсонӣ аст. Ё хомӯшона дарҳои дилҳои моро мезанад ва моро ба сӯи Ё меконад, аммо аксари одамон намехоҳанд баргарданд. Аммо, вақте ки ҷаҳон дар пеши ҷашмонашон торик мешавад ва онҳо дар домҳои мушкилот ё гирифтори беморӣ мешаванд, онҳо шитоб мекунанд, ки ба Ё дуо гӯянд ва аз Ё кӯмак пурсанд. Ҳар касе, ки дар замони хушбахтӣ ва шукуфой пайвандҳои ҳамоҳангӣ ва ризоиятро байни худ ва Худо мустаҳкам мекунад, вақте ки ба Ё ниёз доранд, Худоро дар паҳлӯи худ хоҳад ёфт. Аммо ҳар касе, ки дар тақвияти ин муносибат ба таъхир меандозад, худро маҳкум мекунад, ки бо мушкилот рӯ ба рӯ шавад ва бо озмоишҳои худ танҳо мубориза барад, то он даме ки онҳо қодир

нашаванд - бо хирад ва таслими комил - ба дӯсти абадии худ муроҷиат кунанд ва дари файзи Ёро мекубанд.

Аз байни мардуми бузурги башарият, хеле кам касон самимона ва самимона Худоро меҷӯянд. Онҳое, ки дусад сол пеш фикр мекарданд, ки ин замин ба онҳо тааллуқ дорад, куҷоянд? Ҳамаи онҳо рафтаанд ва шояд танҳо чанд нафар, онҳое, ки ба Худо рӯ оварданд ва худро шинохтанд, воқеияти зиндагиро воқеан дарк кардаанд. Бо вуҷуди ин, ҳар як насли баъдӣ ин зиндагиро воқеӣ мешуморад!

Аммо онҳо низ мисли онҳо фиреб хӯрданд

(Ва насл ба насл инро нақл мекунанд!)

Дар давраи будубоши муваққати худ дар ин ҷо, башарият ба ин тамошо аҳамияти бузург медиҳад. Аммо, мо набояд аз ҳад зиёд ба он ва рӯйдодҳои беохири он ғарқ шавем, зеро агар ин корро кунем, аз Худо, ки пайваста бо воситаҳо ва усулҳои бешумор кӯшиш мекунад, моро аз ғамхории амиқи худ ба мо ва муҳаббати бузургаш ба мо ба сӯи худ ҷалб кунад, дур мешавем. Ё ба мо ҳама мӯъҷизаҳоеро, ки мо орзуи шоҳиди онҳо ҳастем, пешкаш мекунад: мӯъҷизаҳои нашъунамои чизҳо ва тартиби бениҳоят дақиқи табиат. Ё дар паси гулҳо ва садбаргҳост ва ҳар касе, ки самимона Ёро меҷӯяд, бешубҳа Ёро хоҳад ёфт. Олимони табиатшинос ба кашфиётҳои худ на бо дуои кӯр, балки бо риояи қонунҳои илми эмпирикӣ расидаанд. Ба ҳамин монанд, ҳар касе, ки аз қонунҳои маънавии илм самимона ва бо ҷидду ҷаҳд истифода мебарад, ба таври худкор Худоро дар паҳлуи худ хоҳад ёфт. Вақти он расидааст, ки башарият чашмони рӯҳонии худро боз кунад ва дарк кунад, ки ёфтани Худо ба ғайрати бепоён ва риояи дақиқи қонунҳои Ё ниёз дорад.

Миллатҳои гуногун дар санъат ва илмҳои гуногун тахассус доранд. Ҳиндустон санъати илмӣ шинохти Худоро аз худ кардааст, аммо бо вучуди ин, ҳатто дар Ҳиндустон фиребгарони зиёде ҳастанд ва аз ин рӯ, фарқ кардани қалбаки ва асли зарур аст.

Мувозинат байни дониши маънавӣ ва илмҳои табиӣ бояд ба даст оварда шавад. Бе ин мувозинат, афрод ва миллатҳо дар миёни бадбахтӣ ва харобӣ пешпо меҳӯранд. Агар пешвоёни ҷаҳони муосир аз ҷиҳати маънавӣ равшанфикр мешуданд ва якҷоя кор мекарданд, метавонистанд дар тӯли чанд сол ҷанг ва камбизоатиро аз рӯи замин решақан кунанд. Огоҳии маънавӣ маъноӣ шинохти ҳузури илоҳиро дар дохили худ ва дар ҳама мавҷудоти дигари зинда дорад. Танҳо ҳамин огоҳӣ метавонад ҷаҳонро наҷот диҳад ва бе он ман умед ба рои сулҳ намебинам. Бигзор инсоният аз худ оғоз кунад. Вақт хеле гаронбаҳост, ки беҳуда сарф нашавад. Вазифа моро водор мекунад, ки дар овардани салтанати Худо ба замин саҳми худро гузорем.

Бисёриҳо аз ҷустуҷӯи Худо дудила мекунанд, зеро метарсанд, ки зиндагӣ тира ва дилгиркунанда, бе зебӣ ва шодӣ хоҳад шуд. Аммо баръакс дуруст аст! Хушбахтии покеро, ки онҳое, ки Худоро воқеан мешиносанд, дар ҳамоҳангии комил бо Ё пайдо мекунанд, аз суҳан берун аст. Ман шабу рӯз дар ҳолати шодмонӣ рӯҳонӣ ҳастам. Ин шодӣ Худост ва шинохтани Ё маъноӣ пӯшидани ҳама ғаму андӯҳ ва дафн кардани онҳоро бе пушаймонӣ дорад.

Худо аз инсон намехоҳад, ки ғамгин, ғамгин, бечора ё абрӯ чин кунад. Ин фаҳмиши дурусти Худо нест ва роҳи дурусти ба даст овардани лутфи Ё низ нест. Ҳар қадар оромии бештаре эҳсос шавад, ҳамон қадар ҳузури илоҳиро бештар эҳсос кардан мумкин аст. Хушбахтии

инсон бештар мешавад, ҳамон қадар бо Худо ҳамоҳангӣ пайдо мешавад. Касоне, ки Худоро мешиносанд, хушбахтанд, зеро Худо манбаи бузургтарин шодӣ аст.

Одамон кӯшиш мекунанд, ки хушбахтиро дар машрубот, алоқаи ҷинсӣ ва пул пайдо кунанд, аммо саҳифаҳои таърих пур аз қиссаҳои умедҳои шикаста ва орзуҳои амалинашудаи онҳост.

Вақте, ки ман дар мулоҳиза сарф кардам, ҳаёти маро бениҳоят пурсамар гардонд. Ҳазор шиша шароб наметавонист экстазеро, ки ман тавассути мулоҳиза эҳсос кардам, эҷод кунад. Дар он шодӣ роҳнамоӣ ва ҳикмати илоҳӣ нухуфтааст. Вақте ки инсон бо Худо дар ҳамоҳангӣ аст, ҳатто агар ӯ тасодуфан хато кунад ҳам, ӯ медонад, ки чӣ гуна хатои худро ислоҳ кунад ва агар онҳо андешаи нодуруст баён кунанд, Худо онҳоро бо муҳаббат роҳнамоӣ ва ислоҳ мекунад.

Интизорӣ бас аст! Ҳар касе, ки ин суҳанонро мешунавад ё меҳонад, медонад, ки ман рост мегӯям. Агар ман тамоми қудратҳоеро, ки Худо ба ман додааст, нишон медодам, одамон на аз муҳаббат ба Худо, балки аз сабаби мӯъҷизаҳо ба ман ҷамъ мешуданд. Аммо ман ба ин гуна шогирди сатҳӣ майл надорам. Онҳоро на бо қудрат, балки бо муҳаббати Худо ҷалб кардан лозим аст ва ин ҳадафи ман дар зиндагӣ аст.

Агар ман Худоро намешинохтам, ман ин тавр гап намезадам. Ҳар кас метавонад, агар хоҳад, ӯро бишносад. Ман кӯшиш намекунам, ки одамонро бо муроҷиат ба эҳсосоти онҳо ба худ ҷалб кунам, балки ман бо ақли онҳо суҳан мегӯям ва ба мантиқ ва фаҳмиши онҳо муроҷиат мекунам. Имони кӯр бефоида аст. Инсон бояд қобилияти дарки онро, ки Худо ба онҳо додааст, фаъол созад ва чизҳоро бо арзиши рӯякӣ қабул накунад. Ба ҷои ин, онҳо бояд сабабҳо, оқибатҳо ва мантиқи

майлҳо ва амалияҳои рӯҳонии худро дарк кунанд. Агар ман ҳазор даҳон медоштам, ҳамаи онҳоро барои сухан гуфтан дар бораи Худо ва аҳамияти рӯ овардан ба Ё ва шинохти Ё истифода мебардам.

Инсон наметавонад, ки бо аз даст додани дониши Худо чӣ чизро аз даст медиҳад, зеро ӯ ҳеҷ гоҳ Ёро воқеан нашинохтааст! Ва вақте ки ӯ бо Ё пайваست мешавад, ҳеҷ қудрати заминӣ наметавонад ӯро аз ӯ дур кунад, ягона хоҳиши ман ин аст, ки ба ҷӯяндагони самимӣ нигоҳе ба Худо диҳам, зеро дидани нури Ё ва эҳсос кардани неъматҳои Ё аз ҳама ганҷҳо ва шӯҳрати ҷаҳон арзишмандтар аст. Донистани Худо аз ҳама гуна лаззати заминӣ болотар аст. Ва вақте ки инсон ганҷинаи ганҷҳоро меёбад, ҳама хоҳишҳои дили ӯ амалӣ хоҳанд шуд. Дар ҳақиқат, Худо ҳама хоҳишҳо, орзуҳо ва хоҳишҳои маро амалӣ кардааст.

Ман ҳоло барои чизҳо талош намекунам, зеро онҳо пайваста ба сӯи ман меоянд. Вақте ки Худо Худро ба шумо медиҳад, Ё ҳамаи хоҳишҳои шуморо иҷро мекунад. Он вақт ба шумо лозим намеояд, ки чизеро талаб кунед, зеро ҳама чизеро, ки мехоҳед, дар дасти шумо хоҳад буд. Аммо аввал, мо бояд ба Худо исбот кунем, ки мо Ёро бештар аз ҳама тӯҳфаҳое, ки Ё ба мо медиҳад, мехоҳем.

Худо моро даъват мекунад ва мехоҳад, ки мо ба сӯи Ё рӯй оварем. Муаллимони бузург пешравоне ҳастанд, ки агар аз пайи онҳо раванд, ба мо имкон медиҳанд, ки аз дониш ва таҷрибаи онҳо баҳра барем ва муайян кардани ҳадафи худ ва расидан ба амниятро барои мо осонтар мекунад. Ҳамон тавре ки инсон метавонад бо омӯхтани дониш аз як олими бузург олими бузург шавад, инчунин як ҷӯянда низ метавонад бо ба даст овардани дониш ва ҳикмат аз муаллиме, ки дорои дониши илоҳӣ аст, яке аз бузургтарин мавҷудоти рӯҳонӣ гардад.

Як пора ангишт на нури офтобро қабул мекунад ва на инъикос мекунад, аммо алмос онро инъикос мекунад. Ба ҳамин монанд, ақлҳои сахт аз шубҳа, манфӣ ва бепарвоии рӯҳонӣ наметавонанд нури илоҳиро қабул кунанд. Аммо ақлҳои ба алмос монанд, ки пур аз самимият, имон, истодагарӣ ва азми самимӣ мебошанд, метавонанд нури шуури илоҳиро қабул кунанд ва хиради муқаддасро инъикос кунанд.

Барои аксари одамон дин танҳо як анъанаи оилавӣ, як манфиати иҷтимоӣ ё расму оинест, ки бо ахлоқ ва ахлоқ алоқаманд аст. Онҳо дарки воқеии моҳият ва аҳамияти динро надоранд.

Онҳое, ки Худоро ҳамчун зарурати ниҳонӣ ҳаёт намечӯянд, маънои динро намефаҳманд. Чаро ҳамаи одамон барои пул талош мекунанд? Зеро онҳо онро барои роҳат ва некӯаҳволии худ муҳим мешуморанд. Онҳо ба касе ниёз надоранд, ки ин ҳақиқати худшиносро ба онҳо омӯзонад, зеро онҳо онро комилан хуб медонанд. Пас, чаро аксари одамон зарурати шинохти Худоро намефаҳманд? Зеро онҳо фаҳмиши дурусте надоранд, ки ман дар аввали ҳаёти худ дидам, ки ҷавобҳои илоҳиётӣ ба баъзе саволҳо наметавонанд ба рӯҳ қаноатмандии комил оваранд, агар ҳақиқатҳои онҳо тавассути дониш ва таҷрибаҳои мустақим санҷида нашаванд.

Масалан, вақте ки ман модарамро дар синни ҷавонӣ аз даст додам ва дигар наздиконам яке паси дигаре аз олам гузаштанд, дар ман як исёни хомӯшона бар зидди ҳаёт пайдо шуд ва ҳеҷ кас наметавонист маро тасаллӣ диҳад ё воқеияти ҳаёт ва маргро шарҳ диҳад. Ниҳоят, ман қарор додам, ки бо кӯшишҳои худам худам ҷавобро пайдо кунам. Ва ба худам қасам хӯрдм: "Ман ҳеҷ чизро

кӯр-кӯрона қабул намекунам, балки ҷавобро аз
Офаридгор ва Сарвари ин коинот хоҳам ёфт".

Ман мустақиман аз Худо хоҳиш кардам, ки асрори
ҳаётро, ки каси дигар ба ман фаҳмонда наметавонад,
шарҳ диҳад.

Ман ҳайрон шудам, ки чаро баъзе одамон камбағал
ва дигарон сарватманд таваллуд мешаванд, баъзеҳо
нобино ва дигарон солим, дар ҳоле ки дигарон
наметавонистанд ин асрореро, ки ба назар чунин
менамуд, ки бо адолат ва раҳмати Худо муҳолифат
мекунад, ҳал кунанд. Ниҳоят, Худо маро ба назди баъзе
устодони рӯҳонии равшанфикр, ки ба ҳолати ваҳдати
илоҳӣ расида буданд ва тавассути дониши ботинии худ
ба асрори ҳаёт ҷавобҳои қаноатбахш ёфта буданд,
роҳнамоӣ кард. Дар он ҷо ман ба ҳама саволҳоям
ҷавобҳои қаноатбахш ва барои ҳама саволҳоям шарҳҳои
боварибахш гирифтам.

Дар ин ҷаҳон ифротгароеӣ зиёди динӣ ҳастанд.
Баъзеҳо танҳо дарки эҳсосии дин доранд ва вақте ки
эҳсосоти онҳо таҳриф карда мешавад, онҳо аз ҷиҳати
динӣ истерикӣ мешаванд. Аммо шӯру шавқи эҳсосӣ
робитаи инсонро бо Худо қатъ мекунад ва фаҳмиши
маънавии ӯро пинҳон мекунад.

Одамони эҳсосӣ ҳамеша ба чизе ниёз доранд, ки
эҳсосоти онҳоро бедор кунад ва эҳсосоти рӯҳонии
онҳоро афрӯхта тавонад. Вақте ки шумо мантиқӣ ва
оқилона сухан мегӯед, онҳо хоҳиши идомаи сӯҳбатро аз
даст медиҳанд ва суханони шуморо якранг ва
дилгиркунанда меҳисобанд. Аммо манипуляция кардани
эҳсосоти дигарон як навъ фиреб, таҳқир ба зехни
одамон ва пинҳон кардани ҳақиқатҳои рӯҳонӣ аз онҳост.

Дар айни замон, экстремистҳои динӣ бо майли зеҳнӣ низ ҳастанд, ки аз омӯхтани таҳқиқоти гуногуни теологӣ ё фалсафӣ лаззат мебаранд ва худро фиреб медиҳанд, ки онҳо нисбат ба дониши эҳсосӣ дараҷаи баланди дониши муқаддас доранд. Аммо ҳавасмандгардони зеҳнӣ шакли дигари "кафк кардан" ё навъи дигари найранги равонӣ аст, ки дар асл ба ҷӯянда он чизро, ки меҳодад, намеҳодад, балки танҳо дар афрӯхтани эҳсосоти онҳо ва барангехтани эҳсосоти онҳо муваффақ мешавад.

Мутаассибони динӣ дарки амиқи дин надоранд; онҳо аксар вақт чизро, ки воқеан дарк накардаанд ва таъсири онҳоро ба ҳаёти онҳо эҳсос накардаанд, ба забон меоранд. Агар шумо ба онҳо саволи рӯхонӣ диҳед, онҳо шитоб мекунад, ки аз мақолҳо ё оятҳои муқаддас иқтибос оваранд ва интизоранд, ки шумо дар он ҷо таваққуф кунед, зеро онҳо қобилияти муколамаи ором, мақсаднок ва мантиқӣ надоранд. Бе муболиға гуфтан мумкин аст, ки онҳо танҳо даҳоннавозони ҳолӣ ҳастанд ва муошират бо онҳо бефоида аст, зеро онҳо боварӣ доранд, ки ҳама чизро аз аввал то ба охир, аз А то Я медонанд.

Мутаассибони динӣ мутмаинанд, ки агар шумо ба ягон роҳ бовар накунад, сарнавишти шумо нобудӣ аст.

Муаллими донишманд ин тавр таълим намеҳодад. Ӯ андешаи худро пешниҳод мекунад ва далелҳои худро бо далелҳо тақвият медиҳад. Дин бояд орзуҳои рӯхонии моро қонеъ гардонад ва хоҳишҳои моро на бо сухан, балки бо далелҳои раднопазир иҷро кунад. Ман ҳеҷ гоҳ намехостам, ки ин қадар саҳтгир бошам, ки ақли худро истифода набарам ва фаҳмиши худро фаъол созам. Вақте ки ман бо муаллимам Шри Юктесвар вохӯрдм, ӯ ба ман гуфт:

«Муаллимони зиёде ҳастанд, ки пас аз он ки ақли шуморо кӯр карданд ва ба шумо амр доданд, ки аз мантиқи онҳо пайравӣ кунед ва чизи дигаре накунад, аз шумо хоҳиш мекунанд, ки имон оваред, аммо ман мехоҳам, ки шумо чашмони ақли худро кушода нигоҳ доред ва илова бар ин, ман барои шумо чашми дигареро, чашми хирадро, мекушоям».

Шри Юктсувар ба ман таълимоте додааст, ки ман метавонам ҳақиқати онро худам дарк кунам. Аз ин рӯ, ман ба ин роҳ қадам гузоштам, ки аз он касе маро аз он дур карда ё гумроҳ карда наметавонад.

Як ифроти дигар либерал-либерал аст, ки аз ҳама чиз пайравӣ мекунад ва ба ҳеҷ чиз пайравӣ намекунад!

Азбаски ӯ худро кушодафикр ва фарохфикр мешуморад, мегӯяд: "Ҳама роҳҳои рӯҳонӣ хубанд, аз ин рӯ ман ба ҳеҷ яке аз онҳо пойбанд нахоҳам буд." Аммо бо эҳтиром ба ҳама роҳҳои рӯҳонӣ ва эътиқоди динӣ, набояд як шапараки рӯҳонӣ бошад, ки пайваста дар ҳар самт ҳаракат ва парвоз мекунад.

Барои муваффақ шудан дар талошҳои маънавӣ ва ёфтани мақсади зиндагӣ бояд аз либерализми бардурӯғ ва фанатизми кӯр-кӯрона худдорӣ кард ва ба ҷои ин бояд хирадро қабул кард.

Ҳар як кӯшише, ки инсон барои Худо мекунад, аз ҷониби ӯ мушоҳида хоҳад шуд, аммо агар шахс роҳи Худоро, ки бар асоси ақли солим асос ёфтааст, пай набарад, пешрафти рӯҳонии онҳо суст хоҳад буд. Ҷустуҷӯкунандагони самимӣ донише ба даст меоранд, аммо онҳое, ки кӯр-кӯрона имон меоранд ва ба таври механикӣ дуо мекунанд, метавонанд пеш аз расидан ба Худо таҷассумҳои зиёдеро аз сар гузаронанд.

То он даме, ки роҳеро пайдо кунед, ки ба майлҳои эҳсосӣ ва зеҳнии шумо мувофиқ бошад, ҷустуҷӯ кунед ва дар ин роҳ устувор бошед. Ҳар чизеро, ки меҳонед ва меомӯzed, бодикқат тафтиш кунед ва ҳеҷ муаллим ё таълимотеро, ки онҳоро санҷиданӣ нест, қабул накунад.

Заргар метавонад ҷавоҳироти аслий ва қалбакиро фарқ кунад. Ба ҳамин монанд, муаллими ҳақиқии рӯҳонӣ метавонад байни ҷӯяндагони самимӣ ва одамони оддӣ кунҷков фарқ кунад. Баъзеҳо таълимоти рӯҳониро мегиранд, аммо онҳоро дар ҳаёти худ татбиқ намеkunанд. Аммо, манфиати воқеии ҳар гуна таълимоти рӯҳонӣ дар азхуд кардани рӯҳи он ва татбиқи ҷанбаҳои амалии он дар ҳаёти ҳаррӯза аст. Сӯҳбат дар бораи хӯрок ё танҳо дидани он гуруснагиро қонеъ намеkunад. Шахси гурусна бояд то он даме, ки сер нашавад, бихӯрад. Тавре ки мақол мегӯяд: "Касе ки бо дандонҳояш мехӯрад, ба худаш фоида меорад".

Ба ҷӯяндагони рӯҳонӣ аввал бояд таълим дода шавад, ки Худоро бишносанд. Тамаркуз ба пул ё саломатӣ аввал парешонхотирӣ аз ҳадаф аст. Дуруст аст, ки ҳама чиз аз Худо меояд, аммо онҳое, ки пеш аз ҳама ба чизҳои дигар пайравӣ меkunанд, маҳдудиятҳои ин чизҳоро эҳсос хоҳанд кард, ҳатто агар онҳо сарватмандтарин ва солимтарин бошанд. Муаллими рӯҳонии ботаҷриба ва донишманд Худоро мешиносад ва дӯст медорад ва хоҳиши онҳо барои Худо аз ҳама хоҳишҳои дигар зиёдтар аст.

Як воиз кӯшиш кард, ки маро ба қабул кардани роҳнамоии рӯҳонии ӯ бовар кунонад ва дар натиҷа ба ман ваъдаи пайравони зиёд диҳад. Аммо пешниҳоди ӯ ба ман писанд наомад, зеро ягона ҳадафи ман Худо аст, на ҷамъ кардани пайравон. Муаллимони ҳақиқӣ ҳамеша кӯшиш меkunанд, ки дар шумо хоҳиши шинохтани

Худоро бедор кунанд; онҳо ҳеҷ гоҳ шуморо ба як роҳи бунбаст намебаранд.

Сутуни асосии дин ҳамоҳангӣ бо Худоист. Маконҳои ибодат набояд ба маконҳои фароғатӣ, рақс, намоиши филмҳо ё ҷамъомадҳои зуд-зуди иҷтимоӣ табдил ёбанд. Ин фаъолиятҳои фароғатӣ одамонро аз Худо дур мекунанд. Вақтхушӣ бояд берун аз маконҳои ибодат нигоҳ дошта шавад, ки одамон бояд танҳо бо як мақсад аз онҳо боздид кунанд: пайваست шудан бо Худо. Эҳсоси ҳузури илоҳӣ дар маконҳои ибодат ҳадафи асосии боздид аз ин маконҳои муқаддас ва маконҳои муқаддас аст. Ин аст он чизе ки ман аз таҳти дил бовар доштам ва бо он зиндагӣ кардам.

Агар ман ба шумо дар бораи меваи аҷиб, ки кашф кардаам, нақл кунам ва онро ба шумо ҳар рӯз дар тӯли як сол бодикқат тавсиф кунам, бе он ки ба шумо чашидани онро нишон диҳам, шумо ба қадри кофӣ ба арзиши он боварӣ нахоҳед дошт. Ба ҳамин монанд, танҳо шумидани мавъизаҳо ва лексияҳо дар бораи ҳақиқат гуруснагии рӯҳро қонеъ карда наметавонад. Касоне, ки аз шумидан бидуни кӯшиши шинохтани Худо қаноат мекунанд, танҳо ба қаноатмандии бардурӯғ ноил мешаванд. Шахс бояд гуруснагии амиқро барои Худо эҳсос кунад ва ӯро самимона ва самимона ҷустуҷӯ кунад. Мақсади лексияҳо, мавъизаҳо ва лексияҳои динӣ бедор кардани майли рӯҳонии афзоянда ба Худо дар рӯҳ аст.

Баъзан ман бо касе вомехӯрам, ки дар ӯ орзуи Худоро эҳсос мекунам. Аммо шинохтани Худо аз ин хеле бузургтар аст! Ҷустуҷӯкунандае, ки Худоро воқеан мешиносад, баъзан тамоми коинотро пур аз нури ӯ мебинад - чӣ таҷрибаи аҷиб ва аҷоиб! Аммо ин наметавонад якбора рӯй диҳад. Шинохтани Худо машқҳои тӯлонӣ ва пайвастаи он роҳҳо ва усулҳои

рӯҳониро талаб мекунад, ки ба дониши Илоҳӣ оварда мерасонанд.

Орзуи хушбахтӣ қавитарин аз ҳама орзуҳост. Хушбахтии ҳақиқӣ ва пойдор танҳо дар Худост. Вақте ки шумо ҳузури Ёро кашф мекунад, шумо пур аз шодӣ мешавед, шодӣеро, ки дар ҳеҷ ҷо ё дар чизи дигар ёфта наметавонед. Устои ман, Шри Юктисвар, ба ман гуфт:

Вақте ки шодмонии шумо дар тафаккур ва ҳамоҳангии маънавӣ аз ҳама шодмониҳои дигар болотар аст, шумо Худоро ёфтаед. Агар ба шумо тамоми ҷаҳон дода мешуд, шумо намедонистед, ки чӣ тавр онро идора кунед; шумо худро дар ташвиш ва доимо дар бораи ҳама чиз эҳсос мекардед. Агар шумо ҳаёти подшоҳон, президентҳо, шоҳзодагон ва машҳурони ҷаҳонро медонистед, шумо хоҳед дид, ки онҳо ноором ва норозӣ буданд, аз мавҷҳои мушкilot ба ҳар тараф партофта шуда буданд ва аз ҳар тараф боди нигаронӣ мезаданд. Онҳо рӯзҳои худро мисли лӯхтакҳо дар дасти тақдир мегузаронданд. Аммо касе, ки бо Нури Ҷаҳон муттаҳид аст, шахси воқеан хушбахт аст. Ҳатто агар онҳо чизе надошта бошанд ҳам, онҳо ҳама чизро доранд, зеро онҳо хушбахтӣ доранд. Касе, ки бо Худо муттаҳид аст, аз ҳеҷ чиз наметарсад, зеро Худо дар дили онҳо зиндагӣ мекунад ва диле, ки Худо дар он зиндагӣ мекунад, аз тарс ва нигаронӣ озод аст.

Ҳама ибодатгоҳҳо ба як мақсад хизмат мекунанд ва аз ин рӯ ман ҳамаи онҳоро дӯст медорам. Вақте ки онҳо ба маконҳои муоширати самимӣ бо Худо табдил меёбанд, онҳо рисолати олии худро иҷро мекунанд. Ин ҷойҳо бояд мисли занбӯри асал пур аз асали дониши Худо бошанд ва дар он аҳамият ва арзиши онҳо нуҳуфтааст. Худо дилҳои самимиеро дӯст медорад, ки пурра ба Ё содиқанд ва Ё ин дилҳоро зиёрат мекунад,

хатто агар соҳибони онҳо дар берун дар зери осмони кушод ибодат кунанд. Вақте ки одамон барои ибодат чамъ мешаванд, онҳо бояд ин корро аз рӯи муҳаббат ба Худо ва хоҳиши эҳсос кардани ҳузури Ӯ анҷом диҳанд. Ҷустуҷӯкунандагони самимӣ аз догматизм, саҳтгирӣ ва такаббури илоҳӣ норозӣ ҳастанд. Барои онҳо муҳим роҳи муассири пайвастшавӣ бо Худо ва расидан ба он аст.

Вақте ки инсон Худоро бо тамоми вучудаш дӯст медорад, тамоми амалҳои ӯ бар пояи ҳақиқат хоҳанд буд ва муҳаббати онҳо ба Худо ба онҳо имкон намедиҳад, ки одамонро барои манфиатҳои худхоҳонаи худ истифода баранд ё гумроҳ кунанд.

Новобаста аз он ки торики то чӣ андоза амиқ аст, нур ҳангоми фурузон шудан онро пароканда мекунад. Агар мо чароғи муҳаббати илоҳиро дар дохили худ фурузон кунем, торикии нодонӣ нопадид мешавад. Илми йогаи рӯҳонӣ ба ҷӯянда кӯмак мекунад, ки ақли худро ба Худо равона кунад ва муҳаббати дили худро ба сӯи Ӯ равона кунад. Он инчунин як усули исботшуда ва илмиро пешниҳод мекунад, ки ба ҷӯянда имкон медиҳад, ки ба ҳамоҳангии муқаддасе, ки барои дӯст доштани пурраи Худо зарур аст, ноил гардад.

Худо ба мо қобилияти дӯст доштани оила ва дӯстонамонро додааст ва мо бояд ин қобилиятро барои дӯст доштани Ӯ мисли азизтарин одамони ин рӯи замин истифода барем. Бояд қодир ба гуфтани ин суханон бошем: "Худовандо, ман туро дӯст медорам, мисли падар писарашро, мисли ошиқ дӯстдори худро, мисли дӯст дӯсташро, ман туро дӯст медорам, зеро ту манбаи ҳама муҳаббат ва ҳама некиҳо дар вучуд ҳастӣ ва азбаски ту падари ман, модари ман, дӯсти ман, устоди ман, маҳбуби ман ва ҳама чизест, ки барои ман вучуд дорад".

Вақте ки инсон Худоро аз таҳти дил дӯст медорад, ӯ ин муҳаббатро шабу рӯз ба Ӯ эҳсос мекунад.

Имрӯз бисёриҳо шуморо "азизи ман" ё "дӯсти наздиктарини ман" меноманд, аммо фардо бо ягон сабаб ё сабаби дигар шуморо тарк мекунанд. Ин муҳаббат нест. Касоне, ки дилашон пур аз Худост, наметавонанд ба касе зарар расонанд. Вақте ки шумо Худоро бечунучаро дӯст медоред, Ӯ дили шуморо бо муҳаббати поки Худ барои ҳама пур мекунад. Ин муҳаббат аз қудрати ягон забони инсонӣ берун аст.

Инсон наметавонад Худоро самимона дӯст дорад, агар худро нашиносад. Ин худшиносӣ баъзан ҳангоми хоби амиқ, вақте ки шахс аз вучуди худ ҳамчун рӯҳ огоҳ аст, беихтиёр руҳ медиҳад. Аммо онро тавассути мулоҳиза низ ба даст овардан мумкин аст. Вақте ки шахс худро ҳамчун рӯҳ мешиносад, ӯ ҳузури Худоро дар дохили худ кашф кардааст. Инъикоси моҳ дар оби лойолуд ё ноором ба таври возеҳ намоён нест, аммо вақте ки сатҳи об ором ва соф аст, тасвири моҳ комилан пайдо мешавад. Ин ба ақл низ дахл дорад: вақте ки ақл дар оромӣ аст, шумо чехраи моҳмонанди рӯҳи худро ба таври возеҳ мебинед, зеро рӯҳҳо инъикоси Худо ҳастанд. Вақте ки мо — тавассути мулоҳиза — андешаҳои нооромро аз кӯли ақл мегирем, мо худро ҳамчун инъикоси поки рӯҳи илоҳӣ дарк мекунем ва дарк мекунем, ки рӯҳ ва Худо як ҳастанд.

Йога инчунин ба мо таълим медиҳад, ки энергия ва шуурро аз бадан ҷалб кунем ва онҳоро ба манбаи худ, ки Худост, равона кунем. Он инчунин ба мо таълим медиҳад, ки қувваи ҳаётро аз шуури ҷисмонӣ ба шуури илоҳӣ танзим ва табдил диҳем.

Вақте ки инсон ба Худо дуо мекунад, ақл ва тамаркузи ӯ бояд пурра ба Ӯ равона карда шавад, бе он

ки дар он лаҳзаҳо дар бораи чизи дигаре фикр кунад. Худо андешаҳои моро медонад ва мо бояд ҳангоми мулоҳиза ва дуо ақли худро ба Ё равона кунем. Агар андешаҳои мо сар кунанд - ки табиати онҳост - мо бояд онҳоро борҳо ба тамаркуз ва тафаккур баргардонем. Вақте ки ман ба Худо дуо мекунам, ақли ман ба Ё банд мешавад. Агар шумо ин қудрати ороми тамаркузро парвариш кунед, шумо хоҳед дид, ки рӯзе, новобаста аз он ки шумо то чӣ андоза банд ҳастед, рӯзҳо ва шабҳо бо фарқ шудани ақли шумо ба Худо мегузаранд.

Мо бояд дигаронро самимона дӯст дорем. Одами оддӣ аз ин гуна муҳаббат қодир нест, зеро онҳо ба худписандии хурди худ маҳдуданд ва аз ин рӯ, ҳанӯз дарк накардаанд, ки Худо дар дохили онҳо ва дар ҳама мавҷудоти дигар зиндагӣ мекунад. Ман одамонро дӯст медорам ва бо онҳо баробар муносибат мекунам, зеро ҳамаи онҳо инъикоси маънавии Худо ҳастанд. Ман наметавонам касеро барои худ бегона ҳисоб кунам, зеро медонам, ки ҳамаи мо қисми як рӯҳи илоҳӣ ҳастем. Вақте ки шумо маънои аслии динро, ки шинохтани Худо аст, дарк мекунад, шумо дарк хоҳед кард, ки Ё худи олии шумост ва Ё дар тамоми офаридаҳои Худ баробар ва беғаразона вуҷуд дорад. Он гоҳ шумо метавонед ҳамаро ҳамчун худи олии худ дӯст доред.

Ман намехоҳам пайравонро ҷалб кунам, зеро ин ҳадафи ман дар зиндагӣ нест. Барои ман фарқе надорад, ки садҳо ё ҳазорҳо нафар дар лексияҳои ман иштирок мекунанд ё курсиҳо ҳолӣ мемонанд. Дар асл, ман як мушт мӯъминони самимино нисбат ба садҳо кунҷков, вале бесавод афзалтар медонам. Ҳадафи ягонаи ман кӯмак ба одамон дар шинохти худ аст. Вақте ки одамон дарк мекунанд, ки шинохтани Худо вазифаи муқаддас ва имтиёзи рӯҳонӣ аст, мо шоҳиди субҳи нав дар ин замин хоҳем буд. Китобҳо, мавъизаҳо ва лексияҳо

дигар барои қонеъ кардани чӯяндае, ки воқеан орзуи эҳсоси ҳузури Худоро дорад, кофӣ нахоҳанд буд. Аммо вақте ки онҳо ҳақиқатро дарк мекунанд, онҳо ҳаётро он чизе ки дар асл аст, хоҳанд донист.

Мо бояд ҳақиқатхоеро, ки мешунавем ва мехонем, татбиқ кунем, то онҳо танҳо ақидаҳо намонанд, балки ба эътиқоди қавӣ табдил ёбанд. Хондани Навиштаҳои Муқаддас бояд дар чӯяндаи рӯҳонӣ хоҳиши шинохтани Худоро бедор кунад. Аммо барои расидан ба ин ҳадафи наҷиб ҳеҷ чиз ҷойгузини тафаккури амиқ нест.

Танҳо ҳамоҳангии илоҳӣ метавонад дилтангии амиқро, ки аз набудани ҳадаф дар зиндагӣ ба вучуд меояд, бартараф кунад. Таҷрибаи рӯҳонӣ як воқеияти муайян аст ва онро тавассути мулоҳизаи ҳаррӯза ва тафаккур ба даст овардан мумкин аст. Тавассути мулоҳиза шинохтани Худо имконпазир аст. Ва вақте ки шумо ҳузури Ёро эҳсос мекунед, шубҳаҳо нопадид мешаванд, абрҳои нодонӣ пароканда мешаванд ва шумо оромиро эҳсос хоҳед кард, ки қаблан ҳеҷ гоҳ надида будед, зеро оромии илоҳӣ беҳамто аст.

Вақти он расидааст, ки одамон ҳақиқатро барои худ кашф кунанд. Он чизро, ки ман ба шумо мегӯям, шумо низ метавонед агар хоҳед, кашф кунед. Ин таълимот барои баъзеҳо фалсафӣ ба назар мерасанд, аммо онҳое, ки онҳоро татбиқ мекунанд, арзиши онҳоро медонанд ва подоши худро ба даст меоранд.

Муаллимам бо ҳар таълимоти нави рӯҳонӣ, ки аз ӯ мегирифтам, ба ман мегуфт: «Ту бояд ин ҳақиқатро донӣ» ва ман ҳамин тавр кардам!

Вақте ки ман муаллими худро ёфтам ва ин роҳро кашф кардам, аз таҷрибаи худам итминон ҳосил кардам, ки ин роҳи дурустест, ки ба маърифати Худо ва ҳақиқат

мебарад ва аз ин рӯ, тамоми умри худро ба ӯ ва ба хидмат ба башарият бахшидам.

Салом бар шумо бод, дар ҳар кучое ки дар олами бузурги Худо бошед

Нигоҳе ба дониши рӯҳонӣ

Устод ба шогирде, ки дар роҳи маънавӣ аз ӯ
:роҳнамоӣ меҷуст, гуфт

Орзуи эътирофи мардум аз худ ва дастовардҳои
.маънавии худро накунад, балки танҳо Худоро ҷӯед

Вақте ки шумо дарк мекунад, ки дар дохили шумо
сулҳ вуҷуд дорад, шумо дарк хоҳед кард, ки дар ҳама
.чизҳои неки офариниш сулҳ ва ҳамоҳангӣ вуҷуд дорад

Шумо Ёро дар зебоии табиат хоҳед дид, ҳузури Ёро
дар дӯстии ҳақиқӣ эҳсос хоҳед кард ва неъматҳои Ёро
дар орзуҳои неқ ва ниятҳои шарафманд, озод аз
ҳадафҳои худхоҳона, эҳсос хоҳед кард. Шумо ҳузури Ёро
.дар паси пардаҳои оромӣ эҳсос хоҳед кард

Ва дар ҳама чизҳои аҷиб

Дарро бо ҷидду ҷаҳд бикӯбед ва парда бардошта
мешавад ва шумо чеҳраи пурҷалолтаринро бо тамоми
.шукӯҳу шаҳоматаш хоҳед дид

Агар шумо Худоро дӯст доред, муҳаббати Ёро эҳсос
хоҳед кард ва ҳеҷ чиз шуморо фиреб дода наметавонад.
.Таҷрибаҳои моддӣ шуморо васваса хоҳанд кард

Зеро ту хушбахтии рӯҳониро чашидӣ, вақте ки ин
.корро мекуни, фарқиятро хоҳӣ донист

Озодона интихоб кунед, нагузored, ки чизе шуморо
маҳдуд кунад ва нагузored, ки касе шуморо идора кунад
ё ба хушбахтии шумо ҳалал расонад

Худи шумо як қисми ҷудонашавандаи тамоми
кайҳонӣ аст ва шумо бояд он тамоми комилро пайдо
кунед, то шуури хушбахтонаро эҳсос кунед ва лаззатҳои
.ишқи илоҳиро бичашед

Баровардани муҳаббат аз зиндонҳои нафрат ва кина
Худовандо, аз ту меҳочем, ки нури худро бар рӯҳҳои
,мо бипошӣ

Ва ба дӯстдоронат ва ба онҳое, ки аз ту кӯмак
меҷӯянд, баракатҳои фаровони худро фаровон гардон
Ва бигзор Ё арвоҳи ҷанг, зӯроварӣ ва маргро аз мо
.дур нигоҳ дорад

Ва моро илҳом бахшем, ки сулҳро ҳадафи худ
гардонем

Ва муҳаббат ризқу рӯзии мост
Ҳадафи мо раҳӣ аз маҳдудиятҳои маҳдудкунанда
аст

* * *

Агар шахс танҳо барои ҷамъ кардани пул ва қонеъ
кардани хоҳишҳои ҷисмӣ талош кунад

Дастовардҳое, ки ӯ ба даст меорад, ночиз ва
ночизанд

Зеро рӯзе фаро хоҳад расид, ки ӯ ҳама сарватҳои
.дунёро тарк хоҳад кард

Аммо агар ӯ ба воситаи Худо сарватманд шавад

Ў аз ҳамаи подшоҳон ва сарватмандони рӯи замин
сарватмандтар хоҳад буд

Он ганҷҳои муборак дар ихтиёри касоне ҳастанд, ки
.Худоро дӯст медоранд

Онҳое, ки ба ҷуз аз сарвати рӯҳ ба чизи дигаре
.қаноатманд нестанд

Вақте ки онҳо барои рушди майлҳои рӯҳонии худ
саъй мекунанд

Ва барои он ки орзуи онҳоро барои манбаи ҳаёти худ
ғизо диҳанд

Ва эҳёи муҳаббат аз умқи нафрат ва бадӣ

Онҳо шуури худро аз мулоҳизаҳои танг ва дунявӣ
болотар мегузоранд

Ба сӯи уфуқҳои озоӣ, сулҳ, нур ва шодӣ

Онҳо фазои бепоёни худро дарк мекунанд

Онҳо даркҳо ва донишҳои навро эҳсос мекунанд

Ва ҳангоме ки онҳо тухми андешаҳо ва амалҳои
некро мекоранд

Дар фазоҳои шуури онҳо

Назари онҳо кушода мешавад

Ва қудрати маърифатии онҳо фаъол мешавад

Филамсон, моҳияти воқеии онҳо

Онҳо Малакути Худоро дар дохили худ пайдо
мекунанд

Мо аз Худои Қодири Мутлақ хоҳиш мекунем, ки моро
ҳидоят кунад, то худро навсозӣ кунем

Ва мо вучуди рӯҳонии худро аз зиндонҳои торикӣ
.берун меорем

Ба сӯи фазоҳои озодӣ, оромӣ ва нурҳои дониш
Мева ва сабзавоти тару тоза маводи ғизоии муҳим
мебошанд

Аз лексияе дар бораи ғизо

Дар Энсинитас, Калифорния - юни соли 1940
расонида шуд

Протеини гӯшт ягона манбаи муҳими энергия нест

Баъзе аз намакҳои минералӣ, ки дар сабзавот ва
меваҳои хом мавҷуданд, инчунин манбаҳои муҳим
.мебошанд

Гарчанде ки қисми зиёди гӯшт миқдори назарраси
энергияро таъмин мекунад, агар гӯшт муддати тӯлонӣ
дар парҳез ҳукмронӣ кунад, он ин энергияро аз даст
медихад. Ғайр аз ин, истеъмоли аз ҳад зиёди сафеда
метавонад ба заҳролудшавии сафеда, ки манбаи хастагӣ
ва беморӣ аст, оварда расонад. Хулоса, сафедаи аз ҳад
.зиёд ба мисли миқдори аз ҳад зиёд зараровар аст

Агар шумо хоҳед, ки аз хастагӣ халос шавед, яке аз
чораҳо дар ғизои дуруст аст. Гӯшт метавонад энергияи
муваққатӣ диҳад, аммо он бисёр токсинҳоро ба бадан
ворид мекунад. Хӯрдани бештари хӯрокҳои хом ва хом
эҳсоси хастагиро кам мекунад ва ба шумо эҳсоси
.пурқувватӣ мебахшад

Афшураҳо энергияи назаррас медиҳанд, аммо меваю
сабзавот арзиши ғизоии хеле бештар доранд. Аммо,
баъзе одамон намехоҳанд вақтро барои истеъмоли онҳо
.дар ин шакл сарф кунанд

Системаи ҳозима моддаҳои кимиёвиро истихроҷ
мекунад ва онҳоро ба намудҳои мувофиқи ҳуҷайраҳо дар
.тамоми бадан тақсим мекунад

Бадан аз унсурҳои гуногуни кимиёвӣ иборат аст ва
.ғизо бояд норасоии ин унсурҳоро ҳар рӯз пурра кунад

Ғизои ҳаррӯза бояд миқдори кофии сафеда,
витаминоҳо, минералҳо, баъзе равғанҳо ва равғанҳо ва
миқдори муносиби карбогидратҳои табииро дар бар
гирад ва дар айни замон крахмалҳои тозашуда ва
.шакари тозашударо то ҳадди имкон кам кунад

Манбаи хуби энергия омехтаи шарбати афлесун ва
бодомӣ кӯфташуда мебошад, зеро бодом ҳангоми
.омехта бо шарбати афлесун беҳтар ҳазм мешавад

Нӯшидани моеъҳои фаровон низ муҳим аст. Агар оби
хушсифат дастрас набошад, шарбати меваҳои тару тоза,
оби кокос ва тарбуз иловаҳои аъло ва ивазкунандаи
.қисман оби тоза мебошанд

Дар оянда, одамон шарбати мева ва сабзавотро зуд-
зудтар истеъмол хоҳанд кард, зеро ин шарбатҳо барои
.саломатӣ ғоидаоваранд

Ҳама комплексҳои пастӣ ва ҳама комплексҳои бартарӣ
бад мебошанд

Комплекси пастӣ мисли комплекси бартарӣ бад аст,
зеро касе, ки худро паст ҳис мекунад, наметавонад
.бартариҳои худро нишон диҳад

Инсон, ки дорои табиати рӯҳонӣ аст, дорои шарораи
муқаддас аст ва фикр кардан, ки худро паст мешуморад
ё аз ҳама болотар аст ва мисли касе рафтор кардан, ки
.шаъну шараф ва асл надорад, нодуруст ва хато аст

Вақте ки инсон мағрурӣ зоҳир мекунад, сояи ғафси
.мағрурӣ нури Худоро дар дохили рӯҳ пинҳон мекунад

Аз ин рӯ, аз ҳарду гиреҳ бояд якҷоя канорагирӣ
кард, зеро ҳарду монеа дар пешрафти маънавӣ
.мебошанд

Биёед эҳсос кунем, ки Худо бо мост, моро илҳом
мебахшад ва роҳнамоӣ мекунад ва Ё бузургтарин
.муҳаббат дар ҳаёти мост

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, худро бандагони
ҳама меҳисобанд ва фикр намекунанд, ки аз дигарон
.беҳтаранд

Маҷмӯи пастӣ бо онҳое алоқаманд аст, ки ақидаҳои
заиф ва зеҳни нозук доранд, дар ҳоле ки маҷмӯи
бартарӣ аз ғурури нафратангез ва такаббури бардурӯғ
.таваллуд мешавад

Ҳардуи ин гиреҳҳо барои рушди маънавӣ
харобиоваранд ва бар асоси иллюзия ва нодида
гирифтани ҳақиқат, на бар фаҳмиши солим ва довари
.дуруст, асос ёфтаанд

Эътимод ба худ бояд тавассути бартараф кардани
заъфҳои мероси инсонӣ парвариш карда шавад.
Касоне, ки онро мехоҳанд, бояд кӯшиш кунанд, ки
ширинии онро тавассути дастовардҳои намоён дар
ҳаёти худ эҳсос кунанд ва бо ин васила худро аз
.маҷмӯаҳои пастӣ ва такаббур бо ёрии Худо раҳо кунанд

Сирри ҳаёт ва манбаи он

Бадан барои табдил додани ҳӯрок ба энергия чанд
соат лозим аст, аммо ҳар чизе, ки иродаро ангезиш
медихад ва фаъол мекунад, энергияи фавриро ба вуҷуд
.меорад

Қувваи ирода аз ҳуҷайраҳои бадан ва аз захираи
энергияи мағзи сар, ки дар он энергияи аз ғизо
гирифташуда захира карда мешавад, энергияи ҳаётан
.муҳимро ҷалб мекунад

Инчунин, ирода фаъолияти навро аз манбаи кайҳонӣ
.тавассути ҳароммағз ба бадан ҷалб мекунад

Аз ин рӯ, сирри ҳаёт дар нигоҳ доштани энергияи
инсон ва ворид кардани энергияи нав тавассути ирода
.ба бадан аст

?Ин чӣ тавр анҷом дода мешавад

Аввалан, бояд бо ихтиёр ва ихтиёр амал кард. Агар
коре арзанда бошад, бояд бо ихтиёр ва ихтиёр анҷом
.дода шавад

Вақте ки шумо бо ихтиёр кор мекунад, шумо
миқдори зиёди энергия доред, зеро шумо на танҳо аз
асабҳои мағзи сар энергия мегиред, балки ҷараёни
.бузурги энергияи кайҳониро ба бадан ҷалб мекунад

Зане, ки барои маъшуқааш хӯроки болаззат омода
мекунад, пур аз хушбахтӣ ва қувват аст

Аммо агар вай маҷбур шавад, ки бар хилофи
хоҳишаш хӯрок пазад, аз аввал худро хаста ҳис мекунад

Аз ин рӯ, ирода энергия меорад

:ҳикояи кӯтоҳ

Як бор ман бо дӯстам дар бораи авлиёҳо сӯҳбат
мекардам. Дӯстам брокер буд ва ӯ шавқу завқи маро
тақсим накард. Ба ҷои ин, ӯ гуфт: "Ҳамаи онҳое, ки шумо
авлиё меномед, дар асл фиребгарон ҳастанд, ки Худоро
намешиносанд." Ман бо ӯ баҳс накардам, балки
мавзӯро иваз кардам ва мо дар бораи касби брокерӣ

сӯҳбат кардем. Пас аз он ки ӯ ба ман дар ин бора бисёр
нақл кард, ман бо нармӣ гуфтам: "Оё шумо медонед, ки
як брокери боэътимод вуҷуд надорад, ки ҳамаашон
дурӯғгӯ бошанд?" Ӯ хашмгин шуд ва бо хашм ҷавоб дод:
"Ва шумо дар бораи брокерҳо чӣ медонед?" Ман ҷавоб
додам: "Ин маҳз ҳамон чизест, ки ман дар назар доштам.
Ва шумо дар бораи авлиёҳо чӣ медонед?" Ӯ бесадо буд.
Ман оромона ва меҳрубонона идома додам: "Ман дар
бораи брокерӣ ҳеҷ чиз намедонам ва шумо дар бораи
".авлиёҳо ҳеҷ чиз намедонед

Фариштагони энергия

Худо моро ҳамчун фариштагони энергия офаридааст

Ва мо дар баданҳои ҷисмонӣ ҷойгир кардем

Мо тамоми таваҷҷӯҳи худро ба баданҳои нозук
равона кардем

Ва мо рӯҳи рӯҳониеро, ки бо энергияи ҳаёти кайҳонӣ
.пур шудааст, фаромӯш кардем

Акнун мо бояд кӯшиши зиёд ба харҷ диҳем, то
диққатамонро ба

Барои барқарор кардани эҳсоси огоҳии комил

Решаи муваффақият дар афзоиши фаҳмиши
маънавӣ аст

Тавассути он мо аз табиати ғайримоддии худ огоҳ
мешавем

Ва тасвири Худо дар дохили мост

Аввалин гул дар боғи маънавият гули имон ва умед
аст

Аммо, самар дониши воқеӣ аст, ки тавассути
.худсанҷиш ба даст оварда мешавад

Некбин бошед ва бидонед, ки чизҳои хуб ва
баракатҳои зиндагӣ шуморо интизоранд

Ба шарте ки шумо бо самимият ва садоқат кор кунед

Барои барқарор кардани мероси гумшудаи илоҳӣ

Шахси воқеан рӯҳонӣ шахси мутавозин аст

Касе, ки худро қаноатманд ҳис мекунад, саломатии
хуб дорад ва дониши рӯ ба инкишоф дорад

Ӯ соҳиби сарвати рӯҳ ва ганҷҳои ҳикмат аст

Ӯ итминон дорад, ки ёри илоҳӣ фаро мерасад

Новобаста аз он ки зиндагӣ то чӣ андоза саҳт ва
шароит то чӣ андоза номусоид ба назар мерасад

Чехраи Худо дар зебоии табиат ба мо зоҳир
мешавад

Ва овози ӯ тавассути оҳангҳои нозук ва пурҷӯшу
хурӯш бо мо сухан мегӯяд

Ва аз овози ширину нарми ошиқон

Ва тавассути овози баланд ва вазифа

Омили муҳиме, ки моро ба сӯи некӣ ва сулҳу
осоиштагӣ ҳидоят мекунад

Хушбахтӣ ва дониш овози Худост

Ки моро ба бозгашт ба хонаи муборак даъват
мекунад

Хонае пур аз оромӣ ва хотирҷамъӣ

Ва аз ҳузури ширини ӯ лаззат бурдан

Ва зебоии беҳамто ва барҷастаи он

Ҷаҳон бениҳоят фиребанда аст ва мо бояд ба он
чунин муносибат кунем. Агар мо аввал фиребҳо ва
иллюзияҳои онро бартараф накунем, мо наметавонем ба
.каси дигар кумак кунем

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар танҳои
ақли мутамарказ корхонаи ҳама дастовардҳои бузург
нуҳуфтааст ва дар ин корхонаи аҷиб мо бояд пайваста
нақшҳои иродаи худро бофта барем, то ҳама шароити
номусоидро паси сар кунем ё бо онҳо самаранок
.мубориза барем

Иродаи ирода бояд пайваста омӯзонида ва амалӣ
карда шавад

Инсон имкониятҳои зиёде барои кор дар ин
корхонаи заминӣ дорад, ба шарте ки вақти худро беҳуда
.сарф накунад ва энергияшро беҳуда сарф накунад

Шабона ман аз талаботи дунявӣ канорагирӣ
мекунам, то бо худам бошам

Дур, дур аз ҷаҳон

Танҳо бо иродаи худ дар танҳои рӯҳонии худ

Ҷое, ки ман андешаҳоямро ба самте равона
мекунам, ки меҳоҳам

Ман қарорро аз таҳти дил қабул кардам

Вақте ки ман иродаи худро барои машғул шудан ба
фаъолиятҳои солим ва судманд ҳавасманд мекунам, ин
барои ман муваффақият меорад. Бо ин роҳ, ман аз
иродаи худ борҳо самаранок истифода кардам. Аммо,

ин танҳо тавассути истифодаи мунтазами ирода ба даст
.меояд

Чӣ эҳсоси аҷибе шуморо фаро хоҳад гирифт, вақте
ки шумо метавонед бигӯед ва тасдиқ кунед: "Иродаи
ман, ки бо иродаи илоҳӣ пур шудааст, барои ман он
"!чизеро, ки мехоҳам, ба даст меорад

Агар инсон худписанд шавад ва ҳама чизро ба
иродаи илоҳӣ супорад, бе он ки иродаи худо, ки Худо
ба ӯ додааст, истифода барад, натиҷаи дилхоҳашро ба
.даст нахоҳад овард

Қудрати илоҳӣ мехоҳад ба шумо бо ихтиёри худ
кумак кунад

Мо бояд ин фикрро аз зеҳни худ дур кунем, ки Худо
бо қудрат ва қудратҳои ғавқуттабиии худ аз мо дур аст
ва дар дуртарин осмонҳо пинҳон аст ва набояд фаромӯш
кунем, ки иродаи илоҳӣ дар паси иродаи инсонии мо
нуҳуфтааст, аммо ин қудрати бузург, мисли уқёнусе, ки
аз мавҷҳо ва паҳншавии он пур аст, то он даме, ки ақл
кушода набошад ва дил қабулкунанда набошад, нахоҳад
.омад

Илтимос

Эй Модари Умумӣ

Барои он ки ягона шуълае дар дилҳои мо бошад

Ва барои пароканда кардани торикии рӯҳҳои мо

Ва дар ашкҳои муҳаббати мо ба шумо

Муҳаббати моро ба чизҳои дунявӣ бишӯед

Ва мо хурсандем, ки бо шумо розӣ ҳастем

Ғаму андӯҳи моро як бор ва барои ҳамеша аз байн
баред

Дилҳои хурди моро ба дили бузург табдил деҳ
Он тамоми ҳузури шуморо фаро мегирад
Ва дар оинаи табиати илоҳии шумо
Биёед худро комил ва покиза бубинем
Бигзор шуълаи муҳаббати мо ба шумо баландтар
шавад

Аз болои алангаи хоҳишҳои заминӣ
Миллионҳо васвасаҳо худро ҳамчун шумо пинҳон
мекунанд

Ва он моро пайваста фиреб медиҳад

* * *

!Биё, эй шодмонии илоҳии пок ва комил
Ба маъбадҳои орзуҳои мо барои ту ворид шав
Бигзор сайёра осоишта бошад
Дар кӯҳҳои мо, дар шабҳои торики нодонӣ
Бигзор Ё моро ҳидоят кунад ва моро бехатар
баргардонад

!Ба паноҳгоҳи амну амонии худ

Пичирросҳо аз абадиат

Аввалин чоргонаи Хайём

Тарҷума аз ҷониби Эдвард Фицджералд ва шарҳ аз
ҷониби устод Парамаҳанса

Шӯҳрати Умар Хайём дар Ғарб ба тарҷумаи чоргонаи
Фитсҷералд дар нимаи асри нуздаҳум асос ёфтааст, ки
.беҳтарин тарҷума ба забони англисӣ ҳисобида мешавад

Устод Парамҳанса Умар Хайёмо яке аз бузургони
ориф ва дорои сатҳи баланди худшиносӣ меҳисобид ва ӯ
барои ифодаи таҷрибаи маънавӣ ва таҷрибавии худ аз
рамзизм истифода мебурд ва ӯро нодуруст фаҳмида
буданд ва муҳаққиқон барои дарки фалсафаи маънавии
ӯ, ки ӯ дар чоргона зикр кардааст, ба қадри кофӣ кашф
.накардаанд

Бедор шавед! Барои субҳ дар косаи шаб

Сангери партофт, ки ситорагонро ба парвоз
меандозад

Ва инак, Шикорчи Шарқ сайд кардааст

Бурчи Султон дар ҳалқаи нур

:Тарҷумаи арабӣ

Бедор шавед, зеро субҳ сангери ба зарфи шаб
партофтааст

Пароканда кардани пурраи ситорагон

Ва инҷо шикорчи Шарқ аст

ӯ бурчи Султонро забт кард

Бо ҳалқаи нур

:Шарҳ ва тафсир

:Шарҳи маъноҳо

Субҳ: Ин субҳи бедорӣ аз вучуди ҳаёлии заминӣ аст

Кишти шаб: торикии нодонӣ, ки рӯҳи намирандаро
дар шуури танг ва маҳдуди инсонӣ зиндонӣ мекунад

Санг: Такмили рӯҳонӣ

Ситораҳо: Дурахши ҷолиби хоҳишҳои моддӣ

Шикорчии Шарқ: Ҳикмати бузурги шарқӣ, ки
боқимондаҳои иллюзияҳоро нобуд мекунад

Қалъаи нур: дурахши ҳикмати муборак, ки торикии
зулму ситаме, ки рӯҳро зиндонӣ ва занҷирбанд мекунад,
.нобуд мекунад

:Тафсир

:Сукути ботинӣ пичиррос мезанад

Бедор шавед! Хоби нодонӣро тарк кунед, зеро»
субҳи хирад кушода шудааст. Зарфи торики номаълумро
бо санги покизагии рӯҳонӣ партоед, то онро пора-пора
кунад ва ситораҳои хира ва дурахшони хоҳишҳои
.«дилгиркунандаи моддиро пароканда кунад

Ба нури ҳикмати шарқӣ, шикорчӣ ва»
нобудкунандаи иллюзияҳо, нигоҳ кунед, зеро он бурҷи
баланди рӯҳро бо банди нур забт карда, торикии
маҳдудкунандаи моддии онро пароканда ва комилан
.«пароканда кардааст

Эй сокинони шаҳри хаёлҳо, хобро тарк кунед! Зеро»
нури офтоби паёми рӯҳонии ҳикмати ботинӣ зоҳир
.«шудааст

Биомӯзед, ки чӣ тавр аз санги мустаҳками покизагии
рӯҳонӣ барои шикастани зарфи торики нодонӣ ва аз он
дур кардани хоҳиши лаззатҳои муваққатии моддӣ
.истифода баред

Аз шикорчии хирад, ки пайваста ҷонҳоро меҷӯяд,»

ки ба нур ва дар ҷустуҷӯи ҳақиқат ташнаанд, дарс
гиред, то онҳоро бо аураи шукӯҳи пурчалол, шукӯҳи
.«озодии абадӣ ихота кунед

Бозгашти Писари Саркаш

Боре, солҳои пеш, ман яке аз донишҷӯёнаро дидам,
ки ба самти муқобил мерафт

Бо дарки оқибатҳои ногузири амалҳои ӯ, ман кӯшиш
кардам, ки ӯро бо истифода аз ҳар роҳи мантиқӣ бовар
кунонам, ки аз ин кор даст кашад, аммо фаҳмидам, ки
.наметавонам ба ӯ кумак кунам

.Зеро ӯ қасд дошт, ки роҳи бадиро пеш гирад

:Ниҳоят, ба худ гуфтам

.«Азбаски ӯ инро мехоҳад, ман ӯро танҳо мегузорам»

Аммо муҳаббат ва ғамхори ман ба ӯ зуд баргашт,
бинобар ин ман зери дарахти анҷир нишастам ва ӯро
.тасаввур карданро сар кардам

Бо шавқу завқи зиёд, ман пайваста ба ӯ паёми

:зеҳнии зеринро мефиристодам

Худо аз ман хоҳиш кард, ки аз ту хоҳиш кунам, ки»
фикри худро дар бораи он чизе, ки қасди анҷом додани
.«онро дорӣ, дигар кунӣ

Бегоҳӣ, эҳсоси қавии интуитивие, ки дар бадан ва
ақлам эҳсос кардам, маро водор кард, ки бовар кунам,
.ки ӯ воқеан бармегардад

Ногаҳон «писари саркаш» пайдо шуд, ки ба хона
баргашта буд ва онҳоро бо таъзим истиқбол кард ва
:гуфт

Тамоми рӯз, ба ҳар ҷое ки мерафтам ва ҳар коре"
мекардам, чехраи шуморо медидам. Ин чӣ маъно
"?дорад

Ман ҷавоб додам: "Худо туро тавассути ман меҳонд,
".ин даъвати Ё буд, на даъвати ман

Хоҳиши ман аз худхоӣ бармеомад, аммо ман
.қатъиян қарор додам, ки онро тарк накунам

Ин ҷой то бозгашти шумо боз хоҳад монд

Ин намуди тарҳ метавонад тағйироти бузургеро ба
!бор орад. Ин воқеан як қувваи аҷиб аст

Вақте ки шумо роҳи худро муайян мекунед ва қарор
медихед, ки дар роҳи худ идома диҳед, шумо бояд
иродаи худро фаъл созед ва кӯшиши амалӣ кунед ва
дар он сурат хоҳед дид, ки ҳама унсурҳои муваффақият
аз ҷое, ки шумо медонед ва аз ҷое, ки намедонед, ба
.шумо хоҳанд расид

Дар иродаи шумо, ки пур аз энергияи илоҳӣ аст,
посуи дуоҳои шумост

Вақте ки шумо ин иродаро истифода мебаред, шумо
тирезаеро мекушоед, ки тавассути он ба дуоҳои худ
.посух мегиред

Ин таҷрибаи ҳуди ман аст. Дар гузашта ман кӯшиш
мекардам, ки баъзе корҳоро танҳо барои санҷидани
иродаи худ анҷом диҳам, аммо ҳоло ин корро
намекунам, зеро натиҷаро пешакӣ медонам: ҳама чизе,
ки ман мехоҳам, ба шарофати Худои Қодир ба даст
.меояд

"Аз китоби "Ҳадафи ниҳони инсон

Биёед Худоро ҷӯпони ҷонҳои худ гардонем

Ва нури илоҳӣ скаут аст
Дар роҳҳои торики зиндагӣ
Ў нури роҳнамо дар шабҳои ошуфтагӣ аст
Ва офтоби яқин дар соатҳои бедорӣ
Ва ситораи роҳнамо дар баҳри торикии вучуди
заминӣ
Биёед аз Ў кӯмак пурсем ва илҳами Ўро ҷӯем
Зеро ҷаҳон ба пастиву баландиҳои худ идома хоҳад
.дод
Рӯйдодҳои он мисли мавҷҳои ҷурталотум ноороманд
?Мо аз кучо роҳнамоӣ мегирем
Ин дар одатҳои ноустувор ва ғаразҳои мо нест
На аз муҳити зисти мо, ки таҳти таъсир қарор
надорад
На аз кишварҳои мо ва на аз ҷаҳони мо
Барҳакс, он овози ҳақиқати роҳнамоист
Аз умқи рӯҳ сарчашма мегирад
Ҳар лаҳза танҳо ба Худо фикр мекунам
Ман ҷони худро ба ӯ бахшидам
Ман диламро ба ӯ супоридам
Ман муҳаббат ва орзуи худро ба сӯи ӯ равона кардам
Мо набояд ба ҷуз Худо ба ҳеҷ чиз эътимод кунем
Ва мо бояд ба онҳое эътимод кунем, ки нури Ўро
ошкор мекунанд

Он нур роҳнамои ман аст
Ин ҳикмат ва муҳаббати ман аст
Қувваи мағлубнашаванда
Ва ҳақиқате, ки аз он гузаштан мумкин нест
Ҳоло ва то абад

Одамоне ҳастанд, ки дар тафаккури худ чунон
ифротӣ ҳастанд, ки бовар доранд, ки барои муваффақ
.шудан дар зиндагӣ бояд мисли мошин беист кор кунанд

Аз тарафи дигар, одамоне ҳастанд, ки аз онҳо
камтар ифротгаро нестанд, зеро вақте ки онҳо ба
масъалаҳои маънавӣ таваҷҷӯҳ пайдо мекунанд, майли
худро ба ҳама чизи дигар гум мекунанд ва ин мавқеи
.нодуруст аст

Масалан, онҳо бовар доранд, ки зарурати анҷом
додани коре нест, ки тамаркузи шадид ва саъю кӯшиши
ҷисмониро талаб мекунад ва онҳо тавсия медиҳанд, ки
зоҳидӣ ва даст кашидан аз ҳама чизҳои моддӣ вуҷуд
дошта бошад. Аммо ин муносибат рукуди зеҳниро
.пинҳон мекунад

Дар зери ниқоби маънавиёти дурӯғин

Ман мушоҳида кардам, ки муаллимони бузург ба
ҷаҳон хеле таваҷҷӯҳ доранд, аммо ба он ҳеҷ пайванде
надоранд. Вақте ки ба муаллимам чизе зебо медоданд, ӯ
аз он нигоҳубин мекард ва онро ҳифз мекард, аммо агар
он тасодуфан мешиканад ё вайрон мешуд, механдид ва
мегуфт: «Тавачҷӯҳи ман ба он аз байн рафт, зеро он
таваҷҷӯҳи маро аз ҳад зиёд ҷалб кард». Ӯ аз дигарон
.ҷудо буд, зеро бепарво буд

Ман низ ҳамон эҳсосро дорам, ки қадр мекунам он
чизеро, ки Худо ба ман додааст, аммо агар онро аз даст
.диҳам, онро аз даст намедиҳам

Боре касе ба ман як куртаи зебо бо кулоҳ дод ва он
як маҷмӯаи гаронбаҳо буд, ки ман бо хурсандӣ онро
нигоҳубин мекардам ва онро аз кандашавӣ ва
ифлосшавӣ муҳофизат мекардам, то он даме ки аз он
дилгир шудам ва гуфтам: "Худоё, ба ман ин мушкилот
"!лозим нест

Рӯзе ман барои лексия хондан ба як толор дар Лос-
Анҷелес рафтам ва ҳамин ки расидам ва куртаамро
кашиданро сар кардам, овози илоҳиро шунидам, ки
мегуфт: «Ҳама чизҳоеро, ки дар ҷайбҳои курта ҳастанд,
.бо худ бибар». Пас, ман ин корро кардам

Баъд аз лексия, ман ба ҳуҷраи нигоҳдории курта
баргаштам ва дидам, ки курта - Худо шуморо дар
.паноҳаш нигоҳ дорад - нопадид шудааст

Ман аз ин хеле хафа шудам, бинобар ин касе гуфт:
"Хафа нашав, мо бароят куртаи дигар меҳарем." Ман
гуфтам: "Ман аз он ки куртаро гум кардам, хафа нестам,
балки аз он сабаб, ки шахсе, ки куртаро гирифтааст,
кулоҳеро, ки бо курта комилан мувофиқ аст,
".нагирифтааст

Мо набояд ба эҳсосоти худ иҷозат диҳем, ки моро
идора кунанд. Агар инсон танҳо ба либос ва дигар
дороиҳояш аҳамият диҳад, чӣ гуна метавонад хушбахт
?бошад

Ин маънои напӯшидани либоси тоза ва озода ё
тозаву озода кардани хонаро надорад, балки ба ин
масъалаҳо аз ҳад зиёд дилбастагӣ ё васваса
.надоштанро дорад

Боре маро ба зиёфати шом даъват карданд ва ҳама
чиз хеле зебо ва хуб оро дода шуда буд, ман аз хӯроки
шом хеле лаззат бурдам, аммо мизбонон хеле асабонӣ
буданд, зеро метарсиданд, ки ҳама чиз мувофиқи нақша
пеш наравад ва дар натиҷа, онҳо бо изтиробӣ худ
.фазоро вайрон карданд

Онҳое, ки аз ҳад зиёд ҳассосанд, аксар вақт изтироб
ва нороҳатии дигаронро эҳсос мекунанд. Чаро тарс ва
нигаронӣ? Мо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем,
сипас истироҳат кунем ва ба дигарон имкон диҳем, ки
истироҳат кунанд. Мо бояд ба чизҳо иҷозат диҳем, ки
роҳи табиӣ худро пеш гиранд, бе он ки онҳоро маҷбур
.кунанд, ва он гоҳ атрофиён низ оромӣ пайдо мекунанд

Ҳосили Парменид

Дар паси иродаи инсон иродаи илоҳӣ ва ҳадафи
.ҷараёни бемаҳдуди энергияи кайҳонӣ нухуфтааст

Ин нишон додани ҳама чизест, ки дар ҳаёт хуб ва
.судманд аст

Аз ин рӯ, ҳар кӣ бо қудрати олий устувор ва пайваста
.бошад, бо ёрии Худо ба муваффақият ноил мегардад

Ирода энергия ва хоҳишест, ки барои ноил шудан ба
.ҳадафи мушаххас равона карда шудааст

Бе ирода ҳеҷ коре карда намешавад; дар ҳақиқат,
ҳатто як ҳаракати оддӣ дар ҳаёти ҳаррӯза бе истифодаи
.ирода эҷод карда намешавад

Аксари одамон корҳои ғайримухимро анҷом
медиханд ва кӯшишҳои худро ба таври созанда равона
.намекунанд

Орзу аз ирода фарқ мекунад, гарчанде ки орзу
.метавонад ҳамчун катализатор барои ирода амал кунад

Дар рушди ирода, пеш аз ҳама, бояд дорои азму
.ирода ва истифодаи идрок, фаҳмиш ва хирад бошад

Пас аз ин омӯзиш ва истифодаи бошуурунаи ирода
.барои ноил шудан ба ҳадафи дилхоҳ сурат мегирад

Сафар ва талош бояд то расидан ба ҳадаф идома
ёбад

Вақте ки кас тасмим мегирад, ки ба ҳадафи нек
.бирасад, қатъ кардани кӯшиш номуносиб мегардад

Ё ӯ метавонад ба шароити номусоид дода шавад

Вақте ки шуур бо ирода ва андешаи олий ҳамоҳанг
аст ва ирода бе ягон таваққуф ба як идеяи мушаххас
нигаронида шудааст, қудрати ирода бо фаъолияти
.бепоён ва беохири кайҳонӣ сер мешавад

Иродаи инсонӣ, ки бар пояи нодонӣ ва хоҳишҳо
идора мешавад, ба соҳибаш дард ва мушкилот меорад

Барои чашидани хушбахтии ҳақиқӣ, орзуҳои нек
бояд аз орзуҳои бад пирӯз шаванд ва ирода бояд ба
самти дуруст ба сӯи манбаи ҳақиқат ва манбаи ҳама
.некиҳо дар вучуд равона карда шавад

Чаро инсон бояд аз шаҳодати бардурӯғ худдорӣ
.кунад? Зеро дурӯғ риёкорӣ ва фиребро ба вучуд меорад

Хиёнат яке аз бузургтарин гуноҳон дар назари
Худост. Тухмат кардани касе барои манфиати шахсӣ ё аз
рӯи хоҳиши интиқом як навъ шаҳодати дурӯғ аст. Агар
ҳама ин амалро риоя мекарданд, дар байни одамон
.бесарусомонӣ ва бесарусомонӣ ҳукмрон мешуд

Гӯш кардани шаҳодати бардурӯғ бар зидди шахси
дигар тасдиқи шохиди бардурӯғ ва иштирок дар
рафтори шармовари ӯ аст ва ин гӯш кардан ва тасдиқ

ногузир ба як низои эмотсионалии дохилӣ табдил
меёбад, ки оромии рӯҳро пора-пора мекунад ва оромии
.зиндагиро ҳалалдор мекунад

Ҳатто агар ин амал муваққатан асоснок бошад ҳам,
дар ниҳоят ин амал таъсири баръакс хоҳад дошт ва
изтироб ва дарди равониرو ба вучуд меорад, ки шуурро
.ҳалалдор мекунад ва вичдонро мешиканад

Ҳасад инчунин оқибатҳои зараровар ва даҳшатнок
дорад, зеро он ба шахси ҳасадхӯр ранҷу азоби шахсӣ
меорад, зеро афкор ва эҳсосоте, ки инсон раҳо мекунад,
.ба ӯ бармегардад

Касе, ки муҳаббат ва фидокорӣ медиҳад, дар иваз
меҳру муҳаббат ва муносибати фидокоронаро хоҳад
гирифт, дар ҳоле ки касе, ки фикрҳои тамаъ, худхоӣ ва
ҳасадро ба вучуд меорад, ин чизҳоро ба андозаи баробар
.ба худ меорад

?Чаро инсон набояд дуздӣ кунад

Агар ҳама бо дуздӣ, роҳзанӣ ва тамаъкорӣ зиндагӣ
мекарданд, ҳаҳон чӣ гуна мешуд? Дар он сурат,
ҷиноятҳои даҳшатноктарин ва ваҳшиёна содир
мешуданд. Барои ҳифзи амвол ва баргардонидани
молҳои дуздидашуда муборизаҳои шадид сурат
.мегирифтанд

Дуздӣ амалест, ки хилофи меъёрҳои иҷтимоӣ буда,
дигаронро аз ҳуқуқҳои худ маҳрум мекунад ва аз ин рӯ,
он хилофи қонунҳои вучуд аст ва ҷомеаҳо имконоти
муносиб ва усулҳои муассири мубориза бо
.ҷинояткоронро надоранд

Вақте ки дуздон зиндонӣ мешаванд, одатҳои кӯҳнаи
онҳо метавонанд бештар реша давонанд ва ҳангоми
муошират бо дигар ҷинояткорон низ метавонанд

одатҳои бади нав пайдо кунанд. Агар ин рӯй диҳад, пас
аз озод шуданашон вазъияти онҳо нисбат ба пеш аз
.ворид шудан ба зиндон хеле бадтар хоҳад буд

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки моро
баракат деҳ, то ки мо бадиро нашунавем, бадиро
.набинем, бадӣ нагуем ва бадӣ нагуем

Мо на ба бадӣ даст мерасонем, на ба бадӣ эҳсос
мекунем, на ба бадӣ фикр мекунем ва на ба бадӣ орзу
мекунем

:Қувваҳое, ки мо ҳар рӯз истифода мебарем

Дарки ҳисси мо

ва эҳсосоти мо -

ва зеҳни мо -

Ҳамаи ин аз Худо қарз гирифта шудааст ва мо як
.сония ҳам бе Ӯ зиндагӣ карда наметавонем

Аммо, дар ҳоле ки мо аз тӯҳфаҳои Ӯ истифода
мебарем, мо дар бораи Ӯ ончунон ки бояд фикр кунем,
фикр намекунем ва ба Ӯ он қадар таваҷҷӯҳе намедихем,
.ки сазовори он аст

Баръакс, мо лаззатҳои шаҳвонӣ ва орзуҳои дунявиро
дар ҳамоҳангӣ ва пайвастагии комил бо ҷаҳони моддӣ
.пайгирӣ мекунем

Ин сабаби аслии ҳамаи ранҷу азоби мост

Худо моро ба сурати Худ офаридааст ва аз ин рӯ, мо
наметавонем таъми хушбахтии ҳақиқиро дарк кунем,
агар ҳузури Ӯро дар дохили худ кашф накунем ва
.нектари неъматӣ Ӯро дар рӯҳҳои худ бичашем

Мо инчунин наметавонем қудрати муборакеро, ки
барои ба даст овардани он чизе, ки ҳар рӯз ба мо лозим
.аст, бо ирода лозим аст, дошта бошем

Агар мо дарк накунем, ки Худо манбаи ин қувват
.аст, мо бояд ба Ё така кунем ва ба Ё рӯй оварем

Бо дилҳои миннатдор барои ҳамаи неъматҳои, ки Ё
ба таври пайваста бар мо мерезад

Агар шукргузор бошед, албатта, [неъматӣ] шуморо
.афзун мекунам

Вақте ки дилҳои мо аз миннатдорӣ ба
Саховатмандтарин Атоқунанда лабрез мешаванд, онҳо
ба маъбадҳои муқаддас барои ҳузури пурчалолӣ Ё
табдил меёбанд ва ин бузургтарин дастовардест, ки
инсон метавонад ба он ноил гардад, зеро мақсади
зиндагӣ дар он аст, ки инсон бо Офаридгори худ дар
.ҳамоҳангӣ бошад, ба Ё наздик шавад ва Ёро бишносад

Аввал Малакути Худо ва адолати Ёро бичӯед, ва}
{ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда хоҳанд шуд

Бо зикри доимии Худо ва андешаҳои нек дар бораи
Ё, мо дарк хоҳем кард, ки Ё маҳбуби мост, мо
.интиҳобшудагони Ё ҳастем ва дар фазли Ё сахм дорем

Салтанати хушбахтӣ, муҳаббат, нур ва некӣ

Вақте ки мо дар бораи неъматҳои фаровони Худо, ки
бузургтарини он имконияти истифодаи озодии интиҳоб
дар пайгирии роҳи дурустест, ки ба мутобиқат бо
ҳадафҳои оӣ ва ба даст овардани хушбахтии рӯҳонӣ
мебарад, фикр мекунем, ҳар рӯз бо шодмонии ботинии
нав пур мешавад ва мо эҳсос мекунем, ки ҷараёни
мубораке ба ҳаёти мо ҷорӣ мешавад, аз ин рӯ

миннатдорӣ дилҳои моро пур мекунад ва зиндагӣ маъза
.ва маъно дорад

Шахсе, ки тавассути тафаккури тафаккур метавонад
қонуни илоҳиро, ки ба таври пурасрор амал мекунад,
бубинад, ҳеҷ гоҳ худро дар назди Ё ситоиш, шукргузорӣ
ва фурӯтанӣ карданро бас намекунад, ки ҳама муҳаббат,
.ситоиш ва миннатдорӣ ба Ё сазовор аст

Биёед Худоро, ки манбаи ҳама некиҳо дар вуҷуд аст,
ба ёд орем ва ёди худро бо муҳаббати самимӣ, ки аз
.умқи дилҳоямон сарчашма мегирад, омехта кунем

Ба Худое, ки аз Ё ҳаёт қорӣ мешавад, муҳаббат нур
.мепошад ва баракатҳо беист мерезанд

Биёед ҳамаи онҳоро, ки барои башариятро шамъ
афрӯхтаанд, ё тухми некиро дар хоки ҷаҳон коштаанд, ё
ғояҳои равшанро паҳн кардаанд, ё қорҳои нек ва
.рафтори некро ташвиқ кардаанд, бо меҳр ба ёд орем

Биёед дилҳои худро барои муҳаббат боз кунем, ақли
худро барои илҳомҳои равшан пазиро созем ва аз Худо
.кӯмак ва роҳнамоӣ пурсем

Дар он чизе, ки мо дар бораи он фикр мекунем ва
мекунем

Тарс дилро заҳролуд мекунад

Ақли инсон анбори бузурги энергия ё фаъолияти
ҳаётан муҳим аст

Ин фаъолият пайваста дар ҳаракатҳои мушакҳо,
фаъолияти дил, шуш ва диафрагма, мубодилаи
моддаҳои ҳуҷайра, реаксияҳои химиявии хун ва дар
фаъолияти узвҳои ҳиссиёти ҳаракатӣ (асабҳо) истифода
.мешавад

Илова бар ин, миқдори зиёди энергияи ҳаётан муҳим
.барои тафаккур, эҳсосот ва ирода сарф мешавад

Тарс фаъолияти ҳаётан муҳимро суст мекунад ва
.яке аз душманони ашаддии иродаи фаъол аст

Тарс фаъолияти ҳаётро, ки одатан мунтазам ба сӯи
асабҳо ҷараён мегирад, фишор медиҳад ва ҳалалдор
мекунад, то онҳо гӯё фалаҷ шуда бошанд ва бадан суст
шавад ва қувваи кори он ба таври назаррас ва назаррас
.коҳиш ёбад (тарс як блокатори асаб аст!)

Тарс ба бартараф кардани сабаби тарс мусоидат
намекунад. Он иродаро суст мекунад ва мағзро водор
мекунад, ки ба узвҳои бадан сигнали монеа фиристад.
Тарс дилро заҳролуд мекунад, ҳозимаро ҳалалдор
мекунад ва боиси бемориҳои сершумори ҷисмонӣ
.мегардад

Вақте ки огоҳӣ ба Худо нигаронида шудааст, шумо
аз ҳеҷ чиз наметарсед ва метавонед аз ҳар монеа ва
.монеа гузаред

Бо ҷасорат ва имон "Орзу" хоҳишест, ки энергия
надорад, дар ҳоле ки "ният" азму ирода барои анҷом
додани коре аст: иҷрои хоҳиш ё хоҳиш Аммо "ирода"-ро
метавон бо ин суханон ифода кард: "Ман то он даме, ки
."ба он чизе, ки мехоҳам, ноил шавам, беист кор мекунам

Вақте ки шумо иродаи худро машқ медиҳед, шумо
метавонед қувваҳои фаъолияти ҳаётан муҳимро раҳо ва
равона кунед, ба ҷои он ки чизеро орзу кунед, бе он ки
.коре барои ба даст овардани он анҷом диҳед

Мо набояд умедамонро аз даст диҳем, балки бояд
дарк кунем, ки Худо ба мо имкониятҳои зиёдеро
медиҳад, то вазъиятамонро беҳтар созем, ақидаҳои

худо баланд бардорем ва чизҳои нав ва муфидро барои
.худамон ва дигарон дар зиндагӣ эҷод кунем

Агар мо аз тарзи зиндагии худ қаноатманд набошем,
бояд роҳҳо ва усулҳои навро омӯзем, ки ба мо дараҷаи
.муайяни қаноатмандӣ ва тасалли равоӣ медиҳанд

Мо бояд дар бораи анҷом додани коре фикр кунем,
ки шароити моро беҳтар мекунад ва ҳаёти моро
пурмазмун ва арзишманд мегардонад ва сипас онро дар
.амал татбиқ мекунем

Он чизе, ки фавран зарур аст, ин тағйир додани
.шуур ё тағйир додани самти он аст

Мо бояд қатъиян тасмим гирем, ки ба мушкилот роҳ
надиҳем, ки ба мо таъсир расонанд ва моро аз
мувозинат берун кунанд ва нагузорем, ки чизҳои
нигаронкунанда ҳаёти моро вайрон кунанд, эҳсосоти
.моро банд кунанд ва фазои моро вайрон кунанд

Ва мо қурбонии одатҳои зараровар ва хислатҳои
зараровар нахоҳем буд ва мо мисли паррандагон дар
.осмон озод ва бемаҳдуд хоҳем буд

Ниёзе нест, ки одамон дар як ҳолати рукуд ва
бетағйир бимонанд. Пардаҳои иллюзия бояд аз моҳияти
рӯҳ бардошта шаванд, то ки он бо покӣ ва қуввати худ
дурахшад ва шукӯҳи наҷибро, ки Худо ба инсоният ато
.кардааст, ошкор созад

Худо кӯшишҳои нек, орзуҳои ҳақиқӣ ва азму иродаи
муваффақ шуданро баракат медиҳад

Дар паси ҳаёти мо қудрати Рӯҳи Олӣ ва дар паси
.иродаи мо уқёнуси кайҳонии иродаи Илоҳӣ нухуфтааст

Мо қисми ҷудонашавандаи он уқёнуси бепоён
ҳастем. Вақте ки мо ба он мерасем ва дар он шино

мекунем, шуури мо васеъ мешавад ва мо бузургии худро
.эҳсос мекунем

Фикр кардан дар бораи он моро ба он наздиктар
мекунад ва андеша кардан моро ба он мебарад

Кӯшиши пайваста барои ҳамоҳангӣ бо он ба мо
.дониш, ирода ва нерӯ мебахшад

Омодагии ҳаррӯзаи шуур муҳаббати илоҳӣ ва
неъматҳои осмониро меорад

Он бефосила ба сӯи мо қорӣ мешавад ва ба мо саҳми
.фаровоне аз ганҷҳои уқёнус медиҳад

Дар дохили ҳар як инсон шуури илоҳӣ пинҳон аст, ки
.интизори фурсати баён кардани худ аст

Ва барои берун рафтан аз таҳхонаи танг ва
маҳдудкунандаи худписандӣ

Ҳамон тавре ки инсон аз хоби даҳшатнок бедор
мешавад ва дарк мекунад, ки он чизе, ки дидааст, чизе
ҷуз хоб нест, шуури илоҳӣ низ инсонро водор мекунад,
ки аз хоби даҳшатноки хоб ва парешонхотирӣ ба огоҳии
нав ва дарки дурусти маъно ва ҳадафи зиндагӣ бедор
.шавад

Агар мо хоҳем, ки субҳи бедории рӯҳониро эҳсос
кунем ва нурҳои итминонро шоҳид бошем, бояд ба овози
.ботинӣ гӯш диҳем

Мо ба ангезаи он посух медиҳем. Мо бояд сангҳои
иллюзия ва сангҳои нодонӣ, ки ба пешрафти рӯҳ ва
.ҳаракати он ҳалал мерасонанд, аз роҳ дур кунем

Ва биёед бо дасти орзуҳо дари бедорӣ аз хоби
бепарвоиро мекӯбем, то ки аз насими хушбахтӣ нафас

кашем ва ба ҳар андеша ва ҳар эҳсоси худ нерӯи осмонӣ
.оварем

Ва ҳар як асари мо

Мо аз Худои Қодир хоҳиш мекунем, ки дар шуури мо
тирезаҳои огоҳӣ кушояд, моро бо нури ҳикмат пур
кунад, моро бо муҳаббати Худ иҳота кунад ва моро бо
.шафқати абадии Худ иҳота кунад

Дар байни онҳое, ки назди ман омаданд, одамоне
буданд, ки ман аз аввал ба онҳо гуфтам, ростӣ,
ангезаҳои онҳо дуруст нестанд ва аз онҳо хоҳиш кардам,
.ки ин ангезаҳояшонро тағйир диҳанд

Ба чанде аз онҳо суҳанони ман маъқул нашуданд,
аммо дигарон посух доданд ва ба сӯи беҳтарӣ тағйир
.ёфтанд

Риёкорӣ ба натиҷаи хуб намеорад ва ҳатто
донотарин хирадмандон наметавонанд он чиро, ки
.чашмонашон ошкор мекунанд, пинҳон кунанд

Тамоми таърихи инсон дар чашмони ӯ навишта
шудааст

Агар шумо хоҳед, ки табиати воқеии касеро
бидонед, аз Худо хоҳиш кунед, ки хислати воқеии он
.шахсро ба шумо ошкор кунад

Азбаски шумо намехоҳед фиреб хӯред, дар дили худ
табиати воқеии онро эҳсос хоҳед кард ва ҳиссиёти шумо
.хато нахоҳад кард

Вақте ки мо бо ҳамсафари худ сӯҳбат мекунем, мо
бояд мустақиман ба чашмони ӯ нигарем ва бо эътимод,
.итминон ва ростӣ суҳан гӯем

Вақте ки мо бо касе дастфишурӣ мекунем, бояд ба онҳо ҷозибай муҳаббат ва самимияти худро расонем ва .то ҳадди имкон ба онҳо кӯмак расонем

Ҷустуҷӯкунандаи дониш бояд мусбат бошад ва барои рушди магнитизми рӯҳонии худ саъй кунад; он гоҳ Худо ба ӯ қудрат медиҳад, ки ба дигарон кӯмак кунад ва .ларзишҳои муборакро ба онҳо интиқол диҳад

Шояд ман аз сайёраҳо ва ситораҳои дурдаст фаротар равам, аммо ман ҳамеша аз онҳо шумо хоҳам буд. Пайравони шумо метавонанд биёянд ва раванд, аммо ман бо шумо ҳамроҳӣ мекунам ва то абад аз онҳо шумо хоҳам буд. Шояд маро мавҷҳои бешумори таҷассумҳо ба ҳар тараф кашанд ва худро танҳо ва танҳо ҳис кунам, аммо ман ҳамеша аз онҳо шумо хоҳам .буд

Ҷаҳон, ки ба бозиҳои ту банд аст, шояд туро фаромӯш кунад, аммо ман ҳамеша туро дар ёд хоҳам дошт, Шояд овозам пажмурда шавад ва ман ноком .шавам

Аммо бо суханони ҷони худ пичиррос мезанам: "Ман .ҳамеша аз онҳо ту хоҳам буд

Мушкилот, бемориҳо ва марг метавонанд маро пора-пора кунанд ва баданамро сӯзонанд, аммо то он даме, ки .дар хотирам як шуълаи умед боқӣ монад

Ба чашмони мурдаистодаи ман нигоҳ кунед, зеро тавассути онҳо ба шумо мегӯям: "Ман туро абадан дӯст"!хоҳам дошт ва ҳамеша ба ту содиқ хоҳам монд

Ба ростӣ мегӯям, ки ман ба ҳамаи саволҳоям на аз одамон, балки аз Худо, манбаи ҳама саховатмандӣ, .ҷавоб гирифтаам

Ва манбаи тамоми дониш дар коинот

Ў ягона илҳами ман дар зиндагӣ аст ва вақте ки ман
сухан мегӯям, аз ӯ хоҳиш мекунам, ки суханонамро бо
қудрат, ҳақиқат, муҳаббат ва нури худ пур кунад. Ман
мавҷҳои шодмониро ҳис мекунам, ки маро фаро
мегиранд, зеро муҳаббати бузургтарини ӯ мисли насими
наرم дар рӯзҳои гарм ба рӯҳ мерезад ва бориши он шабу
рӯз, ҳафта ба ҳафта, сол ба сол бо шиддат идома
меёбад, аз ин рӯ шумо намедонед, ки поёни он дар
.қучост

Инсонҳо фикр мекунанд, ки ба муҳаббат ва сарват
аз манбаҳои инсонӣ ниёз доранд, аммо дар паси ҳар
.муҳаббат ва дар паси ҳар сарват ҳастанд

Ишқи илоҳӣ, ки тағйирнопазир аст ва сарвати
маънавӣ, ки бо сарватҳои заминӣ чен карда намешавад.
Ҳар кӣ дарк кунад, ки Худо манбаи ҳама муҳаббат,
хушбахтӣ ва файз аст, онро пайдо мекунад ва аз он
.бениҳоят хушбахт мешавад

Худо ба онҳое, ки ба Ў умед мебанданд, ва ба онҳое,
ки

Ў ба Ў менигарад, на ба махлуқ
,Ўро аз мусибатҳо ва мушкилот раҳо мекунад
,Ва Ў бадиро аз роҳ дур мекунад
Дар қалби ӯ мо ҳаёти осоишта дорем
Ва рӯҳҳои ором онро эҳсос мекунанд
Ва вақте ки мо ба ӯ ниёз дорем, ӯ ба ёри мо меояд
Бо ламсе, ки роҳат ва шодӣ меорад
Ва некӣ мисли борони шадид ба мо меояд

Таъминоти он дар тӯли ҳаёт қатъ намешавад
!Худои меҳрубон муборак аст, чӣ қадар бузург аст
Ў ҳамеша аз он мост, ҳамон тавре ки мо аз он Ў
ҳастем

Илҳомҳои олии

Эй Офаридгори илоҳӣ

Эй Парвардигори коинот

Эй он ки сайёраҳо, ситорагон ва галактикаҳо
!идора ва ба ҳаракат медарорӣ

Қоидаи одилонаи шумо ба шаҳрвандони худ додани
иродаи озод ва озодии интихобро тақозо мекунад, ки ба
онҳо дар рушди худ ва наздик шудан ба принсипҳо ва
.идеалҳои муқаддаси шумо кӯмак мекунад

Шумо ба мо озодии абадӣ ато кардед ва дар мо
туҳми шуури умумиҷаҳониро коштед. Аммо
мутаассифона, мо шуури умумиҷаҳонии худро дар паси
панҷараҳои худҳои, нафрат, тангназарӣ ва таассуби
.кӯрона бастаем

Худовандо, ба мо кумак кун, ки — бо муҳаббати гарм
ва фаҳмиши бародаронаи худ — ҳамаи монеаҳо ва
монеаҳои сунъӣ ва яхбастаи байни мо ва дигаронро об
.кунем

Ба мо кӯмак кунед, ки вичдони ҳушёр ва довари
солимо дар худдорӣ истифода барем ва дар роҳҳои
.ҳаёт ростқавлона роҳ равем

Ва моро баракат деҳ, ки сарвати маънавӣ ва
ҳамдардӣ ва ҳамдардӣамонро тавассути васеъ кардани
доираи муҳаббати миллии худ барои фаро гирифтани

ҳамаи сокинони замин, новобаста аз ранг, табақа, ҷинс
.ва эътиқод, афзун гардонем

Эй Парвардигори Коинот, биед истиқлолияти ҳамаи
.инсонҳои озодзодаро эҳтиром ва қадр кунем

Ва моро баракат деҳ, то мо ҷаҳони муттаҳидро
бунёд кунем ва шуморо ҳамчун раҳбари рӯҳонии худ
.барои тамоми умр интиҳоб кунем

Аз умқи рӯҳ

Эй Парвардигор, бигзор оташи орзуҳоям равшан
шавад

Ҳузури муқаддаси Ту ҳамеша ҳозир аст

Ман барои орзуҳоям маъбаде сохтам

Дар ҳар як андешаи ман

?Лутфан, маро хабар мегиред

!?Ва ту бар тахти муҳаббати ман ба ту нишастӣ

Бигзор андешаҳои ман аз роҳнамоии хирадмандонаи
шумо пайравӣ кунанд

Бигзор ту бузургтарин шодмонии ҳаёти ман бошӣ

Аз дарвозаи тафаккур дар бораи Худо ва тафаккур
дар бораи Ё

Ман ба Маъбади Сулҳи Устувор ворид мешавам

Имрӯз ман як баста ҷӯбҳоро барои ифодаи
нигарониҳо ва тарсҳо меафрӯзам

Барои равшан кардани маъбади Худо дар ҷони ман

Ман дар танҳои ҷони худ Худоро меҷӯям

Ва ман то он даме, ки дилам аз муҳаббат ба ӯ
мезанад, бо тамоми қувват дуо хоҳам кард

Ва ман посухи Ёро ба дуоҳоям эҳсос мекунам
Эй кош шарораи ҳаёти ман бо офтоби Худо омехта
мешуд

Ва он дар чашмони ҳамаи онҳое, ки некиро дӯст
медоранд, медурахшад

Ман ҷаҳонро, ки аз ҷангҳо пора-пора шудааст, пош
медихам

Бо андешаҳои сулҳ ва муҳаббат
Ман ба маъбади илоҳӣ ворид мешавам
Ва ман ба шуури кайҳонӣ даст мерасонам
Тавассути шодмонии тафаккур ва муҳаббати илоҳӣ
Ҳимояи илоҳӣ маро ҳамеша ва то абад ихота
мекунад

Ва нури Худо маро ҳамроҳӣ мекунад ва торикиро
.дар атрофи ман пароканда мекунад

То даме ки ман дар нури роҳнамои Ё роҳ равам,
,пешпо нахоҳам хӯрд

Ман аз роҳи рост нахоҳам қачравӣ

Эҳсосоти зинда

Эй Рӯҳи вучуд ва Соҳиби коинот

Ту дар паси назари ман ҳастӣ, ки аз он зебоии
зоҳирии туро мебинам

Ва дар паси гӯшам, ки бо он омехтаи садоҳои
заминиро гӯш мекунам

Ту дар паси ламси ман ҳастӣ, ки бо он ман чизҳои
ҷаҳони заминии туро эҳсос мекунам

Ва берун аз пардаи табиат, ки чехраи зебои шуморо
пинҳон мекунад

Туро дар нигоҳи тасаллибахши гулҳо мебинам
Ва ман туро дар маззаи хӯроки серғизо бичашам
Ман моҳияти илоҳӣ ва ширинии абадии шуморо
эҳсос мекунам

Дар ҳама чизҳои хуб ва мӯъҷизаҳое, ки вучуд доранд
Эй Парвардигор, ман ба Ту дуо мегӯям ва Ту дар
паси овози ларзони ман ҳастӣ

Ва дар паси ақлам, ки бо он дуо мекунам
Шумо аз эҳсосоти амиқтарини ман берун ҳастед
Фарқе аз андешаҳо ва орзуҳои муқаддаси ман ва
орзуи ман ба ту

Ту аз андешаҳои ман ва аз муҳаббати нарми ман
!берун ҳастӣ

Эй кош ту аз паси пардаҳои эҳсосоти инсонӣ берун
меомадӣ

,Ва манзараҳои табиӣ аҷиб

Чашмони рӯҳонии маро кушоед, то ки Туро ҳамон
!тавре ки ҳастӣ, бубинам

Зиндагӣ бе Худо нопурра аст

Вақте ки мо бо Худо пайваст мешавем, фаҳмиши
интуитивӣ моро илҳом мебахшад ва дар ҳама коре, ки
.мекунем, роҳнамоӣ мекунад

Мо бояд он қудрати муборакро бошууруна дошта
бошем, ки он қудрат дар дохили мост; мо танҳо бояд
.онро ошкор кунем

Шумо хоҳед дид, ки ин қудрат дар ҳама чиз барои
беҳтар кардани вазъияти шумо ва осон кардани
корҳоятон амал мекунад. Вақте ки шумо бо ин қудрат
пайваст мешавед, некӯаҳволии шумо бо энергияи
кайҳонӣ ҷӯш мезанад ва андешаҳои шумо такмилёфта,
мутамакказ, тез ва гузарандатар мешаванд. Шумо дарк
хоҳед кард, ки рӯҳҳои шумо зарфҳои ҳақиқати зиндаи
.Худо ва ҳикмати бепоёни Ё мебошанд

Худо манбаи саломатӣ, шукуфӣ, хирад ва
шодмонии абадӣ аст. Вақте ки мо бо Ё пайваст мешавем,
.ҳаёти мо пурра ва пурмазмун мегардад

Зиндагӣ бе Худо нопурра аст. Мо бояд дар бораи он
қудрати олии, ки ба мо ҳаёт, энергия ва хирад
.мебахшад, фикр кунем

Мо бояд дуо гӯем, ки ин ҳақиқат ба ақли мо, ин
қувват ба бадани мо ва ин шодмонии беохир ба рӯҳи мо
.ҷорӣ шавад

Дар паси торикии чашмони пӯшида қувваҳои аҷоибӣ
.қоинот ва ҳама рӯҳҳои нек ва арвоҳи наҷиб пинҳонанд

Ва паҳноии бепоёнии кураҳои рӯҳ

Агар шумо тафаккур кунед, ҳақиқати мутлақро дарк
хоҳед кард ва қори аҷоибӣ онро дар ҳаёти худ ва дар
.ҳама чизҳои аҷоиб ва пурҷалоли офариниш хоҳед дид

Дар роҳҳои орзуҳо

Худо маро даъват мекунад

Ба воситаи қонҳои кушод

Ва дилҳои меҳрубоне, ки аз муҳаббат меларзанд

Ва он пур аз имон аст

Ҳар амали неки шогирд

Огоҳии ӯ як қадам наздиктар аст

Аз остонаи шуури кайҳонӣ

Бигзор ман ба дарун равам, Худовандо

Барои дидани зебоии илоҳии шумо

Ва ман хушбахтам, ки нурҳои дурахшони шуморо

мебинам

Агар ҳаёти ман аз ҷониби ҳикмати илоҳии Ту

роҳнамоӣ шавад

Аз ин рӯ, кӯшишҳои ман ҳатман бо муваффақият

анҷом меёбанд

Ман роҳи гурезро намеёбам

Маро баракат деҳ, эй Худованд, то ки рӯъёи ман

равшан бошад

Рӯҳи ман покиза аст

Сипас ӯ офтоби яқинро дид

Ва ман аз дониستاني ҳақиқат лаззат мебарам

Имрӯз ман мушкилоти гузаштаамро фаромӯш

мекунам

Ман бо ҳозира ва оянда рӯ ба рӯ мешавам

Бо ҷасорат ва эътимод, бо ёрии Худованди Мутаол

Ман баданамро бо энергияи кайҳонӣ пур мекунам

Ва ман вучуди худро бо нури шифобахши шуури
илоҳӣ мешӯям

Мисли тумани кайҳонӣ

Сулҳ шуури маро пур мекунад

Ва ӯ ҳузури бепоёни Худоро эҳсос кард

,Эй Парвардигор, фаҳми маро равшан кун

Зарфи рӯҳии маро пур кунед

Бо фаҳмиш ва дониш

Бигзор нури муҳаббати шумо дурахшад

Дар роҳҳои умрам

Дар архипелаги ҷазираҳои кабуд

Аз айвонам ба самти ғарб нигоҳ кардам ва дар
болҳои ҳаёлот ба соҳилҳои уфуқи дур парвоз кардам.
Дар тарафи рост ва чапам ду қаторкӯҳро дидам, ки ба
.зудӣ ба ранги арғувонии пурасрор табдил ёфтанд

Вақте ки ман бори дигар нигоҳ кардам, дасти ноаён
онҳоро бо пардаи кабуди тира пӯшонида буд. Дар паси
ман шаҳри Гвадалахара хобида буд, ки дар шомгоҳон
ғуруб мекард. Осмони шарқӣ акнун бо гулобии мулоим
ранг карда буд. Ба пеш нигоҳ карда, чашмонам шаҳри
ҷодугарии ҷазираҳои кабудро дид, ки дар кӯли тиллоӣ
.шино мекарданд

Дар ин маҷмааи ҷазираҳои ҷодугарии кабуд, теппаи
бузурги санги оҳаксанги кабуд баланд шуд, ки онро
абрҳои вулкони хокистарранг-сафед ихота карда,
гейзерҳои лаваи тиллоии сурхро мерехтанд ва мисли
рангинкамон ба сӯи кӯли ором майл мекарданд.

Алангаҳои шадиди тиллоӣ ҷазираҳои кабудро бо
.ҳалоҳои сӯзони нур фаро гирифта буданд

Қуллаи кабуд ва тоҷи оташини он мисли дугоникҳо
дар рӯи он кӯли тиллоии хомӯш инъикос ёфта буданд.
Ва дар тарафи рости дур, кӯли хурду ором, ки дар синаи
яке аз ҷазираҳои кабуд ҷойгир шуда буд, мисли моҳи
пурра, ки дар миёни мавҷҳои абрҳо шино мекард,
.медурахшид

Ман муддати тӯлонӣ дар шаҳри ғуруби офтоб ва
абрҳои саробмонанд саргардон шудам, бо нури тиллоии
нозукаш дар рӯи кӯл шино мекардам ва он обҳои тиллоӣ,
ки бо гиреҳҳои яхи сурх дар ҳар самт то канори абадиёт
!пароканда буданд, чӣ қадар аҷиб буданд

Ман фикр мекардам, ки мавҷудоти нуронӣ дар ин
замин рӯҳҳои хубанд ва пас аз бомуваффақият гузаштан
аз ҳама озмоишҳои ҳаёт, ба онҳо иҷозат дода шуд, ки
хурсандӣ кунанд ва орзуҳои худро тавре ки мехоҳанд,
.амалӣ кунанд

Ҳар рӯз ҳангоми ғуруби офтоб, ин мавҷудот орзуҳои
осмонии худро дар шаҳрҳои осмонӣ, ки бо баҳрҳо ва
.кӯлҳои тиллоӣ ихота шуда буданд, тақвият медоданд

Дар он ҷо ва дар паси чанголи андӯҳҳо ва берун аз
домҳои ин ҷаҳони заминӣ бо ҳама фоҷиаҳо ва дардҳояш

Дар он ҷо, пас аз нороҳатиҳо, он мавҷудот аз
чароғҳои сурх нафас мекашиданд, нурҳои норинҷӣ
менӯшиданд, дур мешуданд, наздик мешуданд,
сайругашт мекарданд ва дар миёни чароғҳои рангоранг
.шино мекарданд

Дар ин ҷо, он мавҷудот фавран орзуҳои худро амалӣ
мекарданд ва ҳаёлотии худро мувофиқи хоҳиши худ

амалӣ мекарданд, сипас бо хоҳиши худ пароканда ва
.нопадид мешуданд

Дар ин ҷо вай аз ганҷҳои қаноатмандӣ ва
қаноатмандӣ баҳравар шуд ва саховатмандона орзуҳои
ҳамаи онҳоеро, ки дар ҷаҳони аҷоибу ҷодугарии ӯ ба
.дидорбинии ӯ омада буданд, амалӣ гардонд

Дар ин ҷо, вай маҷбур набуд, ки мисли одамон
интизор шавад ва орзу кунад, то орзуҳояш амалӣ
шаванд ва орзуҳояш амалӣ шаванд, балки ӯ ҳамон тавре
ки мехост, орзу мекард ва бо иродаи худ ба ҳамаи ин
.орзуҳо ва хоҳишҳояш ноил мешуд

Он шаҳри ғуруби офтоб дар Ҷазираҳои Орзуҳо яке аз
орзуҳои ман буд, ки дар гирехҳои зери шуур боқӣ монда
!буд ва имрӯз он аз ҳар ҷиҳат амалӣ шудааст

Ба ростӣ, ман ганҷҳо ва ганҷҳои пинҳони рӯҳамро
дидам ва нури онҳо маро фаро гирифта ва дурахши онҳо
!маро хира кардааст

Парамехансиат: Спектрҳои экстазии илоҳӣ

Эй Парвардигор, фурӯтанӣ роҳи боэътимодтарин аст

Барои гирифтани борони раҳмати илоҳии Ту

Ман ба адолати илоҳии Ту ва ба принципҳои ҳақиқат
эътимод хоҳам кард

Дарк кардани он ки шумо ба даъвати муҳаббат ва
орзуҳои дил посух медиҳед

Дар ҳамкории зич бо иродаи умумии шумо

Ва бо эътимоди комили ман ба шумо

Ман кӯмаки шуморо қабул хоҳам кард ва худро ба
шумо наздик ҳис хоҳам кард

Имрӯз ман вазифаи худро дар назди шумо иҷро
хоҳам кард

Ҳамон тавре ки ман вазифаҳои худро дар назди
ҷаҳон иҷро мекунам

Эй бузургтарин маҳбуб

Ту акси садои фалакӣ ҳастӣ, ки дар маъбадҳои
дилҳо садо медиҳад

Ва ту садои эҳсосоте ҳастӣ, ки гӯшҳо наметавонанд
бишнаванд

Шукрона аз муҳаббати шумо бениҳоят бузургтар аст

Аз ҳама мулоҳизаҳои дунявӣ

Ва ҳама ҷалолҳои заминӣ

Бо эътимоди комилам ба ту

Ман мебинам, ки сояҳои беморӣ нопадид мешаванд
ва бе бозгашт нопадид мешаванд

Худовандо, ман туро аз тирезаҳои табиат ва дарҳои
сулҳ хоҳам дид

Бо баракатҳои худ моро шод гардонед

Ва моро дар мавҷҳои энергияи кайҳонии худ фарқ
кун

Худпарастиро аз мо дур нигоҳ дор

Ки монеъи наздик шудани ҷонҳо мегардад

Ва мулоқоти онҳо бар асоси муҳаббат ба некӣ ва
рӯшноӣ буд

,Бигзор ман гулҳои дуоҳоямро об диҳам

Бо оби фикр кардан дар бораи Ту ва мулоҳиза
кардан дар бораи Ту, эй Худои ман

То ки гулҳои нав ва дурахшон сабзида бароянд

Аз илҳом, сулҳ ва хушбахтӣ

Роҳи ягонаи пешгирӣ аз рафтори нодуруст ин
инкишоф додани доварию дуруст барои эътироф
кардани рафтори нодуруст ва қатъиян аз анҷом
.наододани он аст

Мубориза бо як зулм бо дигаре ҳақро ба бор
намеорад. Нодонӣ душмани воқеии башарият аст ва
бояд аз ин ҷаҳон ронда шавад. Мо ҳама чизеро, ки дар
ин ҷаҳон барои оғози асри шукуфӣ, хушбахтӣ ва
.адолати комил лозим аст, дорем

Ягона монеа худхоҳии инсонӣ аст, ки ин мушкилро
ғайриимкон мегардонад. Азоби даҳшатнок ва беасос аз
худхоҳии инсонӣ ва пайгирии манфиатҳои худ бидуни
.таваҷҷӯҳ ба дигарон ба вучуд меояд

Пуле, ки метавонист барои хӯрок ва либоспӯшии
ниёзмандон истифода шавад, баръакс барои харобкорӣ
ва харобкорӣ истифода мешавад. Ин худхоҳӣ, ки аз
нодонӣ сарчашма мегирад, сабаби аслии мушкилоти
.ҷаҳонӣ аст

Ҳама фикр мекунанд, ки кори дурустро анҷом
медиханд, аммо вақте ки онҳо танҳо ҳадафҳои шахсии
худро пайгирӣ мекунанд, қонуни кармавии сабаб ва
натиҷаро ба кор медароранд, ки ногузир хушбахтии худ
.ва хушбахтии дигаронро аз байн мебарад

Ҳар қадар бештар шоҳиди фоҷиаҳои ҷаҳон аз
нодонӣ ва нодонӣ дар ҷаҳон мешавам, ҳамон қадар

бештар дарк мекунам, ки хушбахтӣ ҳатто агар кӯчаҳо бо
.тилло пӯшонида шаванд ҳам, абадӣ нахоҳад буд

Хушбахтӣ дар хушбахт кардани дигарон аст ва агар
.ҳама ин корро мекарданд, ҳама хушбахт мешуданд

Ва ҳар кас аз неъматҳои замин насиби худро хоҳад
гирифт

Азбаски мо аз ҷое ба ин ҷаҳон омадаем, ки
намедонем, табиист, ки мо дар бораи пайдоиш ва
.мақсади ҳаёт фикр мекунем

Мо дар бораи офарандаи ин ҷаҳон мешунавем ва
мехонем, аммо намедонем, ки чӣ тавр ба ӯ бирасем.
Танҳо чизе, ки мо медонем, ин аст, ки тамоми коинот аз
.вучуди ақли илоҳии ӯст

Ҳамон тавре ки қисмҳои хурду дақиқи соатҳои хурд
моро водор мекунанд, ки соатсозро ба ваҷд орем ва
ҳамон тавре ки мошинҳои калону мураккаби корхона
моро дар бораи ихтироъкори худ ба ҳайрат меоранд ва
ба ҳайрат меоранд, ҳамин тавр вақте ки мо мӯъҷизаҳои
табиатро мебинем, аз ақли пинҳоншуда дар паси онҳо ба
ҳайрат меоем ва мепурсем: «Кӣ ба гул шакли
дурахшонеро дод, ки ба сӯи офтоб нигаронида шуда
бошад? Бӯй ва зебоии он аз куҷо пайдо шудааст? Ва чӣ
гуна гулбаргҳои он бо чунин дақиқии бениҳоят шакл
дода ва бо чунин рангҳои аҷибу шодмон ранг карда
«?шудаанд

Шабона ситорагон ва моҳ, ки нури нуқрагини худро
дар атрофи мо пароканда мекунанд, моро илҳом
мебахшанд, ки дар бораи шууре, ки ин ҷирмҳои
осмониро дар фазои беканор роҳнамоӣ мекунад, фикр
кунем. Нури нарми моҳ барои фаъолияти ҳаррӯза
нокифоя аст ва аз ин рӯ ақли хирадманд ва нарм

истироҳатро дар давоми шаб пешниҳод мекунад. Сипас офтоб тулӯъ мекунад ва нури дурахшони он ба мо имкон медиҳад, ки ҷаҳони атрофи худро бо равшанӣ ва оромӣ бубинем ва мо қонеъ кардани ниёзҳои худро ба ўҳда .мегирем

Ду роҳи қонеъ кардани ниёзҳои мо вучуд дорад:

роҳи ҷисмонӣ ва роҳи маънавӣ. Масалан, вақте ки саломатии мо бад мешавад, мо метавонем барои табобат ба назди духтур равем. Аммо замоне фаро мерасад, ки на духтур ва на каси дигар наметавонанд кумак кунанд ва мо ба роҳи дуюм, ба қудрати рӯҳонӣ, ки бадан, ақл ва .рӯҳи моро офаридааст, рӯ меорем

Қудрати моддӣ маҳдуд аст ва вақте ки мо ноком мешавем, мо ба қудрати бемаҳдуди Худо рӯ меорем. Ин ба ниёзҳои молиявии мо низ дахл дорад. Вақте ки мо тамоми кори аз дастамон меомадаро мекунем ва ҳанӯз ҳам ба қадри кофӣ намегирем, мо ба он қудрат рӯ .меорем

Ҳар кас фикр мекунад, ки мушкилоти худ бадтарин аст. Баъзе одамон нисбат ба дигарон фишори бештар эҳсос мекунанд, зеро устувориҳои онҳо заиф аст. Аз сабаби фарқияти қувваи равонии одамон, онҳо миқдори гуногуни энергияро сарф мекунанд. Агар касе бо мушкилоти азим рӯбарӯ шавад ва ақлаш заиф бошад, онҳо наметавонанд онро паси сар кунанд. Касоне, ки ақли пурқувват доранд, метавонанд бо шикастани монеаҳо ва ларзонидани пояҳои худ бо душвориҳои худ паси сар шаванд. Бо вучуди ин, ҳатто одамони қавитарин баъзан бо нокомӣ рӯбарӯ мешаванд. Вақте ки мо бо мушкилот ва душвориҳои азими ҷисмонӣ, зеҳнӣ ва рӯҳонӣ рӯ ба рӯ мешавем, мо дарк мекунем, ки қувваи .ҳаёт дар ин ҷаҳони моддӣ то чӣ андоза маҳдуд аст

Кӯшишҳои мо бояд на танҳо барои ба даст овардани
саломатии хуб ва амнияти моддӣ, балки барои ҷустуҷӯи
.маъноӣ ҳаёт низ равона карда шаванд

Мақсади зиндагӣ чист? Вақте ки мушкилот моро
фаро мегиранд, аввал ба муҳити атрофамон рӯй меорем
ва кӯшиш мекунем, ки ҳар гуна тағйироти моддии
имконпазирро анҷом диҳем, ки ба назари мо сабуки
меорад. Аммо вақте ки ба як нуқтаи бунбаст мерасем ва
мегӯем: "Ҳама кӯшишҳои ман бенатиҷа анҷом ёфтанд,
ман боз чӣ кор карда метавонам?", мо ба таври ҷиддӣ
дар бораи ёфтани роҳи ҳалли муассири мушкилотамон
фикр мекунем. Ва вақте ки тафаккури мо ба қадри кофӣ
амиқтар мешавад, мо ҷавобро дар дохили худ меёбем.
.Ин як навъ дуои иҷобатшуда аст

Дар хомӯшии ҷони ман

!Бигзор маро бо шумо вохӯрам, эй Худованд

Маро ба даст гир ва бигзор ҳузури абадии Туро эҳсос
кунам

Дар дохили худам ва дар атрофи худам

Дар танҳоии андешаҳоям, орзу дорам овози туро
бишнавам

Садоҳои баланди заминро аз ман дур нигоҳ дор

Дар хотирам пинҳон

Ман меҳоҳам овози ором ва нарми шуморо бишнавам

Ва сароянда ҳамеша дар оромии рӯҳи ман аст

Худоё, ҷое ки Ту ҳама ҷо ҳастӣ

Шумо бояд ҳозир бошед

Дар умқи вучуди худ ва вичдонам

Ба ман кӯмак кунед, ки ҳатто як қисми хурдро
нишон диҳам

!Аз ганҷҳои пинҳоншуда дар кони маънавии ман

Эй нури дурахшон

Дилам бедор аст

Саломатии равонии ман

Маъбади рӯҳонии маро бо ҷалоли худ пур кунед

!Эй ситораи абадии шимоли

Ҳар ҷое, ки саргардон шудам ва ҳар ҷе рӯи
,гардондам

Сӯзани қутбнамои магнитии ақли ман пайваста ба
сӯи ту ишора мекунад

Новобаста аз он ки туро боди бадбахтӣ фаро
гирифтааст

Ё аз борони саҳтиҳо ва офатҳо тар шуда

,Аммо ақлам роҳнамоӣ мешуд

Барои ҳамеша рӯ овардан ба сӯи шумо

Паррандаи маҳбубам, ки болҳояшро мезанад

Дар миёни абрҳои ошуфтагӣ

ва тӯфонҳои ошуфтагӣ

Ў бешубҳа роҳи худро ба сӯи шумо пайдо мекунад

Дар замонҳои қадим

Дар қалби эфир

Вақте ки мо ҳамчун арвоҳ ба вучуд омадем

Ҳамаи мо хоб мерафтем
Дар зери пӯшиши муҳаббати илоҳӣ
Ва вақте ки Худо моро бедор кард
Мо аз ӯ дур шудем
Мисли достони писари саркаш
Мо пайванди илоҳии хешовандиро байни худ
фаромӯш кардаем
Мо барои якдигар бегона шудем
Ва азбаски мо хонаи осмони худро тарк кардем
Мо дар ин ҷаҳон шудаем
Мусофироне, ки гӯшаҳои заминро убур мекунанд
Мо дар роҳҳои тақдир қадам мезанем
Мо аз ҳад зиёд рафтаем
Мо аз хонаи аслии худ хеле дур кӯчидем
Аммо, аз вақт ба вақт
Баъзе ҷойҳо, таҷрибаҳо ва чехраҳо моро бедор
мекунанд
Хотираҳои дафншуда ва эҳсосоти амиқ дар ботин
Вай ба мо пичиррос мезанад
Мо эҳсос мекунем, ки гӯё ҳама чизро аз нав аз сар
мегузаронем
Чизҳое, ки мо аллакай медонистем
Мо бо наздикон вохӯрем ва бо онҳо робита барқарор
мекунем

Мо ба онҳо наздик будем

Дар гузаштаи дур

Эй Офаридгори коинот

Нури ту дар бузургон медурахшад

Бигзор дониши илоҳии онҳо ба фаҳмиши мо илҳом

бахшад

Бигзор мо дарк кунем, ки шумо ҳадафи ниҳой ҳастед

Мо барои ноил шудан ба он чизе, ки кӯшиш мекунем

Бузургтарин орзуву ормон

Ки мо орзуи ба даст овардани онро дорем

Бо насими хушбӯи ҳузури худ моро тароват бахш

Моро аз орзуи ҳузури пурҷалоли Ту пур кун

Бигзор вучуди мо аз ҳикмати илоҳии Ту ғизо гирад

Бигзор мо нури муқаддаси шуморо эҳсос кунем

Он ба ҳар як ҷанбаи ҳаёти мо ворид мешавад

Ва ин иродаи моро тақвият медиҳад

Ва торикии моро пароканда мекунад

Ва бигзор сулҳ моро фаро гирад

ва оптимизм

Ва хоҳиши анҷом додани корҳои хайр

Миёни Шаҳзода ва Зоҳиди равшанфикр

Як бор як шоҳзодаи золим бо хизматгорон ва
хизматгоронаш, ки пурра муҷаҳҳаз ва мусаллаҳ буданд,

ба шикор рафт. Онҳо ба умқи ҷангал ворид шуданд ва
.шоҳҳо менавохтанд ва барабан мезаданд

Пас аз шикори чанд парранда, оҳу ва палангҳои
ваҳшӣ, шоҳзода ва атрофиёнаш фаҳмиданд, ки
.роҳашонро гум кардаанд

Онҳо хӯроки фаровон доштанд, аммо об надоштанд.

Бо вучуди ҷустуҷӯи хастагинопазиршон дар ҷангал,
онҳо чизе наёфтанд. Онҳо паноҳгоҳе аз ҳамлаҳои
ҳайвонҳои ваҳшии шаб надоштанд, зеро торикӣ
.босуръат наздик мешуд

Офтоб аз назар нопадид шуд ва шоҳзода, ки
корвонро роҳбарӣ мекард, ба кулбаи кӯҳна ва фарсуда
расид. Баъд аз он ки аз асп фаромад, дари кушодаро
тела дод ва ба кулба даромад. Ҳама чиз дар дохил торик
буд, ба ҷуз як чароғи равшан дар яке аз гӯшаҳояш ва ӯ
."бо ноумедӣ фикр кард: "Ҳатто кулба ҳолӣ аст

Аммо бо умед ӯ фарёд зад: «Салом, оё касе дар ин
«?ҷост

Бо тааҷҷуби бузургаш, ӯ овози оромеро шунид, ки
оромона ба ӯ ҷавоб дод: «Бале, ман дар ин ҷо ҳастам, об
«?меҷӯӣ

Шоҳзода як лаҳза ба торикӣ нигоҳ кард, то он даме
ки арвоҳи инсонро дид ва аз он ки ин мард ҳатто пеш аз
.воҳӯрӣ ё шинохти ӯ фикрҳои ӯро медонист, ҳайрон шуд

Шоҳзода аз соҳибхона пурсид: «Ту кистӣ?» Мизбон
."ҷавоб дод: «Як бечора, ки ба Худо содиқ аст

Зоида чароғе фурӯзон кард ва шоҳзода
ҳамроҳонашро даъват кард ва онҳо аз ёфтани об ва мева
.дар он ҷангали дурдаст шодӣ карданд

Шоҳзода аз зоҳид пурсид: «Оё ту аз палангҳо ва
«?морҳо наметарсӣ

Шайхи зоҳид ҷавоб дод: "Албатта не, палангҳо
гурбаҳои дӯстдоштаи ман ҳастанд ва морҳо барои ман
ороманд. Мо дӯстоне ҳастем, ки ҳамеша дар офтоби
муҳаббати Худо, ки бар ҳама чиз дар ин вучуд
".медурахшад, ғурур мекунем

Ҳангоме ки шоҳзода ба зоҳид бодикқаттар нигоҳ
кард, вақте ки як ҷуфт кобраро аз гардани зоҳид овезон
дид, даҳшат ӯро фаро гирифт. Вақте ки ӯ барои тасдиқи
он чизе, ки дида буд, наздиктар шуд, морҳо ҳуштак
кашида, сарҳояшонро ҷунбонданд, зеро онҳо ларзиши
тарс ва интиқомҷӯиро дар дили шоҳзода эҳсос
.мекарданд

Ғайр аз ин, дар он лаҳза яке аз палангҳои ҷангал ба
кулба даромада, оҳиста дар зери пойҳои зоҳид хобид.
Пас аз он ки марди Худо онро тасалли дод ва сарашро
сила кард, паланг оҳиста рафт ва ба сӯи қалби ҷангал
.равон шуд

Шоҳзодаи мағрур бо худ фикр кард: «Ин пирамард
бояд одил ва меҳрубон бошад, зеро ӯ моро аз ҳайвоноти
ваҳшӣ ва ташнагии марговар муҳофизат кард. Ба ҷои ин
кораш, ман ӯро сарватманд хоҳам кард». Сипас ба зоҳид
:муроҷиат карда гуфт

Эй Шайх, чеҳраи шумо аз меҳрубонӣ ва самимият»
медурахшад ва ман аз ҳамаи корҳое, ки шумо барои ман
ва атрофиёнам кардаед, қадрдонӣ мекунам. Аз ин рӯ,
мехоҳам ба шумо сирреро супорам, ки бо он шумо
сарватманд ва сарватманд хоҳед шуд. Ин сирро ман
.«бори аввал ва танҳо барои шумо ошкор мекунам

Ҳамин ки шоҳзода ин суҳанонро гуфт, сангеро аз
:зери ҷомаи худ гирифт ва ба суҳанаш идома дод

Ман меҳоҳам ин ганҷи оилавино ба шумо супорам.»
Ин Санги файласуф аст ва шояд шумо бо истифода аз он
сарватманд шавед. Ин санг тилло месозад ва онро яке аз
алхимикҳои бузург ба падарам тӯҳфа кардааст. Он
қобилияти табдил додани ҳар чизро дорад, ки ба
тиллои холис ламс мекунад. Шумо метавонед ин сангро
як соли пурра истифода баред ва сангҳоро ба тилло
табдил диҳед, сипас онҳоро фурӯшед, то барои худ
қасри тилло харед. Ман пас аз як сол ба назди шумо
бармегардам, то шуморо зиёрат кунам ва санги худро,
ки ман онро аз ҷони худ гаронбаҳотар мешуморам,
.«гирам

Зоида намехост ин масъулиятро ба дӯш гирад, аммо
дар посух ба исрори пайвастаи шоҳзода розӣ шуд, ки
санги файласуфро нигоҳ дорад. Шоҳзода дид, ки зоҳид
бепарвоёна сангро зери камараш мегузошт (ҷое ки
одамон аз тарси дуздӣ пулашонро мегузоштанд!) ва
.сипас шоҳзода ба роҳи худ рафт

Як сол пас, шоҳзода бо ҳамроҳонаш баргашт, бо
умеди он ки ба ҷои кулбаи фарсуда қасри боҳашаматеро
бубинад. Аммо вақте дид, ки кулба ҳанӯз истода аст ва
дар ҳолати бадтар аз пештара қарор дорад, ноумед шуд.
Пас, аз асп фаромада, дарро тела дод ва бо овози
«?баланд фарёд зад: «Ту ҳоло ҳам зинда ҳастӣ, зоҳид

Зоида бо овози қавӣ ва амиқ ҷавоб дод: «Бале, шукр
ба Худо, эй шоҳзода, ба хонаи хоксоронаи ман хуш
.«омадед

Шоҳзода феврал ва бе муқаддима дод зад: «Эй
одам, ба ту чӣ шудааст? Бо санги файласуфе, ки ман ба

ту гузоштам, чӣ кор кардӣ? Чаро онро барои сарватманд
«?шудан истифода набурдӣ

Зоид лаҳзае фикр кард ва сипас ҷавоб дод: «Ин
санги файласуфӣ чист, ки ту дар борааш гап мезанӣ ва
бо гуфтани он ки ман бояд сарватманд шавам, чиро дар
назар дорӣ? Дар асл, ман намехоҳам аз худам
.«сарватмандтар бошам

Шоҳзодаро воҳима фаро гирифт, зеро фикр мекард,
ки пирамарди зоҳид сангашро аз сабаби бепарвоиаш
нисбат ба он гум кардааст ва бо овози пур аз илтиҷо
гуфт: "Ман санги бебаҳои файласуфро дар назар дорам,
ки як сол пеш зери камарбандат гузошта будӣ? [Эдди,
"?бо камарбандат], ба ман бигӯ, ки бо он чӣ кор кардӣ

Зоид ҷавоб дод: "Дуруст аст, ҳамин ҳоло ман санги
қиматбаҳои шуморо ба ёд меорам. Рӯзе ман дар фикри
Худо будам, вақте ки барои оббозӣ дар дарё рафтам ва
фикр мекунам, ки санг аз либосҳоям лағжида, онро об
".фурӯ бурд. Бигзор ту саломат бошӣ

Шоҳзода бо овози баланд фарёд зад: «Эй талафоти
ҷуброннопазири ман! Ман ҳама чизро аз даст додам!» ва
аз ҳайрат қариб аз ҳуш рафт. Зоид оби хунукро ба рӯи ӯ
пошид ва ӯро зинда кард, дар ҳоле ки муридони
шоҳзода ба шайх наздик шуданд, чашмонашон аз бадӣ
медурахшиданд ва кӯшиш мекарданд, ки ба ӯ зарар
расонанд. Аммо зоҳид хандид ва гуфт: «Эй Ҷаноби Олӣ,
чунин мақоми баланд, ман намедонидам, ки шумо барои
санг ин қадар ғавғо мебаред. Бо ман ба дарё биёед, ва
ман санги шуморо меҷӯям ва кӯшиш мекунам, ки онро
.«пайдо кунам

Шоҳзода ҷавоб дод: «Оё ту ақлатро гум кардаӣ?
Мехоҳӣ ҳоло сангери ҷустуҷӯ кунӣ, ки як сол пеш аз ту
«?афтада ва аз ҷониби ҷараён бурда шуда буд

Аммо зоҳид ба суҳанони ӯ аҳамият надод ва ба ӯ фарёд зад: «Шоҳзодаи хурдсол, ба ин қадар ғавғо ниёз нест, интизор шавед, то он даме ки мо сангро дар дарё .«ҷустуҷӯ кунем. Ҷамаатон бо ман биёед

Гӯё зери ҷодуе, шоҳзода ва атрофиёнаш ба ҷаззобияти шаффофи зоҳид посух дода, хомӯшона ӯро то дарё пайравӣ карданд. Дар он ҷо зоҳид аз шоҳзода хоҳиш кард, ки рӯймолашро аз ҷайбаш гирифта, аз чор :гӯшааш гирифта, ба дарё тар кунад ва чунин дуо кунад

Эй Шоҳи шоҳзодаҳо, Подшоҳи подшоҳон ва»
Офарандаи ҳама сангҳои файласуф, санги маро ба ман .«баргардон

Ҳамин ки шоҳзода ин корро кард ва рӯймолашро аз об бардошт, бо чашмони беэътиноёнааш беш аз бист санги файласуфро дид, ки аз ҷиҳати хосиятҳо ба санги аслии гумкардааш яхела буданд. Ҳангоми санҷидани ҳар яки онҳо, ӯ фаҳмид, ки ҳар яки онҳо метавонад сангҳои оддии соҳилро ба тилло табдил диҳад. Сипас шоҳзода сангҳоро дар рӯймолча баста, бастаро ба дарё .партофт

Зоид ва ҳамроҳонаш ба ӯ дод заданд: «Чаро ин корро кардӣ?» Аммо шоҳзода ба марди Худо нигарист, :бо эҳтиром дар пеши ӯ таъзим кард ва гуфт

Ҷаноб, ман мехоҳам он чизеро, ки шумо доред,»
дошта бошам, касе ки сангҳоеро, ки тиллоро .«сангрезаҳои беарзиш мешуморад

Ва ҳамин тавр, шоҳзода салтанати заминии худро тарк кард, то аз пирамарди хирадманд биомӯзад, ки чӣ гуна салтанати рӯхро ба даст орад, ки фазо надорад ва .ба нобудӣ дучор намешавад

Маънои ахлоқи ин ҳикоя дар он аст, ки сарвати
заминӣ, новобаста аз он ки гаронбаҳо ба назар мерасад,
зудгузар аст ва бояд дар ин ҷаҳони паст, вақте ки бадан
.ба ҷасади сарду бечон табдил меёбад, боқӣ монад

Ба ҷои истифодаи санги файласуф, ки дар ин ҷо
рамзи қобилияти ҷамъоварии танҳо сарватҳои гузаранда
аст, мо бояд мисли зоҳид бошем, ки вақт ва қобилияти
худро барои ба даст овардани сарвати илоҳии беохир ва
.нопадиднашаванда сарф кардааст

Ҳар кӣ Худоро бишносад, сарвати аз орзуҳо
болотарро хоҳад дошт ва дар ҳолати зарурӣ аз сарвати
моддӣ мисли сангҳо даст мекашад, ба умеди ба даст
овардани сарвати маънавӣ ва баҳра бурдан аз сарвати
.воқеӣ

Дар муносибатамон бо дигарон
Инро эътироф кардан ва қадр кардан хеле муҳим
аст

Хусусиятҳои фарқкунанда ва сифатҳои нек
Ки онҳо аз таҷрибаҳои худ бармеоманд
Ва онҳо онро аз вучуди худ ташаккул доданд
Агар мо одамонро, ки ақли кушода доранд, омӯзем
Мо метавонем онҳоро дарк кунем ва бо онҳо ба
осонӣ муносибат кунем

Мо инчунин метавонем фавран
Донишони табиати шахсе, ки мо бо ӯ сарукардорем
Бо файласуф дар бораи мусобиқаҳои аспдавонӣ
сӯҳбат накунед

Бо олим дар бораи ташкили хона баҳс накунед

Ман медонам, ки чӣ чиз шахсро ба худ ҷалб мекунад
ва чӣ чиз таваҷҷӯҳи ӯро ҷалб мекунад

Ва ӯ дар бораи ин мавзӯ ба ӯ нақл кард
На ҳатман дар бораи чизҳое, ки ба шумо ҷолибанд

Агар мо хоҳем, ки дигаронро бифаҳмем
Мо бояд аз танқид ва маҳкум кардани онҳо худдорӣ
кунем

Ба ҷои ин, мо бояд ба оинаи фаҳмиши худ нигоҳ
кунем

Барои фаҳмидани он ки чӣ бояд ислоҳ ва беҳтар
?карда шавад

Он оинаи равонӣ хеле фарқ мекунад
Дар бораи оинаи шиносе, ки мо ҳар саҳар ба он
менигарем

Ҳар рӯз ман ба он оинаи худ менигарам
Агар ман чизеро пайдо кунам, ки ба ман маъқул нест
Ман худро айбдор мекунам ва саҳт кӯшиш мекунам,
ки онро ислоҳ кунам

Бо ин роҳ, шахс акси худро мебинад
Дар оинаи рӯҳи ӯ дар шакли аслии худ инъикос
ёфтааст

Ва он рӯз ба рӯз пеш меравад
Дар роҳи хушбахтӣ ва оромии хотир
Худо шуморо баракат диҳад ва сулҳу салоҳ бар
шумо бод

Шабакан орзуҳо

Ана ман, тӯри орзуҳоямро мепартофтам

Дар баҳри бузурги андешаҳоям

Ту борҳо аз ман гурехтай, эй сайди гаронбаҳои
!илоҳӣ

Бо вучуди ин, ман ба умқи сулҳ идома медиҳам

Ва беист, ман тӯрҳои муҳаббати худро яке паси
.дигаре ба сӯи ту меандозам

Рӯзе бояд туро дар тӯри орзуҳои бепоёни худ ба ту
бигирам

Ман ин тӯри муҳаббатамро ба ҳама ҷо мепартоям

Аз болои мавҷҳои ҷирдалотуми зиндагӣ

Ва дар бораи ситораҳои дурахшон

Ва дар умқи ҷонҳои нек

Ман танҳо медонам, ки ман шикорчӣ ҳастам

Ва ман кӯшиш мекунам, ки шуморо дастгир кунам

!Эй азизтарин орзу ва бузургтарин ганҷи вучуд

Ман аз ӯ хоҳиш мекунам, ки пардаҳои нодонӣ ва
торикии иллюзияро аз байн барад ва бузургтарин орзу
дар ҳаёти шумо ва ҷавитарин орзу дар тахти орзуҳои
шумо бошад ва ба шумо дар табдил додани сустӣ ва
таъхир ба фаъолияти рӯҳонӣ, ки бо шодӣ, навсозӣ ва
шавқ ҷараён мегирад, кумак кунад. Ман аз ӯ хоҳиш
мекунам, ки ба шумо аз шароби ишқи илоҳӣ то маст
шуданатон нӯшонад ва шуморо бо як зиёрати

муқаддасе, ки дар он тасаллӣ ҳаст, зиёрат кунад ва
дили шуморо бо оби муҳаббат ва миннатдорӣ бишӯяд ва
дар вучуди шумо чароғҳои итминон равшан кунад ва
орзуҳои шуморо дар воқеияти баҳри мубораки Ё об
кунад ва шумо дар Ё қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ пайдо
кунед, то ки оромӣ дар рӯҳи шумо сокин шавад ва
.баракатҳои осмонӣ бар шумо фуруд оянд

Оромӣ маънои ором кардани фикрҳоро дорад
Ором кардани бадан ва назорат кардани ниёзҳои он
Ҳар касе, ки ин корро карда метавонад, оромии
тароватбахшро эҳсос хоҳад кард
Ё мавҷҳои бузург ва таассурот аз ҷаҳони нозукро
.эҳсос хоҳад кард

Ва ҳар кӣ амиқтар ба оромӣ ғўтавар шавад, пас
Ё Малакути Худоро дар дохили худ кашф хоҳад кард
То он даме, ки шахс дар роҳ қадам мезанад
Ҳар лаҳзаи умри ӯ хеле гаронбаҳост
Мо дар ин замин (хонаи гузаргоҳ) барои муддати
кӯтоҳе ҳастем

Ҳама чиз гузаранда аст, аммо эҳсоси Худо пойдор
аст

Ҳеҷ чиз наметавонад онро аз дил ва рӯҳ пок кунад
Мо набояд иҷозат диҳем, ки васвасаҳои ин ҷаҳон
моро фиреб диҳанд

Бо дур кардани мо аз бузургтарин ҳадафи худ ва
олии ҳадафи худ: Худо

Шинохти Худо имконпазир аст

Мо бояд соҳиби коинотро пайдо кунем
Аз нури он ки ситорагон медурахшанд
Ва бо қудрати Ё дилҳо мезананд
Мо бояд ёро дар Маъбади Хомӯшӣ ҷустуҷӯ кунем
Вақте ки мо бо орзу ва ҳавас Худоро меҳонем
Ва вақте ки мо дар бораи ё бо орзуҳои сӯзон фикр
мекунем

Мо ёро хоҳем ёфт
Ман дар бораи худои номаълум гап намезанам
Баръакс, ин дар бораи Худовандест, ки ман онро
.шинохтаам

Ва ин барои ман дуруст аст
Он аз ҳама чизҳои моддӣ воқеитар аст
Ин баҳри илоҳӣ аст, ки мавҷҳои ҳаёти инсонии моро
.нигоҳ медорад ва дастгирӣ мекунад

Мо метавонем бе ҳама чиз кор кунем
Ба ҷуз Худо

{Пас, пок аст Худои якто, Подшоҳи ҳақ}
(Хушо покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид)

Табиист, ки инсон ниёз ба дӯст доштан ва
дӯстдошта шуданро эҳсос мекунад, аммо ин орзуи дил
дар ниҳоят ба манбаи он муҳаббат, ки Худост, равона
.шудааст

Ишқи инсонӣ бар асоси интизориҳо, ҳисобҳо ва
мулоҳизаҳои субъективии зиёд асос ёфтааст, аз ин рӯ,

кафолати пойдории он вучуд надорад, зеро он ба
.шароит вобаста аст

Аммо, муҳаббати илоҳӣ бечунучаро, доимӣ ва
пойдор аст. Агар он ба дили шумо расад, шумо онро
.ҳамеша бо худ хоҳед ёфт

Дар ҳама ҳолатҳо, шумо онро ҳамчун манбаи ҳимоя
ва итминон эҳсос хоҳед кард, ҳатто дар миёни
.душвориҳо ва бадбахтӣ

Дар миёни озмоишҳои сахт ва ранҷу азоб

Шояд ҳама шуморо тарк кунанд, аммо ин муҳаббати
муқаддас шуморо тарк намекунад, ноумед намекунад ва
шуморо гирифтори нигарониҳо ва иллюзияҳо
намегузорад, зеро он як нерӯи муҳофизатӣ ва нури
.роҳнамо аз осмон дар миёни печUTOби зиндагӣ аст

Вақте ки ишқи инсонӣ пур аз ишқи илоҳӣ аст, он пок
ва возеҳ мегардад, аммо агар шумо ҷӯйборро, ки ишқи
инсонӣ аст, аз чашма, ки ишқи илоҳӣ аст, ҷудо кунед, он
аз ҷоришавӣ бозмеистад ва худро дар регҳои ҷаҳон гум
.мекунад

То он даме, ки ишқи инсонӣ бо ишқи илоҳӣ пайванд
дошта бошад, он дилро нарма мекунад, вичдонро тароват
.мебахшад ва боғҳои рӯҳро бо оби ҳаёт обёрӣ мекунад

Муҳаббат: ангезандаи ирода

Ҳар коре, ки мекунам, бо тамоми муҳаббати дар
дилам буда мекунам

Агар шумо онро санҷед, шумо хоҳед дид, ки тамоман
хастагӣ ҳис намекунед

Зеро ишқ бузургтарин ангезандаи ирода аст ва
ирода таҳти таъсири ишқ қудрати фавқулоддае барои

анҷом додани корхое дорад, ки барои баъзеҳо
.ғайриимкон ба назар мерасанд

Дарки рӯҳонӣ

Аз таълимоти устод Парамҳанса Йогананда

Худхоҳие, ки хушбахтиро барои худ меҷӯяд, бе он ки ба хушбахтии дигарон аҳамият диҳад, ё манфиатҳои қонунии дигаронро барои расидан ба ҳадафҳои худхоҳонаи худ поймол ва нобуд мекунад, бадбахтиро афзун мекунад ва боиси бадбахтӣ ва бадбахтӣ мегардад.

Эй Парвардигор, Ту манбаи саховати бепоён ва чашмаи пур аз баракат ва некӣ ҳастӣ. Бигзор мо низ шодмонии доданро бидонем ва барои қонеъ кардани ниёзҳои дигарон мисли ниёзҳои худамон саховатманд бошем.

Вақте ки инсон дигаронро маҳкум намекунад, балки кӯшиш мекунад, ки ба онҳо дар фаҳмиш ва муҳаббат кӯмак кунад, пас қонунҳои Худо - ҳамчун қувваҳои бошуур - бо он шахси дилсӯз низ ҳамин тавр муносибат хоҳанд кард.

Ҳар касе, ки бо қалби пур аз меҳрубонӣ ва саховатмандӣ ба дигарон кумаки рӯҳӣ ва моддӣ мерасонад, мебинад, ки он чизе, ки медиҳад, ба ҳудаш бармегардад ва ин қонуни амал аст, ки ба дилҳо низ дахл дорад.

Он чизе, ки инсон нисбат ба дигарон эҳсос мекунад, дар эфир ларзишҳои доимӣ ба вучуд меорад ва миқдори мувофиқи ҳамдардӣ ва меҳрубониро ҷалб мекунад. Касе, ки ба онҳое, ки ба ӯ зулм кардаанд, мебахшад, барои ҳудаш бахшиш ва таҳаммулпазириро ҷалб мекунад.

Ҳамроҳӣ бо одамони хуб ва доно бо ақли қавӣ, хондани китобҳои хуб, омӯختани ҳуди ботинии худ, машғул шудан ба асарҳои эҷодии санъат, илм,

**адабиёт ва фаъолиятҳои пурсамар ва судманд ҳама
ба рушд ва тақвияти ақл мусоидат мекунад ва
онро барои донишҳои олии бештар қабул мекунад.
Ғайр аз ин, мулоҳизаи ҳаррӯза рӯҳро бо ҳикмати
илоҳӣ пур мекунад.**

**Байни сарватмандони замин ва сарватмандони
рӯҳ муқоисае нест, зеро сарватмандони рӯҳ дар
назари Худо сарватмандтарин сарватмандонанд.**

**Бо насими хушбӯи ҳузури худ моро тароват
бахш**

**Моро аз орзуи ҳузури пурҷалоли Ту пур кун
Бигзор вучуди мо аз ҳикмати илоҳии Ту ғизо
гирад**

**Бигзор мо нури муқаддаси шуморо эҳсос кунем
Он ба ҳар як ҷанбаи ҳаёти мо ворид мешавад
Ва ин иродаи моро тақвият медиҳад
Ва торикии моро пароканда мекунад
Ва бигзор сулҳ моро фаро гирад
ва оптимизм**

**Он ба мо ангеза медиҳад, ки корҳои хайр кунем

**Сабаби аслии мушкилоти ҷаҳонӣ худҳоӣ аст,
ки аз нодонӣ сарчашма мегирад.**

**Ҳама фикр мекунад, ки кори дурустро анҷом
медиҳанд, аммо вақте ки онҳо танҳо ҳадафҳои
шахсии худро пайгирӣ мекунад, қонуни кармавии
сабаб ва натиҷаро ба кор медароранд , ки ногузир
хушбахтии худ ва хушбахтии дигаронро аз байн
мебарад.**

**Ҳар қадар бештар шоҳиди фоҷиаҳои ҷаҳон аз
нодонӣ ва нодонӣ дар ҷаҳон мешавам, ҳамон қадар
бештар дарк мекунам, ки хушбахтӣ ҳатто агар**

кӯчаҳо бо тилло пӯшонида шаванд ҳам, абадӣ нахоҳад буд.

Хушбахтӣ дар хушбахт кардани дигарон аст. Агар ҳама чунин мекарданд, ҳама хушбахт мешуданд ва ҳама аз неъматҳои заминӣ насиби худро мегирифтанд.

Инсон бояд қодир бошад, ки ҳаёти худро тавассути решақан кардани тухмиҳо ва решаҳои нокомӣ тавассути омӯзонидани иродаи худ дар роҳи дуруст идора кунад, то он тавонад иллюзияҳои инсониро тағйир диҳад ва тақон диҳад.

Ин ирода асосан шикастнопазир аст, зеро он инъикоси иродаи илоҳӣ аст ва он аллакай дар дохили инсон вуҷуд дорад ва ӯ бояд танҳо онро дар умқи худ ошкор кунад.

**Вақте ки пайравони шумо дуо мегӯянд
Ман аз чашмони онҳо шуоъҳои экстази
муқаддасро ҷамъ мекунам**

**Ва ман онро бо ҷӯшу хурӯши рӯҳонии худ
омезиш медиҳам**

**Барои пешниҳоди он ҳамчун нӯшокии
тароватбахш барои андешаҳои ташнаам**

**Ӯ то сер шудан менӯшад ва дарду тарсҳояш аз
байн мераванд**

**Барои онҳое, ки ба ҳамдардӣ ва ҳамдардӣ ниёз
доранд**

**Ман ин коктейли ҷодугариро пешниҳод
мекунам**

**Дар косаҳои шаффофи дили самимӣ ва ниятҳои
нек**

**Ба ҳар касе, ки ин эликсири муборакро
менӯшад, бигзор**

**Ў ҳолати доимии шодмониро аз сар
мегузаронад ва мушкilot ва дардҳои худро
фаромӯш мекунад!**

**Ба мо оби фаҳмиш деҳ
Миллионҳо одамон аз ташнагии рӯҳонӣ хаста ва
нотавон буданд**

**Пас, онҳо ба ларзиш дар байни издиҳоми
нодонӣ шурӯъ карданд**

Бисёриҳо аз ларзишҳои шадид ларзидаанд

Онҳо дар роҳ меафтанд

Нодонӣ онҳоро бо сумҳояш пахш мекунад

Худовандо, мо оби сулҳро меҳоҷем

ва нӯшокии ҳикмат

Ва эликсири фаҳмиш

Барои фурӯ нишондани ташнагии сӯзони мо

**Зеро бе он ки бо оби фаҳмиш хомӯш карда
шавад**

Мо баҳс мекунем, ҷанҷол мекунем ва меҷангем

Мо якдигарро мекушем

Ба ҷои кӯшиши ёфтан

Дар водие аз кӯҳҳои баланд

Дар кӯли фаҳмиш

Оби он ки ташнагии ҷонро мешиканад

Он соҳаҳои эҳсосотро нақл мекунад

**Ҳар дафъае, ки ман мавҷҳои шафқат ва иродаи
некро ба дигарон мефиристам, роҳро ба сӯи
муҳаббати Худо мекушоям.**

То ки шумо назди ман биёед

**Ишқи илоҳӣ оҳанрабоест, ки бузургтарин
некиро ҷалб мекунад**

**Эй Парвардигор, аз равзанаи орзуҳоям дар
дилам ва аз дуоҳои самимиам ба маъбади ҷони ман
ворид шав.**

**Ман ҳамаи заъфҳои зеҳнӣ ва ахлоқии худро дар
оташи азму ирода месӯзонам, зеро агар ман аз ин
заъфҳо халос наштавам, наметавонам алангаи илоҳӣ
ва муборакро бубинам.**

Эй Парвардигор

**Имрӯз ман барои анҷом додани корҳои
мушаххас саъю кӯшиш мекунам ва сипас он чизеро,
ки ба нақша гирифта будам, иҷро мекунам.**

**Аввалан ман боварӣ ҳосил мекунам, ки ниятам
дуруст аст, сипас қудрати шуморо эҳсос мекунам ва
бо кӯмаку баракати шумо ба он чизе, ки қасд
дорам, ноил мешавам.**

**Беморӣ се навъ аст: ҷисмонӣ, равонӣ ва рӯҳӣ
Бемориҳои ҷисмонӣ аз шаклҳои гуногуни
заҳролудшавӣ, бемориҳои сироятӣ ва садамаҳо ба
вучуд меоянд.**

**Бемории рӯҳӣ аз тарс, изтироб, ҳашм ва дигар
ихтилоли эмотсионалӣ ба вучуд меояд**

**Аммо, бемории рӯҳонӣ аз нодонӣ аз муносибати
худ бо Худо бармеояд.**

**Нодонӣ бузургтарин беморӣ аст Вақте ки инсон
аз нодонӣ халос мешавад, ӯ инчунин аз сабабҳои
ҳама бемориҳои ҷисмонӣ, равонӣ ва маънавӣ халос
мешавад.**

**Устои ман, Шри Юктсувар, аксар вақт мегуфт:
Ҳикмат табобати ҳар беморӣ аст.**

**Ҳангоме ки нурҳои офтоб паҳн мешаванд, ман
дар дилҳои камбағалон ва бадбахтон нурҳои
умедро афрӯхта, дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
меҳисобанд, чароғҳои ирода ва эътимод ба худ
меафрӯзам.**

Вақте ки мо дарк мекунем, ки зиндагӣ як мактаби омӯзиш ва иҷрои вазифаҳост ва дар айни замон як орзуи зудгузар аст, мо хоҳем донист, ки Худо бо мост.

Зиндагӣ бояд бар пояи хизмат бошад, зеро бе ин ҳадафи наҷиб, ақле, ки Худо ба инсон додааст, ба ҳадафе, ки барои он офарида шудааст, нахоҳад расид.

Як шаб ман дар нури моҳтоб барои оббозӣ дар уқёнус рафтам. Об хеле хунук буд, аммо ба худам хотиррасон кардам, ки ҳама чиз аз барқ сохта шудааст, ҳамоно барқе, ки сарди ро ба вучуд меорад, инчунин гарми ро ба вучуд меорад ва ҳуд об чизе ҷуз зуҳуроти энергияи барқӣ нест.

Дар миёни ин андеша, нури Худо маро фаро гирифт ва эҳсоси сардӣ маро тарк кард, зеро ман аз қабули он саркашӣ кардам. Ба ҷои ин, ман ҳақиқатеро тасдиқ кардам, ки ҳама чиз аз нерӯи илоҳӣ сохта шудааст.

Солҳо пеш, ҳаво бениҳоят гарм буд ва ҳама нафас мекашиданд. Тавассути робитаи равонӣ, нороҳатии онҳо ба ман интиқол ёфт ва маро аз тамаркуз ва навиштани мақолаҳо бозмедошт. Сипас ман худро маломат мекардам ва мегуфтам: "Чаро ин ҳама?" ва ба Худо дуо гуфтам.

«Эй Парвардигор, ҳамоно барқ дар танӯр гармӣ ва дар яхдон яхро ба вучуд меорад. Ҳаво нарма аст!» Фавран ҳаво барои ман гуворо шуд, гӯё қабати барф баданамро ихота карда бошад ва ман илҳами зиёд гирифтам ва бе ягон душворӣ навиштам.

Як бор ман бо як гурӯҳ донишҷӯёни ҷавони худшиносӣ дар саросари иёлотҳо бо мошини сайёҳии кушод сафар мекардам [дар истинодҳо

гуфта мешавад, ки яке аз онҳо Рашид ном дошт]. Яке аз онҳо котиби ман буд. Ман ва ӯ дар мошин хоб кардем ва як кӯрпаи хурдро якҷоя пӯшидем.

Шаб хеле сард буд. Вақте ки ман ба хоби амиқ рафтам, ӯ кӯрпаро аз сарам кашид ва вақте ки ман нисфи роҳ бедор шудам, беихтиёр кӯрпаро аз сараш кашидам! Ин муддате идома ёфт. Сипас ақлам гуфт: "Чаро ту ин тавр рафтор мекуни? Ҳама чиз хуб аст. Ту гарм ҳастӣ!"

Сипас ман кӯрпаро партофтам, нишастам ва ба мулоҳиза кардан шурӯъ кардам, то он даме ки баданам мисли нони гарм ҳис шуд. Вақте ки шогирдон ду соат пас аз сармо ларзида бедор шуданд, маро бечунбон ёфтанд. Ман дар экстази муқаддас ғарқ шуда будам ва фикр мекарданд, ки мурдаам. Онҳо маро бо фарёдҳои худ аз ваҳшати рӯҳонӣ бедор карданд, аммо ман табассум кардам ва гуфтам: "Чаро ин қадар садо, ҷавонон? Биёед сафарамонро идома диҳем."

Онҳо эътироз карда, гуфтанд: «Ман дар сармои саҳт бе курта ва кӯрпа нишаста будам! Аммо ман шамол нахӯрдам, танҳо ман гарм мондам!»

Эзоҳ: Мо тавсия намедихем, ки баданро дар шароити саҳти иқлимӣ қарор диҳед. Парамахансаи хирадманд ин таҷрибаҳоро барои нишон додани потенциал ва қобилиятҳои табиӣ инсон зикр кард, аммо ӯ ҳангоми муносибат бо чунин ҳолатҳо эҳтиёткорӣ ва мӯътадилиро тавсия дод.

Ман дарк мекунам, ки фикрҳоям вобаста ба он ки кадом идея дар ҳаётам ҷавитарин аст, ба ман ё нокомӣ ё муваффақият меоранд. Аз ин рӯ, ман кӯшиш мекунам, ки дар хотир дорам, ки Ту, эй Парвардигор, дасти кӯмаки Худо дароз карда, роҳро барои муваффақияти ман ҳамвор мекуни.

Ман дар муносибат ва муошират бо ҳама самимият ва ростқавлиро риоя хоҳам кард ва андешаҳои пурмуҳаббат ва орзуҳои некро паҳн хоҳам кард ва он гоҳ Худо маро бо қувват ва ҳикмати Худ дастгирӣ хоҳад кард.

Вақте ки ақл бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва манбаи ҳама қудратҳои муборак, дар ҳамоҳангӣ қарор дорад, он аз ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва дорои ҳама унсурҳои муваффақият мегардад.

Ин унсурҳо бо қудрати бузурги Худо, ки қодир аст сабабҳо ва имкониятҳои навро барои муваффақият дар ҳама соҳа эҷод кунад, зич алоқаманданд.

Мо бояд ҷомеаи одамони пешрафтаро ҷустуҷӯ кунем, ки ба мо ҳақиқатро меғӯянд ва ба мо дар беҳтар кардани ҳудамон кумак мекунанд.

Дӯстони беҳтарин касест, ки фӯрӯтанона роҳро, ки мо метавонем истифода барем ва корро, ки мо бояд барои беҳтар кардани ҳаётамон анҷом диҳем, пешниҳод мекунад.

Танқиди шадид, ки бо бадхоӣ ва эҳсосоти саҳт баён мешавад, мисли задан ба сари инсон бо болға аст, дар ҳоле ки муҳаббат пурқувваттар ва муфидтар аст.

Пешниҳодҳои нек, ки бо муҳаббат ва фаҳмиш баён шудаанд, қудрати эҷоди мӯъҷизаҳоро доранд, дар ҳоле ки танқиди дардноки дигарон ҳеҷ арзише надорад.

Ҳатто ғамҳои амиқтаринро низ вақт шифо медиҳад, аз ин рӯ, дар ҳар рӯзи зиндагии худ ғамро ба ёд овардан маъно надорад.

**Ғаму андӯҳи тӯлонӣ барои шахси наздики
фавтида на ба ӯ ва на ба мо кумак мекунад ва на
дар асл чизеро тағйир медиҳад.**

**Инкишоф додани комплекси пастсифатӣ ё ҷазо
додани худ барои хатогихо ё нокомиҳои гузашта
фоидаовар нест; баръакс, он зиндагиро бадбахт
мекунад ва қобилиятҳои зеҳниро фалаҷ мекунад.**

**Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба чоҳи
корҳои дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати
равонӣ аст, ки аз роҳатӣ дур аст, зеро он ақлро
халалдор мекунад ва қобилиятҳои ниҳониро дар
кӯраи бепарвой месӯзонад.**

**Иродаи инсон як генератори пуриқтидори
энергия аст. Бо истифода аз қудрати ирода ва
хоҳиши дастрасӣ ба манбаҳои воқеии энергия,
инсон метавонад зуд бо паҳнкунандаи бепоёни
қувваҳои ботинӣ пайваст шавад.**

**Ҳар як калима, хуб ё бад, ларзишҳои худро
(яъне таъсири худро) дар бадан ё мағз ва дар
энергияи ҳаёт ва андеша дар шакли майлҳо ва
хоҳишҳо мегузорад. Аз ин рӯ, ларзишҳои ҳама гуна
суханронӣ майлҳои хуб ё бадро дар ақл
мегузоранд.**

**Касе, ки аз ангеzaҳои таҳриф кардани ҳақиқат
халос мешавад, дар худ қувваи бузурге пайдо
мекунад, то шаҳодати бардурӯғ надихад ва ҳамаи
суханонаш рост бошанд.**

**Эй Парвардигор, ба ман қувват деҳ, ки овози
худо барои хидмат ба ҳақиқат бо суханони ширин,
судманд ва тароватбахш истифода барам. Оҳангҳои
ҷовидони Худо дар найи ҳаёти ман навоз, то ки**

**ман аз ларзишҳои оҳангҳои муқаддаси Ту баракат
гирам.**

**Мо қисми ҷудонашавандаи уқёнуи беканори
кайҳонӣ ҳастем. Вақте ки мо ба он мерасем ва дар
он шино мекунем, шуури мо васеъ мешавад ва мо
бузургии худро эҳсос мекунем.**

**Фикр кардан дар бораи он моро ба он
наздиктар мекунад, тафаккур кардан дар бораи он
моро ба он мебарад ва талоши пайваста барои
ҳамоҳангӣ бо он ба мо дониш, ирода ва нерӯ
мебахшад.**

**Он чизе, ки ба назар душвор менамояд, дар асл
даъватест барои озод кардани қувваҳои дар
дохили мо нигоҳдошташуда ва бо ҳар раҳӣ аз
энергияҳои ниҳони неки дар дохили мо, мо
қавитар ва хирадмандтар мешавем.**

**Худо бо роҳҳои пинҳонӣ дасти кӯмак дароз
мекунад. Оромии рӯҳие, ки ҳангоми мулоҳиза ба
ҷӯянда нозил мешавад, далели ҳузури Ёст ва
шодмонии рӯҳие, ки мулоҳизакунанда эҳсос
мекунад, посухи Ё ба орзуҳо ва муҳаббати ёст.**

**Инсон бояд вақти кофӣ дошта бошад, то аз
зебоии табиат лаззат барад, ҳаёти худро таҳлил
кунад ва чизҳои, ки зарур мешуморад ё муҳим
мешуморад ва бе онҳо кор карда наметавонад,
таҳқиқ кунад, то аз он чизе, ки дорад, лаззат барад
ва вақти заруриро бо аъзои оила ва дӯстонаш
гузаронад, то онҳоро беҳтар бишносад ва аз ҳама
муҳимтар, худро бишносад.**

**Онҳое, ки Худро мешиносанд, медонанд, ки
рӯҳи ботинӣ дар он саодати абадӣ дорад ва ҳар кӣ**

**ин саодатро бичашад ва аз он қаноатманд бошад,
дорои ҳикмати пойдор аст.**

**Чаро беморӣ даҳшатнок ба назар мерасад?
Зеро он дард ва марг меорад**

**Беморӣ бояд аз бадан ва аз ақл ва рӯҳе, ки дар
нодонӣ пӯшида шудааст, хориҷ карда шавад.**

**Дард танҳо ба бадани ҷисмонӣ маҳдуд
намешавад; инчунин ранҷу азоби рӯҳӣ, равонӣ ва
маънавӣ вучуд дорад. Мо аз меланхолия, аз дигар
хислатҳои носолим ва ҳолатҳои равонӣ ва аз
тарсҳое, ки асосан ҳаёли мебошанд, ранҷ мекашем.
Аз ҷиҳати рӯҳонӣ, мо аз нодонӣ аз табиати
намирандаи рӯҳҳои худ ранҷ мекашем.**

**Қудрати илоҳӣ бо дақиқии бениҳоят баланд
амал мекунад, аз ин рӯ, бояд дар ҳамоҳангӣ бошад
ва ба он мувофиқат кунад**

**Мо бояд ба ларзиши кайҳонии Худо иҷозат
диҳем, ки ба мо ва тавассути мо ҷорӣ шавад.**

**Ва ҳузури зиндаи Ёро ба ҳаёти мо биёрад ва
бадани моро бо энергияи муборак ва шифобахши Ё
пур кунад**

**Бо иваз кардани бартариҳои манфӣ бо
бартариҳои мусбат, нофаҳмиҳо аз байн мераванд ва
оромии хотир барқарор мешавад.**

**Вақте ки шогирд қарори қатъӣ барои идома
додани роҳ қабул мекунад, ҳеҷ чиз ёро
бознамедорад ва ҳеҷ монеае ёро бознамедорад.**

**Бадан аз триллионҳо ҳуҷайра иборат аст ва ҳар
як ҳуҷайра мисли мавҷудоти доно аст. Ақли
пинҳоншуда дар ҳар як ҳуҷайра бояд бедор ва
омӯзонида шавад, то ҳама чизеро, ки доништан
мумкин аст, бидонад, аммо инсон ин ҳуҷайраҳоро**

омӯзонида нашудааст ва аз ин рӯ, ӯ дар ҳолати депрессия, даркҳои равонии гузаранда зиндагӣ мекунад ва аз норасоии дониш ранҷ мекашад.

Эзоҳ: Изҳороти дар боло зикршуда зимни лексияи устод Парамаханса дар соли 1927 гуфта шудааст. Даҳсолаҳо пас, биологҳо тавонистанд ДНК-и мавҷудбударо дар ядроӣ ҳар як ҳуҷайра муайян кунанд. Таҷрибаҳо исбот карданд, ки ДНК дар ҳар як ҳуҷайра дорои маълумот ва зеҳни бениҳоят дақиқ аст.

Самимият ва ростқавлӣ аз ҷумлаи беҳтарин хислатҳои ҳастанд, ки ман дар инсон ба онҳо арҷ мегузорам.

Дӯстӣ бо ростқавлӣ мерӯяд ва дар хоки самимият шукуфон ва нашъунамо меёбад.

Новобаста аз он ки мо бо касе то чӣ андоза наздикем, мо бояд ин муносибатро бо эҳтиром ва рафтори дуруст ширинтар кунем, дар он сурат дӯстӣ аҷоиб ва пойдор хоҳад буд.

Аммо, ошноӣ, ки боиси беэҳтиётӣ ва нодида гирифтани эҳсосоти дигарон мегардад, барои дӯстӣ харобиовар аст.

Инсон ба дӯстони ҳақиқие ниёз дорад, ки аз зинапоӣ зиндагӣ боло рафтаанд, то ба ӯ дар такмили пайваста кумак кунанд. Ӯ инчунин бояд ба дигарон кумак кунад, ки боло раванд ва неъматҳои Худоро, ки аз онҳо баҳра мебарад, бо онҳо мубодила кунанд.

Дӯстии ҳақиқӣ ҷозибҳои маънавии умумичаҳонӣ аст, ки рӯҳҳоро ба ҳам наздик мекунад ва онҳоро бо риштаи муҳаббати илоҳӣ мепайвандад.

Ин муҳаббат ё дӯстӣ метавонад байни ду ё зиёда одамон руҳ диҳад

**Вақте ки дӯстии рӯхонӣ дар дил маскан
мегирад, рӯҳ дар баҳри фарогири рӯҳи кайҳонӣ
шино мекунад ва маҳдудиятҳо ва марзҳоеро, ки
онро аз офаридаи Худо ҷудо мекарданд, тарк
мекунад.**

**Ман бо тамоми башарият робитае ҳис мекунам,
мисли он ки инсон худро ба оилаи худ наздик ҳис
мекунад. Ин эҳсосро тасвир кардан ғайриимкон аст
ва вақте ки он фаро мерасад, он бо худ дарки
амиқи маъно ва зебоии ҳаётро меорад.**

**Кӯшиш кардан дар ҳар коре, ки мекунем,
барои иҷрои иродаи Худо оқилона аст, зеро ин роҳи
оромии ботинӣ ва хушбахтӣ аст. Ин коиноти бузург
ва бепоён бо қувваҳои гуногуни табиӣ худ аз
ҷониби иродаи роҳнамои Худо идора карда
мешавад. Ҳама чиз мувофиқи нақшаи илоҳӣ амал
мекунад ва мо қисми ҷудонашавандаи он нақшаи
кайҳонӣ ҳастем.**

**Мо бояд вазифаи худро иҷро кунем ва бояд
нақшERO, ки Худо ба мо додааст, иҷро кунем, на
нақшERO, ки ба мо писанд аст.**

Аз бойгонӣ: Оё мо қаблан вохӯрда будем?

**Дар замонҳои қадим, дар қалби эфир, вақте ки
мо ҳамчун арвоҳ ба вучуд омадем, ҳамаи мо хоб
будем.**

**Дар зери кӯрпаи ишқи илоҳӣ Ва вақте ки Худо
моро бедор кард, мо аз Ё дур шудем, чунон ки дар
достони писари ноҳалаф буд, ва мо пайванди
илоҳиро байни худ фаромӯш кардем ва барои
якдигар бегона шудем.**

**Мо хонаи бихишти-ро тарк карда, дар ин дунё
мусофир шудаем, гӯшаву канори заминро убур
карда, дар масирҳои тақдир қадам мезанем.**

**Мо сафарҳои дуру дароз, дур аз хонаи аслии
худ кардаем. Бо вучуди ин, гоҳ-гоҳ маконҳои
муайян, таҷрибаҳо ва чехраҳо хотираҳои
пинҳоншуда ва эҳсосоти амиқ ва ботиниро бедор
мекунамд, ки ба мо пичиррос мезананд.**

**Мо эҳсос мекунем, ки чизҳои, ки қаблан
медонистем, дубора аз сар мегузаронем ва бо
наздиконамон, ки дар гузаштаи дур бо онҳо наздик
будем, вомехӯрем ва муошират мекунем.**

**Худовандо, моро бо файзи муҳаббати илоҳӣ
баракат деҳ**

**Бигзор дилҳои мо аз орзуи ту об шаванд
Ва оташи орзуҳо дар дохили ӯ аланга мезананд
Шояд рӯҳҳои мо дар қафасҳои ҷисмонӣ зиндонӣ
бошанд**

**Ӯ аз маҳдудиятҳои худ озод мешавад
Ва ӯ бо орзуи илоҳӣ равона мешавад
Ба соҳилҳои ҷовидонии худ
Эй маҳбуби абадии мо**

**Аз Ту мепурсем, эй Парвардигор
Бигзор муҳаббати шумо бар ҷони мо дурахшад
Ва бигзор шукӯҳи ҷалоли Ту бар мо дурахшад
Ва бигзор ҳикмати Ту моро дар ҳама
марҳилаҳои ҳаётамон роҳнамоӣ кунад**

**Ва бигзор Ӯ муҳаббати дилҳо ва орзуҳои моро
қабул кунад**

**Ва моро бо ламси ҳузури худ баракат деҳ
Ва аз он ки дар наздикии шумо бошед, лаззат
баред**

Вақте ки мо ба дарки пурраи инсоният шурӯъ мекунем, мо дарк мекунем, ки он танҳо як мавҷудоти ҷисмонӣ нест, дар дохили он қувваҳои сершуморе нухуфтаанд, ки потенциали онҳо барои мутобиқ шудан ба шароити ин ҷаҳон дар сатҳҳои гуногун истифода мешавад ва потенциали ин қувваҳо аз он чизе, ки як шахси оддӣ тасаввур мекунад, бениҳоят бузургтар аст.

Ҷалби ишқи илоҳӣ тавассути васвасаи пок ва боваркунонии нарм амал мекунад. Вақте ки дил даъвати ишқи илоҳиро ҳис мекунад, хоҳиши васеъ кардани доираи ишқи асирии худро барои дохил кардани вучуд ва ҳама чизе, ки дар он аст, пайдо мекунад. Ҳамин тариқ, ишқи асир озод мешавад ва берун аз панҷараҳои худхоӣ ва сахтӣ бемаҳдуд мегардад.

Ба муҳаббат худро дар қалби Худо аз нав пайдо мекунад ва ҳама чиз дар он ягонагии муборак омехта мешавад.

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо дарсҳои арзишманд омӯзем. Зеро ҳар дард ва ранҷу азоби мо маъно ва мақсад дорад.

Бо вучуди сахтии таҷрибаҳо, онҳо мисли оташе ҳастанд, ки маъдани оҳанро об карда, онро ба пӯлоди зебо, пойдор ва бисёрфункционалӣ табдил медиҳад.

Фурӯтанӣ дари кушодаест, ки аз он фаровонии раҳмат, муҳаббат ва оромӣ ба рӯҳҳои нек, ки некиро дӯст медоранд ва нурҳо ва неъматҳои осмониро қабул мекунанд, ворид мешавад.

Новобаста аз он ки шахс соҳибкори муваффақ,
сиёсатматори оқил, диктатори золим ё ислохотгари
бузург бошад, қудрати ӯ дар муқоиса бо қудрати
бепоёни Худо ҳеҷ чиз нест.

Мағрурӣ кӯрии рӯҳониро ба вучуд меорад, зеро
он аз рӯҳ биниши фазои беканореро, ки дар рӯҳҳои
бузург зиндагӣ мекунад, дур мекунад.

Одамони бузург дарк мекунанд, ки қуввати
онҳо аз Худои Қодири Мутлақ қарз гирифта
шудааст, ки фурутанонро дӯст медорад ва онҳоро
дар дониш, роҳнамоӣ ва қувват афзун мекунад.

Дӯстии ҳақиқӣ нурест, ки моро барои кӯмак ба
якдигар илҳом мебахшад, то дарвозаи осмонро
бубинем ва аз он ба қаламрави муҳаббати илоҳӣ
ворид шавем.

Феъли бад мисли саратон аст, ки оромии
ботиниро меҳӯрад. Ин шарҳ медиҳад, ки чаро
шахсе бо феъли саҳт наметавонад мушкilot ва
мушкilotи худро паси сар кунад.

Вақте ки инсон худро бо одатҳои зараровар
маҳдуд мекунад, ӯ дигар наметавонад бо зиндагӣ
мубориза барад ва ҳамин ки ба рӯҳияи манфӣ
иҷозат медиҳад, ки ақлашро идора кунад, иродаи
ӯ фалаҷ мешавад.

Ин ҳислатҳо мағзро дар тумани ошуфтагӣ ва
саргардонӣ мепӯшонанд ва довариҳои солимро аз
байн мебаранд.

Инсон метавонад бо ақл ва иродаи худ пирӯз
шавад, новобаста аз он ки шароити зиндагӣ то чӣ
андоза талх ва саҳт аст

**Рӯҳи инсон бо занҷири хоҳишҳо, васвасаҳо,
мушкилот, нигарониҳо ва тарсҳо ба бадан пайваست
аст ва кӯшиш мекунад, ки худро озод кунад.**

**Агар шумо ба кашидани занҷире, ки шуморо ба
шуури ҷисмонӣ мепайвандад, ин қадар саҳт идома
диҳед, рӯзе дасти илоҳӣ даҳлат карда, занҷирро
мебурад ва шумо озод хоҳед шуд.**

**Арзиши зиндагӣ бе дӯстони хуб ва содиқ чист?
Қалб оҳанрабоне дорад, ки дӯстони ҳақиқиро ҷалб
мекунад. Он оҳанрабоне аз муҳаббат, фидокорӣ ва
ғамхорӣ дӯстона аст.**

**Вақте ки мо бо касе дастфишорӣ мекунем, бояд
ба онҳо ҷозибавӣ муҳаббат ва самимияти худро
расонем ва кӯшиш кунем, ки то ҳадди имкон ба
онҳо кумак кунем.**

**Ниёзе нест, ки одамон дар як ҳолати рукуд ва
бетағйир бимонанд. Пардаҳои иллюзия бояд аз
моҳияти рӯҳ бардошта шаванд, то ки он бо покӣ ва
қуввати худ дурахшад ва шукӯҳи наҷибро, ки
Худо ба инсоният ато кардааст, ошкор созад.**

**Худо кӯшишҳои нек, орзуҳои ҳақиқӣ ва азму
иродаро барои ноил шудан ба муваффақият
баракат медиҳад**

Эй Парвардигор

**Новобаста аз он ки ман бо чӣ озмоишҳо ва
мусибатҳо рӯ ба рӯ мешавам**

**Ман медонам, ки ин марҳилаи навбатии рушди
маънавии маро ифода мекунад**

Ман хуб медонам, ки дониш ва қудрати

Он ду чизе, ки ту ба ман додӣ

Фаҳмиши муайян ва пирӯзии муайян

**Биҳишт ҳолати шодмонии оӣ аст, ки дар он
ҳеҷ мушкилӣ ва ғаму андӯҳе нест**

**Бо идома додани талошҳо ва аъмоли нек, рӯҳҳо
ниҳоят ба ҳолати шодмонии пойдор ва таҷдидшуда
мерасанд.**

**Амалҳои нек маъноӣ тафаккур ва фаъолиятҳои
созанда ва судмандро доранд**

**Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва хирадро ба
хирад табдил диҳед**

Аз заъф ва нотавонӣ то саломатӣ ва қувват

**Бо итминон ва ҷасурона дар масирҳои зиндагӣ
— ҳатто агар танҳо бошад — қадам занед**

**Ва шодмонии ботинӣ доштани вичдони зинда
ва ҳушёр**

**Ва имони бепоён ба адолати Худо ва пирӯзии
ҳақиқат бар дурӯғ ва воқеият бар иллюзия**

**Ва вақте ки шумо ҳар рӯз кӯшиш мекунед, ки
андешаҳои худро ба сӯи сатҳҳои баландтар ва
такмилёфтатар раҳо кунед**

**Вай қалби пур аз меҳру муҳаббат ва
миннатдорӣ дорад**

Ва ниятҳои нек нисбат ба дигарон

Ғизои зеҳнии шумо ҷодугарӣ аст

**Ва он гоҳ он ҳама чизи зебо ва судмандро ба
шумо ҷалб мекунад.**

**Аз чизҳо, одамон ва шароитҳое, ки лозиманд
Идомаи сафар ба сӯи соҳилҳои амният ва
амонат**

**Риояи хомӯшии мусбат ва оромӣ, ҳатто барои
ним соат пеш аз хоб рафтан ва субҳ аз хоб бедор
шудан, эҳсоси тасаллиӣ равониҳо афзоиш
медихад, ки дар муқобила бо ҳама шароити
душвори муборизаи ҳаррӯзаи зиндагӣ кӯмак**

**мекунад. Бо ин эҳсоси ботинӣ, ноил шудан ба
ниёзҳо ва ниёзҳои ҳаррӯза имконпазир мегардад.**

**Расидан ба ҳолати шуури баландтар пешрафти
рӯҳониро суръат мебахшад ва барои ғӯтавар шудан
бо маҳорат ба баҳри рӯҳ кӯмак мекунад.**

**Инсон мувофиқи сифати тухми афкор ва
амалҳое, ки дар хоки умраш коштааст ва идома
медихад, хушбахтӣ ба даст меорад.**

**Ақли инсон анбори бузурги энергия ё
фаъолияти ҳаётан муҳим аст**

**Ин фаъолият пайваста дар ҳаракатҳои
мушакҳо, фаъолияти дил, шуш ва диафрагма,
мубодилаи моддаҳои ҳуҷайра, реакцияҳои
химиявии хун ва дар фаъолияти узвҳои ҳиссиёти
ҳаракатӣ (асабҳо) истифода мешавад.**

**Илова бар ин, миқдори зиёди энергияи ҳаётан
муҳим барои тафаккур, эҳсосот ва ирода сарф
мешавад.**

**Тарс фаъолияти ҳаётан муҳимро суст мекунад
ва яке аз душманони ашаддии иродаи фаъол аст.**

**Риёкорӣ ба натиҷаи хуб намеорад. Донотарини
доноён наметавонад он чизеро, ки чашмонаш
ошкор мекунанд, пинҳон кунад, зеро тамоми
таърихи инсон дар чашмони ӯ сабт шудааст.**

**Агар шумо хоҳед, ки табиати касеро бидонед,
аз Худо хоҳиш кунед, ки ҳақиқатро дар бораи он
шахс ба шумо ошкор кунад, зеро шумо намехоҳед
фиреб хӯред ва дар умқи дили худ табиати воқеии
ӯро эҳсос хоҳед кард ва интуисиҷи шумо хато
нахоҳад кард.**

Орзу, ният ва ирода:

«Орзу» хоҳишест, ки нерӯ надорад ва «ният» азму ирода барои анҷом додани коре аст: иҷрои хоҳиш ё хоҳиши мушаххас. Дар мавриди «ирода», онро метавон бо чунин гуфтан ифода кард: «Ман то он даме, ки ба он чизе, ки меҳоҳам, ноил мешавам, беист кор хоҳам кард».

Вақте ки шумо иродаи худро тарбия мекунад, шумо метавонед қувваҳои фаъолияти ҳаётан муҳимро раҳо ва равона кунед, ба ҷои он ки чизеро орзу кунед, бе он ки кореро барои ба даст овардани он анҷом диҳед.

Мо набояд умедамонро аз даст диҳем, балки бояд дарк кунем, ки Худо ба мо имкониятҳои зиёдеро медиҳад, то вазъиятамонро беҳтар созем, ақидаҳои худро баланд бардорем ва чизҳои нав ва муфидро барои ҳудамон ва дигарон дар зиндагӣ эҷод кунем.

Агар мо аз тарзи зиндагии кунунии худ норозӣ бошем, бояд роҳҳо ва усулҳои навро омӯзем, ки ба мо қаноатмандӣ ва оромии хотир меоранд. Мо бояд амалҳои баррасӣ кунем, ки шароити моро беҳтар мекунанд ва ҳаёти моро пурмазмунтар ва мақсадноктар мегардонанд ва сипас ин ғояҳоро амалӣ кунем.

Худовандо, биёед ҳеҷ вазифаеро аз вазифаи муқаддаси шинохтани Ту муҳимтар нашуморем. Зеро ҳар амал, новобаста аз хусусияти он, танҳо тавассути қудрати дастоварде, ки Ту ба мо ато кардаӣ, анҷом дода мешавад. Пас, биёед Туро аз ҳама чиз болотар дӯст дорем, зеро бе файзи ҳаёт ва муҳаббати Ту, мо тамоман наметавонем зиндагӣ кунем ё дӯст дорем. Мо аз Худо пайдо шудаем ва

**моҳияти Ў дар тамоми покӣ, ҷалол ва хушбахтии
бепоёни Ў дар мо сокин аст.**

Огоҳӣ аз хушбахтӣ:

**Дар бораи вучуди мутлақи шуури хушбахтона
ҳеҷ ихтилофе вучуд надорад, зеро вақте ки мо ин
шуурро дорем, эҳсос мекунем, ки фардияти мо ё
шахсияти хурди мо тағйир ёфтааст ва мо аз
дугонагии ишқ ва нафрат, лаззат ва дард болотар
рафтаем ва ба сатҳе расидаем, ки дар он ҳолатҳои
шуури маҳдуди муқаррарӣ равшан ва возеҳ ба
назар мерасанд.**

**Мо инчунин густариш ва густариши ботинӣ ва
ҳамдардӣ дар бораи ҳама чизро эҳсос мекунем.**

**Дар ин ҳолат, садои ҷаҳон паст мешавад,
ҳаяҷон нопадид мешавад ва дар дохили мо эҳсоси
ягонагии вучуд пайдо мешавад ва биниши равшани
нури кайҳонӣ пайдо мешавад.**

**Ҳама гуна нопокиҳо ва инҳирофҳо ба ҳеҷ чиз
табдил меёбанд ва мо эҳсос мекунем, ки гӯё ба
ҷаҳони дигар кӯчидаем: ба манбаи неъматӣ абадӣ
ва доимии беохири хушбахтона.**

**Тарс фаъолияти ҳаётро, ки одатан мунтазам ба
сӯи асабҳо ҷараён мегирад, фишор медиҳад ва
ҳалалдор мекунад, то онҳо гӯё фалаҷ шуда
бошанд ва бадан суст шавад ва қувваи кори он ба
таври назаррас ва назаррас коҳиш ёбад (тарс як
блокатори асаб аст!).**

**Тарс ба бартараф кардани сабаби тарс
мусоидат намекунад. Он иродаро суст мекунад ва
мағзро водор мекунад, ки ба узвҳои бадан сигнали
заифкунанда фиристад. Ғайр аз ин, тарс дилро
заҳролуд мекунад, ҳозимаро ҳалалдор мекунад ва
боиси бемориҳои сершумори ҷисмонӣ мегардад.**

**Вақте ки огоҳӣ ба Худо равона карда мешавад,
шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед ва метавонед бо
ҷасорат ва имон ҳар монеа ва монеаро паси сар
кунед.**

**Қудрати ба даст овардани муваффақият дар
ақл аст. Агар шумо ба эътиқоди худ, сарфи назар
аз шубҳаҳои ҷаҳон ва ноумедии онҳое, ки мехоҳанд
шуморо паст зананд, устувор монед, ин ҳақиқатро
дарк хоҳед кард. Қудрати ақл маҳдудияте
надорад. Ба ин ғоя диққат диҳед ва ақли худро бо
ангезаи ноил шудан ба ҳадафҳо ва азми қавӣ барои
кори мусбат ба сӯи ҳадафҳои худ пур кунед.**

**Ақли худро ба сӯи дастовардҳои баландтар
равона кунед, ба сарвати маънавӣ ноил шавед ва
ҳама шаклҳои дигари сарват ва шукуфой дар
ихтиёри шумо хоҳанд буд.**

**Шуур бепоён ва бепоён аст; он то ситораҳои
дурдаст паҳн мешавад ва ҳар як атоми коинотро,
то хурдтарин электронҳоро фаро мегирад. Инсон
бояд худро бо ин уқёнуси шуури кайҳонӣ як ҳис
кунад, аз марзҳои оилавӣ ва миллий убур кунад, то
худро ҳамчун аъзои оилаи бузургтари инсонӣ
эътироф кунад.**

**Ҳеҷ кас наметавонад ба инсон таъсир расонад,
магар ин ки тавассути истифода ё сӯиистифода аз
иродаи ӯ. Бояд аз иродаи озоде, ки Худо ба онҳо
додааст, барои ҷустуҷӯи ӯ истифода бурд ва он гоҳ
онҳо бешубҳа ӯро хоҳанд ёфт.**

**Шогирд бояд дар хотир дошта бошад, ки
муошират бо одамони хубе, ки таъсири мусбат
доранд ва ба ӯ илҳом мебахшанд, иродаи ӯро**

тақвият медиҳанд ва қобилияти фарқ кардани ўро беҳтар мегардонанд, хеле муҳим аст.

Устод Парамаҳанса ба гурӯҳе аз шогирдонаш гуфт:

Ман муҳаббати худро бечунучаро ва бечунучаро ба ту бахшидаам ва итминон дорам, ки дар иваз муҳаббати туро низ қабул кардаам.

Баъзе аз одамоне, ки ман дар ҳаётам мешинохтам, ҳама чизҳоро доштанд, ки ман замоне фикр мекардам меҳоям, аммо онҳо дар амалӣ кардани он орзуҳо хушбахтӣ наёфтанд.

Ман аввал Худро ҷустуҷӯ кардам ва фаҳмидам, ки шодмонии доимо навшавандаи Ў ҳар як хоҳишро қонеъ мекунад ва рӯҳро бо шодӣ ва қаноатмандӣ пур мекунад ва Ў аз ҳар гуна ҳаяҷон ё васвасаи мавҷудот ҷолибтар аст.

Инсон набояд ба қалби каси дигар таъсир расонад ё ба эҳсосоти ӯ ҳалал расонад, зеро қалб маркази эҳсосот аст ва мушкилоти эмотсионалӣ боиси изтироб ва нороҳатии қалб мегардад.

Инсон бояд барои муайян кардани хусусиятҳои фарқкунандаи шахсияти худ ба худ назар кунад

Баъзе одамон навиштанро дӯст медоранд, дигарон ба эҷоди мусиқӣ ё рақс ва сурудхонӣ майлдоранд ва баъзеҳо майлдоранд, ки дар соҳаи молия ва иқтисод кор кунанд ва ғайра.

Мутаассифона, касоне ҳастанд, ки дӯст медоранд овозаҳо паҳн кунанд ва ғайбат кунанд, ё ҷанҷолу ҷанг кунанд.

Инсон набояд кӯшиш кунад, ки хислатҳои хуби худро тағйир диҳад, балки бояд аз корҳое, ки бар

хилофи хоҳиши худ анҷом медиҳанд ва дар натиҷа ба онҳо нохушӣ ва пушаймонӣ меоранд, халос шавад.

Алоқаи равонии ғайримуқаррарӣ:

Қурбониёни ин беморӣ дар ҷустуҷӯи хушбахтӣ яктарафа мешаванд. Онҳо боварӣ доранд, ки хушбахтӣ дар ҷамъовариҳои сарват, ба даст овардани шӯҳрат ё доштани саломатӣ ё қудрат аст ва ҳама чизро - саломатӣ, обрӯи нек, оромии рӯҳ, шараф ва шаъну шарафро - дар қурбонгоҳи орзуҳои сӯзони худ қурбон мекунанд. Дартар онҳо дарк мекунанд, ки танҳо як ҳаёти мутавозин, ки ба қонунҳои табиат ва аҳкоми Худо эҳтиром мегузорад ва фаъолиятро бо оромӣ ҳамоҳанг мекунад, метавонад хушбахтии ҳақиқӣ оварад ва ҳадафи ҳаёти наҷибро амалӣ созад.

Онҳое, ки аз бемориҳои вобастагии носолим азият мекашанд, дар андешаҳои орзуҳои беандоза қарор мегиранд, ки боиси назари таҳрифшуда ва нодуруст ба зиндагӣ мегардад. Масалан, як тоҷир ба муваффақияти бузург ноил шуд ва сарват ҷамъ кард, аммо пеш аз он ки аз сарвати худ баҳра барад, аз сабаби нигарониҳо ва тарсҳои аз ҳад зиёд асабхояш шикаста шуд ва дилшикаста вафот кард. [Худо шуморо тасалли диҳад]

Дигарон бар он ақидаанд, ки барои расидан ба ҳадаф ҳама чиз иҷозат дода мешавад. Аз сабаби ин нофаҳмиҳо, онҳо ҳадафи аслии худро аз даст медиҳанд ва ҳатто наметавонанд ба қадри кофӣ қаноатмандӣ ба даст оранд, ҳатто агар онҳо он чизҳоро, ки орзу мекарданд, дошта бошанд ҳам, зеро табиати инсон васеъ ва гуногунҷабҳа аст ва ба рушди мутавозин дар ҳама сатҳҳо ниёз дорад.

сардии рӯҳӣ

Ин беморӣ номи дигаре дорад: ноумедӣ. Инсон ҳеҷ гоҳ наметодонад, ки кай ба он дучор мешавад ва нишонаҳои ғамангези худро, аз қабилӣ ноумедӣ, таҳаммулнопазирӣ, изтироб ва бесабрӣ, аз сар мегузаронад. Бадтараш ин аст, ки он аксар вақт тӯлонӣ аст ва қурбонии он аксар вақт ба осонӣ аз беморӣ бармегарданд, ҳатто агар онҳо фикр кунанд, ки шифо ёфтаанд.

Катарияи равонӣ

Ин беморӣ аз сабаби зиёд фикр кардан дар бораи нигарониҳои музмини дунявӣ ба вуҷуд меояд. Касоне, ки аз ин беморӣ азият мекашанд, одатан аз истифодаи иродаи худ сарфи назар мекунанд ва ба ҷои он ки бо онҳо ҷасоратона рӯ ба рӯ шаванд ва решаи онҳоро аз байн баранд, ба тарсҳои доимии худ итоат мекунанд.

Бузургтарин чизе, ки зану шавҳар метавонанд барои якдигар орзу кунанд, ин фаҳмиши маънавӣ аст, ки кушодагии эҳсосиро афзоиш медиҳад ва хислатҳои наҷибро ба монанди фаҳмиш, ба назар гирифтани эҳсосот ва муҳаббат ба вуҷуд меорад.

Аммо, бояд дар назар дошт, ки рушди рӯҳониро ба дигарон таҳмил кардан мумкин нест.

Вақте ки инсон нисбат ба дигарон муҳаббат эҳсос мекунад, меҳрубонии онҳо наздиконашро дар атроф илҳом мебахшад ва ба онҳо таъсири мусбат мерасонад.

Худо дилҳоеро, ки бо ашки орзу пок ва бо шамъҳои ишқ равшан шудаанд, боздид мекунад.

Муаллим Парамҳанса ба гурӯҳе аз донишҷӯён гуфт:

Ҳар рӯз аз боғи ҳаётат як гули рӯҳонӣ интизор нашав.

Ба Худое, ки корҳои худро ба Ё супурдаед, эътимод кунед, ки Худое, ки шуморо мукофот медиҳад ва умедҳоятонро дар вақти лозима амалӣ мекунад. Акнун, ки тухми муҳаббати илоҳиро дар хоки рӯҳи худ коштаед, онро бо дуо ва аъмоли нек парвариш диҳед ва алафҳои зараровар ва паразити атрофи онро решакан кунед: алафҳои шак, дилгирӣ ва сустӣ.

Вақте ки даркҳои муқаддас месабзанд, онҳоро парвариш диҳед ва бо оби орзу ва имон об диҳед, ва субҳе шумо аз дидани гули мубораки худшиносӣ шод хоҳед шуд.

Мо ҳеҷ гоҳ набояд бузургтарин маҳбубро, ки дар паси ҳамаи наздикон ва дӯстон пинҳон аст, фаромӯш кунем ва набояд бигзорем, ки муҳаббати чизҳои дунявии гузаранда дилҳои моро фаро гирад, ки бояд бо муҳаббати илоҳии абадӣ ва пайдор, ки баробар надорад ва ҳеҷ муҳаббате дар вучуд аз он болотар нест, тапиш кунад, зеро вақте ки муҳаббати илоҳӣ қалбро ишғол мекунад, оромӣ дар он ҷойгир мешавад ва шодмонии рӯҳ онро пур мекунад.

Навиштаҳои Муқаддас ба инсоният маслиҳат медиҳанд, ки дар бораи Худо фикр кунанд, ақли худро ба Ё ғарқ кунанд, ҳама чизро ба Ё супоранд ва самимона, бе риёкорӣ ва риёкорӣ, Ёро ибодат кунанд. Донистани Худо бояд ҳадафи ниҳони ҳаёт бошад. Вазифаҳои дунявӣ бе кӯмаки қудратҳое, ки Худо ба инсоният додааст, иҷро карда намешаванд.

Ҳеҷ чиз дар ҳаёти инсон набояд аз Худо муҳимтар ҳисобида шавад. Агар шахс самимона ба

Худо ғамхорӣ кунад ва вазифаи рӯҳони худро дар назди Ё иҷро кунад, вазъияти онҳо аз ҳар ҷиҳат беҳтар мешавад ва онҳо новобаста аз ҳама шароити атроф худро беҳатар ва эмин ҳис мекунанд.

Инсон набояд ҳуқуқи дигаронро поймол кунад, замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ва ягон дорони моддӣ ва маънавии онҳоро аз байн барад.

Агар шумо хоҳиши гирифтани чизеро, ки аз он шумо нест, эҳсос накунад, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиш ба шумо хоҳад омад. Дӯзди аввал дар зеҳн вақте реша давонда, ки шахс ба дигарон ҳасад бурданро сар мекунад. Тухми хоҳиши бадхоҳона бояд аз зеҳн решакан карда шавад.

Фидокориҳои рӯҳонӣ роҳест, ки дар он сурат инсон табиатан фаровониро ҷалб мекунад ва баракатҳо аз манбаъҳои, ки онҳо медонанд ва аз манбаъҳои, ки намедонанд, ба онҳо ҷорӣ мешаванд. Ин як қонуни илоҳии беҳато аст. Дар мавриди дӯздон ва одамони худхоҳ, онҳо умри худро дар пайи сарвати моддӣ мегузаронанд ва чашмонашон ҳамеша ба он чизе, ки дигарон доранд, менигаранд, ҳатто агар ганҷинаи онҳо аз тилло пур бошад ҳам.

Агар аз худхоҳии моддӣ даст накушида шавад, ҷаҳон хушбахтиро намедонад

Пас аз чанд соли издивоҷ, ҳазорҳо зану шавҳар аз худ мепурсанд:

"Муҳаббати мо кучо рафт?"

Ҷавоб барои ин одамон чунин аст: Ёро оташи лаънатҳои аз ҳад зиёд фурӯ бурданд ва худхоҳӣ ва беҳурмати ёро фаро гирифта буд.

Вақте ки ин хислатҳои торик ба дил ворид мешаванд, ишқ ба хокистар табдил меёбад.

Вақте ки мард ва зан ба якдигар бадӣ мекунанд, онҳо хушбахтии якҷояи худро абадан аз байн мебаранд

Мард бояд ба зан дар нишон додани хислатҳои хубаш кумак кунад ва ба зан эҳсос кунад, ки на танҳо барои иҷрои хоҳишҳои ӯ, балки ҳамчун ҳамроҳ дар роҳ аст, ки ба ӯ эҳтиром ва қадриноси дорад ва ӯро ифодаи ҷанбаҳои олиии ҳаёт мешуморад.

Занон бояд ба мардон бо ҳамин нигоҳ нигоҳ кунанд

Агар шумо ба решаҳои дарахт нуриҳои нодуруст резед, мева кам ва қадпаст хоҳад буд. Ба ҳамин монанд, вақте ки шахс дарахти дӯстиро бо эҳсосоти худхоҳона ғизо медиҳад, ниятҳои ношоистаи онҳо меваҳои он дӯстиро таҳриф ва вайрон мекунанд.

Таваҷҷӯҳ ба касеро танҳо аз сабаби сарватманд буданаш ё бонуфуз буданаш ва метавонад барои мо коре кунад, дӯстӣ номидан мумкин нест. Ба ҳамин монанд, ҷалб шудан ба касе аз сабаби чеҳраи зебояш низ дӯстӣ нест. Вақте ки он чеҳра ҷозибавӣ ҷавонӣ ва дилкаши худро аз даст медиҳад, "дӯстӣ" нопадид мешавад ва ба чизи гузашта табдил меёбад.

Корҳои некие, ки одамони некӯкор барои кӯмак ба дигарон анҷом медиҳанд, набояд барои шӯҳрат ва обрӯ ё қонеъ кардани нафс анҷом дода шаванд, балки ҳама корҳо бояд аз рӯи муҳаббат ба Худо ва барои ба даст овардани ризоияти Ӯ анҷом дода шаванд.

Онҳое, ки аз ғайбат, тўҳмат ва ғайбат дар бораи дигарон лаззат мебаранд, ҳеҷ гоҳ лаззати кўмак ба дигаронро бо суханони рўҳбаландкунанда ва маслиҳатҳои оқилона нахоҳанд дид. Маҳкумияти шадид гунаҳкорро рўҳафтада ва хашми онҳоро барангехта мекунад.

Аксари одамон дар дили худ аз заъфҳо ва захмҳои дардноки модарзодии худ огоҳанд ва инҳоро бо озори каустики ва малҳами нешзананда табобат кардан мумкин нест, балки бо малҳами оромбахш ва тасаллибахши муҳаббат.

Худовандо, бигзор ман он чиро, ки Ту меҳоӣ, анҷом диҳам ва нагузорам, ки орзуҳоям ё хоҳишҳоям маро идора кунанд. Ба ман кўмак кун, ки корҳоеро анҷом диҳам, ки ин ҷаҳонро аз ҳар ҷиҳат беҳтар мегардонанд, то фикрҳо ва амалҳои ман ҷалоли Туро эълон кунанд ва ба дигарон Туро хотиррасон кунанд.

Хоб неъмат аст, зеро новобаста аз мушкилоти шумо, вақте ки шумо аз онҳо дур мешавед, шумо аз онҳо озод мешавед. Аммо шумо бояд омӯzed, ки чӣ тавр худро дар вақти бедорӣ огоҳона аз мушкилот раҳо кунед. Агар шумо ҳеҷ гоҳ шакарро начашида бошед, ширинии онро нахоҳед донист. Ба ҳамин монанд, агар шумо аз имконоти ақл пурра истифода набаред, қудрати аҷоиби онро қадр карда наметавонед.

Дар ҳоле ки Довари мўҳтарам қарори ниҳои худро дар бораи масъалаи нозуке, ки барои шахси дигар ҳаёт ё маргро дар назар дошт, содир мекард, дар ҳамон лаҳза ӯ дар бораи мушкилоти

хонаводагӣе, ки он рӯз бо ӯ рӯй дода буданд, фикр мекард ва аз он ки қоидаи ӯ дар хона риоя намешуд, нороҳат буд!

Агар чунин довар ҳукми ноодилонае содир кунад, ки боиси марги шахси бегуноҳ аз сабаби тамаркузи нодуруст гардад, пас ӯ дар навбати худ дар назди Довари Олӣ, довари ҳама гуноҳҳо, айбдор ва маҳкум хоҳад шуд: қонуни умумичаҳонӣ, ки ҳеҷ гуна тарафгириро намедонад ва дар он ҷой барои хешутаборбозӣ нест.

Ман то ҳол дар ёд дорам, ки вақте бо як таҷрибаи ғайричаҳмдошт рӯ ба рӯ шудам; аз паси абрҳои тафаккур, субҳи саодати рӯҳонӣ ногаҳон пайдо шуд ва вучуди маро фаро гирифт.

Ин таҷрибаи муборак аз ҳама интизориҳо зиёдтар буд, зеро ман шодмонии тасвирнашавандаро эҳсос кардам ва нури хушбахтӣ ҳама гӯшаҳои торики шуурро равшан кард ва сояҳои нофаҳмиҳо ва саволҳоро аз байн бурд.

Он нур — мисли нури рентген — аз байни ашёи ноҳамвор сӯроҳ карда, ба ман чизҳоеро нишон дод, ки аз уфуқи муқаррари биниш берун буданд, шарқ ва ғарб, шимол ва ҷануб, дар пеши ман ва пушти ман, дар болои ман ва дар поёни ман, даруни ман ва атрофи ман ва дар ҳама ҷо.

Шубҳаи харобиовар аз рӯи таъсири худ ба фалаҷ монанд аст, он ба тафаккури созанда ҳалал мерасонад ва ба қувваи ирода ҳалал мерасонад.

Он ҳамчун монеа барои корҳои хайрхоҳонаи қудратҳои олии ва қонунҳои коинот амал мекунад ва аз расидани баракатҳои Худо ба рӯҳ монеъ мешавад. Он инчунин эҳсоси изтироб ва нотавањиро ба вучуд меорад.

**Ў аз сабаби нодонӣ, таассуб, таассуби
ноодилона ё эҳсосот ва ҳавасҳои беназорат аз
муваффақият муқовимат мекунад ва ғояҳоро рад
мекунад.**

**Эҳёи рӯҳонӣ маънои раҳой аз қафаси нодонӣ ва
раҳой аз маҳдудиятҳои шуури маҳдудро дорад.**

**Зиндагии инсон баъзан метавонад хеле зебо
бошад, аммо ба он дилбастагӣ пайдо кардан мисли
гузоштани паррандаи бихишт дар қафаси танг аст.
Агар шумо дари қафасро кушоед, парранда
метавонад аз парвоз кардан дудила шавад, зеро ба
он одат кардааст.**

**Ин паррандаи зебо метарсад ва намехоҳад аз
қафас берун равад ва ба озодии бемаҳдуде, ки аз
он пайдо шудааст, баргардад ва ба ҷои ин, дар як
минтақаи хурд ва маҳдуд, ки ба табиати он
мувофиқ нест, бимонад.**

**Ҳамин тариқ, рӯҳи инсон ба бадан одат мекунад
ва асири он мегардад, беҳабар аз он ки он қисми
коиноти беохир аст ва вучуди заминии он
муваққатӣ аст ва бояд ба ҳонаи осмонии худ
баргардад.**

**Ва раҳой аз хиради фитрӣ аз маҳдудиятҳо ва
маҳдудиятҳои бадан он чизест, ки ман эҳёи рӯҳонӣ
меномам.**

**Қудрати ақл ҳудуд надорад. Ба ин ғоя диққат
диҳед ва ақли худро бо ангезаи ноил шудан ба
ҳадафҳо ва азми қавӣ барои кори мусбат ба сӯи
ҳадафҳоятон пур кунед. Агар шумо ба сарвати
маънавӣ ноил шавед, ҳама шаклҳои дигари сарват
ва шукуфой дар ихтиёри шумо хоҳанд буд.**

Вақте ки инсон наметавонад хоҳишашро бо кӯшиши худ амалӣ кунад, ӯ дар дуо ба Худо рӯ меорад. Ҳамин тариқ, ҳар як дуое, ки гуфта мешавад, орзуи пинҳонии дарунро ошкор мекунад. Аммо бо ёфтани Худо, ҳама хоҳишҳо нопадид мешаванд ва ҳама орзуҳо амалӣ мегарданд.

Инсон бояд тамоми кори аз дасташ меомадаро кунад ва объектив, беғараз ва озод аз замимаҳои маҳдудкунанда бошад.

Ӯ инчунин бояд ба омӯзишҳо (рӯйдодҳо ва вазъиятҳо)-е, ки ҳаёт ба ӯ пешниҳод мекунад, диққати махсус диҳад, зеро онҳо дарсҳои дар бар мегиранд, ки ӯ бояд омӯзад.

Ҳадафҳои наҷиби ҷаҳонӣ бояд ба ин ҷаҳон муаррифӣ карда шаванд ва ормонҳои қабул карда шаванд, ки башариятро ба сатҳҳои баланд бардошта, андешаҳои онро такмил дода, хоҳишҳои онро боздоранд ва истеъдодҳои наҷиби онро сайқал диҳанд.

Инҳоро метавон тавассути намунаи рӯҳонӣ ва барномаҳои хуби таълимӣ фаъол кард, на тавассути қувваи бераҳмона ва ҷангҳои харобиовар. Қудрати сиёсӣ бидуни принципҳои рӯҳонӣ барои назорат ва роҳнамоӣ хатарнок аст.

Вақте ки ман дар бораи принципҳои маънавӣ сухан меронам, ман таълимот, фирқаҳо ё пайвандҳои мушаххаси эътиқодиро дар назар надорам, балки қонунҳои умумиҷаҳонӣ: қонунҳои адолат ва фазилат, ки ба ҳама дахлдоранд ва ба онҳо неқӣ, шукуфӣ ва сулҳ меоранд.

Ҳар як инсон дар зери дарахти орзуҳои худ зиндагӣ мекунад, ки ҳамаи орзуҳои ӯро амалӣ

мекунад. Ин дарахт қудрати ирода аст. Қудрати иродаи инсонӣ, ки инъикоси иродаи илоҳӣ аст, дар асл қудрати амалӣ кардани умеду орзуҳои инсонро дорад.

Аммо ҳар касе, ки намедонад чӣ гуна хоҳишҳо, хоҳишҳо ва андешаҳои худро идора кунад, бояд ҳазор маротиба аз Парвардигораш шукр гӯяд, зеро андешаҳои беинтизоми ӯ фавран амалӣ намешаванд, вагарна хоҳишҳои ваҳшӣ таҷассуми худкори палангҳои дарранда ва гуруснаро ба вучуд меоранд, ки оромии рӯҳро пора-пора мекунанд, устухони хушбахтиро мешикананд ва воҳаи оромии рӯҳониро ба биёбони бесамар табдил медиҳанд.

Инсон бояд аз фикр кардан дар бораи тарс, нокомӣ, беморӣ ва нодонӣ эҳтиёт бошад, то ин андешаҳои манфӣ мисли девҳо аз торикии номаълум пайдо шаванд ва мушкилоти ҷиддиеро ба вучуд оранд, ки бо онҳо мубориза бурдан ё назорат кардан душвор аст. Фикрҳои манфӣ ба шахс ҷуз зараре намеоранд; аз ин рӯ, агар шахс барои худ ва дигарон некӣ хоҳад, онҳоро бояд бо андешаҳои мусбат иваз кард.

Вақте ки мо дарк мекунем, ки қобилиятҳои, ки барои фикр кардан, сухан гуфтан, эҳсос кардан ё амал кардан лозиманд, ҳама аз Худост ва Ӯ ҳамеша бо мост, моро илҳом мебахшад ва роҳнамоӣ мекунад, мо фавран аз нооромӣ раҳо мешавем.

Бо ин дарк дурахшҳои шодмонии пок пайдо мешаванд ва баъзан вучуди инсон дар маърифати амиқе ғарқ мешавад, ки фавран андешаҳои тарсро аз байн мебарад.

Ҳар як калима, хоҳ хуб бошад, хоҳ бад, ларзишхояшро - осори худро - дар бадан, мағз ва

энергияи ҳаётии фикр дар шакли майлҳо ва хоҳишҳо мегузорад. Ҳамин тариқ, ларзишҳои ҳамагуна суҳанҳо майлҳои мусбат ё манфиро дар ақл мегузоранд. Касе, ки худро аз ангеҷаҳои таҳрифи ҳақиқат озод кардааст, дар худ қувваи бузургеро эҷод мекунад, то онҳо шаҳодати бардурӯғ надиҳанд ва ҳамаи суҳанони онҳо рост хоҳанд буд.

Эй Парвардигор, ба ман қувват деҳ, ки овози худро барои хидмат ба ҳақиқат бо суҳанони ширин, муфид ва тароватбахш истифода барам.

Оҳангҳои ҷовидонаи худро дар найи умри ман навоз, то ки ман аз ларзишҳои оҳангҳои муқаддаси ту баракат гирам.

Эй маҳбуби кайҳонӣ

Ман чеҳраи туро мебинам, ки дар ҷавоҳироти дурахшон медурахшад

Ва ман сурхчатобии туро дар гулбаргҳои садбарг дидам

Ва ман овози туро дар чирроси паррандагон мешунавам ва мафтун мешавам

Ва ман орзу мекунам, ки бо шумо дар ҳар дил вомерӯам

Ман аз шодӣ фарқ шудам

Тавсифи аз ҳад зиёд

Озодӣ аз тарс

Устод Парамханса Йогананда

Ҳама чиз дар коинот аз энергия ё ларзиш иборат аст. Ларзиши суҳан нисбат ба ларзиши фикр як зуҳурот ё ифодаи шадидтар аст. Андешаҳои ҳамаи инсонҳо дар эфир мавҷ мезананд. Азбаски

андешаҳо дараҷаи баланди ларзишӣ доранд, онҳо ҳанӯз ошкор нашудаанд. Хушбахтона, мо андешаҳои ҳамаи одамонро намедонем!

Бо пахш кардан ё гардонидани тугмаҳои радио (ва бо дигар роҳҳо имрӯзҳо), шумо метавонед оҳангҳо ва садоҳои гуногунро бишнавед. Агар огоҳии дохилӣ дар қабатҳои эфир, ки тавассути он мавҷҳои радио ба қабулкунаки шумо мегузаранд, намебуд, шумо ҳама садоҳои пахшшударо якбора мешунидед.

Худо эфирро офарид ва ақли инсонро илҳом бахшид, ки воситаҳои интиқол ва қабули ларзишҳоро тавассути ин муҳит эҷод кунад. Мавҷҳои радио барои паҳншавии худ ба эфир ва барои интиқол ва қабул ба нерӯи барқ такя мекунанд. Ин мавҷҳои радиоии ларзишёбанда ғояҳои мебошанд, ки тавассути кайҳон ба ҳама гуна қабулқунадаи резонансӣ интиқол дода мешаванд.

Вақте ки шумо ба шахси наздикатон наздик ҳастед, шумо андешаҳои ӯро эҳсос мекунед, аммо шумо шояд андешаҳои шахси дурро эҳсос карда натавонед, агар шумо дарки баланди ҳиссиётӣ надошта бошед. Онҳое, ки мунтазам усулҳои тамаркуз ва мулоҳизаро машқ мекунанд, оромии амиқро эҳсос мекунанд ва андешаҳои онҳо дар натиҷаи ин амалия такмил меёбанд ва ба онҳо имкон медиҳанд, ки ҳатто аз масофа фикру ниятҳои дигаронро эҳсос кунанд!

Ҳамаи мо интиқолдиҳандагон ва қабулқунадагонии инсон ҳастем: шумо андешаҳои дигаронро тавассути дили худ, маркази эҳсос, қабул мекунед ва андешаҳои худро тавассути чашми рӯҳонии худ, маркази тамаркуз ва ирода, интиқол медиҳед. Антеннаи шумо дар мағзи сар, маркази огоҳии баландтар ва интуитивӣ ҷойгир аст.

Тасаввур кунед, ки шумо аз хона дур ҳастед ва мехоҳед бидонед, ки дар он ҷо чӣ рӯй дода истодааст. Агар ҳиссиёти шумо хеле ором ва ақли шумо ором бошад, шумо метавонед эҳсосот ва андешаҳои оилаатонро дар хона эҳсос кунед. Вақте ки шумо қобилияти бузурги тамаркуз доред, андешаҳои шумо метавонанд ба ҳама ҷо ворид шаванд ва ҳиссиёти шумо бо энергияи ҳаётан муҳим пур мешаванд.

Масофа нисбӣ аст, зеро энергия фазоро фишурда мекунад. Масофа бо рушди технологияҳои коммуникатсионӣ кам мешавад. Тасаввур кунед, ки шумо дар хоб будед ва орзу мекардед, ки ба кишвари дигар парвоз кунед, сипас бо қатора ба шаҳр равед ва сипас ба ҷазира киштӣ равед ва дар роҳ дар якчанд бандарҳо таваққуф кунед. Ҳамаи ин дар давоми чанд дақиқа дар хоб рӯй медиҳад, зеро дар олами тафаккур масофа вуҷуд надорад.

Тамоми ҷаҳон ва фазо ҳамчун як идея вуҷуд доранд ва дар он қудрати ақл нуҳуфтааст. Ман метавонам чашмонамро пӯшам ва дар бораи чизҳое, ки ҳазорҳо километр дуранд, фикр кунам. Фазо ва вақт танҳо сохторҳои зеҳнӣ мебошанд. Фарқи байни қаҳваи гарм ва яхмоси хунук дар хоб чист? Вақте ки шумо бедор мешавед, дарк мекунад, ки яхмос дар ҷаҳони хоб танҳо як идея буд ва қаҳваи гарм низ як идея буд - ҳарду танҳо ғояҳои гуногун буданд. Ақл қудрати ҳамаҷониба ва қудрати ҳама чизро медонад. Ақле, ки ман дар борааш гап мезанам, ақли Худост ва ҳамаи тавре ки Ё тавассути фикр дар ҳама ҷо ҳузур дорад, мо низ ҳастем.

Вақте ки шумо кӯшиш мекунад, ки радио гӯш кунед, баъзан садои статикиро ҳамроҳ бо пахши

барнома мешунавед. Ба ҳамин монанд, вақте ки шумо кӯшиш мекунед, ки дар ҳаётатон коре пурмазмун анҷом диҳед, шумо бо навъи дигари ҳалал дучор мешавед, ки кӯшиш мекунад пешрафти шуморо боздорад ва ҳалалдор кунад. Ин ҳалал одатҳои бад аст.

Тарс як навъи дигари нооромӣ аст, ки ба рӯҳияи шумо таъсир мерасонад. Мисли одатҳои хуб ё бад, тарс метавонад ҳам созанда ва ҳам харобиовар бошад. Масалан, вақте ки зан мегӯяд: "Агар ман имшаб берун равам, шавҳарам ҳашмгин мешавад, бинобар ин намеравам", ўро тарси созанда ва дӯстона ангеza медиҳад. Байни тарси дӯстона ва тарси тарсончакӣ фарқе вучуд дорад. Ман дар ин ҷо дар бораи тарси дӯстона сухан меронам, ки шахсро водор мекунад, ки эҳтиёткор бошад, ки ба дигарон беасос зарар нарасонад. Тарси тарсончакӣ иродаро фалаҷ мекунад. Аъзоёни оила бояд танҳо тарси дӯстона эҳсос кунанд ва набояд аз гуфтани ҳақиқат ба якдигар натарсанд. Амал кардан аз рӯи эҳсоси вазифа ё қурбон кардани хоҳишҳои шахсӣ дар хидмат ва муҳаббат ба дигарон, аз тарс хеле беҳтар аст. Ҳатто вақте ки шахс аз вайрон кардани қонунҳои илоҳӣ худдорӣ мекунад, ин бояд аз рӯи муҳаббат ба Худо бошад, на аз тарси ҷазо.

Тарс аз дил сарчашма мегирад. Агар шумо аз беморӣ ё садама воҳима ҳис кунед, бояд чанд маротиба чуқур, оҳиста ва бо суръати муқаррарӣ нафас кашед ва бо ҳар нафаскашӣ ором шавед. Ин ба гардиши хуни шумо кӯмак мекунад, ки ба ҳолати муқаррарӣ баргардад. Агар дили шумо воқеан ором бошад, шумо тамоман тарсро эҳсос нахоҳед кард.

Изтироб дар дил дар натиҷаи эҳсоси дард бедор мешавад. Ҳамин тариқ, мо мебинем, ки тарс

реша дар таҷрибаҳои гузашта дорад. Шояд шахс дар гузашта афтида пояшро шикаста бошад ва аз ин рӯ, онҳо аз такрори ҳамон таҷриба метарсанд. Мунтазам фикр кардан дар бораи чунин таҷрибаҳои дарднок ирода ва асабро фалаҷ мекунад ва эҳтимолан боиси афтиши дигар ва шикастани по мегардад! Ғайр аз ин, вақте ки дил аз тарс фалаҷ мешавад, қувваи ҷонии бадан ба пасттарин сатҳи худ мерасад ва ба микробҳои беморӣ имкон медиҳад, ки ба бадан ворид шаванд ва зарар расонанд.

Кам касе ҳаст, ки аз беморӣ натарсад. Тарс ба инсон ҳамчун воситаи эҳтиётӣ барои пешгирӣ аз дард дода шудааст, на ин ки доимо таъкид ё тамаркуз карда шавад. Ғамхориҳои доимӣ бо тарс ба кӯшишҳои мо барои пешгирӣ аз мушкилот ва ҳалли мушкилоте, ки мо бо онҳо рӯ ба рӯ мешавем, ҳалал мерасонад. Тарси эҳтиёткор бар хирад асос ёфтааст, ба монанди он ки, масалан, ба назар гирифтани он, ки хӯроки муайян носолим аст, сарфи назар аз хоҳиши хӯрдани он. Тарси беморӣ беморию дар бар мегирад. Одамон танҳо бо фикр кардан дар бораи он беморию ба худ меоранд. Агар шумо доимо аз шамолхӯрӣ метарсед, новобаста аз он ки барои пешгирӣ аз он чӣ кор мекунад, ба он бештар осебпазир хоҳед буд. Ирода ва асабҳои худро бо тарс фалаҷ накунад. Вақте ки изтироб бар ҳилофи иродаи шумо ба шумо часпидааст, шумо ба эҷоди ҳамон таҷрибае, ки метарсед, мусоидат мекунад. Инчунин, муошират кардан - аз ҳад зиёд - бо онҳое, ки доимо дар бораи бемориҳо ва заъфҳои худ сӯхбат мекунанд, нодуруст аст. Тамаркуз ба ин масъалаҳо метавонад ба коштани тухми тарс дар зеҳни шумо мусоидат кунад. Касоне, ки аз сил, саратон ё бемориҳои дил

метарсанд, бояд ин тарсро аз фикрҳои худ дур кунанд, то ин ҳолатҳои номатлубро ба худ наоранд. Дар мавриди беморон ва пиронсолон, онҳо ба муҳити гуворо ва дастгирикунанда ниёз доранд, ки дар ихтоси одамони дорои майлҳои қавӣ ва мусбат қарор доранд, то онҳоро рӯҳбаланд ва рӯҳбаланд кунанд. андешаҳо ва эҳсосоти мусбат. Фикр қудрати бузург дорад. Кормандони беморхона бо сабаби эътимод ба худ кам бемор мешаванд; дар ҳақиқат, андешаҳои қавии онҳо онҳоро тароват мебахшанд ва ба онҳо манбаи доимии ҳаёт мебахшанд.

Аз ин рӯ, беҳтар аст, ки ҳангоми калон шуданатон ба дигарон синну соли худро нагуед. Ҳамин ки шумо ин корро мекунад, онҳо синну соли шуморо дар намуди зоҳирии шумо инъикос мекунанд ва онро бо хоҳиши саломатӣ ва қувваи ҳаёти алоқаманд мекунанд. Фикри пиршавӣ изтироб эҷод мекунад ва аз инсон ҳаёт ва энергияро маҳрум мекунад. Аз ин рӯ, синну соли худро барои худ пинҳон нигоҳ доред. Мо бояд ба худ хотиррасон кунем, ки мо маҳлуқоти намиранда ҳастем, ки бо саломатии хуб баракат ёфтаем ва ҷаҳон пур аз некӣ аст.

Аз ин рӯ, эҳтиёт бояд бар тарс ғолиб ояд. Чораҳои пешгирикунанда бояд андешида шаванд ва тамоми кӯшишҳо барои бартараф кардани сабабҳои беморӣ ва раҳӣ аз тарс ба харҷ дода шаванд. Микробҳо дар ҳама ҷо чунон зиёданд, ки агар одамон аз онҳо метарсанд, наметавонанд аз зиндагӣ лаззат баранд. Ҳатто бо ҳама чораҳои эҳтиётии зарурии саломатӣ, агар шахс хонаи худро зери микроскоп тафтиш кунад, иштиҳо ва хоҳиши хӯрокхӯриро аз даст медиҳад.

Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрҳои худро аз он дур кунед. Онро ба Худо гузоред ва эътимоди худро ба Ӯ мустаҳкам кунед. Одатан ранҷу азоби зиёд аз изтироб ба вучуд меояд. Чаро азоб мекашед, вақте ки беморӣ ҳанӯз пайдо нашудааст? Азбаски бемориҳои аксари одамон аз тарс сарчашма мегиранд, раҳӣ аз тарс онҳоро фавран раҳо мекунад ва шифо фавран хоҳад буд. Ҳар шаб, пеш аз хоб, ба худ тасдиқ кунед: "Худо бо ман аст ва ҳар кӣ Худоро бо худ дорад, аз ҳеҷ чиз наметарсад". Худро бо Рӯҳи Худо ва энергияҳои кайҳонии Ӯ иҳота кунед ва бовар кунед, ки ҳар микробе, ки ба шумо ҳамла мекунад, нобуд карда мешавад. Бо эътимоди комил такрор кардани "Эй Худо, Қодири Мутлақ" ё "Эй Худованд, Ёрдамчӣ" шуморо муҳофизат мекунад, тақвият медиҳад ва ба шумо эҳсоси роҳат ва солимӣ мебахшад. Агар шумо бо Худо дар ҳамоҳангӣ бошед, ҳақиқати Ӯ ба шумо ҷорӣ мешавад ва шумо хоҳед донист, ки дар асл шумо рӯҳе ҳастед, ки аз душворӣ даст накашидаед ва нобуднашавандаед.

Ҳар вақте ки тарсед, кафи дастатонро ба дилатон гузоред ва онро аз чап ба рост молида, бигӯед: "Эй Парвардигор, ин тарсро аз ман дур кун ва ақлу андешаҳои маро аз ҳар гуна парешонхотирӣ раҳо кун". Ҳамон тавре ки роҳҳои халосӣ аз халалдоршавии радио вучуд доранд, агар шумо пайваста дили худро аз чап ба рост моled ва агар шумо пайваста ба фикри ронда шудани тарс аз дилатон диққат диҳед, тарс бо ёрии Худо нопадид мешавад ва шумо шодмони илоҳиро эҳсос хоҳед кард, ки тамоми вучудатонро пур мекунад.

Тарс ҳамеша бо инсон аст ва халосӣ аз он бо фикр кардан дар бораи Худо ва эҳсос кардани ҳузури Ӯ имконпазир аст.

Ба Худо таваккал кунед ва дар ҳар коре, ки мекунед, самимӣ бошед. Тақлидкунандагон зиёданд; номи худро ба рӯйхати тӯлони онҳо нанависед. Он чизро, ки мекунед, аз худ кунед ва онро ба тарзи беназире, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст, анҷом диҳед. Майдон барои эҷодкорӣ боз аст, ба шарте ки хоҳиш самимӣ ва ирода бошад. Вақте ки шумо бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастед, тамоми табиат ба шумо посух медиҳад.

Одамон аксар вақт худро дар ҷои аввал мегуздоранд, аммо мо бояд дар бораи дигарон фикр кунем ва то ҳадди имкон ба онҳо кӯмак расонем ва ба онҳо некӣ орзу кунем, ҳамоно тавре ки ба худамон орзу мекунем. Вақте ки мо ин корро бо хоҳиши худ ва самимона анҷом медиҳем, мо ҳис мекунем, ки доираи шафқати мо васеъ мешавад ва пайвандҳои меҳру муҳаббат байни мо ва дигарон амиқтар ва мустаҳкамтар мешаванд.

Дар муҳите, ки аҳолии он 1000 нафар аст, агар ҳама дӯстона рафтор кунанд, ҳар як шахс 999 дӯст дорад, аммо агар ҳар як шахс дар он муҳит мисли душмани дигарон рафтор кунад, ҳар як шахс 999 душман хоҳад дошт.

Фатҳ кардани дилҳои одамон бо қудрати муҳаббат бузургтарин пирӯзӣест, ки ҳар кас метавонад дар зиндагӣ ба даст орад. Ҳамеша кӯшиш кунед, ки дар бораи некии дигарон фикр кунед ва тамоми ҷаҳонро зери пой худ хоҳед ёфт. Ин бузургтарин дастоварди мардуми бузурге буд, ки барои дигарон зиндагӣ карда ва мурданд. Онҳое, ки қудрати бузурги моддӣ доранд ва танҳо барои худ зиндагӣ мекунанд, зуд дар фаромӯшӣ

пинҳон мешаванд. Аммо онҳое, ки барои дигарон зиндагӣ мекунанд, абадан дар ёдҳо мемонанд. Пайғамбарон дар давраи гаштугузори заминии худ тахтҳои тиллоӣ надоштанд, балки онҳо дар тахти муҳаббат дар дилҳои миллионҳо нишастаанд. Ин беҳтарин тахтест, ки ҳар як инсон метавонад онро ишғол кунад.

Инсон бо гиря ба ин дунё меояд, дар ҳоле ки дигарон аз омаданааш шод мешаванд. Онҳо бояд дар тӯли умри муайяни худ кор ва хизмат кунанд, то вақте ки вақти тарки ин дунё фаро расад, бо табассум аз он ҷо раванд, дар ҳоле ки ҷаҳон барояшон мотам мегирад.

Худо ин ҷаҳонро офаридааст, то инсоният ақли худро барои ба даст овардани дониши маънавӣ ва дарки илоҳӣ истифода барад. Фикр як нерӯи пуриқтидор аст ва ин нерӯ бояд ба роҳи дуруст барои манфиати худ ва дигарон равона карда шавад.

Агар Худо бо гузоштани муҳаббаташ дар дилҳоямон ба мо муҳаббат ато намекард, мо ҳеҷ гоҳ муҳаббати инсониро намешинохтем. Азбаски Худо нисбат ба мо хеле саховатманд ва меҳрубон аст, Ё бояд ҳадафи мо ва ҳадафи ҷустуҷӯи мо бошад. Ё намехоҳад худро ба мо таҳмил кунад, аммо бе фикр кардан дар бораи Ё ва пайваست шудан бо Ё ҳеҷ хушбахтиё ба даст оварда намешавад.

Роҳи пурасрори кори бадан ва ақл, ки Худо моро аз ҳамаи махлуқоти дигар фарқ кардааст

Ҳар як мӯъҷиза ва мӯъҷизаи дигар дар зиндагӣ бояд ангезаи кофӣ бошад, то моро водор созад, ки онро ҷустуҷӯ кунем ва пайдо кунем.

Ҳар касе, ки ин корро самимона ва бовичдонона анҷом медиҳад, дар талоши худ муваффақ хоҳад шуд ва ба ҳадафаш мерасад.

Вақте ки ман ба ин роҳ қадам гузоштам, дар аввал зиндагии ман бетартиб ва номураттаб буд, аммо бо кӯшишҳои тақрорӣ ва талошҳои пайваста абрӯҳо пароканда шудан гирифтанд ва ҳама чиз ба таври ҳайратангез равшан шуд. Ҳама чизе, ки бо ман рӯй дод, далели бебаҳси вуҷуди Худо ва имкони пайваст шудан бо Ё ва шинохти Ё дар ин зиндагӣ буд. Оҳ, оромӣ, оромии ақл ва оромии ботиние, ки ҷӯянда ҳангоми ёфтани Худо эҳсос мекунад! Пас аз он ҳаҳон равшан ва хандон мешавад, ҳама чиз дуруст хоҳад шуд ва ҳеҷ чиз наметавонад тарсро дар дил ҷо кунад.

Ин аст, ки ҷӣ гуна мо бояд бо мушкилот рӯ ба рӯ шавем ва бо ҳасорат ва шӯҷоати муносиб ба фарзандони ҳаёт ва нур дар набарди зиндагӣ мубориза барем.

Кашфи ганҷҳо

Муаллим: Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Оё дар коинот қуввае ҳаст, ки қодир ба ошкор кардани конҳои сарват ва сарватҳо ва ошкор кардани ганҷҳое бошад, ки ба назар гирифта нашудаанд ва мо қаблан дар бораашон орзу ҳам накарда будем?

Оё дар коинот ягон қудрате ҳаст, ки мо метавонем барои расидан ба саломатӣ, хушбахтӣ ва маърифати рӯҳонӣ ба он муроҷиат кунем ва ба он така кунем?

Муаллимони равшанфикр мавҷудияти ин қудратро тасдиқ мекунанд ва самаранокии қонунҳо ва принципҳои

ҳақиқатро нишон додаанд, ки агар башар онҳоро бо зеҳни кушод санҷад, барои он кор хоҳанд кард.

Муваффақият дар ҷаҳон на танҳо аз омӯзиш ва худкифӣ, балки аз азму иродаи истифодаи бештари имкониятҳои мавҷуда вобаста аст.

Имкониятҳои зиндагӣ тасодуфан пайдо намешаванд; онҳо офарида ва тавлид мешаванд. Инсон ҳама имкониятҳоеро, ки барои онҳо дастрас буданд ва дастрасанд (хоҳ дар ин ҳаёт бошад, хоҳ дар гузаштаи дур, аз ҷумла ҳаётҳои қаблӣ ё таҷассумҳо). Азбаски онҳо ин имкониятҳоро офаридаанд, бояд онҳоро пурра ва бо беҳтарин роҳ истифода баранд ва аз онҳо баҳра баранд.

Агар мо аз ҳама воситаҳо ва захираҳои берунаи мавҷуда, илова бар қобилиятҳои табиии худ, барои бартараф кардани ҳама гуна монеаҳо, ки метавонанд дар роҳи мо бошанд, истифода барем, мо қудратҳоеро, ки Худо ба мо додааст, инкишоф медиҳем: он қудратҳои бепоён, ки аз умқи вуҷуди мо сарчашма мегиранд. Мо ду қудрати бузург дорем: қудрати ақл ва қудрати ирода ва мо бояд ин ду тӯҳфаи муқаддасро то ҳадди пурра истифода барем.

Муваффақият ё нокомии шахс аз хусусият ва тарзи тафаккури одатии ӯ вобаста аст. Кадомаш дар ҳаёти инсон пурқувваттар аст: андешаҳо дар бораи муваффақият ё андешаҳо дар бораи нокомӣ? Агар фикр аксар вақт манфӣ бошад, баъзан андешаҳои мусбат барои ҷалби муваффақият кофӣ нахоҳанд буд. Аммо агар шахс ростқавлона фикр кунад, он чизеро, ки меҷӯяд, пайдо мекунад ва ба ҳадафи худ мерасад, ҳатто агар худро дар ихотаи торикӣ ҳис кунад.

Ҳар як шахс барои худаш масъул аст, дар рӯзи қиёмат каси дигар аз номи онҳо ҷавоб намедихад ва ҳисоб намедихад.

Кори мо дар ҷаҳон, ки дар он амалҳои гузаштаи мо моро ба худ ҷалб кардаанд, коре аст, ки каси дигар наметавонад анҷом диҳад ва кори мо танҳо вақте муваффақ ҳисобида мешавад, ки он ба ҳамватанони мо хидмат кунад.

Ҳеҷ мушкиле набояд баррасӣ ё пайваста аз нав дида баромада шавад. Бигзор масъалаҳо муддате ором шаванд ва онҳо худ аз худ ҳал шаванд. Аммо, набояд он қадар тӯлонӣ дар ҳолати хоб бимонад, ки қобилияти дарк карданро аз даст диҳад. Давраҳои истироҳат бояд барои тафаккури амиқтар ва расидан ба уфуқҳои ороми рӯҳ истифода шаванд.

Вақте ки шумо бо худ дар ҳамоҳангӣ ҳастед, шумо метавонед дар бораи ҳар коре, ки мекунед, равшан фикр кунед. Ҳатто агар андешаҳои шумо пароканда шаванд ҳам, шумо метавонед онҳоро ҷамъ кунед ва аз нав тамаркуз кунед. Қобилияти ба даст овардани ин ҳамоҳангии муқаддасро метавон тавассути кӯшиш ва машқ ба даст овард.

Илова бар тафаккури мусбат, ирода, меҳнати сахт ва истодагарӣ барои ноил шудан ба муваффақият муҳиманд. Ҳама зуҳурот ва падидаҳои зоҳирӣ натиҷаи ирода мебошанд, аммо ин қудрат аксар вақт бошуурона ва оқилона истифода намешавад.

Иродаи автоматӣ ҳам мисли иродаи бошуур вучуд дорад ва қувваи пешбарандаи ҳама амалҳо азми устувор ё иродаи устувор аст, ки бе он инсон наметавонад роҳ равад, сухан гӯяд, кор кунад, фикр кунад ё эҳсос кунад. Аз ин рӯ, қувваи ирода қувваи ангезандаи ҳама амалҳост

ва истифода накардани ин фаъолият маънои бефаъолиятии комил ва сустии ҳам ҷисмонӣ ва ҳам рӯҳиро дорад. Одамон ҳатто барои ҳаракат додани дастҳои худ аз қудрати ирода истифода мебаранд ва бе истифодаи ин қудрат зиндагӣ кардан ғайриимкон аст.

Иродаи худкор истифодаи бешууронаи ирода аст. Иродаи шуур як энергияи ҳаётан муҳим аст, ки бо қатъият ва саъю кӯшиш ҳамроҳ аст; он як тавлидкунандаи қудрат аст, ки бояд оқилона ва боандеша равона карда шавад. Вақте ки шахс худро барои истифодаи иродаи оқилона ва тафаккурӣ, на иродаи бешууронаи худкор, машқ медиҳад, онҳо инчунин бояд боварӣ ҳосил кунанд, ки иродаи онҳо ба таври судманд ва созанда истифода мешавад, на барои мақсадҳои зараровар ё барои ба даст овардани чизҳои ночиз ва бефоида.

Барои парвариши иродаи қавӣ ва муассир, бояд қасд кард ва қарор кард, ки корҳоро анҷом диҳад, ки қаблан ғайриимкон меҳисобиданд. Бо корҳои осонтар оғоз кунед ва бо афзоиши эътимод, қувват ва иродаи шумо, тадриҷан корҳои душвортар ва душвортарро анҷом диҳед.

Аввалан, бояд боварӣ ҳосил кард, ки ҳадафи хуб ва наҷиб муқаррар шудааст ва бо тамоми қувва ва қобилиятҳо, бо радди комил аз таслим шудан ё эътироф кардани нокомӣ, новобаста аз он ки чӣ монеаҳо дар роҳ ҳастанд, барои расидан ба он талош бояд кард.

Инсон бояд аз тамоми иродаи худ истифода барад, то як вазифаро фавран аз худ кунад ва пеш аз оғози саёҳати нав энергияро беҳуда сарф накунад ё корҳоро нотаъмон нагузорад.

Асалому алайкум

**Чӣ тавр ахлоқи дигаронро хондан мумкин аст
Омӯзиши ахлоқи дигарон ба шахс имкон
медиҳад, ки аз чизҳое огоҳтар шавад, ки
метавонанд ба онҳо дар беҳтар кардани хислати
худашон кумак кунанд. Аммо, омӯзиши манфӣ ба
ахлоқ хилофи ҳақиқат ва вичдон аст ва оқибатҳои
харобиовар дорад.**

**Ҳама аз "полиси махфии ахлоқӣ", ки ягона
мақсади он фош ва бадном кардани дигарон аст,
канорагирӣ мекунанд. Бисёре аз онҳое, ки аз
танқиди дигарон лаззат мебаранд, худашон
наметавонанд танқидро таҳаммул кунанд, ҳарчанд
онҳо метавонанд худашон камбудиро ва
нуқсонҳоро, ки дар дигарон мебинанд, мувофиқи
вичдони "поки" худ дошта бошанд.**

**Омӯзиши хислат махсусан аз як сабаби асосӣ
муҳим аст: мо доимо бояд хислатҳои хуби
дигаронро мушоҳида кунем ва ин хислатҳоро дар
худ парвариш диҳем. Ман хислатро вақте
меомӯзам, ки бо баъзе одамон муносибат кунам.
Аммо интихоби ман аз нуқтаи назари комилан дигар
бармеояд. Баъзан ман ба касе, ки медонам, ки
бераҳм аст, иҷозат медиҳам, ки бо ман бошад, ба
умеди он ки онҳо фоида хоҳанд бурд. Агар онҳо ба
роҳнамоии рӯҳонии ман барои манфиати худашон
посух диҳанд, онҳо ба сӯи беҳтар тағйир меёбанд;
агар не, ман тамоми кори аз дастам меомадаро
кардаам.**

**Ман мисли табибе ҳастам, ки худро ба беморӣ
дучор мекунад, то ба бемор кӯмак кунад. Ҳамаи
табибон ин хатарро ба дӯш мегиранд, зеро онҳо
мехоҳанд ба хидмат ва кӯмак расонанд. Ҳамин чиз
ба табиби рӯҳонӣ низ дахл дорад. Ӯ ба худ**

вазифадор аст, ки дигаронро тафтиш кунад ва заъфҳо ва дардҳои онҳоро нишон диҳад, то ба онҳо дар беҳтар кардани рӯҳашон кӯмак кунад.

Исо гуфт: «Доварӣ накунад, вагарна шумо низ доварӣ хоҳед шуд» (ва дар Қуръон меҳонем: «Ба ростӣ, баъзе гумонҳо гуноҳ аст»). Ин маҳкумияти возеҳи танқид аст, ки бо нияти бад ва хоҳиши зарар расонидан ба дигарон ангехта мешавад. Чунин рафтор саҳтгирона аст ва фазои дӯстӣ ва меҳру муҳаббатро дар байни одамон вайрон мекунад. Танқид комилан бефоида аст, агар он бо муҳаббати самимӣ ва вақте ки шахси дигар онро меҳоҳад, пешниҳод нашавад. Он бояд танҳо бо нияти кӯмак ба он шахс дода шавад. Касоне, ки худдорӣ омӯхтаанд, ҳақ доранд ба дигарон кӯмак кунанд. Аз ин нуқтаи назар, омӯзиши ахлоқ ҳам самаранок ва ҳам арзишманд аст.

Як бахши омӯзиши ҳислат ба физиогномия асос ёфтааст. Мегӯянд, ки ҳамаи ҳислатҳои барҷастаи инсон дар бадани ӯ ба таври возеҳ инъикос меёбанд. Ин изҳоротро умуман қардан мумкин нест, зеро на ҳама хусусиятҳо ё зуҳуроти физиологӣ ҳаёти равониро дақиқ пешгӯӣ мекунанд.

Арасту физиогномияро ҳамчун роҳнамо барои фаҳмидани ҳислат омӯхтааст. Устодони ҳиндӣ боз ҳам бештар ва амиқтар меараванд. Онҳо мегӯянд, ки ғояҳои асосии ҳаёти инсон дар чашмҳо ошкор мешаванд. Ва гарчанде ки чашмҳо асрори ботинии рӯҳро - на танҳо ин ҳаёт, балки таҷассумҳои гузаштаре низ ошкор мекунанд - танҳо ақли устоди равшанфикр метавонад ин фаҳмишҳоро ҳонад ва таҳлил кунад.

Баъзан шумо дар роҳ меаравед ва ногаҳон дар чашмони роҳгузар чизеро пай мебаред ва вобаста ба вазъият ба худ мегӯед: "Ман бо он шахс худро

нороҳат ҳис мекунам" ё "Ман ин шахсро дӯст медорам".

Чашмон тамоми дostonро нақл мекунанд. Тарс, хашм, ҳасад, тамаъ, саховатмандӣ, муҳаббат, ҷасорат, маънавият ва ҳама хислатҳои хубу бад дар чашмҳои инъикос меёбанд. Агентҳои махфӣ метавонанд мушакҳои чеҳраи худро назорат кунанд, то ифодаҳои онҳо ниятҳои онҳоро фош накунанд. Аммо онҳо наметавонанд шубҳаро аз чашмони худ пинҳон кунанд ё аз байн баранд (аз ин рӯ баъзеҳо айнаки сиёҳ мепӯшанд!). Аммо, чашмони йог ҳанӯз ҳам чунинанд, зеро ӯ рӯҳи илоҳии ором ва оромро тафаккур мекунад.

Ҳар як хусусияти рӯй ва бадан омӯхта шудааст. Ҳатто доғҳои намоёни сар таҳлил карда шудаанд. Аммо намуди зоҳирӣ на ҳамеша тамоми қиссаро нақл мекунад ва фарҳангҳои гуногун аз мушоҳидаҳо ва таҳқиқоти худ хулосаҳои гуногун мебароранд. Баъзеҳо мегӯянд, ки одамони вазни зиёдати лаззат мебаранд ва аз кор дилгиранд, дар ҳоле ки одамони лоғар рӯҳонитаранд.

Сезар аз Кассий, ки ўро таҳдиде барои қудрати худ медонист, эҳтиёткор буд. Баъзе нависандагон назария доштанд, ки одамони лоғар аз ҳад зиёд фикр мекунанд, аз ин рӯ онҳо гӯшт надоранд. Аммо, таърих нишон медиҳад, ки ҳам одамони лоғар ва ҳам фарбеҳ ҳокимони хуб буданд.

Агар шумо ҳоло вазни зиёдати дошта бошед, пас шумо қаблан (дар таҷассумҳои қаблӣ) борҳо вазни зиёдати доштаед. Ё агар шумо доимо лоғар бошед, дар якҷанд таҷассумҳои гузашта чунин будед. Шумо майл (вазни зиёдати ё лоғар будан)-ро аз гузашта мерос гирифтаед. Ва новобаста аз он ки шумо чӣ меҳӯред, ин тарзи фикрронӣ бартарӣ

дорад ва қобилияти бештари зоҳир шуданро дорад.

Физиогномия, ҳамчун илме, ки барои тафсири табиати инсон нигаронида шудааст, як илми ҳақиқӣ аст, агар ба назар гирем, ки ҳамаи андешаҳое, ки дар тӯли таҷассумҳои сершумори инсон аз зеҳни ӯ гузаштаанд, дар бадани ӯ зоҳир мешаванд. Аммо, ин ба фаҳмиши амиқи як муаллими рӯҳонии равшанфикр ниёз дорад, то хусусиятҳои физиогномияро дар он шахс пурра ва дақиқ муайян кунад.

Масалан, Суқрот хеле зишт буд. Боре бо як ситорашиноси бузург вохӯрд, ки ба ӯ гуфт: "Суқрот, ту бадтарин ва бадтарин одаме ҳастӣ, ки ман то кунун дидаам." Шогирдони Суқрот аз ситорашинос хеле хашмгин шуданд, аммо муаллимашон ҷавоб дод: "Ту дуруст мегӯӣ, ман дар гузашта ҳамаи ин чизҳоро доштам, аммо гарчанде ки ман ҳоло ин хислатҳои нопокро бо хирад мағлуб кардаам, корҳое, ки ман кардаам, то ҳол дар ин бадан нақш бастаанд, ки онро даҳшатнок нишон медиҳад."

(Ин ба мо зуҳури яке аз машҳуртарин нависандагони араб дар тӯли асрҳо: Абубаҳр ал-Ҷоҳизро ба ёд меорад, ки дар борааш гуфта шудааст:)

Агар ҳук бори дуюм табдил ёбад ҳам, он нисбат ба ҳуки Ал-Ҷоҳиз камтар зишт хоҳад буд.

Марде, ки ҳудаш ҷойгузини дӯзах аст; ӯ як зарраи ғубор дар ҳар гӯша аст (нигоҳ кунед)

Ҳеҷ ду чехра комилан якхела нестанд. Ҳар як чехра аз сабаби хислатҳо ва хусусиятҳои худ, ки дар ин ҳаёт ва дар ҳаётҳои қаблӣ зоҳир шудаанд, фарқ мекунад. Ин танҳо масъалаи хуб ё бад дониستاني одамон аз рӯи намуди зоҳирии кунунии онҳо, хоҳ гуворо бошад, хоҳ нохушоянд нест. Сент-

Франсиски Ассизӣ аз ҷиҳати ҷисмонӣ ҷолиб набуд, дар ҳоле ки шогирди ӯ, бародар Македония, марди зебо буд. Аммо Македония зебоии бузурги рӯҳониеро, ки Сент-Франсиск дошт, надошт.

Як бахши дигари таҳқиқот, ки ба физиогномия алоқаманд аст, патогномия аст: тафсири эҳсосоти шахс ё тарзи ифодаи эҳсосоти онҳо тавассути имову ишора, ифодаҳои чеҳра ва ҳаракатҳои бадан ва омӯзиши аксуламалҳои онҳо ба рӯйдодҳои муайян.

Эҳсосот ва одатҳо хусусиятҳои субъективии шахсро нишон медиҳанд, аммо аксари одамон қобилияти пинҳон кардани эҳсосоти воқеии худро инкишоф додаанд, зеро намехоҳанд худро ба дигарон ошкор кунанд.

Ду шавҳар хабари ғарқ шудани ҳамсаронашонро шуниданд, яке аз онҳо андӯҳи амиқ нишон дод, дигаре хомӯш монд. Аммо, шахсе, ки зоҳиран андӯҳро изҳор мекард, дар асл занашро нисбат ба шавҳаре, ки бо ифодаҳои чеҳрааш тамоман андӯҳ нишон наметод, камтар дӯст медошт. Ҳамин тариқ, патогенез - дарки эҳсосот ва аксуламалҳои воқеӣ - як соҳаи хеле амиқтарини омӯзиш аст.

Одамонро вобаста ба эҳсосот ва намуди зоҳирии онҳо дақиқтар ва боэътимодтар таҳлил кардан мумкин аст. Ман ҳарду усулро барои таҳлили дақиқтарин ва боэътимодтар муттаҳид мекунам. Ҳамаи онҳое, ки барои омӯзиш назди ман меоянд, дар вазъиятҳои мушаххас ҷойгир карда мешаванд, то бубинанд, ки ақл ва эҳсосоти онҳо чӣ гуна вокуниш нишон медиҳанд. Агар онҳо ба таври манфӣ посух диҳанд, ман кӯшиш мекунам, ки онҳоро ислоҳ кунам. Аммо ман ин корро танҳо дар сурате мекунам, ки шахс аз ман маслиҳат пурсад ва

ба ман салоҳият ва иҷозат диҳад, ки онҳоро роҳнамоӣ кунам.

Баъзе одамон аз сабаби ночизе, ки муסיқичиёни ғарбӣ одатан хеле эҳсосӣ ҳастанд, ба эҳсосот ҷалб мешаванд ва қисми зиёди мусиқии ғарбӣ эҳсосӣ аст, зеро он дар атрофи дostonҳои ишқи инсонӣ мечарҳад. Дар Ҳиндустон мусиқӣ дар атрофи мафҳуми Худо мутамарказ аст ва ин сирри қобилияти он барои ором кардани тӯфонҳои эҳсосот ва ба вучуд овардани оромии амиқи рӯҳонӣ аст. Ин маънои онро надорад, ки ҳамаи мусиқичиёни ғарбӣ эҳсосӣ ҳастанд ё ҳамаи мусиқичиёни ҳиндӣ рӯҳонӣ ҳастанд, гарчанде ки эҳтимолан онҳо рӯҳонӣ ҳастанд. Калимаи санскритӣ барои мусиқинавоз маънои "ситоиши Худо"-ро дорад.

Ҳангоми муносибат бо одамони эҳсосӣ, шумо кам ба онҳо така карда метавонед ё ба устувори онҳо эътимод карда метавонед. Имрӯз онҳо бо шумо ҳастанд ва фардо шуморо тарк мекунанд ё бар зидди шумо рӯй меоранд. Ман одамонро дидаам, ки ба назди дарбор меоянд ва дар давоми чанд рӯз кӯшиш мекунанд, ки шуморо ба садоқати намунавии худ бовар кунанд, аммо пас аз муддати кӯтоҳ онҳо мераванд ва шумо дигар онҳоро намебинед.

Ҳеҷ чиз маро аз шикастани дӯстӣ ва поймол кардани муқаддасоти он бештар озор медиҳад. Вақте ки ман дӯстии худро ба касе медиҳам, онро ҳеҷ гоҳ барнамегардонам.

Фарқ кардани байни намудҳои механикӣ ва тафаккури одамон осон аст. Аввалинҳо меҳоҳанд амал кунанд, дар ҳоле ки дуюмӣ меҳоҳанд фикр кунанд ва мулоҳиза ронанд. Ҳарду ба онҳо ниёз доранд. Намудҳои механикӣ меҳоҳанд фавран амал

кунанд ва аз ин рӯ, ба касе ниёз доранд, ки онҳоро дар равона кардани энергияи худ ба фаъолиятҳои ганди гардонидани рӯҳонӣ роҳнамоӣ кунанд. Барои кӯмак ба ҳарду намуд барои ба даст овардани тавозуни ҳамоҳанг, ман ба навъи механикӣ маслиҳат медиҳам, ки бештар мулоҳиза ронанд ва фикр кунанд ва ба навъи фикрронӣ маслиҳат медиҳам, ки бештар мулоҳиза ронанд ва амал кунанд.

Ба онҳое, ки ба одатҳои бад, аз қабилӣ аз ҳад зиёд хӯрдан, тамокукашӣ ва нӯшидани машрубот одат кардаанд, бояд бодикҷат муносибат кард, зеро монеъ шудан аз иҷрои хоҳишҳои он танҳо хашро ба вуҷуд меорад. Агар шумо аз шахси пурхӯр хӯрок гиред, ӯ хашгин мешавад. Кӯшиши кӯмак ба ин ғуломон ба ақл бефоида аст, агар онҳо хоҳиши самими беҳтар шуданро нишон надиханд.

Касоне, ки мувозинати ақлӣ доранд, Худоро мешиносанд. Парвардигори коинот бар тахти мувозинати ақлӣ нишастааст. Ва тавассути ин мувозинат башарият аз сулҳи комил баҳра мебарад.

Тибқи фалсафаи ҳиндӣ, ҳар як инсон яке аз се хислати асосӣ аст:

Сатва: Ин хислати одамони рӯҳонӣ аст, ки ғизои муносибро оқилона меҳӯранд, одатҳои хубро инкишоф медиҳанд ва Худоро дӯст медоранд.

Раҷас: Ин хислати онҳое аст, ки пайваста фаъоланд ва то марг ба кор идома медиҳанд.

Тамас: Ин хислати онҳое аст, ки зиндагии худро бо ҷанҷол, хаш, ҳасад, саргармӣ ба лаззатҳои шаҳвонӣ, сӯстӣ ва эҷоди бесарусомонӣ ва бесарусомонӣ дар байни одамон пур мекунанд.

Ҳар одатеро, ки ба пешрафти маънавӣ ҳалал мерасонад, бояд бартараф кард ва ҷӯянда бояд

бар афкор ва амалҳои худ ҳукмрон бошад. Кам касон медонанд, ки некии онҳо дар кучост.

Бо истифода аз усули зерин, шумо метавонед ҳар шахсро доварӣ кунед. Наваду нӯҳ фоизи ҳамаи одамон аз ин имтиҳон намегузаранд: аз касе хоҳиш кунед, ки коре кунад — барои манфиати худашон — ва онҳо баръакси онро мекунанд. Чаро? Зеро онҳо қуввати муқовимат ба хоҳишҳои худро надоранд. Одатҳои дунявии онҳо амиқ реша давондаанд ва пурқувватанд. Бисёр вақт одамон кореро, ки шумо пешниҳод мекунад, иҷро намекунанд — ҳатто вақте ки медонанд, ки ин барои манфиати худашон аст — то исбот кунанд, ки шумо наметавонед ба онҳо таъсир расонед. Онҳое, ки мехоҳанд худро беҳтар кунанд, бояд бо онҳое, ки худдорӣ ва оромӣ доранд, муошират кунанд. Кӯшиш кунед, ки бо онҳое, ки мақоми баланди маънавӣ доранд, робита барқарор кунед ва шумо фоидаи калон хоҳед бурд. Заифон бояд бо қавӣ, ҳатто қавитаринҳо, муошират кунанд! Паҳлавон танҳо бо мубориза бо касе, ки аз худаш қавитар аст, қавитар мешавад.

Баъзеҳо мегӯянд, ки зан мисли гурба маккор аст, аммо мард низ метавонад мисли рӯбоҳ маккор бошад. Гурба канарейкаи хонагиро меҳӯрад ва сипас мисли ёги мулоҳизакор ё пири мӯҳтарам ором менишинад ва дар ин амали зишт худро беғуноҳ вонамуд мекунад.

Баъзе одамон аз нобуд кардани оромӣ ва хушбахтии дигарон лаззат мебаранд. Ҳадафи онҳо озор ва озор додан аст ва онҳо мисли гургони дарранда рафтор мекунанд, дар ҷустуҷӯи ҷанҷолу задухӯрдҳо дар ҷомеа гаштугузор мекунанд ва то он даме, ки оромиро ҳалалдор накунанд ва фазои

муташанниҷро ба вучуд наоранд, оромӣ намеёбанд.

Баъзе намудҳои одамонро ба ҷайнҳо монанд мекарданд, ки ҳамеша гап мезаданд. Мегуфтанд, ки аввал инсон офарида шудааст ва сипас худон Туаштарӣ нармӣ моҳ, нармӣ пашми синаи ғоз, таровати гулҳо ва садон ҷайнҳоро гирифта, инҳоро бо ҳам омехта карда, зан офаридааст. Шодмонӣ мардро тасвир кардан ғайриимкон буд. Аммо пас аз муддате, ӯ назди Туаштарӣ рафт ва гуфт: "Чӣ махлуқи зебо! Ман ӯро воқеан қадр мекунам, аммо вай беист гап мезанад ва ҳаёти маро бадбахт кардааст. Лутфан, эй оғои ман, ӯро баргардонед." Ду моҳ пас, мард назди Туаштарӣ баргашт ва гуфт: "Ман хеле ғамгинам. Лутфан, занро ба ман баргардонед." Сипас, пас аз муддате, ӯ боз омад ва гуфт: "Лутфан, ӯро аз ман бигиред." Аммо ин дафъа Туаштарӣ ҷавоб дод: "Ман намехоҳам! Шумо бояд ӯро нигоҳ доред!"

Бечора! Ӯ бо вай зиндагӣ карда наметавонист, аммо бе вай низ зиндагӣ карда наметавонист!

Занон низ метавонанд аз мардон шикоят кунанд. Агар мардон ва занон табиати якдигарро нафаҳманд, онҳо беҳабар ва беақлона якдигарро азоб медиҳанд. Онҳо дар назари Худо баробаранд. Ҳеҷ мард бе зан таваллуд намешавад ва зан бе мард вазифаи ҳарду аст, ки тавозунро байни ҳислатҳои зоҳирӣ ва ботинӣ худ эҷод кунанд. Мардон бештар аз эҳсосот бо ақл роҳнамоӣ мешаванд, дар ҳоле ки занон бештар аз ақл бо эҳсосот роҳнамоӣ мешаванд. Ҳарду бояд кӯшиш кунанд, ки тавозуни равоӣ байни ақл ва эҳсосотро ба даст оранд, то шахсиятҳои ҳамаҷониба ва комил шаванд.

Баъзе одамон — бигзор Худо маро барои ин гуфтаҳоям бубахшад — мисли ҳар рафтор мекунанд. Бо вучуди ранҷу азоби тӯлонӣ ва тӯлонӣ аз оқибатҳои ғуломии шаҳвонӣ, онҳо якравӣ ва пайваста ба одатҳои бади худ идома медиҳанд. Чунин ба назар мерасад, ки хотираҳои онҳо хеле заифанд. Онҳо зуд оқибатҳои дардноки лаънатҳои шаҳвонии худро фаромӯш мекунанд ва аз таҷрибаҳои худ чизе намеомӯзанд. Аз ин ҷиҳат, онҳо мисли чорпоёнанд, ё ҳатто бадтар!

Дар табиат, ҳайвоноти гуногун ҳар як эҳсосот ва ҳислатро ифода мекунанд. Аммо инсоният ҳамаи онҳоро дар худ дорад. Инсон метавонад мисли мор, гург, рӯбоҳ ё шер рафтор кунад. Дар дохили мо манбаи дӯзах ё чашмаи бихишт вучуд дорад. Мо бояд омӯзем, ки ҳислатҳои фариштагон ва ҳислатҳои наҷибро дар андеша, суҳан ва амалҳои худ бештар зоҳир кунем.

Гарчанде ки омӯхтани ҳислат тавассути таҳлили чашмҳо, эҳсосот ва хусусиятҳои ҷисмонӣ имконпазир аст, тавре ки мо шарҳ додем, усули бузургтарин, олитарин ва дақиқтарин омӯзиши ҳислат бо ёрии биниши ботинӣ ё эҳсоси интуитивӣ мебошад. Агар эҳсосот ва ақли шумо ором бошанд, шумо метавонед табиати ҳар шахсро, ки бо он вохӯрда ё муошират мекунад, бо ин ё он роҳ эҳсос кунед ва эҳсоси шумо интуитивӣ ва ростқавлона хоҳад буд ва ҳеҷ кас наметавонад шуморо фиреб диҳад ё гумроҳ кунад.

Нақши ман ин аст, ки ҳама гуна одамонро барои омӯзиш ва кӯмак истиқбол кунам. Маҳдуд кардани потенциали касе ба як соҳа ва таҳлили он танҳо аз як нуқтаи назар ноодилона аст. Аммо новобаста аз он ки он шахс тағйир меёбад ё бетағйир мемонад, фаҳмиш ба шумо бештар аз мушоҳидаи чашмон,

эҳсосот ё ифодаҳои чеҳраи онҳо, новобаста аз табиаташон, маълумот медиҳад. фаҳмиш бузургтарин қудрати таҳлилий аст. Ҳамон тавре ки оина он чизеро, ки дар пеши он гузошта шудааст, инъикос мекунад, ҳамин тавр, вақте ки ақли шумо моликияти оинаро ба даст меорад, шумо хислатҳои воқеии дигаронро дар оинаи рӯҳи худ хоҳед дид.

Агар шумо барои кӯмак ба дигарон саъй кунед, андеша кунед ва ором бошед, хислати воқеии ҳар касе, ки назди шумо меояд ё бо шумо муошират мекунад, равшан ва беолоиш хоҳад шуд. Салом бар шумо.

Марворидҳо аз баҳри ҳикмати кулӣ

Барои раҳой аз асабоният бояд оромии ботинӣ

парвариш карда шавад

Шахсе, ки оромии табиӣ дорад, мувозинати худро нигоҳ медорад ва дар ҳама ҳолатҳо ором мемонад. Онҳо инчунин намегузоранд, ки эҳсосот онҳоро идора кунанд .ва онҳоро ба қабули қарорҳои нодуруст водор кунанд

Ҷӯро суҳанони ширину гуворое, ки фурсатталабон барои ба даст овардани манфиатҳои нолозим истифода .мебаранд, фиреб намедиҳанд

Аз сабаби оромии табиӣ худ, ӯ кам фиреб меҳӯрад ё гумроҳ мешавад. Дар ҳақиқат, қалби ӯ табиати аслии касонеро, ки бо онҳо сарукар дорад, ошкор мекунад ва .ниятҳои онҳоро бо дақиқии аҷибе фош мекунад

ӯ бофтаҳои баданашро бо ҳашм ва тарс, ки ба гардиши ҳунаш таъсири манфӣ мерасонанд, захирагир .намекунад

Ин як далели исботшуда аст, ки шири модаре, ки модари ҳашмгин истехсол мекунад, метавонад ба кӯдаки ӯ таъсири зараровар расонад. Далелҳои зиёде мавҷуданд, ки эҳсосоти шадид қудрати зарар расонидан .ва нобуд кардани баданро доранд

Мувозинат зебост ва бояд асоси эҳсосот, андешаҳо
ва амалҳои мо ва меҳваре бошад, ки ҳаёти мо дар
.атрофи он чарх мезанад

* * *

Азбаски ақл мағз, ҳиссиёт ва дарки ҳамаи
ҳуҷайраҳои зинда аст, он метавонад бадани инсонро ё
.фаъол ва ҳушёр ё суст ва рӯҳафтода нигоҳ дорад
Ақл подшоҳ аст ва ҳамаи субъектҳои ҳуҷайра маҳз
.мувофиқи кайфияти соҳиби ҳукмрон рафтор мекунанд
Ҳамон тавре ки мо ба арзиши ғизоии ҳуҷайра
ҳаррӯзаи худ аҳамият медиҳем, мо бояд ба маводи
ғизоии равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем, низ
.диққат диҳем

* * *

Пандемияҳо, офатҳо ва тағйироти шадиде, ки дар
табиат рух медиҳанд ва бо худ харобӣ, харобӣ ва зарари
.оммавӣ меоранд, «фармони илоҳӣ» нестанд
Ин офатҳо аз афкор ва амалҳои инсонӣ ба вуҷуд
меоянд. Дар ҳар ҳолат, ки тавозуни ларзишии неки ва бадӣ
дар ҳақ аз сабаби ҷамъшавии мавҷҳо ва ларзишҳои
зараровар аз сабаби ниятҳои бад ва амалҳои нодурусти
инсон ҳалалдор мешавад, бесарусомонӣ ҳукмронӣ
.мекунад ва харобиҳои васеъ ба амал меоянд
Ҳақон то он даме, ки инсоният тафаккур ва амалҳои
ноқисӣ худро ислоҳ накунад, аз ҷангҳо, офатҳо ва
фосаҳо азоб хоҳад кашид. Ҷангҳо на ҳамчун ҳукми
илоҳӣ, балки аз сабаби худхоҳии моддии васеъ
паҳншуда рух медиҳанд. Агар одамон аз худхоҳии
инфироқӣ, саноатӣ, сиёсӣ, маънавӣ ва милли ҳалос
.шаванд, ҷангҳо аз байн мераванд
Вақте ки рӯҳи моддӣ шуури инсонро ишғол мекунад
ва бар андеша ҳукмронӣ мекунад, он радиатсияи
манфии шаффофро мебарорад. Қувваи ҷамъшудаи ин
ларзишҳои манфӣ ба мувозинати электрикии табиат

зарари ҷиддӣ мерасонад ва боиси заминларза, обхезӣ ва
.дигар офатҳо мегардад
Худо барои ин масъул нест. Пеш аз он ки назорати
табиат имконпазир гардад, андешаҳои инсонӣ бояд
.назорат карда шаванд

* * *

Андешаҳо ва суҳанони дорои хусусияти маънавӣ
ҷавоҳироти қиматбаҳое ҳастанд, ки ҳикмати бепоён ва
.муҳаббати илоҳиро инъикос мекунанд
Ҳар як ифодаи нозуки рӯҳ мисли санги файласуф
аст, ки металли арзони шуури муқаррари ба тиллои
.наздиқӣ ба Худо ва эҳсоси ҳузури Ё табдил медиҳад
Вақти он расидааст, ки инсон шуури худро аз хоби
.фаромӯшӣ ба бедории рӯҳ бедор кунад
Худовандо, аз ту хоҳиш мекунем, ки огоҳии моро аз
умқи нодонӣ ва андешаҳои танг ва маҳдуд ба уфуқҳои
сулҳ, нур, муҳаббат ва ҳамдардӣ ба инсонӣ баланд
.бардорӣ

* * *

:Барои ноил шудан ба муваффақият
Аввалан, ҳадафи худро муайян кунед ва аз Худо
хоҳиш кунед, ки шуморо барои интиҳоб кардани роҳи
дурусте, ки ба он ҳадаф мебарад, илҳом бахшад ва
.андеша кунед
Пас мувофиқи дастурҳои дохилии гирифтаатон амал
кунед ва ба ҳадафи худ хоҳед расид
Вақте ки ақл ором аст, корҳо равшантар ва
ҳамвортар мешаванд ва муваффақият зудтар ба даст
меояд, зеро кори қувваи кайҳонӣ метавонад тавассути
.татбиқи қонуни дуруст исбот карда шавад

* * *

Ҳангоми муносибат бо одамон бояд боадабона ва
боадабона рафтор кард. Ин риёкорӣ нест, балки эҳтиром
.ба эҳсосоти дигарон аст

Инсон санг нест, балки мавҷуди тафаккуркунанда ва
огоҳ аст ва набояд бо одамон мисли сангҳои бечон
.муносибат кард

Шахсе, ки ҳамеша ба корҳои дигарон машғул аст, ба
манбаи мушкилот табдил меёбад

Агар он чизе, ки шумо мехоҳед бигӯед, натиҷаи
мусбат дошта бошад ва шахси дигар онро қабул кунад,
пас онро рӯирост бигӯед. Аммо, баъзан шахсе, ки шумо
мехоҳед бигӯед, намехоҳад онро бишнавад ва баръакси
.он чизеро, ки шумо мехоҳед, мекунад

Вақте ки инсон метавонад бо дигарон муросо кунад,
.мисли садбарги хушбӯй мегардад

Вақте ки шумо аз назди боғи садбаргҳо мегузаред,
баъзан бӯи садбаргҳо, ёсмин ё гарденияҳоро ҳис
"!мекунад ва мегӯед: "Вой! Ин бӯйҳо чӣ қадар зебоянд

Ва ҳамин тавр бо рӯхҳои нек ҳамин тавр аст, ки
шумо ба олами онҳо ворид мешавед, бӯи хуши ҳаёти
онҳо шуморо фаро мегирад. Ин бӯйест, ки рӯхро болида
.мегардонад ва сатҳи огоҳии онро баланд мебардорад
Агар шумо аз наздикии бӯи бад гузаред, намехоҳед
дар он ҷо бимонед

Вақте ки шумо бо шахсе вомехӯред, ки бадқаҳр,
ҷанҷолгар, хашмгин ва баҳсбарангез аст, шумо
намехоҳед бо ӯ бимонед, зеро бӯи нохуше аз он
.мебарояд

* * *

Аксари одамон тамоман кӯшиш намеkunанд, ки
ҳаётро дарк кунанд

Онҳо бе ягон мақсад ҳаёти механикӣ ба сар
мебаранд ва вақте ки ҳаёти заминии онҳо ба охир
.мерасад, ин ҷаҳонро беҳуш тарк мекунанд

Мо набояд чунин зиндагӣ кунем, мисли мошинҳое,
ки ба таври худкор кор мекунанд, балки бояд ҳадафи
.зиндагиро пайдо кунем ва ба ҳадафи он бирасем

Ҳам ҷавонон ва ҳам пирон бояд барои зинда мондан
мубориза баранд. Бисёриҳо худро барои наҷустани
ҳақиқатҳои абадӣ баҳона мекунанд ва мегӯянд: "Барои
мо имконнопазир аст, ки амалҳои худро бо ин идеалҳо
мувофиқ созем". Бо вучуди ин, онҳо дар хӯрдан ва фикр
кардан дар бораи корҳои ҳаррӯзаи худ душворӣ
.намекашанд

Пас аз таҳлил, мо мебинем, ки табиати ҳар як инсон
се қисмат аст: ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ. Одамон
тамоми умри худро барои таъмини ниёзҳои моддии ҳаёт
ва чизи дигаре сарф мекунанд, аммо неқӯаҳволии инсон
инчунин дар қонеъ кардани ниёзҳои зеҳнӣ ва маънавии
.онҳост

Аз ин рӯ, мо бояд зиндагии худро содда гардонем ва
хушбахтона, осоишта ва оромона зиндагӣ кунем,
ниёзҳои худро таҳлил ва кам кунем ва роҳи дуруст ва
қонунии қонеъ кардани ин ниёзҳоро бидони эҷоди
хоҳишҳои нолозим донем, зеро бисёр хоҳишҳо
.мушкилоти зиёдуро ба вучуд меоранд
* * *

Занҷирҳои маҳдудкунӣ ва калидҳои озодӣ ҳама дар
.катакомбаҳои ақл ҷойгиранд
* * *

Эй Парвардигор, ман бо қалби пур аз муҳаббат ва
.пур аз орзу ба бихишти ҳузури Ту ворид мешавам
Инҳо орзуҳои сӯзони ман ҳастанд, ки дарҳои
рӯҳамро мекушоянд ва маро бо экстази бузурги дидани
.нури илоҳии дурахшони ту пур мекунанд
* * *

Қоидаи умумӣ, ман фармон доданро дӯст
намедорам, зеро ҳамин ки аз касе хоҳиш мекунед, ки
кореро анҷом надихад, он шахс исрор мекунад, ки онро
.иҷро кунад

Аз ин рӯ, ман пешниҳод мекунам, ки инсон танҳо
бояд ба худ амр диҳад ё манъ кунад. Меваи манъшуда

дар аввал ширин аст, аммо дар ниҳоят маззаи он талх
аст. Аз ин рӯ, бояд эҳтиёткор бошад ва ба касе иҷозат
.надиҳад, ки озодӣ ва хушбахтии ўро дуздад

* * *

Худо моро дар ёд дорад, ҳатто агар мо Ўро дар ёд
надорем. Агар Ў офаринишро ҳатто як лаҳза фаромӯш
.кунад, ҳама чиз аз вучуд пок мешавад
Кӣ ҷуз Худо метавонад ин Заминро дар кайҳон шино
кунад? Ва кӣ дигаре метавонад дарахтонро сабзонад ва
?гулҳоро шукуфонад

Бале, Худоест, ки дилҳои моро дар тапиш нигоҳ
медорад. Ў касест, ки ҳар рӯз хӯроки моро ҳазм мекунад
ва ҳуҷайраҳои бадани моро нав мекунад. Аммо чӣ қадар
кам касон Ўро ёд мекунанд ва Ўро ончунон ки сазовори
!Ўст, шукр мегӯем

* * *

Дар паси атмосфераи болоӣ
Дар паси нурҳои офтоб ва набзи ҳуҷайраҳо
Дар паси тапишҳои дил ва андешаҳои
пичирросзананда
Дар паси андешаҳои, ки бо онҳо дуо мекунам
Дар паси мавҷҳои орзуҳоям
Ва дар паси пинҳон кардани мавод
Ту вучуд дорӣ, эй бепоёни мутлақ
Ҷонам туро орзу мекунад
Шумо на танҳо дар дуртарин нуқтаҳои ситорагон
ҳастед

Барҳақ, он дар ларзиши эҳсосоти ман аст
Ў дар андешаҳои ман нур мепошад
Он иродаи маро бо азму ирода ва қувват тез

мекунад

Ман ламси мубораки шуморо ҳис мекунам
Ва ман аз ҳузури ту дар умқи ҷони худ шод мешавам

* * *

Манзараҳои кӯҳистон, ки дар пардаи кабуд кашида

шудаанд

Механизми ҳайратангези бадани инсон

Ва гулҳои зебо ташкилёфта

Ва шарафи ҷонҳои нек

Ва бузургии ғояҳои баланд

Ва умқи муҳаббат

Ҳамаи онҳо моро ба ёд меоранд Офаридгори бузург

Ва бениҳоят зебо

* * *

Ишқ бинои тиллоӣ аст

Аз ҷониби Подшоҳи Абодият сохта шудааст

Барои тамоми оилаи кайҳонӣ

Ишқ оташи пинҳон аст

Бо фармони илоҳӣ гудохта шудааст

Ноҳамворӣ аз коинот

Ва он ба як моддаи ноаён табдил меёбад

Аз муҳаббати абадӣ

Ишқ мисли дарёест, ки бе таваққуф ва қатъшавӣ

ҷорист

Дар сарзамини ҷонҳои фурутан ва ростқавл

Аммо он худро дар атрофи сангҳои сангшудаи ҷонҳо

печонида мегирад

Бо такаббур, худхоҳӣ ва ғурур

Зеро ӯ наметавонад аз он гузарад

Ва аз он гузаштан

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, орзуе надоранд

Барои он ки худро дар дили дигарон ҷой диҳанд

Ё онҳо бузург ба назар мерасанд

Зеро ягона хоҳиши онҳо бедор кардани шуури

маънавӣ аст

Дар рӯҳи орзумандон

Ва илҳами онҳо дӯст доштани Худо ва рӯй овардан

ба сӯи Ёст

Як вақтҳо марди гунге асал меҳӯрд ва касе аз ӯ дар
.бораи маззаи асал пурсид
Харчанд марди гунг наметавонист гап занад, ӯ
ҳаракатҳое мекард, ки саволдиҳанда мефаҳмонд, ки
.асал ширин аст

Ба ҳамин монанд, вақте ки ақл ба ҳолати шуури
баландтар ворид мешавад ва ба куллии бепоёни ҳузур
ламс мекунад, медонад, ки бо Худо дар тамос аст ва ин
таҷриба ширин аст, аммо баён кардани ҳолати ин
.пайвастагӣ, ки аз тавсиф берун аст, ғайриимкон аст
Гарчанде ки дард барои шахс воқеӣ аст, ӯ
наметавонад эҳсоси дардро ба дигарон расонад, то онҳо
.онро маҳз ҳамон тавре ки ӯ эҳсос мекунад, эҳсос кунанд
Ин ба дарки рӯҳонии олий дахл дорад. Онҳо чизе
ҳастанд, ки ҳеҷ кас наметавонад онро бо сухан ифода
.кунад

Дониши Худоро танҳо тавассути таҷрибаи шахсии
мустақим ба даст овардан мумкин аст

* * *

Аз дили субҳ, ман гулҳои нурро ҳамчун қурбонӣ ба
ту чидам
Ва шумо чароғҳои ҳушёрро дар маъбади субҳ
,афрӯхтед

Касе, ки пур аз оромии рӯхонӣ аст
 Ва ман чехраи мубораки туро дидам
 Он аз паси сояҳо медурахшад
 Он чехраи маҳбубе, ки қаблан ба ман менигарист ва
 ҳоло ҳам менигарад
 Бо меҳру муҳаббат ва дилсӯзӣ дар тӯли асрҳо
 Ман дигар тақдирро айбдор намекунам
 Торики, ки туро аз ман нигоҳ доштааст, аз худ ман
 аст

Акнун дар оинаи шодмонии поки ту

Ман худро мебинам ва медонам, ки моҳияти ман
шодмонии беохир аст
Ман муҳаббати худро ба маъбади абадияти ту
мерезам
Ва ман сурудҳои ҷони худро, ки ба ту орзу мекунам,
.ба ту баланд мекунам
Ва ман ба ту эҳсосоти амиқтарини диламро бовар
мекунам
Аз муҳаббати бузург ва орзуи пайваста

* * *

Хушбахтанд касоне, ки дигарон барои корҳои нек
танқид мекунамд, зеро бихишти неъматҳои абадӣ
интизори онҳоест, ки бо шараф ва иззат зиндагӣ ва
.мемиранд
Вой бар ҳоли онҳое, ки аз худхоӣ, фурсатталабӣ,
ҳасад ва душманӣ бархӯрдор шуда, меҳонанд ба онҳое,
.ки дар корҳои нек ғайбанд, зарар расонанд
Масхара, киноя, ғайбат, интиқом, таассуб ва дурӯғ
найзаҳои заҳролудӣ бадӣ ҳастанд, ки ба соҳибашон
.бармегарданд ва ба ӯ зарари бузургтарин мерасонанд

* * *

Ҳисҳо, ки вучуди худро аз шуур ва энергияе, ки аз
Худо сарчашма мегирад, ба мо ҷаҳонро нишон медиҳанд
ва рӯҳро ҳамчун як мавҷудоти алоҳида аз манбаъ ва аз
.боқимондаи офариниш тасвир мекунамд
Ҷисми ҷисмонӣ рӯҳро зиндонӣ кардааст, ки
инъикоси рӯҳи кулӣ аст. Рӯҳ, ки аз фаромӯшӣ фаро
гирифта шудааст, дигар моҳияти илоҳии худро ба ёд
намеорад, балки ҷисми ҷисмонии худро ҳамчун худ
воқеии худ мешуморад. Аз ин рӯ, он ҳама камбудии
худро қабул мекунад ва маҳдудиятҳо ва нуқсонҳои
худро ба худ нисбат медиҳад. Рӯҳ дар чунин ҳолат "эго"
.ё "худ" номида мешавад
Аммо вақте ки ин «эго» ё ин «худ» хурду маҳдуд
дарк мекунад, ки пайвастагии он бо бадан муваққатӣ

аст ва дорои моҳияти бефано ва нопадид аст, пас онро
.метавон рӯҳ номид

Ҳар қадар огоҳии ӯ аз табиати аслии худ
мустаҳкамтар шавад ва ҳар қадар шуури ӯ боло равад ва
васеъ шавад, ҳамон қадар бештар эҳсос мекунад, ки бо
шуури кайҳонӣ робитаи зич дорад ва тамоми башарият
.оилаи ҷаҳонии ӯст

* * *

Ҳангоми лаззат бурдан аз тӯҳфаҳои ӯ, мо набояд
.Атоқунандаи тӯҳфаҳоро фаромӯш кунем
Дили миннатдор дар шуур роҳро барои рушди
рӯҳонӣ ва ҷараён гирифтани некиҳои зиндагӣ мекушояд,
зеро ҳамин ки канале кушода мешавад, қудрати рӯҳонӣ
.аз он мегузарад

Мо бояд барои ҳама неъматҳои зиндагӣ миннатдор
бошем ва дарк кунем, ки тамоми қудрати тафаккур,
сухан ва амал аз Худост ва ӯ ҳоло бо мост, моро
.роҳнамоӣ ва илҳом мебахшад

Вақте ки ин дарк дар шуури шогирд мустаҳкам ҷой
.мегирад, дар дохили ӯ нури маърифат медурахшад

Баъзан қудрати илоҳӣ мисли мавҷи баҳрии
пурталотум меояд, ки бо суръати баланд ба пеш ҳаракат
мекунад, монеаҳоро аз байн мебарад ва партовҳоро аз
.ақл ва рӯҳ тоза мекунад

Ҷаҳон дар маҷмӯъ ба сӯи Худо майл надорад, аммо
дар ин ҷо ва он ҷо ҷонҳое ҳастанд, ки ташнаи ӯ ҳастанд
.ва ба ӯ орзу доранд

Гарчанде ки ба назар чунин мерасад, ки Худо ба
дуоҳои мо бечавоб аст, ҷӯяндаи самимӣ кӯшиш карданро
бас намекунад, балки муроҷиатҳои худро аз умқи
.вичдонаш то он даме, ки ҷавоб мегирад, идома медиҳад

Пеш аз ёфтани Худо, одамон ба қонеъ кардани
хоҳишҳои моддӣ машғуланд, аммо пас аз ёфтани ӯ, ин
хоҳишҳо на аз сабаби бепарвойӣ, балки аз он сабаб, ки
ҷӯянда шодӣ аз рӯҳро эҳсос мекунад, ки дилашро пур

мекунад ва ҳама орзуҳояшро қонеъ мегардонад, мазза
.ва дурахши худро гум мекунанд

Одамон тамоми умри худро барои ба даст овардани
чизҳои моддӣ сарф мекунанд, аммо намедонанд, ки агар
чоряки кӯшиши худро аввал ба сӯи Худо равона кунанд,
.на танҳо баъзе аз хоҳишҳои дилашон амалӣ хоҳанд шуд
Бигзор қалбҳои мо пур аз миннатдорӣ ва ҳаёти мо
пур аз шукргузорӣ бошад

* * *

Бе тоза кардани доғҳои худхоӣ ва хислатҳои
номатлуб аз шахсияти худ, ҷалби дӯстон ғайриимкон
.аст

Рафтори дуруст пояи дӯстии ҳақиқӣ аст
Вақте ки инсон ниятҳои пок дошта бошад ва аз
худхоӣ озод бошад, табиати аслии ӯ зоҳир мешавад ва
.шумораи дӯстони ҳақиқии ӯ меафзояд

* * *

Оромӣ ҳолати беҳтаринест, ки мо бояд бо
.таҷрибаҳои зиндагӣ сарукор кунем
Нооромӣ баръакси оромӣ аст ва хусусияти густурдаи
он онро ба як офатҳои глобалии паҳншуда табдил
.медихад

* * *

Нури кайҳонӣ, ки манбаи ҳама қудратхост, дар паси
торикӣ пинҳон аст ва дар умқи хомӯшӣ пайдо мешавад,
ки дар он ҷо андешаҳо ором мешаванд ва нурҳо таҳқиқ
.карда мешаванд

Ҳолатҳои баланди тамаркузи зеҳнӣ вуҷуд доранд ва
ҳар қадар ҷӯянда ба ин ҳолатҳо баландтар равад, ҳамон
қадар ҳолатҳои аҷоибӣ шодмонии рӯҳониро эҳсос
мекунад, ки бо суҳан тавсиф кардан мумкин нест ва
:сипас бо лаззат дарк мекунад

Он чизе ки ман дар ҳама ҷо ҷустуҷӯ кардам"
Ӯ акнун бо ман аст, ӯ дар умқи ман зиндагӣ мекунад
Ӯ дар қалбу ҷони ман аст

Дар хомӯшии хомӯшӣ, ман ҳузури ӯро ҳис мекунам
Ва дар паси деворҳои торикӣ, ман ӯро мебинам

* * *

Ғамхое, ки нафрат ба вуҷуд меоранд ва ҷангҳо ба
вуҷуд меоранд, исбот мекунанд, ки маънавиёти ҳақиқӣ,
ҳамдардӣ ва меҳрубонӣ қувваҳои баландтар ва
.бартартаранд

Нафрат харобиовар аст, дар ҳоле ки муҳаббат
.бузургтарин қувваи созандаи вуҷуд аст
Аз ин рӯ, дӯстони азизам, инсон бояд аз беҳудагии
нафрат ва фоҷиаҳои ҷангҳо дарс гирад ва Худоро дӯст
дорад, зеро дӯст доштани ӯ ба ӯ муваффақият, бахти
нек ва қаноатмандии комил мебахшад, ки ҳеҷ чизи
.дигар онро дода наметавонад

Танҳо муҳаббат ба ҷаҳон дастовардҳои воқеӣ
меорад. Агар ҳамаи кишварҳо якдигарро дӯст
медошанд ва на бо истифода аз зӯроварӣ ва усулҳои
нодуруст, балки бо муҳаббат ва меҳрубонӣ ба якдигар
кӯмак мекарданд, пас дар ҳар гӯшаи замин некӣ,
.муваффақият ва шукуфои ҳукмфармо мешуд

* * *

Инсон дар ҷанголи маҳдудиятҳо зиндагӣ мекунад
Аз қучо медонад, ки дар лаҳзаи дигар осеб
?намебинад ё касе дилашро намешиканад
Ягона амнияти воқеӣ амниятест, ки бузургон ба даст
овардаанд. Доштани чунин амният ва додани он ба
.дигарон ягона озодии воқеӣ ва хиради олий аст

* * *

Худо ширинтарин чизест дар вуҷуд
Ҳар чизеро, ки дилат орзу мекунад, дар Худо хоҳӣ
ёфт. Ман як лаҳзаи умрамро беҳуда сарф накардаам ва
аз ҳар чизе, ки маро аз Худо парешон мекунад, даст
кашидаам ва хушбахтиро ёфтаам, ки дар ҳеҷ чизи дигар
.пайдо карда натавонистам

Ман дар ҳолати шуури илоҳӣ зиндагӣ мекунам ва
мехоҳам, ки онҳое, ки мехоҳанд ҳамон ҳолатеро, ки ман
.дар он зиндагӣ мекунам, эҳсос кунанд
Ман инчунин мехоҳам ба ҳамаи онҳое, ки ба ман
муҳаббати худро бахшидаанд, бо мубодилаи муҳаббати
.Худо ва файзи ҳузури Ё подош диҳам

* * *

Ман кафки баҳри кайҳонӣ ҳастам
Аз умқи шодӣ сарчашма мегирад
Ман ҷараёни шодмони рақс ҳастам
Аз мавҷҳои хушбахтии азим болотар
Кӯшиши беҳтаринамро мекунам
То ки ман бузургтарин баҳри шодӣ шавам
Бигзор мавҷҳои хушбахтии ман то беохир васеъ
шаванд

Ва дар ҳар самт паҳн шавад
!Ниҳоят дар қалби неъматӣ кайҳонӣ ором гирифтанд
* * *

Мардум танҳо нимаи ҳаётро мебинанд; оғоз ва
.анҷоми ҳаёт аз онҳо пинҳон аст
Фикр кардан дар бораи марг интиҳост, ки мантиқӣ
.нест
Оё тасаввур кардан мумкин аст, ки мо, ки дорои ақл,
хирад ва пур аз ҳаёт ҳастем, баробари ба хоб рафтан
!дар вақти марг аз байн меравем
Инсон дар маҷмӯъ як тӯда афкори эҷодӣ ва шуури
маънавӣ аст ва марг қудрати nobуд кардани ин тӯдаи
.ғайримоддӣ ва он шуури нармро надорад
* * *

Агар шумо Худоро бо муҳаббати пок ва бечунучаро
дӯст доред, Ё дар зеҳни дигарон андешаҳоро ҷойгир
мекунад ва ин ақлҳо ба василаи иҷрои хоҳишҳои шумо,
ҳатто онҳое, ки шумо ба касе ошкор накардаед, табдил
.меёбанд

Аз ин рӯ, ҷозибай рӯҳонӣ, ки бо он шумо метавонед
ҳама чизро ба худ ҷалб кунед, навъи ҷозибает, ки шумо
.мехоҳед онро инкишоф диҳед
Вақте ки шумо чизҳои хуб, наҷиб ва покро орзу
мекунед, он гоҳ ҷодуи илоҳиро ҷалб мекунед, ки чизҳои
хуб ва неъматро аз ҷое, ки медонед ва аз ҷое, ки
.намедонед, ба шумо меорад

* * *

Агар аз дуздон, нашъамандон ва майзадагон
пурсанд, ки оё тарзи зиндагии онҳо ба онҳо писанд аст,
.эҳтимолан ҷавоби онҳо "Албатта не" хоҳад буд
Онҳо фикр мекарданд, ки вақте ба амалҳои бади худ
даст мезананд, хушбахт хоҳанд буд, аммо ҳеҷ гоҳ дарк
намекарданд, ки оқибати амалҳои онҳо
.зараровар ва пур аз зарар хоҳад буд
Аз ин рӯ дилам дард мекунад ва барои онҳое, ки
хато мекунанд, ашк мерезам, зеро ба Худо савганд, онҳо
воқеан ман ҳастанд ва агар меҳрубонии Худо ба ман
.намебуд, ман мисли онҳо мебудам
Бадӣ худ як навъ афюн аст. Аз ин рӯ, мо бояд
паноҳгоҳҳои махсус дошта бошем, ки дар он гунаҳкорон
тарзи дуруст зиндагӣ кардан ва дуруст фикр карданро
.меомӯзанд

Зиндонӣ ҷои муносиб барои барқарорсозӣ нест.
Одамони ба ин монанд бояд дар атрофи шахсони
бонуфуз ва мусбат бошанд, ки метавонанд ба онҳо кумак
.кунанд

* * *

Аз шодмонии истгоҳи шумо
Ман ҳар рӯз ба сурудҳои ширину дилнишин ва
дилнишин гӯш медиҳам
Ки барои дилам шинос ва азиз ба назар мерасад
Дар гузашта ман кӯшиш мекардам, ки ба мавҷи
мубораки шумо гӯш диҳам
Аммо барномаи шумо дур ба назар мерасид

Берун аз доираи андешаҳои хурди ман
Аммо пас аз чанд ламс кардани калиди мулоҳиза
Ман тавонистам бо шумо муошират кунам
Ту бар болҳои осмон назди ман омадӣ
Ту оҳангҳои меҳрубонӣ менавозӣ
Ва оромии хотир

* * *

Ақидаҳо дарёҳое ҳастанд, ки аз чашмаҳои рӯҳ ҷорӣ
.мешаванд

Муносиб будан бо Худо яке аз бузургтарин ва
муҳимтарин вазифаҳост
Худо ба забони дил, ки аз умқитарин умқи рӯҳ
сарчашма мегирад, гӯш медиҳад
Одамон фикр мекунанд, ки Худо ба дуоҳои онҳо
ҷавоб наmedиҳад, зеро онҳо наmedонанд, ки Худо баъзан
ба онҳо бо тарзе ҷавоб медиҳад, ки аз интизориҳои онҳо
.ва аз он чизе ки аз Ё мепурсанд, фарқ мекунад
Ё ҳамеша мувофиқи хоҳишҳои онҳо посух
наmedиҳад, то он даме ки онҳо бо иродаи умумии Ё
.мувофиқ наshаванд

* * *

Ман аз дили гулҳо нектар менӯшам
Ва ман бар қолини абрешими нарм дароз мекашам
Ё аз паси парвонаҳои тиллоӣ давед
Ман меҳоҳам дар байни теппаҳо ва нишебиҳои кӯҳҳо
сайр кунам
Бо шамоли нарм ва тароватбахши шабона ҳамроҳӣ
мекунад
Дар миёни гулҳои садбарг ва анемонҳо
Бо қатраҳои шабнам оро дода шудааст
Ман як лаҳза таваққуф мекунам, то бӯи оқилоноро
ситоиш кунам
Атрест, ки аз дарахтон бо шоҳаҳои ларзон мебарояд
Ва бо болҳои паррандагон, ҷони ман парвоз хоҳад
кард

Берун аз олами тасаввур дар ҳама ҷо
Ва бо булбулҳои сурудхон, ман сурудҳои хомӯши
.худо хоҳам хонд

Ва ман бо осмони бепоён васеъ хоҳам шуд
Аз риштаҳои нури офтоб ман шодмонии худо
меофарам

,Ва бо нурҳои моҳ ғамҳоямро шуста хоҳам бурд
Ва дар торикии шаб, ман таҷрибаҳои торики худо
нест мекунам

Ва бо тулӯи субҳ, ман ҷаҳони навазод хоҳам кард
Аз шодмонии бепоён

* * *

Мо каналҳои беназир ҳастем, зеро мо метавонем
худо васеъ ё танг кунем

Ба мо иродаи озод ва қудрати интиҳоб дода
шудааст. Баъзе одамон роҳи зиндагии худо бо лойи
ҷамъшудаи нодонӣ мебанданд ва намегузоранд, ки
.ҷараёни дониш онро пок кунад

Баҳри ҳақиқат бо қувваи бештаре аз он сӯроҳҳои
.танг ҷорӣ мешавад, аммо бефоида аст

Ва дигарон ҳастанд, ки бо худтанзимкунӣ ва
фарҳанги маънавӣ роҳҳои зиндагии худо кофта, васеъ
ва амиқтар мекунанд ва бо ин роҳ ба онҳо имкон
медиханд, ки ҳикмати илоҳӣ аз онҳо ҷорӣ шавад ва
.рӯҳҳои онҳоро бо нур ва баракат пур кунад

* * *

Ба пушт ҳобидан дар болои кати меҳро коре аст, ки
кам касе меҳроҳад анҷом диҳад, аммо мо бояд ба қувваи
рӯҳие, ки чунин амали ҷасурона ва ҳаяҷоноварро
.имконпазир мегардонад, таваҷҷӯҳ дошта бошем
Ҳамаи мо дардҳо ва нороҳатиҳои ҷисмониро
медонем, ки дар натиҷаи садамаҳо, бемориҳо ва одатҳои
носолим ба вуҷуд меоянд. Ва кӣ метавонад инкор кунад,
ки қобилияти дар нохунҳо ҳобидан бе таъсир ба онҳо
?яке аз неъматҳои ҳаёт аст

Ҳар касе, ки ба ҳолати шуур мерасад, ки ба ӯ имкон
медиҳад дарк кунад, ки онҳо бадан нестанд, дардро ҳис
намекунад

Касе, ки қодир ба идора кардани ақли худ аст, аз
дард раҳо мешавад ва бар бадан ҳукмронии комил ба
.даст меорад

Албатта, ин якбора рух намедиҳад, аммо кӯшиши
.пайваста мӯъҷизаҳоро ба вуҷуд меорад

* * *

Мо бояд ҳаёт ва маргро бе тарсу ҳарос қабул кунем
ва аз дарсҳои ин ҳаёт ҳадди аксар истифода барем, то
.ҳаёти ояндаро шиносем

Дар паси ин сарзамин уфуқҳои бепоён ҷойгиранд, ки
дар он ҷо мо боз бо наздиконамон, ки фикр мекардем
.онҳоро абадан аз даст додаем, вомехӯрем

Албатта, мо набояд маргро талаб кунем ё онро
ҷустуҷӯ кунем, аммо вақте ки он фаро мерасад, мо бояд
дарк кунем, ки ин имтиҳони ниҳой аст, ки моро барои
.гирифтани ҷоизаи бузург мувофиқ мегардонад

* * *

Вақте ки ҷӯянда аҳамияти ҷустуҷӯи Худоро дарк
мекунад, дудила намекунад, балки азми худро тезтар
мекунад ва зеҳни худро ба ҳадафи мубораки худ равона
.мекунад

Вақте ки хоҳиш дар ӯ пайдо мешавад, онро бо
тафаккур ва орзуҳои рӯҳонӣ ғизо медиҳад, то он даме ки
.ҳузури Худоро дар дилаш эҳсос кунад

Ин роҳи бехатартарин ва боэътимодтарини идора
.кардани киштии ҳаёт дар баҳри ҳаёт аст

* * *

Дар дохили шумо боғи аҷибу ғариби андешаҳои
нозук, хушбӯй аз муҳаббат, меҳрубонӣ, фаҳмиш ва сулҳ
нуҳуфтааст, гулҳои он аз гулҳои заминӣ ва гиёҳҳои
.хушбӯйи моддӣ бениҳоят зеботаранд

Вақте ки шумо муҳаббати поки худро медиҳед, шумо
садбарги хушбӯй шинондаед ва бӯи он муҳаббат ва бӯи
он фаҳмиш аз ҳар гули заминӣ дарозтар боқӣ мемонад
!ва ин ҳақиқат аст

* * *

Тафаккури эҷодӣ, хондани бодикҷат ва такрори
суханони ростқавлона роҳҳои муфиде барои раҳӣ аз
.манфӣ ва ташаккули тафаккури мусбат мебошанд
Такрори тасдиқҳо ва дуоҳо бо тамаркузи амиқ ба
ташаккули тарзи дурусти тафаккур мусоидат мекунад,
то тафаккури мусбат мисли тафаккури манфӣ табиӣ
.гардад

* * *

Мо бояд ганҷинаи шодмонии рӯҳониро ҳифз кунем
ва ин шодмониро дар дили дигарон ҷой диҳем ва
нагузорем, ки чизе моро аз шодмонии ботинии худ
.махрум кунад

Ҳатто агар рӯзҳо абрӯ чин кунанд ва шуури зеҳнӣ
нишон диҳад, ки мо ҳама чизро аз даст додаем, мо бояд
ин шитоб ва изтиробро бо хомӯшии бепоёни шодӣ фарқ
.кунем

Эй дӯстони шодмонӣ, бар тахти орзуҳо ва ҳадафҳои
баланд, аъмоли нек ва андешаҳои баландатон тоҷ
гузоред, ва шумо Худоро дар сохтори ҳар фикр ва ҳар
.эҳсос ҳамчун шодӣ эҳсос хоҳед кард

Мо инчунин бояд дарахти ишқи илоҳиро дар хоки
беҳушӣ шинонем. Вақте ки мо ин ишқро эҳсос мекунем,
тарсҳо нопадид мешаванд ва нигарониҳо бо ёрии Худо
.аз байн мераванд

* * *

Гуфтан нодуруст аст, ки касе аз таваллуд заиф
ирода дорад ва наметавонад қавӣ шавад, зеро имкони
бузург шудан ва ба дастовардҳои аҷиб дар ҳама
.ҷанбаҳои зиндагӣ вучуд дорад

* * *

Ҳамеша

?Эй Абадият, оё он рӯз ягон вақт субҳ хоҳад шуд

Дар кучо ман аз шумо бе ягон қатъият пурсам

Ва ман ба шумо саволҳои беохир мефиристам

!Ва ман аз шумо ҷавоб хоҳам гирифт

Чӣ тавр алафҳои бегонаи заиф ва бориқро парвариш

кардан мумкин аст

Сарҳои онҳо бе ҳам шудан боло бардошта мешаванд

Ва бе он ки аз тӯфонҳои шадид ларзида шаванд

Ки дарахтони баландро решакан мекунад

Ва сохторҳои бузург хароб карда мешаванд

!Ва баҳрҳои бузург ба ҷунбиш меоянд

?Чӣ тавр аввалин шарора чашмонашро ларзонд

Ва дарахти аввал пайдо шуд

Ва аввалин моҳӣ

Ва паррандаи аввал

?Ва нахустзода

?Аввалин боздиди онҳо кай буд

Ин хонаи ошёнаи якум

!Хонаи мӯъҷизаҳо

,Чӣ қадар орзу дорам дасти туро бигирам

Он ки баҳр ва заминро шакл дод

!Эй Абадият

* * *

Ҷаҳон асосан торик аст, аммо вақте ки мо онҳоеро
мебинем, ки чеҳраҳояшон аз нури саодат медурахшанд

Табассумҳои онҳо ғаму андӯҳи моро пароканда

мекунанд ва нигарониҳои моро мисли чароғе, ки дар

.торикӣ медурахшад, пароканда мекунанд

Торикӣ пеши нури Ё пажмурда мешавад

Бигзор табассуми рӯҳ аз чеҳраҳои мо дурахшад.

Бигзор насими ишқи илоҳӣ табассумҳои моро барад ва

онҳоро дар дилҳои ғамангез пароканда кунад, то нури

он табассумҳо торикиро аз дилҳои дигарон пароканда

.кунад

* * *

Эҳтиром ба эҳсосоти дигарон яке аз хислатҳои аҷоиб
.аст ва ба инсон бузургтарин ҷозиба мебахшад
Масалан, агар касе ташна бошад, шахсе, ки дар
бораи дигарон фикр мекунад, ниёзҳои онҳоро ҳис
.мекунад ва ба онҳо об медиҳад
Эҳтиёткор будан ба эҳсосот маънои огоҳ будан аз
дигарон ва фикр кардан дар бораи онҳо аст
Онҳое, ки ба дигарон эҳтиром мегузоранд ва
эҳсосоти онҳоро қадр мекунанд, медонанд, ки ба онҳо чӣ
лозим аст

* * *

Яке аз шогирдон ба қобилияти ӯ барои идома
додани роҳи маънавии худ шубҳа дошт. Барои
:рӯҳбаланд кардани ӯ, муаллим Парамҳанса ба ӯ гуфт
Худо дур нест, балки наздик аст ва ман ӯро дар»
.«ҳама ҷо ҳозир мебинам
Донишҷӯ эътироз карда гуфт: «Аммо шумо муаллиме
«!ҳастед, ки Худоро мешиносед, ҷаноб
:Устод ҷавоб дод
Ҳама рӯҳҳо баробаранд ва ягона фарқияти байни»
ман ва ту дар он аст, ки ман кӯшиш кардам, ки ба Худо
исбот кунам, ки ӯро дӯст медорам, то ӯ худро ба ман
.«зоҳир кунад

* * *

Вақте ки шахс ба тамошои филми хеле шавқовар
ғарқ мешавад, ҳама чизи дигарро фаромӯш мекунад ва
.диққати худро танҳо ба филм равона мекунад
Ва ҳамин тавр аст бо касе, ки ошиқи ишқи Худост,
.ҳама чизро ба ҷуз аз маъшуқи илоҳӣ фаромӯш мекунад
Одами оддӣ орзу ва майли кофӣ барои эҳсос
кардани ҳузури илоҳӣ надорад, зеро ақл ба тамаркуз ба
.чизҳои моддӣ ба ҷои илоҳӣ одат кардааст
Агар филмҳо, алоқаи ҷинсӣ ва лаззатҳои дунявӣ
метавонанд таваҷҷӯҳи инсонро ҷалб кунанд, пас дар

бораи Худо, ки манбаи шодӣ ва лаззатбахштарин чиз
?дар вучуд аст, чӣ гуфтан мумкин аст
Аммо мушкил дар он аст, ки аксари одамон
намехоҳанд Худоро бишносанд ва агар шумо Ёро
мешинохтед, шумо мефаҳмидед, ки соатҳо дар ҳоле
мегузаранд, ки шумо дар як экстази олии рӯҳонӣ ғарқ
.мешавед

Новобаста аз он ки ман чӣ кор мекунам, ман шодӣ
ҳис намекунам, агар Худо бо ман набошад
* * *

Агар одамон хоҳанд, ки аз фақри моддӣ канорагирӣ
кунанд, бояд фақри маънавиро нафрат кунанд, зеро он
.сабаби аслии тамоми ранҷу азоби инсон аст
Шахсе, ки ҳам рӯҳонӣ ва ҳам амалӣ аст, шахси
хушбахт аст ва танҳо шахси хушбахт шахси муваффақ
.аст

Ҳатто агар сокинони шаҳр аз ҳама роҳатҳои
некӯаҳволии моддӣ баҳра баранд ҳам, ин куштор ва
.ҷинойткориро дар он шаҳр боз намедорад
Татбиқи принципҳои умумиҷаҳонии хидматрасонии
мутақобила, ҳамкориҳои стихиявӣ байни одамон, муҳаббат
ба ҳаёти маънавӣ ва назорат кардани хоҳишҳои рӯҳ
ҳама барои ҳар як ҷомеа заруранд, то аз ҳаёти ҳамоҳанг,
.солим, хушбахт ва шукуфон баҳра баранд
* * *

Фикр накунед, ки Худо ба дуоҳои шумо ҷавоб
намедиҳад. Ҳар сухане, ки ба Ё пичиррос мезанед, дар
қалби оламии Ё нақш бастааст. Ва агар шумо роҳҳои
зиёди посух додани Худоро мушоҳида кунед, хоҳед дид,
.ки Ё ҳамеша ба шумо посух медиҳад
Ҳар қадар орзуи шумо бештар ва орзуи шумо
қавитар бошад, ҳамоно қадар посух зудтар ва аҷоибтар
.хоҳад буд
* * *

Одамоне ҳастанд, ки дар зиндагӣ мақсади
баландтаре аз қонеъ кардани ниёзҳои бадан ва қонеъ
кардани хоҳишҳои он намебинанд, чизи дигаре ҷуз ин
нест. Ин ҳолати зиндагӣ аст, ки аз ҷониби ҳиссиёт
.маҳдуд аст

Ва одамоне, ки тавассути фаъолиятҳои зеҳнӣ ва
ҳунарий, кишоварзӣ, тиҷорат, хариду фурӯш ва ҳама
.чизҳои марбут ба ҳаёти амалӣ умуман хизмат мекунанд
Онҳо доимо банд ба анҷом додани корҳо ҳастанд ва
ягона ташвиши онҳо дар зиндагӣ пул кор кардан аст, ки
аксар вақт онро барои лаззатҳои шахвонӣ сарф
.мекунанд

Дар байни ин афрод шахсони ботаҷриба ва дорои
.хислатҳои эҷодӣ ҳастанд

Одамоне ҳастанд, ки истеъдодҳои роҳбарӣ ва
ичроия доранд ва пас аз таҷрибаи пулкоркунӣ ва ба даст
овардани муваффақият дар ҳаёти касбӣ, барои
.фаҳмидани асрори зиндагӣ кор мекунанд
Онҳо барои бартараф кардани амрҳои эҳсосот ба
худдорӣ така мекунанд, ба ҳаёт ҷиддитар муносибат
мекунанд ва ба мубориза бо майлҳои зараровар,
соҳибхитиёрии худ ва танзими қутбнамои ҳаёт ба самти
.дуруст бовар доранд

Одамоне ҳастанд, ки табиати мутафаккир доранд,
ки табиатан рӯҳонӣ ҳастанд ва қодиранд ғояҳои олиӣ
.илҳомбахшо ба дигарон расонанд

* * *

Танҳо Худо қодир аст бадихоеро, ки ҷаҳон ва
башариятро азият медиҳанд, ислоҳ кунад, аммо
инсоният бояд кӯшиш кунад, ки ҳузури илоҳиро дарк
кунад ва некии бепоёни Худоро дар дохили худ нишон
.диҳад

:боварӣ ҳосил кардан

Ҳар саҳар ман баданам, ақлам ва ҳар қобилияти
худро барои ту, эй Офаридгори бепоён, пешниҳод

мекунам, то онро ба ҳар роҳе, ки интиҳоб мекунӣ,
.истифода барӣ, то ту худро тавассути ман ифода кунӣ

* * *

Барои он ки инсон худро қабул кунад, бояд
.андешаҳои худро назорат кунад
Шумо бояд тафаккури амиқро машқ кунед ва ақли
худро мутамарказ кунед, то вақте ки ақли худро ба як
идеяи мушаххас равона мекунад, таваҷҷӯҳи шумо
парешон нашавад ё аз як идея ба фикри дигар ҷаҳида
.нашавад

Аксари одамон рӯи зиндагӣ зиндагӣ мекунанд, аммо
барои ба даст овардани ганҷҳои дониш ғӯтавар шудан
.ба баҳри андеша лозим аст

Афроди амиқ андешаманд одамони хушбахтанд,
зеро онҳо метавонанд худро аз сабабҳои изтироб дар
.муҳити худ аз ҷиҳати равонӣ дур кунанд
Одами оддӣ роҳи фирор надорад, зеро ӯ ҳамеша
мисли моҳӣ дар рӯи об зиндагӣ мекунад, ки сайди он
.барои моҳигир осон аст

* * *

Ин сифати фавқуллоддаи рӯҳи эҷодкорӣ аст, ки
соҳиби онро бо нури дурахшон дар назди ҷаҳон мисли
бузургоне, ки чизҳои нави муфидро ба ҷаҳон овардаанд,
.ки қаблан ҳеҷ кас накарда буд, мегузорад
Он нобиғаҳои дурахшон рӯҳияи эҷодии
шикастнопазир доштанд, ки бо иродае дастгирӣ мешуд,
.ки то расидан ба ҳадафи дилхоҳ қатъ намешуд
Оё Худо он одамони бузургро барои он ки онҳо ин
бузургии махсусро дошта бошанд, бартарӣ меод? Ва оё
иродаи илоҳӣ онҳоро барои гирифтани ин ҷалоли бузург
?бар дигарон интиҳоб кардааст

Албатта не. Танҳо онҳо истеъдодҳои эҷодии худро
барои нишон додани бузургӣ ва ҷалоле, ки мероси ҳар
як инсон аст, истифода бурданд, зеро ӯ ба сурати Худо,
.манбаи ҳама эҷодкорӣ ва навоарӣ офарида шудааст

Мардум мисли симоб аз пайи хушбахтӣ мераванд,
 аммо роҳе барои ёфтани хушбахтӣ вучуд дорад ва ин
 ҳам шукргузорӣ аз неъматҳои Худо ва эҳсоси
 миннатдорӣ барои неъматҳои мебошад, ки дар зиндагӣ
 .мегирем

Шукргузори мо аз Худо барои неъматҳои ҳаётамон
 шартӣ асоси шиносӣ бо Ёст, ки манбаи оромии абадӣ,
 .ҳаёти роҳат ва шодмонии нав аст

Вақте ки мо ба Худо муҳаббати худро медиҳем, мо
 тӯҳфаҳои баракати Ёро, ки сулҳ, қаноатмандӣ ва
 .қаноатмандӣ мебошанд, қабул мекунем
 Хушбахттарин одамони ин ҷаҳон онҳое ҳастанд, ки
 фикрронии мусбат, корҳои созанда ва саховатмандона
 ва меҳрубононаро омӯхтаанд. Онҳо касоне ҳастанд, ки
 .дар зиндагӣ муваффақанд

Ҳар қадар инсон дорои шуури мусбат, қалби
 миннатдор ва рӯҳи пурмуҳаббат бошад, ҳамон қадар
 .Худоро дар дохили худ бештар эҳсос мекунад
 Ва ҳар вақте ки шогирд ба Худо пичиррос мезанад:

«Эй Парвардигор, чӣ қадар саховатмандӣ!», ё дарк
 мекунад, ки оромӣ ва хушбахти, ки эҳсос мекунад,
 неъматҳои Худост ва меҳонад андеша ва амалҳои худро ба
 тарзе равона кунад, ки ёро ҳамеша дар назди ҳузури
 .Илоҳӣ нигоҳ дорад

Ин наздикӣ тавассути тафаккур, тафаккури мусбат
 ва довари солим ба даст меояд. Инҳо, дар навбати худ,
 табиатан дар натиҷаи миннатдорӣ ва рӯҳияи бахшидан
 .ба вучуд меоянд

Агар мо дар бораи неъматҳои, ки дорем ва ҳама
 чизҳои неки, ки сазовори шукргузорӣ ва сипосгузорӣ
 ҳастанд, фикр кунем, ба ҷои фикр кардан дар бораи
 офатҳо, душвориҳо, бемориҳо, дардҳо, нигарониҳо ва
 тарсҳои, ки моро ихота мекунанд ё ба мо нороҳатӣ
 меоранд, пас мо ба шинохти Худо шуруъ хоҳем кард ва

барои ин бо огоҳии маънавӣ, ки мо онро сулҳ ё хушбахтӣ
.меномем, мукофотонида хоҳем шуд
Дилҳои мо аз муҳаббат ва шодӣ метапанд ва ақли
мо аз ғояҳои дурахшон медурахшад
* * *

Ақли аксари одамон мисли муҳаррикҳо бо як қувваи
!асп аст

Бо вуҷуди потенциали бузурге, ки дар зеҳни ҳар як
инсон вуҷуд дорад, хеле кам одамон аз он қудратҳое, ки
.интизори фаъл шудан ҳастанд, истифода мебаранд
Манфиатҳои одамон одатан маҳдуд ва ба ниёзҳои
ҳаёти, аз қабилӣ ҳуруфҳои, кор, вақтхушӣ, хоб ва ғайра
.маҳдуданд

Аммо инсон яке аз бузургтарин ҳислатҳоро дорад,
.ки қобилияти эҷод ё навоарӣ аст

Ин қудрати пурасрор ва пурасрор чист? Ғарб
сарзамини навоариҳои амалӣ ва саноатӣ ва илмҳои
амалӣ аст. Шарқ сарзамини маърифат ва эҷодкорӣ
.маънавӣ аст

Рӯҳияи ташаббускорӣ қобилияти эҷодкор будан
барои анҷом додани коре аст, ки қаблан ҳеҷ кас онро бо
.роҳҳои нав анҷом намодааст

Ин қудрати эҷодӣ аст, ки аз Офаридгор сарчашма
мегирад
* * *

Агар имкони тағйироти дохилӣ вуҷуд набошад, ки
дар он тухми он чизе, ки мо хоҳем шуд, ҷой дорад, мо
наметавонистем дар қисмати номаълуми табиати худ
.тағйирот ворид кунем

Аммо мо имкон дорем, ки дар оянда ба кӣ табдил
меёбем, таъсир расонем. Омӯзиши барвақти потенциали
мо дар фаъл кардани ин қисми номаълуми худ ё дар
сурати нодида гирифтани фалаҷ мондани он нақши
.муҳим мебозад

Ҳамон тавре ки растаниҳо решаҳои худро ба хок
пахн мекунанд, мо низ бояд хислатҳои хуби худро
тавассути нуриҳо, тоза кардани алафҳои бегона, нарма
кардани хок, обёрӣ ва деворбандӣ парвариш диҳем
Мо инчунин бояд алафҳои бегонаро аз хоки рӯх
бурида ва решакан кунем
Самараҳои ҳаёти мо, хоҳ калон, хоҳ хурд, хоҳ миёна,
хоҳ солим ё бемор, асосан аз он вобаста аст, ки мо ба
дарахтони боғҳои худ чӣ гуна нигоҳубин мекунем
Мо озодии ин корро дорем ва агар мо интихоби
озоди худро то ҳадди имкон истифода барем, натиҷаи
беруна хуб хоҳад буд ва дар натиҷа, тухмиҳои нав ва хуб
дар қисмати номаълуми табиати мо ташаккул хоҳанд
ёфт ва инҳо дар навбати худ муайян мекунанд, ки ҳаёти
мо дар оянда чӣ гуна хоҳад буд

* * *

Натиҷаҳои манфӣ ва мусбати фикр
Фикр хеле фиребанда аст, зеро он метавонад ҳам
натиҷаҳои манфӣ ва ҳам мусбат ба бор орад
Ман то ҳол дар ёд дорам, ки як бор яке аз хоҳаронам
аз дарди гулӯ азият мекашид ва ман қаблан ҳеҷ гоҳ
чунин дарди шадиди гулӯро надида будам; вай
наметавонист чизе бихӯрад ва фурӯ барад
Ӯ маро фарёд зад ва дар ҳоле ки гирия мекард, гуфт:
". "Лутфан, ҳар коре кунед, ки ба ман кӯмак кунед
Ман ба вай хӯрок овардам ва аз ӯ хоҳиш кардам, ки
хӯрок бихӯрад. Вай беҳабар буд, ки дасти ман ба гулӯяш
расидааст ва ман қувваи зеҳнии худро дар он ҷо равона
карда будам
Ногаҳон вай худро бе ягон дард хӯрок меҳӯрд ва аз
шифо ёфтани гулӯяш шодӣ ҳис кард
Баъд аз он ки ман ӯро тарк кардам, вай аз ҷояш хест
ва дар оина ба гулӯяш нигарист ва вақте дид, ки захмҳо
ҳанӯз ҳам дар он ҷо ҳастанд, дард дубора авҷ гирифт ва
доду фарёд задан гирифт

Вақте ки ба хона расидам ва ўро дар ҳолати дард
"Ҷиддам, аз ӯ пурсидам: "Чӣ кор кардӣ
."Вай ҷавоб дод: "Ман ба гулӯям нигоҳ кардам
Ман ба вай гуфтам: «Ман дидам, ки гулӯят дар нури
Худо хуб аст ва аз ин рӯ аҳволат беҳтар шуд, аммо ту
."Беморию дидӣ ва аз ин рӯ дард ҳис мекунӣ
."Сипас ман ба вай гуфтам: «Ин обро бинӯш
Азбаски ақлаш қобили қабул буд, тавонист обро
фурӯ барад ва дубора ба худ омад ва дигар ҳеҷ гоҳ ба
."гулӯяш дар оина нигоҳ накард
Ҳамин тариқ, фикр нақши муҳим мебозад. Дар
мавриди бемориҳои асаб, ки аксар вақт аз тасаввуроти
нодуруст сарчашма мегиранд, ақл метавонад ба
барқароршавии босуръат мусоидат кунад, вақте ки
."қудрати он дуруст истифода мешавад
Эзоҳ: Ин ҳикоя маънои онро надорад, ки шумо
набояд ба духтур муроҷиат кунед ё табобат гиред, аз ин
рӯ, ба шарҳ ниёз доред

* * *

:Мо бояд қодир бошем бигӯем
Дар паси ин ҷисми маҳдуд, ман эҳсоси мутлақ ва»
."номаҳдудӣ мекунам
Ман лексия намехонам, агар эҳсос накунам, ки Худо
бо ман аст ва таълим намедиҳам, агар бо ӯ комилан
ҳамоҳанг набошам. Ва вақте ки ман аз он сатҳ сухан
мегӯям, медонам, ки онҳое, ки ба ман гӯш медиҳанд, он
."чиро, ки шунидаанд, фаромӯш нахоҳанд кард
Онҳое, ки сабр мекунанд, Худоро мешиносанд ва
ман умедворам, ки онҳое, ки мехоҳанд пайравии худро
."идома диҳанд, ба ҳузури мубораки ӯ даст хоҳанд зад

* * *

Орзуи хушбахтӣ қавитарин аз ҳама орзуҳост
Хушбахтии ҳақиқӣ ва пайдор танҳо дар Худост ва
вақте ки шумо ҳузури ӯро кашф мекунед, шумо пур аз

шодӣ мешавед - шодӣе, ки дар ҳеҷ чизи дигар ёфта
.намешавад

Агар тамоми дунё ба шумо дода мешуд, шумо
намедонистед, ки чӣ тавр онро идора кунед ва бори
.гарон ва изтироб дар бораи ҳама чиз эҳсос мекардед
Ба ҳаёти машҳурон ва мардони бузургтарини ҷаҳон
нигоҳ кунед ва хоҳед дид, ки онҳо асабонӣ буданд,
мисли лӯхтакҳое, ки бо дасти тақдир ҳаракат дода ва
бозӣ карда мешуданд, аз ҳар тараф зери фишор қарор
.мегирифтанд

Аммо касе, ки бо нури ҷаҳон муттаҳид аст, шахси
.хушбахт аст, зеро ӯ бо Офаридгори худ пайваست аст

* * *

Ҳамеша бояд кӯшиш кард, ки одатҳои бадро аз байн
барад, зеро ҳамин ки инсон худро ноумед ва ғамгин ҳис
.мекунад, тухми носолибро дар хоки рӯҳи худ мекорад
Идомаи одатҳои зараровар як навъ худкушии худ
аст. Аммо, кӯшиши ҳар рӯз эҳсоси шодмонӣ ва некбинӣ
кардан, сарфи назар аз ҳама озмоишҳои нохуш ва
.андӯҳовар, нишонаи навсозӣ ва бедории рӯҳонӣ аст

* * *

Онҳое, ки ба саҳт шудан ва санг шудан дар зеҳни
.худ иҷозат медиҳанд, ки дар ҳақиқат дар ҳоли марганд
Онҳое, ки мехоҳанд асрори ҳаётро ҳал кунанд, бояд
ҳаёти худро ҳар рӯз нав кунанд, барои такмили худ ба
таври муайян кор кунанд, тафаккури эҷодӣ инкишоф
.диҳанд ва ба фаъолияти созанда машғул шаванд
Ва аз ҳама муҳимтар, онҳо бояд аз Худо хирад
.пурсанд, зеро бо хирад ҳама чизҳои зебо ва олий меоянд

* * *

Худо ба мо оила додааст, то мо доираи муҳаббати
худо аз ҳудамон ба дигарон, ки бо онҳо хешованд
ҳастем, васеъ кунем ва сипас ҳудуди ин муҳаббатро то
.ҳамаро фаро гирем

Наздикони мо аз мо гирифта мешаванд, хоҳ бо марг
ва хоҳ дар дигар ҳолатҳо, то мо биомӯзем, ки муҳаббати
худро танҳо ба одамон маҳдуд накунем, балки худ
муҳаббатро, ки Худост, наздиктарин ҳамсоии мо ва
дар паси ҳама ниқобҳои инсонӣ пинҳон аст, дӯст дорем

* * *

Ҳар вақте ки ман одамони гӯшпазирро меёбам,
кӯшиш мекунам, ки ба ақл ва мантиқи он одамон
муроҷиат кунам, дар ҳоле ки бо онҳое, ки ба ман
таваҷҷӯҳ надоранд, кам сӯҳбат мекунам, зеро онҳо
.тамоман гӯш кардан намехоҳанд
Дар мавриди онҳое, ки дар ҷустуҷӯи Худо
самимонаанд, ман кӯшиш мекунам, ки бо онҳо тавассути
ақли кушодашон муошират кунам ва тухми муҳаббати
.илоҳиро дар дилҳои онҳо коштам

* * *

Ҳангоми тамошои филм ё намоишнома, агар
тамошобинон пеш аз тамошои намоишнома сюжети
достонро бо тамоми ҷузъиёти он медонистанд, намоиш
.лаззати худро аз даст медод
Ба ҳамин монанд, тавсия дода мешавад, ки ҳама
асрори ин ҳаётро надонед, зеро як драмаи кайҳонӣ аз
бобҳои ҳаёти мо мегузарад ва донишмандон он ки пеш аз он
.чӣ рӯй медиҳад, ҳаяҷоновар нест
Мо набояд дар бораи натиҷаи ниҳой ҳавотир шавем,
балки аз Худо хоҳиш кунем, ки моро роҳнамоӣ кунад, то
нақшҳои худро дар бозии зиндагӣ то ҳадди имкон иҷро
кунем, хоҳ ин нақшҳо заъф ё қувват, беморӣ ё саломатӣ,
ғурур ё фурӯтанӣ, сарват ё камбағалиро дар бар гиранд
ва дар ниҳоят маънои ин достони мураккабро дарк
.кунем

* * *

Ҳар кас мехоҳад, ки нисбат ба шахси дигар пули
бештар дошта бошад, аммо вақте ки онро ба даст
меорад, онҳо ҳанӯз қаноатманд нестанд, зеро

мефаҳманд, ки касоне ҳастанд, ки аз онҳо
.сарватмандтаранд

Одамон ба ҷои қаноатманд будан ба он чизе, ки
доранд, бо эҷоди хоҳишҳо ва хоҳишҳои худ, дар
.ботлоқзори бадбахтии худ зиндагӣ мекунанд

Одамоне ҳастанд, ки нисбат ба дигарон чизҳои
бештар доранд, аммо хушбахт нестанд, балки бо хоҳиши
бештар месӯзанд ва аз изтироб ва нигаронӣ ғарқ
.шудаанд

Роҳи Худо, дӯстонам, осонтарин роҳ аст ва беҳтар
аст, ки мо аввал ба Худо муроҷиат кунем ва аз ӯ хоҳиш
кунем, ки барои мо беҳтарин чизро диҳад ва мо аз дасти
саховатманди ӯ он чизро, ки ба мо лозим аст, хоҳем
гирифт, зеро ӯ ба дуоҳои самимӣ посух медиҳад ва
.хоҳишҳои дӯстдорони Худо роҷу мекунад

* * *

Интизори хушбахтии ҳақиқӣ аз дилбастагӣҳо ва
дороиҳои заминӣ аблаҳона аст, зеро онҳо қодир нестанд
.онро ба мо биёранд

Бо вуҷуди ин, миллионҳо одамон пас аз кӯшишҳои
беҳудаи худ барои ёфтани хушбахтие, ки танҳо дар
Худо, манбаи ҳама шодӣ ва лаззат вуҷуд дорад,
.дилшикаста ва андӯҳгин мемиранд

* * *

Табиист, ки одамон пас аз гирифтани тӯҳфаҳо аз
Худо шукргузорӣ мекунанд, аммо онҳо кам аз ӯ
шукргузорӣ мекунанд ё ҳатто фикр намекунанд, ки
барои тӯҳфаи ҳаёте, ки ӯ ба онҳо додааст ва барои
хислатҳои рӯҳоние, ки ӯ дар рӯҳи онҳо тарбия кардааст,
.аз ӯ шукргузорӣ кунанд

Вақте ки мо ҳузури ӯро ҳис мекунем ё аз ӯ ба
дуоҳоямон посух мегирем, дилҳои худро ба сӯи Худо
бурдан осон аст, аммо чӣ қадар аҷиб аст, ки аз ӯ барои
роҳнамоии пинҳонии ӯ ба мо ва ҳузури мубораки ӯ бо мо,
сарфи назар аз он ки мо аз он огоҳ нестем, шукр гӯем.

Ин нишонаи эътимод ба Худо, фурӯтанӣ дар назди ӯ ва
.қаноатмандӣ аз ҳикмати ӯст

Худо ба муҳаббат ва орзуи мо бо роҳи худ посух
медиҳад ва ин одамони фурӯтан ҳастанд, ки қалбҳояшон
пур аз миннатдорӣ ва қадрдонӣ барои неъматҳо ва
.некиҳои фаровон аз манбаи илоҳии ҳамешабахш аст

* * *

одам шиками ӯст (шиками одам душмани ӯст)
Меъда осебпазиртарин қисми бадан аст ва аксар
вақт ба бадтарин намудҳои сӯиистифода дучор
мешавад. Вақте ки системаи ҳозима аз сабаби аз ҳад
зиёд хӯрдан ё истеъмоли хӯрокҳои носолим ҳалалдор
мешавад, он метавонад боиси ҳама гуна мушкилоти
.саломатӣ гардад
Вақте ки шахс ба чехраи худ дар оина менигарад,
фикр мекунад, ки ҳама чиз хуб аст, аммо наметонад, ки
дар баданаш миқдори зиёди токсинҳо ҷамъ шудаанд,
агар онҳо роҳи дурусти ҳалос шудан аз ин токсинҳоро
надонанд ва агар бадан натавонад онҳоро самаранок
.ҳалос кунад, бемориҳо пайдо мешаванд

* * *

Яке аз шогирдони ҷавон маслиҳат пурсид ва
:муаллим Парамаханса ба ӯ гуфт
Дунё одатҳои бад ва майлҳои қачравро дар шумо
талқин мекунад, аммо дунё масъул нахоҳад буд ва
барои хатогиҳои шумо, ки аз ин майлҳо ва одатҳо ба
.вучуд омадаанд, ҷавоб ё ҳисобот нахоҳад дод
Пас, чаро тамоми вақти худро ба дӯсти фиребгар
медиҳед? Як соат дар як рӯзро барои кашфиёти
.маънавӣ ва илмӣ ҷудо кунед
Оё Худо — бахшандаи ҳаёт, оила, пул ва ҳама чиз —
сазавори он нест, ки як қисми бисту чор қисми вақти
?шуморо сарф кунед

* * *

:Донишчӯе пурсид

Чаноб, чаро баъзе одамон авлиё ва мардони —

?муқаддасро масхара ва масхара мекунад

:Муаллим Парамаханса ҷавоб дод

Бадкорон аз ҳақиқат нафрат доранд ва одамони»
дунёӣ аз пайи ҷараёни об мераванд, ҳеҷ яке аз гурӯҳҳо
тағйиротро дӯст намедоранд, аз ин рӯ, танҳо як фикр
дар бораи одамони одилонаи Худо онҳоро нороҳат ва
.«оромии онҳоро ҳалалдор мекунад

Ин одамонро метавон ба марде монанд кард, ки
солҳои зиёд дар як ҳуҷраи торик зиндагӣ кардааст.

Вақте ки касе чароғро фурузон мекунад, равшании
ногаҳонӣ шахси нимнобиноро ҳалалдор мекунад ва ба
.назараш як падидаи ғайриоддӣ менамояд

* * *

Болғаи вазнини оҳангар иродаи худро надорад,
магар он ки онро бо дасташ бардошта поён наорад, он
.дар ҷои худ ва истифоданашуда боқӣ мемонад

Аммо инсон иродаи озод дорад, то ки дар дасти

.Худо воситаи хуб ва абзори одилона бошад

Худо намехоҳад, ки одамон болғаҳои саҳт ва бечон

бошанд, балки мехоҳанд, ки барои ноил шудан ба
ҳадафҳои илоҳӣ дар ин замин аз иродаи озод истифода
.баранд

* * *

Пул на ҳамеша нишондиҳандаи завқи хуб аст.

Бисёре аз одамони сарватманд чизҳои меҳаранд, ки ба
онҳо лозим нестанд, ки баъдан дар хонаҳои онҳо ба
шакли тӯдаҳои аз ҷиҳати эстетикӣ ноҷолиб ва бефоида
.ҷамъ мешаванд

Барои зебо гардонидани хона ба шумо пули зиёд

лозим нест; завқ унсури асосӣ аст

Аммо идеяи зебо кардани хона баъзе одамонро
мафтун мекунад, аз ин рӯ онҳо ба он васваса мекунанд
.ва худро бо чизҳои моддӣ маҳдуд мекунанд

Ҳар касе, ки маҷбур аст ҳисобҳои ҷамъшуда ва
фавриро пардохт кунад, бояд орзуи зиндагии соддатар
.ва озодӣ аз фишорҳои молӣ дошта бошад
Аммо ин озодӣ бо додани танбалӣ ва бекорӣ, ё бо
тарк кардани ҳама чиз бе асос ё мантиқ ба даст
.намеояд

Боре чунин воқеъ шуд, ки марде талафоти бузурге
:дошт ва гуфт

Вой бар ман! Ман сарватамро аз даст додам ва»
занам маро тарк кардааст, бинобар ин ман қарор додам,
.«ки ҳама чизро тарк кунам ва зоҳид шавам
Ин мард, дӯстони ман, ҳама чизро тарк накард,
!балки ҳама чиз ӯро тарк кард
Муҳити равонӣ ва эҳсоси қаноатмандӣ ду унсури
.муҳим барои ноил шудан ба хушбахтӣ мебошанд
Пас аз таҳлил ва таҳлили ҳамаи хоҳишҳо, метавон
:гуфт

Дар ба даст овардани ниёзҳои моддии зарурӣ»
мушкиле вуҷуд надорад ва натавонӣ дар дастрасии онҳо
.«ноодилона аст

* * *

:Яке аз донишҷӯён пурсид
«?Ҷаноб, барои шинохтани Худо чӣ кор бояд кунам»
:Муаллим Парамаханса ҷавоб дод
Дар ҳар лаҳзаи вақти ҳолӣ худро дар андешаҳои
амиқ дар бораи ӯ ғарқ кунед, бо ӯ аз дил ба дил, аз ҷон
.ба ҷон сӯҳбат кунед
Ӯ аз наздикӣ наздиктар ва аз маъшуқа азизтар аст.
Ман ӯро мисли шахси бахил дӯст медорам, ки пулро дӯст
медорад ва ман ӯро бо муҳаббати марди ошиқ ва ошиқ
барои маъшуқааш дӯст медорам, мисли марди ғарқшуда
.барои як нафаси ҳаво

Вақте ки шумо орзуи азим ва орзуи шадиди худро
".баён мекунед, Ӯ назди шумо хоҳад омад

* * *

Ҳамаи кӯшишҳои мо бояд на танҳо барои ба даст
овардани саломатии хуб ва амнияти моддӣ, балки барои
.ҷустуҷӯи маъноӣ ҳаёт низ равона карда шаванд
Вақте ки мушкилот моро фаро мегиранд, мо аввал
ба муҳити атрофамон рӯ меорем ва кӯшиш мекунем, ки
ҳама тағйироти моддиеро, ки ба фикри мо кӯмак дар
.онҳост, ворид кунем

Аммо вақте ки мо ба як нуқтаи бунбаст мерасем ва
мегӯем: "Ҳама кӯшишҳои ман бенатиҷа анҷом ёфтанд,
ман боз чӣ кор карда метавонам?", мо дар бораи ёфтани
роҳи ҳалли муассири мушкилотамон ҷиддӣ фикр
.мекунем

Вақте ки мо ба андешаҳои худ амиқтар менигарем,
бо ёрии Худо ҷавобро аз дохили худ мегирем. Ин худ як
.навъ дуои иҷобатшуда аст

* * *

:Муаллим Парамаханса ба баъзе аз донишҷӯён гуфт
Аз нигоҳи манфӣ ба зиндагӣ эҳтиёт шавед, чаро»
шумо ин қадар ба тӯдаҳои партов диққат медиҳед, дар
«?ҳоле ки дар атрофатон ин қадар зебоӣ ҳаст
Шояд дар намунаҳои аҷоибӣ санъат, мусиқӣ ва»
адабиёт айб пайдо шавад, аммо оё аз ҷозибаро ва шукӯҳи
«?онҳо баҳра бурдан беҳтар ва арзандатар нест
Ҳаёт тарафи дурахшон ва тарафи торик дорад,»
.«зеро ҷаҳони нисбият бар рӯшноӣ ва сояҳо асос ёфтааст
Агар шумо ба андешаҳои худ иҷозат диҳед, ки бо»
бадӣ ғизо гиранд, шумо ба худатон зиштӣ ва ғасод
.«меоред

Дар ҳама чиз танҳо некиро ҷӯед, то рӯҳи зебоиро аз»
.«худ кунед

* * *

:Устод Парамаханса ба гурӯҳе аз шогирдонаш гуфт
Худо ин сафарро ба Замин барои мо ташкил кард,»
аммо аксари мо меҳмонони номатлуб мешавем ва баъзе
.«чизҳои ин ҷоро мисли худамон мегирем

Бо фаромӯш кардани он ки манзили заминии мо
муваққатӣ аст, мо бисёр иттиҳодияҳо ва муносибатҳоро
ба вуҷуд меорем, ба монанди: "хонаи ман", "кори ман",
."пули ман", "оилаи ман" ва ғайра

Аммо вақте ки раводидаи заминии мо ба охир
мерасад, ҳама робитаҳои инсонӣ аз байн мераванд ва мо
маҷбур мешавем, ки ҳама чизҳоеро, ки фикр мекардем,
ки дорем, тарк кунем. Ягона ва ягонае, ки ҳамеша ва дар
ҳама ҷо моро ҳамроҳӣ мекунад, ҳамсои абадӣ ва абадии
.мост, Худо

Акнун бидон, ки ту рӯҳ ҳастӣ, на ҷисм. Чаро интизор
мешавӣ, ки марг туро ба таври бераҳмона ва ногаҳонии
?худ таълим диҳад

* * *

Агар шахс бемор шавад, бояд ҳама кори аз дасташ
меомадаро барои мубориза бо бемории худ анҷом диҳад.

Ҳатто агар табибон ба онҳо гӯянд, ки умеди шифоёбӣ
вуҷуд надорад, онҳо бояд ором бошанд, зеро тарс эҳсоси
ҳузури илоҳиро, ки қудрати бепоён дорад, пинҳон
.мекунад

Ба ҷои он ки ба изтироб ва изтироби равонӣ дода
шавад, шахси гирифтор бояд худро итминон диҳад, ки
таҳти ҳимоя ва ғамхории дӯстонаи Худо дар амну амон
.аст

* * *

Изтироб маънои онро дорад, ки дар системаи
бесими ақл ҳалал вуҷуд дорад

Суруди илоҳӣ суруди ҳушёрӣ ва оромӣ аст ва
.изтироб ошуфтагӣ аст

Оромӣ овози илоҳӣ аст, ки тавассути сими рӯҳ сухан
мегӯяд

* * *

Онҳое, ки мехоҳанд ҳаёти худро нав кунанд, бояд
аввал чизҳои мусбатеро, ки мехоҳанд ба ҳаёти худ ворид
кунанд, муайян кунанд ва сипас барномаеро таҳия

кунанд, ки ҳар рӯз онро риоя мекунанд ва дар натиҷаи
риояи қарорҳои худ хушбахтии бузурге эҳсос хоҳанд
.кард

Риоя накардани қадвали худтакмилдихӣ иродаро
суст мекунад ва монеаҳоро дар роҳи пешрафт
.мегузорад

Дӯсти самимӣ ва душмани бадтарин худӣ инсон аст
Онҳое, ки худро бо тартиби табиӣ зиндагӣ мутобиқ
мекунанд, ба дастовардҳои пурсамар ноил мегарданд.

Ҳеҷ қонуне монеаи тағйир ба сӯи беҳтар ва амалӣ
кардани орзуҳои наҷиби инсон намешавад. Ҳеҷ монеае
наметавонад шахсро аз расидан ба ҳадафҳои олиӣ худ
боздорад, агар онҳо ин монеаҳоро ба таври возеҳ
эътироф наkunанд ва худро бовар кунанд, ки
.наметавонанд онҳоро паси сар кунанд
Аз манбаъҳои илҳом

Байни қонунҳои физикӣ ва қонунҳои маънавӣ, ё
мӯъҷизаҳое, ки дар натиҷаи дарки механизмҳои ақли
инсон ба вуҷуд меоянд, ҳеҷ фарқияте вуҷуд надорад.

Олимон бо истифода аз қонунҳои физикӣ мӯъҷизаҳо
нишон медиҳанд ва онҳое, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ
пешрафтаанд, мӯъҷизаҳои зеҳниро нишон медиҳанд.
Дар ин асри мӯъҷизаҳои илмӣ, ки бо сели ихтироот ва
навовариҳои тасаввурнашаванда тавсиф мешавад,
олимон бояд ба омӯзиши қонунҳои маънавӣ, ки аз
ҷониби онҳое, ки фаҳмиши маънавӣ доранд, истифода
.мешаванд, амиқтар раванд

Мӯъҷизаҳои рӯҳонӣ ё неъматҳои илоҳӣ танҳо
татбиқи қонунҳои ғавқуттабиӣ кайҳонӣ мебошанд.
Барои як шахси оддӣ, ин амалҳо мӯъҷизавӣ ба назар
мерасанд, аммо дар асл, онҳо истифодаи ягон қонуни
.пинҳон ва болотар мебошанд

Ман зебоии миллиардҳо ситораҳоро чашидам

Пароканда дар фазои беканор
Ва аз лаззатҳои бегуноҳ ман шираи онро макидам
Ва ман оташдоне сохтам, ки дар он ҳама
андӯхҳоямро сӯзондам
Ва ман машъалҳои нурро бардоштам
Ва муҳаббати пок дар ҳар дил ҷой гирифт
Он муҳаббати падарона, модарона ва бародаронаро
дар бар мегирифт
Ман онро то маст шудан нӯшидам
Китобҳои рӯҳонӣ барои як қатра оромӣ фишурда
шуданд
Шеърҳо аз табиат илҳом гирифта навишта шудаанд
Ва ман шириниро аз қаъри занбӯри хушбахтӣ
дуздидам
Ман маъноҳои асосиро аз кони фикр истихроҷ
кардам
Ва ман хондам
Ва ман табассум кардам
Ва ман кор кардам
Ва ман ба нақша гирифтам
Ва ман ларзидам
Ман шавқманд будам
Ва ҳамаи ин кофӣ набуд
Вақте ки вай фаҳмид, ки онҳо хобҳое ҳастанд, ки
аксар вақт нопадид мешаванд
Пеш аз он ки орзуҳои дили орзуманд амалӣ шаванд
Аммо ҳамин ки орзуҳоро аз худ дур кардам
,Ва ман дар маъбади сулҳ нишастам
Орзуи ман қавитар шуд
Ва ман суруди рӯҳи худро шунидам
!Танҳо Худо боқӣ мемонад

Ҳар як инсон қудрати беохирро дар худ таҷассум
мекунад ва мо бояд ин қудратро дар ҳама коре, ки
мекунем, нишон диҳем. Вақте ки мо мехоҳем чизеро

эҷод кунем, набояд танҳо ба манбаъҳои беруна така
кунем, балки ба умқи ботинии худ фарқ шавем ва манбаи
.беохирро ҷустуҷӯ кунем

Ҳама усулҳои муваффақи кор, ҳама ихтироот, ҳама
ларзишҳои мусиқӣ, ғояҳои илҳомбахш ва оҳангҳои
.боҳашамат ва аҷиб дар сабтҳои Худо сабт шудаанд
Мо бояд аввал ҳадафро муайян кунем, сипас аз
илоҳӣ кумак пурсем, то моро ба амали мувофиқе, ки
тавассути он мо метавонем энергияи худро ифода
кунем, роҳнамоӣ кунанд ва то он даме ки ақл ором шавад
ва қадами навбатиро, ки бояд гузошт, ба таври возеҳ
.бубинад, андеша кунем

Пас мо бояд мувофиқи роҳнамоии ботиние, ки
мегирем, амал кунем ва он чизе ки мо мехоҳем, ба даст
оварда мешавад. Вақте ки ақл ором мешавад, чизҳо зуд
!ва ба осонӣ равшан мешаванд - ин чӣ қадар аҷиб аст
Шумо ба орзуҳои худ хоҳед расид ва дар муддати
кӯтоҳ дар ҳама чиз муваффақият ба даст хоҳед овард,
зеро қувваҳои олам қодиранд қонуни дурустро роҳнамоӣ
кунанд ва самаранокии онро нишон диҳанд. Агар мо
худро тафтиш кунем, бо ёрии Худо ҳақиқати инро дарк
.хоҳем кард

Яке аз шогирдон аз муаллим Парамаҳанса дар бораи
роҳҳои муассиртарини рафъи васваси шайтони
:манъшуда пурсид ва ӯ ба ӯ гуфт
Агар шумо дар хирад устувор нашуда бошед, аввал
бояд — вақте ки васваса пайдо мешавад — фавран амал
ё ангезаи қавӣро қатъ кунед ва дар бораи чизҳои баъдӣ
.андеша кунед

Агар шумо аввал фикр кунед, васваса бар зидди
иродаи шумо шуморо мағлуб мекунад ва шумо худро
дар ҳоли анҷом додани коре хоҳед ёфт, ки намехоҳед
анҷом диҳед, зеро дар ин ҳолат васваса ақлро мағлуб
.мекунад

Шумо танҳо бояд бо қатъият бигӯед: "Ман ин корро
намекунам", сипас бархезед ва равед. Ин роҳи
.беҳтарини раҳой аз домҳои шайтон аст
Ҳар қадар шумо ҳангоми ҳамлаҳои васвасавӣ
қудрати "ман намехоҳам"-ро бештар парвариш диҳед,
ҳамон қадар қавитар мешавед ва хушбахтии шумо
бештар хоҳад буд, зеро хушбахтӣ аз иҷрои он чизе, ки
.виҷдонатон ба шумо мегӯяд, вобаста аст
Вақте ки шумо ба васваса "не" мегӯед, шумо бояд он
чизеро, ки дар назар доред ва он чизеро, ки мегӯед, дар
.назар доред, бигӯед
Таслим нашавед ва дар хотир доред, ки онҳое, ки
иродаи заиф доранд, ҳамеша "ҳа" мегӯянд, дар ҳоле ки
.рӯҳҳои бузург пур аз "не"-ҳои адабӣ ҳастанд

Дар машқҳои рӯҳонӣ мо омӯхтем, ки эҳсосот ва
ангезаҳои худро идора кунем ва нагузорем, ки
афзалиятҳои шахсии мо ҳаёти моро муайян кунанд. Мо
барои ҳама чизе, ки Худо ба мо додааст, миннатдор
шудем. Одамон чизҳои зиёде доранд, аммо бисёриҳо
доимо норозӣ ва шикоят мекунанд, сарфи назар аз
надоштани чизе, гӯё онҳо тамоман чизе надоранд ва
.хоҳишҳои онҳо беохир ба назар мерасанд
Субҳ, баъд аз он ки шавҳар риш ва шояд
мӯйлабашро тарошида, рӯяшро мешӯяд ва либос
мепӯшад, чизи дигаре, ки мехоҳад, наҳорӣ аст. Ҳамин ки
ӯ чанд луқма мехӯрад, орзу мекунад, ки занаш чизеро,
ки ба завқи ӯ мувофиқтар аст, омода карда бошад, дар
ҳоле ки зан, дар навбати худ, орзу мекунад, ки зарфҳои
.нуқрагин, табақҳо ва косаҳои беҳтаре дошта бошад
Ва аз ин рӯ, рӯз ба рӯз онҳо орзуи ин ва он чизеро
мекунанд, то он даме ки ҳеҷ чиз онҳоро қонеъ карда
наметавонад ва муносибатҳои онҳо наздикии худро аз
даст медиҳанд ва ҳатто ҳуди хушбахтиро аз даст
медиҳанд. Аз сабаби ҳашми эҳсоскардашон, онҳо бар

зидди наздиктаринҳояшон рӯй мегардонанд. Зан бо шавҳар шикоят мекунад ва баҳс мекунад, шавҳар ба кӯдакон дод мезанад ва кӯдакон исён мекунад ва бо ҳамроҳии бад ба мушкилот дучор мешаванд. Мақсад ин аст: доштани чизҳо бад нест, аммо иҷозат додан ба дороиҳо нодуруст аст, ки моро тасарруф кунанд. Касоне, ки хушбахтиро меҷӯянд, набояд аз ҳад зиёд дилбаста ё .соҳибкор бошанд

Биҳишти ман дар дохили ман аст ва вақте ки ман аз манзараи зебо ё аз мулоқот бо дӯстони азиз шод мешавам, биҳишти ботинии ман лаззати маро аз он манзара ё дидани он дӯстон афзун мекунад. Бе ин қаноатмандии ботинӣ, ҳатто биҳишти заминӣ ба дӯзахи .тоқатфарсо табдил меёбад

Дарки он ки ҳама қудратҳои тафаккур, суҳан, эҳсос ва амал аз Худо сарчашма мегиранд ва Ӯ ҳамеша бо мост, моро илҳом мебахшад ва роҳнамоӣ мекунад, раҳиҳои фавриро аз изтироб, ошуфтагӣ ва саргардонӣ меорад. Бо ин дарк, дурахшҳои шодмонии илоҳӣ пайдо .мешаванд

Баъзан нури амиқи рӯҳонӣ тамоми вучудро фаро .мегирад ва мафҳуми тарсро аз байн мебарад
Мисли мавҷҳои уқёнус, қудрати илоҳӣ бо суръати бузурге меояд, аз дил мегузарад ва онро бо селоби пурқудрати муборак шуста, ҳама монеаҳо ва монеаҳои .шубҳа, асабоният ва тарсро аз он дур мекунад

Вақте ки мо ба ҳузури илоҳӣ даст мерасонем, ин тасаввуроте, ки гуё мо танҳо ҷисмҳои ҷисмонӣ ҳастем, аз байн меравад. Инро метавон тавассути тафаккури амиқ ва мутамаркази рӯҳонӣ, мулоҳиза дар бораи Худо ва ҷустуҷӯи кӯмаки Ӯ барои кушодани ақли худ ба даст .овард

Сипас мо дарк мекунем, ки бадан танҳо як ҳубобчаи .хурди энергия дар уқёнуси кайҳонии Худост

Вақте ки шахс аз таҷрибаҳои шадиди равонӣ азоб
мекашад ё аз тарсҳои қавӣ мағлуб мешавад, бояд
.кӯшиш кунад, ки хоб равад

Агар ӯ ин корро карда тавонад, ҳангоми бедор
шудан мефаҳмад, ки шиддати равонӣ аз байн рафтааст
ва тарсҳо фишори худро суст кардаанд, зеро вақте ки
рӯҳ ба ҳолати хоб ворид мешавад, муваққатан аз
мушкилоти аслии марбут ба пайваستшавӣ ба бадан ва
.таҷрибаҳои он болотар меравад

Ҳолати бузургтар ин расидан ба шуури баландтар
тавассути мулоҳизаи амиқ ва бошуурина аст. Мо бояд
қатъиян қатъ кунем, ки ҳеҷ чиз оромии моро ҳалалдор
.намекунад ва оромии моро аз даст намедиҳад

Вақте ки ақл пурра ба шароити зиндагӣ фарқ
мешавад, он наметавонад табиати воқеии рӯҳи
хушбахтро дарк кунад. Аммо вақте ки мо амал мекунем
ва ҳамзамон робитаи наздики худро бо Худо, ки нури ӯ
моро ихота кардааст ва оромии ӯ дар дохили мост, пас
рӯйдодҳо ба мо таъсир намерасонанд ва шароити
.номусоид оромии моро ҳалалдор намекунанд

Инсон бояд ангезаҳои худро назорат кунад. Шахси
пурхӯр хӯрок меҳӯрад, инчунин шахси рӯҳонӣ бо
майлҳои интизомӣ. Пас, оё иҷозат дода мешавад, ки
бигӯем, ки хӯрокхӯрӣ гуноҳ аст, танҳо аз он сабаб, ки он
?аксар вақт бо пурхӯрӣ алоқаманд аст
Гуноҳ дар фикр ва дар ниятҳо нуҳуфтааст. Шахси
пурхӯр барои қонеъ кардани гуруснагии худ меҳӯрад ва
шахси рӯҳонӣ барои солим нигоҳ доштани баданаш
.меҳӯрад ва байни ин ду фарқияти калон вучуд дорад
Барои фарқ кардани дуруст ва нодуруст, инсон бояд
худро таҳлил кунад ва аз худ бипурсад, ки оё коре, ки
мехоҳад анҷом диҳад, дуруст аст ё нодуруст. Мо бояд бо
.худ комилан ростқавл бошем

Вақте ки инсон бо худ ростқавл бошад, эҳтимоли
хато карданаш хеле кам аст ва ҳатто агар хато кунад
ҳам, онҳо метавонанд роҳи худро зуд ислоҳ кунанд. Мо
бояд дар коре, ки мекунем, аз ҷониби вичдонамон
роҳнамоӣ карда шавад, зеро вичдон қувваи
.фарқкунандаи даруни мост

Новобаста аз он ки мо чӣ қадар вазифа ва
ӯҳдадориҳо дорем, мо набояд фаромӯш кунем, ки ақли
худро гоҳ-гоҳ аз ташвишҳо ва ҳама гуна нигарониҳо ва
.машғулиятҳои дигар пурра озод кунем

Кӯшиш кунед, ки як дақиқа дар бораи фикрҳои
манфӣ фикр накунад ва ба оромии ботинӣ диққат диҳед,
хусусан агар шумо изтироб дошта бошед ва аз ташвиш
ранҷ кашед

Сипас, ӯ вақтро барои чанд дақиқа дароз кард ва
баъзе рӯйдодҳо ва мавридҳои хушбахтонаро ба ёд
.овард

Баъзе хотираҳои ширинеро, ки ба шумо таассуроти
хуб гузоштаанд, ба ёд оред ва кӯшиш кунед, ки онҳоро
бо тамоми ҷузъиёти худ аз нав эҳё кунед, ва шумо
тадриҷан хоҳед фаҳмид, ки нигарониҳоятонро фаромӯш
.кардаед ва тарсҳоятон пароканда шудаанд

Сохтани муҳити дохилӣ

Агар шахс хоҳад, ки муҳити солим дар дохили худро
бунёд кунад, бояд давраҳои хомӯширо машқ кунад ва на
ҳамеша шӯхӣ кунад ва хушбахт, шодмон ва
.табассумкунанда бошад

Суханҳои беҳуда эҳсосоти наҷибро пароканда
мекунанд ва мисли тирест, ки қудрати худро бо сӯҳбат
дар бораи чизҳои ночиз ва бефоида тамои мекунанд ва бо
ин васила боиси аз даст додани як манбаи арзишманд ва
.муҳими равонӣ мегардад

Шуур мисли зарфи шир аст; вақте ки пур аз оромии
тафаккур, андешаҳои пок ва эҳсосот аст, бояд пурра
нигоҳ дошта шавад. Бепарвой ва сӯҳбатҳои тӯтӣ мисли
тӯтӣ вақтхушиҳои бардурӯғе мебошанд, ки дар паҳлӯҳои
зарфи шуур сӯроҳиҳо эҷод мекунанд ва боиси аз байн
.рафтани шири оромии ботинӣ мегарданд

Ин маъноӣ онро надорад, ки шахс бояд аз ҳад зиёд
сахтгир, ҷиддӣ ва боэҳтиёт бошад, балки ин маъноӣ
онро дорад, ки аз масхара, киноя, масхара ва суханҳои
.бемантиқ ва беасос дурӣ ҷӯяд

Ман то ҳол тарбияи аҷоиберо, ки аз бузургон
гирифта будам, дар ёд дорам. Вақте ки мо саргардон ва
:сӯҳбат мекардем, онҳо ба мо мегуфтанд

Ба қалъаҳои ботинии худ баргардед ва худро бо»
хуни сард накушед, то ки дарки рӯҳонии худро аз даст
.«диҳед ва оромии шумо бе бозгашт аз шумо гурезад
Дар он вақт фаҳмидани он барои мо осон набуд,
аммо ҳоло ман роҳи сулҳро, ки онҳо ба мо таълим дода
буданд, мефаҳмам
Пасандозҳои сулҳ

Агар шахс чекхоро бидуни гузоштани пул ба
суратҳисоби бонкии худ менависад, пулаш тамом
.мешавад ва бақияаш ҳолӣ мешавад

Ба ҳамин монанд, агар кас мунтазам ба ҳисоби
зиндагии худ оромӣ нагузорад, захираҳои қувват, оромӣ
ва хушбахтии ӯ кам мешаванд ва дар ниҳоят нопадид
мешаванд, ки боиси муфлисшавии эмотсионалӣ, рӯҳӣ,
ҷисмонӣ ва маънавӣ мегардад. Мулоҳиза дар бораи Худо
ва эҳсос кардани ҳузури баракати Ӯ қувваи ботинии
моро пурра мекунад ва моро бо ҳама унсурҳои зарурии
.ҳаёӣ пур мекунад

Ба ҷои он ки танҳо дар айни замон зиндагӣ кунем,
мо кӯшиш мекунем, ки ҳамзамон дар гузашта ва ҳам дар
оянда зиндагӣ кунем, ки ин бори гарони ақлро ба бор

меорад, онро хаста мекунад ва қобилияти онро барои
ҳалли самараноки корҳо маҳдуд мекунад. Аз ин рӯ, мо
бояд бори зеҳнии худро сабук кунем. Гузашта барои
ҳамеша рафтааст, пас чаро онро дар зеҳни худ нигоҳ
?дорем

Бигзор ақл бори худро як ба як ҳал кунад, на якбора.

Қу танҳо миқдори саҳти моеъеро, ки бо нӯлаш мегирад,
меҳӯрад; ба ҳамин монанд, мо бояд танҳо дарсҳоро, ки
аз гузашта омӯхтаем, дар хотир нигоҳ дорем ва
.тафсилоти нолозимро фаромӯш кунем

Ин ба зеҳн хеле оромӣ мебахшад. Лаззати инсонӣ
муосир дар он аст, ки дороии худро афзун кунад ва
бештар ба даст орад, новобаста аз маҳрумӣ ва ранҷу
.азоби дигарон

Аммо оё барои инсон беҳтар нест, ки содда, бе айшу
ишрати аз ҳад зиёд ва бо камтар ҳавас ва изтироб
зиндагӣ кунад? Дар шитобкорӣ то ба дараҷае, ки аз он
.чизе, ки дорад, лаззат набарад, ҳеҷ лаззате нест
Рӯзе фаро хоҳад расид, ки одамон аз ҳоби рӯҳонии
худ бедор шуда, аз ниёзҳои худ ба дороиҳои моддӣ
болотар мераванд. Рӯзе фаро хоҳад расид, ки онҳо дарк
хоҳанд кард, ки зиндагии соддатар амният, сулҳ ва
.оромии бештар меорад

Ба даст овардани дили одамон бо қудрати муҳаббат
бузургтарин пирӯзӣест, ки ҳар кас метавонад дар
.зиндагӣ ба даст орад

Инҳо дастовардҳои барҷастатарини одамони
бузурге буданд, ки барои дигарон зиндагӣ ва мурданд.
Онҳое, ки қудрати бузургии моддӣ доранд ва танҳо барои
худ зиндагӣ мекунанд, зуд дар фаромӯшӣ пинҳон
мешаванд. Аммо онҳое, ки барои дигарон зиндагӣ
.мекунанд, абадӣ дар ёдҳо боқӣ мемонанд

Паёмбарон дар давраи гарави заминии худ тахтҳои
тиллоӣ надоштанд, балки онҳо дар қалби миллионҳо

нафар бар тахти ишқ менишинанд. Ин беҳтарин тахтест,
.ки ҳар инсон метавонад онро ишғол кунад
Инсон бо гиря ба ин дунё меояд, дар ҳоле ки
дигарон аз омаданаш шод мешаванд. Онҳо бояд дар
тӯли умри муайяни худ кор ва хизмат кунанд, то вақте
ки вақти тарки ин дунё фаро расад, бо табассум аз он ҷо
.раванд, дар ҳоле ки ҷаҳон барояшон мотам мегирад
Худо ин ҷаҳонро офаридааст, то инсоният ақли
худро барои ба даст овардани дониши маънавӣ ва дарки
илоҳӣ истифода барад. Фикр як нерӯи пуриқтидор аст ва
ин нерӯ бояд ба роҳи дуруст барои манфиати худ ва
.дигарон равона карда шавад
Агар Худо ба мо муҳаббат намедод, бо он ки
муҳаббати Худо дар дилҳоямон ҷой диҳем, мо ҳеҷ гоҳ
.наметавонистем муҳаббати инсониро бишносем
Азбаски Худо нисбат ба мо хеле саховатманд ва
меҳрубон аст, Ё бояд нияти мо ва ҳадафи ҷустуҷӯи мо
бошад. Ё намехоҳад Худо ба мо таҳмил кунад, аммо бе
фикр кардан дар бораи Ё ва пайваст шудан бо Ё ҳеҷ
.хушбахтиё ба даст оварда намешавад
Роҳи пурасрори кори бадан ва ақл, ки моро аз ҳамаи
маҳлуқоти дигар ва ҳар мӯъҷиза ва аҷоибӣ дигар дар
ҳаёт фарқ мекунад, бояд барои ангехтани мо барои
ҷустуҷӯ ва кашф кардани он кофӣ бошад. Касоне, ки
самимона ва бо ҷидду ҷаҳд кӯшиш мекунанд, дар
талоши худ муваффақ мешаванд ва ба ҳадафи худ
.мерасанд
Вақте ки ман бори аввал ба ин роҳ қадам гузоштам,
дар аввал зиндагии ман бетартиб ва номурааттаб буд,
аммо бо талошҳои такрорӣ ва саъю кӯшиши пайваста,
абрҳо тоза шудан гирифтанд ва ҳама чиз ба таври
хайратангез равшан шуд. Ҳар чизе, ки бо ман рӯй дод,
далели қотеъонаи вучуди Худо ва имкони муошират бо Ё
.ва шинохти Ё дар ин зиндагӣ буд

Эй, он оромиву осудагӣ, ки чӯянда бо ёфтани Худо
пайдо мекунад! Он гоҳ ҷаҳон равшан ва хандон хоҳад
шуд, ҳама чиз хуб хоҳад шуд ва ҳеҷ чиз наметавонад
.тарсро дар дил ҷой диҳад

Ин аст, ки чӣ гуна мо бояд бо мушкилот рӯ ба рӯ
шавем ва бо ҷасорат ва шуҷоати муносиб ба фарзандони
.ҳаёт ва нур дар набарди зиндагӣ мубориза барем

Вақте ки мо ҳис мекунем, ки бояд дар як вақт
корҳои зиёдеро анҷом диҳем, хеле ноумед мешавем
Ба ҷои нигаронӣ дар бораи он ки чӣ бояд кард,
:беҳтар аст бигӯед

Ин соат танҳо аз онӣ ман аст ва ман дар ин муддат»

ҳама кори аз дастам меомадаро мекунам, бе он ки
.«фишор маро фаро гирад

Соат наметавонад дар як дақиқа 24 соатро ҳаракат
диҳад ва ба ҳамин монанд, шумо наметавонед дар як
соат кореро анҷом диҳед, ки барои 24 соат анҷом додан
.лозим аст

Мо бояд кӯшиши кофӣ ба харҷ диҳем, то кореро, ки
дар айни замон бояд анҷом диҳем, анҷом диҳем ва онро
оромона ва бе стресс анҷом диҳем ва оянда худ аз худ
.ғамхорӣ хоҳад кард

Аз лаҳзаи ҳозира лаззат баред ва кӯшиш кунед, ки
бо ларзишҳои сулҳ ҳамоҳанг шавед

Ҳар қадар шумо ин корро бештар кунед, ҳамон
қадар бештар дар дохили худ қудрати муборакеро эҳсос
хоҳед кард, ки барои манфиати шумо кор мекунад,
ҳаёти шуморо ғанӣ мегардонад ва шуморо хушбахт
.мегардонад

Мубориза бо тарс ва изтироб

Изтироб дар дил дар натиҷаи эҳсоси дард ба вучуд

меояд. Ҳамин тариқ, мо мебинем, ки тарс бар
таҷрибаҳои гузашта асос ёфтааст. Шояд шахс дар

гузашта афтида, пояшро шикаста бошад ва аз ин рӯ, аз
.такрори ҳамон таҷриба метарсад

Тамаркузи доимӣ ба чунин озмоишҳои дарднок
ирода ва асабро фалаҷ мекунад, ки метавонад боиси
афтидан ва шикастани пойи дубора гардад! Ғайр аз ин,
вақте ки дил аз тарс фалаҷ мешавад, қувваи ҷонии
бадан ба пасттарин сатҳи худ мерасад ва ба микробҳои
беморӣ имкон медиҳад, ки ба бадан ворид шаванд ва
.зарар расонанд

Кам касе ҳаст, ки аз беморӣ натарсад. Тарс ба инсон
ҳамчун воситаи эҳтиётӣ барои раҳой аз дард дода
шудааст ва ҳадафи он бузург кардани он ва пайваста
.дар бораи он набуд

Ғамхори доимӣ бо тарс кӯшишҳои моро барои
пешгирӣ аз мушкилот ва ҳалли мушкилоте, ки бо онҳо
рӯбарӯ мешавем, бозмедорад. Тарси
андозагирифташуда бар хирад асос ёфтааст, ба
монанди он ки фикр кардан дар бораи он ки хӯроки
муайян носолим аст, сарфи назар аз хоҳиши хӯрдани он.
Тарс аз беморӣ бемориро дар бар мегирад. Одамон
танҳо бо фикр кардан дар бораи он бемориро ба худ
меоранд. Агар шумо доимо аз шамолхӯрӣ метарсед,
новобаста аз он ки барои пешгирӣ аз он чӣ кор мекунад,
.ба он бештар гирифтор мешавед

Нагузored, ки тарс ирода ва асабҳои шуморо фалаҷ
кунад. Вақте ки изтироб шуморо бар хилофи иродаатон
фаро мегирад, шумо ба эҷоди ҳамон таҷрибае, ки
метарсед, мусоидат мекунад. Гузаронидани вақти аз ҳад
зиёд бо одамоне, ки пайваста дар бораи бемориҳо ва
заъфҳои худ сӯҳбат мекунанд, низ беҳирадона аст.
Тамаркуз ба ин чизҳо метавонад тухми тарсро дар зеҳни
.шумо кошта бошад

Онҳое, ки аз гирифтор шудан ба сили шуш, саратон
ё бемориҳои дил метарсанд, бояд ин тарсро аз фикрҳои

худ дур кунанд, то ки ин ба онҳо бемориҳои номатлубро
.ба бор наорад

Дар мавриди беморон ва пиронсолон, онҳо то ҳадди
имкон дар байни одамони дорои хислатҳои қавӣ ва
мусбат муҳити гуворо ва мусоидро доранд, то онҳоро
рӯҳбаланд кунанд ва рӯҳияи онҳоро тавассути андешаҳо
.ва эҳсосоти мусбат баланд бардоранд

Фикр қудрати бузурге дорад. Кормандони
беморхона ба шарофати эътимод ба худ кам бемор
мешаванд; дар ҳақиқат, андешаҳои қавии онҳо энергияи
онҳоро нав мекунанд ва ба онҳо нерӯи доимии ҳаётӣ
.медиханд

Суруди орзуҳо

Бо орзуи зиёд, ман сурудҳои диламро ба ту

,месароям

Ман тамоми ганҷҳои рӯҳонии худро дар пеши шумо

мегузорам

Ман барои шумо асали муҳаббати беандоза ва

вафодории бепоёнро ҳам овардаам

Дар ҳуҷайраҳои вичдонам; ҳар чизе ки аз они ман

аст, аз они ту низ аст

Эй Парвардигор, ман дар биёбони умедҳои бардурӯғ

.ва орзуҳои бесамар ташна будам

Ва акнун ман аз чашмаҳои муҳаббат ва оромии Ту

.нӯшида, ташнагиамро қонеъ кардам

Ман дигар барои хоҳишҳои заминӣ ташнагӣ надорам

Ман насими муборак ва хушбӯйи туро ҳис мекунам,

.ки ба сӯи ман мевазад ва ман тароват меёбам

Ва шамъҳои хушбахтии ман бо дурахши шодмонии

шумо медурахшанд

Ман аз ташнагӣ ва хастагӣ қариб мурдам

Дар миёни саробҳои воҳаҳои заминии фиребанда

Ва акнун ман дар мавҷҳои шодмонии рӯҳи мубораки

ту фарқ шудаам

Ман меҳоҳам дар баҳри муқаддаси ту фарқ шавам ва
!то абад дар ту зиндагӣ кунам
Забони гулҳо
Худо бузургтарин рассом аст
Зебоии мутлақи он дар зебоии гулҳо инъикос
ёфтааст
Чӣ қадар хуб аст, ки ҳар вақте ки гул ва садбаргҳоро
!мебинем, дар бораи ӯ фикр кунем
Худо ноаён аст
Бо вуҷуди ин, ӯ бо мо сӯҳбат мекунад
Тавассути гулҳо
Ва ҳазорҳо махлуқоти зебо ва дӯстдошта
Ва он моро бо бӯи осмонии худ пур мекунад
Ӯ вуҷуди Худро ҳар рӯз тавассути офаридаҳояш ба
мо тасдиқ мекунад
Гулҳо бо мақсади муайян офарида шудаанд
Ӯ бо зебӣ ва хидмати хоксоронааш ба ҳама хизмат
мекунад
Мо бештар аз ҳар чизи дигар дар бораи мӯъҷизаҳои
Худо сӯҳбат кардем
Ҳар як гул достони зебои худро дар бораи ҳузури
илоҳӣ нақл мекунад
Гулҳо дар тӯли асрҳо истифода мешуданд
На танҳо барои ороиш, балки барои ошкор кардани
бӯи хуш ва зебоии Худо
Мо метавонем ҳузури Худоро тавассути гулҳо ва
садбаргҳо эҳсос кунем
Зеро ҳар як гул як сохтори илоҳӣ аст, ки тавассути
он мо зухуроти Худоро дарк мекунем
,Зане, ки зебоиро дӯст медорад
Ба савсанҳои саҳро назар кунед, на ба Сулаймон}
{дар тамоми ҷалолаш
Ӯ мисли яке аз онҳо либос пӯшида буд
Нигарониҳо: табиати онҳо ва чӣ гуна бо онҳо
мубориза бурдан

Нигарониҳо бефоидаанд, онҳо танҳо дилҳои моро бо
нигарониҳои бештар бор мекунанд
Вақте ки шумо рӯзи кориатонро тарк мекунад ё ба
итмом мерасонед, онро фаромӯш кунед. Онро дар зехни
.худ нигоҳ надоред ва бо худ ба хона баред
Нигарониҳо дар атрофи ақл қабати ғафси абрҳои
торик ва тираро ташкил медиҳанд ва боиси пешпо
хӯрдани кас мешаванд, зеро роҳи онҳо равшан ва осон
нест. Мо бояд омӯзем, ки бештар ва бештар ба Худо така
кунем. Ин худ як илм ва як қонуни доимии илоҳӣ аст, ки
тағйир намеёбад. Ҳар касе, ки кореро, ки аз дасташ
меояд, анҷом медиҳад ва дар айни замон аз илоҳӣ кӯмак
мечӯяд, монеаҳо аз роҳи ӯ бартараф карда мешаванд,
шиддати мушкilot кам мешавад ва Худо дарҳоро барои
онҳо боз мекунад. {Ҳар касе, ки ба Худо таваккал кунад,
ӯ барояшон кофӣ хоҳад буд} {Нигарониҳои худро ба
Парвардигор супоред ва ӯ онҳоро идора хоҳад кард}
Бидонед — бигзор Худо дониши шуморо афзун
кунад — ки ҳамеша роҳи раҳой аз мушкilot ва
нигарониҳои зиндагӣ вучуд дорад. Агар мо каме
таваққуф кунем ва андеша кунем ва бодикқат дар бораи
бартараф кардани сабаби изтиробамон фикр кунем, на
ин ки дар бораи он фикр кунем, Худо дарҳоро барои мо
боз мекунад ва моро ба роҳҳое, ки ҳеҷ гоҳ тасаввур
.намекардем, роҳнамоӣ мекунад
Бисёре аз одамон назди ман меоянд, то дар бораи
нигарониҳои худ сӯҳбат кунанд, аз ин рӯ ман аз онҳо
хоҳиш мекунам, ки ором шаванд ва андеша кунанд,
кумаки илоҳиро ҷӯянд ва роҳҳои дигари ҳалли
мушкilotи худро то он даме, ки ором шаванд ва оромии
.рӯҳонӣ пайдо накунанд, фикр накунанд
Вақте ки ақл ором мешавад, оромии илоҳӣ бар рӯҳ
нозил мешавад ва имон мустаҳкам мешавад, роҳҳои
ҳалли мушкilot мисли офтобе, ки аз паси кӯҳҳо тулӯъ
.мекунад, пайдо мешаванд

Нодида гирифтани мушкилот халос шудан аз онҳоро
кафолат намедиҳад ва хавотир шудан дар бораи онҳо
.натиҷаҳои мусбат намеорад

То он даме ки ором шавед, мулоҳиза ронед, сипас
дар бораи мушкили худ фикр кунед ва аз Худо бо
самимият кӯмак пурсед. Ба мушкилот диққат диҳед ва
шумо роҳи ҳалро бе ташвиш ё саъю кӯшиши зиёд хоҳед
.ёфт

Дуои самимӣ ва самимӣ ҳамеша аз ҷониби Худо
иҷобат мешавад, аммо агар дуо бо шавқу завқ ва
самимият анҷом дода нашавад, маълум аст, ки он
.иҷобат нахоҳад шуд

Ҳама дарк мекунанд, ки дар ягон лаҳза яке аз
.хоҳишҳои онҳо ба шарофати дуо амалӣ шудааст
Вақте ки орзу ба орзу табдил меёбад, он ба дили
Худо таъсир мерасонад ва Ӯ он чиро, ки орзухоятонро
.медихад

Вақте ки Худо чизеро хоҳад, тамоми табиат ба
иродаи Ӯ посух медиҳад

Вақте ки мо аз самими қалб, бо имони амиқ ва азми
.қавӣ ба Ӯ муроҷиат мекунем, Худо посух медиҳад
Баъзан Ӯ бо гузоштани идеяи муайяне дар сари касе
посух медиҳад, ки барои қонеъ кардани хоҳиши шумо ё
.қонеъ кардани ниёзҳои шумо кор мекунад

Чунин шахс дар дасти Худо ҳамчун воситае барои
.ноил шудан ба натиҷаи дилхоҳ хизмат мекунад

Мардум намедонанд, ки ин қувваи бузург чӣ гуна
кор мекунад

Он бо ҳисобҳои ниҳоят дақиқ кор мекунад ва барои
."агар" ё "агар не" ҷой намегузорад

«Ин аст маънои «боварӣ ба чизҳои ноаён

Ва аз ҷое, ки интизораш надорад, ба ӯ рӯзӣ медиҳад

Аз сурудҳои рӯҳ

Дарахтон оҳ мекашанд

Ва шамол меларзад

Ва офтоб табассум мекунад
Ва дарё идома меёбад
Ва осмонҳо аз боло боло мераванд
доғҳои гулобӣ-сурх
Ва замин ҷомаи сиёҳи худро иваз мекунад
Алмосҳои ситорадор
Барои пӯшидан дар давоми рӯз
Як либоси тиллоии дурахшон
Табиат худро оро медиҳад ва зебо мекунад
Дар рангҳои шодмонии фаслҳои пайдарпай
Ва ҷӯйбори ғурришкунанда
Шумо ҳеҷ гоҳ кӯшиши сӯхбат карданро надоред
Бо овозҳои бо лакнати омехта
Дар бораи андешаи пинҳон
Ва аз умқи рӯҳ берун меояд
Ва паррандагон суруд мехонанд
Ва вай кӯшиш мекунад, ки эътироф кунад
Бо масъалаҳои номаълум
Он дар дохили вай ҷунбиш мекунад
Аммо инсон
Қобилияти сухан гуфтан ва шарҳ додан
Ба ибораҳои равшан ва возеҳ
Дар бораи коре, ки ҳама анҷом дода натавонистанд
Дар бораи ифшои он
Дар бораи Сарвари Коинот
Дар ҳама ҷо ҳозир аст
Баланд бардоштани огоҳӣ
Муҳити равонии ботинии мо аз марҳилаҳои аввали
ҳаёт тавассути таъсири мутақобилаи мо бо муҳити
.беруна ташаккул меёбад
Ин муҳити дохилӣ ва одатҳои зеҳнӣ, илова бар
хоҳишҳо ва майлҳои, ки дар гузашта ташаккул ёфтаанд,
аксар вақт амалҳо ва рафторҳои моро ба таври худкор
.роҳнамоӣ меkunанд

Дар мавриди навсозии зеҳнӣ, ё баланд бардоштани
шуур аз бадан ба сӯи рӯҳ ва ҳақиқатҳои рӯҳонӣ, дар
аввали ҳаёт рӯҳ аз нишон додани худ ва изҳори
хоҳишҳои худ тавассути бадан лаззат мебарад ва дар
.натиҷа асири бадан мегардад

Мо бояд худро барои зиндагӣ дар сатҳи болотар аз
сатҳи ҷисмонӣ омӯзем. Рушди равонӣ бо рушди
ҷисмонӣ ё моддӣ зич алоқаманд аст. Аз ин рӯ, мувофиқи
эволютсияи табиӣ, рӯҳ барои расидан ба сатҳи огоҳии
маънавӣ аз марҳилаҳои гуногун мегузарад, ки ин шарҳ
медиҳад, ки чаро аввал муваффақияти моддӣ ва баъдан
.муваффақияти равонӣ ба даст оварда мешаванд
Дастовардҳои рӯҳӣ бешубҳа муфиданд, зеро
тавассути онҳо мо меомӯзем, ки ниёзҳои ҷисмониро ба
.амнияти маънавӣ табдил диҳем
гардиши хатарнок

Мушкилоте, ки имрӯз бо онҳо рӯбарӯ ҳастанд, аз
ҷониби Худо офарида нашудаанд, балки онҳо натиҷаи
солҳои тӯлони тафаккури нодуруст ва амалҳои
нодурусти тамоми башарият мебошанд. Он чизеро, ки
.одамон мекоранд, бояд дарав кунанд
Инсон ба нуқтаи гардиши хатарнок расидааст ва дар
ҷорроҳа қарор дорад. Ё метавонад ё худро бо воситаҳои
ҷанге, ки ихтироъ кардааст, нобуд кунад ё ба роҳи олии
зиндагӣ рӯй оварад ва Худоро ба ҳаёти худ ворид кунад,
бо пайравӣ аз арзишҳои ахлоқӣ, ахлоқӣ ва маънавии
таблиғоти пайғамбарон ва хирадмандон. Интиҳоб аз он
.мост

Вақти он расидааст, ки башарият мавқеи худро
муайян кунад ва қарор диҳад, ки кадом роҳро бояд
интиҳоб кунад: ё ба сӯи бесарусомонӣ ва харобӣ, ё ба
сӯи идеалҳои олии умумиҷаҳонӣ, ки динҳои осмонӣ
онҳоро барои наҷоти ҷонҳо ва ҷаҳон аз ранҷу азоб ва
.офатҳо даъват мекунанд

Агар шахс нақши худро ончунон ки бояд бозӣ кунад
ва аз қонунҳои некӣ, муҳаббат ва ахлоқи нек илҳом
гирад, пас торикӣ бешубҳа аз байн меравад ва торикӣ
.пароканда мешавад

Ҳеҷ мантиқ ё асосе барои рӯйдодҳои фоҷиабори
ҷаҳон вуҷуд надорад ва инчунин барои хушунати
бемаънӣ, ки дар ҳар кишвар рух медиҳад. Сабаби ҳамаи
ин дар он аст, ки инсоният аз Офаридгори худ дур
.шудааст ва робитаи воқеии худро бо Ё гум кардааст
Мардум ҳеҷ далели мантиқӣ барои нарезондани
эҳсосоти талхи манфии худ ва нарезондани хашми худ
ба дигаронро намебинанд ва фикр мекунанд, ки ягона
роҳи ҳалли мушкилот истифодаи силоҳ ва куштани
.ҷонҳост

Аммо Худо, пайғамбаронаш ва бузургонаш
мехоҳанд, ки одамон бо ҳамдигар дар ҳамоҳангӣ
зиндагӣ кунанд ва дар роҳи росткорӣ ва парҳезгорӣ
.ҳамкорӣ кунанд

Худ"-и воқеии шумо решаҳои кайҳонӣ дорад. Ин"
решаҳо қувваи худро аз манбаи кайҳонӣ, ки Худост,
манбаи ҳама қудратҳои мавҷудот аст, мегиранд. "Худ"-и
маҳдуд ва хурдтар ё "эго" танҳо як қисми ночизи он
чизест, ки аз дарун истихроҷ ва дар воқеият зоҳир
.шудан мумкин аст
Ман"-и аслии шумо дорои потенциали беохирест, ки"
интизори фаъолсозӣ, истифода ва манфиат гирифтани
.аст

Ҳамаи муаллимони бузург изҳор медоранд, ки дар
доҳили бадан рӯҳи намиранда нухуфтааст, ки шарораи
нури Худост, ки вуҷудро пур мекунад ва тамоми
.офаринишро нигоҳ медорад

Оё шумо медонед, ки одамон чӣ гуна умри худро
мегузаронанд? Каме аз мо медонем, ки тарзи дурусти

зиндагӣ кардан ва чӣ гуна метавонем аз ҳаёт баҳра
.барем, агар онро оқилона ва сарфакорона сарф кунем
Пеш аз ҳама, мо бояд ба вақти худ диққат диҳем.

Вақт пеш аз он ки мо онро дарк кунем, мегузарад ва аз
ин рӯ мо аксар вақт арзиши вақтеро, ки Худо ба мо
.додааст, қадр намекунем

Чӣ қадар вақт барои ҳеҷ чиз беҳуда сарф мешавад!

Ва чӣ қадар кам касон барои андеша кардан ва мулоҳиза
кардан дар бораи он чизе, ки ҳаёт ба мо пешниҳод карда
метавонад, меистанд. Аксари одамон тамоман амиқ
фикр намекунанд; онҳо тамоми умри худро бо
хӯрокхӯрӣ, хоб ва вақтхушӣ мегузаронанд ва сипас ин
ҷаҳонро бо чизе, ки барои он нишон додан лозим аст,
.тарк мекунанд

Фарқ кардани ниёзҳо ва хоҳишҳо муҳим аст.

Ниёзҳои воқеӣ хеле каманд, аммо хоҳишҳо бешуморанд.

Барои ба даст овардани озодӣ ва оромии ботинӣ, мо
бояд ба ниёзҳои худ ҷавобгӯ бошем ва аз пайгирии
хоҳишҳои беохир ва пайгирии хушбахтии дунявии
гузаранда даст кашем, мисли саробе, ки на ташнаро сер
.мекунад ва на ташнаро сер мекунад

Ҳар қадар инсон барои ба даст овардани хушбахтӣ
ба шароити беруна такя кунад, ҳамон қадар аз эҳсоси он
дур мешавад. Парвариш ва парвариши хоҳиши
боҳашамат роҳи дурусти афзоиши бадбахтӣ ва ғуломии
.дороиҳост

Мо бояд ниёзҳои худро кам кунем ва вақти худро

барои ҷустуҷӯи хушбахтии ҳақиқӣ ё неъматии рӯҳонӣ
.сарф кунем

Рӯҳ ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад; он моҳияти абадӣ аст,

ки дар паси пардаи шуури маҳдуди инсон пинҳон аст ва
.пур аз ҳар гуна дард, нокомиҳо ва марг аст

Мо бояд пардаи ҳаёлии ноустуворӣ ва тағйирро
бардошта, дар табиати абадии худ ором гирем. Мо бояд
шуури худро бар санги устуворӣ ва оромии ботинӣ, ки

тахти сулҳи илоҳӣ аст, ки аз фаҳмиш фаротар меравад,
устувор кунем ва он гоҳ мо чашмаи ширини хушбахтиро,
ки аз чашмаҳои мубораки Рӯҳ шабу рӯз қорӣ мешавад,
.бичашем

Хушбахтиро метавон тавассути худтанзимкунӣ,
парвариши одатҳои оддии зиндагӣ ва тафаккури
мукамал ва сарфакорӣ дар истифодаи пул ба даст
овард, ҳатто агар мо аз он чизе, ки барои қонеъ кардани
ниёзҳои асосии худ лозим аст, бештар ба даст орем. Мо
инчунин бояд ба дигарон дасти кӯмак дароз кунем ва ба
.онҳо дар кӯмак ба худашон кумак кунем

Қонуни нонавиштае вуҷуд дорад, ки мегӯяд, ҳар
касе, ки ба дигарон дар расидан ба шукуфӣ ва
хушбахтӣ кӯмак мекунад, аз манбаъҳои ғайриҷашмдошт
кӯмак мегирад ва шукуфӣ ва хушбахтии худӣ онҳо
афзоиш меёбад. Ин қонуни доимӣ ва тағйирнопазир аст
ва хушбахтанд касоне, ки мувофиқи он зиндагӣ
мекунанд, зеро онҳо аз ҷумлаи хушбахтон хоҳанд буд.

Оё беҳтар нест, ки содда зиндагӣ кунем ва аз ҷиҳати
?рӯҳӣ сарватманд бошем

Нур болои нур, Худо ҳар киро хоҳад, ба нури Худ

{роҳнамоӣ мекунад

{Ва нур дар торикӣ медурахшад}

Дар паси ҳар як чароғи барқии хурд ҷараёни қавӣ
вуҷуд дорад ва дар зери ҳар як мавҷи хурд уқёнуси
бузурге нуҳуфтааст, ки ба мавҷҳои сершумор табдил
.ёфтааст

Ин ба одамоне низ дахл дорад. Худо одамонро
офарида, ба онҳо озодии ирода ва интиҳоб додааст.

Аммо одамоне манбаъ ва қудратҳои, ки Худо дар
.доҳили онҳо гузоштааст, фаромӯш мекунанд

На имкониятҳои, ки дар ин ҷаҳон мавҷуданд, ва на
пешрафти, ки инсон метавонад ба он ноил гардад ва

уфуқҳое, ки ӯ метавонад ба онҳо бирасад, маҳдудияте
.надорад

Вақте ки мо ба дарки инсон дар тамоми вучудаш
шурӯъ мекунем, дарк мекунем, ки ӯ мавҷудоти ҷисмонӣ
.нест

Дар дохили ӯ қувваҳои зиёде нухуфтаанд, ки
потенсиали онҳоро барои мутобиқ шудан ба шароити ин
ҷаҳон ба дараҷаҳои гуногун истифода мебарад ва
потенсиали ин қувваҳо аз он чизе ки одами оддӣ дарк
.мекунад, бениҳоят бузургтар аст

Чашмаҳо ва нӯшокиҳо: Воҳаи ишқи муқаддас

Ман ҳаётро ҷалб мекунам

Аз чашмаи нури тиллоии офтоб

Ман оромӣ хоҳам кашид

Аз чашмаҳои шабҳои нуқрагини моҳтоб

Ман қуввати туро нӯшида хоҳам кард

Аз косаи боди пуққувват

Ман огоҳии шуморо бо шодӣ ва лаззат нӯшам

Аз косаҳои андешаҳои нозуку амиқам

Дар нури мубораки ту

Ман то абад бедор хоҳам монд

Нигоҳ ба чеҳраи муборак ва ҳама мавҷуди ту

Бо чашмони ҳушёр дар тӯли асрҳои тӯлони абадиат

Ман муҳаббати Худоро ҷустуҷӯ кардам

Дар хоки бесамари эҳсосоти инсонӣ

То он даме ки ниҳоят ёфтам

Дар воҳаи муҳаббати муқаддас

Ки сарчашмааш ҳеҷ гоҳ хушк намешавад

Худовандо, ба ман кумак кун, то мероси осмони

худро талаб кунам

Ва то ки ман ҳаёти ҷовидонро зиндагӣ кунам

!Эй Меҳрубони Бузург ва Муқаддас

Ҳатто агар торикии нодонӣам мисли худӣ замон

қадимӣ бошад ҳам

Бигзор ман фаҳмам, аммо
Ки бо субҳи нури шумо
Торикӣ дар як мижа задан нопадид хоҳад шуд
Гӯё ҳеҷ гоҳ рӯй надода бошад
Ғазаб ва таъсири он ба саломатӣ
Гарчанде ки одами оддӣ хотираи бошуурунаи
таҷрибаҳои рӯҳи худро надорад, ӯ қисми тамоми
кайҳонӣ аст ва бояд ҳаёти худро гоҳ-гоҳ бо ҷараёнҳои
тароватбахши ҳаёт, ки аз Ягона ва Танҳо, манбаи ҳаёт,
муҳаббат ва ҳақиқате, ки тағйир намеёбад ва тақсим
.намекунад, сарчашма мегиранд, пур кунад
Вақте ки ҷӯянда дар фикр, сухан ва амал принсипи
Ҳақиқатро эҳтиром мекунад, худро бо офариниш ва
Офаридгор ҳамоҳанг месозад. Ҳар касе, ки бо ин фарди
рӯҳан рушдёфта рӯ ба рӯ мешавад, аз ҷиҳати рӯҳонӣ бо
ларзишҳои рӯҳонии ҳамоҳанги худ ғанӣ мегардад,
гарчанде ки ин ғанӣсозӣ аз ҷиҳати дараҷа фарқ
.мекунад

Он шогирд аз дуализмҳои дарднок ва
релятивизмҳои муҳолиф озод аст ва дар ниҳоят барои
ворид шудан ба паноҳгоҳи ниҳой: ҳақиқати мутлақ
.сазovor аст

Набудани ҳашм роҳи зудтарини оромии ботинӣ аст.
Ҳашм аз нокомии хоҳишҳо сарчашма мегирад ва касе, ки
.хоҳиш надорад, аз ҳашм озод аст

Касе, ки аз дигарон чизе интизор нест ва барои
расидан ба ҳадафҳо ва амалӣ кардани орзуҳояш ба Худо
рӯй меорад, нисбат ба ҳамватанонаш кина ё талхӣ
нахоҳад дид ва ба онҳо низ ранҷ нахоҳад дод (Табассум
ба бародарат садақа аст) ва (Аввал бирав ва бо
бародарат оштӣ кун)

Марди хирадманд бо дониши қатъии худ, ки Худо
мудир ва маъмури тамоми ҷаҳонхост, қаноатманд аст ва
фикр намекунад, ки чизҳо тасодуфан рух медиҳанд, аз

ин рӯ, аз хашм, нафрати решадавонда ва эҳсосоти
.душманӣ озод аст

Ин ҷаҳон ҷаҳони нисбӣ аст ва хирадмандон худро бо
иродаи илоҳӣ ҳамоҳанг месозанд ва амалҳои худро ба
шароит мутобиқ месозанд. Онҳо баъзан метавонанд
норозигии ҷасурина ё ҳатто шадид нишон диҳанд, агар
ин бадкоронро аз зарар расонидан ба бегуноҳон
боздорад. Аммо хирадмандон нисбат ба ҳеҷ инсоне
нафрат надоранд, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза
.нодонӣ ё гуноҳҳои онҳо то чӣ андоза зиёд аст

Шахси худшинос метавонад барои муддати тӯлонӣ ё
кӯтоҳ хашмгин шавад, аммо ба зудӣ ба оромӣ ва оромии
.муқаррарии худ бармегардад

Хашми одами оддиро бо ирода ва ғавран бартараф
кардан мумкин нест, аммо қалби поки одами озод аз
хоҳишҳои дунявӣ хашмро эҳсос намекунад ва онро зоҳир
.намекунад

Хашм маъмултарин нуқсон дар байни одамон аст ва
он сулҳу суботро дар оилаҳо ва байни миллатҳо
.ҳалалдор мекунад

Онҳое, ки ба хашми шадид майлдоранд, аз ҷониби
оилаҳояшон нописанданд ва ин хашми доимӣ ба
саломатии инсон таъсири манфӣ мерасонад ва аксар
вақт боиси зӯроварӣ мегардад. Вақте ки одамон кӯр-
кӯрона ба хашм дода мешаванд, шумораи зиёди онҳо
ҷинойт содир мекунанд, ба зиндон мераванд ё ба марг
.маҳкум мешаванд

Мувофиқи принципи худнигаҳдорӣ, ҳамаи одамон
бояд эҳтиёткор бошанд, оқибатҳоро ба назар гиранд ва
.хашми худро идора кунанд

касоне, ки хашми худро бозмедоранд ва аз мардум
мебахшанд - ва Худо некӯкоронро дӯст медорад

Ба даст овардани мувозинати равонӣ

Нисбии ҳаёт (таваллуд, марг, лаззат ва дард) аз]

ҷониби онҳое, ки ба ин ҷаҳон бо ақли мутавозин

менигаранд, бартараф карда мешавад. Дар ҳақиқат,
[инҳо реша дар рӯҳи илоҳии комилан мутавозин доранд
Бхагавад-Гита 4:9

Тафсир ва шарҳ

Мувозинати равониرو метавон тавассути машқҳои
рӯҳонӣ, ки ба гардиши ақл ба дарун мусоидат мекунанд,
ба даст овард, ки дар он ӣогҳо ҳолати мутавозини
шодмонии тағйирнопазирро аз сар мегузаронанд. Вақте
ки онҳо метавонанд ин ҳолати ботиниро дар соатҳои
бедорӣ зоҳир кунанд, онҳо пок ва дар рӯҳи кулӣ
.устувор мешаванд

Донишмандон мегӯянд, ки одами оддӣ аз сабаби
таъсири ҳиссии худ бо дугонагӣҳо ва нисбии вуҷуд, ба
монанди дард ва лаззат, гармӣ ва сармо, ҳаёт ва марг,
камбудӣҳо дорад. Танҳо онҳое, ки метавонанд ихтиёран
шуури худро аз эҳсосоти дунявӣ ҷудо кунанд, воқеан аз
дугонагӣҳои нооромкунандаи эҳсосот озоданд ва онҳо
касоне ҳастанд, ки дар рӯҳи илоҳӣ оромӣ меёбанд ва
.оромии абадиро эҳсос мекунанд

Йогӣҳое, ки дар ҳолатҳои огоҳии ботинӣ, бошуурина
ва оӣ неъматӣ муқаддасро эҳсос мекунанд, пок ва дар
.муошират бо рӯҳи кайҳонӣ ҳастанд

Шаҳси бетартиб тасвирҳои ҳаракаткунандаи ин
ҷаҳонро мушоҳида мекунад ва дар баҳри шуури худ дар
мавҷҳои шодӣ ва ғамгинӣ, ноумедӣ, ҳашм, қарахтӣ ё
бепарвоӣ савор мешавад, бе он ки моҳи рӯҳро, ки дар он
.баҳр инъикос ёфтааст, бубинад

Вақте ки мавҷҳои ӯрталотуми шуур ӯру мераванд,
марди хирадманд дар уқёнуси ороми ботинӣ тасвири
.моҳи муқаддасро бе таҳриф мебинад
Фикрҳои манфӣ душмананд

Вақте ки шумо бояд аз чизе гузаред, шумо бояд
бифаҳмед, ки чаро бояд онро гузаред. Шумо на танҳо
бояд онро тарк кунед ва худро аз он дур кунед, балки
шумо инчунин бояд фикр қарданро дар бораи он

бартараф кунед ва онро аз андешаҳои худ дур кунед.

Тафаккури манфӣ душмани сахтест, ки бояд мағлуб
.карда шавад

Агар шумо таваҷҷӯҳи худро аз огоҳии ҳиссиётӣ ба

огоҳии маънавӣ равона кунед, шумо ба пирӯзӣ ноил
мешавед ва ба худ хушбахтӣ меоред. Дастовардҳо дар
.зеҳн пинҳонанд

Набояд қурбонии аз ҳад зиёд шавем; Аз чизҳо лаззат

барем, аммо нагузорем, ки онҳо шуморо ғулом кунанд;

Озод бошем; Меҳрубон, дӯстона, шодмон ва шодмон
.бошем ва дар ҳама ҳолатҳо соҳиби худ бошем

Анҷом додани коре, ки инсон дӯст медорад, озодӣ

.нест, балки сӯиистифода аз озодӣ аст

Озодӣ аз риояи қонуни худидоракунии, яъне худдорӣ

.ба вуҷуд меояд

Озодии ҳақиқӣ маънои анҷом додани ҳама чизро

мувофиқи хирад дорад

Озодӣ бе мутобиқат бо Худо ва қонунҳои ӯ ночиз ва

.сатҳӣ аст

Зиндагии аксари одамон аз рӯи хоҳишҳо, ҳавасҳо,

темпераментҳо, одатҳо ва таъсири муҳити зист ва

.иҷтимоӣ идора карда мешавад

Вақте ки одатҳои ҷисмонӣ ақло идора мекунанд,

барои бадан итоат ба фармонҳои ирода душвор
мегардад. Одатҳои хуб дӯсти беҳтарини шумост, дар ҳоле

ки одатҳои бад душмани пинҳонӣ аст. Аз ин рӯ, бояд аз

такрори одат ё амал эҳтиёт кард, зеро такрор амалро

пеш аз он ки шахс онро дарк кунад, ба одат табдил

медиҳад ва одат табиати дуюм мегардад. Аммо, онро

метавон тавассути амалҳои неки пайваста ва тафаккури

.мусбат ва эҳодӣ тағйир дод

Моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он раҳой бахшед

Ту манбаи ҳама некиҳо ва манбаи ҳама қудрат ҳастӣ

Парвардигоро, моро баракат деҳ, то баракатҳои

Ту бар мо нишон диҳем

Дар саломатии мо
Дар орзуҳои маънавии мо
Ва дар орзуҳои рӯҳонии мо
Ту дурахши ситорагон ҳастӣ
Энергия дар атомҳо
Ва огоҳӣ аз умқи худ
Ба мо кӯмак кунед, ки худро барқарор кунем
Аз қудрати олии шумо
Бо хиради бепоёни худ
Ва бо самимияти бепоёни шумо
Бигзор мо бидонем, ки шумо чашмаи саломатӣ
ҳастед

ва муҳити зисти
Ва манбаи ҳама фаҳмиш
Моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он раҳой бахшед
Аз дарду ранҷ
Бигзор селоби хиради шумо аз байн равад
Ҳама харобаҳо ва харобиҳои зиндагии мо
Пардаҳоеро, ки чехраи туро аз мо пинҳон мекунад,
канда парто

Бигзор шуморо бо нури хеле дурахшон бубинем
Дар уфуқи вучуди мо офтобҳои бешумор ҳастанд
Бигзор мо ҳузури шуморо ҳамчун як нерӯи доимо
навшаванда эҳсос кунем
Фикри моро илҳом бахшед
Ва рӯҳҳои моро ғизо медиҳад
Ва он бадани моро нигоҳ медорад
Ҳеҷ чиз чуз ту наметавонад моро қонеъ гардонад ва
умедҳои моро амалӣ гардонад
Мо дар ҳар коре, ки мекунем, аз шумо роҳнамоӣ
мепурсем

Ва агар мо ақидаҳои нодуруст дошта бошем
Бигзор пичирроси мубораки шуморо бишнавам, ки
моро бармегардонад
Ба роҳи дуруст

Бо қудрати эҷодии худ ҳаёти моро баракат диҳед
Ва хушбахтии абадии шумо
Эй саховатмандтарини саховатмандон
Ва манбаи ҳама гуна хайрияҳо

Онҳое, ки меҳоҳанд ба дарки маънавӣ ноил шаванд,
бояд барои расидан ба ин ҳолатҳо саъй кунанд, на барои
манфиатҳои худҳоҳона, балки барои илҳом бахшидан ба
.дигарон бо намунаи ҳаёти худ

Онҳое, ки вазифаҳои худро ба тарзе иҷро мекунанд,
ки ба рушди мутавозини ҳаёташон мусоидат мекунад,
ҳамчун дарҳои муборак ва кушода амал мекунанд, ки
гумроҳон ва ноумедшудагон аз он ворид мешаванд ва ба
.уфуқҳои оромӣ, хушбахтӣ ва муваффақият мегузаранд
Ин одамон бо табиати олии худ ҳамоҳанг ҳастанд ва
на барои қонеъ кардани хоҳишҳои худ, балки барои
иҷрои талаботи ҳақиқат, рушд ва риояи иродаи илоҳӣ
.кор мекунанд

Онҳо ҳатто агар дар қасрҳо зиндагӣ кунанд ва
миллионҳо сарват дошта бошанд ҳам, зоҳиди ҳақиқӣ
ҳастанд, зеро ба хоҳири ризоияти Худо ва кӯмак ба
.дигарон аз орзуҳои шахсии худ даст мекашанд
Инсон бояд заҳмат кашад ва тамоми кӯшишро ба
харҷ диҳад, то аз имтиҳонҳои зиндагӣ гузарад ва
душвориҳои зиндагиро паси сар кунад, хоҳ дар умқи
ҷангалҳо бошад, хоҳ дар миёни ҷангалҳои тамаддуни
.муосир

Ҷангалҳо макони даррандаҳо мебошанд ва
.ҷангалҳои тамаддун пур аз ҳаюлоҳои тарс мебошанд
Васвасаҳо ва хоҳишҳои азим ва инсон бояд худро аз
ҳама гуна даррандаҳои моддӣ ва маънавӣ муҳофизат
кунад, то тавонад дар роҳҳои зиндагии шоиста бо озода,
.шодӣ ва раҳӣ аз тарс қадам занад
Вақте ки инсон салтанати хушбахтии рӯҳонии
пайдорро дар худ пайдо мекунад, онро дар ҳама ҷо, хоҳ

дар умқи оромӣ ва хоҳ дар садои фаъолият, хоҳад ёфт
ва овози илоҳиро дар ғори тафаккур ва ҳам дар
.саҳроҳои кор ба ӯ пичиррос мезанад

Қиссаи файласуф ва маллоҳ
Мегӯянд, ки файласуфе, ки дар фалсафа ва мантиқ
дониши хуб дошт, қасд дошт аз як соҳили дарё ба
соҳили дигар кӯчад, аз ин рӯ, ӯ ба киштисозе занг зад,
ки қайқи хурде дошт, ки барои интиқоли одамон аз он
.дарё истифода мебурд

Файласуф ба қайқ савор шуд ва маллоҳ онро
қайқронӣ карда, ба қараёни саҳт муқовимат кард. Пас аз
масофаи кӯтоҳе, файласуф аз маллоҳ пурсид: "Маллоҳ,
оё шумо қисми аввали Принципҳои фалсафаро азёд
"?кардед

Маллоҳ ҷавоб дод: Не, ҷаноб, ман онро азёд
.накардаам

Файласуф ба ӯ гуфт: «Бо таассуф ба шумо хабар
медихам, ки шумо 25 фоизи умри худро бе ягон ғоидаи
.«назаррас беҳуда сарф кардаед

Маллоҳ таҳқирро фурӯ бурд ва қайқронӣ карданро
идома дод. Вақте ки онҳо ба мобайни дарё расиданд,
:файласуф дубора даҳони сӯзонашро боз кард ва гуфт
Эй Наутти: Оё шумо қисми дуюми Принципҳои
?фалсафаро азёд кардаед

Маллоҳ ҷавоб дод: Ҷаноб, ман дар бораи ин китоб,
.Принципҳои фалсафа, чизе наметонам
Сипас файласуф эълони наметонам кард: "Чӣ қадар афсӯс!

Бо таассуф ба шумо хабар медихам, ки шумо 50%-и умри
худро ба ҳеҷ чиз беҳуда сарф кардаед." Маллоҳ аз ин
беадабӣ хафа шуд, аммо чизе нагуфт ва ба қайқронӣ бо
роҳҳои гуногун идома дод ва ба соате, ки бо ин
файласуфи кунҷков вохӯрда буд, лаънат гуфт. Вақте ки
қайқ ба сеяки роҳи поёнтар аз дарё расид, файласуф
:саволи сеюмро дод

Эй Наутти: Оё ту қисми сеюми "Принсипҳои

?фалсафа"-ро азёд кардаӣ

Маллоҳи бечора бо сабри паст ҷавоб дод: Ман ба шумо гуфтам, ҷаноб, ки ман дар бораи фалсафа чизе .намедонам

Дар ин ҷо файласуф табассум карда (нигаронӣ ва тасаллӣ) гуфт: Мутаассифона, шумо 75%-и умри худро бо ин кор беҳуда сарф кардед ва ин талафоти .ҷуброннопазир аст

Маллоҳ ба ин сухан посух надод, балки қаиқронии худро тезонд, ба умеди он ки ба соҳили муқобил бирасад ва аз он чизи бадбӯӣ ва часпанда халос шавад. Ногаҳон осмон барқ зад, раъду барқ сар шуд ва борони шадиди тропикӣ борида, тӯфони шадидеро ба вучуд овард, ки .қаиқро ба ҳар тараф тела дод

Сипас навбати маллоҳ расид, ки аз файласуф савол :диҳад, бинобар ин ӯ ба ӯ гуфт

Файласуфи азизи ман, аз замоне ки мо ба ин сафар шуруъ кардем, ту маро пур аз саволҳои зиёд, яке паси дигаре, тирборон мекуни. Оё ман метавонам аз ту танҳо ?як савол пурсам

Файласуф ҷавоб дод: Бале, шумо метавонед. Маллоҳ :гуфт

Эй файласуфи мӯҳтарам, ки дар фалсафа дониши амиқ доштаӣ ва китобҳои онро азёд кардаӣ, оё ту дар ?шиноварӣ моҳир ҳастӣ

Файласуф бо овози ларзон ҷавоб дод: Не, ҷаноб, ман .шино карданро намедонам

Маллоҳ табассум кард ва ба ӯ гуфт: Пас, хатари мо бо шумост ва боқимонда дар ҳаёти мост ва барои ман дардовар аст, ки ба шумо бигӯям, ки пас аз чанд лаҳза !ҳаёти шумо сад дар сад таърих хоҳад буд

Дар он лаҳза мавҷи бузурге ба қаиқ бархӯрд ва онро чаппа кард ва файласуфи он замонро ба қаъри дарё фиристод, дар ҳоле ки дӯсти маллоҳи мо бо истифода аз

дастҳои қавӣ ва таҷрибаи тӯлони шиноварӣ бо боварӣ
ва оромона ба мавҷ муқовимат кард, то он даме ки ба
.соҳили дигар бехатар расид

Мисли тилло, ки дар зерин лой пинҳон шудааст
Аз оғози офариниш, қувваҳои некӣ бо қувваҳои бадӣ
мубориза бурдаанд. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки
ҳасад, ҳашм, тамаъ ва ғайра аз худӣ мо нестанд, балки
аз ибтидо ба мо дода шудаанд. Маҳз аз ранҷ кашидани
ин бадӣҳо хирад бедор мешавад ва мекушад, ки дар
.миёни ин дардҳо роҳ пайдо кунад

Роҳи ягонаи ёфтани ҳикмат ин таҷриба аст, зеро
таваҷҷути таҷрибаи шахсӣ мо дарк мекунем, ки бадӣ он
чизест, ки оромии моро ҳалалдор мекунад ва ба мо
ранҷу азоб ва дард меорад ва аз ин рӯ, мо бояд кӯшиш
.кунем, ки аз он канорагирӣ кунем ва ҳалос шавем
Ҳар дафъае, ки шумо пас аз ҳашмгинӣ оромӣ пайдо
мекунед ва қарор медиҳед, ки меҳрубон ва ором бошед,
шайтон меояд ва мегӯяд: "Туро тӯҳмат мекунанд, пас
"?чаро дар ҷавоб чизе бад ё ранҷонанда намегӯӣ
Нагузored, ки шайтон дар муборизаи байни некӣ ва
бадӣ ғолиб ояд

Овози Муқаддас пайваста ба мо пичиррос мезанад,
аммо барои гирифтани кӯмаки илоҳӣ, мо бояд ба овози
.Осмон бодикҷат гӯш диҳем
Ҳар дафъае, ки Шайтон кӯшиш мекунад, ки моро ба
сӯи худ ҷалб кунад, Худо кӯшиш мекунад, ки моро ба сӯи
Худ ҷалб кунад. Савол ин аст: мо ба кӣ гӯш медиҳем ва
?ба кӣ итоат мекунем

Ҳеҷ кас бе розигии мо наметавонад моро назорат
кунад ё ба мо таъсир расонад, зеро мо қарор ва озоди
интихобро дорем, ки Худо ба мо додааст, аммо фиреби
шайтонӣ ҳамеша вуҷуд дорад ва мо бояд ба он
.муқобилат кунем

Қувваҳои некӣ барои мушкилоти мо роҳи ҳал
меоранд, дар ҳоле ки қувваҳои бадӣ кӯшиш мекунанд,

ки мушкилот ва мушкилот эҷод кунанд. Некӣ маънои
раҳой аз ҳама хоҳишҳои худхоҳонаеро дорад, ки
.дигаронро ба манфиати худӣ истисно мекунанд
Қудрати Худо бузург аст ва қудрати Ё аз ҳама
қудрат болотар аст. Тавассути муҳаббати Худ, Ё кӯшиш
мекунад, ки моро ба сӯи Худ ҷалб кунад ва аз ҷанголи
бадӣ раҳо кунад. Инсоният дар миёна истодааст:
фариштагон дар тарафи рости Ё ва қувваҳои бадӣ дар
.тарафи чапи Ё

Ҳар вақте ки инсон кори нек мекунад, Худо ёро ба
худ наздиктар мекунад; ҳар вақте ки онҳо кори бад
мекунанд, Шайтон онҳоро ба худ наздиктар мекунад,
аммо Шайтон наметавонад инсонро абадан нигоҳ дорад,
.зеро онҳо ба сурати Худо офарида шудаанд

Ҳар вақте ки инсон дар дили худ нафрат ҳис
мекунад, бигзор дар хотир дошта бошад, ки Шайтон
мехоҳад ёро нобуд кунад ва вақте ки муҳаббатро эҳсос
мекунад, бигзор бидонад, ки Худо онҳоро ба сӯи Худ
.даъват мекунад

Намунаҳои бад ва намунаҳои хуб мавҷуданд. Худо
намунаҳо ё нақшҳои Худро нишон медиҳад, то моро ба
сӯи Худ ҷалб кунад ва Шайтон низ молҳои худро барои
ҳамин мақсад нишон медиҳад. Ва чӣ қадар аҷиб аст
марди Худо, ки ҳангоми андеша кардан дар бораи ин
:намоишҳо суруд хонданро сар кард

Зиндагӣ ширин аст ва марг хоб аст, саломатӣ»
ширин аст ва беморӣ хоб аст, вақте ки оҳанги муқаддаси
.«Ту дар умқи рӯҳам садо медиҳад, эй Худоё

Бадӣ ва гуноҳ дар табиати мо нестанд, балки аз
.хориҷа ворид ва дар рӯҳ ҷой гирифтаанд

Некӣ мисли тиллоест, ки дар зери лой гӯронида
шудааст; он моҳияти худро гум намекунад, балки пас аз
тоза кардани лой бо покии табиӣ худ медурахшад. Ба
ҳамин монанд, некӣ дар рӯҳи инсон пойдор аст.
Новобаста аз он ки тиллоӣ рӯҳ аз лойи ғафс ва

сахтшудаи нодонӣ то чӣ андоза доғдор мешавад, мо
танҳо он лойро бо корди хирад тоза мекунем ё онро бо
оби дониш бишӯем, то дурахши зебои тиллои ҳақиқиро
.ошкор созем

Фаъолсозии энергияҳои рӯҳонӣ
Рӯҳ бояд бедор шавад
Аз орзуҳои заъф ва нотавонӣ
Ва ақлро ба уфуқҳои ҳикмат фиристодан
Тавассути мулоҳиза, машқ ва истироҳат
Худтанзимкунӣ ва ғизои дуруст
Ва қувваи равонии бемайлон ва шикастнопазир
Шикастро эътироф накунад
Зеро эътироф кардани он як шикасти бузургтар аст
Шумо қудратҳои бемаҳдуд доред
Ин нерӯҳо бояд фаъол шаванд
!Ин ҳама чизест, ки ҳаст
Андешаи ҷиддӣ ва амиқ
Ин роҳи раҳӣ аз маҳдудиятҳост
Ва бисёр мушкилот
Шуур нисбат ба Худо бояд тарбия карда шавад
Ва бо дарки баланди рӯҳонӣ
Мушкилот метавонанд бисёр бошанд
Борҳо вазнинанд
Аммо душмани худ инсон
.Яъне, худ хурди ӯ ё "худписандӣ"-и ӯ
Рӯҳи ҳақиқӣ намиранда аст
Дар ҳоле ки таҷрибаҳо ва мушкилот муваққатӣ ва
.тағйирёбандаанд
Инсон асосан рӯҳ аст
Моҳияти рӯҳонӣ доимӣ ва тағйирнопазир аст
Шумо метавонед энергия ва қобилиятҳои бузургро
раҳо кунед
Бартараф кардани мушкилот ва фалокатҳо
Ва ҳама монеаҳо ва монеаҳое, ки дар роҳи шумо
истодаанд

Фикр як қувваест мисли барқ
 шароити равонӣ
 Он бармегардад ба андеша ва тарзи фикрронӣ
 Электр ҳам ғоидаовар ва ҳам зараровар аст
 ?Пас, кӣ медонад, ки чӣ тавр онро идора кунад
 Ӯ онро ба хидмати худ мегузорад
 Дар акси ҳол, он метавонад ӯро ба барқ занад
 Ва низ чунин фикр мекард
 Агар он ба роҳҳои дуруст равона карда шавад
 Ба соҳибаш хушбахтӣ меорад
 Дар акси ҳол, ин ба ӯ мушкилот меорад
 Фикр мисли аспӣ ваҳшӣ аст
 Аммо, ром кардани он ғайриимкон нест
 Тафаккури мусбат яке аз роҳҳои назорати
 андешаҳои шумост
 Фикри солим дӯсти наздик аст
 Ва ақли бемор душмани доимӣ аст
 Фикри солим сулҳу амниятро ҷалб мекунад
 Ва ақли бемор тирҳои марговарро мепартояд
 Он ду маротиба ба соҳибаш бармегардад
 Аз ин рӯ, мақол бармеояд, ки мукофот ҳамон
 навъест, ки амал
 То он даме, ки шахс ниятҳои неқ фириштад
 Андешаҳои ӯ ба машъалҳо табдил хоҳанд ёфт
 Ҳуҷраҳои рӯхро равшан кунед
 Ва тӯдаҳои торикиро берун кунед
 Сипас ӯ эҳсоси сабукии амиқро ҳис мекунад
 Чашмонаш аз табассуми қаноатмандӣ
 !медурахшиданд
 бо дигарон муошират кардан
 Созишномаи онҳо ҳама чизро дар назар надорад
 Ё қурбон кардани идеалҳо барои онҳо
 Зеро ин усули созиш номатлуб аст
 Ин ба ҳақиқат мувофиқ нест

Ислоҳотгарон ва мардони бузург розӣ набуданд
Бо одамони зиёде дар атрофашон
Аммо, онҳо идеалҳои худро нигоҳ доштанд
Зеро онҳо фаҳмиданд, ки чӣ кор карда истодаанд
Ин комилан дуруст буд
Принсип набояд вайрон карда шавад
Ва барои ноил шудан ба ҳадафи мушаххас ба
ангезаҳои пинҳонӣ муроҷиат накардан
Зеро ин ба одамони боадаб муносиб нест
Кӣ метавонад ба тарзе зиндагӣ кунад, ки Худоро
?писанд ояд
Ба дигарон зарар нарасонед, зеро онҳо аз чизе
наметарсанд
Пеш аз ҳама, инсон бояд бо Худо дар ҳамоҳангӣ
бошад
Сипас бо виҷдон ва баъд аз он бо мардум
Аммо агар ин равиш дигаронро қонеъ накунад
Барои инсон кофӣ аст, ки дар дохили худ ором
бошад
ӯ эҳсоси оромии ботиниро эҳсос мекунад, ки ӯро аз
.тасдиқи одамон мустақил мегардонад
Қувват ва хоҳиши рӯҳ
Дар рӯ овардан ба сӯи Худо
Онро магнитизми рӯҳонӣ меноманд
Ва ин магнетизм
Рӯҳ баракатҳоро ба худ ҷалб мекунад
ва ларзишҳои нозук
Ва ҳама таҷрибаҳои хуби инсонӣ
Ки ба ӯ некӣ ва адолатро хотиррасон мекунад
магнити рӯҳонӣ
Ин қудратест, ки тавассути он
Инсонро ба худ ҷалб мекунад ва ба худ наздик
мекунад
Дӯстони хуб
Ва чизҳои муҳим ва зарурӣ

Ва фаҳмиши интуитивии чизҳо
Ин қудрат аз он гирифта мешавад
Аз қувваи ҷозибави Худо
Шами сулҳ
Як зарфи рӯҳӣ гиред ва онро бо оромии худ пур
кунед
Шишаи эҳсосоти маро бигир ва онро бо раҳмати худ
пур кун
Сабади холии рӯҳӣ маро бигир ва онро бо меваҳои
.хиради худ пур кун
Оби ишқи худро ба ҷони ман рез, то ман онҳоро ба
.косаҳои ҷони ташна резам
Деворҳои нафси маро шикан ва маро дар ҳузури
пурраи худ фарқ кун
Нури субҳи ишқ аз сӯроҳиҳои дилам медурахшад ва
.маро ба ёди нури офтоби ишқи ту меорад
Паҳн шуда дар осмони умрам
Нури дурахшони муҳаббати Ту бар ҷони ман
дурахшид, онро равшан кард ва нури Ту фазои рӯҳӣ
.маро пур кард
Ту ҳаёте ҳастӣ, ки бадани маро нигоҳ медорад, ақле
ҳастӣ, ки андешаҳоямро илҳом мебахшад ва ҳикмате
.ҳастӣ, ки нодонии маро аз байн мебарад
Ман шамъи тунуки ишқамро меафрӯзам, то китоби
тиллоиеро, ки аз замонҳои қадим дар дохили ман нигоҳ
.дошта шудааст, хонам
Ишқи ту шамъи ноаёни сулҳ буд ва то ҳол ҳаст, ки
торикиро пароканда мекунад ва паёмҳои туро ба ман
нишон медиҳад
Блог дар саҳифаҳои дилхост
Остонаи беохирӣ
Баъд аз ҷустуҷӯи такрории ту
Ва саргардонии пайваста дар ҷангалҳои асрори
аҷоиби шумо
Ниҳоят ба остонаи беохирӣ расидам

Бо эътимод ва истодагарӣ, ман номи муқаддаси

,Туро хондам

Ва ногаҳон дар ба сӯи ҳузури шумо боз шуд

Дар он ҷо, дар маркази он

Ва бар тахти рӯъёҳои пурчалол ту ро дидам

Шунавоии ман мувофиқ набуд

Бо овози эҷодӣ ва инноватсионии шумо

Ман бесаброна интизори шунидани овози ту будам

Сипас ҷодуи оромии ту ба ман даромад

Ва бо пичирросҳои беихтиёрона

Вай ба ман забони фариштагонро омӯзонд

Ва ҷаласаи нав ноком шуд

Ман шуморо бо саволҳо ва пурсишҳоям бомбаборон

кардам

:Қадим мисли замони худ

«?Чаро, эй Худо, гуноҳ ва ранҷу азоб»

?Чаро фиреб ва иллюзияҳо

Пас ман нурҳои маъбади шуморо гирифтам

Як шакли ҳарфҳои нуронӣ

Ҷавобҳои самимӣ ва боэътимоди худро ба ман

мерасонам

Бахшандаи тасалло ва роҳат

Ҳоло, дар маъбади эзотерикии Салами

Ман аз ҳузури шумо дар қалби оромӣ лаззат

мебарам

Мо бо суханони нофаҳмо ва хомӯш сӯҳбат мекунем

Эй Худои асрори нофаҳмо

Ман то абад бо ту сухан хоҳам гуфт

!Бо тамоми фасоҳат ва равонии дилам

Вақте ки нури ту дар ҷони ман медурахшад

Бигзор ҷалоли Ту ошкор шавад, эй Худовандо

Бигзор нури хиради шумо пароканда шавад

Нодонӣ, ихтилоф ва ҳасад

Аз соҳилҳои замин то абад

Заъфии моро ба қувват табдил диҳед

Ва мо дар қатъият заиф шудем
Бадани моро бо нерӯи барқи ҳаётан муҳим пур
кунед
Ва ақл ва рӯҳро бо нури шифобахши худ пур кунед
Дастии моро бигир, то дар оби ғафлати Ту фарқ
.нашавем

,Ҳастии моро бо муҳаббат ва ҳикмати Ту пур кун
Бигзор мо эҳсос кунем, ки ба шумо хеле наздикем
Ва офтоби раҳмати ту
Он пайваста ба мо нур мепошад

Ман гулҳои андешаҳои пурҷӯшу хурӯши худро
мегузорам
Дар сохтори оромӣ
Атри хомӯши ӯ месарояд
Ва ӯ дар бораи ҷалоли Ту месарояд
Ва бо дурахши нури муқаддаси шумо
Ман зебоии вучуди туро мебинам
Орзуҳои хушбахтонаи ман амалӣ мешаванд
Вақте ки нури ту дар ҷони ман медурахшад
,Пардаҳо аз оташи хирад фурӯзонанд
Пас, ҷалоли худро бубинед
Шодмонии ман меафзояд
Баҳри неъматҳои илоҳӣ
Эй нури кайҳонӣ
Ҳар рӯз мебинам, ки ту осмонро бо рангҳои
дурахшон оро медиҳӣ
Ман мебинам, ки ту хоки бесамарро бо абрешими
зумуррад мепӯшонӣ
Ту дар гармии нури офтобӣ ҳастӣ
!Ва Ё дар ҳама ҷо зоҳир аст
Худовандо, ба ман кумак кун, то чеҳраи Туро дар
.оинаи оромии худ бубинам
Салтанати бузурги вучуди худро нишон деҳ, худро
!нишон деҳ

Ба дилам дуо гуфтанро ва ба ҷонам эҳсос карданро
ёд деҳ

Ки ҳамаи дарҳо барои ӯ боз хоҳанд шуд, то аз онҳо
пайдо шавад

Ҳузури шумо баракат аст
Эй маҳбуби муқаддастарин
Бигзор ман ҳоло ва то абад дарк кунам, ки ту аз он
ман будӣ ва то абад аз он ман ҳастӣ

Инҳо орзуҳои хатоҳои ман ҳастанд, ки нопадид
шудаанд ва дар қабристони фаромӯшӣ дафн шудаанд
Ман бедорам, дар зери болҳои ту аз нури офтоби
ҳаёт ғарқ мешавам

Баҳри неъматҳои илоҳӣ аз ман ҷорӣ мешавад
Ва ман ҳис мекунам, ки ман василае ҳастам, ки
тавассутӣ он он ҷорист

Ҳамаи қудратҳои муқаддаси эҷодӣ
Худовандо, маро баракат деҳ, то ки Туро ҷустуҷӯ
кунам

Ман аз ҳар чизи дигар бештар ба ту ғамхорӣ
мекунам

Мисли он ки бофандагони шумо мекунанд

Талабот ва талаботҳои зиёде мавҷуданд
Ҷаҳон онро ба мо таҳмил мекунад
Ва ин моро ба аҳамияти ниҳоят муҳими он бовар
мекунонад

Ва азбаски бе он зиндагӣ кардан ғайриимкон аст
Ё бе онҳо кор кардан

Аммо талаботи асосӣ бояд ин бошад
Ба даст овардани сулҳу осоиштагии Худо
Ки манбаъҳояш ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд
Манбаи он ҳеҷ гоҳ хушк намешавад
Ки ба ҳама чиз дар зиндагӣ маъно ва мазза
мебахшад

Биёед дар хотир дорем, ки Худо моҳияти вучуди

МОСТ

Ва он ишқ тирезаест, ки мо ба он менигарем

Ба чехраи бузурги Ё

?Кӣ меҳоҳад ҳузури илоҳиро эҳсос кунад

Ва ин хоҳиши наҷиб дар фикр ва амал афрӯхта

.мешавад

Худо дархости ёро иҷобат хоҳад кард

Ва ин ба ё кӯмак мекунад, ки пардаҳоро канда кунад

Ки монеъи дидани нурҳои муборак мегардад

Онҳое, ки қасд доранд дар ин роҳ пеш раванд

Ҳеҷ чиз ёро бознамедорад

Ҳеҷ чиз ба ё ҳалал намерасонад

То он даме, ки ба ҳадафи худ бирасад

Ё он чизеро, ки дилаш меҳоҳад, ба даст меорад

Нагузореда, ки ҳашм шуморо идора кунад

Ин эҳсос нисбат ба он ки дар зоҳир ба назар мерасад, амиқтар аст. Шахс метавонад зухуроти зоҳирии ҳашми зӯроваронаро оқилона назорат кунад, аммо бо вучуди ин ҳашми пахшшуда ва кинаи сӯзонро нигоҳ медорад. Ин ҳашм бо роҳҳои гуногун, ба монанди таҷовуз, беқарорӣ, бесабрӣ, норозигӣ, ҳасад, асабоният, норозигӣ ва рӯҳафтодагӣ зоҳир мешавад. Дар асл, қариб ҳама то андозае ҳашмро эҳсос мекунанд.

Ҳашм, новобаста аз хусусияти он, аз ноумедӣ дар иҷрои хоҳишҳо бармеояд. Дар сурати набудани шодмонии рӯҳонӣ, одамон тавассути хоҳишҳои шаҳвонӣ ба лаззат рӯ меоранд - хоҳишҳое, ки дар дохили худ тухми ноумедӣ ва норозӣ ва дар натиҷа ҳашмро, ки эҳсосоти нозук ва дарки олиро аз байн мебарад.

Аз ин рӯ, роҳи беҳтарини бартараф кардани ҳашм ин нест кардани сабаби он аст: хоҳиш. Ҳар қадар хоҳишҳои инсон бештар бошанд, ҳамон қадар ноумедии онҳо

бештар мешавад, зеро қонеъ кардани ҳамаи ин хоҳишҳо ғайриимкон аст, зеро хоҳишҳои шахвонӣ сернашаванда ва беохиранд. Ҳар қадар мо барои иҷрои хоҳишҳо ё эҳсоси лаззатҳои шахвонӣ бештар кӯшиш кунем, ҳамон қадар ба онҳо бештар дилбаста мешавем. Ва ҳар қадар дилбастагии мо қавитар бошад, ҳамон қадар дарди мо аз маҳрум шудан аз он чизҳое, ки гӯё хоҳишҳои моро қонеъ мекунанд, зиёдтар мешавад.

Масалан, табиат дар мо эҳсоси гуруснагиро қорӣ кардааст, аз ин рӯ мо медонем, ки кай баданамон ба хӯрок ниёз дорад. Аммо пайваستшавӣ ё хоҳиш ин эҳсосро тақвият медиҳад ва онро ба изтиробии равонӣ табдил медиҳад. Агар шумо пайваста гурусна бошед ва се рӯз рӯза дошта бошед - хоҳ бо сабабҳои саломатӣ бошад, хоҳ бо сабабҳои дигар - эҳтимолан хашмгин мешавед. Аз тарафи дигар, йог метавонад чанд рӯз бе хӯрок зиндагӣ кунад, бе он ки аз набудани он халос шавад, зеро онҳо аз хоҳишҳои ҷисмонӣ ҷудой мечӯянд.

Вақте ки мо дарк мекунем, ки хоҳишҳо манбаи хашм мебошанд, мо мехоҳем бидонем, ки чӣ гуна бо ин хоҳишҳо созанда мубориза барем. Барои ин якчанд роҳ вучуд дорад:

Аввал ин хоҳишҳоро иҷро кунед

Агар ин хоҳишҳо безарар бошанд, дар иҷрои онҳо ҳеҷ мушкиле нест ва онҳо аз байн мераванд. Мушкилот дар он аст, ки иҷрои ин хоҳишҳо метавонад хоҳишҳои навро ба вучуд орад ё онҳо метавонанд ба одатҳои решадавонда ва заифкунанда табдил ёбанд. Ҳар қадар шумо ин хоҳишҳоро бештар қонеъ кунед, ҳамон қадар онҳо қавитар мешаванд. Аз ин рӯ, ҳатто ҳангоми иҷрои хоҳишҳои зоҳиран бегуноҳ, бояд бодикқат ва танқидӣ бошед.

Дуюм, аз ин хоҳишҳо халос шавед

Яке аз роҳҳои муассиртарини рафъи хоҳишҳо ин даст кашидан аз онҳо дар зехни худ аст ва ин бо он ки мо аз ҷиҳати рӯҳонӣ огоҳтар мешавем, табиӣ мегардад. Масалан, онҳое, ки ба омӯзиши рӯҳонӣ ва амалияҳо машғуланд, хоҳиши тамокукаширо аз даст медиҳанд. Рафъи хоҳишҳо вақте рух медиҳад, ки рӯҳ ба қадри кофӣ барои пайгирии хоҳиши ниҳой бедор мешавад: хушбахтии пойдор. Вақте ки мо шодмонии рӯҳониро дар дохили худ эҳсос мекунем, хоҳиши чизҳои шаҳвонӣ заиф мешавад ва чанголи иродаро суст мекунад.

Мо метавонем хоҳишҳои қавӣ ба энергияҳои пуриқтидор ва эҷодӣ табдил диҳем, ки бениҳоят муфиданд. Аксар вақт, ҳуди хоҳиш бад нест; мушкилот дар он аст, ки одамон чӣ гуна онро пайгирӣ мекунанд. Агар шумо медонистед, ки чӣ гуна дар дохили худ хушбахтӣ пайдо кунед, шумо хоҳед дид, ки ҳамаи хоҳишҳои шумо бидуни зарурати давидан барои кӯшиши корҳои гуногун барои ноил шудан ба онҳо амалӣ мешаванд.

Инро набояд ба маънои он фаҳмид, ки мо набояд хоҳишҳо дошта бошем. Ҳамчун инсон, мо наметавонем хоҳишҳо надошта бошем. То он даме, ки мо дар ин замин ҳастем, табиат моро ба амал кардан водор мекунад. Мушкилот дар он аст, ки нагузорем, ки ҳашм моро идора кунад, вақте ки натиҷаҳои амалҳои мо ба интизориҳои мо ҷавобгӯ нестанд.

Мулоҳиза воситаи муассири ҳашм ё дигар мушкилот аст. Ин аз он сабаб аст, ки мулоҳиза моро ба ҳамоҳангии комил бо табиати воқеии худ мерасонад, аз ҳама гуна манфӣ, аз ҷумла ҳашм, озод аст. Шодӣ ва оромии Худо дар дохили мост ва вақте ки мо бо роҳи дуруст мулоҳиза мекунем, ба ин шодӣ ва оромӣ ноил мешавем ва ҳашм

дар натиҷа ба таври табиӣ пароканда мешавад. Ҳамон тавре ки як тӯда рег наметавонад мавҷҳои пурқувватро тоб орад, шахсе, ки оромии ботинӣ надорад, наметавонад тӯфонҳои шадиди зеҳниро тоб орад.

Аммо алмос, новобаста аз он ки мавҷҳо онро аз ҳар тараф мезананд, табиати аслии худро нигоҳ медорад. Ба ҳамин монанд, шахсе, ки рӯҳи пок дорад, мисли булӯри шаффоф, ҳатто агар мушкилот дар атрофаш авҷ гиранд ва шамоли таҷриба ӯро саҳт ларзонад, дурахшон боқӣ мемонад.

Чаро ӯ аз мақомҳои баландтарин даст кашид?

Ҳикояи пурмаъно

Чунон ки муаллим ривоят кардааст Парамҳанса

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Дар замонҳои гузашта, баъзе мардони одил дар як оромгоҳи ором дар канори водие, ки бо ҷангал ҳамсарҳад буд, зиндагӣ мекарданд, ки дар он ҷо насими сулҳ ҳамеша вуҷуд дошт ва муҳаббати бародарӣ нишонаи ин паноҳгоҳи муборак буд.

Он бародарони покӣ бо меваҳои тару тозае, ки дарахтон медоданд, рӯзӣ мегузаронданд ва бо дастони баста оби зинда, дурахшон ва равшанро аз чашмаҳои сершумори кӯҳӣ гирифта менӯшиданд.

Чашмони онҳо мисли алмос медурахшиданд ва табассумҳои осмонӣ пур аз қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ буданд ва шодӣ дар дилҳояшон маскан гирифта, онҳоро бо тасаллии пйдор пур карда буд.

Бо вуҷуди ҳамаи ин, яке аз ин рӯҳҳои муборак эҳсос кард, ки аз хушбахтии рӯҳонӣ сер шудааст ва орзуи чашидани шӯҳрати дунявӣ дошт, ҳатто агар танҳо як

лаҳза. Ёро хоҳиши подшоҳӣ танҳо барои як рӯз фаро гирифт, бинобар ин бо бародаронаш хайрухуш кард ва ба даргоҳи Худо рафт, то дар ҷустуҷӯи хушбахтии шоҳона бошад.

Дар роҳ бо тамоми дил ба Худо дуо мекард ва мегуфт: «Эй Парвардигор, эй саховатманд, эй Ту, ки дуохоро мешунавӣ ва умедхоро бароварда мекунӣ, аз Ту хоҳиш мекунам, ки қадамҳоямро ба сӯи қасре роҳнамоӣ кунӣ, ки ман рӯзе аз хушбахтие, ки подшоҳон аз он баҳра барам, баҳра барам».

Ҳамин ки дуои худро тамоm кард, чашмонаш ба як бинои боҳашамат афтод ва бо худ гуфт: «Эй соати Худои Меҳрубон! Худо орзуи маро амалӣ кард ва хушбахтии орзуманд ба наздикӣ ба дастам хоҳад расид». Ё қадамҳояшро ба сӯи он бинои боҳашамат шитобонд.

Ҳеҷ посбоне ёро бознадошт, бинобар ин ё беамониат аз дарвозаи асосӣ ворид шуд ва дар боғҳои серҳосили пур аз садбаргҳо ва райҳонҳои тару тоза ва хушбӯй сайругашт кард, бе он ки як нафарро ҳам надид.

Сипас ба толори хӯроки шоҳона рафт ва мизхоро пур аз хӯрокҳои болаззат ва интизори омадани ё дид, аммо дар он ҷо як хизматгорро надид. Ё бо худ гуфт: «Эй Парвардигор, чӣ қадар саховатманд ҳастӣ! Ту ба ман ин қасри боҳашамат ва ин хӯроки лазизро додӣ, ки барои подшоҳон мувофиқ аст. Ин аст он чизе ки ман аз Ту хостам ва Ту орзуи маро бароварда кардӣ, эй саховатмандтарини саховатмандон».

Бо итминон аз он ки Худои меҳрубон орзуи дилашро баровардааст, ё дар бораи неъматҳое, ки ёро интизор буданд, фикр кардан гирифт ва дар дилаш итминон дошт, ки Худои Қодир ниҳоят ба ё хушбахтии шоҳонаеро, ки муддати тӯлонӣ интизораш буд, ато

кардааст. Пеш аз хӯроки нисфирӯзӣ, ӯ ба ҳаммоми шоҳона рафт, оббозӣ кард ва либосҳои абрешимии боҳашамат ба бар кард. Сипас дар сари мизи боҳашамат нишаст ва ба хӯрдани тӯҳфаҳои болаззат ва лазизи он шурӯъ кард.

Дар он лаҳза хизматгороне, ки дар як гӯшаи қаср қиморбозӣ мекарданд, даромаданд ва бо хашму ғазаби зиёд аз ӯ пурсиданд: «Ту кистӣ, ки хӯроки подшоҳи мо, ки ба шикор рафтааст ва мо интизорем, ки ҳар лаҳза баргардад?»

Дар ин ҷо дӯсти мо фикр кард, ки Худои Қодир ӯро имтиҳон мекунад, бинобар ин бо овози ширин ба онҳо гуфт: «Ман дӯсти Подшоҳи Бузург ҳастам ва бо дархости меҳрубонаи ӯ ба ин ҷо омадам, то як рӯз аз хушбахтии шоҳона баҳра барам».

Хизматгорон оромии ғайриоддӣ ва эътимоди худӣ ӯро дида, ӯро меҳмони подшоҳ қабул карданд ва ба ӯ иҷозат доданд, ки хӯроки нисфирӯзии шоҳонаашро хӯрад. Баъд аз ин, онҳо ӯро барои истироҳат ба хонаи хоб бурданд, зеро намедонистанд, ки "Подшоҳи Бузург", ки ӯ зикр карда буд, подшоҳи замини онҳо нест, ки ба шикор меравад, балки Худованд Худост.

Тақрибан пас аз ду соат, хабарнигор шитобон омад, то ба хизматгорон хабар диҳад, ки Ҷаноби Олӣ каме дер кардааст ва пас аз як соат меояд ва ба онҳо амр дод, ки хӯрокҳои тару тоза ва болаззатро барои ӯ интизоранд.

Хизматгорон пурсиданд: «Оё Ҷаноби Олӣ меҳмонеро нафиристод, ки аз хӯрокаш лаззат барад ва дар бистараш хоб кунад?»

Фиристодаи подшоҳ фавран фаҳмид, ки яке аз дарвешони саргардон бе даъват ба қаср омада, хӯроки

подшоҳро хӯрдааст ва акнун дар бистараш хурӯс мезанад. Ё аз ин беадабӣ хашмгин шуда, ба хизматгорон фармон дод, ки чӯбҳоро биёранд, то онҳоро аз болои дарвешони гадо шикананд.

Ногуфта намонад, ки дӯсти азизи мо аз хобҳои шоҳонааш бо садои чӯбҳое, ки аз ҳар тараф бераҳмона ба ӯ мебориданд, бедор шуд. Аммо вақте ки хизматгорон ӯро бераҳмона мезаданд ва таҳқир мекарданд, ӯ ба ханда медаромад, ки ин онҳоро боз ҳам бештар хашмгин мекард, бинобар ин онҳо ҳамлаи худро то он даме, ки ӯ беҳуш шуд, идома доданд. Сипас онҳо ӯро беҳуш аз дарвозаҳои қаср берун кашиданд.

Дӯсти дарвешони мо дар бозгашт ба назди бародаронаш дер кард, бинобар ин онҳо ӯро ҷустуҷӯ карданд, то он даме ки ӯро беҳуш ва дар беруни қаср хобида ёфтанд. Онҳо ӯро ба оромгоҳи ороми худ баргардонданд. Вақте ки яке аз бародарон ширро ба даҳонаш андохт, аз ӯ пурсид, ки оё ба ҳуш омадааст ё не: "Медонӣ, ки ин ширро ба ту кӣ медиҳад?" Ӯ ҷавоб дод: "Бале, ман медонам. Ҳамон Худое, ки маро барои хоҳиши як рӯз аз хушбахтии шоҳона лаззат бурдан саҳт ҷазо дод, ҳамон касест, ки ҳоло ба ман ин ширро медиҳад."

Бародарони дигар барои беҳатариӣ бародарашон аз Худо шукргузорӣ карданд ва имони қавӣ ва устувори ӯро ба Худо қадр карданд, бар хилофи онҳое, ки дар замони шукуфой ва шукуфой Худоро ибодат мекунанд ва дар замони тангӣ ва ранҷу азоб ӯро инкор мекунанд.

Дар ҳамин ҳол, Ҷаноби Олӣ ба қасри боҳашамати худ баргашт ва дастур дод, ки хӯрок омода карда шавад. Вақте ки ӯ достони гадоеро шунид, ки ҷуръат карда хӯроки ӯро бихӯрад ва хандаашро бас накард, дар

ҳоле ки хизматгорон ӯро бераҳмона бо чӯб мезаданд, ба муддати кӯтоҳ аз хашм ғарқ шуд.

Барои чӣ бошад, подшоҳ аз ин қисса саҳт таъсир кард, ки фикрҳояшро ба ташвиш овард. Ӯ ба хизматгоронаш фармон дод, ки камбағали далерро ёфта, ӯро ба назди худ биёранд. Онҳо барои ҷустуҷӯи ӯ дар ҳар самт равона шуданд, аммо бефоида буданд. Вақте ки онҳо бо ноумедӣ ба қаср баргаштанд, аз назди дарвеш гузаштанд ва садои хандаи баландеро шуниданд. Онҳо фавран инро хандаи ӯ шинохтанд, бинобар ин аз асп фароманданд ва ба дарвеш дароманданд, марди меҳрубонро дастгир карда, ба назди ҳокимашон бурданд.

Вақте ки подшоҳ ва дарвеш рӯ ба рӯ шуданд, дарвеш аз подшоҳ боз ҳам баландтар хандид, гӯё наметавонист шодмонии худро дар деворҳои дилаш пинҳон кунад. Бо вучуди талабҳои пайвастаи подшоҳ, ки хандаи худро шарҳ диҳад, дарвеш ҳатто бо таҳдиди ҷазои саҳт аз посух додан саркашӣ кард.

Аз рӯи кунҷковӣ, подшоҳ ба хушомадгӯӣ ва хушомадгӯӣ рӯй овард ва агар ба ӯ бигӯяд, ки чаро меҳандад, дар ҳоле ки хизматгорон ӯро мезаданд, тахти худро пешниҳод кард.

Сипас дарвеш суҳан гуфт ва гуфт:

«Ба он чизе ки ман ба шумо мегӯям, гӯш кунед ва ҳуб дарк кунед, Худо маро барои орзуи хушбахтии шоҳонаи ҳаёли саҳт ҷазо додааст, зеро танҳо як рӯз ман хандидам ва меҳандам, зеро ман аз ҳаётам фирор кардам ва фаҳмидам, ки агар ман сазовори ин ҳама ҷазо барои лаззат бурдан аз лаззатҳои шоҳона барои чанд соат будам, пас дар бораи онҳое, ки дар ҷаҳон ғайр аз лаззатҳо ва лаззатҳо, махсусан лаззатҳои шоҳона, ҳеҷ

таваҷҷӯҳе надоранд, чӣ гуфтан мумкин аст! Шояд дар ин
барои шумо, эй Подшоҳи Замон, дарси ибрат ва огоҳӣ
бошад, зеро қонуни карма дар камин аст ва сарнавишти
шумо дар роҳ аст».

Дар мавриди тахти ту, ки ба ман пешниҳод кардӣ,
ҷавоби ман ин аст: Ташаккури зиёд, онро барои худат
нигоҳ дор, зеро ман ба он ниёз надорам, зеро ман дар
Худо хушбахтам ва аз ҳаётам қаноатмандам ва ба чизе
ниёз надорам, ки шодӣ ва оромии маро халалдор кунад.

Асалому алайкум

Шеърҳо ва эҳсосоти рӯҳонӣ
Суханони зерин аз Шри Даямата дар бораи муаллим
: Б Рамҳанса Йогананда мебошанд
Ман то ҳол аввалин вохӯриамро бо муаллими азизам
дар ёд дорам. Ў чунон дили саховатманд ва меҳрубон
дошт, ки ҳар касе, ки вохӯрд, худро мисли дӯсти наздик
ҳис мекард, гӯё онҳо якдигарро муддати тӯлонӣ
мешинохтанд. Кушодани дили худ ба ӯ аз лаҳзаи аввал
душвор набуд. Муаллими бефано қобилияти ошкор
кардани моҳияти воқеии маънавии худро дошт. Ў воқеан
таҷассуми муҳаббат, дӯстӣ, ниятҳои нек ва орзуҳои нек
.буд

:Ва акнун ба мақолҳо ва эҳсосот
Ҷангҳо вақте қатъ мешаванд, ки тухми муҳаббати
.бародарӣ дар дилҳои одамон реша давонад

*

Амалҳои кунунии инсон ё сулҳу хушбахтии ояндаи ӯ
ё бадбахтӣ ва нохушии ояндаи ӯро муайян мекунанд,
зеро қонуни сабаб ва натиҷаро сарфи назар аз нодида
.гирифтани фаромӯш кардан, фиреб додан мумкин нест

*

Роҳати моддӣ танҳо як қисми ночизи
муваффақияти воқеӣ аст, ки набояд бо зарар расонидан
.ба дигарон ба даст оварда шавад
*

Бузургтарин шахс фурӯтан аст, ки худро аз ҳама
пасттар мешуморад. Пешвои ҳақиқӣ ба дигарон гӯш
медиҳад, худро хизматгори ҳама ҳис мекунад ва ба касе
.бо чашми паст нигоҳ намекунад
*

Вақте касе бо табассуми дурахшон зоҳир мешавад,
торикӣ пароканда мешавад. Чунин одамон нурҳои шодӣ
.мепошанд, ки дилро равшан ва рӯҳро шод мегардонанд

Кӯшиш кунед, ки ҳама чизҳои зебои зиндагитонро
ба ёд оред ва ба онҳо диққат диҳед

Зиндагӣ дар замини ноҳамвор хоб мекунад, дар
гулҳо орзуи зебоӣ мекунад, дар ҳайвонот бо қувват
бедор мешавад ва дар инсон аз имкониятҳои бепоён
.огоҳ аст

Ишқ суруди рӯҳ аст, ки ба Худо садо медиҳад ва
месарояд

Ҳар рӯз, ҳар дақиқа, ҳар соат тирезаест, ки шумо
метавонед аз он абадӣтро бубинед. Зиндагӣ кӯтоҳ аст,
аммо пайваста ва беохир аст. Рӯҳ намиранда аст ва дар
ин боби кӯтоҳи вучуди инсон, шумо бояд аз ҳосили
.абадӣ ҳар чиро, ки метавонед, даравед

Имрӯз ман қарор додам, ки ҳеҷ гоҳ ба худам иҷозат
надиҳам, ки дубора ба ботлоқи ноумедӣ афтад ва ба

умедҳои ноком ё орзуҳои ғайривоқеӣ напардозам. Ба
ҷои он ки ба худам иҷозат диҳам, ки маҳдуд ва маҳдуд
бимонам, бо хирад амал хоҳам кард, зеро медонам, ки
ин равиши оқилона маро ба сӯи хушбахтие, ки меҷӯям,
.мебарад

*

Худовандо, дар оғӯши гарми офтоб ман ҳузури Туро
эҳсос мекунам ва дар насими наرم нафаси
тароватбахши ҳаёти Туро эҳсос мекунам. Худовандо, аз
Ту ташаккур меҷӯям, ки маро ҳатто вақте ки Туро
фаромӯш мекунам, ба ёд меорӣ ва аз неъматҳои бепоёни
Ту самимона миннатдорам. Маро баракат деҳ, ки бо ёди
.доими Тӯ зиндагӣ кунам

*

Ман медонам, эй Парвардигор, дар ин ҷаҳон чизҳои
зиёде ҳастанд, ки ноҳамвор, даҳшатнок ва зишт ба
назар мерасанд, аммо тарафи дигари офариниш, ки бо
чашми ботинии хирад ошкор мешавад, бениҳоят зебо,
хуб ва дилкаш аст. Аз ин рӯ, ман ҳамеша кӯшиш
мекунам, ки бо чашми хирад нигоҳ кунам, то дар паси
камбудихо ва нуқсонҳои ин ҷаҳон бубинам. Зебоии олии
.Ту, ки бар ҳама зебоиҳо ҳукмронӣ мекунад

:Табиати ҳамоҳанг дар суҳан

Худтанзимкунӣ Муҳаббат ба дигарон Меҳрубонӣ ба
ҳайвонот Муҳаббати хислатҳои хуб Муҳаббати сулҳу
оромӣ Муҳаббати одамони бузург Дилсӯзӣ ба
камбағалон ва ниёзмандон ва кӯмак ба онҳо Ростқавлӣ
Иҷрои вазифаи худ аз рӯи муҳаббат ва эҳтиром ба он
Муҳаббати адолат ва ислоҳот Доштани эҳсоси ахлоқ ва
анҷом додани кори дуруст Эҳтироми худ Хоксорӣ Нармӣ
Вафодорӣ Ҷуфтӣ Сабр Бубахшидан Пайравӣ аз пайи
рӯҳҳои бузург ва ақлҳои равшан Садоқат Одоби хуб

Меҳрубонӣ Соддагӣ ва равшанӣ Мувозинат Эҳсосоти
рӯҳонӣ Қаноатмандӣ Муҳаббати тозагии ҷисмонӣ ва
покии зеҳнӣ Фурӯтанӣ ва пешгирӣ аз такаббур
Муҳаббати некӣ Адолат Миннатдорӣ Эҳтиром ба чизҳои
муқаддас 623 МАМ

*

Дар паси сояҳои ин ҳаёт нури аҷибу ғариби Худо
пинҳон аст ва тамоми коинот маъбади бузурге барои
.ҳузури мубораки Ёст

*

Вақте ки мо дар бораи Худо амиқ ва самимона фикр
мекунем, Ёро самимона дӯст медорем ва ба Ё комилан
эътимод мекунем, дарҳои бешумор дар пеши мо кушода
мешаванд ва вақте ки мо нури Ёро мебинем ва ҳузури
Ёро эҳсос мекунем, новобаста аз он ки рӯйдодҳои
зиндагӣ то чӣ андоза даҳшатнок ё тарсонандаанд,
метавонанд оромӣ ва оромии моро дар ҳузури Ё
.дуздиданд

*

Дар зиндагӣ ва марг, дар беморӣ ва гуруснагӣ, ё дар
фақр ва бадбахтӣ, ва дар нооромӣҳо, нооромӣҳо ва
изтиробҳои ҳақон, ман ҳамеша ба Ту паноҳ мебарам, эй
.Парвардигор

*

Сифати истисноии рӯҳияи соҳибкорӣ он чизест, ки
инсонро дар ҳақон фарқ мекунад ва ёро мисли машъали
фурӯзон медурахшонад. Одамони бузург онҳое ҳастанд,
ки дӯст медоранд ба дигарон диҳанд, онҳоро рӯҳбаланд
.кунанд ва ба онҳо эътимод бахшанд

*

Мӯъҷизаҳои аҷиб, ки мо дар ин коинот мебинем, ба
мо аз вучуди Худо шаҳодат медиҳанд; ҳузури Ё дар ҳар
гӯшаи тамоми махлуқот зоҳир мешавад, ки маҳсули ақли
.куллии Ёст

*

Шахсе, ки аз теппа поён меравад, бо ягон муқовимат
дучор намешавад, аммо ҳамин ки меҳоҳад баландтар
равад, бо муқовимати назаррас рӯбарӯ мешавад. Ба
ҳамин монанд, шахсе, ки ба вартаи бадӣ лағжида
меравад, то он даме, ки кӯшиши баръакс кардани самт
ва баромадан ба теппаи фазилатро надорад, ҳеҷ гуна
.муқовиматро эҳсос намекунад

*

Хушбахтии инсон бо пайваста талош кардан барои
беҳтар кардани худ афзоиш меёбад ва бо афзоиши
.хушбахтии ӯ, хушбахтии атрофиён низ меафзояд

*

Дар хотир доред, ки шубҳа, заъфи рӯҳӣ, нигарониҳо,
бепарвоӣ, дилгирӣ, тарс, изтироб, шармгинӣ, танбалии
ҷисмонӣ ва сустии зеҳнӣ, аз ҳад зиёд дар ҳама чиз,
зиндагии беинтизом, набудани таваҷҷӯҳ ва набудани
қобилияти эҷодӣ омилҳои манфии монеъкунандае
мебошанд, ки ҷалби энергияи кайҳонӣ ба шахсро барои
пур кардани бадан ва ақли худ бо қувваи ҳаётӣ
ғайриимкон мегардонанд; дар ҳоле ки хоҳиши кори
созанда, кӯмак ба дигарон, орзуҳои эҷодии рӯҳонӣ,
оромӣ, ҷасорат, муносибати равонии шикастнопазир ва
устувор, таҳаммулпазирӣ, сабр ва сулҳ ҳама каналҳои
мебошанд, ки энергияи кайҳонӣ метавонад тавассути
онҳо ҷорист ва ба шумо дар мубориза бо шароити
.зиндагӣ кӯмак мекунад

*

Яке аз меҳмонон фикр кардан дар бораи Худоро
ғайримантиқӣ меҳисобид, аз ин рӯ муаллим
:Парамаҳанса ҷавоб дод

«Ҷаҳон бо шумо розӣ аст, аммо оё ин ҷаҳон бихишт»
аст? Шодмонии ҳақиқӣ барои онҳое нест, ки Худоро тарк
мекунанд, зеро Худо худ шодмонии бузургтарин аст ва

ибодаткунандагони Ё дар паноҳгоҳи оромии ботинӣ дар
ин замин зиндагӣ мекунанд, дар ҳоле ки онҳое, ки Ёро
фаромӯш мекунанд, шабу рӯзҳои худро дар дӯзахи
худашон мегузаронанд ва дар оташи тарс ва ноумедӣ
месӯзанд. Аз ин рӯ, фикр кардан дар бораи Худо ва
.«наздик шудан ба Ё моҳияти адолат ва рӯҳи мантиқ аст

*

Инсон гиромӣтарин офаридаҳои Худост, ки дорои
ақл ва қобилияти тафаккур мебошанд; аз ин рӯ, онҳо
набояд вақти худро, ки Худо ба инсоният озодии ирода
ва озодии интиҳоб додааст, беҳуда сарф кунанд, то онҳо
аз ҳама орзуҳои дунявӣ даст кашанд ва Худоро, ки ин
.неъматҳоро ба онҳо додааст, дӯст доранд

*

Дар дил оҳанрабое ҳаст, ки дӯстони хуб ва содиқро
чалб мекунад. Ин оҳанрабоии фидокорӣ ва
.саховатмандӣ аст

*

Дилҳои мо муҳраҳо ҳастанд ва ишқи илоҳӣ
риштаест, ки онҳоро ба ҳам мепайвандад ва дар тоҷи
.ваҳдат ва ҳамоҳангӣ ба якдигар наздик нигоҳ медорад

*

Биёед аз Худое, ки моро дар ин замин, ки хонаи
бузурги мост, ҷойгир кардааст, шукр гӯем ва дар шодӣ,
ҳамоҳангӣ ва мутобиқат бо иродаи Ё зиндагӣ кунем, то
.хонаи мо он тавре шавад, ки Ё меҳодад барои мо бошад

*

Аз байни мардум дур шавед ва қувваҳо ва
имкониятҳои худро кашф кунед. Нагузored, ки рӯҳияи
шумо паст шавад ва ба ақидаҳои манфии ҷаҳон аҳамият
надихед. Дар роҳи худ устуворона пеш равед ва боварӣ
дошта бошед, ки қудрати бепоёни Худо бо шумост ва
.қадамҳои шуморо дастгирӣ ва роҳнамоӣ мекунад

Онҳое, ки фаҳмиши равшан доранд, гулҳо ва гулҳои
ҳақиқатро аз боғҳои дониш ҷамъоварӣ мекунанд ва
барои равшан ва зебо кардани рӯҳҳо бо ҳислатҳои наҷиб
ва покизае, ки онҳоро барои ворид шудан ба бихишти
.ҳикмати кулӣ мувофиқ мегардонад, саъй мекунанд
*

Мо набояд аз дигарон нафрат кунем, зеро онҳо аз мо
фарқ мекунанд ё аз он сабаб, ки ақидаҳои онҳо аз мо
фарқ мекунанд. Ва набояд исрор кунем, ки эътиқоди
худамон ягона эътиқоди дуруст аст. Беҳтар аст, ки
якҷоя нишинем ва ақидаҳои худро бо зеҳни кушод ва
эҳтироми мутақобила муҳокима кунем, бо
дарназардошти он ки одамони хирадманд ҷанҷол
намекунанд, балки масъалаҳоро бо оромӣ ва оқилона
.баррасӣ мекунанд
*

Ниятҳои нек мисли алмоси шаффофанд, ки нури
Худо аз он медурахшад ва ба ҳаёти мо қомилан таъсир
.мерасонад
*

Худовандо, аз Ту хоҳиш мекунем, ки дар дилҳои мо
шуълаи муҳаббати илоҳиро афрӯхта, рӯҳҳои моро ба Ту
ошиқ гардонӣ ва шабу рӯз Туро қадр кунӣ. Муҳаббати
Худро ба мо ато фармо, то лаҳзае, ки дар бораи Ту фикр
мекунем, дилҳои моро шодӣ фаро гирад ва рӯҳҳои мо
.дар ҳузури Ту шодӣ кунанд

Ман гузаштаи ғамангезро сӯзондам, тухми нигаронӣ
ва изтиробро дар бораи оянда нодида гирифтам ва аз
болои хокистари парокандаи тарсу нигарониҳо
.гузаштам

Бонки хушбахтии шумо

Як лаҳза таваққуф кунед ва фикр кунед! Оё беҳтар
нест, ки содда зиндагӣ кунед ва воқеан сарватманд
?бошед

Пуле, ки шумо бо заҳмати зиёд ба даст овардед,
метавонад дар сурати муфлис шудани бонкатон аз даст
равад, аммо хушбахтии маънавие, ки шумо дар бонки
азму иродаи устувор ва азми устувори худ ҷамъ
кардаед, ҳеҷ гоҳ аз даст дода намешавад; арзиши он
.танҳо афзоиш ва афзоиш хоҳад ёфт
Шумо мудир ва сармоягузор дар бонки хушбахтии
худ ҳастед. Агар шумо донед, ки чӣ тавр ин ду нақшо
комилан иҷро кунед ва чӣ гуна пайваста ба пасандозҳои
хушбахтии худ илова кунед, пас нокомӣ барои шумо
.ғайриимкон аст, Худо хоҳад

*

Дар хомӯшии хомӯшӣ, ҳақиқат мисли офтобе, ки аз
.миёни туман медурахшад, бар шуур медурахшад

*

Агар инсон танҳо сарватро аз даст диҳад, дар асл
ҳеҷ чизро аз даст намедиҳад, зеро агар ӯ саломатӣ,
маҳорат ва идоракунии хуб дошта бошад, онҳо
метавонанд хушбахт бошанд ва пули бештар ба даст
оранд. Агар онҳо саломатӣ аз даст диҳанд, қисми зиёди
хушбахтии худро аз даст медиҳанд. Аммо агар онҳо
мақсади худро дар зиндагӣ аз даст диҳанд, ҳама чизи
.арзишмандро аз даст медиҳанд

*

Ман ба касе бегона нигоҳ намекунам ва хушбахтам,
ки ҳамаро бо тамоми муҳаббате, ки Худо дар дилам
гузоштааст, дӯст медорам ва наметавонам касеро аз
.доираи муҳаббати худ берун кунам

*

Вақте ки шумо метавонед ақли худро пурра
мутамаказ кунед, ҳиссиёти шумо қодир ба ворид шудан
.ба ҳама ҷо мешаванд ва дарки шумо пур аз энергия аст
*

Инсон бояд худ ва аъзои оилаашро таълим диҳад, ки
дар бораи дигарон ғайбат наkunанд ва дар бораи
камбудихо ва хатогиҳои онҳо гап назананд ва ба ҷои ин
.ба такмили худ ва ислоҳи хатогиҳои худ диққат диҳанд
*

Рушди муҳаббати пок ва бечунучаро байни зану
шавҳар, волидон ва фарзандон, дӯст ва дӯст, худ ва
ҳама, дарсе аст, ки мо барои омӯхтан ба ин замин
.омадаем
*

Касоне ҳастанд, ки аз дарсҳои ҳам дард ва ҳам
лаззат сабақ намегиранд ва зиндагии пур аз пушаймонӣ
ва ноумедӣ ба сар мебаранд, зеро онҳо на аз амалҳое, ки
ранҷу азоб меоранд, канорагирӣ мекунанд ва на аз
роҳҳои хушбахтӣ пайравӣ мекунанд. Кам касон пас аз
сӯхтани оташи нодонӣ аз такрори рафторҳое, ки боиси
бадбахтӣ ва бадбахтӣ мешаванд, худдорӣ мекунанд. Ва
сипас касоне ҳастанд, ки ба осонӣ аз лаззат ва занҷири
ғамгинӣ азоб мекашанд ва ба ҳолати устувори равонӣ
.ниёз доранд, ки бо фаҳмиш ва тавозун тавсиф мешавад
*

Бе хушбахтии ботинӣ, инсон худро гаравгони
мушкилот ва нигарониҳо меёбад. Ва хушбахтӣ - дӯстони
ман - танҳо ба муваффақият ва сарват маҳдуд
намешавад, зеро хушбахтии ҳақиқӣ бар муқобила бо
ҳама гуна нокомиҳо, мушкилот ва мушкилоти зиндагӣ бо
.ғайрат ва некбинӣ ба сӯи некӣ асос ёфтааст
*

Саломатии хуб, самаранокии зеҳнӣ, кори
қаноатбахш ва хирад ҳама унсурҳои муҳим барои

парвариши хушбахтӣ мебошанд. Дарёи ботинии шодӣ
.бояд зери сангҳои саҳти озмоишҳои зиндагӣ ҷорист

*

Зиндагӣ ва марг ду марҳилаи мухталифи вуҷуд
мебошанд ва инсоният қисми ҳаёти абадӣ аст. Вақте ки
инсон оромӣ ва равшании ақлро пайдо мекунад, ба
.моҳияти бепоёни маънавии худ даст мерасонад

*

Агар шумо илова бар қобилиятҳои табиӣ худ, ҳама
воситаҳои берунаи дастрасро барои бартараф кардани
ҳар монери дар роҳатон буда истифода баред, шумо ин
корро бо рушд ва такмили қудратҳои, ки Худо ба шумо
.додааст, анҷом медиҳед

*

Эй Ҳомии Илоҳӣ, Ҳозир, вақте ки абрҳои ҷанг борони
газ ва оташ мефиристанд, паноҳгоҳ ва паноҳгоҳи ман
.бош

Дар марг ва зиндагӣ, дар беморӣ ва гуруснагӣ, дар
эпидемия ва офатҳо, дар тангӣ ва саҳтӣ, ман ҳамеша ба
.Ту паноҳ мебарам

Бигзор ман дарк кунам, ки ман рӯҳи намиранда
ҳастам, ки аз пастиву баландиҳои кӯдакӣ, ҷавонӣ, пирӣ
.ва таркишҳои ногаҳонии ҷаҳон натарсидам

*

Бо дӯсти ҳақиқӣ будан, дар бунёди дӯстии пойдор
саҳми худро гузоред

*

Дар ҷаҳони орзуҳо мо номҳо, баданҳо, миллатҳо,
дороиҳо ва заъфҳои худро фаромӯш мекунем ва
беихтиёр аз озодии бузурге, ки озодии рӯҳ аст, баҳра
мебарем. Мо бояд огоҳии монанд, вале бошуурона аз он
.озодии фитрӣ инкишоф диҳем

*

Вазифаҳои рӯхонӣ бояд бо андешаи мутамарказ ва
.вазифаҳои дунявӣ бо диққати ҷиддӣ анҷом дода шаванд

...

*

Нур ва қудрати муҳофизатии Худо пайваста дар ман
медурахшад ва аз ман ҷорӣ мешавад ва ламси оромии Ё
.чашми ҳикматро дар рӯҳи ман боз кардааст

Зиндагии беқоида соҳибашро ба бадбахтӣ ва
ноустувории равонӣ мебарад. Шахсе, ки зиндагии бе
интизом ва принципҳои ахлоқӣ дорад, шахсе пур аз
изтироб ва нигарониҳои зехнӣ аст, дар ҳоле ки касе, ки
худдорӣ ва бар эҳсосоти беитоат ғолиб омаданро
.меомӯзад, роҳи хушбахтии ҳақиқиро медонад

*

Дар танҳои рӯҳонии худ орзуҳоям шиддат
мегиранд ва дилам орзуи шунидани овози Маҳбуби
Илоҳиро мекунад. Ман ҳамаи овозҳои ғафси дунявиро,
ки дар печидагиҳои хотираам пинҳон шудаанд, аз хона
дур мекунам, то ба овози муқаддастарин, ки абадӣ дар
.оромии рӯҳам месарояд, гӯш диҳам

*

Офтоби ишқи ман ҳаргиз аз уфуқи андешаҳоям дар
бораи ту фарқ намешавад ва ман нигоҳамро ба ҷуз ту ба
чизе намефурорам ва коре намекунам, ки маро ба ёди ту
наорад. Амалҳое, ки аз нодонӣ ва аблаҳӣ ба вучуд
меоянд, ба хобҳои даҳшатнок ва хобҳои даҳшатнок
оварда мерасонанд, пас бигзор ман танҳо орзуҳои
ширини дастовардҳои наҷибро бофтам, зеро онҳо аз
.илҳом ва роҳнамоии ту таваллуд шудаанд

*

Зиндагӣ бе фаҳмиш худкушии рӯхонӣ ва ҷисмонӣ
аст. Хушбахтона касоне, ки фаҳмиш доранд, зеро
фаҳмиш бузургтарин ниёз дар роҳи маънавӣ ва роҳҳои

ҳаёт аст. Дарк нури роҳнамост, ки роҳи касро равшан мекунад ва ба муваффақият меорад. Пеш аз он ки инсон ба ҳадафи олии зиндагӣ ноил гардад, бояд ин сифати муҳим ва ҳаётан муҳимро дошта бошад. Дарк бояд дар ҳар вазъият қувваи роҳнамо бошад. Новобаста аз он ки мо бо чӣ қадар душвор рӯ ба рӯ мешавем, мо бояд .фаҳмиши ҳақиқӣ дошта бошем

*

Худо ба мо зарар ва дард намерасонад; балки мо касоне ҳастем, ки ба худамон тавассути фаҳмиш ва дарки худ ё нофаҳмӣ ва нофаҳмии худ кӯмак ё зарар .мерасонем

*

Мо бояд аз Худо дуо гӯем, ки ба мо фаҳмиш ато кунад, новобаста аз озмоишҳо ё шароитҳое, ки бо онҳо дучор мешавем. Танҳо фаҳмиш моро муҳофизат .мекунад

*

Вақте ки таҷрибаҳои ман шадидтар ва шадидтар мешаванд, аввалин кӯшиши ман ин пайдо кардани фаҳмиш дар дохили худ аст. Ман шароитро айбдор намекунам ва кӯшиш намекунам, ки дигаронро ислоҳ кунам; баръакс, ман ба дарун меравам ва кӯшиш мекунам, ки қалъаи рӯҳонии худро тоза кунам ва ҳар чизеро, ки метавонад он нури ботиниро пинҳон кунад, ба зоҳир шудани қудратҳои рӯҳ монеъ шавад ё монеъи ифодаи худ гардад, аз байн барам. Ин роҳи зиндагии .бомуваффақият аст

*

Гурехтан аз мушкилот метавонад роҳи ҳалли осонтарин ба назар расад, аммо шахс вақте бо рақибӣ саҳт рӯ ба рӯ мешавад, қувват мегирад. Касоне, ки бо мушкилот рӯбарӯ намешаванд, на рушд мекунанд ва на .азму иродаи онҳо мустаҳкам мешаванд

*

Вақте ки мо фаҳмиш дорем, тарс аз байн меравад;
дар фаҳмиш амният ва ҳимоя вучуд дорад

*

Ман дар зиндагӣ бо бисёр таҷрибаҳо рӯ ба рӯ
шудаам ва душвортаринашон бо одамоне буд, ки маро
нодуруст фаҳмида буданд. Ман одамонero дидаам, ки
дӯст медоштам — одамоне, ки ба онҳо дил додам —
маро нодуруст фаҳмида, бар зидди ман рӯй оварданд.

Аммо ин дар ман талхӣ эҷод накард, зеро талхӣ
фаҳмишро абрҳо мепӯшонад. Ман намегузорам, ки аз
нофаҳмиҳои дигарон ба худам зарар расонам. Ба ҷои ин,
ман кӯшиш мекунам, ки ба онҳо кӯмак кунам, агар онҳо
қабулкунанда бошанд ва ба онҳо ниятҳои нек ва орзуҳои
.нек фириштам

*

Шодмонию бузургтарини ман дар нақл кардани
мӯъҷизаҳои Худо ба онҳое аст, ки бо ман ҳамфикранд ва
ба ман эътимод доранд ва дар афзоиши хоҳиши онҳо ба
он нури илоҳӣ, ки ба ман тасалло, озодӣ ва амният
.бахшидааст

*

Ҳамаи мушкилоте, ки шумо дар ин зиндагӣ бо онҳо
рӯ ба рӯ мешавед, барои илҳом бахшидан ва ҳавасманд
кардани шумо барои саъю кӯшиши бештар барои
расидан ба сатҳҳои баландтар пешбинӣ шудаанд.
Иродаи худро инкишоф диҳед, то шумо вазъияти худро
назорат кунед, на ин ки ба онҳо иҷозат диҳед, ки
шуморо идора кунанд. Нақшаҳои дурустро барои ҳаёти
худ тартиб диҳед, то шумо тавонед ҳамаи корҳои
хубero, ки мехоҳед анҷом диҳед ва бидонед, ки бояд
.анҷом диҳед

*

Онҳое, ки ба ин ҷаҳон аз ҳад зиёд дилбастаанд,
Худоро фаромӯш мекунанд ва аз ҳамин сабаб мо ҳама
чизеро, ки азиз медорем, аз даст медиҳем. Қонуни
ҷаҳонӣ ин чизҳоро аз мо мегирад ё аз ҳаёти мо хориҷ
мекунад, на барои ҷазо додани мо, балки барои санҷиш
барои дидани он ки оё мо офаринишро бештар аз
.Офаридгор дӯст медорем

*

Онҳое, ки иродаи заиф доранд, ҳамеша "ҳа"
мегӯянд, дар ҳоле ки қалбҳои бузург пур аз "не"-ҳои
.адабӣ ҳастанд

*

Имрӯз ман қобилияти тафаккури эҷодии худро барои
ноил шудан ба муваффақият дар ҳар як кори арзандае,
ки қасд дорам анҷом диҳам, фаъол мекунам ва бо ин кор
аз тамоми қудратҳое, ки Худо ба ман додааст, дуруст
.истифода хоҳам бурд

*

Хушбахтии ҳақиқӣ асосан аз ҳолати равонии инсон
вобаста аст. Қаноатмандӣ, қаноатмандӣ, оромӣ ва оромӣ
.ҳама нишонаҳои хушбахтӣ мебошанд

*

Инсон бояд саъй кунад, ки саломатии хуб, ақли
самаранок, зарурати зиндагӣ ва кори дуруст, довари
дуруст ва фаҳмиши дуруст дошта бошад ва набояд ба
.муҳити нодуруст ё шароитҳо дода шавад

*

Инсонҳо аксар вақт пиллаҳоеро мебофанд, ки
онҳоро маҳдуд мекунанд ва ресмонҳоеро мебанданд, ки
онҳоро мебанданд. Онҳо бояд сабабҳои ин
маҳдудиятҳоро дарк кунанд, то сироятҳои
сустҳаракатро аз ақл ва бадани худ решакан кунанд. Ин
боиси навсозии равонӣ мегардад, роҳро барои хушбахтӣ
ҳамвор мекунад, дар уфуқи ҳаёти онҳо огоҳии маънавӣ
пайдо мешавад ва бедории қувваҳои ҳаётан муҳим дар

дохили Шуур бояд аз умқи нодонӣ ба қуллаҳои фаҳмиш
.ва дониш баланд бардошта шавад

*

Шахсе, ки тарси шадидро парвариш медиҳад, он
чизро ҷалб мекунад, ки онҳо мекушанд аз он
канорагирӣ кунанд ва тарси доимӣ ба асабҳо зарар
мерасонад ва ба бадан беморӣ меорад. Вақте ки шумо
пур аз қувват, энергия ва нерӯи ҳаёти ҳастед, беморӣ аз
.бадан мегурезад

*

Рӯҳе, ки аз суруди некбинӣ лаззат мебарад,
намехоҳад садоҳои саҳти ноумедиро бишнавад ва ақле,
ки ҳамеша ба сӯи ситораи бедории рӯҳонӣ нигаронида
шудааст, ба ақли қавӣ ва мустаҳкам табдил меёбад, ки
.ларзиш ва дудилагиро намедонад

*

Ман бо андеша ба гуле нигоҳ кардам ва фавран туро
дидам, эй рӯҳи коинот. Он аз бӯи ҳузури ту сурх шуда
буд, гулбаргҳояш аз сурхии бегуноҳӣ ранг карда буданд
ва нури тиллоии хиради ту дар қалбаш медурахшид.
Пояи борик ва ғунҷаи сабз аз қудрати ту пуштибонӣ
мешуданд ва асрори ҳаёт ва абадият дар ҷанги
гардолуд хоб мерафт. Ламсҳои бепоёни ту занбӯри
асалро илҳом бахшид ва он ба нӯшидани нектари
.ширинии ту шурӯъ кард

*

Асрори бепоёни худро, ки дар беҳтарин алафи
канори роҳ пинҳонанд, ба ман нишон деҳ, аҷоибӣ
.офаринишро

*

Ҳар як падар ва модар бояд дорои хирад ва оромии
падарӣ ва нармӣ ва меҳрубонии модарӣ бошад ва ин ду

хислат бояд дар ҳар яки онҳо мутавозин ва
.пурракунанда бошанд

*

Ман ситораҳои шодӣ ва некбиниро пароканда
мекунам, то ғамгиниро аз ҷонҳо дур кунам ва нурҳои
ҳамдардӣ ва ҳамдардиро барои тасалли додани
.ғамзадагон паҳн мекунам

*

Мо имрӯз дар ин ҷо ҳастем ва фардо мисли абрҳо
фуруд меоем — танҳо сояҳо дар хоби кайҳонӣ. Аммо дар
паси ин тасвири гузаранда ва фавқулода рӯҳи абадӣ
пинҳон аст ва рӯҳҳои мо қисми ҷудонашавандаи он
.мебошанд

*

Худо ягона ҳақиқат аст. Мо бояд пайваста дуо гӯем,
ки озмоишҳои зиндагӣ ба ёди мо аз Ё ҳалал нарасонанд.
Вақте ки ман бо ин роҳ дуо мекунам, натиҷаҳои бештар
аз ҳар вақти дигар ба даст меорам. Сипас, ҳатто агар
чизе ҷиддӣ рӯй диҳад ҳам, он наметавонад маро аз фикр
кардан дар бораи Ё боздорад; баръакс, ман дар ҳузури
.муқаддаси Ё худро беҳатар ва эмин ҳис мекунам

*

Зиндагӣ дар ин ҷо то он даме, ки мо ба соҳили
амният мерасем, бесарусомонӣ ва бетартиб ба назар
мерасад. Аз ин рӯ, ман ҳамеша мегӯям, ки ман дар ин ҷо
ҳастам, то дар бораи аҳамият ва ҷалоли ҳақиқати ниҳой
шаҳодат диҳам. Мо набояд умедҳои худро ба ҳадафҳои
дунявии гузаранда ва пайвандҳои нозуки моддӣ
гузорем. Чунин пайвастагиҳои нозук моро аз ҳадафи
олии худ, ҳамон тавре ки моро аз ҳуди воқеии мо дур
.мекунанд, беихтиёр дур мекунанд

*

Муҳити зист дар одамон иллюзияҳо эҷод мекунад ва
онҳоро дар назари худашон бузург мегардонад. Шахси
ҷиддӣ бояд аз он огоҳии муваққатӣ ва гузарандаи

муҳити зист болотар равад ва ҳақиқатро дар дохили худ
эътироф кунад, то ин ҳақиқат муҳити табиӣ ӯ ва ягона
.таъсир дар ҳаёти ӯ гардад

Мо аз Худо хоҳиш мекунем, ки моро бо ҳидоят илҳом
бахшад ва ба сӯи Ӯ роҳнамоӣ кунад ва пеш аз он ки ин
дунёро тарк кунем, ба мо дар ёфтани Ӯ кумак кунад.
Новобаста аз он ки мо бо чӣ озмоишҳо рӯ ба рӯ мешавем
ва дардери, ки аз сар мегузаронем, мо ҳеҷ гоҳ набояд
умедмонро аз даст диҳем, ки ёрии Худо наздик аст, Ӯ
ба ҳар як дуои самимии пур аз орзу посух медиҳад ва
азизонашро тарк намекунад ва онҳоро ба иродаи тақдир
.намегузорад

*

Сарват ҳатман саломатӣ, оромии хотир ё
ҳосилнокиро кафолат намедиҳад. Аммо, вақте ки мо ба
самаранокӣ ва сулҳ ноил мешавем, дар натиҷа, мо
ҳатман ба муваффақияти мутавозини молиявӣ ноил
.мешавем

*

Дар дохили шумо боғи аҷоиб ва ҳайратангези
андешаҳои нозук аст, ки бо бўи муҳаббат, меҳрубонӣ,
фаҳмиш ва сулҳ хушбӯӣ аст. Гулҳои он аз гулҳои заминӣ
.ва гиёҳҳои моддӣ бениҳоят зеботаранд

*

Вақте ки шумо муҳаббати поки худро медиҳед, шумо
садбарги хушбӯӣ шинондаед ва бўи он муҳаббат ва бўи
он фаҳмиш аз ҳар гули заминӣ дарозтар боқӣ мемонад
!ва ин ҳақиқат аст

*

Инсон набояд аз чизе ҷуз аз худаш натарсад, зеро он
бузургтарин душмани муваффақият ва саломатӣ аст. Он
ақло роҳро мекунад, чизҳоеро, ки инсон метарсад,
ба миён меорад, дардро шадидтар мекунад, ба дил

зарар мерасонад ва ба системаи асаб ва мағз зарар мерасонад. Аз ин рӯ, онро бояд тавассути имон ба Худо, тафаккури мусбат ва эҷодӣ, некбинӣ, умед ва эътимод ба ҳимояи илоҳӣ бартараф кард. Касоне, ки Худоро дӯст медоранд ва дар нури Ӯ роҳ мераванд, торикии тарсро мағлуб карда наметавонанд, зеро Худо бо онҳост ва ҳар .касе, ки Худо бо онҳост, дар амон аст

*

Идҳо тавассути мубодилаи тӯҳфаҳои рӯҳони муҳаббат, сулҳ, шодӣ, таҳаммулпазирӣ ва орзуҳои нек .зеботар ва маънавӣтар мешаванд

*

Вақте ки мо дилҳои худро ба сӯи Худо мегардонем ва бо муҳаббати комил ва орзуи бузург ба Ӯ дуо мегӯем, мо Ӯро наздик ва зуд мебахшем ва медиҳем, зеро бо ин кор мо ба қалби дилсӯзи умумиҷаҳонии Ӯ ва муҳаббати .илоҳии бечунучарои Ӯ даст мерасонем

*

Зиндагии воқеӣ на танҳо хӯрдан, кор кардан ва хобидан аст, аз ин рӯ ман тӯҳфаи ақлро барои ҷустуҷӯ ва ёфтани Худо истифода хоҳам бурд ва барои наҷоти худ тавассути хидмат ба бародарону хоҳарони худ дар .башарият кор хоҳам кард

*

Бисёре аз одамон ба ин замин омада, онро тарк кардаанд, аммо мо то ҳол зиндагӣ дар ин ҷоро воқеӣ мешуморем, гӯё мо дар ин ҷо абадӣ хоҳем монд. Одами хирадманд касест, ки пайваста Худоро ба ёд меорад, зеро тафаккури пайваста дар бораи Ӯ роҳи раҳой аз ин .орзуи заминии таваллуд ва марг аст

*

Худо дар дохили мо қудратҳо ва энергияҳои хуберо барои бартараф кардани ҳама монеаҳое, ки дар роҳи мо ҳастанд ва озмоишҳое, ки бо онҳо рӯбарӯ мешавем, қарор додааст ва мо бояд барои берун овардани ин

қудратҳои мағлубнашаванда ва энергияҳои бепоён саъй
.кунем

*

Одамоне ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбанд;
онҳо пир мешаванд ва ба ҳамон одатҳо ва тарзи
фикрронии худ часпидаанд. Инҳоро метавон осори
равонӣ номид. Баъзе аз ин осори боқимондаҳо табиатан
рӯҳонӣ ҳастанд. Чунин одамон ҳаёти идеалӣ ва осоишта
доранд, аммо барои рушди фаҳмиши худ ё васеъ
кардани уфуқҳои худ кор намеkunанд ва рукуд
мемонанд. Онҳо қобилияти дарки ниёзҳо, шавқ ва
манфиатҳои насли ҷавонро надоранд. Ин метавонад то
андозае қобили қабул бошад, аммо вақте ки онҳо насли
навро бе фаҳмиш маҳкум ва танқид мекунанд, аз ҷиҳати
зеҳнӣ саҳт мешаванд. Аз тарафи дигар, бисёре аз
ҷавонон қурбони хатогиҳо мешаванд, зеро онҳо ба
андешаҳои калонсолони худ эҳтиром намегузоранд ё ба
маслиҳатҳои онҳо гӯш намедиҳанд. Онҳо фикр
мекунанд, ки одамони калонсол кӯҳна шудаанд ва аз ин
рӯ, ба гӯш кардан ё пайравӣ кардани онҳо ниёз нест,
зеро ғояҳои онҳо кӯҳна ва кӯҳна шудаанд. Дар майли
ҷавонии худ барои муосир будан, онҳо ҳарчи бештар
қоидаҳои кӯҳнаро мешикананд. Аммо онҳо бояд дар
хотир дошта бошанд, ки пиронсолон вазн ва арзиш
доранд; онҳо солҳо зиндагӣ кардаанд ва бисёр чизҳоро
дидаанд ва омӯхтаанд. Аъзоёни ҳам наслҳои кӯҳна ва
ҳам наслҳои нав бояд кӯшиш кунанд, ки аз якдигар
омӯзанд, зеро ҳам осори кӯҳна ва ҳам нав бартариҳо ва
.манфиатҳои худро доранд

*

Санҷиши бузургтар аз дониستاني он ки Офаридгори
мо бо мост, вучуд надорад. Мо бояд ҳузури Ёро интизор
шавем ва ба Ё орзу кунем, зеро Ё моро аз ҳар ҷиҳат
назорат мекунад. Новобаста аз мушкилот, новобаста аз
он ки ғаму андӯх, дард ё беморӣ то ҷӣ андоза бузург

аст, биёед аз Худо тасаллӣ ва оромӣ чӯем ва аз Ё хирад
ва роҳнамоӣ пурсем. Ё ба мо ҷавоб медиҳад, то он даме
ки мо ба Ё эътимод дорем, Ёро дӯст дорем ва аз Ё кӯмак
.пурсем

*

Ишқ бӯи гулҳои гулшукуфта ва хори хомӯши
садбаргҳост, ки зебоии табиатро ҷашн мегирад. Ишқ
суруди рӯҳ, суруди ҳаёт ва рақси ритмӣ ва мутавозини
сайёраҳо дар сафари доимии онҳо дар саросари фазо
аст. Ин ташнагии гулҳо барои нӯшидани нурҳои офтоб,
шукуфтан ва аз эликсири ҳаёт сер шудан аст. Ин орзуи
замин барои ғизо додани решаҳои хушкшуда бо шири
худ ва парвариши тамоми ҳаёт бо шарбати он аст. Ин
иродаи қудратманди офтоб барои зинда ва пурҷӯшу
хурӯш нигоҳ доштани ҳамаи махлуқот ва ангезаи ҳаёт
барои ҳифз ва нигоҳубини осебпазирон аст. Ин
табассуми бегуноҳӣ аст, ки меҳрубонии волидайнро ба
кӯдак ва итоати стихиявии дили ошиқон барои
пешниҳоди хидмат ва тасаллӣ бе интизории бозгашт
бедор мекунад. Ин набзи дӯстӣ аст, ки дилҳои
шикастаро табобат мекунад ва захмҳоро шифо
мебахшад. Ин фарёди дил аст, ки ба тавсиф муҳолифат
мекунад. Ин шоире аст, ки аз муҳаббат ба инсоният пур
аст, ки аз ранҷу азоби он дард мекашад. Ин доираи
доимо васеъшавандаи наздикӣ байни аъзои як оила аст,
ки пайваста ба фазоҳои васеътар ва уфуқҳои васеътар
табдил меёбад. Ин пичирроси ҳаёт дар олами кушод аст.
ақлҳо ва осмони дилҳо пур аз ситорагони эҳсосоти наҷиб
аст. Ишқ саодати рӯҳ аст, ки рӯҳҳои ошиқ орзуи онро
доранд ва орзуи ба даст овардан ва пайвастан бо онро
.доранд

*

Худовандо, бо мо бош ва ба мо кумак кун, ки
вазифаҳои худро иҷро кунем ва ҳузури мубораки Туро,

ки дилҳоро тароват мебахшад ва дар рӯҳ оромӣ ва умед
.мебахшад, эҳсос кунем

Агар шумо ҳангоми рондани мошини ҳаёти худ аз
тормозҳои худдорӣ истифода набаред, шумо дар зери
таъсири эҳсосоти беназорат ва хоҳишҳои нодурусте
хоҳед буд, ки аз худписандӣ сарчашма мегиранд. Шумо
бояд қодир бошед, ки дар ҳолати зарурӣ аз тормоз
истифода баред, то худро аз рафтори беэҳтиётна, аз
роҳи дуруст дур шудан ва ба чоҳи дард ва ранҷ афтодан
пешгирӣ кунед. Sup24

Истифодаи нодурусти калимаҳо яке аз силоҳҳои
марговартарин ва харобиовартарин аст. Сабаби асосии
ҳашм суҳанронии дағалона ва озордиҳанда аст. Шахс
бояд аз ғайбат ва сӯҳбатҳои беҳуда худдорӣ кунад, аз
баҳсу мунозираҳо дурӣ ҷӯяд ва аз майлҳои ҳашмгинуна
.ҳалос шавад

*

Агар шавҳар ё зан ҳашмгин шавад ва дигареро ба
ҳашм оварад, беҳтарин роҳи ҳал ин аст, ки аз ӯ дур
шавад ва то ором шудани вазъ аз посух додан худдорӣ
кунад. Агар яке аз онҳо суҳанрони ранҷовар гӯяд, беҳтар
аст, ки ба дигаре чунин посух надиҳад, балки то ором
шудани асабоният ором бошад. Агар зан ба шавҳараш
дод занад ва шавҳараш бо доду фарёди баланд посух
диҳад, шавҳар ду маротиба азоб мекашад: аввал аз
суҳанрони тунд ва сипас аз посухи саҳти худ, ки дар
ниҳоят пеш аз ҳама ба худ зарар мерасонад. Ин
метавонад ба талоқ ё дигар оқибатҳои номатлуб оварда
расонад. Инчунин муҳим аст, ки аз якравӣ ё бо таъзим
нисбат ба якдигар худдорӣ кунед. Дар айни замон, бояд
аз баҳсу мунозираҳо ва ҷанҷолҳо худдорӣ кунед ва ба

ҷои ин интизор шавед, ки оромӣ ва оромии ботинӣ
.барқарор шавад

*

Нагузored, ки касе оромии шуморо дуздад ва
оромии дигаронро бо таҳқирҳои шифоҳӣ (ё хаттӣ)
дуздад. Дар ҳашм ё гармии лаҳза, кас метавонад чизе
бигӯяд, ки ҳеҷ гоҳ ният надошт ва сипас аз он пушаймон
мешавад, дар ҳоле ки шахси дигар ин суханонро бист
сол дар ёд хоҳад дошт. Ба ин маъно, хотира чизи бад
аст. Қудрати хотира агар дуруст истифода шавад,
неъмат аст, аммо агар ҳамчун анбори корҳои баде, ки ба
.мо карда шудаанд, истифода шавад, зараровар аст

Вақте ки мо дар Худо бедор мешавем, мо дарк хоҳем
кард, ки ҳаёти инсон танҳо як силсила сояҳо ва нурест,
.ки ба экрани синамои кайҳонӣ инъикос ёфтаанд

Мо ба дарки чизҳое одат кардаем, ки ҳиссиёти мо
метавонанд эҳсос ва дарк кунанд ва аксар вақт мо аз
нерӯҳои нозуки атрофи худ беҳабар мемонем. Аммо ҳар
як андешае, ки мо дорем, ларзиши нозуки муайянеро ба
вучуд меорад. Аз ин рӯ, инсон наметавонад табиати
воқеии худро аз дигарон пинҳон кунад. Агар онҳо хато
карда бошанд, онҳо онро дар асл медонанд, ҳатто агар
фикр кунанд, ки онро пинҳон мекунанд, зеро эҳсоси
нодурустӣ дар фикрҳо ҷойгир аст ва дигарон онро
хоҳанд донист, зеро ларзишҳои ин фикрҳо бо ин ё он роҳ
тавассути амалҳои онҳо зоҳир мешаванд. Ин инчунин ба
амалҳо ва андешаҳои нек дахл дорад. Вақте ки мо дар
бораи Худо фикр мекунем ва номи Ёро — бо овози
баланд, бо пичиррос ё дар хомӯшӣ — ба забон меорем,
мо ларзиши рӯҳониро ба эфир мебарорем, ки ҳузури
.мубораки Ёро ба вучуд меорад

*

Эй Парвардигор, нурҳои муҳаббати Ту баробар бар
ҳамаи аъзои оилаи кайҳонии Ту медурахшанд. Инсоният
гунаҳкор аст, ки аз сабаби тафаккури ноқисаш
ношаффоф ва ноаён шудааст. Бигзор қудрати Ту вучуди
маро фаро гирад ва буғҳои ғафси ин ҷаҳонро пароканда
кунад, то ман оинаи равшан ва сайқалёфтае шавам, ки
.тасвири пок ва дурахшони Туро инъикос мекунад
*

Муҳаббат бояд самимӣ бошад ва вақте ки аз дил
.мебарояд, самимӣ аст
*

Агар шумо ба нури илоҳӣ рӯ оваред, шумо қудрати
илоҳиро хоҳед ёфт, ки қодир аст роҳи шуморо равшан ва
осон гардонад ва ба шумо саломатӣ, хушбахтӣ, сулҳ,
.озодӣ ва муваффақият ато кунад
*

Агар пул кор кардан душвор бошад, ба даст
овардани тавозуни равонӣ боз ҳам муҳимтар аст. Инсон
бояд дар сухан, андеша ва амалҳои ҷисмонии худ
.меҳрубон ва ором бошад

Одамон ду табиат доранд: табиати хона ва табиати
салон. Дар хона мо истироҳат мекунем ва табиати аслии
худро эҳсос мекунем, аммо аксар вақт орзу мекунем, ки
аз рафтори табиӣ худдорӣ мекардем, зеро бо рафтор мо
чизҳои нохушero ошкор мекунем, ки набояд баён
мешуданд, хусусан агар онҳо ба атрофиён зарар
.расонанд

Мо вақте ки бо либоси зебо ва табассуми васеъ ба
берун мебароем, дар ҳоле ки фикру эҳсосоти мо дар
доҳили хона печидаанд, тарзи тафаккури салонро қабул
мекунем. Дар хона мо мегӯем: "Ман аз фалонӣ хафа
шудам ва наметавонам ўро бубинам", аммо вақте ки бо

ҳамон шахс вомехӯрем, бо ӯ "Салом! Чӣ хелӣ?" салом
медихем. Ин ҷараёнҳои муҳолифи номувофиқ ва
эҳсосоти носолим ба системаи асаб ва дигар узвҳои
.бадан таъсир мерасонанд

*

Эй Худои азизам
Ман паҳноии бепоёни туро дар уфуқҳои оромӣ
дидаам
Ва ман шодмонии тароватбахши туро дар умқи
вучуди худ чашидам
Ва ман акси садои туро дар вичдони бедории худ
шунидам
Ва ман ба пичирроси шумо дар бораи дарки рӯҳонии
худ гӯш додам

*

Эй Парвардигоро, девҳои тамаъ ва худхоҳро ба
фариштагони орзуҳои баланди осмонхарош, нодонӣ ва
дарднокро ба ҳикмати муборак ва бекорию ба тиллои
.тозашудаи дастовардҳои дурахшони рӯҳонӣ табдил деҳ

*

Эй Парвардигоро, моро пок гардон, заъфу беамалии
моро ба ғайрат ва азму ирода ва андешаҳои нодурусти
.моро ба дарки ҳақиқат табдил деҳ

Ишқ чӣ аст?

Ишқ бӯи гулҳои гулдор аст

Ва хори садбаргҳои хомӯш

Чашни зебоии табиат

Ишқ сурудест, ки рӯҳ барои ҳаёт месарояд

Ва рақси мутавозини ритмикии сайёраҳо

Дар сафари доимии худ ба фазои амиқ

Ин ташнагии гулҳост, ки нури офтобро фурӯ баранд
Ва он шукуфон мешавад ва аз эликсири ҳаёт ғизо
мегирад.

Ин орзуи замин аст
Барои сер кардани решаҳои ташна бо шири он
Ва ҳама намудҳои ҳаётро бо моҳияти ҳаёт парвариш
медиҳад

Ин иродаи бузурги офтоб аст
Барои зинда ва фаъол нигоҳ доштани ҳама
мавҷудоти зинда

Ин қувваи пешбарандаи ҳаёт аст
Барои таъмини ҳимоя ва нигоҳубини ноболиғон
Ин табассуми бегуноҳӣ аст, ки меҳри падариро
бедор мекунад

бар кӯдак
Ва таслими худкор дар дилҳои ошиқон
Хизматрасонии ройгон ва изҳори тасаллият
Ин набзи дӯстӣ аст

Касе, ки дилҳои шикастаро шифо мебахшад ва
захмҳоро шифо мебахшад,

Ин даъватест ба дил, ки тавсифро рад мекунад

Ӯ шоири пур аз муҳаббат ба инсон аст

Касе, ки аз бадбахтии ӯ азоб мекашад

Ин доираи наздикӣ байни аъзои як оила аст

Доимо васеъ ва васеъ ба самти фазоҳои калонтар
Ва майдонҳои васеътар
Ин пичирроси зиндагӣ аст
Дар уфуқҳои ақли кушод
Ва осмони дилҳо пур аз ситорагони эҳсосоти начиб
Муҳаббат шодмонии рӯҳ аст
Он чизе, ки рӯҳҳои меҳрубон орзу мекунанд
Ва ӯ орзу мекунад, ки бо ӯ тамос гирад ва бо ӯ
муошират кунад
Ман ҳаётро дидам
Ҳангоме ки ман дар байни тепаҳои сабз ва водиҳои
алафӣ роҳ мерафтам
Ҳаракат дар байни дарахтон ва гулҳо
Ман зиндагиро дидам, ки бозӣ мекард ва хурсандӣ
мекард
Ман нурҳои тиллоии онро дар диски офтоб дидам
Ва ман дидам, ки вай дар байни абрҳо нопадид шуд
Ман хандаи ӯро дар ҷӯйборҳои шодмон шунидам
Ва ӯ аз қатраҳои борон саховатмандона ашк
мерезад
Ман ӯро дидам, ки дар шоҳаҳои дарахт ларзид
Ва гулҳои садбарг бо шодӣ рақс мекунанд
Ман садои онро дар чирроси паррандагон ва
ҷарангоси булбулон шунидам,

Ман сояҳои ӯро дидам, ки нишебихоро фаро гирифта
буданд

Шабнами он дилҳои садбаргхоро намнок мекунад ва
рухсораҳояшонро мебӯсад

Ман алафи шабнамро дидам, ки ба пойҳояш
часпидааст

Мисли он ки ман дидам, ки вай алафҳои сахроиро
пошида истодааст

Бо қатраҳои муҳаббат, он тароват ва зебоии худро
афзун мекунад

Ман бӯи нафаси хуши ӯро, ки аз насими субҳ паҳн
мешуд, ҳис кардам

Ман оромии ӯро ҳис кардам ва дастанахро дидам,
ки дуоҳои хайро мепошиданд

Дар ҳар водиву ҳар гӯшае

Ҳаёт чӣ қадар аҷиб аст!

Ва чӣ қадар ширин аст, ки бо ӯ роҳ равам

Даст ба даст

Дар роҳҳои мубораки он!

Асалому алайкум

Мавҷудияти номаълум ё чини зершуур

Ҳангоме ки мо дар ин роҳ пеш меравем ва фаҳмиши маънавии мо амиқтар мешавад, мо эҳсос мекунем, ки гӯё бо як муқовимати пурқудрати дохилӣ рӯбарӯ ҳастем. Аммо ин эҳсос танҳо як иллюзия аст; баръакс дуруст аст. Табиати аҷиб, печида ва инчиқии он "мавҷудияти номаълум"-и даруни мо ба назар чунин мерасад, ки аз унсурҳои тасвирнашавандае, ки аз олами берун аз фаҳмиши шуури инсонии мо гирифта шудаанд, ғизо мегирад.

Ин мавҷудот ба назар чунин мерасад, ки дар ҷои ноаён зиндагӣ мекунад ва онро ба шахсе аз сайёраи дигар монанд кардан мумкин аст, ки меҳмони мост, ҳарчанд мо аз ҷиҳати манфиатҳо, ақидаҳо, одатҳо, орзуҳо ва орзуҳои дур бо ӯ робитае надорем.

Ба назар чунин мерасад, ки ин мавҷудоти номаълум дар бораи ҳаёти баъд аз марг тасаввуроте доранд, ки нисбат ба ҳаёти мо бениҳоят бузургтар ва дақиқтаранд. Ба мо чунин менамояд, ки он танҳо дарки нозуки заруратҳо ва ниёзҳои амалии вучуди заминии моро дорад.

Дӯсти номаълуми мо ба назар чунин мерасад, ки моро нодида мегирад ва бешубҳа ба асрори коинот ғарқ шудааст. Ва вақте ки моро ба ёд меорад ва мехоҳад моро хушнуд кунад, як ҳаракати аҷибу ғариберо ба вучуд меорад, ки моро аз мувозинат берун мекунад, мувозинати моро ҳалалдор мекунад ва моро дар ҳайрат мегузорад.

Мо аксар вақт бовар дорем, ки ин махлуқи номаълум моро масхара мекунад ва қобилиятҳои моро масхара мекунад, гӯё он бо ақли мо бозӣ мекунад, бе ягон таваҷҷӯҳ ба эҳсосот ё ҳамдardӣ ба шароити мо. Баъзан

чунин ба назар мерасад, ки он моро асабонӣ ва хашмгин мекунад ва ба мо ҳеҷ гуна лутферо, ки сазовори миннатдорӣ бошад ё ягон манфиати воқеӣ пешниҳод намекунад.

Ин мавҷудот қодир ба анҷом додани ҳар навъ мӯъҷизаҳо ва аҷоибот ба назар мерасад, аммо бо вучуди ҳузураш дар дохили мо, барои мо муошират бо он ва баҳра бурдан аз қобилиятҳои бемаҳдуд ва қудратҳои ғавқуттабиии он душвор аст.

Ин мавҷудоти пинҳонро метавон ба кӯдаки вайроншудае монанд кард, ки ба асрори осмон ва замин дастрасӣ дорад. Он аз ин асрор истифода мебарад ва ин қудратҳоро ҳар тавре ки мехоҳад, бе маҳдудият ё масъулият идора мекунад.

Ба назар чунин мерасад, ки ӯ ҳама чизро медонад, аммо намедонад, ки чӣ тавр ин донишро дуруст истифода барад. Дастони ӯ пур аз ганҷҳо ҳастанд, ки онҳоро дар самти нодуруст ва дар вақти нодуруст беҳуда сарф мекунанд.

Мо мебинем, ки ӯ ба ташнагон нон ва ба гуруснагон об медиҳад (ва ба бедандонҳо шириниҳо медиҳад).

Ӯ ношукронро бо тӯҳфаҳо меборонад ва гадоёнро аз тӯҳфаҳо маҳрум мекунад

Ӯ онҳоро, ки аз Ӯ мегурезанд, таъқиб мекунад ва аз онҳое, ки мехоҳанд бо Ӯ вохӯранд, мегурезад

Он қувваи пинҳонӣ чист, ки баъзан инсонро бо энергияи аҷибу ғарибе, ки бодҳо ва арвоҳро мешитобад, ба худ ҷалб мекунад?

Кадам қувваест, ки сатҳи ларзиш ва энергияро ба тавре баланд ва паст мекунад, ки ба шахс дар

мувозинати ҳарорати худ ҳангоми тарк кардани утоқи гарм дар субҳи сард ва баръакс кӯмак кунад?

Он махлуқи номаълум бо маҳорати чунон ғайриоддӣ кор мекунад, ки ҳеҷ гоҳ ба ёди химики барҷаста ё муҳандиси ботаҷриба намеояд.

Оё имкон дорад, ки чунин қувват дар ин умри кӯтоҳи ин замин ҷамъ карда шавад?

Не, дӯстони ман, миллионҳо сол лозим шуд, ки он "бегона" ин механизми баданиро, ки мо ба панҷ ҳиссиёт нисбат медиҳем, такмил диҳад. Масалан, барои ақли бошуур донишмандони миқдори дақиқи шакаре, ки бояд ба ҷараёни хун ворид карда шавад, ғайриимкон аст. Агар ин миқдор хеле кам ё хеле баланд мебуд, натиҷаҳо фоҷиабор мешуданд.

Мо бо қудрате рӯ ба рӯ мешавем, ки дар борааш хеле кам медонем ва мо бояд онро бидонем. Роҳи беҳтарини ин кор ин аст, ки он чизеро, ки то ҳол омӯхтаем, зеро суол барем ва худро ба тарзи устоди бузург омода созем, вақте ки ӯ гуфта буд: "Агар шумо мисли кӯдакони хурдсол нашавед, ба Малакути Худо дохил нахоҳед шуд".

Ба иборати дигар, агар шахс соддагӣ, покӣ ва имони кӯдакро қабул накунад, ӯ наметавонад пешрафти назарраси рӯҳонӣ ба даст орад.

Мулоҳизаи илмӣ шояд роҳи осонтарини шинохти он қудрати ботинии пинҳон бошад, аммо аксари одамон ангезаи мулоҳиза кардан надоранд ва ба даст овардани ин донишро бо роҳи худ ё танҳо бо нишастан дар хомӯшӣ афзалтар медонанд - ҳатто агар андешаҳои онҳо мисли гирдбод дар ҳар самт ғарқ шаванд. Баъзеҳо метавонанд бигӯянд: "Ман бояд ин донишро дар

таҷассумҳои оянда ба даст орам ва ман шитоб намекунам." Шояд рӯзе зеҳни нозуки ман маро бедор кунад, аммо барои ноил шудан ба он саъю кӯшиши бошуурина лозим нест.

Муҳим нест, ки мо чандсолаем, чанд маротиба дар зиндагӣ ноком шудаем ё дигарон дар бораи мо чӣ фикр мекунанд. Муҳим нест, ки мо кадом генҳоро дорем ё дар кадом шароит зиндагӣ мекунем. Ҳеҷ яке аз ин барои меҳмони пинҳоние, ки дар дохили мо зиндагӣ мекунад, муҳим нест. Он танҳо мехоҳад, ки мо ба он иҷозат диҳем, ки бадан, энергия, ақл ва шуури моро истифода барад ва назорати ҳар як ҷанбаи ҳаёти моро ба он таслим кунад. Ин аст он чизе ки мо бояд анҷом диҳем, агар хоҳем ба қуллаҳои, ки моро интизоранд, бирасем.

Вақте ки мо дар бораи рӯйдодҳои ҳаётамон фикр мекунем, оё дуруст нест, ки мо дарк мекунем, ки як қувваи пинҳон моро роҳнамоӣ кардааст ва моро аз хатарҳои зиёд наҷот додааст? Аммо ҳамин ки хатар оромона мегузарад, мо он қувваро чӣ қадар зуд фаромӯш мекунем!

Ин қудрат ҳеҷ гоҳ моро тарк накардааст ва ҳар дафъае, ки ба он ниёз дорем, ҳамеша барои кӯмак ба мо омода аст, чунон ки муаллими бузург гуфтааст: "Ман то охири дунё бо ту ҳастам".

Агар мо тарҷумаи ҳоли мардон ва занони бузургро дар тӯли наслҳо мутолиа кунем, мебинем, ки дар ҳар як ҳодиса, новобаста аз он ки то чӣ андоза хурд аст ва новобаста аз он ки кадом усул истифода шудааст, хоҳ тавассути дуои самимӣ ё тасдиқи амиқ, натиҷа ҳамеша яксон буд.

Ин азимҷуссаи даруни мо зиндонӣ пайваستا дар ҳаракат аст ва саъй мекунад, ки як бор ва барои ҳамеша

озод шавад? Кай мо бошууруна онро кушоем ва ба сӯи озодӣ ва пирӯзӣ пайравӣ кунем?

Биёед ҳоло оғоз кунем ва ба бузургҷуссаи ботинӣ имконият диҳем ва мо хоҳем дид, ки зиндагӣ то чӣ андоза ширин хоҳад буд ва бо ёрии Худо бо нурҳои шодӣ ва пирӯзӣ чӣ гуна медурахшад.

Асалому алайкум

Саҳнаҳо аз Ҳиндустон ва як рӯъё

Ҳиндустон аз ҳар ҷиҳат як микрокосмоси ҷаҳон аст. Он кишварест, ки дорои ҳама гуна атмосфера, иқлим, дин, тиҷорат, санъат, халқҳо, манзараҳо, забонҳо ва фарҳангҳо мебошад.

Тамаддуни Ҳиндустон ҳазорсолаҳо сарчашма мегирад ва ҳокимон, хирадмандон ва роҳнамоёни он сабтҳоеро боқӣ гузоштаанд, ки аз мавҷудият ва аслияти тамаддуни ориёӣ дар Ҳиндустон ва Синд шаҳодат медиҳанд.

Бисёре аз сайёҳони аврупоӣ аз Ҳиндустон дидан мекунанд ва дар кӯчаҳои он ҷодугарон, шамшербозон ва ҷодугарони морро мебинанд ва бовар доранд, ки ин беҳтарин макони Ҳиндустон аст, аммо намедонанд, ки ин рақамҳо моҳияти воқеии Ҳиндустонро ифода намекунанд. Ҳаёти воқеӣ ва ҳаётии Ҳиндустон дар фарҳанги маънавии он аст, ки онро аз замонҳои қадим ба як деги омезиши динҳо ва эътиқодҳо табдил додааст.

Дуруст аст, ки Ғарб метавонад ба Ҳиндустон бисёр таҷрибаҳои солим, усулҳо ва принципҳои тиҷорат ва рушди захираҳои табиӣ ва инсониро омӯзонад. Ва дуруст аст, ки Ҳиндустон ба пешвоёни дурандеше ба монанди Ҳенри Форд ва Томас Эдисон ниёз дорад. Аммо ҷаҳони Ғарб низ огоҳона ё нозук ба дарсҳои амалӣ ва маънавие, ки Ҳиндустон дар тӯли таърих ба онҳо тахассус доштааст, ташна аст.

Илм дар шаҳрҳои Ғарб чунон пешрафт кардааст, ки чунон босуръат пеш рафтааст, ки ниёзҳои моддии одамон - паноҳгоҳ, хӯрок ва либос - ба осонӣ дастрасанд. Аммо, роҳати ҷисмонӣ ва моддӣ бидуни роҳати равонӣ, оромӣ ва тасаллии рӯҳонӣ кофӣ нест.

Бузургтарин ва ғанитарин мероси Ҳиндустон дар усулҳо ва роҳҳои маънавӣ аст, ки олимони рӯҳонии дурандеш ва равшанфикри ҳиндӣ дар тӯли асрҳо кашф кардаанд. Ин мерос ба фарҳанги маънавӣ ва илмии башарият саҳм гузоштааст ва саҳм мегузорад.

Ҳиндустон сарзамини асрор аст, аммо ин асрорҳо танҳо барои онҳое, ки бо онҳо ҳамдардӣ мекунанд, онҳое, ки самимона ва самимона ҳақиқатро меҷӯянд, дилҳои онҳоро боз мекунанд.

Ҳиндустон бо баландтарин ва боҳашаматтарин кӯҳҳои ҷаҳон фахр мекунад: Ҳимолой Дарҷилинг дар шимоли Ҳиндустон аз ҷиҳати зебоии табиӣ хайратангез аксар вақт Швейтсарияи Ҳиндустон номида мешавад. Он инчунин харобаҳои қадимии қалъаҳо, қалъаҳо ва қасрҳои шоҳзодагонро дар Деҳлӣ, инчунин дарёи васеи Ганг ва кӯҳҳои Ҳимолойро бо ғорҳо ва паноҳгоҳҳояшон барои тафаккур ва инъикос дар бораи нур ва ҳикмати илоҳӣ дорад.

Шаҳри Аграи Ҳиндустон бо яке аз мӯъҷизаҳои ҷаҳон, Тоҷ Маҳал, қуллаи санъати меъморӣ ва зеботарин орзуҳои башарият, ки дар мрамори сайқалёфта ва алебастри зебо таҷассум ёфта, муҳаббати инсониро ҷовидонӣ мегардонад, фахр мекунад.

Ҳиндустон инчунин ҷангалҳои торик ва ҷангалҳои зич дорад, ки дар онҳо палангҳо ва шерҳо сайругашт мекунанд. Ҳиндустон инчунин осмони кабуд дорад, ки ҳангоми ғуруби офтоб, вақте ки нурҳои офтоб ба тӯдаи алангаҳои сӯзони норанҷӣ табдил меёбанд, боз ҳам зеботар ва бошукӯҳтар мегардад.

Ҳиндустон инчунин навъҳо ва рангҳои бешумори меваю сабзавоти шарқӣ ва наҷодҳои зиёди одамонро дорад, ки ҳамаи инҳо якҷоя Ҳиндустонро ба як дегча табдил медиҳанд, ки аҷиб ва фаромӯшнашаванда аст.

Ҳиндустон сарзамини муқобилатҳои бузургест, ки дар он сарвати ношоиста дар баробари фақри шадид вуҷуд дорад ва авҷи покии зеҳнӣ бо ҳаёти саҳт ва ҳаррӯза ҳамзистӣ мекунад. Дар Ҳиндустон шумо Rolls-Royce ва аробаҳои говро хоҳед ёфт, ҳамон тавре ки филҳоро дар аробаҳои ороишёфта ва аробаҳои боҳашамати аспасавор хоҳед ёфт.

Дар шимоли Ҳиндустон мо одамонро бо чашмони кабуд ва мӯйҳои зард мебинем, дар ҳоле ки дар ҷануби гармтар мо пӯсти сиёҳи аз гармии офтоби тропикӣ зардшударо мебинем.

Аз аввал то ба охир, Ҳиндустон воқеан сарзамини ҳайратҳо ва зиддиятхост. Агар зиндагӣ як масирро пайгирӣ кунад, якранг мешавад. Аммо дар Ҳиндустон эҳсос мешавад, ки зиндагӣ як саргузашти бузургест, ки пур аз ҳайратҳо ва асроре аст, ки ҳеҷ гоҳ тасаввур карда наметавонист.

Ҳиндустон шояд осмонхарошҳои ҷисмонӣ ё
боҳашамат ва вақтхушиҳои аз ҳад зиёди муосире
надошта бошад, ки асабҳои рӯҳониро фишор диҳанд.

Дуруст аст, ки Ҳиндустон камбудии худро дорад,
ҳамон тавре ки ҳамаи миллатҳо камбудии худро
доранд

Аммо Ҳиндустон осмонхарошҳои рӯҳонӣ дорад:
бузургҷуссаҳои рӯҳонии хоксор ва воқеӣ, ки метавонанд
ба ҳамватанони худ таълим диҳанд, ки чӣ гуна аз ҳар
гуна шароити зиндагӣ шодмонии комили рӯҳониро
истихроҷ кунанд.

Ин суфиён бо пояҳои илмӣ, ки ҳақиқат ва воқеиятро
тавассути талош ва таҷрибаи худ шинохтаанд,
метавонанд ба дигарон дар рушди фаҳмиши худ ва
истихроҷи оби тароватбахши сулҳ ва қаноатмандӣ аз
ҳоки зиндагии ҳаррӯзаи онҳо кумак кунанд.

Биниши осмонӣ ҳангоми ғуруби офтоб

Устои хирадманд Парамханса орзуи худро чунин
тавсиф мекунад:

Аз айвонам ба самти ғарб нигоҳ кардам ва дар
болҳои ҳаёлот ба соҳили уфуқи дур парвоз кардам. Дар
тарафи рост ва чапам ду қаторкӯҳро дидам, ки ба зудӣ
ба ранги арғувонии пурасрор табдил ёфтанд. Вақте ки
бори дигар нигоҳ кардам, дасти ноаён онҳоро бо пардаи
кабуди тира пӯшонида буд. Дар паси ман шаҳри
Гвадалахара, ки дар шомӣ ғуруби офтоб ғуруб мекард,
хобида буд. Осмони шарқӣ акнун бо рангҳои гулобии
наرم оро дода шуда буд. Ба пеш нигоҳ карда, чашмонам
шаҳри ҷодугарии ҷазираҳои кабудро дид, ки дар кӯли
тиллоӣ шино мекарданд.

Дар ин маҷмааи ҷазираҳои ҷодугарии кабуд, теппаи бузурги санги оҳаксанги кабуд баланд шуд, ки онро абрҳои вулкони хокистарранг-сафед ихота карда, гейзерҳои лаваи тиллоии сурхро мерехтанд ва мисли рангинкамон ба сӯи кӯли ором майл мекарданд. Алангаҳои шадиди тиллоӣ ҷазираҳои кабудро бо ҳалоҳои сӯзони нур фаро гирифта буданд.

Қуллаи кабуд ва тоҷи оташини он мисли дугоникҳо дар рӯи он кӯли тиллоии хомӯш инъикос ёфта буданд. Ва дар тарафи рости дур, кӯли хурду ором, ки дар синаи яке аз ҷазираҳои кабуд ҷойгир шуда буд, мисли моҳи пурра, ки дар миёни мавҷҳои абрҳо шино мекард, медурахшид.

Ман муддати тӯлонӣ дар шаҳри ғуруби офтоб ва абрҳои саробмонанд саргардон шудам, бо нури тиллоии нозукаш дар рӯи кӯл шино мекардам ва он обҳои тиллоӣ, ки бо гиреҳҳои яхи сурх дар ҳар самт то канори абадиёт пароканда буданд, чӣ қадар аҷиб буданд!

Ман тасаввур мекардам, ки нимфаҳои хурди нур дар ин замин рӯхҳои хайрхоҳанд ва пас аз бомуваффақият гузаштан аз ҳама озмоишҳои зиндагӣ, ба онҳо иҷозат дода шуд, ки сайругашт кунанд ва орзуҳои худро тавре ки мехоҳанд, амалӣ кунанд. Ҳар рӯз ҳангоми ғуруби офтоб, ин нимфаҳо орзуҳои осмони худро дар шаҳрҳои осмонӣ, ки бо баҳрҳо ва кӯлҳои тиллоӣ ихота шуда буданд, чамъ мекарданд. Дар он ҷо, берун аз чанголи ғаму андӯх ва берун аз домҳои ин ҷаҳони заминӣ бо ҳама фоҷиаҳо ва дардҳояш, берун аз ҳама ранҷу азобҳо, ин мавҷудот нури сурх нафас мекашиданд, нурҳои норанҷӣ менӯшиданд ва наздик мешуданд, дар миёни баҳри нурҳои рангоранг сайругашт мекарданд ва шино мекарданд.

Дар ин ҷо, он париён орзуҳои худро амалӣ мекарданд ва ҳаёлотии худро фавран мувофиқи хоҳишашон амалӣ мекарданд, сипас бо хоҳиши худ нопадид мешуданд.

Дар ин ҷо, он махлуқот аз ганҷҳои қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ баҳравар буданд ва саховатмандона орзуҳои ҳамаи онҳоеро, ки онҳоро дар ҷаҳони аҷоибу ҷодуии худ зиёрат мекарданд, амалӣ мекарданд.

Дар ин ҷо, вай маҷбур набуд, ки мисли одамон интизор шавад ва орзу кунад, то орзуҳояш амалӣ шаванд ва орзуҳояш амалӣ шаванд, балки ӯ ҳамон тавре ки мехост, орзу мекард ва бо иродаи худ ба ҳамаи ин орзуҳо ва хоҳишҳояш ноил мешуд.

Он шаҳри ғуруби офтоб дар Ҷазираҳои Орзуҳо орзуе буд, ки дар умқи зершуури ман пинҳон буд ва имрӯз он воқеан амалӣ шуд, дар ҳақиқат, ман ба ганҷҳои пинҳони рӯҳам нигоҳ кардам ва нури он маро фаро гирифтааст, дурахши он маро ба ҳайрат меорад!

Асалому алайкум

Ҷароғҳои равшанкунанда

Мо Худоро барои тўҳфаи ҳар соли нав ва барои умедҳо ва ваъдаҳои иҷрошавандае, ки он ба мо меорад, .ситоиш ва шукр мегӯем

Ҳеҷ қудрати бузургтар аз дуои самимӣ ва самимӣ
барои пайваст шудан бо Худо, ба вучуд овардани
тағйироти аҷиб дар ҳаёти афрод ва шароити ҷаҳон ва ба
.даст овардани сулҳ ва бародарии инсонӣ вучуд надорад
Мо аз Худо дуо мекунем, ки дуоҳои самими
инфироӣ, дарки баланд ва дониши афзоянда ба як
нерӯи рӯҳонии муборак табдил ёбанд, ки тағйироти
.воқеиро дар замин ба вучуд меорад

Эй Парвардигор, моро баракат деҳ, то ки нури Ту ва
ҷароғҳои равшани Ту моро дар роҳҳо роҳнамоӣ кунад ва
муҳаббати Туро дар дилҳои худ ва дилҳои дигарон
бедор кунем ва машъалҳои нури зиндaro бардошта,
истеъдодҳои худро ба он чизе, ки Туро хушнуд мекунад
.ва ба одамон ғоида мерасонад, истифода барем

Ба мо кумак кун, то худро қубурҳое созем, ки
таваҷҷути онҳо энергияи кайҳонии Ту ва нури роҳнамои
Ту барои кӯмак ба дигарон ва рағбӣ бадбахтӣ ва ранҷу
азоби онҳо ҷорӣ шаванд, зеро ба шарофати Ту мо
.қудрати кӯмак ба башарият ва ҳудамонро дорем

Мо баракат ёфтаем, то бо онҳое, ки ранҷ мекашанд,
.ҳамдардӣ кунем
Мо ғояҳо ва ниятҳои некро дар саросари ҷаҳон паҳн
мекунем
Бигзор сулҳ ва бародарӣ ба як таҷрибаи зинда
табдил ёбад
«Ҳамон тавре ки дар осмон аст, дар замин низ»

Салом яке аз номҳои Худои бузург аст, ки ӯ онро}
дар замин ниҳодааст, пас онро дар байни худ паҳн
{кунед

* * *

Яке аз донишҷӯён ба муаллим Парамҳанса гуфт, ки
иваз кардани одатҳои зараровараш бо одатҳои
фоиданок барояш душвор аст ва аз ӯ маслиҳат пурсид,
:бинобар ин ӯ гуфт

Шумо набояд умеди худро барои такмили худ аз
даст диҳед

Инсон танҳо вақте пир мешавад, ки аз кӯшиши
тағйири мусбат худдорӣ мекунад

Ин ҳолати руқуд, ба андешаи ман, як ҳолати воқеии
."аҳром" аст

Вақте ки шахс мегӯяд: "Ман тағйир дода
наметавонам" ва онро борҳо ва борҳо такрор мекунад
Ман ба ӯ мегӯям: "Хуб, азбаски ту қарор додӣ, ки
."чунин бошӣ, дар ҳамоно ҷое, ки ҳастӣ, бимон

Новобаста аз вазъи кунунии инсон, онҳо метавонанд
таваҷҷути худтанзимкунӣ, ғизои дуруст ва риояи
.дастурҳои саломатӣ ба сӯи беҳтар тағйир ёбанд

Чаро шумо фикр мекунад, ки шумо қодир ба тағирёбӣ нестед? Рукуди зеҳнӣ сабаби пинҳонии заъф аст. Ҳар як шахс хусусиятҳои дорад, ки пешрафти онҳоро маҳдуд мекунад. Ин хусусиятҳо аз ҷониби Худо дар табиати инсон ҷой дода нашудаанд, балки аз ҷониби инсон офарида шудаанд. Инҳо камбудии ҳастанд, ки шумо бояд аз онҳо халос шавед ва шумо метавонед

Дар хотир доред, ки одатҳои инсон чизе ҷуз ифодаи зоҳирии андешаҳои ботинии ӯст

Вақте ки шумо қарор медиҳед, ки тағир диҳед, нерӯҳои зиёде барои дастгирии шумо ва тақвияти қарорҳои мусбати шумо муттаҳид мешаванд

Ва бо ёрии Худо

Боғи Соли Нав

Акси садои соли гузашта, бо ғаму андӯҳ ва хандааш, нопадид шудаанд

Ва инак акси садои суруди Соли Нав, ки :рӯҳбаландкунанда, умедбахш ва пичиррос месарояд

«Ҳаёти худро комилан аз нав созед»

Аз алафҳои бегона аз тарсҳои кӯҳна даст кашед

Аз боғи партофташудаи гузашта, ӯ танҳо тухми
шодӣ, дастовардҳо, умедҳо, андешаҳо ва амалҳои нек ва
.орзуҳои наҷиб ва баландро ҷамъоварӣ ва наҷот дод

Дар хоки шабнами ҳар рӯзи нав, он тухмиҳои
бузургро шинонед, об диҳед ва аз онҳо нигоҳубин кунед,
то он даме ки онҳо калон шаванд ва ҳаёти шуморо бо
.манфиатҳои нодирӣ шукуфӣ пур кунанд

:Соли нав пичиррос мезанад

Рӯҳеро, ки асири одатхост, бедор кунед ва онро ба»
анҷом додани корҳои нав ва судманд ташвиқ кунед. Ҳеҷ
гоҳ кӯшишро бас накунад ва ҳеҷ гоҳ ором нагиред, то он
даме ки ба озодии абадӣ ноил нашавед ва кармари
(оқибатҳои пайваста пайгирӣ ва таъқиби амалҳои
.«гузашта) мағлуб накунад

Бо ақли тоза ва маст аз шодмонии доимо
навшаванда, биед якҷоя шодӣ кунем ва даст ба даст ба
сӯи хонаи осмонӣ, ки дигар ҳеҷ гоҳ аз он берун нахоҳем
.рафт

Қиссаи муваффақият

Ман то ҳол бори аввал дар ёд дорам, ки ман аз
иродаи худ барои кӯмак ба дигарон истифода бурдам

Ман ва яке аз дӯстонам дар он вақт писарбачаҳои
:ҷавон будем. Рӯзе ба ӯ гуфтам

.«Мо ба панҷсад (фақир) таъом медиҳем»

Ў бо ҳайрат ҷавоб дод: "Аммо мо як тин ҳам
"!надорем

Ман ба ў итминон додам ва гуфтам: "Бо вучуди ин,
лоиҳа пеш меравад ва ман боварӣ дорам, ки пул
."тавассути шумо меояд

Ў бо тамасхур ҷавоб дод: "Чӣ лоиҳа! Ин ғайриимкон
"!аст

Эҳсоси итминони комил маро водор кард, ки бигӯям:
«Модаратро ба ҳеҷ вачҳ ҳафа нақун, балки ҳар қореро,
."ки ў аз ту талаб меқнад, иҷро қун

:Як рӯз пас ў давида назди ман омад ва гуфт

Ман оббозӣ мекардам, ки модарам маро даъват»
кард, ман меҳостам ба ў ҷавоб диҳам: «Ҳоло, вақте ки
оббозӣ меқнам, маро ташвиш надеҳ», аммо ба қои ин
ман аз ў пурсидам, ки чӣ меҳоҳад ва ў аз ман хоҳиш
кард, ки ба назди қолаам, ки дар наздикии қонаи мо
зиндагӣ меқнад, равам, бинобар ин ман ба ў гуфтам:
."«Ман мешунавам ва итоат меқнам

Вақте ки ман барои дидани қолаам рафтам,"
аввалин қизе, ки вай ба ман гуфт, ин буд: "Он писари
девонае, ки бо ў ҳастӣ, қист? Магар девона шудай? Ин

лоиҳае, ки ман дар бораи он шунидаам, ки шумо ду
"!нафар панҷсад нафарро сер мекунед

Ман аз вай хашмгин шудам ва гуфтам: "Ҳоло бояд
равам", ва аз хонааш баромаданро сар кардам. Аммо вай
маро боздошт ва гуфт: "Шояд дӯстат девона бошад,
аммо фикри ӯ хуб аст. Ин пули бист рупияро бигир" (ин
.дар аввали асри бист маблағи назаррас буд)

Писар чунон ҳайрон шуд, ки қариб аз ҳуш рафт. Ӯ
фавран назди ман давида омад ва хабарро ба ман
расонд. Вақте ки мо барои харидани биринҷ ва дигар
чизҳои зарурӣ барои зиёфат рафтем, ҳамсояҳо аз
нақшаи мо шунида, хӯроки бештар пешниҳод карданд.
!Дар ниҳоят, мо ду ҳазор нафарро (2000) сер кардем

Ҳамин ирода бо ҷараёни муқаддас, ки аввалин
китобхонаи таъсисёфтаи худ, Китобхонаи Сарасватиро
.дар Калкутта, таъсис дод, пур карда шудааст

Вақте ки шумо қарор медиҳед, ки корҳои хайр
кунед, агар аз иродаи динамикӣ ва муассир истифода
баред, онҳоро ба даст меоред. Новобаста аз шароит,
агар шумо истодагари кунед, Худо воситаҳои фароҳам
.меорад, ки бо он ба он чизе, ки мехоҳед, ноил мешавед

Ин ҳақиқатест, ки Исои Масеҳ ба он ишора карда
буд: «Агар шумо имон дошта бошед ва шак накунед...
пас ба ин кӯҳ бигӯед: «Ҷунбонда, худро ба баҳр парто»,
.«ва он иҷро хоҳад шуд

Ва дар ҳадиси шариф: Вақте ки Худоро меҳонӣ, дар]
[дуои худ устувор бош

Агар шумо пайваста аз қудрати иродаи худ
истифода баред, новобаста аз монеаҳо, шумо метавонед
ба муваффақият, саломатӣ ва қувват барои кӯмак ба
дигарон ноил шавед ва аз ҳама муҳимтар, шумо бо Худо
ҳамоҳангӣ ба даст меоред. Ин иродаест, ки бояд
парвариш карда шавад: иродае, ки уқёнусҳои дудилагӣ
ва нокомиро дар анҷом додани корҳои нек хушк мекунад
.ва ба он чизе, ки ба он умед аст, ноил мегардад

* * *

Ба умқи дурахшони вучуди худ нигоҳ кунед, ва дар
он ҷо шумо имконоти бепоёни зебӣ, хирад ва покиро
.хоҳед ёфт

Мо аз Худои Қодир хоҳиш мекунем, ки шумо соли
навро бо итминони қатъӣ, ки қобилияти зоҳир кардани
.табиати олии худро доред, истиқбол гиред

Муҳити зист ва натиҷаҳои амалҳои гузашта шуморо
бо ҳислатҳо, хусусиятҳо ва одатҳои мушаххас фаро
гирифтаанд, аммо инҳо танҳо зухуроти муваққатӣ
ҳастанд ва дар зери онҳо табиати воқеии шумо - рӯҳи
наҷиб - пинҳон аст, ки озодии мутлақ дорад бартариҳо
ва хусусиятҳоеро, ки меҳаҳед дошта бошед ва ҳангоми
ичрои нақшҳои худ дар сахнаи ин ҷаҳон нишон диҳед,
.интиҳоб кунад

Оё орзуҳои рӯхоние дар дохили шумо ҷӯш мезананд,
дар дилҳоятон меларзанд ва шуморо водор мекунанд, ки
онҳоро барои соли оянда ба рӯзномаи худ дохил кунед?
Агар ҷавоб "ҳа" бошад, гузаштaro фаромӯш кунед,
дарсҳои аз он гирифташударo дар хотир нигоҳ доред ва
бо баракати Худо барои ноил шудан ба он чизе, ки
.мехоҳед ба даст оред, пеш равед

Онҳо ҳар рӯзро имконияти нав барои назорат
кардани одатҳо ва эҳсосоти номатлуб, зиндагӣ дар сулҳ,
бахшидани муҳаббат ва паҳн кардани хушбинӣ ва шодӣ
.дар ин ҷаҳон меҳисобиданд

Лаҳзае, ки шумо иродаи худро барои тағйироти
мусбат бедор мекунад ва онро бо амалҳои худ дастгирӣ
мекунад, қувваҳои ноаёнӣ кайҳонӣ аз ҷониби Худованди
Меҳрубон ба тақвияти кӯшишҳои шумо шурӯъ мекунанд.
Ҳар қадар шумо дар қарорҳои худ устувор бошед, ҳамон
қадар қувваҳои некӣ дар ҳаёти шумо бузургтар ва
пурқувваттар мешаванд - ин як қонуни илоҳии
.тағйирнопазир аст

Рӯзи аввал метавонад душвор бошад, аммо рӯзи
дуюм метавонад каме осонтар бошад ва рӯзи сеюм боз
ҳам осонтар бошад. Пас аз чанд рӯз, шумо хоҳед дид, ки
муваффақият ба даст овардан мумкин аст. Ва онҳое, ки
як сол сабр мекунанд ва ба кӯшишҳои худ идома
.медиханд, худро дигаргун хоҳанд кард

Ба онҳое, ки орзуҳои рӯхонӣ доранд, мо мегӯем:
Бигзор хоҳиши пайваст шудан бо Худо бузургтарин чизе
дар ҳаёти шумо бошад. Тавассути фикр кардан дар

бораи Худо ва мулоҳиза дар бораи Ё мо итминони комил
ба даст меорем, ки Ё моро абадан дӯст медорад, зеро мо
ба Ё тааллуқ дорем, новобаста аз қадамҳои нодурусте,
.ки мо дар самти нодуруст гузоштаем

Вақте ки мо эҳсос мекунем, ки моро бечунучаро дӯст
медоранд, оё ин моро водор намекунад, ки тамоми кори
аз дастамон меомадаро кунем ва ба мо кӯмак
намекунад, ки аз гузашта бо тамоми ноқомииҳо ва
ноумедииҳо даст кашем? Вақте ки мо эҳсос мекунем,
ки моро дӯст медоранд ва касе ҳаст, ки моро дӯст
медорад, мо ором мешавем ва дилҳои мо шодӣ
.мекунанд

Бо вуҷуди ҳама вазифаҳо ва фаъолиятҳо, мо бояд
каме вақт ҷудо кунем, то ба умқи худ кашф кунем, ҳудро
омӯзем ва рӯҳҳои худро бо муҳаббат ва осоиштагии Худо
.тароват бахшем

Агар мо Худоро дӯст дорем ва ҳар рӯз самимона
барои писанд омадан ба Ё сазӣ кунем, ҳеҷ чиз
.наметавонад монеи пешрафти рӯҳонии мо гардад

Дар хотир доред, ки дӯстони ман ва бо ёрии Худо,
шумо дар соли нав хушбахтиро эҳсос хоҳед кард, ки
.шояд қаблан ҳеҷ гоҳ орзу накарда будед

* * *

Бо иродаи пур аз азму ирода

Бо эътимоди комил ба қобилиятҳои рӯҳи инсон
Бо имони бепоён ба Худо
Биёед бо имсол хайрухуш кунем ва соли навро
истиқбол гирем

Бо вучуди тағйироте, ки ҷаҳон аз сар мегузаронад
ва таъсири ин тағйирот ба ҳаёти мо, агар мо аз
рӯйдодҳои ҳаррӯзаи босуръат рушдёбанда бо хирад ва
фаҳмиш фаротар равем, мо фаҳмиш пайдо мекунем ва
.дарсҳо мегирем

Ҳар яки мо дар сахнаи замон нақше дорем, ки дар
.он рӯйдодҳои имрӯза ба орзуҳои оянда табдил меёбанд

Рӯйдодҳои драмавӣ ва шароити ҳамроҳи онҳо ба як
ҳадаф хизмат мекунанд: як ба як бедор кардани
фазилатҳои зиёде дар дохили худ. Ҳар як таҷрибае, ки
мо аз сар мегузаронем, қувваи пинҳони моро барои
.мубориза бо он оқилона ва самаранок нишон медиҳад

Мо қобилиятҳои бузурге дорем, ки Худо дар дохили
мо гузоштааст ва вақте ки онҳо фаъол мешаванд, онҳо
ба манбаи муҳими баракат дар ҳаёти мо табдил
.меёбанд

Ҳатто агар шароити беруна ҳамеша таҳти назорати
мо набошанд ҳам, мо ҳамеша метавонем интиҳоб кунем,
ки дар дохили худ чӣ гуна будан мехоҳем, ки калиди
.пешрафти мо ва пешрафти башарият дар он аст

Ҳар як рӯҳе, ки озодиро меҳоҳад, бояд барои
тағйири беҳтар саъю кӯшиши бошууруна кунад ва вақти
муносибтарин ҳоло аст, вақте ки ниятҳо ба қабули
.қарорҳо ва ўҳдадорӣ ба тағирот нигаронида шудаанд

Инсонҳо набояд боқимондаҳои статикӣ бошанд, ки
қодир ба навсозии равонӣ ва маънавӣ набошанд.
Хусусиятҳои қаҳрамони даруни мо бояд бедор карда
.шаванд ва бори тарс ва номуайянии аз байн бурда шавад

Вақте ки инсон худро бовар кунонад, ки Худо ўро
дӯст медорад ва ҳамеша бо ӯ аст, на гузашта
наметавонад ўро занҷирбанд кунад ва на оянда ўро
.тарсонад

Дар паси шарораи ҳаёти инсонӣ алангаи илоҳӣ
нуҳуфтааст
Дар паси нури тафаккури инсон нури бузургтари
Худо медурахшад
Дар паси мавҷи ақли фаҳмо уқёнуси бузурги дониши
чаҳонӣ нуҳуфтааст
Дар фаротар аз муҳаббати инсонӣ муҳаббати илоҳӣ
ларзида истодааст, ки дилро пур мекунад ва орзуҳои
.онро қонеъ мегардонад

Як чизи доимие, ки дар ҷаҳоне, ки зери таъсири
ноустуворӣ ва тағйирот қарор дорад, тағйир намеёбад,
.муносибати мо бо Худост

Бигзор қарори ниҳой тақвияти ин пайванди муборак
ва зиндагӣ дар ҳамоҳангии бошууруна бо

саховатмандтарин бахшандаи ҳаёт, қувват, муҳаббат ва
.хушбахтӣ бошад

То инсон дар танҳои рӯҳ ва тафаккури амиқаш
.Офаридгори худро бишносад

Ӯ бояд ҳар рӯз аз худ бипурсад, ки оё ҳаёти худро бо
қонунҳои ҳақиқат ва муҳаббат, ки қонунҳои илоҳии
.қоинот мебошанд, ҳамоҳанг месозад ё не

Биёед озоиштагии Худро дар дохили худ маҳкам
нигоҳ дорем
Биёед ба овози вичдон гӯш диҳем
Биёед ҳамдари ва ҳамдари худро васеъ кунем,
то дигаронро низ дар бар гирем

Бо андешаҳои мусбат ва амалҳои ҳамоҳангии худ, мо
метавонем қувваҳои некиро тақвият диҳем, ки бо файзи
Худо метавонанд дар ин ҷаҳон тағйироти бунёдӣ ба
.вучуд оранд

* * *

Имрӯз инсон метавонад ба худ итминон диҳад, ки
роҳи ростро интиҳоб мекунад, аммо фардо метавонад аз
он дур шавад ва худро майл пайдо кунад, ки аз қарорҳои
.мусбати худ даст кашад

Заъфҳои зиндагии мо набояд қабул карда шаванд.
Ҳар касе, ки метавонад сарфи назар аз ҳама васвасаҳо

ва таъсироти беруна дар принципҳои худ устувор
бимонад, дар роҳи озодӣ аст ва ҳар касе, ки хирадро
ҳамчун нури роҳнамои худ қабул мекунад, иллюзияҳо,
.маҳдудиятҳо ва монеаҳои ҳаётро паси сар хоҳад кард

Одамони хирадманд хиради худро то охир нигоҳ
медоранд ва новобаста аз он ки бо кадом шароит рӯ ба
рӯ мешаванд, бо ҷасорат ва имони устувор ба зиндагӣ рӯ
.ба рӯ мешаванд

Ҳар касе, ки аз иродаи худ даст кашад, ба шароит
таслим шавад ва аз кӯшиш даст кашад, худро маҳкум
.мекунад ва аз замонҳо дур мемонад

Инсон касест, ки одатҳои дуруст ва нодурусти худро
парвариш медиҳад ва вақте ки мегӯяд: "Ман
наметавонам тағир диҳам", худро ба нокомӣ маҳкум
.мекунад

Вақте ки шахс ба худ тасдиқ мекунад, ки сарфи
назар аз ҳамлаҳои одатҳои бад ва андешаҳои манфӣ
қавӣ ва озод аст ва аз кӯшиши беҳтар шудан даст
намекашад, роҳро барои қувваҳои некии дар худ хос
.барои кӯмак ва дастгирии ӯ мекушояд

Новобаста аз он ки амалҳои инсон то чӣ андоза
нодуруст бошанд, онҳо бояд ҳаёти худро таҳлил кунанд
ва кӯшиш кунанд, ки ба худашон кӯмак расонанд ва
кори дурустро анҷом диҳанд ва ҳама амалҳои нодуруст
.бо ёрии Худо ба корҳои нек табдил меёбанд

Аз бойгонӣ: Хашм ва хотираи фил

Онҳое, ки оромии ботиниро мехоҳанд, бояд дарк
кунанд, ки чӣ гуна хашм ба вучуд меояд ва аксар вақт
.оқибатҳои даҳшатнокро ба бор меорад

Аз сабаби аз даст додани тавозуни ботинӣ, ки аз
хашм ба вучуд омадааст, бисёриҳо бар хилофи хоҳиши
.худ ба ҷинойткорон ва қотилони хунхор табдил ёфтаанд

Монеъ шудан ба хоҳишҳо ақлро кӯр мекунад Вақте
ки тумани хоҳишҳо ақли инсонро фаро мегирад, ӯ
ҳушёрӣ худро гум мекунад ва ба рафторе, ки ба инсон
.наҷиб муносиб нест, рафтор мекунад

Аз даст додани ақл, фаҳмиши фитриро, ки қувваи
пешбарандаи ҳама гуна амалҳои солим ва ниятҳои нек
.аст, ошӯфта мекунад

Вақте ки чархи рули мошини рӯҳии инсон вайрон
мешавад, ӯ ногузир ба садама дучор мешавад ва
метавонад худро дар хандақи дард ва бадбахтӣ пайдо
.кунад

Масалан: Шавҳар бо хурсандӣ мошин меронд ва дар
роҳ ба сӯи боғ, занаш аз ӯ хоҳиш кард, ки самти
ҳаракаташро иваз кунад, то ба ҷои боғ ба хонаи
волидонаш равад ва дар ин ҷо хушбахтии ӯ ба хашм
.табдил меёбад

Ман ин мисолро интихоб кардам, зеро ин як ҳодисаи
маъмулӣ аст. Дар ҳолатҳои муқаррарӣ, натиҷа ё шавҳар
дархости занаширо рад мекунад ё бо норозигӣ ва
норозигӣ розӣ мешавад ва одатан ҳамин тавр мешавад.

Дар ҳарду ҳолат, ҳашм ҳукмронӣ мекунад, фазо
.муташанниҷ мешавад ва оромӣ ҳалалдор мешавад

Дар баъзе мавридҳо, ҳашм метавонад барои онҳое,
ки табиӣ шадид доранд, ба фоҷиа табдил ёбад. Ҳашм
метавонад ба хотира таъсир расонад, ё ронанда
метавонад фаромӯш кунад, ки бодикқат ва бодикқат
рондани мошинро анҷом диҳад, ё ба чароғҳои роҳ
аҳамият надиҳад, ки боиси бархӯрд ё, Худо нигоҳ
.накунад, марг мегардад

Хулоса, ҳашм рули иродаро дар аробаи зиндагӣ
қулф мекунад ва монеъи расидан ба ҳадафҳои моддӣ ва
.маънавии он мегардад

хотираи фил

Қобилияти "хотира" тӯҳфаест аз ҷониби Худо ба
инсоният ва ин чӣ неъматӣ бузургест! Хотира ба
ҳайвонот низ дода шудааст; бе он онҳо
наметавонистанд бачаҳои ҳудро бишносанд. Баъзе
ҳайвонҳо хотираҳои аъло доранд, чунон ки достони
.зерин дар бораи фил нишон медиҳад

Ҳангоме ки як фили бузург чӯб мекашонд, чунон ки
бисёре аз филҳои омӯзонидашуда дар Шарқ ин корро
меkunанд, писарбачае ба он наздик шуд, бо сӯзан ба
.танаш сӯрох кард ва гурехт

Як сол пас аз он ҳодиса гузашт ва ҳамон фил дар
роҳ бо ҳамон писарбача дучор шуд. Ин як лаҳзаи
нисбатан мусоид барои гирифтани интиқом барои фил
буд. Пас, он танаашро дар атрофи писарбача печонд ва
ӯро бо зӯрӣ ба тарафи дигари роҳ партофт. Ҳамин тавр,
.ҳайвонҳо хотира доранд

Ман хобҳои зиёде дидам ва акнун бедорам ва дар
қурбонгоҳи рӯҳам шамъҳои ёди доимии туро меафрӯзам,
.эй Худоё

Бо чашмонам, ки пилкҳоям хоби ғарибро тарк
кардаанд, ба чехраи зебои ту менигарам ва аз дидани
.нурҳои муқаддаси он лаззат мебарам

Ва бо файзи Ту ман фаҳмидам, ки саломатӣ ва
беморӣ

Ҳаёт ва марг

Онҳо ҳама намуди хобҳо ҳастанд

Ман романи "Орзуҳое, ки бо рангҳои дурахшон ранг
.карда шудаанд"-ро хонда тамом кардам
Дар пардаи иллюзияҳои дурахшон

Ва акнун ман туро ягона ҳақиқати вуҷудӣ мебинам

Кушода нигоҳ доштани каналҳо

Аксари одамон то он даме, ки бо мушкилоти ҷиддӣ
рӯ ба рӯ нашаванд, дар бораи Худо ҷиддӣ фикр
намеkunанд ва сипас интизоранд, ки Ӯ даҳолат кунад ва
.онҳоро аз вазъияти душворашон наҷот диҳад

Яке аз равшанфикрон гуфтааст: «Агар ту дар
тобистони умрат Худоро ба меҳмонӣ даъват наkunӣ, Ӯ
.«дар зимистони умрат назди ту нахоҳад омад

Ин маънои онро надорад, ки Худо намехоҳад ба мо
кумак кунад. Ӯ мехоҳад дасти кумак дароз кунад ва
моро аз ранҷу азоби мо раҳо кунад. Аммо, вақте ки мо
солҳои зиёд ба тарзе зиндагӣ мекунем, ки бар хилофи
қонунҳои Ӯст ва бо Ӯ дар тафаккур муошират
намеkunем, ақл пур аз ҳаёлҳо мешавад ва каналҳои
муошират бо Худо аз тарс, хоҳишҳои худхоҳона,
тағйирёбии рӯҳия, ҳашмгинӣ, якравии кӯр-кӯрона,
одатҳои бад ва манфӣ баста мешаванд. Ҳамин тариқ,
дигар канали кушодае вуҷуд надорад, ки тавассути он
.кумаки илоҳӣ ба мо ҷорӣ шавад

Агар мо андешаҳои худро омода наkunем ва роҳҳои
ҳалли онҳоро боз нигоҳ надорем, мо наметавонем бо
мушкилоте рӯ ба рӯ шавем ва онҳоро паси сар кунем, ки
дар тӯли сафари ҳаётамон бо ҳар яки мо рӯ ба рӯ
.мешаванд

Мегӯянд, ки марде, ки Худоро дӯст медошт, бо зикр
кардани номи мубораки Ё бо тамаркузи амиқ ва
муҳаббати амиқ Ёро пайдо кард, новобаста аз он ки чӣ
кор мекард. Ё ин амалро аз кӯдакӣ оғоз кард ва онро
чунон боғайратона идома дод, ки ҳатто номи Худоро дар
.хобаш ба забон меовард

Вақте ки Ё калон мешуд, аз ҷангалҳои зич, ки пур аз
палангҳои ваҳшӣ, кобра, каждум ва ҳашароти захролуд
буданд, мегузашт ва танҳо як пора матоъ ва сандал
.мепӯшид

Мардум аз ҷасорати Ё дар ҳайрат монда, бо ҳайрат
аз Ё мепурсиданд: «Оё ҳеҷ гоҳ аз он ҳайвонҳои ваҳшӣ ва
ҳашароти зараровар ба ту зарар нарасонидаанд?» Ё
:ҷавоб медод

Албатта, ба ман ҳеҷ гоҳ зараре нарасидааст, зеро»
ман ҳамеша номи Худоро бо худ мебарам ва ин ҳимояи
.«ман аст

Мо инчунин метавонем дарк кунем, ки ҳимояи Худо
моро фаро мегирад. Ё ҳамеша барои рафъи бадбахтиҳои
мо ва кӯмак ба мо дар рафъи мушкилотамон ҳозир аст,
аммо мо бояд ҳангоми иҷрои вазифаҳои худ, дар бораи Ё
фикр кардан, ба Ё дуо гуфтан ва дар дилҳоямон бо Ё
.муошират кардан, худро ба баракатҳои Ё қабул кунем

Агар мо ин корро кунем, мо метавонем ба тӯфонҳо
тоб орем ва мушкилоти ҳалношуда ва бӯҳронҳои ҷиддӣ
наметавонанд моро мағлуб кунанд ё азми моро
.бишкананд

ифтихори маънавӣ

Фурӯтанӣ бузургтарин бартарӣ дар роҳи маънавӣ
аст ва парвариши фурӯтанӣ рушди худро суръат
.мебахшад ва муҳофизат мекунад

Агар ҷӯянда хоҳад, ки ба ҳадафи худ, яъне
ҳамоҳангӣ бо Худо ва эҳсоси ҳузури Ӯ, бирасад,
фурӯтанӣ бояд асоси он бошад, ки ҳаёти маънавии
.худро бар он бунёд мекунад

Чаҳон фахр карданро дар бораи дастовардҳо,
дороиҳо ва мавқеъҳо ва кӯшиш барои ба даст овардани
ризоият ва эҳтироми дигарон ташвиқ мекунад, аммо
ҷӯянда бояд таваҷҷӯҳи худро аз худӣ хурд, яъне
."худписандӣ" ба худӣ оӣ равона кунад

Фурӯтаниӣ ҳақиқӣ маъноӣ доништанӣ он аст, ки Худо
ҳама чиз дар ҳама чиз аст ва ҳалос шудан аз орзуҳои
қонеъ кардани худписандӣ бо инкишоф додани орзуҳои
.бузургтар барои ба даст овардани лутфи Худоро дорад

Инчунин, сухан дар бораи даст кашидан аз худхоӣ
бо парвариши муҳаббати илоҳӣ ва рӯ овардан ба Худо,
ки манбаи ҳама чизест, ки мо меҷӯем ва барои расидан ё
.ба даст овардани он саъй мекунем, мебошад

Ифтихори рӯҳонӣ васвасаи шаффоф аст ва ҷӯянда
бояд аз ин ранҷ эҳтиёткор бошад, зеро он ҳама гуна
дарки Худо ё имконияти муошират бо Ёро пинҳон
.мекунад

Агар шогирд самимона барои ба даст овардани
фурӯтанӣ кӯшиш накунад, вай ба домҳои иллюзия ва
.домҳои беҳуда афтодан майл дорад

Дар асл, инсон метавонад аз бисёр заъфҳояш
гузашта, дар ин роҳ пешрафти бузурге ба даст орад,
.аммо аз сабаби васвасаи ғурур метавонад афтад

Парвардигори коинот ва Таҳқиқкунандаи вичдонҳо
медонад, ки дар дилҳо чӣ ҳаст ва онҳое, ки ба
.маънавияти худ фахр мекунанд, онро аз даст медиҳанд

Онҳое, ки ба таҷрибаҳои рӯҳонии худ ифтихор
мекунанд, бо худписандӣ олуида мешаванд, ё ба ибораи
дигар, онҳо худро махсус меҳисобанд ва метавонанд
.баракатҳоеро, ки гирифтаанд, аз даст диҳанд

Касе, ки ғурури худ аз неъматҳои илоҳӣ дар дохили
худаш болотар меравад, аз тӯҳфаҳои рӯҳонӣ
сӯиистифода мекунад ва сипас Худо ба он шогирд дарси
фурӯтанӣ медиҳад, бо гирифтани неъматҳои Худ аз ӯ то
он даме, ки ӯ фаҳмиши рӯҳонӣ пайдо кунад ва роҳи
худро ислоҳ кунад. Аммо Ё ин корро аз рӯи муҳаббат
мекунад, зеро вақте ки дили шогирд бо тамоми
фурӯтанӣ ба сӯи Худо кушода мешавад ва дарк мекунад,
ки ӯ комилан ба Худо вобаста аст, пас ӯ андозаи пурраи
.файзи илоҳиро ба даст меорад

Вақте ки ҳаёти шогирд пур аз фурӯтанӣ мешавад,
бӯи фурӯтанӣ ғамхории илоҳиро ба худ ҷалб мекунад,
баракатҳо бар шогирд нозил мешаванд ва ҳаёти ӯ пур аз
.сулҳу муҳаббат мегардад

Табиати инсон

Фикр бемаҳдуд аст, зеро новобаста аз соҳаи таҳсил
ё ихтисоси шумо, вақте ки шумо зеҳни худро ба он
мавод равона мекунад, он беохир ба он самт равона
мешавад. Инчунин, хирад ё маълумоте, ки шумо
метавонед истифода баред ва аз он баҳра баред, беохир
.нест

Оё шумо медонед, дӯстони ман, ки ҳар яки шумо ин
калимаҳоро каме фарқ мекунад, нисбат ба дигарон?
Сабаб дар он аст, ки раванди тафаккур аз як шахс ба
.шахси дигар фарқ мекунад

Азбаски ҳар як шахс аз ҷиҳати табиат ва тарзи
тафаккури худ беназир аст, аксуламалҳо ва воқунишҳои
онҳо дар ҳар вазъият аз аксуламалҳои дигарон фарқ
меkunанд. Табиати ботинии онҳо маҷмӯи андешаҳо,
эҳсосот, воқунишҳо ва ангезаҳои онҳост ва инҳо, дар
навбати худ, хусусияти ҷозибавӣ онҳоро ё қудрати
.ҷозибавӣ онҳоро муайян меkunанд

Магнитизм бузургтарин қувваест, ки бо он шумо
метавонед дӯстон, ҳамдардии дӯстона ва ҳусни ниятро
.чалб кунед

Ҳамаи мо мехоҳем, ки диққат ва таваҷҷӯхро ба худ
чалб кунем; ҳеҷ кас намехоҳад, ки нодида гирифта
шавад ё фаромӯш шавад. Ҳатто кӯдакон қасдан бо
роҳҳои муайяне амал мекунанд, то кӯшиш кунанд, ки
.таваҷҷӯхро чалб кунанд

Мо инчунин мехоҳем, ки дигарон ўро дӯст доранд ва
қадр кунанд, аммо чанд нафари мо ба дигарон ҳамон
фаҳмиш ва таваҷҷӯхеро, ки ба фикри мо сазовори онҳо
?ҳастем, медиҳанд

Мо нисбат ба худамон бениҳоят ҳамдард ҳастем ва
камбудии худро мебахшем, дар ҳоле ки мо пурра
.омодаем, ки хатоҳои дигаронро танқид ва маҳкум кунем

Оё мо метавонем дар назди дигарон истода, ба онҳо
дар бораи камбудии худ аз кӯдакӣ нақл кунем? Ҷавоб
.ин аст, ки не

Аммо агар мо рафтори хубро ёд нагирем,
наметавонем ба дигарон нишон диҳем, ки чӣ гуна
рафтори хуб кунанд

Агар худамон аз заъфҳои дигарон азоб кашем, ҳақ
надорем, ки ба заъфҳои дигарон таҳаммулнопазир
.бошем

Ҷаҳон пур аз одамонест, ки меҳонад дигаронро
ислоҳ кунанд, аммо худашонро не. Агар мо ба
худбаҳодиҳии созанда машғул нашавем, рӯзҳо ва солҳо
.бе тағирёбии мо мегузаранд

Мо ба ислоҳи худ ниёз дорем, зеро вақте ки худро
ислоҳ мекунем, метавонем ҳазорон нафарро тавассути
.намунаи хуби худ ислоҳ кунем

Дар ҳақиқат, амалҳо аз суҳанон баландтаранд

* * *

Илҳомҳои рӯҳонӣ пайваستا нав мешаванд ва бо худ
.оромӣ ва шодӣ меоранд

Огоҳии маънавӣ ҳамчун насими нарма оғоз мешавад
ва сипас қавитар мешавад, то он даме ки ба насими
муборак табдил ёбад, ки пораҳои нодонӣ, харобаҳои
.бадӣ ва тӯдаҳои худхоҳиро аз худ дур мекунад

Дар хоҳиши шумораи афзояндаи мухлисони
равшанфикрӣ барои баланд шудан ба сатҳи ҷаҳонии
ҳамоҳангӣ ва фаҳмиши маънавӣ нишонаҳои
.рӯҳбаландкунанда пайдо мешаванд

То он дараҷае, ки мо бо мавҷҳои сулҳ ҳамоҳанг
ҳастем, мо аз табиати маънавии худ ва пайвастагии худ
.бо манбаи илоҳии худ огоҳтар мешавем

Муҳаббати илоҳӣ фикрҳоро пок мекунад
Он эҳсосотро тоза мекунад
Ва онҳо шуурро бедор мекунанд

Ҳикмати илоҳӣ амиқ, содда ва бузург аст ва ҳар
касе, ки бо он ҳамоҳанг аст, дорои қутбнамои ботинӣ
аст, ки ба ӯ самти дурустро нишон медиҳад, то гумроҳ
.нашавад

Ҳикмати илоҳӣ ва муҳаббати илоҳӣ ба қадри имкон
.ба мо наздиканд

Ҳамон тавре ки як генератори барқӣ чароғҳои
шаҳрро бо нерӯи барқ таъмин мекунад, онҳое, ки бо
Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, энергияи равшан
мегиранд, ки ба онҳо кӯмак мекунад, ки торикиро дар
.рӯҳ ва атрофи худ пароканда кунанд

Онҳое, ки воқеан Худоро дӯст медоранд ва ҳаёти
худо бо қонунҳои коинот мутобиқ мекунанд, фаровонии
.қувват, сулҳ ва баракатро эҳсос мекунанд

Аз Худои Қодир хоҳиш мекунем, ки моро бо
баракатҳо ва илҳомҳои олий пур кунад
Ва бигзор ӯ азми моро бо нерӯ ва қобилияти кори
.пурмаҳсул ва хидмати фидокорона пур кунад

Ва мо бо ёди доимии Ё зиндагӣ мекунем, ки манбаи
.ҳама некиҳо, файзҳо ва вучуд аст

Аз бойгонӣ: Қиссаи дарахти орзуҳо

Дар гузашта, як зоҳиде бо номи Ҳарри дар
Ҳиндустон зиндагӣ мекард ва солҳои зиёдеро дар
Ҳимолой дар ҷустуҷӯи дарахти нодире бо номи "Дарахти
.орзуҳо" гузаронида буд

Ривоят мегӯяд, ки ин дарахтони аҷоибро танҳо
зоҳидон ҳамчун мукофот барои зоҳидӣ ва амалияи
қатъии ахлоқии худ пайдо мекунанд. Мегӯянд, ки ин
дарахтон қудрати амалӣ кардани хоҳишҳо ва орзуҳои
.ҳар касеро доранд, ки зери шохаҳои онҳо менишинад

Зоид Гарри дар дил эҳсос мекард, ки сазовори
ёфтани он дарахт аст, зеро ӯ муддати тӯлонӣ дар риояи
қоидаҳои гуногуни заҳматталабӣ, чашидани ихтиёрии
душвориҳо ва садоқати худ ба интизоми қатъие, ки
.барои худ муқаррар карда буд, сахм гузоштааст

Аммо бо вучуди ҳамаи ин талошҳои рӯҳонӣ, ӯ ҳанӯз
дарсҳои меомӯхт. Дар ҳоле ки ӯ дониши илоҳиро
.меҳост, ӯ инчунин хоҳишҳои дигари камтарро низ дошт

Дар байни ин орзуҳо орзуи ёфтани Дарахти Орзуҳо
низ буд. Роҳҳои ноҳамвори кӯҳӣ пойҳои лучашро дар
ҷустуҷӯи беисти орзуҳои дил ва амалӣ шудани орзуҳои
амиқаш ҳаста карда буданд. Ҳисси ботинии ӯ пайваста

ба ӯ итминон медод, ки орзуяш амалӣ мешавад ва
дарахт ӯро ҳамчун мукофоти табиӣ барои кӯшишҳои
рӯҳони ӯ, ки аз қобилият ва истодагари ӯ як шахси оддӣ
.зиёдтар буд, интизор аст

Дӯсти мо дар интуицияи худ ҳақ буд. Дар яке аз
водиҳои Ҳимолой, ӯ дарахти паҳнбаргиро ёфт, ки ба
шарофати фаҳмиши маънавии худ, февран ганҷеро, ки
.муддати тӯлонӣ меҷуст ва орзуи ёфтани дошт, шинохт

Февран ва бо шавқи зиёд, ӯ ба шохаҳои хушомадгӯи
дарахт наздик шуд ва дар зери он нишаст. Барои эҳсос
кардани қудратҳои ғайриоддӣ ин дарахти беназир,
Гарри чашмонашро пӯшид ва ба худ гуфт: "Агар ин
Дарахти Орзуҳо бошад, пас бигзор он барои ман ҳамчун
"!қалъаи пуриқтидор табдил ёбад

Ҳамин ки ин фикр аз зеҳнаш гузашт, дар паҳлӯи
дарахт қасри боҳашамате пайдо шуд, ки онро боғҳои
сершоха пур аз садбаргҳои тару тоза, райҳони хушбӯй ва
.дарахтони баланд ихота карда буданд

Ҳарри аз ин мӯъҷиза шод шуд ва аз амалӣ шудани
орзуи азизи худ шод шуд, зеро ниҳоят дарахти орзуеро,
ки муддати тӯлонӣ меҷуст, ёфт. Ӯ дере нагузашта, пеш
аз изҳори орзуи навбатии худ гуфт: «Ман мехоҳам дар
атрофи худ як хори духтарони зеборо бубинам, ки ба
ман беҳтарин ва болаззаттарин хӯрокҳоро дар табақҳои
тиллоӣ пешкаш мекунанд ва ба ман нӯшокиҳои
ширинтар аз ҳама кӯзаҳои нуқрагинро ба пиёлаҳои
.«дурахшон мерезанд

Дар як мижа задан орзуи ӯ амалӣ шуд, зеро дар
пеши худ мизеро дид, ки пур аз ҳар гуна хӯрокҳои
болаззат дар табақҳои тиллоӣ ва духтарони зебод буд,
ки ба ӯ хӯрок ва нӯшокиҳои гуногунро пешниҳод
.мекарданд, ки ба подшоҳон ва ашрофон мувофиқанд

Пас аз лаззат бурдан аз зиёфати боҳашамат ва
боҳашамат, дӯсти мо ба тафтиши манзили нави худ
шурӯъ кард. Ӯ аз зинапои мрамори сайқалёфта боло
рафт ва дар улоқҳои дурахшони бо ҷавоҳирот оро
.додашуда сайругашт кард

Ниҳоят, зоҳиди хушбахти мо аз роҳ рафтан хаста
шуд ва дар яке аз улоқҳои ошёнаи яқум оромӣ ва
истироҳат меҷуст. Тирезаҳои пасти он улоқ аз шоҳаҳои
.дарози Дарахти орзуҳои пуршукӯҳ сояфкан буданд

Вақте ки ӯ рӯи кати назди тиреза хобид, мушоҳида
кард, ки шоҳаҳои ғофси дарахти орзуҳо рӯшноиро
бозмедоранд ва худро танҳо ҳис кард ва тарс ба дилаш
роҳ ёфт. Хомӯширо танҳо чанд садое, ки фикр мекард аз
боғ ё аз ҳайвоноти ваҳшии ҷангал, ки озодона аз
.деворҳои қаср мегузаштанд, меомаданд, ҳалалдор кард

Ӯ бо худ гуфт: Агар яке аз палангҳои ҷангал аз
тиреза ворид шавад-чӣ? Дар ин сурат, он маро фурӯ
.мебарад ва ин барои ман поён хоҳад буд

Ҳамин ки ин фикри тарс ба сараш омад, паланги
ваҳшӣ аз тиреза ҷаҳид, зоҳиди тарсидаро гирифт ва ӯро
барои фурӯ бурдан бурд — воқеан сарнавишти
.даҳшатнок

Мутаассифона, Гарри намедонист, ки Дарахти Орзуҳо байни андешаҳои нек ва бад фарқ намегузорад. Мақсади он танҳо иҷро кардани орзуҳои онҳое буд, ки онҳоро пинҳон мекарданд. Дар ҳақиқат, Дарахти Орзуҳо тасвири пурқудрати зоҳиди Гарриро комилан таҷассум мекард ва ин андешаи ниҳони ӯ буд.

Ҳар як инсон дар зери дарахти орзуҳои худ зиндагӣ мекунад, ки ҳамаи орзуҳои ӯро амалӣ мекунад. Ин дарахт қудрати ирода аст. Қудрати иродаи инсонӣ, ки инъикоси иродаи илоҳӣ аст, дар асл қудрати амалӣ кардани умеду орзуҳои инсонро дорад.

Аммо ҳар касе, ки намедонад чӣ гуна хоҳишҳо, хоҳишҳо ва андешаҳои худро идора кунад, бояд ҳазор маротиба аз Парвардигораш шукр гӯяд, зеро андешаҳои беинтизоми ӯ фавран амалӣ намешаванд, вагарна хоҳишҳои ваҳшӣ таҷассуми худкори палангҳои дарранда ва гуруснаро ба вуҷуд меоранд, ки оромии рӯҳро пора-пора мекунанд, устухони хушбахтиро мешикананд ва воҳаи оромии рӯҳониро ба биёбони бесамар табдил медиҳанд.

Ин дарси хубест барои мутамарказ кардани андешаҳоят ба чизҳои мусбат ва хуб ҳангоми нишастан дар зери шоҳаҳои Дарахти Орзуҳо, ки чизе ҷуз иродаи қавӣ ва ақли тавонои инсон нест.

Инсон бояд аз тамаркуз ба тарс, нокомӣ, беморӣ ва нодонӣ ва пайваста дар бораи онҳо эҳтиёткор бошад, то ин киин манфӣ мисли девҳо аз торикии номаълум пайдо

шаванд ва мушкилоти ҷиддиеро ба вучуд оранд, ки бо
.онҳо мубориза бурдан ё назорат кардан душвор аст

Фикрҳои манфӣ танҳо ба шахсе, ки онҳоро дар худ
нигоҳ медорад, зарар мерасонанд; агар шахс барои худ
ва дигарон негӣ хоҳад, бигзор онҳоро бо фикрҳои
.мусбат иваз кунад ва муваффақият аз ҷониби Худо

* * *

Илова бар неъматҳои моддӣ, Худо ба мо имон ва
фаҳмиши маънавӣ медиҳад

Ва ба онҳое, ки ба Ё рӯй меоранд ва ба Ё таваккал
.мекунанд, Ё шуури олии илоҳиро медиҳад

Тӯҳфаҳои муборак онҳое ҳастанд, ки ба дилҳо
таъсир мерасонанд, табиати саҳтшударо тағйир
медиханд, рӯҳҳоро аз ғафлатии рӯҳонӣ бедор мекунанд
ва ошноӣ ва ҳамоҳангиро байни аъзои оилаи ягонаи
.инсонӣ ташвиқ мекунанд

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, на танҳо бо суҳанони
хирадмандона ва намунаи комили худ таълим медиҳанд,
балки ба мо муҳаббати илоҳии пок ва бечунучароро низ
медиханд. Дар партави ин муҳаббат, мо биниши наvero
.дар бораи потенциали олии худ ба даст меорем

Баргузидагони Худо ба ин ҷаҳон меоянд, то ба мо
дар бораи файзи Ё дониш диҳанд ва нури ботинии моро

нишон диҳанд, ки моро аз даст гирифта, ба хонаи
осмонӣ мебарад, то дилҳои мо аз ҳар гуна ноумедӣ ва
торикии дунявӣ раҳо шаванд ва моро рӯҳбаланд
мекунанд ва ба мо итминон медиҳанд, ки мо дар мероси
илоҳӣ сахм дорем ва метавонем бо шуури кайҳонӣ
.муошират кунем

Вақте ки инсон бо Офаридгори худ ҳамроҳанг
мешавад, гуноҳонаш фурӯ мераванд, заъфҳояш ба
қувватҳо табдил меёбанд ва ӯ дарк мекунад, ки рӯҳаш
.дар асл пок ва ба Худо наздик аст

Вақте ки нури илоҳии ҳамеша дурахшон бар касе, ки
онро меҳаҳад, медурахшад, ӯ дарк мекунад, ки моҳияти
илоҳӣ дар дохили худ ва дар дигарон низ вуҷуд дорад,
сарфи назар аз пардаҳои ғафсе, ки монеъи дурахши он
.дар рӯҳҳои зери чанголи иллюзия мебошанд

Мо аз Худои Қодири Мутлақ хоҳиш мекунем, ки ба
мо тӯҳфаҳои беҳамто ато кунад: эҳсоси оромии оӣ,
муҳаббати оӣ ва шодмонии тасвирнашаванда дар
.шуури мо

Мо бояд танҳо бо муҳаббат ва эътимод ба сӯи қалби
коинотӣ рӯ оварем, ки муҳаббаташ беохир ва
бахшоишаш беандоза аст

Худо меҳаҳад моро баракат диҳад ва аз фазли Худ
ба мо ато кунад, аммо мо бояд дилҳои худро кушоем,
орзуҳои худро раҳо кунем ва худро ба файзи фаровони ӯ
.қабул кунем

Вақте ки мо бо тамоми диламон ба Худо муроҷиат
мекунем, ҳама монеаҳо ба монанди изтироб, шак ва тарс
бартараф мешаванд ва мо худро ба Худо ва наздикии ӯ
.ба мо эҳсос мекунем

Ба ҳама некиҳо ва шукуфои таманно дорем

Ассалому алайкум, дӯстони мо

Меҳмони абади ман бош

Эй Парвардигор, қадамҳоямро ба роҳҳои рост
ҳидоят кун
Ва дастонамро дар аъмоли нек ҳаракат диҳед

Чашмони маро баракат деҳ, то он чиро, ки ман бояд
бубинам, бубинанд
Бигзор илҳами шумо тавассути суҳанони ман ҷорӣ
шавад
Ва меҳрубонии худро бо суҳанони ширину нарми ман
ба дигарон пошед

Бигзор бӯи ту аз гули ҷони ман паҳн шавад
Ва барои ҷалб кардани ҷонҳо ба маъбади ҳузури
шумо

Бигзор ламси шумо дили маро шод гардонад
Шояд ӯ бо ҳама муросо карда натавонад ва дар
.мувофиқа бошад

Аз рӯи андешаҳои ман кор кунед
Бигзор ман дигаронро ба чашмаи оромии ту биёрам

Меҳмони абадии ман бош
Ва дар маъбади оромӣ ва шодмонии ман сокин
шавед

Туро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард, Парвардигоро
Ман бе ту дар роҳҳои зиндагӣ намеравам

Ман дар масирҳои замон гум шуда будам
Ту роҳро ба ман нишон додӣ ва маро ба сӯи худ
баргардондӣ

Ба ман орзуҳои беандозаи эмотсионалиро ато кун
Ва дар акси садоқати зинда ба шумо
Бигзор овози мубораки шуморо бишнавам

* * *

Муаллим яке аз хонандагонро рӯҳбаланд карда
:гуфт

Пешпо хӯрдан ва ба домҳои нодуруст афтодан танҳо
як заъфи муваққатӣ аст

Фикр накунад, ки дар лабиринтҳои зиндагӣ гум
шудаед ва дигар роҳро ёфта наметавонед. Ҳамон

замине, ки шумо ба он афтидаед, метавонад ҳамчун
такаягоҳ ва пойдевор барои аз нав бархостан истифода
.шавад, агар аз таҷрибаҳои худ сабақ гиред

Агар шумо хатогиҳои мушаххасро дар ҳаётатон
муайян кунед ва қарор диҳед, ки онҳоро такрор накунед,
ҳатто агар бори дигар афтед ҳам, таъсири он афтидан
нисбат ба он ки тамоман кӯшиш накарда бошед, хеле
.камтар хоҳад буд

Мо набояд интизор шавем, ки дар ҳамаи
кӯшишҳоямон муваффақ шавем

Баъзе аз кӯшишҳои мо метавонанд ноком шаванд,
аммо кӯшишҳои дигар муваффақ хоҳанд шуд

Бидонед, ки муваффақият ва нокомӣ бо ҳам
пайванданд; ҳеҷ яке аз онҳо мустақилона аз дигаре
вучуд дошта наметавонад. Аз ин рӯ, агар мо ба
муваффақияти бузург ноил шавем, набояд мағрур ё
худписанд шавем ва агар бо нокомӣ рӯ ба рӯ шавем,
.набояд рӯҳафтода ё ноумед шавем

* * *

Мегӯянд, ки профессори машҳур қисми зиёди умри
худо дар ҳолати бад зиндагӣ кардааст. Пеш аз он ки ба
синни чиҳилсолагӣ расад, ӯ ду маротиба асабшиканӣ
.карда, бемории ҷиддии дилро аз сар гузаронида буд

Идомаи кораш барои ӯ хеле душвор буд ва бо гузашти рӯзҳо вазъи ӯ бадтар мешуд, то он даме ки дар роҳ рафтан ва дарс додан аз душвориҳои шадид азият мекашид, зеро ночизтарин ҳаракати ҷисмонӣ дарди шадид ва эҳсоси нафастангӣ ба ӯ меовард.

Ниҳоят – бигзор умрат дароз бошад – табибонаш ба ӯ гуфтанд, ки рӯзҳояш шумурда шудаанд ва ташхиси табибон эҳсоси нотагонӣ ва ноумедии ӯро афзун кард.

Чанде пас аз ин, ӯ дар як зиёрати рӯҳонии илҳомбахш иштирок кард, ки ба ӯ имкон дод, ки ба чизҳо аз нигоҳи нав нигоҳ кунад ва худро ба Худо наздик ҳисс кард.

Он рӯз нисфирӯзӣ ӯ барои сайругашт рафт ва ба ҷангали санавбар даромад ва барои истироҳат рӯи танаи дарахт нишаст ва худро бо тамоми вучудаш дуо мекард ва аз умқи дил аз Худо хоҳиш мекард, ки ӯро шифо диҳад ва аз маъюбии ҷисмониаш раҳо кунад.

Сипас ӯ аз Худо хоҳиш кард, ки назди ӯ биёяд, ҳаёташро ба даст гирад ва ҳолати ҷисмонии ӯро ислоҳ кунад.

Ӯ дар ин бора гуфт: «Дар он ҷо, дар ҷангал, ман бо Худо робита доштам ва эҳсос мекардам, ки ҳар як ҳуҷайраи баданам аз ҳузури илоҳӣ меларзид.

Чанд рӯз пас, ӯ тавонист ба кӯҳ баромад, коре, ки қаблан ҳеҷ гоҳ карда наметавонист. Ӯ дар ин бора гуфт:

"Вақте ки ба қуллаи кӯҳ расидам, эҳсоси тарс ва заъф
маро тарк кард ва ман дигар онҳоро эҳсос накардам. Аз
он вақт инҷониб, ман эҳсос кардам, ки дили наве дар
".синаам мезанад

Ва дар асл ҳамин тавр шуд, зеро ӯ бо қувваи ҳаётӣ,
энергия ва маҳсули пурмаҳсули адабии худ машҳур шуд
ва пас аз ин ташхис аз ҷониби табибонаш қариб чиҳил
.сол зиндагӣ кард

Аксар вақт, вақте ки мо худро маҷбур меёбем, ки
тарзи фикрронӣ ва рафтори худро тағйир диҳем - хоҳ аз
зарурат бошад, хоҳ аз дард - мо маҷбур мешавем, ки ба
Худо таслим шавем ва аз нав оғоз кунем. Сипас раванди
эҷодӣ оғоз мешавад ва нерӯи ҳаётӣ беамониат ба
андеша ва бадани мо ворид мешавад. Аз ин рӯ, табдили
воқеии рӯҳонӣ ҳангоми ранҷу азоби равонӣ ё ҷисмонӣ ба
.амал меояд

Дуое бо номи "Дуои тарки ибодат" вучуд дорад, ки
:дар он дуокунанда мегӯяд

Эй Парвардигор, дар айни замон ман бо ин мушкил»
рӯбарӯ ҳастам, аммо натиҷа дар дасти туст, эй Худои
маҳбуби ман, ин фармони туст ва ман иродаи Туро қабул
мекунам ва ба он чизе, ки Ту барои ман меҳоҷӣ, қаноат
.«мекунам

Табиист, ки барои бисёриҳо самимона бо ин роҳ дуо
гуфтан душвор аст, зеро ин маънои даст кашидан аз
иродаи худ ва хоҳишҳои "худписандӣ"-ро дорад ва ин
яке аз душвортарин корҳо барои инсон аст. Ҳар касе, ки

метавонад ин корро кунад, эътимоди комил ба Худоро
.нишон медиҳад

Аммо ин маънои онро надорад, ки мо бояд
ғайрифайзола ва вобаста шавем ва аз Худо интизор
шавем, ки ҳамаи мушкилоти моро бе ягон саъю кӯшиши
мо ҳал кунад. "Ва бигӯед: "Амал кунед!" зеро имон бе
.амал бечон аст

Агар шахс дар ҳуҷрае нишинад, дарро қулф кунад
ва худро итминон диҳад, ки Худо ӯро бе коре, ки ӯ
мекунад, сарватманд мекунад, Худо дуои ӯро иҷобат
намекунад, зеро ӯ бояд барои сарватманд шудан ё чизи
.дигаре кор кунад

Имони кӯр-кӯрона, ки бе «кор» ё талоши рӯҳонӣ аст,
нури ақлро хомӯш мекунад, аммо агар инсон ақли худро
истифода барад, амалҳои мантиқӣ анҷом диҳад ва ба
корҳои созанда машғул шавад, ӯ нигоҳубини илоҳиро ба
.даст меорад ва посухи илоҳиро ба даст меорад

* * *

Дӯстии ҳақиқӣ аз ҳама гуна сарвати ин ҷаҳон
бузургтар аст
Онҳое, ки дар дилашон муҳаббат доранд, дар
ҳақиқат дигаронро хоҳанд шинохт
Гӯё ӯ аз шишаи шаффоф нигоҳ карда, дар дохили он
.чӣ буд, медид

Шинохтани дигарон бо ин роҳ аз дӯст доштани Худо
ва дӯст доштани дигарон бо он муҳаббат бармеояд

* * *

Дар расм: Устод Парамҳанса бо баъзе аз дӯстони
амрикоии бумӣ, ки ба дӯстии ӯ арҷ мегузоштанд,
мехостанд бо ӯ муошират кунанд ва аз мулоқоташ
.лаззат мебурданд

Мо аксар вақт худро дар шароите, ки ба назар чунин
мерасад, ки барои тағир додан нотагонем, дармонда
меёбем. Мо ҳама чизро, ки фикр мекунем, месанҷем, аз
ҷумла самимона дуо мекунем, ки Худо вазъияти моро ба
тарзе, ки ба назари мо барои мо беҳтарин аст, тағйир
диҳад. Бо вуҷуди ин, он чизе, ки мо орзу мекунем - хоҳ
кӯмаки молиявӣ, хоҳ саломатӣ ё чизи дигаре - метавонад
.амалӣ нашавад ва моро ноумедӣ ва ноумедӣ гузорад

Аммо вақте ки мо наметавонем бо қудрати илоҳии
даруни худ пайвасти шавем, ин аз он сабаб аст, ки мо
.маъноӣ таслимшавиро намефаҳмем

Як марди хирадманд боре маслиҳат дода буд, ки
ҳама мушкилотро тавассути мулоҳиза ҳал кардан
мумкин аст, аммо аксари одамон дарк намеkunанд, ки
мулоҳиза дар бораи кӯшиши дарк кардани Худо ё ба
даст овардани чизи дигаре аз ӯ нест. Мо бояд аввал
робитаи худро бо Худо эътироф кунем ва аз
худписандии ночиз ё "худписандӣ"-е, ки ҳамчун монеаи

монеа дар ҳаёти мо қарор дорад ва ҷараёни қудрати
.илоҳиро ба мо маҳдуд мекунад, даст кашем

Қиссае дар бораи зане ҳаст, ки ҳашт сол маъюб ва
бемор буд ва пайваста аз Худо дуо мекард, ки ӯро шифо
диҳад, то корашро аз нав оғоз кунад. Ниҳоят, аз
кӯшишҳои беҳудааш ноумед шуда, ба иродаи Худо
:таслим шуд ва чунин дуо гуфт

Эй Парвардигор, ман ҷони худро ба дасти Ту»
месупорам, агар Ту меҳоҷӣ, ки ман маъюб ва маъюб
бимонам, ин кори туст, аммо ман аз Ту бештар аз
саломатӣ меҳоҳам ва масъала дар он аст, ки ту чӣ
.«меҳоҷӣ ва чӣ мекуни

Дар давоми ду ҳафта вай пурра шифо ёфт ва аз
бистари беморӣ баромад

Шояд ин парадоксикӣ ба назар расад, аммо фикри
асосӣ дар он аст, ки мо аксар вақт кӯшиш мекунем, ки аз
Худо хоҳиш кунем, ки иродаи моро иҷро кунад, ба ҷои он
ки ба дуоҳои ӯ итоат кунем, ки аз манфиатҳои худ ва
хоҳишҳои худхоҳона бармеоянд, роҳҳои дуоро банд
мекунанд. Албатта, Худо ба онҳое, ки ба худ кӯмак
мекунанд, кӯмак мекунад ва ҳар қадар мо иродаи худро
барои мутобиқ шудан бо иродаи илоҳӣ бештар
омӯзонем, ҳамон қадар қудрати баракатбахштарро ба
.ҳаёти худ ворид мекунем

Аммо баъзан иродаи моро хирад роҳнамоӣ
намекунад, бо вучуди ин мо исрор мекунем, ки чизеро ба

даст орем, ки ба манфиати мо нест ва Худо барои тағйир
.додани шароити мо даҳолат намекунад

Баъзан захираҳои худӣ мо барои мубориза бо
вазъияти худ кофӣ буда метавонанд, аммо баъдтар мо
бо мушкилоти ҷиддӣ рӯбарӯ мешавем, ки берун аз
назорати мост ва моро дар ҳолати ногувор мегузорад.

Аммо, агар мо тавонем нафси худро як сӯ гузошта,
самимона ва самимона дуо гӯем: "Худоё, иродаи Ту, на
иродаи ман", мо дилҳои худро ба ҷараёни ҳидоят
мекушоем ва қудрати илоҳӣ ва баракатҳои фаровон бар
.мо мерезанд

Бо вуҷуди он ки мо ҳама кори аз дастамон
меомадаро барои ҳалли мушкилоти худ анҷом медиҳем,
мо бояд дарк кунем, ки қудрати инсон маҳдуд аст ва мо
бояд худро ба қудрати бемаҳдуди Худо боз кунем, аммо
ба назар чунин мерасад, ки бисёриҳо пеш аз дарк
кардани ин ҳақиқат бояд аз нотавонии комил азият
.кашанд

Суруде ҳаст, ки мегӯяд: "Вақте ки ман дармонда
."мешавам, ту меӣ, ки маро озод кунӣ

Ва ин роҳи Худост, ки ба мо таълим медиҳад, ки дар
ниҳоят танҳо ӯ қодир аст шароити душворро тағйир
.диҳад ва мушкилоти печидаро ҳал кунад

* * *

Гарчанде ки Худо ба ҳамаи дуоҳои мо гӯш медиҳад
(то ки моро зиёрат кунад)
Аммо ӯ на ҳамеша посух медиҳад

Ҳолати мо мисли вазъияти кӯдаки хурдсолест, ки
 .модарашро меҳонад
 Аммо модар ниёзе ба назди ӯ намебинад
 Пас, вай ба ӯ бозичае мефиристад, то ӯро банд ва
 ором нигоҳ дорад

Аммо вақте ки кӯдак аз тасаллӣ ёфтан бо чизи
дигаре хуДДорӣ мекунад
Танҳо худи модар назди ӯ меояд

,Ҳамчунин, ҳар касе, ки хоҳад Худоро бишносад
 Он бояд мисли кӯдак бошад
 Касе, ки аз ҳузури модар ҳамчун ҷойгузин
 қаноатманд нест

рушди магнитӣ

Инсон метавонад қозибҳои интихобкардаи худро
инкишоф диҳад, хоҳ барои ҷалби қудрати олии Худо, хоҳ
барои ба даст овардани қудратҳои зеҳнӣ ё барои ҷалби
.ниёзҳои ҳаёти ҳаррӯза

Худо ба инсоният бадан додааст ва мо бояд ба он
ғамхорӣ кунем. Касоне, ки ҷаззобии ҷисмонии худро
танҳо барои дороиҳои моддӣ ва қувваи рӯҳӣ парвариш
ва истифода мебаранд, дар ниҳоят фиреб меҳӯранд.
Аммо, онҳое, ки ҷаззобии рӯҳонии худро парвариш

мекунанд, он қудрати муборакро хоҳанд ёфт, ки ба
ниёзҳои онҳо ғамхорӣ мекунад ва ҳама хоҳишҳои
.моддии онҳоро қонеъ мегардонад

Қонуни умумиҷаҳонӣ вуҷуд дорад, ки самаранок кор
мекунад ва ман онро дар ҳаётам аз сар гузаронидаам ва
.тасдиқ кардаам, ки он кор мекунад

Барои инсон доштани ҷисми қавӣ ва солим, ки ба
фармонҳои ақл посух медиҳад, муҳим аст. Тасаввур
кунед, ки шахси суст ва беҳавас бе орзу ва энергия ба
кор меравад, пас асперо тасаввур кунед, ки ба маҳзи
гирифтани сигнали оғоз дар майдони пойга омода аст.
.Бадан бояд чунин бошад

Баъзан мо баъзе одамони солхӯрдаро мушоҳида
мекунем, ки саломатии хуб доранд ва қувваи ҷавонӣ
.доранд

Бадани онҳо ҷавон ва пур аз ҷаззоб ба назар
мерасад ва новобаста аз синну солашон, онҳо
.шахсиятҳои ҷолиб доранд

Хам шудан ва лоғар шудан энергияро кам мекунад.
Ба он диққат диҳед, ки чӣ тавр одамон дар курсиҳояшон
менишинанд; баъзеҳо ба назар хам ва хоболуданд, то ба
дараҷае ки ҳангоми дидани онҳо ҳастагӣ ҳис мекунед.
Дигарон рост менишинанд ва шумо медонед, ки онҳо
ҳузури пурҷӯшу хурӯш доранд; лаҳзае, ки ба онҳо нигоҳ
.мекунед, шумо бо онҳо пайваست мешавед

Ҳар касе, ки ба худ иҷозат медиҳад, ки хам шуда
нишинад ва беэҳтиётӣ аз сабаби ҳолати нодуруст ба

каҷшавӣ ва ҳам шудани сутунмӯҳрааш мусоидат мекунад. Ин намуди нишастан инчунин ба ҳолати равонӣ .таъсир мерасонад ва тафаккурро манфӣ мегардонад

Онҳое, ки рост ва бо қомати хуб менишинанд, мусбаттар ва хушбинтаранд. Онҳое, ки бинобар шароити махсус наметавонанд рост нишинанд, метавонанд инро бо хушбинӣ, дурнамои мусбат ва ҳузури қавии рӯҳии худ .ҷуброн кунанд

Ҳамеша диққати худро ба ҳар коре, ки мекунад, равона кунед, новобаста аз он ки он то чӣ андоза хурд ё ночиз ба назар мерасад, ва дар айни замон зеҳни худро чандир нигоҳ доред, то дар ҳолати зарурӣ ба дигар таваҷҷӯҳ гузаред. Аммо аз ҳама муҳимтар, ҳама чизро бо тамаркузи пурра анҷом диҳед, зеро ин харизмаи шуморо .ба таври назаррас афзоиш медиҳад

Аксари соҳибкорони муваффақ дар ҳама гуна соҳаҳо хеле хуб медонанд, ки чӣ гуна аз қувваи магнитӣ истифода баранд

Худдорӣ ба кас як канори ҷозоба ва инчунин қобилияти доштани ақли мутавозинро бе таъсир ба .эҳсосот ва ҳавасҳо медиҳад

Шуҷоати эҳсосӣ бояд ба қувват, ба фаъолияти зеҳнӣ табдил ёбад ва хирад бояд эҳсосотро идора кунад, то .магнетизм пайдо шавад

Ақл дар якҷоягӣ бо эҳсосот ҷаззобиятро ба вучуд меорад. Шахсе, ки ҷаззобият дорад, бо эътимод сухан .мегӯяд

Ӯ оқилона сухан мегӯяд, аммо суханонаш пур аз эҳсосотанд. Мо бояд дар ҳар чизе, ки мегӯем ва мекунем, самимӣ бошем, аммо самимият маънои нороҳат .кардан ё ҳиҷолат кашидани дигаронро надорад

Сабзавот ва меваҳо, бахусус меваҳо, хосиятҳои ҷозоба доранд, зеро онҳо ба раванди ҳозима ҳалал намерасонанд ё ҳалал намерасонанд, дар ҳоле ки истеъмоли аз ҳад зиёди сафедаҳо ва крахмалҳо ба .ҷамъшавии токсинҳо дар бадан мусоидат мекунад

Ҳар як узви бемор номутавозиниро дар бадан ба вучуд меорад. Хусусан, меъда бояд солим ва солим нигоҳ дошта шавад; масалан, газ дар меъда нороҳатӣ эҷод мекунад ва аз ин рӯ, ба магнетизм таъсири манфӣ .мерасонад

Истеъмоли миқдори зиёди хӯрок оқибатҳои номатлуб дорад, дар ҳоле ки рӯзадорӣ ба ошкор кардани ҷозобаи инсон мусоидат мекунад, инчунин аз даст додани баъзе хӯрокҳо аз вақт ба вақт, аммо ин маънои гурусна монданро то ба дараҷае надорад, ки ба .саломатии худ зарар расонад

Онҳое, ки дар як рӯз се маротиба гӯшт меҳӯранд, биноии суст ва ҷаззобияти кам доранд. Аммо, танҳо ғизои дуруст кофӣ нест; ниёз ба тафаккури солим, .рафтори нек ва роҳ рафтани рост дар роҳҳои ҳаёт аст

* * *

Агар шумо ҳамеша эътимод дошта бошед

Эътимод комил, берун аз ҳар шакку шубҳа

Ки қудрати Худо дар дохили шумо кор мекунад

Дар паси андешаҳо, дуоҳо ва эътиқодҳои шумо

Барои он ки ба шумо қудрати бемаҳдуд диҳад

Барои муқобила бо ҳама шароити зиндагӣ

Ва агар ту бовар дорӣ, ки Худо бо ту аст

Ғамхории Ӯ ҳар як қадами шуморо ҳамроҳӣ мекунад

Шумо ҳамеша баракатҳои онро эҳсос хоҳед кард

Ва ҳузури ӯро эҳсос кунед

Дар ҳар ҷанбаи ҳаёти шумо

Худо муҳаббат аст ва нақшаи офариниши Ё аз чизи
дигаре ҷуз муҳаббат сарчашма гирифта ё реша давонда
наметавонист. Оё ин фикри оддӣ ба дили инсон нисбат
ба ҳама гуна мантиқи дигар тасаллӣ ва умеди бештар
?намебахшад

Ҳамаи донишмандон, ки ба асли ҳақиқат ворид
шудаанд, ба вучуди як нақшаи илоҳии умумиҷаҳонӣ ва
.зебо ва пур аз лаззатҳо шаҳодат додаанд

Худо моро ҳамчун фариштагони энергия
офаридааст, ки дар ҷараёнҳои ҳаёт ҷойгир шудаанд ва
.аз ҷароғҳои ҷисмонӣ ҷорӣ мешаванд
Аммо аз сабаби тамаркузи мо ба заъф ва нотавонии
ҷароғи ҷисмонӣ, мо фаромӯш кардаем, ки чӣ гуна
хосиятҳои абадӣ ва нопойдори энергияи ҳаёти абадиро,
ки дар дохили ҷароғ мавҷуд аст ва ба ноустуворӣ ва
.тағйир дучор мешавад, эҳсос кунем
,Вақте ки шумо аз шуури ин ҷаҳон фаротар меравед
Дарк кардани он ки ту на ҷисм ҳастӣ ва на ақл
Бо вучуди ин, шумо аз ҳузури худ огоҳ ҳастед
Табиати воқеии шумо он шуури пок ва бемахдуд аст
Он ки ҳама чизро дар коинот дар бар мегирад
Ишқи илоҳӣ ҳама хоҳишҳои моддиро пок мекунад ва
онҳоро ба орзуҳои нек ва орзуҳои баланд табдил
медихад ва дилро аз дардҳое, ки аксар вақт аз
муносибатҳое ба вучуд меоянд, ки бар пояҳои
мустаҳками муҳаббати пойдор, фаҳмиши муайян ва
эҳтироми мутақобила асос наёфтаанд ё аз марги шахси
.наздик ба вучуд меоянд, шифо мебахшад
Вақте ки мо Худоро комилан дӯст медорем, мо
наметавонем аз ягон муҳаббати дигар қаноатманд
бошем, магар ин ки он қисми он муҳаббати бузургтар
бошад ва дар он муҳаббати илоҳӣ мо муҳаббати ҳамаи

дилҳоро хоҳем ёфт, зеро Худо манбаи муҳаббат дар
.КОИНОТ аст

Ҳар чизеро, ки ҷаҳон ба шумо медиҳад ва сипас аз
шумо мегирад ва шуморо дар ғаму андӯх, дард ё
ноумедӣ мегузорад, шумо дар Худо ба андозаи хеле
бештар ва бидуни оқибатҳои ноумедӣ ва ғам хоҳед ёфт
Ман тӯри орзуҳоямро партофтам
Дар баҳри бузурги андешаҳоям

Бисёр вақт аз ёдам мерафт
Эй ишқи илоҳӣ
!Эй сайди гаронбаҳо
Аммо, ман ғаввосӣ карданро идома медиҳам
Дар умқи сулҳ

Ва беист, ман тӯри муҳаббати худро ба сӯи ту
меандозам
Яке паси дигаре
Ман бояд рӯзе туро дар
Орзуи бепоёни ман барои ту як шабака аст

Ман ин тӯри муҳаббатамро ба ҳама ҷо мепартоям
 Аз болои мавҷҳои ғурӯҳи зиндагӣ
 Ва дар бораи ситораҳои дурахшон
 Ва дар умқи ҷонҳои нек

Ман танҳо медонам, ки ман шикорчӣ ҳастам
Ва ман кӯшиш мекунам, ки шуморо дастгир кунам
!Эй азизтарин орзу ва бузургтарин ганҷи вучуд

* * *

Табибони рӯхонӣ ё коҳинони оддӣ қудрати
бахшидани гуноҳҳо ё озод кардани гунаҳкоре, ки
барои маслиҳат назди онҳо меоянд, надоранд; онҳо
танҳо метавонанд ба онҳо дорухатҳои рӯхонӣ диҳанд,
.дигар ҳеҷ чиз не

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба марҳилаҳои хеле
пешрафтаи рӯхонӣ расидаанд, то ба дараҷае ки онҳо
танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯхонӣ ба гунаҳкорон
қаноат намеkunанд, балки метавонанд - бо файз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯхонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, таъмин кунанд

Ҳама аъмоли нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағз
пинҳонанд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои хуб ё
.бад зоҳир мешаванд

Шахсе, ки аз сабаби пур шудани ҳуҷайраҳои мағзи
сараш аз одатҳои носолим азият мекашад, метавонад
худо тавассути ирода, мулоҳиза, дуои самимӣ ва
тасдиқи мусбати пайваста то он даме, ки ҳамаи одатҳои
номатлубаш ба одатҳои хуби сулҳ ва оромӣ табдил
.наёбанд, озод кунад

Ин вақте рух медиҳад, ки қувваи дуруст
равонашудаи ҳаёт барои тағир додани табиати
ғайримуқаррари ҳуҷайраҳои мағзи сар кор мекунад, то
ин ҳуҷайраҳо пур аз ҳама чизҳои хуб, ростқавл ва зебо
.шаванд

Ин маънои онро дорад, ки ҳуҷайраҳои мағзи сар пур
аз ақидаҳои бардурӯғ ҳангоми пурқувват ҷамъ шудан
дар мағзи сар ва истифода шудан барои мақсадҳои нек
ва судманд аз ҷониби фаъолияти ҳаёти сӯзонида
.мешаванд

Шахсе, ки ба бадани ҷисмонии худ саҳт пайваст аст,
фаъолияти ҳаётии худро бо мушакҳо ва ҳиссиёташ
машғул нигоҳ медорад, аммо шахсе, ки майлҳои рӯҳонии
мутафаккир дорад, мушакҳо ва бадани худро дар ҳолати
истироҳати фаъол ва ақли худро аз ҳиссиёт дур нигоҳ
медорад, то ки қувваи ҳаёти дар системаи асаб боқӣ
.намонад ва дар мағзи сар ҷамъ шавад

Аз ин рӯ, мулоҳиза роҳи муассиртарини рӯҳбаланд
кардани ҳуҷайраҳои мағзи сар ва решакан кардани ҳама
.гуна одатҳои номатлуб аз ақл аст

Одат қудрат аст ва одамон ин қудратро бо анҷом
додани корҳои бад сӯиистифода мекунанд, ба ҷои он ки
.онро дар корҳои нек истифода баранд

Нодонӣ, беандешагӣ, интиҳоб накардани ҳамсафари
хуб ва нодида гирифтани амалҳои нек аксар вақт
инсонро ба домҳо ва домҳои одатҳои бад мекашад, ки
мисли реги борик ҳастанд ва шахсеро, ки бар хилофи
.хоҳиши худ бар он роҳ меравад, фурӯ мебарад

Таъсири ҳамроҳӣ аз ирода ва довариҳои солим қавитар

:аст

Бо шахси бад дӯстӣ макун, зеро шахси бад)
(метавонад шахсияти тӯро вайрон кунад

Одамони оқил бе ягон саъю кӯшиш бошарафона
 рафтор мекунанд, дар ҳоле ки онҳое, ки бадиро дӯст
 медоранд, ба назар чунин мерасад, ки бо қувваи одате,
 ки онҳоро ба гуноҳ ва бадӣ водор мекунад, маҷбуранд
 амалҳои зараровар ва нафратангезро анҷом диҳанд

Мо аз Худои Қодири Мутлақ меҳоҳем, ки моро бо
андешаҳои нек илҳом бахшад
То ки мо ҳубӣ ва зебоиро бубинем
Мо фарқи байни фоида ва зарарро муайян мекунем
Ва то ки мо ба сӯи Ё рӯй оварем
Ва мо ба он умедворем
Манбаи ҳама некиҳо
Ва манбаи ҳама некиҳо

* * *

Дар паси сояҳои ин ҳаёт нури аҷиб ва аҷоиби Худо
.пинҳон аст

Тамоми коинот маъбади бузурге барои ҳузури
мубораки Ёст

Вақте ки мо дар бораи Худо ҷиддӣ ва амиқ фикр
мекунем
Ва мо ӯро бо муҳаббати бепоён дӯст медорем
Мо ба ӯ комилан эътимод дорем
Дарҳои бешуморе пеши мо боз мешаванд

Ва вақте ки мо нури Ёро мебинем
Ва мо ҳузури ёро эҳсос мекунем
На ҳама рӯйдодҳои даҳшатнок ва даҳшатноки
 зиндагӣ метавонанд
Барои он ки моро аз сулҳу осоиштагӣ маҳрум кунад
Чизхое, ки моро ба Худо наздик мегардонанд

* * *

Дар ҳаёт ва дар марг
Дар беморӣ ва гуруснагӣ
Ё камбизоатӣ ва бадбахтӣ
Ва дар нооромӣҳо, нооромӣҳо ва таҳаввулотӣ ҳаҳон
,Эй Парвардигор, ҳамеша ба Ту паноҳ мебарам

Ишқ чӣ аст
Ишқ бӯи гулҳои гулдор аст
Ва хори садбаргҳои хомӯш
Чашни зебоии табиат

Ишқ сурудест, ки рӯҳ барои ҳаёт месарояд
 Ва рақси мутавозини ритмикии сайёраҳо
 Дар сафари доимии худ ба фазои амик

Ин ташнагии гулҳост, ки нури офтобро фурӯ баранд
 Ва он шукуфон мешавад ва аз эликсири ҳаёт ғизо
 .мегирад

Ин орзуи замин аст

Барои сер кардани решаҳои ташна бо шири он
Ва барои ғизо додани мавҷудоти зинда бо моҳияти
ҳаёт

Ин иродаи бузурги офтоб аст
Барои фаъол нигоҳ доштани ҳамаи мавҷудот
Ин қувваи пешбарандаи ҳаёт аст
Барои таъмини ҳимоя ва нигоҳубини ноболиғон

Ин табассуми бегуноҳ аст, ки меҳру муҳаббати
волидайнро нисбат ба кӯдак бедор мекунад
Ин таслими стихиявӣ дар дилҳои ошиқон аст
Хизматрасонии ройгон ва изҳори тасаллият

Ин набзи дӯстӣ аст
Касе, ки дилҳои шикастаро шифо мебахшад ва
 ,захмҳоро шифо мебахшад
Ин даъвати дил аст, ки тавсифро рад мекунад

Ў шоири пур аз муҳаббат ба инсон аст
Касе, ки аз бадбахтии ӯ азоб мекашад

Ин доираи наздикӣ байни аъзои як оила аст
Доимо васеъ ва васеъ ба самти фазоҳои калонтар
Ва майдонҳои васеътар

Ин пичирроси зиндагӣ аст
Дар уфуқҳои ақли кушод
Ва осмони дилҳо пур аз ситорагони эҳсосоти наҷиб

Муҳаббат шодмонии рӯҳ аст
Он чизе, ки рӯҳҳои меҳрубон орзу мекунанд
Ва ӯ орзу мекунад, ки бо ӯ тамос гирад ва бо ӯ
муошират кунад

* * *

Марг — бигзор умри шумо дароз бошад — интиҳо
нест, балки раҳиҳои муваққатӣ аст, ки ба инсон дода
мешавад, вақте ки қонуни умумичаҳони адолат қарор
медихад, ки бадани кунунии ӯ ва муҳити ӯ ба ҳадафи
худ хизмат кардааст, ё вақте ки ӯ он қадар рӯҳафтода,
хаста ё ранҷ мекашад, ки дигар наметавонад бори
.вучуди заминиро бардорад

Барои онҳое, ки ранҷ мекашанд, марг эҳё ё раҳӣ аз
азоби дардноки бадан ба сӯи бедории сулҳ, оромӣ ва
.оромӣ аст

Барои пиронсолон, ин нафақаест, ки онҳо бо солҳои
мубориза ва заҳмати саҳт дар ғафсии зиндагӣ ба даст
.овардаанд

Барои ҳамаи рӯҳҳои нек, ин як истироҳати хуб аст

Вақти он расидааст, ки башарият қудратҳои
дарунии худро, ки ҳақиқатҳоро ошкор мекунанд, фаъол
созад. Хушбахтӣ бо ин ваҳй алоқаманд аст ва онҳое, ки
мехоҳанд ба ин уфуқҳои ботинӣ бирасанд, бояд саъю
кӯшиши мақсаднок анҷом диҳанд ва ақли худро бо
ғояҳои эҷодӣ ғизо диҳанд, то ба ҳақиқатҳое, ки Худо дар

онҳо гузоштааст, даст расонанд ва аз қудратҳои
мубораке, ки дар вучуди онҳо фаровонанд, баҳра
.баранд

Кӣ меҳаҳад эҳсосоти ҷисмониро қонеъ гардонад, бе
?он ки нектари хушбахтии рӯҳониро бичазад
ӯ аз чашмаи илоҳӣ, манбаи ҳама қаноатмандӣ ва
лаззат, бо роҳи зиёновар сармоягузори мекунад, аз ин рӯ
тиҷораташ ноком мешавад ва маҳсули зеҳнии ӯ ночиз
.аст

Онҳое, ки меҳаҳанд Худоро бишносанд, аз ҷониби
Худо хоҳиши онҳо амалӣ хоҳад шуд, зеро ӯ саховатманд
ва меҳрубон аст. Аммо, аксари одамон аз паси хоҳишҳои
дунявӣ медаванд ва худро бо хушбахтии моддӣ, ки
пайдор нест, тасаллӣ медиҳанд ва аз сабаби ноил
нашудан ба он ё аз сабаби ноил шудан ба он азоб
!мекашанд

Ҳатто онҳое, ки аз ҷиҳати молиявӣ муваффақанд,
дар ниҳоят дар ҳаёти худ ҳолӣ эҳсос хоҳанд кард, ки
пур карданаш душвор аст. Аммо онҳое, ки ҳаёти худро
бо Худо мепайванданд, сарватманд, тавоно ва аз
.қаноатмандӣ ва шукуфӣ баҳраваранд

Нодида гирифтани дастуроти хирад ва ноодида
гирифтани овози вичдон ба роҳҳои қач, лағжанда,
хатарнок ва бадбахт оварда мерасонад, дар ҳоле ки
пайравӣ аз роҳи рост ба раҳӣ аз занҷирҳо ва ба даст
овардани қудрат барои анҷом додани кори дуруст, на он
чизеро, ки ғаризаҳои гумроҳкунанда ва одатҳои
.гумроҳкунанда амр медиҳанд, оварда мерасонад

Онҳое, ки хушбахтиро меҷӯянд, метавонанд аз
таҷрибаи одамони хирадманд, ки бо мушкилоти зиндагӣ
.сарувор карда, роҳи ҳали онҳоро ёфтаанд, баҳра баранд

Дар ҳақиқат, ҳар касе, ки бо ҳадафҳои илоҳӣ
ҳамоҳанг бошад, дар баҳри қаноатмандӣ ва оромӣ шино
.мекунад ва воқеан хушбахт аст

* * *

Ҳар як андешае, ки мо дорем, ларзиши мушаххасеро
ба вуҷуд меорад

Вақте ки шумо бо тамоми вуҷудатон, ақл ва дасту
пойҳоятон дар бораи Худо фикр мекунед ва дар дохили
худ борҳо "Эй Парвардигор"-ро пичиррос мезанед, шумо
ларзиши пурқувватеро ба вуҷуд меоред, ки ҳузури
.илоҳиро ба ҳаёти шумо меорад

Вақте ки мо дарк мекунем, ки Худо маҳбуби абадии
мо ва дӯсти доимии мо ва муҳаббати Ӯ ба мо аз ҳама
муҳаббатҳои дигар бузургтар аст, мо наздикии Ӯро эҳсос
мекунем ва ҳузури Ӯро ламс мекунем ва дилҳоямон ором
.мешаванд ва оромии олии рӯҳониро эҳсос мекунем

Вақте ки шумо дар бораи Худо мулоҳиза мекунед ва
дар дил ва тамоми баданатон шодӣ ва лағжиши
афзояндаро эҳсос мекунед ва гоҳ-гоҳ ин шодӣ ба шумо
мерасад, бидонед, ки Худо ба орзуҳои дили шумо посух

додааст ва эҳсоси хушбахтие, ки шумо аз сар
.мегузаронед, далели он посухи муборак аст

Одатҳо абзорҳо ва механизмҳои худкори равонӣ
мебошанд, ки ба осонӣ ва бе заҳмат иҷрои вазифаҳои
.зарурӣ кӯмак мерасонанд

Бисёриҳо ба одатҳои заъф ва нокомӣ иҷозат
медиханд, ки онҳоро ғулом кунанд ва агар инсон ба
тарзи дигар зиндагӣ кунад, метавонад худро муҳофизат
кунад, ба шарте ки ӯ дар мубориза бо одатҳои зараровар
.то расидан ба амният ва соҳили пирӯзӣ ҷиддӣ бошад

Орзуҳои беаҳдуд одатҳои носолиро тавассути
ғизо додан ва сафед кардани онҳо бо умедҳои бардурӯғ
ва ваъдаҳои хушбахтии ҳаёли ва қаноатмандии
.гузаранда ташвиқ мекунанд

Дар он лаҳзаҳои заъф ва парешонхотирӣ, шахсе, ки
мехоҳад аз одатҳои бетартиб халос шавад, бояд қудрати
дарккунандаи худро барои дарки табиати воқеии онҳо
.ва мубориза бо онҳо ба кор барад

Одатҳои бад оқибатҳои нохуш ва меваҳои талху
.заҳролуд доранд

Ин одатҳои харобиовар, агар назорат карда
нашаванд, қавитар мешаванд ва шахсро дар ҷанголи
.мустаҳкам ва таъсири аз ҳад зиёди худ нигоҳ медоранд

Вақте ки ақл ба бефоида ва зарари он одатҳо боварӣ
ҳосил мекунад, таъсири онҳо кам мешавад ва дар
.ниҳоят аз ҳаёти инсон нопадид мешавад

Мо чунин фикр мекунем, мо ҳамин ҳастем

Майлҳои шиноси андешаҳои мо хусусияти
истеъдодҳо, қобилиятҳо ва шахсияти моро муайян
.мекунанд

Баъзе одамон фикр мекунанд, ки онҳо
нависандагон, рассомон, шахсони меҳнатдӯст ё одамони
танбал ва бекор ва ғайра ҳастанд. Аммо чӣ мешавад,
агар шумо хоҳед, ки каси дигаре бошед, ғайр аз он ки
?ҳоло ҳастед

Шумо метавонед баҳс кунед, ки баъзе одамон бо
истеъдодҳои махсус таваллуд мешаванд, ки шумо аз
онҳо маҳрум ҳастед, аммо орзу доред, ки шумо дошта
бошед. Ин дуруст аст. Аммо онҳо қаблан барои рушди ин
қобилиятҳо ё хоҳиши ба даст овардани онҳо кор
.кардаанд. Агар на дар ин ҳаёт, пас дар зиндагии қаблӣ

Аз ин рӯ, шумо бояд ҳоло кор карданро барои
.муайян кардани он чизе, ки мехоҳед бошед, оғоз кунед

Шумо метавонед ҳама гуна самтгириро дар шуури
худ ҳоло ҷобаҷо кунед ва муқаррар кунед, ба шарте ки
шумо як идеяи қавӣ ба зеҳни худ ворид кунед ва он гоҳ
амалҳои шумо ба он мувофиқат хоҳанд кард ва тамоми

вучудатон ба он идея вокуниш нишон дода, мувофиқан
.амал хоҳад кард

* * *

Шуури маънавӣ дар гаҳвораи муҳаббат таваллуд
мешавад, ки аз қудрати харобиовари нафрат бениҳоят
.бузургтар аст

Ҳар чизе, ки мо нисбати дигарон мегӯем ё мекунем,
бояд аз муҳаббат ангеza гирад

Мо набояд ба дигарон зарар расонем ё онҳоро
маҳкум кунем, балки онҳоро дӯст дорем ва бо онҳо
неъматҳоеро, ки Худо ба мо ато мекунад, мубодила
.кунем

Чизҳое, ки мо дорем, дар асл аз онҳо мо нестанд;
онҳо ба мо барои истифодаи муваққатӣ дода шудаанд ва
ҳангоми тарк кардани ин ҷаҳон аз мо гирифта
.мешаванд

Мо бояд аз моликият болотар равем ва ҳар чизеро,
ки метавонем, диҳем; он гоҳ мо ба таври худкор ба худ
.некӣ ва баракат меорем

Бисёр вақтҳо ман як танга ҳам надоштам, аммо ба
бонки илоҳӣ таъя мекардам ва шукуфоии муқаддас маро
ҳамроҳӣ мекард ва қудрати илоҳӣ маро дастгирӣ
.мекард

Эътиқоди комили ман ба Худо ва кӯмаки Ё кафолати
ниҳоии ман дар зиндагӣ аст, зеро Ё ҳеҷ гоҳ маро ноумед
.накардааст ва ноумед накардааст

Вақте ки шумо огоҳии маънавӣ доред, новобаста аз
он ки ба ҳар ҷое меравед ва ба чӣ ниёз доред, қонуни
ҷаҳонӣ барои қонеъ кардани он барои шумо кор хоҳад
.кард

Мушоҳидаи офариниш бо чашмони бино

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Ин коинот чӣ қадар воқеан аҷиб аст! Дар он Худо
мӯъҷизаҳои офариниши Худро тасвир ва таҷассум
мекунад. Инсон набояд дар ин ҷаҳон мисли мурдагон
роҳ равад, балки андеша кунад, он чиро, ки мебинад,
таҳлил кунад ва он чиро, ки Худо ва ҷонишини Ё,
инсоният, дар ин замин анҷом додаанд, қадр кунад.
Сохтори кайҳонӣ чӣ қадар дақиқ аст! Тарзи офарида
шудани мо ва системаи муташаккил, ки бо он механизми
офариниш мувофиқи қонуни кайҳонӣ кор мекунад,
намунаи дақиқӣ ва камолот аст (кори Худо, ки ҳама
чизро такмил додааст).

Ҳамаи мо гулҳоро мебинем ва аз зебӣ ва нозукии
онҳо лаззат мебарем, аммо кӣ метавонад сирри вучуди
гулҳоро бидонад? Инсон бояд дар бораи воситаҳо ва
маводе, ки ҳар рӯз мебинад, хоҳ китоб бошад, хоҳ
асбоби мусиқӣ, хоҳ хона ё дарахт, фикр ва андеша
кунад.

Масалан, мошинҳо аксар вақт як чизи оддӣ ҳисобида
мешаванд. Аммо агар шумо ба корхонаҳое, ки онҳо ҷамъ

ва истехсол карда мешаванд, ташриф меовардед, шумо мефаҳмед, ки тарҳи онҳо то чӣ андоза мураккаб ва печида аст. Ҳамчунин ба он диққат диҳед, ки барои истехсоли рӯзномаҳои ҳаррӯза ва мошинҳое, ки онҳоро чоп мекунанд, чӣ кор кардан лозим аст. Ҳеҷ дасти инсон бо чунин суръат кор карда наметавонад.

Агар чизҳое, ки аз ҷониби одамон сохта шудаанд, ин қадар мураккаб ва бо ҳам алоқаманд бошанд, пас дар бораи мураккабии бепоёни ташаккули растаниҳо, ҳайвонот ва одамон чӣ гуфтан мумкин аст!

Барои фаҳмидани таркиб ва талаботи бадан, ки ба назар як чизи муқаррарӣ менамояд, даҳ сол барои омӯзиши илми тиб лозим аст.

Вақте ки растанӣ дар марҳилаи аввали нашіунамои худ дар об дар зарфи шишагӣ қарор дорад, решаҳои он ба мӯйҳои нозук монанданд. Аммо, ҳангоми шинонидан, энергияе, ки бо ақли илоҳӣ пур шудааст ва дар решаҳо мавҷуд аст, ба растанӣ имкон медиҳад, ки маводи ғизоии заруриро барои нашіунамои худ аз хок ва об ҷаббида гирад.

Оё воқеан ҳайратовар нест, ки шарбати ғизодиҳандаи баргҳои растанӣ бар зидди қувваи ҷозиба ба боло ҷорӣ мешавад? Бо кандани пӯсти поя ё танаи растанӣ, метавон кори мураккаби найчаҳоро, ки ҷараёни он шарбатро танзим мекунанд, дид. Қувваи пешбарандаи ин раванди ғизо ва афзоиш асроре бо номи худи ҳаёт аст.

Вақте ки ман дар шуури илоҳӣ ҳастам, ҳатто дар нахҳои алаф ҳаётро дарк мекунам. Ман ҳеҷ гоҳ тасаввур намекардам, ки метавонам мӯъҷизаҳои пинҳонии офариниши бубинам. Тафаккур дар бораи ин мӯъҷизаҳо

маънои истодан дар ҳайрат ва эҳтиром дар назди
бузургӣ ва ҷалоли Худоро дорад.

(Ва ман бо роҳравии шахси хоксор ва итоаткор роҳ
мерафтам)

(Худо на мағрур аст ва на такаббур)

Иродаи илоҳӣ бо дақиқии беҳамто шакли ҳар як
мавҷудоти зиндари, инчунин ҳама талаботи заруриро
барои таъмини рӯзӣ, нигоҳдорӣ ва нигоҳдории он дар
ҳолати хуб ва қобилияти иҷрои вазифаҳои худ муқаррар
кардааст. Агар дар ин ниёзҳои ғизоӣ ягон норасоӣ ба
амал ояд, масалан, растаниҳо, ҳайвонот ва одамон аз ин
зарар мебинанд.

Одами оддӣ ҳамаи унсурҳои гуногуни кимиёвиро, ки
бадан ба онҳо ниёз дорад, аз ғизои худ мегирад. Аммо,
бисёриҳо дастурҳои ғизоиро нодида мегиранд ва
парҳезҳоеро истеъмол меkunанд, ки аз ҳама унсурҳои
зарурӣ ё тавозуни ғизоии зарурӣ барои саломатии хуб
маҳруманд. Ғизои нокифоя сабаби асосии бисёр
бемориҳои инсонӣ мебошад. Норасоии ғизоӣ ба
растаниҳо, ки парҳези он аз баъзе ҷузъҳои муҳими
кимиёвӣ маҳрум аст, таъсири қариб ғавран намоён
дорад.

Байни одамон ва ҳама мавҷудоти зинда мубодилаи
ҳаётан муҳим вуҷуд дорад. Мубодилаи мутақобила
байни одамон ва ҳайвонот ба ҳама маълум аст. Одамон
оксигенро нафас мекашанд ва газҳои карбонро хориҷ
меkunанд, дар ҳоле ки дарахтон газҳои карбонро ва обро
ҷаббида, нигоҳ медоранд, ки тавассути фотосинтез
барои ташкил додани карбогидратҳо (пайвастагиҳои
карбон, оксиген ва гидроген, ба монанди крахмал ва
шакар) таъзия мешаванд.

Дар ин раванд, дарахтон оксигени муҳим барои инсонро хориҷ мекунад. Фотосинтез шабона қатъ мешавад, зеро он ба нури офтоб таъя мекунад. Аммо, тавассути раванди дигаре, ки нафаскашӣ номида мешавад, дарахтон пайваста гази карбонро ба атмосфера хориҷ мекунад, хусусан шабона, вақте ки фотосинтез таъсири муқобил надорад, ки карбонро ҷаббида, оксиген истеҳсол мекунад.

Шабона ҳаво умуман ором аст ва гази карбонии зиёд дар наздикии замин ҷамъ мешавад. Аз ин рӯ, қисман одати хобидан дар катҳо, яъне дар болои сатҳи замин, пайдо шудааст.

Илм ба мо бисёр механизмҳои мураккаби ин коинотро ошкор кардааст - унсурҳои, ки ҳамаи мо аз онҳо сохта шудаем. Аммо ҳанӯз ҳам дониши зиёде вуҷуд дорад, ки бояд кашф карда шавад. Агар мо қудратҳои пинҳонии ҳиссиёти худро инкишоф мебодем, метавонистем фаҳмиши амиқтар ва бойтар ба даст орем. Чизҳои ҳастанд, ки мо бояд бо ҷашмони худ бубинем, аммо намебинем. Чизҳои, ки мо бояд бо гӯшҳои худ бишнавем, аммо намешунавем, зеро ҳиссиёти мо ба таҷрибаҳои ҷаҳони зич ва маҳдуди ҷисмонӣ одат кардаанд ва аз онҳо вобастаанд.

Озодӣ аз ин дилбастагӣ инкори лаззатҳои шахвонӣ нест, балки васеъ кардани доираи қобилиятҳои шахвонии мо, ки Худо ба мо додааст, то ҳадди пурраи потенциали рӯҳонии онҳо.

Дар сатҳи ҷисмонӣ, инсоният роҳҳои гуногуни беҳтар кардани қобилиятҳои визуалии худро кашф кардааст. Чашми бараҳна танҳо таассуроти маҳдуди рангро мегирад; аммо, баъзе сангҳои қаҳваранги равшан зери нури ултрабунафш рангҳои дурахшон нишон медиҳанд. Вақте ки ин нур баста мешавад, сангҳо ба

ранги торики аслии худ бармегарданд. Бисёре аз рангҳо дар ҷаҳони ҷисмонӣ, ба монанди кабудӣ осмон, иллюзияҳои оптикӣ мебошанд, ки аз инъикоси нур аз намудҳои гуногуни зарраҳои модда ба вуҷуд меоянд. Азбаски чашм танҳо доираи маҳдуди ларзишхоро, ки ҳама чизро дар коинот ташкил медиҳанд, дарк карда метавонад, одамон наметавонанд спектрҳои нозук ва эфирӣ, ки дар ҳама чизҳои атрофшон пинҳон шудаанд, бубинанд. Агар мо онҳоро медидем, аз шукӯҳ ва зебоии онҳо ба ҳайрат меомадем. Ҳатто рангҳои дурахшони заминӣ дар муқоиса бо рангҳои аҷибӣ олами сайёра ё эфирӣ хира ва хира ба назар мерасанд.

Ҳамин тариқ, на чашм ва на гӯш наметавонанд ҳама чизро, ки дарк кардан мумкин аст, дарк кунанд. Одамон қодир нестанд, ки бӯйҳои эфирӣ ва хушбӯйро нафас кашанд ё шаклҳои бешумори нозук, тасвирҳо ва таассуроти нозукеро, ки дар саросари фазои эфир мавҷ мезананд, бубинанд.

Инсонҳо аксар вақт ҳатто чизҳоро дар ҳиссиёти худ дарк карда наметавонанд. Одамоне, ки бино ҳастанд, зебоиро дар ҳама ҷо қадр мекунанд. Дигарон гӯё чашм надоранд, рафтор мекунанд; онҳо на мебинанд ва на мефаҳманд — «кар, кӯр ва гунг ҳастанд, бинобар ин онҳо намефаҳманд» — зеро онҳо қодир нестанд, ки чизро дарк кунанд, ҳатто дар ҷойҳои зебо.

Вақте ки ман ба Мексика сафар кардам ва "боғҳои шинокунанда"-и кӯли Зукемилкоро дидам, зебоии онҳо диламро пур кард ва ман бузургӣ ва бузургии рассоми илоҳиро эҳсос кардам. Шахси дигаре буд, ки ба ин мӯъҷизаҳои табиӣ ғарқ шуда буд, аммо эҳсоси ботинӣ ба ман нишон дод, ки ӯ он чизро, ки ман мебинам, намебинад. Ман аз ӯ дар бораи таассуроти ӯ аз он манзараҳои дилкаш пурсидам ва ӯ ҷавоб дод: "Ман дар

бораи роҳи муассири холи кардани об барои кишт кардани заминҳои бештар фикр мекардам".

Ҳамчун муҳандис, ӯ ба кӯл аз нуқтаи назари худ менигарист. Ҳамин тариқ, ҳамаи мо чизҳоро мувофиқи ақидаҳо ва таассубҳои худ дарк мекунем.

Ҳар як рӯҳ дар ларзишҳои гуногуни эҳсосот, андешаҳо ва эҳсосот печида аст — ҳамаи омилҳои, ки ба ташаккули хислат ё шуури инсон мусоидат мекунанд. Ҳар як шахс таркиби беназир, ларзиши дигар дорад. Ҳар чизе, ки инсон аз кӯдакӣ анҷом додааст, дар мағзи сар ҳамчун капсулаҳои фишурдашудаи майлҳо ва майлҳо нигоҳ дошта мешавад. Азбаски мо ин капсулаҳои ноаёнро дида наметавонем, мо аз амалҳои одамон, ҳар кадоме мувофиқи майли худ, дар ҳайрат мемонем. Баъзеҳо бе ягон сабаб ба осонӣ аз шодӣ таъсир мегиранд ё ба тарзе хашмгин ва рӯҳафтода мешаванд, ки ҳатто аз худашон шарҳе надоранд. Дигарон доимо бо танқид машғуланд, ихтилоф эҷод мекунанд, овозаҳо паҳн мекунанд ва дигаронро фош мекунанд, дар ҳоле ки худӣ ботинии онҳо ба тозакунии ва поксозӣ ниёз дорад. Ин майлҳои равонӣ рӯҳро гӯр мекунанд ва монӣ мешаванд, ки шахс потенциали олии худро ошкор кунад. Инсонҳо то чӣ андоза мураккаб ва худмаҳдуд ҳастанд! Ҳар як шахс дар худ як достони бисёрбоб бо рӯйдодҳои печида ва саҳнаҳои гуногун аст.

Илова бар хӯрокхӯрӣ, хоб ва кор, аз одамон интизор меравад, ки аз зиндагӣ чизе пурмазмун ба даст оранд. Мутафаккирон муҳити атрофашонро тафаккур мекунанд ва аксар вақт аз он чизе, ки мебинанд, дар ҳайрат мемонанд. Онҳо бодикқат мушоҳида мекунанд ва мепурсанд, ки чаро чизҳо ба таври муайян рӯй медиҳанд ё рӯй намедиҳанд. Масалан, мо як дандон, сипас дандонҳои дуҷум мегирием, пас чаро мо дандонҳои

сеюмро низ намегирем? Чаро система ин тавр кор мекунад?

Инсонҳо ба осонӣ бисёре аз тасаввуроти хаёлии маҳдудиятҳои табииро бе ягон пурсиши ҷиддӣ қабул мекунанд ва ба ин васила ба ин тасаввурот имкон медиҳанд, ки ҳаёт ва сарнавишти онҳоро назорат кунанд. Мутафаккирон ба осонӣ вазъи мавҷударо қабул намекунанд; баръакс, онҳо кӯшиш мекунанд, ки онро тағйир диҳанд ва маҳз ҳамин чиз пешрафтро имконпазир мегардонад.

Вақте ки ман дастовардҳо ва ихтирооти нодири инсониро мебинам, ки ба ин ё он тарз ба инсоният хизмат мекунанд, шод мешавам. Чӣ қадар мӯъҷизаҳо аз ақли инсонӣ сарчашма гирифтаанд! Аммо худ ақл нисбат ба ҳама чизҳое, ки ба вучуд овардааст, мураккабтар боқӣ мемонад.

Қиссае дар бораи подшоҳе ҳаст, ки ба вазири асосии худ лутфу меҳрубонии зиёд зоҳир мекард, ки дар дили дигар дарбориён, ки таассуби ошкори подшоҳро пай бурданд, ҳасад ва ҳасадро бедор мекард. Вақте ки подшоҳ инро дарк кард, хост ба онҳо фаҳмонад, ки чаро вазир дӯстдоштаи ӯ буд.

Рӯзе подшоҳ ва атрофиёнаш аз дур садои музиқиро шуниданд, бинобар ин ба яке аз сардорони қабристонаш рӯй оварда гуфт: «Хабарро барои мо бифаҳмед».

Пас аз муддате он мард баргашт ва гуфт, ки ин як маъракаи арӯсӣ буд. Подшоҳ пурсид: «Тӯйи кӣ?» аммо сардори хона ҷавобе надод.

Сипас ӯ як камермени дигарро фиристод, ки бо ҷавоб ба саволи охирини подшоҳ баргашт, аммо ӯ

натавонист ба ҳеҷ яке аз саволҳои дигар ҷавоб диҳад. Ҳамин чиз бо якчанд мард низ рӯй дод.

Ниҳоят, подшоҳ вазири сардори худро даъват кард ва ба ӯ фармон дод, ки рафта масъаларо таҳқиқ кунад. Вазир фавран ба роҳ баромад ва пас аз бозгашт, подшоҳ ӯро бо саволҳои зиёд тирборон кард, ки вазири ботаҷриба ва боваринок тавонист ба ҳамаи онҳо бо тафсилоти қаноатбахш посух диҳад.

Бисёре аз одамони сустифӣ ва кундфӣ ба дарвозабонони нодон монанданд. Онҳо на ҳатман аблаҳанд, балки аз ҷиҳати зеҳнӣ он қадар танбаланд, ки аз зарурати мутлақ берун ягон кӯшише намеkunанд. Ман метавонам танбалии ҷисмониро узр гӯям, зеро шояд сабаби физиологии асоснок вуҷуд дошта бошад, аммо барои бекории зеҳнӣ узр нест! Онҳое, ки аз ҷиҳати зеҳнӣ бекоранд, намехоҳанд фикр кунанд, зеро ҳатто фикр кардан ба назари онҳо кори душвор менамояд.

Фикр як чизи аҷиб ва аҷиб аст. Ҳеҷ кас наметавонад майлҳо ва дарки ақлро гурӯҳбандӣ кунад. Имкониятҳои он беохиранд. Аз ин рӯ, агар шумо дар бораи ягон мавзӯ бодикҷат назар кунед ва амиқ фикр кунед, ба ҳар саволе, ки ба он мавзӯ марбут аст, ҷавоб хоҳед ёфт.

Эҳсосоти шумо бояд бо андешаҳои шумо ҳамоҳанг бошанд. Агар шумо эҳсосоти худро бо андешаҳои худ мутобиқ накунед, ҳулосаҳои шумо ҳамеша дуруст нахоҳанд буд. Эҳсос як навъ фаҳмиш, анбори ҳама дониш аст. Эҳсос бояд ақлро мувозинат кунад, зеро танҳо дар он сурат тасвири муқаддаси Худо дар дохили шумо бо моҳияти пурраи худ пайдо мешавад. Ҳамин тариқ, йога ба кас меомӯзонад, ки чӣ гуна қудратҳои ақл ва эҳсосро мувозинат кунад. Касоне, ки ҳардуро ба андозаи баробар надоранд, нопухтаанд.

Ҳар қадар ҷӯянда аз ҷиҳати рӯҳонӣ пеш равад ва ба
Худо наздиктар шавад, ҳамон қадар Худо ба ӯ
мӯъҷизаҳои вуҷудро ошкор мекунад. Дар паси ҳар як
ашёи моддӣ як намунаи фазоӣ аз нури ранга пинҳон аст.
Дар олами фазоӣ ё сайёраӣ ҳама чиз пур аз ҳаёт аст.
Дар он ҷо бечонӣ вуҷуд надорад.

Корхонаи пинҳонии кайҳонӣ берун аз тасаввур аст.
Тамоми коинот як идеяи ягона дар зеҳни Худост! Ҳатто
галактикаҳо низ қонунҳои математикӣ, ки берун аз
фаҳмиши инсон ҳастанд, фаъолият мекунанд ва аз рӯи
онҳо идора карда мешаванд. Ҳама чиз мувофиқи
системаи дақиқии ниҳонӣ ва комилият амал мекунад. Ин
зеҳни кайҳонӣ ҷӣ ақли пурқудратест! Мутлақияти
беохир дар ҳама чиз амал мекунад ва ҳама гирдоби
гуногуни ҳаракате, ки мо онро ҳаёт меномем, ба он ақли
кайҳонӣ тобеъанд.

Ҳар сад сол миллиардҳо одамон ин заминро тарк
мекунанд ва боз ҳам бештар таваллуд мешаванд. Бо
вуҷуди ин, пешниҳод ва талабот бо тамоми
мураккабиҳои худ вуҷуд дорад. Бо вуҷуди ин, Худо
барои қонеъ кардани ниёзҳои башарият фаровонии
ғизоро фароҳам овардааст. Танҳо башарият барои
камбизоатӣ ва бадбахтӣ дар рӯи замин масъул аст.
Замони он расидааст, ки мо дар давраи шукуфӣ ва
фаровонӣ зиндагӣ кунем, ки дар он ҳама аз саломатӣ
баҳра мебаранд ва дар хушбахтӣ ва сулҳ зиндагӣ
мекунанд. Ин имконпазир буд, агар худхоҳии инсонӣ ва
сӯиистифода аз сарнавишти миллатҳо аз ҷониби як
ақаллияти хурди худхоҳ намебуд.

Аксари одамон дар тӯли ин ҳаёти орзуманд дар хоби
ғафлат мемонанд. Танҳо донишманд бедор аст. Ӯ ба
чизҳое, ки зеҳни одами оддиро ишғол мекунанд ва ягона
нигаронии ӯ пайгирии сарват ва лаззатҳои шахвонӣ ва

беҳуда сарф кардани вақт ба фаъолиятҳо ва манфиатҳои сатҳӣ аст, бепарво аст.

Инсонҳо дар ин ҷаҳони гузаранда худро аз пайи васвасаҳои зудгузар хаста мекунанд, ҳарчанд хушбахтии ҳақиқӣ ва тасвирнашаванда дар дохили онҳост, агар онҳо бо ҷидду ҷаҳд ҷустуҷӯ кунанд ва самимона хоҳиши кашф кардани онро дошта бошанд, ҳатман онро пайдо мекунанд.

Ақлро бояд оқилона ва дуруст истифода бурд, то озмоишгоҳи илоҳиро, ки дар паси ин ҷаҳон пинҳон аст, кашф кунам. Боре, бо файзи Худо, ман тамоми рӯз мӯъҷизаҳои бепоёни офаринишро дидам ва ба Худо гуфтам: "Эй Парвардигор, вақте ки ман нобино будам, як дареро пайдо карда натавонистам, ки ба сӯи Ту барад. Аммо азбаски Ту чашм ва фаҳми маро кушодаӣ, ман ҳоло дарҳоро дар ҳама ҷо мебинам... дар дили гулҳо, дар овози дӯстони содиқ ва дар хотираҳои таҷрибаҳои наҷиби азиз. Дар ҳақиқат, ҳар як пичирроси дуоҳои ман роҳи наvero ба маъбади бузурги ҳузури муқаддаси Ту мекушояд."

Ҷустуҷӯкунанда бояд дар азми қавӣ ва устувор, бемайлон ва қатъӣ барои ёфтани Муқаддастарин Мавҷудоти пинҳоншуда дар паси пардаи офариниш бошад. Кас бояд худро аз талаботи беохирӣ ҷаҳон ҷудо кунад ва пеш аз муошират бо Худо дар дил ва рӯҳ ба хоб таслим нашавад. Талаботи зиндагӣ беохир аст, аз ин рӯ, мо бояд ҳар рӯз вақт ҷудо кунем, то бо худ ва бо Худо бошем, дур аз садо ва ғавғои ҷаҳон ва ғур-ғурҳои зиндагӣ. Он гоҳ мо ҳаётро тавассути линзаи нав хоҳем дид, зеро мо дар бораи он тасаввуроти нав хоҳем дошт.

Ҳамон тавре ки олимони тавонистанд кашфиётҳои худро бо риояи қонунҳои табиӣ ва принципҳои мушаххаси илмӣ анҷом диҳанд, инчунин ҷӯяндаи самимӣ

низ метавонад Худоро бо риояи қонунҳои рӯҳонӣ ва ҳадафи асосии худ дар зиндагӣ пайдо кунад. Барои ҳамин мақсад башарият ба ин замин омадааст, ҳарчанд он барои аксари одамон ба як ҳадафи канормонда табдил ёфтааст. Аммо башарият бо фаромӯш кардани мақсади зиндагӣ ва банд шудан ба сатҳӣ ва масъалаҳои ночиз худро фиреб медиҳад.

Ва дар хотир доред, дӯстам, новобаста аз он ки вазъияти шумо дар ин ҷаҳон то чӣ андоза номусоид аст, вақте ки шумо ба Худо рӯ меоред, шумо хоҳед дид, ки Ё бо шумо кор мекунад ва ҳузури Ёро сарфи назар аз ҳама озмоишхое, ки бо онҳо рӯ ба рӯ мешавед, эҳсос хоҳед кард. Шумо инчунин Ёро дар ҳама чизи атрофатон хоҳед дид ва аз муҳаббат ва шодмонии Ё пур хоҳед шуд.

На саломатӣ, на сарват, на дастовардҳои моддӣ ва на дороиҳо абадӣ нестанд, пас чаро танҳо ба чизхое, ки барои нобудшавӣ ва аз байн рафтан таъин шудаанд, таваҷҷӯҳ кунед?

Аз Худои Қодир хоҳиш мекунам, ки моро аз торики ба нур расонад

Аз нафрат то муҳаббат

Аз маҳдудиятҳо то озодӣ

Аз нодонӣ то хирад

Аз дард ва марг то ҳаёти абадӣ ва оромии абадӣ

Ва бигзор Ё моро аз дасташ бигирад ва ба сӯи дониши Худ роҳнамоӣ кунад.

Ва Ё моро бо огоҳии Худ бедор нигоҳ медорад

Ва ҳамаи дарҳоеро, ки ба осмони ҳикмати Ё мебаранд, боз кунад

Биёед бо имон, хушбахтӣ, оромии хотир ва
қаноатмандӣ зиндагӣ кунем

Ҳар рӯзи ҳаёти мо

Асалому алайкум

Чустуҷӯи маъноӣ ҳаёт

Азбаски мо аз ҷое ба ин ҷаҳон омадаем, ки наметонем, барои мо табиист, ки дар бораи пайдоиш ва мақсади ҳаёт фикр кунем. Мо дар бораи офарандаи ин ҷаҳон мешунавем ва дар бораи ӯ меҳонем, аммо наметонем, ки чӣ гуна ба ӯ бирасем. Ҳама чизе, ки мо медонем, ин аст, ки тамоми коинот мавҷудияти ақли илоҳии ӯро эълон мекунад. Ҳамон тавре ки қисмҳои хурду дақиқи як соати хурд моро ба ҳайрати соатсоз водор мекунанд ва ҳамон тавре ки мошинҳои калону мураккаби як корхона моро ба ҳайрат меоранд ва ба ихтироъкори худ таҳсин мекунанд, вақте ки мо мӯъҷизаҳои табиатро мебинем, аз ақли пинҳоншуда дар ҳайрат мемонем ва мепурсем: "Кӣ ба гул шакли дурахшон ва чеҳраи онро ба сӯи офтоб додааст? Бӯй ва зебоии он аз кучо пайдо шудааст? Ва чӣ гуна гулбаргҳои он бо чунин дақиқии беохир сохта ва бо чунин рангҳои аҷиб шодмон ранг карда шудаанд?"

Шабона ситорагон ва моҳ, ки нури нуқрагини худро дар атрофи мо пароканда мекунанд, моро илҳом мебахшанд, ки дар бораи шууре, ки ин ҷирмҳои осмониро дар фазои беканор роҳнамоӣ мекунад, фикр кунем. Нури нарми моҳи пурра барои фаъолияти ҳаррӯза нокифоя аст ва аз ин рӯ, ақли хирадманд ва нарм истироҳатро дар давоми шаб нишон медиҳад. Сипас офтоб тулӯ мекунад ва нури дурахшони он ба мо имкон медиҳад, ки ҷаҳони атрофи худро бо равшанӣ ва оромӣ

бубинем ва ба мо имкон медиҳад, ки вазифаҳоеро, ки дар назди мо пайдо мешаванд, иҷро кунем.

Ду роҳи қонеъ кардани ниёзҳои мо вуҷуд дорад: ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ. Масалан, вақте ки саломатии мо бад мешавад, мо метавонем барои табобат ба назди духтур равам. Аммо замоне фаро мерасад, ки на духтур ва на каси дигар кӯмак карда наметавонад ва мо ба роҳи дуюм рӯ меорем: ба қудрати рӯҳонӣ, ки бадан, ақл ва рӯҳи моро офаридааст. Қудрати ҷисмонӣ маҳдуд аст ва вақте ки он ноком мешавад, мо ба қудрати бепоёни илоҳӣ рӯ меорем. Ин ба ниёзҳои молиявии мо низ дахл дорад. Вақте ки мо тамоми кори аз дастамон меомадаро мекунем ва ҳанӯз ҳам ба қадри кофӣ намегирем, мо ба он қудрат рӯ меорем.

Ҳар кас фикр мекунад, ки мушкилоти худ бадтарин аст. Баъзеҳо нисбат ба дигарон фишори бештар эҳсос мекунанд, зеро муқовимати онҳо заиф аст. Ва аз сабаби фарқияти қувваи равонии одамон, онҳо миқдори гуногуни энергияро сарф мекунанд. Агар шахс бо мушкилоти ниҳоят душвор рӯ ба рӯ шавад ва ақлаш заиф бошад, онҳо наметавонанд онро паси сар кунанд. Касоне, ки ақли пурқувват доранд, метавонанд бо шикастани монеаҳо ва ларзонидани пояҳои монеаҳояшон душвориҳои худро паси сар кунанд. Аммо ҳатто одамони пурқувват баъзан бо нокомӣ рӯ ба рӯ шудаанд. Вақте ки мо бо мушкилот ва душвориҳои сершумор ва аз ҳад зиёди моддӣ, зеҳнӣ ва маънавӣ рӯ ба рӯ мешавем, мо дарк мекунем, ки қудрати зиндагӣ дар ин ҷаҳони моддӣ то чӣ андоза маҳдуд аст.

Кӯшишҳои мо набояд танҳо барои ба даст овардани саломатии хуб ва амнияти молиявӣ, балки барои ҷустуҷӯи маъноӣ ҳаёт низ равона карда шаванд. Мақсади зиндагӣ чист? Вақте ки мушкилот моро фаро

мегиранд, мо аввал ба муҳити атрофамон рӯй меорем ва ҳар як тағйироти моддиро, ки ба назари мо сабуқӣ меорад, кӯшиш мекунем. Аммо вақте ки мо ба бунбаст мерасем ва мегӯем: "Ҳама кӯшишҳои ман бенатиҷа анҷом доданд; ман боз чӣ кор карда метавонам?", мо ба таври ҷиддӣ дар бораи ёфтани роҳи ҳалли муассири мушкилотамон фикр мекунем. Ва вақте ки тафаккури мо ба қадри кофӣ амиқтар мешавад, мо ҷавобро дар дохили худ меёбем. Ин худ як навъ дуои иҷобатшуда аст.

Дуо: Ниёзи рӯҳонӣ

Дуо ниёзи рӯҳонӣ аст. Худо моро ҳамчун гадо наофаридааст, зеро Ӯ моро ба сурати Худ офаридааст. Навиштаҳои Муқаддас инро эълон мекунанд. Гадое, ки ба хонаи шахси сарватманд меравад ва садақа мепурсад, саҳми гадоро мегирад. Аммо писар метавонад аз падари сарватманди худ ҳама чизро ба даст орад. Аз ин рӯ, мо набояд мисли гадо рафтор кунем.

Баъзе одамон ба назар чунин мерасад, ки ҳама чизро доранд ва дар айшу ишрат ва роҳат таваллуд шудаанд, дар ҳоле ки дигарон ба назар чунин мерасад, ки мушкилот ва нокомиро ҷалб мекунанд. Сурати Худо дар онҳо кучост? Қудрати рӯҳи илоҳӣ дар дохили ҳар яки мост. Аммо чӣ гуна мо метавонем ин қудратро парвариш кунем? Шояд шумо дар гузашта рӯҳафтода шуда бошед, зеро ба назар чунин менамуд, ки дуоҳои шумо иҷобат нашудаанд, аммо умед ва имонро аз даст надихед. Барои донишмандон он ки дуоҳои шумо самараноканд ё не, шумо бояд ба қудрати дуо дар дохили худ эътиқоди бунёдӣ дошта бошед.

Шояд дуоҳои баъзе одамон бечавоб мекунанд, зеро онҳо гадой карданро интиҳоб мекунанд. Ба ҳамин монанд, бояд донист, ки аз Худо чӣ талаб кунад. Шумо метавонед бо тамоми дил ва тамоми қуввататон дуо

кунед, то замин ва ҳама чизи рӯи онро соҳиб шавед, аммо дуоҳои шумо қабул карда намешаванд, зеро ҳама дуоҳои марбут ба ҳаёти моддӣ аз ҷиҳати табиӣ маҳдуданд ва дар ҳақиқат бояд маҳдуд бошанд. Аммо роҳи дурусти дуо кардан вучуд дорад. Мегӯянд, ки гурба нӯх ҷони худро дорад. Аммо мушкилот наваду нӯх ҷони худро дорад! Шумо бояд роҳи муассири халос шудан аз "гурбаи душвориҳо"-ро пайдо кунед. Сирри дуои муассир дар тағйир додани мавқеи худ аз мавқеи гадо ба мавқеи касе, ки ҳақ дорад, аст. Вақте ки шумо аз Худо чизе аз ин хусусияти рӯҳонӣ мепурсед, дуои шумо ҳам қудрат ва ҳам хирад хоҳад дошт.

Тухми муваффақият дар иродаи қавӣ аст

Аксари одамон ҳангоми кӯшиши анҷом додани коре, ки барои онҳо муҳим аст, хеле асабонӣ ва изтироб мешаванд. Бо изтироб ва асабоният амал кардан қудрати илоҳиро ҷалб намекунад, балки истифодаи оромона ва пайвастаи қудрати ирода қувваҳои коинотро ба ларза меорад ва аз Мутлақияти беохир вокуниш меорад. Тухми муваффақият барои ҳама чизе, ки шумо мехоҳед ба даст оред, дар иродаи шумост. Иродае, ки аз ҷониби мушкилот шикаста ва майда шудааст, муваққатан фалаҷ мешавад. Аммо шахси қатъӣ ва қатъӣ, ки мегӯяд: "Бадани ман метавонад пора-пора шавад, аммо сари иродаи ман баланд ва аз ҷониби ирода идора карда мешавад", баландтарин дараҷаи қудрати иродаро нишон медиҳад.

Ирода ва самти дурусти он чизҳое ҳастанд, ки мақоми инсонро баланд мебардоранд. Вақте ки шахс истифодаи иродаро тарк мекунад, ӯ ба як шахси оддӣ табдил меёбад, ки дар рафти рӯйдодҳо бесамар аст. Бисёриҳо мегӯянд, ки мо набояд аз иродаи худ барои тағйир додани шароит истифода барем, зеро аз монеъ

шудан ба нақшаи Худо метарсем. Аммо чаро Худо ба мо ирода дод, агар намехост, ки мо онро истифода барем? Ман як бор бо марди сахтгир вохӯрдм, ки гуфт, ки ба истифодаи ирода бовар надорад, зеро он ба худписандӣ мусоидат мекунад. Ман ҷавоб додам: "Шумо ҳоло иродаи худро истифода мебаред ва хеле бо зӯрӣ, то ба ман муқобилат кунед. Шумо онро барои сухан гуфтан, истодан, роҳ рафтан, хӯрок хӯрдан, ба кино рафтан ва ҳатто хоб кардан истифода мебаред. Шумо ҳама чизеро, ки мекунад, мецоҳед. Бе ирода шумо ба робот табдил мешавед." Вазифаи шахс ин аст, ки иродаи худро, ки аз ҷониби хоҳишҳо идора карда мешавад, бо иродаи Худо ҳамоҳанг созад. Аз ин рӯ, вақте ки дуои дуруст пайваста ҳонда мешавад, он худ ба худ як ирода мешавад.

Шумо бояд ба имконияти ба даст овардани он чизе, ки барои он дуо мекунад, бовар кунед. Агар шумо барои соҳиби хона шудан дуо гӯед ва дар айнаи замон ақли шумо мегӯяд: "Чӣ тавр шумо метавонед хона харед, аблаҳ?" шумо бо чунин фикрронӣ иродаи худро суст мекунад. Вақте ки шумо ибораи "ман наметавонам"-ро аз ақли худ дур мекунад, шумо қудрати баландтар ба даст меоред. Албатта, хонаҳо аз осмон намеафтанд ва барои ба даст овардани хона, шумо бояд аз ирода истифода баред ва барои расидан ба ҳадафи худ амалҳои созанда анҷом диҳед. Вақте ки шумо истодагарӣ мекунад ва аз эътироф кардани нокомӣ худдорӣ мекунад, шумо метавонед он чизеро, ки орзу мекунад, нишон диҳед. Ва вақте ки шумо ин иродаро тавассути андеша ва амалҳои худ пайваста истифода мебаред, хоҳишҳои шумо амалӣ мешаванд ва ҳама чизеро, ки шумо орзу мекунад ва орзу мекунад, ба шумо хоҳанд расид. Вақте ки шумо бо қатъият ва истодагарӣ ба кӯшиш идома медиҳед, натиҷаи дилхоҳ ба таври муайяне пайдо мешавад, ҳатто агар он чизеро, ки шумо мецоҳед, дар ин ҷаҳон вуҷуд

надошта бошад. Дар чунин ирода ҷавоби илоҳӣ аст, зеро иродаи нек аз Худо меояд. Иродаи устувор иродаи илоҳӣ аст.

Тухмиҳои "ман наметавонам"-ро аз мағзи худ сӯзонед

Иродаи заиф иродаи заифи инсон аст. Вақте ки озмоишҳо ва нокомиҳо онро сӯрох мекунанд ва пора-пора мекунанд, он пайвастагии худро бо Генератори беохир гум мекунад. Аммо дар паси иродаи инсон иродаи илоҳӣ пинҳон аст, ки на ноумедӣ ва на шикастро медонад. Ҳатто марг, бо тамоми қудраташ, наметавонад иродаи илоҳиро бишканад ё монеъ шавад. Худо бешубҳа ба он дуо, ки бо иродаи қатъият ва истодагариӣ бепоён идора мешавад, посух хоҳад дод.

Аксари одамон танбал ва суस्त ҳастанд, хоҳ аз ҷиҳати ҷисмонӣ, хоҳ аз ҷиҳати рӯҳӣ, хоҳ аз ҷиҳати ҳарду. Онҳо мехоҳанд мулоҳиза кунанд, аммо танҳо дар бораи хоб фикр мекунанд. Ҳамин ки хоболудӣ онҳоро фаро мегирад, онҳо ба хоби амиқ меафтанд ва ин анҷоми дуои онҳост! Дар ин ҳолат, ирода дафн карда мешавад. Мағзи сари одами оддӣ бо тухми "Ман наметавонам" пур мешавад. Дар оилае бо хусусиятҳо ва одатҳои муайян таваллуд шудааст, онҳо аз инҳо таъсир мегиранд ва боварӣ ҳосил мекунанд, ки онҳо ба ин кор қодир нестанд ё ин тухми зарароварро бояд сӯзонд ва таъсири онҳоро аз шуур решақан кард. Шумо қудрат доред, ки ба ҳар чизе, ки мехоҳед, ноил шавед. Ин қудрат дар асли иродаи шумост.

Онҳое, ки мехоҳанд қудрати иродаро инкишоф диҳанд, ба ҳамроҳони хуб ниёз доранд. Агар шумо орзуи математики бузург шуданро дошта бошед ва ҳамсинфонатон аз математика нафрат дошта бошанд, бешубҳа шавқу завқи шумо коҳиш хоҳад ёфт. Аммо

вакте ки шумо бо математикҳои бомаҳорат муошират мекунед, қудрати иродаи шумо мустаҳкамтар мешавад ва шумо метавонед бигӯед: "Агар дигарон муваффақ шаванд, ман низ метавонам".

Барои тақвияти иродаи худ ба корҳои калон шитоб накунед. Барои муваффақ шудан, аввал бояд иродаи худро бо корҳои хурде, ки фикр мекардед наметавонед анҷом диҳед, санҷед. Агар шумо кӯшиш кунед, муваффақият пас аз он хоҳад омад.

Ман то ҳол ҳамаи ҳадафҳоеро дар ёд дорам, ки дӯстон ва дигарон ба ман гуфта буданд, ки ман ҳеҷ гоҳ ба он ноил намешавам, аммо ман ба онҳо ноил шудам. Ин одамони некхоҳ метавонанд бо андешаҳои худ зарари калон расонанд. Бигзор Худо моро аз онҳо ва маслиҳатҳои онҳо нигоҳ дорад. Ҳамроҳӣ ба ирода таъсири бузургтарин дорад. Ба ҷои мулоҳиза дар паноҳгоҳи хомӯшӣ, рафтан ба рақсҳо бо машрубот ва мусиқии баланд ақлро бо ғубори ғафси ларзишҳои дунявӣ олуда мекунад ва халос шуданро душвор мегардонад. Иродаи инсон ногузир аз таъсири ҳамроҳонаш тақвият ё заиф мешавад. Инкишофи ирода танҳо тавассути кӯшиши худ хеле душвор аст. Ба шумо намунаи хубе лозим аст, ки тақлид кунед. Агар шумо хоҳед, ки рассом шавед, дар ихотаи расмҳои хуб зиндагӣ кунед ва бо рассомон муошират кунед. Агар шумо хоҳед, ки шахси рӯҳонӣ шавед, бо одамони рӯҳонӣ бо хислати олий дӯстӣ кунед.

Байни эътиқод ва таҷриба фарқияти назаррас вучуд дорад. Эътиқод аз чизҳое бармеояд, ки шумо дар бораашон шундаед ё хондаед ва ҳамчун ҳақиқатҳои асосӣ қабул кардаед. Аз тарафи дигар, таҷриба он чизест, ки шумо шахсан шохиди он ҳастед ва воқеан дарк кардаед. Боварӣи онҳое, ки Худоро таҷриба

кардаанд, устувор аст. Агар шумо ҳеҷ гоҳ афлесунро
начашида бошед, шумо метавонед дар бораи хосиятҳои
он фиреб хӯред. Аммо агар шумо қаблан афлесун хӯрда
бошед, шуморо фиреб дода наметавонанд, зеро шумо
меваро чашидаед ва онро хуб медонед.

Ҳамроҳи касонеро чӯед, ки имонатонро тақвият
медиханд

Андешаҳо дар бораи Худо, муваффақият, шифо ва
ғайра, ҳама мисли капсулаҳои равонӣ дар зеҳни шумо
ҷойгиранд. Онҳоро санҷед. Барои санҷидани андешаҳои
худ, шумо бояд аз иродаи худ барои зоҳир кардани онҳо
истифода баред. Барои парвариши иродаи зарурӣ, шумо
бояд бо одамони дорои иродаи қавӣ муошират кунед.
Агар шумо шифоро бо иродаи Худо хоҳед, бо касоне
муошират кунед, ки имони шуморо тақвият медиҳанд ва
иродаи шуморо нерӯ мебахшанд.

Ман тамоми Ҳиндустонро тай карда, дар ҷустуҷӯи
донишманди ҳақиқии Худо будам, аммо онҳо камёб
буданд. Ҳар як муаллиме, ки ман вохӯрдам, эътиқоди
шахсии худро нақл мекард. Аммо дар масъалаҳои
рӯҳонӣ, ман тасмим гирифтам, ки танҳо бо суҳанони
Худо қаноат накунам. Ман мехостам Ёро эҳсос кунам ва
воқеан ҳузури Ёро эҳсос кунам. Он чизе ки ба ман
гуфтанд, бемаънӣ буд, агар ман онро тавассути
таҷрибаи шахсӣ дарк накунам.

Боре ман бо дӯстам дар бораи авлиёҳои Ҳиндустон
сӯҳбат мекардам. Дӯстам далол буд ва ӯ шавқу завқи
маро тақсим накард. Ба ҷои ин, ӯ гуфт: "Ҳамаи онҳое, ки
шумо авлиё меномед, дар асл фиребгарон ҳастанд, ки
Худоро намениносанд." Ман бо ӯ баҳс накардам, балки
мавзӯро иваз кардам ва мо дар бораи касби далолкорӣ
сӯҳбат кардем. Пас аз он ки ӯ ба ман дар ин бора бисёр
нақл кард, ман бо нармӣ гуфтам: "Оё шумо медонед, ки

дар Калкутта як далоли боътимод вуҷуд надорад ва ҳамаи онҳо дурӯғгӯянд?" Ё хашмгин шуд ва бо хашм ҷавоб дод: "Ва шумо дар бораи далолкорӣ чӣ медонед?" Ман ҷавоб додам: "Ин маҳз ҳамон чизест, ки ман дар назар доштам. Ва шумо дар бораи авлиёҳо чӣ медонед?" Ё бесадо буд. Ман оромона ва меҳрубонана идома додам: "Ман дар бораи далолкорӣ чизе намедонам ва шумо дар бораи авлиёҳо чизе намедонед."

Амалияи дин ба нуқтае расидааст, ки бисёриҳо дигар наметавонанд ақидаҳои рӯҳонии худро ба таҷрибаи зинда табдил диҳанд. Ман дар ин ҷо аз таҷрибаи шахсӣ сухан мегӯям. Ман намехоҳам дар бораи чизҳое, ки танҳо аз ҷиҳати зеҳнӣ медонам, сӯҳбат кунам. Аксари одамон чанд китоб дар бораи ҳақиқат мехонанд ва бе он ки кӯшиш кунанд, ки ҳақиқати паси калимаҳоро дарк кунанд, худкифо мешаванд. Ёлломиаҳои ҳолӣ аз ҳақиқатҳои рӯҳонӣ барои мо ғайбанд надоранд ва таассуроти мусбате намегузоранд. Мо бояд байни мавъизаҳои шахс ва достони зиндагии ӯ фарқ гузорем. Ҳар касе, ки мехоҳад ба дигарон таълим диҳад, бояд аввал нишон диҳад, ки онҳо воқеан он чизеро, ки меомӯзанд, аз сар гузаронидаанд ва он чизеро, ки мегӯянд, аз ҷиҳати таҷрибавӣ фаҳмидаанд.

Саргузашти зиндагӣ: Ин чист

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Масъуд

Зиндагӣ бузургтарин саёҳатест, ки тасаввур кардан мумкин аст. Дар ҳоле ки баъзе ҳаётҳо метавонанд ҳаяҷон ва ҳаяҷон надошта бошанд, дигарон пур аз озмоишҳои аҷибанд. Ман дар бораи марде шунидам, ки беш аз сӣ маротиба кӯшиши худкушӣ кардааст ва ҳар дафъа чизе монеъ мешавад, ки ӯро бигирад. Тасаввур кунед, ки донишманди ҳаёти ҳамаи одамон, ки

дар рӯи Замин зиндагӣ кардаанд, онҳое, ки ғавтидаанд ва онҳое, ки дар оянда зиндагӣ мекунанд, то чӣ андоза аҷиб хоҳад буд! Ҳамаи таҷрибаҳои башарият дар хотираи кайҳонӣ сабт шудаанд: хотираи Худо ва чӣ хотираи аҷибест! Дарки шуури ҳамадон душвор аст, аммо донишманди Рӯҳи ҳамадон бузургтарин саёҳати вуҷуд аст.

Далелҳо нисбат ба тасаввурот воқеитар, устувортар ва муҳимтаранд, аммо манбаи онҳо ҳама ғояҳо дар зеҳни Худост. Ҳама моддаҳои атомӣ инчунин ғояҳои илоҳиро таҷассум мекунанд, ки метавонанд ба ғояҳо баргардонида шаванд ва сипас дубора ба чизҳо таҷассум карда шаванд. Одамон инчунин қобилияти тасаввур кардани ғояҳоро доранд, аммо тасаввуроти онҳо барои таҷассум кардани онҳо ба қадри кофӣ қавӣ нест. Агар тасаввуроти онҳо ба қадри кофӣ қавӣ мебуд, онҳо метавонистанд дар ин замин чизҳо эҷод кунанд. Одамон дар дохили худ ҳама қудрати эҷодиро доранд, ки бо он Худо офаридаҳои зеҳнии худро дар ҷаҳон таҷассум кардааст. Аммо барои одамон таҷассум кардани ғояҳои худ ба чизҳо ғайриимкон шудааст, зеро онҳо қудрати ақли аз ҷониби Худо ба онҳо додашударо ба таври лозима истифода накардаанд.

Вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки шуури Худоро тасаввур кунем, мо дар ҳайрат мемонем, ки чӣ тавр ӯ метавонад ҳама чизро дар хотир дошта ва дарк кунад, зеро мо ҳама чизро бо меъёрҳои қобилиятҳои зеҳнии худ чен мекунем ва чизҳоро мувофиқи таҷрибаҳои шахсии худ мефаҳмем. Касоне, ки хотираи заиф доранд, майл доранд фикр кунанд, ки хотираи дигарон мисли хотираи худашон заиф аст. Аммо, одамоне ҳастанд, ки хотираи бениҳоят тез доранд ва метавонанд тамоми китобро ба осонӣ ба ёд оранд, ба монанди шумо чанд сатрро ба ёд оред. Касоне, ки фаромӯшхотиранд, аксар вақт бовар

кардан душвор аст, ки касе хотираи қабулкунандае дорад, ки қодир аст маълумотро бо осонӣ нигоҳ дорад ва бозпас гирад.

Заргар ҷавоҳироти худро ва муҳосиб рақамҳои дафтарҳои худро ба ёд меорад. Ба ҳамин монанд, Худо ҳама чизеро, ки дар ин коинот офаридааст, ба ёд меорад. Азбаски Ё қодири комил аст, ҳама чизеро, ки дар ин коинот рух додааст, фавран ба ёд меорад, зеро огоҳии мутлақ ва бепоёни Ё ҳама чизро медонад.

Хотира худ як қобилияти аҷиб аст ва хотираи инсон бо хотираи тавоноии Худо робитаи зич дорад. Масалан, шумо наметавонед тафсилоти ҳар як филмеро, ки дидаед, ба ёд оред. Аммо агар ман яке аз он филмҳоро бори дигар ба шумо нишон диҳам, шумо онро фавран ба ёд меоред. Он хотираи муқаддасе, ки дар дохили шумост, пайваста таҷрибаҳои гузаштаре эътироф мекунад. Ҳамин ки шумо саҳнаҳои аввалро мебинед, тамоми дostonро ба ёд меоред ва мегӯед: "Оҳ, ман ин филмро қаблан дида будам ва дар ёд дорам, ки он чӣ гуна анҷом ёфт".

Чӣ тавр мо тасвирҳои ҳаракаткунандаро бо чунин тафсилот ба ёд меорем, ҳарчанд онҳоро солҳо пеш дида будем? Зеро ҳамаи рӯйдодҳо дар мағз сабт мешаванд. Ҳамин ки шумо сӯзани ақлро ба диски санҷишӣ мегузоред (ё интерфейси ақл-компютерро бозӣ мекунад), хотираи шумо дубора он санҷишро барқарор мекунад.

Қудрати хотираи ботинӣ аз Худо сарчашма мегирад ва беайб аст. Он ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад. Хотираи шахси оддӣ наметавонад ҳама таҷрибаҳоро якбора дар хотир нигоҳ дорад. Аммо хотираи муқаддас ва ботинӣ ҳама чизро ҳамзамон ва абадӣ нигоҳ медорад. Аз ин рӯ, мафҳуми хотираи хуб ё заиф танҳо як дарки субъективӣ

аст. Инсон худро бовар мекунонад, ки хотираи онҳо заиф аст ва аз ин рӯ, онҳо хотираи заиф доранд. Аммо, гузаштан аз ин эътиқод ба муқобили он осон нест. Барои бовар кунонидани худ, ки хотираи инсон воқеан зухури хотираи муқаддас ва ҳама чизро дар хотир нигоҳ медорад, саъю кӯшиши зиёд лозим аст.

Бузургтарин хотираи инсонӣ чизе ҷуз нури шуури мутлақи Худо нест, ки дар он ҳама саргузаштҳои инсонӣ ва ҳама шаклҳо ва зухуроти дигари ҳаёт сабт шудаанд.

Қиссаи офариниши илоҳӣ як қиссаи аҷиб ва ҳайратангез аст! Чӣ тавр Худо ҳамаи мавҷудоти дар ин замин мавҷудбударо ба вуҷуд овард? Ва чӣ гуна Ӯ аз паси пардаҳо ва пардаҳо кор мекунад, то моро ба вуҷуди воқеии худ бо Ӯ баргардонад? Барои забони инсонӣ имконнопазир аст, ки ба мо дар тавсифи ҳамаҷонибаи саёҳати кайҳонии офариниши Худо ва пайвастагиҳои дақиқи он бо саёҳатҳои инфиродии шумораи бешумори одамон кумак кунад.

Мо мебинем, ки умри миёнаи инсон тақрибан ҳафтод сол аст, дар ҳоле ки умри миёнаи тимсоҳ аз шаст то сад сол аст. Дарахти секвойя метавонад ду ҳазор сол зиндагӣ кунад. Умри миёнаи шутур аз панҷоҳ то шаст сол ва асп ҳадди аксар тақрибан сию шаш сол аст. Пас, маълум аст, ки ин умрҳои гуногунро касе муайян кардааст. Бо вуҷуди ин, мо дар бораи баъзе ӯғиҳои бузурге мешунавем, ки садҳо сол зиндагӣ кардаанд. Яке аз инҳо Бобочии бузург аст, ки маълум аст, ки асрҳо дар ҳоле ки ҳанӯз дар баданаш зинда аст ва аз ҷавонии комил лаззат мебарад, зиндагӣ кардааст. Триланга Свами низ қариб се аср зиндагӣ кардааст: ӯ соли 1601 таваллуд шудааст ва соли 1881 вафот кардааст (баъзеҳо ҳатто мегӯянд, ки ӯ беш аз се аср зиндагӣ кардааст!). Илова бар умри ғайриоддии худ, ӯ бо мӯъҷизаҳои

машхур буд. Ў тақрибан 130 килограмм вазн дошт, ҳарчанд кам меҳурд. Ў аксар вақт рӯзҳои тӯлонӣ мулоҳиза мекард, пойҳояшро ба обҳои Ганг мегузошт ё баъзан муддати тӯлонӣ дар зери мавҷҳо пинҳон мемонд. Ўро аксар вақт дар офтоби сӯзон бараҳна ва беҳаракат дар болои сангҳои сӯзон медиданд. Беэътиноии одатии ӯ ба қонунҳои табиат ин буд. ба ҳамаи онҳое, ки ӯро дидаанд, хотиррасонии доимӣ дар бораи он ки иттиҳод бо шуури илоҳӣ аз ҳама қонунҳо болотар аст

Чунон ки дар *тарҷумаи ҳоли Йогӣ сабт шудааст*, авлиёҳои бузурге, ки аз хоби фиреб ё иллюзияи кайҳонӣ бедор шуда, дарк карданд, ки коинот танҳо як идея дар зеҳни илоҳӣ аст, метавонистанд бо бадан ҳар кореро, ки мехоҳанд, анҷом диҳанд, зеро медонистанд, ки он чизе ҷуз як шакли қувваи мутамарказ ё яхбаста нест. Дар ҳоле ки олимони табиат ҳоло материяро чизе ҷуз фаъолияти маҳдуд намефаҳманд, устодони комилан равшанфигр дар назорати материя ва гузаштан аз назария ба амалия қадамҳои назаррас гузоштаанд.

Дар ҳақиқат, воқеият аз тасаввурот аҷибтар аст. Мо метавонем тасаввур кунем, ки дар шароити муносиб, агар энергияи ҳаётан муҳим ё моеъи нутфа исроф нашавад ва бо ғизои дуруст ва тафаккури солим, бадани инсон метавонад беохир нигоҳ дошта шавад. Моеъи нутфа дорои энергияи ҳаётии мутамарказ аст; агар исроф нашавад, ин қудрат дар ҳолати хоб мемонад ва метавонад барои беҳтар кардани саломатии ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва эмотсионалӣ, инчунин эҷодкории зеҳнӣ ва рушди маънавӣ истифода шавад.

Эзоҳ барои тарҷумон: Дар ин порча, раис Абуалӣ ибни Сино мегӯяд:

Дар як рӯз як маротиба хӯрок хӯред ва пеш аз он ки хӯроки қаблӣ ҳазм шавад, аз хӯрокхӯрӣ худдорӣ кунед

Нутфаи худро то ҳадди имкон нигоҳ доред, зеро он оби ҳаёт аст, ки ба батнҳо рехта мешавад.

Фишорҳо ба бадан хеле бузурганд. Вақте ки муш дар дом афтод, дилаш нисбат ба муқаррарӣ хеле тезтар мезанад. Ба ҳамин монанд, вақте ки шахс наметавонад ҳисобҳои худро пардохт кунад, дилаш низ ҳамин тавр мекунад! Ва аз ин рӯ, стресси равонӣ таъсири худро мерасонад! Намудҳои дигари стресс низ мавҷуданд. Тибқи гузоришҳо, таҷрибаҳои лабораторӣ нишон доданд, ки бартараф кардани садо дар шахрҳо метавонад ба ҳисоби миёна даҳ сол умри шахрвандонро зиёд кунад. Бо вучуди ин, мо дар ҷаҳони аҷибе зиндагӣ мекунем. Онҳое, ки ягона мақсади зиндагӣ дар зиндагӣ хӯрдан, нӯшидан, хобидан ва лаззат бурдан аз чизҳои хуб аст, имконияти ками дарк кардани аҷоибҳои вучуди инсонро доранд.

Ин саргузашт бо муборизае оғоз мешавад, ки рӯҳ ҳангоми бордоршавӣ барои ворид шудан ба батн дучор мешавад. Дар олами сайёра ё фазой, миллионҳо рӯҳҳо кӯшиш мекунанд, ки бо ворид шудан ба ҳуҷайраҳои бордоршуда, ки дар он нутфа ва тухм ҳангоми ҳомиладорӣ муттаҳид мешаванд, ба Замин баргарданд. Новобаста аз он ки рӯҳ муқаддас аст ё гунаҳкор, ва агар ба озодии ниҳой ноил нашуда бошад, хоҳиши пурқуввати дубора таваллуд шудан дар Замин вучуд дорад. Ҳангоми бордоршавӣ, дар эфир нуре медурахшад ва рӯҳ танҳо бо шарофати иттиҳоди нутфа ва тухм ба он ворид мешавад. Инсоният барои ворид шудан ба батн мубориза бурдааст, зеро бисёр рӯҳҳо барои ворид шудан рақобат мекунанд. Онҳое, ки муваффақ шудаанд, шумо, ман ва ҳамаи мо ҳастем. Ва ин пирӯзии осон набуд!

Дар ҳақиқат, дар назди Худо маконҳои зиёде мавҷуданд. Сатҳҳои баландтар ва поёнии эфирӣ, ки аз

нури шаффоф ва энергияҳои ҳаёти иборатанд, бихишт (ё дӯзах) мебошанд, ки рӯҳҳо пас аз марги ҷисми ҷисмонӣ ба он мераванд. Давомнокии будубоши онҳо дар он ҷо мувофиқи кармаи онҳо муайян карда мешавад. То он даме, ки шахс хоҳишҳои моддии иҷронашуда ё кармаи заминӣ (оқибатҳои амалҳои гузашта, ки тамом нашудаанд) дорад, онҳо бояд ба таҷассуми заминӣ баргарданд, то рушди худро дар роҳи сӯи Худо идома диҳанд.

Пас аз ворид шудан ба батн, рӯҳ фикр мекунад: «Ман чӣ кор кардам? Ман муддати тӯлонӣ озод будам, аз бадани маҳдуд ва маҳдудкунандаи инсонӣ озод шудам, дар сатҳи эфирӣ дар бадани нуронӣ ба осонӣ ва бемалол ҳаракат мекардам ва акнун боз дар шакли ҷисмонӣ дармондаам».

Бо вуҷуди ин, ӯ дар тӯли нӯҳ моҳи дар батн буданаш тадриҷан ба ин шароити нав одат мекунад. Ин ҷазо аст: нӯҳ моҳ зиндагӣ дар як камераи торик, ки дар он ҷо бояд тавассути шахси дигар нафас кашад ва бо таъя ба системаи гардиши хуни шахси дигар ғизо ва хун гирад. Рӯҳ ва ҳолати ӯ аз дигарон вобаста аст ва ӯ ба Худо фарёд мезанад: "Маро аз ин зиндон озод кун! Ман намебинам, намешунавам, ман бастаам".

Агар дӯзах ё ҷаҳаннам вуҷуд дошта бошад, он нӯҳ моҳ дар бадани модар аст: нотаъони комил дар миёни торикӣ, дар як нуқта мисли дарахт маҳдуд, бо хотираҳои гузарандаи гузашта ва пас аз он давраҳои хоб. Ва вақте ки ин хотираҳо бармегарданд, ҷанин рақс мекунад ва дар бадани модар саъю кӯшиши бузурге ба ҳарч медиҳад. Ман шуури худро ба ин ҳолатҳои пеш аз таваллуд интиқол додам ва медонам, ки чӣ меғӯям.

Хоб ва бедории ҷанин дар бадани модар аз хоб ва бедории ӯ вобаста нест. Ҳаракатҳои ихтиёрии ҷанин аз

ёди рӯҳ аз гузаштааш бармеоянд. Ҳамин тариқ, он дар батн беқарор ҳаракат мекунад, то он даме ки хастагӣ онро фаро гирад ва хоб меравад. Баъд аз он, он ба таври кӯтоҳ бедор мешавад ва дубора ҳаракат мекунад. Он гуруснагиро эҳсос мекунад ва онро тавассути ғизое, ки тавассути хуни модар интиқол дода мешавад, қонеъ мекунад.

Кӯдаки навзод метавонад то андозае ларзишҳои тапиши дил ва гардиши хуни модарро бишнавад ва ин садоҳо ӯро аз баданаш огоҳ мекунанд ва орзуи озодиаширо афзун мекунанд. Ҳамин тариқ, аввалин саргузашти рӯҳ муборизаи байни ду идея аст: хоҳиши бозгашт ба Замин дар шакли инсон ва хоҳиши раҳой аз шакли инсонӣ, ки рӯҳро маҳдуд мекунад.

Пӯсти рӯҳи инсон (бадан) мисли моҳӣ бо думи нозук оғоз мешавад. Сипас, ин тасвир ба шакли ҳайвон табдил меёбад, ки дар батни модар печонида шудааст. Тавре ки қаблан зикр гардид, баъзе хотираҳо аз ҳаёти гузашта дубора пайдо мешаванд, ки боиси ҳаракатҳои ночизе аз ҷанин мегардад. Мубориза бо он шиддат мегирад, ки ҷанин дар бадани модар ба шакли инсон табдил меёбад ва рӯҳ фарёд мезанад: "Маро берун кунед!". Вақте ки ирода хеле қавӣ мешавад, кӯдак таваллуд мешавад. Кӯдакони бармаҳал (ки пас аз ҳомиладории камтар аз 37 ҳафта таваллуд шудаанд) рӯҳхое мебошанд, ки иродаи қавӣ ва якравии бузург доранд. Онҳо намехоҳанд нӯҳ моҳ дар бадани модар бимонанд ва аз ин рӯ, онҳо аз маъмулӣ барвақттар таваллуд мешаванд.

Кӯдак бо гиря ба ин дунё меояд, зеро, чунон ки хирадмандон ва донишмандон мегӯянд, рӯҳ таҷассумҳои қаблии худро ба ёд меорад ва намехоҳад дубора ба Замин баргардад ва бори дигар шаклҳои гуногуни муборизаи инсониро аз сар гузаронад.

Садои вазнини "таа" ба он часпид, бинобар ин он ба маконе байни ҷойҳои намоён ва харобаҳои итоаткор табдил ёфт.

Вақте ки ваъдаҳоро, ки дар маъбад дода шуда буданд, ба ёд меорад, гиря мекунад, бо ашкҳое, ки ҷористанд ва қатъ намешаванд

Дар робита ба ин хотираҳо, инчунин ҳолати дуогӯй вучуд дорад, ки дар он ҷанин пеш аз таваллуд дастанахро ба ҳам мефишорад, гӯё илтиҷо мекунад: «Худовандо, аз Ту илтиҷо мекунам, ки ба ман таваллуди дуҷуми заминӣ надихӣ».

Шарҳи физиологии гиряи навзод ин аст, ки шушҳо бояд барои оғози нафаскашӣ кушода шаванд ва гиряи аввалини кӯдак талашест барои фаъол кардани шушҳо ва оғози нафаси ҳаёт. Вақте ки кӯдак таваллуд мешавад, нафаскашӣ оғоз мешавад ва рӯҳ, ки дар ҳолати қариб хоби хоб буд, ба мавҷудоти зинда бо ҳаёти мустақил табдил меёбад. Бисёриҳо хато бовар доранд, ки рӯҳ ҳангоми таваллуд ба бадан ворид мешавад, аммо агар рӯҳ аллакай вучуд надошт, бадан аз ҳуҷайраҳои хурди асли ташаккул намеёфт. Агар рӯҳ пеш аз таваллуд ҷанинро тарк мекард, кӯдак мурда таваллуд мешуд.

Бадани инсон аз шонздаҳ унсури асосии ҷисмонӣ иборат аст, ки аз ҷониби нуздаҳ унсури шаффофи энергетикӣ, ки моҳияти бадани эфирӣ, ки дар шакли ҷисмонии инсон зиндагӣ мекунад, дастгирӣ ва нигоҳ дошта мешаванд. Ин бадани эфирӣ манбаи ҳаракат ва фаъолият дар бадани ҷисмонӣ мебошад. Нуздаҳ унсури сайёраӣ зеҳнӣ, эмотсионалӣ ва ҳаётӣ мебошанд. Нуздаҳ ҷузъ инҳоянд: зеҳн, худ (эго), эҳсос, ақли зоҳирӣ (огоҳии ҳиссиётӣ), панҷ асбоби дониш, ки ба ҳиссиёти биноӣ, шунавоӣ, бӯй, таъм ва ламс мувофиқат мекунанд, панҷ

асбоби амал, ки ба қудратҳои зеҳнии тақриристеҳсолкунӣ, ихроҷ, суҳанронӣ, роҳгардӣ ва маҳорати дастӣ мувофиқат мекунад ва панҷ асбоби қувваи ҳаётӣ, ки дорои қобилияти иҷрои вазифаҳои бадан аз кристаллизатсия, ҷаббидашавӣ (азхудкунии ғизо пас аз ҳозима), хориҷ кардани партовҳо, мубодилаи моддаҳо (табдил додани ғизо ба моддаи зинда ё истифодаи он барои таъмини энергия) ва гардиш мебошанд. Ин пӯсти шаффофи сайёраи нуздаҳ унсур пас аз нобуд шудани бадани ҷисмонӣ, ки аз шонздаҳ унсури дағал иборат аст, боқӣ мемонад. Ҳамаи ин унсурҳоро тавассути амалияи усулҳои пешрафтаи йога ба огоҳии холис табдил додан мумкин аст.

Вақте ки кӯдак таваллуд мешавад, чашмонаш аз дидани рӯшноӣ чашмак мезананд, садоҳоро мешунавад, бӯй мекунад, таъм медиҳад ва нафас мекашад. Садоҳо барои ӯ муқаррарӣ ба назар мерасанд ва бори дигар дарк мекунад, ки дар бадани ҷисмонӣ зиндагӣ мекунад. Муқовимати қаблии ӯ ба таваллуд бо нафаси аввалаш қатъ мешавад. Вақте ки иллюзияе пайдо мешавад, ки "вучуд" аз бадан ва нафаскашӣ вобаста аст, ӯ ба ҷаҳони ҷисмонӣ ҷалб мешавад ва тадриҷан ба он одат мекунад.

Бо гузашти вақт, кӯдак барои назорат кардани баданаш саъю кӯшиши зиёд мекунад. Шумо чанд маротиба мебинед, ки онҳо дасту пойҳояшонро дар ҳаво мепартоянд ва кӯшиш мекунад, ки ба шакли ҷисмонии худ мутобиқ шаванд? Инро зери шуур, тавассути ёдоварии рӯҳ аз гузаштаи худ, роҳнамоӣ мекунад. Хотира ҳамеша ҳозир аст. Одамоне аз марг беихтиёр метарсанд, зеро онҳо чандин маротиба онро аз сар гузаронидаанд, ҳамоно тавре ки дард метарсанд, зеро қаблан хеле азоб кашидаанд.

Вақте ки кӯдак ба кӯдаки хурдсол табдил меёбад, ӯ зери таъсири волидон ва хешовандонаш қарор мегирад. Ҳама мехоҳанд, ки онҳо фарқ кунанд, аз ҷумла ҳамсолони бадахлоқашон, ки низ мехоҳанд, ки онҳо мисли онҳо бошанд ва ба рафтор ва амалҳои онҳо мутобиқ шаванд! Дар миёни ин низоъ, кӯдак фишори бузургеро эҳсос мекунад. Аммо, кӯдакони хурдсола, ки аз озодии зиёд баҳраманданд, баъдтар бо таассуф мегӯянд: "Кошки волидонам дар бораи оқибатҳои зараровари рафторам ба ман мегуфтанд; агар онҳо мегуфтанд, шояд ҳоло ман беҳтар мебудам".

Муборизаҳои зиёди равонӣ ва эмотсионалӣ вучуд доранд, ки инсон бояд пеш аз ба балоғат расидан аз саргузаронад. Дар ин марҳила, ҳиссиёт фаъолтар мешаванд ва ҷавонмард ё духтар ба як муборизаи ҷиддии дохилӣ ворид мешавад. Ин мубориза бо ҳиссиёт назаррас аст ва пирӯзии ниҳой барои ҷавонон пирӯзии онҳо бар ғаризаҳои худ ва лағви хоҳишҳои беандозаи худ аст.

Зинда будан аҷиб аст, аммо нерӯҳои зиёде дар камин ҳастанд, то моро nobуд кунанд. Саргузашт бо даррандаҳо дар Африқо дар муқоиса бо саргузашти худӣ ҳаёт ҳеҷ чиз нест. Ва ҳеҷ саргузаште дар таърих аз ҷиҳати лаззат ва ҳаяҷон аз он пеш намегузарад. Ба шарофати ақл, инсонҳо медонанд, ки чӣ гуна худро аз ҳайвоноти ваҳшӣ муҳофизат кунанд, аммо намедонанд, ки чӣ гуна худро аз одатҳои бади худ ва оқибатҳои зараровари онҳо муҳофизат кунанд. Бадтарин душмани инсон ҳудаш аст. Бештар аз ҳар душман, бештар аз микробҳои марговар, бомбаҳои харобиовар ё ягон таҳдиди дигар, инсон бояд аз худ битарсад, вақте ки хато мекунад. Вақте ки инсон дар нодонӣ аз табиати маънавии худ зиндагӣ мекунад ва ба одатҳои бади худ иҷозат медиҳад, ки онҳоро идора кунад, онҳо ба душмани худ табдил меёбанд. Беҳтарин роҳи пирӯзӣ дар

ин муборизаи зиндагӣ ин дӯстӣ бо худ аст. Худи рӯҳан рушдёфта дӯсти инсон аст, дар ҳоле ки худи норавшан душмани ӯ аст.

Тасаввур кардан осон аст, ки мо ба омӯхтани сарзамини ваҳшӣ ва номаълум меравем. Агар мо бо киштӣ мерафтем, бояд қайқи наҷотро бо худ мегирем, то агар киштӣ ғарқ шавад, мо тавонем аз он барои наҷоти худ истифода барем. Аммо дар бисёре аз таҷрибаҳои зиндагӣ, қайқҳои наҷоти мо, сарфи назар аз андешидани ҳама чораҳои эҳтиётӣ, об мерезанд.

Дар ҷангали пур аз даррандаҳо, шумо метавонед аз ин ҳайвонҳо эҳтиёткор бошед, аммо аз хатарҳои нозук ва маккорона гузаштан хеле душвортар аст. Чӣ гуна худро аз миллионҳо микробҳое, ки доимо моро иҳота мекунанд, муҳофизат кардан мумкин аст? Мо фикр мекунем, ки вақте чораҳои эҳтиётӣ меандешем, ки метавонем бубинем ва шунавем, дар амон ҳастем, аммо дифоъи мо барои муҳофизат кардани мо аз микробҳо нокифоя аст. Дар ҷараёни хун, ҳуҷайраҳои сафеди хун пайваста бо ин микробҳо мубориза мекунанд. Доруҳо танҳо онҳоро қароғат мекунанд. Ҳуҷайраҳои сафеди хун сарбозоне ҳастанд, ки бо онҳо рӯ ба рӯ мешаванд ва онҳоро нобуд мекунанд. Агар хуни шумо заиф бошад, ин "сарбозон" наметавонанд ба шумо кӯмак кунанд. Дар шушҳои бисёре аз афроди ба назар беҳатар ва эмин, бактерияҳои сили бадкирдор пинҳон мешаванд, ки омодаанд ба мизбони худ ҳамла кунанд ва онро нобуд кунанд. Табиат монеаи муҳофизатиро барои дафъи ин ҳамлаҳои микробҳо ташкил медиҳад, аммо таъсири ин монеа дер давом намекунад, агар бадан қодир ба муқовимат набошад. Ин мубориза дар ҷангали ноаёни ҳаёт дар дохили мо идома дорад. Агар шумо ҳӯроки худро зеро микроскоп тафтиш мекардед, шумо онро намечашидед. Микробҳо аз он лаззат мекунанд ва шумо

ҳамаашро фурӯ мебаред! Ҳатто обе, ки шумо менӯшед, аз ин организмҳои зинда пур аст. Дар ҷаҳон як гиёҳхор нест, зеро ҳама ҳар рӯз миллионҳо микробҳоро истеъмол мекунанд. Пас, оё одамон аз ҳӯрдан даст мекашанд?

Барои беҳатар сайругашт дар ҷангали ҳаёт, бояд худро бо силоҳҳои мувофиқ муҷаҳҳаз гардонад ва сарбози хуб омӯзонидашуда бошад. Касоне, ки роҳи дурусти муҳофизати худро намедонанд, зуд ҷони худро аз даст медиҳанд. Аммо шахси оқил, ки барои ҳама гуна рӯйдодҳо - беморӣ, андешаҳои муҳолиф, одатҳои бад, сарнавишти саҳт ва кармаи номусоид омода аст - дар ин саргузашт, ки эҳтиёткорӣ, ҳушёрӣ ва усулҳо ва стратегияҳои муайянеро талаб мекунад, ки ба мо имкон медиҳанд, ки бо душманони ботинии худ, ки аз ҳама гуна душмани беруна хеле қавӣ ва қатъитаранд, рӯ ба рӯ шавем ва онҳоро мағлуб кунем, пирӯз хоҳад шуд.

Ҳангоми идома додани сафари худ дар зиндагӣ, мо роҳҳои беҳтари бартараф кардани бемориҳо ва сабабҳои бемориҳои ҷисмонӣ, равонӣ, ахлоқӣ ва рӯҳии худро меомӯзем. Вақте ки мо бо роҳи осоишта аз бемориҳои ҷисмонӣ ва муборизаҳои равонӣ гузаштем, метавонем бигӯем, ки зиндагӣ воқеан як саёҳати аҷибест буд. Аммо гуфтан нодуруст аст, ки пеш аз ба даст овардани пирӯзии ҳақиқӣ зиндагӣ ширин аст. Агар инсон ба марҳилаҳои ниҳой нарасад ва рӯҳи ӯ дар Худо озод нашавад, зиндагӣ барои онҳо тамом нашудааст. Онҳо бояд бо рӯҳ боло раванд ва сипас боби ниҳои саёҳат ба анҷом мерасад.

Вақте ки шахс каси дигарро азоб мекашад, ба Худо шукр мекунад, ки аз ин таҷриба гузашта наметавонад. Аммо кӣ медонад, шояд навбати ӯ расад. Имкониятҳои зарар расонидан ба бадан бешуморанд, аз ин рӯ бояд

хушёр ва барои ҳама гуна рӯйдодҳо ва ғайричашмдоштҳо омода бошад.

Олим мегӯяд: "Барои муҳофизат аз микробҳо, хӯроки солим ва серғизо бихӯред ва дастурҳои тиббиро риоя кунед." Сиёсатмадор мегӯяд: "Сарбозони далеру шуҷоъ бошед, то худ ва кишвари худро аз душманонатон муҳофизат кунед."

Мо воқеан дар ҷаҳони аҷибест зиндагӣ мекунем. Ҳатто модарон, ки намунаҳои муҳаббат, меҳрубонӣ ва фидокорӣ ҳастанд, барои куштани фарзандони дигарон таълим дода мешаванд. Чӣ қадар даҳшатнок! Аммо баъзан ҷанг некӣ меорад; он моро аз тарсончакӣ ва заъфи иродаи мо маҳрум мекунад.

Ҷангалҳо ва ҷангалҳои зиндагӣ пур аз душманонанд: беморӣ, камбизоатӣ, ранҷу азоб, одатҳои бад ва хоҳишҳои нодуруст. Инчунин чизҳои бешумори дигаре ҳастанд, ки бояд ба назар гирифта шаванд ва қоидаҳо бояд риоя карда шаванд, то ба дараҷае, ки агар мо кӯшиш кунем, ки ҳамаи онҳоро дар зеҳни худ нигоҳ дорем, зиндагӣ тоқатфарсо мегардад. Дар ҳар як ҷанбаи зиндагӣ мураккабиҳо аз ҳад зиёд шудаанд ва ба назар мерасад, ки одамон зери як навъ ҷодуи гипнозӣ қарор доранд. Аз ин рӯ, вақти он расидааст, ки башарият равишҳои гуногунро санҷад ва қудратҳо ва имконоти бепоёни ақло фаъол созад.

Худо ба мо воситаи аҷибест муҳофизат додааст: ақл. Он аз пулемётҳо, барқ, газӣ захролуд ё ҳама гуна дору пурқувваттар аст. Ин ақл бояд парвариш ва тақвият дода шавад. Қисми муҳими саёҳати зиндагӣ дар назорати ақл ва нигоҳ доштани интизом ва ҳамоҳангии он ҳамеша бо Худо аст. Танҳо ин яке аз асрори ҳаёти муваффақ ва хушбахтона аст.

Гарчанде ки одамон аз воситаҳо ва усулҳои ҷисмонии шифо истифода мебаранд, онҳо набояд ба ин усулҳо, балки ба қудрати Худо, ки дар паси онҳост, эътимод кунанд. Мо бояд аз Худо хоҳиш кунем, ки ба мо фаҳмиш ва ирода ато кунад, то ки мо ба тиб така накунем, балки ба Ё ва пеш аз ҳама ба қудрати ақли худ така кунем.

Ба инсонҳо таълим дода нашудааст, ки чӣ тавр ба он ҳолати равонӣ, ки тавассути омӯзонидани ақл ва ҳамоҳангсозии он бо Худо тавассути мулоҳиза ба даст оварда мешавад, ноил шаванд. Аммо, пеш аз он ки шумо кӯшиш кунед, ки ҷаҳони моддӣ ва воситаҳои ҷисмонии онро инкор кунед, ақл бояд таҳти назорати пурраи шумо бошад. То он даме, ки шумо ба ин ноил нашавед, беҳтар аст, ки барои кӯмак ба бадан чораҳои мантиқӣ андешед. Вақте ки шахс метавонад ангиштсангро бе сӯхтан дарк кунад, онҳо метавонанд ҷаҳони моддиро инкор кунанд ва изҳор кунанд, ки ақл ҳама чиз аст. Дар акси ҳол, материя вуҷуд дорад ва бояд мувофиқи қонунҳои он бо роҳҳои мантиқӣ ва амалӣ муносибат карда шавад.

Худо инчунин ба мо силоҳи шикастнопазире додааст, ки бо он мо метавонем ҳама ғаму андӯҳ ва дардҳоро паси сар кунем: силоҳи хирад, ки мо онро тавассути ҳамоҳангӣ бо Худо ба даст меорем. Роҳи осонтарини ғалаба бар беморӣ, ноумедӣ ва бадбахтӣ ин ҳамоҳангии доимӣ бо Офаридгори мост.

Одамон мисли кӯдакони хурдсол дар ҷангали зиндагӣ ҳастанд, ки маҷбуранд аз озмоишҳо ва мусибатҳои шахсии худ сабақ гиранд ва дар домҳои беморӣ ва одатҳои бад пешпо хӯранд. Мо бояд борҳо кӯмак пурсем ва кӯшиш кунем, ки афкор ва амалҳои худро бо Худо ва қонунҳои тағйирнопазири Ё мутобиқ созем.

Вақте ки ҷаҳон дар пеши чашмони шумо торик мешавад ва мушкилоти зиндагӣ шуморо фаро мегирад, дар хотир доред, ки Худо наздик аст ва дар қалъаи ҳузури Ё худро эмин ва эмин ҳис кунед. Бо вучуди муборизаҳои шумо дар роҳҳои зиндагӣ ва дучор шудан ба ҳама гуна таъсироти харобиовар, дар хотир доред, ки онҳо на барои нобуд кардани шумо, балки барои санҷидани имони шумо ва бедор кардани қуввати хобидаи шумо пешбинӣ шудаанд. Мо бояд дар муборизаи зиндагӣ истодагарӣ кунем ва бо ҳама бадихо дар атрофи мо рӯ ба рӯ шавем, онҳоро бо қудрати фарогири ҳузури илоҳӣ дар дохили худ нобуд ва мағлуб кунем. Ва дар охири саёҳати зиндагӣ, мо хоҳем гуфт: Эй Парвардигор, ҷасоратро нигоҳ доштан ва муборизаро то охир идома додан душвор буд, аммо қуввате, ки ба мо додай, аз тарсҳои мо бузургтар буд ва ба шарофати он қудратҳои бузург, мо пирӯз шудем ва фаҳмидем, ки мо ба сурати илоҳии Ту офарида шудаем. Ту Парвардигори коинот ҳастӣ ва дар ҳама ҷо ҳузур дорӣ, пас мо аз чӣ метарсем ва аз кӣ метарсем, то даме ки Ту бо мо ҳастӣ?

Лаҳзае, ки инсон дарк мекунад, ки инсон шудааст, тарсҳояш зиёд мешаванд ва ба назар чунин мерасад, ки роҳи гурез нест. Новобаста аз он ки онҳо чӣ чораҳои эҳтиётӣ меандешанд, фосилаҳо боқӣ мемонанд, ки хатогиҳо метавонанд аз онҳо ворид шаванд. Оромии ҳақиқӣ ҷуз дар Худо вучуд надорад ва бе Ё сулҳе нест. Новобаста аз он ки мо дар ҷангалҳои Африқо, дар майдонҳои ҷанг ё дар даҳони фақр ва камбизоатӣ бошем, мо бояд ба Худо пичиррос занем: Ман зери ҳимояи ҳузури бепоёни Ту ҳастам, эй Парвардигор! Ман дар сафҳои пеши ҳаёт пеш меравам ва эҳсос мекунам, ки зери ҳимоя ва ғамхориҳои Ту ҳастам!

Роҳи дигаре барои амният ва амният вучуд надорад. Дар ҳар коре, ки мекунад, аз ақл ва мантиқ истифода

баред ва ба Худо эътимоди комил дошта бошед. Худо ба ҳамаи онҳое, ки ба Ў ғамхорӣ мекунанд ва ба қонунҳои Ў эҳтиром мегузоранд, ғамхорӣ мекунад ва ҳамаи онҳоеро, ки бо дилу қон ба Ў рӯй меоранд, қабул мекунад, онҳоро бо неъматҳои Худ мерезад ва ризқи онҳоро пайваста ва бефосила таъмин мекунад.

Бисёриҳо қурбонии беморӣ шудаанд ва гирифтори одатҳои бад шудаанд ва наметавонанд худро берун кашанд. Набояд гуфт, ки роҳи гурехтан аз домҳое, ки ҳаёт дар ҳар самт мегузорад, вучуд надорад. Озмоишҳо ва мусибатҳое, ки инсон бо онҳо рӯбарӯ мешавад, муваққатӣ буда, аз азму иродаи ӯ барои як ба як бартараф кардани онҳо вобастаанд. Нокомӣ дар як давраи муайян маънои шикаст дар набарди зиндагӣ надорад. Шахси муваффақ ва ғолиб пайваста ба худ тасдиқ мекунад, ки аз шароит қавитаранд ва аз ҳеч чиз наметарсанд, то даме ки онҳо бо Худо ҳастанд ва Худо бо онҳост, дарк мекунад, ки зиндагӣ ва марг ду ҳолати гуногуни шуур мебошанд.

Худо ҳама чизро барои озмоиши мо ва ошкор кардани бефаной будани рӯҳ дар дохили мо офаридааст. Ин саргузашти ҳаёт ва ягона мақсади он аст. Саргузашти ҳар як шахс беназир аст ва онҳо бояд бо фаҳмиш, ирода ва имон ба Худо бо ҳама мушкилоти саломатӣ, ақл ва рӯҳ рӯ ба рӯ шаванд, зеро медонанд, ки рӯҳи онҳо новобаста аз он ки бо бадан чӣ мешавад, намемирад. Дар ҳақиқат, ҳеч силоҳе - ҳеч силоҳе - наметавонад он рӯҳро nobуд кунад. На оташ ва на об онро намесӯзонад, зеро он тасвири Худои ягона аст.

Дарки он ки марг охир нест, аҷиб аст, зеро бо ин дониш мо қуввати равонӣ ва озодӣ аз иллюзия ба даст меорем. Вақте ки беморӣ фаро мерасад ва бадан аз кор мемонад, рӯҳ бовар мекунад, ки мурдааст, аммо Худо ба

он даст мерасонад ва ба ӯ итминон медиҳад, ки ҳанӯз зинда аст. Сарбозе дар майдони ҷанг, ки аз бомба ё пора-пора осеб дидааст, фарёд мезанад: "Ман мурдаам, Худои ман!" Аммо Худо ҷавоб медиҳад: "Албатта не! Оё ту бо ман гап наметавонӣ? Ҳеҷ чиз туро набуд карда наметавонад. Ту рӯҳи намиранда ҳастӣ ва танҳо орзу мекунӣ, ки мурдаӣ." Сипас рӯҳ дарк мекунад, ки таҷрибаи гузаштан аз бадан тавассути марг он қадар даҳшатнок нест, ки аксар вақт тасвир мешавад. Огоҳии маҳдуди вучуди рӯҳ дар дохили бадан сабаби эътиқод аст, ки аз даст додани бадан охири ҳама чиз аст, дар ҳоле ки дар асл рӯҳ зинда аст ва намемирад, зеро он тасвири Худои зинда ва абадӣ аст.

Йоғиҳои ҳақиқӣ қодиранд ақли худро дар ҳама ҳолатҳо идора кунанд. Вақте ки ҷӯянда ба ин марҳила мерасад, онҳо озод мешаванд ва дарк мекунанд, ки зиндагӣ як саёҳати муқаддас аст. Пайғамбарон ва шахсиятҳои бузург ин ҳақиқатро нишон додаанд, зеро ҳеҷ чиз наметавонад ба рӯҳҳои бузург ва поки онҳо зарар расонад. Онҳо муҳаббати илоҳиро то ҳадди пурра эҳсос карданд ва маҳз ҳамон муҳаббат унсури ҳаяҷоновар ва пайдортарин дар саёҳати зиндагӣ аст.

Ишқи инсонӣ бемаънӣ аст, агар он дар муҳаббати бечунучарои Худо реша надошта бошад. Як ҷавон ва як духтар метавонанд ошиқ шаванд ва сипас ба нафрат афтанд. Ишқи инсонӣ нокомил аст ва ба бисёр шартҳо вобаста аст, дар ҳоле ки ишқи илоҳӣ комил ва беохир аст.

Ин саргузашти зиндагӣ танҳо вақте пурра хоҳад буд, ки инсон хатарҳо ва хатогиҳоро бо ирода ва ақли комил паси сар кунад, ҳамон тавре ки бузургон паси сар карданд. Он гоҳ онҳо ба қафо нигоҳ карда, мегӯянд: «Он озмоишҳо саҳт ва хатарнок буданд ва ман қариб

афтодам, аммо акнун, пас аз он ки Худо чашмонамро кушод ва ба ман дониши муқаддас ато кард, ба худам эътимод дорам».

Мо метавонем бигӯем, ки зиндагӣ як саёҳати аҷибест, вақте ки Худо ниҳоят ба мо мегӯяд: "Ҳамаи он озмоишҳои даҳшатнок ва талх ба охир расиданд, ман то абад бо ту ҳастам ва дигар ҳеҷ чиз ба ту зарар расонида наметавонад".

Ақли инсон бо муқобила бо бемориҳо ва душвориҳо, паси сар кардани мушкилот паси сар кардани онҳо тақвият меёбад. Ҳар чизе, ки ақло заиф мекунад, душмани бадтарини он аст ва ҳар чизе, ки онро тақвият медиҳад, паноҳгоҳи бехатари он аст. Аз мушкилот ва бадбахтиҳо, ки ба сари шумо меоянд, нафрат кунед.

(Ба гуфтаи Абулқосим аш-Шаббӣ):

Ман бо вучуди беморӣ ва душманон, мисли уқобе, ки дар қуллаи баланд аст, зиндагӣ хоҳам кард.

Ман ба офтоби тобон нигоҳ мекунам, абрҳо, борон ва тӯфонҳоро масхара мекунам

Худо ба ман нишон дод, ки ин зиндагӣ танҳо як хоб аст. Вақте ки шумо дар Худо бедор мешавед, онро ҳамчун як хоби зудгузари шодӣ ва ғам ба ёд меоред, дигар ҳеҷ чиз.

Ва он гоҳ шумо хоҳед донист, ки шумо дар Худои ягона ва ягона барои абадиёт намиранда ҳастед.

Асалому алайкум

Ғизои рӯҳонӣ

Ҳама чиз аз байн меравад ва нопадид мешавад ва танҳо Худо доимии абадӣ ва паноҳгоҳи амн аз ҳама

тӯфонҳо ва тӯфонҳои шадиде, ки дар саросари ҷаҳон
.мевазанд, аст

Дӯстии гузарандаи инсонӣ бечунучаро нест ва аксар
вақт аз худхоӣ олуда мешавад, зеро вақте ки манфиати
шахсӣ аз байн меравад, муҳаббат низ аз байн меравад.

Аммо, дӯстии рӯҳонӣ ва муҳаббати самимӣ ва самимӣ
дар мо эҳсоси масъулияти муштаракро барои парвариши
ин дӯстӣ ва ҳифзи покии он муҳаббат бедор мекунанд.
Вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки касеро дарк кунем, мо
наметавонем кореро кунем, ки ӯро хафа мекунад ва
вақте ки мо кӯшиш намекунем, ки ӯро дарк кунем,
.мутобиқат вуҷуд надорад

Рӯзе мерасад, ки ман бо ин ҷаҳон хайрухуш
мекунам, аммо то он даме, ки ман дар ин замин
мемонам, шодмонии бузургтарини ман дар сӯҳбат бо
онҳое аст, ки ба ман дар бораи мӯъҷизаҳои Худо
эътимод доранд ва хоҳиши онҳоро ба он нури илоҳӣ, ки
ба ман тасаллӣ, озодӣ ва амният додааст, афзун
.мекунад

:Худшиносӣ

Ман метавонам ҳамаи вазифаҳои худро танҳо бо
қарз гирифтани қувватам аз Худо анҷом диҳам. Аз ин рӯ,
аввалин хоҳиши ман ин аст, ки Ӯро хушнуд кунам. Худо

муҳаббати аввалин дар дили ман, бузургтарин орзуи
.рӯҳи ман ва ҳадафи ниҳои ирода ва ақли ман аст

Худи воқеии мо - рӯҳ - намиранда аст. Мо вучуд
дорем ва вучуди мо абадӣ аст. Мавҷ ба соҳил меояд ва
сипас бе гум кардани худ ба уқёнус бармегардад;
баръакс, он бо уқёнус як мешавад ё метавонад дубора
.[ба соҳил] дар шакли мавҷи дигар баргардад

Агар симҳои дастгоҳи барқӣ канда шаванд,
мутахассис метавонад онҳоро иваз кунад. Аммо вақте ки
бофтаи асаб аз сабаби асабонияти шадид осеб мебинад,
асабҳо вазифаи худро гум мекунанд ва кӣ метавонад
онҳоро иваз кунад? Аз ин рӯ, ҳангоми муносибат бо
системаи асаби гаронбаҳо бояд эҳтиёткор ва эҳтиёткор
бошад, зеро он аз дарун барқарор мешавад ва агар осеб
дида бошад, онро таъмир ё бо дастгоҳи дигар иваз
.кардан мумкин нест

Донишҷӯён бо муаллимашон Парамҳанса дар табиат
:аз сайругашт лаззат мебурданд ва ӯ ба онҳо гуфт
Чӣ қадар аҷиб аст, ки худро дар оромӣ ҳис кунед ва
аз хушбахтӣ сарватманд бошед! Худо мехоҳад, ки мо
содда зиндагӣ кунем ва шодмонии рӯҳониро эҳсос
.кунем

Ҳамон тавре ки инсон аз хоби даҳшатнок бедор
мешавад ва дарк мекунад, ки он чизе, ки дидааст, чизе
ҷуз хоб нест, ҳамин тавр шуури илоҳӣ инсонро водор
мекунад, ки аз хоби даҳшатноки хоб ва парешонхотирӣ
ба огоҳии нав ва дарки дурусти маъно ва ҳадафи
.зиндагӣ бедор шавад

Агар мо хоҷем, ки субҳи бедории рӯҳониро эҳсос
кунем ва нурҳои итминонро шоҳид бошем, бояд ба овози
.ботинӣ гӯш диҳем ва ба ангезаи он посух диҳем
Мо бояд сангҳои иллюзия ва сангҳои нодонӣ, ки
монеи сафари рӯҳ ва монеъи ҳаракати он мешаванд, аз
роҳ дур кунем. Мо бояд бо дасти орзуҳо дари бедорӣ аз
хоби бепарвоиро мекӯбем, то ки насими хушбахтиро
нафас кашем ва ба ҳар андеша, ҳар эҳсос ва ҳар амали
.худ нерӯи осмонӣ оварем

Хушбахтии ҳақиқиро наметавон чашид, агар орзуҳои
нек бар орзуҳои бад пирӯз нашаванд ва ирода ба самти
дуруст ба сӯи чашмаи ҳақиқат ва манбаи ҳама некиҳо
.дар вуҷуд равона нашавад

Дӯстии ҳақиқӣ аз ҳама сарватҳо бузургтар аст Агар
шумо тавонед дӯсти ҳақиқӣ барои мардум бошед,
.Худоро хоҳед ёфт

Худо манбаи ҳикмат ва илҳомҳои дурахшонест, ки
ба арвоҳи нек мерезанд; Ў бӯи осмонӣ аст, ки аз
бухурҳои дилҳои меҳрубон мебарояд; Ў бузургтарин
.шодӣ аст, ки рӯҳро бо экстази муқаддас пур мекунад

Худовандо, аз ту хоҳиш мекунам, ки рӯҳи маро
равшан кунӣ, то ман ҳақиқати ниҳоиро дарк кунам.
Худовандо, ман Туро дар зуҳуроти табиат - дар гулҳо,
дарахтон ва ҳама чизҳои зебо - ошкор хоҳам кард.
Тавассути тафаккури амиқи маънавӣ, ман дарвозаҳои
сулҳро васеъ хоҳам кушод ва барои беҳтар кардани
ҳаёти худ саъю кӯшиши бештар хоҳам кард, то маънои
.асли онро беҳтар дарк кунам

Вақте ки ман бо дигарон ҳастам, ман пурра ҳозир
ҳастам ва аз муошират бо онҳо шодӣ ҳис мекунам ва

вақте ки танҳо ҳастам, аз ҳамон шодӣ лаззат мебарам.
Ва вақте ки кор мекунам, бо тамоми нерӯ ва иродаи худ
.кор мекунам ва хушбахтии афзояндаро эҳсос мекунам
Мо бояд бо хоҳиши самимӣ ва шодмонии ботинӣ кор
кунем, вагарна мо қуввати худро аз даст медиҳем ва
наметавонем энергияи худро нав кунем. Мо инчунин
бояд ҳамеша самимӣ бошем ва дар баробари иродаи худ
самимиятро парвариш диҳем, зеро бо самимият мо
метавонем бо дигарон дар ҳамоҳангии бештар кор
.кунем

Барои ишқе, ки аз даст додаед, хоҳ аз сабаби марг
бошад, хоҳ аз сабаби табиати ноустувор ва доимо
тағйирёбандаи инсоният, ғамгин нашавед. Худи ишқ ҳеҷ
гоҳ воқеан гум намешавад ё мурда нест, балки
муваққатан аз шумо пинҳон аст, то шояд дар ҷустуҷӯи
доимии худ барои он шумо моҳияти воқеии онро кашф
кунед ва ишқ пинҳонии муваққатии худро то он даме, ки
шумо онро дар шакли Маъшуқи илоҳӣ, ки дар амиқтарин
умқи рӯҳи шумо зиндагӣ мекунад, пайдо кунед, идома
.хоҳад дод

Инсон набояд рӯз ба рӯз дар як ҳолати нороҳати
равонӣ зиндагӣ кунад. Агар инсон самимона дуо гӯяд ва
боварӣ дошта бошад, ки Худо он чизеро, ки дуо мекунад,
.медиҳад, баракат ва кӯмаки Худоро ба даст меорад
Агар одати бади амиқ реша давонда бошад, онро бо
роҳи ташаккул додани одати равонии зид ва муқобил ва
фаъол кардани он то безарар гардонидани одати
.заҳролуд ҳалалдор ва аз байн бурдан мумкин аст
Инсон бояд ба худ итминон диҳад, ки ба сӯи беҳтар
тағйир хоҳад ёфт ва сарфи назар аз баъзе заъфҳое, ки
.ҳоло аз онҳо азият мекашад, қавӣ хоҳад буд
Лаҳзае, ки шахс тасмим мегирад тағйироти мусбат
ворид кунад, онҳо эҳсос мекунанд, ки гӯё шахси дигар

шудаанд ва ин эҳсос ба онҳо нерӯи фаровони ҳаётӣ ва
.шодмонии ботинӣ меорад

Баъзан Худо худро ба дӯстдоронаш ҳамчун нури
бузург, овози кайҳонӣ, шодмонии бепоён ё муҳаббати
.ширинии беандоза ошкор мекунад
Ё ҳамчун фаҳмиш, хирад ва дониш
Нури он мисли болҳои кайҳонӣ дар абадият паҳн ва
паҳн мешавад ва баъзан ман ин заминро дар қалби он
.нур ҳамчун хоб мебинам
Ва ман фаҳмидам, ки ҷаҳон як хоб аст

Новобаста аз он ки шумо ва дӯстони ҳақиқии шумо
то чӣ андоза ихтилоф доред, байни шумо ҳамеша
фаҳмиш ва муошират вуҷуд дорад. Чунин дӯстӣ бар
асоси эҳтироми мутақобила асос ёфтааст ва барои шумо
аҳамияти калон дорад. Дӯстие, ки бар муҳаббати Худо
асос ёфтааст, ягона муносибатест, ки барои пайдор
.буданаш тақдир шудааст

Нури шодмонии рӯҳро метавон бо равона кардани
таваҷҷӯҳ ба дарун дарк кард. Инро метавон бо истифода
аз ақл барои лаззат бурдан аз рӯъёҳои зебои фикр дар
.олами пинҳони рӯҳ, зиндагӣ дар умқи худ ба даст овард

Баъд аз ҳама корҳое, ки инсон дар ин замин анҷом
медиҳад, зиндагӣ ҳолӣ ба назар мерасад, зеро дар
ниҳоят онҳо бояд ҳама чизро тарк кунанд. Рӯзе фаро
мерасад, ки инсон аз тамоми дороиҳои моддии худ ҷудо
мешавад. Мардум ба сарватмандон барои сарват ва
қудраташон ҳасад мебаранд, аммо онҳо низ ҳама чизро
тарк мекунанд ва танҳо амалҳои худ аз ин замин
.ҳамроҳи онҳо хоҳад буд

Яке аз шогирдон дар таҷрибаи рӯҳонӣ ноком шуд ва
худо бо пушаймонӣ ва талхӣ маломат кардан гирифт.

:Устод, Парамҳанса, ба ӯ гуфт

Худо гунаҳкор наҳисоб, зеро агар ин корро кунӣ,
шуури илоҳии даруни худо олуида мекунӣ. Чаро худо
бо заъфҳои худ шарик мекунӣ? Ба ҷои ин, ин ҳақиқатро
ба худ тасдиқ кун: "Ман ба Худо наздикам ва Ӯ маро дӯст
:медорад". Ба Ӯ дуо гӯед

Худоё, хоҳ ношукр бошам, хоҳ некӯкор, ман аз онӣ»

туст, эй Парвардигоро, ёди ман ва орзуи маро ба Ту
.«бедор кун

Марди хирадманд Парамҳанса пас аз сӯҳбат бо

меҳмони мағруре, ки дар бораи худ аз ҳад зиёд гап
:мезад, гуфт

Боронҳои раҳмати илоҳӣ дар қуллаҳои баландӣ»

ғурур ҷамъ намешаванд, балки ба осонӣ ба водӣҳои
.«фурӯтанӣ фурӯ мераванд

Ин Замин мисли хонаи калонест, ки як оилаи
ҷаҳониرو дар бар мегирад, гармии марказии онро офтоб
таъмин мекунад, аз як моҳ равшан мекунад ва аз як
ситорагон оро медиҳад. Аъзоёни он аз як ҳаво нафас
мекашанд, аз як ҳӯрок меҳӯранд ва аз як об менӯшанд.

Ҷамаи баданҳои инсон ба дард ва осеб ҳассосанд. Дар
паси ҷама забонҳо як фикр ва дар паси ҷама хусусиятҳо
ва ҳислатҳои миллии ҷама халқҳо як табиати инсонӣ
.вучуд дорад

Худовандо, бигзор ман дар ҳар амале, ки мекунам,

ҳузури Туро эҳсос кунам. Ба ман кӯмак кун, ки сояи
тарсиро, ки нури роҳнамоии Туро пинҳон мекунад, аз

байн барам. Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар боғи дилам
шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори субҳи
.омадани Ту ҳастам

Дуоҳоямро бар тасбеҳи орзуҳоям меҳонам, ки
.муҳраҳояш бо риштаи ишқи илоҳӣ баста шудаанд
Худои азизам, маро булбули ҳаёт гардон, ки
ширинтарин оҳангҳоро ба Ту месарояд, Бигзор ман аз
.орзуҳоям дар бораи Ту ва аз ҳавасам ба Ту эҷод кунам
Нардоне, ки ман барои расидан ба ту мебароям
Дар кӯли пурҷӯшу хурӯши ҳаёт, ман ҳаёти кайҳонии
туро мебинам, аз ту илтимос мекунам, ки дарёҳои
орзуҳоямро, ки аз биёбонҳои сахтӣ ҷорӣ мешаванд,
роҳнамоӣ кунӣ, то онҳо бо уқёнуси кайҳонии ту омехта
.шаванд

Гуноҳ ҳар чизест, ки инсонро аз Худо беҳабар ва дар
бораи Ё бепарво нигоҳ медорад

Ман қатраи ларзони шабнами ту бар барги ҳаёту
маргам, ки ба сӯи баҳри илоҳии ту, ки соҳил надорад,
.равонам
Ман қатраи саргардони шабнами ту ҳастам, ниҳоят
ба хонаи биҳиштӣ бармегардам
Ман қатрае аз шабнами абадии ту ҳастам, ки бар
.гулбаргҳои гузашта, ҳозира ва оянда мерақсад
Ман қатрае аз шабнами ту ҳастам, ки аз ишқ маст
ҳастам, бехатар аз болои барги васвасаҳои заминӣ
мегузарам, то бо обҳои пок ва бегуноҳи хиради ту
омехта шавам. Ман намехоҳам худро гум кунам, балки
бо пайвастан бо уқёнуси бузурги ту беохир васеъ шавам.
Бале, мехоҳам қатрае аз шабнами ту бошам, ки ҳар лаби
.ташнаи Худоро ҷуръа-ҷуръа менӯшад

Худо шуморо мефаҳмад, вақте ки дигарон шуморо
нодуруст мефаҳманд. Ё меҳрубонест, ки ба шумо
меҳрубона ғамхорӣ мекунад ва ҳамеша нисбат ба
шумо дилсӯз аст. Дигарон ба шумо меҳру муҳаббати
худо барои муддати кӯтоҳ медиҳанд ва сипас шуморо
тарк мекунанд. Аммо Худо ҳеҷ гоҳ шуморо тарк
.намекунад ва тарк намекунад

Қудрати ирода фикрро ба энергия табдил медиҳад
ва онҳое, ки ба муваффақиятҳои назаррас ноил
мегарданд, одамони дорои иродаи устувор мебошанд.
Вақте ки инсон қудрати иродаи худро парвариш
медиҳад, новобаста аз он ки бо чӣ қадар душвориҳо рӯ
ба рӯ мешаванд, дар шароити номусоид таслим
намешавад, балки пайваста ба худ таъкид мекунад, ки
.дар набарди зиндагӣ мағлуб нахоҳанд шуд

Яке аз рационалистони мағрур кӯшиш кард, ки
устод Парамаҳансаро ҳангоми баҳси масъалаҳои
мураккаби фалсафӣ ошуфта кунад, аз ин рӯ устод бо
."табассум гуфт: "Ҳақиқат ҳеҷ гоҳ аз саволҳо наметарсад
Муаллим гуфт: «Барои Худо имконнопазир аст, ки
моро тарк кунад ё аз мо дур кунад, Ё бо ҳар роҳ пинҳонӣ
кор мекунад, то ба мо кӯмак кунад ва пешрафти рӯҳонии
.«моро суръат бахшад

Одамони бузург ҳама чизро тавассути қудрати
тамаркузи аз ҷониби Худо додашуда, қудрате, ки онро
тавассути мулоҳиза парвариш кардан мумкин аст, ба
даст меоранд. Вақте ки мо аз ин қудрати илоҳии
мутамакказ истифода мебарем, мо метавонем ба
муваффақият ноил шавем ва бадан, ақл ва рӯҳи худро
.рушд диҳем

Мардуми шарқӣ, чун қоида, майли маънавӣ доранд.

Онҳо ба ҳаёт аз нигоҳи фалсафӣ менигаранд ва майли табиӣ худро ба тафаккур парвариш медиҳанд. Аммо, бисёре аз шарқиён вақти холии худро ба ҷои пайгирии дониши маънавӣ дар бекорӣ ва танбалӣ мегузаронанд, .аммо онҳо то ҳол огоҳии баланди маънавӣ доранд

Вақте ки инсон чашмонашро мепӯшад, фикр мекунад, ки тамоми ин ҷаҳон ҷуз мушкилот ва бадбахтӣ нест, аммо вақте ки чашми хирадро боз мекунад ва оромӣ ва мувозинати худро нигоҳ медорад, аз ин ҷаҳон .мисли тамошои филми гуворо лаззат мебарад

:Барои оғоз кардани медитатсия
Бетартиб нишинед, сутунмӯҳраатонро рост кунед ва чашмони беқарори худро бо пилкҳоятон пӯшонед. Онҳоро бетартиб нигоҳ доред. Ақли худро аз эҳсоси массаи баданатон раҳо кунед ва асабҳоеро, ки ба мушакҳо ва устухонҳои вазнини шумо пайвастанд, ором кунед. Фикри бурдан ва ҳаракат додани як бастаи зичи устухонҳои бо гӯшти дағал басташударо фаромӯш .кунед

Ором шавед, ақли худро аз огоҳӣ аз бори ҷисмонӣ озод кунед. Дар бораи вазни ҷисмониҳои худ фикр накунад, балки эҳсос кунед, ки рӯҳи шумо аз хислати доимии вазнинӣ озод шудааст. Бигзор андешаҳои шумо ба боло, поён, чап ва рост, ба беохирӣ ё ба ҳар ҷое, ки .меҳоҳед, парвоз кунанд

Озодии рӯҳии худро аз бадан эҳсос ва андеша кунед. Орзу кунед, зиндагӣ кунед ва ин парвозро эҳсос кунед. Вақте ки шумо дар як ҳолати муқаррарӣ нишаста мемонед, ин озодӣ пайваста ва пайваста афзоиш хоҳад .ёфт

Дарҳои пилкҳои худро пӯшед ва рақсҳои васвасаи
шаҳвониرو боздоред. Бигзор ақли шумо ба чашмаи
бепоён ва беохири дилатон фуруд ояд. Ақли худро дар
дили худ, ки бо хуни ҳаёти ҷорист, фарқ нигоҳ доред ва
диққати худро ба торҳои он саҳт нигоҳ доред, то он
даме ки тапиши ритмии онро эҳсос кунед. Бо ҳар тапиш,
.набзи пурқудрати ҳаётро эҳсос кунед
Тасаввур кунед, ки ҳамон ҳаёти ҷаҳонӣ дарҳои
дилҳои миллионҳо одамон ва миллиардҳо мавҷудоти
.дигарро мекунад
Тапиши беисти дили шумо оҳиста-оҳиста аз вучуди
қудрати бепоён берун аз дарвозаҳои дониши шумо
хабар медиҳад. Набзи нарми ҳаёти фарогир ба шумо
:пичиррос мезанад
На танҳо як ҷараёни ночизи ҳаёти маро қабул кун,»
балки доираи эҳсосоти худро васеъ кун ва бигзор хун,
бадан, ақл, ҳиссиёт ва ҷони туро дар набзи ҳаёти
.«кайҳонии худ фарқ кунам

Мо бояд ҳамеша дар бораи он фикр кунем, ки чӣ кор
карданӣ ҳастем ва он ба мо чӣ гуна таъсир мерасонад
Амал кардан бо ангезаҳо ва ғаризаҳо озодӣ нест,
зеро оқибатҳои ноқаноатбахши амалҳои нодуруст
занҷирбанданд. Корҳое, ки ҳисси дарки мо ба мо меғӯяд,
хубанд ва натиҷаҳои хуб доранд, бояд анҷом дода
шаванд, зеро онҳо эҳсоси қаноатмандӣ ва озодӣ
меоранд. Ин равиши оқилона роҳнамоишуда бахту
.саодат ва баракат меорад

Вақте ки шогирд дарк мекунад, ки бо Худо дар
ҳамоҳангӣ аст, рӯҳаш шод мешавад ва бо шодӣ нидо
мекунад: «Эй Парвардигор, ман дар ҷаҳон чизеро аз Ту
.«аҷоибтар ва ширинтар наёфтам

Шамол бозӣ мекунад

Ва дарахт оҳ мекашад
Ва офтоб табассум мекунад
Ва дарё меларзад
Ва замин либоси сиёҳи ситорадори худро иваз
мекунад

Дар либоси тиллоии дурахшони нур
Ва табиат дӯст медорад зебоии худро нишон диҳад
Тағйир додани рангҳои фаслҳои шодмонӣ
Ва ҷараёни ғурриш ҳамеша кӯшиш мекунад
Дар бораи андешаи амиқе, ки аз рӯҳ илҳом
гирифтааст, лабханд задан
Ва паррандагон мехоҳанд суруд хонанд ва ҷарангос
зананд

Бо чизҳои номаълуме, ки дар дили ӯ меҷунбанд
Аммо инсон қобилият дорад
Ба таври фасеҳ ва равшан ва бо маъноҳои нав сухан
гуфтан
Дар бораи Сарвари Коинот
ҳамаҷо мавҷуд
Коре, ки боқимондаи махлуқот натавонистанд анҷом
диҳанд

Дар бораи ошкор кардани он ва эълон кардани
ҳузури ӯ

Муаллим Парамҳанса зарур донист, ки яке аз
хонандагонро барои хатои ҷиддӣ ҷазо диҳад ва баъдтар
:бо оҳ гуфт

Чӣ гуна ман мехоҳам ба дигарон танҳо тавассути»
муҳаббат таъсир расонам, зеро дилам мешиканад ва
дард мекунад, вақте мебинам, ки роҳе барои канорагирӣ
.«аз тарбияи онҳо бо ягон роҳи дигар вучуд надорад

Дар маъбади тафаккур, ман ду шамъро меафрӯзам:
шамъи субҳ ва шамъи бедории ман. Гулчанбарҳои зебои
орзуҳои пурҷӯшу хурӯши ман пойҳои ҳузури фарогири

Туро ихота кардаанд. Атри муҳаббати Ту, ки дар деги
дилам мешукуфад, ба ҳар гӯшаи ҳаёти ман роҳ ёфтааст.

Сояҳои тарсу ҳаёлҳои ман бо танҳо дурахши нури Ту
нопадид шудаанд, эй Худоё, ки маро аз орзуҳои ин
вучуди гузаранда абдан бедор кардӣ. Бо ҳушёрии
доимӣ ва чашмони пурҷӯшу хурӯш, ман беист ба чехраи
бепоёни Ту менигарам ва ифодаҳои беназир ва
!ҳамешагии онро меандешам

Вақте ки ҳашм ё нафрат шахсро фаро мегирад, онҳо
табиати носолихро қабул мекунанд. Шахсе, ки ба ҳашм
фурӯ рафтааст, назорати эҳсосоти худро аз даст
медихад ва метавонад ба дигарон зарар расонад. Аз ин
рӯ, ба эҳсосоти зӯроварона иҷозат додан хато аст, ки
амалҳои худро назорат ва дикта кунанд, зеро ин кор
худро дар як ҳуҷайраи ҳашми саҳт ва майлҳои
зараровар, ки манбаи ҳама гуна депрессия ва изтироб
равонӣ мебошанд, маҳбус мекунад. Барои раҳӣ аз ин
ҳолатҳои нороҳати рӯҳӣ, бояд ин эҳсосот ва эҳсосотеро,
ки бо шуури ҷисмонӣ хеле зич алоқаманданд, ҳал кард.
Мулоҳиза [яъне рӯ овардан ба Худо бо дил, рӯҳ ва ақл]
...роҳест, ки

:Тасдиқҳо

Ман андешаҳо ва суҳанонамро нигоҳ медорам, то
танҳо он чизе, ки зебо ва ҳақиқӣ аст, аз онҳо сарчашма
гирад. Ман бо имони комил ба Худо пеш хоҳам рафт,
зеро медонам, ки қудрати Ӯ аз ман ҷорӣ мешавад,
ҳузури Ӯ маро дар ҳама ҷо фаро мегирад ва ғамхориҳои Ӯ
.маро посбонӣ мекунад

Худовандо, ман пардаҳои материяро сӯрох кардам
ва муҳаббати Туро ёфтам ва акнун дарк мекунам, ки ман
воситаи ифодаи ақли кайҳонӣ ва зебоии рӯҳонӣ ҳастам.
Ман тамоми қувва ва қобилиятҳои худро барои ошкор
.кардани иродаи илоҳии Ту бахшидаам

Ҳар вақте ки ман дар бораи ту фикр мекунам, дар
дилам як мавҷи сӯзони орзу пайдо мешавад,
эҳсосотамро ба ҷунбиш меорад ва аз дилам ба ҳар як
ҳуҷайраи вучуди ман мегузарад ва онро бо муҳаббати
илоҳӣ пур мекунад. Орзуи амиқтарини ман ин аст, ки ба
асли вучуди ту бирасам ва аз ҳузури ту лаззат барам.
Ногаҳон дари рӯҳам кушода мешавад ва эй шодмонӣ, ки
!маро бо дидани нури дурахшони ту фаро мегирад

Эй Рӯҳи фарогир, бо муттаҳид шудан бо ту, ман
набзи ҳаёти кайҳонӣ хоҳам шуд. Ман дар баҳри рӯҳҳо
шино хоҳам кард ва дар мавҷҳои эҳсосоти муқаддаси
инсонӣ рақс хоҳам кард ва ҳамаро бо шодмонии муборак
шод хоҳам кард. Ман селоби умумиҷаҳонии орзуҳои
.бузургро раҳо хоҳам кард
Ман тамоми ашкҳое хоҳам буд, ки аз ҳамдари ба
дигарон рехта мешаванд. Ман дар хомӯшии тиллоии
авлиё ва умедҳои шукуфони ақлҳои гулобӣ ҳузур хоҳам
дошт. Эй атоқунандаи вафодори орзуҳо! Вақте ки
шарораи абадии ман бо нури бепоёни ту омехта
.мешавад, ман дар ҳар чашм медурахшам

Дар рӯзҳои тобистонаи зиндагӣ, ман нектари
эҳсосотро аз гулҳои ширини фазилат, ки дар боғҳои
рӯҳҳои меҳрубон мешукуфанд, ҷамъ мекунам ва дар
дилам моҳияти тозашудаи раҳмони баланди бахшиш,
навдаҳои хушбӯйи нозуки фурӯтанӣ ва гулҳои нодир ва
нарми лотоси тафаккурро нигоҳ медорам. Ва вақте ки
барфҳои сарди озмоишҳои зимистон ва дарди дардноки
ҷудоии заминӣ маро фаро мегиранд, ман гармӣ ва
тасаллоро дар нектари дар ҳуҷайраи дилам
нигоҳдошташуда меҷӯям. Дар он ҳуҷайра, ки аз ҳузури
шумо баракат ёфта буд, ман аксар вақт занбӯри илоҳиро
мебинам, ки ширинии орзуҳои пиронсоли маро нӯшида

истодааст ва ман оромӣ, шодӣ ва тасаллоро эҳсос
.мекунам

Доштани сарвати моддӣ бе оромии ботинӣ мисли
мурдан аз ташнагӣ ҳангоми шиноварӣ дар кӯл аст. Агар
аз ниёзҳои моддӣ канорагирӣ кардан лозим бошад, пас
фақри маънавӣ бояд нафрат карда шавад, зеро он
решаи ҳама дард ва ранҷу азоби инсонӣ аст. Волидони
сарватманд, ки ба фарзандонашон маблағи калон
мегузоранд, аксар вақт рушди равонии онҳоро
бозмедоранд ва ба рушд ва хушбахтии онҳо ҳалал
.мерасонанд, ки ин аз кӯшишҳои худӣ онҳо вобаста аст
:Ба муносибати Рӯзи табассум

Дар лаҳзаи душвор овози туро шунидам, модари
кайҳонии ман, ки пичиррос мезад: "Офтоби ҳимояи ман
баробар ба соатҳои равшантарин ва ториктарини ту
медурахшад. Парво накун, фарзандам, балки бовар кун
ва табассум кун! Бигзор нури шифобахши ман аз
табассумҳои шаффофи ту дурахшад. Бо хушбахт будан,
"!фарзандам, ту маро хушбахт ва қаноатманд мекунӣ

,Эй Парвардигор

Насими илҳоми ту ҳамаи абрҳоро аз уфуқи ақлам, ки
акнун пок ва равшан ба назар мерасад, пароканда кард.
Бо чашмони покиза, ман туро дар ҳама ҷо танҳо
мебинам. Нурҳои офтоби мубораки ту ба амиқтарин умқи
вучуди ман ворид мешаванд ва бо гуруснагии асрҳо ман
.аз нури мубораки ту ғизо мегирам

:Устод Парамаҳанса ба гурӯҳе аз шогирдонаш гуфт
Вақте ки шумо тавассути чашми рӯҳонӣ ба шуури»
илоҳӣ амиқтар меравед, шумо андозаи чорумро хоҳед
дид, ки бо мӯъҷизаҳои олами ботинӣ медурахшад. Ба ин
ҳолат расидан душвор аст, аммо ин чӣ ҳолати аҷиб ва
шодмон аст! Бо ба даст овардани оромӣ дар мулоҳизаи

худ қаноат накунад, балки бо тамоми дилатон ба оромии
«Худо ва ташнагии неъматӣ Ё орзу кунед

Он чизе ки ҷаҳон ба он ниёз дорад, муҳаббати
бародарӣ, ваҳдат, баробарӣ ва қалбе пур аз муҳаббат ба
Худо ва риояи қонунҳои ахлоқии Ёст. Мушкилот ва
душвориҳо аз беҳабарии инсон аз амалҳои гузаштаи худ,
ки дар макон ва замони мушаххас анҷом дода шудаанд,
ба вуҷуд меоянд. Азоби кунунии онҳо аз афкор ва
амалҳои, ки онҳо гуфтаанд, бармеояд, ки дар ҳоки шуур
реша давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳои
медиҳанд, ки табиати ин афкор ва амалҳои инъикос
.мекунад

Маъбаде, ки Худо дӯст медорад, маъбади оромӣ,
сулҳ, муҳаббат ва зебӣ аст ва ҳар касе, ки ба он маъбад
ворид мешавад, дар оромии рӯҳонӣ ихота мешавад ва ба
.ҳузури илоҳӣ даст мерасонад

Инсон бояд барои беҳтар кардани худ ва манфиат
расонидан ба дигарон ба корҳои созанда машғул шавад
ва ҳар касе, ки меҳодад Худоро бишносад, бояд кӯшиш
кунад, ки ҳар рӯз то ҳадди имкон ба дигарон некӣ кунад
.ва кумак кунад

Рафтори зоҳирӣ ҳаёти ботинии инсонро инъикос
мекунад. Лаззатҳои беруна наметавонанд хушбахтӣ
оваранд, зеро хушбахтӣ аз он вобаста аст, ки инсон то
чӣ андоза худро ва рафти зиндагии худро хуб идора
.мекунад

Вақте ки ман ҳар саҳар аз хоб бедор мешавам, баъзе
қарорҳои мусбат қабул мекунам ва ба худам ваъда
медиҳам, ки онҳоро иҷро мекунам. Сипас, ман ин
қарорҳоро дар давоми рӯз аз нав дида мебароям ва

худро барои иҷрои онҳо ҳавасманд мекунам. Вақте ки
ман мебинам, ки ба он чизе, ки ба худам ваъда дода
будам, расидаам, худро ғолиб ҳис мекунам. Чунин
ӯҳдадориҳои худхоҳона азро тазтар ва иродаро
тақвият медиҳанд; дар акси ҳол, шахс метавонад худро
дар зери эҳсосоти ноором ва зери таъсири эҳсосоти
.манфӣ қарор гирад

Дӯстӣ бояд аз хона оғоз шавад Агар шумо дар
оилаатон касеро пайдо кунед, ки бо шумо махсусан
мувофиқ бошад, аввал он дӯстиро парвариш диҳед.
Сипас, агар шумо ба касе, ки мешиносед ва арзишҳои
якхеларо дорад, майл дошта бошед, он дӯстиро
парвариш кунед. Ҳама хоҳишҳои худхоҳона ва ҳисобҳои
шахсӣ бояд бартараф карда шаванд ва муносибатҳои
.дӯстона бо одамони хуб бояд тақвият дода шаванд

Онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, бародарону
хоҳарони ҳақиқии ман ҳастанд. Ман ба нодонон раҳм
мекунам ва аз муоширати мутакаббирон канорагирӣ
мекунам, аммо худро ба онҳое, ки Худоро дӯст
медоранд, наздик ҳис мекунам ва аз муошират бо онҳо
.хурсанд мешавам

Ишқи илоҳиро тасвир кардан ғайриимкон аст, аммо
онро вақте эҳсос кардан мумкин аст, ки дил пок шавад
ва орзуи Маҳбуби кайҳонӣ афзоиш ёбад. Вақте ки ақл ва
эҳсосот ба сӯи Худо равона карда мешаванд, шодмонии
.рӯҳонӣ аз чашмаи дил фаровон ҷорӣ мешавад

Дар умқи дилам бароят тахти пинҳоне сохтаам,
Шамъҳои шодмониам дар интизории омаданат хира
фурӯзонанд ва ҳангоми пайдо шуданат дурахшонтар
.хоҳанд шуд

Ба рӯҳияи ғамгин фурӯ рафтан марги оҳиста аст,
дар ҳоле ки кӯшиши ҳар рӯз эҳсоси шодмонӣ ва некбинӣ
кардан бо вучуди ҳама озмоишҳои пурташвиш ва
.андӯҳовар таваллуди нави рӯҳонӣ аст

Вақте ки шумо Худоро пайдо мекунед, шумо
қаноатмандии ҳақиқӣ ва пойдорро эҳсос хоҳед кард.
Дӯстии инсонӣ метавонад аз байн равад ва ноустувор
шавад, аммо Худо ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад.
Ҳатто агар ҳама шуморо тарк кунанд ҳам, агар Худо бо
шумо бошад, шумо ҳама чизро дар ин ҳаёт доред ва
.пурра ва фаровонтарин ҳиссаро ба даст овардаед

Устод Парамаҳанса ба яке аз онҳое, ки ба имконияти
:дидани нури илоҳӣ шубҳа доштанд, гуфт
Агар шак кунӣ, намебинӣ, агар бинӣ, шак нахоҳӣ»
.«кард

:Ӯ ба гурӯҳе аз донишҷӯёни дермонда гуфт
Шумо бояд ҳаёти худро ташкил кунед ва вақти»
худро идора кунед, ки Худо тартиботро офаридааст;
офтоб то ғуруби офтоб тулӯъ мекунад ва ситорагон то
.«субҳ медурахшанд

Аксари вақт, одамон мувофиқи нуқтаи назари худ
сухан мегӯянд ва амал мекунанд, кам чизҳоро аз нуқтаи
назари дигарон мебинанд ё кӯшиш мекунанд, ки
бубинанд. Агар ду нафар ба баҳсе ворид шаванд, ки
баъдан ба ҷанҷол ва сипас ба ҷанг табдил ёбад,
новобаста аз он ки кӣ баҳсро оғоз кардааст, гуноҳ бар
дӯши ҳардуи онҳост. Онҳое, ки фаҳмиш ва хирад
доранд, ба масъалаҳо мантиқӣ, оқилона ва бо фаҳмиш
.<муносибат мекунанд

Ман субҳгоҳон бархоста, ишқи хобамро бедор
мекунам, то ки он нури садоқати ҳақиқиро ба Худои сулҳ

дар рӯҳам афрӯхта тавонад, эй Худовандо, дар маъбади
ноаёне, ки аз санги вафодорӣ сохта шудааст,
қурбониҳои фурутанонаи диламро, ки ҳар рӯз дар дуо
.нав мешаванд, қабул кун

Худро дар қалъаи хирад, бузургтарин паноҳгоҳ
муҳофизат кунед. Фаҳмиши комил шуморо ба ҷое
мебарад, ки ҳеҷ чиз ба шумо зарар расонида
.наметавонад

:Устод Парамаҳанса ба гурӯҳе аз шогирдонаш гуфт
Тавба танҳо маънои пушаймон шудан аз хаторо»
надорад, балки худдорӣ аз такрори он аст. Вақте ки
шумо воқеан тавба мекунед, қарор медиҳед, ки бадиро
тарк кунед, бе он ки ба он баргардед. Қалб саҳт аст ва
ба осонӣ нарма намешавад. Онро бо дуо ва дуо нарма
.«кунед, ва баракатҳои илоҳӣ бар шумо нозил мешаванд

Мо аксар вақт дар оила баъзе саробон ё
таъминкунандагонро мебинем, хоҳ падарон бошанд, хоҳ
писарон ва дар баъзе ҷомеаҳо модарон ё духтарон, ки
майли авторитарӣ нишон медиҳанд, зеро эҳсос
мекунанд, ки онҳо дар мавқеъе қарор доранд, ки ба онҳо
.ҳаққи назорат ва таҳмили андешаи худро медиҳад
Ин диктаторҳои хурд набояд ҳашми худро ба аъзои
оилаи худ, ки ба онҳо ниёз доранд ва ба онҳо такя
мекунанд, фош кунанд, зеро агар онҳо ин корро кунанд,
.эҳтиром ва эҳтироми наздиконашонро аз даст медиҳанд

Гуфтан мумкин аст, ки касе аз таваллуд заиф ирода
дорад ва наметавонад қавӣ шавад, ин як изҳороти
нодуруст аст, зеро эҳтимоли он вуҷуд дорад, ки чунин
шахс метавонад бузург шавад ва дар ҳама ҷанбаҳои
.зиндагӣ қорҳои аҷибе анҷом диҳад

Вақте ки инсон метавонад муҳаббат ва ниятҳои неки
худо ба дигарон эҳсос кунад, муҳаббати ӯ густариш
меёбад ва бо муҳаббати умумиҷаҳонӣ, ки дар ҳама дилҳо
.ҷорист, омехта мешавад

Дар оромии рӯҳ ва дар боғи тамаркузи равонӣ ва
орзуҳои афзоянда, интиҳои ишқи илоҳӣ вучуд надорад
ва хушбахт аст касе ки ҳузури муборакро эҳсос мекунад
.ва нектари иттиҳодро бичашад

:дуо

Худовандо, ба ман эътимоди кӯдакони бегуноҳро ба
Ту ва садоқати комилро ба Ту ато кун. Маро баракат деҳ,
то ман наздикии Туро дар паси дуоҳоям эҳсос кунам,
ҳузури Туро дар ҳама эҳсосотам эҳсос кунам ва дарк
кунам, ки хиради равшани Ту фаҳмиш ва дониши маро
.дастгирӣ мекунад

Баъд аз он ки муаллим Парамҳанса яке аз
:донишҷӯёнро ситоиш кард, ӯ илова кард
Вақте ки ба шумо мегӯянд, ки шумо хубед, набояд»
аз кӯшиши боз ҳам беҳтар шудан аз худ даст кашед».
Такмили пайвастаи шумо ба шумо ва наздиконатон
.хушбахтӣ меорад

Агар роҳбарони муосири ҷаҳонӣ равшанфикр
мебуданд ва якҷоя кор мекарданд, онҳо метавонистанд
дар тӯли чанд сол ҷанг ва камбизоатиҳо аз байн баранд.
Танҳо огоҳии маънавӣ (эҳсоси ҳузури илоҳӣ) метавонад
ҷаҳонро наҷот диҳад ва бидуни он сулҳ ба даст оварда
намешавад. Инсоният бояд аз худ оғоз кунад, зеро вақт
барои беҳуда сарф кардан хеле гаронбаҳост ва вазифаи

инсоният ин аст, ки дар овардани салтанати Худо ба
.Замин нақши худро бозад

Дӯстӣ ҷозибай маънавии умумиҷаҳонӣ аст, ки
рӯххоро бо пайванди муҳаббати илоҳӣ ба ҳам
мепайвандад ва онҳоро ба якдигар наздиктар мекунад,
то дилҳо ташнагии худро рафъ кунанд ва рӯхҳо аз
чашидани муҳаббати осмонӣ, ки тавассути каналҳои
.инсонӣ ҷорӣ мешавад, шодӣ кунанд

Касе, ки муҳаббати худро ба Худо парвариш
медихад ва дар замонҳои хушбахтӣ ва шукуфой
муносибати худро бо Ӯ мустаҳкам мекунад, вақте ки ба Ӯ
ниёз дорад, Худоро дар наздикии худ хоҳад ёфт, аммо
касе, ки корро ба таъхир меандозад ва ба тақвияти ин
муносибат аҳамият намедихад, бояд бо озмоишҳои худ
рӯ ба рӯ шавад, то он даме ки қодир набошад - бо хирад
.ва иттилоати комил - барои ёфтани Ёвари Олӣ бошад

Тамоми ҷаҳон аз сабаби тамаъкорӣ ва нотаом дар
баҳри ошӯфтагӣ ва талафот ғарқ шудааст. Тамаддун ва
тамаъкорӣ ҷангхоро ба вучуд меоранд. Қаҳрамони
ҳақиқӣ касест, ки дар набарди зиндагӣ худро мағлуб
мекунад. Пул, шӯҳрат, шаҳват ва ҳама чизе, ки бо ин
принсип муҳолиф аст, ба сулҳу хушбахтии мо зарар
.мерасонад

Худо дар оромии рӯҳ зоҳир мешавад ва мо ҳузури
Ӯро тавассути эҳсоси пур аз шодӣ эҳсос мекунем, то ки

хоҳишҳои рӯҳонии мо амалӣ шаванд ва орзуҳо ва
.муҳаббати мо ба ҳадафи худ бирасанд

Агар дониши маънавӣ ба тарзе инкишоф наёбад, ки
бо пешрафти илмҳои табиӣ ва навовариҳои технологӣ
мувозӣ бошад, афрод ва миллатҳо дар лабиринтҳои
.бадбахтӣ ва харобӣ гум хоҳанд шуд

Худо мехоҳад, ки мо ба назди Ё биёем ва Ёро
бишносем, аммо аксари одамон розӣ нестанд. Аммо,
вақте ки ҷаҳон дар чашмони онҳо торик мешавад ва
онҳо ба домҳои мушкilot меафтанд ё гирифтори
беморӣ мешаванд, онҳо шитоб мекунанд, ки ба Ё илтиҷо
.кунанд ва аз Ё кӯмак пурсанд

Бисёриҳо аз ҷустуҷӯи Худо дудила мекунанд ва
бовар доранд, ки агар ин корро кунанд, зиндагӣ тира, бе
шодӣ ва зебӣ хоҳад шуд. Аммо баръакс дуруст аст.
Хушбахтии покero, ки ман дар ҳамоҳангии комил бо
Худо эҳсос мекунам, тасвир кардан ғайриимкон аст; ман
шабу рӯз дар ҳолати шодмонии рӯҳонӣ зиндагӣ мекунам.
Ин шодӣ неъматҳои Худост ва донишҳои Худо маънои
раҳӣ аз бадбахтӣ ва эҳсоси оромӣ ва қаноатмандиро
.дорад

Калимаи калидӣ барои аксари одамон дар ин
зиндагӣ "ман" аст. Касоне, ки майл ва майли рӯҳонӣ
доранд, дар бораи дигарон ҳамон қадар фикр мекунанд,
ки дар бораи худ фикр мекунанд. Касоне, ки танҳо дар
бораи худ фикр мекунанд, душманӣ ва хашми
атрофиёро ба худ меоранд. Аммо онҳое, ки эҳсосот ва
манфиатҳои дигаронро ба назар мегиранд, мебинанд, ки
дигарон дар бораи онҳо фикр мекунанд ва эҳсосоти
.онҳоро ба назар мегиранд

Агар дар як шаҳр сад нафар бошанд ва ҳар кадоме
аз онҳо кӯшиш кунад, ки аз дигарон бигирад, пас ҳар
кадоме наваду нӯҳ душман хоҳад дошт, аммо агар ҳар
кас кӯшиш кунад, ки ба дигарон кумак кунад, пас ҳар
.кадоме наваду нӯҳ дӯст хоҳад дошт

Ман ҳамин тавр зиндагӣ мекардам ва бо додани
дигарон ҳеҷ чизро аз даст надодам. Дар асл, ҳар чизе,
ки додам, бо файзи Худо чанд баробар ба ман баргашт.
Акнун ман ба ҳеҷ чиз орзу намекунам, зеро он чизе, ки
дар дохили худ дорам, аз ҳама чизе, ки ҷаҳон пешниҳод
карда метавонад, бузургтар ва гаронбаҳотар аст. Он
чизе, ки инсон воқеан меҷӯяд, хушбахтӣ аст ва вақте ки
хушбахтӣ ба даст меояд, ниёз ба шароите, ки ба он
.оварда мерасонад, аз байн меравад

Вақте ки шумо ниятҳои некро ба дигарон
мефиристед, огоҳии шумо васеъ мешавад. Вақте ки
шумо дар бораи ҳамсоиятон фикр мекунед, як қисми
вучуди шумо ҳамроҳ бо ин фикр фаъол мешавад. Аммо
танҳо фикр кардан кофӣ нест; мо бояд омода бошем, ки
андешаҳои худро амалӣ кунем. Алтруизм ба
амалкунандаи худ баракатҳои зиёд ва хушбахтии бузург
меорад, зеро тавассути альтруизм инсон хушбахтии
худро нигоҳ медорад. Ҳадафи ман хушбахт кардани
дигарон аст, зеро хушбахтии ман аз хушбахтии онҳо
.сарчашма мегирад

Фикр манбаи ҳама мушкилот ва манбаи хушбахтӣ
аст. Инсон аз ҳама таҷрибаҳояш қавитар аст, зеро Худо
ба ӯ қудрати назорат кардани ақл ва баданашро додааст
.ва ақли ӯ набояд бо андешаҳои манфӣ заҳролуд шавад

Онҳое, ки бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастанд,
метавонанд бузургтарин ва душвортарин мушкилоти
зиндагиро паси сар кунанд. Ва гарчанде ки ин орзуи
умумиҷаҳонӣ баъзан метавонад мисли як хоби
даҳшатнок ба назар расад, вақте ки мо бо Худо дар
ҳамоҳангӣ ҳастем, худро аз он хоби даҳшатнок озод
.меёбем

Як навъи бактерияҳо мавҷуданд, ки ҳамагӣ дар ду
соат таваллуд, афзоиш ва мемиранд. Ин навъи
бактерияҳо дар як рӯз ё ҳатто камтар аз он кореро
анҷом медиҳанд, ки одамон бояд дар муддати тӯлонӣ,
.шояд ҳаштод сол, анҷом диҳанд
Ҳафтод ё ҳаштод соли зиндагӣ дар абадият танҳо як
лаҳзаи зудгузар аст. Аз нигоҳи нисбӣ, ҳама чизе, ки бо
мо рӯй медиҳад, тақрибан бо ҳамаи суръате рух
медиҳад, ки бо бактерияҳои дар боло зикршуда рӯй
.медиҳад

Аз ин рӯ, мо набояд вақтро беҳуда сарф кунем ва
нагузорем, ки хоҳишҳо ва майлҳо моро идора кунанд ва
инчунин бояд аз корҳое, ки вичдонамон онҳоро
намеписандад, худдорӣ кунем. Вақте ки инсон бар худ,
андешаҳо, эҳсосот ва амалҳои худ ҳукмрон мешавад, ҳеҷ
.кас ё ҳеҷ чиз наметавонад ба онҳо таъсир расонад

Ҳаёт дар замини ноҳамвор хобида, орзуи зебоиро
дар гулҳо мекунад ва дар ҳайвонот ва шуури инсон бо
қудрати зиёд бедор мешавад ва имкониятҳои бепоёни
.худо дарк мекунад

:Донишмандон мегӯянд
Самараи аъмоли нек, ки аз муҳаббати Худо ва
фазилат ангехта мешавад, ҳамоҳангӣ ва покӣ аст.
Самараи аъмол, ки аз хоҳишҳо ва орзуҳои худхоҳона

ангехта мешавад, дард ва ранҷ аст. Самараи аъмоли бад
.нодонӣ ва аблаҳӣ аст

Амалҳои нек хушбахтӣ меоранд, дар ҳоле ки
амалҳои дунявӣ, ки аз худписандӣ сарчашма мегиранд,
боиси ранҷу азоб мешаванд. Аз тарафи дигар, амалҳои
бад идома меёбанд ва қобилияти дарк ва фаҳмиши
.инсонро аз байн мебаранд

Баъзеҳо номи хирадмандро чунин менависанд:
Парамаханса ё Парамаханса Йогананда

Аз поён то боло: Қиссаи муваффақият

Лексияҳои бештари устод Парамханса Йогананда

:Дар пайванди зерин

www.swaidayogacom

Ин достони воқеӣ дар бораи шахсе аст, ки пайваста)
ноком мешуд, аммо бо машқ кардани тафаккури эҷодӣ
ва тасдиқи мусбат, ӯ дар ниҳоят тавонист сабабҳои
нокомии худро бартараф кунад ва тавонист
(муваффақиятро ба иродаи худ пайваст кунад

Ҳамон тавре ки одамоне ҳастанд, ки табиатан
муваффақанд, одамоне низ ҳастанд, ки аз рӯи одат
.ноком мешаванд

Дӯст ва шогирди ман (S) аз таваллуд ноком буд.

Дуруст аст, ки ӯ писари доно, меҳнатдӯст ва майли
пулкорӣ дошт, аммо ҳамин ки дар бораи кор ё касб фикр
.мекард, омилҳои нокомӣ ӯро аз аввал ихота карданд

Рӯзе ӯ бо дасти холӣ, таъқиби қарздиҳандагон,
партофташуда назди ман омад ва аз ман маслиҳат
.пурсид

Ман аз ӯ сабаби мушкилоти худро пурсидам ва ӯ
:гуфт

Чаноб, ман ноком ҳастам. Ба ягон сабаб намедонам,"
ки ҳамин ки кореро оғоз мекунам, онро аз даст медиҳам
ва ҷое, ки дар он кор мекунам, низ зарар мебинад.
Корфармо пас аз ба кор қабул кардани ман тиҷорати
худро аз даст медиҳад. Аз ин рӯ, ман аз тарси халалдор
кардани манфиатҳои корфармоёне, ки маро ба кор
мегиранд, аз ҷустуҷӯи кор метарсам. Аз сабаби
ноустувории нокомии ман, ман мутмаинам, ки ногузир
корамро аз даст медиҳам, зеро ширкате, ки маро ба кор
қабул мекунад, муфлис эълон мекунад ва дарҳои худро
мебандад ва дар натиҷа маро аз кор ронда мекунад. Аз
ин рӯ, ман ҳақ надорам, ки танҳо аз сабаби робитаам бо
".онҳо тиҷорати дигаронро хароб кунам

Ман тавониستم барои ӯ дар як ширкати хурд кор
пайдо кунам ва аз ӯ хоҳиш кардам, ки ҳар шом, пеш аз
хоб ва инчунин ҳангоми бедор шудан, ин изҳороти
:зеринро ба худ такрор кунад

Рӯз аз рӯз ва ҳар рӯз ман дар соҳаи кори худ»
«муваффақтар ва муваффақтар мешавам

Як моҳ гузашт ва (S) маро огоҳ кард: "Чаноб,
ширкате, ки шумо ба кор гирифтед, ноустувор шуда
истодааст ва вазъияти он умедбахш нест. Аз шумо
хоҳиш мекунам, ки маро пеш аз фурӯпошии пурра аз он
халос кунед, зеро вақте ки ширкат муфлис мешавад,
ман ба ҳар ҳол корамро аз даст медиҳам. Аммо
истеъфои ман ҳоло метавонад ширкатро аз сарнавишти
ногузир ва бадбахтона бинобар ноустувории ман наҷот
".диҳад

Ман хандидам, ба гуфтаҳои (S) аҳамият надодам ва
ба ҷои ин аз ӯ хоҳиш кардам, ки минбаъд низ ба таъкиди

нуктаи худ ва нигоҳ доштани ҷои кораш идома диҳад.
:Ҳафтаҳо пас, ӯ як бегоҳ назди ман омад ва бо оҳе гуфт

«Он чизе, ки ман метарсидам, айнан рӯй дод»

«?Вай аз ӯ пурсид: «Чӣ шуд

ӯ гуфт: «Ширкат ҳамон тавре ки ман ба шумо
гуфтам ва ҳамон тавре ки пешгӯӣ карда будам, фуру
.«рехт

Ман ба ӯ эътироз карда гуфтам: «Оё дуруст нест, ки
вақте ту ба худ итминон медодӣ, ки «Рӯз ба рӯз ва ҳар
рӯз ман дар соҳаи кори худ муваффақтар мешавам», ту
дар асл ин суҳанонро мисли тӯтӣ такрор мекардӣ? Ва
ҳаштпояи шубҳа дар гиреҳҳои мағзи сарат часпида буд,
то ки ту ба худ мегуфтӣ: «Эй аблаҳ, вазъиятат бадтар
мешавад, новобаста аз он ки чӣ қадар кӯшиш мекунӣ, ки
.««!худро ба муваффақият бовар кунӣ

ӯ ҷавоб дод: «Бале, дар асл ҳамин тавр рӯй
.«медиҳад

маслиҳат дод, ки аз ларзишҳо ва андешаҳои (S)
вазнини манфӣ, ки дар зеҳнаш пайдо мешаванд, бахусус
ҳангоми такрори тасдиқи мусбат, ҳалос шавад, зеро
ақли бошуур бо эътиқоди қатъӣ метавонад ба ақли
зершуур ё бешуур таъсир расонад, ки дар навбати худ,
тавассути қонуни резонанси магнитӣ, ба ақли бошуур бо
.қудрати одат таъсир мерасонад

Ман илова кардам: "Тасдиқи зуд-зуди афкор ва
одатҳои мусбат то он даме, ки онҳо дар зеҳни зерхуш
ҷой гирифта, реша давонанд, барои бартараф кардани
монеаҳои зеҳнии ирсӣ ё ба даст овардашуда кофӣ аст.
То он даме, ки афкор ва эҳсосоти ноумедӣ ва ноумедӣ
дар зеҳни шуур ё зерхуш реша давонанд, ҳеҷ роҳе барои
муваффақият вучуд надорад. Аз ҷумлаи шартҳои

муваффақият қобилияти эҷодӣ, шароити мусоид ва
майлҳои фитрӣ мебошанд. Агар шумо тавонед, ки бо
қобилиятҳои номаҳдуди он ба шуури оӣ даст расонед,
пас шумо метавонед имкониятҳои навро барои он
муваффақият эҷод кунед, ки то ҳол аз шумо пинҳон аст
".ва шумо наметавонед онро дарк кунед

Ва ман тавонистам ба (S) дар ёфтани кори дигаре,
ки аз аввала калонтар буд, кӯмак кунам. Аммо пас аз
шаш моҳ (ки тӯлонитарин муддати кор кардани дӯсти мо
буд), ӯ як нисфирӯзӣ ба ман гуфт: "Вазъи ширкат
босуръат бадтар мешавад, аз ин рӯ лутфан маро зуд
".халос кунед

Ман ба нигарониҳои ӯ аҳамият надодам, балки аз ӯ
хоҳиш кардам, ки корашро идома диҳад. Чанд ҳафта
пас, (S) бо табассум ба ман гуфт: "Кори дуҷома, ки шумо
"!барои ман ташкил кардед, ҷаноб, боди беҳуда рафт

Ман бо оромӣ гуфтам: "Хавотир нашав, ман бароят
".кори дигар меёбам

Ӯ ҷавоб дод: «Хуб, ҷаноб, то он даме, ки шумо ба
хотири робитаи ман бо соҳибонаш ширкати дигареро
«.барҳам медиҳед, ман эътирозе надорам

Бо талошҳои пайваста, ман дар як ширкати калон
барои (S) кори хеле хуб ёфтам. Як сол гузашт ва ҳеҷ чиз
нашуд, гарчанде ки (S) ҳар ҳафта кӯшиш мекард, ки аз
тарси он ки мисли ширкатҳои қаблӣ вайрон шавад,
.ширкатро тарк кунад

Ниҳоят, ман аз ӯ хоҳиш кардам, ки пулашро ба
тиҷорати худаш сармоягузорӣ кунад ва ӯ тарсид ва бо
ҳайрат ба ман нигарист ва гуфт: "Оё шумо ба ман
ҳаминро маслиҳат медиҳед? Оё фикр намекунед, ки агар

ман онро сармоягузорӣ кунам, пулери, ки бо заҳмат ҷамъ
"?кардаам, аз даст медиҳам

Вай бо итминон ба ӯ итминон дод: "Шумо бояд пул
ва қувваи худро ба лоиҳаи хубе ба монанди як маркази
хӯроқвории маҳаллӣ, ки ба сармоягузори калон ниёз
надорад, сарф кунед ва ман ба муваффақияти шумо
".итминон дорам

Дар давоми чанд сол, (С) соҳиби бисёр амвол ва
.анборҳои калон шуд

Вақте ки ӯ ба муваффақияти худ итминон пайдо
кард, худро дар ҳама коре, ки мекард, муваффақ ёфт.
Рӯзе ӯ бо хандидан ба ман гуфт: "Ба шарофати Худо ва
кумаки шумо, ман аз як ноком ба як марди муваффақ
табдил ёфтам. Ман нокомиро паси сар кардам ва
фаҳмидам, ки нокоми пайвастаи ман дар ҳақиқат аз
нафаҳмидани вазифаи худ буд. Аммо ман намедонам, ки
чӣ гуна пас аз он ки кори дигаронро аз сабаби
".нокомиҳои худ вайрон кардам, муваффақ шудам

Пас, ман ба ӯ фаҳмондам: "Ту боиси нобудшавии
манфиатҳои нашудай, ки барои онҳо кор мекардӣ.
Қонуни ҷозибар, ки одамонро идора мекунад, бар асоси
ларзишҳои монанд, манфӣ ё мусбат кор мекунад
"(монанд, монандро ҷалб мекунад)

Табиати ноқиси шумо шуморо ба ширкатҳои ҷалб
кард, ки аллакай дар остонаи фурӯпошӣ буданд ва
баръакс. Пас, шумо ноком будед ва ширкатҳо низ дар
остонаи фурӯпошӣ буданд. Тибқи қонуни ҷалби
мутақобила, шумо ва он ширкатҳо ҳамзамон аз теппаи
.нокомӣ поён афтидед ва ба сангҳо бархӯрдед

Ахлоқи ин ҳикоя дар он аст, ки муваффақияти
ҳақиқӣ дар эҷоди он чизест, ки инсон тавассути ирода ба

он ниёз дорад, тавассути бедор кардани қудрати
бепоёни шуури баландтар. Ин қудратро метавон бо
омӯхтани роҳи дурусти мулоҳиза ва тафаккури мусбат
ва эҷодӣ барои ба даст овардани саломатӣ,
.муваффақият, хирад ва хушбахтӣ бедор кард

Асалому алайкум

Аз хирмангоҳҳои ҷон

Медонед, ки чаро баъзе одамон наметавонанд ба
?даст оранд

Онҳо дар зиндагӣ бо роҳҳои қонунӣ чӣ меҷӯянд,
?новобаста аз он ки чӣ қадар кӯшиш мекунанд
Аввалан, аз он сабаб, ки аксари одамон бо шавқу
завқи гарм кор мекунанд
Онҳо танҳо як даҳияки диққати худро истифода
мебаранд

Аз ин рӯ, онҳо қудрати ба даст овардани
муваффақиятро надоранд
Ғайр аз ин, сабаб метавонад аз амалҳои нодуруст
.бошад

Онҳо ин корро дар гузашта содир кардаанд ва ин ба
онҳо зарар расонидааст

Бо ҳолатҳои музмини ноумедӣ ва нокомӣ
Аммо шумо ҳеҷ гоҳ набояд қабул кунед
Маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳои Карма
Шумо набояд дар асл бовар кунед, ки
Наметавонам ба ҳадафҳои худ ноил шавам
Вақте ки шумо ба ҳадафи худ ноил намешавед
Сабаб аксар вақт дар бовар кунонидани худ аст
Ки шумо барои ноил шудан ба он чизе, ки орзу
мекунед, қобилият надоред

Аммо вақте ки шумо худро бовар кунондаед
Ки шумо қудратҳои бепоён доред
Шумо метавонед ба бисёр чизҳои бузург ноил шавед

Пайвастанавӣ бо Худо ларзишҳои шуурро тағйир
медихад

Он роҳҳои ақлро, ки аз ҷониби нигарониҳо баста
шудаанд, мекушояд

Машғулияти аз ҳад зиёд ба чизҳои моддӣ
Он ба андеша ва эҳсос андозагирии рӯҳонӣ зам
мекунад

Дар натиҷа, занҷирҳои васиятнома шикаста
мешаванд

Ва уфуқи озодӣ ва биниши солим дар рӯҳ пайдо
мешавад

Ин қонуни рӯҳонӣ аст, ки маҳз барои манфиати
ҳамаи онҳое, ки онро истифода мебаранд, кор мекунад
Вақте ки нурҳои фикр бе парокандагӣ мутамарказ
мешаванд

Қудрати бузурги Худо меояд

Ва ба шарофати ин қудрат

Шумо метавонед ба муваффақиятҳои маънавӣ,
равонӣ ва моддӣ ноил шавед

Ман аз он қудрати муборак истифода бурдаам

Борҳо ва борҳо дар умрам

Ва ман аниқ медонам, ки қудрати Худо ҳеҷ гоҳ аз
байн намеравад

Агар хоҳед, шумо метавонед ҳамон корро кунед

Қувваҳои дигар метавонанд баъзе муваффақиятҳоро
ба даст оранд

Ин як муваффақиятест, ки дер давом намекунад

Аммо вақте ки ақл пур аз магнити илоҳӣ аст

Аз он нури бузурге хоҳад тарошид

Ҳузури Илоҳӣ нишон дода мешавад

Он ки ҳамто надорад

,Огоҳон мегӯянд

Дониши илоҳиро бо омӯзиши китобҳои муқаддас ба

даст овардан мумкин нест

На бо ақл ва хирад

Ҳатто бо роҳи омӯхтани фалсафаҳо
Балки, маҳз бо файзи илоҳӣ ширинии он донишро
метавон чашид

Танҳо покдилон Худоро интиҳоб мекунанд ва ӯ
онҳоро интиҳоб мекунад

Ва бо файзи ӯ онҳо метавонанд нури ӯро бубинанд
Файласуфон ва теологҳо бояд бидонанд ва эътироф
кунанд

Ки табиати Худо беохир аст
Онро наметавон фаҳмид ё таҳқиқ кард
Бо биниши маҳдуди тафаккури тангназарона
Барои шинохти Худо, мо бояд худамон ҳузури ӯро
эҳсос кунем
Худо Худро ба онҳое, ки ӯро дӯст медоранд, ошкор
мекунад

Ҳамчун эҳсоси неъматии олиӣ рӯҳонӣ
Шуури инсонӣ фаро гирифта шудааст
Ва он бо худ тасдиқи бечунучароӣ вучуди як
ҳақиқати олий меорад

Аз таҷрибаи шиносии инсонӣ гузаштан
Ҳеҷ миқдор мантиқ ё илоҳиёт наметавонад
Ки ин озмоиши аҷиб
Зеро таҷрибаи рӯҳонӣ бар пояи эҳсоси ботинӣ аст
Ва дарки интуитивии як андозаи нарм ва як нури
дурахшон ва чашмгиранда

Барои ба даст овардани он таҷрибаи ҷодуӣ
Муҳаббати илоҳӣ муҳим аст
Тасаввуроти ҷиддии Худо
Дар танҳоии рӯҳи муборак
Уқёнуси рӯҳ ба мавҷи хурди равонии худам табдил
ёфтааст

Вайроннашаванда
Ва оё вай дар ин саҳнаи заминӣ пайдо шудааст
Ё он пас аз марг дар олами шуури кайҳонӣ пинҳон
шуд

Зеро ман шуури абадӣ ва намиранда ҳастам
Дар оғӯши абадиёт ва қалъаи Рӯҳи Олӣ ҳифз
шудааст
Имрӯз ман коре мекунам, ки барои дигарон муфид
бошад
Ман барои гуруснагон ҳар кори аз дастам
меомадаро мекунам
Ман дар паси деворҳои вичдони ороми худ дар амну
амон ҳастам
Торикии кӯҳна сӯхтааст
Ман танҳо ба имрӯз таваҷҷӯҳ дорам
Ман шарораи нури беҳтарин некӣ ҳастам
Ва ман меҳоям як чароғдон бошам
Барои ҷонҳое, ки киштиҳояшон ғарқ ва шикаста
шуданд
Дар баҳри ғамҳо
Имрӯз ман Худоро дар ларзиши сулҳ ҳис мекунам
Ки ба торҳои дилам таъсир мерасонад, дар
ҳамоҳангӣ бо муҳаббати умумиҷаҳонӣ
Ва бар тахти андешаҳои ором ва ором
Бигзор Худои меҳрубон корҳоямро баракат диҳад ва
корҳоямро осон гардонад
Имрӯз ман бародарону хоҳаронамро роҳнамоӣ
мекунам
Ба сӯи дарвозаи сулҳ
Роҳбарӣ ба сӯи маъбади Худо
Ман барои тасалли додани ғамзадагон кор хоҳам
кард
Ва рӯҳҳояшон шод бошанд
Ва ман ба сӯи уфуқҳои озодаи шитоб хоҳам кард
Бо даст кашидан аз ҳама хоҳишҳои маҳдудкунанда
Ва ба хоҳиши наздик шудан ба Худо часпидан
Ки ба шоҳасарҳои худ тафаккур меорад
Ва ба салтанати муҳаббати ман

Ман одамони ҳама миллатҳо ва қавмҳоро даъват
мекунам

То ки онҳо биёянд ва бо ман зиндагӣ кунанд
Дар нури муҳаббати илоҳӣ

Ганҷҳои шарқӣ

Маҷаллаи Шарқ-Ғарб

Имкониятҳои тиллоӣ

Зиндагӣ ба зиндагӣ меарзад

Он имкониятҳои тиллоиро барои шинохти худ

фароҳам меорад

Навсозии огоҳии ӯ ва муайян кардани ҷойгоҳи ӯ дар

харитаи вучуд

Ва барои ноил шудан ба ҳадафи вучуди худ кор

мекунад

Ин дониш ба ақл ва бадан нерӯ мебахшад

Ва дилро бо як қараёни қувват пур мекунад

Ӯ аз шодӣ лабрез мешавад ва аз шодӣ меҷаҳад

Ин аст он чизе ки Офаридгори башар барои башар

мехоҳад

Баъзеҳо бар он ақидаанд, ки зиндагӣ пур аз дилгирӣ

ва хастагӣ аст

Бисёриҳо дилгир ва хаста шудаанд

Аммо дилгирӣ маънои аз даст додани худро дорад

Барои пайвастшавӣ ва муошират бо утоқи амалиёти

ҳаёти

Барои он ки ҳаёт лаззатбахш бошад

Инсон бояд монеаҳоро бартараф ва бартараф кунад

Ки байни ӯ ва ягонагии органикии ӯ бо ҳаёт меистад

Агар шумо фикрҳои худро ба давраи кӯдакӣ

баргардонед

Шояд шумо дар ёд доред, ки он вақт

Пур аз энергия ва шодмонии нав

Шумо хоҳиши қавии кӯчидан доштед

Ҷаҳиш, бозӣ ва корҳои зиёди дигар

Ту он вақт ба наздикӣ аз ҷаҳони осмонӣ омада будӣ

Ва мустақиман бо қалби ҳаёт алоқаманд аст
Ва симҳои муошират байни шумо ва ҳаёт
Сатҳи баланди иҷрои ҳамвор ва самаранок
Зеро шумо бо худ огоҳии соддагиро овардед
Шодӣ, хушбахтӣ ва таровати рӯҳонӣ
Вақте ки вай ба балоғат расид
Шумо маблағи назаррасро аз даст додед
Аз он энергияҳо ва эҳсосот
Аммо аз вақт ба вақт
Фикрҳои шинос ба саратон меоянд
Ва насими орзуҳо бар ту мевазад
Он чанд лаҳзаи хотираро бармегардонад
Аз гузаштаи дур
Вақте ки субҳ аз хоби ором ва амиқ бедор мешавад
Шумо худро роҳат ва хушбахт ҳис мекунед
То он даме, ки парешонхотирии ҳаёти ҳаррӯза ба
шумо ҳамла кунад
Он қисми зиёди шуури шуморо ишғол мекунад
Ва он нисбат ба дигарон воқеитар ва фавритар
мегардад
Бо вучуди ҳама мушкилот, нооромӣҳо ва ноумедӣҳо
Инсон бояд барои муошират бо худ саъй кунад
Сарватманд аз ганҷҳои бешумор
Ин ҳаётро шод ва пур аз шодӣ мегардонад
Аз ғояҳо ва амалҳои арзон бояд худдорӣ кард
Ва дар ночизиҳои ҳаёти дунявӣ фарқ нашудан
Зеро вақте ки он дар шуур муқаррар мешавад
,Он ба ҳуҷайраҳои мағзи сар часпида
То он даме, ки сулҳу осоиштагӣ аз рӯҳ дур нашавад
Ва бо онҳо, андешаҳои нозук ва бинишҳои пок
Аз ин рӯ, зарур аст, ки аз ин энергияҳои номувофиқ
халос шавед
Аз фикр ва берун кардани эҳсосоти номатлуб аз дил
То ки нурҳои нур ба онҳо бирасанд

Чараёнҳои саломатӣ, пардохтҳои энергия ва

баракатҳо

Хамираи аҷиб

Илҳом аз таълимоти устод Парамҳанса

Ғояҳо ба пораҳои гил монанданд, ки онҳоро ба зар ё

морҳои баҳрӣ табдил додан мумкин аст, аммо бо саҳтии

санги гилӣ

Ҳар як инсон метавонад кандакори ҳаёти худ ва

.ҳайкалтароши тақдири худ бошад

Бигзор ӯ як мушт аз ин хамираи аҷибро гирифта, аз

он асари аҷоибӣ санъат созад ва хушбахтии фаровон ба

.даст орад

Чароғҳои барқро дар фазо фокус кардан ва ба симҳо

барои равшан кардани хонаҳо ва кӯчаҳо равона кардан

.душвор аст, аммо ба ин ноил гардиданд

Ҷалб ва мутамарказ кардани қувваҳои ноаёнӣ

коинот дар як система осон нест. Агар имконпазир

бошад, он инсониятро аз домҳо муҳофизат мекунад ва

онҳоро аз бадӣ муҳофизат мекунад. Бо вучуди вучуд ва

қудрати бадӣ, нур низ вучуд дорад ва некӣ нисбат ба

бадӣ қавитар ва пойдортар аст, зеро онро ҳақиқати

абадӣ ва пойдор, ки қавитарин қувваи коинот аст ва дар

.ниҳоят пирӯз хоҳад шуд, дастгирӣ мекунад

Тамаркуз ба андешаҳои мусбат ва хайрхоҳона

маъноӣ эҷоди робитаи муассир ё эҷоди як канали

равшанро байни ақл ва манбаи мусбати умумиҷаҳонӣ, ки

худи некӣ аст, дорад. Ҳар қадар кас дар бораи некӣ

бештар фикр кунад, ҳамон қадар ларзишҳои он ба ақл ва

бадан ҷалб мешаванд. Ин ларзишҳо қудрати тағир

додани бисёр ҳолатҳои равонӣ ва ҷисмониро доранд ва

он қадар пурқувватанд, ки онҳо ба таври худкор

ларзишҳои номувофиқро, ки бо сохтори равонӣ ва

.ҷисмонии шахс номувофиқанд, пароканда мекунанд

Вақте ки шахс мегӯяд: "Ман хаста шудам", эҳсоси

хастагӣ пурқувват мешавад, зеро он эътироф карда

мешавад ва бо ин васила фаъолиятро маҳдуд мекунад
ва ҷараёни энергияро бозмедорад. Аммо, агар онҳо
гӯянд: "Ман ба истироҳат ниёз дорам", онҳо худро ба
ҷараёнҳои ҳаётан муҳиме, ки ҳам ақл ва ҳам баданро
тароват мебахшанд, боз мекунанд ва ҳатто метавонанд
дар муддати кӯтоҳи истироҳат як ҷараёни энергияро
.эҳсос кунанд

Ноумедӣ, ки боиси ҳолати равонии нохуш мегардад,
метавонад бо тамаркуз накардан ба он, ба ёд овардани
таҷрибаи гуворо ё фикр кардан дар бораи одамоне, ки
дӯст медоред, ба онҳо эътимод доред ва худро роҳат
ҳис мекунад, пешгирӣ карда шавад, дар ҳоле ки
итминон дошта бошед, ки ноумедӣ абри тобистонаи
гузаранда аст, новобаста аз он ки он то чӣ андоза зич ва
.хатарнок ба назар мерасад

Шароити душвореро, ки инсон аз сар мегузаронад,
набояд нодида гирифт ё нодида гирифт. Баръакс, бояд
бо ин ҳолатҳо воқеъбинона ва оқилона муносибат кард
ва роҳи муассири коҳиш додани фишор ва коҳиш додани
.таъсири онҳоро ҷустуҷӯ кард

Ин маънои онро надорад, ки аз хидматҳои
терапевтҳое, ки тавассути таҷриба ва усулҳои
пешрафтаи илмии худ хидматҳои сершумор ва
арзишманд мерасонанд, даст кашед; баръакс,
тафаккури мусбат ба коштани тухми шифо дар бадан
мусоидат мекунад ва аз ин рӯ, яке аз воситаҳои табобат
.мегардад

Ба ҳамин монанд, ба ҷои гуфтани "Ман беморам",
бояд диққати асосӣ ба ниёз ба шифо равона карда
шавад. Ин муносибат ақл ва баданро ба усулҳои
шифобахшӣ ва энергия бештар қабул мекунад, сӯроҳиҳо
ё каналҳоеро, ки ин энергия барои ворид шудан ба
ҳуҷайраҳо ва бофтаҳо лозим аст, мекушояд, шароити
носолим ва нодурустро таъмир мекунад ва механизми
нозуки баданро аз нав танзим мекунад. Ҳамин тариқ,

шахсе, ки ба ҳамлаҳои зуд-зуди заъф ва хастагӣ одат
кардааст, бо мурури замон мефаҳмад, ки тафаккури
мусбат ба кам кардани шумораи ин эпизодҳо мусоидат
мекунад ва бо ёрии Худо, Шифобахши ҳама бемориҳо ва
бемориҳо, эҳсоси қуввати нав ва фаровонии
.некӯаҳволиро ба вучуд меорад

Ҳосили нафрат

Носӣ ва Зокир аз якдигар нафрат доштанд ва
чанҷолҳои онҳо аз замони донишҷӯии хурдсол дар
мактаб сар шуданд ва вақте ки ба воя расиданд,
душмании онҳо афзоиш ёфт ва онҳо дар тиҷорати
.пояфзолфурӯшӣ рақиб шуданд

Як бор онҳо барои гирифтани дасти духтар рақобат
карданд ва азбаски Носӣ аз Зокир каме қавитар буд, ўро
сахт лату кӯб кард ва беҳуш гузошт. Вақте ки Зокир ба
ҳуш омад, аз он чизе, ки бо ў рӯй дода буд, шарм,
.пушаймонӣ ва нафрат ўро фаро гирифт
Солҳо пас, Зокир қарор кард, ки барои кор ва
.зиндагӣ ба шаҳр кӯчад

Носӣ он чи рӯй дода буд, фаромӯш карда буд, аммо
Зокир наметавонист таҳқир ва хиҷолатеро, ки Носӣ ба ў
расонида буд, аз хотираш тоза кунад. Бо вучуди ин, ў
пайваста такрор мекард ва ба худ тасдиқ мекард: Ман
Носиро мебахшам ва хафагии ўро нисбати ман ба ёд
.намеорам

Аммо пас аз чанд моҳ, Зокир дарк кард, ки ҳангоми
изҳороти ҳаррӯза бахшиш, дар асл ў қасос гирифтаниро
орзу мекунад ва интизори фурсатест, ки посух диҳад ва
.ташнагии интиқомро қонеъ гардонад

Пас аз муддате, Носӣ як кашиши аҷибро ҳис кард,
ки ўро ба шаҳре мекашад, ки рақибӣ деринааш, Зокир,
ки ба он ҷо кӯчида буд. Ў шакке надошт, ки коре рӯй
хоҳад дод. Аммо, Зокир аз ҳузури Носӣ дар шаҳр огоҳ
.буд ва ҳаракатҳои ўро бодикқат назорат мекард

Як бегоҳ, Насӣ барои сайругашт ва «бӯи ҳавои тоза»

.рафт, ҳарчанд ҳаво тира ва боронӣ буд

Ҳангоме ки ӯ танҳо дар роҳи хилват мерафт, аз

назди анбори кушод мегузашт, дар ҳоле ки Зокир

пинҳонӣ ва эҳтиёткорона аз паси ӯ мерафт. Вақте ки

фурсат пайдо шуд, қарор кард, ки ҳисобро бо фоизи

.мураккаб ҳисоб кунад

Бо шодӣ, ӯ як сафоли мустаҳкамеро ёфт, ки аз яке

аз деворҳои анбор афтада буд. Онро гирифта, ба сари

рақиби собиқаш саҳт зад ва ӯро ба замин афтонд ва

.сипас беҳабар аз ҳузури ӯ, ба роҳи омадааш баргашт

Чанд соат пас, борон қатъ шуд, абрҳо пароканда

шуданд ва нури моҳтоб аз сӯрохие дар болои девор

пайдо шуд. Насӣ аз хоб бедор шуд ва худро дар замин

.хобида дид, ки хеле заиф буд

Ӯ кӯшиш кард, ки фаҳмад, ки чӣ шудааст ва як

сафолро дар паҳлӯяш ва як сӯрохиро дар девори болои

он дид, ба ҳулосае омад, ки ҳангоми роҳ рафтан дар

паҳлӯи анбор, бадбахтии ӯ боис шудааст, ки он сафол аз

.болои девор афтад ва ба сараш афтад

Ахлоқи ин ҳикоя дар он аст, ки инсонҳо майл

доранд, ки бадихоеро, ки ба дигарон кардаанд,

фаромӯш кунанд, ҳарчанд оқибатҳои амалҳо

фаромӯшнашавандаанд ва паёмадҳои онҳо дар торикии

нодонӣ онҳоро хомӯшона таъқиб мекунанд. Ҳамон тавре

ки гов метавонад гӯсолаи худро дар байни ҳазорҳо

дигарон пайдо кунад, оқибатҳои амалҳои мо низ қудрат

доранд, ки моро пайваста пайгирӣ кунанд ва макони

.моро муайян кунанд, ҳатто пас аз муддати тӯлонӣ

Агар Насӣ хирад медошт ва пас аз ин ҳодиса кӯшиш

мекард, ки баҳсро бо рақибаш Зокир ҳал кунад ва аз ӯ

узр пурсад, метавонист хашми рақибашро кам кунад ва

.вазъ дигар бадтар намешуд

Аммо ҳама чиз бетағйир монд ва тухми оқибатҳои

даҳшатнок дар батни ояндаи торик сабзида, бо

таваллуди фоҷиабор анҷом ёфт. Барои пешгирӣ аз
сюрпризҳои нохуш, тухми низоъи баде, ки дар хоки ақл
пинҳон аст, бояд сӯхта шавад ва дурандешӣ бояд пеш аз
амал бошад, зеро қонуни ҷаҳонӣ муқаррар мекунад, ки
инсон самараи аъмоли худро, хоҳ нек бошад, хоҳ бад,
.хоҳ ширин ва хоҳ талх, даравад

Биёед дар хотир дорем, ки ҳар амал нишонаҳоеро
боқӣ мегузорад, ки ҳамчун майл ва майл дар зеҳн нигоҳ
дошта мешаванд. Агар бо инҳо оқилона ва эҳтиёткорона
муносибат карда нашавад, онҳо ба оқибатҳои хатарнок
оварда мерасонанд. Аммо, вақте ки тухми амалҳои бад
аз ҷониби оташи хирад месӯзад, онҳо наметавонанд
.дубора сабзанд

Маънои баланд бардоштани огоҳӣ
зиндагии пешина

Рӯҳ бо мошини физикӣ мубориза мебарад
То он даме, ки вай комилан ба он вобаста шавад
Барои ҳамин мо бояд зиндагӣ кунем
То ки талаботи бадан моро аз ҳад зиёд нагузаронад
Мо худро дар назди меъёрҳои моддӣ маҳдуд ҳис
намекунем

Рушди рӯҳӣ маҳсули
Барои рушди ҷисмонӣ ё рушд
Мувофиқи эволютсияи табиӣ
Ҳамон рӯҳ пароканда мешавад
Бо баланд шудан ба сатҳи равонӣ
Ё сатҳи эҷодкорӣ ва фаровонӣ
Ҳамин тариқ, истеъдодҳои беназири худро нишон
медиханд

Ки инсонро аз ҳам фарқ мекунад
Дар бораи ҳамаи махлуқоти дигар
Сипас он боло меравад
Ба сатҳи дониши маънавӣ
Ки маъно ва арзиш медиҳад
Барои шукуфоии моддӣ

дастоварди рӯҳӣ
Шакке нест, ки дастовардҳои зеҳнӣ муфиданд
Зеро ҳама чизҳои хуб арзишманданд
Ва тадриҷан мо дарк мекунем, ки марҳилаи оянда
Он огоҳии баданро баланд мебардорад
Ба огоҳии рӯҳонӣ
Бо рӯҳбаланд кардани ҷисм ва ақл
Бо беҳуда сарф накардани қувваҳои ҳаётии бадан
Ва ба нури ақл, скаут тамаркуз карда
Дар бораи масъалаҳои муҳим
То он даме ки онҳо шаванд
Усули муассир ва ҳамоҳанг
Рӯҳ метавонад аз он гузарад
худо баён кардан
Ва истеъдодҳои худро нишон медиҳад
Ва фаъл кардани қудратҳои рӯҳонии он
Озодии рӯҳонӣ маънои озод кардани рӯҳро дорад
Аз қафаси нодонӣ
Ва онро ба сатҳе, ки сазовори он аст, баланд
бардоред
Ва онро аз маҳдудиятҳои огоҳии маҳдуд озод
кардан
Ҳаёти инсон аксар вақт хеле зебост
Аммо пайванд ба он
Мисли паррандаи бихишт аст, ки ба қафаси худ
часпидааст
Пас, агар шумо дари қафасро кушоед
Парранда аз рафтани дудила мешавад
Аз сабаби одат ва муддати дар дохили қафас будан
?Оё ин ҳайратовар нест
Парранда намехоҳад қаламрави тангаширо тарк
кунад
Ба сӯи озодии фазои бепоён
?Ҷ аз кӣ омад
Ин ба мо низ дахл дорад

Чунки мо муддати тӯлонӣ зиндагӣ кардем
Дар қафаси ҷисмонӣ
Мо аз рафтани ӯ ба уфуқҳои васеътар метарсем
Аммо хирад моро водор мекунад, ки

Озод кардани Мурғи Ҷон
Аз қафаси маҳдудиятҳо

Ва раҳо кардани он ба олами бепоёни шуур
Онҳо бори дигар шодмонии ботиниро хоҳанд чашид
Қонуни ҳаракат бар қонуни сабаб ва натиҷа, ё амал
.ва аксуламал асос ёфтааст

Шахсе, ки дар ин ҳаёт неқ таваллуд шудааст, дар
таҷассуми қаблӣ низ чунин буд (ба сабаби он чизе, ки
дастонаш офаридаанд) ва агар ӯ барои анҷом додани
некӣ кӯшиш кунад, пас тарозуи некӣ бештар ва бештар
ба фоидаи ӯ майл хоҳад кард (ба касе, ки дорад, бештар
.дода мешавад ва бештар)

Онҳое, ки танҳо чанд хислати хуб доранд,
метавонанд ҳатто он қадар камро аз даст диҳанд, ки аз
сабаби майлҳои баде, ки ба онҳо ҳамла мекунанд ва
.онҳоро фаро мегиранд

Шахсе, ки ба бадӣ майл дорад, бояд дар ҳаёти қаблӣ
ин майли бад дошта бошад ва ин майлҳои бад
метавонанд онҳоро шадидтар ва назорат кунанд. Онҳое,
ки баъзе майлҳои нодуруст доранд, қаблан низ чунин
буданд ва агар некӣ аз бадӣ ғолиб ояд, пас хислатҳои
.неқ майлҳои нодурустро аз рӯи онҳо берун мекунанд
Ин кори табиӣ қонуни сабаб ва натиҷа (карма) аст.

Аммо, агар шахс одатҳои номатлубе дошта бошад, ки
мехоҳад аз онҳо халос шавад, набояд худро нотавон ва
дармонда ҳис кунад. Ҳоло фурсати муносиб барои
мағлуб кардани ин одатҳо тавассути парвариши азму
.иродаи гузашта ва тафаккури солим аст

Инсон метавонад худро аз ҷанголи одатҳои бад раҳо
кунад ва дар фикр ва амал одатҳои хубро эҷод кунад, ки
.ба ӯ натиҷаҳои дилхоҳ хоҳад овард

Новобаста аз он ки одатҳои бад дар инсон то чӣ
андоза амиқ реша давондаанд, онҳо бояд дар хотир
дошта бошанд, ки худашон ин одатҳоро тавассути
такрори афкор ва амалҳои мушаххас ба вучуд овардаанд
ва онҳо метавонанд ин одатҳои бадро тавассути
тафаккури мусбат ва созанда бо одатҳои хуб иваз
.кунанд

Андешаҳои нек ва бад ҳолатҳои муқобили шуури
инсонӣ мебошанд. Албатта, хобҳои гуворо дидан беҳтар
аст, назар ба азоби даҳшатноки даҳшатнок. Шуур
чандир ва ҳассос аст; он метавонад ҳар ҳолатеро, ки
мехоҳад, қабул кунад ё хобҳоеро, ки ба он писанд аст,
бубинад. Аммо, мушкили одамон дар он аст, ки онҳо ба
олами шуури худ — бо ирода ва интиҳоби озоди худ —
иҷозат медиҳанд, ки аз ҷониби майлҳои қаврав ва
самтҳои нодуруст, ки аз одатҳои гузашта таваллуд
шудаанд, идора карда шаванд. Ҳамин тариқ, қудрати
дарккунии онҳо, мисли васояти метафизикӣ, ки дар паси
қалъаҳои дарк ва идрок мустаҳкам шудааст, фирорӣ ва
.ғойб боқӣ мемонад

Вақте ки шахсони маст аз одатҳои зараровар талхӣ
дарди аз ҳаёти ғайритабӣ ба вучуд омадаро бичашанд,
онҳо ба нури фаҳмиш ва зиндагии одилона дар ҷустуҷӯи
наҷот рӯ меоранд, новобаста аз он ки одатҳои бади онҳо
.то чӣ андоза реша давонда ва харобиовар бошанд

Пас, агар онҳо тавассути амалӣ кардани роҳҳои
зиндагии мутавозин барои рушд ва парвариши одатҳои
хуб саъй кунанд, шодмонии ботиниро аз нав кашф
мекунанд ва аз сулҳ ҳамчун натиҷаи табиӣ худдорӣ ва
.парвариши одатҳои хуб баҳра мебаранд

Мо аз Худои Қодири Мутлақ мехоҳем, ки ба мо кумак
кунад, то худро аз ҳама маҳдудиятҳо раҳо созем ва
андешаҳои худро ба роҳҳои дуруст ва судманд роҳнамоӣ
.кунем

Рухбахшии шуур

Баъзе одамон ҳаёти худро сарф мекунанд
Бо ақли кунд ва фаҳмиши кам
Онҳо меҳӯранд ва меҳобанд
Ва онҳо аз баъзе лаззатҳо баҳра мебаранд
Онҳо кам амиқ фикр мекунанд
Дар асл, аксари одамон
Онҳо ба чуқурии кофӣ намерасанд
Дар баҳри андешаҳои рӯҳонӣ
Зеро онҳо боварӣ доранд, ки ҷаҳони моддӣ
Он ҳама чизест, ки вучуд дорад
Аммо ин ҳаёт
Ин танҳо як орзуи гузаранда аст
?Пас, чаро шитоб ва нафаскашӣ
?Ва кӯшиши ба даст овардани лутфи ҷаҳон
?Оё беҳтар нест
?Аввал кӯшиш кунед, ки Худоро хушнуд созед
Ҳайвонҳо иродаи озод надоранд
Зеро Худо ӯро бо ғаризаҳояш баста буд
Аммо ӯ хирадро дар инсон ҷонидааст
Инсонҳо соҳиби озодӣ ҳастанд
Ё баланд шудан, ё паст шудан
Интиҳоби некӣ ё бадӣ
Вақте ки шуур ғарқ мешавад
Дар лаззатҳои ноҳамвори шахвонӣ
Онро мафҳумҳои зич ва торик бартарӣ медиҳанд
ӯ аз бихишти хушбахтӣ меафтад
ӯ эҳсоси хушбахтии рӯҳониро аз даст медиҳад
Ва фаҳмиши рӯҳ кӯр аст
ӯ роҳи худро ба сӯи Худо ёфта наметавонад
Аммо рӯҳбаланд кардани шуур имконпазир аст
Бо тафаккур дар бораи Худо
Ва дуои самимӣ ва амиқ ба ӯ
То ки дари муборак боз шавад
Роҳнамоӣ ба сӯи Малакути Нур ва Неъмат
дар амиқтарин умқҳои шуур пинҳон

Аз ганчинаи муаллим Парамаҳанса
Эҳсосот ва роҳнамой

Таълимоти устод Парамханса Йогананда
Вақте ки дил бо касе аст
Ўро ба сӯи худ ҷалб мекунад
Ҳамаи хислатҳои он шахс
?Кӣ дар бораи одамони хуб фикр мекунад
Меҳрубони онҳо ба ӯ интиқол дода мешавад
Ва онҳое, ки бо меҳрубонӣ ба рақамҳои илҳомбахш
тамаркуз мекунанд
Илҳом ба ӯ меояд
Ва ҳар кӣ ҳамроҳӣ кунад, ҳатто дар фикр
Одамони бовиҷдон
ахлоқи некӯ
Ва нияти нек
Ў шараф ва ахлоқи онҳоро шарик мегардонад
Зеро фикр мисли магнит қутбӣ аст
Мисли он ки ба монанди он ҷалб мекунад
Рӯзи хуш ва тинҷиву амонӣ насибатон бод

Ҳар кас дар ҷустуҷӯи хушбахтии пайдор аст
Дар дастат ба хокистар табдил наёб
Ин тадқиқот ба бисёр чизҳо оварда мерасонад
Аз ҳаёлҳо, мушкилот ва ноумедӣҳо
Инсонҳо хушбахтии навро меҷӯянд

Он пажмурда намешавад, кам намешавад ё нопадид
намешавад

Ва инсон аз таҷрибаҳои худ сабақ мегирад
Хушбахтии заминӣ хушбахтӣ аст
Кӯтоҳмуддат ва на доимӣ
Ӯ аксар вақт пас аз ёфтани он чизе, ки меҷӯяд, дарк
мекунад, ки
Ӯ то ҳол аз он чизе, ки ба даст овардааст,
қаноатманд нест

Сипас ӯ мехоҳад хоҳиши дигареро амалӣ созад
Бе ёфтани хушбахтии орзуманд
Бо вучуди ин, ӯ бори дигар кӯшиш мекунад
!Бозгашт ба ҳолати аввал ва ғайра
Шодмонии ҳақиқӣ шодмонии дарки маънавӣ аст
Шодӣ аз тафаккур дар бораи Худо ва муошират бо Ӯ
Шодӣ аз оромӣ ва оромии дил
Шодмонии муҳаббати илоҳӣ
Ва бо ин муҳаббат дигаронро дӯст доштан
Ва шодӣ аз эҳсоси устувор ва бемайлони итминон
Ки рӯҳ намиранда аст
Ва хушбахтии ӯ бо ӯ ҳамроҳӣ мекунад
Ҳатто пас аз рафтан
Ин вучуди муваққатии заминӣ

Худовандо, ба ман кумак кун
То ки ман шодмонии худро дар ту пайдо кунам
Умедворам, ки аз дунё лаззат барам
Ва бо иҷрои вазифаҳои заминии худ
Ва ба ман таълим диҳед, ки чӣ гуна ҳиссиётамро
такмил диҳам

То ки шумо хуб ва бадро фарқ карда тавонед
Пас, танҳо аз чизҳои фоиданок ва хуб лаззат баред
Бигзор ман аз лаззатҳои заминӣ баҳра барам
Лаззати рӯҳонӣ, ки аз шодмонии поки шумо ғизо
мегирад

Ва ба ман кӯмак кунед, ки шуморо созам
Қисми ҷудонашавандаи ҳаёти ман
Ва унсури муҳим барои иҷрои фаъолиятҳои ҳаррӯзаи
ман

Ман ҳис мекунам, ки ту бо ман ҳастӣ
Ҳамеша
Ва дар ҳар сатҳ

иродаи инсонӣ
Ин инъикоси иродаи илоҳӣ аст
Ва вақте ки онро ҳикмат роҳнамоӣ мекунад
Қудрати ӯ бемаҳдуд мешавад
Иродаи илоҳӣ энергияи кайҳониро идора мекунад
Барои баҳра бурдан аз энергияи кайҳонӣ
Ки саҳмияҳояш ҳеҷ гоҳ кам намешаванд
захираи он ҳеҷ гоҳ тамом намешавад
Он бояд ба бадани инсон интиқол дода шавад
Тавассути симҳои тафаккури мусбат
ва ҳамоҳангии воқеӣ
Бо иродаи илоҳӣ

Устодони бузург танбалӣ ва беъътиноиро тавсия
намедиҳанд; баръакс, онҳо роҳи мувозинатро
меомӯзонанд. Барои инсон кор кардан барои нигоҳ
доштани бадани худ ва таъмини либос ва хӯроки худ
табӣ аст. Аммо, агар вазифаҳои шахс иҷозат дода
шаванд, ки бо дигарон муҳолифат кунанд ё даргир
.шаванд, пас ин вазифаи воқеӣ нест
Ҳазорҳо тоҷироне ҳастанд, ки ба ҷамъоварии сарват
машғуланд, аммо онҳо аз дард ва мушкилоти дил, ки ба
худ меоранд, бехабаранд. Агар пайгирии айшу ишрат
боиси нодида гирифтани вазифаи худ оид ба
нигоҳдории саломатии худ гардад, пас ин тамоман
.вазифа нест

Инсон бояд ба таври ҳамоҳанг ва мутавозин рушд кунад. Агар мағзи сар дар дохили он бадан заиф бошад, тамаркузи аз ҳад зиёд ба рушди ҷисми қавӣ маъное .надорад. Ақл низ бояд рушд кунад

Ҳар касе, ки саломатии хуб, зиндагии роҳат ва қувваи бузурги рӯҳӣ дорад, аммо бо вучуди ин хушбахтӣ .надорад, дар зиндагӣ ҳанӯз муваффақ нашудааст

Ҳар касе, ки метавонад бигӯяд: «Ман хушбахтам ва ҳеҷ кас наметавонад хушбахтии маро бигирад», ба авҷи муваффақият расидааст ва симои муборакро дар худ .пайдо кардааст

Инсон бояд ифтихор кунад, ки Худо ӯро ба сурати

Худ офаридааст, аммо агар ӯ фахр кунад, хашмгин шавад ё ба осонӣ хашмгин шавад ва ба дигарон бо чашми паст нигоҳ кунад ва агар баданро дар чунин ҳолати рӯҳӣ тарк кунад, худро ба Худо наздик ҳис .намекунад

Як бор яке аз мардони Худо дар дарё оббозӣ мекард, ки марди дигаре омад ва аспи худро дар назди он марди одил шуст ва қасдан ва беэҳтиёт ба ӯ об пошид.

Шогирдони ин авлиё хашмгин шуданд ва меҳостанд ба таҷовузкор зарба зананд ва ӯро ронанд, аммо муаллимашон ба онҳо гуфт: «Ин корро накунад, балки .«ӯро танҳо гузоред

Ногаҳон асп соҳибашро лагадкӯб кард ва чанд дандонашро шикаст ва аз чояш канда партофт. Марди нек бо меҳрубонӣ ба ӯ наздик шуд ва ба нигоҳубин ва шифо додани ӯ шурӯъ кард. Гуноҳкорро қонуни саҳти .табиат ҷазо дод, на авлиё

Худо ва қонунҳои ҷаҳони Ӯ пайваستا ва бемайлон барои рафъи ранҷу азоби ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, аз Ӯ кӯмак меҷӯянд ва якдигарро дар сафари зиндагӣ дастгирӣ ва рӯҳбаланд мекунанд, кор мекунанд. {Ва Худо ҳамеша омода аст бандои Худро кумак кунад, .то даме ки банда ба бародари худ кумак кунад}

Чизҳои дигар метавонанд интизор шаванд

Ҳама чиз вуҷуд дорад, зеро Худо вуҷуд дорад ва азбаски ӯ вуҷуд дорад, мо вуҷуд дорем ва ба шарофати некӣ ва вуҷуди ӯ, мо соҳиби шукуфой ва шодмонии ҳаёт ҳастем. Аз ин рӯ, миннатдории мо ба Худо бояд амиқ ва шукргузории мо аз ҳад зиёд бошад, зеро ӯ мегӯяд: «Агар шукргузор бошед, ман ҳатман ба шумо [неъмат]-ро .афзун мекунам» ва мо бояд беист аз Худо шукр гӯем. Аҳамияти Худо барои башарият беҳамто аст, аммо аксари одамон ба ҳаёти моддӣ аҳамияти аввалиндараҷа .медиханд ва аз ин рӯ, дар ҳақиқат аз Худо огоҳ нестанд. Вазифаҳои моддӣ ва ӯҳдадорихои иҷтимоӣ бояд ҳангоми фикр кардан дар бораи Худо иҷро карда шаванд, зеро фариштаи марг - бигзор умри шумо дароз бошад - ҳар рӯз сокинони заминро яке паси дигаре мекашад ва мо метавонем ҳар лаҳза ин хонаи фониро .тарк кунем.

Мо бояд корҳои худро дар ин ҷаҳон бо вичдони пок анҷом диҳем ва дар айни замон андешаҳои худро бо Худо пайваст нигоҳ дорем. Ман кӯшиш мекунам, ки ба ҳама хизмат кунам, аммо вақте ки танҳо дар андеша ҳастам, ба касе иҷозат намедиҳам, ки андешаи маро ҳалалдор кунад. Дигар чизҳо метавонанд интизор шаванд, аммо мо бояд ҳар рӯз бо Худо вохӯрем, ки ба мо .ҳама чизро, ки дар ин замин лозим аст, додааст. Дар ҳоле ки Довари мӯҳтарам қарори ниҳии худро дар бораи масъалаи нозуке, ки барои шахси дигар ҳаёт ё маргро дар назар дошт, содир мекард, дар ҳамон лаҳза ӯ дар бораи мушкилоти хонаводагӣ, ки он рӯз бо ӯ рӯй дода буданд, фикр мекард ва аз он ки қоидаи ӯ дар хона !риоя намешуд, нороҳат буд. Агар чунин довар ҳукми ноодилонае содир кунад, ки боиси марги шахси бегуноҳ аз сабаби тамаркузи нодуруст мегардад, пас ӯ дар навбати худ дар назди Довари Олӣ, довари ҳама гуноҳҳо, айбдор ва маҳкум

хоҳад шуд: қонуни умумичаҳонӣ, ки ҳеҷ гуна
тарафгириро намедонад ва дар он ҷой барои
.хешутаборбозӣ нест

Шумораи зиёди одамон дар пул кор кардан ва
идоракунии тиҷорат номуваффақанд
Онҳо хирад надоранд, ки масъалаҳоро дарк кунанд,
зеро вақте ки дар ҷои корашон дар бораи мушкилоти
хонаводагии худ фикр мекунанд ва дар хона фикрашон
.ба масъалаҳои корӣ банд аст
Аз ин рӯ, як шахс набояд дар як вақт ба зиёда аз як
чиз диққат диҳад

Як вақтҳо, дар давоми рӯз
Ман ба утоқи ақл омадам
Ва тирезаҳои оҳангҳо кушода шуданд
Манзара, бӯй, мазза, ламс
Ва ман нозуктарин оҳангҳо ва зеботарин рангҳоро
талаб кардам
То ки вай биёяд ва пеши ман ҷунбонад ва рақс кунад
Баъзан хандидам ва баъзан гиря мекардам
Вақте ки чашмонам ашк мерезанд
Заҳмҳои таҷриба маро дард медиҳанд
Дари эҳсосотро пӯш
Ва ба фазои номаҳдуд ворид шавед
Дар ҷаҳони хоб ва орзуҳо
Дар он ҷо ман дар оромӣ ва истироҳат хобидаам
Дар зери кӯрпаи торикӣ
Пас аз он ки ман истироҳати кофӣ доштам
,Аз хоб дари дигареро мекушоям
Ва ба ҳуҷраи орзуҳо ворид шавед
Аз ин рӯ, ман филмҳои таҷрибавӣ ва тадқиқотӣ
тамошо мекунам
Дар синамои беҳушӣ
Ҷое, ки ман мувофиқи хоҳиши худам кор мекунам

Ва ман орзуҳои махмалии хотираҳои ширинро
бофтаам
Дар пардаҳои абрешимӣ
Дар он номи кайҳони маҳбубро нависед
Аммо вақте ки ман берун аз ин ду ҳуҷра ҳастам
Баъзан ман бошуурона ба умқи номаълуми коинот
ворид мешавам
Пирӯзӣ аз ториктарин ва зулмовартарин торикӣ
Убур аз водиҳои амиқ
Расидан ба соҳилҳои фазои абадӣ
Дар он ҷо дар ҷаҳони ягонагӣ
Бе дуэт, бе орзу
Бе асабоният, бе дард
Баръакс, як тасаввуроти ҳамаҷониба
Ва шодмонии доимо навшаванда
Ва нури осмонҳову замин

Ҳар қадар бештар мо дар сулҳ бо Худо зиндагӣ
кунем
Ҳар вақте ки мо метавонем
дар сулҳ зиндагӣ кардан
Бо ҳудамон ва бо ҷаҳон
Биёед ҳамеша кӯшиш кунем, ки фикрҳои худро ба
самти дуруст равона кунем
Ба сӯи мутлақ ва беохир
Ҳеҷ хушбахтие нест, ки муқоиса карда шавад
,Бо шодӣ, ман Худоро меҷӯям
Ва бо ӯ тамос гиред
Худро бо андешаҳои хуб иҳота кунед
Ин идеяҳо ба шумо кӯмак мекунанд
Наздиктар ва наздиктар мешавад
Ҳама некӣ ва шодӣ аз Худост
Сулҳ ва муҳаббат ба ҳама

Воҳид дар барӯйхатгирӣ

Аз шуури ягонаи ӯ: моҳияти инфиродӣ
Худо барӯйхатгириро офарид
Ў кӯшиш мекунад, ки ҳисобро ба даст орад
Боз як бори дигар ба ягонагии кайҳонӣ бармегардем
Вақте ки тӯфон аз сатҳи уқёнус мегузарад
Он мавҷҳои бешуморро ба вучуд меорад
Вақте ки тӯфон хомӯш мешавад
Мавҷҳо ба қалби уқёнус бармегарданд
Дар гуногунрангӣ ва гуногунии офариниш
Як воҳиди пинҳонии дохилӣ вучуд дорад
Ҳамон тавре ки уқёнус моҳияти мавҷхост
Огоҳӣ дар бораи оила одамонро ба ҳам наздиктар
мекунад
Кишварҳо роҳбароне доранд, ки онҳоро муттаҳид
кунанд ва роҳи худро роҳнамоӣ кунанд
Гурӯҳҳои иҷтимоӣ вучуд доранд, ки масъалаҳои
муштарак доранд
Вақте ки инсон Худоро меёбад
Ў мебинад, ки ҳамаи қувваҳо дар дохили ӯ муттаҳид
шудаанд
Ў ақли худро равшан мекунад
Дар зеҳни ӯ як биниши нав аз ҳаёт пайдо мешавад
Зиндагӣ ширин мешавад
Ва сулҳ рӯҳро пур мекунад
Ва нороҳатиҳои зиндагӣ тағйир меёбанд
Ба чизе монанди хоб

Вақте ки ҷӯянда мактаби зиндагиро хатм мекунад ва
вақти он мерасад, ки ба сатҳҳои баландтар бирасад, ӯ аз
шодӣ лабрез мешавад, дарк мекунад, ки дар муборизаи
зиндагӣ хуб кор кардааст ва лутфи Худоро ба даст
овардааст ва аз наздик шудани мулоқот бо Ў итминон
ҳосил мекунад
Бо маҳбуби кулӣ, орзуҳои ӯ меафзоянд ва ин орзуҳо
ба сӯзишвории рӯҳонӣ табдил меёбанд, ки ӯро бе ягон

заҳмат ба олами сулҳ, нур ва неъмат доимо
.навшаванда, ки беохир аст, мебарад

* * *

Борони раҳмати илоҳӣ дар қуллаҳои баланди ғурур
ҷамъ намешаванд, балки ба осонӣ ба водихои фурӯтанӣ
!фурӯ мераванд

Устод Парамаҳанса дар бораи роҳи босуръате, ки бо
файзи Худо мо аз иллюзияҳои фиреби кайҳонӣ раҳо
:мешавем, сухан гуфт. Ё гуфт

Дар ин коинот мо гӯё дар баҳри мушкилот ва»
дардҳо ғарқ шудаем, аз ин рӯ Худо моро такон медиҳад,
.«то моро аз ин даҳшатноки даҳшатнок бедор кунад
:Ё яке аз шогирдонро рӯҳбаланд карда гуфт
Бидонед, ки ҳар чизеро, ки меҷӯед ва боз ҳам»
.«бештар аз он шуморо дар Худо интизор аст
Ё ба донишҷӯе, ки гӯё дар одатҳои бад реша
:давонда буд, гуфт

Агар шумо ирода надошта бошед, кӯшиш кунед, ки»
қудрати амали ғайриихтиёро (яъне амали
.«ғайриихтиёрии содир накардани хато) инкишоф диҳед
Худтасдиқкунӣ

Имрӯз ман тасвири нодонӣро пора-пора мекунам
Ин маъбади рӯҳро дар дохили ман палид мекунад
Ва ман дар хотир хоҳам дошт, ки Нури Муқаддаси

Худо

Он пайваста ба вучуди ман нур мепошад
Ва он तरीкии иллюзияро аз ақл ва рӯҳи ман
пароканда мекунад
Ва он ки маро офаридааст, маро тарк нахоҳад кард

* * *

Дар зери ҳар мавҷи зиндагӣ
Уқёнуси фаровони ҳузури илоҳӣ дар он ҷост
Дар паси ҳар як дили дил
Баҳри бепоёни ишқи кайҳонӣ дар дохили он
нуҳуфтааст

* * *

Ҳар шаб ба худам итминон медиҳам, ки ман ҷисм

нестам

Баръакс, рӯҳе, ки дар бадан маскан мегирад

Ва вучуди рӯҳонии ман абадӣ ва бефано аст

Вақте ки бедор мешавам, бори дигар тасдиқ

кардани онро дар ёд хоҳам дошт

* * *

Дар сохтори хоб, ман қувватамро барқарор ва нав

мекунам

Аммо ин кофӣ нест

Ман ба паноҳгоҳи хомӯшӣ ва тафаккур ниёз дорам

Ҷое ки ман метавонам ҳар рӯз истироҳат кунам

Барои омӯхтани уфуқҳои огоҳии ман

Ва омӯхтани асрори ҷони ман

Маънои оромӣ

Оромӣ маънои ором кардани фикрҳоро дорад

Ором кардани бадан ва назорат кардани ниёзҳои он

Ҳар касе, ки ин корро карда метавонад, оромии

тароватбахшро эҳсос хоҳад кард

Ӯ мавҷҳои бузург ва таассурот аз ҷаҳони нозукро

.эҳсос хоҳад кард

Ва ҳар кӣ амиқтар ба оромӣ ғўтавар шавад, пас

Ӯ Малакути Худоро дар дохили худ кашф хоҳад кард

То он даме, ки шахс дар роҳ қадам мезанад

Ҳар лаҳзаи умри ӯ хеле гаронбаҳост

Мо дар ин замин (хонаи гузаргоҳ) барои муддати

кӯтоҳе ҳастем

Ҳама чиз гузаранда аст, аммо эҳсоси Худо абадӣ аст

Ҳеҷ чиз наметавонад онро аз дил ва рӯҳ пок кунад

Мо набояд иҷозат диҳем, ки васвасаҳои ин ҷаҳон

моро фиреб диҳанд

Бо дур кардани мо аз бузургтарин ҳадафи худ ва

олии ҳадафи худ: Худо

Шинохти Худо имконпазир аст

Мо бояд соҳиби коинотро пайдо кунем
Аз нури он ки ситорагон медурахшанд
Ва бо қудрати Ё дилҳо мезананд
Мо бояд ёро дар Маъбади Хомӯшӣ ҷустуҷӯ кунем
Вақте ки мо бо орзу ва ҳавас Худоро меҳонем
Ва вақте ки мо дар бораи ё бо орзуҳои сӯзон фикр
мекунем

Мо ёро хоҳем ёфт
Ман дар бораи худои номаълум гап наметанам
Баръакс, ин дар бораи Худовандест, ки ман онро
.шинохтаам

Ва ин барои ман дуруст аст
Он аз ҳама чизҳои моддӣ воқеитар аст
Ин баҳри илоҳӣ аст, ки мавҷҳои ҳаёти инсонии моро
.нигоҳ медорад ва дастгирӣ мекунад
Мо метавонем бе ҳама чиз ба ҷуз Худо кор кунем
Худо меҳодад, ки мо ба якдигар бахшем
Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар талоши
қонеъ кардани ниёзҳои худ, мо бояд ба дигарон дар
ниёзҳои онҳо кумак кунем ва он чиро, ки ба даст меорем,
.бо камбизоатон тақсим кунем

Биёед дар хотир дорем, ки мо қисми
ҷудонашавандаи оилаи ҷаҳонӣ ҳастем ва бе он зиндагӣ
карда наметавонем. Зиндагӣ бе дуредгар, ихтироъкор ё
деҳқон чӣ гуна мебуд? Тавассути мубодилаи хидматҳо
ва таҷриба, Худо меҳодад, ки мо дар бораи дигарон
фикр кунем, зеро зиндагӣ кардан танҳо барои худ хатои
.бузургест

Вақте ки мо дар бораи хушбахтии худ фикр
мекунем, бояд дар бораи хушбахт кардани дигарон низ
.фикр кунем. Шарт нест, ки аз ҳама чиз даст кашем
Ба хотири оилаи ҷаҳонӣ, зеро ин ғайриимкон аст.
Аммо мо бояд бо дигарон ҳамдардӣ кунем ва ниёзҳои
.онҳоро мисли ниёзҳои худамон баррасӣ кунем

Худо меҳоҳад, ки мо ба якдигар ҳамон қадар диҳем,
ки аз якдигар мегирем, зеро дигарон худӣ бузургтари мо
ҳастанд

Ба ҳамлаҳои шадидӣ фиреб посух диҳед ва онҳоро
дафъ кунед

То он даме, ки инсон гирифтори ҳашм, рашк ва
ҳасад бошад, озод нест. Онҳо бояд ҳокими эҳсосот ва
амалҳои худ шаванд ва худро аз ғаризаҳои ҳаробиовар,
.эҳсосоти беандоза ва хоҳишҳои нодуруст раҳо кунанд
Агар шумо бо худ комилан ростқавл бошед, хирад
тафаккури шуморо дастгирӣ мекунад, дурустӣ қарори
шуморо роҳнамоӣ мекунад ва фаҳмиш ақли шуморо
.равшан мекунад

Тухми амалҳои гузашта, ки аз нодонӣ сарчашма
мегиранд, бояд дар оташи андеша ва хирад "бирён"
шаванд, то онҳо аз нав сабзидан ва нашествунамо ёфтанд
маҳрум шаванд. Ин роҳи дафъ ва пешгирии ҳамлаҳои
.шадидӣ фиреб аст

Иллюзияи кайҳонӣ - ё Шайтон - инсонро бо ваъдаҳои
бардурӯғ ва васвасаҳои васвасаангез фиреб медиҳад, то
сароби лаззатҳои шахвониرو пайгирӣ кунад ва
қобилиятҳои ӯро назорат мекунад, зеро ӯ ба ӯ
хушбахтии дунявиро ваъда медиҳад, ки воқеият
надорад ва аз ин рӯ саҳт кӯшиш мекунад, ки ӯро аз
чашидани меваҳои хушбахтии ҳақиқӣ, ки дар боғҳои рӯҳ
.фаровонанд, боздорад

Доноён фарқи байни ҳақиқат ва иллюзияро
медонанд ва дар фарқ кардан моҳиранд. Ҳангоми
амиқтар омӯхтани тафаккур, онҳо аз аҳамияти иродаи
озод ва зарурати истифодаи озодии интиҳоб барои
анҷом додани кори дуруст ва пешгирӣ аз амалҳои, ки
оқибатҳои зараровар ва нохушоянд доранд, аз наздик
.огоҳ мешаванд

Яке аз шогирдон аз муаллим Парамаҳанса дар бораи
андешааш дар бораи тақдир, сарнавишт, ранҷу азоб ва
:дард пурсид ва ӯ гуфт

Инсонҳо сарнавишти худро тавассути иродаи худ
ташақкул медиҳанд ва сарнавишти худро тавассути
ниятҳо ва амалҳои худ муайян мекунанд, агар шумо ин
корро интиҳоб кунед, шумо метавонед худро аз ранҷу
азоб раҳо кунед. Худо, ки моҳияти ӯ муҳаббат аст,
намехоҳад, ки маҳбубаш дар натиҷаи амалҳои нодуруст
ва тафаккури ноқис азоби дардро аз сар гузаронад. Ӯ ба
инсоният қудрати фаҳмиш ва озодии интиҳобро ато
кардааст. Аммо, аз сабаби қарорҳои нодуруст ва
интиҳоби нодон, инсонҳо ба худ ва дигарон ранҷу азоб
.меоранд

Шумо бояд озод бошед ва ба касе иҷозат надихед,
ки қарори шуморо мусодира кунад ё ба шумо ҳукмронӣ
кунад ва нагузored, ки муҳит, расму оинҳо ва анъанаҳои
нодуруст шуморо маҳдуд ва тарзи зиндагии шуморо
.назорат кунанд

Бо хирад амал кунед, ба овози вичдон гӯш диҳед,
пеш аз он ки ба коре, ки қасд доред, идома диҳед,
оқибатҳои амалҳои худро ба назар гиред, аз зарар
расонидан ба дигарон аз сабаби рафтори нодурусти худ
.худдорӣ кунед ва аз Худо кӯмак ва роҳнамоӣ пурсед

Мувофиқи дастурҳои дохилӣ кор кардан

Мо бояд аввал ҳадафи худро муайян кунем, сипас
роҳнамоии илоҳиро ҷӯем, то моро ба амали мувофиқе, ки
тавассути он мо метавонем потенциали худро ифода
кунем, роҳнамоӣ кунад. Мо бояд то он даме, ки ақли мо
ором шавад ва мо қадами навбатиро ба таври возеҳ
бубинем, тафаккур кунем. Баъд аз он, мо бояд мувофиқи
роҳнамоии ботиние, ки мегирем, амал кунем ва натиҷаи
.дилхоҳамон ба даст оварда мешавад

Вақте ки ақл ором мешавад, шумо чизҳоро зуд ва ба
осонӣ мефаҳмед ва ин чӣ қадар аҷиб аст! Шумо ба он

чизе, ки орзу мекунад, ноил мешавед ва дар муддати
кӯтоҳ дар ҳама чиз муваффақият барои шумо навишта
мешавад, зеро қувваи кайҳонӣ қодир аст қонуни
дурустро амалӣ кунад ва кори худро исбот кунад
Баъзе одамон мегӯянд, ки ҳуҷайраҳои мағзи сари мо
аз одатҳои муайяне ташаккул меёбанд, ки онҳоро
беҳтар ё тағйир додан мумкин нест. Ин нодуруст аст.
Азбаски Худо моро ба сурати Худ офаридааст, ҳеҷ чиз
наметавонад моро маҳдуд кунад ё монеи пешрафти мо
гардад. Агар мо худро тафтиш кунем, бо ёрии Худо
ҳақиқати инро дарк хоҳем кард

Ҳар як инсон қудрати бепоёнро ифода мекунад
Мо бояд ин қудрати худро дар ҳар коре, ки мекунем,
нишон диҳем

Вақте ки мо мехоҳем чизеро эҷод кунем
Мо набояд танҳо ба манбаҳои беруна такя кунем
Баръакс, мо бояд ба умқи ботинии худ кашф кунем
Мо дар ҷустуҷӯи манбаи беохир ҳастем
Ҳамаи усулҳои муваффақи корӣ
Ҳамаи ихтироотҳо
Ва ҳама ларзишҳои мусиқии нозук
Ғояҳои илҳомбахш
Ва беҳтарин ва аҷоибтарин асарҳо
Дар сабтҳои Худо сабт шудааст
Ман туро дар тӯли асрҳо ва дар тӯли асрҳо ҷустуҷӯ
кардам

Дар роҳи орзуҳо ва орзуҳо
Ва акнун ман фаҳмидам, ки ту дар дохили ман
зиндагӣ мекунӣ
Ва он эҳсосоти муқаддастарини маро илҳом
мебахшад

Дигар аз ман пинҳон нашав
Дар паси гулҳои эҳсосот
Андешаҳо ва набзи рӯҳ
Ҷони маро бо ҷавоҳироти ҳикмати худ оро деҳ

Ва насими неъматӣ Худро ба ман ато кун
Торикӣ, ки туро пӯшидааст, аз ман дур кун
Дар бораи бинӣ ва фаҳмиши ман
Эй ту, ки аз ситорагон ва осмони кабуд фаротар
ҳастӣ

Ва берун аз қабатҳои атмосфера ва ҳама махлуқот
ва мавҷудот

Пичирросҳои муҳаббати маро қабул кун
Ҳастии маро дар муҳаббати Ту, нури Ту ва
осоиштагии Ту фарқ кун

Муқаддастарин чеҳраи худро ба ман нишон диҳед
Ман туро дар умқи андешаҳоям эҳсос мекунам
Ман ҳузури шуморо дар эҳсосоти амиқтарини худ
эҳсос мекунам

Ва ман мебинам, ки ту дар боғи ишқи ман шукуфтаӣ
Маро бо бӯи хуши ҳузури худ пур кун
Бигзор ман аз бӯи мубораки ту лаззат барам
Аз он тарафи осмон ва ситорагон назди ман биё
Ва андешаҳо ва эҳсосот

Муқаддастарин чеҳраи худро ба ман нишон диҳед
Бигзор ман ҳузури шуморо дар рӯи худ дарк кунам
Ва онҳое, ки дар атрофи ман ҳастанд
Дар ҳама ҷо

Параграфҳои зерин аз маҷаллаи * Фарҳанги дохилӣ*
гирифта шудаанд ва аз таълимоти устод Парамҳанса
.гирифта шудаанд

Сирри муваффақият дар парвариши тафаккури
мусбат аст: огоҳӣ аз шукуфӣ, фаровонӣ, некбинӣ,
хушбахтӣ ва муваффақият. Ин дар дохили мо қалъаи
шикастнопазиреро месозад, ки ба ҳамлаи шароити
номусоид, ки асосан аз ҷониби инсон сохта шудаанд, тоб
.меорад

Мо бояд барои ноил шудан ба сулҳу оромӣ талош
кунем ва дарк кунем, ки мо наметавонем чизеро, ки
аллакай дар дохили худ нест, ба худ биёрем ва ба он

эътимод дошта бошем, ки Худо манбаи ҳама чизҳои нек
ва лаззатхост ва мувофиқи имон ва мусбати мо, Ё моро
бо файзи Худ меборонад ва бо баракатҳои Худ моро
.фаро мегирад

Паёмбарон ва бузургон сирри муваффақиятро
медонистанд ва таърих номҳои онҳоро бештар аз
номҳои подшоҳон ва империяҳо абадӣ гардонидааст ва
замон наметавонад номҳои онҳоро аз сабти вучуд пок
.кунад

Устодони шарқ ҳар як қонуни маъруф ва
санҷидашударо барои ноил шудан ба шукуфоии моддӣ
ва сарвати маънавӣ санҷидаанд. Агар дигарон аз ин
фалсафа сабақ гирифта, аз он баҳра бурда бошанд, то
ҳаёти худро ба сӯи беҳтар тағйир диҳанд ва вазъияти
худро зери назорат гиранд, шумо низ метавонед ҳамин
.тавр кунед

Ҳар касе, ки ақли худро бо андешаҳои нокомӣ ё ниёз
олуда мекунад, ҳамроҳонero ҷалб мекунад, ки
андешаҳояшон пур аз ниёз ва нокомӣ ҳастанд ва муҳите
.бо ҳамон ларзишҳо ва сифат эҷод мекунанд

Чунин андешаҳо соҳибашонро пур аз ноумедӣ,
ғамгинӣ, депрессия ва ноумедӣ мекунанд, ки дар натиҷа
аҳволи ӯ бадтар мешавад ва вазъияташ тадриҷан бадтар
мешавад ва ӯ ба он чизе, ки тақдир ва сарнавишти худро
.мешуморад, таслим мешавад

Ҳеҷ кас мағлуб намешавад, агар ӯ шикастро ҳамчун
як чизи қатъӣ қабул накунад ва агар ноком шавад, айб
дар усул ё қонун нест, балки дар шахсе аст, ки аз қонун
.сӯиистифода кардааст

Вақте ки мо қасд дорем, ки коре кунем ва ба покии
ниятҳои худ ва дурустии қарори худ итминон дошта
бошем, мо тарсиданро як сӯ мегузорем ва аз шароит
наметарсем ва ба маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳои марбут
.ба ин шароит аҳамият намедиҳем

Ба шумо чӣ лозим аст? Шӯҳрат аст? Ё ҷозибай
шахсӣ? Ё қудрат? Ё амният? Ё саломатӣ? Ё хушбахтӣ? Ё
?сулҳ

Агар шумо донед, ки чӣ мехоҳед, ва агар шумо
донед, ки чӣ гуна ба он чизе, ки мехоҳед, ноил шавед, ва
агар шумо омода бошед, ки аз ҳар воситаи дуруст ва
қонунӣ дар дохили худ ва атрофи худ истифода баред,
ва агар шумо ба худ ваъдаи озод диҳед ва азми қатъӣ
диҳед, ки шикастро қабул нахоҳед кард, пас он чизе, ки
шумо мехоҳед ба даст оред, аз он шумост ва аз ноил
.шудан ба он чизе, ки мехоҳед, шод бошед

Вақте аз муаллим Парамҳанса хоҳиш карда шуд, ки
:худшиносиро таъриф кунад, ӯ гуфт

Худшиносӣ бо ҷисм, ақл ва рӯҳ дарк кардани он»
аст, ки мо бо тамоми вучуди Худо як ҳастем. Мо на танҳо
ба ин вучуд наздикем, балки тамоми вучуди Худо низ
тамоми вучуди мост ва мо ҳоло ба Ё наздикем, чунон ки
дар вақти дигар хоҳем буд. Мо бояд танҳо дониши худро
.«дар бораи Ё беҳтар кунем

Ё гуфт: "Ростқавлӣ дар иҷрои вазифаҳои хурд моро
тақвият медиҳад, то ба қарорҳои душворе, ки рӯзе
зиндагӣ моро маҷбур мекунад, ки қабул кунем, устувор
".бимонем

Ё гуфт: «Се намуди шогирдони рӯхонӣ вучуд доранд:
мӯъминоне, ки ба ибодатгоҳҳо мераванд ва танҳо бо ин
қаноатманданд... мӯъминоне, ки ҳаёти ростқавлона ва
ростқавлиро дӯст медоранд, аммо барои шинохтани
Худо кӯшиши зарурӣ намеkunанд... ва мӯъминоне, ки
.«қасд доранд худро дар Худо кашф кунанд

Ё гуфт: «Худо зуд ҳама гуна ниёзҳои
ибодаткунандагонашро қонеъ мекунад, зеро онҳо худро
аз ангеzaҳои худхоҳонае, ки кӯшишҳои барбод
медиҳанд ва умедҳои ноумед меkunанд, раҳо
«.«кардаанд

Дар умқи кӯҳҳо ва осмони сокит, дар умқи рӯҳам ва
ғори хомӯшӣ, ман ҳузури Худоро эҳсос мекунам ва
неъматии абадии Ёро эҳсос мекунам
Ва ман аз чашмаҳои софи он, ки то абад тамом
намешаванд ва хушк намешаванд, менӯшам, дар баҳри
тафаккур ва андеша дар бораи Худо ғарқ хоҳам шуд
То он даме, ки ман ганҷҳои ҳикмат ва шодмони
илоҳиро пайдо кунам
Худовандо, ба ман рӯҳи саховатмандона ато кун
Барои мубодилаи он чизе, ки дорам, бо дигарон
Ва ба ман кӯмак кун, ки дар кӯли ороми ақлам
бубинам
Инъикоси моҳи рӯҳонӣ, ки бо нури ҳузури шумо
медурахшад
Имрӯз ман ба баҳри тафаккур ва тафаккур дар
бораи Худо ғарқ хоҳам шуд
То он даме, ки ман ганҷҳои ҳикмат ва шодмони
илоҳиро пайдо кунам
Худовандо, ман туро бештар аз ҳар чизи дигар дӯст
хоҳам дошт
Зеро бе ту ман наметавонам ҳеҷ кас ё чизро дӯст
дорам
Эй Парвардигоре, ки муҳаббати ту беҳамто аст, Туро
ибодат хоҳам кард
Бар тахти ҳар дили меҳрубон ва пурмеҳр
Дар ҳаёт ва дар марг
Дар замонҳои сахтӣ ва андӯх
Эътиқоди ман ба Ту, эй Худованд, боқӣ мемонад
Қавӣ ва ноустувор
Қавӣ ва устувор
Ҳар нафаси орзуву зориам
Дарҳо ва тирезаҳо дар ҷони ман кушода мешаванд
Аз он ба сӯи неъматии Худо мегузарам
Ҳамон тавре ки офтоб медурахшад
Дар роҳҳои серодамтарин

Ҳамин тавр ман нурҳои муҳаббати илоҳиро дарк
хоҳам кард

Дар ҳама ҷойҳои серодам
Барои корҳои ҳаррӯзаи ман
Худовандо, маро баракат деҳ
Барои бедор кардани рӯҳам бо субҳ
Ва ман онро ба остонаи мубораки ту мерасонам

* * *

Худо оромии кайҳонӣ аст
ки дар он ҳама чиз инъикос ёфтааст
Аз он ҳама андешаҳои равшан сарчашма мегиранд
Пас, ман кӯшиш мекунам, ки оромиро риоя кунам
То ки ман ҳузури хушбахтонаи ӯро эҳсос кунам
Ман медонам, ки Худо мешунавад
Барои ҳар пичирроси орзуям
Ин муҳаббати умумиҷаҳонӣ аст
Ба воситаи муҳаббати илоҳӣ
Ман онро ёфта метавонам
Тавассути муҳаббат, ҷӯянда ба Худо наздиктар
мешавад

Ӯ аз чашмаҳои муқаддаси неъмат менӯшад
Худовандо, ба ман кумак кун
Барои пур кардани баданам
Корти кайҳонии шумо
Ва барои шифо додани ақл
Бо тамаркуз ва оптимизм
Ва рӯҳро шифо диҳед
Тавассути даркҳои рӯҳонӣ, ки аз тафаккур ба вучуд
омадаанд

Бигзор мо дарк кунем, эй Парвардигор
Ки лаззатҳои ҳиссиётӣ сатҳӣ ва кӯтоҳмуддатанд
Дар ҳоле ки шодмонии рӯҳ
Он воқеӣ ва доимо навшаванда аст
Худо танҳо як калимае нест, ки мо онро талаффуз
мекунем

.Балки, он моҳияти ҳаёт ва сирри вуҷуд аст
Шояд мо андозаи бузургии бепоёни онро надонем
Аммо мо метавонем ҳузури ӯро эҳсос кунем
Ва мо ҳузури ӯро эҳсос мекунем
Имрӯз ман маъбади оромиро оро медиҳам
Бо гулҳои орзуи илоҳӣ
Ва ман ӯро, Худои муҳаббат ва шодмониро меҳонам
Ман аз Худо хоҳиш мекунам, ки Худо ба ман ошкор
кунад
Аз чашмони рӯҳонии ман
Бигзор ман бубинам, ки нури он паҳн мешавад
Дар ҳар гӯшаи коинот
Ман чизҳои муҳимеро, ки ба ман лозиманд, тасаввур
мекунам
Ман ирода ва қобилиятҳои эҷодии худро фаъол
хоҳам кард
Ман сабр ва ҳам сабр дорам
.То ки бо ёрии Худо ва файз ба ҳадафи худ бирасам
Ман мефаҳмам, ки бадбахтӣ аз нокомӣ ба вуҷуд
меояд
Аз ин рӯ, ман тамоми кӯшишамро ба ҳарч медиҳам
Барои ноил шудан ба хушбахтии пойдор
Бо иҷозат надодан ба чизе
Бо таъқиби ман ва монеъ шудан ба роҳи ман ба сӯи
муваффақият
Ман харитаҳои ақлии чизҳои хурдро мекашам
Ва ман барои таҷассум кардани он кор мекунам
То он даме, ки ба орзуҳои бузурги худ нарасам
Бо ёрии ӯ, бигзор ӯ баланд гардад
Мо шуоъҳои нури Офаридгор ҳастем
Мо дар бадани ҷисмонӣ муддати маҳдуд зиндагӣ
мекунем
Нурҳо бояд ба манбаи худ баргарданд
Ин маънои онро надорад, ки ҷисм арзише надорад
Баръакс, мо набояд фикр кунем

Мо зери таъсири он ва маҳдудиятҳои он қарор
дорем

Худо ба касе бетарафӣ нишон намедиҳад
Баръакс, он тавассути қонуни муқаррар ва
тағйирнопазир посух медиҳад

Ҳар кӣ қонуни илоҳиро вайрон кунад
Ӯ ба худаш азобу уқубат меорад
Ва ҳар кӣ мувофиқи ин қонун зиндагӣ кунад
Худо ӯро мукофот медиҳад ва дуоҳояшро иҷобат
мекунад

Ба воситаи оромии ботинӣ ва шодмонӣ
Ман дуоҳои самимӣ хоҳам кард
Ман ҳамеша аз хоҳиши худ истифода мекунам
То он даме, ки ба дуоҳоям ҷавобҳои қаноатбахш ва
кофӣ нагирам

Маркази огоҳии маънавӣ дар фронт
Агар ман самимона кӯшиш кунам, ки ҳақиқатро
кашф кунам, Худо бароям донишдони онро осон мекунад
.ва ман қаноатмандӣ пайдо мекунам

Ва посухҳои қаноатбахш ба ҳама саволҳо ва
дархостҳое, ки метавонанд ба зеҳнам оянд
Маркази огоҳии маънавӣ дар пешонӣ, дар байни
абрӯвон, ки дар он ҷо чашми маънавӣ ҷойгир аст, ҷойгир
аст, ки дарвозаи салтанати рӯҳ аст. Аз ин рӯ, ман ба ин
.нуқта тамаркуз хоҳам кард

Ман дарк мекунам, ки шуури ман бо тағйирёбии
муҳити зистам тағйир меёбад ва аз ин рӯ, вақте ки
муҳити ман маро бо иллюзия ва фиреб захролуд
.мекунад, ман онро ба муҳити беҳтаре иваз мекунам

Сирри нигоҳ доштани дӯстӣ
Яке аз донишҷӯён ба муаллим Парамҳанса гуфт:

"Устод, барои ман нигоҳ доштани дӯстиҳое, ки ман
."месозам, душвор аст
:Устод ҷавоб дод

Ҳамсафарони худро бодикқат интихоб кунед. Бо
онҳо дӯстона ва содиқ бошед, аммо ҳамеша фосилаи
.муайянеро нигоҳ доред

Бигзор эҳтироми мутақобила пайванди байни шумо
.ва онҳо бошад ва аз ҳадди одоби онҳо берун наравед
Бо дигарон муросо кардан осон аст, аммо агар шумо
хоҳед, ки меҳру муҳаббат ва эҳтироми онҳоро нигоҳ
.доред, бояд ин маслиҳатро риоя кунед
Ҳар касе, ки магнити рӯҳи худро бо тамаркузи амиқ
ба магнити кайҳонӣ молиш медиҳад, қисми он магнит
мешавад, хосиятҳои онро ба даст меорад ва ҳама чизҳои
.нек ва росткорро ба худ меорад
Худтасдиқкунӣ

Ман малакаҳои тамаркуз ва мулоҳизакориҳои худро
инкишоф медиҳам, китобҳои муфид ва маводҳои хубро
меҳонам ва ба эҳсосоти дигарон бештар диққат
.медиҳам

Ман аз ҳамаи неъматҳое, ки Худо ба ман додааст,
қадрдонӣ хоҳам кард ва интизори шароити номусоид
намешавам, то неъматҳои зиёдеро, ки Худои
.Саховатманд ба ман додааст, ба ёд орам
Имрӯз ман кӯшиш мекунам, ки як оҳанрабоне бошам,
ки дар он мувофиқи қувваи ҷозибаре, ки дорам, ба худам
.некӣ меорам

Ҳар чизе, ки ба бадан тааллуқ дорад, пӯсиш аст ва
ҳар чизе, ки ба рӯҳ тааллуқ дорад, намиранда ва
нопойдор аст, аз ин рӯ, ман дар ҳаётам ба чизҳои моддӣ
.дар ҷои аввал наменигарам

Агар ман аввал Худоро ҷӯям, ҳамаи орзуҳоям иҷро
мешаванд ва фарқе надорад, ки ман дар қасри
боҳашамат ё хонаи хоксор зиндагӣ мекунам. Агар ман бо
ростқавлӣ, самимият ва ростқавлӣ зиндагӣ кунам ва
дигаронро тасаллиӣ диҳам ва ба онҳо дар сафари зиндагӣ
дилсӯзӣ, меҳрубонӣ, муҳаббат ва рӯҳбаландӣ диҳам,

шуури ман васеъ мешавад ва фаҳмиши маънавии ман
.шукуфон мешавад

* * *

Яке аз донишҷӯён пурсид: "Муаллим, оё рӯҳ
"?метавонад абадан гум шавад
:Ҷаноби Парамҳанса ҷавоб дод
Имконнопазир! Зеро ҳар як рӯҳ қисми"
ҷудонашавандаи Худост ва аз ин рӯ, он абадӣ,
".намиранда ва аз пӯсиш дастнорас аст

Яке аз шогирдон дар ҷустуҷӯи нишонаҳои пешрафти
рӯҳонӣ аз ҳеҷ чиз даст накашид, аз ин рӯ муаллим ба ӯ
:гуфт

Агар шумо тухмӣ шинонед ва онро ҳар рӯз барои»
санҷидани нашъунамояш кобед, решаҳояш дар хок ҷой
.«намегиранд ва намесабзанд

Аз ӯ хуб нигоҳубин кунед, аммо аз ҳад зиёд кунҷков
набошед

Нигоҳе ба дониши рӯҳонӣ

Барои муаллими хирадманд

Парамханса Йогананда

**Ҳамаи донишхое, ки инсоният орзу дорад дар
ҳар соҳаи илм ва санъат, аз ҷумла асрори атом, ба
даст орад.**

**Таърихи коинот ва насли башар, ҳама дар эфир
дар шакли ларзишҳо вучуд доранд.**

**Ин ларзишҳо моро ихота мекунанд ва роҳе
барои дастрасӣ ба онҳо мустақиман вучуд дорад.
Ин тавассути фаҳмиши рӯҳ аст.**

**Ин асри мантиқ аст. Ҳар як таҷриба бояд
бодикқат ва боэҳтиёт таҳқиқ карда шавад, то дарк
карда шавад.**

**Ва бо дарки мундариҷаи он, монеаи иллюзияро
бартараф кардан мумкин аст. Барои ҳама чиз
сабабе вучуд дорад ва дар ин асри таҳлил,**

**Мо бояд барои расидан ба ин фаҳмиш саъй
кунем**

**Ман метавонам бо хондани ин суҳанон ба
ҳолати экстазии рӯҳонӣ ворид шавам:**

"Худо, Худо, Худо"

**Ман метавонам ба ин ҳолат тавассути
медитатсия ворид шавам**

Ё бо дидани манзараи зебои табиӣ

**Ё бо нигоҳ кардан ба чехрае, ки аз нур ва
муҳаббати Худо медурахшад**

*** * ***

**Мо бо дарк ва лаззат бурдан аз маълум
истеъмол мекунем. Сипас, мо ба омӯзиши номаълум
рӯ меорем, зеро маълум...**

**Агар он ба мо қаноатмандии пайдор медод, мо
ин қадар муддати тӯлонӣ дар ин сайёраи Замин
намондем**

**Доимо қаноатманд будан ба он чизе, ки маълум
аст, бидуни тасаввур барои оянда, бидуни кӯшиш
барои такмил ва бидуни рӯҳияи ташаббускорӣ
барои омӯхтан**

**Агар ангезаи ақл ва шарҳ додан набошад,
барои насли башар руқуд ва беқарорӣ ва дар
натиҷа нобудӣ ба амал меомад.**

Ва аз байн рафтан

*** * ***

**Зиндагӣ дар ин ҷо то он даме, ки мо ба соҳили
амн мерасем, бесарусомонӣ ва бетартиб ба назар
мерасад**

**Мо набояд умедҳои худро ба ҳадафҳои
гузарандаи дунявӣ ва пайвандҳои заифи моддӣ
бандем.**

**Чунин замимаҳои нозук моро аз ҳадафи ниҳони
худ беихтиёр дур мекунанд**

**Ҳамон тавре ки моро аз худи аслии ҳудамон
дур мекунад**

**Занбӯри асал сахт меҳнат мекунад ва барои
рӯзҳои душвор омодагӣ мебинад ва вақте ки
зимистон фаро мерасад, аз ҳосили баҳорӣ аз он
чизе, ки захира карда буд, лаззат мебарад.**

Ва тобистон

**Пас, мо бояд биомӯзем, ки чӣ тавр асали
осоиштагии илоҳӣ ва қобилияти мубориза бо
шароити душворро ҷамъ кунем.**

Мо бо онҳо дар зиндагӣ дучор мешавем

*** * ***

Дар ин ҷаҳони ноором

Он пур аз хатарҳо ва номуайяни аст

**Ту ҳудро ин қадар танҳо ҳис мекуни, ки танҳо
Худо туро тарк намекунад**

Умедҳои шумо ноумед нахоҳанд шуд

Худовандо, маро баракат деҳ

**Парвариши тухми қуввати рӯҳонӣ ва
муваффақият**

Дар ман пинҳон

**Ва то ки ман онро ба тарзе истифода барам, ки
ба шумо писанд ояд**

*** * ***

**Баъзан инсон бояд ҳама чизро тарк кунад, то бо
худ танҳо бимонад, то дар бораи ҳадаф фикр
кунад.**

ҳаёт

**Аксари одамон дар ҷараёни анъанаҳо ва
нақшҳо ғарқ шудаанд; дар асл, онҳо ҳеҷ гоҳ ҳаёти
ҳудро воқеан нагузаронидаанд**

**Онҳо зиндагии дунёро зиндагӣ мекунанд. Пас,
онҳо ба чӣ ноил гаштанд ва дар куҷо қарор
гирифтанд?**

Аз ин рӯ, барои инсон оқилона аст, ки гоҳ-гоҳ худро аз корҳои ҳаррӯза ва "вазифаҳо" канор гирад, то оромӣ пайдо кунад.

Ақли ӯ дар изтироб аст ва ӯ кӯшиш мекунад, ки худро дарк кунад ва ҳадафиро, ки меҳодад ба он ноил шавад, муайян кунад.

*** * ***

Ҳар касе, ки Худро дӯст медорад ва аз ин рӯ ҳамаро дӯст медорад, маъноӣ онро надорад, ки ӯ хатогӣҳо ва камбудииҳои дигаронро дӯст медорад.

Касе ки Худро дӯст медорад, дар қонунҳои ӯ устувор мешавад. Вақте ки ман фаҳмидам, ки амалҳоям ба Худо бахшида шудаанд, эҳсоси он ки эътиқоди ман метавонад нодуруст бошад, нопадид шуд.

Вақте ки хато мекунам, ман тайёрам, ки ислоҳ шавам, аммо вақте ки ҳақ ҳастам, аз ин даст намекашам.

Эҳсоси ботинӣ

Ин эҳсос аз эҳсосот пайдо намешавад, балки аз ҳақиқат сарчашма мегирад ва аз ин рӯ, он эътиқоди маро мустаҳкам мекунад ва маро дар қарори худ устувор мегардонад.

Агар инсон некӯахлоқии дигаронро дар шукуфоии худ дар назар нагирад, ӯ маъноӣ зиндагии роҳатро нахоҳад донист.

Манзурам ин хоҳиши самимии кӯмак ба дигарон аст, то онҳо ба худашон кӯмак расонанд. Он гоҳ шумо захираи бепоён хоҳед ёфт.

**Корҳои нек дар ҳаёти шумо кор хоҳанд кард
Новобаста аз вазъияте, ки шумо аз сар
мегузаронед, ин қонун ҳамеша барои шумо кор
хоҳад кард ва ба шумо ҳама чизро, ки ба шумо
лозим аст, фароҳам меорад.**

*** * ***

**Дар роҳи маънавӣ самимияти амиқ муҳим аст,
зеро дар покӣ ва ростӣ субҳи рӯҳ медурахшад.**

*** * ***

**Вақте ки шумо ба касе, ки дӯст медоред,
наздик ҳастед, шумо метавонед андешаҳои ӯро
эҳсос кунед, аммо шояд шумо наметавонед
андешаҳои касеро, ки аз он дур аст, эҳсос кунед.**

**Агар шумо майдони мураккаби ҳиссиёти
надошта бошед, он аз шумо берун аст.**

**Онҳое, ки мунтазам усулҳои тамаркуз ва
мулоҳизаро машқ мекунанд, дар натиҷа худро хеле
оромтар ҳис мекунанд ва фикрҳои онҳо такмил
меёбанд.**

**Аз сабаби амалияи илмии худ, онҳо метавонанд
фикру ниятҳои дигаронро ҳатто аз масофаҳои дур
эҳсос кунанд.**

!

**Ӯ бо дасти холи баргашт
Ҳикояе, ки бар асоси таълимоти устод
Парамҳанса сохта шудааст**

**Вақте ки духтари яке аз подшоҳон ба синни
издивоҷ расид, падараш, подшоҳ, шарте гузошт,
ки ҳар касе, ки бо ӯ издивоҷ мекунад, бояд ин
шартро иҷро кунад.**

**Дастоварди он шарт дар он буд, ки ҳар як
хостгори эҳтимоли чизеро бе огоҳии касе
медуздад.**

**Дар рӯзи муайяншуда, суҳанварон аз ҳар тараф
ҷамъ омаданд ва ғаниматҳои гуногуни худро бо худ
оварданд ва ҳар кас бо овози баланд суруд
мехонд.**

**Дар байни онҳо умеди расидан ба ҳадаф
тавассути иҷрои шарт аст**

**Сипас ҷавоне беном пайдо шуд ва ба подшоҳ
гуфт:**

«Эй Ҷаноби Олӣ, он чизеро, ки шумо пурсидед, амалӣ кардан ғайриимкон аст, зеро агар ман чизеро дуздида бошам ва касе дар ҷаҳон аз кори ман огоҳ набошад, аммо

Аммо, ман дар ин бора медонам ва ин коре аст, ки ман карда наметавонам."

Подшоҳ аз суҳанони ҷавон бениҳоят хурсанд шуд ва ҷавоб дод:

«Ту сазовори духтари ман ҳастӣ, зеро ту шартро иҷро кардӣ ва сазовори домоду вориси ман ҳастӣ».

*** * ***

Моликият баръакс аст. Вақте ки яке аз ҳамсарон кӯшиш мекунад, ки дигареро назорат кунад, ин нишонаи набудани худдорӣ аст.

ишқ

Аммо вақте ки онҳо муҳаббати худро бо ғамхории самимӣ ва дӯстона, бо назардошти бодикқати эҳсосот ва хоҳиши самимии хушбахт кардани якдигар изҳор мекунанд.

Ишқ сифати баландеро ба даст меорад ва дар чунин муносибат мо як нигоҳе аз ишқи илоҳиро мебинем.

*** * ***

Роҳ ба сӯи Худо соддатарин ва осонтарин роҳ аст, аммо сарфи назар аз расму оинҳо, кам касон онро пайгирӣ мекунанд.

Ва расмиёти сершумор

Беҳтар аст, ки дилҳои худро ба сӯи Худо гардонем ва аз Ё он чиро, ки барои мо беҳтарин ва пайдортарин аст, пурсем.

Дар асл, Худо моро интизор аст, зеро мехоҳад моро аз нуқтаҳои бад ва хатарҳо дур нигоҳ дорад.

Ё мехоҳад, ки мо дар дилу зеҳни худ бо Ё бошем, зеро молҳои арзони ин ҷаҳон наметавонанд

**орзуҳои инсонро қонеъ кунанд ё холигиҳои
рӯҳониро пур кунанд.**

**Он чизе, ки ӯ дар дохили худ эҳсос мекунад
Худо пайваста бо мо сухан мегӯяд, аммо овози
ӯро кам касон мешунаванд**

**Он овози ором аксар вақт аз ҷониби фарёди
андешаҳои пурғавғо ва хоҳишҳои ошкоро фуру
меравад.**

**Аммо вақте ки андешаҳо фуру мераванд ва
хоҳишҳо ором мешаванд, мо овози Худоро ба таври
возеҳ мешунавем, ҳарчанд он хомӯш ва заиф аст.**

**Дар ҳақиқат, Худо ҳама корро барои кӯмак ба
инсоният мекунад; ӯ дарҳоро мекушояд ва роҳҳоро
равшан мекунад, то мо бубинем, ки ба куҷо бояд
қадам гузорем.**

**ӯ пешпо меҳӯрад, аммо пояш намелағҷад;
аммо, аксари одамон ин ҳақиқатро намефаҳманд**

*** * ***

**Рӯзи гумшуда рӯзест, ки бе фикр кардан дар
бораи Худо ва ҷустуҷӯи он чизе, ки ба ӯ писанд аст,
мегузарад.**

*** * ***

**Ишқ чашмаи пайваста ҷорист аз фаввораҳои
бешумор ва вақте ки кушодагии дил аз рафтори
бад баста мешавад.**

**Мо мебинем, ки он аз дили дигар фаровон ҷорӣ
мешавад, Аммо фикре, ки ишқ дар ҳар дил
мемирад.**

**Ин надонистан аз табиати умумии муҳаббат аст
Каналҳои муҳаббат набояд бо амалҳои
нодуруст баста шаванд**

**Ва он гоҳ кас метавонад оби поки муҳаббати
илоҳиро нӯшад**

Ҷараён аз ҳама дилҳои нек

*** * ***

**Одамоне, ки ангушташон бурида шудааст,
аксар вақт эҳсос мекунанд, ки гӯё он ҳанӯз ҳам дар
он ҷост. Ва ҳар касе, ки узв ё пояшро аз даст
додааст.**

Ин эҳсос маълум аст

**Ба ҳар узв дар бадан як муқобили пинҳонӣ ва
эфирӣ вучуд дорад. Дар паси дили ҷисмонӣ дили
пинҳонӣ нухуфта аст.**

**Бе он, дили намоён наметавонист тапиш кунад
Инсон дорои узвҳои ноаён, аз қабили биноӣ,
шунавоӣ, мағзи сар, устухонҳо ва асабҳои эфирӣ
мебошад.**

**Ҳамчун бофтаҳои рӯшноӣ ва фаъолият, онҳо
ҷисми сайёраи инсонӣ ноаёнро ташкил медиҳанд.**

**Ҷисми сайёравӣ ё эфирӣ ба ҷисми намоёни
ҷисмонӣ хеле монанд аст. Фарқият дар он аст, ки
шакли равшан ва ҳаётии он...**

Хеле хуб

*** * ***

**Вақте ки шахс итминон дорад, ки соҳибихтиёр
аст, пирӯзии ӯ аз пирӯзии ҳокими мутлақ бузургтар
аст, зеро ин пирӯзӣ аст.**

**Ӯ дар назди додгоҳи вичдон рост истодааст
Ғояҳо ҳакамон ва инсон ҷавобгар ҳастанд
Инсон бояд ҳар рӯз худро масъул донад ва ӯ
хоҳад дид, ки ҳар қадар вичдонаш ӯро бештар
тарбия ва ҷазо диҳад, ҳамоно қадар бештар барои
такмили худ саъй хоҳад кард.**

**Ҳар қадар муносибати инсон мусбат, ростқавл
ва ростқавл бошад, ҳамоно қадар дар зиндагӣ
муваффақ ва пирӯз хоҳад буд.**

*** * ***

**Онҳое, ки ба омӯзиши шуури кайҳонӣ амиқтар
меомӯзанд, ба таври худкор қобилиятҳои олии
рӯҳонӣ ва назорати қувваҳои инкишоф медиҳанд.**

Табиист, аммо ҳеч шахсе, ки ба огоҳии ҳақиқии
Худо расида бошад, қудрати худро барои фахр ва
худнамоӣ, бе хирад ё худнамоӣ, истифода
намебарад.

Оқилона бошад

Хирадмандон дарк мекунад, ки Худо ягона
маҳлуқи вуҷуд аст ва бо фурӯтанӣ тӯҳфаҳои
беназиреро, ки ба Ӯ нисбат медиҳанд, ба Ӯ нисбат
медиҳанд.

Онҳо бояд онро анҷом диҳанд

Оё ҳама чиз дар вуҷуд мӯъҷиза нест? Ва оё
инсон, танҳо бо вуҷуди вуҷуди худ, мӯъҷиза нест?

Агар инсонҳо аз тамоми мӯъҷизаҳои, ки Худо
офаридааст, қаноатманд набошанд, чаро авлиё
бояд бештар кор кунанд?

Мӯъҷизаҳо?

Авлиёҳои одилонаи Худо ҳеч коре намекунад,
агар Худо аз онҳо хоҳиш накунад ва бо сабабҳои
пурасрор ва мураккаб.

Баъзан фаҳмиш калиди муҳим аст

* * *

Вақте ки мо дарк мекунем, ки қобилиятҳои, ки
ба мо лозиманд, хоҳ барои фикр кардан, хоҳ барои
сухан гуфтан, хоҳ барои эҳсос кардан ё амал
кардан, ҳама аз Худост ва ин

Ӯ ҳамеша бо мост, моро илҳом мебахшад ва
роҳнамоӣ мекунад ва мо фавран аз стресси равонӣ
раҳой меёбем.

Бо ин дарк дурахшҳои шодӣ пайдо мешаванд
ва баъзан як маърифати амиқ ва фаврӣ
парокандакунанда вуҷуди шахсро фаро мегирад.

Андешаҳои тарс

Қудрати Худо мисли уқёнус аст, ки пурҷӯшу
хурӯш аст, дар раванди тозакунии дилро фаро

мегирад ва ҳама монеаҳои хаёлиро бартараф мекунад.

Дар тарс, шубҳа ва асабоният

Инсон фикр мекунад, ки ӯ танҳо як ҷисми ҷисмонӣ аст ва чизи дигаре нест, аммо ин як иллюзияест, ки инсон метавонад бо ламс кардани худ воқеии худ бартараф кунад.

Маънавият тавассути мулоҳиза Он гоҳ шумо дарк хоҳед кард, ки бадан чизе ҷуз як ҳубобчаи фаъолияте нест, ки дар сатҳи баҳр шино мекунад.

Космик

*** * ***

Агар уқёнусе, ки аз он мавҷҳо пайдо мешаванд, мавҷҳо вуҷуд намедоштанд

Пас, мо бояд уқёнуси илоҳиро, ки мавҷҳои ҳаёти моро, ки аз он сарчашма мегиранд, дастгирӣ мекунад, бишносем ва ламс кунем.

*** * ***

Фикр қуввае мисли барқ аст ва ҳолатҳои равонӣ бо фикр ва тарзи фикрронӣ алоқаманданд.

Барқ ҳам фоидаовар ва ҳам зараровар аст. Ҳар касе, ки медонад, ки чӣ тавр онро дуруст истифода барад, онро ба хидмати худ мегузорад, вагарна он метавонад онҳоро ба барқ занад.

Ба ҳамин монанд, агар андешаҳои инсон ба самти дуруст равона карда шаванд, онҳо ба соҳибашон хушбахтӣ меоранд; дар акси ҳол, онҳо ба ӯ зарар мерасонанд.

Мушкилот

Фикр мисли асп ваҳшӣ аст, аммо ром кардани он ғайриимкон нест ва тафаккури мусбат яке аз роҳҳои назорат кардани он аст.

Аз рӯи андеша

Фикри солим дӯсти наздик аст ва андешаи носолим душмани доимӣ аст

**Фикри солим сулҳу амниятро ҷалб мекунад, дар
ҳоле ки фикрронии нодуруст тирҳои марговареро
ба соҳибашон мепартояд, ки ду маротиба ба онҳо
бармегарданд.**

**Меғӯянд, ки мукофот мувофиқи амал аст
То он даме, ки инсон ниятҳои нек фириштад,
андешаҳои ӯ ба машъалҳои табдил меёбанд, ки
ҳучраҳои рӯҳро равшан мекунанд ва торикиро
пароканда мекунанд.**

**Сипас ӯ эҳсоси сабукии амиқро ҳис мекунад
Чашмонаш аз табассуми қаноатмандӣ
медурахшиданд!**

*** * ***

**Моро баракат деҳ, эй Парвардигор
То ки мо дилҳои худро ба рӯи якдигар боз
кунем**

**Биёед ниятҳои худро равшан кунем
Шояд мо сазовори ҳимоя ва ғамхориҳои Ту бошем
Худро аз дарун ва зоҳир ошкор кун Бигзор номи
мубораки Туро бисарем Торикии нодонӣ бо нури
муқаддаси Худро дур кун Торикиро аз зеҳни мо дур
кун**

**Бо нури дурахшон ва васеи ҳузури шумо
Бо дилҳои самимӣ муттаҳид
Ва орзуи рӯҳҳои ҳамоҳанги мо
Мо дар пеши Ту сачда мекунем ва аз Ту кӯмак
ва роҳнамоӣ меҳоҷем**

**Ва огоҳии доимии ҳузури шумо дар рӯҳҳои мо.
Мо тамоми муҳаббат, эҳтиром ва орзуи худро ба
шумо пешниҳод менамоем.**

**Зеро ту маҳбуби мо ҳастӣ ва ҳама чизе, ки мо
дар ин коинот дорем**

**Худо ба мо қонунҳои рӯҳонӣ додааст, ки онҳоро
"фармонҳо" меноманд, аммо ин фармонҳо ҳар рӯз
ва дар ҳар вақт вайрон ва вайрон карда мешаванд.**

ҷой

Агар одамон маъноӣ маънавии онро нафаҳманд, онҳо ҳамеша аз он шикоят мекунанд ва аз он рӯй мегардонанд.

Ин амрҳо кодексҳои ахлоқи абадӣ мебошанд, ки аз ҷониби ҳамаи динҳои Иброҳимӣ тасдиқ шудаанд. Аммо, матнҳо аксар вақт тафсир карда намешаванд.

Ҷанбаи равонии ин амрҳо ва манфиатҳои марбут ба татбиқи онҳо

Мардум онро дар ибодатгоҳҳо қабул мекунанд, аммо берун аз он маконҳо мувофиқи он амал намекунанд ва инро бо гуфтани он ки онҳое,

Қарорҳо ғайриамалӣ, ғайримантиқӣ ва ба рӯҳияи замон мувофиқ нестанд.

Аммо, вайрон кардани ин амрҳо сабаби асосии ҳама бадбахтиҳо дар ҷаҳон аст.

Инсон набояд ҳуқуқи дигаронро поймол кунад, замин, сулҳ, муҳаббат ва шаъну шарафи онҳоро аз байн барад.

Ё ягон дороиҳои моддӣ ва ғайримоддии онҳо

Агар шумо хоҳиши гирифтани он чизро, ки аз он шумо нест, эҳсос накунед, пас он чизе, ки ба шумо лозим аст ё хоҳиш ба шумо хоҳад омад.

Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо мешавад, вақте ки шахс ба дигарон ҳасад бурданро сар мекунад

Тухми хоҳишҳои бад бояд аз ақл дур карда шаванд

Алтруизми рӯҳонӣ роҳест, ки дар он сурат инсон ба таври худкор фаровониро ҷалб мекунад ва баракатҳо аз ҳама самтҳо ба сӯи ӯ ҷорӣ мешаванд.

Ў медонад ва намедонад

Ин қонуни илоҳии беҳато аст, аммо дуздон ва худхоҳон тамоми умри худро дар пайи сарвати моддӣ мегузаронанд, чашмонашон ҳамеша ба

**Он чизе ки дигарон доранд, ҳатто агар
ганчинаашон пур аз тилло бошад ҳам**

**Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,
ҷаҳон хушбахтиро намедонад**

**Агар шумо ошиқи Худо бошед ва орзуи эҳсос
кардани ҳузури Ёро дошта бошед, бояд ақлу ҷисми
худро дар оромии Ё ғарқ кунед ва Ё ба шумо
табассум хоҳад кард.**

**Зиндагӣ аз бисёр ҷиҳат барои шумо беҳтар
мешавад**

**Одами ором кам хато мекунад ва дар ҷое
муваффақ мешавад, ки ҳазорҳо дигарон ноком
мешаванд.**

**Онҳое, ки дар бораи Худо фикр намекунанд ва
ба Ё аҳамият намедиҳанд, рӯҳафтода ва бадбахт
мешаванд; онҳо асабонӣ мешаванд ва ба чизе
монанд ба мошинҳо мешаванд.**

Аниматсияшуда

**Офтоби хирад ва сулҳ дар осмони оромӣ тулӯъ
хоҳад кард ва вучуди шуморо дар нурҳои
шифобахши худ ғун хоҳад кард, ба шарте ки шумо
кӯшиш кунед.**

**Аз ҷиҳати рӯҳонӣ ва дар дили худ ба Худо ҷои
аввалро диҳед**

*** * ***

**Инсон набояд ҳуқуқи дигаронро поймол кунад,
замин, сулҳ, муҳаббат ва шаъну шарафи онҳоро аз
байн барад.**

**Ё ягон дороиҳои моддӣ ва ғайримоддии онҳо
Агар шумо хоҳиши гирифтани он чизеро, ки аз
они шумо нест, эҳсос накунад, пас он чизе, ки ба
шумо лозим аст ё хоҳиш ба шумо хоҳад омад.**

**Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо мешавад, вақте ки
шахс ба дигарон ҳасад бурданро сар мекунад**

**Тухми хоҳишҳои бад бояд аз ақл дур карда
шаванд**

**Алтруизми рӯҳонӣ роҳест, ки дар он сурат инсон
ба таври худкор фаровониرو ҷалб мекунад ва
баракатҳо аз ҳама самтҳо ба сӯи ӯ ҷорӣ мешаванд.**

Ў медонад ва намедонад

**Ин қонуни илоҳии бехато аст, аммо дуздон ва
худхоҳон тамоми умри худро дар пайи сарвати
моддӣ мегузаронанд, чашмонашон ҳамеша ба**

**Он чизе ки дигарон доранд, ҳатто агар
ганчинашон пур аз тилло бошад ҳам**

**Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,
ҷаҳон хушбахтиро намедонад**

*** * ***

Эй Парвардигор

**Аз нури шамъи бориқтарини маҳбубам
Китоби тиллоии худро бихонед
Нигаҳбон дар ганчинаи ҷони ман
Дар тӯли асрҳо ва давронҳо
Муҳаббати муқаддаси Ту буд, эй Худо ва
ҳамеша чунин хоҳад буд**

**Шами ноаёни сулҳ
Ки торикии маро пароканда мекунад
Ва шумо ба ман хатҳои махфиро нишон
медихед**

Дар саҳифаҳои дилам навишта шудааст

*** * ***

**Зарфи ақли маро бо ҳикмати илоҳии худ пур
кун**

**Шишаи эҳсосоти маро бо раҳмати худ пур кун
Сабади ҷони маро аз меваҳои дониши мубораки
Худ пур кун**

**Зарфи ҳаёти маро истифода баред, то онро бо
муҳаббати худ пур кунед**

**Ва онро ба рӯҳи дигарон резед, Бигзор огоҳии
ман дар ҳама ҷо ҷорӣ шавад.**

**Барои об шудан ба вучудияти бузургтари шумо
Инҳо шуоъҳои субҳи ишқи ман ҳастанд
Орзуи ту аз тарқишҳои дили шикастаам
сарчашма мегирад**

**Барои дидор бо офтоби ишқи худ, ки бар
вучуди худ медурахшад**

**Ва ба шарофати муҳаббати дурахшони шумо
Торикии ман ба нур ва оромӣ табдил ёфтааст
* * ***

**Эй ситораи дурахшон
Ва пичирроси ғояҳои ҳамоҳанг
Ва ошиқ аз қалби меҳрубон меояд
Ман ҷуз муҳаббати ту чизе намехоҳам
Зеро ин ҳақ ва вазифаи ман аст, ки туро дӯст
дорам
Ту дар зиндагӣ аввалин авлавияти ман ҳастӣ
Ва аввалин орзу дар дили орзуманди ман барои
ту аст**

**Ман бахти худро тавассути ту ёфтам
Ва хушнуд кардани шумо бузургтарин
дастоварди ҳаёти ман аст
Аз суруди ишқи илоҳӣ
* * ***

**Вақте ки шахс дастгоҳи бесими зеҳнии худро
танзим мекунад, онҳо метавонанд паёмҳои фикрӣ
интиқол ва қабул кунанд**

**Нооромиҳои зеҳнӣ, эҳсосоти шадид ва таслим
шудан ба назорати эҳсосот ва талаботи онҳо, ҳамаи
ин чизҳо зарароваранд.**

**Он ба таври бесим ба ақл ҳалал мерасонад, дар
ҳоле ки оромии амиқ, хомӯшӣ, тамаркузи зеҳнӣ ва
машқҳои ҷисмонӣ унсурҳои муҳим барои ноил
шудан ба ҳамоҳангии комил мебошанд.**

**Ҳамон тавре ки овозҳо аз эфир мегузаранд,
андешаҳои мо низ аз эфири шуури кайҳонӣ, ки
моро ва ҳама чизро дар он ихота кардааст,
мегузаранд.**

**Вучуд Пеш аз ҳама, инсон бояд бо Худо дар
ҳамоҳангӣ бошад ва аввалин паёме, ки бояд
расонида шавад, бояд ин бошад:**

**«Худоё, ман туро бо муҳаббате дӯст медорам,
ки беҳамто аст».**

*** * ***

Эй кулолгари илоҳӣ

**Дар чархи ҳаёт миллиардҳо ҷисмҳои беназир ва
гуногунранги инсонӣ сохта шудаанд: сохторҳои
нозуки ҷисмонӣ**

Барои рӯҳи намирандаи инсон

**Корхонаи пинҳонии эҷодиёти шумо ҳама чизро
истеҳсол мекунад: ҳама мебел ва лавозимоти
зарурии фарзандони инсонии шумо барои
хонаҳояшон**

Ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ

**Шумо офаринанда, истеҳсолкунанда ва
намоишдиҳандаи маҳсулоти табиат дар фаслҳои он
ҳастед!**

**Шумо Устоди Осмонӣ ҳастед, ки ба заҳматҳои
барои ба даст овардани дороиҳои гаронбаҳои
рӯҳонӣ сарфшуда арҷ мегузоред.**

Ва барои зиндагии шоиста муҳим аст

**Нақшаи ҳамкориҳои шумо таъкид мекунад, ки
инсон бояд барои сазовор шудан ва аз неъматҳои
Шумо баҳра бурдан кор кунад; ӯ бояд диҳад**

**Барои ба даст овардани ғизои серғизо пул кор
кунед ё дар хок кор кунед ва барои нигоҳ доштани
саломатӣ эҳтиёткорӣ ва мӯътадилиро риоя кунед**

Ҳамон тавре ки ӯ бояд барои таҳсил ва худтанзимкунӣ пул пардохт кунад, то барои хонаи худ ҷараёни кофӣ ва нурро ба даст орад.

тасаллии рӯҳонӣ

Ӯ инчунин бояд бо ҷидду ҷаҳд ва фаъолона ба ботини худ кашад, то чашмаҳои муҳаббати илоҳиро пайдо кунад, ки ташнагии ӯро рафъ мекунанд ва аз...

Гарду ифлосии ҷаҳон

Чизҳои моддиро харидан ва фурӯхтан мумкин аст, аммо неъматҳои шумо бебаҳоянд.

Он барои хариду фурӯш нест!

Ҳар яки мо рӯзе ба худ меоем ва ба ҳуди илоҳии худ бармегардем ва макони муқаддаси худро, ки дар он ҷо дар неъматӣ Ту ихота хоҳад шуд, дарк хоҳем кард.

Касе, ки онро бо саховати абадӣ ба ӯ додаанд!

Аз "Пичирросҳо аз абадиёт"-и ҳаким

Парамҳанса Йогананда

*** * ***

Вақте ки мо метавонем дигаронро ба меҳру муҳаббати худ бовар кунем

Ва вақте ки мо тавассути озмоишҳои замон ва дигар озмоишҳо итминон пайдо мекунем

Касе моро бо тамоми дили худ самимона дӯст медорад

Ва мо нисбат ба он шахс низ ҳамин тавр ҳис мекунем

На барои манфиати шахсӣ, балки танҳо барои эҳсос кардани набзи дӯстӣ

Мо инъикоси Худоро мебинем ва ҳузури Худоро эҳсос мекунем

Ва мо овози Худоро дар он дӯстии муборак мешунавем

*** * ***

Баъзан ба назар чунин мерасад, ки ҳама чиз бе мушкил пеш меравад, аз ин рӯ мо фикр мекунем, ки ҷаҳон хуб аст ва корҳоямон ба тартиб оварда шудаанд.

Аммо, замоне фаро мерасад, ки мо эҳсос мекунем, ки ҳама чиз бар зидди мост ва ин дарсест барои тақвияти азму иродаи мо ва раҳо кардани қувваҳои хобидаи мо.

Аз ҷойҳои пинҳонии он

Аммо баръакс, мо аз он ки чизе ба хоҳишҳои мо ҳалал расонидааст, норозӣ мешавем. Мо аз он ки ба онҳо ноил нашудаем, ноумед мешавем.

Орзуҳои мо моро гирифтори ҳашм мекунанд ва ақли мо парешон мешавад. Мо мавқеи худро фаромӯш мекунем ва фаҳмиши худро гум мекунем ва вақте ки амал мекунем,

Бе таъиз, натиҷа хато ва бадбахтӣ аст

Агар мо аз сабаби мушкилоти зиндагӣ ё онҳое, ки боиси онҳо мешаванд, ба ҳашм дода наshawем, мо метавонем чизҳоро равшантар бубинем ва бо онҳо самараноктар мубориза барем.

Беҳтар

*** * ***

Худо, бо раҳмати бепоёни Худ, шодӣ ва илҳоми Худро ба мо ато мекунад

Ва ин ба мо ҳаёти воқеӣ медиҳад

Ҳикмати ҳақиқӣ

Хушбахтии ҳақиқӣ

Фаҳмиши ҳақиқӣ

Аммо ҷалоли Худо танҳо дар оромии рӯҳоние, ки рӯҳ эҳсос мекунад ва дар кӯшиши самимии ақл барои ҳамоҳангӣ бо Ё зоҳир мешавад.

Дар он ҷо мо бо ҳақиқат рӯ ба рӯ меистем, дар берун, иллюзияҳо хеле қавӣ ҳастанд ва хеле кам касон метавонанд онҳоро шикананд.

**Бартараф кардани таъсири муҳити беруна
Чаҳон бо мураккабиҳои беохир ва таҷрибаҳои
бешумори худ идома дорад**

**Овози Худо дар паси зоҳирии ҳаёт пинҳон аст,
ҳамеша моро аз гулҳо ва китобҳои муқаддас ва аз
он ба сӯи мо меҳонад ва бо мо сухан мегӯяд.**

**Вичдони мо ва тавассути ҳама чизҳои зебое, ки
ҳаётро арзанда мегардонанд**

*** * ***

**Эй алхимики осмонӣ, металли моро пок кун!
Заъфи моро ба қувват табдил деҳ**

**Ва тасаввуроти нодурусти моро ба дарки
воқеии ҳақиқат табдил диҳед. Шайтонҳои
даҳшатноки орзуҳои худхоҳонаи моро тағйир
диҳед.**

**Ба орзуҳои баланду болдор ва нодонии
дардноки мо, ба ҳикмати муқаддас ва ашъи хоми
асосии танбалии мо**

**Ба тиллои холис аз дастовардҳои бузурги
маънавӣ**

**Аз ин ҷо ва он ҷо
Суруди ваҷдӣ**

**Чунон ки муаллим Парамханса Йогананда нақл
кардааст**

**Дар замонҳои қадим, як зоҳиде дар назди дари Худо
зиндагӣ мекард, ки ӯ касеро мавъиза ва роҳнамоӣ
намекард ва дар бораи чизе ҷуз ишқи илоҳӣ, ки ягона
васвасаи ӯ буд, сухан намегуфт.**

**Ҳар ҷое ки мерафт, ӯ эълон мекард, ки ишқи илоҳӣ
дар вучуди ӯ месӯзад. Ӯ танҳо вақте ки лозим бошад,
сухан мегуфт ва суханонаш кам аз ду ё се зиёд
мешуданд, аммо ҳазорҳо нафар аз пасаш мерафтанд, то
сурудхонии ӯро бо орзуҳо ва орзуҳои бештар бишнаванд.**

Эй Парвардигори ман, Ту ҳадафи ман ҳастӣ ва муҳаббати ман ба Ту парчами ман аст.

Чону дилам орзуи туро дорад, Эй хушбахтии ниҳони ман

Як бор, вақте ки ӯ дар деҳаҳо сайругашт мекард ва суруди оддии худро месароид, мардон ва занон кори худро тарк карда, аз паси ӯ мерафтанд, аммо яке паси дигаре ба ақиб мерафтанд, то он даме ки ӯ дигар онҳоро намедид.

Сипас ӯ ба як майдони васеъ расид, ки дар он ҷо мардҳо дид, ки ғалла медаравад ва ба ӯ салом дода гуфт: «Эй даравгар, эй даравгар». Даравгар ҷавоб дод: «Маро танҳо гузор, эй мард, бо ман гап назан, зеро ман банд ҳастам, чунон ки ту маро мебинӣ, аз ман дур шав, девона».

Аммо ӯ ба ӯ гуфт: «Ман аз ту намехоҳам, ки бо ман сӯҳбат кунӣ, танҳо хоҳиши ман ин аст, ки маро шод кунӣ ва ба ман ҳамроҳ шуда, суруд хонӣ. Оё ту маро бо такрор кардани номи маҳбуби илоҳӣ шод мекунӣ ва сипас ман меравам?!»

Даравгар бо ӯ суруд хонданро сар кард: «Эй Парвардигор, Ту ҳадафи ман ҳастӣ... ва муҳаббати ман ба Ту парчами ман аст...» Ӯ шод шуд ва дос аз дасташ афтод ва аз паси девона рафт ва бо шодӣ ва шавқ суруд хонд... ва ҳатто паррандагон шодӣ ҳис карданд ва ба фарёд задан ва суруди муҳаббат ба Худо сароиданд.

Ҳангоме ки онҳо роҳашонро идома доданд, зани даравгар омада, шавҳарашро маломат кардан гирифт ва гуфт: «Ба ту чӣ шудааст? Чӣ шуд, ки ту ин девонаеро пайравӣ мекунӣ?» Аммо ӯ ҷавоб дод: «Ҳар чизеро, ки дар бораи ман мебохӣ, бигӯ, аммо бо ман суруд бихон, ҳатто

як бор». Пас, вай суруд хонданро сар кард ва се нафар бо шавқу завқ суруд хонданд.

Дар ҳоле ки онҳо суруд меҳонданд, чанд деҳқон аз он ҷо гузашта, дар бораи ин манзара шӯҳӣ мекарданд ва мегуфтанд: «Имрӯзҳо девонаҳои хеле зиёданд!» Зоид ба онҳо гуфт: «Эй мардум, сабр кунед, то он даме ки он чизеро, ки мо ҳис мекунем, бичашед, аз шумо илтимос мекунам, ки ба мо ҳамроҳ шавед ва сипас доварӣ кунед».

Ин одамон ба онҳо ҳамроҳ шуда, сурудхонӣ карданд ва онҳо аз ишқи илоҳӣ олуда шуданд ва аз умқи дил ва бо орзуи бузург суруди муборакро хондан гирифтанд.

Хабари онҳо дар тамоми минтақа паҳн шуд ва сад, дусад, сесад ва панҷсад нафар аз паси онҳо омаданд ва кӯшиш карданд, ки онҳоро боздоранд ва аз он ҷо ронанд, аммо дили ҳама аз шодӣ ва орзуҳои афзоянда садо медод:

Эй Парвардигори ман, Ту ҳадафи ман ҳастӣ ва муҳаббати ман ба Ту парчами ман аст.

Ҷону дилам орзуи туро дорад, Эй хушбахтии ниҳони ман

Худо ниғаҳбонатон бошад ва дилҳоятонро шод гардонад

Асалому алайкум

Суханрони ҳафт файласуф дар бораи инсон

Файласуфи аввал гуфт:

Инсон қуллаи таърих, ҳадафи ниҳоии шеър ва пайванди зинда ва озодест, ки табиатро бо Худо мепаивандад.

Файласуфи дуюм гуфт:

Биёед инсонро паст назанем ва шаъну шарафи ӯро паст назанем, зеро гарчанде ки ӯ аз олами олии идрок ба умқи пасттарин фурумадааст, дар рӯҳи худ нишонаҳои он шукӯҳи аввалия ва шукӯҳи олиро дорад - зеро гарчанде ки ӯ ба сутунҳои шикастаи маъбади қадим монанд аст, шукӯҳи маъбад ҳатто дар харобаҳои боқимондаи он аён аст.

Файласуфи сеюм гуфт:

Инсон чӣ қадар сарватманд аст ва чӣ қадар камбағал!

Ӯ чӣ қадар бадбахт ва чӣ қадар бошараф аст!

Он чӣ қадар бениҳоят мураккаб аст ва чӣ қадар бениҳоят содда!

Файласуфи чорум гуфт:

Инсонҳо тӯдае аз бесарусомонӣ, зиддиятҳо ва нерӯҳои муқобил мебошанд. Гарчанде ки онҳо ганҷинаҳои ҳақиқат ва посбонони ҳикмати абадӣ ҳастанд, онҳо дар шубҳа пӯшидаанд ва биноии онҳо аз нофаҳмиҳо хира аст. Ғайр аз ин, онҳо доимо аз номаълум нигаронанд. Онҳо ҳамзамон ифтихор ва шармандагии коинот мебошанд.

Файласуфи панҷум гуфт:

Орзуҳои инсонӣ ҳеҷ ҳудуде надоранд ва ҳеҷ миқдор сарват, новобаста аз он ки чӣ қадар бузург бошад ҳам, онҳоро қонеъ карда наметавонад. Инсон то он даме, ки

ҳадафи худро, ки ҳамоҳангӣ бо Офаридгори худ ва
лаззат бурдан аз наздикӣ ба Ё дар ҳар лаҳзаи ҳаёташ
аст, дарк накунад, оромӣ ё оромии рӯҳӣ пайдо
намекунад.

Файласуфи шашум гуфт:

Инсон на бо хоҳишхояш, балки бо заҳмати
софдилонааш барои ноил шудан ба наҷибтарин чизҳо, на
бо хоҳишҳои зиёдаш, балки бо фарқ кардани неки аз
бадӣ ва ба даст овардани он чизе, ки барои худ ва
ҷомеаи худ хуб ва муфид аст, муайян карда мешавад.

Файласуфи ҳафтум гуфт:

Инсон ҳубобчаест, ки дар рӯи дарёи кайҳонии доимо
ҷорист дар замини Худо шино мекунад. Баъзе ҳубобчаҳо
нисбат ба дигарон равшантаранд, аммо дар ниҳоят
ҳамашон кафида, ба дарёе табдил меёбанд, ки абадан
ба сӯи баҳри кайҳонӣ, ки соҳил надорад, равона аст.

Асалому алайкум

Тӯҳфаи ман барои Соли Нав ба шумо

Оё шумо дар дохили худ орзуе доред, ки орзуи онро
доред?

Агар имрӯз ба шумо имкони аз нав оғоз кардани
ҳаёт дода мешуд, шумо чӣ кор мекардед?

Зиндагӣ ба шумо ин интихобро медиҳад ва ҳамири
сафолии нарми замон дар дасти шумост, то онро ба
таври дилхоҳатон шакл диҳед.

Дастовардҳое, ки душвор ба назар мерасанд, аксар
вақт ба мантиқӣ ва воқеӣ наздиктаранд. Он чизе, ки
шумо фикр мекардед, ки наметавонед анҷом диҳед,

ҳоло онро оғоз кунед! Маҳдудиятҳои одатҳои, ки ба худ таҳмил кардаед, як сӯ гузored ва ба пичирроси овози ботинии худ гӯш диҳед.

Зиндагӣ барои онҳое, ки ба хоҳи худ амиқ мекобанд, сурпризҳои гуворо дорад

Ҳеҷ ҳадафе дар як рӯз ба даст намеояд, калиди асосӣ ин аст, ки ҳоло оғоз кунед, на фардо

Бо баракати Худо оғоз кунед! Ин лаҳзаи ҷодугарӣ калиди ғори имкониятҳо пур аз ганҷҳост

Обанбори эҷодиёти худро кушоед, ки ҳамеша ва то абад аз манбаҳои беохире, ки сарчашмашон ҳеҷ гоҳ хушк намешавад ва захирашон ҳеҷ гоҳ кам намешавад, ғизо мегирад.

Қобилият маъноӣ масъулиятро дорад ва истеъдоди нисбатан тухми пурсамарест, ки ҳаёт ба нигоҳубини шумо супоридааст. Нагузored, ки он дар хоки бесамари таъхир пажмурда ва бимирад.

Зиндагӣ аз шумо хоҳиш мекунад, ки самимона он чиро, ки дар киштзори худ коштааст, даравед. Ҳама абзорҳои, ки ба шумо лозиманд, дар ихтиёри шумо ҳастанд. Пас, бигзор Худо шуморо ҳидоят кунад, ин абзорҳо бо чашми оқилона фарқ кунед.

Бо саъю кӯшиши шадид ва пур аз хоҳиши ноил шудан ба ҳадаф кор накунад, балки бо оромӣ, роҳат ва шодмонӣ кор кунед

Шумо ҳадафро бештар аз он ки меҳод барои расидан ба он саъй кунед, орзу намекунад

Бо ақли пурҳавас ва дастони пур аз муҳаббат, бо риштаҳои тиллоӣ имрӯза нақшҳои муваффақиятро бофта кунед

Аммо агар шумо дар кӯшишҳои худ ноком шавед,
ноумед нашавед ва нагузоред, ки ноумедӣ ба шумо
ворид шавад

Аммо бо қалби пур аз фаҳмиш

Ва дасте чолокона бо чандирӣ

Ва чашми равшан бо биниши равшан

Аз нав оғоз кунед ва имон дошта бошед

Гул дар қалби тухмӣ ҷойгир аст, аммо оё тухмӣ
аввал ё анҷоми худро медонад?

Аммо, вақте ки он ҳарчи бештар гармӣ ва намӣ ҷамъ
мекунад

Қалби вуҷуди ӯ васеъ мешавад, то гули
дурахшонеро ошкор кунад

Ба офтоб табассум кунед ва онро бо шодмонии
зиндагӣ ва лаззати муваффақият истиқбол гиред

Ва ин аст ҳаёт, ки туро даъват мекунад ва бо ту
дӯстӣ мекунад ва туро ба кор ташвиқ мекунад.

Оё шумо ба занги ӯ гӯш медиҳед ва ба
рӯҳбаландияш посух медиҳед?

Ва акнун шумо рӯи худро ба сӯи нур мегардонед

Худо чеҳраи шуморо бо нури Худ мунаввар гардонад

Бигзор орзуҳои шумо дар соли нав амалӣ шаванд

Соли Нав Муборак!

Маҷаллаи Шарқ-Ғарб

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Кӣ инро гуфт?

Орзу дар дилам ҷунбиш мезанад, вале ман онро
пинҳон мекунам,

Ва агар ман дур бошам, бо ӯ тавассути хотира
муошират мекунам

Дил метапад ва орзуҳо онро муайян мекунанд

Ман ин оятҳоро дар яке аз дафтарчаҳоям ёфтам.

Дар ёд надорам, ки кӣ гуфтааст, ман дар интернет
чустуҷӯ кардам, то бифаҳмам, ки ин кӣ буд.

Ман мехостам онро ба ӯ нисбат диҳам, аммо ҳатто
дар интернет пайдо карда натавонистам

Он таваҷҷӯҳи маро ба худ ҷалб кард, зеро он
муҳаббати самимӣ дошт

Ва як орзуи муайян ва як садоқати возеҳ

Эҳсоси амиқе бояд қалби шоири моро афрӯхта
бошад.

Нури он умқи рӯҳи ӯро равшан мекард

Ҷараёни он оҳиста ва бо ларзиш ҷорӣ мешуд

Дар роҳҳои ҳассоси рӯҳи ӯ

Ӯ ӯро такон дод, шод кард ва ғамгин кард

Сипас ӯ худро тақвият дод ва ҷараёни пок ва софи
эҳсосоти нозуко ба берун рехт.

Ва он ба калимаҳои нозук мисли насими чаманзор
табдил ёфт

Ва суруди оҳангдор ва фазоӣ, ки умқи эҳсосро бедор
мекунад

Дар ин ҷо мо рангҳои ҷодугарии андешаҳои
шадидан мутамарказро мебинем

Ва мо дар вучуди ҳаяҷоновар ва орзуманди ӯ
машъалҳои дурахшонро мебинем

Ва мо набояд бо ӯ андӯҳи талхро бичашем

Аммо, ба назар чунин мерасад, ки ӯ аз ин ғамгинӣ
лаззат мебарад

Ки ӯ чашн гирифт ва аз моҳияти эҳсосоти худ эҷод
кард

Ва дар ин ҷо мо дар бораи таҷрибаи шоири
номаълуми худ сухан меронем.

Шеърҳои ӯ таваҷҷӯҳи моро ба худ ҷалб карданд,
зеро ӯ дар онҳо ҷой додааст

Аз дили ӯ, моҳият

Ва ӯ дар суханони вай нишоне аз худ гузошт

Бигзор қалбҳо ҳамеша пур аз муҳаббат ва пур аз
садоқат бошанд

Асалому алайкум

Муколама байни писар ва падараш

Писар аз падараш пурсид: "Ман дар чашмонат
табассум мебинам, падар, сирри он чист?"

Ӯ ҷавоб дод: Зеро ман худро хеле ором ҳис мекунам

Ӯ гуфт: Баландтар гап занед! Чӣ воқеан рӯй дода
истодааст?

Ў ҷавоб дод: Эҳсоси оромӣ ба дилам роҳ меёбад ва табассум пеш аз он ки дар чеҳраам пайдо шавад, дар чашмонам инъикос меёбад.

Ў гуфт: Ҳамин ҳама аст?

Ў ҷавоб дод: Хотираҳо бедор мешаванд

Аз ӯ пурсиданд: Ин чӣ гуна хотираҳоянд?

Ў ҷавоб дод: Он ширин аст ва ҳуҷайраҳоро ҳавасманд мекунад

Ў гуфт: Ин чӣ тавр рӯй медиҳад?

Ў ҷавоб дод: «Фикр, писарам, қуввае мисли барқ аст ва ҳолатҳои равонӣ аз сабаби фикр ва тарзи фикрронӣ ба вуҷуд меоянд».

Ў гуфт: Шумо бо гуфтани "қудрат мисли барқ" чиро дар назар доред?

Ў ҷавоб дод: Барқ ҳам фоидаовар ва ҳам зараровар аст. Ҳар кӣ онро дуруст истифода барад, онро муфид хоҳад ёфт, вагарна метавонад ӯро барқ занад.

Ў гуфт: Асоси муқоиса чист?

Ў посух дод: «Ақл низ, агар онро ба роҳҳои дуруст равона кунӣ, туро хушбахт мекунад, вагарна бадбахтӣ меорад».

Гуфт: Чӣ гуна ман ӯро роҳнамоӣ кунам, дар ҳоле ки ӯ мисли асп ваҳшӣ аст?

Ў ҷавоб дод: Ин ғайриимкон нест, зеро агар шумо бо табиати аспҳо таҷриба пайдо кунед, пас шумо идоракунии онҳоро беҳтар хоҳед кард, ҳатто агар онҳо ваҳшӣ ва бетартиб бошанд.

Ў гуфт: Мегӯянд, ки дӯст яке аз наздиктарин одамони инсон аст, оё ин дуруст аст?

Ў ҷавоб дод: Албатта

Ў гуфт: Пас, андеша дӯст аст, зеро он ба инсон бениҳоят наздик аст

Ў ҷавоб дод: ҳам ҳа ва ҳам не

Ў гуфт: Чӣ тавр?

Ў ҷавоб дод: Фикри солим дӯсти наздик аст ва андешаи носолим душмани доимӣ аст.

Ў гуфт: Чӣ тавр?

Ў ҷавоб дод: Фикри солим оромӣ ва амниятро ҷалб мекунад, дар ҳоле ки тафаккури носолим тирҳои марговареро мепартояд, ки ба соҳибашон ду баробар бармегарданд - Худо аъмоли неки шуморо дучанд кунад - ва аз ин рӯ гуфта мешавад, ки подош ба ҳамон навъе аз амал аст.

Ў гуфт: Ва чӣ гуна метавон аз ин пешгирӣ кард?

Ў ҷавоб дод: То он даме, ки шумо барои дигарон неки орзу мекунад ва аз Худо барои онҳо кӯмак ва роҳнамоӣ мепурсед, андешаҳои шумо ба машъалҳои табдил меёбанд, ки ҳуҷраҳои рӯхро равшан мекунанд ва тӯдаҳои торикиро дур мекунанд.

Ў гуфт: Ва пас чӣ мешавад?

Ў ҷавоб дод: Он гоҳ шумо тасаллиӣ амиқро эҳсос хоҳед кард ва ҷашмонатон хандиданд!

Бигзор табассум дар ҷашмонатон ва чеҳраҳоятон ҷовидон бод, дӯстонам

Асалому алайкум

Меҳмони хуш омадед

Ин меҳмони хуб

Чашм онро дида наметавонад, аммо дил онро эҳсос мекунад

Мисли шодӣ ё сабукие, ки нофаҳмиҳоро бартараф мекунад

Ва ӯ дилҳои шикастаро тасаллӣ медиҳад

Он фаҳмиши дурусти муносибат бо вазъиятҳои муҳимро фароҳам меорад

Эҳсоси он меҳмон бо кушодани дар барои ӯ ва даъват кардани ӯ ба ворид шудан алоқаманд аст.

Даъватнома бояд самимӣ бошад ва аз хоҳиши самимии қабул кардан бармеояд

Он дорои орзуест, ки бо хоҳиши қавӣ мувофиқат мекунад

Ки "Қассад" ё овозхони кӯҳистонӣ ҳангоми гуфтани он бо шавқ эҳсос кард:

(Ӯ маро бо ташриф эҳтиром кард ва анъанаро вайрон кард, ки дилам дари худро аз дарун ба рӯи шумо боз кардааст)

Шодмонии ҳақиқӣ маҳсули ақл ё тахайюл нест

Ин як унсури шаффоф ва эфирӣ бо манбаъ аст

Он манбаи худтаҷдидшаванда ба тамомшавӣ дучор намешавад

Касе нест, ки ҳадди ақал як миқдори ками онро
чашида бошад.

Дараҷаи эҳсос шудани он аз қувваи қабул ва
қобилияти дарк кардан вобаста аст.

Ин баҳрест, ки на ҳама махлуқот метавонанд онро
бихӯранд

Зеро манбаи он ба маҳдудӣ тобеъ нест, балки бо
мутлақ ва беохир алоқаманд аст.

Онҳо саховатмандӣ ва одамони саховатмандро ба он
монанд карданд

Ин ба ман достони он марди камбағалро ба ёд
меорад, ки аз пайи баъзе шоирон рафта буд.

Онҳо дар роҳ ба сӯи халифаи Миср буданд, ки
онҳоро даъват карда буд, то ба онҳо тӯҳфаҳо бахшад.
Марди камбағал бо худ як кӯза дошт. Ҳамин ки онҳо ба
қасри халифа даромаданд ва дар пеши ӯ истоданд, ӯ ба
тақсим кардани тӯҳфаҳои саховатмандона ба онҳо
шурӯъ кард. Сипас ба марди камбағал бо либосҳои
даридааш нигарист ва аз ӯ пурсид:

Ва чӣ чиз туро ба назди мо овард ва чӣ ниёзе ба мо
дорӣ?

Ӯ ҷавоб дод:

Вақте дидам, ки одамон чизҳои худро ҷамъ
мекунанд

Ман бо кӯзаам ба баҳри пурҷӯшу хурӯши ту омадам

Халифа гуфт: «Кӯзаро бо тилло ва нуқра пур кунед».

Он халифа дар муқоиса бо уқёнуси саховати кулӣ
уқёнус набуд, балки қатрае аз он буд.

Агар як байт аз шеър саховати ўро барангехта
бошад ва ўро то ба дараҷае таҳрик диҳад, ки ў танҳо як
инсон аст, пас бешубҳа ҳар гуна муроҷиати самимӣ ба
манбаи саховатмандӣ ва баҳри фазли илоҳӣ пазируфта
ва амалӣ хоҳад шуд ва хайру эҳсон то ба даст овардани
қаноатмандӣ такрор хоҳад шуд.

{Ва Парвардигорат ба ту ато хоҳад кард ва ту розӣ
хоҳӣ шуд}

{Ва агар неъматҳои Аллохро бишморед, онҳоро
шуморида наметавонед}

Бигзор Худо дилҳои шуморо шод гардонад

Асалому алайкум

Тортанаки хомӯш ва сабрнок

Дӯсти азизам, профессори боистеъдод Фаҳмӣ Ал-
Машайхӣ, мучрии барномаи "Худро роҳбарӣ" аз ман
хоҳиш кард, ки чанд шеъри шоири бузурги амрикоӣ Уолт
Уитманро тарҷума кунам. Бо назардошти дархости неки
ў, ман ин шеърро интихоб кардам ва мехоҳам ин
тарҷумаро ба ў ва ҳамаи дӯстдорони адабиёти нозук ва
илҳомӣ баланд бахшам.

Санги соҳилӣ бо теппаи хурди барҷаста

Чое ки тортанак танҳо истода буд

Ман барои нишон додани макони он як аломат
гузоштам

Мақсади ин нишона

Донишони роҳе, ки бо он он кашф карда мешавад

Атрофи васеи он дар миёни холигии васеи фазо

Сипас ӯ аз худ як сими борикро раҳо кард, баъд аз он як сими дигар ва сипас як сими дигарро

Ӯ бо суръати ҳайратангез кушодани ғалтаки риштаашро идома дод

Бе эҳсоси хастагӣ

Ва ту, эй ҷони ман, ту, ки дар вартаи беохир ихота шудай

Аз фазои бузург, бепоён ва бепоён

Ва шумо бе ягон қатъият дар андеша ва фаҳмиш ғарқ мешавед

Ман мебинам, ки ту ба саёҳатҳо меравӣ

Шумо ғояҳо ва энергияро озод мекунад

Шумо ҷаҳонҳо ва ҷирмҳои осмониро меҷӯед

Бигзор туро бо пайванди мустаҳкам бо ӯ пайванд кунанд

То ки шумо пули лозимаро созед

Киштии шумо аз ҷониби лангар мустаҳкам карда шудааст

То он даме, ки риштаи борики туро, ки аз ту раҳо мекунӣ,

Аз нигоҳ доштани чизе

ҷое

Эй ҷони ман!

Уолт Уитман

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

бурҷ

Ин як гурӯҳи ситораҳо бо ташаккулҳои аҷиб аст

Он аз ҷиҳати астрономӣ бо номҳои гуногун, ба монанди Сари Фул, маълум аст.

Уқоби парвозкунанда, Уқоби афтода ва Бетелгейзе

Нахли бо хина рангкардашуда ва ситораи яманӣ

Даҳони наҳанг ва марди тавоно ва дигарон

Бурҷи ситора диққатро ҷалб мекунад

Шояд аз сабаби дурии он аз Замин

Шояд аз сабаби асрор ва асрори атрофи он

Шояд аз сабаби хомӯшии абадии ӯ

Дурахши аҷиби он

Ва шояд

Зеро ин боис мешавад, ки чашмонатон аз замин бардоред

Бигзор ӯ ба он чизе, ки болотар ва ширинтар аст, талош кунад!

Калимаи "бурҷ" калимаи зебоест, ки ширинии онро ба вуҷуд меорад.

Аз он падидаи астрономӣ

Бо ҳузури дурахшон ва зебоии дурахшон

Ва шумо низ чунин ҳастед, дӯстони ман

Бурҷи ситораҳои дурахшон

Дар осмони умрам

Салом ба шумо дар ҳар кучое ки бошед

Ва меҳр аз умқ то уфуқҳо

Ҳаракат метавонад баракат ё офат бошад

Ман калимаи "вайронкунӣ"-ро ба мақоли машҳур илова кардам, зеро ба назарам чунин менамуд, ки на ҳама амалҳо баракат доранд ва баъзеи онҳо натиҷаҳоеро ба бор меоранд, ки на танҳо баракат надоранд, балки ба зиёда аз як сатҳ таъсири харобиовар низ мерасонанд.

Ҳаракати инсон худ аз худ ба вуҷуд намеояд, ба истиснои баъзе ҳаракатҳое, ки метавонанд ҳангоми хоб ё роҳ рафтан дар хоб рух диҳанд ва аз ҷониби беҳуш роҳнамоӣ карда шаванд. Дар акси ҳол, он аз ҷониби ният ва ирода барои ноил шудан ба ҳадафи мушаххас идора карда мешавад.

Ин ҳаракат худ аз худ бетараф аст, зеро он танҳо як абзори беихтиёр аст, ки дар посух ба фармонҳои системаи ҳаракати инсон кор мекунад ва он дар навбати худ фармонҳоро аз ақл қабул мекунад ва онҳоро иҷро мекунад.

Вақте ки ҳаракат барои кӯмак ба дигарон истифода мешавад

Ва бори гаронашонро бардошта,

Истифодаи асбобҳои сенсорӣ барои беҳтар кардани шароит

Ҳам дар сатҳи моддӣ ва ҳам дар сатҳи ахлоқӣ

Ва ҳар чизеро, ки ба рӯҳҳо тасалли мебахшад, биёрад

Ва сулҳ дар дилҳо

Он ниёзҳои зиндагиро таъмин мекунад, на ҳатман
боҳашамат

Ин неъматҳои Худо, фариштагон ва пайғамбарон аст
Аммо агар ҳаракат барои расонидани дард
истифода шавад

Ва зарар ва ранҷу азоби

Истифодаи имкониятҳои зеҳнӣ ё моддӣ дигарон

Бе иҷозат ё ризоияти ӯ

Натиҷа баракат нахоҳад буд

Ва он гоҳ мо метавонем бигӯем

"Ҳаракат ба нобудӣ мебарад"

Хушо касе ки амалҳои худро барои хайр ва
хушнудии Офаридгораш истифода мебарад:

Пас, Парвардигорашон ба онҳо посух дод: «Ман кори
ҳеҷ коркунандаеро аз шумо, хоҳ мард бошад, хоҳ зан,
зоеъ намекунам» (Оли Имрон).

Ва дар ҳадиси шариф:

«Се чиз аз пайи мурда меравад; ду чиз бармегардад
ва яке бо ӯ мемонад, оила, мол ва амалҳои аз паси ӯ
меравад; оила ва молҳои бармегарданд ва амалҳои
боқӣ мемонанд».

Имом Алӣ (Худо чеҳраашро ҷалол диҳад), ҳикматеро
аз ганҷинаи дониши худ бо мо нақл мекунад ва мегӯяд:

(*Байни ду намуди кор фарқи калон вуҷуд дорад :*
коре, ки лаззаташ зудгузар аст, аммо оқибаташ боқӣ
мемонад, ва коре, ки хароҷоташ рафтааст, аммо
подошаш боқӣ мемонад.)

Худоё, дӯстони азиз, амалҳои неки моро қабул гардон.

Салом, раҳмат ва баракати Худо бар шумо бод

Бар ва хонаи харобшуда

Ў гуфт: Масъалае ҳаст, ки моро нигарон мекунад ва мехоҳам барои он тавзеҳот гирам.

Ў ҷавоб дод: Он чист?

Ў гуфт: Ман одамонро мебинам, ки дар роҳҳои нодуруст қадам мезананд, ки «боҳашамат» ва саргарм ҳастанд, ва одамони хубе, ки аз муваффақият ҳеҷ насибе намегиранд.

Ў ҷавоб дод: Мардум аксар вақт дар доварӣ кардани одилон ва бадкорон хато мекунанд, зеро онҳо аз рӯи зоҳир доварӣ мекунанд ва наметавонанд ба дили дигарон назар кунанд, то табиати аслии ҳар як шахсро донанд ва аз ниятҳо ва амалҳои пинҳонии онҳо огоҳ бошанд. Аммо Худо тафтишкунандаи ниятҳо ва ошкоркунандаи асрор аст; танҳо Ў доварӣ мекунад ва некиро аз бадӣ фарқ мекунад. Аз ин рӯ, эҳтимол надорад, ки касе, ки одамон ёро бад мешуморанд, одил бошад ва касе, ки онҳо ёро одил мешуморанд, метавонад бадкор бошад.

Ў гуфт: Оё роҳе барои муайян кардани фарқи дуруст дар ин масъалаҳо вучуд дорад?

Ў ҷавоб дод: Ҳангоми арзёбии хушбахтӣ ва бадбахтӣ, агар мо дуруст рафтор накунем, мо фикр мекунем, ки шахси хушбахт касест, ки аз сарват ва шукуфой баҳра мебарад, обрӯ пайдо мекунад, эҳтироми мардумро ба даст меорад ва аз лаззату лаззатҳои

зиндагӣ лаззат мебарад. Мо ба ташвиши ботинии онҳо аз сабаби гуноҳҳо, корҳои нодуруст ва беадолатӣ нисбат ба дигарон аҳамият намедиҳем. Ин бадбахтии ботинӣ ва бемориҳои табобатнашаванда метавонад ҳаёти онҳоро талх ва чашмони онҳоро дар натиҷаи хоҳишҳои шахвонӣ ва худхоҳии харобиоварашон ноором кунад. Онҳо инчунин метавонанд ба офатҳои харобиовар ва бадбахтиҳои харобиовар дучор шаванд, ки воқеан ҳасад намебаранд.

Ў гуфт: Ва хушбахтии солеҳон дар кучост?

Ў ҷавоб дод: Аввалан, шахси одил аз пайи молҳои заминӣ намешитобад. Ў аз эҳсоси қаноатмандӣ, муносибати одилона бо одамон, оромии виҷдон ва шодмонии рӯҳонии худ, ки аз дарун сарчашма мегирад ва ҳамеша нав мешавад, қаноатманд аст, хусусан вақте ки фикр мекунад, ки Худо ўро дар охират мукофот медиҳад ва ба ҷои он чизе, ки дар сарзамини ҳалокат аз даст додааст, нури абадӣ медиҳад.

Ў гуфт: Чаро некӯкорон ё баъзе аз онҳо дар ин дунё азоб мекашанд ва бо душвориҳо рӯбарӯ мешаванд?

Ў посух дод: Худо баъзан дӯстдоштагони худро бо шаклҳои гуногуни дард ва ранҷ месанҷад, на ҳамчун ҷазо, балки барои он ки онҳоро дар оташи озмоишҳо мисли тилло пок созад. Мусибатҳое, ки ба сари онҳо меоянд, онҳоро тақвият медиҳанд, арзишҳои ахлоқии онҳоро ошкор мекунанд ва муҳаббати онҳоро ба Парвардигорашон ва ба мардум пок, равшан ва пойдор мегардонанд.

Худоё шумораи одамони некӯкор ва некӯкорро дар ин дунё зиёд гардон.

Ассалому алайкум, дӯстонам

Марвориди муташаккил

Барои писанд омадан ба дигарон аз принципҳо даст накашед

Ў гуфт: Шунидам, ки бо дигарон муросо кардан матлуб аст, оё истисноҳо вуҷуд доранд?

Ў посух дод: Мувофиқат бо дигарон маънои розӣ будан бо онҳо дар ҳама чиз ва қурбон кардани принципҳои худ барои онҳо нест, зеро ин тарзи мувофиқат номатлуб аст ва ба дурустӣ мувофиқ нест.

Ў гуфт: Оё шумо муқовиматро аз созиш авлотар медонед?

Ў ҷавоб дод: Ба ин ниёз нест Шумо метавонед бо онҳо бидуни эҷоди ягон мушкилот ё изтироб муросо кунед. Ислоҳотгарон ва шахсиятҳои бузург бо одамони зиёде, ки дар атрофашон ҳастанд, муросо намекарданд, аммо онҳо идеалҳои худро нигоҳ медоштанд, зеро медонистанд, ки коре, ки мекунанд, комилан дуруст аст.

Ў гуфт: Шумо дар бораи баъзан ҳам кардани идеалҳо барои мувофиқ кардани вазъият чӣ фикр доред?

Ў посух дод: Набояд аз принципҳо созиш кард ва на барои расидан ба ҳадаф ба ангезаҳои пинҳонӣ даст зад, зеро чунин рафтор барои онҳое, ки принципҳоро риоя мекунанд, ношоиста аст. Агар шумо тавонед ба тарзе зиндагӣ кунед, ки Худоро хушнуд созад ва ба дигарон зарар нарасонад, пас шумо аз ҳеч чиз наметарсед.

Ў гуфт: Ба ҳар ҳол, бо дигарон муросо кардан чӣ маъно дорад?

Ў ҷавоб дод: «Ин аввалан дар ҳамоҳангӣ бо Худо, баъд бо вичдон ва сипас бо одамон аст».

Ў гуфт: Агар равиши ман дигаронро қонеъ накунад-чӣ?

Ў ҷавоб дод: Кофист, ки шумо дар дохили худ оромӣ дошта бошед ва эҳсоси оромии ботиниро эҳсос кунед, ки шуморо аз тасдиқи дигарон мустақил мегардонад, ба шарте ки ин тасдиқ бо он чизе, ки шумо дар қарорҳои худ эътиқод доред, мувофиқат накунад.

Ў гуфт: Оё шумо ба ман маслиҳат медиҳед, ки аз дигарон хоҳиш кунам, ки тарзи ҳаёти нодурусти худро тағйир диҳанд?

Ў ҷавоб дод: Лозим нест, ки одамонро маҷбур кунед, ки нуқтаи назари дурусти шуморо қабул кунанд. Агар онҳо нахоҳанд равиши шуморо қабул кунанд, онҳоро ба ҳоли худ гузоред ва ба онҳо хушбахтӣ орзу кунед. Агар онҳо шуморо бо суханони таҳқиромез ва суханони таҳқиромез нороҳат кунанд, комилан хуб аст, ки худро аз онҳо дур кунед, ҳадди аққал муваққатан. Аммо ҳамеша омода бошед, ки фаҳмиш ва таҷрибаи худро бо онҳо мубодила кунед. Ва агар шумо дониши фаровон дошта бошед, онро ба онҳое, ки ба он ташнаанд, тақдим кунед, то онҳо онро бо лаззат ва қаноатмандӣ, бо файзи Худои Қодири Мутлақ, бинӯшанд ва мукофоти шумо бо Ўст.

Асалому алайкум

Ман мебинам, ки ту рӯзҳоро маломат мекуни

Ман қариб ки туро мебинам, дӯстам

Шумо орзуи воҳае доред, ки чашмони шуморо шод
мегардонад

Ва ба истироҳате, ки дили хастаи шуморо дар
боғҳои худ парвариш хоҳад дод

Ман мебинам, ки туро ба уфуқи дур ва хомӯш нигоҳ
мекунӣ

Кӯшиши фирор аз умқи ғаму андӯҳ ва нигарониҳо

Ба сӯи осмони соф

Бештар барои рӯҳи шаффофи шумо мувофиқ аст

Ва ман қодиртарам орзуҳои рӯҳи пурҳаваси шуморо
дар бар гирам

Ва аз чашми хаёлот, ман мебинам, ки ту рӯзҳоро
маломат мекунӣ

Вай дар бораи сайёраи бахти деринтизор пурсид

Гӯё ман метавонам як орзуи пурҳавасро бишнавам,
ки дар умқи ту ҷунбиш мекунад

Ман садои зангӯлаҳои онро тавассути эфири рӯҳ
мешунавам

Ман киштии орзуҳоятро дидам, ки дар соҳили дур
лангар андохта буд

Чайҳои хотираҳо дар атрофи ӯ парешон мешаванд

Ва сайёраҳо бо майли дӯстона ба ӯ менигаранд

Дӯстам, ман хоҳиши туро барои истироҳате, ки орзу
мекунӣ, эҳсос мекунам.

Бигзор шумо аз абрҳо сӯрох кунед

Ва он ба ҷаҳоне бо номи он ворид мешавад

Он пур аз маъноҳои нарм ва орзуҳои ширин аст

Зиндагӣ орзуҳои шуморо амалӣ кард

Ва харобии танҳои аз ҷони нозуки шумо дур шуд

Ва вай онро бо зеботарин озмоишҳо ғанӣ гардонд

Ва ширинтарин рӯъёҳо

Ассалому алайкум, дӯстам!

Маҳмуд Аббос Масъуд

Фалсафаи харид ва достони рӯбоҳ ва зоғ

-

Ҷ гуфт: Оё фалсафаи харид вуҷуд дорад, ки ман онро дар ҳаётам қабул кунам?

Ҷ ҷавоб дод: Баъзе одамон ба харидани чизҳое, ки ба онҳо лозим нестанд, одат кардаанд ва аз ин рӯ, пулҳои худро барои чизҳои нолозим сарф мекунанд.

Гуфт: Маслиҳати шумо чист?

Ҷ ҷавоб дод: Ҳангоми харид эҳтиёткор ва оқилона бошед. Агар шумо каме пул дошта бошед, онро захира кунед ва аз табиғоте, ки пайваста кӯшиш мекунанд шуморо ба харидани чизҳои нолозим водор кунанд, то пули бо заҳмат ба даст овардаатонро барои навовариҳои нав ё сармоягузориҳои "фоидаи кафолатнок" сарф кунед, сарфи назар кунед. Ҳар вақте ки касе кӯшиш мекунад, ки шуморо бо суҳанони ширин ва пешниҳодҳои ҷолиб ҷалб кунад, достони рӯбоҳ ва зоғро ба ёд оред.

Ҷ гуфт: "Лутфан, онро барои ман такрор мекунед?"

Ҷ ҷавоб дод: Як вақтҳо зоғе дар нӯлаш поре панир мебурд, ки оби даҳони рӯбоҳ ба он мерехт ва ӯ онро

барои худ орзу мекард. Рӯбоҳ, ки устои маккорӣ ва найранг буд, ба ӯ гуфт: "Кошки шумо барои ман оҳанге меҳондед, ҷаноби ӯ, зеро шумидаам, ки овози шумо оҳангдор ва бо ширинии худ машҳур аст." ӯ, ки аз таъриф хушҳол шуда буд, нӯлашро барои сурудан кушод, аммо ҳамин ки ин корро кард, поре аз панир аз даҳонаш лағжида ба замин афтод. Рӯбоҳ зуд онро бардошт ва худро бо ҷоизаи осонаш табрик кард. Пас, аз онҳое, ки меҳонанд ба шумо аз ҷиҳати равонӣ таъсир расонанд, эҳтиёт шавед, зеро онҳо аз шумо чизе меҳонанд ва ба касе иҷозат надихед, ки шуморо бо хушомадгӯӣ ё масхара кардан аз шумо истифода барад, то шуморо барои муваффақият ва хушбахтии ҳақиқии худ чизеи нолозимро орзу кунад.

ӯ гуфт: Оё роҳе барои худкифӣ вуҷуд дорад?

ӯ ҷавоб дод: Зиндагии худро содда кунед, то ба дороиҳои аз ҳад зиёд таъна накунад. Ба таври худкор ва пайваста қонеъ кардани хоҳишҳо қаноатмандиро аз байн мебарад ва бадбахтӣ ва бадбахтиро ба вуҷуд меорад. Агар шумо зиндагии худро бо чизҳои аз ҳад зиёд мураккаб кунед, аз ҳеҷ яке аз онҳо лаззат бурда наметавонед. Аммо агар шумо зиндагии худро бодикқат тафтиш кунед, роҳҳои зиёдери барои кам кардани лаззатҳои худ бидуни эҳсоси маҳрумӣ пайдо мекунад.

ӯ гуфт: Назари шумо дар бораи харида қисм-қисм чист?

ӯ ҷавоб дод: Аввалан, барои чизҳои зарурӣ пул ҷамъ кунед ва чизҳои заруриро бо пули нақд, бе мушкилоти қисм-қисм, фоизҳои баланд ва дарди сар харед. Албатта, дар муносибат бо онҳое, ки меҳонанд молҳои худро барои ба даст овардани рӯзӣ фурӯшанд, фоиде ҳаст, аммо ба худ иҷозат надихед, ки аз имконоти худ зиёдтар зиндагӣ кунед, зеро агар ин корро кунед, Худо нигоҳ

дорад, вақте ки бо бўҳрони ҷиддӣ ё гардиши шадиди роҳ рӯбарӯ мешавед, ҳама чизро аз даст медиҳед ва "доми васвасақунанда" интизор хоҳад буд.

Ў пурсид: Шумо таърифи сарфакорӣ чист?

Ў ҷавоб дод: Сарфакорӣ санъат аст ва қурбонӣ талаб мекунад. Аммо агар шумо дар харид сарфакорӣ кунед ва оддӣ зиндагӣ кунед, шумо метавонед мунтазам каме даромад сарфа кунед ва мақоли машҳури "Қатра ба қатра, ҷӯйбор ба ҳавз табдил меёбад"-ро бо ёрии Худои Қодир ба ёд оред.

Бигзор Худо шуморо аз файзи фаровони Худ сарватманд гардонад, дӯстони ман

Асалому алайкум

Худшиносӣ ва муваффақият

Ў гуфт: Оё дуруст аст, ки савол додани шахс ба худ як навъ раванди худшиносӣ аст?

Ў ҷавоб дод: Дуруст аст

Ў гуфт: Агар ман мехостам чунин худшиносиро истифода барам, шумо ба ман маслиҳат медиҳед, ки аз худ чӣ пурсам?

Ў ҷавоб дод: Аз худ дар бораи ҳадафи зиндагии худ бипурсед: Шумо аз ҳама офаридаҳо баркамолтар ҳастед ва Худо дар дохили шумо рӯҳи наҷибро ҷойгир кардааст, ки моҳияти шумост.

Ў гуфт: Агар ман ин ҳақиқатро дарк кунам, чӣ тағйир меёбад?

Ў ҷавоб дод: Ту ба муваффақияти бепоён ноил хоҳӣ шуд, шодмонии пурнеъматро эҳсос хоҳӣ кард, ҳама орзуҳои неки ту амалӣ хоҳанд шуд, ҳама мушкилотатро паси сар хоҳӣ кард ва ҷаҳон наметавонад туро бо домҳояш ба дом афтонад ва ё бо иллюзияҳояш туро гумроҳ кунад.

Ў гуфт: Аммо зиндагӣ пур аз мушкилот ва пур аз рӯйдодҳои дарднок аст

Ў посух дод: Бале, ҳаёти инсон рӯёруи ошкоро ва доимӣ бо мушкилот аст ва ҳар кас мушкилоти худро дорад. Миллиардҳо одамон ва миллиардҳо мушкилоте ҳастанд, ки бояд ҳар рӯз бо онҳо мубориза бурд. Баъзеҳо аз мушкилоти дил азият мекашанд, баъзеҳо аз шамолхӯрӣ шикоят мекунанд, баъзеҳо аз пул пур ҳастанд, баъзеҳо аз фақр комилан нафратдоранд ва дигарон фикр намекунанд ва аз ин рӯ, аз мушкилот камтар огоҳанд, зеро то даме ки меъдашон сербошад, ҷаҳон барои онҳо комил аст. Аммо одамони воқеан хушбахт дар зиндагӣ кистанд ва онҳое, ки муваффақанд?

Ў гуфт: Аввалан, меъёри муваффақият чист?

Ў ҷавоб дод: Хушбахтӣ ченаки воқеии муваффақият аст, новобаста аз вазифа ё мақоми иҷтимоӣ. Мафҳуми асосии муваффақият доштани сарват, дӯстон ва дороиҳои зебо ва боҳашамат аст - он чизеро, ки баъзеҳо онро ҳаёти боҳашамат меноманд. Аммо дастовардҳои моддӣ на ҳамеша ба муваффақияти воқеӣ баробаранд.

Аз ӯ пурсиданд: Сабаб чист?

Ў ҷавоб дод: Зеро чизҳо ва шароит метавонанд тағйир ёбанд. Имрӯз шахс метавонад чизҳо дошта бошад ва фардо онҳо метавонанд аз байн раванд. Аз ин

рӯ, фикр накунад, ки миллионер шудан муваффақиятро кафолат медиҳад. Шахс метавонад барои ба даст овардани мукофотҳои муваффақият дар соҳаи худ саъю кӯшиш кунад ва беист заҳмат кашад, аммо онҳо метавонанд ҳайрон шаванд, ки ҳаёти онҳо мувозинат надорад ва онҳо озодии лаззат бурдан аз корҳои, ки мехоҳанд анҷом диҳанд, надоранд. Баръакс, нигарониҳо метавонанд ҳамчун шаванд ва онҳо метавонанд стресс ва изтироб кунанд, то ба дараҷае, ки саломатии онҳо бад шавад ва гирифтори депрессия шаванд. Ҳамин тариқ, муваффақияти ҳаёли бухор мешавад ва онҳо эҳсос мекунанд, ки ҳаёти худро беҳуда сарф кардаанд ва ҳама орзуҳоиашон аз байн рафтаанд.

ӯ гуфт: Оё саломатӣ маънои муваффақиятро дорад?

ӯ ҷавоб дод: Шояд шахсе ҷисми қавӣ дошта бошад (мисли асп), аммо сарвати кофӣ барои таъмини худ надошта бошад ва аз ин рӯ, аз надоштани зарурат ва асосҳои зиндагӣ ҳафагӣ ва талхӣ эҳсос кунад. Ё метавонад саломатӣ ва сарват дошта бошад, аммо қаноатманд набошад. Сер кардани бадан ва қонеъ кардани худписандӣ рӯҳи нарма ором намекунад. Ва ӯ метавонад ҳама чизро дошта бошад, аммо худро комилан ғафӣ ҳис кунад.

ӯ гуфт: Ва хулоса?

ӯ ҷавоб дод: Агар шахс дар дил хушбахтӣ надошта бошад, ӯро муваффақ ҳисобидан мумкин нест.

Гуфт: Боз ҳам ҳаст?

ӯ ҷавоб дод: Ин барои имрӯз кофист. Худо илматонро афзун гардонад ва шуморо дар ҳарду ҷаҳон хушбахт гардонад.

Асалому алайкум

Ғаму андӯҳҳои дигарон

Оё дидани ашки дигарон барои ман ҷоиз аст?

Бе эҳсоси ғамгинӣ?

Ва оё ман метавонам ғаму андӯҳеро, ки онҳо аз сар мегузаронанд, эҳсос кунам?

Бе кӯшиши кам кардани он?

Оё ман қобилияти дидани рехтани ашкро дорам?

Бе мубодилаи эҳсос бо соҳибаш?

Оё падар метавонад садои гиряи писарашро бишнавад?

Бе ҳамдардӣ бо ӯ?

Оё модар метавонад нолишҳои кӯдакашро бишнавад?

Ва эҳсоси тарс, ки ӯро таъқиб мекунад

Бе таъсир?

Не Не Ин ғайриимкон аст!

Ҳаргиз, ҳаргиз, ин ғайриимкон аст!

Фикр накунад, ки Худо беҳабар аст

Тақрибан як бор оҳ кашем

Фикр накунад, ки мо як қатра ашк рехтем

Бе он ки Офаридгори мо онро набинад

Худо ба мо шодӣ мебахшад
Шояд бо ин кор бадбахтии мо хотима ёбад,
Ў моро бо раҳму шафқат ва меҳрубонии худ ҳамроҳӣ
мекунад
То он даме, ки бадбахтии мо аз байн равад
Ғамҳои мо аз байн хоҳанд рафт
чароғҳои рӯҳонӣ

www.swaidayogacom

Эй Парвардигор, паёми Худо, ки бо ҳарфҳои нур
дар саҳифаҳои дилам навишта шудааст, ба ман нишон
деҳ ва ба ман иҷозат деҳ, ки пичирроси Туро дар
маъбади виҷдонам бишнавам ва зарфи ақламо бо
.дониш, раҳмат ва оромии Худ пур кунам

Кор муҳим ва ангезандаи пурқуввати хирадмандӣ ва
эҷодкории инсон аст. Аммо, агар ҳадафи кор танҳо
ҷамъоварии сарват бошад, он арзиш ва аҳамияти худро
аз даст медиҳад. Кор бояд пеш аз ҳама ба хизматрасонӣ
бахшида шавад ва маҳсулоти фурӯхташаванда бояд
.босифат ва барои дигарон муфид бошад

* * *

Худо ба ман нур, ҳаёт, қувват, ҳикмат, ақл ва
хушбахтии рӯҳонӣ медиҳад. Ман тавассути саодати
тафаккур худро дар уқёнуси ишқи илоҳӣ ғарқ хоҳам

кард. Ва ман ҳузури илоҳиро ба зеҳнам меорам, то
.мушкилоти зиндагиро ҳал кунам (2)

Эй Парвардигор, бо нури шамъи нозуки ишқам,
китоби тиллоии Туро, ки аз азал дар ман аст, хоҳам
хонд. Муҳаббати Ту, эй Парвардигор, нури сулҳ аст, ки
торикии маро пароканда мекунад ва роҳи маро равшан
мекунад (2)

* * *

Сели бузурги оромии рӯхонӣ тарсҳои ҷамъшуда ва
.тӯдаҳои нигарониҳоро аз рӯҳ дур мекунад
Ман дар танҳои рӯҳам Худоро мечӯям ва то он
даме, ки дилам аз муҳаббати Ё метапад ва посухи Ёро
.мегирам, аз таҳти дил дуо хоҳам кард
Худовандо, аз Ту хоҳиш мекунам, ки нури рӯҳи маро
бо нури кайҳонии Худ омезиш диҳӣ. Ба ман хабар деҳ, ки
ҳикмати Ту ақли маро равшан мекунад, қуввати Ту маро
.дастгирӣ мекунад ва аз рағҳоям ҷорӣ мешавад

* * *

Ман ақли худро бо қудрати имон ва эътимод пур
хоҳам кард, ки ҳеҷ чиз ба ман зарар расонида
наметавонад, зеро ман ҳамеша бо ҳимояи илоҳӣ ихота
.шудаам

Эй Парвардигор, бигзор оташи орзуҳоям ҳамеша бо
ҳузури мубораки Ту фурӯзон бошад, Бигзор ҳикмати Ту
маро роҳнамоӣ кунад ва ҳузури Ту бузургтарин шодӣ
.дар ҳаёти ман бошад

* * *

Олими ҳақиқӣ бо як хислати аҷиб фарқ мекунад:
кушодафикрӣ ва дурнамои васеъ. Ё бо маълумоти оддӣ
ва асосӣ оғоз мекунад ва тадриҷан роҳи худро барои
кашф кардани қонунҳои табиат ва тарзи кори онҳо
мекашад. Сипас, ӯ натиҷаҳои таҳқиқоти худро ба ҷаҳон
муаррифӣ мекунад ва ҳамеша омода аст, ки табиат ва

моҳияти чизҳоро таҳқиқ кунад. Маҳз кӯшишҳои ин олимон боиси кашфи қонунҳои табиӣ шудаанд, ки манфиатҳои башариатро афзун кардаанд. Тадричан мо меомӯзем, ки чӣ гуна ин қонунҳоро бо роҳҳои гуногун ва васеъ татбиқ кунем, чунон ки дар роҳатҳое, ки мо дар ҳаёти ҳаррӯза истифода мебарем, дида мешавад

* * *

Хушбахтиё, ки Худо ато мекунад, бо ҳеҷ гуна хушбахтии заминӣ беназир аст. Шодмонии рӯҳонӣ беохир аст ва вақте ки ҳама чиз пажмурда ва нопадид мешавад, он шодӣ доимӣ боқӣ мемонад. Ҳар касе, ки меҳода ба ин шодӣ ноил гардад, бояд вақтро барои тафаккур, тафаккур дар бораи Худо ва ҳамоҳангӣ бо ӯ сарф кунад, зеро ҳамоҳангии рӯҳонӣ бо Худо хушбахтии ҳақиқиро медиҳад

Боғи Соли Нав

Садои акси соли гузашта, бо ғаму андӯҳ ва хандааш, нопадид шуд ва акнун садои суруди Соли нав :рӯҳбаландкунанда, умедбахш ва пичирросзананда аст

Ҳаёти худро комилан аз нав созад, аз алафҳои»
«бегона аз тарсҳои кӯҳна даст кашед
Аз боғи беодами гузашта, танҳо тухми шодӣ,
дастовардҳо, умедҳо, андешаҳо ва амалҳои нек ва орзуҳои наҷибро ҷамъоварӣ ва нигоҳ доред. Дар ҳоки тозаӣ ҳар рӯзи нав он тухмиҳои тавоноро кошед, об диҳед ва онҳоро парвариш диҳед, то он даме ки онҳо сабзанд ва ҳаёти шумо бо фазилатҳои нодири шукуфой шукуфон шавад

:Соли нав пичиррос мезанад

Рӯҳеро, ки асири одатҳост, бедор кунед ва онро ба»
анҷом додани талошҳои нав ва судманд ташвиқ кунед.
Ҳеҷ гоҳ кӯшишро бас накунад ва ҳеҷ гоҳ истироҳат
накунад, то он даме ки ба озодии абадӣ нарасед ва
кармаро (оқибатҳои пайваста пайгирӣ ва таъқиби
«амалҳои гузашта) мағлӯб накунад

Бо ақли тоза ва маст аз шодмонии доимо
навшаванда, биёед якҷоя шодӣ кунем ва даст ба даст ба
сӯи хонаи осмонӣ, ки дигар ҳеҷ гоҳ аз он берун нахоҳем
.рафт

* * *

Агар шумо Худоро дар ёд доред ва Ёро маркази
ҳаёти худ қарор диҳед ва агар ба Ё бо самимият ва амиқ
дуо гӯед, бешубҳа аз Ё посух хоҳед гирифт, зеро дуоҳои
.самимӣ ва самимӣ ба дили Худо таъсир мерасонанд

Ин чашмаи дурахшони ҳикмат ва илҳом, бӯи хушест,
ки аз боғҳои дилҳои меҳрубон ва меҳрубон мебарояд,
бӯи садбаргҳои осмонӣ ва афкори шукуфон,
муҳаббатест, ки муҳаббати моро илҳом мебахшад ва аз
.дилҳои мо ҷорист

* * *

Дӯсти беҳтарини шумо касест, ки фурӯтанона ба
шумо маслиҳат медиҳад, ки чӣ гуна худро беҳтар кунед,
зеро ихота кардани доимии худ бо хушомадгӯён ва
таънагарон монеи рушди маънавии шумо мегардад. Мо
бояд ҳамроҳии онҳоеро, ки рост мегӯянд ва ба мо бо
.беҳтарин роҳ кӯмак меkunанд, қадр кунем

* * *

Волидон аксар вақт камбудии фарзандонашонро
нодида мегиранд ва онҳоро нодида мегиранд. Агар онҳо
камбудии фарзандонашонро набинанд, бешубҳа дар
муҳаббати онҳо чизе нодуруст аст. Волидон бояд

муҳаббати бечунучароро омӯзанд, то хатогихои
фарзандонашонро бубинанд ва ба онҳо дар ислоҳи онҳо
.ва дар роҳи дуруст рафтан кӯмак расонанд

* * *

Агар шумо хоҳед, ки ҳамеша хушбахт бошед, ба худ
иҷозат надихед, ки худписанд ё танбал бошед ва
монеаҳои моддиеро, ки дар роҳи хушбахтии шумо
истодаанд, нодида нагиред. Кӯшиш кунед, ки ин
монеаҳоро паси сар кунед ва ҳама вазифаҳоро, ки бояд
бо дили омода ва ақли мутамарказ иҷро кунед, анҷом
.диҳед

* * *

Худовандо, биёед ба фазилат на бо тарс ва ваҳм,
балки бо муҳаббат ва эҳтиром нигоҳ кунем. Биёед
бифаҳмем, ки риояи қонунҳои ахлоқии Ту моро бо
лаврҳои файзи Ту сарбаланд хоҳад кард. Ту аҳкоми
парҳезгорию барои ҳифзи хушбахтии мо амр додай.
Биёед роҳҳои гуноҳро, ки ҳамеша ба дард ва ранҷ
мебаранд, тарк кунем ва бифаҳмем, ки фазилат аз бадӣ
бениҳоят ҷодугартар аст. Ба мо кӯмак кун, ки дарк
кунем, ки бадӣ, ки дар аввал гуvero ва лаззатбахш ба
назар мерасад, тадриҷан ба заҳри марговар табдил
меёбад ва некӣ, ки дар аввал таъми талх дорад, дар
!ниҳоят ба некии ширин табдил меёбад

* * *

Нигарониҳо бефоидаанд; онҳо танҳо дилро бо
нигарониҳои бештар бор мекунанд. Пас аз анҷоми
корҳои ҳаррӯзаи худ, аз фикр кардан дар бораи онҳо ё
бурдани онҳо бо худ ба хона худдорӣ кунед. Нигарониҳо
дар атрофи зеҳни шумо қабати ғафси абрҳои торик ва
абрнокро ташкил медиҳанд ва ба қобилияти шумо барои
дидани роҳ ба таври равшан ва осон монеъ мешаванд.
Мо бояд бештар ва бештар ба Худо така карданро ёд
.гирем

Зиндагӣ бояд ба хизмат нигаронида шавад, зеро бе
ин идеали инсонӣ, шууре, ки Худо ба инсоният ато
кардааст, ба тамоми иқтидори худ нахоҳад расид. Вақте
ки мо ба дигарон хизмат мекунем ва худписандии хурди
худро фаромӯш мекунем, мо ҳузури илоҳиро эҳсос хоҳем
.кард

* * *

Дар ин дунё некӣ аз бадӣ бартарӣ дорад, зеро Худо
қудрати ниҳой аст. Аммо вақте ки бадӣ ба мо мерасад,
мо аксар вақт худро нотавон ҳис мекунем, ки онро
назорат ё мағлуб карда наметавонем. Тӯфонҳои бадӣ
ногузиранд, аммо мо метавонем оқибатҳои онҳоро паси
.сар кунем ва аз онҳо болотар равам

Вақте ки шогирд ширинии муҳаббати илоҳиро
бичашад, мавҷҳои беохири экстазиро эҳсос мекунад, ки
ӯро фаро мегиранд ва орзуи азим ва сӯзони Худоро эҳсос
мекунад, аз ин рӯ бо тамаркузи амиқ дуо мекунад ва аз
умқи дил ба Худо илтиҷо мекунад, то он даме ки Ё ба ў
.посух надихад

* * *

Вақте ки корҳои дилгиркунанда, васвоси ҷинсӣ,
дилбастагии моддӣ, изтиробӣ эмотсионалӣ, истисмор ва
гузариши ногаҳонӣ аз наздикӣ ба нафрат ҷои ишқро
мегиранд, пас ишқ аз дилҳо пажмурда мешавад ва ба
.чизи гузашта табдил меёбад

* * *

Дар нолаи скрипка ва нолаи флейта, оҳанги орган ва
садои уд ман овози Худоро мешунавам. Дар қалби ҷон
хушбахтиё нухуфтааст, ки ҷонам мечӯяд. Ман ногаҳон
неъматӣ Ёро эҳсос кардам, ки дар қаъри хомӯшии ман
нигоҳ дошта шудааст. Ман қаъри қаърро фишурда,
.нектари неъматӣ абадиро бичашам

Орзуи Худо маънои дӯст доштани Ёро дорад. Орзуи
Худо бояд самимӣ, пок, амиқ ва дурахшон бошад. Агар
мо хоҳем, ки аз Ё посух гирем, бояд дилҳои худро ба Ё
таслим кунем ва аз умқи дилҳоямон ба Ё дуо гӯем, то он
.даме ки он посухи муборакро ба даст орем
Ишқи илоҳӣ аз марг қавитар ва аз ҳар гуна зухуроти
ҳаёти гузаранда пайдортар аст

* * *

Бо устувори бечунучаро, ки ақибнишинӣ ва
ақибнишинӣ надорад, ва бо имони қавӣ ба он ки қудрати
офариниш ва бепоёни Худо ҳамеша шуморо ҳамроҳӣ ва
.дастгирӣ мекунад, дар масирҳои ҳаёт қадам занед
Худо ба дуоҳои самимии он шогирди самимӣ, ки орзу
ва ҳаваси худро баён мекунад ва бо эътимод ва умед аз
ӯ кӯмак мепурсад, посух медиҳад ва ҳатман назди ӯ
меояд, то ӯро наҷот диҳад ва аз мушкилоташ раҳо
.кунад

Кӯрпаи шинокунанда, чунон ки аз ҷониби ҳаким

:Парамаҳанса ривоят шудааст

Як рӯз ду дӯст дар соҳили дарё сайругашт
мекарданд, ки ногаҳон чизеро диданд, ки ба назар
кӯрпаи шинокунанда менамуд. Яке аз онҳо худро ба
дарё партофта, ба сӯи "кӯрпа" шино кард. Аммо, ӯ вақти
зиёдро барои баргаштан ба соҳил сарф мекард. Дӯсташ
пай бурд, ки ӯ бо "кӯрпа" душворӣ мекашад ва сабаби
:дер монданаҳамин буд, бинобар ин ба ӯ фарёд зад
«?Чаро ту ӯро тарк карда, барнамегардӣ»

:Дӯсташ ҷавоб дод

Ман ҳамин корро карданӣ ҳастам, аммо кӯрпа ба»

ман часпидааст ва маро намегузорад, ки равам ва
.«баргардам

Бо ҳайрати зиёд, ӯ хеле дер фаҳмид, ки он чизе, ки ӯ
кӯрпа мепиндошт, ҷуз хирси шинокунанда чизе нест
Пеш аз он ки қадам гузored, мавқеи пои худро ба]

[!назар гиред

Аксари одамон қарорҳо қабул мекунанд, аммо онҳоро амалӣ намекунанд ва дар натиҷа, ҳатто дар ҳоле ки орзуи баромадан ба қулларо доранд, аз қуллаи муваффақият меафтанд. Касоне, ки иродаи худро беҳуда сарф мекунанд, мебинанд, ки ҳар қадар барои муваффақият бештар кӯшиш кунанд, ҳамон қадар амиқтар ба ботлоқзори нокомӣ ғарқ мешаванд. Аммо онҳое, ки иродаи қавӣ доранд, новобаста аз он ки кӯшишхояшон чанд маротиба ноком мешаванд, ҳеҷ гоҳ кӯшишро бас намекунанд, то он даме ки ба ҳадафҳои .қонунии худ бирасанд

* * *

Эй Табиби Коинот, бигзор ман бинӯшам, то он даме ки аз оби ширину шифобахши оромии ту ҳалос шавам, то шодмонии тароватбахш ва қуввати ҷонии туро, ки заъф .ва хастагӣ онро аз байн набурдааст, эҳсос кунам

* * *

Овози илоҳӣ ба ҳамаи дилҳои самимӣ суҳан мегӯяд, ки бо ларзишҳои баландтар ҳамоҳанг мешаванд. Овози хирад дар ҷустуҷӯи андешаҳои ҳамоҳанге, ки сулҳ, шодӣ .ва дониши муқаддасро меҷӯянд, дар осмон мегузарад

* * *

Инсон ба мо маслиҳатҳои худро медиҳад ва сипас моро вомегузарад, то меваҳои аъмоламонро бигирем [ки шояд натиҷаи маслиҳатҳои нодурусти ӯ бошад], аммо Худо ба мо роҳнамоӣ медиҳад ва роҳи Ё ҳамеша ба сӯи .хушбахтӣ ва некӣ мебарад

Биёед дар нури Худо зиндагӣ кунем ва дарк кунем, ки дар паси ин даҳшати заминӣ бедории абадӣ пинҳон аст, Биёед ҳузури илоҳиро дар паси ҳар сояи торик эҳсос .кунем

* * *

Ҳамон тавре ки занбӯри асал ҳамеша гулҳои
ширинро меҷӯяд, муҳаббати илоҳӣ вақте ба ҳаёти мо
ворид мешавад, ки онҳо пур аз андешаҳои нек ва
.ниятҳои нек бошанд

* * *

Вақте ки шумо аз хушбахт кардани дигарон, бо онҳо
меҳрубонона муносибат кардан ва эҳсоси амният ва
оромӣ бахшидан пур аз шодӣ ҳастед, шумо Худоро
хушнуд мекунад ва дар зиндагӣ муваффақ ҳисобида
.мешавед

* * *

Вақте ки мо бо дӯстон ё наздиконамон бо мушкилот
рӯ ба рӯ мешавем, бояд кӯшиш кунем, ки вазъиятро
ҳарчи зудтар ҳал кунем. Бо айбдоркунӣ, баҳс ва доду
фарёд шиддат додани вазъият бемаънӣ ва беҳирадона
аст, ҳатто агар шахси дигар гунаҳкор бошад ҳам. Мо
метавонем ба наздиконамон дар беҳтар кардани рафтор
ва ислоҳи хатогиҳояшон тавассути намунаи мусбати худ
кумак кунем, ба ҷои он ки ба маҳкумияти саҳт ва
.суханони дарднок муроҷиат кунем

* * *

Худовандо, ман аз он хоҳиш мекунам, ки рӯҳи ман
оромӣ пайдо кунад ва нурҳои умедро аз паси абрҳои
бепарвой бубинад. Бигзор моҳи итминон дар осмони
дилам тулӯъ кунад, то ман оромӣ ва оромии хотирро
.эҳсос кунам

Акнун ман эҳсос мекунам, ки ту дар уфуқи зеҳнам
медурахшад ва абрҳои нодонӣ ба шарофати нури
муборак ва ҳузури тасаллибахш ва баракати ту
.пароканда мешаванд

* * *

:Дили ҷӯяндаи самимӣ пайваста садо медиҳад

Худои ман ва маҳбуи ман, намехоҳам дар домҳо ва»
иллюзияҳои ин ҷаҳон афтам ва танҳо мехоҳам муҳаббати
Туро дар рӯҳи одамон бедор кунам. Дилам, ҷони ман,
баданам, ақлам ва ҳар он чизе, ки дорам, аз онӣ Ту аст».
Чунин муҳаббат роҳи худро ба сӯи Худо пайдо мекунад
.ва чунин ҷӯянда Худоро мешиносад
Худои азизам, ман медонам, ки Ту дар ҳама ҷо ҳузур
дорӣ. Ҳамон тавре ки рағфани қиматбаҳо дар зайтунҳои
фишурданашуда пинҳон аст, рағфани ҳузури мубораки
Ту низ дар фишори тафаккур ба Ту ва орзуи рӯзафзун ба
.Ту таҳшин мешавад

* * *

Васваса як идеяи фиребанда, зиддиятнок ва
пешгӯишавандаи маҷбурии лаззат аст. Энергияи
тавлидшуда аз ин идея бояд барои ҷустуҷӯи ҳақиқате,
ки хушбахтӣ меорад, истифода шавад, на барои амалҳои
.нодурусте, ки боиси изтироб ва ранҷу азоб мешаванд
Тавассути таҷриба, худтанзимкунӣ ва хирад, мо
меомӯзем, ки байни ҷозибҳои ночиз ва дурӯғини ин
ҷаҳон ва зебоӣҳо ва шодмонӣҳои бузург ва бепоёни Худо
.фарқ гузорем

* * *

Имон дар дилам аз дарки интуитивӣ сарчашма*
мегирад, он маро ташвиқ мекунад ва ба ман пичиррос
.мезанад, ки ганҷи ишқи илоҳиро дар дохили худ кобам

Фикр кардан дар бораи Худо бузургтарин дору
барои ташвишҳои ин ҷаҳон аст ва аз ин рӯ ман онро
.самимона, амиқ ва пайваста амалӣ хоҳам кард

Эй Парвардигоро, чашми тафаккури маро ламс кун,*
то он ба дарун гардад ва офтоби неъматӣ рӯҳониро, ки
.дар дилам медурахшад, бубинад

Ва ба ман кумак кун, то дарҳои оромиро боз кунам,
.то нурҳои шифобахши нури мубораки Туро қабул кунам
Ман ноумедиро аз байн мебарам ва тамоми кӯшишро
ба харҷ медиҳам, то ҳузури Туро дар тафаккур эҳсос
кунам ва Туро бо тамоми дилу ҷонам меҷӯям, то он даме
.ки Ту Худо ба ман зоҳир кунӣ

Маҳдуд кардани андешаҳои инсон ба шароит ва
шароити зудгузар ва тағйирёбанда огоҳӣ аз масъалаҳои
берунаро маҳдуд мекунад. Ба ҷои ин, инсон бояд ба
абадият ва тағйирнопазир диққат диҳад ва онро
маркази тавачҷӯх ва андеша гардонад. Касоне, ки ин
корро мекунанд, бо ҷаззобии рӯҳонӣ фаро гирифта
.мешаванд ва бо нури илоҳӣ мунаввар мегарданд

* * *

Бигзор бӯи хуши Ту, эй Худованд, аз гули ҷони ман
.берун ояд ва ҷонҳоро ба маъбади ҳузури Ту ҷалб кунад
Бигзор муҳаббати ту дар дилам наларзад, то ки он
.бо ҳама дар ҳамоҳангӣ ва мувофиқат тапиш кунад

Эй Парвардигор, андешаҳои маро баракат деҳ, то
ташнағони ҷони худро ба чашмаи оромии Ту расонам.
Меҳмони абадии ман бош ва дар маъбади оромӣ ва
.шодмонии ман сокин шав

Туро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард, ва бе ту дар
.масирҳои зиндагӣ қадам нахоҳам гузошт
Ба ман орзуҳои азими самимиро ато кун ва дар
садои зиндаи садоқат ба Ту, овози мубораки Туро
.бишнавам

Ҳар рӯз ман хушбахтиро бештар ва бештар дар
зеҳнам ва камтар ва камтар тавассути хоҳишҳои моддӣ
.меҷӯям

Худовандо, ман бо миннатдорӣ ва сипосгузорӣ ба Ту
сачда мекунам, зеро бо файзи Ту майлҳои рӯхонӣ ва
майлҳои мусбати ман манфии зиндагӣ ва бадихоро
мағлуб мекунанд. Ба ман кӯмак кун, ки азми худро
барои тарк кардани одатҳои зарароваре, ки натиҷаҳои
бад меоранд, тақвият диҳам ва одатҳои судмандеро, ки
натиҷаҳои хуб меоранд, парвариш диҳам. Ва ба ман
кӯмак кун, ки ҳангоми сафар ба сӯи Ту шуълаи умедро
.дар дилам фурӯзон нигоҳ дорам

* * *

Иродаи инсон набояд зери ғуломи хоҳишҳо, хоҳишҳо
ва одатҳои зараровар қарор гирад. Ин маънои худдорӣ
аз истифодаи иродаро надорад, балки дар татбиқи он
фарқ карданро дорад, то он бо иродаи илоҳӣ мувофиқат
.кунад

Ҳар касе, ки хушбахтӣ ва муваффақиятро мехоҳад,
бояд ба Худо имони қавӣ дошта бошад, огоҳии худро ба
сатҳи оромии ботинӣ ва оромӣ баланд бардорад, ба
шуҷоат ва ҷасорат диққат диҳад, ирода ва азму ирода
дошта бошад ва вазифаҳои худро бо оромӣ ва эътимод
.иҷро кунад

* * *

Ман омодаам тамоми ҳаётамро ба як шахси самимӣ
бахшам, аммо аз дурӯягон ва шахсони носоҳеҳ
канорагирӣ мекунам. Ман на касеро хушомадгӯӣ
мекунам ва на фиреб медиҳам ва мо бояд дар ин ҷаҳон
.чунин зиндагӣ кунем

* * *

Мо бояд ҷасорат дошта бошем, самимӣ бошем ва
худо на танҳо бо онҳое, ки метавонем илҳом бахшем,
балки бо онҳое, ки метавонанд моро илҳом бахшанд,
.иҳота кунем

* * *

Ман метавонам ҳамаи вазифаҳои худро танҳо бо
қарз гирифтани қувватам аз Худо анҷом диҳам. Аз ин рӯ,

аввалин хоҳиши ман ин аст, ки Ёро хушнуд кунам. Худо
муҳаббати аввалин дар дили ман, бузургтарин орзуи
даруни ман ва ҳадафи ниҳои ирода ва ақли ман аст
Мувозинат зебост ва бояд поя ва санги асосии
эҳсосот ва андешаҳои мо бошад

* * *

Шахси фидокор, дӯстдори беғаразӣ, ба худхоҳӣ
иҷозат намедиҳад, ки ба ӯ ҳукмронӣ кунад, зеро эҳсоси
шодмонии пок ғайриимкон аст, агар инсон васеъфикр ва
меҳрубон набошад, барои дигарон ва инчунин барои худ
хушбахтӣ чӯяд ва орзу накунад. Ин як принсипи
умумичаҳонӣ ва тағйирнопазир аст

* * *

Ман то ҳол дар ёд дорам, ки вақте бо як таҷрибаи
ғайричашмдошт рӯ ба рӯ шудам; аз паси абрҳои
тафаккур, субҳи саодати рӯҳонӣ ногаҳон пайдо шуд ва
вучуди маро фаро гирифт
Ин таҷрибаи муборак аз ҳама интизориҳо зиёдтар
буд. Ман шодмонии тасвирнашавандаро эҳсос кардам ва
нури хушбахтӣ ҳар гӯшаи торики шуури маро равшан
карда, сояҳои нофаҳмиҳо ва саволҳоро пароканда кард.
Он нур — мисли нурҳои рентгенӣ — аз сатҳҳои ноҳамвор
сӯрох карда, чизҳоро ошкор кард, ки аз уфуқи биниши
.оддӣ берун буданд

* * *

Тапиши беисти дили шумо оҳиста-оҳиста аз вучуди
қудрати бепоён берун аз дарвозаҳои дониши шумо
хабар медиҳад. Набзи нарми ҳаёти фарогир ба шумо
:пичиррос мезанад
На танҳо як чараёни ночизи ҳаёти маро қабул кун,»
балки доираи эҳсосоти худро васеъ кун ва бигзор хун,
бадан, ақл, ҳиссиёт ва ҷони туро дар набзи ҳаёти
.«кайҳонии худ фарқ кунам

* * *

Худовандо, бигзор ман дар ҳар амале, ки мекунам,
хузури Туро эҳсос кунам. Ба ман кӯмак кун, ки сояи
тарсери, ки нури роҳнамоии Туро пинҳон мекунад, аз
байн барам. Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар боғи дилам
шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори субҳи
.омадани Ту ҳастам

* * *

Фикрҳои ноқомиро бо фикрҳои мусбати
муваффақият дур кунед ва хушбин бошед ва бо фикр
нақардан дар бораи тарсҳо аз онҳо ҳалос шавед
Ғамҳоро бо нури шодӣ дур кунед ва суҳанҳои
беҳударо бо меҳру муҳаббат ва хушмуомилағӣ иваз
.кунед
Андешаҳои носолиқро аз тахти саломатӣ дур кунед
ва онҳоро бо андешаҳои солиқ ва эҳсосоти солиқ иваз
.кунед

Қалби ҳудро аз изтироб ва изтироб раҳо кун ва
абрҳои нодонӣ ва нодонӣ аз уфуқи зиндагии худ дур
.кун

* * *

Шахсе, ки дар набарди зиндагӣ ғирӯз мешавад,
ранҷу азоби ҳудро ҳамчун нишони шараф дар синааш
мебарад

* * *

Эй Парвардигор, маро баракат деҳ, то танҳо неқиро
бубинам, танҳо неқиро фикр кунам ва танҳо бо одамони
неқӯқор ва неқӯқор муошират кунам ва бигзор дар бораи
Ту фикр кунам, эй Ту, ки манбаи ҳама неқӣҳо ва адолат
.ҳастӣ

Арвоҳи тоқиқиро аз ман дур нигоҳ дор ва аз қалби
осмон ва аз дарвозаҳои дилу эҳсосотам ба ман нигоҳ кун
.ва дар маъбади муҳаббати ман ба ту ба ман зоҳир шав

* * *

Мо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то ҳамеша
эҳсосоти худро зери назорат нигоҳ дорем, то ҳар вақте
ки бо одамони бадахлоқе вомехӯрем, ки оромии
дигаронро ҳалалдор мекунанд ва фазои атрофро вайрон
.мекунанд, эҳсосоти худро идора карда, худро боздорем

Аввалин нукта дар рафтори инсон такмили худ аст.

Шахси хуб бо рафтори неки худ метавонад ба
.атрофиёнаш барои беҳтар шудан кӯмак кунад

* * *

Васвасаи орзуҳо ақлро кӯр мекунад ва вақте ки
тумани орзуҳо ақли инсонро фаро мегирад, онҳо
мувозинати ботинии худро аз даст медиҳанд ва
беихтиёр амал мекунанд, зеро медонанд, ки ихтироъи
фитрӣ қувваи пешбарандаи ҳар як амали солим ва
рафтори дуруст аст. Вақте ки рули қобилияти зеҳнии
инсон мешиканад, онҳо ногузир дар вартаи дард ва
.бадбахтӣ қарор мегиранд

* * *

Дер ё зуд, ҳаёлотии зиндагӣ нопадид мешаванд ва
ҳадафи он равшан мешавад. Вақте ки ҳаёлотии кӯдакӣ ва
ҷавонӣ нопадид мешаванд, чӣ боқӣ мемонад? Мо
хушбахтии ҳақиқиро танҳо дар наздикӣ ба Худо ва
эҳсоси ҳузури Ӯ пайдо карда метавонем, ки рӯҳро бо
.оромӣ ва осоиштагӣ пур мекунад

* * *

Мо бояд дар интизориҳои худ воқеъбин бошем ва аз
Худо хоҳиш кунем, ки танҳо ниёзҳои асосии моро қонеъ
кунад ва фарқи байни ниёзҳои воқеӣ ва хоҳишҳои
нолозимро бидонем. Беҳтарин роҳи фарқ кардани он
чизе, ки зарур аст ва он чизе, ки нолозим аст, ин аст, ки
ба мантиқ ва ақл муроҷиат кунем ва нахоҳем, ки чизҳои
бефоидаеро ба даст орем, ки ба мо фоида намеоранд ва
.бе онҳо беҳтаранд

* * *

Шояд ман аз сайёраҳо ва ситораҳои дурдасттарин
сафар кунам

Аммо ман ҳамеша туро дӯст хоҳам дошт
Шояд пайравони шумо биёянд, ё метавонанд бо
роҳи худ раванд

Аммо ман ҳамеша бо ту хоҳам буд ва туро дӯст
хоҳам дошт

Шояд маро мавҷҳои таҷассумҳои сершумор
.печонанд

Ман худро танҳо ва танҳо ҳис мекунам
Бо вуҷуди ин, ман туро ҳамеша дӯст хоҳам дошт
Ҷаҳони парешон метавонад туро фаромӯш кунад
Аммо ман ҳамеша туро дар ёд хоҳам дошт

Шояд овози ман паст шавад ва маро ноумед кунад
:Аммо бо суханони ҷони худ пичиррос мезанам
«Ман туро ҳамеша дӯст хоҳам дошт»

Озмоишҳо, бемориҳо ва марг метавонанд маро пора-
пора кунанд

Баданамро аз ғалбер гузарониданд, аммо то он
даме, ки дар хотирам боқӣ мондааст
Як умеди дурахшон боқӣ мемонад; ба чашмони
мурдани ман нигоҳ кун

:Ба воситаи онҳо ман ба шумо мегӯям
ман туро ҷовидона дӯст хоҳам дошт

!Ва ман ҳамеша ба шумо содиқ хоҳам монд

* * *

Вақте ки шумо мегӯед, ки "Худо бо ман аст", танҳо
аз андешаҳои дигарон ба шумо некӣ хоҳад омад. Худро
бо Худо ихота кунед, зеро номи муқаддастарини Ё
қудрати оӣ, сипари ногузарандаест, ки ҳама ларзишҳо
.ва андешаҳои манфӣ бар он ҳам ва қач мешаванд
Шодмонии рӯхонӣ дар тафаккури доимӣ дар бораи
Худо ва орзуи афзояндаи Ё нухуфтааст ва замоне фаро
хоҳад расид, ки ақл дигар аз изтироб ларзида ё ба ларза

намеојад. Он гоҳ ҳеҷ ранҷу азоби ҷисмонӣ ё бӯҳрони
равонӣ наметавонад шуурро аз ҳузури Худои зинда дур
.кунад

Чӣ қадар хуб аст, ки наздик будан ба Худо, фикр
!кардан дар бораи Ё ва эҳсос кардани ҳузури Ё пайваста
* * *

Шумо бояд бо хушбинӣ ва шодмонӣ барои расидан
ба ҳадафи қонунии худ кӯшиш кунед ва танҳо интизори
расидан ба он бояд ба рӯҳи шумо шодӣ оварад. Шумо
инчунин бояд ҳангоми ба даст овардани ин ҳадаф шодӣ
.кунед, зеро ин дастоварде сазовори шодмонии шумост
* * *

Мегӯянд, ки занбӯри асал аз бӯи лотос чунон мафтун
шудааст, ки муддати тӯлонӣ дар дили гул мемонад ва
нектарро мемакад. Дар ин кор, гулбаргҳои лотос ба он
мечаспанд ва он дар дохили лотос бо марг рӯбарӯ
мешавад. Сипас оҳуҳои минтақаҳои шимолӣ ҳастанд, ки
аз оҳангҳои най маст шудаанд. Вақте ки шикорчӣ най
менавозад, оҳу назди ӯ меояд ва бо сарнавишти
марговари он рӯбарӯ мешавад. Инчунин филҳои хонагӣ
низ ҳастанд; фили мода барои ҷалб ва сайд кардани
филҳои дигар истифода мешавад. Дар ин замина, як
:файласуфи бузург чизе гуфтааст, ки чунин маъно дорад

Занбӯри асал аз бӯи он мафтун мешавад
Ва оҳу садои ҳуштак мебарорад
Фил дар асирӣ меафтад
Аз сабаби ламси ҳаяҷоновар

Аммо дар бораи инсоне, ки ҳамаи ин ҳиссиётро
дорад, чӣ гуфтан мумкин аст? Маслиҳати файласуф ба ӯ
ин аст: "Ғуломи ҳиссиёти худ набош ва нагузор, ки чизе
."ё касе шуморо идора кунад

Ман мегӯям: «Дар хотир доред, ки ҳамаи ҳиссиёти
шумо дар хидмати шумо қарор доранд ва бояд ба
фармонҳои шумо гӯш диҳанд ва ба иродаи бошуурунаи
."шумо итоат кунанд

* * *

Об ва ях зухуроти ду унсури ноаён, оксиген ва
гидроген мебошанд ва вуҷуди онҳо танҳо як мавҷудияти
бешакл ва гузаранда аст. Ба ҳамин монанд, ақли инсон
ва материя зухуроти ақли кулӣ мебошанд, ки танҳо як
вуҷуди маҳдуд ва нисбӣ доранд, зеро дар асл, танҳо
."ақли кулӣ воқеан комилан вуҷуд дорад

* * *

Одамоне ҳастанд, ки ба касе эътимод надоранд ва
ба имконияти ёфтани дӯстони ҳақиқӣ шак мекунанд;
баъзеҳо ҳатто аз қобилияти худ бе дӯстон зиндагӣ
кардан фахр мекунанд, аммо онҳое, ки қодир нестанд ба
дигарон меҳру муҳаббат ва дӯстӣ нишон диҳанд, қонуни
густариши рӯҳониро нодида мегиранд, ки тавассути он
рӯҳ уфуқҳои худро васеъ мекунад ва ба оғӯши рӯҳи
."илоҳӣ бармегардад

* * *

Вақте ки инсон худро таҳлил мекунад, бояд хоҳиши
қавӣ барои бартараф кардани заъфҳои худ ва табдил
додани худ ба он чизе, ки бояд бошад, дошта бошад ва
нагузорад, ки рӯҳафтодагӣ иродаи ӯро ҳангоми
шинохтани камбудии худ, ки таҳлили ростқавлонаи худ ба
."онҳо равшанӣ меандозад, сушт кунад

* * *

Ду шарти хушбахтӣ: зиндагии оддӣ ва фикр кардан
дар бораи хушбахтӣ

Вақте ки ман кӯдак будам, ба Худо нома
менавиштам, ки хурд будам ва базӯр навиштанро
медонистам, аммо ба ӯ бисёр чизҳоро мегуфтам, барои
худам чизе наменпурсидам, балки аз ӯ хоҳиш мекардам,
ки дар бораи худаш ба ман чизе биомӯзонад ва ҳар рӯз
интизори он будам, ки почтальон ҷавоби номаамро
.бароям биёрад

Ман дар дилам ҳеҷ гоҳ шак надоштам ва рӯзе дар
рӯъё ҷавоб гирифтам, вақте ки ҳарфҳои паёми
муборакро дидам, ки бо нури тиллоӣ медурахшиданд,
онро хуб хонда натавонистам, аммо паёмро чунин
фаҳмидам : «Ман ҳаёт ва муҳаббат ҳастам ва ман ба
воситаи волидонат ба ту ғамхорӣ мекунам!» Сипас ман
.ҳузури илоҳиро фаҳмидам ва эҳсос кардам

* * *

Ман кӯшиш мекунам, ки мушкилоти гузаштаамро
фаромӯш кунам, бо ҷасорат ба имрӯз рӯ ба рӯ хоҳам шуд
ва бо эътимоди комил ба Худо ба оянда интизор хоҳам
.буд

Ман медонам, ки ҳама орзуҳои неки ман дар дил бо
.ёрии Худо амалӣ хоҳанд шуд

Ман тамоми кӯшишро ба ҳарч медиҳам, то худро
такмил диҳам, то маъноӣ ҳаётро беҳтар фаҳмам ва
тамоми кӯшишро ба ҳарч медиҳам, ки ҳикмат ба даст
орам, фаҳмиши рӯҳро бедор кунам ва бо ҳақиқати ниҳой
.муттаҳид шавам

* * *

Эй Парвардигор, ман аз нур ва муҳаббате, ки аз
файзи фаровони Ту аст, шод хоҳам шуд ва барои қадр
кардани меҳрубонию Ту оятҳои сипосгузорӣ ва
.миннатдориро ба сӯи Ту баланд хоҳам кард

Ман дар фикр, суҳан ва амал самимиятро қабул
хоҳам кард ва кӯшиш хоҳам кард, ки дигаронро хушбахт
кунам, зеро хушбахтии ман аз хушбахтии онҳо сарчашма

мегирад ва ман "худи хурди" худро дар "худи куллӣ" -
."худи куллӣ" ҳал хоҳам кард

Муҳаббат набзи тамоми офариниш аст
Ишқ як сӯҳбати хомӯшона байни ду дил аст
Муҳаббат даъвати Худо ба тамоми махлуқот аст
То ки он ба хонаи осмони худ, хонаи ваҳдати
.кайҳонӣ, баргардад

Ишқ дар боғҳои рӯҳҳои шукуфон таваллуд мешавад,
Ин қадимтарин ва ширинтарин нектар аст, ки дар
шишаҳои дилҳои вафодор ва самимӣ нигоҳ дошта
.мешавад

Онҳое, ки худро мешиносанд, мефаҳманд, ки тамоми
қудрати зарурӣ барои иҷрои вазифаҳо аз Худо сарчашма
мегирад. Онҳое, ки ба оромии рӯҳонӣ (оромӣ) ноил
мегарданд, новобаста аз нақше, ки дар ин замин
доранд, шодмонии ботинии навро эҳсос мекунанд. Чунин
шахс мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ ва зиндагии худро
.пеш мебарад

* * *

Ихтилоли равонӣ ақлро ҳалалдор ва парешон
мекунад, кайфияти ноустувор биниши равшанро
норавшан мекунад ва хуруҷҳои эҳсосӣ боиси нофаҳмиҳо
мегарданд. Аксари одамон на бо фаҳмиш ва мулоҳиза,
балки мувофиқи кайфияти худ амал мекунанд. Ғайр аз
ин, таассуб ва таассуб линзаи фарққуниро тира
мекунанд, фаҳмишро таҳриф мекунанд ва монеъи дарки
равшан ва яқмаъно мешаванд. Аз ин рӯ, фаҳмиш бояд аз
ҳама манбаъҳои ошуфтагӣ, изтироб ва таассубе, ки ба
доварии солим ва дарки дақиқ ҳалал мерасонанд, тоза
.карда шавад

* * *

Парвардигоре дар ин коинот вучуд дорад, ки ба
инсоният истиқлолият, қобилият ва ақл додааст.
Инсонҳо метавонанд Худоро тавассути тӯҳфаи ақл пайдо
кунанд, аммо агар онҳо вақти худро ба бемаънӣ сарф

кунанд, бе он ки кӯшиши заруриро барои ёфтани маъноӣ
ҳаёт ва шинохти Офаридгори худ сарф кунанд, онҳо
энергияҳои гаронбаҳоеро, ки Худо ба онҳо додааст,
беҳуда сарф мекунанд ва ҳеҷ гоҳ хушбахтии ҳақиқиро
.нахоҳанд ёфт

Гарчанде ки ман корҳои зиёдеро мекунам, аммо дар
коре, ки мекунам, худро маҳдуд ҳис намекунам, зеро
.мефаҳмам, ки ин ҷаҳон хонаи ман нест

* * *

Чустучӯи Худо моро аз нодида гирифтани вазифаҳои
моддӣ, зеҳнӣ ва иҷтимоии худ дар муборизаҳои зиндагӣ
озод намекунад. Аз тарафи дигар, ҷӯяндаи воқеан
рӯҳонӣ худтанзимкунӣ ва назорат бар эҳсосот, одатҳо ва
хоҳишҳои худро меомӯзад, то маъбади ҳаётро аз
торикии нодонӣ озод кунад, то ҳузури илоҳиро дарк
кунад. Ҳамон тавре ки ҷавоҳироти хонаи торикро дидан
мумкин нест, огоҳии рӯҳонӣ низ то он даме, ки қувваҳои
нодонӣ ва номувофиқатии равонӣ бар инсон ҳукмронӣ
.кунанд, эҳсос карда намешавад

* * *

Шояд баҳр меҳоҳад худро ба пиёла рехта бошад,
аммо пиёла танҳо метавонад худро нигоҳ дорад. Ба
ҳамин монанд, ҳақиқат барои ҳама аст, аммо онҳое, ки
огоҳии маҳдуд доранд, ба қадри кофӣ чуқур намечӯянд,
то ҷустучӯ ва кашф кунанд ва инчунин ба зери сатҳ
ғўтавар намешаванд; аз ин рӯ, онҳо наметавонанд
ҳақиқатро пайдо кунанд. Мо бояд тамоми кори аз
дастамон меомадаро кунем, то таҳқиқоти амиқ
.гузаронем ва ганҷҳоро кашф кунем

* * *

Ӯ дӯст медорад, ки ҳар гуна андешаи манфиеро, ки
кӯшиш мекунад ба шуури ӯ даҳлат кунад, рад кунад,

дар ҳоле ки ба масъалаи ҷиддӣ ё масъалаи муҳим
тамаркуз мекунад. Аксари одамон ҳангоми анҷом
додани корҳои муҳим дар бораи чизҳои дигар фикр
мекунанд. Масалан, дар ҳоле ки довар ҳукми ниҳии
худро дар бораи масъалаи нозуки ҳаёт ё марг барои
шахси дигар содир мекард, ӯ ҳамзамон дар бораи
муносибати баде, ки ҳамон рӯз аз ҷониби занаш дида
буд, фикр мекард ва аз он ки ҳукми ӯ дар ҳона иҷро
.намешавад, нороҳат буд

Агар ин довар қарори нодуруст қабул кунад ва
шахси бегуноҳро аз сабаби тамаркузи нодуруст ба қатл
маҳкум кунад, ӯ дар навбати худ дар назди бузургтарин
довар, ки қонуни умумиҷаҳонӣ аст ва ҳеҷ гуна
тарафгирӣ ва ҳешутаборбозиро намедонад, айбдор ва
.маҳкум хоҳад шуд

* * *

Насими илҳомӣ ту ҳамаи абрҳоро пароканда кард ва
осмони андешаҳои ман акнун соф ва пок аст ва бо
чашмони покиза туро дар ҳама ҷо мебинам. Нурҳои
офтоби мубораки ту ба умқи вуҷуди ман ворид
мешаванд ва бо гуруснагии наслҳо ман аз нури мубораки
.ту ғизо мегирам

* * *

Дар ин ҷаҳони ноустувор, хатарнок ва номуайян,
шумо худро комилан танҳо ҳис мекунед. Танҳо Худо
ҳаргиз шуморо тарк намекунад ва умедҳоятонро барбод
.намедиҳад

Худовандо, маро баракат деҳ, то ки ман тухми
қуввати рӯҳонӣ ва муваффақиятро дар дохили худ
парвариш кунам ва ин қувватро ба роҳҳое истифода
.барам, ки ба Ту писанд оянд

* * *

Эй Парвардигоро, дар танҳои андешаҳоям, ман
орзуи шунидани овози Туро дорам, овозҳои дунявиеро,
ки дар хотирам лона мегузоранд, аз ман дур кун, ман
орзуи шунидани овози ороми Туро, ки дар умқи рӯҳам
садо медиҳад, дошта бошам, вучуди маро ба даст гир ва
ба ман иҷозат деҳ, ки ҳузури мубораки Туро дар дохили
.худ ва дар атрофи худ эҳсос кунам

* * *

Муайян кардан осон аст, ки оё инсон аз муҳити
.осоишта ё ҷанҷолӣ ғизои зеҳнӣ мегирад

* * *

Тарсҳои дохилӣ, изтироби равонӣ ё изтироб, ки аз
муошират бо дӯстон ва хешовандони нодуруст ба вучуд
меоянд, ҳама ба печида шудани ақл ва рӯҳияи ноором
мусоидат мекунанд. Аз тарафи дигар, онҳое, ки дорои
хислатҳои ором ва осуда ҳастанд, ба ташаккули
.тафаккури солим ва ҷолиб мусоидат мекунанд

* * *

Худо моро месанҷад, то азми моро мустаҳкам кунад,
на барои шикастани мо. Агар мо тамоми эътимоди худро
ба ҷисм гузорем, нодонӣ моро небуд мекунад. Онҳое, ки
дар ҷустуҷӯи ҳақиқат устуворанд, ҳаёти ҷовидонӣ
меёбанд. Ин ҷаҳон кӯраи оташинест, ки дар он рӯҳҳои
мо ташаккул меёбанд ва ҳамчун пӯлоди ҳикмат ва
.қуввати рӯҳонӣ пайдо мешаванд

Инсонҳо дорои потенциали истифоданашуда
мебошанд - тамоми қудрате, ки ба онҳо лозим аст. Худо
ба онҳо қудрати ақл додааст, то худро аз маҳдудиятҳои
дунявӣ, ки онҳоро мебанданд ва асири одатҳо ва
хоҳишҳо нигоҳ медоранд, раҳо кунад. Ба онҳое, ки имрӯз
тасмим мегиранд, ки нагузоранд, ки мушкилоти зиндагӣ
иродаи онҳоро шикананд ва монеъи пешрафти онҳо

шаванд, қобилияти бартараф кардани онҳо дода
.мешавад

* * *

Ҳамаи асрори худро ба номи ростқавлӣ ба дигарон
ошкор накунед. Агар шумо заъфҳои худро ба онҳое, ки
бепарвоанд, ошкор кунед, онҳо фурсатро истифода
бурда, вақте ки мехоҳанд ба шумо зарар расонанд,
шуморо масхара мекунанд. Чаро ба онҳо чизе диҳед, ки
онҳо метавонанд бар зидди шумо истифода баранд ва ба
?шумо дард оваранд

* * *

Эй нӯшокии тароватбахши дилам, ман туро борҳо ва
борҳо менӯшам, аммо шишаи шуури ман ҳамеша пур аз
лабрез аст, ман номи ин нӯшокии муборакро намедонам,
аммо медонам, ки ин нектари ишқи илоҳӣ аст, ки ба ман
.шодмонию рӯҳонию нав мебахшад
Шодмонию рӯҳонӣ пайваستا нав мешавад, зеро он аз
хоҳишҳои зудгузар таваллуд намешавад. Он дар рӯҳи
орзуманд дар он лаҳзаҳои зоҳир мешавад, ки изтиробҳои
рӯҳӣ аз байн мераванд ва одатҳои зараровар ва майлҳои
нохуш зери таъсири оромии ботинӣ, ки аз умқи фаҳмиши
.рӯҳ сарчашма мегирад, нопадид мешаванд

* * *

Байни сарватмандони замин ва сарватмандони рӯҳ
муқоисае нест, зеро сарватмандони рӯҳ дар назари Худо
.сарватмандтарин сарватмандонанд
Имрӯз ман қарор додам, ки ба ноумедӣ, ноумедӣ ва
пушаймонӣ аз умедҳои аз даст рафта ва орзуҳои
нокомил дода наштавям. Ба ҷои он ки ба худам иҷозат
диҳам, ки маҳдуд ва маҳдуд бимонам, мувофиқи илҳами
хирад зиндагӣ хоҳам кард, зеро медонам, ки бо ин кор
.хушбахтии меҷӯям

* * *

Худоё, шукр, ки маро ҳамеша ба ёд меорӣ, ҳатто
вақте ки туро ба ёд намеорам ва маро аз шукргузорӣ

барои неъматҳое, ки бар ман додай, пур мекунӣ. Маро
.баракат деҳ, то бо ёди доимии ту зиндагӣ кунам

* * *

Вақте ки шуур аз таассуб пок ва аз иллюзияҳо раҳо
мешавад, мо соҳиби фаҳмише хоҳем буд, ки моро на
танҳо дар вақтҳои муайян, балки дар ҳар рӯзи ҳаётамон
бо эҳёи қувват ва ҷавонии баданамон, тақвияти
андешаҳои мо ва пур кардани рӯҳҳои мо бо ҷараёнҳои
.ҳикмат ва хушбахтӣ илҳом мебахшад

* * *

Одати гуфтани ростиро бе гуфтани чизҳои нолозим
инкишоф диҳед ва аз гуфтани ҳар чизе, ки метавонад ба
дигарон зарар расонад ё ба ҳақиқат мувофиқ набошад,
.худдорӣ кунед

* * *

Аксари тоҷирон на дар ба даст овардани пул
самараноканд ва на дар идоракунии тиҷораташон
муваффақанд ва на шавҳарони оқил, зеро вақте ки онҳо
дар офисҳои худ ҳастанд, бо мушкилоти хонаводагии
худ бо занонашон банд ҳастанд ва вақте ки дар хона
ҳастанд, ақли онҳо ба мушкилоти корӣ банд аст. Набояд
кӯшиш кард, ки дар як вақт ба зиёда аз як чиз диққат
.диҳад

* * *

Агар шахси хатокор қарор диҳад, ки худро ислоҳ
кунад ва бо муошират бо одамони хуб вазъияти худро ба
сӯи беҳтар беҳбуд бахшад, ӯ ба сӯи беҳтар тағйир хоҳад
ёфт, дар ҳоле ки шахси рӯҳонӣ маънавияти худро аз
даст медиҳад ва дар ҷомеаи онҳое, ки ниятҳои нодуруст
.ва майлҳои бад доранд, ақибнишинӣ мекунад

* * *

Дар хотир доред, ки хоҳиши наздик шудан ба Худо
бузургтарин ва шарафмандтарин истифодаи қудрати
ирода аст, зеро танҳо Худо абадӣ ва абадӣ аст ва ҳама
некиҳо аз Ӯ сарчашма мегиранд. Қудрати иродаи худро

парвариш диҳед ва аз хоҳишҳои зараровар канорагирӣ
кунед; аз қудрати иродаи худ барои иҷрои онҳо
истифода набаред, зеро ин як кӯшиши беҳуда ва беҳуда
сарф кардани энергия аст. Вазифаҳои худро дар ин ҳаёт
бо беҳтарин қобилияти худ иҷро кунед ва ҳамзамон ба
ҳаёт ҳамчун як орзуи зудгузар нигоҳ кунед. Қатъи худро
тезтар кунед ва иродаи худро дар дониши Худо
.мустаҳкам кунед

* * *

Агар инсон ҳаёти худро бо хирад ва фаҳмиш
зиндагӣ кунад, дарк хоҳад кард, ки марг мукофот ва
.гузариш ба ҳолати беҳтар дар ҷаҳони беҳтар аст

* * *

Устод Парамаҳанса ба яке аз шогирдонаш чунин
:маслиҳат дод
Яктарафа набошед; ба ҷои ин, зиндагии бо тартиб ва
мувозинат дошта бошед ва вазифаҳои худро авлавият
диҳед. Вазифа корест, ки бо ихтиёр ва бо хоҳиши
самимӣ анҷом дода мешавад, на бо норозигӣ ё эҳсоси
ӯҳдадорӣ. Дар ҳоле ки огоҳии маънавӣ ва ахлоқӣ бояд
авлавият дошта бошад, вазифаи моддӣ набояд сарфи
назар карда шавад, зеро он хеле муҳим аст ва бояд бо
ӯҳдадориҳои иҷтимоӣ, миллӣ ва байналмилалӣ тақвият
.дода шавад

* * *

«Ва аз ҳама муҳимтар, бо худ ростқавл бошед»
Ин ибора рӯйхати маслиҳатҳои машҳуреро, ки ба
Полоний дар "Ҳамлет"-и Шекспир дода шудаанд, пурра
мекунад ва ин маънои онро дорад, ки дар баробари
дигар чизҳо, ба худ содиқ будан ва коре накардан дар
асл нодуруст аст. Дар ҳақиқат, вичдони соф ва зинда ба
соҳиби худ шодӣ ва қуввате мебахшад, ки аз ҷиҳати
.арзиш ва аҳамият аз ҳама ганҷҳои коинот болотар аст

* * *

Қудрати тамаркузи оӣ тӯфонҳои изтиробро ором
мекунад, суръати нигарониҳоро коҳиш медиҳад,
хоҳишҳои беитоатро маҳдуд мекунад ва ҳикмати
илоҳиро ҷалб мекунад, ки тағйир намеёбад ё тағйир
.намедиҳад

* * *

Муваффақият на аз тақдир ё барор, балки аз
мутобиқ шудан ба худ, тавассути тафаккур, бо қонунҳои
.қоинот вобаста аст

* * *

Ҳеҷ чиз ва ҳеҷ кас набояд иҷозаи ишғоли тахти
дилро дошта бошад, ки бояд танҳо ба Худо бахшида
.шавад

* * *

Мизоҷи инсон эҳсосоти ўро сард ва фаҳмиши онҳоро
ноқис мегардонад ва бо дигарон муошират карданро
.имконнопазир мегардонад

* * *

Зиндагии хонаводагӣ бояд бихишт бошад, аммо
хислатҳои бад метавонанд онро ба дўзах табдил диҳанд.
Шавҳар метавонад аз кор ба хона баргардад ва занашро
рӯҳафтода ва нороҳат бинад, ки ин барои ў имкони
муошират бо ўро ғайриимкон мегардонад. Ё ў метавонад
бо рӯҳияи бад ба хона баргардад ва муошират бо занро
ғайриимкон мегардонад. Ҳамин тариқ, бисёр мушкилот
аз сабаби хислатҳои носолим ба дигарон низ дучор
.мешаванд

Вақте ки узви оила аз ҳашм ё бепарвоя сўзон аст,
шумо фавран аз феълӣ атвори онҳо таъсир мегиред. Ё
шумо метавонед бо касе бо рӯҳияи баланд муроҷиат
кунед, аммо ўро рӯҳафтода ва баҳсҷӯ меёбед ва онҳо
суханони ранҷонандае мегўянд, ки фавран шодмонӣ

* * *

Ман намегузорам, ки аз нофаҳмиҳои дигарон дар
бораи ман ранҷам, балки кӯшиш мекунам, ки ба онҳо
кӯмак кунам, агар онҳо маро қабул кунанд ва ба онҳо
.ниятҳои нек ва орзуҳои нек фириستم

* * *

Амалҳои нек мисли нӯшидани нӯшокиҳои ширину
 гуворо ва некӣ ҳастанд, дар ҳоле ки амалҳои бад
 хусусияти муҳолиф доранд, ба монанди ҳӯрдани асали
 заҳролуд. Аз амалҳо ва рафторҳои, ки ба саломатӣ зарар
 мерасонанд ва боиси изтиробӣ раванӣ ва нодонӣ
 мешаванд, бояд қомилан қанорагирӣ кард. Сарфи назар
 аз ҳама гуна моддаҳои зараровар, гузарандагии беасос
 дарвозаест, ки аз он мушқилои раванӣ, бемориҳо ва
 .дардҳои қисмонӣ ворида мешаванд

* * *

Эй маҳбуби илоҳии ман
Ту чашмаи меҳру муҳаббате ҳастӣ, ки аз қалби дӯстӣ
ҷорӣ мешавад ва шуоъҳои пинҳони гармие ҳастӣ, ки
навадаҳои эҳсосотро дар дилҳои дӯстон мекушоянд
Ва шеърҳои самимӣ, ки шарафмандӣ, вафодорӣ ва
садоқатро тараннум мекунанд

* * *

Ҳар қадар ман бештар ҳамдардӣ ва иродаи худро ба
дигарон фиристам, ҳамон қадар каналҳои рӯҳониро
мекушоям, ки тавассути онҳо муҳаббати Худо ба ман
қорӣ мешавад. Муҳаббати илоҳӣ оҳанрабоест, ки
.беҳтарин некиро ҷалб мекунад ва меорад

* * *

Барои шахс муҳим аст, ки оромии ботинии худро
нигоҳ дорад, ҳатто агар ӯ бо хешовандони мушкилдор
зиндагӣ кунад, дар корфармои саҳтгир кор кунад, бо
онҳое, ки онҳоро душман мешуморанд, муносибат кунад
ё бо ягон озмоиши зиндагӣ рӯ ба рӯ шавад. Агар онҳо
дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ ба ин азм пайдорӣ кунанд ва пас
аз чанд рӯзи чунин таҷрибаҳо рӯҳафтада наshawанд,
онҳо ба мувозинати ботинӣ ноил мегарданд ва
.хушбахтии равонӣ пайдо мекунанд

* * *

Бадӣ ва гуноҳ табиатан ба инсон хос нестанд, балки
аз берун ворид шуда, дар дохили ҳуди инсон ҷой
.мегиранд

* * *

Тилое, ки дар зери лой гӯронида шудааст, моҳияти
худро гум намекунад; пас аз тоза кардани лой бо покии
табиии худ медурахшад. Ба ҳамин монанд, некӣ дар
рӯҳи инсон, сарфи назар аз қабатҳои нодонӣ, ки онро
мепӯшонанд ва пинҳон мекунанд, вучуд дорад.
Новобаста аз он ки тиллоӣ рӯҳ аз лойи ғафси саҳтшудаи
нодонӣ то чӣ андоза доғдор мешавад, мо танҳо он лойро
бо оби хирад шуста, дурахши зебои тиллоӣ воқеии рӯҳро
.ошкор мекунем

* * *

Одамон аксар вақт ба танқиди якдигар диққат
медиҳанд ва аз ин рӯ онҳо хислатҳои хуби тарафи
.дигарро пай намебаранд

* * *

Нодонӣ ҳам дар Шарқ ва ҳам дар Ғарб баробар
вучуд дорад. Вақте ки нодонон аз Шарқ ва Ғарб
вомехӯранд, онҳо ҷанҷол мекунанд ва наметавонанд ба
мувофиқа расанд ва ситоиши ғурур ва худписандии
худро бидуни гӯш кардан ё эҳтиром гузоштан ба дигар
ақидаҳо, ҳатто агар онҳо дуруст бошанд ҳам, нишон
медиханд. Аммо, вақте ки хирадмандон аз Шарқ ва Ғарб
вомехӯранд, онҳо масъалаҳоро ба таври объективӣ
баррасӣ мекунанд ва барои ҳамкориҳои самарабахше, ки
.ба ҳама ғоида меорад, саъй мекунанд

* * *

Худо ба мо рӯҳ, ақл ва бадан додааст ва мо бояд ин
тӯҳфаҳоро ба таври ҳамоҳанг ва мутавозин парвариш
диҳем. Мо набояд ба худамон ғуломи муҳити зист ё
.асири одатҳо шавем

* * *

Волидони рӯҳан рушдёфта метавонанд бо тарбияи
фарзандони дорои хислатҳои рӯҳонӣ ва қабул кардани
тарзи ҳаёти мӯътадил, ки бо тафаккур ва худтанзимкунӣ
.тавсиф мешавад, ба ҷаҳон кумак кунанд

* * *

Орзу хоҳишест, ки қобилияти амалӣ шуданро
надорад, дар ҳоле ки ният аз орзу ҷавитар аст. Аз
тарафи дигар, ирода қувваи пешбарандаи ин хоҳиш аст
ва дар якҷоягӣ бо энергияи фаъол барои амалӣ кардани
он амалӣ мешавад. Ин талоши мутамарказ ва
пайвастаро талаб мекунад, то он даме ки хоҳиш амалӣ
шавад. Чӣ қадар кам одамон воқеан орзу мекунанд ва ба
он чизе, ки мехоҳанд, ноил мешаванд! Албатта, набояд
аз ирода барои содир кардани амалҳои шармовар ва
сарзанишкунанда истифода бурд, зеро ин ҳадафи аслии
иродаро вайрон мекунад ва оқибатҳои номатлуб ва
зарароварро ба бор меорад. Иродаи инсон бояд аз рӯи
хирад ва фаҳмиш роҳнамоӣ карда шавад, ки ба равшанӣ
.ва наздикӣ ба Худо оварда расонад

* * *

Ҳар чизе, ки дар ин ҳаёт зебо ва арзишманд аст,
аксар вақт дар конҳои пурасрор пинҳон аст. Ҷавоҳироти
нодирро ба осонӣ ёфтан душвор аст ва ганҷҳои
қиматбаҳои рӯҳонӣ бояд бо истифода аз абзорҳои
фаҳмиш ва хирад кашф ва истихроҷ карда шаванд

* * *

Шодӣ оваред ба дигарон тавассути суҳанони нек ва
маслиҳатҳои самимӣ нишонаҳои бузургии ҳақиқӣ
мебошанд. Баръакс, озор додани дигарон бо суҳанони
кинояомез, нигоҳҳои манфӣ ва пешниҳодҳои худхоҳона
нишонаи бадхоҳӣ аст. Нигоҳи ранҷонида ва нафаси
ҳашмгин нисбат ба мушт ё зарбаи дарднок амиқтар ба
амал меояд. Масхара ва тамасхур рӯҳияи саркашӣ ва
ҳаши гунаҳкоронро ошкор мекунад, дар ҳоле ки
пешниҳодҳои дӯстона пушаймонӣ ва ҳайратро ба вуҷуд
меоранд

* * *

Баъзан Худо худро ба дӯстдоронаш ҳамчун нури
бузург, ё ҳамчун овози кайҳонӣ, ё ҳамчун шодмонии
бепоён, ё ҳамчун ишқи ширинии бепоён, ё ҳамчун
фаҳмиш, ҳикмат ва дониш ошкор мекунад, ки нури ӯ
мисли болҳои кайҳонӣ дар абадият паҳн ва паҳн
мешавад ва баъзан ман ин заминро ҳамчун хоб дар
қалби он нур мебинам ва аз ин рӯ ман фаҳмидам, ки
ҷаҳон як хоб аст

* * *

Мо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то дилҳои
худо бо ҳикмат пок кунем ва онҳоро бо муҳаббати Худо
пок созем ва дарк кунем, ки ҳамаи мо бародарону
хоҳарем ва якҷоя ба сӯи хонаи бихиштӣ меравем

* * *

Хушбахтии бузургтарини шумо дар омодагии
доимии шумо барои омӯхтан ва дуруст амал кардан аст.
Ҳар қадар худро беҳтар кунед, ҳамон қадар барои

беҳтар кардани дигарон дар атрофи худ кумак мекунад.
Шахсе, ки худро беҳтар мекунад, ҳамеша хушбахт аст ва
ҳар қадар шумо хушбахттар бошед, ҳамон қадар
.дигаронро дар атрофи худ хушбахттар мекунад

* * *

Биёед якҷоя кор кунем, то гуруснагонро сер кунем,
ба ниёзмандон либос ва доруворӣ диҳем, ғамгинонро
тасаллӣ диҳем, ашки маҳрумонро пок кунем, ба рӯҳи
.онҳо шодӣ бахшем ва ба чеҳраашон табассум оварем

* * *

Агар Худо муҳаббати Худо дар дили модарон ҷой
намедод, онҳо наметавонистанд фарзандони худро дӯст
доранд. Муҳаббати илоҳӣ аз дили модарон ҷорист. Хона
пур аз файз аст, зеро Модари оламгир дар шакли модари
инсонӣ ҳузур дорад ва мо бояд шуълаи муҳаббати
.модариро дар дилҳои худ зинда нигоҳ дорем

* * *

Зиндагӣ дар ин ҷо то он даме, ки ба соҳили амн
бирасем, бесарусомонӣ ва бетартиб ба назар мерасад.
Мо набояд умедҳои худро ба ҳадафҳои дунявии
гузаранда ва пайвандҳои нозуки моддӣ банд кунем.
Чунин робитаҳои нозук моро аз ҳадафи ниҳони худ,
ҳамон тавре ки моро аз ҳуди воқеии худ дур мекунанд,
.беихтиёр дур мекунанд

* * *

Овози Худо дар паси зоҳирии ҳаёт пинҳон аст, ки
пайваста моро аз гулҳо, китобҳои муқаддас ва
виҷдонамон мекунад ва бо мо сӯҳбат мекунад ва
тавассути ҳама чизҳои зебод, ки ҳаётро арзанда
мегардонанд, ҷалоли Ӯ дар оромии рӯҳоние, ки рӯҳ эҳсос
мекунад ва дар кӯшиши самимии ақл барои ҳамоҳангӣ
.бо Ӯ зоҳир мешавад

* * *

Худовандо, маро уқоби пешрафти рӯхонӣ гардон, ки
аз болои кӯчаҳои чанголуд ва муболиғаи афкор ва
.эътиқод баланд парвоз кунад
Маро ба қабатҳои болотар ва болотар даъват кун,
берун аз ларзишҳои замин ва абрҳое, ки нури офтобро
.мебанданд

Бигзор болҳои мувозинат ба он осмони баланди
даркҳои баланд савор шавам
Аз ҳама тӯфонҳо ва тӯфонҳо пештар, ман ба
ҷустуҷӯи лонаи осмонӣ мебароям
Худовандо, маро уқоби пешрафти рӯхонӣ гардон, ки
.ҳамеша бо орзу ва шавқ Туро меҷӯям
Эй Парвардигор, моро бо насими ширини ҳузури Худ
тароват бахш, моро аз орзуи ҳузури пурчалони Худ пур
кун ва бигзор вучуди мо аз ҳикмати илоҳии Ту ғанӣ
гардад. Бигзор мо эҳсос кунем, ки нури муқаддаси Ту ба
ҳар як ҷанбаи ҳаёти мо ворид мешавад, азми моро
тақвият медиҳад, торикии моро пароканда мекунад,
моро бо сулҳу осоиштагӣ ва некбинӣ пур мекунад ва ба
.мо нерӯе барои анҷом додани корҳои нек мебахшад

* * *

Ҳар касе, ки бо қалби пур аз меҳрубонӣ ва
саховатмандӣ ба дигарон кумаки рӯҳӣ ва моддӣ
мерасонад, мебинад, ки он чизе, ки медиҳад, ба худаш
бармегардад ва ин қонуни амал аст, ки ба дилҳо низ
.дахл дорад

* * *

Он чизе, ки инсон нисбат ба дигарон эҳсос мекунад,
дар эфир ларзишҳои доимӣ ба вучуд меорад ва миқдори
мувофиқи ҳамдардӣ ва меҳрубониҳо ҷалб мекунад. Касе,
ки ба онҳое, ки ба ӯ зулм кардаанд, мебахшад, барои
.худаш бахшиш ва таҳаммулпазириро ҷалб мекунад

* * *

Ҳамон тавре ки кас наметавонад тавассути
телефони шикаста сӯҳбат кунад, инчунин наметавонад
дуохоро тавассути ақле, ки аз зарбаҳои болғаи изтироб,
нигаронӣ, норозигӣ ва пайваستшавӣ ба шӯҳратҳои
гузарандаи дунявӣ маъюб шудааст, самаранок пахш
кунад. Баръакс, ин ақлро метавон тавассути оромии
амиқ ва оромӣ барқарор кард ва бо ин роҳ қобилияти
онро барои интиқоли зангҳои рӯҳонӣ ва гирифтани
.баракатҳо ва фаҳмишҳои олии афзоиш дод

* * *

Дар ин ҷаҳони ноустувор, хатарнок ва номуайян,
шумо худро комилан танҳо ҳис мекунед. Танҳо Худо
ҳаргиз шуморо тарк намекунад ва умедҳоятонро барбод
.намедиҳад

* * *

Эй Парвардигор, маро бо покӣ шаффоф гардон, то
нури шифобахши Туро дар дохили худ инъикос кунам
Оинаи ақлавро, ки аз изтироб меларзад, ором кун,
то чеҳраи бепоёни туро инъикос кунад
Тирезаҳои имонро дар рӯҳам боз кун, то аз бӯи
.оромии ту нафас гирам

Эй Ту, ки дар Худат нурафшонӣ! Эй Ту, ки соҳиби
азамати беандоза ҳастӣ! Ба чашмони орзуманди ман
!нигоҳ кун, то ман дар ҷаҳон ҷуз Ту чизе набинам

* * *

Садоҳои гуногун ба системаи асаб таъсири гуногун
доранд. Садоҳои диссонантӣ ба асабҳо таъсири
асабовар доранд, дар ҳоле ки садоҳои гармоникӣ
бофтаҳои ором ва атрофии системаи асабро тавассути
.бедор кардани қувваи ҳаётии он фаъол мекунанд
Аз ин рӯ, сухани меҳрубон ва нарм, суруди
илҳомбахш ва овози хирадмандонае, ки дар маъбади рӯҳ
пичиррос мезанад, ҳама ба рӯҳи инсон таъсири амиқ ва
.тасаввурнашаванда мерасонад

Зиндагӣ мисли сафари кӯтоҳест [ба ҷангал]. Ҳамин
ки хӯроки нисфирӯзӣ омода ва рӯи миз гузошта
мешавад, ҳайвони ваҳшӣ ворид мешавад ва ҳамаро
маҷбур мекунад, ки раванд. Аксари одамон чунин
зиндагӣ мекунанд. Онҳо саҳт меҳнат мекунанд, то пул
ҷамъ кунанд ва ба хушбахтӣ ва амният ноил шаванд,
аммо ҳайвони ваҳшии беморӣ ва дигар офатҳо онҳоро
зада, дилҳояшон меистад ва маҷбур мешаванд, ки
раванд. Одамон маҷбур нестанд, ки чунин зиндагӣ
кунанд ва ба вазифаҳои беохир иҷозат диҳанд, ки вақти
онҳоро дузданд ва онҳоро ғулом кунанд. Солҳои зиёд бо
ин роҳ гузаштаанд. Ба онҳое, ки қарор медиҳанд, ки
нагузоранд, ки душвориҳо онҳоро боздоранд, қувват
.дода мешавад, ки онҳоро паси сар кунанд

* * *

Чун қоидаи умумӣ, калимаи "хӯрок" танҳо дар
робита бо ғизои ҷисмонӣ истифода мешавад, аммо
намудҳои дигари ғизо низ мавҷуданд, ба монанди
фаъолияти зеҳнӣ, тамаркузи зеҳнӣ ва ҳикмати рӯҳонӣ.
Навъи аввал (хӯрок) баданро ғизо медиҳад, навъи дуюм
(тамаркузи зеҳнӣ) ақлро ғизо медиҳад ва навъи сеюм
(ҳикмати рӯҳонӣ) рӯҳро ғизо медиҳад

* * *

Оё шумо ягон бор кӯшиш кардаед, ки он "чизи
дигаре"-и норавшанро, он саробе, ки ҳамеша
тағйирёбанда ва нопадидшаванда дар биёбон аст, дарк
кунед, ки ҳатто пас аз иҷрои ҳама хоҳишҳоятон онро
эҳсос мекунед? Одамон то он даме, ки онро ба даст
оранд, ба чизе орзу мекунанд, аммо вақте ки он ба
дасташон мерасад, ногузир аз он хаста мешаванд ва
чизи дигареро орзу мекунанд. Ҳатто агар зиндагӣ ба
инсон ҳама чизеро, ки дилаш мехоҳад, диҳад - сарват,
қудрат, дӯстон - онҳо дар ниҳоят норозӣ мешаванд ва
ҷустуҷӯи бештарро оғоз мекунанд. Аммо як чиз ҳаст, ки
инсон аз он хаста намешавад ва вақте ки онро меёбад,

ҳеҷ чизи дигареро намехоҳад ва ҳеҷ гоҳ онро бо чизе
иваз намекунад: шодмонии поки рӯҳ, ки дар амиқтарин
.умқи худ зиндагӣ мекунад

* * *

Ҷаҳон дар тӯли таърих такон хӯрда ва ноором
шудааст. Дар ҷанг, ҷаҳон барои миллионҳо одамон ба
макони ранҷу азоб ва дард табдил меёбад. Хушбахтии
ҳақиқӣ ва пойдор дар эҳсос кардани ҳузури илоҳӣ аст ва
ҳеҷ хушбахтӣ ё дастоварди бузургтар аз ба даст
.овардани ин хушбахтӣ вучуд надорад

* * *

Чаро одамон корхоеро анҷом медиҳанд, ки лаззати
?кам ва мушкили зиёд меоранд
Ҷавоб "одат" аст, ки омили ҳалкунандаи сарнавишти
инсон аст. Бисёре аз одамон, сарфи назар аз он ки
медонанд дард ва зараре, ки онҳо мерасонанд, аз
сабаби ҷанголи оҳанини одат, ба амалҳои зараровар
идома медиҳанд. Шутур буттаҳои хордорро меҳӯрад,
ҳарчанд аз даҳонаш хун мегирад. Лаззатҷӯ бо вучуди
зараре, ки онҳо ба саломатии ӯ мерасонанд, аз
лаззатҳои худ лаззат мебарад. Аз шодмонии рӯҳонии
дарунӣ беҳабар, то марг машрубот менӯшад, ки бо ҳеҷ
лаззати дигар муқоиса карда намешавад. Шахси
тамаъкор хушбахтии худро бо пайгирии беисти
дороиҳои моддӣ нобуд мекунад, беҳабар аз он ки агар
муддате андеша кунад, ба хушбахтиё ноил мешавад, ки
.тилло онро харида наметавонад

* * *

Дар нури муқаддаси ту ман то абад бедор хоҳам
монд ва аз дидани чеҳраи мубораки ту то абад лаззат
.хоҳам бурд

Ман ишқро тавассути эҳсосоти зудгузар ҷустуҷӯ
кардам ва пас аз саргардонӣ дар биёбонҳои муҳаббати
.маҳдуди инсонӣ, дар ниҳоят воҳаи ишқи илоҳиро ёфтам
Мулоҳизаҳои рӯҳонӣ

Барои муаллими хирад Парамханса Йогананда

Худо манбаи ҳикмати илоҳӣ аст, ки паҳнои он
бепоён ва мундариҷааш беохир аст ва рӯҳҳои инсонӣ
.каналҳое ҳастанд, ки ин ҳикмат аз онҳо ҷорӣ мешавад
Рӯҳҳои васеъ ва кушода ва танг ва зангзада
мавҷуданд. Ҳар қадар роҳ калонтар бошад, файзи илоҳӣ
.ҳамон қадар бештар ва фаровонтар ҷорӣ мешавад

* * *

Дард барои одамони доно ва омода ба омӯхтан
дарсҳои муфид дорад, аммо дард барои шахсони
шикояткунанда ва норозӣ ба зулми золим табдил
.меёбад
Дард метавонад ба мо қариб ҳама чизро омӯзонад.
Дарсҳои он моро водор мекунад, ки фаҳмиш, худдорӣ,
бегонапарастӣ, ахлоқ ва огоҳии баландро инкишоф
.диҳем

Масалан, дарди меъда ба мо меғӯяд, ки аз ҳад зиёд
хӯрок нахӯрем ва дар истеъмоли он чизе, ки истеъмол
.мекунем, эҳтиёт бошем

Дарде, ки аз даст додани дороиҳо ё наздикон ба
вучуд меояд, моро ба хотир меорад, ки ҳама чиз дар ин
.ҷаҳони иллюзияҳо муваққатӣ аст
Оқибатҳои амалҳои нодуруст моро водор мекунад,
.ки байни некӣ ва бадӣ фарқ гузорем
Аммо чаро одамон аз хирад сабақ намегиранд? Пас,
онҳо худро аз ҷониби золими дард азобу машаққат ва
!нолозим намедоданд

* * *

Эй маҳбуби илоҳии ман
Шумо дар ҳар гӯшаи коинот ҳузур доред
Ў дар дили гулҳо ва садбаргҳо пинҳон мешавад
Ў аз тирезаи моҳ ба ман менигарад
Аз паси пардаи табиат
Ва иллюзияҳо аз ман пинҳон буданд

Маро ҳатто як мижа задан фаромӯш наkun

* * *

Мардум фикр меkunанд, ки зоҳидӣ дар бораи
маҳрум кардани худ аст, аммо ин комилан дуруст нест.
Ман аз хоҳишҳои хурд барои бузургтарин ганҷи мавҷуда
.даст кашидам

* * *

Дар ҷустуҷӯи доимии хушбахтӣ — бо роҳҳои
сарзанишшуда ё одилона — инсон дар асл шодмонии
.рӯҳониро меҷӯяд
Ду намуди шодӣ вуҷуд дорад: шодмонии бардурӯғ
ва шодмонии ҳақиқӣ
Шодмонии бардурӯғ пас аз ғаму андӯҳ меояд, дар
ҳоле ки поёни шодмонии ҳақиқӣ ҳамеша хушбахтона
аст, ҳатто агар оғози он ғамгин ё рӯҳафтадунанда
.бошад ҳам
Худо шодмонии пайдор аст ва вақте ки ҷӯянда Ёро
меёбад, он чизеро, ки бе таваққуф меҷуст ва меҷӯяд,
ҳатто пас аз расидан ба он орзуҳое, ки фикр мекард ба ӯ
.хушбахтӣ меорад, пайдо мекунад
Дар ин шодмонии доимо навшаванда, ҷӯянда
тамоми хушбахтиеро, ки дар ҳама чизҳои дигар меҷуст,
.хоҳад ёфт

* * *

Фардо аз имрӯз муайян мешавад, аз ин рӯ ман ҳаёти
худро таҳлил мекунам ва мефаҳмам, ки он чист ва сипас
роҳро барои табдил додани он чизе, ки бояд бошад,
.тарҳрезӣ мекунам
Имрӯз ман рӯҳияи ташаббускориро парвариш хоҳам
кард, зеро касе, ки ташаббус нишон медиҳад, мисли
метеори сӯрохунанда аст, ки аз ҳеҷ чиз чизеро
.меофарад
Он имконнопазирро тавассути қудрати рӯҳи бузурги
.эҷодӣ имконпазир мегардонад

* * *

Қудрати Худо дар ҳар як атоми вучуди ман, дар ҳар
як ҳуҷайраи зинда, ҳар як асаб ва дар мағзи сар ва
.бофтаҳо мавҷуд аст
Ман хубам, зеро ин қудрати муборак ба ҳар як узви
.баданам ворид мешавад

* * *

Ҳар касе, ки қодир аст оромии худро нигоҳ дорад ва
вазифаҳои худро оромона иҷро кунад, худро бо рӯҳи
олам пайванд додааст, ки оромии ӯ вучудро пур
.мекунад

Новобаста аз он ки воқеаҳои зиндагӣ то чӣ андоза
душвор ва таҷрибаҳои душвор ба назар мерасанд,
ҳолати равонӣ бояд оромиро инъикос кунад ва ақл бояд
.мувозинати худро нигоҳ дорад

На нокомии даҳшатнок набояд пояҳои рӯҳро такон
диҳад ва на муваффақияти дурахшон онро шодӣ
.бахшад

Ҳар касе, ки оромӣ ва оромӣ нишон медиҳад — дар
ҳақиқат, на вонамуд кардан — ба соҳили оромӣ ва сулҳи
ҳақиқӣ расидааст, ки онро таъсири беруна ҳалалдор
.карда наметавонад

Ҳар касе, ки меҳодад ба сӯи беҳтар тағйир ёбад,
бояд иродаи қавӣ, хомӯш ва ором дошта бошад ва аз
.қарорҳои дуруст даст накашад

Фикр кардан дар бораи Худо ҳангоми фаъолият ва
табдил додани ин амал ба қисми ҳаёти ҳаррӯза хеле хуб
.аст

* * *

Баъзе аз онҳое, ки хоҳиши омӯхтан доранд, роҳро
барои масофаи кӯтоҳе тай мекунанд, сипас шавқу завқи
худро гум мекунанд, самти илмро иваз мекунанд ва
.қарорҳои худро фаромӯш мекунанд

Дигарон тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳанд, то
сафарро идома диҳанд, сарфи назар аз он ки гоҳ-гоҳ ба
одатҳои кӯҳна дода мешаванд, аммо бо вучуди ин, онҳо

ба роҳ рафтан ва саъю кӯшиш карданро идома
медиханд, аз ин рӯ майлҳои онҳо беҳтар мешаванд ва бо
.гузашти рӯзҳо қавӣ, солим ва пурқувват мешаванд

* * *

Тафаккури мусбат ба дидани қудрати илоҳии ноаён
оварда мерасонад, ки метавонад роҳҳои хурди зеҳнӣ ва
даркҳои маҳдуди ҳиссию васеъ кунад ва дурахшҳои
беҳтарини некиро шоҳид шавад ва тирезаи бузурги
пахҳои номаҳдудро боз кунад, ки тавассути он ҳузури
илоҳӣ бо тамоми шукӯҳ ва фаровонии илоҳӣ дар ҳама ҷо
.дида мешавад

Оромӣ чизест, ки тамоми ҷаҳон ба он ниёз дорад,
бахусус онҳое, ки роҳи тафаккурро пеш мегиранд ва
.мехоҳанд ба уфуқҳои баланди маънавӣ бирасанд
Кӯшишҳои рӯҳонӣ, ки оромона ва осоишта анҷом
дода мешаванд, одатан самаранок ва самарабахшанд,
зеро вақте ки ҳаракатҳои ҷисмонӣ қатъ мешаванд,
фикрҳо фаъол мешаванд ва энергияҳои рӯҳонии хобида
.бедор мешаванд

* * *

Мо набояд аз хатогиҳои худ рӯҳафтода ё ноумед
шавем, балки бояд ҳамеша ба паҳлӯҳои дурахшони
таҷрибаҳои худ назар кунем ва аз онҳо сабақ гирем. Ва
ҳар чӣ рӯй диҳад, мо бояд барои кӯмак ва роҳнамоӣ ба
.Худо муроҷиат кунем

* * *

Шогирди нав фикр мекард, ки метавонад таълимоти
рӯҳониро танҳо тавассути омӯзиши назариявӣ дарк
кунад ва ғайр аз ин, ӯ инчунин майли таълим додани
дигаронро дошт, аз ин рӯ муаллим Парамҳанса ба ӯ
:гуфт

Огоҳии рӯҳонӣ пайвандсозии беруна нест (мисли»
.«растанӣ), балки рушд ва рушд аз дарун аст

* * *

Паёми зеринро устод Парамханса Йогананда дар
моҳи январи соли 1944 ба шогирдонаш ҳангоми
навиштани китоби худ бо номи "Тарҷумаи ҳоли як йог" ,
ки ба 35 забон тарҷума шудааст ва аз замони наشري он
тақрибан 70 сол пеш то ҳол чоп ва маъмул аст,
.фиристода буд

:Дӯстони азизи ман

Озодии интиҳоб асосан аз ҳама гуна хоҳишҳо,
хоҳишҳо, ниятҳо ва ирода иборат аст. Аммо, бояд байни
озодии воқеии интиҳоб ва зухуроти камтари он фарқ
.гузошта шавад

Кӯшишҳо, қуввати мо ва ҳама амалҳои ҷисмонӣ,
ахлоқӣ ва маънавии мо тавассути ирода оғоз ва
.пайваста амал мекунам

Иродаи ирода аз давраҳои пайвастаи азму иродаи
устувор ва фаъолиятҳои иборат аст, ки дар атрофи
хоҳиш мутамарказ шудаанд, то он даме ки ба дараҷаи
.кофӣ барои ноил шудан ба натиҷаи дилхоҳ бирасанд

Ман аз китобе, ки менависам, дарси олиҷанобе
гирифтам, зеро қаблан бе баррасии он чизе, ки навишта
будам, менавиштам, аммо маҷбур будам ҳар як
параграфи тарҷумаи ҳоли худро аз назар гузаронам ва
ҳангоми бори дигар дидани китоб, аз бозгашт ба он
.санҷишҳои аҷиб лаззат бурдам

Ман дар ин ҳаёт саргузаштҳои зиёде доштам,
лексияҳо хондам, биноҳо сохтам ва ранг кардам ва
.сирри муваффақияти ман ҳамеша ирода буд

Ҳар коре, ки ман бо иродаи қавӣ анҷом доданӣ
будам, ба даст оварда шуд ва ман ба шумо итминон
медихам, ки агар шумо қасд дошта бошед, ки коре
.кунед, он бо ёрии Худо ба даст оварда мешавад

Мо бояд шодмонии илоҳиро бо дигарон тақсим
кунем. Ҳеҷ чиз аз сухан гуфтан аз самими қалб дар
.бораи Худо аҷибтар нест

Агар шумо касеро бовар кунонда тавонед, ки роҳи
гуноҳ ба водии марг мебарад ва роҳи мулоҳиза ва риояи
қонунҳои илоҳӣ ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарад, шумо ҳаёти
онҳоро бештар аз он ки ба онҳо як миллион доллар
.медихед, ғанӣ мегардонед

Пул зудгузар аст, аммо дониши Худо бо мо мемонад
ва моро ба ҷаҳони дигар ҳамроҳӣ мекунад. Аз ин рӯ, ман
ҳар вақте ки касеро мебинам, ки барои шинохтани Худо
саъй мекунад ва тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳад,
.шодӣ ҳис мекунам

Гарчанде ки ман дар ҷаҳон бисёр корҳоро ба нақша
мегирам ва анҷом медиҳам, аммо ин корро барои
хушнудии Худо мекунам. Ҳатто дар миёни кор ва шитобу
талашҳо, ман пичиррос мезанам: "Худовандо, Ту куҷой?"
ва тамоми ҷаҳон тағйир меёбад ва ман нури бузургеро
.мебинам

Ман як ҳубоби хурде дар он уқёнуси дурахшон
!ҳастам ва чӣ шодмонию бузурге
* * *

Мо набояд фикрҳои худро танҳо ба чизҳои ғамангез
ва даҳшатноки ин зиндагӣ маҳдуд кунем. Ҳикмат аз мо
талаб мекунад, ки фикру эҳсосоти худро ба қудрати
илоҳии абадӣ, ки тағйир намеёбад ё тағйир намеёбад,
.равона кунем

Худро заиф ва нотавон нашуморед, зеро мағзи шумо
миқдори зиёди энергияро захира мекунад, ки барои ду
рӯзи пурра як шаҳри бузургро таъмин мекунад, аммо
!?шумо мегӯед, ки хаста шудаед

Вақте ки шумо барои ба даст овардани
муваффақият кӯшиш мекунад, аз ҳар як имконияти
мавҷуда истифода баред, бе он ки дигаронро аз худ дур
кунед

Боре ман дар кӯчае дар Бостон мерафтам ва тарафи
кӯчае, ки барои пиёдагардон пешбинӣ шуда будам, пур
аз пиёдагардон буд ва қариб ҳамаи онҳо дар пеши ман

буданд, аз ин рӯ, аз пеши касе гузаштан душвор буд. Бо
вучуди ин, ман бо ҳам қарор додам, ки дар пеши
.издиҳом бошам, бе он ки касеро тела диҳам
Ман ба ҷустуҷӯи имкониятҳо шурӯъ кардам ва дар
ин ҷо ва он ҷо фосилаҳоро дар байни пиёдагардон
ҷустуҷӯ мекардам, ки то он даме ки ба он чизе, ки
мехостам, расидам ва аввалин шуда дар байни издиҳом
шудам, бе он ки касеро фишор диҳам, истифода
.мебурдам

Сипас ман гуфтам: "Хуб, акнун онҳо метавонанд пеш
аз ман раванд, пас аз он ки ман ба он чизе, ки дар назар
".доштам, расидам

* * *

Худо манбаи саломатӣ, шукуфой, ҳикмат ва
шодмони абадӣ аст
Вақте ки мо бо Ё пайваст мешавем, ҳаёти мо пурра
.мешавад ва бе Ё, ҳаёт нопурра боқӣ мемонад
Биёед диққати худро ба он қудрати илоҳии
пурқудрат, ки ба мо ҳаёт, қобилият ва хирад мебахшад,
.равона кунем
Биёед дуо кунем, ки ин ҳақиқати бузург ба ҳаёти мо
ворид шавад
Ва то ки ин қудрати абадӣ тавассути бадани мо ҷорӣ
шавад

Ва то шодмони беохир ба дилҳои мо биёяд

* * *

Дар паси торикии чашмони пӯшида қувваҳои аҷоибӣ
коинот, ҳама рӯҳҳои неки муборак ва вучуди абадӣ, ки
.бемаҳдуд ва поён надорад, пинҳонанд
Тавассути тафаккур мо ҳақиқати мутлақро
мешиносем ва шоҳиди аъмоли пинҳони он дар ҳаёти худ
.ва дар ҳама мӯъҷизаҳои офариниш мешавем
Агар шогирд дарк кунад, ки он тавре ки мехоҳад,
пешрафт намекунад, бояд бо худ истодагарӣ кунад,

андешаҳои худро таҳлил кунад ва монеаҳоеро, ки дар
.роҳи ӯ истодаанд, муайян кунад

Аксар вақт сабаб набудани кӯшиши самимӣ ва
парешонхотии ақл аст. Аксар вақт монеаҳо аз одатҳои
амиқ реша давонда бармеоянд, ки бояд аз боғи ҳаёт
решакан карда шаванд, то решаҳои хушбахтӣ дар хоки
.рӯх нашъунамо ёбанд

Танҳо аз сабаби он ки меҳоҳед иродаи худро
инкишоф диҳед, ба корҳои бузург шитоб накунад
Барои муваффақ шудан, аввал бояд иродаи худро бо
баъзе корҳои хурде, ки фикр мекардед наметавонед
анҷом диҳед, санҷед. Агар кӯшиш кунед, муваффақият
.аз он шумо хоҳад буд

Ман то ҳол ҳамаи ҳадафҳоеро, ки дӯстонам ва
дигарон ба ман мегуфтанд, ки ман ҳеҷ гоҳ ба онҳо ноил
шуда наметавонам, дар ёд дорам, аммо ба онҳо ноил
.шудам

Ин одамоне, ки «нияти нек» доранд, метавонанд бо
андешаҳои худ зарари калон расонанд; бигзор Худо
моро аз онҳо ва маслиҳатҳои онҳо нигоҳ дорад
Ҳамроҳӣ ба қувваи ирода таъсири бештар дорад. Ба
ҷои мулоҳиза дар маъбади оромӣ, рафтан ба маҳфилҳои
пурғавғо ақдро бо ғубори ларзишҳои дунявӣ, ки чунон
зич аст, олуида мекунад, ки ҳалос шудан аз онҳо душвор
.аст

Иродаи инсон ногузир таҳти таъсири ҳамсафаронаш
.тақвият ё заиф мешавад

Инкишофи ирода танҳо тавассути кӯшиши худ хеле
душвор аст. Ба шумо намунаи хубе лозим аст, ки бояд
тақлид кард. Агар шумо хоҳед, ки рассом шавед, дар
иҳотаи расмҳои хуб зиндагӣ кунед ва бо рассомон
муошират кунед. Агар шумо хоҳед, ки шахси рӯҳонӣ
шавед, бо одамони рӯҳонӣ ва дорои хислати наҷиб дӯстӣ
.кунед

Инсони барҷастае, ки медонист чӣ гуна шуури худро
васеъ кунад ва онро ба мутлақи беохир табдил диҳад,
метавонад офаринишро ҳамчун як орзуи кайҳонӣ дарк
кунад, ҳамон тавре ки бо дониши қатъӣ метавонад
.бигӯяд, ки материя вучуд надорад
Дар марҳилаҳои тӯлони худтанзимкунӣ ва бо
пайравӣ аз роҳи мулоҳиза ё дигар усулҳои дарки
маънавӣ, ба монанди муҳаббат, хизмат, фидокорӣ ва дур
шудан аз худхоӣ, чӯяндаи самимии Худо дугонагӣҳоро
аз байн мебарад ва ягонагии абадии вучудро дарк
.мекунад

* * *

Ишқ танҳо як эҳсос нест; он як моҳияти воқеӣ аст ва
вақте ки он огоҳона равона карда мешавад, роҳи худро
.— бе хато — ба ҳадафи худ меёбад
Ишқ низ як қудрати бузург аст. Ҷустуҷӯкунанда
метавонад роҳҳои зиёдеро барои ёфтани Худо санҷад,
аммо Ёро пайдо намекунад, агар бузургтарин орзу ва
.орзуи амиқтарини худро баён накунад

* * *

Инсон ҳамон чизе мешавад, ки ақлаш ёро бовар
мекунонад Агар иродаи шумо қавӣ бошад, шумо дар
.набарди зиндагӣ пирӯз хоҳед шуд
Ҳар қадар ақл таваҷҷӯҳи худро ба чизҳои гузаранда
равона кунад, ҳамон қадар қудратҳояш заифтар
мешаванд ва ҳар қадар табиати маънавии рӯҳро бештар
тасдиқ кунад, ҳамон қадар рӯҳонӣ мешавад ва
.қудратҳояш нав мешаванд

* * *

Ҷаҳон ба пастиву баландиҳои худ идома хоҳад дод,
пас мо барои роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат
хоҳем кард? На ба мафҳумҳои ғаразнок ва мутаассиби
.худ, балки ба овози ҳақиқат ва роҳнамоии даруни худ

* * *

Материя ва ақл, коинот бо ситорагон ва сайёраҳояш,
мавҷҳои зичи рӯизаминӣ, ҷараёнҳои нозуки шаффофи
офариниши моддӣ, қудратҳои инсонии эҳсос, ирода ва
шуур, ҳаёт ва марг, шабу рӯз, саломатӣ ва беморӣ,
муваффақият ва нокомӣ, воқеиятҳои ҳастанд, ки
мувофиқи қонуни нисбият, ки ин орзуи кайҳониро идора
.мекунад

Ҳамаи дугонагӣҳо, ки қонуни нисбият дарк мекунад,
барои орзуманди инсонӣ, ки нақши хурди худро дар
.ҳоби бузурги кайҳонӣ мебозад, воқеӣ мебошанд
Барои он ки инсон аз ҷанголи иллюзияҳо - қонуни
нисбият - раҳо шавад, бояд аз ҳоб ба бедории абадӣ
.бедор шавад

Мо наметавонем орзуро бо тасаввур ё инкори вучуди
он, ё бо қабули «ҳаёт» ва рад кардани «марг», ё бо
эътирофи саломатӣ, вале нодида гирифтани беморӣ,
.тағйир диҳем

Ҳар як ғилоф қисми ҷудонашавандаи муқобили худ
аст, мисли ду тарафи як матоъ
Дугонагӣҳо ду тарафи як тангаанд ва ҷӯяндаи
ҳақиқат дар зеҳни худ кӯшиш намекунад, ки онҳоро аз
ҳам ҷудо кунад, балки бо ҳикмат ва дониши муайян аз
.онҳо болотар меравад

* * *

Муҳаббати Худо моро баланд мебардорад ва
фаҳмиши моро васеъ мекунад. Ман наметавонам худро
танҳо ба ин бадан маҳдуд ҳис кунам, зеро ман ҳис
.мекунам, ки дар ҳама баданҳо ҳузур дорам
Ҳамон тавре ки ман дар ҳар як қисми баданам
шуури худро эҳсос мекунам, ман ҳис мекунам, ки ҳамаи
шумо қисми ман ҳастед ва ман ҳис мекунам, ки ҳамаи
мавҷудоти зинда дар дохили бадани кайҳонии ман
.ҳастанд ва ман эҳсосоти ҳамаро эҳсос мекунам
Ин дарк ё тасаввур нест, балки худшиносӣ аст. Ин
огоҳӣ бештар аз мубодилаи ақл аст; он огоҳии

бошууруна аз эҳсосоти ҳар як шахс аст ва ин ҳолат
.шуури кайҳонӣ номида мешавад
Вақте ки ин огоҳӣ дар шумо пайдо мешавад, огоҳии
«худ» нопадид мешавад ва шумо эҳсос мекунед, ки
ҳамаи мавҷудот аз як ҳаёти илоҳӣ фаро гирифта
.шудаанд

* * *

Ин ҷаҳон аҷиб аст, зеро ҳама чиз дар он тағйир ва
таҳаввулпазир аст ва аз ин рӯ, инсон набояд қайқи
.хушбахтии худро дар соҳили ин ҷаҳон лангар андозад
Новобаста аз он ки шумо дар ин зиндагӣ азоб
мекашед ё аз шукуфой ва қудрат баҳра мебаред, шуури
шумо бояд бетағйир боқӣ монад. Агар шумо тавонед ба
мувозинати равонӣ ноил шавед, ҳеҷ чиз ба шумо зарар
.расонида наметавонад

Зиндагии ҳамаи одамони бузург нишон медиҳад, ки
онҳо ба ин ҳолати муборак расидаанд. Онҳое, ки умеди
худро ба даст овардани хушбахтии дунявӣ мебанданд,
мушкилоти зиёдеро дар интизори онҳо хоҳанд ёфт, зеро
хобҳои даҳшатнок аксар вақт бо хобҳои зебо ҳамроҳ
.мешаванд

Агар шумо хобро танҳо як хоб ҳисоб кунед, дигар не,
хоҳ гуворо бошад, хоҳ даҳшатнок, шумо ором хоҳед дид
ва вақте ки шумо дарк мекунед, ки ин зиндагӣ низ як
.хоб аст, аз даҳшатҳои он раҳо хоҳед шуд

* * *

Инсон бояд шодӣ кунад, зеро ӯ метавонад аз чизҳои
ночиз ва манфии зиндагӣ болотар равад ва аз он сабаб,
ки ӯ метавонад - бо андешаҳои мусбат - шароити
муносибиро фароҳам оварад, ки унсурҳои
.муваффақиятро ҷалб мекунанд

Кайфияти шадид ва ноустувор мисли саратонест, ки
оромии рӯҳро газида истодааст ва онҳое, ки аз кайфияти
ғамгин азият мекашанд, наметавонанд аз мушкилоти
.худ халос шаванд

Аммо одатҳои бад ва мушкилотро бо тафаккури
ором ва оқилона бартараф кардан мумкин аст. Вақте ки
шахсе, ки одати зараровар дорад, онро ошкор мекунад,
.онҳо ноқомиро эътироф мекунанд

* * *

Эй Парвардигор, ман васвасаҳои дунявро бо
муҳаббати илоҳии Ту муқоиса кардам ва муҳаббати Туро
.аз ҳар васваса ё васваса қавитар ёфтам

* * *

Ҳамон тавре ки равшан оташро равшантар мекунад,
ҳашм низ аз ҳашм ғизо мегирад ва онро шадидтар
мекунад ва муносибати беадаб дигаронро ба идома
додани рафтори дағалонаи худ ташвиқ мекунад ва
.онҳоро якравтар ва сахттар мегардонад
Инсони ором ва нарм ҳашмро бо оромӣ мағлӯб
мекунад, тӯфони ихтилофро бо муроҷиат ба хомӯшӣ
ором мекунад ва ихтилоф ва низоъро бо суханони
ширину нарм ва ба назар гирифтани эҳсосоти дигарон
.бартараф мекунад

* * *

:Устод Парамаҳанса дар бораи ҳақиқат гуфт
Он вучуд дорад, ҳатто агар касе ба он бовар»
накунад ҳам, дар ҳоле ки назарияҳо бояд бо ғояҳо ва
.«қалимаҳо дастгирӣ карда шаванд

* * *

Ишқ бояд сарвари ҷаҳон бошад

* * *

Ман бо сурудҳои шодмонии худ назди ту меоям
Ва ман аз ганҷинаи ҷони худ бароям ганҷҳо

.овардаам

Ва дар умқи дилам, ман барои ту нектари орзуҳои
илоҳиро ҷамъ мекунам

Дар биёбони умедҳои дурӯғ аз ташнагӣ беҳуш

,шудаам

Аммо акнун хоҳишҳои ман барои ҳамеша хомӯш
шудаанд

Зеро он аз чашмаҳои фаровони ту сарчашма
мегирад

Пичирроси атри муқаддаси ту ба сӯи ман ҷорӣ
мешавад

Шами хушбахтии ман бо нури шодмонии ту
медурахшад

Ман қариб будам, ки дар миёни сароби воҳаҳои
заминӣ бимирам

Ва акнун ман аз мавҷҳои рӯҳи ту фарқ шудаам
Эй кош метавонистам дар уқёнуси илоҳии ту фарқ
шавам ва абадӣ зиндагӣ кунам
* * *

Уфуқҳои офтобии зеҳнӣ дорои нурҳои ултрабунафш
мебошанд, ки ҳама бактерияҳои равониро нест
меkunанд. Ин нурҳоро бо монетаи шишагии дурнамои
.танг ва маҳдуд банд наkunед
* * *

Дар хонаи Худо набояд тафриқа бошад
* * *

Муҳаббати мо ба дигарон бо қудрати эҳсоси
муҳаббате, ки мо аз дасти саховатманди Ту мегирем,
.имконпазир мегардад, эй Худовандо
Пас, моро илҳом бахшед, ки ба шумо муҳаббати
!бепоён ва орзуҳои сӯзони худро пешниҳод кунем
Ту ба мо падарону модарон, бародарону хоҳарон,
писарону духтарон, амакбачаҳо ва шарики ҳаёти ато
.кардӣ

Фарзандон ва дӯстон, шояд мо метавонем ёд гирем,
ки чӣ тавр шуморо бо ифодаҳои гуногун ва фарқиятҳои
нозуки табиӣ барои ҳама намудҳои муносибатҳои инсонӣ
.дӯст дорем

Эй Худои абадӣ, эй Олӣ ва наздиктарин! Ба ман
таълим деҳ, ки аз ҳама гулҳои муҳаббати инсонӣ

гулдастае бофта, онро ҳамчун қурбонӣ дар маъбади
.мубораки Ту гузорам

Аммо агар аз сабаби садоқати зиёдам, натавонам
тамоми гулдастаро ба шумо тақдим кунам, ман як гулро,
беҳтарин ва тару тозатарин гулро, интихоб мекунам ва
онро дар поятон мегузорам, ба умеди он ки шумо онро
!аз ман қабул мекунад

* * *

Намуди зоҳирӣ, баҳусус чашмон, тақрибан нишон
медихад, ки шахс дар гузашта чӣ гуна буд. "Ҳувиёти
.ботинӣ" ба шакли зоҳирӣ таъсири саҳт мерасонад
Чашмони инсон муҳимтарин хусусияти ҷисмонии
онҳост ва бояд кӯшиш кард, ки чашмонашон зебо
?бошанд. Инро чӣ гуна анҷом додан мумкин аст
Чашмони мо табиати ботинии моро ба таври возеҳ
нишон медиҳанд ва яке аз роҳҳои зебо кардани намуди
зоҳирӣ ва ифодаҳои чашм ин парвариши афкор ва
.эҳсосоти зебои ботинӣ мебошад

Баъзе чашмҳо хеле бераҳм ҳастанд, ва баъзеи дигар
.бадхоҳӣ ё худхоҳиро инъикос мекунанд

Новобаста аз он ки суҳанони инсон то чӣ андоза
ширин ва амалҳои онҳо то чӣ андоза аҷиб ба назар
мерасанд, шумо метавонед табиати воқеии онҳоро аз
нигоҳи чашмонашон фаҳмед, зеро онҳо наметавонанд
.дар паси он ду тирезаи кушода пинҳон шаванд
Аз ин рӯ, инсон бояд фикрҳои зебо ва эҷодӣ дошта
бошад ва азбаски онҳо ба сурати Худо офарида
шудаанд, ҳақ надоранд, ки ҳаёти ботинии худро вайрон
.кунанд

Чашмони зебое, ки сулҳ, оромӣ ва муҳаббати
самимино инъикос мекунанд, бояд тавассути рушди
.оромӣ, муҳаббат ва сулҳ парвариш карда шаванд
Танҳо тавассути ин усул метавон як ҷаззобии
рӯҳониро парвариш дод, ки аз ҳама маҳдудиятҳо ва
.маҳдудиятҳои намуди зоҳирӣ қавитар бошад

* * *

Вақте ки мо қарори қатъӣ қабул мекунем, пас аз
омӯзиши ҳамаҷонибаи масъала ва муайян кардани
ҷиҳатҳои мусбат ва манфии марбут ба он масъала ва
вақте ки мо иродаи худро фаъол мекунем, мо метавонем
дар ҳаёти худ тағйироти зиёде ворид кунем, ки тағйир
.додани онҳо ғайриимкон ба назар мерасад
Иродаи озод вучуд дорад ва агар он вучуд набошад,
ҳеҷ кас аз таъсири муҳити дохилӣ ва беруна халос шуда
наметавонист, рушд маҳдуд мешуд, доираи
фаъолиятҳои эҷодӣ танг мешуд ва барои инсон рушд
кардан ва аз сатҳи ибтидоӣ боло рафтан ғайриимкон
.мебуд

Мафҳуми низомҳои нави иҷтимоӣ ва ғояҳои
пешрафта марбут ба кори мустақилонаи
институтсионалӣ, усулҳои истифодашуда дар
кашфиётҳои пешрафтаи илмӣ, соҳаҳои гуногуни
таҳқиқот ва омӯзиш ва фаъолиятҳои эҷодии адабӣ, ҳама
қобилияти инсонро барои амалӣ кардани озодии интихоб
дар ҳар соҳа бо ёрии Худо ва қудрати ирода тасдиқ
.мекунанд

* * *

Суханронии ботартиб ва озодӣ аз хашм ва кина
шахсро дар ҳонааш худдорӣ ва эҳтиром мегардонад. Ин
муносибат бо низоъҳои оилавӣ оқилона ва оқилона ё
ором кардани дигарон бо суханони некро дар бар
.мегирад
Ин нишонаи пирӯзӣ ва ҳатто қаҳрамонӣ аст, ҳатто ба
гуфтаи худӣ рақибон

* * *

Фаҳмиш гаронбаҳои ҳаёт аст. Ин биниши ботинӣ,
дарки интуитивӣ аст, ки тавассути он мо метавонем
ҳақиқатро дар бораи худ ва дигарон ва чӣ гуна бо ҳама
ҳолатҳои, ки бо роҳи мо меоянд, мубориза барем,
фаҳмем, ҳамон тавре ки он ба мо кӯмак мекунад, ки

муносибат ва амалҳои худро мувофиқи зарурат танзим
.кунем

Дар ин ҷаҳон, фаҳмиши мо аксар вақт маҳдуд аст ва
вақте ки биниши зеҳнии мо хира мешавад, пешгӯии
чизҳо ва донишони оқибатҳои онҳо ғайриимкон
.мегардад

Азбаски мо наметавонем оқибатҳои эҳтимолии
амалҳои худро пешбинӣ кунем, аксар вақт қарорҳои
.нодуруст қабул мекунем

Барои он ки дар ин ҷаҳон дар сулҳ зиндагӣ кунем,
мо бояд аз муҳити зист ва атрофи худ комилан огоҳ
.бошем ва бидонем, ки ба кадом самт ҳаракат мекунем
Мо бояд он ҳисси ботиниро дошта бошем, ки ба мо
мегӯяд, ки ҳаёти ояндаи мо дар асоси амалҳои кунунии
.мо чӣ гуна хоҳад буд

* * *

Ақлро бояд бо омочи дарки дуруст шудгор кард,
зеро хоки он хушк ва саҳт аст ва хоки он бояд бо
некбинӣ ва кушодадилӣ тар шавад ва тухми имон бояд
дар он кошта шавад ва тухми он бо оби иродаи нек
.мувофиқи иродаи илоҳӣ обёрӣ карда шавад

* * *

Яке аз шогирдон аз муаллим Парамаҳанса дар бораи
дуое пурсид, ки маҳбуи илоҳиро бо суръати баланд ба
:назди ӯ меорад ва муаллим гуфт
Худо танҳо ганҷҳои пинҳоншудаи дуоро дар умқи»
.«маъдани дили шумо мепоҳад

* * *

Кӣ ба мо қобилияти дӯст доштанро додааст? Худо
Пас, кӣ сазовори муҳаббати мо аз ҳама чиз бештар
!аст? Худоё
Бе Худо муҳаббати ҳақиқӣ вуҷуд надорад, зеро Худо
муҳаббат аст

* * *

Мо набояд фаромӯш кунем, ки Худо ризқдиҳандаи
мост ва шукуфоии ҳақиқӣ на бо он чизе, ки мо дорем,
балки бо он чизе, ки мо метавонем бо иродаи қавӣ ба
.даст орем, чен карда мешавад

Хушбахтӣ тақозо мекунад, ки талош барои коҳиш
додани хоҳишҳо ва инкишоф додани қобилияти қонеъ
кардани ниёзҳои муҳим анҷом дода шавад ва умедвор
бошед, ки шароит бо ёрии Худо беҳтар хоҳад шуд, сарфи
назар аз ҳама монеаҳо ва монеаҳо, новобаста аз он ки
.онҳо то чӣ андоза душвор ба назар мерасанд

* * *

Садои хирад ба ҳамаи дилҳои нек, ки бо ларзишҳои
баланди рӯҳонӣ ҳамоҳанганд, суҳан мегӯяд ва дар
ҷустуҷӯи ғояҳои ҳамоҳанге, ки сулҳ, муҳаббат ва дониши
.олиро меҷӯянд, дар ҳаво давр мезананд

* * *

Дилҳои мо муҳраҳо ҳастанд ва ишқ риштаи тасбеҳи
.илоҳӣ аст, ки дилҳои моро ба ҳам мепайвандад

* * *

Нагузored, ки дороиҳоятон шуморо соҳиб шаванд

* * *

Ман то ҳол бисёре аз донишҷӯёнеро дар ёд дорам,
ки назди муаллимам меомаданд ва баъдтар ўро тарк
.мекарданд, зеро фаҳмиши дуруст надоштанд

Ман ба худам гуфтам: «Шояд бисёриҳо биёянд ва
бисёриҳо раванд, аммо ман то охир устувор хоҳам
.«монд

Муаллими ман марди саҳтгир ва боадаб буд ва
бисёриҳо дурахши хиради дурахшони ўро таҳаммул
карда натавонистанд ва дайрро тарк карданд, аммо ман
:рӯзе ба ў гуфтам

Касе ҳаст, ки ҳаргиз туро тарк намекунад ва он»

«шаҳс ман ҳастам

Ман хурсандам, ки ба ваъдаам вафо кардам, зеро
роҳнамоии рӯҳонии ӯ чашмони маро кушод ва ақли маро
.бо нури Худо равшан кард

* * *

Дар хотир доред, ки ризоияти Худо аз ҳама чиз
бузургтарин аст. Агар тамоми ҷаҳон аз шумо розӣ
бошад, аммо шумо лутфи Худоро надошта бошед, шумо
мисли касе ҳастед, ки боди шамолро мечаспад ё
хокистарро медуздад. Аммо агар тамоми ҷаҳон аз шумо
ҳашмгин бошад ё бар зидди шумо бошад, аммо шумо
лутфи Худоро дошта бошед, пас шумо дар ихтиёри ҳама
.чиз ҳастед ва соҳиби воқеан хушбахти ҳама чиз ҳастед

* * *

Зиндагии мо комилан аз Худо вобаста аст ва агар мо
ба ӯ рӯй оварем ва ба кӯмаки ӯ эътимод кунем, ӯ ба мо
роҳро нишон медиҳад ва моро ба роҳи дуруст барои
ҳалли мушкилот ва раҳой аз мушкилотамон роҳнамоӣ
.мекунад

* * *

Ҳайкалтароши илоҳӣ

Бигзор ҳар тапиши дилам бедор бошад
Калимаи нав дар шеъри "Муҳаббати абадии ман ба

"ту

Ва бигзор ҳар садое, ки лабонам баён мекунанд,
расонида шавад

Ларзишҳои муборак аз овози муқаддаси шумо
Бигзор ҳар як андешаи ман пур аз шодӣ аз ҳузури Ту
бошад

Бигзор иродаи ман бо қуввати илоҳии шумо пур
карда шавад

Ҳамаи андешаҳо, ифодаҳо ва орзуҳои маро бо файзи
Худ оро деҳ

Эй ҳайкалтароши муқаддастарини илоҳӣ
Зиндагии маро ба тарзе шакл диҳед, ки шумо
мувофиқ мешуморед

Мувофиқи тарҳи беназири шумо

* * *

Вақте ки мо кӯшиш мекунем, Худо ба мо ҷавоб
медихад ва мо дарк хоҳем кард, ки Ё воқеан вуҷуд
дорад, дуоҳои моро мешунавад ва хоҳишҳои моро иҷро
мекунад. Касоне, ки пайваста дар бораи Ё фикр
мекунанд ва дар бораи Ё мулоҳиза меронанд, ҳузури
муқаддаси Ёро эҳсос мекунанд ва нури мубораки Ёро
.хоҳанд дид

Ҳар касе, ки хоҳиши самимӣ ва азми қавӣ дорад,
новобаста аз хатогиҳои гузашта, ногузир ба ҳадафи худ
мерасад, аммо идома додан дар он хатогиҳо гуноҳи
бузурге бар зидди ҳуди Ё аст, зеро ҳар касе, ки хато
.мекунад, худро аз хушбахтии ҳақиқӣ маҳрум мекунад
Инсон қудрати зарар расонидан ё фоида расонидан
ба ҳудашро дорад ва ихтиёри Ё ин аст, ки мӯрчаҳои
нодонӣ аз худ дур нигоҳ дорад, то онҳо ёро газанд ва ба
.Ё озор нарасонанд

Агар инсон намехоҳад хушбахт бошад, ҳеҷ кас
наметавонад ёро хушбахт кунад ва Ё набояд Худоро
.барои бадбахтии худ айбдор кунад

Агар Худо ба мо озолии истифодаи иродаи худро
намедод, Ё барои бадбахтии мо масъул мебуд, аммо Ё ин
озодиро ба мо дод ва мо касоне ҳастем, ки ҳаёти худро
.мувофиқи хоҳиши худ ташаккул медиҳем

* * *

:Маънои амиқтари оромӣ

Вақте ки шогирдро девҳои тарс, беморӣ ва дигар
мушкилот таъқиб мекунанд, Ё дар дохили худ паноҳгоҳи
.оромиро меҷӯяд

Шахси аз ҷиҳати рӯҳонӣ бедор шабу рӯз дар қалъаи
оромӣ зиндагӣ мекунад, ки аз нигарониҳо ва андӯҳ эмин
.аст ва даҳшатҳои ҷаҳон наметавонанд онро бишкананд
Онҳое, ки ба маъбади хомӯшӣ ворид мешаванд,
метавонанд бо дигар рӯҳҳое, ки Худоро дӯст медоранд,

муошират кунанд, ҳамон тавре ки онҳо метавонанд
.забони садбаргҳо ва ҳама мавҷудоти зиндари фаҳманд
Ҳар қадар оромии шогирд амиқтар бошад, ҳамон
қадар хушбахтии ӯ бештар мешавад
Шодӣ, ки дар паси тирезаҳои андеша пинҳон аст ва
бояд дар умқи хомӯшӣ таҳқиқ ва ошкор карда шавад,
.шодӣест бузурге, ки тавсиф кардан ғайриимкон аст

* * *

Ман тамаддунро ҳамчун боғе мебинам, ки дар он
ҳама намуди хислатҳои инсонӣ месабзанд ва шукуфон
.мешаванд

Мисли занбӯри асал, ақли ман гулҳои хислатҳои
некро мечӯяд

Занбӯри асал танҳо ба гулҳои меравад, ки аз онҳо
беҳтарин навъҳои асалро ҷамъоварӣ карда метавонад
Ба ҳамин монанд, мо бояд аз занбӯри асал тақлид
кунем, ки танҳо ширинтарин нектарро менӯшад. Ин
маънои онро дорад, ки мо бояд кӯшиш кунем, ки
хислатҳо ва фазилатҳои хуберо, ки дар дигарон
.мебинем, аз худ кунем

Худо асали муборак аст, ки ба рӯхҳои қабулкунанда
ҷорӣ мешавад ва онҳоро бо некӣ ва ширинӣ пур
.мекунад

* * *

Ҳар касе, ки меҳодад уфукҳои ҷаҳонбинии худро
васеъ кунад, бояд аз огоҳӣ аз мазҳаб, ранг, наҷод ва
таассуби кӯрона болотар равад, худдорӣ кунад,
меҳрубон ва дӯстона бошад ва дар хӯрок, нӯшокӣ ва
.дигар лаззатҳо мӯътадил бошад

Ӯ бояд корҳои анҷом диҳад, ки вичдонаш аз онҳо
розӣ бошад ва ба ӯ оромии хотир бахшад, рост гӯяд,
дуздӣ накунад, дигаронро фиреб надиҳад, ба лаззатҳои,
ки ба саломатӣ зарар мерасонанд ва қувваи ҷисмониро
коҳиш медиҳанд, дода нашавад ва аз тарс, хашм, тамаъ,
.ҳасад ва васвасаҳои нохушоянд дурӣ ҷӯяд

Ва бояд худро таълим диҳад, ки гармӣ, сармо ва
дигар мушкилотро бидуни хафа шудан таҳаммул кунад
ва эътимоди худро ба Худо, ки бузургтарин паноҳгоҳ аз
.ҳама тарсу бадихост, тақвият диҳад

* * *

Муносибати байни ман ва муаллимам комил ва аҷоиб
буд. Муносибати байни роҳнамои рӯҳонӣ ва шогирд
.муҳаббат ба маънои олии худ аст
Ман як бор ҳаёти роҳибро тарк кардам ва фикр
мекардам, ки метавонам Худоро дар Ҳимолой
бомуваффақияттар ҷустуҷӯ кунам, аммо хато кардам ва
.ҳамин ки рафтам, инро эҳсос кардам
Вақте ки чанд рӯз пас баргаштам, муаллимам бо ман
чунон рафтор кард, ки гӯё ман ҳеҷ гоҳ ўро тарк
накардаам. Ба ҷои он ки маро сарзаниш кунад, ў мисли
ҳамеша маро истиқбол гирифт ва оромона гуфт: "Биёед
бубинем, ки имрӯз субҳ барои наҳорӣ чӣ тайёр карда
."метавонем
Пас, ман ба ў гуфтам: «Аммо оё шумо аз сабаби
«?рафтани ман аз ман хашмгин нестед
Ў ҷавоб дод: «Албатта не, ман аз дигарон чизе
интизор нестам ва аз ин рӯ, хоҳишҳои онҳо
наметавонанд бо хоҳишҳои ман муҳолифат кунанд. Ман
шуморо барои манфиати шахсӣ истифода намебарам ва
ҳеҷ чиз маро аз хушбахтии шумо бештар хушнуд
."намекунад
Бори аввал эҳсос кардам, ки касе маро самимона
!дӯст медорад
Агар ман корҳои тиҷоратии падарамро идора
мекардам ва аз кор мерафтам, ў аз ман хашмгин мешуд.
Масалан, вақте ки ман пешниҳоди кори сердаромадро
рад кардам (дар ширкате, ки падарам роҳбар буд), ў
.ҳафт рӯз бо ман гап назад
Падарам маро бо муҳаббати самимии падарона дӯст
медошт, аммо ин муҳаббати кӯрона буд, зеро ў фикр

мекард, ки пул маро хушбахт мекунад, аммо пул
.хушбахтии маро nobуд мекунад

Чанде пас, вақте ки ман мактаби худро барои
таълими ҳамаҷониба таъсис додам, падарам фикрашро
дигар кард ва гуфт: «Хушҳолам, ки ту ин корро қабул
.«накардӣ

Баръакс, муносибати муаллимам тамоман дигар буд,
зеро бо вучуди тарк кардани ман аз даёр, муҳаббати ӯ
.ба ман тағйир наёфт ва маро сарзаниш накард

* * *

Эй Парвардигор, ман муддати тӯлонӣ дар бистари
гузашта, ҳозира ва ояндаи офариниши Ту хобидаам ва
.ман – фарзанди абадият – изтироб ҳис мекунам

Ман борҳо мубориза бурдам, аммо бефоида буд.

Аммо, ниҳоят ман бо ҷаҳидан аз бистар, ки дар ихотаи
монеаҳои нисбии фиребанда буд, муваффақ шудам ва ту
маро ба дастат гирифтӣ ва бо оҳанги сулҳи абадӣ маро
.ҷунбондӣ

Ман фарзанди абадият ҳастам - абадияти Ту, эй

Худовандо

Ман сарамро бар синаи вучуди кулли ту мегузорам

* * *

Ман паррандаи бихишт ҳастам: паррандаи осмонӣ,

ки бо дастони мубораки ту сохта шудааст

Ӯ маро бо файз ва рангҳои зебо оро дод: бо пашми

нармӣ ва парҳои тиллоии шукуфоии рӯҳонӣ

Ман дар фазои ғамангез ва абрӯ чиншудаи зиндагӣ

дар ҷустуҷӯи бихишти хушбахтӣ парвоз кардам ва

парҳои дурахшонам бо доғҳои торики ноумедӣ доғдор
.шуда буданд

Биё, эй Худои ман, ва мурғи бихишти Худо бо

.нурҳои ҳикмат ва оби поку ширини сулҳ бишӯй

* * *

Як навъи бактерияҳо мавҷуданд, ки дар давоми ду

.соат таваллуд, афзоиш ва мемиранд

Ин намуди санҷишро метавон дар ним рӯз ё камтар
аз он чизе, ки инсон бояд дар тӯли муддати тӯлонӣ, ки
.метавонад то ҳаштод сол тӯл кашад, озмоиш кунад
Ҳафтод ё ҳаштод соли зиндагӣ дар абадиёт танҳо як
лаҳзаи зудгузар дар абадиёт аст. Аз нигоҳи нисбӣ, ҳама
чизе, ки бо мо рӯй медиҳад, бо ҳамон суръате рух
медиҳад, ки бо бактерияҳои дар боло зикршуда рӯй
медиҳад. Дар ҳар як лаҳзаи зудгузари абадиёт,
мувофиқи ҳисоби инсонӣ, солҳои зиёде мегузаранд. Аз
.ин рӯ, вақт барои беҳуда сарф кардан хеле гаронбаҳост

* * *

Инсон набояд кореро анҷом диҳад, ки вичдонаш
онро наменвисандад ва бояд ҳудаш соҳиби он бошад.
Вақте ки онҳо дарк мекунанд, ки соҳиби афкор, эҳсосот
ва амалҳои худ ҳастанд, ҳеҷ чиз наметавонад онҳоро
.назорат ё таъсир расонад

* * *

Гарчанде ки ақл ба бадан таъсири бузурге дорад,
.аммо нодида гирифтани бадан оқилона нест
Инсон бояд ғизои солим ва солимро истеъмол кунад,
.онро нисбат ба ғизои носолим афзалтар донад
Агар шароит шуморо водор кунад, ки бо одамоне
зиндагӣ кунед, ки шуморо асабонӣ мекунанд, тавсия
дода мешавад, ки вақт аз вақт муҳити ҳудро иваз кунед.
Аммо аз ин ҳам беҳтар аст, ки ҳолати равонии ҳудро
тағйир диҳед, то аз амалҳои дигарон ҳалалдор нашавед.
Ҳудро тағйир диҳед ва дар он сурат шумо метавонед
.дар ҳама ҷо дар сулҳ ва хушбахтӣ зиндагӣ кунед

* * *

Ҷаҳон дар маҷмӯъ мисли паноҳгоҳи рӯҳӣ аст. Баъзе
одамон аз ҳасад ва ҳасад, дигарон аз ҳашм, нафрат ва
шаҳват азият мекашанд. Онҳо қурбонии одатҳо ва
эҳсосоти худ ҳастанд. Аммо шумо метавонед дар муҳити
.худ сулҳ эҷод кунед

* * *

Эҳсосот ба ақл ва бадан таъсири муайяне
мерасонанд. Ҳасад ва тарс чехраро рангпариди нишон
.медихад, дар ҳоле ки ишқ онро дурахшон мекунад

* * *

Вақте ки шумо метавонед ором бошед, ҳамеша
хушбахт хоҳед буд
Вақте ки шумо қарор медиҳед, ки ба сӯи беҳтар
тағйир ёбед, дар хотир доред, ки ширкати хуб ва
таъсироти нек барои расидан ба ҳадафи шумо бениҳоят
.муҳим ва зарурӣ мебошанд
Таъсири муҳити зист - хуб ё бад - аз ирода қавитар
аст, аз ин рӯ инро дар муносибат ва муоширати худ бо
.дигарон ба назар гиред

Барои такмили худ таҳлили худ низ зарур аст
Агар шумо худро бо ҷасорат ва бе тарс таҳлил карда
тавонед, шумо метавонед ба таҳлили дигарон тоб
.оваред ва танқиди онҳо ба шумо таъсир нахоҳад расонд

* * *

Шояд касе бигӯяд: "Ман ба лаззат ё хушбахтӣ
аҳамият намедиҳам, ман барои ноил шудан ба коре
зиндагӣ мекунам, масалан, барои ба даст овардани
".муваффақият

Шояд дигаре бигӯяд: «Ман мехоҳам дар ин дунё
некӣ кунам, ҳатто агар дар миёни дарду ранҷ бошам
».«ҳам

Аммо вақте ки мо андешаҳои онҳоро меомӯзем,
мебинем, ки ҳарду барои хушбахтӣ талош мекунанд. Оё
аввалӣ муваффақиятро бе хушбахтӣ мехоҳад? Оё дигаре
барои ҷаҳон хушбахтӣ орзу мекунад, бе он ки худаш дар
.натиҷа хушбахтиро эҳсос кунад? Албатта не

Шояд онҳо ба дарди ҷисмонӣ ва ранҷу азоби
равонӣ, ки дигарон ба онҳо мерасонанд ё аз шароитҳои
хоси ба даст овардани муваффақият ё расонидани кӯмак
ба дигарон ба вучуд меоянд, аҳамият надиханд, зеро
аввалӣ аз муваффақият шодӣ мебинанд ва дигаре аз

кӯмак ба дигарон, сарфи назар аз ҳама шароити
.номусоид, лаззат мебарад

Ҳатто аксари ангезаҳои фидокор ва майлҳои
самимии инсондӯстона аз хоҳиши шахси барои наздик
.шудан ба хушбахтии бармеоянд

Аммо ин хушбахтии барои фурсатталабон ва
тангназарон нест, балки хушбахтии шахси саховатманд
ва бошараф бо ақли васеъ ва рӯҳи саховатманд ва
.бузург аст

Аз ин рӯ, фидокор ба худхоӣ иҷозат намедиҳад, ки
ба ӯ фармон диҳад, зеро пайдо кардани он хушбахтии
пок ғайриимкон аст, агар шахс васеъфикр ва меҳрубон
набошад, то ки хушбахтиро ҳам барои худаш ва ҳам
.барои дигарон ҷӯяд ва орзу кунад

Ин як принципи умумиҷаҳонӣ аст, ки тағйир
намеёбад ва дигаргун намешавад

* * *

Барои нишон додани таваҷҷӯҳ ба онҳо ва хидмат
расонидан, шарт нест, ки шумо ҳамаи одамонро шахсан
.шиносед ва онҳоро самимона дӯст доред

Он чизе ки лозим аст, ин аст, ки ҳамеша омода
бошед, ки ба ҳар касе, ки дар роҳи шумо қарор дорад ва
воқеан ба ин хидмат ниёз дорад, хидмати дӯстона
.пешниҳод кунед

Ин саъю кӯшиши зеҳнӣ ва омодагии самимӣ барои
анҷом додани он бидуни шикоятро талаб мекунад. Ба
.ибораи дигар, он қурбонӣ талаб мекунад

Офтоб ба алмос ва як пора ангишт баробар
медурахшад, аммо алмос хосиятҳои муайянеро инкишоф
дода ва рушд додааст, ки ба он имкон медиҳанд нури
офтобро қабул кунанд ва онро бо дурахшонӣ ва
дурахшонӣ инъикос кунанд, дар ҳоле ки ангишт
.наметавонад якхела нурро нишон диҳад

Мо бояд дар муносибат бо одамон мисли алмос
бошем ва нури муҳаббати илоҳиро бо шукӯҳ ва покӣ
.инъикос кунем

* * *

Устод Парамаханса дар суханронии худ ба
:шогирдонаш гуфт

Ман наметавонам бо сухан амиқи миннатдории
худо барои суханони шумо, ки эҳсосоти шуморо
.нисбати ман баён мекунанд, баён кунам

Ман аз самимияти шумо, қуввати рӯҳии шумо ва
.суханоне, ки аз дил мебароянд, самимона миннатдорам
Ман шарафманд ҳастам, ки дар байни шумо ҳастам
ва бо камоли хушнудӣ ҳамеша дар хотир доштани
вазифаи бузурги худ дар назди бародарону хоҳаронам
.дар ин ҷаҳон хушҳолам

* * *

Марде, ки сардоронашро лату кӯб мекард
Вақте ки шумо мехоҳед одати наvero ташақкул
диҳед ва одати бадро аз байн баред, ақли худро
оромона ва бе фишор ба маркази ирода ва огоҳии
маънавӣ, ки дар пешонии байни абрувон ҷойгир аст,
равона кунед ва одати хуберо, ки мехоҳед ташақкул
диҳед, қатъиян тасдиқ кунед. Ба ҳамин монанд, вақте ки
шумо мехоҳед аз одати бад халос шавед, ба ҳамон нуқта
диққат диҳед ва қатъиян тасдиқ кунед, ки ҳамаи роҳҳои
асаб дар мағзи сар, ки дар он одати бад мутамарказ аст,
.аз байн рафтаанд

Ман ба шумо як қиссаи воқеиро дар бораи марде
нақл мекунам, ки дар ҷои кор вақте ки асабонӣ мешуд,
дар задани шаппотӣ ба сардоронаш моҳир буд. Дар
натиҷа, ӯ аз кор ба баъд аз кор аз даст медод, зеро
вақте ки хашмгин мешуд, худро қомилан аз даст медод
ва ҳар касеро, ки ба ӯ мухолифат мекард, бо ҳар чизе, ки
.ба дасташ мерасид, мезад

Ў барои кӯмак назди ман омад, бинобар ин ман ба ӯ
гуфтам: "Дафъаи дигар, ки хашмгин мешавед, пеш аз
."коре кардан аз як то сад ҳисоб кунед

Ў ин усулро санҷида буд, аммо ба назди ман
баргашт ва гуфт: "Вақте ки ман ин корро мекунам,
хашми ман меафзояд ва ҳангоми ҳисоб кардан аз сабаби
интизории тӯлонӣ аз хашм кӯр мешавам." Ҳолати ӯ
.ноумед ба назар мерасид

Сипас аз ӯ хоҳиш кард, ки андеша кунад ва эҳсос
кунад, ки нури Худо мағзи сарашро фаро гирифта,
хашмашро ором мекунад, асабҳояшро ором мекунад,
эҳсосоташро нарма мекунад ва ҳама нишонаҳои хашмро
аз худ дур мекунад ва дар натиҷа рӯзе аз хашми худ
.халос мешавад

Дере нагузашта ӯ боз ба назди ман баргашт ва ин
дафъа ба ман гуфт: «Ман худро аз одати хашм халос
.«кардам ва барои ин миннатдорам

Ман қарор додам, ки ӯро санҷам, аз чанд писар
хоҳиш кардам, ки ӯро масхара кунанд ва дар ҷое пинҳон
шудам, ки ӯро бубинам, аммо ӯ маро надид. Писарон
борҳо кӯшиш карданд, ки ӯро ба хашм оранд, аммо ӯ
.ором монд ва посух надод

* * *

Бигзор ваъдаи абадият дилҳо ва ақли моро пур
кунад

Ва бигзор бобҳо ва рӯйдодҳои зиндагӣ ба мо
хотиррасон кунанд, ки сояи марг фарзандони нурро, ки
аз пайдории рӯҳ ва робитаи наздики он бо Офаридгораш
.огоҳанд, наметарсонад

Биёед дарк кунем, ки ҳаёт ва марг ду мавҷ дар
баҳри Худо ҳастанд ва рӯҳ, ки қатрае аз уқёнуси
кайҳонӣ аст, ин ду мавҷро бидуни тағйири табиати
аслии худ ва бидуни ҷудо шудан аз манбаи абадии худ
.қабул мекунад

Биёед саъй кунем, ки табиати воқеии худро аз
.зиндонҳои нодонӣ ба қуллаҳои нур ва дониш барорем
Вақте ки мо шуури худро аз маҳдудиятҳои бадан,
андешаҳои манфӣ ва таъсироти носолим озод мекунем,
мо ба табиати рӯҳонии худ даст мерасонем ва дарк
мекунем, ки мо нурҳои абадии офтоби илоҳӣ ҳастем, ки
.ҳеҷ гоҳ ғуруб намекунад

* * *

Онҳое, ки ба ҳолати самадха ё экстази кайҳонӣ
мерасанд, мебинанд, ки ҷисмҳои саҳт ба моеъ табдил
.меёбанд

Моеъҳо ба газҳо, газҳо ба энергия ва энергия ба
шуури кайҳонӣ табдил меёбанд ва ӯ шодмонии
бузургеро эҳсос мекунад, ки тавсифро рад мекунад ва
ҳолатҳои гуногуни шуурро аз шодмонии нав ё ҳикмати
бепоён ё оромии олӣ ё эҳсоси ҳузури комил ё обшавии
.худ дар миёни рӯҳи кайҳонӣ эҳсос мекунад

* * *

Барқароршавии асаб
Дар мулоҳизаи амиқ ва ором, қувваи ҳаётӣ аз мағзи
сар ба ҳамаи узвҳо ҷорӣ мешавад, аз бофтаҳо шарораҳои
нур мебарояд ва ҷараёни ҳаётӣ аз сутунмӯҳра мегузарад
ва барои фурӯ бурдани ҳамаи ҳуҷайраҳои бадан тақсим
мешавад, ки аз ҷараёни энергияи шифобахш сер
.мешаванд ва дар натиҷа асабҳо тароват мегиранд

* * *

:Намудҳои магнитҳо
Аз магнитҳои оддӣ мо мебинем, ки қувваи ҷозибаи
.магнит аз сифати ҳуди магнит вобаста аст
Магнитҳои хурд чизҳои хурдро ҷалб мекунанд ва
магнитҳои қавӣ чизҳои калонтарро ҷалб мекунанд
Ҳамин тариқ, магнити инсон мувофиқи қувваи
.ҷозибаи худ ҷалб мешавад

Инчунин намудҳои гуногуни магнетизми инсонӣ
мавҷуданд; баъзеҳо чизҳои ҷисмониро ҷалб мекунанд,

баъзе қувваҳои рӯҳӣ ва баъзеҳо бартариҳои рӯҳониро
ҷалб мекунанд - бартариятҳое, ки аксар вақт пинҳон ё
.фаромӯш мешаванд

Ганҷҳои қиматбаҳоро дар конҳои рӯҳ кашф кунед ва
шумо ғолиб хоҳед буд. Ба ҳадафи дилхоҳатон бирасед
ва итминон дошта бошед, ки ҷодуи муқаддас Худоро ба
сӯи шумо — манбаи ҳама қудрат ва некӣ ва бузургтарин
.дастовард дар зиндагӣ — ҷалб хоҳад кард

Тасдиқ: Ман аз ҷаззоби рӯҳонии муборак истифода
хоҳам бурд, то ҳама чизҳои хуб ва нурҳои ҳама донишро
.ба худ ҷалб кунам

* * *

Худо ҳаёти ман аст, Ё муҳаббати ман аст, Ё
маъбадест, ки дилам ба он даъват мекунад, то ба он
.ибодат кунад

Худо ҳадафи ман аст, зеро ман бе кӯмаки Ё
наметавонам вазифаҳои худро иҷро кунам
Аз ин рӯ, ман ёро бо тамоми вучудам ҷустуҷӯ
.кардам, то он даме ки ёро пайдо кардам
Бе муҳаббати илоҳӣ, сӯзон ва азми комил, ёфтани
.маҳбуби кайҳонӣ душвор аст

* * *

Рӯзе мерасад, ки инсон ин дунёро тарк мекунад.

Баъзеҳо ёро бо меҳр ба ёд меоранд ва барои ё гиря
мекунанд ва дигарон ёро бад ба ёд меоранд, аммо ҳама
.андешаҳои бад ва неки ё ҳамроҳаш хоҳанд буд
Аз ин рӯ, вазифаи инсон ин аст, ки андешаҳои худро
назорат кунад, амалҳои худро бодикқат таҳлил кунад,
хатогиҳояшро ислоҳ кунад, худро арзёбӣ кунад ва
.тамоми кори аз дасташ меомадаро кунад

Ба он чизе, ки одамон дар бораи шумо мегӯянд,
аҳамият надихед, ба шарте ки шумо кӯшиш кунед, ки
.кори дурустро анҷом диҳед

Ман тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳам, ки бо касе
душманӣ накунам ва дар асл ман хуб медонам, ки

тамоми кӯшишро ба харҷ додаам, то бо ҳама меҳрубон
.ва самимӣ бошам

Аммо ман ба андешаҳои одамон дар бораи ман
аҳамият намедиҳам, хоҳ ситоиш бошад, хоҳ маҳкум, зеро
Худо бо ман аст ва ман бо Ӯ ҳастам ва ин аз ҳама
.муҳимтар аст

* * *

Вақте ки дӯстӣ байни ду нафар ё гурӯҳе аз одамон
бар пояи маънавӣ, ҳолӣ аз ҳадафҳо ва ҳадафҳои шахсӣ
ба вучуд меояд, он дӯстии пок рӯҳи ҳар яки он дӯстонро
.пок мекунад

Қалбе, ки бо дӯстӣ пок мешавад, ба дари боз ба сӯи
.ваҳдат ва наздикӣ табдил меёбад

Тавассути ин дил, ҷалби рӯҳҳои неки бештар барои
ворид шудан ба сохтори муҳаббати бародарӣ ва
.баҳравар шудан аз оромӣ ва сулҳ имконпазир мегардад

* * *

Ман бештар ба корҳои дигарон аҳамият медиҳам, на
ба корҳои худам, зеро ҳар кореро, ки мекунам, барои
Худо мекунам ва онро бо хоҳиш ва шавқи бештар аз он
.ки ин амалҳо кори худам бошанд, анҷом медиҳам

Агар натиҷаҳо баръакс ё қаноатбахш набошанд, ман
парвое надорам ва ҳафа намешавам, зеро эҳсос
мекунам, ки вазифаи худро дар назди Худо, ки ҳадафи
ман ва касест, ки дар паси ният аст, иҷро кардаам ва
азбаски тамоми кори аз дастам меомадаро кардаам ва
кӯшишро бо шодмонӣ ва қатъияти бузург такрор
мекунам, аммо бе он ки ба кӯшиш ё натиҷа вобаста
.шавам

Агар ман танҳо барои худам кор мекардам, ҳамеша
гирифтори нигаронӣ ва изтироб мешудам. Аммо то он
даме, ки ҳадафи ман ризоияти Худо бошад, натиҷаҳо
барои Ӯст, на барои ман. Ин равиши ман ба зиндагӣ аст
.ва дар он ман роҳат ва озодии худро меёбам
:Қадамҳо дар зинаҳои муваффақият

Меҳнати сахт -
Қобилияти эҷодӣ -
Ҳукми дуруст
Сарфа ва пешгирӣ аз партовҳо
Пас аз нокомӣ саъй кардан ва дубора кӯшиш -
кардан

Худтанзимкунӣ ва такмили худ
Фаъолсозии энергияҳои эҷодӣ -
Кӯмак ба дигарон
Ғайр аз ин, мо бояд дар бораи Худо, манбаи ҳама -
некиҳо ва манбаи ҳама муваффақиятҳо ва баракатҳо,
.тафаккур кунем

* * *

Ман ба ту суруде месароям, ки қаблан ҳеҷ гоҳ гуфта
нашуда буд ва оҳанги аслии худро ба ту мебахшам, ки
.дилам дар дохили он ва дар торҳои он менавозад
Ман ин аввалин суруди худро эҷод кардам ва дар ин
ҷо онро ҳамчун қурбонии холис ба шумо пешкаш
.мекунам

Ман ба шумо оҳангҳои хушку зеҳнӣ ё оҳангҳои
.ороишёфтаи дигаронро пешкаш намекунам
Ман ба шумо ҷуз оҳангҳои содда ва соддаи дилам
чизе намедихам

Ман ба шумо садбаргҳоеро, ки дар гармхонаҳо
парвариш ёфтаанд ва пур аз эҳсосот ва шавқҳо ҳастанд,
пешкаш намекунам, балки гулҳои ваҳшиеро, ки нав дар
саҳроҳои орзуҳоям ва чаманзорҳои умрам сабзидаанд,
.пешкаш мекунам

* * *

Барои шахс таҳлил ва тасниф кардани дигарон
.мувофиқи хусусиятҳои мушаххас осон аст
Аммо барои як шахс душвор аст, ки самимона ва
самимона ба худ диққат диҳад. Аммо ин маҳз ҳамон
корест, ки онҳо бояд анҷом диҳанд, то беҳбудиро ва
.тағйироти заруриро дарк кунанд

Мақсади дониستاني хусусиятҳои шахсии мо
фаҳмидани он аст, ки чӣ гуна мо ба дигарон таъсир
мерасонем

Одамон таассуротеро дар бораи табиати шахс,
огоҳона ё бешуурона, пайдо мекунанд ва вокуниши онҳо
ба ларзишхое, ки аз ӯ мебароянд, як сигнали нозук
барои онхое аст, ки ба он таваҷҷӯҳ доранд ва доноён ин
.сигналро мефаҳманд

* * *

:Монеаҳои рушди равонӣ инҳоянд
Худписандӣ (худписандӣ), ғурур, тамаъ, хашм,
нафрат, ҳасад ва дигар хислатҳои торик, ки инсонро ба
.нодонӣ амиқтар аз он ки ҳаст, мебаранд ё меронанд
Он чизе ки лозим аст, ин пайравӣ аз роҳест, ки ба
сӯи озодӣ мебарад, зеро хоҳишҳои инсонӣ аз одатхое, ки
пайваста нав мешаванд ва қариб ҳеҷ гоҳ ба охир
намерасанд ё дар ҳадди муайян қатъ мешаванд, ба
.вучуд меоянд
Ин одатҳо рӯҳро зиндонӣ ва асир нигоҳ медоранд ва
барои соҳибаш имкони рафтан ба роҳи озодӣ ва раҳой аз
.онро ғайриимкон мегардонанд

* * *

:Роҳи ҳаёт чунин аст
Дар як тараф води торики нодонӣ ва дар тарафи
дигар нури дурахшони хирад
Вақте ки мо бо хирад амал мекунем, мо дар роҳи
озодӣ бехатар қадам мегузорем ва он чизеро, ки ба мо
.лозим аст, ба даст меорем

* * *

Тамоми коинот офаридаи иродаи илоҳӣ аст ва вақте
ки мо худро бо ин иродаи муборак мутобиқ мекунем, он
.чизе ки ба мо лозим аст, бе заҳмат ба мо мерасад

* * *

Вақте ки одамон кӯшиш мекунанд, ки бо механизми
мураккаби эҳсосоти инсонӣ сарувор кунанд, бе омӯзиши
.пешакӣ, натиҷа аксар вақт дардовар аст
Кам касон дарк мекунанд, ки хушбахтӣ дар
.фаҳмидани қонуни рафтори инсон аст
Аз ин рӯ, баъзе одамон аксар вақт бо дӯстон ва
аъзои оилашон ҷанҷол мекунанд; онҳо дигаронро
.намефаҳманд ва камбудииҳои шахсии худро намебинанд
Муҳим нест, ки бо амалҳои нодурусти наздиконамон
ҳамкорӣ кунем, балки бо амалҳои созандаи рӯҳонӣ
.ҳомӯшона ба ин амалҳо муқовимат кунем
Инчунин муҳим аст, ки мо ҳангоми мубориза бо
рафтори ғайримӯқаррари наздиконамон аз усулҳои
.саҳт истифода набарем

* * *

Моро шикорчии маккор фиреб дод. Мо дар обҳои
наонқадар чуқур барои эҳсоси бардурӯғи амният шино
мекунем, дар ҳоле ки тӯри марговари нодонӣ моро фаро
.мегирад
Ҳангоми партофтани ҳаррӯзаи тӯрҳои моҳидорӣ,
бисёриҳо сайд мешаванд ва танҳо чанд нафар зинда
мемонанд

Эй раҳмати бепоён, моро аз домҳои марговари
шаҳватҳо, орзуҳои беандоза ва дилбастагҳои дунявии
!нафасгиранда наҷот деҳ
Биед ба умқи баҳри орои рӯҳ, ки дар он иттиҳоди
илоҳӣ ҷойгир аст, ғӯтавар шавем ва аз занҷирҳои асорат
!ва занҷирҳои бандагӣ раҳо шавем

* * *

Устод Парамаханса яке аз шогирдонашро рӯҳбаланд
:карда гуфт
Агар шумо тавонед, ки бо ростқавлӣ, самимият ва
муҳаббати худ ба Худо дуоҳои худро ба Ӯ расонед, пас
фарқе надорад, ки хатоҳои шумо аз уқёнус амиқтар ва
.аз Ҳимолой баландтар бошанд

Худо ин монеаҳоро аз роҳи шумо дур мекунад,
шуморо аз бори гарони гузашта озод мекунад ва хоҳиши
.такрор кардани хатогихои гузаштаатон аз байн меравад
Баъзан шумо метавонед худро дар зери қабати
ғафси торикӣ пайдо кунед, аммо шумо ҳоло ҳам
.шарораи алангаи абадӣ боқӣ мемонед
Шумо метавонед шарораро пинҳон кунед, аммо онро
нест карда наметавонед

* * *

Хушбахт кардани дигарон тавассути суханони нек,
ки аз ниятҳои нек ва маслиҳатҳои самимӣ илҳом
гирифта шудаанд, кори аҷиб ва нишонаи ашрофон аст,
.ки хоси рӯхҳои бузург аст
Дар мавриди зарар расонидан ба шахси дигар
тавассути газидан, суханони таҳқиромез, нигоҳҳои
кинояомез ё пешниҳодҳои турш, инҳо усулҳои
таҳқиромез ва асабоваре ҳастанд, ки одамони меҳрубон
.ба онҳо муроҷиат намеkunанд
Сарказм ба ошкор кардани рӯҳияи исён ва хашм дар
шахси гунаҳкор мусоидат мекунад, дар ҳоле ки суханони
дӯстона дар ӯ пушаймонӣ эҷод мекунанд, ки ин маънои
онро дорад, ки шахс хатогихои худро эътироф мекунад
.ва онҳоро дигар такрор намекунад

* * *

Яке аз донишҷӯён гуфт: "Муаллим, ман ҳеҷ гоҳ ба
биҳишт бовар накардаам, оё ин ҷой воқеан вуҷуд
"?дорад

:Муаллим Парамаханса ҷавоб дод
Бале, касоне, ки Худоро дӯст медоранд ва ба Ӯ»
эътимод доранд, вақте ки марг ба онҳо мерасад, ба он
биҳишт мераванд. Дар он ҷаҳони фазоӣ, инсон
қобилияти онро дорад, ки ҳар чизеро, ки мехоҳад,
.«фавран бо қудрати фикр амалӣ созад

Ҷисми эфирӣ аз нури дурахшон иборат аст Дар он
оламҳои аҷиб садоҳо ва нурҳои ҳастанд, ки барои
.сокинони Замин номаълуманд

* * *

Хушбахтиро бояд бештар ва бештар дар ҳуди худ
.ҷустуҷӯ кард ва камтар ва камтар дар чизҳои моддӣ
Дар зеҳни худ хушбахт бошед, то чизҳои беруна
оромии шуморо ҳалалдор наkunанд ва шуморо аз
мувозинат берун набаранд
Хушбахтии ботинӣ ягона орзуест, ки дар ин зиндагӣ
барои он талош кардан лозим аст ва барои расидан ба
.он сабр ва иродаи қавӣ кофӣ аст
Хушбахтӣ тахти Худо дар доҳили инсон аст

* * *

Бисёриҳо фикр мекунанд, ки бедоранд, аммо онҳо
бедор нестанд
Онҳо асосан беҳушанд. Шумо бояд дар бораи
одамоне шунида бошед, ки дар ҳоб роҳ мераванд ва
"Оташ! Оташ!" фарёд мезананд ё суҳанронӣ ва лексия
.мекунанд

Аксари одамон чунинанд. Албатта, ман онҳоро дар
назар надорам, ки самимона меҳоҳанд шуури ҳудро аз
.ҳоби нодонӣ бедор кунанд
Мо бояд барои бедор кардани онҳое, ки ҳудро дар
зери ҳаробаҳои рафтори нодуруст ва зиндагии нодуруст
.гӯронидаанд, саъй кунем
Барои ин, аввал бояд шуури ҳудро аз катакомбаҳои
.нодонӣ ба нури дониши илоҳӣ зинда гардонем

* * *

Дӯстӣ муҳаббати Худост, ки аз чашмони дӯстдорони
мо медурахшад ва ин даъвати Ёст, ки мо ба ҳонаи
осмонӣ баргардем, то ширинии иттиҳоди абадиро бо
.муҳаббати ҳақонӣ бичашем

Дӯстӣ овози муқаддасест, ки рӯҳхоро даъват
мекунад, ки аз шуури худписандӣ ва худхоҳие, ки моро
.аз Худо ва башар ҷудо мекунад, раҳо шаванд
Дӯстии ҳақиқӣ пайванди муборак байни рӯҳҳои
бошуур аст, ки тавассути дӯстии худ муҳаббати поки
Худо ва хислатҳои муқаддаси рӯҳи кайҳониро нишон
.медиханд

Дӯстии ҳақиқӣ васеъ ва фарогир аст
Ишқи худхоҳона ба як шахси мушаххас ва истисно
кардани дигарон монеаи асосӣ дар роҳи дӯстӣ аст
Марзҳои муҳаббат бояд васеъ карда шаванд, то
.оила, ҳамсоягон ва тамоми ҷаҳонро дар бар гиранд
Дӯсти ҷаҳонӣ васеъфикр аст, махлуқоти Худоро дӯст
медорад ва муҳаббати худро ба ҳар ҷое, ки меравад ва
ба ҳар ҷое, ки рӯй меорад, саховатмандона паҳн
.мекунад

Ин принципҳои наҷибро ҳамаи одамони бузург риоя
.ва ҷонибдорӣ мекарданд
Муҳаббати оилавӣ аввалин омӯзиш барои гузоштани
.пояҳои дӯстии маънавӣ аст
Дар рағҳои ҳамаи одамони ҳама наҷодҳо як хун
ҷорӣ мешавад
Гарчанде ки мо аз миллатҳо ва қавмҳои гуногун
ҳастем, моро пайвандҳои ҷаҳонӣ муттаҳид мекунанд,
.зеро мо ба як манбаи илоҳӣ тааллуқ дорем

* * *

Рӯҳро наметавон дар паси панҷараҳои сохтаи инсон
зиндонӣ кард, зеро он аз ҷиҳати пайдоиш ва аз ҷиҳати
.тааллуқ умумӣ аст

* * *

Агар мо ягон вақт хоҳем, ки аз зиндагӣ лаззат
.барем, вақти он ҳоло аст, на фардо ё соли оянда
Беҳтарин омодагӣ барои зиндагии беҳтари соли
оянда ин зиндагии ҳамоҳанг, мутавозин ва хушбахтонаи
.имсол аст

Зиндагии оянда (дар охират) пур аз шодӣ ва лаззат
аз тарзи зиндагӣ, тарзи фикрронии мо ва рафтору
.кирдори мо дар ин зиндагӣ вобаста аст
Имрӯз бояд муҳимтарин ва пурмазмунтарин рӯзи
ҳаёти мо бошад

* * *

Мулоҳиза абзорест, ки бо он қабатҳое, ки чехраи
шуурро мепӯшонанд ва пинҳон мекунанд, бартараф
карда мешаванд ва бо истифода аз он чашмаи
.шодмонии илоҳӣ пайваста ҷӯш мезанад
Мулоҳиза ва истироҳати комил, ё дур кардани
андеша аз эҳсосоти печида, роҳи воқеӣ ва муассири
шинохти Худост. Агар мо ҳама чизро ба ҷуз мулоҳиза
кардан метавонистем, шодмониро намеёфтем, ки ба
шодмоние баробар аст, ки вақте фикрҳо ором ҳастанд
(дар он оромии Парвардигори шумост) ва бо оромии
илоҳӣ (сулҳе, ки ман барои шумо мегузорам) ба вучуд
.меояд

Ин экстази илоҳиро метавон бо истифода аз усули
.дурусти тамаркуз ва мулоҳиза эҳсос кард

* * *

Агар шумо дарро дар шифти ҳуҷраатон ҷустуҷӯ
кунед, ҳатто солҳои зиёд ҷустуҷӯ кунед ҳам, онро пайдо
карда наметавонед, агар усули дурусти ҷустуҷӯро
.истифода набаред ва ба девор нигоҳ накунед

* * *

Рӯзе мерасад, ки ман бо ин ҷаҳон хайрухуш
мекунам, аммо то он даме, ки ман дар ин замин
мемонам, шодмонии бузургтарини ман дар нақл кардани
мӯъҷизаҳои Худо ба онҳое аст, ки ба ман эътимод
доранд ва хоҳиши ман дар он аст, ки орзуи онҳоро ба он
нури илоҳӣ, ки ба ман тасалло, озодӣ ва амният
.бахшидааст, афзун гардонам

* * *

Таърихи коинот, бо тамоми ҷузъиёти ночизи он, дар
ганчинаҳои абадият нигоҳ дошта мешавад - ин як
андозагирии дигар аст. Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо
дарозӣ, паҳнӣ, ғафсӣ ва баландӣро дарк мекунем, аммо
сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он ин андозагириҳо вучуд
надоранд. Ҳама чиз дар он сатҳи эфирӣ шаффоф аст;
ҳама чиз шуур ва огоҳӣ аст. Ҳисси мазза як эҳсос аст,
мисли ҳисси бӯй. Ҳиссиёт, андеша ва бадани мо ҳама
шууранд. Ва ҳамон тавре ки мо метавонем дар хобҳо
бубинем, бишназем, бӯй кунем, бичашем ва ламс кунем,
мо низ метавонем ҳамаи ин эҳсосотро бо шуури пок ва
.шаффоф ё эҳсос дар олами боло эҳсос кунем

Ин маҳз ҳамон чизест, ки ман ҳоло ҳангоми суҳан
гуфтан мебинам, ман дар ин бадан нестам, балки қисме
аз ҳама чизе ҳастам, ки вучуд дорад. Ва чизҳое, ки ман
мебинам, барои ман ҳамон қадар воқеӣ ҳастанд, ки ту
.барои ман ҳастӣ

Инсон бояд аз хоб бедор шавад, то Худоро дар ҳама
.ҷо бубинад ва фарқи байни хоб ва воқеиятро бидонад
Ман аксар вақт дар ҷое, ки ҳастам, беохирӣ мебинам
ва он ҷойро дар беохирӣ мебинам. Ҳама чиз аз он манбаи
.абадӣ ҳаётро қарз мегирад

Вақте ки ман кӯдак будам, шабу рӯз нишаста дуо
.мегуфтам, аммо на ҷавобе буд ва на иҷобаткунандае
Дар як тараф ман башариятро дидам ва дар тарафи
дигар абадияте, ки бо ман суҳан намегуфт
Гарчанде ман фикр мекардам, ки танҳоям ва ҳама
маро тарк кардаанд, Худо маро тарк накард, зеро Ё
ҳамеша дар пинҳонӣ, дар паси андешаҳо ва эҳсосоти
.ман бо ман ҳузур дошт

Ва вақте ки ман нуреро дар ботини худ диданро сар
кардам, рӯҳам ба таври асроромез аз бӯи мубораки
.илоҳӣ пур шуд

Ман решаҳои дарахтон ва шираи аз байни онҳо
ҷорӣшударо меидам ва худро ба Худое, ки ба ман

тасаллӣ мебахшид ва диламро ором мекард, наздик ҳис
.мекардам

Ман шабу рӯз борҳо дуо мекардам ва фарёд
мезадам ва вақте ки чизҳо барои ман маънои худро гум
карданд, аз ҷаҳон ва ҳар чизе, ки дар он аст, аз ҷумла
хушбахтӣ, аз тарси он ки ин хушбахтии моддӣ бошад,
даст кашидам ва Худоро ёфтам, ки ҳоло ҳамеша бо ман
.аст

Дунё маро тарк кунад, аммо Худо маро як лаҳза ҳам
тарк намекунад

Худо ҳама чиз аст Ин толор ва коиноти атрофи он
мисли тасвирҳои ҳаракаткунанда дар пардаи шуури ман
.шино мекунанд

Ман нигоҳ мекунам ва ҷуз рӯҳи пок, нури шаффоф
.ва шуури нарм чизе намебинам

Бадани ман, бадани шумо ва ҳама чизҳои ҷаҳон аз
он нури илоҳӣ сарчашма мегиранд, вақте ки ман он
.нурро мебинам, чизи дигареро намебинам

Вақте ки шумо ба экран нигоҳ мекунед, шумо
тасвирҳои ҳаракаткунандаро мебинед, аммо вақте ки ба
қафо нигоҳ мекунед (дар синамои анъанавӣ), шумо
танҳо як шуоъи нурро мебинед, ки ба экран
медурахшад. Ин боварибахш садо медиҳад, аммо ин
.ҳақиқат аст

Ман қаблан дар бораи ин чизҳо гап мезадам, аммо
ҳоло бо онҳое, ки бепарво ё бепарво ҳастанд, гап
намезанам, аммо Худо ба ман иҷозат дод, ки ин дафъа
бо шумо гап занам, ҳама чиз гузаранда аст, барои он
.чизе, ки абадӣ аст, дуо гӯед

* * *

Азбаски мо аз ҷое ба ин ҷаҳон омадаем, ки
намедонем, табиист, ки мо дар бораи пайдоиш ва
.мақсади ҳаёт фикр мекунем

Мо дар бораи офарандаи ин ҷаҳон мешунавем, дар
бораи ӯ меҳонем ва тамоми коинот аз вучуди ақли
.илоҳии ӯ хабар медиҳад
Ҳамон тавре ки қисмҳо ва дастгоҳҳои хурду дақиқи
соати хурд моро водор мекунанд, ки соатсозро ба вачд
.орем

Ҳамон тавре ки мошинҳои калон ва мураккаби
корхона моро ба ҳайрат меоранд ва ба ихтироъкори худ
таҳсин мебахшанд, ҳамин тавр вақте ки мо мӯъҷизаҳои
табиатро мебинем, аз ақли пинҳоншуда дар паси онҳо ба
:ҳайрат меоем ва ҳайрон мешавем

Кӣ ба гул шакли дурахшон ва ба офтоб»

«?нигаронидашударо дод

Бӯй ва зебоии он аз кучо пайдо шуд? Ва чӣ тавр
гулбаргҳои он бо чунин дақиқии аҷиб сохта ва бо чунин
?рангҳои аҷоиб ва шодмон ранг карда шуданд

* * *

Ман туро дар умқи андешаҳоям эҳсос мекунам, ман
ҳузури туро дар эҳсосоти амиқтарини худ эҳсос мекунам
.ва мебинам, ки ту дар боғи ишқам шукуфонӣ мекуни

Маро аз бӯи хуши ҳузурат пур кун, то аз бӯи

.мубораки Ту лаззат барам

Аз он сӯи осмонҳо, ситорагон, андешаҳо ва эҳсосот
назди ман биё, муқаддастарин чехраи худро ба ман
нишон деҳ ва бигзор ман ҳузури Туро дар рӯҳам, дар
.атрофам ва дар ҳама ҷо дарк кунам

Ман дар тӯли асрҳо ва замонҳо, дар масири орзуҳо
ва орзуҳо туро ҷустуҷӯ кардам ва акнун дарк мекунам,
ки ту дар рӯҳи ман зиндагӣ мекуни ва эҳсосоти
.муқаддастарини маро илҳом медиҳӣ

Дигар аз ман пинҳон нашав, дар паси гулҳои

.эҳсосот, андешаҳо ва набзи рӯҳ

Ҷони маро бо ҷавоҳироти ҳикмати Худ оро деҳ ва
насими неъматии Худро ба ман бидам ва торикие, ки Туро
.аз назар ва фаҳми ман пинҳон карда буд, аз ман дур кун

Эй ту, ки фаротар аз ситорагон ва осмони кабуд ва
фаротар аз қабатҳои атмосфера ва ҳамаи мавҷудот ва
вучудҳо ҳастӣ, пичирроси муҳаббати маро қабул кун ва
вучуди маро бо муҳаббати худ, нури худ ва оромии худ
.фарқ гардон

* * *

Агар шумо ҳатто заррае аз муҳаббати илоҳиро эҳсос
мекардед, шодмонии тасвирнашаванда ва бузургеро
эҳсос мекардед, ки муқовимат карданаш ғайриимкон
.аст

Пас, нигоҳ доштани он барои шумо душвор хоҳад
буд

Вақте ки мо бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастем, дарки мо
бепоён мешавад ва бо умқи уқёнуси вучуди комил
.омехта мешавад

Мо шодмонии бузург ва муҳаббати олии илоҳиро
эҳсос мекунем

* * *

Баъзе одамон ба хондани романҳои фоҷиабор одат
кардаанд ва онҳоро маводи дӯстдоштаи хониши худ
мешуморанд ва эҳсос мекунанд, ки то охири умрашон аз
.онҳо лаззат хоҳанд бурд

Аммо агар онҳо худро таҳлил мекарданд,
мефаҳмиданд, ки аз мутолиаи пайваستاи ин гуна
.адабиёт аксар вақт рӯҳафтода ва асабонӣ мешаванд
Аз сабаби ин депрессия, онҳо метавонанд ин одатро
тарк кунанд ва ба ҷои он одати хондани китобҳо ва
маводҳои маънавиро пайдо кунанд, ки афкори онҳоро
илҳом мебахшанд ва эҳсосоти онҳоро бо ғояҳои солим ва
.олӣ ғизо медиҳанд

Агар онҳо ин тағйиротро анҷом диҳанд, онҳо хоҳанд
дид, ки ҳаёти онҳо ба шарофати дарки бошууруна ва
.азми қавӣ як гардиши нави аҷибе гирифтааст
Дуруст аст, ки агар хоҳем, мо метавонем худро хеле
зуд тағйир диҳем, аммо тағйир додани одатҳо ва

одатҳои солҳо саъю кӯшиши воқеӣ ва иродаи қавӣ талаб
.мекунад

Барои решакан кардани одати кӯҳна ва амиқ реша
давонда, тамоми қувваҳои азму ирода бояд дар самти
муқобил фаъол карда шаванд, то он даме ки одати бад
.безарар карда шавад ва қудрати он фалаҷ шавад
Аксари одамон сабр ва таҳаммули лозимиро барои
ин надоранд, аммо бояд дарк кард, ки он чизеро, ки
офаридааст ё кардааст, метавонад нест кунад ё бекор
.кунад

* * *

Биёед аз ҳудуди худписандӣ даст кашем ва дар
чаманзорҳои васеъ ва паҳновари пешрафти рӯҳонӣ
.саргардон шавем

Ва мисли корвони замон, ки ҳамеша дар масирҳои
зиндагӣ ҳаракат мекунад, корвони рӯҳ низ бояд дар
масирҳои бузургтарин густариш ба сӯи канори рӯҳи
.илоҳӣ ҳаракат кунад

Рӯҳияи ташаббускорӣ барои иҷрои муҳимтарин
вазифаҳои ҳаёт аксар вақт дар зери харобаҳо ва
.партовҳои одатҳои инсонӣ пинҳон мемонад

Инсон бояд худро аз таъсири рӯҳафтодаи ин одатҳо
раҳо кунад ва тухми муваффақиятеро, ки орзу мекунад,
.дар хоки ҳаёташ коштавро оғоз кунад

Зиндагӣ вақте арзиш ва аҳамият пайдо мекунад, ки
мо вазифаи фаврӣ ва муҳимтаринро иҷро кунем: ёфтани
.маъно ва арзиши ҳақиқии вучуди худ

Инсонҳо бояд дарк кунанд, ки ин тасвирҳои
кайҳонии ҳаракаткунандаи ҳаёт бе сабаб намоиш дода
.намешаванд

Ҳар рӯз мо манзараҳои навро мебинем ва ҳар рӯз
дарсҳои навро меорад, ки мо бояд бо тамаркуз ба
ҳадафи олии вучуди инсон, яъне шинохти мавҷудоти
.олӣ, ки дар паси пардаи ҳаёт пинҳон аст, омӯзем

* * *

Дар Худо шумо муҳаббати ҳамаи дилҳо, қонеъ
шудани орзуҳо ва амалӣ шудани орзуҳоро хоҳед ёфт.

Ҳама чизро, ки ҷаҳон ба шумо медиҳад ва сипас
мегирад ва шуморо дар ғаму андӯх, дард ё ноумедӣ
мегузорад, шумо дар Худо ба андозаи хеле бештар ва
.бидуни ноумедӣ ва ғаму андӯҳи ҳамроҳ хоҳед ёфт

* * *

Баъзе одамон мегӯянд, ки мо бояд танҳо ба ақл такя
кунем, дигарон бовар доранд, ки мо бояд ҳиссиёти
.худо қонеъ кунем. Ҳарду мавқеъ шадиданд
Тибқи як назария, тавсия дода мешавад, ки барои
таъмини саломатӣ ва некӯаҳволии бадан мунтазам
муоинаи тиббӣ гузаронед, мисли он ки мошинатонро гоҳ-
гоҳ тафтиш кунед. Ин мантиқӣ аст. Аммо одамон мошин
нестанд. Агар саломатии рӯҳии шумо аз ҳолати
ҷисмонии шумо вобаста бошад, дер ё зуд ақл зери
ғуломи талаботи бадан қарор мегирад ва ҳама намудҳо
ва миқдори доруворӣ ва дигар табобатҳои ҷисмониро
бесамар мегардонад. Ин шарҳ медиҳад, ки чаро мо аз
бемориҳои табобатнашаванда азият мекашем. Заъфи
ҷисмонӣ реша давондааст, зеро ақл аз он ки соҳиби
.бадан бошад, худдорӣ кардааст
Беҳтар аст, ки бо меъёр оғоз кунед. Агар шумо каме
захмӣ дошта бошед, каме йод моled, аммо танҳо ба
дору такя накунад. То он даме, ки шумо тадриҷан ба
ақли солим бештар такя карда тавонед, чораҳои эҳтиётӣ
.андешед

Худи муаллимони бузург доруҳои истифода
мебурданд, ки аслан аз гиёҳҳо ва кимиёвӣ сохта шуда
.буданд, ки Худо офаридааст

Барои муаллими рӯҳонӣ доруворӣ ва доруҳо зарур
нестанд, аммо барои нишон додани он, ки қудрати Худо
бо роҳҳои бешумор амал мекунад, ӯ баъзан метавонад
.аз баъзе доруҳои тиббӣ истифода барад

Дар ҳар сурат, пирӯзӣ дар қудрати ақл аст. Вақте ки
шумо ба эътиқоди қатъӣ мерасед, ки шумо метавонед
бидуни ҳама гуна доруҳо бе ягон таъсири манфӣ
зиндагӣ кунед, шумо пирӯз мешавед ва бар бадани худ
.ҳукмронӣ мекунед

* * *

Дӯстие, ки мо ба дигарон медиҳем, бояд аз дил
сарчашма гирад ва меҳру муҳаббат ва ҳамкорӣ набояд
дар зоҳир зоҳир шавад, дар ҳоле ки дарун баръаксро
.нишон медиҳад
Қонуни рӯҳонӣ бениҳоят дақиқ ва пурқувват аст ва
.принсипҳои рӯҳонӣ набояд бо онҳо муҳолифат кунанд
Аз ин рӯ, муҳим аст, ки дӯстонро фиреб надихем ва
ба онҳо хиёнат накунем ва аз ҳадди дӯстӣ берун
.наравем

Дӯст инчунин бояд бидонад, ки кай бояд бо дӯсташ
ҳамкорӣ кунад ва кай бояд аз иродаи худ истифода
.барад ва аз ҳамкорӣ бо ӯ худдорӣ кунад

* * *

Сатҳи пӯст эҳсоси ламсро ҳис намекунад; ин эҳсосот
дар асл дар мағзи сар эҳсос карда мешаванд ва инсон
наметавонад таъм, ламс, бўй, шундан ё бубинад, магар
.тавассути ақл

Мо метавонем таъмро дар сатҳи забонамон эҳсос
кунем, аммо дар асл, ин таъмро мағзи сар сабт мекунад.
Ба ҳамин монанд, вақте ки қисми бадан осеб мебинад,
дард асосан дар ақл эҳсос мешавад, на дар узвҳои
.зарардида

Мо ду механизми эҳсоси дард дорем: асаб ва пояи
мағз. Эҳсос вақте ба вучуд меояд, ки мағз имкон
медиҳад, ки байни асаб ва пояи мағз муошират кунад.

.Агар мағз дардро нашиносад, дард вучуд надорад

Вақте ки шахс зери таъсири хлороформ ё наркоз
қарор мегирад, дардро ҳис намекунад, зеро эҳсосот ба
мағзи сар намерасад. Дар нӯғҳои асаб мӯйҳои борик

мавҷуданд, ки тавассути онҳо сигналҳои дард ба мағзи
сар интиқол дода мешаванд. Наркоз интиқоли ин
.сигналҳои дардро пешгирӣ мекунад
Мағз узви ҳиссии ақл аст ва ҳама эҳсосоти ҷисмонӣ
тавассути асабҳо ва худӣ мағз ба ақл интиқол дода
мешаванд. Азбаски ақл бо мағз пайваست аст, он ин
.эҳсосҳоро қабул ва тафсир мекунад
Ақле, ки бо тафаккури мусбат тақвият ёфтааст, аз
эҳсосоти лаззат ва дард камтар таъсир мегирад. Вай аз
.ин эҳсосот огоҳ аст, аммо ба онҳо пойбанд нест

* * *

:Бойгонӣ - Аз варта то қулла
Қиссаи муваффақияте, ки аз ҷониби ҳаким
Парамҳанса Йогананда нақл шудааст
Ин достони воқеӣ дар бораи шахсе аст, ки пайваста)
ноком мешуд, аммо бо машқ кардани тафаккури эҷодӣ
ва тасдиқи мусбат, ӯ дар ниҳоят тавонист сабабҳои
нокомии худро бартараф кунад ва тавонист
(муваффақиятро ба иродаи худ пайваст кунад
Ҳамон тавре ки одамоне ҳастанд, ки табиатан
муваффақанд, одамоне низ ҳастанд, ки аз рӯи одат
.ноком мешаванд

Дӯст ва шогирди ман (S) аз таваллуд ноком буд.

Дуруст аст, ки ӯ писари доно, меҳнатдӯст ва майли
пулкорӣ дошт, аммо ҳамин ки дар бораи кор ё касб фикр
.мекард, омилҳои нокомӣ ӯро аз аввал ихота карданд
Рӯзе ӯ бо дасти холӣ, таъқиби қарздиҳандагон,
партофташуда назди ман омад ва аз ман маслиҳат
.пурсид

Ман аз ӯ сабаби мушкилоти худро пурсидам ва ӯ

:гуфт

Ҷаноб, ман ноком ҳастам. Ба ягон сабаб намедонам,"

ки ҳамин ки кореро оғоз мекунам, онро аз даст медиҳам
ва ҷое, ки дар он кор мекунам, низ зарар мебинад.
Корфармо пас аз ба кор қабул кардани ман тиҷорати

худро аз даст медиҳад. Аз ин рӯ, ман аз тарси халалдор
кардани манфиатҳои корфармоёне, ки маро ба кор
мегиранд, аз ҷустуҷӯи кор метарсам. Аз сабаби
ноустувории нокомии ман, ман мутмаинам, ки ногузир
корамро аз даст медиҳам, зеро ширкате, ки маро ба кор
қабул мекунад, муфлис эълон мекунад ва дарҳои худро
мебандад ва дар натиҷа маро аз кор ронда мекунад. Аз
ин рӯ, ман ҳақ надорам, ки танҳо аз сабаби робитаам бо
".онҳо тиҷорати дигаронро хароб кунам

Ман тавониستم барои ӯ дар як ширкати хурд кор
пайдо кунам ва аз ӯ хоҳиш кардам, ки ҳар шом, пеш аз
хоб ва инчунин ҳангоми бедор шудан, ин изҳороти
:зеринро ба худ такрор кунад

Рӯз аз рӯз ва ҳар рӯз ман дар соҳаи кори худ»

«муваффақтар ва муваффақтар мешавам

Як моҳ гузашт ва (S) маро огоҳ кард: "Ҷаноб,
ширкате, ки шумо ба кор гирифтед, ноустувор шуда
истодааст ва вазъияти он умедбахш нест. Аз шумо
хоҳиш мекунам, ки маро пеш аз фурӯпошии пурра аз он
халос кунед, зеро вақте ки ширкат муфлис мешавад,
ман ба ҳар ҳол корамро аз даст медиҳам. Аммо
истеъфои ман ҳоло метавонад ширкатро аз сарнавишти
ногузир ва бадбахтона бинобар ноустувории ман наҷот
".диҳад

Ман хандидам, ба гуфтаҳои (S) аҳамият надодам ва
ба ҷои ин аз ӯ хоҳиш кардам, ки минбаъд низ ба таъкиди
нуқтаи худ ва нигоҳ доштани ҷои кораш идома диҳад.
:Ҳафтаҳо пас, ӯ як бегоҳ назди ман омад ва бо оҳе гуфт
«Он чизе, ки ман метарсидам, айнан рӯй дод»

«?Вай аз ӯ пурсид: «Чӣ шуд

ӯ гуфт: «Ширкат ҳамон тавре ки ман ба шумо
гуфтам ва ҳамон тавре ки пешгӯӣ карда будам, фурӯ
«.«рехт

Ман ба ӯ эътироз карда гуфтам: «Оё дуруст нест, ки
вақте ту ба худ итминон медодӣ, ки «Рӯз ба рӯз ва ҳар

рӯз ман дар соҳаи кори худ муваффақтар мешавам», ту
дар асл ин суҳанонро мисли тӯтӣ такрор мекардӣ? Ва
ҳаштпои шубҳа дар гиреҳҳои мағзи сарат часпида буд,
то ки ту ба худ мегуфтӣ: «Эй аблаҳ, вазъиятат бадтар
мешавад, новобаста аз он ки чӣ қадар кӯшиш мекуни, ки
.««!худо ба муваффақият бовар кунӣ

ӯ ҷавоб дод: «Бале, дар асл ҳамин тавр рӯй

.«медиҳад

маслиҳат дод, ки аз ларзишҳо ва андешаҳои (S)
вазнини манфӣ, ки дар зеҳнаш пайдо мешаванд, баҳусус
ҳангоми такрори тасдиқи мусбат, ҳалос шавад, зеро
ақли бошуур бо эътиқоди қатъӣ метавонад ба ақли
зершуур ё бешуур таъсир расонад, ки дар навбати худ,
тавассути қонуни резонанси магнитӣ, ба ақли бошуур бо
.қудрати одат таъсир мерасонад

Ман илова кардам: "Тасдиқи зуд-зуди афкор ва
одатҳои мусбат то он даме, ки онҳо дар зеҳни зерхуш
ҷой гирифта, реша давонанд, барои бартараф кардани
монеаҳои зеҳнии ирсӣ ё ба даст овардашуда кофӣ аст.
То он даме, ки афкор ва эҳсосоти ноумедӣ ва ноумедӣ
дар зеҳни шуур ё зерхуш реша давонанд, ҳеҷ роҳе барои
муваффақият вучуд надорад. Аз ҷумлаи шартҳои
муваффақият қобилияти эҷодӣ, шароити мусоид ва
майлҳои фитрӣ мебошанд. Агар шумо тавонед, ки бо
қобилиятҳои номаҳдуди он ба шуури оӣ даст расонед,
пас шумо метавонед имкониятҳои навро барои он
муваффақият эҷод кунед, ки то ҳол аз шумо пинҳон аст
".ва шумо наметавонед онро дарк кунед

Ва ман тавонистам ба (S) дар ёфтани кори дигаре,
ки аз аввала калонтар буд, кӯмак кунам. Аммо пас аз
шаш моҳ (ки тӯлонитарин муддати кор кардани дӯсти мо
буд), ӯ як нисфирӯзӣ ба ман гуфт: "Вазъи ширкат
босуръат бадтар мешавад, аз ин рӯ лутфан маро зуд
".ҳалос кунед

Ман ба нигарониҳои ӯ аҳамият надодам, балки аз ӯ
хоҳиш кардам, ки корашро идома диҳад. Чанд ҳафта
пас, (S) бо табассум ба ман гуфт: "Кори дуҷома, ки шумо
"!барои ман ташкил кардед, ҷаноб, бодӣ беҳуда рафт
Ман бо оромӣ гуфтам: "Ҳавотир нашав, ман бароям
."кори дигар меёбам

Ӯ ҷавоб дод: «Хуб, ҷаноб, то он дам, ки шумо ба
хотири робитаи ман бо соҳибонаш ширкати дигареро
."барҳам медиҳед, ман эътирозе надорам
Бо талошҳои пайваста, ман дар як ширкати калон
барои (S) кори хеле хуб ёфтам. Як сол гузашт ва ҳеҷ чиз
нашуд, гарчанде ки (S) ҳар ҳафта кӯшиш мекард, ки аз
тарси он ки мисли ширкатҳои қаблӣ вайрон шавад,
.ширкати тарк кунад

Ниҳоят, ман аз ӯ хоҳиш кардам, ки пулашро ба
тиҷорати худаш сармоягузори кунад ва ӯ тарсид ва бо
ҳайрат ба ман нигарист ва гуфт: "Оё шумо ба ман
ҳаминро маслиҳат медиҳед? Оё фикр намекунед, ки агар
ман онро сармоягузори кунам, пулро, ки бо заҳмат ҷамъ
"?кардаам, аз даст медиҳам

Вай бо итминон ба ӯ итминон дод: "Шумо бояд пул
ва қувваи худро ба лоиҳаи хубе ба монанди як маркази
хӯроквории маҳаллӣ, ки ба сармоягузори калон ниёз
надорад, сарф кунед ва ман ба муваффақияти шумо
".итминон дорам

Дар давоми чанд сол, (C) соҳиби бисёр амвол ва
.анборҳои калон шуд

Вақте ки ӯ ба муваффақияти худ итминон пайдо
кард, худро дар ҳама коре, ки мекард, муваффақ ёфт.
Рӯзе ӯ бо хандидан ба ман гуфт: "Ба шарофати Худо ва
кумаки шумо, ман аз як ноком ба як марди муваффақ
табдил ёфтам. Ман нокомиро паси сар кардам ва
фаҳмидам, ки нокомии пайвастаи ман дар ҳақиқат аз
нафаҳмидани вазифаи худ буд. Аммо ман наметонам, ки

чӣ гуна пас аз он ки кори дигаронро аз сабаби
".нокомиҳои худ вайрон кардам, муваффақ шудам
Пас, ман ба ӯ фаҳмондам: "Ту боиси нобудшавии
манфиатҳои нашудай, ки барои онҳо кор мекардӣ.
Қонуни ҷозоба, ки одамонро идора мекунад, бар асоси
ларзишҳои монанд, манфӣ ё мусбат кор мекунад
"(монанд, монандро ҷалб мекунад)

Табиати ноқиси шумо шуморо ба ширкатҳои ҷалб
кард, ки аллакай дар остонаи фурӯпошӣ буданд ва
баръакс. Пас, шумо ноком будед ва ширкатҳо низ дар
остонаи фурӯпошӣ буданд. Тибқи қонуни ҷалби
мутақобила, шумо ва он ширкатҳо ҳамзамон аз теппаи
.нокомӣ поён афтидед ва ба сангҳо бархӯрдед

Ахлоқи ин ҳикоя дар он аст, ки муваффақияти
ҳақиқӣ дар эҷоди он чизест, ки инсон тавассути ирода ба
он ниёз дорад, тавассути бедор кардани қудрати
бепоёни шуури баландтар. Ин қудратро метавон бо
омӯхтани роҳи дурусти мулоҳиза ва тафаккури мусбат
ва эҷодӣ барои ба даст овардани саломатӣ,
.муваффақият, хирад ва хушбахтӣ бедор кард

* * *

Тирезаи нур

Дар гузаштаи дур, ман як чароғи пинҳонӣ доштам ва
.дар хомӯшии торикии ботинӣ боэҳтиёт роҳ мерафтам
Ва вақте ки ман нури пинҳонро аз торикӣ
фиристодам, моҳии хурди ғояҳои илҳомбахшро дидам,
.ки аз нури дурахшон ошкор шуданд
Ман он моҳиҳоро ҳамчун дом барои сайд кардани
моҳии шуури бузургтари худ истифода кардам, аммо
бисёре аз онҳо фирор карданд ва дар паси доираи хурди
.нур нопадид шуданд

Ва аз пайравони содиқ ва самимии шумо, ки пур аз
сурудҳои нуқрагин ва орзуҳои тиллоӣ буданд, ман бо
пули ишқ тӯри дурахшони эҳсосоти рӯҳро харидам ва
онҳоро ба ҳам пайваст кардам. Ман уқёнуси хиради

шуморо шино кардам ва моҳиҳои хурд ва галаҳои
эҳсосоти шодмонӣ ва ганҷҳои қиматбаҳои хотираҳои
муқаддасеро, ки муддати тӯлонӣ гум карда будам ва
пазмон шуда будам, сайд кардам ва инчунин он чизеро
ба даст овардам, ки ганҷҳои ҷаҳон баробар карда
.наметавонанд

* * *

Дар ин ҷаҳон, гӯё мо дар баҳри душвориҳо ғарқ
.шудаем

Худо моро бо роҳҳои гуногун имтиҳон мекунад ва
заъфҳои моро ба мо нишон медиҳад, то мо онҳоро
.шинохта, ба қувват табдил диҳем

Баъзан Ё ба мо озмоишҳои бузургеро мефиристад,
ки ба назар чунин мерасад, ки аз қобилияти мо берун аз
:таҳаммулпазирӣ мебошанд, аммо шогирди оқил мегӯяд
Худовандо, ман Туро меҳоҳам ва ҳеҷ чиз монеъи"

:ҷустуҷӯи Ту нахоҳад шуд, дуоҳои дилам инҳоянд
Маро бо фаромӯш кардани ҳузурат ва нодида»

.«гирифтани зикрат озмоиш макун
Сипас Худо меояд ва моро аз ин хоби ташвишовар
бедор мекунад ва ҳар як ҷӯянда дер ё зуд ин имтиҳони
.аҷоибро хоҳад гирифт

* * *

Инсон метавонад ба худ пешниҳодҳои мусбате
диҳад, ки ба зеҳни зершуур таъсири мусбат мерасонанд
.ва ин ба навбати худ ба зеҳни шуур таъсир мерасонад
Пешниҳодҳои манфӣ, хоҳ худатон тавлидшуда

бошанд, хоҳ аз ҷониби шахси дигар, барои мағз
.зарароваранд ва бояд аз онҳо худдорӣ кард
Рӯҳҳои торик (арвоҳ) дар ҷустуҷӯи ақл ва ҷисмҳои
ҳастанд, ки метавонанд барои ноил шудан ба хоҳишҳо
.ва ҳадафҳои худ истифода баранд

Аз ин рӯ, бояд бо банд кардани ақл бо фикрҳои
.мусбат ва нек, аз бартариҳои чунин рӯҳҳо эҳтиёт кард

Ақл набояд холї монад. Албатта, ин аз омода
кардани ақл барои қабули илҳом ва ларзишҳои
.баландтар ҳангоми мулоҳиза фарқ мекунад

* * *

Вақте ки пул ченаки хушбахтї ҳисобида мешавад,
он дар асл бадбахтї меорад, зеро он дар байни аъзои як
.оила ҳасад, тамаъ ва низоъ эҷод мекунад
Агар зиндагї соддатар мебуд, барои ҳама беҳтар
мешуд. Аз ин рӯ, муаллимон зиндагии соддатарро
.ташвиқ мекунанд

Агар имкон бошад, тавсия дода мешавад, ки аз
шаҳрҳои калон дурї чӯед, зеро сокинони шаҳр аксар
вақт бо садо ихота шудаанд, дар ҳоле ки шахс дар
ҷамоатҳои хурдтар худро озодтар ва пурқувваттар ҳис
.мекунад

Мутаассифона, бисёре аз сокинони шаҳр барои
парвариш ва парвариши майлҳои маънавии худ саҳт
меҳнат намекунанд ва баъзеҳо тангфикр мешаванд ва
қариб ҳаёти механикӣ ба сар мебаранд. Аммо, онҳое
ҳастанд, ки агар хоҳанд, метавонанд ҳаёти шаҳрро бо
.маънавият мувофиқ созанд

Агар шахс Худоро ба ҳаёти худ наорад ва тавозуни
муассирро ба вуҷуд наорад, новобаста аз тарзи зиндагии
.онҳо, мушкилот ба сари онҳо хоҳанд омад

* * *

Инсон метавонад дар кулбаи хурд хушбахт бошад ва
ҳатто дар қасри боҳашамат метавонад қурбони
.нигаронӣ ва бадбахтї гардад

Ҳашамати аз ҳад зиёд ва саргармӣ ба неъматҳои
моддӣ аксар вақт хушбахтиро аз рӯҳ дур мекунад, на ин
.ки онро биёрад

Ҳар касе, ки барои хушбахтии худ ба қонеъ кардани
хоҳишҳои худ така мекунад, наметавонад ба он
хушбахтї ноил гардад, зеро хушбахтї дар ин ҳолат аз

он чизе вобаста аст, ки ӯ дар оянда ба даст
.оварданаширо интизор аст

ӯ бо хушбахтӣ ишқварзӣ мекунад ва мекушад, ки
онро ба даст орад, вале ҳеҷ гоҳ ба он ноил намешавад,
.мисли касе, ки дар биёбон саробро таъқиб мекунад

* * *

Миқдори кофии хоб ба таъмини бадан бо энергия
мусоидат мекунад, дар ҳоле ки хоби аз ҳад зиёд баданро
то дараҷае хаста мекунад, ки инсон намехоҳад тамоми
.рӯз кор кунад, балки худро ба кор мекашад
Яке аз роҳҳои рафти хастагӣ ин таъмини оксиген ба
.бадан, яъне таъмини он бо оксиген аст

Вақте ки худро хаста ҳис мекунед, ба ҷои он ки
барои ҳӯроки сабук ба ошхона равед, даҳ ё понздаҳ
дақиқа ба берун бароед ва чуқур нафас кашед, нафас
.кашед ва оҳиста-оҳиста нафас кашед
Инро чанд маротиба такрор кунед. На зуд ё бо зӯрӣ,
балки бо тарзи бароҳат, оҳиста ва амиқ нафас кашед.
Пас аз ин вақти дар ҳавои кушод гузаронидашуда, шумо
худро пурқувват ҳис хоҳед кард ва хоҳед дид, ки
.хастагӣ аз байн рафтааст

* * *

Боғи ҳаёт

Ман аз тамоми қудратҳое, ки Худо ба ман додааст,
.ба таври дуруст ва судманд истифода хоҳам бурд
Агар ман ба худам кумак кунам ва аз ӯ дуо гӯям, ки
кӯшишҳоямро бо муваффақият тоҷ диҳад, Худо ба ман
кумак мекунад

Ман нокомиро дар қабристони дирӯз пинҳон карда,
дафн карда будам, имрӯз ман боғи ҳаётамро бо саъю
кӯшиши нави эҷодии худ парвариш мекунам ва дар хоки
он тухми хирад, саломатӣ, шукуфой ва хушбахтиро
.мекорам

Ман тухмиҳоро бо оби имон ба Худо ва эътимод ба
худо об медиҳам ва интизори он хоҳам буд, ки
.Саховатманд ба ман ҳосили фаровон ато кунад
Ҳатто агар ман ҳосилро нагирам ҳам, ман барои
қаноатмандие, ки аз кӯшиши беҳтаринам ба даст
.овардам, миннатдор хоҳам буд

Ман аз Худо шукргузор хоҳам буд, ки метавонам
борҳо кӯшиш кунам, то он даме ки бо ёрии Ё муваффақ
шавам, ва аз Ё барои амалӣ кардани орзуҳои азизтарин
.ва орзуҳои наҷиби худ шукргузор хоҳам буд

* * *

Агар мардон ва занон табиати якдигарро
нафаҳманд, онҳо якдигарро бо дарди равонии
.тоқатфарсо азоб медиҳанд
Ҳар яки онҳо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳанд,
то байни ақл ва эҳсос мувозинат эҷод кунанд, то ки
.шаҳси ҳамаҷониба шаванд

* * *

Ба одамон барои ҳифзи бадан ҳиссиёт дода
шудааст. Агар ҳиссиёт набошад, шахс метавонад бидуни
.огоҳӣ қароҳати қиддӣ ё сӯхтагӣ барад
Ҳайвонот ин қобилиятро, ки одамон доранд,
инкишоф надодаанд ва аз ин рӯ, ҳисси дарди онҳо
камтар аст; вагарна бераҳмие, ки тавассути усулҳои
муайяни куштан ва қатл ба онҳо расонида мешавад,
тоқатфарсо хоҳад буд. Харчангро зинда ба оби ҷӯшон
!мепартоянд

Азбаски ҳам дард ва ҳам лаззат маҳсули ақл
мебошанд, дарди ҷисмониро метавон бо машқ кардани
назорати ақл сабук кард. Пас шахс метавонад эҳсосро
ҳамчун нишондиҳандаи ҳолати ғайримуқаррарӣ, бе
.эҳсоси дард, эҳсос кунад
Ҳассосияти баланд ба лаззат ё дард таъсири онҳоро
тақвият медиҳад, дар ҳоле ки коҳиши ҳассосият шахсро

камтар аз дард таъсир мегузорад ва камтар итоаткор ва
.ғуломи лаззатҳои ҳиссиёти мегардонад
Ман бадан ва ақли худро барои камтар ҳассос шудан
ба ангезаҳо таълим додам ва худро аз
парешонхотирҳои ҳиссиёти озод ёфтам. Ин машқ роҳи
.раҳой аз ҷанголи ҳиссиёт ва талаботи беохирӣ онҳост
Яке аз табибон чунон қувваи рӯҳӣ дошт, ки тавонист
!ҷарроҳии хатарнокро ба худ анҷом диҳад
Албатта, ин барои ақле, ки дар асорати замимаҳои
ҷисмонӣ қарор дорад, ғайриимкон аст. Аммо бо машқ,
ақл метавонад пурқувват ва тавоно гардад. Ҳар қадар
инсон ақли худро бештар машқ диҳад ва такмил диҳад,
.ҳамон қадар онро бештар идора карда метавонад
Кӯдаки нозпарварда ё парастор аз ҳатто осеби
ночиз хеле нороҳат мешавад, дар ҳоле ки кӯдаке, ки дар
истодагарӣ ва устуворӣ омӯзонида шудааст, дар сурати
ҷароҳатҳои ҷиддӣ кам ба ақиб мепечад ё аз дард
.ақибнишинӣ мекунад

Набзҳо аз умқи рӯҳ

Муаллим: Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

Эй оромии абадӣ

Маро аз хашми шадиде, ки асабҳоямро меларзонанд
ва ҳуҷайраҳои мағзи сарамро оташ мезананд, муҳофизат
кун.

Бигзор ман аз одати хашм, ки ба ман ва дӯстонам
нохушӣ меорад, даст кашам.

Худовандо, бигзор ман ба фитнаҳои худхоҳонае, ки
маро аз меҳру муҳаббати наздиконам дур мекунад, дода
нашавам.

Бигзор ман бо додани қасдан ҳар чизе, ки шиддати онҳоро афзоиш медиҳад, хашм ва адовати худро зиёд накунам.

Эй Парвардигори оромии муқаддас, вақте ки ман аз хашм ва ғазаб фурӯ меравам, оинаи сарзанишро пеши назарам бигуздор, ки дар он ман зишти худро, ки аз эҳсоси нафасгиранда ва хашмгин ба вучуд омадааст, бубинам!

Ман намехоҳам дар пеши дигарон бо чехраи аз хашми шадид таҳрифшуда зишт ба назар расам.

Ман мушкилоти зиндагиро бо андеша ва амалҳои муҳаббат ҳал хоҳам кард, на бо нафрат ва кина.

Маро баракат деҳ, то захмҳои хашми даруни худро бо малҳами эҳтироми худ шифо бахшам ва захмҳои хашми дигаронро бо малҳами нармӣ, меҳрубонӣ ва оромӣ шифо бахшам.

Барқарор кардани шаффофият

Бигзор нурҳои муҳаббати Ту, эй Худованд, баробар ба ҳамаи аъзои оилаи кайҳонии Ту бе истисно нурпошӣ кунанд.

Инсоният шаффофияти худро аз даст додааст, сусти дар фаҳмидан шудааст, наметавонад нури шуморо қабул кунад ва ин ба айби худи ӯст. Ба мо кӯмак кунед, ки тумани хаторо аз оинаи фаҳмиши воқеии худ пок кунем.

Муқовимати рӯҳонии мо заиф ва нотавон аст, пас, эй Худованд, қуввати Худро ба узвҳои мо фирист, то ки мо буғҳои ғафс ва торикеро, ки шаффофияти моро пӯшидаанд ва монеъи ҷараёни озоди нури шифобахши Ту шудаанд, пароканда кунем.

Эй кош мо метавонистем оинаҳои равшан ва
дурахшон гардем, ки инъикоскунандаи тасвири пок ва
дурахшони шумост!

Бигзор ман худро дар ҳама пайдо кунам

Бигзор ман дарк кунам, ки агар файз ва ҳикмати Ту
намебуд, ман метавонистам маъюб, маҳавӣ ё кӯр
мебудам. Ва гарчанде ки ин сазовори он мебуд, ман
орзуи шифо медоштам ва онро бо шавқ меҷустам.

Модари Муқаддас, вақте ки ман одамонро мебинам,
ки дасту пойҳояшон маъюб шудаанд ё андӯҳашон бори
гарон аст, бигзор эҳсос кунам, ки рӯҳи ҳамаҷонибаи
шумо дар бадан ва рӯҳи онҳо азоб мекашад.

Маро баракат деҳ, то эҳсосоти ҳамаи бародаронамро
эҳсос кунам ва кӯшиш кунам, ки онҳоро аз бадбахтии
онҳо раҳо кунам, ҳамоно тавре ки кӯшиш мекунам худро
раҳо кунам.

Ҳангоме ки ман барои дигарон орзу мекунам,
мубориза мебарам, гиря мекунам ва табассум мекунам,
бояд худро дар ҳама пайдо кунам.

Шукӯҳи хиради ман бош

Агар киштии ақли ман ба сангҳои хатарноки
хоҳишҳои тамаъкор, ки тӯфонҳои нодонӣ онҳоро
рондаанд, наздик шавад, пас маро огоҳ кун, эй шӯҷои
ҳикмати илоҳӣ.

Ман пайваста дар ҷустуҷӯи соҳилҳои адолати Ту ва
паноҳгоҳи амни Ту ҳастам!

оҳангҳои фариштагӣ

Асои ҷодугарии мулоҳиза ба ҳама садоҳо таъсир
расонд ва онҳоро ба садои аслии Ом табдил дод, ки аз

роҳҳои ситорагон, аз рӯи замин ва дар миёни обҳо
медавид.

Эй Рӯҳ, худро бо овози Ом ба ман ошкор кун:
даъвати коинот ба ибодат ва тафаккур.

Ҳамаи бофтаҳои баданам ва тамоми симҳои
асабҳоям оҳангҳои фариштагии Омро бо ҳамоҳангӣ
месароянд

Дуои ҳаррӯза барои роҳнамоии муқаддас

Худовандо, ман иродаи худро амалӣ мекунам ва
ростқавлона ва самимона кор мекунам, аммо фаҳмиш,
ирода ва амалҳои худро ба самти дуруст равона
мекунам, то ҳама кореро, ки бояд анҷом диҳам, анҷом
диҳам.

Бӯи эҳтиром

Ман бо дастони баста, сари хам ва қалби пур аз бӯи
эҳтиром ба ту наздик мешавам

Аз дили парастандагони Ту ман ҷавҳари орзуҳои
хушбӯиро берун овардам ва онро бо қатраҳои шабнам аз
чашмонам омехта кардам.

Бо он оби муқаддас пойҳои гулобии шуморо мешӯям

Ту падару модари ман ҳастӣ ва ман фарзанди ту
ҳастам

Ту мураббии роҳнамоӣ ҳастӣ, ки ба суҳанонаш гӯш
медихам ва ба фармонҳояш бо омодагӣ итоат мекунам.

Биё, эй шодмонии илоҳӣ

Эй Модари Коинот, ягона аланга дар дилҳои мо бош
ва торикии рӯҳҳои моро пароканда кун.

Ва бо ашки муҳаббати мо ба ту, муҳаббати моро ба
чизҳои дунявӣ бишӯй

Ва бо шодмонии созиши мо бо шумо, як бор ва барои
ҳамеша ғаму андӯҳи моро бартараф кунед.

Дилҳои хурди моро ба дили калон табдил деҳ, ки
метавонад ҳузури пурраи шуморо дар бар гирад

Ва дар оинаи табиати мубораки Ту, бигзор худро
комил ва пок бубинем.

Бигзор шуълаи муҳаббати мо ба шумо аз шуълаи
хоҳишҳои заминӣ боло равад

Миллионҳо васвасаҳо худро ба шакли шумо пинҳон
мекунаанд ва моро пайваста фиреб медиҳанд

Биё, эй шодмонии пок! Ҳама орзуҳои гарми маро ба
ту бирасон

Дар шабҳои торики нодонӣ сайёраи ором бош ва
дасти маро бигир ва маро ба паноҳгоҳи амну амонат
баргардон!

Савганди шогирдӣ

Ман ғурурро бо хоксорӣ мағлуб хоҳам кард

Ва нафратро бо муҳаббат

Ҳаяҷон тавассути оромӣ

Худхоҳӣ бо саховатмандӣ иваз мешавад

Ва бадӣ бо некӣ

Надониистани дониш,

Ва дар оромии тафаккур, бар Ту нигарон бош, эй
Худои ман

Маро аз бадӣ дур нигоҳ дор

Эй Парвардигор, маро муҳофизат кун, то ки бадиро нашунавам, бадиро набинам, бадиро нагӯям, бадиро нагӯям, бадиро нафас накашам, бадиро нарасам ва бадиро эҳсос накунам.

На фикр мекунам бадӣ, на орзуи бадӣ.

Дуо барои нури бузург

Эй Парвардигори бузургӣ, эй моҳияти вучуд ва рӯҳи коинот, эй дӯсти дӯстон, асрори вучуди маро ошкор кун, ба ман таълим деҳ, ки чӣ гуна Туро дар оромӣ, оромӣ ва ҳушёрӣ ибодат кунам.

Маро дар оромии рӯҳам ғӯтон, то ман ҳузури абадии Туро дар дохили худ ва атрофи худ дарк кунам.

Ман орзуи бузурге дорам, ки туро бишносам, эй тӯе, ки баробар нестӣ, эй тӯе, ки беҳамто ҳастӣ, эй беҳамто ва пурчалол, ки сазовори ҳама гуна эҳтиром ва қадрдонӣ!

Навдаҳои носталгия

Бо субҳи омадани ту, ғунчаҳои орзуям ба гулҳои тару тоза шукуфанд.

Эй Парвардигор, рӯзеро шитоб кун, ки ман аз он гулҳо гулдастай сабз бофта, онро дар поят гузорам.

Дуо пеш аз хӯрокхӯрӣ

Эй Парвардигор, бу таомни қабул қил, уни муқаддас қил ва очкӯзлик уни булғашига йӯл қўйма.

Ғизо аз ҷониби шумо ба мо меояд ва барои дастгирии ҷисми ҷисмони шумо пешбинӣ шудааст.

Онро бо рӯҳи худ баракат диҳед, то он ба рӯҳе табдил ёбад, ки моро дастгирӣ ва тақвият медиҳад.

Ту садбарги илоҳии комил ҳастӣ, пур аз ҳаёт, файз ва зебӣ, ва мо гулбаргҳои он ҳастем, рӯҳҳои моро бо бӯи хуши ҳузури саховатмандонаи худ пур кун.

Насими орзуҳои мо

Навдаҳои дилҳои моро кушоед ва бӯи онҳоро, ки дар паси панҷараҳои баргҳои гулобӣ пинҳон шудаанд, раҳо кунед, то насими дарки рӯҳони мо бӯйҳои хушбӯйро бардошта, онҳоро ба маъбади муқаддаси шумо интиқол диҳад.

Эй ту, ки сазовори ҳама гуна ибодат ва эҳтиром ҳастӣ!

Меҳоҳем, ки насими орзуманди мо бар пойҳои мубораки шумо мевазад

Аз абадият пичиррос мезанад

Овози абадӣ бо овози нарм ва паст ба ман муроҷиат карда гуфт:

«Ман дар тамоми асрҳои хоби ту ба гӯшат пичиррос задаам: «Бедор шав!» Ва акнун ту хоби худро тарк кардай; ба ту мегӯям: бародарони худро бедор кун, бо ман кор кун, то ҳама каломӣ маро бишнаванд».

Пас, ваъда додам, ки:

«Ман тамоми кори аз дастам меомадаро мекунам, то даъвати шуморо паҳн кунам ва паёми шуморо паҳн кунам ва вақте ки шакли заминии худро тарк мекунам, овози ҳозираи шуморо қарз хоҳам гирифт, то ба дилҳои ҳамоҳанг пичиррос занад: Ба сурудҳои илоҳии тасаллии

рӯҳони ӯ гӯш диҳед, зеро ӯ ҳамеша шуморо даъват мекунад».

Ман интизори ҳамаи бародарону хоҳарони бешумори худ хоҳам буд, ки онҳо оҳиста-оҳиста дар як раҳпаймоии тӯлонӣ ба сӯи ҳадафи мубораки худшиносӣ қадам мезананд ва тавассути «Пичирросҳо аз абадият» ба онҳо пичиррос мезанам: «Эй бародарону хоҳарони ман, бедор шавед ва биёед овози Ёро, ки моро беист меҳонад, пайравӣ кунем ва якҷоя ба хонаи осмонӣ баргардем».

Ту чашмаи муҳаббатӣ

Ту манбаи муҳаббати осмонӣ ва заминӣ ҳастӣ

Шумо падаре ҳастед, ки фарзандонашро муҳофизат мекунад ва модаре ҳастед, ки онҳоро бо меҳрубонии беохир эҳё мекунед.

Ту кӯдаки хурдсоле ҳастӣ, ки ҳангоми гуфтани суханони муҳаббат ба волидонаш лабханд мезанӣ

Ту ҳамоҳангӣ ва садоқати комил байни ошиқон ҳастӣ

Шумо бандаро бо эҳтиром ба хоҷааш пок мекунед ва пайвандҳои меҳру муҳаббатро байни дӯстон мустаҳкам мекунед.

Ту маро бо оби ишқ дар ҳама шаклҳояш шустай, бинобар ин ман туро бо тамоми эҳсосоти рӯҳам ва бо тамоми муҳаббат ва орзуҳоям дар дилам дӯст доштам, эй ту, ки сазовори ҳама гуна муҳаббат, ибодат ва эҳтиром ҳастӣ!

Суруди ишқи абадӣ

Ман торҳои лираи диламро барои дубора навохтани суруди кӯҳнаам танзим мекунам: "Қиссаи ишқи аввалини ман".

Эй Рӯҳи Илоҳӣ, ман ба ту оҳангҳои наvero аз Рӯҳи Бокира пешниҳод мекунам: омезишҳои асли ба оҳангҳои муҳаббати абадии ман ба ту.

Мавҷҳои сурудҳои ман бо ритми кайҳонии уқёнуси бепоёни ту мерақсанд ва маро аз мавҷҳои шодмонии беандоза ба сӯи дуртарин соҳилҳои ту меронанд.

Эй оҳанги баҳрҳо, ин қадар ором ва ором, бо овози паст суруди орзуи модари илоҳии абадиро бароям бихонед.

Эй суруди ишқи абадӣ! Маро дар бистари оҳанг чунбон ва бигзор хоб чашмонамро оро диҳад, зеро ман дар оғӯши модари меҳрубони илоҳӣ аз оромӣ баҳра мебарам.

Аз ганҷинаи хотира, ман ганҷи муқаддасро, аз ҷумла ҳуҷҷатҳо ва ваъдаҳоеро, ки ту ба ман додай, гирифтам ва онҳоро бо тиллои ишқ иваз кардам. Бо он, ман дар фазои бузурги рӯҳи худ қасри боҳашаматеро сохтам, ки сазовори тахти пуршукӯҳи ту бошад. Ва акнун интизори омадани ту ҳастам.

Эй меҳмони боҳашамат ва пуршукӯҳи илоҳӣ, акнун ман наздикшавии туро ба тахти дилам, ки пур аз шодӣ аст, эҳсос мекунам.

Пораҳои орзуҳои шикастаи алмосии ман, ки дар зери тепаҳои торикии қадимӣ дафн шудаанд, аз дурахши ташрифи шумо медурахшанд

Аз вуҷуди ваҷди ман сурудҳои хомӯши миннатдорӣ пайваста ҷористанд

Лутфан, гулчанбарҳои истиқболиро, ки ман махсус
барои шумо аз гулҳо ва садбаргҳои садоқати абадии худ
бофтаам, қабул кунед!

Дар боғи дилам

Занбӯри ақлам ба боғи хилвати дилам парвоз
мекунад, бо насими ишқам парида ва бо марворидҳои
шабнами ширини ту ораста шудааст.

Ман барои шумо гулҳои аҷоибӣ дарки маънавӣ ва
наргисҳои зардро парвариш кардаам, то ашки
тавбаамро дар бар гиранд, бунафшаҳои нозуки
орзуманди фурӯтанӣ ва гулҳои паҳновари садбаргро
барои дарки рӯҳ.

Ба ту, дарахтони андешаҳои ман, меваҳои болаззати
дуоҳои хушбӯйро бо дастони фурӯтани шохаҳои нарму
шабнам пешкаш мекунанд.

Ва дар боғи дилам, занбӯри асал аз андешаҳоям
маст, дар миёни пешниҳодҳои нектари пок ба ту парида
истодааст.

Дарҳои кушод

Эй Парвардигор, вақте ки ман нобино будам, як
дареро пайдо карда натавонистам, ки ба сӯи Ту барад

Ту чашмони маро шифо додӣ, ва акнун ман дар ҳама
ҷо дарҳои бозро меёбам:

Дар қалби гулҳо, дар миёни садоҳои дӯстӣ ва
хотираи озмоишҳои азиз ва наҷиб, ҳар як пичирроси
дуоҳои ман роҳи навро ба маъбади ҳузури бепоёни Ту
боз мекунад!

Суруди ҷони ман

Дар нолаи скрипка, садои арфа ва пичирроси андешаҳои навҷавонам, ман акси садои оҳангҳои туро шунидам. Пас, пардаи садоҳои ғафси заминиро кашидам ва маст шуда, ба овози фалакии ту гӯш додам, эй сарояндаи илоҳӣ.

Эй оҳанги ҷодугарии ҷони ман, ниҳоят ба ту гӯш додам

Ту маро аз хоби кӯҳнаам бедор кардӣ

Ва ман дар қурбонгоҳи муқаддаси Ту гулдастаҳое аз оҳангҳои орзумандона ва оҳангҳои орзуманди худро мегузорам.

Асалому алайкум

Муваффақияти рӯҳонӣ дар сатҳи оӣ

"Шумо дарсҳои фалсафаро дар китобҳои дарсиҳои худ сарфи назар мекунед. Чунин ба назар мерасад, ки шумо барои супоридани имтиҳонҳо бе сарф кардани кӯшиши зарурӣ ба "фаҳмиш" такя мекунед. Аммо агар шумо ба таври амалӣ ва самаранок таҳсил накунад, ман шахсан кафолат медиҳам, ки шумо аз ин фан ноком мешавед."

Профессор Ҷошал, профессори Коллеҷи Серампур (Ҳиндустон), бо ин суханони саҳт ба ман муроҷиат кард. Нокомии ман дар имтиҳони хаттии ниҳой маъноӣ онро дошт, ки ман натавонистам дар имтиҳонҳои ниҳой дар Донишгоҳи Калкутта, ки Коллеҷи Серампурро ҳамчун яке аз филиалҳои худ дар бар мегирифт, иштирок кунам. Қоидаи муқарраршуда дар донишгоҳҳои Ҳиндустон ин аст, ки донишҷӯе, ки дар имтиҳонҳои ниҳойи фанҳои гуманитарӣ аз ягон фан ноком мешавад, бояд соли ояндаро аз ҳама фанҳо такрор кунад.

Устодони ман дар Серампур бо ман меҳрубонона ва каме шӯхӣ муносибат мекарданд ва мегуфтанд: "Муканда (Парамҳанса) каме аз маънавият маст аст". Ин маро аз шармандагии посух додан ба саволҳо дар дарс раҳо мекард, зеро онҳо итминон доштанд, ки имтиҳонҳои хаттии ниҳой барои хориҷ кардани номи ман аз рӯйхати докталабони бакалавр кофӣ хоҳанд буд. Аз тарафи дигар, ҳамкурсонам маро танҳо "зоҳиди ваҷдӣ" номиданд.

Ман як қадами оқилона гузоштам, то таҳдиди профессор Ҷошайл Лиро, ки маро аз фалсафа ноком мекунад, пешгирӣ кунам. Чанде пеш аз эълони натиҷаҳои ниҳой, ман аз яке аз ҳамкоронам хоҷиш кардам, ки маро ба утоқи профессор ҳамроҳӣ кунад ва гуфтам:

«Бо ман бие, зеро ман шоҳид мебоҳам ва агар профессорро мағлуб накарда бошам, ноумед мешавам».

Пас аз он ки ман аз ӯ пурсидам, ки ба ҷавобҳоям чанд баҳо гузоштааст, профессор сарашро ҷунбонд ва бо овози боэътимод ва пирӯзмандона гуфт: «Шумо дар байни муваффақон нестед, чунон ки кори шумо дар байни корҳо нест. Дар ҳар сурат, шумо аз сабаби нарафтан дар имтиҳонҳо ноком шудед».

Ман табассум кардам ва гуфтам:

— Ҷаноб, ман имтиҳонҳоро супоридам, иҷозат медиҳед, ки худам коғазамро ҷустуҷӯ кунам?

Профессор, ки аз тарс ба ман иҷозат дод, зуд коғазамро баровардам, ки аз он ҳама чизеро, ки метавонист шахсияти маро ошкор кунад, бодикқат нест карда будам, ба ҷуз парол. Азбаски профессор номи маро пай набурда буд, ба ҷавобҳоям баҳои баланд дод,

ҳарчанд онҳо ягон мундариҷаи китоби дарсӣ
надоштанд!

Ҳамин ки ӯ найранги маро фаҳмид, нидо кард:
«Лаънат ба ин бахти беадаб!» Сипас бо умед илова кард:
«Шумо ҳатман аз имтиҳонҳои ниҳони худ ноком
мешавед».

Дар мавриди имтиҳонҳо аз фанҳои дигар, ман каме
кӯмак гирифтам, бахусус аз ҷиянам ва дӯсти азизам
Прабҳас, ман дар имтиҳонҳои боқимондаи ниҳой,
гарчанде ки хеле душвор будам, мубориза бурдам ва
баҳои ҳадди ақали гузаришро гирифтам.

Акнун, пас аз чор соли таҳсил дар коллеҷ, ман ҳақ
доштам дар имтиҳонҳои дараҷаи бакалавр иштирок
кунам, имтиёзе, ки ман базӯр интизораш будам.
Имтиҳонҳои ниҳой дар Коллеҷи Серампур дар муқоиса
бо имтиҳонҳои саҳти дохилшавӣ ба Донишгоҳи
Калкутта, ки барои гирифтани дараҷа талаб карда
мешуданд, хеле осон буданд. Дар асл, боздидҳои
ҳаррӯзаи ман ба назди муаллимам Шри Юктисвар ба ман
вақти кам барои ҳозир шудан дар толорҳои донишгоҳ
мегузоштанд. Ҳузури ман барои ҳамсинфонам нисбат ба
ғоиб буданам бештар ҳайратовар буд!

Қариб ҳаррӯзаи ман чунин буд, ки тақрибан соати
9:30-и субҳ бо дучарха ба зиёрати муаллимам савор
шавам ва барои Шри Юктисвар тӯҳфае биёрам: чанд гул
аз боғи хобгоҳ. Муаллимам маро гарм истиқбол мекард
ва ба хӯроки нисфирӯзӣ даъват мекард, ки ман бо
хурсандӣ қабул кардам ва мехостам аз фикрҳои
донишгоҳ ва корҳои курсии худ халос шавам. Пас аз
чанд соат бо Шри Юктисвар, гӯш кардани ҳикмати
нодири ӯ ё иҷрои вазифаҳои зиёрат, ман тақрибан нисфи
шаб бо нохоҳам рафта, ба хонаи худ бармегаштам.
Баъзан ман тамоми шабро бо муаллимам мегузарондам

ва бо хушнудӣ ба сӯҳбатҳои равшанфикронааш фарқ мешудам ва кам ба тағирот аз торикӣ ба субҳ аҳамият медодам.

Як шаб, тақрибан соати ёздаҳум, вақте ки мехостам аз камера берун шавам, муаллим аз ман ҷиддӣ пурсид:

"Имтиҳонҳои бакалавр кай сар мешаванд?"

Ман ҷавоб додам: "Панҷ рӯз пас, ҷаноб."

Ӯ гуфт: «Умедворам, ки шумо барои ин омода ҳастед».

Ман изтироб ва воҳимаи шадидро эҳсос кардам, бинобар ин эътироз кардам:

— Ҷаноб, шумо хуб медонед, ки ман рӯзҳоямро бо шумо гузаронидам, на бо профессорони донишгоҳ, пас чӣ гуна ман метавонам худро ба масхараи иштирок дар имтиҳонҳои душвори ниҳой дучор кунам?

Шри Юктисвар ба ман нигоҳи тез кард ва бо сардӣ, вале қатъӣ гуфт: "Ту бояд дар имтиҳонҳо иштирок кунӣ, то ки мо ба падарат ва дигаронат имкон надихем, ки туро барои афзалтар донишгани ҳаёти роҳибӣ нисбат ба донишгоҳ танқид кунанд. Ба ман ваъда деҳ, ки дар имтиҳонҳо иштирок мекуни ва тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳӣ, то ба саволҳо ҷавоб диҳӣ."

Ашқҳое, ки ман наметавониستم нигоҳ дорам, аз рӯям ҷорӣ шуданд ва ман ҳис кардам, ки дархости муаллим бемантиқ аст ва нигарони ӯ хеле дер шуд. Дар байни оҳҳо ва гиряҳо гуфтам:

«Агар хоҳиши шумо ҳамин бошад, ман иштирок мекунам, аммо барои омодагии дуруст вақти кофӣ боқӣ намондааст». Ва ман ба худам илова кардам: «Ман

саҳифаҳоро бо таълимоти шумо дар посух ба саволҳо пур мекунам!»

Вақте ки ман рӯзи дигар мисли ҳамеша ба маъбад ворид шудам, гулдастай садбаргро бо тантана ва ғамгинӣ тақдим кардам ва Шри Юктисвар аз ҳолати ғамангези ман хандид ва гуфт:

«Оё Худо ягон бор шуморо дар имтиҳон ё дар чизи дигаре ноумед кардааст?»

Ман бо шавқ ҷавоб додам, вақте ки хотираҳои гуворо аз ёрии илоҳӣ дар зеҳнам пайдо шуданд: "Не, ба Худо қасам, ҷаноб".

Муаллим идома дод: «Танбалӣ набуд, балки орзуи сӯзони илоҳӣ буд, ки туро аз ба даст овардани ҷоизаҳои донишгоҳӣ бозмедошт».

Пас аз лаҳзае хомӯшӣ, ӯ иқтибос овард: «Ҳар кӣ ба Худо таваккал кунад, Ӯ барояш кифоят мекунад». «Аввал Малакути Худо ва иродаи Ӯро бичӯед, ва Худо баракатҳои Худо бар шумо афзун хоҳад кард ва ба шумо ҳар чизеро, ки ба шумо лозим аст, медиҳад».

Дар ҳузури муаллим эҳсос кардам, ки бори изтироб аз китфонам бардошта шуд. Вақте ки мо хӯроки нисфирӯзии барвақтро хӯрдем, муаллим ба мо пешниҳод кард, ки ба меҳмонхона баргардем ва гуфт:

«Оё дӯстат Ромеш ҳоло ҳам дар хобгоҳ зиндагӣ мекунад?»

Ман гуфтам: «Бале, ҷаноб».

Ӯ гуфт: «Бо ӯ тамос гиред ва Худо ӯро илҳом мебахшад, ки ба шумо дар имтиҳонҳо кумак кунад».

Ман ҷавоб додам: "Меравам, ҷаноб, аммо Ромеш хеле банд аст. Ў донишҷӯи аълоии гурӯҳи мост ва нисбат ба дигар донишҷӯён бори таълимии бештар дорад."

Муаллим эътирози маро нодида гирифт ва гуфт: «Ромеш барои ту вақт меёбад, акнун рав, бо баракати Худо».

Ман ба дучархаам савор шудам ва бо велосипед баргаштам. Аввалин шахсе, ки дар ҳавлии хобгоҳ вохӯрдм, донишҷӯи солинавӣ Ромеш буд. Гӯё вақт дошт, ки ба ман кумак кунад, дархости маро бо омодагӣ қабул кард ва гуфт:

«Боварӣ ҳосил кун, Муканда, ман дар хизмати ту ҳастам».

Ў он рӯз нисфирӯзӣ ва рӯзҳои баъдӣ соатҳои зиёдеро ба ман дар мавзӯҳои гуногун таълим дод, сипас ба ман маслиҳат дод ва гуфт:

«Ман фикр мекунам, ки имсол бисёр саволҳо дар адабиёти англисӣ дар бораи Чайлд Ҳаролд хоҳанд буд ва мо бояд фавран атлас гирем».

Ман зуд ба хонаи амакам рафтам ва атласро қарз гирифтам, ки дар он ҷо Ромеш дар харитаи Аврупо ҷойҳоеро, ки сайёҳи ошиқонаи Байрон аз он дидан карда буд, қайд карда буд.

Як гурӯҳ ҳамкорон барои гӯш кардани дарс дар атрофи мо ҷамъ омаданд ва ниҳоят яке аз онҳо чунин шарҳ дод:

«Ромеш ба шумо маслиҳати нодуруст медиҳад, зеро танҳо 50% саволҳо одатан дар бораи китобҳо ва нисфи дигар дар бораи ҳаёти муаллифон мебошанд».

Аммо вақте ки рӯзи дигар барои имтиҳони адабиёти англисӣ нишастам ва бори аввал ба варақаи саволҳо нигоҳ кардам, ашки миннатдорӣ аз чашмонам ҷорӣ шуд ва варақро тар кард. Нозири имтиҳон ба ман наздик шуд ва бо ҳамдари сабабашро пурсид, бинобар ин ман фаҳмондам:

"Муаллими бузурги ман пешгӯӣ карда буд, ки Ромеш метавонад ба ман кӯмак кунад. Нигоҳ кунед, саволҳое, ки Ромеш ба ман пешниҳод кард, ҳамон саволҳое ҳастанд, ки дар варақаи имтиҳон пешниҳод шудаанд. Хушбахтона, имсол дар бораи муаллифони англисӣ, ки ҳаёташон барои ман сирри пӯшида аст, саволҳо кам ҳастанд!"

Вақте ки ман баргаштам, хобгоҳ пур аз садо буд ва ҳамон ҷавононе, ки усулҳои Ромешро масхара мекарданд, акнун қариб маро бо гӯшҳои кар табрик мекарданд. Дар давоми ҳафтаи имтиҳонҳо ман соатҳои бешуморро бо Ромеш гузаронидам, ки саволҳоеро тартиб меод, ки профессорон эҳтимолан онҳоро дар бар мегирифтанд. Рӯз ба рӯз саволҳои Ромеш дар варақаҳои имтиҳон пайдо мешуданд ва қариб ҳамон калимаҳоро истифода мебуданд.

Дар тамоми донишгоҳ овоза паҳн шуд, ки чизе ба монанди мӯъҷиза рӯй медиҳад ва муваффақияти "зоиди ваҷдӣ"-и ғоиб акнун як имконияти воқеӣ шудааст. Ман ҳеҷ кӯшише барои пинҳон кардани ҳақиқат накардам ва профессорони маҳаллӣ дар тағйир додани саволҳое, ки Донишгоҳи Калкутта пешниҳод кардааст, оқиз буданд.

Вақте ки ман дар бораи имтиҳони адабиёти англисӣ амиқ андеша кардам, як субҳ фаҳмидам, ки хатои ҷиддӣ кардам. Яке аз саволҳо аз ду қисм иборат буд: (а) ё (б) ва (в) ё (г). Ба ҷои посух додан ба як савол аз ҳар қисм, ман дар қисми аввал ба ҳарду савол ҷавоб додам ва

қисми дуюмро комилан нодида гирифтам. Азбаски баландтарин бале, ки ман дар он имтиҳон гирифта метавонистам, 33 буд, ки се хол камтар аз баҳои ҳадди ақали гузариши 36 буд, ба назди муаллим шитофтам ва аз бадбахтии худ шикоят карда гуфтам:

«Эй оғои ман, ман гуноҳи нобахшиданӣ содир кардам ва сазовори неъматҳои илоҳӣ ҳастам, ки тавассути Ромеш ба ман дода шудаанд».

Муаллим ба ман ҷавоб дод: "Муканда, ором бош ва ором бош".

Оҳанги Шри Юктисвар шодмон ва бепарво буд. Сипас дасташро ба сӯи осмон боло бардошт ва гуфт: «Эҳтимол дорад, ки офтоб ва моҳ дар кайҳон масири худро иваз кунанд, назар ба он ки шумо дараҷаи донишгоҳии худро нагиред, эҳтимоли бештар дорад».

Ман аз дайр худро оромтар ҳис кардам, ҳарчанд муваффақият аз ҷиҳати математикӣ ғайриимкон ба назар мерасид. Беш аз як маротиба бо нигаронӣ ба осмон нигоҳ кардам ва Хонуми Рӯзро дидам, ки дар мадори муқаррарии худ маҳкам нишастааст!

Вақте ки ман ба хобгоҳ расидам, шунидам, ки як ҳамкорам гуфт: "Ба ман фавран хабар доданд, ки имсол бори аввал баҳои гузариш аз адабиёти англисӣ паст карда шудааст".

Ман бо изтироб ба ҳучраи ҷавон давида рафтам ва бо эҳсосоти зиёд талаб кардам, ки ҳақиқати масъаларо фаҳмам. Ў маро тафтиш кард ва бо ханда ҷавоб дод:

"Эй мӯйдароз, чаро ин қадар таваҷҷӯҳи ногаҳонӣ ба масъалаҳои таълимӣ? Ва чаро ин қадар ҳаяҷон дар дақиқаи охир? Бо вучуди ин, баҳои гузариш аллакай танҳо ба 33 коҳиш ёфтааст."

Энергияи бепоёни Сара маро ба ҳучраам баргардонд, ки дар он ҷо зону зада, ба Худо барои ҳисобдории комил ва файзи бепоёни Ё шукргузорӣ кардам. Ман ҳис кардам, ки як қувваи рӯҳонӣ маро ба таври возеҳ дар Ромеш роҳнамоӣ мекунад. Тасодуфи назаррасе дар имтиҳони бенгалии ман рух дод. Ромеш, ки ба ман дар ин фан кӯмак накарда буд, аз ман хоҳиш кард, ки як субҳ, вақте ки ман мехостам хобгоҳро барои толори имтиҳон тарк кунам, баргардам.

Яке аз ҳамкоронам ба ман дод зад: "Ромеш туро даъват мекунад, барнагард, вагарна мо дер мекунем".

Ман ба маслиҳати ҳамкорам аҳамият надодам ва зуд ба ҷое баргаштам, ки Ромеш буд ва ба ман гуфт:

«Имтиҳони забони бенгалӣ одатан аз ҷониби донишҷӯёни бенгалӣ ба осонӣ супорида мешавад, аммо ба ман чунин омад, ки имсол профессорон қасд доранд донишҷӯёнро бо саволҳо аз китобҳои муқарраршуда «кушанд». Сипас дӯстам ба ман ду ҳодисаро аз ҳаёти Баҳрул Улум Видя Сагар, инсонпарвари бузург ва машҳури асри нуздаҳум, мухтасар шарҳ дод.

Ман аз Ромеш миннатдорӣ баён кардам ва бо дучарха ба ҳавлии коллеҷ рафтам. Имтиҳони бангоӣ маҳз ҳамон тавре буд, ки ӯ тавсиф карда буд ва аз ду бахш иборат буд. Қисми аввал пурсид: "Ду амали некиро, ки ба Баҳрул Улум Видя Сагар нисбат дода шудааст, сабт кунед." Пас аз интиқол додани ин донишӣ нав (аз Ромеш) ба коғаз, ман аз Худо шукргузорӣ кардам, ки дар лаҳзаи охир ба ӯ гӯш дод. Агар ман аз некии Баҳрул Улум нисбат ба инсоният беҳабар мемондам (ва ман ҳоло, албатта, дар байни онҳо ҳастам!), ман наметавонистам имтиҳони бангоиро супорам.

Саволи дуюм дар коғаз чунин буд: "Дар бораи ҳаёти шахсе, ки ба шумо бештар илҳом бахшидааст, ба забони бенгалӣ эссе нависед". Ман ба шумо, хонандаи азиз, набояд бигӯям, ки ман барои фанни худ киро интиҳоб кардам. Вақте ки ман саҳифа ба саҳифаро бо ситоиш аз муаллимам пур мекардам, табассум кардам ва ҳақиқати суханони худро дарк кардам: "Ман саҳифаҳоро бо таълимоти шумо пур мекунам!"

Ман эҳтиёҷ надоштам, ки аз Ромеш дар фалсафа кӯмак пурсам. Бо итминон ба таҳсилоти васеи худ таҳти роҳбарии Шри Юктисвар, ман бо итминон шарҳҳои китоби дарсиро нодида гирифтам ва фалсафа баландтарин баҳоест, ки ман гирифтам. Холҳои умумии ман аз фанҳои дигар барои гузаштан аз имтиҳон кофӣ буданд.

Бо камоли хушнудӣ қайд кардан мумкин аст, ки дӯсти азизам Ромеш аз имтиҳон бо баҳои аъло гузашт.

Падарам аз хатми таҳсилам табассум карда, иқрор шуд: «Ман базӯр тасаввур мекардам, ки муваффақияти ту, писарам, ту ин қадар вақти зиёдро бо муаллимат мегузаронӣ». Дар ҳақиқат, муаллимам аз танқиди бегуфтугӯи падарам огоҳ буд.

Солҳои зиёд ман шубҳа доштам, ки рӯзе фаро мерасад, ки унвони бакалаврро ба номам илова мекунам. Ман ин унвонро кам истифода мебардам, бе он ки фикр кунам, ки ин тӯҳфаи муқаддасест, ки ба ман бо сабабҳои пурасрор дода шудааст. Баъзан хатмкунандагони донишгоҳ мешунавам, ки мегӯянд, ки танҳо як қисми ками донише, ки онҳо пас аз хатм ба даст овардаанд, бо онҳо боқӣ мондааст. Ин эътирофи онҳо инчунин маро барои камбудии бебаҳси таълимии ман тасалли медиҳад.

Дар он рӯз, моҳи июни соли 1914, вақте ки ман дараҷаи худро аз Донишгоҳи Калкутта гирифтам, дар назди муаллимам таъзим кардам, то аз ӯ барои неъматҳое, ки аз ҳаёташ ҷорӣ шуда, рӯҳи маро фаро гирифта буданд, ташаккур гӯям. Ӯ шӯҳӣ карда, маро аз ҷояш бардошт ва гуфт:

«Бархез, Муканда, Худо ёфта буд, ки туро хатмкунандаи коллеҷ кардан нисбат ба аз нав ташкил кардани масири офтобу моҳ осонтар аст!»

“Тарҷумаи ҳол”

Мақолҳо, шеърҳо ва ҳикояҳо барои муаллим
Парамханса Йогананда

Он қудрати илоҳӣ

Он шуморо дастгирӣ ва тақвият хоҳад дод
Ҳамон тавре ки вай ҳамеша маро дастгирӣ мекард
ва ба ман қувват мебахшид
Ман ин далелҳоро аз таҷрибаи шахсии худ мегӯям
Агар ман дар ҳаётам ин чизҳоро аз сар
намегузарондам
Вақте ки ман тавонистам дар ин бора сӯҳбат кунам
Ман бо имон ба Худо зиндагӣ мекунам
Худо қуввати ман аст
Ман ба ҷуз қудрати Худо ба ҳеҷ қудрате бовар
надорам
Ва вақте ки ман ба он қудрати муборак тамаркуз
мекунам
Шумо бо ман вомехӯред ва аз тариқи ман кор
мекунед
Булбули осмон
илоҳӣ
Ман булбули ту ҳастам, ки ба осмони ҳузури
кайҳонии ту мебароям
Дар ҷустуҷӯи пайвастаи қатраҳои ҳақиқати шумо
Ман бо эътимоди амиқ ба Ту дуо гуфтам
То ки аз абрҳои саҳти хомӯшӣ борони раҳмати худро
фиристӣ
Ва азбаски ман хеле ташна будам
Ман ҳар як нуқтаи муқаддаси огоҳии худро аз ту бо
шавқ қабул кардам
Оҳ, чӣ қадар орзу мекардам ҳузури туро дар даруни
!худ ва дар атрофам эҳсос кунам
Ташнагии музмини ман танҳо вақте хомӯш шуд, ки
ламси ту онро хунук кард
Рӯҳи беқарори ман ва оташи пур аз шавқу завқи ман
Давраи ноумедӣ ва ноумедӣ гузашт
Хушкии мушкилот бо борони оромии ту нопадид шуд

Ва акнун ман оҳиста парвоз мекунам ва ба осмон
мефароям, сурудҳои қаноатмандӣ ва қаноатмандиро
месароям
Ман булбули ту ҳастам, ки танҳо оби тасаллоӣ туро
менӯшам

Фуруд омадани бефосила аз баландиҳои вучуди ту
* * *

Калимаи калидӣ барои аксари одамон дар ин ҳаёт
."ман" аст

Шахсе, ки дорои хислат ва майли рӯҳонӣ аст, дар
бораи дигарон ҳамоно тавре фикр мекунад, ки дар бораи
худаш фикр мекунад

Онҳое, ки танҳо худро мепиндоранд, кина ва
адовати дигаронро ба худ меоранд
Аммо онҳое, ки эҳсосот ва манфиатҳои дигаронро ба
назар мегиранд, инро мефаҳманд
Дигарон дар бораи онҳо фикр мекунанд ва эҳсосоти
онҳоро ба назар мегиранд

Агар дар як шаҳр сад нафар бошанд ва ҳар кадоме
аз онҳо хоҳад, ки аз
Ҳар яки дигар наваду нӯҳ рақиб хоҳад дошт, аммо
агар ҳар кадоме

Агар касе кӯшиш кунад, ки ба дигаре кумак кунад,
.пас ҳар кадоми онҳо наваду нӯҳ дӯст хоҳанд дошт
Ман ҳамин тавр зиндагӣ кардаам ва бо мубодилаи
он чизе, ки дарам, бо дигарон ҳеҷ чизро аз даст
надодаам

Дар ҳақиқат, ҳар чизе, ки додам, ду баробар ба ман
баргашт, бо файзи Худо ва акнун ман дигар орзуе
.надорам

Беҳуда, зеро он чизе ки ман дар умқи худ дарам, аз
ҳама чизе, ки ман тасаввур карда метавонам, бузургтар
.ва гаронбаҳотар аст

Ҷаҳон онро ба ман медиҳад, он чизе ки инсон барои
ба даст овардани хушбахтӣ талош мекунад

Вақте ки хушбахтӣ ба даст меояд, ниёз ба шароите,
 .ки боиси он мегардад, аз байн меравад
Кафолати ягонаи ман дар ин дунё эҳсосоти хубест,
 ки одамон нисбат ба ман доранд. Сарвати ҳақиқӣ дар
 .зиндагӣ дар қалби наздикон ва дӯстон аст
Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ин ҳаёт бо Худо
пайваст шавем. Ба мо вучуди инсон, ақл ва иродаи озод
дода шудааст ва аз ин рӯ, мо бояд ин тӯҳфаҳоро барои
 .ёфтани Худо истифода барем
Вақте ки мо фидокор бошем, хушбахт мешавем ва
агар мо ин роҳро пайравӣ кунем, дигарон низ таъсир
 .хоҳанд дид
Дигарон дар атрофи мо мисли мо рафтор мекунанд
ва кӯшиш мекунанд, ки моро тақлид кунанд. Ин бояд
 .бартараф карда шавад
Худписандӣ сабаби асосии ҳамаи бадихо ва
нохушиҳои инфиродӣ ва иҷтимоӣ аст
?Чӣ тавр ва чаро мушкилот сар мешаванд
Ҳар як инсон - огоҳона ё беихтиёр - мекӯшад, ки ба
эътиқоди шахсии худ, ки шикастнопазир ва намиранда
аст, бирасад. Дар ҳама орзуҳои берунии худ, хоҳ
тавассути илм, тиҷорат, тиб ё дигар ҷанбаҳои зиндагӣ,
онҳо мекӯшанд, ки ба сулҳу амният, раҳӣ аз ранҷу азоб
 .ва хушбахтии пайдор ноил гарданд
Ин хуб аст, дар асл, ин ҳақиқӣ ӯст ва мероси табиӣ
ӯст, ки Офаридгораш барои ӯ меҳодад, ба шарте ки ӯ низ
ҳамон неъматҳоро барои дигарон меҳодад, ҳамон тавре
 .ки онҳоро барои ҳудаш меҳодад
Аз як тараф, аксари одамон кӯшиш мекунанд, ки ин
мероси номаҳдуд ва беохирро тавассути воситаҳои
 .маҳдуд ва маҳдуд ба даст оранд
Агар инсон илова бар кашфи ҷаҳон, инчунин барои
омӯхтани имкониятҳо ва қудратҳои рӯҳонии худ саъю
кӯшиши зарурӣ ба ҳарч диҳад, дастовардҳои инсонӣ
 !афзунтар ва арзишмандтар хоҳанд буд

Шакке нест, ки пешрафти моддӣ қобили таҳсин аст,
аммо ҳеҷ миқдори муваффақияти беруна ба танҳой ба
инсон қаноатмандии ботинӣ ва амниятиро, ки ӯ бо ҷидду
.ҷаҳд меҷӯяд, намедихад

Илм барои аз байн бурдани бисёр эпидемияҳое, ки
наслҳои қаблро таҳдид мекарданд, кумак кардааст ва
ба таҳияи усулҳои пешрафтаи истеҳсолот, ки қодиранд
гуруснагӣ ва камбизоатиرو аз байн баранд, кумак
кардааст. Аммо, нигоҳ доштани тавозуни солим дар ин
ҷаҳон, ки танҳо бар асоси дастовардҳои моддӣ асос
.ёфтааст, душвор аст

Инсон дар соҳаи муайяне пешрафт мекунад, аммо аз
пайдоиши мушкилоти ғайриҷашмдошт, ки ба
.дастовардҳои ӯ ҳалал мерасонанд, ҳайрон мешавад
Ин маънои онро надорад, ки инсон набояд кӯшиш
кунад, ки роҳҳои ҳалли мушкилоти худро тавассути
воситаҳои беруна пайдо кунад, балки маънои мувозинат
ва майл накардан ба як тараф ба зарари тарафи дигар
.аст

Худо ба инсон ақл ва ирода ато кардааст ва инҳо
бояд барои беҳтар кардани шароити ӯ дар ҷаҳон
истифода шаванд. Дар ҳоле ки талошҳои хуб анҷом дода
мешаванд, манбаи ботинии қудрат ва ақл бояд шинохта
ва бо он манбаъ ҳамоҳанг карда шавад, зеро нокомӣ дар
.ҳамоҳангӣ сабаби мушкилот ва хатогиҳои инсон аст

Шумо наметавонед танҳо нишинед ва интизор
шавед, ки муваффақият ба домани шумо афтад. Пас аз
он ки шумо роҳи худро муайян кардед ва иродаи худро
фаъол сохтед, шумо бояд кӯшиши амалӣ кунед ва хоҳед
дид, ки ҳама чизе, ки барои муваффақият лозим аст,
тадриҷан ба шумо мерасад ва ҳама чиз шуморо ба самти
дуруст пеш мебарад. Иродаи шумо, ки пур аз иродаи
илоҳӣ аст, ба дуоҳои шумо ҷавоб медиҳад, зеро вақте ки
шумо аз ин ирода истифода мебаред, шумо дар ро
.мекушоед, ки аз он дуоҳои шумо қабул мешаванд

Инсоният дар илм, технология, тиб ва дигар соҳаҳо таҷриба пайдо кардааст, ки ба он имкон медиҳад, ки роҳат ва қулайӣ фароҳам оварад. Аммо, ин маънои онро надорад, ки он метавонад аз Офаридгори худ даст кашад. Дар акси ҳол, ин дастовардҳо арзиши худро аз даст медиҳанд ва мушкилоти иҷтимоӣ, оилавӣ, сиёсӣ ва экологӣ пайдо ва паҳн мешаванд. Ин аз он сабаб аст, ки бо пурра вобаста шудан ба омилҳои беруна, инсоният хирадро барои идоракунии имкониятҳои бузурге, ки тавассути усулҳо ва воситаҳои илмӣ ба вуҷуд овардааст, аз даст медиҳад. Дар натиҷа, ҳаёт он қадар мураккаб мешавад, ки мубориза бо он душвор мешавад ва ҳатто .ба манбаи изтироб ва номуайянии табдил меёбад

* * *

Инсон бояд бо тамоми андеша, эҳсос ва фаҳмиши худ зиндагӣ кунад ва ба ҳама чизҳои атрофаш ҳушёр ва бодикқат бошад, мисли аккоси моҳир, ки аз фурсатҳои муносибтарин барои гирифтани аксҳои аҷибтарин ва .манзараҳои дилкаш истифода мебарад

Хушбахтии ҳақиқии инсон дар омодагии доимии инсон барои омӯختан ва рафтори дуруст ва эҳтиромона аст. Ҳар қадар инсон худро беҳтар созад, ҳамон қадар бештар ба пешрафт ва хушбахтии атрофиёнаш мусоидат .мекунад

Кам касоне ҳастанд, ки вазъияти худро таҳлил мекунанд ва муайян мекунанд, ки оё онҳо ба пеш ё ақиб .ҳаракат мекунанд

Ҳамчун инсоне, ки дорои дарк, хирад ва фаҳмиш аст, вазифаи бузургтарини мо ин аст, ки ин хислатҳоро дуруст истифода барем, то бидонем, ки оё мо ба пеш ё ақиб ҳаракат мекунем. Ҳатто агар мо борҳо бо нокомӣ рӯ ба рӯ шавем ҳам, набояд ноумед шавем ва умедамонро аз даст диҳем, нокомӣ бояд ҳамчун катализатор, на .монеаи рушди ҷисмонӣ ва маънавии мо хидмат кунад

* * *

Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз
амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайян
анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд. Азоби кунунии
онҳо аз афкор ва амалҳои, ки онҳо гуфтаанд, сарчашма
мегирад, ки дар ҳоки шуури онҳо реша давонда, ба
растанӣ табдил ёфта, меваҳои ҳамон навъеро ба бор
овардаанд, ки ин афкор ва амалҳо мебошанд

* * *

Беҳтарин омодагӣ барои зиндагии беҳтар
Агар мо хоҳем, ки воқеан аз ҳаёт лаззат барем,
вақти он ҳоло аст — на фардо, на соли оянда ва ҳатто
дар ягон ҳаёти баъдӣ. Беҳтарин омодагӣ барои зиндагии
беҳтари соли оянда ин аст, ки имсол ҳаёти пурсамар,
ҳамоҳанг ва пурмаъно дошта бошем. Эътиқоди мо ба
ҳаёти оянда бо дастовардҳои бузургтар ва хушбахтии
бештар беарзиш аст, агар мо онро ҳоло ба амал татбиқ
накунем. Имрӯз бояд муҳимтарин ва пурмаънотарин
рӯзи ҳаёти мо бошад

* * *

Онҳое, ки меҳроҳанд издивоҷ кунанд, бояд эҳсосот ва
ангезаҳои худро идора карданро ёд гиранд ва мактабҳо
бояд ин маҳоратро дар баробари парвариши оромӣ ва
тамаркуз омӯзонанд. Бисёре аз хонаҳои нохуш ва
оилаҳои вайроншуда вучуд доранд, зеро ин ҷанбаи
ҳаётан муҳим ҳам дар хона ва ҳам дар мактабҳо нодида
гирифта мешавад. Чӣ гуна ду нафар бо ангезаҳо ва
хоҳишҳои беназорат метавонанд якҷоя дар сулҳу
?осоиштагӣ зиндагӣ кунанд

Дар аввали издивоҷ, навхонадорон мавҷи эҳсосот ва
ҳаяҷонро аз сар мегузаронанд. Аммо пас аз муддате,
вақте ки ин эҳсосот ногузир пажмурда мешаванд,
табиати воқеии ин ҷуфт дар баробари баҳсҳо,
ихтилофҳо, ҷанҷолҳо ва ноумедӣ зоҳир мешавад. Қалб
ба муҳаббат ва дӯстии самимӣ ниёз дорад ва пеш аз
ҳама, ба оромӣ ва сулҳ ниёз дорад. Вақте ки сулҳ аз

ҷониби эҳсосоти шадид вайрон мешавад, рукни муҳими
.издивоҷ заиф мешавад

* * *

Узвҳо ва эҳсосоти бадан барои нигоҳ доштани
саломатӣ, қувваи ҳаётӣ ва ҳассосияти худ ба системаи
асаби солим ниёз доранд. Барои нигоҳ доштани
системаи асаб дар ҳолати хуб, муҳим аст, ки худро аз
эҳсосоти харобиовар ба монанди тарс, ҳашм, тамаъ ва
.ҳасад раҳо кунед

* * *

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас
нагузored, ки касе хушбахтии шуморо аз шумо бигирад
Худро аз онҳое, ки меҳоянд шуморо нороҳат
кунанд, муҳофизат кунед. Вақте ки ман ҷавон будам, аз
онҳое, ки дар бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн
мекарданд, хеле асабонӣ мешудам, аммо баъдтар
фаҳмидам, ки вичдони худам аз ризоияти одамоне аз ман
.хеле муҳимтар аст

Вичдон огоҳии интуитивӣ аст, ки андешаҳо ва
ангезаҳои инсонро бо итминон ва дақиқ сабт мекунад.
Вақте ки вичдон пок аст ва шахс медонад, ки кори
дурустро анҷом медиҳад, ҳеҷ чиз наметавонад онҳоро
тарсонад. Вичдони пок далели лутфи Худост. Касоне, ки
вичдони пок доранд, дар ҳаёти худ хушбахтӣ пайдо
мекунанд ва баракатҳо ва лутфи Худоро ба даст
.меоранд

* * *

Ҳар сухане, ки инсон мегӯяд, ба мағз ва зеҳни ӯ
таъсири пайдор мегузорад. Вақте ки рӯҳи инсон ҳангоми
марг аз баданаш ҷудо мешавад, воридашудани ӯ ба
олами дигар аз довари карми онҳо (оқибати амалҳои
.онҳо) вобаста аст, ки аз суханони нек ё бад бармеояд
Суханони хубе, ки аз ақли наҷиб мебароянд, барои
рӯҳ натиҷаҳои хуб хоҳанд дод, дар ҳоле ки суханони

бад, ки аз одатҳои бад сарчашма мегиранд, кармаи бад
.ё натиҷаҳои бад барои рӯҳ ҷамъ мекунанд

Калима аз се ларзиш иборат аст: ларзиши сабабӣ ё
зеҳнӣ, ларзиши кинетикӣ ё сайёрӣ ва ларзиши ҷисмонӣ ё
.зоҳирӣ

:Калимаи "сулҳ" се ларзиши фарқкунанда дорад
Лағжиши фикр ё ирода ҳангоми гуфтани калимаи 1

««сулҳ

Ларзиши энергия дар мағзи сар, ресмонҳои овоз ва 2
забон, ки аз ҷониби ирода ба вуҷуд меояд, ҳангоми
"талаффузи калимаи "сулҳ

Ларзиши ресмонҳои овозӣ ва таъсири физикии 3
"талаффузи калимаи "сулҳ

Аз ин рӯ, ҳар як калима, хоҳ хуб бошад, хоҳ бад,
ларзишҳои худро, яъне таъсири худро, дар бадан ё мағз
ва дар энергияи ҳаёт ва ақл дар шакли майлҳо ва
хоҳишҳо мегузорад. Дар ин замина, ларзишҳои ҳама
гуна суҳанронӣ майлҳои хуб ё бадро дар зеҳн боқӣ
.мегузоранд

Касе, ки аз ангеҷаҳои таҳриф кардани ҳақиқат ҳалос
мешавад, дар худ қувваи бузурге пайдо мекунад, то
шаҳодати бардурӯғ надихад ва ҳамаи суҳанонаш рост
.бошанд

Эй Парвардигор, ба ман қувват деҳ, ки овози худро
барои хидмат ба ҳақиқат бо суҳанони ширин, судманд ва
тароватбахш истифода барам. Оҳангҳои ҷовидони Худро
дар найи ҳаёти ман навоз, то ки ман аз ларзишҳои
.оҳангҳои муқаддаси Ту баракат гирам

* * *

кӯрпаи шинокунанда

Як рӯз ду дӯст дар соҳили дарё сайругашт
мекарданд, ки ногаҳон чизеро диданд, ки ба назар
кӯрпаи шинокунанда менамуд. Яке аз онҳо худро ба
.дарё партофт ва то расидан ба «кӯрпа» шино кард

Аммо ӯ дер ба бонк баргашт ва дӯсташ пай бурд, ки
бо "кӯрпа" мушкилӣ мекашад ва сабаби дер
:баргаштанаш ҳамин аст, бинобар ин ба ӯ дод зада гуфт
?Чаро ту ӯро тарк намекуни ва барнамегарди
Дӯсташ ҷавоб дод: Ман ҳамин корро кардани ҳастам,
аммо кӯрпа ба ман часпидааст ва маро намегузорад, ки
.равам ва баргардам
Бо ҳайрати зиёд, ӯ хеле дер фаҳмид, ки он чизе, ки ӯ
кӯрпа мепиндошт, ҷуз хирси шинокунанда чизе нест
Ман ин қиссаро пурмазмун ва барои бисёр ҷанбаҳои
ҳаёти инсон мувофиқ меҳисобам. Ман боварӣ дорам, ки
паёми он эҳтиёткорӣ ва эҳтиёткорӣ аз шитобкорӣ ба
амалхое аст, ки метавонанд оқибатҳои номатлуб дошта
.бошанд

Ин кӯрпа метавонад танҳо як мафҳуме бошад, ки
дар дарёи андеша шино мекунад ва пас аз анҷомёбӣ ба
як васвасаи шадид табдил меёбад, ки назораташ душвор
.аст

Ё ин метавонад одати зарароваре бошад, ки пас аз
реша дар мағз, ба пояҳои он бархӯрда, решаҳои худро
васеъ мекунад ва ба ҷузъи ҷудонашавандаи вучуди
инсон табдил меёбад, то ки ӯ дар ҷанголи он асир
.шавад

Ё ин метавонад як навъи дигари васваса бошад,
сармоягузорию, ки саривақтӣ ё муносиб нест ва ба
талафоти назарраси ҳам моддӣ ва ҳам маънавӣ оварда
.мерасонад

Ё ин метавонад идеологияе бошад, ки мантиқӣ ва
амалӣ ба назар мерасад, бинобар ин шахс онро қабул
мекунад ва пас аз ворид шудан ба вучуди ӯ дарк
мекунад, ки воқеияти он аз зоҳириаш хеле фарқ
.мекунад

Ё ин метавонад як тамоюл ё тамоюл бо оқибатҳои
ғайричашмдошт бошад
Ё як ҷаҳидан ба ториқӣ

Аз ин рӯ, гуфта шудааст: Пеш аз он ки қадам
гузored, мавқеи пои худро ба назар гиред

* * *

Анҷоми сафар
Муддати тӯлонӣ ман ба роҳҳои печидаи шубҳа дучор
шудам

Ман аз водиҳои ҳаёли гузаштам, ки маро аз ту асрҳо
ҷудо мекарданд

Ман аз биёбонҳои бешумор гузаштам

Ман орзуҳои зиёдеро пайгирӣ кардам

,Ниҳоят, худро озод кардам

Аз гирдоби ғаму шодӣ

Пас сафарамро ба анҷом расондам ва ба охири

роҳам расидам

Ва акнун ман бо лаззат ба дардҳои гузаштаи худ

менигарам

Аз ҳар санги ранҷу азоби қадимии ман

Аз чашм ашки шодӣ ҷорӣ мешавад

Ва дар он обҳои муқаддас

Бо ашки ишқам ба ту, ман худро ҳар рӯз пок

мекунам

* * *

Ман чароғи махфӣ доштам

Ва ман бо шавқ як нури гузарандаро дар атрофи худ

мефиристодам

Дар оромии торикии ботинӣ

Ман аксар вақт моҳиҳои хурдро ҳамчун ғояҳои эҷодӣ

медидам

Он дар равшании ногаҳонӣ афтод

Ман инро ҳамчун тӯҳфа истифода кардам

Барои забт кардани мавҷудоти бузургтар дар умқи

шуури ман

Аммо бисёре аз онҳо фирор карданд

Дар паси доираи хурди нур

Аз пайравони содиқи шумо

Ва аз он вай як шабакаи бузурги матои дурахшон

гузаштам

овардам

!ганчхо

Ман гармӣ ва тасаллӣ меҷӯям

Ман худро ором, шод ва тасаллӣ ҳис мекунам

* * *

Ман ба бародарии башарият, ба муҳаббати умумӣ,
фаҳмиш ва ҳамкориҳои байни одамон барои сабук кардани
.бори зиндагӣ барои якдигар бовар дорам
Ҳадафҳои наҷиби ҷаҳонӣ бояд ба ин ҷаҳон муаррифӣ
карда шаванд ва ормонҳои қабул карда шаванд, ки
башариятро ба сатҳҳои баланд бардошта, андешаҳои
онро такмил дода, хоҳишҳои онро боздоранд ва
.истеъдодҳои наҷиби онро сайқал диҳанд
Инро метавон тавассути намунаи маънавӣ ва
принсипҳои солим ба даст овард, на тавассути қувваи
бераҳмона ва ҷангҳои харобиовар. Қудрати сиёсӣ
бидуни принсипҳои маънавӣ барои роҳнамоӣ ва
.идоракунӣ хатарнок аст
Вақте ки ман дар бораи принсипҳои маънавӣ сухан
меронам, ман таълимот, фирқаҳо ё пайвандҳои
мушаххаси этиқодиро дар назар надорам, балки
қонунҳои умумиҷаҳонӣ: қонунҳои адолат ва фазилат, ки
ба ҳама дахл доранд ва ба онҳо неки, шукуфӣ ва сулҳ
.меоранд

* * *

Чаро инсон вақти худро барои ҷустуҷӯи пораҳои
муҳаббати инсонӣ, як мушт пул ва ин ё он чиз сарф
мекунад, дар ҳоле ки метавонад ҳама чизро дар Худое
?пайдо кунад, ки манбаи ҳама муҳаббат ва қувват аст
Мо набояд Худоро на аз рӯи тамаъ барои қудрат,
балки аз рӯи хоҳиши муҳаббат ҷӯем. Он гоҳ мо ганҷи
бузургеро хоҳем ёфт. Вақте ки мо Худоро бо муҳаббати
амиқ ва самимӣ дӯст медорем, Ё ба мо ҷавоб медиҳад ва
мо эҳсос мекунем, ки муҳаббати Ё дар дилҳои худ
.мезанад

Зиндагӣ ширинтар аст, вақте ки инсон дар бораи
Худо фикр мекунад, ҳар қадар бештар дар фаъолият ба
ҳолати рӯҳонӣ тамаркуз кунад ва ба он диққат диҳад,
ҳамон қадар қобилияти табассум карданаш бештар
мешавад. Ман ҳоло ва ҳамеша дар он олам ҳастам - дар

шуури илоҳии хушбахтона. Ҳеҷ чиз ба ман таъсир
намерасонад. Новобаста аз он ки танҳо ё бо дигарон аст,
.шодмонии Худо дар ман ҳамеша вучуд дорад
Ман тавонистам табассуми худро нигоҳ дорам ва
ҳамон табассумҳо дар шумо низ ҳастанд, ҳамон шодӣ ва
хушбахтии рӯҳ дар шумо низ зиндагӣ мекунад. Шумо
набояд онҳоро ба даст оред, танҳо онҳоро барқарор
кунед. Шумо онҳоро муваққатан тавассути худшиносӣ бо
эҳсосот аз даст додед ва шумо метавонед онҳоро
.барқарор кунед

Ҳар касе, ки бовар дорад, ки чизҳои ҷисмонӣ, ки
тавассути дидан, шунидан, чашидан, бӯй кардан ва ламс
лаззат бурдан мумкин аст, шодмонии холис меоранд,
сахт хато мекунад. Ҳиссиёт хушбахтӣ намедиҳанд;
баръакс, онҳо моро аз он маҳрум мекунанд. Агар шумо
барои хушбахтии худ шартҳо гузоред, ба монанди
гуфтани ин ки "Ман то он чехраро набинам, хушбахт
буда наметавонам", шумо ҳеҷ гоҳ шодмонии холис ва
беолоишро эҳсос нахоҳед кард, зеро лаззатҳои ҳиссиётӣ
.гузарандаанд

Рӯзҳо ва солҳо ба зебоии ҷисмонӣ таъсири манфӣ
мерасонанд. Ҳама чиз дар ҷаҳони моддӣ ба қонуни
тағйирот тобеъ аст. Ҳамин тариқ, ҳатто агар инсон ҳар
як чехраи зебои ҷаҳонро бубинад, ҳар садоро бишнавад
ва ба ҳама чизе, ки мехоҳад, ламс кунад ҳам, хушбахтии
ҳақиқиро пайдо карда наметавонад. Бо вучуди ин, онҳо
метавонанд худро фиреб диҳанд, ки фикр кунанд, ки
.хушбахтанд

Баъзан, пас аз саъю кӯшиши зиёд барои ба даст
овардани чизе, кас дар ҳуди чизе хушбахтӣ намеёбад.
Бо вучуди ин, аз саъю кӯшиши сарфшуда қаноатмандӣ
ба даст меорад ва аз ин рӯ бовар мекунад, ки худро
хушбахт ҳис мекунад. Аммо ин гуна қаноатмандӣ
.муваққатӣ ва гузаранда аст

Аз ин рӯ, ҷустуҷӯи хушбахтӣ дар ҳиссиёт беҳуда аст.

Шодмонии рӯҳонӣ бояд дар сухан ва ифодаҳои чехра пайдо ва ифода карда шавад. Вақте ки инсон ин корро мекунад, ҳатто як табассуми хурд ҳамаи атрофиёро бо ҷозибайи мубораки худ фаро мегирад ва дигарон худро .хушбахт ҳис мекунанд

Аммо танҳо Худо метавонад дилҳоро тағйир диҳад

Мо набояд ба худ қобилияти анҷом додани некиро нисбат диҳем. Ягона анҷомдиҳандаи ҳақиқии некӣ дар вучуд Худост. Ин ҷаҳон аз онӣ Ёст. Агар шумо ҳузури Ёро эҳсос кунед ва дарк кунед, ки Ё ҳама чизро назорат мекунад ва агар шумо ҳама чизро ба Ё супоред - корҳои нек ва ҳатто корҳои бадро - шумо аз он ҳайрон мешавед, .ки ҳамаи амалҳои шумо ба корҳои нек табдил меёбанд

**

Лаҳзае, ки мо дар бораи шахси дигар некӣ фикр

мекунем, огоҳии мо васеъ мешавад ва уфуқҳои ҷаҳонбинии мо васеъ мешаванд. Вақте ки мо дар бораи ҳамсоямон фикр мекунем ва ба онҳо ҳамдардӣ зоҳир мекунем, як қисми вучуди мо ҳамроҳ бо ин фикр ба онҳо зоҳир мешавад ва на танҳо худӣ фикр, балки омодагӣ .барои амалӣ кардани ин фикр низ лозим аст

Мо набояд касеро аз доираи муҳаббати худ хориҷ кунем {ва ҳамсояи шумо мисли худатон аст} {ҳамсояи шумо сипас ҳамсояи шумо сипас ҳамсояи шумо}

Издивоҷ дарси фидокорӣ аст. Ду нафар бо ҳамдигар зиндагӣ мекунанд, сипас фарзандон пайдо мешаванд ва волидон бо онҳо зиндагӣ мекунанд. Аммо фикр кардан танҳо дар бораи оилаи наздик худхоҳона аст, зеро наздикон рӯзе моро тарк мекунанд ва ин хотиррасон мекунад, ки ҳадафи муносибатҳои инсонӣ васеъ кардани огоҳӣ аз қурбонӣ барои дигарон ва мубодилаи .неъматҳои моддӣ ва эҳсосоти дӯстона бо онҳост

* * *

Вақте ки шумо хоб мекунед, шумо ба таври
ғайрифаъол фикрҳо ва эҳсосотро ором мекунед, аммо
вақте ки шумо тавассути мулоҳиза огоҳона фикрҳо ва
эҳсосотро ором мекунед, аввалин чизе, ки шумо эҳсос
мекунед, ҳолати оромӣ аст ва худӣ мушакҳои рӯй
табассумро ташкил медиҳанд, ки оромии дилро
.инъикос мекунад

Аммо барои дидани покии рӯҳи худ, шумо бояд аз
.ҳолати оромӣ фаротар равед

Он покӣ, беайб ва таҳрифнашуда аз ҷониби
ангезаҳои ҳиссиётӣ ё аксуламалҳои худкор

Натиҷа андешаҳои мебошанд, ки бо эҳсосот
алоқаманданд ва ҳолате, ки шумо аз сар мегузаронед,
.як неъматӣ доимо навшаванда аст

Паёмбарон ва авлиё ин шодмониро дар дилҳои худ
ҳамеша эҳсос мекунанд, ки амният ва оромии муборакро
эҳсос мекунанд, онҳо аз тӯфонҳои хашм шикастнопазир
ва нотавонанд ва нигарониҳо ва тарсҳо ба онҳо таъсир
намерасонанд. Бо истифода аз скальпели ақл ё фаҳмиш,
онҳо метавонанд андешаҳои худ ё андешаҳои дигаронро
дар мизи амалиётӣ ақл таҳлил кунанд ва оромӣ ва
.оромии худро нигоҳ доранд

Дар хушбахтии рӯҳ, депрессия комилан аз байн
меравад ва дар вучуди шогирди хушбахт фаҳмиши
рӯҳонӣ пайдо мешавад ва устувории ўро дар худӣ олай
.афзоиш медиҳад

* * *

Табассуми ҳақиқӣ табассуми хушбахтии рӯҳонӣ аст,
ки аз тафаккур ва тафаккур дар бораи Худо ва эҳсоси
.ҳузури Ў ба даст меояд

Табассуми ман аз шодмонии амиқе дар даруни ман
сарчашма мегирад — шодмонӣ, ки барои ҳама дастрас
аст. Он мисли бўи хушест, ки аз қалби гули шукуфон
мебарояд. Ин лаззати бузург дигаронро даъват мекунад,
.ки худро дар обҳои муқаддаси хушбахтӣ ғарқ кунанд

Чор вазъият вучуд дорад, ки одами миёна бо онҳо

:ошно аст

Вақте ки хоҳишаш амалӣ мешавад, худро хушбахт

ҳис мекунад

Агар аз ноил шудан ба он монеъ шавад, худро нохуш

ҳис мекунад

Аммо вақте ки ӯ на хушбахт аст ва на рӯҳафтода,

дилгир мешавад

Бо бартараф кардани ин эҳсосот ё ҳолатҳои равонии

лаззат, дард ва дилгирӣ, шахс худро дар оромӣ ҳис

.мекунад

Оромӣ як ҳолати хеле матлуб аст, ки дар натиҷаи

набудани ғаму андӯх, лаззат ва дилгирӣ ба вучуд меояд.

.Ин ҳолатҳо дар рӯҳ доимо тағйир меёбанд

Пас аз савор шудан ба мавҷи пурғавғо ва пурғавғои

дард ва лаззат, аз ҷумла ғўтавар шудан ба умқи дилгирӣ

Шиноварӣ бар синаи баҳри ороми сулҳ лаззат

мебарад

Аммо аз сулҳ бузургтар аст: экстази рӯҳонӣ,

шодмонии рӯҳ ва хушбахтии ниҳой. Ин шодмонии

навшудаест, ки ҳеҷ гоҳ пажмурда намешавад, балки

.рӯҳро то абад ҳамроҳӣ мекунад

Ин шодмонии бузургтаринро танҳо бо дарки ҳузури

илоҳӣ ба даст овардан мумкин аст

* * *

Ҳар як инсон дорои потенциали истифоданашуда

аст. Онҳо дорои ҳамаи қувваҳои зарурӣ мебошанд. Худи

ақл як қудрати олий аст ва он бояд аз одатҳо ва

.мафҳумҳои кӯҳна ва маҳдудкунанда озод карда шавад

Таъсири сайёраҳо ва ситорагон ба ҳаёти инсон аз

ҷониби қувваҳои ҷозоба ва тела байни сайёраҳо ва

.баданҳои инсон ба вучуд меояд

Андешаҳои бад соҳиби худро ба муҳити бад

мебарад, ки дар он ҷо онҳо метавонанд худро тавре ки

мехоҳанд, баён кунанд, аммо инсон метавонад андеша

ва шуури худро тавассути ирода тағйир диҳад ва ба ин
.васила муҳити худро тағйир диҳад

Агар шахс муддати тӯлонӣ дар муҳити зараровар

бимонад, он муҳит ба таври нохудогоҳ ба ӯ таъсир
мерасонад. Бо мурури замон, онҳо озодии худро дар
интихоби муҳити солим ва муфид комилан аз даст
медиханд ва зери таъсири манфии он муҳити зараровар
.қарор мегиранд

Аммо шахсе, ки иродаи қавӣ дорад, бо Худо дар

ҳамоҳангӣ аст ва интизори табассуми сайёраҳо ва
ситорагон нест, балки сафари худро мисли метеори
сӯрохкунанда идома медиҳад, ба ҷуз аз ситораи
роҳнамои Худо, ки офтоби офтобҳо ва Парвардигори
.шариат ва ҷонҳост

Яке аз ду вариант

Як замоне дар соҳили дарёи муборак як зоҳиди
диндор зиндагӣ мекард. Ӯ солҳои зиёди умри худро дар
андешаи амиқ гузаронд, аммо мутаассифона, кӯшишҳои
ӯ самар надоданд ва аз ба даст овардани ҳосили
фаровони сулҳ шодӣ накард, сарфи назар аз талошҳои
дар ҷустуҷӯ ва таҳқиқи асрори зиндагӣ ва манбаҳои
.хушбахтӣ

Гарчанде ки дӯсти мо ҳамеша бо фазои осмонӣ аз

ҷиҳати манзараҳои зебо, рӯҳҳои меҳрубон, китобҳои
арзишманд ва доираҳои мубораки ёдоварӣ ихота шуда
буд, ақли ӯ ба фикр кардан дар бораи роҳҳои
муносибтарини ғорат ва зарар расонидан ба онҳо идома
.медод

Ин фикр берун аз ихтиёри ӯ буд ва ба назар чунин

менабуд, ки аз сабабҳои кармавии қадимӣ сарчашма
мегирад. Ҳар қадар ӯ кӯшиш мекард, ки ин андешаҳои
номатлубро аз сар дур кунад, ҳамоно қадар онҳо бештар
ба зеҳнаш ҳамла мекарданд, оромии ӯро ҳалалдор
.мекарданд ва оромии ӯро медузданд

Ниҳоят, ӯ ба худ ваъда дод: «Ман дуо ва илтиҷоро
идома медиҳам ва то он даме, ки аз ин андешаҳои
нооромкунандае, ки ҳангоми мулоҳиза ба оромии ман
.«зарба мезананд, халос наштавам, бознамеистам
Як соат гузашт, баъд ду соат ва андешаҳои бад
мисли тӯфон ба зеҳнаш омаданд, ба сохтори
тафаккураш зарба заданд ва онро бо шиддат тақон
.доданд

Ниҳоят, пас аз се соати саъю кӯшиши саҳт,
андешаҳои ноором ногаҳон аз зеҳнаш нопадид шуданд
ва ба ҷои онҳо, ӯ дар рӯъёи зебоне авлиёи Худоро дид, ки
.дар ғӯшту хун дар пеши ӯ истода буд
Авлиёи нуронӣ на танҳо зинда ба назар мерасид,
:балки бо нармаии беандоза сухан мегуфт ва мегуфт
Писарам, дар таҷассуми қаблии худ ту дузди касбӣ»
будӣ, ки ба ҷуз аз дом афтондан ва дуздидани молу
мулкашон, дигар ҳеҷ ташвише надоштӣ. Аммо чанде
пеш аз маргат вичдонат бедор шуд ва ту қарор додӣ, ки
худо ислоҳ кунӣ ва ба худ ваъда додӣ, ки рафтори
шармовари худо тағйир медиҳӣ ва роҳи некиро пеш
мегирӣ. Аз ин рӯ, ту дар ин ҳаёт бо азми қавии рӯҳонӣ
барои инсонӣ хуб таваллуд шудай, аммо бо вучуди ин, ту
инчунин андешаҳои бадеро бо худ овардӣ, ки дар
.«таҷассуми қаблии ту маркази ҳаёти ту буданд
Мутаассифона, писарам, ту дар ин замонҳои»
муборак, дар ихотаи дӯстони хуб, доираҳои ёдоварӣ ва
тафаккур зиндагӣ мекунӣ, аммо бо вучуди ҳамаи ин, ту
дар дӯзахи изтиробӣ равонӣ ва андешаҳои харобиовар
.«ва ноором зиндагӣ мекунӣ

:Пас аз лаҳзае хомӯшӣ, посбон суханашро идома дод
Аз ин рӯ, мувофиқи қонуни умумиҷаҳонӣ ва азбаски"
шумо тамоми кӯшишро барои истифода аз имкониятҳои
рӯҳонии дастрас дар ин таҷассум накардаед, агар шумо
ҳоло кӯшишҳои мулоҳизавии худо дучанд накунед, дар
:вақти марг шумо бояд аз ду чиз интиҳоб кунед

Ё бо даҳ аблаҳ дар биҳишт зиндагӣ кун, ё бо як»
хирадманд дар дӯзах зиндагӣ кун, кадомашро афзалтар
«?медонӣ

:Шогирд бе дудилагӣ ҷавоб дод

Эй дӯсти Худо, ман бо як марди хирадманд дар»
дӯзах зиндагӣ карданро афзалтар медонам, зеро аз
таҷрибаи худам медонам, ки даҳ аблаҳ аз биҳишт дӯзах
месозанд, дар ҳоле ки ман бо дилам боварӣ дорам ва
итминон дорам, ки агар ман бо як марди хирадманд
бошам, ҳатто дар қаъри олами зеризаминӣ, ў ба ман
.«кӯмак мекунад, ки дӯзахро ба биҳишт табдил диҳам

* * *

Бисёре аз одамон мисли парвонаҳо ҳастанд, онҳо бе
он ки ба ягон ҳадаф ё ба ягон ҳадаф бирасанд, парида,
ин ҷову он ҷо ҳаракат мекунанд. Агар онҳо таваққуф
кунанд, ин танҳо барои як лаҳзаи кӯтоҳ аст, пас аз он
онҳо ба як машғулияти дигар дар ҷустуҷӯи вақтхушӣ ва
гузаронидани вақт ҷалб мешаванд. Аммо занбӯри асал
сахт меҳнат мекунад ва барои рӯзҳои душвор омодагӣ
мебинад, дар ҳоле ки парвонаҳо танҳо барои рӯзи худ
.зиндагӣ мекунанд

Вақте ки зимистон фаро мерасад, шапарак мемирад,
дар ҳоле ки занбӯри асал аз ҳосили дар баҳор ва
тобистон ҷамъовардааш лаззат мебарад. Ба ҳамин
монанд, мо бояд омӯзем, ки оромии ботинӣ ва қувватро
.барои мубориза бо мушкилоти зиндагӣ парвариш кунем
ҳолатҳои равонӣ

Инсон наметавонад абадан дар мавҷҳои шодӣ, ғарқ
шудан дар зери обҳои пурталотуми ғам ё ғарқ шудан
.дар умқи дилгирӣ бимонад

Дар ин ҷаҳоне, ки бо дугонагӣҳои муҳолиф тавсиф
мешавад, одами оддӣ бо пастиву баландиҳое рӯбарӯ аст,
ки мавҷҳои шодӣ ва ғарқшавӣ ба умқи бепарвой
меафтанд ва мавҷҳои шадиди ғамгиниро ба ҳар тараф

мепартоянд ва кам ба ҳолати дигари шуур дучор
.мешаванд

Иҷозат додан ба шароит ба ин тариқ андешаҳои
инсонро тағйир медиҳад. Таслим кардани иродаи инсон
ба сарнавишти пур аз инчиқ ва доимо тағйирёбанда
маъноӣ таслим кардани иродаи инсонро дорад. Он чизе
ки инсон барои зиндагии муваффақ ва пурмазмун ба он
ниёз дорад, тавозуни равонӣ аст ва инро танҳо
тавассути тафаккури мутамарказ ва назорат бар
.қобилиятҳои эҳсосии худ ба даст овардан мумкин аст
Ҳатто ғамҳои амиқтарин бо мурури замон шифо
меёбанд, аз ин рӯ, дар ҳар рӯзи ҳаёти худ дар бораи ғам
фикр кардан маъное надорад. Мотамгирии доимӣ барои
шаҳси ғавтида на ба онҳо ва на ба мо кӯмак мекунад ва
.ин ҳеҷ чизро тағйир намедиҳад

Инкишоф додани комплекси пастсифатӣ ё ҷазо
додани худ барои хатогӣҳо ё ноқомии гузашта
фоидаовар нест; баръакс, он зиндагиро бадбахт
.мекунад ва қобилиятҳои зеҳниро фалаҷ мекунад
Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба чоҳи қорҳои
дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати равонӣ аст, ки
аз роҳатӣ дур аст, зеро он ақлро ҳалалдор мекунад ва
.қобилиятҳои ниҳониро дар кӯраи бепарвоӣ месӯзонад

* * *

Худо ба мо дарсҳои мефиристад, ки дар зиндагӣ
ба мо лозиманд, то мо аз онҳо сабақ гирем ва фаҳмиш ва
таҷриба ба даст орем. Касоне, ки аз ин дарсҳо
канорагирӣ меkunанд, дар ниҳоят маҷбур мешаванд, ки
онҳоро омӯзанд, новобаста аз он ки чӣ қадар вақт лозим
.аст

Ҳар озмоиш дӯсти мост, агар аз он сабақ гирем ва
агар фурсатро беҳуда сарф кунем ва онро бо шикоят,
кина ва довариҳои нодуруст истифода барем,
.золим ва золим аст

Вақте ки мо фаҳмиши дуруст ва муносибати дуруст
.ба зиндагӣ дорем, он зебо ва бе мушкилот мегардад

* * *

Ҳеҷ кас наметавонад маро идора кунад ё иродаи
маро аз худ дур кунад, агар ман ба андеша ва амалҳои
.дигарон иҷозат надиҳам, ки ба ман таъсир расонанд
Худовандо, ман дарк мекунам, ки имконияти беохир
барои омӯхтани қобилиятҳои худ ва кашф кардани
потенсиали рӯҳонии худ дорам. Ман пайвандҳои
моддиро бо орзуҳои баландтар иваз хоҳам кард ва ман
.медонам, ки Рӯҳи содиқ ҳамеша бо ман аст
Имрӯз ман андешаҳоямро бо миқдори зиёди
оптимизм пур мекунам, худро аз таҷрибаҳои нохуш ҷудо
мекунам ва корҳоро, ки бадан, ақл ва рӯҳро бо роҳи
мутавозин ва пайваста инкишоф медиҳанд, машқ
.мекунам

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вуҷуд дорад, аммо ман
бо барқарор кардани шахсияти маънавии худ худро
абадан озод хоҳам кард ва вақте ки бо тӯфонҳои
озмоишҳо ва мусибатҳо рӯ ба рӯ мешавам, бо қайиқи
рӯҳонии худ аз баҳри ҳаёт ба сӯи соҳилҳои амн ва илоҳӣ
.шино хоҳам кард

Вақте ки ман кор мекунам ва эҷод мекунам, дар
хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути ман кор мекунад, Ё
Парвардигори коинот аст ва ман метавонам тавассути
.мулоҳизаи амиқ бо Ё пайваст шавам
Худои азизам, ман мефаҳмам, ки фикрҳоям вобаста
ба он ки кадом идея дар ҳаётам қавитар аст, ба ман ё
нокомӣ ё муваффақият меоранд. Аз ин рӯ, ман кӯшиш
мекунам, ки дар хотир дорам, ки Ту дасти кӯмаки Худо
дароз мекуни ва роҳро барои муваффақияти ман ҳамвор
мекуни. Вақте ки балоҳо ва бадбахтиҳо ба ман расанд,
ман қуввати худро ҷамъ мекунам ва азми худро барои
.рафъи онҳо мустаҳкам мекунам

Ман дар муносибат ва муошират бо ҳама самимият
ва ростқавлиро риоя хоҳам кард ва андешаҳои
пурмуҳаббат ва орзуҳои некро паҳн хоҳам кард, он гоҳ
Худо маро бо қувват ва ҳикмати Худ дастгирӣ хоҳад
.кард

Худовандо, ман аввал ирода ва ақли худро барои
анҷом додани корҳои хурд истифода хоҳам бурд ва
сипас ба сӯи дастовардҳои бузургтар ҳаракат хоҳам
.кард

Ҳатто агар ҳамаи орзуҳои моддӣ амалӣ шаванд ҳам,
онҳо танҳо хушбахтии нопурра меоранд
Бо ёфтани Худо, ман обанборҳои бепоёни
хушбахтиро кашф хоҳам кард, ки ҳеҷ гоҳ дар боғҳо ва
.чаманзорҳои ҳамешасабзи рӯҳ ҷорист ва ҷорист
* * *

Худо гаронбаҳотарин чиз дар ҳаёти ман аст; Ё бар
тахти вичдони ман нишастааст ва маро бо суханони
.ҳикматомез илҳом мебахшад

Ё маро ба роҳе, ки бояд равам, роҳнамоӣ мекунад
Зиндагии мутавозин
Ки ҳамаи қонунҳои илоҳӣ ва табииро ба назар
мегирад

Он фаъолият ва оромиро муттаҳид мекунад
Он хушбахтӣ меорад ва тақдири инсонро амалӣ
мегардонад

Хонае пур аз ҷавоҳирот дар торикӣ дида намешавад
ва аз ин рӯ, то даме ки шаби нодонӣ ҳукмрон аст, ҳузури
.илоҳиро эҳсос кардан мумкин нест

Агар огоҳии мо аз Худо он қадар воқеӣ набошад, ки
мо бе Ё наметавонем вазифаҳои ҳаррӯзаи худро иҷро
кунем, пас маълум аст, ки мо ҳеҷ робитае байни Худо ва
.ҳаёт эҳсос накардаем

Вақте ки мо орзуву ҳавас дорем ва онро бо фикри
хидмат ба дигарон оро медиҳем, мо бо кӯмак ба дигарон
.ба худамон кӯмак мерасонем

Эй Парвардигор
Бо паҳншавии нури офтоби ҳаётан муҳим
Ман нурҳои умедро дар дилҳои камбағалон ва
беҷошудагон паҳн хоҳам кард
Чароғҳои азму ирода ва эътимод ба худро фурузон
кунед

Дар дили онҳое, ки худро ноком меҳисобанд
Вақте ки мо дарк мекунем, ки зиндагӣ як мактаби
омӯзиш ва иҷрои вазифаҳо ва дар айни замон як орзуи
гузаранда аст

Он гоҳ мо хоҳем донист, ки Худо бо мост
Зиндагӣ бояд бар пояи хизмат бошад, зеро бе ин
ҳадафи наҷиб, ақле, ки Худо ба инсон додааст, ба
.ҳадафе, ки барои он офарида шудааст, нахоҳад расид
Таслим шудан ба Худо ба шахс имкон медиҳад, ки
ҳамаи вазифаҳои худро бо эҳсоси шодӣ ва миннатдорӣ
аз Худо анҷом диҳад, зеро танҳо тавассути таслим
.шудан мо оромиро эҳсос мекунем
Ман ҳамаи заъфҳои зеҳнӣ ва ахлоқии худро дар
оташи азму иродаи қавӣ месӯзонам, зеро агар аз ин
заъфҳо халос наштам, алангаи илоҳиро дида
.наметавонам

Эй Парвардигор
Имрӯз ман тасмим мегирам, ки қорҳои мушаххасро
анҷом диҳам ва сипас он чиро, ки нақша доштам, анҷом
медиҳам. Аввал дурустии ниятҳо таъмин мекунам ва
сипас қудрати шуморо эҳсос мекунам ва бо кӯмак ва
баракати шумо ба он чизе, ки ният дорам, ноил
.мешавам

* * *

Худшиносии минбаъда дар муҳандисӣ
Ман итминон дорам, ки қудрати Худо беохир аст ва
азбаски Ё дар ман шарораи нури Худо андохтааст, ман
низ қудрати бартараф кардани ҳама монеаҳо ва
.монеаҳоеро, ки дар роҳи ман ҳастанд, дорам

Ман воситаи ифодаи ақл ва зебӣ ҳастам ва аз ин
рӯ, андеша ва ангезаҳои худро барои некӣ ва хидмат ба
.башарият мебахшам

Имрӯз ман андешаҳо ва суҳанони худро назорат
мекунам

То ки он танҳо чизҳои зебо ва наҷибро ҷалб кунад
Ман некиро дар авлавияти фаъолиятҳоям мегузорам
Ман барои муваффақ шудан аз тафаккури эҷодии
худ истифода мекунам

,Дар ҳар як кори хайр ва судманди ман
Дарк кардани он ки агар ман ба худам кумак кунам,
Худо ба ман кумак мекунад

Имрӯз ман боғи ҳаётро кишт мекунам
Ва дар он тухми ҳикмат, саломатӣ ва хушбахтиро
кишт кунад

Вақте ки кӯшишҳоям бомуваффақият анҷом
меёбанд, Худоро шукр мекунам

Ва ман он чизеро, ки дилам мехоҳад, ба даст меорам
Имрӯз ман бо рӯҳияи хубам ба нооромкунандагони
атрофам кӯмак мекунам ва торикии шиддат ва низоъро
бо нури орзуҳои некам пароканда мекунам, хомӯшона ва
пайваста тамоми кори аз дастам меомадаро мекунам ва
қудратҳоро, ки Худо ба ман додааст, ба тарзе истифода
.мебарам, ки ба ман ва дигарон фоида расонад

Ман бо имони комил ба қудрати Бузургтарин Неъмат
барои ба даст овардани он чизе, ки ба ман лозим аст,
равона мешавам ва итминон дорам, ки Худо дасти кумак
.дароз мекунад ва ба ман фазли Худо ато мекунад

Ҳамин ки қувваҳои торики барои ҳамла ба оромии
ботинии ман ҷамъ мешаванд, ман дар дохили худ
қувваҳои рӯшноӣ, ҳақиқат ва худдорӣ бедор мекунам,
то бо қувваҳои торики муқобила кунам ва онҳоро
.комилан пароканда кунам

* * *

Вақте ки шумо нури офтобро тавассути шишаи
калонкунанда ба нуқтаи хурде равона мекунед, он гармӣ
ба вучуд меорад ва ин гармӣ метавонад чӯб, матоъ,
коғаз ва дигар маводҳоро оташ занад. Ба ҳамин монанд,
вақте ки шумо ақро дақиқ мутамарказ мекунед,
энергияи мутамаркази он метавонад бадиҳо ва решаҳои
шубҳаро дар паси ҳар як нокомӣ сӯзонад ва нури
.хирадро дурахшон ва дурахшон гардонад
Вақте ки ақл бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва манбаи
ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг мешавад, он аз
ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои
муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузурги
Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд имкониятҳои
наверо барои муваффақият дар ҳама соҳаҳо фароҳам
.оваранд

Ғизои магнитӣ

Вақте ки одамон дар бораи хӯрок ё ғизо сухан
мегӯянд, онҳо одатан ғизои ҷисмониро дар назар
доранд, ки барои нигоҳ доштани бадан истеъмол карда
мешавад. Аммо, намудҳои дигари ғизо вучуд доранд, ки
на камтар аз ғизои ҷисмонӣ муҳиманд ва аксар вақт
ҳатто муҳимтаранд. Дар байни инҳо ғизои зеҳнӣ ё
.рӯҳонӣ мавҷуданд

Фаъолияти зеҳнӣ ё тамаркузи ақл, хирад ва
фаҳмиши маънавӣ

Ғизои ҷисмонӣ ҳуҷайраҳои баданро нигоҳ медорад,
дар ҳоле ки ғизои зеҳнӣ ақро бо ғояҳои солим пур
мекунад ва ғизои хирад рӯҳро эҳё мекунад ва
қобилиятҳои онро инкишоф медиҳад. Ғизои зеҳнӣ
одатан аз ғояҳои иборат аст, ки инсон фикр мекунад ва
онҳое, ки тавассути тамос ва муошират аз дигарон
.мегирад

Одамоне, ки дорои темпераменти ором ва хислатҳои
нек ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки
.онҳоро ҷолиб ва солим гардонанд

Муайян кардани он ки оё шахс ғизои зеҳнии худро
аз муҳити ором ё ноором мегирад, душвор нест.
Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ ҳама аз муошират бо
одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва хоҳ хешовандон,
бармеоянд, ки боиси андешаҳои изтироб ва рӯҳияи
ноором мегардад. Бадан энергия ва ҳаёти ҷониро аз
ғизои ҷисмонӣ мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ
ҳам бадан ва ҳам ақлро бо зарядҳои энергия таъмин
мекунанд, ки нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва моеъ ба осонӣ
ҳазм мешаванд ва онҳоро ба осонӣ ба энергияи зинда
.табдил додан мумкин нест

* * *

Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва хирадро ба
хирад табдил диҳед
Аз заъф ва нотавонӣ то саломатӣ ва қувват
Бо итминон ва ҷасурона дар масирҳои зиндагӣ —
ҳатто агар танҳо бошад — қадам занед
Ва шодмони ботинии доштани виҷдони зинда ва
хушёр
Ва имони бепоён ба адолати Худо ва пирӯзии
ҳақиқат бар дурӯғ ва воқеият бар иллюзия
Ва вақте ки шумо ҳар рӯз кӯшиш мекунед, ки
андешаҳои худро ба сӯи сатҳҳои баландтар ва
такмилёфтатар раҳо кунед
Вай қалби пур аз меҳру муҳаббат ва миннатдорӣ
дорад
Ва ниятҳои нек нисбат ба дигарон
Ғизои зеҳнии шумо ҷодугарӣ аст
Ва он гоҳ он ҳама чизи зебо ва судмандро ба шумо
.ҷалб мекунад
Аз ашё, одамон ва шароит
Вай ба идомаи сафар ба сӯи соҳилҳои амният ва
.оромӣ саҳт ниёз дорад
Ва дар охир, вале на камтар аз ҳама

Вақте ки шумо кӯшиш мекунед, ки чизҳои лозимиро
ба даст оред
Ба он чизе, ки Худо бароят осон кардааст,
қаноатманд бошед, аз ҷиҳати рӯҳӣ ғайтар ва
қаноатмандтар хоҳед буд
Онҳое, ки ба ин дунё дилбастаанд ва ба ғаниматҳои
.он чашмгуруснаанд

* * *

Вақте ки инсон Худоро меҷӯяд, ки ягона дӯсти берун
аз ҳама дӯстон аст, имкон пайдо мекунанд, ки дӯстии
ҳақиқиро дар ҳама муносибатҳои инсонӣ: оилавӣ,
.бародарӣ, издивоҷӣ ва маънавӣ барқарор кунад
Дӯстӣ унсури муҳим дар муносибатҳои издивоҷӣ аст
ва мутобиқати зеҳнӣ ва эмотсионалӣ, эҳсоси ҷаззобияти
ахлоқӣ ва муҳаббат ва дӯстии самимӣ бояд дар авлабият
қарор дошта бошад. Касоне, ки фарқи байни муҳаббати
ҳақиқӣ ва ҷаззоби ҷисмониро наметонанд, борҳо ноумед
.мешаванд

Вақте ки издивоҷ бар пояи орзуҳои баланд ва
эҳтироми мутақобила бунёд меёбад, он ба иттиҳоди
хушбахтона ва муваффақ байни ду рӯҳи меҳрубон ва
ҳамкорӣ табдил меёбад, ки бори гарони зиндагии
якдигарро сабук мекунанд ва ташвишҳои зиндагии бо
ҳамдардии мутақобила ва фаҳмиши дӯстонаро бартараф
.мекунанд

* * *

Агар шумо пораи гилро ба шакли гулдон шакл диҳед
ва онро то саҳт шуданаш пазед ва сипас хоҳед, ки гилро
ба табақ табдил диҳед, шумо наметавонед... Аммо, шумо
метавонед гулдонро майда кунед ва хока ба гилии нав
илова кунед ва сипас онро барои шакл додани табақ
.истифода баред

Ба ҳамин монанд, агар одати баде дар мағз реша
давонда бошад ва мо хоҳем, ки онро тағйир диҳем,
аввал бояд аз ирода истифода бурда, он одатро майда

кунем ва онро ба амалҳои нарм ва хуб табдил диҳем, ки
.метавонанд мувофиқи хоҳиш тағйир дода шаванд
Иродаи қавӣ маъноӣ эътиқоди қатъиро дорад.

Лаҳзае, ки инсон ба худ мегӯяд: "Ман ба ин одат
пойбанд нестам", ва он чизеро, ки мегӯяд, дар назар
дорад, он одат гӯё ҳеҷ гоҳ вуҷуд нашошта бошад, фурӯ
.меравад ва нопадид мешавад

* * *

Ман андешаи худро ба касе таҳмил намекунам ва ба
касе иҷозат намедиҳам, ки андешаи худро ба ман
таҳмил кунад ё маро маҷбур накунад, ки кореро анҷом
.диҳам, ки дар асл медонам набояд анҷом диҳам
Ман бодикҷат дар бораи он чизе, ки қасди анҷом
додани онро дорам, фикр мекунам, дар коре, ки анҷом
медихам, аз рӯи хирад роҳнамоӣ мекунам, барои
амалҳои худ масъулиятро ба дӯш мегирам ва каси
дигарро барои оқибатҳои кирдорам айбдор намекунам.
Ин худдорӣ аз муаллимавро омӯхтам, ман онро ҳамеша
.қадр мекардам ва ҳеҷ гоҳ аз он даст намекашам

Қувваи олиӣ магнитӣ

Исо гуфт: «Аввал Малакути Худоро бичӯед ва ҳама
.«чизи дигар ба шумо дода хоҳад шуд

Худо қувваи олиӣ магнитии паси ҳама қувваҳои
кайҳонӣ аст; Ё муҳаббати паси ҳама муҳаббат аст; Ё
офаринандаи кайҳонӣ ва расоми илоҳӣ дар паси ҳама
.санъат ва офариниш аст

Вақте ки шумо фикрҳои худро ба Худо, яъне қувваи
олиӣ магнитии мавҷудот, равона мекунад, шумо худро
бо магнитизми муборақ пур мекунад ва метавонед ҳама
.чизеро, ки ба шумо лозим аст, ба худ ҷалб кунед

Агар шумо дар бораи Худо бо тафаккури амиқ фикр
кунед, Ёро бо тамоми дилатон дӯст доред ва дар ҳузури
Ё оромии комилро эҳсос кунед, бе он ки чизеро орзу
кунед, пас ҷодуи мубораки Худо ба шумо ҳама чизеро, ки
.орзу кардаед ва бисёр чизҳои дигарро меорад

«Ба Худо дар осмон»

Муваффақият, зиндагии бароҳат, шифо аз
бемориҳои табобатнашаванда ва назорат кардани
одатҳо - ҳамаи инҳоро метавон ба даст овард, агар шумо
ҳама усулҳо ва кӯшишҳои ҷисмониро истифода карда
бошед ва онҳоро бесамар донед, дари ботинии худро боз
кунед ва қудрати рӯҳонӣ ҷорӣ мешавад ва ҳама заъф,
.нокомӣ ва ноумедиро аз байн мебарад

Агар шумо тавассути мулоҳизаи амиқ ва ором ва
тамаркуз аз Худо кӯмак пурсед, шумо захираи бепоёни
қудрати рӯҳониро кашф хоҳед кард. Худо бетараф аст
ва ба ҳамаи онҳое, ки самимона аз Ӯ кӯмак меҷӯянд,
.ҷавоб медиҳад

Вақте ки ман Худоро дар худ ёфтам, Ӯро дар ҳама ҷо
ёфтам

Ман аз хурдӣ ба Ӯ саҳт майл доштам ва як бор, вақте
ки писарбача будам, ба Ӯ нома навиштам. Бале, ман ба
:Худо нома навиштам ва онро чунин номгузорӣ кардам
Ба Худо дар осмон» ва ман онро ба қуттии почта»
гузоштам

Вақте ки мо ба касе менависем, интизори посух
ҳастем. Вақте ки ман ҷавоб нагирифтам, ашки фаровон
рехтам. Аммо ҷавоб ниҳоят ба ман расид, на тавассути
калимаҳои чопшуда дар коғаз, балки дар як рӯъёи аҷиби
.дурахшон

Агар кӯшиш ҷиддӣ ва пайваста бошад, ҳар кас
.метавонад аз Худо посух гирад

Агар шумо саволҳои худро ба сӯи Худо равона
кунед, онҳоро бо эҳсоси амиқ печонед ва онҳоро
тавассути почтаи тафаккур фиристед, пас самимона ва
.бешубҳа ҷавоб хоҳед гирифт

* * *

Дар зери системаи асаб як физиологияи рӯҳонӣ
мавҷуд аст, ки ба инсон имкон медиҳад, ки ба
марҳилаҳои баланди рушди шуур бирасад. Мағзи сари

инсон, ки аз мағзи аксари ҳайвонот ба истиснои
наҳангҳо ва филҳо калонтар аст, мураккабтар аст ва
қобилияти бештари тафаккур дорад. Ин мағзи сари
инсонро барои одамоне, ки нисбат ба дигар махлуқот
шуури пешрафтатар доранд, асбоби муносиб
мегардонад. Печутобҳои мураккаб ва печидаи мағзи сар
ба инсон имкон медиҳанд, ки ба тафаккури амиқ ва амиқ
машғул шаванд. Аз ин рӯ, танҳо одамон қодиранд ба
сатҳҳои пешрафтаи фаҳмиш бирасанд ва дар натиҷа,
Офаридгори худро бишносанд. Шахси хирадманд касест,
ки қобилиятҳои зеҳнии худро барои хидмат ва манфиати
инсоният дар сатҳҳои моддӣ, зеҳнӣ ва маънавӣ
.истифода мебарад

* * *

Ман барои ту суруде хондам
Инро қаблан ҳеҷ инсоне нагуфтааст
Ва ман оҳанги аслии худро ба шумо бахшидаам
Он чизе, ки дилам дар дохили он бозӣ мекунад
Ва бар риштаҳои он
Ман ин суруди аввалинро офаридаам
Ва дар ин ҷо ман онро ҳамчун қурбонии холис ба
шумо пешниҳод мекунам
Ман ба шумо оҳангҳои хушку зеҳнӣ пешниҳод
намекунам
Ё оҳангҳои ороишӣ, ки дигарон эҷод кардаанд
Ва ман ба шумо чизе ҷуз
Оҳангҳои содда ва соддаи дилам
Ман садбаргҳои парваришшударо дар пеши шумо
намегузорам
Дар хонаҳои шишагин
Ва пур аз эҳсосот ва ҳавасҳо
Ба ҷои ин, ман ба шумо гулҳои ваҳшиеро пешниҳод
.мекунам, ки нав сабзидаанд
Дар саҳроҳои орзуҳоям
Ва пешбарандаи ҳаёти ман

* * *

То ки ман ба шумо гӯш диҳам
Фариштаи ниғаҳбон
Биниши ботинии ман бо радио ҳамоҳанг шудааст
Бо ламсҳои нарм ва меҳрубонона
Ман аксар вақт дар мулоҳиза гӯш мекардам
Ба ширинтарин оҳангҳои авлиёи худ, ки ба ту
:наздиканд
Барои симфонияҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ
Ва барои пораҳо аз офаридаҳои дилам
Ва як оҳанги оҳангдор аз орзуи деринаи ман барои
ту
Бо сабр ва оромӣ, ман нишондиҳандаи эҳсосоти
амиқтарини худро танзим кардам
Ва вақте ки хоб пилкҳоямро вазнин мекард
Ман қариб буд, ки хобам бурд
Суруди аслии ту аз ман ҷорӣ шуд
Ва акнун ман акси садоҳои экстатикиро пахш
мекунам
Аз оҳангҳои шодмонии ту
Ва ман овози худро ба хори ибодаткунандагони ту
илова мекунам
Сурудҳо баланд мешаванд
Орзуву ҳавас қавитар мешаванд

* * *

Ҳар касе, ки роҳи худҳои бадро пеш гирад,
дигарон кӯшиш мекунанд, ки ҳама чизеро, ки ӯ дорад, аз
ӯ бигиранд, аммо агар ӯ баръакс бошад, дигарон ба ӯ
.саховатмандӣ ва ҳамдардӣ зоҳир мекунанд
Он чизе, ки як шахс ба дигарон мефиристад ё
мефиристад — бо сухан, амал ва фикр — ба онҳо бо
ҳамон навъ ва ба ҳамон дараҷа бармегардад. Табиати
воқеии онҳо тавассути ифодаҳои чеҳра ва амалҳои онҳо
ошкор мешавад. Дигарон ларзишҳо ё мавҷҳои равонии
худро эҳсос мекунанд ва аксуламалҳои онҳо ба онҳо ба

хусусияти ин ларзишҳо — манфӣ ё мусбат — мувофиқат
.меkunанд

Мо наметавонем соҳиби ҳама чиз бошем. Он чизе ки
мо дорем, аз ҷониби Худо ба мо дода шудааст, то мо дар
ин дунё муваққатан истифода барем ва дер ё зуд мо
маҷбур мешавем, ки аз дороиҳои худ даст кашем, ё аз
.сабаби садамаҳо, дуздӣ, фарсудашавӣ ё марг
Ҳамин тариқ, вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки чизеро
танҳо ба хотири соҳиб шудан ба он нигоҳ дорем ё ба он
.часпонем, худро фиреб медиҳем

Ҳатто ин баданҳое, ки мо солҳои зиёд дар онҳо
зиндагӣ кардаем, рӯзе аз онҳо даст кашада мешаванд.
Аз ин рӯ, маҷбур кардани худ ба он ки бовар кунем, ки
мо дорои чизҳое ҳастем, ки дар асл тамоман соҳиб
.шудан мумкин нест, хато аст

Вақте ки чизе ба мо дода мешавад, мо бояд
бидонем, ки он танҳо барои як муддати муайян аз он
мост ва мо бояд омода бошем, ки онро бо дигарон
.мубодила кунем

Вақте ки инсон аз ниёзҳои худ бештар орзу мекунад,
мушкилоти ҷиддӣ ӯро интизор аст. Бешубҳа, мо бояд
ниёзҳои асосӣ ба монанди хӯрок, манзил, либос ва каме
амнияти молӣ дошта бошем, аммо дар пайгирии ин
чизҳо, мо бояд ниёзҳои нолозимро аз байн барем, ки бо
ин ман хоҳишҳои бемаҳдуд ва хоҳиши сӯзони доштани
.бештар аз заруратро дар назар дорам

* * *

Мо наметавонем дар ҷаҳон ҳамчун як фард зиндагӣ
кунем, то зиндагӣ кунем ва аз зиндагӣ лаззат барем, мо
.бояд ба ҳамватанони худ така кунем

Ин ҳам аз ҷиҳати маънавӣ ва ҳам аз ҷиҳати моддӣ
дуруст аст. Мо бе мубодилаи мол ва хизматрасонӣ сатҳи
.шоистаи зиндагиро нигоҳ дошта наметавонем

Мо метавонем пешрафти зеҳнӣ ва маънавии худро
тавассути мубодилаи таҷриба ва кашфиётҳои худ суръат
бахшем

Вақте ки мо ғояҳои шарқӣ, ғарбӣ, шимолӣ ва
ҷанубии худро муттаҳид мекунем, мо метавонем
истеъдодҳои худро инкишоф диҳем ва қобилиятҳои
.худро ҳамчун як оилаи инсонӣ рушд диҳем

* * *

Дар боғи хобҳои шабонам
:Гулҳои зиёде мешукуфанд
Гулҳои нодири ҳаёли
Дар он ҷое ки нури гарми сайёраи медурахшад
Навдаҳои умедҳои заминӣ шукуфта истодаанд
Паҳн кардани гулбаргҳои дурахшон
Аз тафтишот ва қаноатмандӣ
Дар шуълаи он орзуҳо
Ман арвоҳҳои чеҳраи як маҳбуби фаромӯшшударо
мебинам

Ва эҳсосоти азиз ва дафншуда
Ман муддати тӯлонӣ хоб будам
Хоки беҳуш
Ҳамаи онҳо бо либосҳои дурахшон бармехезанд
Дар посух ба даъвати фариштагони хобҳо
Ӯ эҳёи ҳамаи озмоишҳои гузаштaro дид
Худовандо, Ту ба мо озодӣ додӣ
Барои фаромӯш кардани мушкилоти ҳаррӯзаи мо
Бо сафарҳои шабона ба сарзамини орзуҳо
Ба мо кӯмак кунед, ки бо шумо бедор шавем
Ва мо аз андӯху ғами инсонӣ абадан раҳо мешавем
* * *

!Эй паноҳгоҳи илоҳӣ
Ман дар баҳри ҳаёт шино мекунам
Маро тӯфонҳои шадиди мушкилот ба ҳар тараф
меронанд

Новобаста аз он ки шумо дар мавҷҳои лаззат шино

мекунед

Ё, гоҳ-гоҳ, дар умқи дард фарқ шудан
Ман орзу мекунам, ки аз дугонапарастӣ раҳо шавам

Бо расидан ба соҳилҳои осмонӣ ва олии худ

Ва бо ҳар мавҷи дуоҳоям

Ман ба Ту наздик мешавам, ягона паноҳгоҳи ман

Ман кӯшиш карданро бас намекунам

Зеро медонам, ки ту барои омадани ман бесаброна

интизорӣ мекашӣ

!Вай бесаброна интизори бозгашти ман аст

Ман паррандаи бихишт ҳастам: паррандаи осмон

Ки бо дастони мубораки ту сохта шудааст

Ту маро бо зебоии худ зебо кардӣ

Ва рангҳои зебо

Бо нармии нармӣ ва парҳои тиллоии шукуфоии

рӯҳонӣ

Ман баланд парвоз кардам

Дар фазои ғамангезу ғамгини зиндагӣ

Дар ҷустуҷӯи бихишт

Парҳои дурахшони ман доғдор буданд

Бо доғҳои сиёҳи ноумедӣ

Биё, Худоё

Мурғи бихишти худро бишӯед

Бо нурҳои хирад

Ва обҳои пок ва ширини сулҳ

Меҳвари оромии ман ва лангари хушбахтии ман

Гарчанде ки ман саҳт ва бо ҷидду ҷаҳд заҳмат

мекашам, то бо риояи қонунҳо ва қоидаҳои Ту Туро

бишносам, бояд дарк кунам, эй Худовандо, ки Ту аз ҳама

.қонунҳо ва қоидаҳо болотар ҳастӣ

Эй Модари Ҷаҳонӣ, ту дар қалби ҳар як модари

инсонӣ маскан дорӣ. Ҳамаи модаронро бо ҳикмат ва

меҳрубонии худ пур кун, то онҳо муҳаббати бепоёни

.туро бештар нишон диҳанд

Худои азизам, ман медонам, ки ҳузури муқаддаси Ту
дар ҳама ҷост. Ҳамон тавре ки равғани холис дар
зайтунҳои фишурданаи пинҳон аст, ҳузури бузурги
Ту низ дар коинот ҳузур дорад. Хушо касоне, ки аз
фишори фикр кардан дар бораи Ту ва мулоҳиза кардан
дар бораи Ту барои истихроҷи равғани мубораки ҳузури
.илоҳии Ту истифода мебаранд

Тавассути аъмоли нек ва андешаҳои мусбати
созанда, ман тухми худшиносиро парвариш медиҳам ва
онро бо оби тафаккур ва орзуҳо об медиҳам, то он даме
.ки гули ишқи илоҳӣ дар боғи ҳаётам шукуфад
Ҷаҳон кӯшиш мекунад, ки шуури маро бо ресмонҳои
мустаҳками хоҳишҳои шадид боздорад, аммо ман кӯшиш
мекунам, ки ин ресмонҳоро бо корди фаҳмиш ва дарк
бурида, шуури ман озод шавад ва ба сӯи файзҳои илоҳӣ
.равона шавад

Қудрати фикр, сухан ва амал аз Ту, Офаридгори ман,
сарчашма мегирад. Ба ман кӯмак кун, ки ин қудратро
танҳо барои андешаҳои нек, суханони нек ва корҳои
судманд истифода барам. Тавассути мулоҳиза
муҳаббати ман ба Ту то он даме, ки тамоми вучудамро
пур мекунад ва ҳама монеаҳо ва монеаҳоро аз роҳи
ҳаёти ман дур мекунад. Ва азбаски Ту Офаридгори ин
ҷаҳони заминии орзуманд ҳастӣ, вазифаи аввалини ман
.ба Ту аст, на ба ин ҷаҳони ҳаёли

Низоъҳо ва нооромӣҳо маро аз ман дур мекунанд ва
аз дарки ҳузури мубораки Ту монеъ мешаванд, аммо Ту
ҳамеша, эй Худованд, маркази оромии ман ва лангари
.хушбахтии ман боқӣ хоҳӣ монд

* * *

Дар дохили инсон қонҳои дониш ва ганҷҳои ҳикмат
мавҷуданд, ки интизори кашф ва ошкор шудан
.тавассути тафаккури амиқ ва таҳқиқоти ҷиддӣ ҳастанд
Инсонҳо энергияҳои пинҳонии худро дар ҳар коре,
ки мекунанд, беихтиёр ё ноогоҳона истифода мебаранд

ва натиҷаҳое ба даст меоранд, аммо агар онҳо донанд,
ки чӣ гуна ин энергияҳоро сармоягузорӣ кунанд ва
онҳоро огоҳона идора кунанд, ба бисёр корҳои бузург
.ноил хоҳанд шуд

Вақте ки рӯҳ пур аз ҳикмати табиӣ, нерӯи ҷони
табиӣ, муҳаббат ба некӣ ва иродаи нек аст, ҳамон тавре
ки занбӯри асал гул меҷӯяд, муваффақият, шукуфӣ,
дониш ва ҳама неъматҳои дигари ҳаёт бо файзи Худо
.шуморо ҷустуҷӯ хоҳанд кард

* * *

Дар ин замин, Худо бо роҳи бедор кардани эҳсоси
бародарӣ дар дилҳои одамон ва парвариши эҳтиром ва
қадршиносӣ нисбат ба дигарон дар рӯҳи якдигар,
санъати умумиҷаҳонии зиндагии хушбахтонаро ба вуҷуд
.оварда ва инкишоф медиҳад

Аз ин рӯ, Ё – Худои бузург – ба ҳеҷ миллате иҷозат
надод, ки худ комил бошад, балки ба афроди ҳар як
қавм қобилият ва истеъдоди хоси онҳоро ато кард ва
онҳоро бо як истеъдоди беназир муаррифӣ кард, то онҳо
тавонанд дар пешрафти тамаддуни ҷаҳонӣ саҳми
.арзанда гузоранд

Сулҳ дар рӯи замин тавассути мубодилаи созандаи
беҳтарин хислатҳо ва бартариҳои ҳар яки онҳо дар
.байни миллатҳо шукуфон ва самар хоҳад овард
Гарчанде ки мо метавонем камбудии дигар
миллатҳоро нодида гирем, мо бояд фазилатҳои онҳоро
ба таври возеҳ бубинем ва аз онҳо пайравӣ кунем. Қайд
кардан муҳим аст, ки ин идеалҳо дар тӯли таърих дар
пайғамбарон, расулон ва авлиё таҷассум ёфтаанд, ки
намунаҳои зиндаи таълимоти муқаддаси оӣ буданд ва
.боқӣ мемонанд

"Таърифи "худ

Ҳисҳо, ки вуҷуди худро аз шуур ва энергияе, ки аз
Худо сарчашма мегирад, ба мо ҷаҳонро нишон медиҳанд

ва рӯхро ҳамчун як мавҷудоти алоҳида аз манбаъ ва аз
 .боқимондаи офариниш тасвир мекунанд
Қафаси ҷисмонӣ рӯхро, ки инъикоси рӯҳи кулӣ аст,
 зиндонӣ кардааст ва фаромӯшӣ онро мағлуб кардааст,
 аз ин рӯ, он дигар моҳияти илоҳии худро ба ёд
 намеорад, балки қафаси ҷисмонии худро худи воқеии
 худ мешуморад. Аз ин рӯ, он ҳама нопокиҳо ва
 .маҳдудиятҳои баданро ба худ нисбат медиҳад
Дар чунин ҳолат, рӯхро "эго" меноманд, аммо вақте
 ки ин эго ё ин худи хурду маҳдуд дарк мекунад, ки
 пайвастагии он бо бадан муваққатӣ аст ва дорои
 моҳияти намиранда ва ҷовидонӣ аст, пас онро рӯҳ
 номидан мумкин аст. Ва ҳар қадар огоҳии ӯ аз табиати
 аслии худ мустаҳкамтар шавад ва шуури ӯ баланд ва
 васеътар шавад, ҳамон қадар бештар эҳсос мекунад, ки
 бо шуури кайҳонӣ зич алоқаманд аст ва тамоми
 .башарият оилаи ҷаҳонии он аст

* * *

Биёед тӯҳфаҳоро гузорем, ки нобуд намешаванд
 Он аз пӯсидашавӣ таъсир намегирад
 Аз ниятҳои нек
 хизматрасониҳои фидокорӣ
 Ишқи бечунучаро
 Дар зери дарахти инсоният
 Бо шоҳаҳои дароз
 ва шоҳаҳои зиёде
 Ки наҷодҳоро намояндагӣ мекунанд
 Миллатҳои инсонӣ
 Бо вучуди тафовут ва гуногунии онҳо
 Худованд амалҳои неки шуморо қабул кунад
 Бо ниятҳои нек пешбарӣ шудааст
 Бедории дуюм
Бо ту эҳсос мекунам, ки гӯё дар бедории дуюм дар
ҷаҳони дигар ҳастам. Баъзан ман дар бораи ин замин ва
он ки баданам дар он аст, орзу мекунам, аммо ман дар

неъматӣ бефосила бедорам ва орзуи рӯзонаи ман аз ин
ҳаёти заминӣ бо бӯи хотираҳо мисли гулбаргҳои садбарг
.пароканда аст

Ман худро дар панорамаи зиндагӣ мебинам, ки бо
орзуҳо оро дода шуда ва бо саҳнаҳои сершумор аз
таҷрибаҳои гуногуни манзарай оро дода шудаам ва
хотираҳои ларзони орзуҳои заминии худро ба сӯи
.бедории абадии осмонҳо мебардам

Ман хорҳои даҳшатнокро аз боғи умрам решакан
кардам ва дар он гулҳои илҳом шинондам, ки дар он
маҳбуби кайҳонии ман даъвати маро, ки аз мушки
орзуҳо хушбӯй шудааст, қабул мекунад ва маро бо худ
ба хонаи бихиштӣ, ки пур аз шодмонии нав ва неъматҳои
.бепоён аст, мебарад

* * *

Муҳаббати Худо фазоӣ ва нарма аст ва ӯ бешубҳа ба
ҳар касе, ки майли амиқ ва хоҳиши самимии худро ба ӯ
.баён мекунад, посух медиҳад

Мардум хато бовар мекунанд, ки бо хӯрок зиндагӣ
мекунанд, на бо қудрати Худо. Бисёриҳо бо андешаҳои
зудгузар, мисли пар дар бод, ба ӯ дуо мекунанд ва ба
таври нодуруст бовар мекунанд, ки ӯ ба дуоҳои онҳо
ҷавоб намедиҳад. Бо вучуди ин, ӯ ба онҳое, ки ба ӯ имон
доранд, ҳатто беҳабар аз он ки худашон инро дарк
мекунанд, кӯмак мекунад. Бо вучуди ин, бисёриҳо аз ӯ
беҳабар мемонанд ва фикр мекунанд, ки ӯ аз онҳо хеле
дур аст. Вақте ки қатъият ҳеҷ гоҳ суст намешавад,
қатъият ҳеҷ гоҳ заиф намешавад ва илтиҷои самимӣ
хомӯшона ва бо итминон идома меёбад ва кӯмаки илоҳӣ
бо самимият ва умед ҷӯё мешавад, ҳатто вақте ки бо
монеаҳои заъф, изтироб, одатҳои носолим ё андешаҳои
печида рӯбарӯ мешавад, кӯмак хоҳад омад ва бо он
.сабуки

Худо ба ҳар як илтиҷои самимӣ, ки аз умқи дил
.меояд, бо роҳи амиқ ва хомӯшона посух медиҳад

Арзиши воқеии инсон

Иродаи қавӣ ва банақшагирии дуруст барои коре, ки шумо қасд доред, муҳим аст. Агар шумо қатъӣ бошед ва дар роҳи худ мисли тири фурӯзон ё машъалҳои фурӯзон пеш равед, ҳамаи монеаҳои дар роҳи шумо буда .месӯзанд ва ба хокистар табдил меёбанд

Вазифаеро интихоб кунед, ки фикр намекунад, ки метавонед иҷро кунед ва сипас тамоми кӯшишатонро барои иҷрои он кунед. Вақте ки муваффақ мешавед, ба коре бузургтар ва муҳимтар гузаред. Иродаи худро ба ин тарз тамрин диҳед ва натиҷаашро худатон хоҳед дид. Агар душворӣ хеле калон бошад, бо самимият ва бо имон ба Худо дуо гӯед, то ба шумо қувват диҳад, то онро паси .сар кунед

Агар шумо хоҳед, ки нокиро бартараф кунед, бояд аз ирода истифода баред ва азму ирода бояд ба мисли тӯфони пурқувват - тӯфони некӣ - қавӣ бошад, ки дар .роҳаш монеае надорад ва танҳо бадиро нобуд мекунад. Муҳим нест, ки шахс кист ё мавқеи иҷтимоии ӯ чӣ гуна аст. Арзиши воқеии онҳо аз иродаи неки онҳо ва чӣ гуна истифода бурдани ин ирода барои анҷом додани .корҳои хайр ва кӯмак ба ниёзмандон вобаста аст. Қудрати ирода дар дохили шумост ва агар шумо онро дуруст истифода баред, шумо метавонед ба ҳама .чиз ноил шавед

Ин иродаест, ки инсонро аз як хоҳиш ба хоҳиш роҳнамоӣ мекунад, то он даме ки ӯ ӯро водор мекунад, ки тамоми кӯшишро барои ноил шудан ба муваффақият дар иҷрои бузургтарин хоҳиш, яъне шинохти худ ва .Худо, ба харҷ диҳад

Иродаи ирода дар инсон ба таври муқаррарӣ ва тадриҷӣ рушд мекунад, аммо афзоиши онро бо тафаккури солим ва амали дуруст суръат бахшидан .мумкин аст

Бо иродаи оҳанин нигоҳ доштани як идея маъноӣ
онро дорад, ки дер ё зуд ба он идея ноил шудан мумкин
аст, ба шарофати азми устувор ва иродае, ки заъф ё
.ноумедиро наметонад

Иродаи инсон аз ҷониби нодонӣ идора ва роҳнамоӣ
мешавад ва аксар вақт ба хато ва бадбахтӣ оварда
мерасонад. Аммо вақте ки ирода аз ҷониби ҳикмат ва
амали дуруст роҳнамоӣ мешавад ва вақте ки он бо
иродаи илоҳӣ ҳамоҳанг мешавад, он гоҳ барои манфиат
.ва хушбахтии инсоният кор мекунад

Омӯзиши ирода барои мутобиқ кардани он бо
иродаи илоҳӣ муҳим аст. Вақте ки ирода пайваста дар
атрофи як ҳадафи мушаххас ҷарх мезанад, он ба як
иродаи динамикӣ ва муассир табдил меёбад. Ин
иродаест, ки пайғамбарон, шахсиятҳои бузург ва онҳое,
ки дар ин ҷаҳон ба дастовардҳои бузург ноил шудаанд,
.доранд

Пеш аз он ки ба ягон амал шурӯъ кунед, бодикҷат
фикр кунед, ки чӣ кор карданӣ ҳастед. Боварӣ ҳосил
кунед, ки шумо аз иродаи худ барои ноил шудан ба
корҳое, ки барои худ ва дигарон муфиданд, истифода
мебаред. Агар шумо аз иродаи худ нодуруст истифода
баред, натиҷаҳо бешубҳа барои шумо зараровар хоҳанд
.буд

Манфӣ набошед; Худо ба шумо ирода додааст, ки
онро истифода баред ва дар набарди зиндагӣ пирӯз
шавед. Дар хотир доред, ки иродаи Худо дар паси
.иродаи шумост

Қудрати ирода метавонад тағйироти физиологиро
дар бадан ба вуҷуд орад. Ба шумо вақт лозим нест, ки
одати амиқ реша давондаатонро тарк кунед, ба шарте
.ки шумо қудрати кофии ирода дошта бошед

Вақте ки Устод Буддо барои маърифати рӯҳонӣ
талош мекард, зери дарахти банян (анҷири ҳиндӣ)
:нишаста, чизе гуфт

Ман дар ин ҷо дар зери дарахти баньян нишастаам
Ва ман ин савгандро самимона такрор мекунам
Агар ман сирри вучудро нафаҳмам
Ва ман аз таҳқиқоти худ ганҷи гаронбаҳоро ба даст
хоҳам овард
Ман новобаста аз ҳар чизе, ки бошад, мавқеи худро
тарк намекунам
Ҳатто агар устухонҳо ва баданам об шаванд
!Ман то абад дар ҷои худ хоҳам монд
Ниҳоят, Гаутама Буддои равшанфигар дар дархости
илоҳии худ муваффақ шуд
Ӯ он чиро, ки меҳост, ба даст овард
Дар ҳақиқат, чунин ирода ирода аст
Бо иродаи умумиҷаҳонӣ муттаҳид шуда
Дар дохили шумо ҷараёни энергияи кайҳонӣ пинҳон
аст, ки бадани шуморо беохир нигоҳ медорад. Аммо,
вақте ки бо бадан чизе рӯй медиҳад, шумо он энергияро
фаромӯш мекунад. Истифодаи иродаи худ барои
мақсадҳои нодуруст маънои аз даст додани пайвастагии
худо бо ин энергияи кайҳонӣ дорад. Омӯзиши ин қувваи
ирода маънои пайваст шудан бо он қувваи бузурги
.ҳаётро дорад
Иродаи ирода бояд зинда ва дар корҳои нек ва
дастовардҳои судманд ва наҷиб дар зиндагӣ фаъол
.бошад

* * *

Одатҳои абзорҳои ва механизмҳои худкори равонӣ
мебошанд, ки ба осонӣ ва бе заҳмат иҷрои вазифаҳои
.зарурӣ кӯмак мерасонанд
Бисёриҳо ба одатҳои заъф ва нокомӣ иҷозат
медиханд, ки онҳоро ғулом кунанд ва агар инсон ба
тарзи дигар зиндагӣ кунад, метавонад худро муҳофизат
кунад, ба шарте ки ӯ дар мубориза бо одатҳои зараровар
.то расидан ба амният ва соҳили пирӯзӣ ҷиддӣ бошад

Орзуҳои бемаҳдуд одатҳои носолихро тавассути
афзун ва сафед кардани онҳо бо умедҳои бардурӯғ ва
ваъдаҳои хушбахтӣ ва қаноатмандии гузаранда ташвиқ
мекунанд. Дар он лаҳзаҳои заъф ва ошуфтагӣ, онҳое, ки
мехоҳанд аз ин одатҳои бемаҳдуд халос шаванд, бояд
доварии оқилонаи худро барои дарки табиати воқеии
онҳо ва омӯхтани тарзи муассири мубориза бо онҳо
.истифода баранд

Одатҳои бад оқибатҳои нохуш ва меваҳои талху
заҳролуд доранд. Агар назорат карда нашавад, ин
одатҳои харобиовар қавитар мешаванд ва инсонро дар
чанголи пурқувват ва таъсири бузурги худ нигоҳ
медоранд. Аммо вақте ки ақл бефоида ва зарари ин
одатҳоро дарк мекунад, таъсири онҳо кам мешавад ва
.дар ниҳоят аз ҳаёти инсон нопадид мешавад

* * *

Навиштаҳои Муқаддас тасдиқ мекунанд, ки Худо аз
доираи ақл ва ақл фаротар меравад. Зеро, бо вучуди
қудрати худ, қобилияти онҳо барои дарк ё фарогирии Ё
нокифоя аст. Аз ин рӯ, ақли инсон қодир нест, ки
мафҳуми воқеии Худоро ташаккул диҳад ва инчунин
наметавонад он чиро, ки оғоз ва анҷом надорад, дарк
.кунад

Вақте ки шумо аз миллионҳо мил дар фазо ба Офтоб
нигоҳ мекунед, он ситораи бузург нисбат ба Замин хеле
хурдтар ба назар мерасад. Аммо, диаметри Замин
тақрибан 7900 мил аст, дар ҳоле ки диаметри Офтоб
садҳо маротиба калонтар аст. Агар шумо сайёраи моро
мустақиман дар пеши Офтоб ҷойгир карда тавонед, он
дар муқоиса ночиз ба назар мерасад. Ва агар мо
тасаввур кунем, ки майдони бузурги Офтоб то он даме,
ки массаи бузурги он тамоми осмони кабудро фаро
гирад, васеъ мешавад, осмоне, ки мо мебинем, танҳо як
зарраи хурд, як зарра аз фазои беохири кайҳон аст, ки
коинотро фаро мегирад. Ҳатто агар Офтоб ба таври

беохир васеъ шуданро идома диҳад ҳам, он ҳанӯз ҳам
.наметавонист беохирро фаро гирад

Иллюзияи кайҳонии хурдӣ ва беохирӣ ақро аз
дарки бузургии коинот маҳдуд ва монев мекунад. Ин
холигии мутлақ аз кучо пайдо шудааст ва марзҳои он
?дар кучоянд

Он касе, ки ба андозаҳо ва ченакҳо тобев нест, ҳеч
ҳудуд ва пайдоиш надорад, Худост, ки дар ҳама ҷо ҳузур
дорад ва дар дуртарин нуқтаҳои кайҳон вуҷуд дорад. Ё
дар ситорагони дурдаст аст ва аз ҳар фазое, ки ишғол
.мекунад, новобаста аз он ки хурд ё калон аст, огоҳ аст
Худо ақл нест, зеро Ё офарандаи ақл аст ва аз
қудратҳои он фаротар меравад; вагарна мо
метавонистем Ёро тавассути ақл дарк кунем. Аммо, мо
метавонем Ёро дақиқ ва дақиқ шуури илоҳӣ, неъмат
.илоҳӣ ё ҳузури илоҳӣ номем; аммо на ақл
Гарчанде ки ақл қодир ба дарки тамоми вуҷуд нест,
он бо вуҷуди ин қодир аст ҳузури Худоро эҳсос кунад.
Эҳсос кардани ҳузури Ё ва чен кардани он ду таҷрибаи
.комилан гуногунанд

Мавҷ наметавонад муҳити атрофро чен кунад, аммо
байни онҳо нуқтаи тамос вуҷуд дорад. Ба ҳамин монанд,
ин нуқта шуури оӣ аст. Ин шуур наметавонад Худоро
эҳсос кунад, яъне ҳузури Ёро эҳсос кунад. Вақте ки мо
олами ақли оддиро то он даме, ки он бо шуури оӣ зич
пайваст шавад, васеъ мекунем, пас мо метавонем ҳузури
.илоҳиро эҳсос кунем

Мо аз мутлақи номаҳдуд ба маҳдуд ва маҳдуд
фурумадаем. Йога ин ҷалби ақл аз чизҳои беруна барои
равона кардани он ба манбаи ботинии ҳақиқат аст.
Танҳо бо ин роҳ мо метавонем усулро кашф кунем, ки
Худо барои ҷамъ кардани шуури умумиҷаҳонӣ ба
тасвирҳои маҳдуди офариниши худ ва коинотҳое, ки дар
.онҳо зиндагӣ мекунанд, истифода кардааст

Бадани инсон мураккабтарин ва печидатарин
офаридаҳои Худост. Як ҳуҷайраи ибтидоӣ, ки аз
омешии нутфа ва тухм ба вучуд омадааст, тақсим
мешавад ва тавассути афзоиши ин раванди тақсимшавӣ,
миллиардҳо ҳуҷайраҳо дар атрофи он сохта мешаванд,
то сохтори ҷисмониеро эҷод кунанд, ки шуури рӯҳонии
.моро дар бар мегирад

Шумо ҳатто наметавонед миқдори энергияеро, ки
дар як грамм гӯшт захира шудааст, донед. Агар ин
энергия раҳо мешуд, электронҳои бешумор ба фазои
беохир паҳн мешуданд. Қудрат ва майдони шуури дар
бадан ҷойгиршуда аз фаҳмиши инсон болотар аст.
Гарчанде ки сохтори зоҳирии мо аз гӯшт, хун ва устухон
иборат аст, дар паси ҳуҷайраҳои зичи он ҷараёнҳои
электронӣ ва ҳаётӣ пинҳонанд. Ва дар паси ин
энергияҳои нозук ва мураккаб андешаҳо ва даркҳо
.пинҳонанд

Фикр беохир аст ва беохир нест. Аз замони
пайдоиши замон, ғояҳои берун аз тасаввурот дар ҳаво
ҷарх мезананд. Шуморидани андешаҳои бешумор
ғайриимкон аст, аммо агар шумо шумораи андешаҳо ва
эҳсосотеро, ки дар тӯли ҳаётатон аз зехни шумо
гузаштаанд ва ифода ёфтаанд, ба назар гиред, шумо
дар бораи миллионҳо ғояҳои, ки вучуд доранд,
.тасаввуроте пайдо мекунед

Агар имкон дошта бошед, кӯшиш кунед, ки ҳамаи
андешаҳоеро, ки дар тӯли як сол ё ҳатто як рӯз доштед,
ба ёд оред ва сипас шумораи зиёди андешаҳоеро, ки
тамоми башарият дар тӯли таърих то имрӯз ҷамъ
.овардааст, ба назар гиред. Худо ҳамаи онҳоро медонад
Ақл ҳатто нозуктарин падидаҳои табииро дарк
карда наметавонад. Ба шумораи зиёди электронҳои, ки
дар ҷараёни барқе, ки аз лампаҳои рӯшноӣ мегузарад,
мечарханд, назар андозед! Триллионҳо аз онҳо якҷоя
рақс мекунанд ва нуреро, ки мо мебинем, ба вучуд

меоранд. Ин зарраҳо, ки ҳатто барои микроскоп
ноаёнанд, дар тӯли чанд сония аз як нуқта ба нуқтаи
дигар дар коинот ҳаракат мекунанд. Таҷрибаҳои илмӣ
.инро тасдиқ мекунанд

Агар шумо кӯшиш кунед, ки шумораи протонҳо ва
электронҳоеро, ки дар сайёраи мо Замин ҷойгир
шудаанд, ҳисоб кунед, ақл ҳисобкуниро барои муддати
кӯтоҳ идома медиҳад ва сипас қатъ мекунад. Чизҳое, ки
.ба зеҳни муҳаққиқ беохир ба назар мерасанд
Аммо нуқтае фаро мерасад, ки ақидаҳо хеле нозук
мешаванд ва онҳоро дарк кардан ғайриимкон аст. Аз он
сатҳе, ки барои ақл ноаён аст, Худо нури асосии худро
мерезад: ларзиши коиноти оқилона, ки офариниши
.маҳдудро бунёд ва нигоҳ медорад
дӯстӣ

Оё дӯстӣ либоси муборакест, ки аз риштаҳои дил
?бофта шудааст

Ё ин муттаҳидшавии ду ақл дар як ақли бузург ва
?васеъ аст

Модар ва духтар, ду чашмаи муҳаббат, ки аз як
манбаъ сарчашма мегиранд

Барои тақвияти ҷараёни муҳаббат ва рафъи
?ташнагии ҷонҳои хушкшуда

Ё ин гули танҳоест, ки дар миёни ду шоҳе мерӯяд,
?ки дар боғи фаҳмиши дӯстона мерӯяд

?Ё ин як фикр дар ду бадан аст

?Оё дӯстиро ба ду асп монанд кардан мумкин аст

Бо вучуди рангҳои гуногун, онҳо мошини ҳаётро ба
ҳам мекашанд

?Ба сӯи ҳадафи баланд бо як биниши ягона

?Оё дӯстӣ бар асоси нобаробарӣ аст ё баробарӣ

Оё деворҳои он бо сангҳои муқобил ва фарқкунанда

?сохта шудаанд

?Оё вай кӯр-кӯрона бо некӣ ва бадӣ розӣ аст

Ва бо ғайрат ва шодӣ дар роҳҳои беэҳтиётӣ ва
аблаҳӣ роҳ рафтан
Ба сӯи вартаи ноумедӣ ва пароканда кардани
?иллюзияҳо
!Дӯстӣ як гиёҳи шариф, пурсамар ва муқаддас аст
Вақте ки ду нафар вафодории пайдорро ваъда
медиҳанд
Онҳо бо вучуди ихтилофи назарҳояшон дар роҳҳои
зиндагӣ қадам мезананд
Вақте ки онҳо бо ҳам розӣ нестанд ва розӣ ҳастанд,
ин бо меҳру муҳаббат ва эҳтиром аст
Онҳо якдигарро дастгирӣ мекунанд ва ба якдигар
некӣ мепоҳанд, ҳамоно тавре ки барои ҳудашон орзу
мекунанд
Ӯ аз муваффақияти дӯсташ ҳамоно қадар шод
.мешавад, ки аз муваффақияти ҳудаш шод мешавад
Чое, ки маъшуқ аз ҳисоби маъшуқа лаззат ё роҳат
намечӯяд
Пас дар он боғи фидокорӣ
Дӯстӣ шукуфон ва шукуфой мекунад ва пур аз бўи
муҳаббат ва вафодорӣ аст
Зеро дӯстӣ як растании гибридӣ аст, ки аз ду ҷон
таваллуд шудааст
Бӯи он аз ду садбарги гуногун мебарояд
Ва бо насими муҳаббати бепоён идома ёфт
.Касе, ки аз душвориҳо бетартиб ва беайб аст
Дӯстӣ аз қалби муҳаббати нофаҳмо ба вучуд меояд
Ва сарвати эҳсосоти пок аз он ҷо ҷорӣ мешавад
Он дар хоки ҳамоҳангӣ ва ихтилоф мерӯяд
Аммо он хоб меравад ва вақти ҳудро дар ошноии аз
ҳад зиёд ва набудани эҳтироми мутақобила
.мегузаронад
Он зери тӯдаҳои зичи хоҳишҳои ҳудхоҳона нафаси
.охирини ҳудро мекашад ва нафас мекашад

.зарраи вуҷуди ман аз нури табассум медурахшад

Ман ба умқи дилҳои ғамгин ворид мешавам ва
оташи пурқувватеро афрӯхтам, ки ҳама ғамҳоро фурӯ
.мебарад

Ман шуълаи табассумҳои бебозгашт ҳастам, ҳудро
бо насими шодмонии илоҳӣ тароват мебахшам ва дар
торикии ақлҳо шуъла мезанам ва ҳамаи онҳое, ки бо ман
вомехӯранд, аз лаззати муқаддаси ман лаззат хоҳанд
.бурд

Ман машъалҳои шифобахши табассумҳоямро ба ҳар
қалбе, ки аввал табассум мекунам, ҳатто агар душвор
бошад ҳам, хоҳам бурд ва ба бадбахтону гирён илҳом
.хоҳам дод, ки табассум кунанд

Дар шодмонии ҳамаи дилҳо, ман акси садои
неъматӣ Туро мешунавам, эй Худоё, Дар дӯстии ҳамаи
мӯъминон, ман муҳаббати Туро меёбам, ман шодӣ
мекунам ва дилам аз муваффақият ва шукуфоии
бародарону хоҳаронам шодӣ мекунад, ҳамон тавре ки
ман аз роҳат ва некӯаҳволии худ шодӣ мекунам ва шодӣ
мекунам, Ҳангоме ки ман ба дигарон ҳикмат ва
фаҳмиширо илҳом медиҳам, ман ганҷҳои ҳикмат ва
дониши ҳудро афзун мекунам, Дар хушбахтии ҳама, ман
.хушбахтии ҳудро меёбам

Ҳеҷ чиз табассумҳои маро пок карда наметавонад.
Нокомӣ, беморӣ ва марг наметавонанд маро тарсонанд ё
.рӯҳияи маро паст кунанд

Дар ҳақиқат, офатҳо ва фалокатҳо ба ман зарар
расонида наметавонанд, зеро ман дар рӯҳи худ
шодмонии абадӣ ва навшудаи Худоро дорам, ки тағйир
.намеёбад ва мағлуб намешавад

Эй табассуми муқаддас ва хомӯши илоҳӣ, рӯи маро
.тоҷ кун ва табассумро тавассути рӯҳам гузарон

Ман кӯшиш мекунам, ки миллиардери шодмон
бошам, зеро сарвати воқеии ман дар ганҷинаи ҳузури
мубораки Ту аст, Худовандо, ва аз ин рӯ, ман ниёзҳои

худро ба муваффақияти рӯхонӣ ва некӯаҳволии моддӣ
.ҳамзамон қонеъ хоҳам кард

* * *

Сулҳ аз дилам ҷорӣ мешавад
Мисли насими нарма аз ман мегузарад
Сулҳ маро мисли атри хушбӯй фаро мегирад
Сулҳ мисли мавҷҳои нур аз ман ҷорӣ мешавад
Оромӣ қалби изтироб ва изтиробро шифо мебахшад
.ва хорҳои тарс ва беҳобиро месӯзонад
Сулҳ ба таври васеъ паҳн мешавад - мисли тӯдаи
оташин - ва тамоми вучуди маро пур мекунад
Сулҳ мисли уқёнус аст, ки фазо ва фазоро пур
мекунад
Сулҳ мисли хуни арғувонӣ аст; он ба рағҳои
андешаҳои ман ҳаёт мебахшад
Сулҳ, мисли шои паҳншуда, ҷисми беохирии маро
иҳота кардааст
Шуълаи сулҳ аз сӯроҳиҳои баданам ва аз тамоми
коинот мебарояд
Бӯи сулҳ гулзорҳоро фаро мегирад
Шароби сулҳ пайваста аз фишори ҳар дил мечакад
Сулҳ ҳаёти сангҳо ва моҳҳо, авлиё ва пайғамбарон
.аст

Сулҳ оби чашмаи рӯҳ аст
Моеъе, ки аз кӯзаи хомӯшӣ меояд
Ки ман аз сӯроҳиҳои бешумори атомҳоям мегузарам
* * *

Эй Парвардигор, ман бо дили пурҷӯшу хурӯш дуо
хоҳам кард, то он даме ки торикии тафаккур аз ҳузури
дурахшони Ту фурӯзон шавад, эй Парвардигор, имрӯз
ман суруди рӯҳамро бо тамаркузи амиқ ва самимӣ ба
ҳаво хоҳам фиристонд, ба умеди он ки Ту тавассути
.қабулқунандаи оромии ман посух хоҳӣ дод
!Эй он ки неъматӣ ҳамеша ҳозир навсозанда ҳастӣ
Ақли маро аз бори бепарвоя ва фаромӯшӣ озод кун

Бигзор ман аз нектари ҳамешагии ҳузури ту лаззат
барам

Ҳангоме ки оромии ботинӣ ва берунии ман васеъ
мешавад, оромии ту ба ман меояд

Ман ҳамеша кӯшиш мекунам, ки садои қадамҳои
осмони шуморо бишнавам

Агар ман туро ҳамчун шодмони амиқтарини
тафаккури амиқтарин қабул мекардам

Он вақт ман медонам, ки ҳама чиз

Шукуфой, саломатӣ ва хирад ба ман дода мешаванд

Ба ман кӯмак кунед, ки шуморо пайдо кунам

Дар умқи обҳои қони ман, ташнаи ту
ишқ

Ишқ бӯи гулҳои гулдор аст

Ва хори садбаргҳои хомӯш

Чашни зебоии табиат

Ишқ сурудест, ки рӯҳ барои ҳаёт месарояд

Ва рақси мутавозини ритмики сайёраҳо

Дар сафари доимии худ ба фазои амиқ

Ин ташнагии гулҳост, ки нури офтобро фурӯ баранд

Ва он шукуфон мешавад ва аз эликсири ҳаёт ғизо
.мегирад

Ин орзуи замин аст

Барои серкардани решаҳои ташна бо шири он

Ва ҳама намудҳои ҳаётро бо моҳияти ҳаёт парвариш
кардан

Ин иродаи бузурги офтоб аст

Барои зинда ва ғайри нигоҳ доштани ҳама
мавҷудоти зинда

Ин қувваи пешбарандаи ҳаёт аст

Барои таъмини ҳимоя ва нигоҳубини ноболиғон

Ин табассуми бегуноҳ аст, ки меҳри падариро
бедор мекунад

бар кӯдак

Ва таслими худкор дар дилҳои ошиқон

Хизматрасонии ройгон ва изҳори тасаллият
 Ин набзи дӯстӣ аст
 Касе, ки дилҳои шикастаро шифо мебахшад ва
 ,захмҳоро шифо мебахшад
 Ин даъватест ба дил, ки тавсифро рад мекунад
 Ё шоири пур аз муҳаббат ба инсон аст
 Касе, ки аз бадбахтии ӯ азоб мекашад
 Ин доираи наздикӣ байни аъзои як оила аст
 Доимо васеъ ва васеъ ба самти фазоҳои калонтар
 Ва майдонҳои васеътар
 Ин пичирроси зиндагӣ аст
 Дар уфуқҳои ақли кушод
 Ва осмони дилҳо пур аз ситорагони эҳсосоти наҷиб
 Муҳаббат шодмонии рӯҳ аст
 Он чизе, ки рӯҳҳои меҳрубон орзу мекунанд
 Ва ӯ орзу мекунад, ки бо ӯ тамос гирад ва бо ӯ
 муошират кунад
 Аз бойгонӣ: Иқтибосҳо дар бораи муваффақият ва
 одамони муваффақ
 Кӯдак метавонад муваффақиятро ҳамчун доштани
 бозичаҳо ва лӯхтакҳои зиёд ва ҳатто шояд мошини
 хурде барои савор шудан дарк кунад. Кӯдаки камбағал
 метавонад муваффақиятро ҳамчун доштани пул барои
 харидани ҳар чизе, ки меҳонад, бинад, дар ҳоле ки
 кӯдаки сарватманд метавонад аз бозичаҳои худ норозӣ
 бошад ва қаноатманд набошад. Чунин кӯдаке, ки аз
 миқдори зиёди чизҳояш ба ҳайрат меояд, метавонад
 .писанд омаданаширо душвор гардонад
 Вақте ки мо калон мешавем, ба хоҳишҳои кӯдакии
 худ меҳандем. Ҳатто бисёре аз чизҳое, ки калонсолон
 имрӯз барои онҳо талош мекунанд, фардо ё пас аз он
 ҷозибави худро гум мекунанд ва ҷои онҳоро хоҳишҳои нав
 .мегиранд

Барои шахс тавсия дода мешавад, ки фарқи байни
он чизеро, ки зарур аст ва он чизеро, ки нолозим аст,
.истифода барад

Муваффақият барои инсон доштани ниёзҳои ҳаёти:
хӯрок, манзил, саломатӣ ва либос муҳим аст. Агар онҳо
ҳатто қисмати ночизе аз ин чизҳоро надошта бошанд,
.дар вазъияти ногувор қарор доранд

Инсон бояд сатҳи ҳадди ақали роҳат ва хушбахтиро
ба даст орад. Новобаста аз он ки шахс табиатан рӯҳонӣ
ё моддӣ аст, ҳеҷ ихтилофе вуҷуд надорад, ки ниёзҳои
муайяни асосӣ мавҷуданд, ки барои нигоҳ доштани
саломатии ҷисмонӣ ва некӯаҳволӣ бояд қонеъ карда
шаванд. Бе солим ва солим будан (ҳадди ақал аз ҷиҳати
равонӣ), шахс наметавонад ба муваффақият ноил
.гардад

Аммо муваффақияти ҳақиқӣ чист? Агар инсон ҳама
чизеро, ки дар зиндагӣ меҳақад, ба даст орад ҳам, худро
холӣ ҳис мекунад, зеро ӯ рӯҳ аст ва чизҳои моддӣ
наметавонанд ба ӯ хушбахтӣ бахшанд, ки ин пеш аз
.ҳама ҳолати равонӣ аст

Мо қудрат дорем, ки худро хушбахт гардонем, ҳамон
тавре ки қудрат дорем, ки худро бадбахт гардонем.
Сирри муваффақият ва хушбахтӣ дар дохили шумост.
Шумо метавонед дар ҳонаи хоксоронаи худ аз подшоҳе
дар қасри боҳашамати худ хушбахттар бошед. Онҳое, ки
муваффақият ва шукуфоиро берун аз худ пайдо
меkunанд, на воқеан муваффақ ва на хушбахтанд. Ин
маънои онро надорад, ки миллионерҳо бадбахтанд;
баръакс, ин маънои онро дорад, ки агар шумо аз ҳаёт
хушбахтӣ ба даст оред, хоҳ камбағал бошед, хоҳ
.сарватманд, шумо дар ҳар сурат муваффақ ҳастед
Лаззати гузарандае, ки танҳо пушаймонӣ ва
пушаймонӣ боқӣ мегузорад, хушбахтии ҳақиқӣ нест. Дар
муваффақияти ҳақиқӣ, хотираи ба даст овардани он
ҳатто пас аз нопадид шудани шодмонии аввалияи

муваффақият зинда мемонад. Ҳама корҳои хубе, ки
инсон дар ҳаёташ анҷом додааст ва идома медиҳад, дар
хотираи онҳо ҳамчун шодмонии пойдор абадан боқӣ
мемонанд. Ин муваффақияти ҳақиқие аст, ки инсон дар
.зиндагӣ ба даст меорад

Муваффақият чизи оддӣ нест; онро бо сарват ё
дороии шахс чен кардан мумкин нест. Маънои
муваффақият аз он хеле амиқтар аст. Муваффақияти
ҳақиқиро метавон бо қобилияти шахс барои хушбахт
.будан дар ҳама ҳолатҳо чен кард
Вақте ки вичдони шумо соф ва ором бошад ва шумо
нисбат ба касе таассуб надошта бошед ва нисбат ба
касе беадолатӣ накунад ва иродаи шумо ҳамзамон
устувор ва чандир бошад ва шумо эҳсоси нозук ва дарки
дуруст дошта бошед ва вақте ки шумо метавонед он
чиро, ки ба шумо лозим аст, бо роҳҳои шарафнок ва
қонунӣ ба даст оред, пас шумо аз ҷумлаи муваффақон
.ҳастед

Кӯдак аксар вақт бо чанд чизи хурд қаноатманд аст,
аммо вақте ки калон мешавад, меҳоҳад соҳиби бисёр
чизҳо, аз қабилӣ виллаҳо ва мошинҳо бошад, ҳарчанд
.медонад, ки соҳибони ин чизҳо на ҳамеша хушбахтанд
Қаноатмандӣ дар ҳаёти оддӣ ва андешаҳои баланд
аст. Онҳое, ки ақли худро дар олами ормонҳо - олами
ғояҳои наҷиб нигоҳ медоранд - нисбат ба онҳое, ки
андешаҳои худро танҳо ба чизҳои моддӣ маҳдуд
мекунанд, хушбахтии бештаре эҳсос мекунанд. Онҳое,
ки ба дороиҳои моддӣ ва чизи дигаре машғуланд, онҳое,
ки ба ҷамъовариҳои боҳашамат (барои исрофкорӣ ва
.худнамоӣ) васвасаанд, воқеан покиза нестанд
Барои инсон хондани китобҳо ва мақолаҳои муфид
нисбат ба сарф кардани вақт ба корҳои бесамар хеле
муфидтар аст. Ҳатто аз хондан ҳам бузургтар аст, ки
дар бораи Худо андеша ронем, бузургии Ёро тафаккур

кунем ва кӯшиш кунем, ки асрори бепоён ва беохири
.ҳаётро дарк кунем

Мақсади зиндагӣ дар он аст, ки инсон худро
бишносад, муҳити кайҳониро дар қалбаш ларзида, дар
рағҳояш ҷорист ва вучуди худро бо сулҳ, муҳаббат, шодӣ
!ва оромӣ пур мекунад ва ин бузургтарин пирӯзӣ аст
Зебой

Одамоне, ки бино ҳастанд, зебоиро дар ҳама ҷо қадр
мекунанд; дигарон гӯё чашм надоранд; онҳо на
мебинанд ва на дарк мекунанд, зеро наметавонанд
.чизро пай баранд, ҳатто дар ҷойҳои зебо
Зеботарин рангҳои заминӣ дар муқоиса бо рангҳои
аҷиби ҷаҳони сайёраӣ ё эфирӣ зишт ва зич ба назар
.мерасанд

Дар сатҳи ҷисмонӣ, одамон роҳҳои гуногуни беҳтар
кардани дарки биноии худро кашф кардаанд. Чашми
бараҳна таассуроти маҳдуди рангро мегирад; аммо,
баъзе сангҳои қаҳваранги равшан зери нури
ултрабунафш рангҳои рангоранг нишон медиҳанд. Вақте
ки ин нур баста мешавад, сангҳо ба ранги торики аслии
.худ бармегарданд

Бисёре аз рангҳо дар ҷаҳони моддӣ, ба монанди
кабуди осмон, иллюзияҳои оптикӣ мебошанд, ки аз
инъикоси нур ба намудҳои гуногуни зарраҳо ба вучуд
меоянд. Азбаски чашм танҳо доираи маҳдуди
ларзишҳоро, ки ҳама чизро дар коинот ташкил
медиҳанд, дарк карда метавонад, инсонҳо
наметавонанд спектрҳои нозук ва эфирӣ, ки дар ҳама
ҷизҳои атрофшон пинҳон шудаанд, бубинанд. Агар
шумо онҳоро медидед, аз шукӯҳу зебоии онҳо ба ҳайрат
.меомадед

Ҳамин тариқ, на чашм ва на гӯш наметавонанд ҳама
чизро, ки дарк кардан мумкин аст, дарк кунанд.
Одамон қодир нестанд, ки бӯйҳои эфирӣ ва хушбӯйро
нафас кашанд ё шаклҳои бешумори нозук, тасвирҳо ва

таассуроти нозукеро, ки дар саросари фазои эфир мавҷ
.мезананд, бубинанд

Инсонҳо аксар вақт ҳатто чизҳоеро, ки ба соҳаи
дарки ҳиссии онҳо дохил мешаванд, дарк карда
.наметавонанд

Вақте ки ман ба Мексика сафар кардам ва "боғҳои
шинокунанда"-и кӯли Зукемилкоро дидам, зебоии онҳо
дилафро пур кард ва ман бузургӣ ва бузургии расоми
.илоҳиро эҳсос кардам

Шахси дигаре буд, ки гӯё ба он зебоиҳои табиӣ ғарқ
шуда буд, аммо як эҳсоси ботинӣ ба ман нишон дод, ки ӯ
он чизеро, ки ман мебинам, намебинад. Ман аз ӯ дар
бораи таассуроти ӯ аз он манзараҳои дилкаш пурсидам
ва ӯ ҷавоб дод: "Ман дар бораи роҳи муассири ҳолӣ
кардани об барои кишт кардани заминҳои бештар фикр
".мекардам

Ӯ ба кӯл аз нуқтаи назари худ менигарист ва аз ин
рӯ, ҳамаи мо ба чизҳо мувофиқи ақидаҳо ва таассубҳои
.худ менигарем

Ҳар як рӯҳ дар ларзишҳо ё ларзишҳои гуногуни
эҳсосот, андешаҳо ва эҳсосот ихота шудааст — ҳамаи
омилҳое, ки ба ташаккули шахсият ё шуури инсон
.мусоидат мекунанд

Ҳар як инсон сохтори гуногун, ларзиши гуногун
дорад. Ҳама чизе, ки инсон аз кӯдакӣ анҷом додааст, то
ҳол дар мағзи сар ҳамчун капсулаҳои фишурдашудаи
майлҳо ва майлҳо нигоҳ дошта мешавад. Ва азбаски мо
ин капсулаҳои ноаёнро дида наметавонем, аз амалҳои
одамон, ки ҳар кадом мувофиқи хоҳишҳои худашон
.анҷом медиҳанд, ҳайрон мешавем

Баъзе одамон бе ягон сабаби маълум ба осонӣ аз
шодӣ мафтун мешаванд, ё рӯҳияи онҳо ба тарзе бад
мешавад, ки ҳатто аз худашон шарҳ додан ғайриимкон
аст. Дигарон доимо бо танқид, паҳн кардани овозаҳо ва

фош кардани дигарон машғуланд, дар ҳоле ки ботини
.онҳо ба таваҷҷуҳ ва тозакуни саҳт ниёз дорад
Ин майлҳои равонӣ рӯҳро гӯр мекунанд ва ба шахс
имкон намедиҳанд, ки фазилатҳои ҳуди олии ҳудро
.нишон диҳад

Инсонҳо то чӣ андоза мураккаб ва худмаҳдуд
ҳастанд! Ҳар як инсон як достони бисёрбоб аст, ки дорои
.рӯйдодҳои печида ва саҳнаҳои гуногун аст

* * *

Андешаҳои нокомӣ бояд бо андешаҳои мусбати
муваффақият ва некбинӣ аз байн бурда шаванд. Тарсҳо
бояд бо муболиға накардани онҳо кам карда шаванд.
Ғамҳо бояд бо нури хушбахтӣ аз байн бурда шаванд.
Беадабонагӣ бояд бо меҳрубонӣ ва мулоҳиза мағлуб
карда шавад. Бемаънӣ бояд бо меҳру муҳаббат ва
хушмуомилагӣ бартараф карда шавад. Андешаҳои бемор
бояд бо андешаҳои солим ва эҳсосоти дуруст аз тахти
саломатӣ дур карда шаванд. Изтироб ва изтироб бояд бо
имон ва фаъл кардани қудратҳои ақл бартараф карда
шавад. Дар рӯҳ бояд салтанати оромӣ барқарор карда
шавад, то ба ҳузури муборак даст расонед ва ҳимояи
.илоҳиро эҳсос кунед

Руҳи саховатмандӣ ато кунед
Худовандо, бигзор ман дарк кунам, ки лаззатҳои
.эҳсосӣ сатҳӣ ва кӯтоҳмуддатанд
Дар ҳоле ки шодмонии рӯҳ воқеӣ ва ҳамеша
навшаванда аст

Худо дар ин ҷост, Ё на танҳо калимаест, ки мо
талаффуз мекунем, балки моҳияти ҳаёт ва сирри вучуд
аст. Шояд мо андозаи пурраи дастрасии бепоёни Ёро
надонем, аммо мо метавонем ҳузури Ёро эҳсос кунем ва
.вучуди Ёро эҳсос кунем

Худо оромии кайҳонӣ аст, ки дар он ҳама чиз
инъикос меёбад ва аз он ҳама андешаҳои равшан пайдо

мешаванд. Аз ин рӯ, ман кӯшиш мекунам, ки оромиро
.машқ кунам, то ҳузури хушбахтонаи Ёро эҳсос кунам
Имрӯз ман маъбади оромиро бо гулҳои орзуҳои
илоҳӣ оро медиҳам ва Худои ишқ ва шодмониро
.меҳонам

Ман аз Худо хоҳиш мекунам, ки Худо тавассути
чашмони рӯҳонии ман ба ман ошкор кунад, то ки нури
.Ёро дар тамоми қисматҳои коинот паҳншуда бубинам
Ман медонам, ки Худо ба ҳар як пичирроси орзуям
гӯш медиҳад, Ё муҳаббати умумичаҳонӣ аст ва тавассути
муҳаббати илоҳӣ ман метавонам Ёро пайдо кунам, зеро
тавассути муҳаббат ҷӯянда ба Худо наздик мешавад ва
.аз чашмаҳои неъматӣ муқаддас менӯшад

Худовандо, ба ман кумак кун, то баданамро бо
энергияи кайҳонии Ту пур кунам, ақламро бо тамаркуз
ва некбинӣ шифо диҳам ва рӯҳамро бо дарки рӯҳоние, ки
.аз мулоҳиза ба вучуд омадааст, шифо диҳам
Дар зиндагӣ ва марг, дар ғаму андӯх ва мусибатҳо,
имони ман ба Ту, эй Парвардигор, қавӣ ва бечунучаро,
.устувор ва ноустувор боқӣ мемонад
Ҳар нафаси орзу ва зориам дарҳо ва тирезаҳоро дар
рӯҳам мекушояд, ки аз онҳо ба сӯи неъматӣ Худо
.мегузарам

Ҳамон тавре ки офтоб дар роҳҳои серодам
медурахшад, ман низ нурҳои муҳаббати илоҳиро дарк
.хоҳам кард

Дар ҳама ҷойҳои серкори қорҳои ҳаррӯзаи ман, маро
баракат деҳ, эй Худованд, то ки рӯҳамро бо субҳ бедор
.кунам ва онро ба остонаи мубораки Ту расонам
Эй Парвардигор, ба ман рӯҳи саховатмандона ато
кун, то он чиро, ки дорам, бо дигарон мубодила кунам ва
ба ман кӯмак кун, ки дар кӯли ороми ақлам инъикоси
моҳи рӯҳи маро, ки бо нури ҳузури Ту медурахшад,
.бубинам

Имрӯз ман ба баҳри тафаккур ва тафаккур дар
бораи Худо ғарқ мешавам, то он даме ки гавҳарҳои
.ҳикмат ва шодмонии илоҳиро пайдо кунам
Худовандо, ман туро аз ҳар чиз бештар дӯст хоҳам
дошт, зеро бе ту ман наметавонам ягон инсон ё чизи
дигарро дӯст дорам
Дар умқи кӯҳҳо ва осмони ором, дар умқи рӯҳам ва
ғори хомӯшӣ, ман ҳузури Худоро эҳсос мекунам ва
шодмонии доимии Ёро эҳсос мекунам ва аз чашмаҳои
поки Ё менӯшам, ки ҳеҷ гоҳ тамом намешаванд ва то
.абад хушк намешаванд
Туро ибодат хоҳам кард, эй Парвардигор
Эй ту, ки муҳаббатат баробар аст
Бар тахти ҳар дили меҳрубон ва пурмеҳр
* * *

Пул на ҳамеша нишондиҳандаи завқи хуб аст.
Бисёре аз одамони сарватманд чизҳоеро меҳаранд, ки ба
онҳо лозим нестанд, сипас онҳо дар хонаҳои онҳо дар
шакли тӯдаҳои нонамоён ва бефоида ҷамъ мешаванд.
Барои ҷолиб кардани хона ба шумо пули зиёд лозим
нест; завқ унсури асосӣ аст. Аммо, идеяи зебо кардани
хона баъзе одамонро ба худ ҷалб мекунад ва онҳоро
водор мекунад, ки ба чизҳои моддӣ диққат диҳанд ва
.эътимоди худро ба худ маҳдуд кунанд
Ҳар касе, ки бо афзоиши хароҷот ва фишори
молиявӣ банд аст, ҳатман орзуи зиндагии соддатар ва
озодӣ аз фишорҳои молӣ хоҳад кард. Аммо ин озодӣ аз
фурӯ рафтан ба танбалӣ ва бефаъолиятӣ ё тарк кардани
.ҳама чиз бе асос ё мантиқ ба даст намеояд
Боре чунин воқеъ шуд, ки марде талафоти бузурге
:дошт ва гуфт

Вой бар ман! Ман сарватамро аз даст додам ва»
занам маро тарк кардааст, бинобар ин ман қарор додам,
.«ки ҳама чизро тарк кунам ва зоҳид шавам

Ин мард, дӯстони ман, ҳама чизро тарк накард,
!балки баръакс ҳама чизро тарк кард
Некӯаҳволии равонӣ ва эҳсоси қаноатмандӣ ду
унсури муҳим барои ба даст овардани хушбахтӣ
мебошанд. Пас аз таҳлил ва ҷудо кардани ҳамаи
хоҳишҳо, метавон гуфт: "Дар ба даст овардани ниёзҳои
моддии зарурӣ мушкеле вучуд надорад ва нотавонӣ дар
."ба даст овардани онҳо беасос аст

* * *

Ҳузури илоҳӣ дар ситорагон, дар замини нек, дар
тапишҳои дил ва дар набзи эҳсосот мавҷуд аст. Ҳар
касе, ки дар роҳи сӯи ҳадафи муборак идома диҳад ва
Худо ва мӯъҷизаҳои Ёро тафаккур кунад, Ёро дар либоси
тиллоии коинот - либоси нуре, ки дар абадияти беохир
пахн мешавад - хоҳад дид ва ҳузури пурҷӯшу хурӯши
Ёро дар ҳар як андешаи наҷиб ва баланд ва дар ҳар як
.тапиши дил эҳсос хоҳад кард
Бисёриҳо дар бораи Худо сухан гуфтаанд, бисёриҳо
Ёро ҷустуҷӯ кардаанд ва бисёриҳо дар бораи Ё хондаанд,
аммо кам касон ҳузури Ёро ламс кардаанд. Касоне, ки
неъматҳои Ёро чашидаанд, касоне ҳастанд, ки Ёро
.мешиносанд

Биёвардан"-и тухми тиҷоратҳои аз нодонӣ"

сарчашмагирифта

Инсонҳо сарнавишти худро тавассути иродаи худ
ташақкул медиҳанд ва сарнавишти худро тавассути
ниятҳо ва амалҳои худ муайян мекунанд. Агар шумо ин
корро карданӣ бошед, шумо метавонед худро аз ранҷу
азоб раҳо кунед. Худо, ки моҳияти ӯ муҳаббат аст,
намехоҳад, ки маҳбубаш дар натиҷаи амалҳои нодуруст
ва тафаккури ноқис азоби дард кашад. Ё ба инсоният
қудрати фаҳмиш ва озодии интихобро ато кардааст.
Аммо, аз сабаби қарорҳои нодуруст ва интихоби нодон,
.одамон ба худ ва дигарон ранҷу азоб меоранд

Шумо бояд озод бошед ва ба касе иҷозат надихед,
ки қарорҳои шуморо дикта кунад ё бар шумо ҳукмронӣ
кунад. Нагузored, ки муҳити атроф, расму оинҳо ё
анъанаҳои зараровари шумо шуморо маҳдуд кунанд ва
тарзи зиндагии шуморо назорат кунанд. Пеш аз оғози
коре, бо хирад амал кунед, ба вичдони худ гӯш диҳед ва
оқибатҳои амалҳои худро ба назар гиред. Аз зарар
расонидан ба дигарон бо рафтори нодурусти худ
.худдорӣ кунед ва аз Худо кӯмак ва роҳнамоӣ пурсед
То он даме, ки инсон гирифтори ҳашм, рашк ва
ҳасад бошад, озод нест. Онҳо бояд ҳокими эҳсосот ва
амалҳои худ шаванд ва худро аз ғаризаҳои харобиовар,
.эҳсосоти беандоза ва хоҳишҳои нодуруст раҳо кунанд
Агар шумо бо худ комилан ростқавл бошед, хирад
тафаккури шуморо дастгирӣ мекунад, дурустӣ қарори
шуморо роҳнамоӣ мекунад ва фаҳмиш ақли шуморо
.равшан мекунад

Тухми амалҳои гузашта, ки аз нодонӣ сарчашма
мегиранд, бояд дар оташи андеша ва хирад "бирён"
шаванд, то онҳо аз нав сабзидан ва нашъунамо ёфтани
маҳрум шаванд. Ин роҳи дафъ ва пешгирии ҳамлаҳои
.шадиди фиреб аст

Иллюзияи кайҳонӣ - ё Шайтон - инсонро бо ваъдаҳои
бардурӯғ ва васвасаҳои васвасаангез барои пайгирии
сароби лаззатҳои шахвонӣ фиреб медиҳад ва
қобилиятҳои ӯро идора мекунад, зеро ба ӯ хушбахтии
дунявиро ваъда медиҳад, ки воқеият надорад ва аз ин
рӯ, саҳт кӯшиш мекунад, ки ӯро аз чашидани меваҳои
хушбахтии ҳақиқӣ, ки дар боғҳои рӯҳ фаровонанд,
.боздорад

Доноён фарқи байни ҳақиқат ва иллюзияро
медонанд ва дар фарқ кардан моҳиранд. Ҳангоми
амиқтар омӯхтани тафаккур, онҳо аз аҳамияти иродаи
озод ва зарурати истифодаи озодии интиҳоб барои
анҷом додани кори дуруст ва пешгирӣ аз амалҳои, ки

оқибатҳои зараровар ва нохушоянд доранд, аз наздик
.огоҳ мешаванд

Мулоҳизаҳои ҳаррӯза

Имрӯз ман тасвири нодонӣро, ки маъбади рӯхро
дар дохили ман палид мекунад, пора-пора мекунам ва
дар хотир хоҳам дошт, ки нури муқаддастарини Худо
пайваста бар вучуди ман медурахшад ва торикии
иллюзияро аз ақл ва рӯҳи ман пароканда мекунад ва Он
.ки маро офаридааст, ҳеҷ гоҳ маро тарк намекунад
Дар зери ҳар мавҷи ҳаёт уқёнуси фаровони ҳузури
илоҳӣ нухуфтааст ва дар паси ҳар тапиши дил баҳри
.бепоёни эҳсоси кайҳонӣ нухуфтааст
Ҳар шаб ба худам итминон медиҳам, ки ман ҷисм

нестам

Баръакс, рӯҳе, ки дар бадан маскан мегирад
Ва вучуди рӯҳонии ман абадӣ ва бефано аст
Вақте ки бедор мешавам, бори дигар тасдиқ
кардани онро дар ёд хоҳам дошт
Дар сохтори хоб ман барқарор ва қувватамро нав
мекунам, аммо ин кофӣ нест, ба ман паноҳгоҳи оромӣ ва
тафаккур лозим аст, ки дар он ман метавонам ҳар рӯз
барои омӯхтани уфуқҳои шуури худ ва кашф кардани
.асрори рӯҳам паноҳ барам

Ман аниқ медонам, ки Худо маро як лаҳза ҳам тарк
намекунад ва новобаста аз вазъи моддии ман, ман дар
Худо сарватманд мемонам, зеро фаровонии файзи Ӯ
.пайваста аз ман ҷорӣ мешавад
Ишқ даъвати хомӯшонаи Худо ба тамоми мавҷудоти
зинда ва ғайризинда барои бозгашт ба хонаи ягонагии
.Ӯст

Ишқ дар боғҳои пешрафт ва навсозӣ таваллуд
мешавад ва аз ин рӯ, ман ҳамеша барои нав кардани худ
ва ангехтани рӯҳияи худ барои пешрафт дар роҳи
.муваффақият саъй хоҳам кард

Имрӯз ман аз ду ифрот: ғурур ва манфӣ канорагирӣ
мекунам ва дар хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути
ман амал мекунад ва агар ман ба ҳузури Ё даст расонам,
.аз ҳама бадихо эмин хоҳам буд

Ман дарк мекунам, ки ҳадафи зиндагӣ хушбахтӣ
аст, на хушбахтии худхоҳонае, ки дигаронро истисно
мекунад, балки хушбахтие, ки онҳоро дар бар мегирад
.ва бо хушбахт кардани онҳо қавитар мешавад

Дар паси моҳ бузургтарин моҳи пурра, дар паси
офтоб қудрат ва ҳаёти Худо ва дар паси ақли инсон ақли
ҷаҳонӣ аст. Аз ин рӯ, ман худро ба "худи хурд" маҳдуд
."намекунам: "эго

Эй Парвардигор, агар мо Туро бо тамоми диламон
ҷустуҷӯ кунем, Ту дарҳоро барои мо мекушӣ ва ҳама
чизеро, ки барои наздик шудан ба Ту ва шинохти Ту
.лозим аст, ба мо мефиристӣ

Ман ақли худро кушода ва пазири нигоҳ медорам ва
он гоҳ Худоро дар ҳама чизҳои шариф ва бузург мебинам
ва дарк мекунам, ки бо ҳузури мубораки Ё дар тамос
.ҳастам

Вақте ки чашмонамро ба шодмонии тафаккур боз
мекунам, торикӣ нопадид мешавад ва нури имон маро ба
.салтанати нурҳо, ки Худо дар он ҷо интизорам, мебарад
Ман дар хотир хоҳам дошт, ки нодонӣ манбаи ҳама
бемориҳои ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ аст. Аз ин рӯ, ман
торикии нодонӣ ва нодонӣ ва нодидагиро бо дидани
.нури Худо аз байн мебарам

Имрӯз ман бо дӯстони хирад тавассути китобҳо ва
таълимоташон пайваст мешавам ва аз дарҳои омӯзиши
.ҷиддӣ ва бо тафаккур ворид мешавам

Ба ҷаҳонҳои аҷибу ғариби андеша, ман китобҳо ва
маводҳои илҳомбахшро дар бораи Худо, манбаи ҳама
.илҳом ва ғояҳои бузург, хоҳам хонд

Худо ба ҳар яки мо қудрати беназире додааст, ки
чизе ғайриоддиро эҷод кунад, ки каси дигар надорад.

Ин қудрати ташаббуси эҷодӣ аст ва аз ин рӯ, ман тамоми
кӯшишро ба харҷ медиҳам, то ин қудратро инкишоф
.диҳам

Эй Худои маҳбуби ман, ман медонам, ки дар худ
шарораи илоҳӣ дорам ва аз ин рӯ, ман фаъолиятҳои
худо беист анҷом медиҳам ва қорвони ҳаёти ман
сафари худо идома хоҳад дод, зеро медонем, ки
қудратҳои бепоёни эҷодии Ту ба ман кӯмак мекунам,
орзуҳоямро баланд мебардоранд ва аз му иродаи маро
.пурқувват мегардонанд

Имрӯз ман пеш аз амал кардан бодикҷат фикр
мекунам. Одат натиҷаи амалҳои гуногун аст ва амалҳоро
аз рӯи таъсири онҳо ба раван арзёбӣ кардан мумкин аст,
аз ин рӯ ман тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳам, то худо
.аз одатҳои бад раҳо кунам

Худовандо, ба ман кумак кун, то иродамро
мустаҳкам кунам ва нагузор, ки одатҳо маро ғулом
кунанд. Маро роҳнамоӣ кун, то ман худо тавассути
.интизоми ботинӣ ва берунӣ рӯҳан инкишоф диҳам
Бе Худо амният нест, бе Ӯ хушбахтӣ нест, бе Ӯ
муҳаббате нест, бе Ӯ сулҳ нест, бе Худо ҳаёте нест
Саломҳои ман ба шумо

Ман оҳангҳоро аз сурудҳо гирифтаам
Ва эҳсосоти нарм аз шеърҳо ва байтҳо берун
омаданд

Эликсир аз нектар истихроҷ карда шуд
Ва ӯ бӯи гулҳо ва садбаргҳоро ҷамъ кард
Ман фикрҳоро аз ҳама ақлҳо гирифтаам
Ва ман рӯҳро аз муҳаббати худ овардам
Ва симфонияи ҷирмҳои осмонӣ қабул карда шуд
Ва ман аз тамоми ҳаёт қувват гирифтаам
Ман аз ҳамаи дуоҳоям раҳмати Туро истихроҷ
кардаам

Ва ман муҳаббати туро дар дилам шинондам
Ва ман моҳияти хомӯширо дарк кардам

Ва ман орзу ва ҳавасро аз деги садоқати худ
гирифтам

Ва ман ҳамаи онҳоро назди шумо овардам
?Чаро аз ҷои пинҳонии худ берун намеой
Ва ту қурбониҳои хоксоронаи маро аз худам қабул
?кардӣ

Устод Парамханса Йогананда
Қиссаи ангури сиёҳ

Чунон ки муаллим Парамханса нақл кардааст
Баъзан далелҳои бузург аз хоҳишҳои хурд ба вуҷуд
меоянд

Боре, вақте ки ман бо дӯстам дар Бостон будам, як
хӯшаи калони ангури сиёҳро дидам ва хостам онро
бихарам, аммо он 3 доллар арзиш дошт [беш аз ҳафтод
сол пеш] ва шунидам, ки касе гуфт: "Оё ӯ исрофкор
"!нест

Ман қарор додам, ки ангур нахарам ва тасдиқи
ботинӣ гирифтам, ба худ гуфтам: «Худо медонад, ки ман
.«он ангурҳоро меҳоҳам ва Ӯ боз ба ман ангур медиҳад
Тақрибан шаш моҳ пас, як бегоҳ ман ба мағозаи
мева рафтам ва ангурҳоеро харидам, ки қаблан дида
будам. Ваъдаеро, ки ба худам дода будам, фаромӯш
карда будам, ки интизор мешавам, то он даме ки Худо
ба ман ангур диҳад. Дарҳол овози илоҳиро дар дохили
."худ шунидам, ки мегуфт: "Он ангурҳоро баргардонед
Ман рӯй гардондам ва ба фурӯшанда гуфтам: "Ба
ҷои ангур ба ман як харбузаи асалӣ диҳед." Мард ҳайрон
ба назар мерасид, аммо ӯ хоҳиши маро иҷро кард ва ман
.харбузаро гирифта рафтам

Вақте ки ба хона расидам, аз ёфтани қуттӣ бо ду
хӯшаи ангури сиёҳ, ки тамғае надошт, ҳайрон шудам, ки
кунҷковии маро ба худ ҷалб кард, то бидонам, ки онҳоро
кӣ ба ман додааст. Як моҳ кӯшиш кардам, ки фаҳмам, ки
ин кӣ буд ва рӯзе боз овози Худоро шунидам ва ба ман
итминон дод, ки ба ман мегӯянд. Як бегоҳ, ҳангоми

лексия, яке аз донишҷӯён дар байни шунавандагон таваҷҷӯҳи маро ба худ ҷалб кард ва ман ба ӯ гуфтам:

.""Худо ба ман гуфт, ки ту ангурро ба ман додӣ
ӯ ҷавоби манфӣ дод, аммо баъдтар ба ман иқрор
шуд, ки чӣ рӯй додааст, зеро ҳангоми мулоҳиза кардан
нури бузурге ва дастеро дид, ки чанд ангури сиёхро дар
даст дошт ва ҷавитарин фикр дар зеҳнаш ин буд, ки
.бояд рафта он ангурҳоро барои Йогананда харад
ӯ гуфт, ки як хӯша ва сипас дигаре харидааст,
ҳарчанд то ҳол бовар мекард, ки рӯъё бояд танҳо
галлутсинатсия бошад. Сипас ӯ дуо кард [барои
донистани ҳақиқат] ва барои ӯ маълум шуд, ки рӯъё
дуруст аст ва ин аз ҷониби Худо буд, ки хост, ки ӯ он
.ангурҳоро харидорӣ кунад ва ба ман диҳад
Холигие, ки пур карданаш душвор аст

Вақти он расидааст, ки инсон қудратҳоро, ки
ҳақиқатҳоро дар дохили худ ошкор мекунад, фаъол
созад, зеро хушбахтӣ бо ин ваҳй алоқаманд аст. Касоне,
ки мехоҳанд ба ин уфуқҳои шахсӣ бирасанд, бояд
кӯшишҳои мақсаднок анҷом диҳанд ва ақло бо ғояҳои
эҷодӣ ғизо диҳанд, то ба ҳақиқатҳое, ки Худо дар
дохили онҳо гузоштааст, даст ёбанд ва аз қудратҳои
баракате, ки дар вучуди онҳо фаровонанд, баҳра
.баранд

Ҳар касе, ки мехоҳад эҳсосоти ҷисмониро қонеъ
гардонад, бе он ки аз чашмаи илоҳӣ, манбаи ҳама
қаноатмандӣ ва шодӣ, нектари хушбахтии рӯҳонӣ хӯрад,
сармоягузори ноком мекунад ва ҳосили зеҳнии ӯ ночиз
.хоҳад буд

Онҳое, ки мехоҳанд Худоро бишносанд, аз ҷониби
Худо хоҳиши онҳо амалӣ хоҳад шуд, зеро ӯ саховатманд
ва меҳрубон аст. Аммо, аксари одамон аз паси хоҳишҳои
дунявӣ медаванд ва худро бо хушбахтии моддӣ, ки
пайдор нест, тасаллӣ медиҳанд ва аз сабаби ноил

нашудан ба он ё аз сабаби ноил шудан ба он азоб
!мекашанд

Хатто онҳое, ки аз чиҳати молиявӣ муваффақанд,
дар ниҳоят дар ҳаёти худ ҳолиро эҳсос хоҳанд кард, ки
пур карданаш душвор аст, дар ҳоле ки онҳое, ки ҳаёти
худро бо Худо мепайванданд, сарватманд, тавоно ва аз
.қаноатмандӣ ва шукуфӣ баҳраваранд

Нодида гирифтани дастуроти хирад ва ноодида
гирифтани овози вичдон ба роҳҳои қач, лағжанда,
хатарнок ва бадбахт оварда мерасонад, дар ҳоле ки
пайравӣ аз роҳи рост ба раҳӣ аз занҷирҳо ва ба даст
овардани қудрат барои анҷом додани кори дуруст, на он
чизеро, ки ғаризаҳои гумроҳкунанда ва одатҳои
.гумроҳкунанда амр медиҳанд, оварда мерасонад

Онҳое, ки хушбахтиро меҷӯянд, метавонанд аз
таҷрибаи одамони хирадманд, ки бо мушкилоти зиндагӣ
.сарукарда, роҳи ҳали онҳоро ёфтаанд, баҳра баранд

Дар ҳақиқат, ҳар касе, ки бо ҳадафҳои илоҳӣ
ҳамоҳанг бошад, дар баҳри қаноатмандӣ ва оромӣ шино
.мекунад ва воқеан хушбахт аст

Ҳар кӣ дар бораи Худо фикр кунад, Худо дар бораи ӯ
фикр мекунад, ҳаёти ӯро бо неъматҳо пур мекунад ва ба
.ӯ таъми некии неъматро ато мекунад

Биед аз Худо дуо кунем, ки ӯ ба рӯҳҳои мо ворид
шавад

Он дар дилҳои мо орзуҳои рӯҳониро бедор мекунад
Дар ҳақиқат, иттиҳоди илоҳӣ лаззатест, ки аз ҳама
.лаззатҳои дигар болотар аст

Хушбахт аст касе ки қодир аст ба дили кайҳон даст
расонад

Вақте ки шогирд аз хоҳиши муттаҳид кардани
ҳаёташ ранҷ мекашад

Бо огоҳии оӣ

ӯ аҳамияти раҳӣ аз маҳдудиятҳои моддиро эҳсос
мекунад

Пайвастшавӣ бо ларзишҳои шаффоф ва шифобахш
Ва вақте ки хоҳиши ӯ фавриятар мешавад
Худо дар қалби ӯ роҳро боз мекунад
ӯ бои осмониро медурахшад
Ва тавассути он, ӯ нури илоҳиро мебинад
Васвасаҳои арзон ҷолибияти худро аз даст медиҳанд
Рӯҳи ӯ аз дарки ширинҳои аҷоиб ғизо мегирад
Ва ҳангоме ки ӯ ҳиссиёти худро ба сӯи манбаи
.ширинтарин меваҳои ирфон равона мекунад
Ва дарки равшани ҳузури пурҷалолтарин
ӯ дар ин ҷаҳон зиндагӣ мекунад, бе он ки ба он
пойбанд бошад
Шодии ӯ аз шодмонии касе, ки ганҷинаи ҷавоҳироти
.қиматбаҳоро ёфтааст, зиёдтар аст
Пас, кӣ қарор кардааст, ки дар бораи робитаи ӯ
?маълумот пайдо кунад
Он чашмаи зинда
Он бо мақсади зиндагӣ комилан мувофиқ аст
Ҳар як кӯшиши ӯ бо баракатҳои бешумор ва
дастгирии Худо рӯбарӯ мешавад
Касе, ки ҳеҷ гоҳ аз фикр кардан ва ҷустуҷӯи асрори
асрор бознамеистад
ӯ ҳеҷ гоҳ ҳадафи дилхоҳашро аз даст намедиҳад
Худо заҳматҳояшро подош диҳад
ӯ ӯро барои заҳматҳояш мукофот медиҳад
Ва ба ӯ пирӯзии ошкор дода мешавад
Магнетизм: Рушд, монеаҳо ва манфиатҳои он
Инсон метавонад ҷозибкаи интиҳобкардаи худро
инкишоф диҳад, хоҳ барои ҷалби қудрати олии Худо, хоҳ
барои ба даст овардани қудратҳои зеҳнӣ ё барои ҷалби
.ниёзҳои ҳаёти ҳаррӯза
Худо ба инсоният бадан додааст ва мо бояд ба он
ғамхорӣ кунем. Касоне, ки ҷаззобии ҷисмонии худро
танҳо барои дороиҳои моддӣ ва қувваи рӯҳӣ парвариш
ва истифода мебаранд, дар ниҳоят фиреб меҳӯранд.

Аммо, онҳое, ки ҷаззобии рӯҳонии худро парвариш
меkunанд, он қудрати муборакро хоҳанд ёфт, ки ба
ниёзҳои онҳо ғамхорӣ мекунад ва ҳама хоҳишҳои
.моддии онҳоро қонеъ мегардонад

Қонуни умумиҷаҳонӣ вуҷуд дорад, ки самаранок кор
мекунад ва ман онро дар ҳаётам аз сар гузаронидаам ва
.тасдиқ кардаам, ки он кор мекунад

Барои инсон доштани ҷисми қавӣ ва солим, ки ба
фармонҳои ақл посух медиҳад, муҳим аст. Тасаввур
кунед, ки шахси суст ва беҳавас бе орзу ва энергия ба
кор меравад, пас асперо тасаввур кунед, ки ба маҳзи
гирифтани сигнали оғоз дар майдони пойга омода аст.
.Бадан бояд чунин бошад

Баъзан мо баъзе одамони солхӯрдаро мушоҳида
мекунем, ки саломатии хуб доранд ва энергияи ҷавонӣ
доранд. Бадани онҳо ҷавон ва пур аз ҷаззоб ба назар
мерасад ва новобаста аз синну солашон, онҳо шахсияти
.ҷолиб доранд

Хам шудан ва лоғар шудан энергияро кам мекунад.
Ба он диққат диҳед, ки чӣ тавр одамон дар курсиҳояшон
менишинанд; баъзеҳо ба назар хам ва хоболуданд, то ба
дараҷае ки ҳангоми дидани онҳо хастагӣ ҳис мекунед.

Дигарон рост менишинанд ва шумо медонед, ки онҳо
ҳузури пурҷӯшу хурӯш доранд; лаҳзае, ки ба онҳо нигоҳ
.мекунед, шумо бо онҳо пайваст мешавед

Онҳое, ки ба худ иҷозат медиҳанд, ки хам шуда
нишинанд ва аз сабаби қомати нодуруст беэҳтиётӣ ба
қаҷшавӣ ва хам шудани сутунмӯҳра мусоидат меkunанд.

Ин намуди нишаст инчунин ба ҳолати равонӣ таъсир
мерасонад ва тафаккури манфиро ба вуҷуд меорад.
Онҳое, ки рост ва бо қомати хуб менишинанд, мусбаттар
.ва хушбинтаранд

Онҳое, ки бинобар шароити махсус наметавонанд
рост нишинанд, метавонанд инро бо хушбинӣ, дурнамои
.мусбат ва ҳузури қавии рӯҳии худ ҷуброн кунанд

Ҳамеша диққати худро ба ҳар коре, ки мекунад,
равона кунед, новобаста аз он ки он то чӣ андоза хурд ё
ночиз ба назар мерасад, ва дар айни замон зеҳни худро
чандир нигоҳ доред, то дар ҳолати зарурӣ ба дигар
таваҷҷӯҳ гузаред. Аммо аз ҳама муҳимтар, ҳама чизро бо
тамаркузи пурра анҷом диҳед, зеро ин харизмаи шуморо
.ба таври назаррас афзоиш медиҳад

Аксари соҳибкорони муваффақ дар ҳама соҳаҳо
медонанд, ки чӣ тавр аз қудрати магнитӣ истифода
баранд. Худдорӣ таъсири магнитӣ медиҳад, инчунин
доштани ақли мутавозин, ки аз эҳсосот ва ангезаҳо эмин
аст. Ангезаҳои эмотсионалӣ бояд ба қувват - ба
фаъолияти зеҳнӣ - табдил ёбанд ва хирад бояд
эҳсосотро идора кунад, то ин қудрати магнитӣ зоҳир
.шавад

Ақл дар якҷоягӣ бо эҳсосот ҷаззобиятро ба вуҷуд
меорад. Шахсе, ки ҷаззобият дорад, бо эътимод сухан
мегӯяд. Онҳо оқилона гап мезананд, аммо суханони
худро бо эҳсос пур мекунанд. Мо бояд дар ҳар чизе, ки
мегӯем ва мекунем, ростқавл бошем, аммо ростқавлӣ
маънои онро надорад, ки дигаронро нороҳат ё шарманда
.кунем

Сабзавот ва меваҳо, бахусус меваҳо, хосиятҳои
магнитӣ доранд, ки ба ҳозима ҳалал намерасонанд ё
ҳалал намерасонанд. Баръакс, истеъмоли аз ҳад зиёди
сафедаҳо ва крахмалҳо ба чамъшавии токсинҳо дар
бадан мусоидат мекунад. Ҳар гуна узви бемор
номутавозиниро дар бадан ба вуҷуд меорад. Меъда,
бахусус, бояд солим нигоҳ дошта шавад ва дуруст
фаъолият кунад; масалан, газ дар меъда нороҳатӣ эҷод
мекунад ва аз ин рӯ ба хосиятҳои магнити он таъсири
.манфӣ мерасонад

Истеъмоли миқдори зиёди хӯрок оқибатҳои
номатлуб дорад, дар ҳоле ки рӯзадорӣ метавонад
ҷозибавӣ инсонро афзоиш диҳад, чунон ки баъзан аз

хӯрок даст кашидан низ метавонад. Аммо, ин маънои
гурусна монданро надорад, то ба саломатии худ зарар
расонад. Онҳое, ки дар як рӯз се маротиба гӯшт
мехӯранд, биноии заиф ва ҷозибай онҳо коҳиш ёфтааст.
Бо вучуди ин, танҳо ғизои дуруст кофӣ нест; тафаккури
солим, рафтори нек ва рафтори дуруст дар зиндагӣ низ
.муҳиманд

Умедворам, ки дар оянда бо шумо дар бораи
таъсири магнетизм ба дигарон ва дар бораи асрори
.бештари он сӯҳбат хоҳам кард
Ва ман мебинам, ки ту дар боғи ишқи ман шукуфтаӣ
Ман туро дар умқи андешаҳоям эҳсос мекунам
Ман ҳузури шуморо дар эҳсосоти амиқтарини худ
эҳсос мекунам

Ва ман мебинам, ки ту дар боғи ишқи ман шукуфтаӣ
Маро бо бӯи хуши ҳузури худ пур кун
Бигзор ман аз бӯи мубораки ту лаззат барам
Аз он тарафи осмон ва ситорагон назди ман биё
Ва андешаҳо ва эҳсосот
Муқаддастарин чехраи худро ба ман нишон диҳед
Бигзор ман ҳузури шуморо дар рӯҳи худ дарк кунам
Ва онҳое, ки дар атрофи ман ҳастанд
Дар ҳама ҷо
Ман туро дар тӯли асрҳо ва дар тӯли асрҳо ҷустуҷӯ
кардам

Дар роҳи орзуҳо ва орзуҳо
Ва акнун ман фаҳмидам, ки ту дар дохили ман
зиндагӣ мекунӣ
Ва он эҳсосоти муқаддастарини маро илҳом
мебахшад

Дигар аз ман пинҳон нашав
Дар паси гулҳои эҳсосот
Андешаҳо ва набзи рӯҳ
Ҷони маро бо ҷавоҳироти ҳикмати худ оро деҳ
Ва насими неъматӣ Худро ба ман ато кун

Торике, ки туро пӯшидааст, аз ман дур кун
Дар бораи биной ва фаҳмиши ман
Эй ту, ки аз ситорагон ва осмони кабуд фаротар
ҳастӣ

Ва берун аз қабатҳои атмосфера ва ҳама махлуқот
ва мавҷудот

Пичирросҳои муҳаббати маро қабул кун
Ҳастии маро дар муҳаббати Ту, нури Ту ва
осоиштагии Ту фарқ кун

Он нур ва ганҷҳои абадият
Рӯзе мерасад, ки ман бо ин ҷаҳон хайрухуш
мекунам, аммо то он даме, ки ман дар ин замин
мемонам, шодмонии бузургтарини ман дар нақл кардани
мӯъҷизаҳои Худо ба онҳое аст, ки ба ман эътимод
доранд ва хоҳиши ман дар он аст, ки орзуи онҳоро ба он
нури илоҳӣ, ки ба ман тасалло, озодӣ ва амният
.бахшидааст, афзун гардонам

Таърихи коинот, бо тамоми тафсилоти ночизи он,
дар ганҷинаҳои абадият нигоҳ дошта мешавад. Ин як
андозагирии дигар аст. Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо
дарозӣ, паҳнӣ, ғафсӣ ва баландӣ дарк мекунем, аммо
сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он ин андозагириҳо вуҷуд
надоранд. Ҳама чиз дар он сатҳи эфирӣ шаффоф аст -
ҳама чиз шуур ва огоҳӣ аст. Ҳисси мазза як эҳсос аст,
мисли ҳисси бӯй. Ҳиссиёт, андеша ва бадани мо ҳама
шууранд. Ва ҳамон тавре ки мо метавонем дар хобҳо
бубинем, бишнавем, бӯй кунем, бичашем ва ламс кунем,
инчунин мо метавонем ҳамаи ин эҳсосотро бо шуури пок
ва шаффоф ё эҳсос дар олами боло эҳсос кунем. Ин маҳз
ҳамон чизест, ки ман ҳоло мебинам, вақте ки дар ин
лаҳза суҳан мегӯям, ман дар ин бадан нестам; балки ман
қисми ҳама чизе ҳастам, ки вуҷуд дорад. Ва чизҳое, ки
ман мебинам, барои ман ҳамон қадар воқеӣ ҳастанд, ки
.шумо барои ман ҳастед

Барои дидани Худо дар ҳама ҷо ва донишани фарқи
байни хоб ва воқеият бояд бедор шавад. Ман аксар вақт
дар ҷое, ки ҳастам, беохирӣ мебинам ва он ҷойро дар
беохирӣ мебинам. Ҳама чиз ҳаётро аз он манбаи абадӣ
.қарз мегирад

Дар кӯдакӣ шабу рӯз нишаста дуо мекардам, аммо
ҷавобе набуд. Дар як тараф инсониятро медидам ва дар
тарафи дигар абадиятро медидам, ки бо ман гап
намезад. Гарчанде ки фикр мекардам, ки танҳоям ва
ҳама маро тарк кардаанд, Худо маро тарк накардааст,
зеро Ё ҳамеша бо ман дар пинҳонӣ - дар паси андеша ва
эҳсосоти ман ҳузур дошт. Ва вақте ки ман нуреро дар
дохили худ медидам, рӯҳам ба таври асроромез аз бӯи
.мубораки илоҳӣ пур шуд

Ман решаҳои дарахтон ва шираи аз байни онҳо
ҷорӣшударо медидам ва худро ба Худо наздик ҳис
мекардам, ки маро тасалли меод ва диламро ором
мекард. Ман шабу рӯз пайваста дуо мекардам ва Ёро
мехондам ва мехондам ва вақте ки чизҳо барои ман
дурахшонӣ ва маънои худро гум карданд, ман аз ҷаҳон
ва ҳама чизе, ки дар он аст, аз ҷумла хушбахтӣ даст
кашидам, зеро метарсидам, ки он метавонад танҳо
моддӣ бошад. Сипас ман Худоро ёфтам, ки ҳоло бо ман
.аст, ҳамеша

Ҷаҳон метавонад маро тарк кунад, аммо Худо маро
як лаҳза ҳам тарк намекунад. Худо ҳама чиз аст. Ин
толор ва коиноти атрофи он мисли тасвирҳои
ҳаракаткунанда дар экрани шуури ман шино мекунад.
Ман нигоҳ мекунам ва ҷуз рӯҳи пок, нури шаффоф ва
огоҳии нарм чизе намебинам. Тасвири бадани ман,
тасвирҳои бадани шумо ва ҳама чизҳои ҷаҳон аз он нури
илоҳӣ сарчашма мегиранд. Ва вақте ки ман он нурро
.мебинам, чизи дигареро намебинам
Вақте ки шумо ба экран нигоҳ мекунад, шумо
тасвирҳои ҳаракаткунандаро мебинед, аммо вақте ки ба

қафо нигоҳ мекунад (дар синамои анъанавӣ), шумо
танҳо як шуоӣи нурро мебинед, ки ба экран
медурахшад. Ин боварибахш садо медиҳад, аммо ин
.ҳақиқат аст

Ман қаблан дар ин бора гап мезадам, аммо ҳоло бо
онҳое, ки бепарво ё бепарво ҳастанд, гап намезанам,
аммо Худо ба ман иҷозат дод, ки ин дафъа бо шумо гап
занам, то шумо бидонед, ки ба ҷуз Худо ҳеҷ чиз барои
.зиндагӣ арзанда нест

Ҳама чиз гузаранда аст. Барои он чизе, ки боқӣ
.мемонад ва намегузарад, дуо гӯед

Инҷо як гулдастай гулҳои муҳаббатӣ аст
Муҳаббати мо ба дигарон имконпазир аст
Ба шарофати дасти саховатмандонаи шумо
Дар бораи қувваи эҳсоси муҳаббат
Пас, ба мо илҳом бахшед, то ба шумо муаррифӣ
кунем

!Муҳаббати беандоза ва орзуи сӯзони мо
,Ту ба мо падару модар додӣ
Бародарон ва хоҳарон
хешовандон
шарик

Кӯдакон ва дӯстон

Шояд мо меомӯзем, ки чӣ тавр туро дӯст дорем
Бо ифодаҳои гуногун ва фарқиятҳои нозуки табиӣ
Барои ҳама намудҳои муносибатҳои инсонӣ
,Эй дӯстдори ҷовидонӣ
!Эй ҳамсоии оӣ

Ба ман тарзи бофтани гулдастаро ёд диҳед
Аз ҳама гулҳои муҳаббати инсонӣ
Ва ман онро ҳамчун қурбонӣ дар маъбади мубораки
Ту мегузорам

Аммо агар ман нотавон бошам
Аз пешниҳоди тамоми баста ба шумо
Аз сабаби гуногунрангӣ ва такрори садоқатҳо

Ман як гулро мечинам
Яке аз гулҳои зеботарин ва тару тозатарин
Ва ман онро дар остонаи мубораки ту мегузорам
!Умедворам, ки шумо онро аз ман қабул мекунад
Нешҳои зиндагӣ ва зарбаҳои ногаҳонӣ
Эй Парвардигори шариати кулӣ
Ба ман кӯмак кун, ки захмҳо ва доғҳоямро таҳаммул
кунам

Аз мусибатҳо ва душвориҳо таваллуд шудааст
Орденҳо ва медалҳои интизомӣ
Аз дасти адолати илоҳии Ту ба ман ато шудааст
Касе, ки таассубро намедонад
Бигзор муборизаҳои ҳаррӯзаи ман ҳамчун доруи
зидди иллюзия ва фиреб амал кунанд
Ва маро аз умедҳои бардурӯғ барои хушбахтии
дуنياвии бардурӯғ раҳо кунанд
Кошки ашкҳое, ки аз беадабии дигарон рехтам
Доғҳо ва нуқсонҳои пинҳоншударо аз зеҳнам бишӯй
Ва бигзор ҳар як зарбаи тези теғи ҳалалдоркунӣ
кушода шавад

Умқиҳои нави ҳикмат ва фаҳмиш дар ман
Кошки торикии ин вучуди зичи моддӣ маро
метарсонд
То ки ман дар ҷустуҷӯи уфуқҳои покии ту ва нури
шифобахши ту шитоб кунам
Нешҳо ва зарбаҳои ногаҳонии зиндагӣ маро маҷбур
мекунанд

,То ки ман фарёд занам ва аз ту кӯмак пурсам
Ва барои ошкор кардани шароити дардноке, ки дар
ҳоки ҳаёти ман нақш бастаанд
Дар бораи чашмаҳои ҳамеша ҷорист ва фаровони
тасаллои ту

Кошки зишти дағалӣ дар дигарон мебуд
Ин маро маҷбур мекунад, ки худро бо нармӣ ва
меҳрубонӣ оро диҳам

Ва бигзор суханони ранҷовари ҳамроҳонам маро ба
.ёд оранд, ки танҳо суханони ширинро истифода барам
Ҳатто агар ақлҳои бад ба ман санг партоянд
Пас, бигзор ман бо мушакҳои дӯстонаи ниятҳои нек
посух диҳам

Мисли дарахти ясмин, ки гулҳои хушбӯи худро
мепошад

Бар дасте, ки табарро ба танаш меандозад
Пас, бигзор ман гулбаргҳои садбарги таҳаммулро
пароканда кунам

Ба ҳамаи онҳое, ки бо ман сардӣ ва душманӣ
меkunанд

Чӣ тавр дар ин ҷаҳон дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ
кардан мумкин аст

Ин зиндагии дунявӣ он чизе нест, ки ба назар
мерасад. Ба он эътимод накунад, зеро он ноустувор,
фиребанда ва пур аз ноумедӣҳо ва умедҳои шикаста аст.
Дар ин ҷо камолро ёфтан мумкин нест. Ман намехоҳам
ба шумо тасвири ғайривоқеии ҳаётро пешниҳод кунам.
Ин ҷаҳон бихишт нест. Ин як озмоишгоҳи илоҳӣ аст, ки
дар он Худо рӯххоро месанҷад, то бубинад, ки оё онҳо
хоҳишҳои бадро бо некӣ мағлуб мекунанд ва Ёро — яъне
Худоро — бузургтарин орзуи худ мегардонанд, то онҳо
.ба подшоҳии Ё баргарданд

Зиндагӣ пур аз ҳар гуна фоҷиа ва комедия,
фалокатҳо ва масхараҳост. Ин як намоиши бузург, доимо
тағйирёбанда ва бисёрҷанбаи шаклҳои бешумор аст. Ҳеҷ
ду чиз комилан яксон нест. Зиндагии ҳар як шахс
беназир аст. Ҳар яки онҳо хусусиятҳои гуногун, тарзи
.фикрронии гуногун ва хоҳишҳои гуногун доранд
Агар мо ҳар рӯз бо як озмоиш рӯ ба рӯ мешудем, аз
зиндагӣ дилгир ва хаста мешудем. Ҳатто Бихишт, агар
он ҳамеша якхела мебуд, мо онро намехостем. Мо
гуногунрангӣ ва гуногунрангиро дӯст медорем. Агар
Бихишт якранг мебуд, авлиё ва мардони муқаддаси Худо

дуо мекарданд, ки ба Замин баргарданд, то худро
фароғат кунанд! Биҳишт пайваста бо роҳи гуворотарин
нав мешавад, дар ҳоле ки Замин аксар вақт пайваста
.нав мешавад, аммо бо роҳи дилгиркунанда ва нохуш
Аммо, бо вучуди он ки зиндагӣ хастакунанда ва
душвор аст, аксари одамон ба он одат мекунанд ва
бовар мекунанд, ки роҳи дигаре барои зиндагӣ вучуд
надорад. Онҳо наметавонанд ин ҳаётро бо ҳаёти
маънавӣ муқоиса кунанд ва андозаи дард ва хастагии
.пинҳоншударо дарк намекунанд

Дар асл, зиндагӣ воқеӣ нест. Ҳамон тавре ки
филмҳои кӯҳна борҳо аз нав бароварда мешаванд, ҳамон
рӯйдодҳои кӯҳна низ бо шаклҳои гуногун такрор
.мешаванд

Гарчанде ки ҳаёт беохир идома меёбад, ҳамон
мавзӯёҳое, ки дар филмҳои гузашта пешниҳод шудаанд,
пайи ҳам аз нав дида мешаванд. Дар ҳақиқат, таърих
такрор мешавад ва одамон танҳо дар осорхонаҳои замон
.ашёи нодиранд

Барои пурра қабул кардани тааҷҷубҳои зиндагӣ,
онҳоро объективӣ ва беғаразона қабул кунед. Барои рӯ
ба рӯ шудан бо мушкилоти зиндагӣ бо ҷасорат ва
эътимод ба худ, бояд дар шодӣ ва ғаму андӯх, бурд ва
.бохт, пирӯзӣ ва нокомӣ мувозинат нигоҳ дошта шавад
Нигоҳ доштани оромии ботинӣ, сарфи назар аз ҳама
ҳодисаҳо, беҳтарин роҳи рафъи хоҳишҳои фиребанда
аст. Ин аст он чизе ки ман аз шахсиятҳои бузурге
омӯхтам, ки аз тағйири замон бетаъсир монданд, то
охир устувор ва тағйирнопазир монданд. Ҳатто
пайғамбарон, вақте ки таъқиб мешуданд, шуури
муқаддаси худро аз даст надоданд ва ба касе иҷозат
.надоданд, ки муҳаббати Худоро аз онҳо дуздад
Шодмонии рӯҳонӣ худ як ҳимояи муборак ва
бузургтарин қалъа аз ҳама аст. Дар миёни озмоишҳо ва

мусибатҳо, неъматҳоеро, ки Худо ба шумо додааст, ба
.ёд оред

Рӯҳи шумо маъбади муқаддаси Худост. Торикии
нодонӣ набояд иқозат диҳад, ки он макони покро олуида
кунад. Чӣ қадар аҷиб аст, ки дар шуури рӯҳ, бошараф,
бошараф, беҳатар ва дар оромӣ бошем! Аз ҳеҷ чиз
.натарсед ва аз касе нафрат накунед
Муҳаббати худро ба ҳама диҳед. Муҳаббати Худоро
эҳсос кунед ва ҳузури Ёро дар ҳама одамон бубинед ва
бигзор орзуи қавитарини шумо ҳузури доимии Ё дар
дили шумо бошад. Ин роҳи зиндагӣ дар сулҳу осоиштагӣ
дар ин ҷаҳон аст. Аммо то он даме, ки шамолҳои шадиди
хоҳиш дар воҳаи дил ғавғо кунанд ва дарахтони онро бо
шиддат ларзонанд, чашидани ин қаноатмандии ботинӣ
.душвор аст

Орзуҳо аз муҳити инсон ташаккул меёбанд. Онҳо аз
даркҳои ҳисси мо таваллуд мешаванд ва бо
маҳдудиятҳои ин даркҳо маҳдуданд. Иштирок дар
ярмаркаи деҳот хоҳиши каме ҳаяҷонро қонеъ мекунад,
аммо пас аз боздид аз намоишгоҳи сатҳи ҷаҳонӣ ва
дидани ҳама намоишгоҳҳои гуногун, ярмаркаи хурд
ҷозибаро ва ҷолибияти худро аз даст медиҳад. Ҳамин
тарик, мо бояд аввал шодии муошират бо Худоро эҳсос
кунем, то ки ин шодмониро бо лаззатҳои камтари
заминӣ муқоиса кунем. Сипас, орзуҳо дорои хусусияти
баландтар хоҳанд буд. Орзу беохир аст; ҳамин ки яке
ичро шавад, дигаре ҷои худро мегирад. Аммо вақте ки
шумо Худоро пайдо мекунед, ҳамаи орзуҳои шумо иҷро
мешаванд. Пас, чаро аввал иҷро шудани он орзуи
бузургтаринро ҷустуҷӯ накунед ва аз дасти
саховатманди Худо беҳтарин ва пайдортарин мукофотро
?нагиред

Вақте ки Худо ба дуои ҷӯянда барои шинохтани Ё
посух медиҳад, ҳамаи хоҳишҳои дигари ӯ феврал ва ба
.таври абадӣ амалӣ хоҳанд шуд

Тилои хирад ва пӯлоди қувват
Ин ҷаҳон аз комилӣ хеле дур аст. Ин мактаби
озмоишҳо ва ранҷу азобхост ва тавассути ин озмоишҳо
мо дарсҳои ҳаётро меомӯзем. Мақсади озмоишҳо
шикастани мо нест, балки инкишоф додани қувваҳои
мо. Онҳо натиҷаи қонуни табиӣ эволютсия ва
пешрафт мебошанд; барои мо пешрафт ва боло рафтан
аз сатҳҳои пасттарин ба баландтарин муҳим аст
Худо моро бо ҳар роҳ месанҷад, то азми моро
мустаҳкам кунад, на барои шикастани мо. Агар мо
тамоми эътимоди худро ба ҷисм гузорем, нодонӣ моро
нобуд мекунад. Онҳое, ки дар ҷустуҷӯи ҳақиқат
устуворанд, ҳаёти ҷовидонӣ меёбанд
Мақсади ранҷу азоб чист? То ки дигар ҳеҷ гоҳ ранҷ
накашем Ин ҷаҳон кӯраи сӯзон аст, ки дар он ҷо рӯҳҳои
мо об мешаванд, то он даме ки тиллои ҳикмат ва пӯлоди
қувват ва устуворӣ пайдо шаванд
Зиндагӣ аксар вақт ба як бозии душвор монанд аст
ва ягона баҳонаи он ин аст, ки он танҳо як орзуи
кайҳонӣ аст, ки абадӣ нест
Аз ин рӯ, ҷаҳон пур аз нобаробарӣ ва нобаробарӣ
аст. Баъзе одамон камбағал ва баъзеи дигар
сарватманданд
Баъзеи онҳо солим, баъзеи дигар бемор ва ғайра
Инсон дар гузашта бисёр чизҳоро аз сар
гузаронидааст ва дар оянда низ бештар аз ин чизҳоро аз
сар хоҳад гузаронд, аммо ин далел набояд ўро тарсонад
Зиндагӣ як намоишномаи кайҳонӣ аст ва Худо ба мо
нақшҳоеро таъин кардааст, ки мо бояд онҳоро хуб иҷро
кунем, то он даме, ки мо бо қаноатмандӣ амал кунем ва
бо равшанӣ фикр кунем, мо бо Офаридгори худ дар
ҳамоҳангӣ ҳастем ва аз ҳеҷ тарсе надорем. Ин тасаллии
бузургест, ки хирад ба мо медиҳад
Баъзан гуфтан осон аст, ки ин коинот як хоб аст,
аммо вақте ки бо воқеиятҳои саҳт рӯ ба рӯ мешавем,

фикр кардан душвор мешавад, ки ин зиндагӣ як хоб аст.

Муҳим аст, ки қудрати тафаккури худро парвариш диҳем, то мо дарк кунем, ки ин коинот аз ақл ва иродаи

.Худо сарчашма гирифтааст

Робитаи байни ақл ва материя хеле шаффоф аст ва

барои бомуваффақият аз озмоишҳои зиндагӣ гузаштан,

мо бояд худро ҳам аз ҷиҳати ҷисмонӣ ва ҳам аз ҷиҳати

зеҳнӣ нав кунем. Мо бояд устувориҳои рӯҳиро инкишоф

диҳем ва қобилияти қабули худро васеъ кунем. Касоне,

ки наметавонанд ба мушкилоти зиндагӣ тоб оранд,

вақте ки тӯфонҳои душвориҳо ва тундбодҳои офатҳо

.шадид мешаванд, натавон хоҳанд буд

Калиди хушбахтӣ, қувват ва саломатӣ дар дохили

мост. Аммо он чизе, ки аксар вақт рӯй медиҳад, ин аст:

касе, ки солҳои зиёд аз саломатии хуб баҳра мебарад ва

сипас шаш моҳ бемор мешавад, метавонад бовар кунад,

ки ҳеҷ гоҳ шифо намеёбад. Бадан набояд ақлро ба ин

бовар кунонад. Ақл бояд баданро бовар кунонад. Ақл

набояд аз ҳолати бадан таъсир гирад ва мо бояд дарк

кунем, ки бадан макони зисти рӯҳ аст ва рӯҳ набояд аз

.он таъсир гирад

Худо ба мо қудрат додааст, ки андешаҳо ва бадани

худро идора кунем ва аз дарду ғам озод бошем. Ақл

манбаи ҳама мушкилот ва манбаи хушбахтӣ аст. Дар асл,

инсоният аз ҳама таҷрибаҳояш қавитар аст ва ҳатто агар

.мо ҳоло инро дарк накунем ҳам, баъдтар хоҳем фаҳмид

Ҳеҷ гоҳ нагӯед, ки "ман тамои кардам ва тамои

кардам", зеро ин як фикри манфӣ аст, ки ақлро заҳролуд

мекунад. Баъзе одамон фикр мекунанд, ки агар каме роҳ

раванд, ҳаста мешаванд ё агар натавонанд баъзе

.хӯрокҳоро бихӯранд, дард мекашанд ва ғайра

Мо набояд ба ақли худ иҷозат диҳем, ки ба беморӣ ё

маҳдудиятҳо диққат диҳад ва дар он сурат мо хоҳем

дид, ки баданамон ба сӯи беҳтар тағйир меёбад. Дар

хотир доред, ки ақл қувваи пешбарандаи бадан аст.

Агар ақл заиф бошад, бадан заиф хоҳад буд. Мо набояд
ноумед шавем ва ғамгин нашавем, зеро ҷаҳон хуб аст ва
.Худо ҳамеша бо мост

Ҳикояи ман бо шириниҳо ва машқи ирода
Ман ба шумо дар бораи ҳодисае нақл мекунам, ки
вақте ки ман ҳанӯз хурд будам, бо ман рӯй дода буд
Аввалан, иродаи кӯдак физиологӣ ё ҷисмонӣ номида
мешавад; вақте ки кӯдак гиря мекунад, ин нишонаи он
аст, ки онҳо чизеро мехоҳанд. Онҳо аз сабаби ҳолати
ҷисмонӣ гиря мекунанд, аз ин рӯ, шакли аввали ирода
.ҷисмонӣ аст

Сипас, вақте ки кӯдак ба воя мерасад ва ба иродаи
модараш итоат мекунад, гуфта мешавад, ки кӯдак
"иродаи худкор" дорад, зеро иродаи кӯдак дар ин
.марҳила аз ҷониби иродаи модар идора карда мешавад
Дар ёд дорам, вақте ки ман дар марҳилаи иродаи
худкор будам, ҳама чизеро, ки модарам аз ман талаб
мекард, иҷро мекардам ва лақаби ман дар он вақт
"фаришта" буд. Аммо рӯзе парасторам маро бо ароба ба
мағоза бурд ва дар он ҷо пораҳои қандҳои ранги
норанҷӣ дидам ва онҳо таваҷҷӯҳи маро ба худ ҷалб
.карданд ва маро ба таври аҷиб ҷалб карданд

Ман аз парасторам хоҳиш кардам, ки бароям каме
харад, аммо ӯ рад кард, бинобар ин ман як калима ҳам
.нагуфтам ва мо ба хона баргаштем

Ман хӯроки шомро хӯрдм ва баъд боз дар бораи
шириниҳо фикр кардам, бинобар ин ба модарам гуфтам,
ки шириниҳои ранги норанҷӣ мехоҳам ва ӯ гуфт: «Не, ба
.«катат рав

Пас аз муддате, ман дархостамро такрор кардам ва
гуфтам: "Модар, ман қандҳои норанҷӣ мехоҳам."
Модарам бо овози қатъӣ ва қатъӣ ҷавоб дод: "Ту онҳоро
".намегири ва бояд хоб рави

Сипас ман бо овози баланд фарёд задам: «Ман
қанди афлесунии худро мехоҳам!» ва дар дархости худ

исрор кардам ва то он даме ки модарам рафта
фурушандаро бедор кард, то пораҳои қандро бароям
.биёрад, исрор кардам

Ва ман худро бениҳоят хушбахт ҳис кардам. Чаро?
Зеро ман аз иродаи худ истифода кардам ва муваффақ
шудам! Бале, ман худро аҷиб ҳис мекардам, зеро ман
бори аввал аз иродаи худ истифода кардам. Аммо рӯзи
дигар лақаби ман аз "фаришта" ба "бадқасд" иваз шуд,
зеро ман озодии худро истифода бурдам ва як бор роҳи
.худро интиҳоб кардам

Ҳар вақте ки ман чизеро безарар меҳостам, оилаам
розӣ мешуд, аммо ман ҳамеша ба ақл гӯш медодам ва
вақте ки хато мекардам, ҳамеша омода будам худро
ислоҳ кунам. Аммо вақте ки ҳақ будам, аз ҷоям
намечунбидам, ҳатто агар боқимондаи оила розӣ
.набошанд ҳам

Модарон бояд иродаи фарзандонашонро тарбия
кунанд ва онро бо рад кардани хоҳишҳояшон танҳо аз
сабаби кӯдак буданашон зери фишор нагиранд. Агар
кӯдакон хоҳанд, ки иродаи худро ба таври солим ва
муносиб истифода баранд, набояд онҳоро бадном
кунанд. Озодии онҳо набояд маҳдуд карда шавад ва
онҳо бояд аз волидонашон дар бораи хоҳишҳои
хурдашон маслиҳатҳои меҳрубонона ва фаҳмо гиранд.

Агар волидон фикр кунанд, ки метавонанд бо задани
фарзандонашон вақтро сарфа кунанд, онҳо танҳо вақтро
беҳуда сарф мекунанд. Онҳо бояд бо кӯдак дар бораи
масъалаҳо сӯҳбат кунанд ва дигар ҳеҷ коре накунанд.

Кӯдакон бояд чанд шаппотии хурд ва сахтро эҳсос
.кунанд; ин ба онҳо кӯмак мекунад, ки зудтар омӯзанд

Волидон аксар вақт иродаи худро ба
фарзандонашон таҳмил мекунанд. Иродаи кӯдак бояд
парвариш карда шавад ва бо ӯ бояд бо муҳаббат,
.фаҳмиш ва сабр муносибат кард

Пас аз иродаи худкори кӯдак "иродаи кӯр"-и ҷавонӣ
пайдо мешавад. Ин ирода мисли туфангест, ки тирҳоро
ба ҳаво мепарронад ва ҷуз таркишҳои нохушоянд чизе
намебарорад. Ҷавонон динамитҳои иродаи худро беҳуда
.сарф мекунанд

Сипас "иродаи тарканда" меояд, зеро вақте ки кӯдак
ба синни наврасӣ мерасад, иродаи худро тавассути
хоҳишҳои беихтиёр ва рафтори бепарвоёна раҳо
мекунад. Онҳо аксар вақт дарси худро танҳо пас аз аз
сар гузаронидани зарбаҳо ва зарбаҳои дарднок
.меомӯзанд

Мегӯянд, ки занбӯри асал аз бӯи лотос чунон мафтун
шудааст, ки муддати тӯлонӣ дар қалби гул мемонад ва
нектар мемакад. Дар ҳамин ҳол, гулбаргҳои лотос ба он
.мечаспанд ва дар дохили лотос мемиранд

Сипас оҳуҳои минтақаҳои шимолӣ ҳастанд, ки аз
оҳангҳои най маст шудаанд. Вақте ки шикорчӣ най
менавазад, оҳу назди ӯ меояд ва бо сарнавишти
.марговари худ рӯбарӯ мешавад

Инчунин баъзе филҳои хонагӣ (филҳои мода)
мавҷуданд, ки барои ҷалб ва шикори филҳои дигар
.истифода мешаванд

:Дар ин замина, файласуфи бузурге чунин гуфтааст

Занбӯри асал аз бӯи он мафтун мешавад

Ва оҳу садои ҳуштак мебарорад

Фил дар асирӣ меафтад

Аз сабаби ламси ҳаяҷоновар

Аммо дар бораи инсоне, ки ҳамаи ин ҳиссиётро
дорад, чӣ гуфтан мумкин аст? Маслиҳати файласуф ба ӯ
:чунин аст

Ғуломи ҳиссиёти худ набошед ва нагузоред, ки»

.«чизе ё касе шуморо идора кунад

:Дар мавриди ман, ман мегӯям

Дар хотир доред, ки ҳамаи ҳиссиёти шумо дар
хидмати шумо қарор доранд ва бояд ба фармонҳои шумо

гӯш диҳанд ва ба иродаи бошуурунаи шумо итоат
.кунанд

Хашм ва хотираи фил

Онҳое, ки оромии ботинӣ мечӯянд, бояд дарк
кунанд, ки чӣ гуна хашм ба вучуд меояд ва чӣ гуна он
аксар вақт ба оқибатҳои даҳшатнок оварда мерасонад.

Аз сабаби номутавозинии ботинии аз хашм ба вучуд
омада, бисёриҳо бар хилофи хоҳиши худ ба ҷинойткорон
.ва қотил табдил ёфтаанд

Монеъ шудан ба хоҳишҳо ақлро кӯр мекунад Вақте
ки тумани хоҳишҳо ақли инсонро фаро мегирад, ӯ
хушёрӣ худро гум мекунад ва ба рафторе, ки ба инсон
.наҷиб муносиб нест, рафтор мекунад

Аз даст додани ақл, фаҳмиши фитриро, ки қувваи
пешбарандаи ҳама гуна амалҳои солим ва ниятҳои нек
.аст, ошуфта мекунад

Вақте ки рули мошини рӯҳии ҳаёти инсон
мешиканад, ӯ ногузир ба садама дучор мешавад ва
метавонад худро дар хандаки дард ва бадбахтӣ пайдо
.кунад

Масалан: Шавҳар бо хурсандӣ мошин меронд ва дар
роҳ ба сӯи боғ, занаш аз ӯ хоҳиш кард, ки самти
ҳаракаташро иваз кунад, то ба ҷои боғ ба хонаи
волидонаш равад ва дар ин ҷо хушбахтии ӯ ба хашм
.табдил меёбад

Ман ин мисолро интиҳоб кардам, зеро ин як ҳодисаи
маъмулӣ аст. Дар ҳолатҳои муқаррарӣ, натиҷа ё шавҳар
дархости занашро рад мекунад ё бо норозигӣ ва
норозигӣ розӣ мешавад ва одатан ҳамин тавр мешавад.

Дар ҳарду ҳолат, хашм ҳукмронӣ мекунад, фазо
.мутаҷаннуб мешавад ва оромӣ ҳалалдор мешавад
Дар баъзе мавридҳо, хашм метавонад барои онҳое,
ки табиӣ шадид доранд, ба фоҷиа табдил ёбад. Хашм
метавонад ба хотира таъсир расонад, ё ронанда
метавонад фаромӯш кунад, ки бодикҷат ва бодикҷат

рондани мошинро анҷом диҳад, ё ба чароғҳои роҳ
аҳамият надихад, ки боиси бархӯрд ё, Худо нигоҳ
.накунад, марг мегардад

Хулоса, ҳашм рули иродаро дар аробаи зиндагӣ
қулф мекунад ва монеъи расидан ба ҳадафҳои моддӣ ва
.маънавии он мегардад
хотираи фил

Қобилияти "хотира" тӯҳфаест аз ҷониби Худо ба
инсоният ва ин чӣ неъматӣ бузургест! Хотира ба
ҳайвонот низ дода шудааст; бе он онҳо
наметавонистанд бачаҳои худро бишносанд. Баъзе
ҳайвонҳо хотираҳои аъло доранд, чунон ки достони
.зерин дар бораи фил нишон медиҳад
Ҳангоме ки як фили бузург чӯб мекашонд, чунон ки
бисёре аз филҳои омӯзонидашуда дар Шарқ ин корро
мекунанд, писарбачае ба он наздик шуд, бо сӯзан ба
.танаш сӯрох кард ва гурехт

Як сол аз он ҳодиса гузашт ва ҳамоно фил бо ҳамоно
писарбача дучор шуд. Ин барои фил фурсати нисбатан
мусоид фароҳам овард, то интиқом гирад. Он танҳо
танаашро дар атрофи писарбача печонд ва ўро бо зӯрӣ
ба тарафи дигари роҳ партофт. Пас, ҳайвонҳо хотира
.доранд

* * *

Ман хобҳои зиёде дидаам ва акнун бедорам. Дар
қурбонгоҳи ҷони худ, оташи ёди доимии Туро
афрӯхтаам, Худоё! Бо чашмоне, ки хоби хобро тарк
кардаанд, ба чеҳраи зебои Ту менигарам ва аз дидани
.нури муқаддаси он лаззат мебарам
Ва бо файзи Ту ман дарк кардам, ки саломатӣ,
.беморӣ, зиндагӣ ва марг ҳама гуна орзуҳоянд
Ман романи орзуҳоро, ки бо рангҳои дурахшон дар
пардаи дурахшони ҳаёлҳо кашида шуда буд, ба итмом
.расондам
Ва акнун ман туро ягона ҳақиқати вуҷудӣ мебинам

Худо дар он рӯъё маро нишон дод
Ҳама табиат ғайривоқеъ аст, он чизе ки берун аз
.табиат аст, моҳияти ҳақиқӣ аст

Рӯзе ман дар ҳудуди маъбад сайругашт мекардам ва
нури офтобро дар атрофам тамошо мекардам. Вақте ки
аз зинапояҳое, ки ба соҳил мебаранд, поён фаромадам,
истодам ва ба сӯи чароғҳои барқии зинапоя, ки ҳанӯз
фурӯзон буданд, нигоҳ кардам, аммо ман онҳоро фарқ
карда натавонистам, зеро нури Худо ба ман расид ва
маро фаро гирифт, то ман онро аз дигар чароғҳои
.камтар равшан фарқ карда натавонистам

{Аллоҳ нури осмонҳо ва замин аст}

Ва нур дар торикӣ медурахшад, ва торикӣ онро}

{нафаҳмидааст

Ман ҳеҷ гоҳ офтобро дида наметавонистам ва баъд
фаҳмидам, ки нури офтоб ва чароғҳои барқӣ тамоман
.воқеъ нестанд, дар ҳоле ки нури ҳақиқӣ нури Худост
Дар он рӯъёи бузург, Худо ба ман ҷаҳонҳоро ба рӯи
ҷаҳонҳо нишон дод — зухуроти бепоёни нури илоҳии Худ
— ва ман фаҳмидам, ки чизҳое, ки дидам, танҳо ифодаи
шуури кайҳонии Ё буданд. Агар мо худро бо Ё муттаҳид
созем, дар ҳар ҷое, ки меравем, дар нури Ё роҳ хоҳем
рафт ва дар ҳар ҷое, ки рӯй меорем, ҳузури Ёро эҳсос
.хоҳем кард

Вақте ки мо рӯҳи кайҳониро мешиносем ва дарк
мекунем, ки мо дар асл арвоҳ ҳастем, замин, хок, кӯҳҳо,
баҳр ва осмон об мешаванд ва ҷуз Худо ҳеҷ чиз боқӣ
.намеонад

Ва кӯҳҳоро мебинӣ, фикр мекунӣ, ки бечунбонанд,
дар ҳоле ки онҳо мисли гузари абрҳо аз паҳлӯ
.мегузаранд

Омезиши ҳама чиз дар ҳуди илоҳӣ ҳолатест, ки онро
бо сухан ифода кардан мумкин нест, як неъмат
бузургест, ки бо қаноатмандии комил аз муҳаббат, шодӣ

ва дониш (шодии мӯъмин аз мулоқот бо Парвардигораш)
.чашида мешавад

Чунин экстази рӯҳониро метавон тавассути эҷоди
тавозуни дуруст байни ҳаёти амалӣ ва тафаккур дар
.бораи Худо ба даст овард

Тоза кардани анбори равонӣ
Худтаҳлил дар ин роҳ муҳим аст. Шояд шахс бадбин,
асабонӣ ё зуд хашмгин бошад. Агар ин тавр бошад, ин
хислатҳои дар шуури шахс нигоҳдошташуда натиҷаи
.амалҳои гузашта мебошанд

Барои тоза кардани анбори равонии он мебели
фарсуда ва бетартиб, мо бояд бо амалҳои мусбат ва
созанда оғоз кунем ва эҳсоси меҳру муҳаббатро нисбат
ба дигарон парвариш диҳем. Ҳар қадар мо одамонро
бештар дӯст дорем, ҳамон қадар онҳо моро бештар дӯст
хоҳанд дошт ва мо муҳаббати онҳоро эҳсос хоҳем кард.
Аммо агар мо онҳоро, ҳатто ба худамон, танқид кунем,
онҳо ин танқидро эҳсос хоҳанд кард ва онро бо қувват
!ба мо бармегардонанд

Фарз кунед, ки душмани деринаи шумо мурдааст,
аммо шумо то ҳол нисбат ба ӯ кина ва нафрат доред.
Шумо дар натиҷаи ин талхӣ азоб мекашед ва таъсири
зараровари он дар бадан ва ақли шумо зоҳир мешавад.
Беҳтар аст, ки ӯро ба хотири Худо бубахшед, зеро бо ин
кор шумо худро аз хоҳишҳои бади интиқом, ки оромии
рӯҳии шуморо вайрон мекунанд ва оромии шуморо
мешикананд, раҳо мекунад. Андохтани нафрат ба
нафрат ё посух додан ба адоват бо нафрат на танҳо
адовати душманатонро нисбат ба шумо шадидтар
мекунад, балки дар натиҷа бадан ва эҳсосоти худро низ
заҳролуд мекунад. [Пас, бо бахшиши зебо бубахшед]
Вақте ки ман касро бахшидам ва нисбат ба касе)

(кина надоштам

Ман худро аз нигаронии душманӣ раҳо кардам

Баъзан инсон бояд ҳама чизро тарк кунад, то бо худ
танҳо бимонад, то дар бораи ҳадафи зиндагӣ андеша
кунад. Аксари одамон дар чараёни анъанаҳо ва мӯдҳо
ғарқ шудаанд. Дар асл, онҳо ҳеҷ гоҳ ҳаёти худро
надоштанд, балки зиндагии дунёро. Онҳо ба чӣ ноил
?шуданд ва дар куҷо қарор гирифтанд

Аз ин рӯ, барои инсон оқилона аст, ки гоҳ-гоҳ худро
аз машғулиятҳои ҳаррӯза ва "вазифаҳо" дур кунад, то
нооромии зеҳни худро ором кунад ва кӯшиш кунад, ки
моҳияти онро дарк кунад ва ҳадафиро, ки мехоҳад ба он
.ноил шавад, муайян кунад

Дар хотир доред, ки бузургтарин шаҳодате, ки шумо
метавонед қабул кунед, шаҳодати виҷдони шумост:
овози бехато ва бехатоии рӯҳи шумо. Он чизе ки
виҷдонатон ба шумо мегӯяд, ин аст, ки шумо дар асл кӣ
.ҳастед, бе ороиш ё ниқоб

Дар бораи қудрати Исои Масеҳ фикр кунед, ки гуфта
буд: «Эй Падар, онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд,
.«ки чӣ тавр кореро кунанд, ки намедонанд
Гӯш додан ба овози виҷдони равшанфикри шумо ба
роҳи шумо нур ва ба ҳаёти шумо баракат меорад. Вақте
ки шумо дар дилатон хоҳиши қавии иҷроии хоҳишро эҳсос
мекунед, аз фаҳмиши худ истифода баред ва аз худ
бипурсед: "Оё ин хоҳиши хуб аст ё бад, ки ман мехоҳам
"?онро амалӣ кунам

Омилҳои зиёде хоҳишҳои инсонро афзоиш
медиханд. Вақте ки касе мошини модели навро мебинад,
мехоҳад мошини ба он монандро дошта бошад. Вақте ки
онҳо хонаи услуби навро мебинанд, мехоҳанд мошини ба
он монандро дошта бошанд. Тамоюли нави мӯд маъмул
мешавад ва одамон орзу мекунанд, ки ин услубро
!харидорӣ ва пӯшанд

Орзуҳо аз куҷо пайдо мешаванд? Ман соатҳои
зиёдере барои андеша дар ин бора сарф кардам. Оё
шумо метавонед ҳамаи орзуҳои худро гурӯҳбандӣ

кунед? Ман тавонистам ҳамаи орзуҳоямро ҷудо кунам ва
танҳо орзуҳои хубро нигоҳ дорам. Ва вақте ки ба
иттиҳоди илоҳӣ расидам, фаҳмидам, ки ҳамаи орзуҳои
неки ман якбора амалӣ шудаанд. Имрӯз инсон як чизро
орзу мекунад ва фардо рӯҳи ӯ ба чизи дигаре орзу
.мекунад

Ақле, ки аз Худои Қодир сарчашма мегирад,
наметавонад бо неъматҳои ин дунё қонеъ карда шавад.
Худо азизтарин ва гаронбаҳои рӯҳ аст ва танҳо Ӯ қодир
аст орзуҳои дилро қонеъ гардонад ва хоҳишҳои рӯҳро
.амалӣ созад

Дастрасӣ ба анбори кайҳонӣ, ки пур аз некӣ аст
Худо сарчашма ва сарчашмаи ҳама гуна
қобилиятҳои зеҳнӣ, офарандаи сулҳ ва анбори ҳама гуна
шукуфӣ ва фаровонӣ аст. Барои ҳамоҳангӣ бо фазли
илоҳӣ, ки пайваста аз некӣ пур аст, мо бояд як бор ва
барои ҳамеша андешаҳои ниёз ва ниёзро аз ҷони худ
.решакан кунем

Ақли кулӣ комил ва комил аст ва аз ҳеҷ чиз маҳрум
нест. Барои дастрасӣ ба ин анбори кайҳонӣ, ки пур аз
неъматҳои ҳар навъ аст, бояд дар худ огоҳии фаровонӣ
парварад ва ҳамеша хушбин бошад, ҳатто агар манбаи
!лира, фунт, динар ё доллари ояндаро надонад
Саховатмандии илоҳиро ҳамчун борони тароватбахш
ва фаровон тасаввур кунед, ки шумо метавонед онро
дар ҳар зарфе, ки дар даст доред, қабул кунед! Агар
шумо пиёла дошта бошед, онро пур мекунад; агар зарф
калонтар бошад, шумо онро низ пур мекунад. Шумо
барои гирифтани ин неъматҳои осмонӣ аз кадом намуди
зарф истифода мебаред? Зарфи шумо метавонад нуқсон
дошта бошад - шояд пур аз сӯроҳиҳои равонӣ ва зеҳнӣ
бошад. Дар ин сурат, шумо бояд онро бо халос шудан аз
тарс, нафрат, шак ва ҳасад ва шустан ва тоза кардани
он бо оби сулҳ, оромӣ, самимият ва муҳаббати пок, барои

омодагӣ барои гирифтани файзи фаровон аз
.Саховатманд, ислоҳ кунед

Фаровонии илоҳӣ мувофиқи қонунҳои хизмат ва
хайрхоҳӣ амал мекунад. Аввал диҳед, баъд қабул кунед.

Ба одамон беҳтаринатонро диҳед ва дар иваз
беҳтаринашро хоҳед гирифт. Дар ҳар кӯшиши аввал
муваффақиятро интизор нашавед. Баъзе кӯшишҳо
метавонанд ноком шаванд, аммо баъзеи онҳо низ
.муваффақ хоҳанд шуд

Муваффақият ва нокомӣ бо ҳам печидаанд. Яке бе
дигаре вуҷуд дошта наметавонад ва мушкилот ё
вазифаҳои муҳимтарин бояд бо фаъолияти мутамарказ
ҳал карда шаванд ва тамоми кӯшишҳо барои ноил шудан
ба он чизе, ки бояд ба даст оварда шавад, ба харҷ дода
.шаванд

То расидан ба марҳилаи ниҳой, худро бо қувват ва
шавқ саъй кунед. Лозим нест, ки сушт шавед ё
.ақибнишинӣ кунед

Агар шумо роҳро ёфта натавонед, ин маънои онро
надорад, ки шумо бояд кӯшиш карданро бас кунед. Агар
шумо ҳадафро аз даст диҳед, пурсед, ки чӣ гуна ба он ҷо
расидан мумкин аст, аммо кӯшиш карданро бас накунад.
Бисёриҳо баробари дучор шудан бо мушкилот нокомиро
эътироф мекунанд. Касоне, ки ноком мешаванд, бояд бо
одамони муваффақ машварат кунанд, на бо дигарон, ки
мисли худашон ноком шудаанд. Биёед барои ба даст
овардани муваффақият қасд кунем ва бигзор ин принцип
.фалсафаи ҳаёти мо бошад

Суруди шодӣ

Вақте ки вақти ман фаро мерасад

Марг гӯшҳоямро кар мекунад

Ман ба овози маҳбуби илоҳии худ гӯш медиҳам

Ва вақте ки зангзани охирин нафасамро қатъ

мекунад

Ман аз бӯи ҳузури илоҳии Ё нафас хоҳам кашид

Ва вақте ки марг забонамро хомӯш мекунад
Ман нектари муҳаббати ўро бичашам
Ва вақте ки марг чашмони маро кӯр мекунад
Ман нури ҳама мавҷудоти Ўро хоҳам дид
Дар ҳама ҷо тоҷпӯш
Ва вақте ки марг хун ва ламси маро ях кард
Ман гармиро дар оғӯши маҳбуби кайҳонии худ
меҷӯям
Ва вақте ки чашмонам аз дидани фаршҳо
бозмедоранд
Нури биноии ман ворид хоҳад шуд
Ў ҳама чизро чаппа мекунад ва асрори пинҳони онро
ошкор мекунад
Ва вақте ки гӯшҳоям дигар наметавонанд
бишнаванд
Ман ба пичирроси ҳама чизҳои гузашта ва ҳозира
гӯш хоҳам дод
Ва онҳое, ки дар рӯзҳои наздик рӯй хоҳанд дод
Ва вақте ки бинии ман наметавонад аз бӯи замин
лаззат барад
Ман асрори рӯҳро дар ҳар самт пайгирӣ хоҳам кард
Вақте ки забон наметавонад таъмиро ҳис кунад
Ман ҳама чизҳои хуб ва баракатеро, ки чашидаам,
дар ёд хоҳам дошт
Ва вақте ки эҳсоси ман аз ин бадан нопадид
мешавад
Бадани кайҳонии ман эҳсос хоҳад кард
Ламс бо махфӣ ва ҷодугарӣ ба ҳама чиз дар ин ҷо ва
он ҷо
Ман мавҷҳои рақсро дар сатҳи баҳр эҳсос хоҳам
кард
Ва бо ҳубобчаҳои кайҳонӣ ба фазои бепоён шитоб
мекунанд
Ҳуҷайраҳои бадан нобуд мешаванд

Маҳдудиятҳои муваққати он бартараф карда
мешаванд

Аммо вай зинда дар оташи абадият эҳё хоҳад шуд
Шумо шодӣ хоҳед дид ва шодӣ хоҳед шунид
Шумо шодӣ мечашед ва бўи неъматро эҳсос хоҳед
кард

Ва шумо шодмонии пойдор ва навшударо эҳсос
хоҳед кард

Ва ӯ бо оҳангҳои неъматии илоҳӣ рақс мекунад
Бигзор эҳсосот рақси арвоҳро барои дард ва марг
тарк кунанд

Ва табдил ба эҳсосии экстази абадӣ
Дар салтанати нур, хушбахтӣ ва шодӣ
:Роҳи ҳаёт чунин аст

Монеаҳо дар роҳи рушди равонӣ худписандӣ, ғурур,
тамаъ, ҳашм, нафрат, ҳасад ва дигар ҳислатҳои торикӣ
мебошанд, ки инсонро ба ҳолати амиқтари нодонӣ
мебаранд ё тела медиҳанд. Он чизе, ки ғавран лозим
аст, ин пайравӣ аз роҳест, ки ба озодӣ мебарад, зеро
хоҳишҳои инсонӣ аз ҷониби одатҳои идора карда
мешаванд, ки доимо нав мешаванд ва ба назар беохир
метобанд. Ин одатҳо рӯҳро зиндонӣ мекунанд ва онро
асир нигоҳ медоранд ва барои соҳиби он рафтани роҳи
.озодӣ ва озодиро ғайриимкон мегардонанд

Роҳи зиндагӣ чунин аст: дар як тараф води торикӣ
нодонӣ ва дар тарафи дигар нури дурахшони хирад
ҷойгир аст. Вақте ки мо мувофиқи хирад амал мекунем,
дар роҳи озодӣ беҳатар қадам мегузорем ва он чизеро,
.ки ба мо лозим аст, ба даст меорем

Тамоми коинот офаридаи иродаи илоҳӣ аст ва вақте
ки мо худро бо ин иродаи муборак мутобиқ мекунем, он
.чизе ки ба мо лозим аст, бе заҳмат ба мо мерасад
Ман дигар барои худам чизе намехоҳам, зеро
медонам, ки он чизе, ки дар борааш фикр мекунам,
.ҳатман амалӣ хоҳад шуд

Доштани ҳикмати илоҳӣ ва муҳаббати илоҳӣ ҳамаи
орзуҳои дилро амалӣ мекунад ва ин чӣ ҳолати аҷиб ва
аҷибест, ки бо суханон тавсиф кардан мумкин нест.

Вақте ки шумо дарк мекунад, ки шумо соҳиби худ ва
сарнавишти худ, подшоҳи сулҳу оромӣ ҳастед, аз ҳеҷ чиз
наметарсед. Баръакс, тамоми ҷаҳон бо ирода ва ёрии
Худо барои ноил шудан ба он чизе, ки шумо мехоҳед,
.саъй мекунад

Азбаски Худо инсониятро ба сурати Худ офаридааст,
касоне, ки Ёро меёбанд, хоҳанд дид, ки Ё ҳар як
дархости онҳоро иҷро мекунад ва ба онҳо он чизеро, ки
мехоҳанд, медиҳад. Аммо то он даме, ки инсоният ҳатто
хурдтарин хоҳиши ҳукмронӣ бар дигарон ё нишон
додани қудрати худро дошта бошад, он дар Худо озодӣ
.нахоҳад ёфт

Шинохти Худо бо фурӯтанӣ, муҳаббат ва шодмонии
рӯҳонӣ оғоз меёбад. Қудрати ҳақиқӣ бо шинохти Худо
.меояд

Агар мавҷи хурд медонист, ки уқёнуси бузурги паси
он ёро дастгирӣ мекунад, метавонист бигӯяд: "Ман бо
уқёнус як ҳастам". Мо бояд бо итминон дарк кунем, ки
уқёнуси Худо берун аз шуури мо ҷойгир аст ва ба мо
.наздик аст, аз ин рӯ, ба тарс ё изтироб ниёз нест

Табиати илоҳӣ сулҳ, фурӯтанӣ, муҳаббат, густариши
шуур ва дониши ҳамаҷониба аст. Ҳар касе, ки бо Худо
ҳамоҳанг аст, ба худ ё ба дигарон қудратҳои худро
исбот кардан лозим нест, зеро рӯҳи ӯ медонад, ки
қудрати комил ёро дастгирӣ мекунад ва Худо ёро дар
ҳар ҷо ва ҳар вақте ки бошад, назорат ва муҳофизат
.мекунад

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, дар табиати рӯҳонии
худ бедор ва дар табиати моддии худ хобанд. Онҳо
медонанд, ки аз файзи Ё ҳама чизро ба даст оварда
.метавонанд

Пас, мо бояд бо худ ростқавл бошем ва барои
худхоҳӣ талош кунем, кӯшиш кунем, ки аз домҳои ҷаҳон
ва васвасаҳои фиребандаи он раҳо шавем ва вақти
худо барои тафаккури мусбат ва муфид ва коштани
тухми некӣ дар хоки ин ҷаҳон сарф кунем, то онро
.беҳтар аз он чизе, ки пайдо кардем, тарк кунем
Дарҳо барои мо боз хоҳанд шуд ва роҳҳо пеши мо
ҳамвор хоҳанд шуд

Зиндагӣ бояд дар атрофи хидмати фидокорона
гардиш кунад, зеро бе ин идеал, шууре, ки Худо ба
инсоният ато кардааст, ба тамоми иқтидори худ нахоҳад
расид. Вақте ки мо ба дигарон хизмат мекунем ва эгои
худо фаромӯш мекунем, мо худӣ бузургтар - рӯҳи
.илоҳиро эҳсос хоҳем кард

Кор муҳим ва ангезандаи пурқуввати хирад ва
эҷодкори инсон аст. Аммо, агар ягона ҳадафи кор
ҷамъоварии сарват бошад, он арзиши худро гум мекунад
.ва бемаънӣ мегардад

Кор хидмат аст ва маҳсулоте, ки ба фурӯш меарзад,
бояд босифат бошад ва барои дигарон воқеан муфид
бошад. Вақте ки мо ба дигарон хизмат мекунем, мо ба
худамон ҳамон қадар кӯмак мерасонем, зеро онҳо
идомаи мо ҳастанд, ҳамон тавре ки мо идомаи онҳо
.ҳастем

Шахси болиғ бе андешаи бодикқат амал намекунад.
Вақте ки мо хидмат мерасонем, мо низ хидмат мегирем,
.ҳатто агар он ба таври ғайримоддӣ бошад ҳам
Аз ин рӯ, хидмат ба дигарон тавассути расонидани
кумаки молӣ, равонӣ ё маънавӣ маънои ба даст
.овардани қаноатмандии равониро дар иваз дорад
Ҳар як хидмате, ки мо ба ҳамватанонамон пешниҳод
мекунем, моро як қадам ба шуури умумиҷаҳонӣ
наздиктар мекунад. Вақте ки шахс ба дигарон самимона
ғамхорӣ мекунад, шуури ӯ бо шуури онҳо якҷоя

мешавад, дар ҳоле ки муҳаббати бечунучаро сарҳадҳои
.шуурро ба сӯи остонаи огоҳии кайҳонӣ васеъ мекунад
Агар мо дар бораи хушбахтии бародаронамон фикр
кунем, саҳми хушбахтии мо фаровон хоҳад буд ва агар
мо муҳаббати худро ба дигарон диҳем, онҳо қувваи онро
.эҳсос мекунанд ва ба сӯи беҳтар тағйир меёбанд
Пайвастагии кӯр-кӯрона ва нафрати беасос ҳарду
монеаҳои зараровар барои расидан ба марҳилаҳои
пешрафтаи огоҳӣ мебошанд. Мо бояд дӯст доштани
ҳамаро ёд гирем, зеро ҳамаи мо фарзандони Худо
.ҳастем

Ҳар коре, ки мо мекунем, бояд бо ихтиёр анҷом дода
шавад ва мо бояд дар талошҳои худ бошуур бошем.
Вақте ки шахс хоҳиши самимӣ ва рӯҳияи баланд дорад,
ки вазифаҳоро бо муҳаббат ва қаноатмандӣ, бе ҳастагӣ
ва дилгирӣ иҷро кунад, энергияи кайҳонӣ пайваста ба
.бадан, ақл ва иродаи ӯ ворид мешавад
Касе, ки намегузорад, ки фикри заъф ва ҳастагӣ ба
шуури ӯ ворид шавад, барои зарядҳои энергияи нарма ва
ҷараёнҳои фаъолияти ҳаётӣ ҷой фароҳам меорад, то
асабҳояшро пур кунад ва ҳуҷайраҳо ва бофтаҳои
.баданашро тароват бахшад

Вақте ки шахс хоҳиши анҷом додани кореро
надорад, аз аввал худро ҳаста ҳис мекунад, аммо вақте
ки хоҳиш дорад, вучуди ӯ аз нерӯ ва қуввати тоза пур
мешавад. Онҳое, ки вазифаҳои худро бо шавқу завқ ва
қаноатмандӣ анҷом медиҳанд, мебинанд, ки қудрати
.бепоёни илоҳӣ онҳоро дастгирӣ ва дастгирӣ мекунад
Баъзе одамон чунон ба кор ғарқ шудаанд, ки вақт
барои таҳлили худ ё лаззат бурдан аз зиндагӣ надоранд.
Вақте ки мо кор мекунем ва ҳамзамон зеҳни худро ба
чизҳои мусбат банд мекунем, мо эҳсос мекунем, ки як
қувваи пинҳонӣ моро дастгирӣ мекунад ва ба мо
.энергияи бештар медиҳад

Агар дил дар иҷрои вазифаҳо самимӣ ва ростқавл
бошад, дарҳо барои мо кушода мешаванд ва роҳҳо дар
.пеши мо ҳамвор хоҳанд шуд

Мо аз Худои Қодири Мутлақ хоҳиш мекунем, ки моро
баракат диҳад, то кори худро бо шодӣ ва қаноатмандӣ
.дар корхонаи зиндагӣ анҷом диҳем

Ва бигзор ҳикмати Ё ба андешаи мо илҳом бахшад
Ва мавҷҳои қудрати Ё бар дарёҳои корҳои ҳаррӯзаи
мо рақс мекунанд

Мисли хурӯси кушташуда равшан дида
!наметавонад

Барои он ки бидонем, ки чӣ гуна дар ҳар гуна
шароит ё вазъият интиҳоби дурустро анҷом диҳем, мо
бояд довариҳои худро бо қудрати фаҳмиш роҳнамоӣ
.кунем

Ҳамаи мо дорои ин ҳисси шашум ҳастем, аммо
аксари одамон онро истифода намебаранд. Баръакс,
онҳо ба гузоришҳои панҷ ҳисси пасттар ва камтар
боэътимод такя мекунанд, зеро ин панҷ ҳиссиёт на
ҳамеша ба мо маълумоти дақиқ медиҳанд, ки мо
метавонем барои қабули қарорҳои дуруст ба он такя
.кунем

Илова бар доираи маҳдуд ва қудрати худ, ҳиссиёт —
ва бо онҳо ақли ба худписандӣ банд — чизҳоро
мувофиқи он чизе, ки дӯст медорад ва нописанд аст,
тафсир мекунанд, на мувофиқи он чизе, ки дуруст аст ва
.дар ниҳоят ба манфиатҳои инсон хизмат мекунад

Азбаски инсон қарорҳои худро бар асоси гузоришҳои
аз ҷониби ҳиссиётҳо пешниҳодшуда ва бар асоси
хулосаҳои, ки ақлаш ба ӯ меғӯяд ва бо ҳиссиёт
алоқаманд аст, қабул мекунад, аксар вақт худро дар
.вазъиятҳои нохушоянд дармонда мебинад

Умедворам, ки рӯзе фаро мерасад, ки тамоми ҷаҳон
аҳамияти ҳар рӯз барои муддате ба дарун рӯй овардан,
роҳнамоӣ ҷустан ва аз Худо кӯмак пурсиданро дарк

мекунад. Вақте ки инсон ин корро мекунад, бо кушода шудани фаҳмиши худ, ки ба онҳо имкон медиҳад чизҳоро равшан бубинанд ва қарорҳои дуруст қабул кунанд, мутавозинтар, оромтар ва фаҳмандатар мешаванд. Онҳо инчунин аз одатҳои маҳдудкунанда, хоҳишҳои беитоат, эҳсосоти дарднок ва вобастагиҳои шахсӣ, ки онҳоро водор мекунанд, ки беихтиёро на ва беандеша амал кунанд, озод мешаванд.

Фарқ, мисли фаҳмиш, як хислати рӯҳ аст, ки ба кас кӯмак мекунад, ки дар ҳолати зарурӣ чӣ кор кунад. Чунин хислатҳои рӯҳониро метавон тавассути мулоҳизаи солим ва тафаккур дар бораи Худо парвариш дод.

Вақте ки хоҳишҳо ва эҳсосот доварию касро тира мекунанд, фаҳмиш ҳам аз ҷиҳати равонӣ ва ҳам аз ҷиҳати маънавӣ кӯр мешавад. Вақте ки эҳсосот ба одамон ғолиб меоянд, онҳо аз саргардонӣ ва ҳайронӣ азият мекашанд, мисли хурӯси кушташуда, саргардон! мешаванд ва аз дидани равшан нотавон мегарданд.

Эҳсосот боиси бетарафӣ дар андеша ва назари дигарон мегардад ва қобилияти фикрронии равшан ва ҳалли оқилона ва оқилона бо вазъиятро фалаҷ мекунад.

Вақте ки мо меомӯзем, ки далелҳоро аз ақидаҳои шахсии худ ҷудо кунем, дигар ба доварию мо хоҳишҳои субъективии мо он қадар сахт таъсир нахоҳанд расонд. Агар ҳама инро меомӯхтанд, ҷаҳон нисбат ба ҳозира ҷои бештар фаҳмиш ва оромтар мебуд.

Фаҳмиш одатан аз дил сарчашма мегирад. Вақте ки дил нороҳатӣ ҳис мекунад, ин шахсро водор мекунад, ки фикр кунад, ки чизе нодуруст аст ва дар муносибат бо баъзе одамон ва вазъиятҳо эҳтиёткор бошад. Агар шумо аз чизе нигарон бошед ё хоҳед донед, ки кадом роҳро интихоб кунед, ба дили худ диққат диҳед.

Ҳар вақте ки нигарониҳо шуморо фаро мегиранд ва мушкилот шуморо ихота мекунанд, фикрҳои худро ба дили худ равона кунед ва кӯшиш кунед, ки аз эҳсосоте,

ки аз он сарчашма мегиранд, огоҳ бошед. Ором бошед ва
ногаҳон эҳсоси амиқе шуморо фаро мегирад ва Худо
тавассути биниши ботинии шумо ба шумо нишон
медихад, ки қадами навбатiero, ки шумо бояд дар он
.лаҳза анҷом диҳед

Тағйир додани хусусияти ғайримуқаррарии
ҳуҷайраҳои мағзи сар

Табибони рӯҳонӣ ё коҳинони оддӣ қудрати
бахшидани гуноҳҳо ё озод кардани гунаҳкороне, ки
барои маслиҳат назди онҳо меоянд, надоранд, зеро онҳо
танҳо метавонанд ба онҳо дастурҳои рӯҳонӣ диҳанд,
чизи дигаре нест. Аммо онҳое, ки Худоро мешиносанд,
ба марҳилаҳои хеле пешрафтаи рӯҳонӣ расидаанд, то
онҳо танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯҳонӣ ба гунаҳкорон
қаноат наkunанд, балки метавонанд - бо файз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯҳонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, пур кунанд
Ҳама аъмоли нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағз
пинҳонанд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои хуб ё
.бад зоҳир мешаванд

Шахсе, ки аз сабаби пур шудани ҳуҷайраҳои мағзи
сараш аз одатҳои носолим азият мекашад, метавонад
худо тавассути ирода, мулоҳиза, дуои самимӣ ва
тасдиқи мусбати пайваста то он даме, ки ҳамаи одатҳои
номатлубаш ба одатҳои хуби сулҳ ва оромӣ табдил
.наёбанд, озод кунад

Ин вақте рух медихад, ки қувваи дуруст
равонашудаи ҳаёт барои тағйир додани табиати
ғайримуқаррарии ҳуҷайраҳои мағзи сар кор мекунад, то
ин ҳуҷайраҳо пур аз ҳама чизҳои хуб, ростқавл ва зебо
.шаванд

Ин маънои онро дорад, ки ҳуҷайраҳои мағзи сар пур
аз ақидаҳои бардурӯғ ҳангоми пурқувват ҷамъ шудан
дар мағзи сар ва истифода шудан барои мақсадҳои нек

ва судманд аз ҷониби фаъолияти ҳаётӣ сӯзонида
.мешаванд

Шахсе, ки ба бадани ҷисмонии худ саҳт пайваст аст,
фаъолияти ҳаётии ҳудро бо мушакҳо ва ҳиссиёти ҳуд
машғул нигоҳ медорад, дар ҳоле ки шахсе, ки майли
мутафаккир ва рӯҳонӣ дорад, мушакҳо ва бадани ҳудро
дар ҳолати истироҳати фаъол ва ақли ҳудро аз ҳиссиёт
ҷудо нигоҳ медорад, то ки қувваи ҳаётӣ дар системаи
асаб аз байн равад ва дар мағзи сар мутамарказ шавад.

Аз ин рӯ, мулоҳиза воситаи муассиртарини рӯҳбаланд
кардани ҳуҷайраҳои мағзи сар ва решакан кардани
.решаҳои ҳама гуна одатҳои номатлуб аз ақл аст

Одат қудрат аст ва одамон ин қудратро бо анҷом
додани корҳои бад сӯиистифода мекунанд, ба ҷои он ки
.онро дар корҳои нек истифода баранд

Нодонӣ, беандешагӣ, интиҳоб накардани ҳамсафари
хуб ва нодида гирифтани амалҳои нек аксар вақт
инсонро ба домҳо ва домҳои одатҳои бад мекашад, ки
мисли реги бориқ ҳастанд ва шахсоро, ки бар хилофи
.ҳоҳиши ҳуд бар он роҳ меравад, фурӯ мебарад
Таъсири ҳамроҳӣ аз ирода ва довари солим қавитар

:аст

Бо шахси бад дӯстӣ макун, зеро шахси бад]

[метавонад шахсияти ўро фосид кунад

Одамони оқил бе ягон саъю кӯшиш бошарафона
рафтор мекунанд, дар ҳоле ки онҳое, ки бадиро дӯст
медоранд, ба назар чунин мерасад, ки бо қувваи одате,
ки онҳоро ба гуноҳ ва бадӣ водор мекунад, маҷбуранд
.амалҳои зараровар ва нафратангезро анҷом диҳанд

Мо аз Худои Қодири Мутлақ меҳоҳем, ки моро бо

андешаҳои нек илҳом бахшад

То ки мо хубӣ ва зебоиро бубинем

Мо фарқи байни фоида ва зарарро муайян мекунем

Ва то ки мо ба сӯи Ё рӯй оварем

Ва мо ба он умедворем

Манбаи ҳама некиҳо
Ва манбаи ҳама некиҳо

«Эй кӯҳ, ҳеҷ шамоле туро намеҷунбонад»

Шахси мутавозин ҳангоми иҷрои вазифаҳои худ,
новобаста аз он ки ба муваффақият ё нокомӣ ноил
мегардад, ором ва ором мемонад. Муваффақият ва
нокомӣ ногузир дар вақтҳои гуногун, мувофиқи дугонаи
табиати бадан, ақл ва ҷаҳон, рух медиҳанд. Шахсе, ки
пайваста ба худ аз табиати худ хотиррасон мекунад,
камтар ба зиддиятҳо дучор мешавад ва камтар аз
.иллюзияҳои ҷаҳон таъсир мегирад

Онҳое, ки мехоҳанд ба мувозинати ботинӣ ноил
шаванд, набояд ба худ иҷозат диҳанд, ки аз шуури
дуалистии дар бадан мавҷудбуда олуда шаванд. Чунин
амал бешубҳа душвор аст, зеро рӯҳ, вақте ки бо бадани
ҳассос ҳамдардӣ мекунад, ҳам хислатҳои хуб ва ҳам
хислатҳои бади онро қабул мекунад. Барои раҳой аз
пайвастагӣ ба ҳолатҳои ноустувори бадан, бояд аз
шуури ҷисмонӣ, ки манбаи ҳама гуна бадбахтихост,
.болотар равад

Онҳое, ки дар ихтиёри шароит зиндагӣ мекунанд, аз
лаззатҳо ва лаззатҳо шодӣ мекунанд ва аз дард ва
душвориҳо ғамгин мешаванд, аммо онҳое, ки ғамгиши
бештар доранд, ором ва ором мемонанд ва аз изтироб ва
нооромӣҳое, ки ҳуди ҳаёти муқаррарӣ мебошанд,
натарсидаанд (мисли кӯҳе, ки аз шамол ночунбонда
.шудааст)

Шахси мутавозин, ҳатто дар замонҳои ғаму андӯҳ,
дар шароити хуб ва бад оромии ботиниро нигоҳ
медорад. Ғайр аз ин, онҳо қобилияти ҳамдардӣ бо
дигаронро доранд, эҳсосоти онҳоро дарк мекунанд ва ба
онҳо кӯмак мерасонанд, бе он ки аз нигарониҳои худ
фишор оваранд. Ҳамин тариқ, бо қувваи ботинии худ,
онҳо метавонанд дигаронро тасаллӣ диҳанд ва ғаму
андӯҳи онҳоро сабук кунанд. Ва бо оромӣ ва тавозуни

худ, онҳо ба дигарон дарси арзишмандеро дар бораи
.надодани фитнаҳои харобиовари эҳсосӣ меомӯзонанд
Марди хирадманд рӯҳи илоҳиро дар ҳар кас мебинад
ва ҳангоми раҳӣ аз хоҳишҳои худхоҳона, бо итминон ва
қаноатмандӣ ҳама чизеро, ки аз ҷониби Худо барои
қонеъ кардани ниёзҳои бадан, ақл ва рӯҳ ба ӯ меояд,
қабул мекунад. Ӯ аз маҳдудиятҳои нафс раҳо шудааст ва
нисбат ба дигарон душманӣ ҳис намекунад ва нигоҳҳо
ва суҳанони худро бо ларзишҳои зарароваре, ки оромӣ
ва оромии одамонро ҳалалдор мекунанд, бор намекунад,
зеро ӯ рӯҳи илоҳиро мебинад, ки дар ҳама пинҳон
.мечӯяд

Вақте ки ӯ ба ҳадафи ниҳӣ мерасад, муваффақият
ва нокомӣ барои ӯ яксон мешаванд, зеро эҳсоси
дугонагии ӯ бо ёфтани моҳияти ваҳдати ҷаҳонӣ аз байн
.меравад

Гарчанде ки ӯ кори худро аз рӯи муҳаббат ба Худо
ва хидмат ба башарият анҷом медиҳад, ӯ то абад
.бепарво мемонад

Барои ба даст овардани хушбахтӣ
Барои ба даст овардани хушбахтӣ, бояд зиндагии
таҳти назорати худтанзимкунӣ доштаро ба сар барад.
Онҳое, ки тасмим мегиранд вазъияти худро мувофиқи
қонунҳои олии зиндагӣ назорат кунанд, дармеёбанд, ки
вазъияти онҳо ба таври худкор мувофиқан мутобиқ
мешавад. Мушкилоте, ки мо дар ин зиндагӣ бо онҳо рӯ
ба рӯ мешавем, моро илҳом мебахшанд ва моро барои
саъю кӯшиши бештар барои расидан ба сатҳҳои
.баландтар ҳавасманд мекунанд

Агар шумо ҳаминро мечӯед, пас роҳро, ки ба он
мебаранд, пайравӣ кунед ва ҳеҷ кас шуморо аз он
.боздорад ё аз он маҳрум нахоҳад кард

Худо ба мо ақл додааст ва мо бояд дар он нури
имон, некбинӣ ва шодмониро афрӯхта, онро то ҳадди
имкон аз ҳама озмоишҳои ғамангез раҳо кунем. Мо

инчунин бояд иродаро парвариш диҳем, то вазъияти
.худо назорат кунем, на ин ки онҳоро идора кунем
Таҳияи нақшаҳои мантиқӣ ва солим барои ҳаёти худ
муҳим аст, то мо тавонем ба ҳама чизҳои хубе, ки
меҳоҳем ба даст орем ва медонем, ки бояд анҷом диҳем.
Ҳангоми банақшагирӣ, кӯшиш ва кор, биёед дар хотир
дорем, ки Худои Саховатманд ба мо кӯмак мерасонад ва
моро ба сӯи дуруст роҳнамоӣ мекунад. Дар ин кор, мо
азму ирода, сабр, истодагарӣ ва равшании биниш хоҳем
.дошт
Дар ҳар кучое ки бошад, дар замини бузурги Худо ба
шумо муваффақият ва хушбахтӣ таманно дорем
Ҳамаи онҳо арвоҳ ва тасвирҳои пайдарпай
.мебошанд
Боғҳои гулобӣ
Водиҳои ашк
Ва қатраҳои шабнам, ки ба наваҳои нарм
часпидаанд
Ва шодмониҳои кӯдакӣ
ва эҳсосоти беандоза
Ва шодмониҳои беандоза дар пастиву баландии
онҳо
Ва ғамҳои вазнин бар дилҳо
Ва шамъҳои осмон милт-милт мекунанд ва нопадид
мешаванд
Ва сароби ошиқӣ моро ҷалб мекунад
Аз иллюзия то иллюзияҳо
Ва орзуҳо бо шавқ
Ва ҷанголи якраве мисли ҳаштпо
Ва гиряи навзод
Шабнами марг
Ва шодӣ аз саломатии ҷӯшон
Ва лаҳзаҳои зудгузар
Ҳамаи онҳо спектрҳо ва тасвирҳои пайдарпай
мебошанд

Дар экрани шуур
Худовандо, ба ман кумак кун
Барои он ки дар худ хислатҳо ва фазилатҳои
наҷибро парвариш диҳам
Ва барои он ки сарбозони оромӣ ва худдорӣ дар
доҳили худамро тарбия кунам
Роҳбари илоҳӣ дар он бошед
Дар ҷанги ҳалкунанда
Бар зидди нодонӣ ва инкор
Ва барои баланд бардоштани парчами мубораки
шумо ва мақолаҳо
Парчами ҳақиқат ва принципҳои адолат ва некӣ
Лағжидан аз болои ёдгориҳои рӯҳам
Ва минтақаҳои ҳаёти ман
* * *

Эҳтиёт бояд бар тарс ғолиб ояд. Чораҳои
пешгирикунанда бояд андешида шаванд ва бояд тамоми
кӯшишҳо барои бартараф кардани сабабҳои беморӣ ва
раҳой аз тарс анҷом дода шаванд. Микробҳо дар ҳама ҷо
ҷунон зиёданд, ки агар одамон аз онҳо метарсанд,
наметавонанд аз зиндагӣ лаззат баранд. Ҳатто бо ҳама
чораҳои эҳтиётии зарурии саломатӣ, агар шахс хонаи
худо зеро микроскоп тафтиш кунад, иштиҳо ва хоҳиши
.хӯрокхӯриро аз даст медиҳад
Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрҳои худро аз он дур
кунед. Онро ба Худо гузоред ва эътимоди худро ба ӯ
мустаҳкам кунед. Одатан, ранҷу азоби зиёд аз изтироб
ба вуҷуд меояд. Чаро азоб мекашед, вақте ки беморӣ
ҳанӯз пайдо нашудааст? Азбаски бемориҳои аксари
одамон аз тарс сарчашма мегиранд, раҳой аз тарс
онҳоро фавран раҳо мекунад ва шифо фавран хоҳад буд.
Ҳар шаб, пеш аз хоб, ба худ тасдиқ кунед: "Худо бо ман
аст ва ҳар кӣ Худоро бо худ дорад, аз ҳеҷ чиз
наметарсад". Худо бо Рӯҳи Худо ва энергияҳои
кайҳонии ӯ ихота кунед ва бовар кунед, ки ҳар микробе,

ки ба шумо ҳамла мекунад, nobуд карда мешавад. Бо
эътимоди комил такрор кардани "Эй Худо, Қодири
Мутлақ" ё "Эй Худованд, Ёрдамчӣ" шуморо муҳофизат
мекунад, тақвият медиҳад ва ба шумо эҳсоси роҳат ва
солимӣ мебахшад. Вақте ки шумо бо Худо дар ҳамоҳангӣ
ҳастед, ҳақиқати Ё ба шумо ҷорӣ мешавад ва шумо
хоҳед донист, ки дар асл шумо рӯҳе ҳастед, ки аз
.душворӣ ва нопадидшавӣ эмин аст

Ҳар вақте ки тарсед, кафи дастатонро ба дилатон
гузоред ва онро аз чап ба рост молида, бигӯед: "Эй
Парвардигор, ин тарсро аз ман дур кун ва ақлу
андешаҳои маро аз ҳар гуна парешонхотирӣ раҳо кун".
Ҳамон тавре ки роҳҳои халосӣ аз ҳалалдоршавии радио
вучуд доранд, агар шумо пайваста дили худро аз чап ба
рост молед ва агар шумо пайваста ба фикри ронда
шудани тарс аз дилатон диққат диҳед, тарс бо ёрии
Худо нопадид мешавад ва шумо шодмонии илоҳиро
.эҳсос хоҳед кард, ки тамоми вучудатонро пур мекунад
Тарс ҳамеша бо инсон аст ва халосӣ аз он бо фикр
кардан дар бораи Худо ва эҳсос кардани ҳузури Ё
.имконпазир аст

Ба Худо таваккал кунед ва дар ҳар коре, ки
мекунед, самимӣ бошед. Тақлидкунандагон зиёданд;
номи худро ба рӯйхати тӯлони онҳо нанависед. Он
чизро, ки мекунед, аз худ кунед ва онро ба тарзи
беназире, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст, анҷом диҳед.
Майдон барои эҷодкорӣ боз аст, ба шарте ки хоҳиш
самимӣ ва ирода бошад. Вақте ки шумо бо Худо дар
ҳамоҳангӣ ҳастед, тамоми табиат ба шумо посух
.медиҳад

Одамон аксар вақт худро дар ҷои аввал мегузоранд,
аммо мо бояд дар бораи дигарон фикр кунем ва ба онҳо
то ҳадди имкон кумак кунем ва ба онҳо некӣ орзу кунем,
ҳамон тавре ки ба худамон орзу мекунем. Вақте ки мо ин
корро бо омодагӣ ва самимона анҷом медиҳем, мо ҳис

мекунем, ки доираи ҳамдардӣ васеъ мешавад ва
пайвандҳои меҳру муҳаббат байни мо ва дигарон
.амиқтар ва мустаҳкамтар мешаванд
Дар муҳите, ки аҳолии он 1000 нафар аст, агар ҳама
дӯстона рафтор кунанд, ҳар як шахс 999 дӯст дорад,
аммо агар ҳар як шахс дар он муҳит мисли душмани
дигарон рафтор кунад, ҳар як шахс 999 душман хоҳад
.дошт

Нури моҳтоб ва сарзаминҳои дури хушбахт
Вақте ки шом фаро мерасад, андешаҳои худро бо
нури моҳ омехта кунед
Ғамҳои худро бо нурҳои бишӯед
Ман эҳсос мекунам, ки нури аҷиб, ки ба бадани
шумо нарма паҳн мешавад
Ва болотар аз дарахтон ва минтақаҳои дурдаст
Дар фазои васеъ истода, бо чашмони ором нигоҳ
кунед

Ба нури моҳ ва манзараҳои аҷиб, ки он ошкор
мекунад
,Ба канорҳои пардаи уфуқи дурахшон нигоҳ кун
Бигзор андешаҳои тафаккури шумо аз ҳудуди
дурнамо берун раванд
Ба сарзамини орзуҳои тиллоӣ
Диққати худро аз шаклҳои, ки бо нурҳои моҳ нишон
дода шудаанд, дур кунед

Ба ситорагони дур ва осмони дур
Оромии абадӣ берун аз эфири зинда
Дар ҷое ки ҳама чиз бо муҳаббат ва ҳаёт ҷӯш
мезанад

Бубинед, ки чӣ тавр нурҳои моҳ дароз мешаванд
На танҳо дар рӯи Замин
Балки, дар ҳар ғӯшаи олами бепоёни ақли олии
шумо
Чуқур андеша кун, то ба сарзаминҳои дурдаст ва
хушбахт бирасӣ

Андозаҳои огоҳии амиқи маънавӣ
Ва коинот ҳамчун нури нукрагин дида мешавад
Он бе маҳдудият ва интиҳо дорад
* * *

Инсонҳо дар зери одатҳои носолим қарор доранд ва
ин одатҳо пайваста парвариш меёбанд, дар ҳоле ки
.одатҳои хуб мемиранд ва нобуд мешаванд
Меҳмонони номатлуб дар ҳаёти инсон мақоми
аввалро ишғол кардаанд, дар ҳоле ки меҳмонони гиромӣ
аз ӯ ҷуз безътиноӣ ва безътиноӣ чизе намебинанд ва аз
.дари ӯ шарманда ва дилшикаста рӯй мегардонанд
Одатҳои хубро бояд бо амалҳои нек парвариш кард
ва инро ҳамроҳии хуб ва навиштаҳои илҳомбахш таъмин
мекунад, зеро таъсири муҳити зист аз ирода қавитар
.аст

Инсонҳоро моддиятпарастӣ роҳнамоӣ мекунад ва
нури ақл пайваста ба берун ва на ба дарун равона карда
мешавад. Одамон ин ҷову он ҷо медаванд, аммо дар
ҷаҳон ҷое нест, ки онҳоро аз худ ва вичдонашон
.муҳофизат кунад; лаҳзаҳои худшиносӣ муҳим аст
Агар шахс барои муваффақият дуо кунад, дар ҳоле
ки фикрҳояш ҳамзамон пур аз фикрҳои нокомӣ,
бесарусомонӣ ва бепарвоя ҳастанд, онҳо мисли касе
ҳастанд, ки касеро ба як рисолат мефиристад, аммо дар
роҳ аз ҷониби роҳзанҳо ба ӯ ҳамла мекунанд. Роҳзанҳое,
ки муваффақияти шахсро медушданд, одатҳои бади
онҳост. Шахс дуоҳои худро бе ҳимоя ба Худо
мефиристад ва роҳзанҳои изтироб ва нигаронӣ пеш аз
расидан ба Худо ба онҳо ҳамла мекунанд. Албатта, Худо
ба дуоҳо гӯш медиҳад, зеро ӯ дар ҳама ҷо ва ҳама чизро
медонад, аммо дар баъзе ҳолатҳо дуоҳо иҷобат
намешаванд. Чаро баъзан онҳо иҷобат намешаванд?
Ҷавоб дар тухмиҳои манфӣ, ки дар ҳоки зеҳни нофаҳмо
пинҳон шудаанд, аст. Он одатҳои бад, ки дар гузаштаи
дур ва наздик ташаккул ёфтаанд, ҳамчун монеа байни

инсон ва Худо меистанд. Андешаҳои мусбат бояд дар
хоки рӯҳ шинонда шаванд, то онҳо дар шароити дуруст
сабзда, нашъунамо ёбанд ва мева диҳанд. Наметавон
танҳо ба саломатӣ, шукуфой ва шароити мусоид така
кард, зеро инҳо гузаранда ва муваққатӣ ҳастанд.

.Сармоягузорӣ ба олами рӯҳ оқилона аст
Дар ҳаёт ва рӯҳи инсон нерӯҳои харобиовар
пайваста амал мекунанд, ки аз хатогихои гузашта
бармеоянд. Аз ин рӯ, ҳангоми рӯ ба рӯ шудан ва
муносибат бо ин нерӯҳои пуриқтидор бояд ҳушёр ва
.эҳтиёткор бошед

Ҳар касе, ки барои муваффақият дуо кунад ва
ҳамзамон ба худ фикр кунад, ки "ман фикр намекунам,
ки муваффақ шавам", муваффақ нахоҳад шуд. Намоз
бояд бо имони самимӣ ва дили фурӯтанона анҷом дода
шавад, то нури илоҳӣ дурахшад ва неъматҳои осмонӣ
.нозил шаванд

Ҳамон тавре ки тавассути телефони вайроншуда
сӯҳбат кардан ғайриимкон аст, инчунин пахши
самараноки дуоҳо тавассути ақли пур аз нигаронӣ,
изтироб, норозигӣ ва часпидан ба чизҳои гузаранда
имконнопазир аст. Тавассути оромии амиқ ва
ҳамоҳангии ором бо ларзишҳои тоза ва созанда, ақлро
метавон таъмир ва танзим кард, қабули рӯҳонии онро
тақвият дод, ки имкон медиҳад паёмҳои самимӣ ба Худо
ва гирифтани посухи мубораки Ё самаранок интиқол
.дода шаванд

Эй Парвардигор, бо дастонам ба синаам, тамоми
вучудамро ба Ту тақдим мекунам ва дуоҳоямро бо
муҳаббати амиқ пур мекунам. Ба ман муҳаббати
беуноҳи фарзандонро ба Ту ато кун ва ба ман кӯмак
кун, ки наздикии Туро дар паси суҳанони дуоҳоям эҳсос
кунам. Бигзор ман ҳузури Туро дар ҳама эҳсосотам эҳсос
кунам ва бигзор ман дарк кунам, ки ҳикмати Ту

фаҳмиши маро дастгирӣ мекунад ва ҳаёти ман шарораи
.нури Ту ва таҷассуми ҳаёти ҷаҳонии Ту аст
Онҳо одатан хушбахттарин одамон ҳастанд
Хушбахтии ҳақиқии инсон дар омодагии доимии
инсон барои омӯхтан ва рафтори дуруст ва эҳтиромона
аст. Ҳар қадар инсон худро беҳтар созад, ҳамон қадар
бештар ба пешрафт ва хушбахтии атрофиёнаш мусоидат
.мекунад

Сабаби асосии дард

Пайвастагии ҳуди маънавӣ бо бадан ва ақл ва дарки
он тавассути онҳо сабаби аслии ҳама дардҳо,
маҳдудиятҳо, маҳдудиятҳо, камбудихо ва норасоихои
мост. Аз сабаби ин пайвастшавӣ, мо ҳаяҷонро ба андозаи
дард ва лаззат эҳсос мекунем, то дараҷае ки мо қодир
.ба эҳсос кардани неъматии илоҳӣ ё огоҳӣ нестем
Дин, дар асл, канорагирии доимӣ аз дард ва ба даст
.овардани неъматии пок, ё Худоро дар бар мегирад
Ҳамон тавре ки тасвири воқеии офтобро дар сатҳи
оби ноором ба таври возеҳ дидан мумкин нест, ҳамин
тавр табиати ҳақиқӣ ва мубораки рӯҳи рӯҳонӣ (инъикоси
тамоми рӯҳ)-ро наметавон дарк кард ва моҳияти онро
мавҷҳои изтироб ва изтироб, ки аз ҳаммонандии рӯҳ бо
ҳолатҳои ноустувор ва тағйирёбандаи бадан ва ақл
.сарчашма мегиранд, дарк кард

Ҳамон тавре ки оби ҷӯшонда тасвири воқеии
офтобро таҳриф мекунад, ақли ноором низ тавассути ин
муайянкунӣ ё пайванд табиати ботинии ҳамеша шодмон
.ва шодмонии рӯхро таҳриф мекунад

:Дар китобҳои ҳикмати шарқӣ чунин омадааст
Агар ту метавонистӣ аз ҷисм болотар равӣ ва дарк»
кунӣ, ки ту рӯҳ ҳастӣ, саодати абадӣ мегири ва аз ҳама
дард раҳо мешавӣ» {Ва бигӯ: «Эй Парвардигори ман,
дониши маро афзун гардон!»}
Ва ростиро хоҳӣ шинохт, ва ростӣ шуморо озод}
{хоҳад кард

Озодӣ аз худидоракуни сарчашма мегирад, одати

хуб дӯсти беҳтарин аст

Суханони таъсирбахштарини муаллимам Шри

Юктсварҷӣ се калимае буданд, ки ӯ ҳамеша ба ман

такрор мекард: " Рафтор карданро ёд гиред ". Ман

воқеан наметавонам миннатдории худро ба ӯ барои ин
баён кунам, зеро медонам, ки рафтори дуруст на ҳамеша
.осон аст

Вақте ки шумо бояд аз чизе гузаред, шумо бояд

бифаҳмед, ки чаро бояд онро гузаред. Шумо на танҳо
бояд онро тарк кунед ва худро аз он дур кунед, балки

шумо инчунин бояд фикр карданро дар бораи он
бартараф кунед ва онро аз андешаҳои худ дур кунед.

Тафаккури манфӣ душмани сахтест, ки бояд мағлуб
.карда шавад

Агар шумо таваҷҷӯҳи худро аз огоҳии ҳиссиётӣ ба

огоҳии маънавӣ равона кунед, шумо ба пирӯзӣ ноил
мешавед ва ба худ хушбахтӣ меоред. Дастовардҳо дар
зеҳн пинҳонанд. Шахс бояд аз худ бипурсад: "Оё ман
ғуломи ҳиссиётам ҳастам ё соҳибашон? Оё ман аз сулҳ

"?бой ҳастам ё аз ҷиҳати рӯҳонӣ камбизоат

Набояд қурбонии аз ҳад зиёд шавем. Аз чизҳо лаззат

баред, аммо нагузаред, ки онҳо шуморо ғулом кунанд.

Озод бошед. Меҳрубон, дӯстона, шодмон ва шодмон
бошед ва дар ҳама ҳолатҳо соҳиби худ бошед. Набояд

танҳо ғуломи эҳсосот бошед, балки бояд мувофиқи
этиқоди солим амал кунед. Ҳар касе, ки мехоҳад аз
дугонагиҳо гузашта, ба шуури кайҳонӣ бирасад, бояд
худдорӣ кунад ва худро барои таҳаммул кардани ҳама
чиз ва ҳама шароит бе изтиробии равонӣ ё нооромӣ
.омӯзонад

Анҷом додани ҳар коре, ки кас мехоҳад, озодӣ нест,

балки сӯиистифода аз озодӣ аст. Озодӣ аз риояи қонуни
худдорӣ, яъне худтанзимкуни бармеояд. Озодии ҳақиқӣ
маънои анҷом додани ҳама кореро дорад, ки бо хирад

роҳнамоӣ мешавад. Озодӣ бе риояи Худо ва қонунҳои ӯ
.ночиз ва сатҳӣ аст

Зиндагии аксари одамон аз рӯи хоҳишҳо, ҳавасҳо,
темпераментҳо, одатҳо ва таъсири муҳити зист ва
.иҷтимоӣ идора карда мешавад

Вақте ки одатҳои ҷисмонӣ ақлро идора мекунанд,
барои бадан итоат ба фармонҳои ирода душвор
мегардад. Аз ин рӯ, одамони фарбеҳ ҳатто ҳангоми
риояи парҳез барои аз даст додани вазн мубориза
мебаранд. Ҳуҷайраҳои бошуур одатҳои худро ташаккул
додаанд ва ба фармонҳои ақл зуд вокуниш нишон
намедиҳанд. Аммо, агар дуруст омӯзонида шаванд, онҳо
бо омодагӣ дастурҳои ақлро бидуни ҳеҷ гуна
муҳолифати ночизе бо қудратҳои олии ақлӣ - қудратҳое,
ки қодиранд баданро дар сурати дуруст омӯзонида ва
.машқ карда шаванд, идора кунанд

Одати хуб дӯсти беҳтарини шумост, дар ҳоле ки
одати бад душмани пинҳонӣ аст. Аз ин рӯ, бояд аз
такрори одат ё амал эҳтиёт кард, зеро такрор амалро
пеш аз он ки шахс онро дарк кунад, ба одат табдил
медихад ва одат ба табиати дуюм табдил меёбад. Аммо,
онро метавон тавассути амалҳои неки пайваста ва
.тафаккури мусбат ва эҷодӣ тағйир дод

Аломатҳои тартиб ва пайвастагӣ дар ҳама ҷо
Мутафаккирони аввалин аз рӯи мушоҳидаи худ ба
ин ақида омада буданд, ки ҳар як инсон омехтаи
материя ва ақл аст ва дар натиҷаи ин мушоҳида онҳо ба
вучуди ду қувваи мустақил: табиат ва ақл бовар
.доштанд

Сипас онҳо ба ҳайрат афтоданд: "Чаро ҳама чиз дар
табиат ба таври муайян тартиб дода шудааст? Чаро яке
аз бозуҳои инсон аз дасти дигараш дарозтар нест? Ва
чаро ситорагон ва сайёраҳо дар кайҳон бархӯрд
намекунанд? Мо дар ҳар ҷое, ки нигоҳ мекунем,

нишонаҳои тартиб ва пайвастагиро дар коинот
".мебинем

Аз ин асос онҳо ба хулосае омаданд, ки ақл ва
материя наметавонанд ҷудогона бошанд ва дар айни
замон бар ҳар яки онҳо ҳокимияти мутлақ дошта
бошанд, зеро бояд як ақл вуҷуд дошта бошад, ки ҳама
.чизро идора мекунад

Ин хулоса табиатан ба идеяи як Худо оварда
мерасонад, ки сабаб ва манбаи материя ва ақл аст, ки
тавассути онҳо ва берун аз онҳо вуҷуд дорад. Он касе,
ки ба ҳикмати мутлақ мерасад, мефаҳмад, ки ҳама чиз
дар асл рӯҳ аст, ҳарчанд ин рӯҳ зоҳиран пӯшида ва аз
.чашм пинҳон аст
Онҳое, ки дониши рӯҳонӣ доранд, нури Худоро дар
.ҳама ҷо мебинанд

Савол ин аст, ки чӣ тавр муҳаққиқон тавонистанд
?онро дар ҷои аввал пайдо кунанд

Ҳамчун қадами аввал, онҳо чашмони худро
пӯшиданд, то тамос бо ҷаҳон ва материяро аз байн
баранд, то таваҷҷӯҳи худро пурра ба донишани ақли
умумиҷаҳонӣ, ки дар паси ҳама ҷаҳон ва ҳама материя
.пинҳон аст, равона кунанд

Онҳо ба таври интуитивӣ дарк мекарданд, ки
наметавонанд ҳузури илоҳиро дар табиат тавассути
дарки муқаррарии панҷ ҳиссиёт дарк кунанд. Аз ин рӯ,
онҳо роҳро барои эҳсос кардани ҳузури он дар дохили
.худ тавассути тамаркузи амиқ ва дақиқ ба он меҷустанд

Ниҳоят, онҳо тавонистанд ҳамаи дарҳо ва роҳҳои
панҷ ҳиссиётро пӯшанд ва муваққатан аз шуури моддӣ
комилан мустақил шаванд. Сипас ҷаҳони ботинии рӯҳ
худро ба онҳо ошкор кардан гирифт ва дар пеши онҳо
боз шуд. Барои он шахсиятҳои бузурге, ки бемайлон
таҳқиқоти эзотерикии худро идома медоданд, Худо
.ниҳоят худро ошкор кард

Қудрати Худоро дар паси кӯшишҳои худ гузоред

Қувваи ботинии худро барои мақсадҳои созанда ва судманд раҳо кунед ва шумо ба дастовардҳои бештар ноил мешавед. Бо аъми қавӣ ва истифода аз ҳар як унсури муваффақият пеш равед. Худро бо қудрати рӯҳи эҷодии худ мутобиқ созед ва шумо бо ақли бепоён, ки қодир ба илҳом бахшидан ва ҳалли ҳама мушкилоти шумост, пайваст мешавед. Қудрат аз манбаи пурқудрати вучуди маънавии шумо пайваста ба шумо қорӣ мешавад ва ба шумо имкон медиҳад, ки дар ҳар як соҳаи ҳаёт ба дастовардҳо ва навовариҳои назаррас ноил шавед. Пеш аз қабули ягон қарори муҳим, ором нишинед ва аз Худо кӯмак ва баракат пурсед. Он гоҳ шумо дарк хоҳед кард, ки дар паси қуввати шумо қуввати Худо, дар паси ақли шумо ақли Худо ва дар паси иродаи шумо иродаи Худо нуҳуфтааст. То он даме, ки Худо бо шумо кор мекунад, кӯшишҳои шумо беҳуда нахоҳанд буд ва шумо ноком нахоҳед шуд; баръакс, қуввати шумо афзун ва қобилиятҳои шумо афзоиш хоҳанд ёфт. Ва вақте ки шумо вазифаҳои худро дар хидмат ба Худо анҷом медиҳед, баракатҳои Ёро хоҳед гирифт.

Агар кори шумо дар зиндагӣ хоксорона бошад, барои он узр напурсед. Фахр кунед, ки вазифаҳоро, ки Худо ба шумо супоридааст, иҷро мекунад. Ё мехоҳад, ки шумо нақши худро бо беҳтарин қобилияти худ иҷро кунед. На ҳама метавонанд ҳамон нақшро, ки шумо иҷро мекунад, иҷро кунанд. То он даме, ки шумо барои хушнудии Худо кор мекунад, ҳамаи қувваҳои коинот барои хушбахтӣ ва некӯаҳволии шумо дар ҳамоҳангӣ кор хоҳанд кард.

Вақте ки шумо ба Худо тасдиқ мекунад, ки Ёро аз ҳама чиз бештар мехоҳед, шумо худро бо иродаи Ё ҳамоҳанг хоҳед кард. Ва вақте ки шумо бечунучаро Ёро меҷӯед, новобаста аз монеаҳое, ки дар роҳи шумо ҳастанд, шумо аз иродаи инсонии худ беҳтарин истифода мебаред ва инчунин қонуни муваффақиятро,

ки ба донишмандони қадим ва ҳамаи онҳое, ки ба
муваффақияти воқеӣ ноил шудаанд, маълум аст,
.истифода мебаред

Қудрати муқаддаси кайҳонӣ дар хидмати шумост, ба
шарте ки шумо саъю кӯшиши самимӣ барои истифодаи
ин қудрати муборак барои ба даст овардани саломатӣ,
хушбахтӣ ва сулҳ кунед. Бо ноил шудан ба ин ҳадафҳои
наҷиб, шумо роҳи худшиносиро ба сӯи хонаи воқеии худ
.дар Худо пеш хоҳед бурд

Хушбахтӣ меъёри муваффақият аст
Аввалан, шумо бояд боварӣ ҳосил кунед, ки ҳадафе,
ки мехоҳед ба он ноил шавед, сазовори кӯшиш аст ва
расидан ба он сазовори муваффақияти воқеӣ ҳисобида
.мешавад

Муваффақият чист? Агар шумо саломатӣ ва сарват
дошта бошед, аммо бо ҳама (ва бо худатон низ) мушкилӣ
дошта бошед, зиндагии шумо муваффақ нест. Агар шумо
хушбахтиро пайдо накунад, ҷаҳон торик ва бесамар
мешавад. Вақте ки шумо пулро аз даст медиҳед, чизи
хурдERO аз даст медиҳед. Вақте ки шумо саломатӣро аз
даст медиҳед, чизи муҳимтарERO аз даст медиҳед. Аммо
вақте ки шумо сулҳ ва оромиро аз даст медиҳед, шумо
.ганҷҳои қиматбаҳои ҳаётро аз даст медиҳед

Аз ин рӯ, муваффақият бояд бо меъёри хушбахтӣ, бо
қобилияти мутобиқат ва ҳамоҳангӣ бо қонунҳои
умумичаҳонӣ чен карда шавад. Муваффақият бо
меъёрҳои дунявӣ, ба монанди саломатӣ, мақом ва
қудрат чен карда намешавад. Ин чизҳо худ аз худ
хушбахтӣ намеоранд, агар дуруст истифода нашаванд.
Барои ин бояд хирад ва муҳаббат ба Худо ва башарият
.дошта бошад

Худо ба шумо қудрат додааст, ки худро бо истифода
ё сӯиистифода аз ақл ва иродаи худ мукофот диҳед ё
ҷазо диҳед. Агар шумо қонунҳои саломатӣ, шукуфой ва
хирадро вайрон кунед, шумо ногузир аз беморӣ,

камбизоатӣ ва нодонӣ азоб мекашед. Аз ин рӯ, шумо бояд ақли худро тақвият диҳед ва аз дӯш гирифтани бори равонӣ ва ахлоқии ҷамъшудаи солҳои гузашта худдорӣ кунед. Он тӯдаҳои фарсударо дар оташи қарорҳои муборак ва фаъолиятҳои созандаи кунунии худ .сӯзонед ва ба уфуқҳои озоӣ хоҳед расид

Хушбахтӣ то андозае аз шароити беруна вобаста аст, аммо он пеш аз ҳама аз ҳолати рӯҳии инсон вобаста аст. Барои хушбахт будан, бояд саломатии хуб, ақли мутавозин, ҳаёти пурсамар, кори муносиб, қалби миннатдор ва аз ҳама муҳимтар, хирад ва дониши .Худоро дошта бошад

Азми қавӣ барои хушбахт будан ба шумо хеле кӯмак мекунад. Интизор нашавед, ки вазъияти шумо тағйир ёбад ва ба таври хато бовар кунед, ки мушкилоти шумо дар ҷои дигар аст. Нагузоред, ки бадбахтӣ ба як одати амиқ реша давонда табдил ёбад, ки шикастанаш душвор .аст ва ба худ ва атрофиёнатон дарди равонӣ меорад

Яке аз бузургтарин неъматҳо барои шумо ва дигарон хушбахт ва хушбин будан аст. Агар шумо хушбахт бошед, шумо ба ҳама чиз ноил шудаед. Хушбахтӣ маънои ҳамоҳангӣ бо Худоро дорад ва мулоҳиза қобилияти ба даст овардани хушбахтиро .медихад

Одатҳои зеҳнӣ: Суръат бахшидан ё ба таъхир андохтани муваффақият

Одатҳои инсон қудрати суръат бахшидан ё ба таъхир андохтани муваффақияти онҳоро доранд. Илҳомҳои зудгузар ё ғояҳои дурахшон нестанд, балки одатҳои рӯҳии ҳаррӯзаи инсон самти зиндагии онҳоро .муайян мекунанд

Одатҳои равонӣ мисли оҳанрабое ҳастанд, ки чизҳо, одамон ва шароитҳои муайяноро ҷалб мекунанд. Одатҳои хуби равонӣ ба шумо имкон медиҳанд, ки имкониятҳои мусоид ва судмандро ҷалб кунед, дар ҳоле ки одатҳои

бад шуморо ба онҳое, ки майлҳои дунявӣ ва шароити
.номатлуб доранд, наздиктар мекунанд
Шумо метавонед одатҳои бадро безарар гардонед
ва қудрати онҳоро бо пешгирӣ аз ҳар чизе, ки метавонад
онҳоро ба вучуд орад ё эҳё кунад, бе он ки доимо ба
онҳо диққат диҳед, суст кунед. Сипас, андешаҳои худро
ба сӯи одати хуб равона кунед ва пайваста барои рушди
он кор кунед, то он даме ки он қисми ҷудонашавандаи
ҳаёти шумо гардад, ки шумо метавонед ба он эътимод
.ва така кунед

Дар дохили мо ду қувваи муқобил пайваста дар
низоъ қарор доранд: яке моро ба коре водор мекунад, ки
набояд анҷом диҳем, ва дигаре моро ба анҷом додани
коре, ки бояд анҷом диҳем, илҳом мебахшад, ҳатто агар
ин душвортар ба назар расад. Садои аввал садои бадӣ
.аст, дуввумӣ садои некӣ, ё Худо

Шумо тавассути дарсҳои саҳти ҳаррӯза ба таври
возеҳ хоҳед дид, ки одатҳои бад дарахти хоҳишҳои
беохири моддиро ғизо медиҳанд, дар ҳоле ки одатҳои
хуб дарахти умедҳо ва орзуҳои баланди рӯҳониро ғизо
.медиҳанд

Шумо бояд кӯшишҳои худро бештар ва бештар ба
рушди дурусти дарахти рӯҳонии муборак равона кунед,
то рӯзе шумо тавонед меваҳои болаззат ва пухтаи
.худшиносиро ба даст оред

Агар шумо худро аз ҳама гуна одатҳои бад раҳо
кунед ва агар шумо ҳама корҳои нек ва наҷибро аз рӯи
муҳаббат ба ашрофият ва меҳрубонӣ анҷом диҳед, на аз
он сабаб, ки бадӣ ғаму пушаймонӣ меорад, пас шумо дар
.рӯҳ рушд хоҳед кард ва дар ин роҳ пеш хоҳед рафт
Шумо озод хоҳед буд, вақте ки одатҳои бади худро
ихтиёрӣ ва қасдан тарк мекунад. Шумо танҳо вақте озод
хоҳед буд, ки соҳиб шавед, қодир бошед эҳсосот,
андешаҳо ва иродаи худро барои иҷрои коре, ки бояд
анҷом дода шавад, идора кунед, ҳатто агар ин бар

хилофи хоҳишҳои шумо бошад ҳам. Дар он қудрати
.худдорӣ ва худдорӣ тухми озодии абадӣ нухуфтааст

Ман то ҳол якчанд хусусиятҳои муҳими
муваффақиятро зикр кардам: тафаккури мусбат, ирода,
психоанализ, ташаббус ва худтанзимкунӣ. Бисёре аз
китобҳо яке ё якчанд аз ин хусусиятҳоро таъкид
мекунанд, аммо қудрати илоҳиро, ки дар асоси ин
омилҳо қарор дорад, эътироф намеkunанд. Мутобиқат бо
иродаи илоҳӣ муҳимтарин унсури ба даст овардани
.муваффақият аст

Иродаи Илоҳӣ қувваест, ки Замин ва ҳама чизи дар
он бударо ва коинот ва ҳама чизи дар он бударо ба
ҳаракат медарорад. Иродаи Худост, ки ситорагонро дар
кайҳон ба ҳаракат медарорад ва иродаи Ёст, ки
сайёраҳоро дар мадорҳои худ нигоҳ медорад ва
давораҳои таваллуд, афзоиш ва пӯсидани ҳама шаклҳои
.ҳаётро танзим мекунад

Оташҳои орзуҳо

Эй Парвардигор

Бигзор оташи орзуҳоям дар ҳузури мубораки Ту
ҷовидона фурузон бошанд
Эй Худои маҳбуби ман, гули нилуфари ишқи маро аз
ботлоқи фаромӯшии заминӣ канда, синаи хотираи
.ҳамеша ҳушёри худро бо он оро деҳ
Дар қудси осмонҳо, пеши Ту, эй Худои ман, сачда
мекунам

Ман овози туро дар бӯи садбаргҳо шунидам
Ва ман нармии туро дар нозукии гулҳои савсан эҳсос
кардам

Ва дар пичирроси орзуҳоям, муҳаббати ту ҷавоб буд
Ман медонам, ки Худоро метавон тавассути
тафаккур ва дарки муайян шинохт, аммо на тавассути
.ақли ошуфта ва ноором

Ман чашмонамро ба сӯи неъматии тафаккур
мекушодам ва мебинам, ки ҳама торикӣ нопадид

шудааст. Ман худро дар ҳавзи оромии илоҳӣ, ки дар
паси деворҳои тафаккур пинҳон аст, ғўтонида, ботини
худро тавассути тафаккур пок мекунам, то ки он аз
таъсири беруна вайрон нашавад. Ва ҳар рӯзро бо
.тафаккури Худои Қодир истиқбол мекунам
Дар маъбади хомӯшӣ, ман қурбонгоҳи сулҳи Туро
кашф мекунам

Ва дар қурбонгоҳи сулҳ ман шодмонии доимо
навшавандаи шуморо меёбам

Эй Парвардигор, овози Туро дар ғори мулоҳиза
бишнавам, ва он гоҳ хушбахтии абадии бихиштӣ дар худ
пайдо хоҳам кард. Оромӣ дили маро пур хоҳад кард ва
вучуди маро фаро хоҳад гирифт, хоҳ дар хомӯшӣ ва хоҳ
.дар вақти кор

Ҳар ситораи дурахшон ва медурахшад дар гунбази
,осмон, ва ҳар андешаи пок ва беолоиш
Ҳар як амали нек ва ҳар як корнамоии зебо тирезае
хоҳад буд, ки аз он ба сӯи Ту менигарам, эй Худои
.маҳбуби ман

Бо тамаркузи пурраи зеҳнӣ ва орзуи беохир, ман
шуури худро тавассути чашми рӯҳонӣ (байни абрӯвон) ба
.салтанати абадиёт мефиристам

Ман рӯҳи худро аз асорати бадан раҳо мекунам ва
.онро бо баҳри бузурги рӯҳ меомезам
Зарурати психоанализ

Сирри дигари муваффақият психоанализ аст.
Худшиносӣ оинаест, ки дар он шумо метавонед умқиқҳои
пинҳонии зеҳни худро бубинед, ки дар акси ҳол аз шумо
.пинҳон мемонданд

Нуқтаҳои ноқомии худро муайян кунед ва майлҳо
ва майлҳои хуб ва бади худро ҷудо кунед
Аз таҳлили худ истифода баред, то бифаҳмед, ки
ҳоло дар кучо ҳастед, ба чӣ ноил шудан мехоҳед ва
кадом монеаҳо дар роҳи шумо ҳастанд. Кори воқеии

худро муайян кунед ва ҳадафи худро дар зиндагӣ дарк
.кунед

Кӯшиш кунед, ки ҳамаи хислатҳои шахсияти самимӣ
ва наҷибро, ки аз ҳавову ҳавасҳо озод аст, парвариш
диҳед. Бо нигоҳ доштани ақли худ дар ҳамоҳангӣ ва
ҳамоҳангӣ бо Худо, шумо зуд, бехатар ва бо итминон дар
роҳ ба сӯи ҳадафи дилхоҳатон пеш меравед. Ҳадафи
ниҳони шумо ёфтани роҳи худ ба сӯи Худо аст. Аммо дар
ин ҷаҳон вазифаҳо ва масъулиятҳои низ ҳастанд, ки
.бояд иҷро шаванд

Дар ин замин мо мисли бегонагон ба назар мерасем
ва танҳо вақте ки Худоро дӯст медорем, бародару хоҳар
.мешавем

Иродаи ирода дар якҷоягӣ бо ташаббус ба шумо
кӯмак мекунад, ки ўҳдадориҳои худро муайян кунед ва
онҳоро пурра иҷро кунед. Ташаббус чист? Ин қобилияти
эҷодӣ дар дохили шумост: шарорае аз Офаридгори
бепоён, ки метавонад ба шумо қудрате диҳад, ки чизеро
эҷод кунед, ки ҳеҷ каси дигар то ҳол офаридааст. Он
шуморо барои анҷом додани корҳо бо роҳҳои нав ва
эҷодӣ ҳавасманд мекунад. Дастовардҳои шахси
ташаббускор метавонанд мисли ситораи тирандозӣ
дурахшон ва ҳайратангез бошанд. Бо офаридани чизе,
ки ба назар чунин мерасад, аз ҳеҷ чиз, онҳо нишон
медиханд, ки он чизе, ки ғайриимкон ба назар мерасад,
воқеан имконпазир аст, вақте ки инсоният қудрати рӯҳи
олии эҷодиро истифода мебарад. Ташаббус ва навоарӣ
ба шумо имкон медиҳанд, ки бо пойҳои худ, озодона ва
мустақилона истода, яке аз нишонаҳои муваффақият
.мебошанд

Огоҳӣ аз ғояҳои муваффақият
Фарз мекунем, ки шумо то ҳол ноком шудаед, қатъ
кардани мубориза ва ҳисоб кардани нокомӣ ҳамчун
.тақдир аблаҳона аст

Беҳтар аст, ки дар мубориза бимиред, назар ба он ки
аз кӯшиш даст кашед, то даме ки шумо метавонед
бештар кор кунед, зеро кӯшишҳои шумо ҳатто пас аз
.марг ба ҳаёти нав идома хоҳанд ёфт
Муваффақият ва нокомӣ натиҷаи одилонаи корхое
мебошанд, ки шумо дар гузашта кардаед ва инчунин
ҳоло анҷом медиҳед. Аз ин рӯ, шумо бояд фикрҳои
муваффақиятро аз таҷрибаҳои гузашта парвариш диҳед
ва онҳоро нерӯ бахшед, то шумо тавонед фикрҳои
.нокомиро дар ҳаёти кунунии худ назорат кунед
Мушкилот ва мушкилоти шахси муваффақ
метавонанд аз мушкилоти шахси номуваффақ бештар
бошанд. Аммо, шахси аввал худро таълим дода буд, ки
.идеяи нокомиро пурра ва пайваста рад кунад
Шумо бояд ақли худро аз ноумедӣ ва ноумедӣ ба
пирӯзӣ ва пирӯзӣ; аз нигаронӣ ба оромӣ; аз ошуфтагии
зеҳнӣ ва изтироб ба тамаркузи зеҳнӣ; аз бесарусомонӣ
ва нооромӣ ба сулҳ; ва аз сулҳ ба неъматӣ муқаддаси
рӯҳонӣ табдил диҳед. Вақте ки шумо ин худшиносиро
доред, ҳадафи ҳаёти шумо бо ёрии Худо бо
муваффақият тоҷгузорӣ ва бо шукӯҳ ба даст оварда
.мешавад

Қудрати фикр

Шумо муваффақият ё нокомиро мувофиқи сифат ва
хусусияти тафаккури муқаррарии худ нишон медиҳед
Кадомаш дар ҳаёти шумо пурқувваттар аст:
андешаҳо дар бораи муваффақият ё андешаҳо дар
?бораи нокомӣ

Агар тафаккури шумо асосан манфӣ бошад, гоҳ-гоҳ
фикрҳои мусбат барои ҷалби муваффақият кофӣ
нахоҳанд буд. Аммо агар шумо ростқавлона фикр кунед,
он чизеро, ки меҷӯед, хоҳед ёфт ва ба ҳадафатон хоҳед
.расид, ҳатто агар худро дар ихотаи торикӣ ҳис кунед
Танҳо ту барои худат масъул ҳастӣ. Рӯзи қиёмат
каси дигар барои ту ҷавоб намедиҳад ва ҳисоб

намекунад. Кори ту дар ҷаҳон, ки амалхоят туро дар он
чо қарор додаанд (натиҷаҳои аъмоли гузаштаи ту),
танҳо аз ҷониби як нафар анҷом дода мешавад: ту. Ва
кори ту танҳо вақте муваффақ ҳисобида мешавад, ки ба
.дигарон ба таври муайян хизмат кунад
Дар бораи ягон мушкил фикр накунад ва дар бораи
он фикр накунад. Бигзор чизҳо муддате ором шаванд ва
онҳо метавонанд худ аз худ ҳал шаванд. Аммо
нагузored, ки онҳо то он даме ором шаванд, ки
қобилияти дарк кардани худро аз даст диҳед. Ба ҷои ин,
аз ин давраҳои истироҳат барои амиқтар кардани
тафаккури худ ва расидан ба уфуқҳои ором дар дохили
худ истифода баред. Вақте ки шумо бо худ дар
ҳамоҳангӣ ҳастед, шумо метавонед дар бораи ҳар коре,
ки мекунад, равшан фикр кунед. Ҳатто агар фикрҳои
шумо саргардон бошанд ҳам, шумо метавонед онҳоро
ҷамъ кунед ва аз нав танзим кунед. Ин қобилияти
мубораки ҳамоҳангӣ метавонад тавассути кӯшиш ва
.машқ ба даст оварда шавад

Модар, ба гуфтаи муаллим Парамҳанса
Лексияе, ки ӯ дар Рӯзи Модар дод
Биёед ин рӯзро ҳамчун як фикри неқ барои ҳамаи
модарони хубе, ки фарзандони худро бо меҳрубонӣ ва
.меҳр тарбия кардаанд, қабул кунем
Муҳаббати модарӣ ба мо на барои он дода шудааст,
ки моро бо нармаӣ ва бепарвой ранҷонад, балки барои он
дода шудааст, ки дар дилҳои мо нармаӣ пайдо кунем, то
дилҳои дигаронро бо меҳрубонӣ нарма кунем ва рӯҳҳои
хастаро аз ташвишу маҳдудиятҳои ҷаҳон раҳо созем.
Онҳое, ки дар фоҷиа ва ғам ғарқ шудаанд, аз
бадбахтиҳо ва машаққатҳои зиёд азият мекашанд, ба
.фаҳмиши нарма ва ҳамдардӣ бо ҳамдардӣ ниёз доранд
Ман маърифати рӯҳонии худро тавассути муҳаббати
бузургам ба модарам гирифтам; муҳаббати самимии ман
ба модарам сабаби асосии муҳаббати афзояндаи ман ба

Худо буд, зеро ин муҳаббат маро ба ҷустуҷӯи манбаи
поки он водор кард ва ман онро дар Худо, манбаи ҳама
.некиҳо ва фазилатҳо, ёфтам

Модар нисбат ба падар меҳрубонтар ва
бахшандатар аст. Модар намунаи поктарини муҳаббати
бечунучарои Худост. Худо модаронро барои изҳори
.муҳаббати худ ба мо, бо сабаб ё бе сабаб, офаридааст
Ман занро зухуроти инсонии модарии умумиҷаҳонӣ
мешуморам ва он чизе, ки ман дар ӯ бештар ба вачд
меорам, муҳаббати самимии модарии ӯст. Касоне, ки
зебоии маънавӣ ва маъноии бузургеро дар зан дарк
меkunанд, аз эҳсосоти наҷиб бедор мешаванд ва худро
ба олами бузурги илҳом боз меkunанд. Муҳаббати
умумиҷаҳонӣ ба қалби ҳар касе, ки ба зан бо қадрдонӣ
ва эҳтиром менигарад ва бо ӯ бо меҳрубонӣ ва эҳтиром
.муносибат мекунад, роҳ меёбад

Агар Худо муҳаббати Худо дар дили модарон
намегузошт, онҳо наметавонистанд фарзандони худро
дӯст доранд. Аммо, эҳтиром инчунин ба воситаҳои
вобаста аст, ки ин муҳаббат тавассути онҳо ҷорӣ
мешавад. Ҳамаи одамони бузург ба модарони худ
.муҳаббати бузурге нишон додаанд

Хона аз сабаби ҳузури модар пур аз нур, шодӣ ва
баракат аст. Биёед ҳамеша шуълаи меҳри модарро дар
.дилҳоямон фурӯзон нигоҳ дорем

Ва ба ҳамаи модарони некӯкори ҷаҳон табрик
мегӯям

Ва ба ҳамаи онҳое, ки бо онҳо бо меҳрубонӣ рафтор
меkunанд

Ба эҳтироми онҳо ва эътирофи хизматҳои онҳо

Пичирросҳои умқ

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Масъуд

Ман муддати тӯлонӣ дар бистари офаридаи Ту,
гузашта, ҳозира ва оянда, хобидаам ва ман - фарзанди
абадият - изтироб ва нороҳатӣ ҳис мекардам. Ман борҳо
мубориза мебудам, аммо беҳуда, то он даме ки ниҳоят
муваффақ шудам, ки аз бистаре, ки дар ихотаи
монеаҳои нисбии фиребанда қарор дошт, ҷаҳида равам.
Ту маро ба дасти Худ гирифтӣ ва бо оҳангҳои сулҳи
абадӣ оғӯш кашӣ. Ман фарзанди абадият ҳастам -
абадияти Ту - ва сарамро бар оғӯши вучуди фарогири Ту
мегузорам.

Хавотир нашав, писарам

Дар лаҳзаи душвор овози туро шунидам, ки мегӯяд:
«Офтоби ҳимояи ман баробар ба равшантарин ва
ториктарин соатҳои ту медурахшад».

Парво накун, писарам, балки имон дошта бош ва
табассум кунӣ! Зеро ғамгинӣ беадолатӣ ба табиати
мубораки рӯҳ аст. Бигзор нури шифобахши ман аз
табассумҳои дурахшони ту дурахшад. Хушбахтии ту,
писарам, ба ман шодӣ ва қаноатмандӣ мебахшад.

Бо шумо хурсандӣ кунед

Дар тӯли умри бешумор, ман бо ту бозӣ кардаам ва
оҳангҳои бешумор месароям. Ҳар вақте ки пас аз асрҳои
ғоибӣ ба хона - назди ту - бармегаштам, оғӯши гарми
туро дар ёд дорам. Ва инак, ман боз дар ҳузури абадии
ту ҳастам, бо ту бозӣ ва механдам, ба ту сурудҳои ишқи
абадии худро месароям.

Эй марг, бар хилофи иродаи ман не

Маро маҷбуран аз замин бар хилофи иродаи худ
кашола намекунанд, мисли кӯдаки фирорӣ, ки аз
ҳамсолонаш кашида шудааст. Ман Худро дӯст медорам
ва Ё маро дӯст медорад; ва вақте ки ман барои бори

охир меравам, ин нақшро дар саҳнаи замон ба анҷом мерасонам — ин амалеро, ки Худо маро ҳамчун идомаи драмаи кайҳонии худ меҳост иҷро кунам. Дар иҷрои нақши худ дар драмаи зиндагӣ, ман табассум мекунам ва гиря мекунам: аз иҷрои орзуҳо шод ва аз шикастани умедҳо ғамгин. Аммо пас аз анҷоми нақши худ, новобаста аз душворӣ ва хастакунанда, ман саҳнаи заминиро бо дили хандон тарк мекунам. Ман муддате дар оғӯши модари кайҳонӣ истироҳат мекунам ва аз хушбахтии ӯ баҳра мебарам ва сипас ба замин бармегардам, ки дигар аз ҷониби хоҳишҳои кӯҳна, ки бепарвоёна дар боғи фиреб шинонда шудаанд, ҷалб карда намешаванд, балки дар посух ба дархости нарма ва меҳрубони ӯ.

Дӯстдори Лотус

Эй Парвардигор, ақли ман дар нилуфари дили пурмуҳаббати Ту ғарқ шудааст, ки аз он ман нектари муҳаббати нозуки Туро менӯшам. Ин занбӯри рӯҳонии ман танҳо гулҳоро ҷамъ мекунад, ки бӯи ширини Туро мебароранд. Ман худро аз асали лаззатҳои нафсонӣ маҳрум кардам ва аз боғҳои бесамари ҳаёлот хеле болотар парвоз кардам, то он даме ки нилуфари нури муқаддаси Туро ёфтам. Ман занбӯри Ту будам, ки дар саҳроҳои таҷассумҳо саргардон будам, аз бӯи гулҳо ба таҷрибаҳои бешумор ҷалб шудам. Аммо акнун ман саргардонии худро бас кардам, зеро бӯи мубораки Ту ташнагии рӯҳи маро қонеъ кард ва орзуи сӯзони маро барои ҳар гуна атри ё бӯи ширин қонеъ кард.

Ҷангали фиреб аланга гирифтааст

Ман дар ҷангали иллюзия ва фиреб худро танҳо ва афсурда ҳис мекардам, бинобар ин ман дастаҳои худтанзимкуниро афрӯхтам, аммо оташ оҳиста ва бе аланга месӯхт. Ман аз умқи дилам дуо кардам ва Ту

назди ман омадӣ, эй Парвардигор, ва баъзе аз заъфҳои маро афрӯхтӣ ва аланга зуд аз буттаҳои хушк ва буттаҳои хато паҳн шуд. Сипас онҳо ба буттаҳои хордори орзуҳо расиданд ва ба дарахтони баланди ғурур ва такаббур даст расонданд. Забонҳои нури Ту ҷангалҳои бузурги нодонии маро фурӯ бурданд ва онҳоро ба хокистар табдил доданд. Ман аз Ту миннатдорам, эй Сӯзандаи Илоҳӣ! Ва бигзор бандагонат барои кӯмаки фаврӣ ва шифои зуд ба Ту бо дуо ва илтиҷо рӯй оваранд.

Суруди аслии шумо

Барои шунидани ту, ғариштаи нигаҳбон, ман радиои биниши ботинии худро бо ламсҳои нарми ишқ танзим кардам. Аксар вақт дар мулоҳиза, ман ба оҳангҳои ширинтарини авлиёи ту, ки ба ту наздиканд, гӯш додам: ба симфонияҳои рӯҳонии баланд, ба оҳангҳои аз дилам ба вуҷуд омада ва ба суруди оҳангии орзуҳои қадимии ман барои ту. Бо сабр ва оромӣ, ман асбоби эҳсосоти амиқтарини худро танзим кардам ва вақте ки хоболудӣ пилкҳоямро фаро гирифт ва ман қариб будам, ки хоб кунам, суруди аслии ту аз ман ҷорӣ шуд. Ва акнун ман акси садои экстатикии оҳангҳои шодмонии туро паҳш мекунам ва овози худро ба хори мухлисони ту илова мекунам, то ки сурудҳо боз ҳам бештар шавқманд шаванд ва орзу ва орзу шиддат гиранд.

Ман дар баҳри ҷонҳо шино хоҳам кард

Дар иттиҳод бо Ту, эй Рӯҳи фарогир, ман набзи ҳаёти кайҳонӣ хоҳам шуд. Ман дар баҳри ҷонҳо шино хоҳам кард. Ман бар мавҷҳои эҳсосоти муқаддаси инсонӣ рақс хоҳам кард ва ҳамаро бо шодӣ пур хоҳам кард. Аз кӯҳҳои Ҳимолойи осмонӣ ман селоби умумичаҳонии орзуҳои баландро сар медиҳам. Ман ҳар

ашке, ки аз ҳамдардӣ ба дигарон мерезад, хоҳам буд.
Ман дар хомӯшии тиллоии авлиё ва умедҳои шукуфони
ақлҳои гулобӣ ҳозир хоҳам буд. Эй Иҷроқунандаи
вафодори орзуҳо!

Вақте ки шарораи абадии ман бо нури бепоёни ту
омехта мешавад, ман дар ҳар чашм медурахшам.

Асалому алайкум

Пичирросҳо ва фаҳмишҳои нав

Дар рӯзҳои тобистонаи зиндагӣ
Ман нектари эҳсосотро ҷамъ мекунам
Аз гулҳои фазилятҳои ширин
Дар боғҳои рӯхҳои нек парвариш кардан
Ва ман моҳияти тозашударо дар дилам нигоҳ
доштам

Аз гулҳои баланди таҳаммулпазирӣ
Ва навдаҳои фурӯтанӣ бо бўи нарми худ
Ва гулҳои нодирӣ ғояҳои лотуси нарм
Ва вақте ки барфҳои таҷрибаҳои сарди зимистон дар
атрофи ман меафтанд
Ва ҷудоии дардноки заминӣ
Ман гармӣ ва тасаллӣ меҷӯям
Дар нектари нигоҳдошташуда дар ҳуҷайраи дилам
Дар он ҳуҷраи муборак, дар ҳузури шумо
Ман аксар вақт занбӯри илоҳиро меёбам
Ширинии орзуҳои пиронсоли маро бихӯр
Ман худро ором, шод ва тасаллӣ ҳис мекунам
Ман шаршараҳои хушбахтӣ хоҳам буд
Шодмонии ман дар ҷараёни пайваста садо медиҳад
Чое ки селоби пуриқтидор онро фаро мегирад
Бори гарони ғаму андӯҳи дигарон
Ман бо суръати аҷибе давида меравам
Аз болои фазоҳои беохир
Аз ҷонҳои ранҷур

Барои рафъи тарсҳои ӯ
Ва ман мушкилоти ӯро бартараф хоҳам кард
Ман як дурахши барқ хоҳам буд
Дар ториктарин шаб
Барои зебо ба назар расидан
Зебоии ту, ки аз замони қадим пинҳон аст
Дар паси торикии чашмони нодида
Ман шуоъҳои моҳи дурахшон хоҳам буд
Рафъи зулмот аз рӯи замин
Ман нурҳои нур хоҳам буд
Парокандакунандаи торикии пинҳон
Дар гӯшаҳои андешаи инсонӣ
Аз раҳмати Ту, эй Парвардигор
Силаши, дурахши ногаҳонии хирад
Хатогихое, ки дар тӯли асрҳо ва замони ҷамъ
шудаанд
Қаноатмандие, ки муҳаббат дар рӯҳ ба вуҷуд
.меорад, дар ҳуди эҳсос нест
Аммо дар шодӣ, ки ин эҳсос меорад
Зеро муҳаббат шодӣ меорад
Мо муҳаббатро дӯст медорем, зеро он ба мо
хушбахтии бузурге мебахшад
Муҳаббат ҳадаф нест; хушбахтӣ ҳадаф аст
Худо неъматӣ абадӣ ва навсозанда аст
Ва табиати рӯҳ низ чунин аст, аз ин рӯ, орифҳо
суруд меҳонданд
Онҳое, ки ин ҳақиқатро аз сар гузаронидаанд ва он
:шодмонии рӯҳониро чашидаанд
Мо аз шодӣ пайдо шудем, дар шодӣ зиндагӣ»
«мекунем ва вуҷуди мо шино мекунад
Ва мо ба шодмонии кайҳонӣ бармегардем, то рӯзе
".дар он неъмат об шавем
Ҳамаи эҳсосоти наҷиб, ба монанди муҳаббат ва
,ҳамдардӣ

.қастанд

хушбахтии оӣ аст

Ё қаноатмандии бузургтарин

Ва Парвардигорат ба ту ато хоҳад кард ва ту розӣ}

{Шод бош ва шод бош} {хоҳӣ шуд

Гарчанде ки шодӣ метавонад дар натиҷаи баъзе

шароити беруна ба вучуд ояд

Аммо дар моҳияти холиси худ, он ба шартҳо вобаста

Нест

Он аксар вақт бе шароити моддӣ пайдо мешавад

Баъзан шумо метавонед субҳ бедор шавед

Шумо эҳсос мекунед, ки гӯё аз шодӣ парвоз мекунед

Ва вақте ки шумо дар оромии мулоҳиза менишинед,

шодӣ дар дохили шумо набз мекунад

Бе ягон занги беруна, ки ўро бедор мекунад

Ин шодмони рӯҳ аст, ки беҳамто аст

Аммо вақте ки шодӣ бо шароитҳои муайян

алоқаманд аст

Он аз ҳамон шароит барнамеояд

Дар асл, ин шароитҳо ҳамчун воситаи эҳсоси шодӣ

хидмат мекарданд

Он чизеро, ки аслан дар қон пинҳон буд, ман мисли

.теғ дар хоки ҷон кофтам

Ва аз ҳавзи хушбахтии пинҳоншуда дар дохили

Инсон чашмаи шодӣ раҳо шуд

Аз ин рӯ, дар таҷрибаи инсонӣ, одатан ниёз ба миён

МЕОЯД

Ба баъзе чорабиниҳо барои берун овардани он

ШОДМОНИИ ПИНҲОНШУДА ДАР ДОХИЛИ

Ишқ низ аз табиати рӯҳ аст, аммо он аз шодӣ

.вобаста аст

Бе шодӣ муҳаббат вуҷуд надорад

Оё метавон ишқро бе шодӣ тасаввур кард? Албатта

не

Вақте ки мо дар бораи дарде, ки ишқи бечавоб

меорад, сӯҳбат мекунем

Мо дар бораи орзуе гап мезанем, ки амалӣ

нашудааст

Аммо таҷрибаи воқеии муҳаббат ҳамеша бо шодӣ

.ҳамроҳ аст

Ақли ман занбӯри асал аст, парвоз мекунад

Ба боғи хилвати дилам

Он касе, ки бо насими ишқи ман ларзидааст

Бо марворидҳои шабнам оро дода шудааст, ширинии

ту

Ман барои шумо савсанҳои аҷиб парвариш кардам

Аз табъизи рӯҳонӣ

ва нарцисҳои зард

Барои фурӯ бурдани ашки тавбаам

Ва бунафшаҳои нозук, орзуҳои фурӯтанӣ

Ва қалби ман барои дарки рӯҳ васеъ кушода аст

Ман ба шумо дарахтони андешаҳоямро пешниҳод

мекунам

Меваҳои болаззати дуоҳои хушбӯй

Бо дастони хоксоронае, ки аз шоҳаҳои нарм ва

шабнам сохта шудаанд

Ва дар боғи дилам

Андешаҳои ман мисли занбӯри асал дар атрофи ман

ғур-ғур мекунанд

Маст дар миёни пешниҳодҳои нектари пок барои

шумо

Тамоми ҷаҳон маънои аслии калимаи "ишқ"-ро

.фаромӯш кардааст

Ишқ нодуруст истифода шудааст ва қалбаш аз

ҷониби одамони зиёд пора-пора шудааст, ки танҳо чанд

.нафар маънои ишқро медонанд

Ҳамон тавре ки равған дар ҳар як қисми зайтун
мавҷуд аст, муҳаббат низ дар ҳар гӯшаи офариниш ҷой
гирифтааст. Аммо таърифи муҳаббат хеле душвор аст,
аз ҳамон сабабе, ки калимаҳо наметавонанд таъми
афлесунро тасвир кунанд; бояд меваро бичашед, то
таъми онро бидонед. Ҳамин чиз ба муҳаббат низ дахл
.дорад

Ҳамаи шумо муҳаббатро ба таври муайяне дар
дилҳои худ эҳсос кардаед ва аз ин рӯ, шумо дар бораи
моҳияти он тасаввуроте доред. Аммо одамон дар маҷмӯъ
намедонанд, ки чӣ гуна муҳаббатро парвариш, поксозӣ
.ва густариш диҳанд, то ба муҳаббати илоҳӣ бирасанд
Дар аввали зиндагӣ дар аксари дилҳо шарораи
муҳаббати илоҳӣ вуҷуд дорад, аммо он одатан аз байн
меравад, зеро инсон намедонад, ки чӣ гуна онро
.парвариш диҳад

Аксари одамон бар он ақидаанд, ки ба таҳлили
табиати ишқ ниёз нест. Онҳо ишқро ҳамчун эҳсосе
медонанд, ки нисбат ба хешовандон, дӯстон ва дигарон,
ки ба онҳо саҳт ҷалб шудаанд, эҳсос мекунанд. Аммо
.ишқ чизи бештар аз ин аст

Танҳо роҳе, ки ман метавонам ишқи ҳақиқиро
тавсиф кунам, ин тавсифи таъсири он аст, Кош инсон
.метавонист ҳатто заррае аз ишқи илоҳиро эҳсос кунад
Ӯро сели шодӣ фаро гирифт, ки аз қобилияти нигоҳ
доштани он зиёдтар буд

Мо бояд дар корҳои нек ва кӯшиши кӯмак ба
дигарон қавӣ бошем. Шахсе, ки танҳо дар бораи худ ва
оилааш ғамхорӣ мекунад, хушбахтии зиёд пайдо
намекунад ва агар дар бораи каси дигаре, ки шояд азоб
мекашад, фикр накунад, худро аз шодӣ, ки бо дароз
кардани дасти кӯмак ба ниёзмандон дар рӯҳ ба вуҷуд
меояд, маҳрум мекунад. Дар натиҷа, зарфи хушбахтии ӯ
.хурд ва мундариҷаи он нопурра боқӣ мемонад

Пул барои ман як чизро дорад: истифода бурдани он
барои некӣ ва кӯмак ба дигарон
Онҳое, ки самимӣ, ростқавл ва омодаанд бо шумо аз
рӯи эҳтиром ва на барои ягон мақсади дигар дӯстӣ
.кунанд, дар ин ҷаҳон каманд
Ин дӯстони содиқ шодмонии дунёянд ва дӯстии
.ҳақиқӣ аз ҳама гуна сарвати ин ҷаҳон бузургтар аст
Касе, ки дар муносибат бо одамон самимӣ аст,
Худоро хоҳад ёфт ва касе, ки дар дил муҳаббат дорад,
дигаронро воқеан хоҳад шинохт, ҳамон тавре ки инсон
аз шишаи шаффоф мебинад ва он чиро, ки дар дарун
аст, дарк мекунад. Ин гуна шинохти дигарон аз дӯст
доштани Худо ва дӯст доштани дигарон бо ҳамон
.муҳаббат бармеояд
Миллионҳо одамон аз мӯъҷизаҳои зеҳни зери шуур,
ки ҳангоми хоб пайдо мешаванд, мафтун мешаванд.
Аммо дар ҳолати болотар, шумо метавонед он чизро, ки
мехоҳед, на тавассути тасаввур, балки тавассути
.воқеият бубинед ё бидонед
Ман метавонам дар ин курсӣ нишинам ва ақлабро ба
ҳар ҷое, ки бошад, равона кунам ва дақиқ бубинам, ки
.дар он ҷо чӣ рӯй дода истодааст
Баъзан шогирдон дар зери шуури худ зиндагӣ
мекунанд ва баъзан онҳо ба шуури баландтар мераванд.
Ва чанд нафари интиҳобшуда ҳастанд, ки метавонанд аз
шуури баландтар фаротар раванд ва ба шуури кайҳонӣ
бирасанд: олами рӯҳи илоҳӣ, ки пайдоиш ва сабабе
.надорад
Дар ҳолати огоҳии поки рӯҳонӣ, ҷӯянда барои
таҷриба кардани чизҳо пешакӣ тасаввур кардан лозим
нест. Вақте ки онҳо бо шуури кайҳонӣ муттаҳид
мешаванд, огоҳии онҳо васеъ мешавад ва бо ҳар як
атоми вуҷуд муттаҳид мешавад ва онҳо аз тамоми
коинот ва ҳама мавҷудот огоҳ мешаванд. Ин таҷриба
.васеъшавии шуури беохир аст

Ҳар касе, ки ин шуурро эҳсос мекунад, эҳсос
мекунад, ки он дар нахҳои алаф ва қуллаҳои кӯҳҳо вуҷуд
дорад ва ҳар як ҳуҷайраи бадани худ ва ҳар як атоми
.кайҳонро эҳсос мекунад

Оё фикр мекуни, ки ҷисми хурде ҳастӣ, дар ҳоле ки
!?ҷаҳони бузургтар дар дохили туст

Аммо шуури кайҳонӣ аз ин ҳам фаротар аст. Вақте
ки ҷӯянда метавонад ҳузури худро дар тамоми вуҷуд
эҳсос кунад, онҳо хушбахтии беохир ва бузургтарин
.муҳаббати илоҳиро эҳсос мекунанд

Ва бо муҳаббати ту ҳиссиёти ман машғул аст, }
{ҳамон тавре ки тамоми вуҷудам бо зебоии ту пур аст
Он бо ҳузури ҳамаҷонибаи шуури илоҳӣ муттаҳид
мешавад

Пас, аз Худо умеди нек дошта бошед ва ба лутфи Ӯ
умед бандед ва аз расидан ба ҳадафатон ноумед
!нашавед

Инсон танҳо бо фикр кардан дар бораи ба
маърифати рӯҳонӣ расидан наметавонад бо Худо бошад
Худтакмилдиҳӣ ва такмили ахлоқӣ талаботи муҳим
барои расидан ба мартабаҳои баландтар мебошанд
Байни шинохти Худо ба таври имконпазир ва
шинохти Худо ба таври воқеӣ фарқи бузурге вуҷуд
дорад. Шинохти Ӯ танҳо тавассути фуроғатӣ, хирад,
самимият, хислати нек ва орзуҳои самимӣ имконпазир
.аст

Шахси хоксор касе аст, ки Худоро мешиносад ва аз
.ҷониби Худо шинохта мешавад

Онҳое, ки ба шуури кайҳонӣ амиқтар ворид
мешаванд, табиатан қобилиятҳои рӯҳонии фавқулодда
ва назорати қувваҳои табииро инкишоф медиҳанд. Аммо,
ҳеҷ кас, ки ба шуури илоҳии ҳақиқӣ мерасад, қудрати
худро барои фахр кардан ва худнамоӣ, бе хирад ва
.эҳтиёткорӣ, истифода намебарад

Одамони оқил дарк мекунанд, ки Худо ягона
махлуқи вучуд аст ва бо фурӯтанӣ тӯҳфаҳои беназиреро,
.ки Ё ба онҳо додааст, ба Ё бармегардонанд
Оё ҳама чиз дар вучуд мӯъҷиза нест? Ва оё инсон,
?танҳо бо вучуди вучуди худ, мӯъҷиза нест
Агар инсонҳо аз тамоми мӯъҷизаҳои, ки Худо
офаридааст, қаноатманд набоянд, чаро авлиё бояд
?мӯъҷизаҳои бештаре нишон диҳанд
Авлиёи солеҳи Худо ҳеҷ коре намекунанд, магар ин
ки Худо аз онҳо хоҳиш кунад ва баъзан бо сабабҳои, ки
.норавшан ва душворфаҳманд
Ман бо мисол нишон медиҳам, ки чӣ гуна шуури оӣ
аз шуури зершуур фарқ мекунад
Шуури баландтар ин ҳолатест, ки дар он шумо
метавонед — дар ҳолати бедор ва хоб ва комилан огоҳ —
ҳар гуна эҳсосро дар бадан бо ирода ва бидуни ягон
.ангезаи беруна ба вучуд оред
Дар олами тахайюлоти беихтиёр (дар олами орзуҳо),
.шумо метавонед як пиёла шири гарм бинӯшед
Аммо ин санҷиш ба шумо таҳмил карда мешавад,
аммо дар шуури баландтар шумо метавонед ҳамон
чизро ё чизи дигареро бошуурона ва қасдан эҳсос
.кунед
Роҳ метавонад тӯлонӣ ба назар расад, аммо сафари
ҳазор мил бо як қадам оғоз мешавад ва то он даме, ки
инсон хушбин бошад, ҳеҷ монеае наметавонад монеъи
.расидан ба ҳадафи дилхоҳ гардад
Ман то ҳол ҳаёти гузаштаро дар ёд дорам
Он ҷо туро ҷустуҷӯ кардам
Ва ман шабҳои зиёдеро дар ёд дорам
Бо ситораҳои дурахшон оро дода шудааст
Ва манзараҳои субҳгоҳ
Он ки бегуноҳии шабнамӣ дорад
Ва соатҳои шомӣ ҳамоҳанг
Бо ритми зангӯлаҳои рама

Ва солҳои зиёди гаронбаҳо
Бо гулҳо ва гулҳои баҳорӣ
насими тобигона
куртаҳои боронии шаффоф
Кластерҳои яхи алмосӣ
Дар зимистон

.Оҳ, чанд маротиба интизори омадани ту шудам
Бо диле, ки аз шодӣ мерақсад

!Чонам қариб аз орзуи ту парвоз мекунад
Ҳар шаб, дар хоби ором ва осудаамон, мо аз
.чашидани сулҳ ва шодӣ лаззат мебарем

Вақте ки мо ба хоби амиқ меафтем, Худо моро дар
шуури баланд ва ором зиндагӣ мекунонад, ки дар он мо
.ҳама тарсу ҳаросҳои ин вучудро фаромӯш мекунем
Дар мулоҳиза мо метавонем он ҳолати мубораки
равониرو ҳатто дар вақти бедорӣ эҳсос кунем ва аз
.сатҳҳои дигар сулҳро бичашем

Вақте ки шодмонии илоҳӣ фуруд меояд,
нафаскашии ман ором мешавад ва рӯҳи ман боло
меравад ва якбора хушбахтии ҳазор хобро эҳсос
мекунад, аммо ман ҳиссиёти муқаррарии худро гум
намекунам. Ин таҷрибаи кайҳонӣ барои онҳое пешбинӣ
шудааст, ки ба баландтарин ҳолати шуур амиқ
.меомӯзанд

Вақте ки вучуди инсон аз экстазии беандозаи Худо
пур мешавад, бадан қомилан ором мешавад, нафаскашӣ
қатъ мешавад, андешаҳо ором мешаванд ва ҳатто
тадриҷан нопадид мешаванд. Мутафаккир воқеияти
рӯҳи худ ва наздикии худро ба Офаридгор эҳсос
мекунад, аз ин рӯ аз неъматии илоҳӣ менӯшад ва экстази
шодмонииро, ки ҳазор воя шароб наметавонад ба ӯ
.диҳад, бичашад

Одами оддӣ дар марзи байни бедорӣ ва хоб
хоболудӣ ҳис мекунад ва эҳсоси кӯтоҳмуддати
некӯаҳволиро эҳсос мекунад, аммо ин эҳсос ҳангоми ба

хоби амиқ рафтан зуд нопадид мешавад. Хоб аз даст
додани пурраи ҳуш нест, зеро ҳангоми бедор будан
.шумо медонед, ки хобатон ором буд ё не
Ҳолатҳои зиёди хоб вучуд доранд - баъзе сабук,
баъзе амиқ. Аммо таҷрибаҳои рӯҳоние, ки инсон бо Худо
дар ҳолати бошуурина дорад, нисбат ба бузургтарин
неъматҳои хоб ё хоб (хоб ё хобе, ки пеш аз хоб рафтан аст)
.рӯҳбаландкунандатар ва тароватбахштаранд
Ҳатто агар ту барои ман ба андозаи шунавоӣ ва)
(биноии ман набошӣ
Чашмонам ҳеҷ чизро наметоданд ва гӯшҳоям ҳеҷ
чизро намешуниданд
Зеро ки ту барои пилҳои ман аз хоб ширинтар
,ҳастӣ
Ва барои дилам аз амният ширинтар аст
Дар паси асрор ва асрори хоб ин шодмонӣҳои
муқаддас пинҳонанд
Мо наметавонем ҳамаро хушнуд кунем, зеро ин
ғайриимкон аст. Ман кӯшиш мекунам, ки касеро ҳафа
накунам. Ман тамоми кори аз дастам меомадаро
.мекунам
Ин ҳама чизест, ки ман карда метавонам
Мо бояд аввал ризои Худоро ҷӯем. Ҳадафи ягонаи
ман ризои Худост. Ман дастҳоямро барои фурутанӣ дар
назди Ё дуо мегӯям, пойҳоямро барои ҷустуҷӯи Ё дар
ҳама ҷо ва ақламро барои фикр кардан дар бораи Ё ва
.тафаккури мӯъҷизаҳои Ё истифода мебарам
Худо бояд дар дилҳои мо мақоми аввалро ишғол
кунад, то ки мо Ёро ҳамчун сулҳ, муҳаббат, фаҳмиш,
.меҳрубонӣ, дилсӯзӣ ва хирад эҳсос кунем
Ин ва чизи дигаре нест, ки ман омадам, то шоҳиди
он шавам ва дар борааш сӯҳбат кунам. Илова бар
.андешаронӣ, бояд бо ҳам муоширати хуб дошта бошам
Мо набояд аз паси мардум, балки аз паси Худо
дазем

Агар ин ғояҳоро муфид донед, онҳоро неъматӣ Худо
.ҳисоб кунед, зеро ҳама ситоиш ба Ёст
Ба дигарон дар ин бора нақл кунед; шояд онҳо дар
он он чизеро, ки шумо меёбед, пайдо кунанд. Мо набояд
фаромӯш кунем, ки ҳар рӯз ба ниёзмандон то ҳадди
имкон кумак кунем. То он даме, ки пул дар ҷайбам
бошад, ман хайр карданро бас намекунам, зеро манбаи
.бепоён ва ноқомии ман Худост
Мо бояд Худоро мисли бузургон бишносем, ки ин бо
.тафаккур ва талоши шахсӣ имконпазир аст
Боре ман аз беруни зиёратгоҳ мерафтам ва дар
бораи муаллими бузургам Шри Юктисвар, ки чанд сол
.пеш аз олам гузашта буд, фикр мекардам
Ман ба ӯ саҳт майл доштам ва аз он ки ӯ бо ман
набуд, то аз зебӣ ва фазои зиёратгоҳ лаззат барам,
ғамгин будам ва ногаҳон ӯ аз осмон ба ман зоҳир шуд ва
:гуфт
Оё ту фикр мекунӣ, ки танҳо ту аз ин макони зебо"
"!лаззат мебарӣ? Ман ҳам мисли ту аз он лаззат мебарам
Ҷустуҷӯкунандае, ки меҳодад бо Худо муттаҳид
шавад, бояд тавассути амалияи ҳаррӯзаи мулоҳиза ва
.муҳаббат ба Ё саъй кунад
Ва ҳамаро бо ин муҳаббат дӯст доред
Ин ягона роҳи пешгирӣ аз ҷангҳост. Ҳамкори
рӯҳонӣ муҳим аст, зеро бе маънавияти ҳақиқӣ
хушбахтии инфиродӣ ё умумӣ вуҷуд надорад.
Ҳамоҳангии муқаддас ягона роҳи ҳалли ҳама мушкилоти
.ҷисмонӣ, молиявӣ, оилавӣ, ахлоқӣ ва рӯҳонӣ аст
Хушбахтӣ аз эҳсоси наздикӣ ба Худо сарчашма
мегирад. Инсоният худро дар паси панҷараҳои нодонӣ
зиндонӣ кардааст ва вақти он расидааст, ки аз ин
зиндони шармандакунанда раҳо шавад. Ақл бояд
ҳамеша ба сӯи Худо равона карда шавад, новобаста аз
.шароит

Он гоҳ шумо оромӣ ва шодмонии бузурге хоҳед

дошт

Касоне, ки ба Худо таваккал мекунанд, вучуди худро

ба Ё бахшидаанд, якдигарро рӯҳбаланд ва
маърифатманд мекунанд ва пайваста Худоро ба ёд
меоранд, хушбахттаринҳо дар ин дунё ва барандаи
.неъмати охиратанд

Ҳама чиз дар вучуд ларзиши мавҷмонанд аст, ки аз

ҷониби ақли Худо роҳнамоӣ мешавад. Ин ларзиши
оқилона Рӯҳулқудс ё Рӯҳи вафодор аст, ки бо ӯ тавассути
.дуо ва мулоҳиза муошират кардан мумкин аст
Дар оромии рӯҳи шумо ва дар боғи тамаркузи
зеҳнии шумо, қиссаи ишқ бо мутлақи беохир поён
.надорад

Аммо агар мо аввал пулро ҷӯем, ба даст овардани

.Худо душвор аст

Мо бояд Худоро қисми ҷудонашавандаи ҳаёти худ

гардонем ва он гоҳ мо ҳама чизеро, ки дар ин ҳаёт ба мо
.лозим аст, хоҳем дошт

Ҳар кӣ дар дили худ ҷойгоҳи доимии Худоро

фароҳам оварад, Худо насибаш аз неъматҳои замину
осмонро фаровон мекунад ва уфуқҳои васеъеро дар
пеши ӯ боз мекунад, ки дар онҳо офтоби ҳикмат
медурахшанд ва роҳҳои ӯро равшан мекунанд ва
.торикиро дар атрофи ӯ пароканда мекунанд

Худо ошиқи абадӣ аст ва барои инсон хушбахтӣ

вучуд надорад, магар вақте ки ӯ Худоро мисли - ҳадди
ақал - азизтарин мардуми худ дӯст медорад, зеро бе
Худо мо на табиати муҳаббатро медонем ва на маззаи
.онро мечашидем

Мо бояд омӯзем, ки иродаи худро истифода барем ва

ақли худро мутамарказ кунем, то Худоро бо тамоми
.диламон ҷустуҷӯ кунем

Амалҳои инсон аз хоҳишҳо вобастаанд ва ин одатҳо
ӯро ҳамеша маҷбур мекунанд, ки кореро анҷом диҳад, ки
.намеҳазад

Дар ҳақиқат, инсон душмани бадтарини худаш аст,
гарчанде ки инро наметонад. Ӯ наметонад, ки чӣ тавр
ором нишинад ё вақтро барои Худо сарф кунад, аммо
умедвор аст, ки ба хушбахтӣ ноил гардад ва вуруди
!фаврии худро ба бихишт кафолат диҳад

Таҷрибаи муқаддасро танҳо бо хондани китобҳо ё
.гуш кардани мавъизаҳо ба даст овардан мумкин нест
Ё танҳо анҷом додани корҳои нек. Бешубҳа, ҳамаи
инҳо муфиданд, аммо онҳо кофӣ нестанд. Пайваст
шудан бо Худо тамаркузи бодикқат ва тафаккури
.амикро талаб мекунанд

Зиндагӣ орзуи бузургест

Тасаввур кунед! Даҳсолаҳо пас, вучуди мо ба як орзу
табдил хоҳад ёфт ва ҳама чизе, ки мо ҳоло мекунем,
.қисми он орзу хоҳад буд

Ҳатто бузургтарин шахсиятҳои башарият ба шакли
танҳо як шаклҳои шуури инсонӣ табдил ёфтаанд, аммо
ин шахсиятҳои бузург ба ҳадафи ниҳони худ расидаанд,
зеро онҳо ба сатҳи баландтарин расидаанд ва дар рӯх
зинда мондаанд, бо огоҳии равшан ва бошуурина аз
ҳама чизҳои рӯйдода, зеро онҳо дар шуури илоҳӣ
.муттаҳид шудаанд

Ҳар касе, ки кӯшиш мекунанд, ки тавассути ақидаҳо
ва таълимоти онҳо бо онҳо ҳамоҳанг шавад, ногузир
ҳузури онҳоро эҳсос мекунанд, баракатҳои онҳоро ҷалб
мекунанд ва дар асл метонад, ки онҳо дар тамос бо онҳо
.ҳастанд

Зиндагӣ як орзуи бузург аст, аммо вақте ки инсон ба
бадани худ нигоҳ мекунанд ва онро пур аз ҳаёт мебинанд,
онҳо ба воқеияти ин орзу эътиқоди қавӣ пайдо
мекунанд. Онҳо боварӣ доранд, ки барои хушбахт будан
.бояд ин ё он чизро ба даст оранд

Аммо новобаста аз он ки чӣ қадар орзуҳоро амалӣ мекунад, ӯ тавассути онҳо хушбахтӣ пайдо намекунад.

Ҳар қадар бештар ба даст орад, ҳамон қадар бештар орзу мекунад. Агар шахс хоҳад, ки дар роҳат, оромӣ ва қаноатмандии ботинӣ зиндагӣ кунад, орзуҳо бояд .такмил дода шаванд ва ҳаёт содда карда шавад
Дар Навиштаҳо гуфта шудааст, ки шахсе, ки хоҳишҳояш ҳамеша ба дарун (ба сӯи рӯҳаш) ҷорӣ мешаванд, шахси дорои оромии ботинии баланд аст. Дар ин маврид, онҳо мисли баҳр ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад ва кам намешавад, балки пур аз обе боқӣ мемонад, ки пайваста ба он ҷорист. Аммо шахсе, ки дар обанбори оромии худ сӯроҳиҳои хоҳиш эҷод мекунад ва ба обҳои ҳаётан муҳим имкон медиҳад, ки аз он ҷори шаванд ва беҳуда сарф шаванд, дар бораи оромии .рӯҳонӣ ва хушбахтии ботинӣ чизе намедонад
Мо ба роҳнамоии онҳое ниёз дорем, ки Худоро мешиносанд, қобилияти муошират бо Ёро доранд ва .ҳузури Ёро бошууруна эҳсос мекунанд
Пайғамбарон аз мо хоҳиш кардаанд, ки Худоро дар оромии ботинӣ ҷустуҷӯ кунем
Дар танҳои рӯҳ, ки дар он рӯҳи мӯъмин ва шодмонии олии рӯҳонӣ ҷойгир аст
Маърифатшиносон низ аз ин андешаҳо пуштибонӣ мекунанд
Онҳо аҳамияти тафаккури амиқро таъкид мекунанд
Барои дарк кардани худшиносии оӣ дар умқи рӯҳ
Ман намехоҳам, ки одамон фикр кунанд, ки метавонанд донишро танҳо бо гӯш кардани дигарон ё хондани китоб ба даст оранд. Онҳо бояд он чизеро, ки .хонда ва шунидаанд, татбиқ кунанд
Рафтан ба ибодатгоҳҳо аз сӯҳбатҳои беҳуда беҳтар аст
Аммо ҳатто дар маконҳои ибодат, бояд ҳузури .Худоро дар дили худ эҳсос ва ламс кунад

Эҳсосоти шадид ва таҳлилҳои оқилона
наметавонанд ба мо дониши илоҳиеро диҳанд, ки рӯҳҳои
.мо меҳаҳанд ба даст оранд

Вақте ки мо худро ба Худо таслим мекунем ва бо
хоҳишҳои худҳоҳона хайрухуш мекунем ва вақте ки
.итминон дорем, ки Худо ҳамеша бо мо

Он дар рӯҳи мо маскан мегирад ва моро бо
андешаҳо ва эҳсосоти нек ва наҷиб илҳом мебахшад. Мо
хушбахтӣ ва озодӣ хоҳем дошт ва тулӯи хирадро дар
.уфуқи рӯҳ шоҳид хоҳем буд

Муше, ки ба паланг табдил ёфт
Чунон ки аз қониби ҳаким Парамҳанса Йогананда
ривоят шудааст

Дар гузашта, дар умқи ҷангал, дарёҳонае зиндагӣ
мекард, ки дар он марди муқаддасе зиндагӣ мекард, ки
Худоро мешинохт. Ин марди муборак дорои хиради
бузург ва қудратҳои фавқуттабӣ буд ва дар наздикии ӯ
.касе ба ҷуз як муши хурди ром зиндагӣ намекард
Бисёре аз шогирдон ва дигарон, ки меҳостанд
авлиёро бубинанд, ҷуръат карданд, ки ӯро зиёрат
кунанд, сарфи назар аз ҳузури палангҳои ваҳшӣ ва
дигар ҳайвоноти ваҳшӣ, ки аз муҳаббати онҳо ба ӯ ҷалб
шуда буданд. Онҳо гул ва меваҳоро ҳамчун қурбонӣ
меоварданд. Ҳамаи онҳое, ки авлиёро зиёрат мекарданд,
аз робитаи наздики ӯ ва муш дар ҳайрат монданд ва ба
.муши ромшудаи авлиё чанд порча мепартофтанд

Рӯзе, вақте ки гурӯҳе аз шогирдон дар паноҳгоҳи
хилвати муаллимашон ба дидорбинӣ мерафтанд, гурбае
мушро таъқиб кард, ки фарёд зада ба пои хирадманд
расид ва паноҳ меҷуст. Дар он лаҳза, дар пеши чашмони
ҳайроншудаи шогирдон, авлиё мушро ба гурбаи калон
ва бераҳм табдил дод! Акнун бо мӯъҷизае муш дар
байни гурбаҳо беосеб гаштугузор мекард. Ӯ аз ин табдил
хеле хурсанд буд ва ягона чизе, ки оромии ӯро ҳалалдор
мекард, пичирроси шогирдон буд, ки чашмак мезаданд

ва ба ӯ ишора мекарданд ва ӯро гурбае аз муш
.пайдошуда меномиданд

Пас аз муддате, ҳамон шогирдон боз ба дидорбинии
муаллимашон рафтанд ва як тӯда гургҳо муш-гурбаро
таъқиб мекарданд, ки бо овози баланд мев мекарданд ва
дар зери пой авлиё паноҳ мепурсиданд. Авлиё ба ӯ гуфт:
"Гург шав". Дарҳол шогирдони ҳайроншуда муш-гурбаро
дар пеши назари худ диданд, ки ба гург табдил ёфтааст.
Гургҳо низ аз ин табдили ғаврии сайди худ дар ҳайрат
монданд, аммо ноумед шуданд ва гурусна баргаштанд.
Ниҳоят, муш-гурба бо дигар гургон озодона сайругашт
мекард, бо онҳо хӯрок меҳӯрд ва ба ҳайвонҳои хурдтар
.бо чашми паст менигарист

Дар мавриди дигар, ҳамон донишҷӯёне, ки шоҳиди
ду мӯъҷизаи қаблӣ буданд, дар миёнаи дарс бо
муаллимашон дарс меҳонданд, вақте диданд, ки
паланги бузурги бенгалӣ муши гург-мушро таъқиб
мекунад, ки мисли ҳамеша бо суръати баланд ба пой
муаллим медавид ва барои ҳимоя меҷуст. Муаллим бори
дигар бо истифода аз қудрати мӯъҷизавии худ палангро
дар роҳ боздошт ва ба гурги ромкардааш муроҷиат
карда гуфт: "Муши азизам, ин беақлӣ аст, ки ман тӯро аз
душманонат муҳофизат мекунам". Ҳамин ки донишҷӯён
ором шуданд, ба хандидан шурӯъ карданд ва ба якдигар
гуфтанд: "Худоё! Ба паланги шадиди авлиё нигоҳ кунед!
Ин танҳо як муше аст, ки авлиё ба паланг табдил
"!додааст

Бо гузашти вақт, меҳмонони зиёратгоҳ фаҳмиданд,
ки паланги даҳшатноке, ки ин ҷойро посбонӣ мекард,
дар асл танҳо як муши хурде буд, ки муаллим онро ба
мақоми паланг баланд карда буд. Хонандагони калонсол
ба навхонадорон итминон медоданд ва ба онҳо
мегуфтанд: "Аз паланг натарсед, дар асл ин паланг
нест, балки мушест, ки муаллим ба он тасвири паланг
."додааст

Ин муши зӯровар ниҳоят аз таҳқири мардум хаста
шуд ва бо худ фикр кард: «Оҳ, агар ман худӣ авлиёро
кушта метавонистам, пас сабаби бадбахтии худро аз
.«даст медодам

Ҳамин ки ин фикр ба сараш омад, ба сӯи марди
хирадманд ҳамла кард ва қасди куштани ӯро кард, аммо
марди хирадманд дар камини ӯ нишаста буд, зеро ӯ
раванди фикрронии ӯро пайгирӣ мекард ва ниятҳои ӯро
медонист, бинобар ин фавран фаҳмид, ки аз зехни
паланги саркашаш чӣ мегузарад ва ба ӯ фарёд зад:
.««Ҳамон тавре ки будӣ, баргард

Ва ҳамин тавр шуд, зеро дар як мижа задан паланги
!мағрур бори дигар ба муши тарсонанда табдил ёфт
Ҳар кас аз каси дигар пули бештар мехоҳад ва вақте
ки онро ба даст меорад, норозӣ боқӣ мемонад, зеро
.мефаҳмад, ки каси дигар аз ӯ сарватмандтар аст
Мардум дар гирдоби бадбахтии худ ва офаридаи
хоҳишҳои худ зиндагӣ мекунанд
Мо бояд ба он чизе, ки дорем, қаноат кунем, зеро
чизҳои моддӣ хушбахтӣ намеоранд, балки аксар вақт
нигарониҳои инсонро афзун мекунанд ва изтироб ва
.нигаронии ӯро афзун мекунанд

Роҳ ба сӯи Худо соддатарин ва осонтарин роҳ аст,
аммо бо вучуди расму оинҳо ва расмиёти зиёди динӣ,
.кам касон онро тай мекунанд
Беҳтар аст, ки дилҳои худро ба сӯи Худо гардонем
ва аз ӯ он чиро, ки барои мо беҳтарин ва пайдортарин
.аст, пурсем

Дар асл, Худо моро интизор аст, зеро мехоҳад моро
аз бадӣ ва хатар дур нигоҳ дорад. ӯ мехоҳад, ки мо дар
дилҳо ва ақли худ бо ӯ бошем, зеро молҳои арзони ин
ҷаҳон наметавонанд орзуҳои инсонро қонеъ кунанд ё
.ҳолигии рӯҳониро пур кунанд

Он чизе ки ӯ дар умқи худ эҳсос мекунад

Худо пайваста бо мо сухан мегӯяд, аммо овози Ёро

кам касон мешунаванд

Он овози ором аксар вақт аз ҷониби фарёди

.андешаҳои пурғавғо ва хоҳишҳои ошкоро фурӯ меравад

Аммо вақте ки андешаҳо фурӯ мераванд ва хоҳишҳо

ором мешаванд, мо овози Худоро ба таври возеҳ

.мешунавем, ҳарчанд он хомӯш ва заиф аст

Дар ҳақиқат, Худо ҳама корро барои кӯмак ба

инсоният мекунад; Ё дарҳоро барои онҳо мекушояд ва

.роҳҳои онҳоро равшан мекунад

То ки ҷойҳои қадамҳои худро бубинад, то ки пешпо

нахӯрад ва пояш лағжад, вале аксари одамон инро

.намедонанд

Ҷаҳон дар маҷмӯъ аз сабаби хоҳишҳои худхоҳона ва

тамаъкоре, ки ҷангҳоро ба вучуд меоранд, дар изтироб

ва бесарусомонӣ фарқ шудааст. Ҳеҷ чизи дигар ҷангҳоро

.ба вучуд намеорад

Бузургтарин қаҳрамон дар набарди зиндагӣ касест,

ки худро мағлуб мекунад ва бар эҳсосоти худ пирӯз

.мешавад

Пул, шӯҳрат, хоҳишҳо ва ҳама чизе, ки бо ин

принсип муҳолиф аст, ба сулҳу хушбахтии мо зарар

.мерасонанд

Агар одамон ҳамеша дар бораи арзишҳои воқеии

ҳаёт фикр карданро ёд мегирифтанд, хушбахтии

.меҷустанд

Аммо онҳо аз нияти худ дур мешаванд ва аз ҷониби

.ҷараёни хоҳишҳои заминӣ фурӯ бурда мешаванд

Ман фаҳмидам, ки ҳеҷ васвасае маро аз роҳе, ки

интиҳоб кардаам ва роҳе, ки барои худам интиҳоб

.кардаам, дур карда наметавонам

Ман метавонам ҳазорҳо нафарро бо қудрате, ки

Худо ба ман додааст, мафтун кунам, аммо ин амал барои

.ман зараровар хоҳад буд

Дар ҳар сурат, ман намехоҳам ҳазорон нафарро
 .мафтун кунам ва ақли онҳоро мафтун кунам
Ман танҳо мехоҳам шогирдони самимиеро бубинам,
 ки дар Худо реша давондаанд
Касоне, ки Худоро дӯст медоранд, аз ин андешаҳо
лаззат хоҳанд бурд ва онҳое, ки шавқу завқашон пойдор
 .аст, баракатҳои Худоро эҳсос хоҳанд кард
 Хузури Ё тавассути ин таълимотҳо аён аст
Фиреб додани Худо барои инсон ғайриимкон аст,
зеро Ё мустақиман дар паси андешаҳои ӯ қарор дорад ва
 .медонад, ки дар зеҳни ӯ чӣ мегузарад ва чӣ мехоҳад
Вақте ки ӯ аз ҷаҳон даст мекашад ва ҳамоҳангии
 .рӯҳониро мехоҳад, Худо назди ӯ хоҳад омад
Вақте ки ин орзу дар дили орзуманд реша давонад,
 Худо ба он дил меояд ва онро бо некӣ ва неъмат пур
 .мекунад
Чизҳои моддӣ танҳо эҳсоси бардурӯғи оромӣ ва
қаноатмандии гузарандаро пешниҳод мекунанд. Ягона
мақсади воқеии зиндагии инсон ин ҳамоҳангӣ бо
 .Офаридгори худ ва ба даст овардани лутфи Ёст
 Ин паймон бояд аҳди абадӣ ва паймони
 .шикастнопазир бошад
Эй Парвардигор, маро бо покӣ шаффоф гардон, то
нури шифобахши Туро дар дохили худ инъикос кунам
Оинаи ақлавро, ки аз изтироб меларзад, ором кун,
 то чеҳраи бепоёни туро инъикос кунад
Тирезаҳои имонро дар рӯҳам боз кун, то аз бӯи
 .оромии ту нафас гирам
Ман фаҳмидам, ки ягона мақсади зиндагӣ
 шинохтани Худост
Шояд одамоне ҳастанд, ки боварӣ надошта бошанд,
ки шинохти Худо ҳадафи ниҳоии зиндагӣ аст. Аммо ҳеҷ
кас наметавонад инкор кунад, ки ҳадафи зиндагӣ
ёфтани хушбахтӣ аст. Ва ман бо итминони комил ва
 .итминони комил мегӯям, ки Худо хушбахтии ниҳой аст

Ин бузургтарин хушбахтӣ аст
Ин ишқи мутлақи умумичаҳонӣ аст. Ин шодмонии
абадӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ рӯҳи онҳоро, ки бо он
ҳамоҳанганд, тарк намекунад. Пас, чаро мо кӯшиш
?намекунем, ки ба ин хушбахтии ниҳой бирасем
Ҳеҷ каси дигар онро ба мо дода наметавонад. Мо
бояд онро пайваста дар худ парвариш ва парвариш
.диҳем

Ҷаҳон пайваста мекӯшад, ки ба одамон лаззатҳои
худро пешниҳод кунад, аммо чунин лаззатҳои гузаранда
дар ниҳоят ба пушаймонӣ, талхӣ ва пушаймонӣ оварда
мерасонанд. Ҳатто хушбахттаринҳо, онҳое, ки гӯё ҳама
чизро доранд, шояд то ҳол воқеан хушбахт набошанд ва
аз чизҳои заминӣ муддати тӯлонӣ қаноатманд
набошанд, зеро онҳо на ташнагии ҳақиқии худро қонеъ
мекунанд ва на гуруснагии рӯҳонии худро қонеъ
.мекунанд

Ҳар қадар мо ба чизҳои беруна диққат диҳем, ҳамон
қадар камтар шӯҳрати ботиниро эҳсос карда метавонем
Ки мо метавонем онро бо чашидани неъматҳои абадии
рӯҳи илоҳӣ эҳсос кунем

Ҳар қадар мо ба дарун рӯ оварем, ҳамон қадар бо
мушкилоти беруна камтар дучор мешавем. Ин як
муодилаи доимӣ аст, аммо аксари одамон ин ҳақиқатро
аз сабаби таъсири муоширати дунявӣ, ҷомеае, ки дар он
.зиндагӣ мекунанд ва одатҳои носолим дарк намекунанд
Ҷомеа инсонро фарқ ва машғули масъалаҳои сатҳӣ
нигоҳ медорад, бе он ки ба ӯ имкон диҳад, ки дар бораи
.ҳақиқатҳои амиқтар фикр кунад

Ҳатто маконҳои рӯҳониро баъзеҳо бидуни хоҳиши
самимии баҳра бурдан аз фазои мубораки онҳо зиёрат
.мекунанд

Онҳо аз ин боздидҳо қариб ҳеҷ чиз ба даст
намеоранд

Онҳое, ки мехоҳанд Худоро бубинанд, Ёро дар ҳама
 ҷо хоҳанд ёфт. Одатҳои инсонӣ харобиовар ва
 .зарароваранд
 даррандаи ваҳшӣ, ки нобуд мекунад, зарар
 мерасонад, нобуд мекунад ва нобуд мекунад
 Вақти он расидааст, ки одамон аз он чизе, ки
 .доранд, қаноатманд ва хушбахт бошанд
 Мо набояд чизеро бештар аз он чизе, ки ба сари мо
 меояд, орзу кунем. Худо саховатманд аст; Ё медонад, ки
 ба мо чӣ лозим аст ва онро дар вақташ медиҳад. Ин
 маънои онро надорад, ки мо бояд бе ягон кӯшиш ба Худо
 така кунем — тамоман не. Ин маънои онро дорад, ки мо
 бояд саҳми худро бо беҳтарин қобилияти худ анҷом
 диҳем ва боқимондари ба Худо воғузоре, ки ҳеҷ гоҳ
 моро аз он чизе, ки ба мо лозим аст ва сазовор аст,
 .махрум нахоҳад кард
 Беҳтарин роҳи хушбахтии абадӣ будан ин эҳсос
 кардани ҳузури Худост. Орзуи олии мо бояд шинохтани
 .Худо ва қатъиян бо Ё будан бошад
 Худо бояд дар андеша ва эҳсосоти мо мақоми аввал
 ва олий дошта бошад ва мо бояд Ёро қавитарин ва
 .устувортарин сутун дар ҳаёти худ ҳисоб кунем
 Худоё, бо раҳмати комили Худ
 Ё ба мо шодӣ ва илҳом мебахшад
 Ва ин ба мо ҳаёти воқеӣ медиҳад
 Ҳикмати ҳақиқӣ
 Ва хушбахтии ҳақиқӣ
 Фаҳмиши ҳақиқӣ тавассути
 Ҳама таҷрибаҳои гуногуни ҳаёти мо
 Аммо ҷалоли Худо ошкор намешавад
 Ба ҷуз дар оромии рӯҳонӣ, ки рӯҳ эҳсос мекунад
 Ва дар талоши ҷиддие барои ҳамоҳангӣ бо он
 Дар он ҷо мо бо ҳақиқат рӯ ба рӯ мешавем
 Дар хориҷа, иллюзияҳо бениҳоят қавӣ ҳастанд
 Хеле кам касон метавонанд аз онҳо халос шаванд

Таъсири муҳити беруна
Чаҳон бо мураккабиҳои беохири худ идома дорад
Ва таҷрибаҳои бешумори ӯ
Овози Худо дар паси зоҳирии ҳаёт пинҳон аст
Ӯ ҳамеша ба мо занг мезанад ва бо мо гап мезанад
Тавассути гулҳо ва китобҳои муқаддас
Аз вичдони мо
Ва тавассути ҳама чизҳои зебо
Ки ҳаётро арзиши зиндагӣ мегардонад
Булбули осмон
Ман булбули ту ҳастам, ки ба осмони ҳузури
кайҳонии ту мебароям ва пайваста қатраҳои борони
.ҳақиқати туро меҷӯям
Ман бо эътимоди амиқ ба Ту дуо кардам, ки аз
.абрҳои саҳти хомӯшӣ борони раҳмататро фиристӣ
Ва аз ташнагии шадид, ман бо шавқ ҳар як нуқтаи
муқаддаси огоҳии худро аз ту қабул кардам
Оҳ, чӣ қадар орзу мекардам ҳузури туро дар даруни
!худ ва дар атрофам эҳсос кунам
Ташнагии музмини ман танҳо вақте фурӯзон шуд, ки
ламси ту рӯҳи сӯзон ва оташи орзуву ҳаваси маро хунук
кард. Мавсими ноумедӣ ва ноумедӣ гузашт ва хушкии
.мушкilotи ман бо борони оромии ту нопадид шуд
Ва акнун ман оҳиста парвоз мекунам ва ба осмон
мефароям, сурудҳои қаноатмандӣ ва қаноатмандиро
месароям
Ман булбули ту ҳастам, ки танҳо оби тасаллоӣ туро
.менӯшам, ки аз баландии вучуди ту беист ҷорист
Худҳои инфиродӣ, саноатӣ ва сиёсӣ, эҳсосоти
шадиде, ки аз иллюзияҳои бартарии як наҷод бар
наҷоди дигар сарчашма мегиранд ва савдои эътиқод ва
таълимот ҳама тақсимот ва дуршавиро байни халқҳо ва
наҷодҳо ба вучуд оварда, заминро бо ҷангҳо пора-пора
кардаанд. Дар натиҷа, ҳароби иқтисодӣ, нодонӣ ва
.бадбахтии умумӣ рух медиҳанд

Инкишоф додани маҷмӯи хислатҳои маънавӣ,
самаранокии моддӣ ва хислатҳои наҷиби инсонӣ —
навъе, ки мо дар ҳаёти одамони муваффақ таҷассум
меёбем — моҳияти ҳаёти хушбахтона аст ва беҳтарин
.инсонҳоро ба вуҷуд меорад

Ҳар вақт, дар ҳар ҷо
Мо бояд идеалҳои тафаккури солим, рафтори хуб ва
ҳамдардии самимии эмотсионалӣ нисбат ба дигаронро
.қабул кунем

Дар ҳақиқат, инсоният тавассути адолат, ҳамдардӣ
ва рушди баробар ва мутавозини ҷанбаҳои моддӣ
.баланд мешавад

Ҷанбаҳои зеҳнӣ, маънавӣ ва ахлоқии шахсияти ӯ
Ҳадафи ниҳои тамоми башарият ба даст овардани
.сулҳ, қаноатмандӣ, амният, дониш ва ҷовидонӣ аст
Ва дар ин орзуи камолоте, ки дар дохили мо пинҳон
.аст, симои Худо нухуфтааст

Ин тасвири муборак кӯшиш мекунад, ки худро
тавассути одамоне, ки бо табиати олии худ
.ҳамоҳанганд, ошкор созад

Плюрализм қонуни табиат аст ва ягонагӣ ба
.мутлақият мебарад

Бо ҷудой ва тафриқа, ҷаҳон ба дег табдил меёбад,
ки дар оташи ҷангҳо ва марг аз дард ва ранҷу азоб
.мечӯшад ва ҷӯшад

Зиндагии идеалӣ, ки дилҳоро муттаҳид мекунад,
рӯхҳоро ба ҳам наздик мекунад ва онҳоро бо ҳақиқат
муттаҳид мекунад

Ин роҳ ба сӯи хушбахтӣ, сулҳ ва абадият аст
Ҳеҷ чиз наметавонад ба мо қаноатмандӣ бахшад ва
ашки ғамгиниро аз чашмонамон пок кунад, ҷуз Худо
Рӯҳи инсон як қисми ҷудогона аз кулл аст ва бояд
барои комил шудан ба кулл баргардад. Ҷустуҷӯи мо
барои хушбахтӣ бояд моро ба сӯи Худо, манбаи ҳама
.шодӣ, роҳнамоӣ кунад

Ташнагии мо барои дониш бояд аз манбаъҳои
ҳикмати илоҳӣ қонеъ карда шавад. Оромии мо танҳо
вақте комил хоҳад буд, ки он бо оромии
.тасвирнашавандаи Худо муттаҳид шавад
Барои абадӣ шудан, вучуди мо ба вучуди Худо ниёз
дорад ва шуури мо вақте ки бо шуури кайҳонӣ робита
барқарор мекунад ва бо он муттаҳид мешавад, пайваста
васеъ ва густариш меёбад. Шодмонии мо беохир хоҳад
буд ва вақте ки бо шодмонии илоҳӣ муттаҳид мешавад,
.миллионҳо маротиба афзоиш хоҳад ёфт
Меъдае, ки аз тамаъ кушта шуда буд
Як бор марди хирадманд бо шахси пурхӯр хӯрок
хӯрд ва хирадманд гуфт: «Ман ин хӯроки болаззатро
.«дӯст медорам
Аммо ӯ кам хӯрок мехӯрд. Дар мавриди марди
пурхӯр, ӯ ҳеҷ гоҳ дар умраш чунин хӯроки болаззатро
.начашида буд
Ӯ то сер шуданаш хӯрок мехӯрд ва аз хӯрдани аз ҳад
.зиёд мурд. Умратон дароз бошад
Шахси оқил ва боирода аз хӯрок лаззат мебурд,
аммо бе он ки дилбастагии шахвонӣ, ки пурхӯрро небуд
мекард, вучуд дошт. Шахси оқил бо энергияҳои
шаффофи рӯҳонӣ, ки рӯҳи ӯро ғизо медоданд ва
ҳуҷайраҳои баданашро қувват мебахшиданд, дар
ҳамоҳангӣ буд ва вақте ки мехӯрд, ин корро бо меъёр
мекард, то ҷараёни энергияи кайҳониро, ки огоҳона ба ӯ
.мерасид, ҳалалдор накунад ё ҳалалдор накунад
Барои зиндагии маънавӣ шарт нест, ки аз ҳама чиз
даст кашед ва зиндагии сабук дошта бошед, аммо бояд
дар хотир дошт, ки инсон танҳо бо нон зиндагӣ
.намекунад
Биҳишти муҳаббат ва биҳишти хушбахтӣ
Дар нури мубораки Ту, ман дуоҳои ҷони худро
мехонам

Ва аз шумо хоҳиш мекунам, ки қурбонии
фурӯтанонаи дили маро қабул кунед
Арвоҳи торикиро аз ман дур нигоҳ дор
Аз чашми осмон ба ман нигоҳ кун
Аз лабони дил ва эҳсосоти ман
Дар маъбад муҳаббати маро ба ту нишон деҳ
Маро баракат деҳ, то некиро бубинам
Ман дар бораи чизҳои хуб фикр мекунам
Ва бо одамони некӯкор ва некӯкор дӯстӣ кунед
Ва то ки ман дар бораи шумо фикр кунам
Эй Ту, ки сарчашмаи ҳама некиҳо ва адолат ҳастӣ
Бо файзи Ту, ман аз маъбади ҷони худ ронда хоҳам

шуд

Ҳама ақидаҳои муҳолиф
Ва ман бо ҳузури мубораки Ту дар дохили худ
ҳамоҳанг ҳастам
Бигзор ман дар бихишти хушбахтӣ зиндагӣ кунам
Андешаҳои наҷиб ва бузург ба сарам меоянд
Маро бо бӯи шодмонии худ пошед
Бигзор муҳаббати муқаддаси ту ҳамеша маро фаро

гирад

Маро баракат деҳ, то ки ман дар бихишти ишқ
зиндагӣ кунам
Аз ҳузури илоҳии шумо лаззат бурдан
Ва ороиштагии осмонии шумо
Ва то ман дарк кунам, ки ман рӯҳи намиранда
ҳастам

Ва ман бо нури ту зиндагӣ мекунам
Ва ман бо баракати ту зиндагӣ мекунам
Худои азизи ман
Аз боғи субҳ
Ман барои ту гулҳои нурро мечинам
Онро ҳамчун қурбонии хоксорона пешниҳод кардан
Дар пойҳои худ

Бигзор ситораи сӯрохкунандаи муҳаббати ман ба

шумо

Бо қувваи афзоянда ба пеш ҳаракат мекунад

Аз фазои ҳайрат

Ва фаромӯшхотирии ман аз ту

Ва торикии онро пароканда мекунад

Маро фаромӯш накун

Ҳатто агар туро фаромӯш кунам ҳам

Маро дар ёд дор

Ҳатто агар ман шуморо зикр накунам

Худо гаронбаҳотарин чиз дар ҳаёти ман аст

Ӯ дар вичдони ман ҳукмронӣ мекунад

Ва суханони хирадмандона маро илҳом мебахшанд

Ӯ маро ба роҳи рост ҳидоят мекунад

Ки ман бояд қабул кунам

Зиндагии мутавозин

Ки ҳамаи қонунҳои илоҳӣ ва табииро ба назар

мегирад

Он фаъолият ва оромиро муттаҳид мекунад

Он хушбахтӣ меорад ва тақдири инсонро амалӣ

мегардонад

Хонае пур аз ҷавоҳирот дар торикии дида намешавад

Аз ин рӯ, ҳузури илоҳӣ эҳсос карда намешавад

То он даме, ки шаби нодонӣ ҳукмронӣ мекунад

Агар фаҳмиши мо аз Худо воқеӣ набошад

Аз ин рӯ, мо бе он наметавонем корҳои ҳаррӯзаи

худро анҷом диҳем

Аён аст, ки мо ҳеҷ робитае байни Худо ва ҳаёт эҳсос

намекардем

Вақте ки мо орзуву ормон дорем ва онро бо фикри

хидмат ба дигарон оро медиҳем

Мо бо кӯмак ба дигарон ба ҳудамон кӯмак

мерасонем

Эй Парвардигор

Бо паҳншавии нури офтоби ҳаётан муҳим

Ман нурҳои умедро дар дилҳои камбағалон ва
бечашудагон паҳн хоҳам кард
Чароғҳои азму ирода ва эътимод ба худро фурӯзон
кунед

Дар дили онҳое, ки худро ноком меҳисобанд
Вақте ки мо дарк мекунем, ки зиндагӣ мактабест
барои омӯзиш ва иҷрои вазифаҳо
Дар айнаи замон, ин як орзуи гузаранда аст
Он гоҳ мо хоҳем донист, ки Худо бо мо
Ҳаёт бояд бар пояи хизмат бошад
Бе он ҳадафи наҷиб
Ақле, ки Худо ба инсон додааст, ба он намерасад
Мақсаде, ки он барои он таъсис дода шудааст
Таслим шудан ба Худо ба инсон имкон медиҳад, ки
ҳамаи вазифаҳои худро иҷро кунад
Бо эҳсоси шодмонӣ ва миннатдорӣ ба Худо
Танҳо тавассути таслим шудан мо метавонем сулҳ
пайдо кунем

Ман ҳама заъфҳои зеҳнӣ ва ахлоқиро сӯзонда хоҳам
кард

Дар оташи тарроҳӣ
Зеро агар ман аз он заъфҳо халос наштам
Ман наметавонам алангаи илоҳиро бубинам
Эй Парвардигор
Имрӯз ман барои анҷом додани корҳои мушаххас
омодаам
Баъд ман он чиро, ки нақша доштам, иҷро мекунам
Аввалан, ман боварӣ ҳосил мекунам, ки нияти ман
дуруст аст

Ва он гоҳ ман қуввати шуморо эҳсос хоҳам кард
Ва бо кумак ва баракати шумо, ман он чизеро, ки
ният дорам анҷом диҳам, амалӣ хоҳам кард

Пичирросҳо ва шамолҳо

Устод Парамханса Йогананда

Тарҷума: Маҳмуд Аббос Масъуд

**Худписандии хурд метавонад бо ғурур ва
такаббур гӯяд: «Ман ту ҳастам!»**

**Аммо ман мекӯшам, ки худӣ воқеии худро
бишносам, ки хушбӯӣ аз ҳар навъ гулҳои
меҳрубонӣ ва фурутанӣ аст.**

**Эй Худоё, шахсияти воқеии маро ба ман
ошкор кун ва бигзор Туро дар умқи ман
бишнавам, ки мегӯӣ: Ман намунаи Ту ҳастам ва Ту
акси ман ҳастӣ!**

Дар боғи хобҳои шаб

**Дар боғи хобҳои шабонаам гулҳои зиёде
мешукуфанд: гулҳои нодири ҳаёлотӣ ман Дар
он ҷо, ҷое ки нури гарми сайёраи мекурахшад,
навдаҳои умедҳои заминӣ кушода мешаванд ва
гулбаргҳои дурахшони қаноатмандӣ ва
қаноатмандиро мепошанд.**

**Дар нури он орзуҳо, ман арвоҳи чехраҳои
фаромӯшшудаи маҳбубон ва нимфаҳои эҳсосоти
азизро, ки муддати тӯлонӣ дар хоки беҳушӣ
дафн шуда буданд, мебинам - ҳама бо либосҳои
дурахшон бармехезанд ва дар посух ба даъвати
фариштагони орзуҳо, ман шоҳиди эҳёи ҳама
озмоишҳои гузашта ҳастам.**

**Худовандо, ту ба мо озодӣ додӣ, ки бо
боздидҳои шабона ба сарзамини орзуҳо
мушкилоти ҳаррӯзаи худро фаромӯш кунем. Ба
мо кӯмак кун, ки дар назди Ту бедор шавем ва аз
андӯхҳои инсонӣ абадан раҳо шавем.**

Шумо мунтазири бозгашти ман ҳастед

**Эй паноҳгоҳи илоҳӣ! Ман дар баҳри ҳаёт ғарқ
шудаам, тӯфонҳои пурталотуми мушкилот ба ҳар
тараф овезонанд. Новобаста аз он ки дар
мавҷҳои лаззат шино мекунам ё гоҳ-гоҳ дар умқи
ғам ғарқ мешавам, ман меҳоям аз ин дуй бо
расидан ба соҳилҳои фавқулода ва осмонии ту**

**раҳо шавам. Бо ҳар оҳе, ки аз дуо мекунам, ба ту,
ягона паноҳгоҳи ман, наздиктар мешавам.**

**Ман кӯшиш карданро бас намекунам, зеро
медонам, ки шумо интизори омадани ман ҳастед
ва интизори бозгашти ман ҳастед!**

паррандаи биҳишт

**Ман паррандаи биҳишт ҳастам: паррандаи
осмонӣ, ки бо дастони мубораки ту сохта шудааст**

**Ў маро бо файз ва рангҳои зебо оро дод: бо
пашми нармӣ ва парҳои тиллоии шукуфоии
рӯҳонӣ**

**Ман дар фазои ғамангез ва абрӯ чиншудаи
зиндагӣ дар ҷустуҷӯи биҳишти хушбахтӣ парвоз
кардам ва парҳои дурахшонам бо доғҳои торики
ноумедӣ доғдор шуда буданд.**

**Биё, эй Худои ман, ва мурғи биҳишти Худо
бо нурҳои ҳикмат ва оби поку ширини сулҳ
бишӯй.**

Ҳайкалтароши илоҳӣ

**Бигзор ҳар тапиши дилам калимаи наве дар
шеъри ишқи абадии ман ба ту бошад**

**Бигзор ҳар садое, ки лабонам мебарорад,
ларзишҳои мубораки овози муқаддаси шуморо
расонад**

**Бигзор ҳар як андешаи ман пур аз шодӣ аз
ҳузури Ту бошад**

**Бигзор иродаи ман бо қуввати илоҳии шумо
пур карда шавад**

**Ҳамаи андешаҳо, ифодаҳо ва орзуҳои маро
бо файзи Худ оро деҳ**

**Эй муҷассамаи муқаддаси илоҳӣ, ҳаёти маро
мувофиқи тарҳи беназири худ шакл деҳ.**

Ту муҳофизи ман ҳастӣ

**Худовандо, ба ман кумак кун, ки дар ҷонҳои
покнашуда ҳайвонҳои хашм ва шаҳватро бедор**

накунам, аммо агар онҳо ба ман ҳамла кунанд,
ман дар ғори сангини паноҳгоҳи Ту дар ҷони худ
паноҳ мебарам.

Эй ниғаҳбони илоҳӣ! Бе Ту ман ҳатто дар
қалъаҳои ноустувори инсонӣ амният ва амният
нахоҳам ёфт. Сарпӯши муҳофизатии ман ва
сипари устувори ман аз тирҳои таркандаи
мусибатҳо бош. Ва маро баракат деҳ, то ки ман
тавассути ҷарроҳии муқаддас ҳамаи онҳоеро, ки
аз захмҳо ва пораҳои ҳаёт азият мекашанд, шифо
диҳам.

экстази муқаддас

Вақте ки пайравони Ту дар дуо ҳастанд, ман
нурҳои экстази муқаддасро аз чашмони онҳо
ҷамъ мекунам ва онҳоро бо ҷӯшу хурӯши рӯҳонии
худ омехта мекунам, то онҳоро ҳамчун нӯшокии
тароватбахш ба андешаҳои ташнаам пешниҳод
кунам; то он даме ки онҳо нӯшанд, ва дардҳо ва
тарсҳояшон нопадид шаванд.

Ва ба онҳое, ки тасалло ва роҳат мечӯянд,
ман ин нӯшокии ҷодугариро дар пиёлаҳои
шаффофи самимият ва ниятҳои нек пешниҳод
мекунам.

Бигзор ҳар касе, ки ин эликсири муборакро
менӯшад, як шодмонии пойдорро эҳсос кунад,
мушкилот ва ранҷҳои худро фаромӯш кунад!

Маро дар кӯраи офатҳо пок кун,

Металли хоми ҳаёти ман дар кӯраи офатҳо ва
озмоишҳо гудохта мешавад ва ҳама дурӯғ дар
оташи таҷрибаҳои муқаддас ва орзуҳо сайқал
меёбад.

Эй Офаридгори илоҳӣ, маро аз заъфи инсонӣ
раҳо кун ва ба ман иродаи мустаҳкаме мисли
оҳан ва азми рӯҳонӣ мисли пӯлоди саҳтшуда ато
кун, ба ман кӯмак кун, ки моҳияти тозашудаи

худро ба абзорҳои муассири худтанзимкунӣ ва
азми ҳақиқӣ табдил диҳам.

Ва бо шамшери мувозинати рӯҳӣ, ман
душманони ботинии худ - одатҳои шадиди худро
- ки дар камини ман ҳастанд ва мекушанд маро
аз фикр кардан дар бораи ту боздоранд, nobуд
хоҳам кард.

Офтоби ман ва моҳи ман бош,

Эй Парвардигоро, шуоҳҳои ҳикмати Худро
фирист, то маро дар рӯзҳои хушбахтии
муваффақиятам роҳнамоӣ кунад ва нури моҳи
меҳрубони Худро фирист, то роҳҳои маро дар
шабҳои торики ғаму андӯҳам равшан кунад.

Наздам биё

Оё субҳи он рӯз медурахшад, вақте ки зикр
кардани номи мубораки Ту селоби ашкро ба
вучуд меорад, ки соҳилҳои нодонии маро фаро
мегирад ва диламро намнок мекунад?

Сипас, дар кӯли ашкҳои ҷамъкардаи ман,
гулҳои хиради муқаддас месабзанд ва нури онҳо
торикии маро то абад пароканда хоҳад кард.

Эй Модари оламгир, ки тамоми вучудро фаро
гирифтааст, назди ман биё, зеро ҳеҷ чиз
наметавонад ғаму андӯҳи маро аз байн барад ва
зулмати маро пароканда кунад, ба ҷуз чеҳраи
раҳмати фароғири Ту ва шафқати бепоёни Ту.

Пайвандҳои шикастнопазир

Худовандо, ба ман таълим деҳ, ки ягонагии
худро бо Ту дар оромии ботинӣ ва дар садои
ҷаҳон пайдо кунам. Муҳим нест, ки маро хомӯшӣ
иҳота кардааст ё не, то он даме, ки ман ҳузури
фароғири Туро дар ҳама ҷо ва ҳамеша эҳсос
кунам.

Пас, бигзор ман кори худро бо хушнудӣ
анҷом диҳам

Ту беист меҳнат мекунӣ ва ба миллионҳо
дилҳои шод табассум меорӣ. Маро баракат деҳ,
то ман ҳам мисли ту табассуми
пажмурданашиаванда дошта бошам, дар
корхонаи ҳаёт.

Бигзор мавҷҳои қуввати ту ҳамеша дар дарёи
корҳои ҳаррӯзаи ман рақс кунанд

Модари Илоҳӣ, ҳамон тавре ки шумо аз
тарроҳии атомҳо, гулҳо ва коинот лаззат
мебаред, ба ман сирри кор ва эҷод карданро бо
ақли мутавозин ва рӯҳи қаноатманд ёд диҳед.

Шифоёбии равонӣ, равонӣ ва ҷисмонӣ

Эй рӯҳи кайҳонӣ, ба мо кумак кун, ки баданро
бо пур кардани энергияи кайҳонии худ шифо
диҳем, ақлро бо шодмонӣ ва тамаркузи зеҳнӣ
шифо диҳем ва рӯҳро аз сабаби аслии ҳама
сабабҳо - нодонӣ - бо истифода аз муассиртарин
дору: мулоҳизаи муқаддаси ҳаррӯза дар бораи
Худо шифо диҳем.

Тасдиқи шифобахшӣ

Эй Рӯҳи Илоҳӣ, Ту бадани маро офаридаӣ ва
аз ин рӯ, он солим ва солим аст, зеро Ту дар он
ҳузур дорӣ; Ту ҳуди комил ҳастӣ ва ман ба сурати
Ту офарида шудаам; аз ин рӯ, ман хуб ва дар
беҳтарин шароит ҳастам!

Тасдиқ барои шифои дигарон

Шумо акси Худо ҳастед ва қувваи ҷовидонии
Ӯ ба ҳар як ҳуҷайра ва бофтаи бадани шумо
ворид мешавад; тамоми вучуди шумо бо ҳузури
илоҳии Ӯ ларзида истодааст; шумо бо файзи Ӯ
солим ҳастед.

Капитани киштии ман бош

Эй Парвардигор, капитани киштии корҳои
ҳаррӯзаи ман бош ва онро ба соҳили муқаддаси

**Худ, ки паноҳгоҳи амн ва оромии хастагон аст,
роҳнамоӣ кун.**

**Оташҳои беақлии гумроҳкунанда
Дар шаби хатогихо, мо сароби хушбахтии
гумроҳкунандаи нафсониро таъқиб мекардем; ва
ҳангоме ки мо аз роҳи пешрафти маънавӣ дур
шудем, ба ботлоқзори ноумедӣ ва талафот
афтодем.**

**Эй Парвардигоро, ту, ки ҳамеша ҳушёр ва
бодикқат ҳастӣ, нагузор, ки алангаи аблаҳӣ, ки
бар болои обҳои наонқадар чуқури эҳсосот ва
хаёлҳо афрӯхта мешавад, моро ба ботлоқ ва
домҳои лаззатҳои паст кашад.**

**Мо фарзандони Ту ҳастем, ки орзуи расидан
ба хонаи бихиштии дорем. Моро баракат деҳ, то
бо пайравӣ аз нури ботинии фаҳмиши Рӯҳ, ки
чароғи муқаддаси Ту аст ва моро ба сӯи соҳили
мубораки Ту роҳнамоӣ ва даъват мекунад, ба
ҳадафи худ бирасем!**

**Ман овози туро шунидам
Дар бисёр зиндагӣҳо ман пичирроси нарми
шуморо шунидаам, ки мегуфт: Ба хона баргард!
Аммо он дар миёни садои орзуҳои ноком
нопадид шуд ва нопадид шуд.**

**Ман навбатҳои пур аз хоҳишҳоро тарк кардам
ва шуморо ба паноҳгоҳҳои бокираи дилам даъват
мекунам.**

**Вақте ки ман барои мулоҳиза дар бораи ту
менишинам, оё ту васвасаҳои заминиро, ки то ҳол
дар гӯшаҳои хотираам пинҳонанд, пароканда
мекунӣ?**

**Дар оромии ҷони худ, ман бо тамоми дилам
орзу дорам, ки овози мубораки шуморо
бишнавам**

Шамъи ёдгорӣ

**Шояд ман роҳи худро гум кунам ва дар
роҳҳои торик ва лабиринтҳои ғамангез саргардон
шавам, аммо эй модари кайҳонӣ, шамъи тунуки
ёдовари барои худ нигоҳ дор, то бодҳои шак
ва номуайяни онро хомӯш накунам.**

**Ман аз ҳама чизҳои заминӣ хостам, аммо
ниҳоят фаҳмидам, ки танҳо туро орзу мекунам,
Модар! Биё ва маро ҳаргиз тарк накун!**

**Торикӣ пеши нури ту пажмурда мешавад
Эй Устоди Илоҳӣ, бигзор ман дарк кунам, ки
ҳатто агар торикӣ нодонӣ ба мисли худӣ замон
қадимӣ бошад ҳам, бо тулӯи нури Ту торикӣ
нопадид хоҳад шуд, гӯё ҳеҷ гоҳ вуҷуд надошт!**

**Найҳои умри худро навохтай
Эй Парвардигори меҳрубон, бо дастонам ба
фарзандонат кумак кун**

**Бо овози ман суҳан гӯед ва ақлабро барои
илҳом бахшидан ба дигарон истифода баред**

**Бо нафасам нафас каш, зеро ту ягона касе
ҳастӣ, ки қодир ба навохтани оҳангҳои абадии
худ дар найи ҳаёти ман ҳастӣ.**

**Ман шарорае аз оташи кайҳонии шумо ҳастам
Дар аввали офариниш, вақте ки шарораҳои
офариниш аз синаи оташини ту париданд, ман бо
хори нурҳои сайёраӣ, ки хабари хуши пайдоиши
ҷаҳонҳои туро эълон мекарданд, суруд хондам.**

**Ман шарораи абадӣ аз оташи сайёраи шумо
ҳастам**

**Эй дили илоҳии меҳрубон ва пурсабр! Ба ман
кӯмак кун, ки — тавассути мулоҳиза — паймони
меҳру муҳаббат ва дӯстиро байни мо нав кунам.
Бигзор ман дарк кунам, ки дар сафари мубораки
ман ба сӯи густариши муқаддас — ҳаёт пас аз
ҳаёт — ту ва роҳнамои рӯҳонии ман дӯстони**

абадӣ ва абадии ман буданд ва ҳамеша хоҳанд буд.

Огоҳӣ аз хушбахтӣ

Албатта, вақте ки ман мегӯям, ки Худо саодатманд аст, ман инчунин дар назар дорам, ки ӯ абадӣ ҳозир аст ва аз вучуди мубораки худ огоҳ аст. Ва вақте ки мо орзуи эҳсоси саодати абадӣ ё ҳузури илоҳиро дорем, мо бешубҳа як вучуди абадӣ ва бетағйир ва огоҳӣ ё эҳсоси доимии он саодатро меҷӯем.

Мо дар лексияҳои қаблӣ, тавассути далелҳои мантиқӣ, нишон дода будем, ки ҳамаи мо - аз баландтарин то пасттарин - хушбахтиро меҷӯем ва ин масъала ҳангоми баррасии амалҳо ва ангезаҳои одамон ба як далели қабулшуда табдил ёфтааст.

Биёед ин далелро каме аз нав баён кунем: Фарз мекунем, ки мавҷудоти болотаре назди мо меояд ва ба ҳамаи мардуми рӯи замин мегӯяд: "Эй инсонҳо, ман ба шумо андӯхҳои абадӣ ва дардҳои беохирро бо вучуди абадӣ медиҳам. Оё шумо онҳоро қабул мекунед?" Албатта, ҳеҷ кас чунин пешниҳодро қабул намекунад, зеро ҳама орзуи хушбахтии абадӣ бо вучуди абадӣ доранд. Бо назардошти ангезаҳои инсонӣ, ҳар як инсон орзуи хушбахтӣ дорад.

Ба ҳамин монанд, ҳеҷ кас нобудӣ ё худнесткуниро намехоҳад, зеро ҳатто пешниҳоди онҳо даҳшат ва тарсро ба вучуд меорад. Ҳама доимӣ мехоҳанд, аммо агар ба онҳо вучудияти абадӣ бидуни огоҳӣ ё шуури он вучуд пешниҳод карда шавад, мо онро рад мекунем. Ҳеҷ кас вучудияти беихтиёрро намехоҳад. Ҳамаи мо вучудияти беохири бошуурро меҷӯем.

Акнун, Худо чист? Агар Худо чизе ҷуз хушбахтӣ ё шодмонии олий мебуд, агар муошират бо Ё ба мо шодӣ намеовард ё дарди моро сабук намекард, мо Ёро намехостем ва ба Ё муроҷиат намекардем. Агар Худо чизе барои мо бефоида мебуд, мо намехостем ба Ё наздик шавем. Чӣ фоидае дар бораи Парвардигоре, ки барои мо номаълум боқӣ мемонад ва мо ҳузури Ёро дар дохили худ ё ҳадди ақал дар баъзе ҷанбаҳои ҳаётамон эҳсос карда наметавонем?

Новобаста аз он ки тасаввуроти зеҳнии мо аз Худо чӣ гуна аст, масалан: (Ё олий аст ё Ё дар дохили мо ва атрофи мо вучуд дорад), ин тасаввурот дар ихота ва норавшанӣ ва асрор боқӣ мемонад, агар мо низ вучуди Ёро эҳсос накунем.

Аз сабаби ин нофаҳмӣ ва номуайяни дар фаҳмиши мо аз Худо ва таҷрибаи мо аз Ё, мо наметавонем аҳамияти Ёро барои мо ва арзиши амалии Ёро барои дин дарк кунем. Ин дурнамои норавшан дар мо эътиқоди кофӣ ба вучуд намеорад ва аз ин рӯ, он на ҳаёти моро тағйир медиҳад ва на ба рафтори мо таъсири назаррас мерасонад ва на моро барои саъю кӯшиши зарурӣ барои шинохти Худо водор намекунад.

Ва дини ҷаҳонӣ дар бораи Худо чӣ мегӯяд? Он мегӯяд, ки далели вучуди Худо дар дохили мост. Ин як таҷрибаи ботинӣ аст. Шумо бояд ҳадди ақал як лаҳзаро дар ҳаёти худ, дар дуо ё илтиҷо, дар хотир доред, вақте ки шумо эҳсос мекардед, ки маҳдудиятҳо ва монеаҳои ҷисмонӣ аз байн рафтаанд ё қариб ки चुнинанд ва муҳаббат ва нафрати ночиз, лаззат ва дард ҳама дар зеҳни шумо кам шудаанд ва шодӣ ва оромии пок аз дили шумо ҷорӣ шудаанд ва шумо аз оромии бе ягон шодӣ ва қаноатмандӣ баҳра бурдаед.

Гарчанде ки чунин таҷрибаи олий одатан ба ҳама дода намешавад, шакке нест, ки ҳар яки мо, дар ягон лаҳзаи вақт, хоҳ дар дуо, хоҳ дар ибодат ё мулоҳиза, чанд лаҳзаи экстазии рӯҳонӣ ва оромии покро аз сар гузаронидаем. Оё ин далели вучуди Худо нест? Кадом далели мустақими дигареро мо метавонем аз вучуди Худо ва табиати ӯ пешниҳод кунем, ба ҷуз шодмонии поке, ки ҳангоми дуои самимӣ ё ибодати самимӣ дар худ эҳсос мекунем?

Бо вучуди мавҷудияти далелҳои кайҳонӣ барои вучуди Худо — аз таъсир то сабаб, аз ҷаҳон то Офаридгори ҷаҳон — инчунин далели телеологӣ (марбут ба ҷустуҷӯи мақсади табиат) вучуд дорад, аз нақшаҳои кайҳонӣ ва мутобиқшавӣ то ин нақшаҳо то Ақли Умумӣ, офарандаи ҳама нақшаҳо ва мутобиқшавӣ. Инчунин далели ахлоқӣ вучуд дорад: аз вичдон ва эҳсоси камолот то Мавҷудияти бегуноҳ, ки мо дар назди ӯ истодаем ва барои вазифаҳо ва масъулиятҳои худ масъул ҳастем. Аммо, бояд эътироф кард, ки ин далелҳо маҳсули тафаккури зеҳнӣ мебошанд, ки дараҷаҳои гуногун доранд, зеро мо наметавонем дониши пурра ё мустақими Худоро тавассути қудратҳои маҳдуди ақл дошта бошем.

Қобилияти тафаккур ё ақл нигоҳи пора-пора ва ғайримустақимро ба чизҳо фароҳам меорад. Дарки чизе аз ҷиҳати зеҳнӣ маъноӣ на дидани онро дар ҳолати муттаҳид будан бо он, балки дидани онро дар ҳолати ҷудо будан аз он дорад. Аммо, интуиция воситаи мустақими дарки ҳақиқат аст. Тавассути интуиция, инсон метавонад ба шуури хушбахтона ё огоҳии илоҳӣ бирасад.

Дар бораи вучуди мутлақи шуури хушбахтона ва шуури Худо ҳеҷ ихтилофе вучуд надорад, зеро вақте ки мо шуури хушбахтона дорем, мо эҳсос

мекунем, ки фардияти мо ё шахсияти маҳдуди мо тағйир ёфта ва тағйир ёфтааст ва мо аз дугонагии муҳаббат ва нафрат, лаззат ва дард гузаштаем ва ба сатҳе расидаем, ки ҳолатҳои маҳдуди шуури оддӣ ба таври возеҳ намоён мешаванд. Мо инчунин густариши ботинӣ ва ҳамдардӣ ба ҳама чизро эҳсос мекунем. Дар ин ҳолат, садои ҷаҳон пажмурда мешавад, ҳаяҷон нопадид мешавад ва дар дохили мо эҳсоси ягонагии вучуд ва биниши равшани нури кайҳонӣ пайдо мешавад. Ҳама нопокиҳо ва инҳирофҳо ба ҳеҷ чиз ҳал мешаванд ва мо эҳсос мекунем, ки гӯё ба олами дигар кӯчидаем: ба манбаи хушбахтии доимӣ ва абадияти беохирӣ хушбахтона. Пас, оё шуури хушбахтона шуури Худо нест, ки тавассути он ҳамаи ҳолатҳои дониши дар боло зикршуда зоҳир мешаванд?

Пас, равшан аст, ки Худоро танҳо дар сурате метавон ҳамчун хушбахтӣ тасаввур кард, ки мо Ёро ба олами таҷрибаи осоишта ва шодмонии инсонӣ биёрем. Он гоҳ Худо дигар фарзияи оддӣ нахоҳад буд, ки ба назарияҳои зеҳнӣ тобеъ аст? Оё ин тасаввурот дар бораи Худо аз ҳама тасаввуроти дигар болотар нест? Ў худро дар дилҳои мо ҳамчун хушбахтии тафаккур, дар дуои амиқ ва ибодати самимӣ ошкор мекунад. Хушбахт аст касе ки рӯҳи ором дорад!

Агар мо Худоро ба ин тарз — яъне ҳамчун таҷассуми саодат — дарк кунем, пас мо метавонем динро ба як зарурати умумиҷаҳонӣ табдил диҳем, зеро ҳеҷ кас инкор намекунад, ки мехоҳад ба саодат бирасад. Ва агар касе хоҳад, ки онро бо роҳҳои дуруст ба даст орад, ёро аз сабаби наздикии худ ба Худо ва огоҳии худ аз Ў диндор меҳисобанд, зеро мо Худоро дар таҷассуми саодат ба дил наздик тавсиф кардем.

Ин эҳсоси хушбахтӣ ё огоҳии илоҳӣ метавонад ба ҳамаи амалҳо ва хислатҳои мо таъсир расонад, агар мо ба он иҷозат диҳем. Ва агар мо тавонем онро нигоҳ дорем, мо метавонем арзиши нисбии динии амалҳо ва ангезаҳои ҳар як инсонро дар ин замин арзёбӣ кунем.

Агар мо ҳатто як бор дарк мекардем, ки ба даст овардани шуури хушбахтона дини мо, ҳадаф ва ҳадафи ниҳии мост, пас ҳама шубҳаҳо дар бораи маъноии таълимот, тавсияҳо ва мамнӯъиятҳои гуногуни динҳои гуногуни ҷаҳон аз байн мераванд. Ҳама чиз бо назардошти марҳилаи рушд, ки ин таълимот барои он муқаррар ва муқаррар шуда буданд, тафсир карда мешавад. Нури ҳақиқат медурахшад, асрори вучуд ошкор мешавад ва тафсилоти ҳаёти мо бо амалҳо ва ангезаҳои гуногунашон равшан мешавад. Мо метавонем воқеият ва иллюзия, бедорӣ ва хобҳоро фарқ кунем. Мо инчунин бефоида будани расму оинҳо ва анъанаҳои мебинем, ки аксар вақт башариятро гумроҳ мекунад ва монеаҳои байни одамон эҷод мекунад. Ғайр аз ин, агар дин ба ин тарз фаҳмида мешуд, ҳеҷ кас дар ин ҷаҳон - ҷавон ё калон - наметавонад онро амалӣ кунад, хоҳ донишҷӯ, коргар, ҳуқуқшинос, духтур, муҳандис, дуредгар, муаллим, коргар, хайрхоҳ ё новобаста аз мавқеи онҳо дар зиндагӣ.

Агар дин дар бораи раҳӣ аз эҳсоси ниёз ва ба даст овардани саодат бошад, пас кӣ намехоҳад диндор шавад ё агар бо усулҳо ва роҳҳои дуруст шинос шавад, барои он ки то андозае диндор шавад, кӯшиш намекунад?

Инчунин, дар ин ҷо набояд диққати асосӣ ба гуногунии динҳо равона карда шавад. Ҳар як шахс дар ҷаҳон метавонад ба таври худ диндор бошад

ва метавонад бо истифода аз воситаҳои муассир ин корро бомуваффақияттар анҷом диҳад. Дар ин ҷо таъйин дар асоси табақа ё эътиқод, мазҳаб ё мазҳаб, либос ё иқлим, синну сол ё ҷинс, касб ё мақом вуҷуд надорад, зеро ин дини умумиҷаҳонӣ аст. Ҳамон тавре ки Худо сутуни асосии ҳама динҳо ва эътиқодхост, шинохти Ё бо шодӣ риштаи умумӣ дар шуури пайғамбарони ҳама динхост. Набояд фикр кард, ки ин идеяи Худо абстрактӣ аст ё бо умеду орзуҳои рӯҳонии мо иртибот надорад.

Худо мавҷудоте мисли мо нест, ки уфуқҳои маҳдуди мо ва биниши инсонии маҳдуди мо. Вуҷуд, шуур, эҳсосот ва қобилиятҳои эҷодии мо танҳо сояҳои шуур ва неъматҳои Ё ҳастанд. Ё ҳузури мутлақ ва ғавқуттабӣ аст, дар ҳоле ки вуҷуд, шуур ва эҳсосоти мо маҳдуд ва оддӣ ҳастанд. Ин чизҳо дар вуҷуди Худо беохиранд; дар ҳақиқат, онҳо ғавқуттабӣ ва беохиранд.

Мо Худоро дар оромии комил ҳис мекунем ва Ёро тавассути огоҳии хушбахтона мешиносем. Боз чӣ далели вуҷуди Ё вуҷуд дорад? Дар ин ҳолати хушбахтӣ, умедҳо ва орзуҳои рӯҳонии мо дар Худо амалӣ ва амалӣ мешаванд, ҳамон тавре ки орзуҳои мо объект ё объекти ибодатро пайдо мекунанд.

Дар шуури хушбахтӣ мо аз шодӣ ва ғаму андӯҳи ҷаҳон болотар меравем, аммо аз зарурати иҷрои вазифаҳо ва уҳдадориҳои худ берун намеравам.

Шахсе, ки худшиносӣ дорад, бо итминон медонад, ки Худо ягона омили вуҷуд аст, зеро тамоми қудрати муваффақият аз Ё ба мо меояд, бо парвариши бегонапарастӣ, худписандии хурд пажмурда ва кам мешавад ва мо эҳсос мекунем, ки нақшҳои таъиншудаи худро дар сахнаи ҷаҳон бидуни таъсири равонӣ аз шароити мусбат ё манфӣ,

аз муҳаббат ё нафрати марбут ба ин нақшҳо иҷро мекунем. Ин намоиши зиндагӣ на оғоз ва на анҷом дорад. Ҳар яки мо бояд нақшро, ки аз ҷониби Коргардони Бузурги Саҳна ба мо дода шудааст, бе шикоят ё ҳафагӣ, аз рӯи муҳаббат ба намоишнома ва эҳтиром ба Коргардон иҷро кунем. Онҳое, ки ба шуури хушбахтӣ ноил мегарданд, эҳсос хоҳанд кард, ки ҷаҳон як саҳна аст ва нақши худро бо беҳтарин қобилиятҳо ва маҳорати бадеии худ иҷро хоҳанд кард ва ҳамеша дар хотир доранд, ки онҳо таҳти роҳнамоӣ ва роҳнамоии Коргардони Бузурги Саҳна кор мекунанд: Худои Қодири Мутлақ, манбаи ҳама некиҳо ва шодӣ дар вучуд.

Асалому алайкум

Нигоҳе ба шуури кайҳонӣ

Инсон мисли як бегонае ба назар мерасад, ки танҳо дар ин ҷаҳон сафар мекунад
Одамоне, ки ӯ фикр мекунад аз онҳо онҳост, дар асл нестанд

Тақдири мо роҳҳои ҳар яки моро муайян мекунад ва ҳеҷ кас наметавонад инсонии дигарро назорат кунад ё ба ӯ тааллуқ дошта бошад

Бо вучуди ин, мо дар ин ҷаҳон танҳо нестем, зеро муносибатҳои наздик бо решаҳои амиқ ва пойдор вучуд доранд, ки аз онҳо мо дастгирӣ ва шодӣ мегирем
?Ин одамони наздик ба мо кӣ ҳоянд

Онҳо на ҳамеша аъзои оилаи мо ҳастанд, балки онҳое ҳастанд, ки мо бо онҳо риштаи мустаҳками дӯстӣ ҳис мекунем

Масалан, одамоне ҳастанд, ки принципҳои, ки ман ба онҳо бовар дорам, дар онҳо парвариш ёфта ва рушд кардаанд. Онҳо маро қадр мекунанд ва ман ба онҳо меҳру муҳаббат ва эҳтироми худро посух медиҳам ва

эҳсос мекунам, ки пайвандҳои муборак моро дар некӣ,
.муҳаббат ва сулҳ муттаҳид мекунанд
Мард ва зане, ки ҳаёти худро барои кӯмак ва илҳом
бахшидан ба якдигар бо арзишҳо ва ормонҳои наҷиб
муттаҳид мекунанд, издивоҷи худро бар пояи муҳаббати
.бечунучаро месозанд
Парвариши муҳаббати пок ва бечунучаро байни зану
шавҳар, волидон ва фарзандон, дӯст ва дӯст, худ ва
ҳама дарсе аст, ки мо барои омӯхтан ба ин ҷаҳон
.омадаем
Издивоҷи ҳақиқӣ озмоишгоҳест, ки дар он заҳрҳои
худҳоӣ, ҳислати бад ва рафтори бад ба найчаи сабр
рехта мешаванд, то бо қудрати ангезандаи муҳаббат ва
талоши пайваста барои амал бо шараф ва шаъну шараф
.ин ранҷҳоро безарар ва тағйир диҳанд
Агар дар шарик (А) ҳислати ҳосе вуҷуд дошта
бошад, ки ҳислати номатлубро дар шарик (Б) ба вуҷуд
меорад, пас шарик (Б) бояд дарк кунад, ки сабаби ин
вуҷуд дорад, ки ин ошкор кардани заҳрҳои пинҳон дар
доҳили ӯ аст, то онҳоро бишносад ва аз онҳо халос
.шавад ва бо ин роҳ ҳислат ва табиати худро пок созад
Бузургтарин чизе, ки зану шавҳар метавонанд барои
якдигар орзу кунанд, ин самимияти маънавӣ аст, ки
ҳислатҳои хуби фаҳмиш, сабр, ғамхорӣ ва муҳаббатро ба
.вуҷуд меорад
Аммо онҳо бояд дар хотир дошта бошанд, ки рушди
рӯҳониро ба таври маҷбурӣ ба каси дигар таҳмил кардан
.мумкин нест
Вақте ки инсон дар худ муҳаббатро эҳсос мекунад
ва онро ба забони амалҳои худ тарҷума мекунад,
наздиконаш таъсири неки ӯро эҳсос мекунанд ва бо
.муҳаббат ва эҳтиром ба ӯ посух медиҳанд
Агар ҷуфтҳои издивоҷкарда ҳадафи олии издивоҷро
дарк накунанд, шояд аз зиндагии хушбахтонаи издивоҷӣ
.баҳра набаранд

Шаҳвонияти аз ҳад зиёд, ошноии аз ҳад зиёд,
дағалии дарднок, гумонҳои бад, суханон ва амалҳои
тахқиромез, ҷанҷол дар назди кӯдакон, рехтани хашм ва
айбдор кардани мушкилот ба гардани шарикӣ дигар
чизҳои ҳастанд, ки набояд ба онҳо иҷозат дода шавад,
.ки пояҳои издивоҷро вайрон кунанд
Зан ва шавҳар бояд ба якдигар содиқ бошанд ва ҳар
кадоме бояд тамоми кӯшишро ба ҳарч диҳад, то
.якдигарро хушбахт гардонад

Шарикон набояд якдигарро аз сабаби набудани
майлҳои рӯҳонӣ тарк кунанд, балки ҳар яки онҳо бояд то
.ҳадди имкон ба дигаре таъсири мусбат расонанд
Издивоҷ озмоишгоҳи бузурге барои рушди эҳсосоти
.наrm ва эҳтироми мутақобила аст
Инчунин, он мактабест барои инкишоф додани
иродаи нек, пок кардани муҳаббат аз нопокиҳо ва
қурбон кардани андешаҳои худхоҳона барои хидмат ва
.хушбахт кардани дигарон

Дар ҳаёти оилавӣ эҳтиром ба нуқтаи назари шахси
дигар ва худдорӣ аз ҷанҷолу муноқиша дар масъалаҳои
ночиз муҳим аст. Эҳтироми мутақобила хушбахтиро ба
вучуд меорад, дар ҳоле ки паст задани андешаи шахси
дигар боиси ташаннуҷи эҳсосӣ, хашм ва заҳролудшавии
.фазо мегардад

Издивоҷи муваффақ бар асоси хислатҳои баланди
маънавӣ ва равонӣ, аз қабилӣ муҳаббати дурахшон,
меҳрубонӣ, таҳаммулпазирӣ, ҳамдардӣ, фаҳмиши
.дӯстона, кушодафикрӣ ва эҳсосоти нозук асос ёфтааст
Занҳо ва шавҳарон бояд ба якдигар муҳаббат эҳсос
кунанд ва ин эҳсосро ба лаҳзаҳои муайян маҳдуд
накунанд, вагарна онҳо худро ба сӯи дилгирӣ, кина ё
ҳатто нафрати мутақобила ва шояд талоқ низ равона
.хоҳанд кард

Ишқ аз заъфи ҷисмонӣ ё рӯҳӣ қавитар аст ва аз ин
.рӯ, он набояд зери шартҳо қарор гирад

Ишқро аз шахси дигар бо зӯрӣ гирифтани мумкин
нест, балки онро танҳо ҳамчун тӯҳфаи худсарона аз дил
.ба дил қабул кардан мумкин аст
Ишқ дар муҳити таҳаммулпазирӣ ва эътимод мерӯяд
ва шукуфон мешавад ва дар фазои ҳасад ва ҳасад
.мемирад

Ишқ дар наздикӣ - дурӣ зиндагӣ мекунад ва дар
.ошноии нодуруст мемирад

Ва аз нишонаҳои ӯ ин аст, ки ӯ аз ҷинси худатон
барои шумо ҳамсароне офарид, то дар онҳо оромиш
ёбед; ва миёни шумо муҳаббат ва раҳмат қарор дод; дар
ин нишонаҳо барои мардуме, ки тафаккур мекунад,
.вучуд дорад

{ва ҳарду як тан хоҳанд буд}

Аввалин ва муҳимтарин талабот барои издивоҷи
хушбахтона ваҳдати рӯҳӣ аст - монандӣ дар майлҳо ва
ҳадафҳои рӯҳонӣ ва хоҳиши самимӣ барои расидан ба ин
.ҳадафҳо тавассути омӯзиш, талош ва худтанзимкунӣ
Ҳамсарон, ки ягонагии рӯҳӣ доранд, метавонанд
издивоҷи худро муваффақ гардонанд, ҳатто агар
.омилҳои дигар дастрас набоянд

Талаботи дуюм барои издивоҷи муваффақ ин
шабоҳати зеҳнӣ, иҷтимоӣ, экологӣ ва дигар манфиатҳо
.мебошад

Талаботи сеюм ва камтар муҳим, гарчанде ки одатан
дар байни бемаърифатон афзалият дорад, ҷаззобияти
.ҷисмонӣ аст

Агар талаботи аввал ё дуюм иҷро нашавад, ҷозибаи
.ҷисмонӣ зуд ҷозиба ва қуввати худро аз даст медиҳад

* * *

Мо бояд дар ин ҷаҳон фаъол бошем ва корҳои муфид
.ва созанда анҷом диҳем

Аммо вақте ки мо вазифаҳои худро анҷом додем,
бояд истироҳат кунем ва оромиро дар дохили худ
.ҷустуҷӯ кунем

Мо инчунин бояд дар хотир дошта бошем, ки
асабҳои мо барои барқарор кардани қувват ва нав
.кардани энергия ба истироҳат ва оромӣ ниёз доранд
Агар мо системаи асаби ором дошта бошем, дар
ҳама корхое, ки мекунем, муваффақ хоҳем шуд ва аз ин
.рӯ, мо бо худамон ва бо Худо мувофиқ хоҳем буд

* * *

:Ӯ ба гурӯҳе аз пайравонаш гуфт
Косаи ҳаёти шумо пур аз ҳузури илоҳӣ аст, аммо аз
сабаби безътиноӣ шумо он ҳузури муборакро эҳсос
.намекунед

Вақте ки шумо ба пахши радио гӯш медиҳед, шумо
.эҳсос мекунед, ки бо Худо дар тамос ҳастед
Агар шумо шишаро бо оби баҳр пур кунед, онро бо
пробка маҳкам мӯҳр кунед ва сипас онро ба баҳр
партоед, оби дохили шиша ва оби баҳр бо ҳам омехта
намешаванд. Аммо, агар шумо пробкаро гиред, онҳо
.фавран бо ҳам омехта мешаванд

Пас, пеш аз он ки ба ҳузури илоҳӣ даст расонем,
бояд сими ғафлат ва бепарвоиро аз шишаи шуури худ
.дур кунем

Калиди Биҳишт ва хушбахтӣ
Хушбахтона, мо метавонем дар вақти дилхоҳ ва дар
ҳама ҷо бо тамаркуз ба рушди хислатҳои мусбате, ки
.намерасем, оғоз кунем

Агар мо ирода надошта бошем, биёед ба ҳалли ин
ҷанба диққат диҳем ва бо талоши бошууруна мо
.метавонем иродаи худро бо ёрии Худо тақвият диҳем
Агар мо хоҳем, ки худро аз тарс раҳо кунем, бояд
дар бораи ҷасорат фикр кунем ва замоне фаро мерасад,
.ки мо аз ҷанголи тарс раҳо хоҳем шуд

Ба таври оддӣ, мо бояд танҳо фикрҳои
ташвишовареро, ки мехоҳем аз байн барем, бо фикрҳои
мусбат ва созанда иваз кунем. Ин калиди биҳишти

хушбахтӣ ва муваффақият аст ва он барои ҳар касе, ки
.мехоҳад аз он истифода барад, дастрас аст

* * *

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки кӯшиши бартараф
кардани нафрат ва илҳом бахшидан ба башарият бо
муҳаббати илоҳӣ, ки хирадмандон аз сар гузаронидаанд
ва эълон кардаанд, ғайриимкон аст, аммо ниёз ба
тағйир додани самт ва иваз кардани нафрат бо
.муҳаббат вучуд дорад

Идеологияҳои атеистӣ бар зидди қонунҳои осмонӣ
мубориза мекунанд ва мекӯшанд, ки мафҳумҳои
рӯҳониро аз рӯҳи одамон берун кунанд ва ҷаҳон бо
.суръат ва ваҳшӣ ба самти номаълум мешитобад
Ҳангоми кӯшиши боздоштани тӯфони шадид, мо
баъзан метавонем ба мӯрчаҳои хурде монанд бошем, ки
дар уқёнус шино мекунанд, аммо мо набояд қувваҳои
некиро, ки Худо дар инсон гузоштааст, нодида гирем
ва набояд он чизро, ки метавонем анҷом диҳем, нодида
.гирем

Ягона чизе, ки ранҷу азоби ҷаҳонро бартараф
мекунад — бештар аз пул ё дигар воситаҳои моддӣ — ин
мулоҳиза ва фиристодани мавҷҳои огоҳии маънавӣ
.мебошад, ки мулоҳизакорон эҳсос мекунанд
Мо бояд паёмҳои некӣ ва ҳусни тафохумро ба ҷаҳон
пахн кунем, кӯшиш кунем, ки нақшаи Худоро барои
башарият дарк кунем ва мувофиқи иродаи
.хирадмандонаи ҷаҳонии Ё амал кунем
.«Ман ба ӯ гуфтам: «Бархез

Агар шумо тамоми таҷрибаҳои худро бо табассум ва
эътимод ба Худо, бе он ки шакку шубҳа дар зеҳни шумо
пайдо шавад, аз сар гузаронед, хоҳед дид, ки қонуни
илоҳӣ чӣ гуна кор мекунад
вақте ки ман сафари лексияро ,[Дар солҳои 1920]
дар Сан-Франсиско ба нақша гирифтам, дар бонк танҳо
200 доллар доштам, ки ин ҳатто барои оғози сафар кофӣ

набуд ва ҳисобҳои калоне буданд, ки бояд пардохт
:мешуданд, бинобар ин ман гуфтам
Худо бо ман аст, Ё ин корро ба ман супурдааст ва»
дар иҷрои он ба ман кӯмак мекунад, зеро коре, ки ман
мекунам, барои ризои Ёст ва Ё ҳатман ба ман кӯмак
.«мекунад ва корҳоямро осон мекунад
Ҳатто агар тамоми ҷаҳон шуморо тарк кунад ва
шумо итминон дошта бошед, ки Худо бо шумост,
.қонунҳои Ё барои шумо мӯъҷизаҳо ба амал меоранд
Вақте ки котибам назди ман омад ва ман ба ӯ дар
бораи миқдори пуле, ки дар бонк дорам, нақл кардам, ӯ
.ҳайрон шуд ва воқеан ба замин афтод
.«Ман ба ӯ гуфтам: «Бархез
Ё бо ларзиш ҷавоб дод: «Мо ба зиндон меравем, зеро
«!наметавонем қарзҳои худро пардохт кунем
Ман гуфтам: "Мо ба зиндон намеравам. Баъди ҳафт
рӯз мо тамоми пули лозимаро барои ин сафари лексия
".хоҳем дошт
Шубҳаҳо дар вучуди ӯ фарқ мешуданд, дар ҳоле ки
имони ман устувор боқӣ монд
Ман барои ягон манфиати шахсӣ ё мақсад ба пул
ниёз надоштам, балки барои паҳн кардани паёми илоҳӣ.
Бо вучуди мушкилоти зиёдам, тарс ба дилам роҳ наёфт
.ва метавонам бигӯям, ки тарс аз ман метарсад
Шумо аз чӣ метарсед? Ҳеҷ чиз набояд шуморо
тарсонад. Бо имони устувор ба Худо бо ҳама мушкилот
.рӯ ба рӯ шавед ва пирӯзӣ аз он шумо хоҳад буд
Вақте ки дил ба Худо фуру меравад, инсон
метавонад бо ёрии Худо ҳама монеаҳо ва душвориҳоро
.паси сар кунад
Дар он ҳафта, вақте ки ман дар пеши меҳмонхонаи
"Палас" мерафтам, як зани солхӯрда ба ман наздик шуда
"?гуфт: "Оё ман метавонам бо шумо сӯҳбат кунам

Мо чанд калима гуфтем ва ӯ бе муқаддима гуфт:
«Ман пули зиёд дорам, оё ман метавонам ба шумо кумак
«?кунам

Ман ҷавоб додам: «Ба ман пули шумо лозим нест ва
чаро шумо маро намешиносед, дар ҳоле ки маро
«?намешиносед, ба ман пул пешниҳод мекунад

Вай ҷавоб дод: «Аммо ман туро мешиносам, дар
.«бораи ту бисёр шунидаам

Ман фавран ба маблағи 27 000 доллар (маблағи
хеле калон дар он рӯзҳо) чек навиштам ва дасти Худоро
.дар паси он дидам

* * *

Агар шахс интуиция ё қобилияти интуицияро
инкишоф надихад, ӯ қарорҳои нодуруст қабул мекунад,
шарикони номуносиби тиҷоратиро интихоб мекунад ва
.ба муносибатҳои нодурусти шахсӣ даст мезанад
Азбаски довариҳои дарки ҳиссиётӣ асосан ба
маълумоте асос ёфтааст, ки ақл тавассути ҳиссиёт қабул
мекунад, агар ҳиссиёт аз намуди зоҳирӣ фиреб хӯранд,
кас метавонад бовар кунад, ки касе шахси аҷиб аст, бе
.он ки бидонад, ки дар дохили ӯ чӣ ҳаст
Ё ӯ метавонад фикр кунад, ки шарикҳои худ - ё шарикҳои
ҳаёти - пайдо кардааст ва ба муносибати издивоҷӣ
ворид мешавад, ки метавонад ба зиндагии бадбахтона ё
.бо талоқ анҷом ёбад

Аммо интуиция ҳеҷ гоҳ чунин хато намекунад; он ба
қудрати ҷодуии чашмон ё чеҳраи зебои касе нигоҳ
намекунад, балки дар умқи дил табиати воқеии он
.шахсро дақиқ ҳис мекунад ва дарк мекунад

Орзуҳои рӯҳбаландкунанда

Ман ҳеҷ гоҳ суҳанони фурӯшандаеро, ки дар
мағозаи калон барои харидани курта барои худам
.рафтам, ба ман гуфта буд, фаромӯш нахоҳам кард

Ў гуфт: "Їаноб, ман намехоҳам ба шумо чизе
фурӯшам, ман танҳо кӯшиш мекунам фаҳмам, ки ба
".шумо чӣ лозим аст

Он марди меҳрубон кӯшиш накард, ки гаронтарин
куртаашро ба ман фурӯшад, балки куртаи арзонтареро
.нишон дод, ки аз ҳар ҷиҳат ба ман мувофиқ буд

Ман хурсанд шудам, ки чизҳои лозимаро бо нархи
дастрас дастрас кардам

Бо ин кор, ў маро ҳамчун муштари доимии ширкати
худ ҷалб кард

Мардум бояд унсури маънавиро ба орзуҳои амалии
худ ворид кунанд ва пешниҳоди хидмати муносибро
.барои ниёзҳои ҳамватанони худ баррасӣ кунанд

Барои як шахс танҳо ба даст овардани пул аз
хизматрасонӣ ва гирифтани пул дар иваз кофӣ нест,
балки бояд барои ба даст овардани пул кор кунад ва
онро барои таъсиси иншоот ва муассисаҳои истифода
.барад, ки ба ниёзҳои ҷамъияти хизмат мерасонанд

Вақте ки шахс пули калон ба даст меорад ва
ҳамзамон ба шарикон ва кормандонаш кӯмак мекунад,
сарват ва шукуфоии ў меафзояд ва аз ин рӯ, ў сарвати
худо барои кӯмак ба дигарон истифода мебарад, то
онҳо ба ҳудашон кӯмак расонанд. Ин чизест, ки ман онро
."маънавияти орзуҳо" меномам

Волидони сарватманд, ки ба фарзандонашон
маблағи калон мегузоранд, рушди рушди онҳоро, ки бар
асоси муваффақиятҳои худ ба даст оварда шудаанд,
бозмедоранд ва онҳоро аз эътимод ба худ ва шодӣ аз
.муваффақият маҳрум мекунанд

* * *

Худо ҳақиқати худро дар шаклҳои гуногун дар
доҳили тамаддунҳо, миллатҳо ва тафаккури инфиродӣ
.ошкор кардааст

Тавассути ин гуногунии бузург, Худо тасвири
тағйирёбанда ва гуногунранги потенциали пинҳони

инсонро ба мо пешниҳод кардааст ва вазифаи инсон аст,
ки аз ин навъҳои гуногун сифатҳои олий ва беҳтаринро
истихроҷ кунад ва онҳоро дар худ, дар ватани худ ва
.дар ҷаҳони худ талқин кунад

Ин аст он чизе ки одамони равшанфикр дар ҳар
замон ва макон анҷом медиҳанд

Онҳо садҳо сол аз замони худ пеш рафтаанд ва
таваассути андешаҳои кушодафикр ва огоҳии афзояндаи
худ, пояҳои умумиҷаҳонии ҳақиқатро нишон медиҳанд,
.ки абадӣ ва абадӣ нестанд

Ин принципҳо моҳияти санъати воқеии ҳаёти
хушбахтона мебошанд. Онҳо принципҳои ҳаётан муҳим,
татбиқшаванда ва ҳатмӣ барои муваффақият ва
.хушбахтии ҳар як инсон мебошанд

Тафовутҳои байни халқҳо, миллатҳо, ҷавмҳо ва
таълимоти гуногун набояд тафриқаҳоро дар байни
одамон идома диҳанд, балки ҳамчун як модели асосӣ
барои муқоиса ва интихоби беҳтарин хусусиятҳо ва
усулҳое, ки ба рушди инсон ва ҷомеаи идеалӣ мусоидат
.мекунанд, хизмат кунанд

Санъати эътимод ба худ

Кам касоне ҳастанд, ки бе дороиҳо ё ҳадди ақал бе
.пули кофӣ ва саломатии кофӣ хушбахт буда метавонанд

Аксари одамон барои хушбахтӣ ба чизҳои муайяне
ниёз доранд ва хушбахтии онҳо аз шароити беруна
вобаста аст, зеро ақл барои лаззат бурдан аз хушбахтии
.ботинии бечунучаро омӯзонида нашудааст

Шояд шахс фикр кунад, ки агар ҳама чизеро, ки ба
он ниёз доранд, ба даст орад, хушбахт хоҳад буд — Худо
шуморо баракат диҳад — аммо хоҳиш хоҳишро ба вуҷуд
меорад ва ҳар касе, ки хоҳишҳои худро афзоиш
медиҳад, аз онҳо ҳамон қадар дур хоҳад буд, ки
.Плеядаҳо аз замин ҳастанд

Пеш аз харидани чизе, шумо эҳсос мекунед, ки бе он
зиндагӣ карда наметавонед ва новобаста аз нархаш,

шумо бояд онро дошта бошед. Аммо вақте ки онро
мехаред, хоҳиши шумо ба он тадриҷан кам мешавад ва
.шумо дар бораи чизи беҳтаре фикр мекунад ва ғайра
Муваффақият санъати қаноатмандӣ аз худ аст: он
чизро, ки воқеан ба шумо лозим аст, ба даст оред ва
.сипас аз он чизе, ки доред, қаноат кунед
Бисёре аз коргарон ва хизматчиён пулҳои худро ба
чизҳои нолозим сарф мекунанд ва дар натиҷа онҳо ғарқ
.мешаванд

Ман мард ва занашро медонистам, ки дар як хонаи
зебоне дар шаҳр зиндагӣ мекарданд. Ҳар вақте ки
чизро, ки мехостанд, медиданд, онро фавран
мехариданд, ҳатто бо пардохти қисм-қисм. Аммо дар
ниҳоят, хонаи зебои онҳо барои онҳо манбаи даҳшат
.шуд

Онҳо наметавонишанд маблағи қисм-қисмҳои
чизҳои дар хона ҷамъшударо пардохт кунанд, аз ин рӯ
ман як бор ба онҳо гуфтам: "Ин чизҳо аз он шумо
нестанд ва шумо соҳиби онҳо нестед, шумо онҳоро қисм-
қисм қарз гирифтаед, пас чаро шумо ҳаёти худро бе ин
ташвишҳои доимӣ, ки тамоми оромӣ ва лаззати шуморо
"?аз байн мебаранд, содда намекунад
Аз сабаби қарзхое, ки ба онҳо афтода буд, онҳо дар
ниҳоят ҳама чизро аз даст доданд ва маҷбур шуданд, ки
.ба зиндагии оддӣ баргарданд ва аз нав оғоз кунанд
Орзуҳои солим ва орзуҳои бесамар вучуд доранд.
Орзуҳои солим ва арзишманд мисли аспӣ зотӣ ҳастанд,
ки ба ҷои он ки шуморо ба водии торикӣ барад, шуморо
ба сӯи уфуқҳои дурахшони хушбахтӣ ва қаноатмандӣ
мебарад. Вазифаи инсон таҳлили орзуҳо барои муайян
кардани он аст, ки оё онҳо ба хушбахтӣ мусоидат
.мекунанд ё аз он дур мешаванд

Ҳар чизе, ки шуморо аз моддиятпарастӣ раҳо
мекунад ва ба хушбахтии ҳақиқӣ наздиктар мекунад, як
орзуи солим аст. Бидонед, ки муваффақияти ҳақиқӣ аз

доштани орзуҳои солим вобаста аст, на аз ба даст
.овардани чизҳо бо ҳисоби дигарон
Сарвати бо роҳҳои ношоиста ба даст овардашуда
дар зоҳир муваффақ ба назар мерасад, аммо чунин
сарвати аз ҳад зиёд рӯҳро азоб медиҳад ва онро аз
оромӣ маҳрум мекунад. Вичдони ноором — узр меҳоҳам
— мисли пойафзоли танг аст, ки зебо ба назар мерасад,
.аммо бо ҳар қадам пойро мефишорад
Шахсе, ки вичдони пок дорад, бо худ, бо дигарон ва
бо Худо дар сулҳ аст. Агар вичдони шумо пок бошад,
шумо метавонед танҳо дар муқобили афкори ҷомеаи
ҷаҳонӣ истодагарӣ кунед ва новобаста аз он ки торикии
атрофатон то чӣ андоза зич аст, бо ёрии Худо шумо
метавонед торикиро бо нури вичдони равшани худ сӯрох
.кунед

* * *

Мо ба ситоиш ва таҳсину ситоиши одамон ниёз
надорем, зеро табиати инсон ноустувор аст ва хотираи
.инсон кӯтоҳмуддат аст
Қадршиносӣ ва ризоияти Худо чизест, ки мо бояд
барои он саъю кӯшиш кунем ва онро ҷустуҷӯ кунем, зеро
арзиши инсон аз қабули он аз ҷониби имтиҳонкунандаи
.дилҳо ва донандаи асрор вобаста аст
Агар мо дар назари Худо пок ва парҳезгор бошем,
.пас ин аз ҳама муҳимтар аст
Вақте ки мо корҳои нек мекунем, баъзан бояд азоб
кашем, аммо ҳастагӣ, нороҳатӣ, худтанзимкунӣ ва
тарбияи равонӣ дар муқоиса бо хушбахтии рӯҳонӣ, ки
ҳеҷ ҷалоли заминӣ баробар шуда наметавонад, ҳеҷ чиз
.нестанд
Шодмонии онҳое, ки меоянд, бузург ва нав аст ва
ҳадафи зиндагӣ расидан ба он неъматӣ абадӣ аст ва ҳар
як андешаи наҷиб моро ба ҳадафи ниҳони худ як қадам
.наздиктар мекунад

Чунин андешаҳо мисли дарёе ҳастанд, ки ба уқёнуи
рӯҳ мебарад, ки дар он ҷо оромӣ, қаноатмандӣ ва
.хушбахтии ботинӣ ҳукмфармоист
пешрафт

Ман аз ҷангали зичи нодонӣ гузаштаам
Ва ман дар он роҳи нурро кашидам
Ман аввал баъзе аз заъфҳо ва нуқсонҳоро қайд
кардам

Ман онро бо буттаҳои хордор аз паси ҷорӯби орзуҳо
пайравӣ кардам

Сӯхтор боз ҳам шадидтар шуд
Алангаҳо баланд шуданд
Ва он дароз шуд, то ғурури мағруронаро фурӯ барад
Ва нодонӣ ва беҳабарии ошкоро
Ва ҳайвонҳои девона ва ваҳшии шаҳват сӯзонида
шуданд

Ҳангоме ки ман роҳамро тай мекунам
Дар миёни хокистари хатогӣҳои кӯҳнаи инсонӣ
Ман роҳро барои ҳамаи онҳое, ки меҷӯянд аз
.ҷангали нодонӣ убур кунанд, ҳамвор хоҳам кард

* * *

Дар муносибатҳоямон бо дигарон, хеле муҳим аст,
ки хислатҳои дохилии онҳоро, ки дар ҳаёти онҳо
.ташаққул ёфтаанд, мушоҳида ва қадр кунем
Агар шумо дигаронро бо зеҳни кушод омӯzed, шумо
метавонед онҳоро дарк кунед ва бо онҳо беҳтар
муомила кунед ва шумо метавонед бидонед, ки бо
шахсе, ки бо ӯ сарукардоред ва ҷи гуна бо ӯ муносибат
.кардан лозим аст

Бо файласуф дар бораи пойгаи аспдавонӣ ва бо
олим дар бораи корҳои ҳонагӣ сӯҳбат накун
Мо бояд бифаҳмем, ки барои шахси дигар ҷи муҳим
аст ва бо онҳо дар ин бора сӯҳбат кунем, на ҳатман дар
.бораи ҳудамон

Мусобиқа байни мардон ва занон

Чунин ба назар мерасад, ки рақобат байни мардон
ва занон ҳамеша вуҷуд дошт, аммо онҳо аз ҷиҳати асли
баробаранд ва ҳеҷ яке аз онҳо аз дигаре бартарӣ
.надорад

Инсон бояд ба арзиши ботинии худ ва қувваҳои
ахлоқӣ ва ҳислатҳои муҳиме, ки Худо дар дохили ӯ қарор
.додааст, ифтихор кунад

Мард иддао мекунад, ки занон эҳсосӣ ва
беихтиёранд ва наметавонанд бо ақл ва хирад корхоро
.ҳал кунанд

Зан шикоят мекунад, ки мард наметавонад ӯро дарк
кунад ва эҳсосоти ӯро қадр кунад

Аммо занон қодиранд тафаккури мантиқии солим
дошта бошанд, ҳарчанд эҳсос қавитарин қувва дар
.табиати онҳост

Ва мард қодир аст эҳсос кунад, ҳарчанд ақл дар
ҳаёти ӯ ҳукмрон аст

Ҳадаф эҷоди тавозун байни ақл ва эҳсос аст, то ки
ҳеҷ яке аз онҳо бар дигаре пирӯз нашавад ё нақши онро
.инкор накунад

Ин мувозинат метавонад тавассути омӯхтани
якдигар аз ҷониби ҳарду ҷинс тавассути дӯстӣ ва
.фаҳмиш ба даст оварда шавад

Дар равшанфикрон мо омезиши аҷиби ҳислатҳои
мардона ва занонаро пайдо мекунем ва вақте ки мо ба
ҳолати тавозуни комил байни ақл ва эҳсос мерасем, мо
дарсҳои бузургеро омӯхтаем, ки барои онҳо ба ин замин
.омадаем

* * *

Набзҳои рӯҳонӣ
Ман шарораи нури кайҳонӣ ҳастам
Ман"-и аслии ман хун ва устухон нест"
Балки, он нуре аз офтоби илоҳӣ аст
Ман қобилияти мутамарказ кардани ақлро инкишоф
медихам

Ман китобҳо ва маводҳои хубро меҳонам
Ва ман амиқтар ба андеша хоҳам рафт
Ва аз болои ҳама чиз
Ман дар баҳри рӯҳам ғўтавар мешавам
Ва ман дар бораи асроре, ки Худо дар он ниҳодааст,
фикр мекунам
Аз Ту мепурсам, эй Худованд
Барои пайдо кардани инъикос дар фаъолияти худ
Ва фаъолияти дар андешаи ман
Пас, тамоми умри ман
Тӯҳфаи муҳаббат ва садоқат ба шумо
?Оё ман метавонам шуморо пайдо кунам
?Ба ҷуз дар маъбади дилам
Ман гулҳои муҳаббати бародарӣ мешинонам
Дар хоки дӯстӣ ва садоқат
Эй Парвардигор, моро аз хоби ғафлат бедор кун
Бигзор ҳузури шуморо, ки дар нури ақл зоҳир
мешавад, эътироф кунем
Ва дар машъалҳои хирад медурахшад
Ман дар ҳавзи ишқи илоҳӣ хунук мешавам
Дар паси деворҳои тафаккур пинҳон шудааст
?Ин чӣ ҳаётест, ки дар рағҳои ман ҷорист
?Оё ҷоиз аст, ки он манбаи илоҳӣ надошта бошад
Мафҳуми партовҳо
!Фикр беохир ва бемахдуд аст
Ҳар як сухани нек мафҳуми умумичаҳониро ифода
мекунад, зеро суханони нек ва андешаҳои пок манбаи
.илоҳӣ доранд
Мавҷҳои зиёди ғояҳои бузург дар синаи баҳри
.ҳақиқат мерақсанд
Ифодаи зеҳнии мо аз ризоияти муштарак мавҷҳо дар
.уқёнуси фаҳмиш ва дониш аст
?Маъноии эманатсия чист
Ин навсозии ҳаёт ва баланд шудан ба сатҳҳои
.баландтар аст

?Чӣ баланд мешавад ва чӣ гуна он баланд мешавад
Мо бояд маънои навсозии ҳаётро дарк кунем. Ҳама
чиз дар вучуд раванди тағйир ва табдилро аз сар
.мегузаронад

Ин тағйирот ё барои чизе, ки тағйир меёбад,
.зараровар ё муфиданд

Масалан, агар ман як шишаи ифлосро гирифта, онро
?сахт ба замин занам, он тағйир меёбад, дуруст аст
Аммо чунин тағйирот фоидаовар нест; баръакс, он
.ба чизе, ки нобуд шудааст, зарар мерасонад
Аммо агар шумо шишаро шуста, онро шаффоф ва
.дурахшон кунед, пас ин тағйирот муфид хоҳад буд
Аз ин рӯ, эманатсия маънои ҳама гуна тағйироти
.муфидро дорад, хоҳ ба чизҳои қисмонӣ ва хоҳ ба одамон
фаъолияти эҷодӣ

Се гурӯҳи одамоне ҳастанд, ки дорои рӯҳияи эҷодӣ
:мебошанд

Категорияи истисноӣ - ғайриоддӣ
табақаи миёна
ва категорияи оддӣ

Бисёре аз онҳое ҳастанд, ки ба ҳеҷ яке аз ин
категорияҳо дохил намешаванд

:Инсон дӯст медорад аз худ бипурсад

Оё ман кӯшиш кардам, ки чизе нав ва беназир эҷод»

«?кунам, чизеро, ки ба худам ва дигарон фоида меорад

Ин нуқтаи ибтидоии фаъолияти эҷодӣ аст

Агар ӯ дар ин бора фикр накарда бошад, пас ӯ яке аз
онҳое аст, ки бовар доранд, ки қобилияти эҷодкорӣ
надоранд, ҳарчанд қузъҳои онро доранд, аммо
пешниҳодҳое, ки аз зеҳни ҳуши онҳо ба онҳо ворид
шудаанд, онҳоро бовар кунонидааст, ки байни онҳо ва
.эҷодкорӣ фосилаҳои бузурге вучуд доранд

Касе, ки мисли хобрав аз зиндагӣ мегузарад, бояд

:худо бедор кунад ва ба худ тасдиқ кунад

Ман бузургтарин тӯҳфаҳои инсонӣ, рӯҳияи»

.«эҷодкорӣ дорам

Ҳар як шахс дорои шарораи қобилият ва ташаббус
аст, ки ба ӯ имкон медиҳад, ки чизе беназир эҷод кунад.

Аммо, таъсири муҳити зист мисли гипноз аст ва агар
шахс ҳушёр ва муқовимат ба таъсири манфии муҳити
зист надошта бошад, шуури маҳдуди инсон метавонад
.ба осонӣ фиреб хӯрад

Ҳар касе, ки ба худ мегӯяд: «Ҳама роҳҳо пур аз одам
ва серодам ҳастанд, пас кӯшиш кардан чӣ маъно
дорад?», ба худ иҷозат медиҳад, ки зери таъсири
гипнотикии шуури дунявӣ, ки азму иродаро бозмедорад,
афтад ва ин сабаби онро шарҳ медиҳад, ки чаро
бисёриҳо дар ҳама ҷанбаҳои зиндагӣ муваффақ
.намешаванд, зеро онҳо рӯҳияи эҷодкорӣ надоранд
Инсон бояд ба таҷрибаҳои зиндагӣ мувофиқи он
чизе, ки вичдонаш амр медиҳад ва дилаш ба ӯ нишон
медиҳад, мутобиқ шавад ва бе андешаи бодикқат амал
.накунад

Ҳар касе, ки дар вучуди худ имони қавӣ дошта
бошад, Худо имон, қувват ва азми ӯро барои расидан ба
.он чизе, ки дар зиндагӣ орзу мекунад, афзун мекунад
Ман ба Худо эътимоди қавӣ ва ба ёри ӯ эътиқоди
қавӣ дорам, аз ин рӯ, ӯ маро бо қудрати рӯҳонии
муборак ва иродаи шикастнопазир баракат додааст, ки
ҳамеша имкониятҳоро барои ман фароҳам овардааст,
дарҳоро барои ман боз кардааст ва роҳҳои бешуморо
.пеши ман бо файзи Худ ҳамвор кардааст

Хушбахтии ҳақиқӣ ва пайдор танҳо дар Худост
Дониши илоҳӣ ганҷ аст; ҳар кӣ онро пайдо кунад,

дигар чизеро намехоҳад

Дар Худо ва дар ҳеҷ каси дигар амният нест, ӯ ягона

.паноҳгоҳ ва фирор аз ҳама тарсу нигарониҳост

Дар акси ҳол, дар ин ҷаҳон бехатарии воқеӣ вучуд

надорад

Аз ин рӯ, бояд тамоми кӯшишро ба харҷ дод, то Ёро
бишносем ва бо Ё субҳу шом муошират кунем ва дар
ҳама корҳое, ки анҷом медиҳем ва вазифаҳоеро, ки иҷро
.мекунем, ба ўҳда гирем

Ҳар ҷое ки Худо бошад, тарс ва ғам нест
Касоне, ки Ёро мешиносанд, аз рӯйдодҳои дунявӣ ва
офатҳои гуногун ба ларза намеоянд, зеро онҳо дар амон
ҳастанд, зеро ҳузури Худо бо онҳост ва аз онҳо ҳимоят
.мекунад

Илтимос

Эй Парвардигор

Гарчанде ки нури муҳаббати шумо баъзан аз
бадиҳои ҷаҳон хира мешавад
Аммо мо саҳт меҳнат мекунем, то нури шуморо
нишон диҳем

Бигзор нури мубораки шумо минбаъд низ ҷорист
Он дар миёни торикӣ медурахшад ва онро комилан
пароканда мекунад

Ман эҳсос мекунам, ки қудрати пурҷалоли ту ба
вучуди ман ворид мешавад
Бо кӯмак ва баракати шумо, онҳое, ки некиро дӯст
медоранд, метавонанд

Бартараф кардани бадиҳои ҷаҳон
Ва муҳаббати шумо бузургтарин қудрат боқӣ
мемонад

Ки бояд дар ақл ва дилҳо ҷой гирад
Барои нест кардани ҷангҳо
Нооромиҳо ва нооромиҳо

Ман дарди инсониятро эҳсос мекунам
Ман меҳоям ҳама кори аз дастам меомадаро кунам,
.то ранҷу азоби инсонро сабук кунам

Эй Парвардигор, моро баракат деҳ, то машъалҳои
муҳаббат ва нури Туро афрӯхта тавонем

Ҳар ҷое ки мо меравем ва ҳар ҷое ки меравем
Меҳоям бо онҳое бошам, ки туро дӯст медоранд

Ва ман меҳоҳам аз шунидани номи муқаддастарини
ту лаззат барам

Ту аввалин ва охирин муҳаббати дилам
Ба ҳама баракат диҳед, то онҳо муҳаббат ва ҷалоли
шуморо эҳсос кунанд
Биёед аз орзуҳои бефоида ва орзуҳои ҳаёли даст
кашем

Мо пур аз муҳаббати аҷиби шумо ҳастем
Ман меҳоҳам ба дигарон дар бораи муҳаббат ва
мӯъҷизаҳои ту нақл кунам
Дар мо огоҳии доимии муҳаббати худро талқин намо
Ва хоҳиши ғаврии ламс кардани ҳузури илоҳии
шумо

Биёед аз ҳар чизе, ки моро аз ту дур мекунад ва
.моро аз ту дур мекунад, даст кашем
Танҳо Ту ҳақиқати абадӣ, абадӣ ва мутлақ ҳастӣ
Бе ту зиндагӣ нест
Ҳамонро озод кун, ҳамон тавре ки маро озод кардӣ
Ва ман аз умқи ҷони худ ба шумо ташаккур меғӯям
Барои он ки ин шодмонии муборакро ба ман ато
фармояд

Ки шабу рӯз маро ҳамроҳӣ мекунад
Ҷаъолияти ором ва оромии ҷаъол
Инсон набояд вақти худро танҳо барои ба даст
овардани пул сарф кунад, балки барои машқ кардан,
хондан, мулоҳиза кардан, дӯст доштани Худо ва
.рафтори ором ва беосеб низ
Мо бояд омӯзем, ки чӣ тавр оромона ва оромона
ҷаъол бошем ва ҷаъолиятҳои ҳаррӯзаи худро бо он
оромие, ки аз фикр кардан дар бораи Худо ва таҳлили
.худ ба даст оварда мешавад, пур кунем
Мо бояд кори худро аз рӯи муҳаббат ба вазифа
анҷом диҳем ва натиҷаҳоро бо тавозуни равонӣ қабул
кунем, бе он ки муваффақиятро нодида гирем ё аз
.нокомӣ ноумед шавем

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки ба мо дар
сулҳу осоиштагӣ дар ҷаҳоне, ки ҳақиқати Ту роҳнамо,
пешво ва мураббии мост, кумак кунӣ, то ки мо дар
муҳаббати бародарона зиндагӣ кунем ва бадан, ақл ва
рӯҳи худро ба таври мутавозин инкишоф диҳем, то ки
осоиштагии осмонии Ту тавассути ҳаёт ва фаъолиятҳои
.ҳаррӯзаи мо ошкор шавад

Бо саломатӣ, салоҳият, самаранокӣ ва хирад
баракат ёфта, бигзор ба ҳамватанони худ илҳом бахшем,
то табиати покиза ва хислатҳои неки худро ошкор
.созанд

Бигзор нури муҳаббати ту бар қурбонгоҳи орзуҳои
.мо барои ту дурахшад

Ва бигзор мо тавонем муҳаббати шуморо дар ҳар
дил бедор кунем

* * *

Яке аз шогирдон дар бораи беҳтарин роҳи ба даст
:овардани оромии ботинӣ пурсид ва муаллим гуфт
Барои ором кардани андешаҳои изтиробоваре, ки ба
берун мешитобанд ва фикрро ба дарун равона
мекунанд, кор кунед
Барои ҳамоҳанг кардани андеша ва хоҳишҳои худ бо
далелҳои кофӣ ва пуррае, ки аллакай дар дохили шумо
.мавҷуданд, кор кунед

Он гоҳ шумо ҳамоҳангии ширинеро эҳсос хоҳед
кард, ки ба вучуди шумо ворид мешавад ва ҳаёт ва
.тамоми табиати шуморо фаро мегирад
Агар умедҳо ва интизориҳои шумо бо ин ҳамоҳангии
фитрӣ мувофиқат кунанд, шумо дар роҳҳои зиндагӣ ба
осонӣ ва ҳамвор қадам мезанед ва дар болҳои сулҳ
.парвоз хоҳед кард

.Ва дар ин амиқӣ ва зебоии ҳаёти рӯҳ нухуфтааст

* * *

Баъзан андешаҳо нисбат ба суханон
самараноктаранд

Ақли инсон пуриқтидортарин интиқолдиханда ва
қабулқунанда аз ҳама аст

Агар шумо пайваста андешаҳои мусбатро паҳн
кунед ва онҳоро бо энергияи муҳаббат пур кунед, ин
андешаҳо ба дигарон таассуроти хуб хоҳанд гузошт
Ба ҳамин монанд, агар шумо фикрҳои пур аз ҳасад ё
нафратро раҳо кунед, дигарон ин фикрҳоро қабул
мекунанд ва ба онҳо бо фикрҳои монанд посух
медиханд

Аз Худо хоҳиш мекунам, ки кӯшишҳои шуморо бо
қувват ва баракати Худ дастгирӣ кунад
Масалан, агар шавҳар аз роҳи рост дур шавад, зан
бояд аз Худо хоҳиш кунад, ки ба шавҳараш кумак кунад
ва эҳсоси ҳасад ва кинаро аз дили худ дур кунад ва
шавҳарашро хатои худро дарк кунад ва ба роҳи рост
баргардонад

Агар дуо самимӣ ва ниятҳо пок бошанд, тағйироти
дилхоҳ бо ёрии Худо ба амал меояд

* * *

Ман аксар вақт аз ирода истифода кардаам, то аз
одате, ки меҳост маро фаро гирад, раҳой ёбам
Вақте ки ман намудҳои муайяни хӯрокро меҳӯрдам
ва эҳсос мекардам, ки хоҳиши онҳо маҳдуд аст, то он
даме ки хоҳиши онҳо аз байн нарафт, аз он хӯрокҳо
худдорӣ мекардам

Вақте ки ман ба Сингапур рафтам, дар он ҷо меваи
болаззатеро ёфтам, аммо худро эҳтиёт кардам, то ба он
майл надошта бошам, зеро фаҳмидам, ки агар диққат
надиҳам ва чораҳои эҳтиётӣ наандешам, субҳ,
нисфирӯзӣ ва шом онро меҳоҳам ва бо ин роҳ мо худро
маҳдуд мекунем

Гарчанде ки ман он рӯз аз мева хеле лаззат бурдам,
онро аз даст надодам ва аз набудани он рӯзи дигар
пушаймон нашудам

Агар мо ба чизҳое, ки аз онҳо лаззат мебарем,
диққат диҳем, мо аз ҳеҷ чиз тарсиданӣ надорем. Мо бояд
.озодии худро аз ҳама чиз болотар нигоҳ дорем
Агар ман бигӯям, ки коре намекунам, қарор ниҳой ва

?бебозгашт аст. Оё ин озодӣ нест
Чӣ қадар хуб аст, ки на аз рӯи одат ё дар посух ба
кӯшиши дигарон, ки моро ба худ ҷалб мекунанд, балки
!аз рӯи хирад амал кунем

Вақте ки хирад моро ба анҷом додани коре бовар
мекунонад, ҳеҷ чиз набояд моро аз анҷом додани он
.боздорад, ба шарте ки хирад моро роҳнамоӣ кунад
Одати муфидро тавассути ирода ва хирад пайдо
кардан мумкин аст. Ман қобилияти онро дорам, ки ҳар
.чизро, ки хирад пешниҳод мекунад, дастгирӣ кунам
Нақшҳо ё архетипҳои аслии аксари одамон чунон
собит шудаанд, ки наметавонанд онҳоро тағйир диҳанд,
аммо онҳое, ки андешаҳои худро тавассути
хушмуомилаги ва худдори чандир нигоҳ медоранд,
.метавонанд ба осонӣ ба сӯи беҳтар тағйир ёбанд
Ақл бояд он қадар нарма бошад, ки гил онро чандир
.медихад ва ман мехоҳам, ки дигарон аз он баҳра баранд
Вақте ки инсон аз асорати одатҳо раҳо мешавад,
мефаҳмад, ки хушбахтии бузургтар аз амал кардан бо
назардошти интиҳоби озод ва эътиқоди худӣ вуҷуд
.надорад

Инсон набояд ба шароит иҷозат диҳад, ки ўро мушт
занад ва мағлуб кунад, балки бояд тамоми кӯшишро ба
.харҷ диҳад, то вазъиятро паси сар кунад
Ҳар касе, ки иродаи қавӣ дорад, бо ёрии Худо ҳама
.мушкилотро паси сар мекунад

* * *

Ҳар як амали ҷисмонӣ муқобили рӯҳӣ дорад
Мо қувваи ҷисмонии худро барои иҷрои амалҳои
муайян истифода мебарем, аммо ин амал манбаи фикри
.дорад ва аз ҷониби роҳнамои равонӣ роҳнамоӣ мешавад

Дуздӣ бадӣ аст; аммо бади бузургтарин амали
зеҳнии дуздӣ аст, ки роҳро барои дуздии ҷисмонӣ
.ҳамвор мекунад, зеро ақл сарвари ҳақиқӣ аст
Ҳар амали баде, ки инсон мехоҳад аз он канорагирӣ
.кунад, бояд аввал аз зеҳни худ дур карда шавад
Агар шумо танҳо ба фаъолияти ҷисмонӣ диққат
диҳед, ба даст овардани назорат хеле душвор аст
Диққат бояд ба ақл ва ислоҳи тасаввуроти нодуруст
равона карда шавад ва он гоҳ амал ба таври худкор,
.ҳамвор ва бомуваффақият анҷом дода мешавад

* * *

Вақте ки шумо худро дар сулҳ ҳис мекунед
Дар ҳар ҳаракате
Аз ҳаракатҳои баданатон
Ва шумо дар фикрҳои худ сулҳро эҳсос мекунед
Ва дар иродаи шумо
Ва дар муҳаббати шумо
Ва ӯ худро дар сулҳ ҳис мекунад
Ва дар ҳузури илоҳӣ
Дар орзуҳои шумо
Дар хотир доред, ки шумо
Зиндагии шумо ба Худо расид
Ситоиш, танқид ва хушомадгӯӣ
Хушомадгӯӣ метавонад хуб бошад, вақте ки касеро
ба корҳои нек ташвиқ мекунад, аммо он бадхоҳона аст,
вақте ки он барои пинҳон кардани захмҳои рӯҳонӣ
истифода мешавад, ки боиси пайдоиши онҳо мегардад
ва бо ин васила рӯҳро бо бемории нодонӣ захролуд
.мекунад
Аксари одамон хушомадгӯиро дӯст медоранд, ҳамон
тавре ки бисёриҳо аз хӯрдани асал лаззат мебаранд, бе
он ки дарк кунанд, ки баъзе аз он метавонад захролуд
.бошад
Илова бар суҳанони хушомадгӯонаи дигарон,
андешаҳои худӣ мо аксар вақт камбудии зараровари

моро сафед мекунанд ва чиркҳои калони равони-ро
пинҳон мекунанд, ки метавонанд тамоми ҳаёти
.маънавии инсонро кафида, заҳролуд кунанд
Ҳамин тариқ, хушомадгӯии дигарон нисбат ба мо ва
пичирроси андешаҳои бароҳати мо ба ҳисси шунавоӣ
писанд аст ва хиради мо дар дасти суҳанони заҳролуди
.хушомадгӯӣ асир мешавад
Бисёриҳо ҳастанд, ки қасдан ва қасдан пул, вақт,
саломатӣ ва ҳатто ахлоқро аз сабаби суҳанони
.фиребандаи дӯстони қалбакӣ беҳуда сарф мекунанд
Бисёре аз ҷонҳо аз он сабаб набуд шудаанд, ки ба
маслиҳати оқилона гӯш надодаанд ва ба васвасаи
суҳанони ширин, ки макру адоват ва бадхоҳиро дар бар
.мегирифт, дода шудаанд
Зиндагӣ дар дӯзах бо як шахси ростқавл ва ростқавл
аз зиндагӣ дар бихишт бо даҳ шахси хушгуфтор ва
бадхоҳ беҳтар аст. Хушомадгӯён бихиштро ба дӯзах
табдил медиҳанд, дар ҳоле ки дӯстони хуб ва содиқ
.дӯзахро ба бихишт табдил медиҳанд
Мо бояд ҳамеша рост гӯем ва дар айни замон аз озор
додани дигарон бо суҳаноне, ки шояд дуруст бошанд,
аммо дағалона бошанд ва ба натиҷаи мусбат наоранд,
.худдорӣ кунем
Масалан, агар шумо ба марди нобино бо гуфтани "Эй
нобино", муроҷиат кунед, он чизе ки шумо мегӯед,
метавонад дуруст бошад, аммо ин навъи суҳан номатлуб
аст ва боиси эҳсосоти ранҷовар мегардад, аз ин рӯ, аз
.чунин услуби ранҷовар бояд худдорӣ кард
Танқид кардани касе, ки намехоҳад мавриди танқид
қарор гирад, тавсия дода намешавад, аммо гӯш кардани
танқиди меҳрубона муфид аст ва қабул кардани
танқиди саҳт, вале дуруст бо табассум ва қадрдонии
.дӯстона хуб аст
Як марди хирадманд дӯсте дошт, ки ўро саҳт танқид
мекард ва пайравони хирадманд аз ин танқид нороҳат

буданд. Рӯзе яке аз шогирдон бо шодӣ назди муаллимаш
омад ва ба ӯ гуфт: «Эй устод, шод бош, зеро душманат,
.«айбчӯ, мурд

Марди хирадманд гиря кард ва гуфт: «Оҳ, чӣ
талафоти бузург! Беҳтарин мунаққиди рӯҳонии ман
вафот кард ва ман ҳис мекунам, ки дилам пора-пора
.«шудааст

Аксари одамон танқиди созанда ва фаҳмишмандро
дӯст намедоранд ва баръакс, аз ҳама чиз барои
хушомадгӯӣ даст кашиданро афзалтар медонанд ва аз
суханони ростқавлонаи одамони хирадманд ва
.дурандешии дақиқи онҳо рӯй мегардонанд
:Инсон бояд гоҳ-гоҳе аз худ бипурсад

Оё ман фирефтаи суханони ширин шудаам ва ба»
дасти хушомадгӯёни худхоҳ иҷозат додаам, ки хиради
«!?маро маҳдуд кунанд ва фаҳмиши маро кӯр кунанд
Қиссаи Авлиё ва арвоҳи чечек

Дар ҳоле ки яке аз авлиёёни одили Худо шабона ба
мулоҳиза машғул буд, арвоҳи даҳшатноки чечак ба
деҳае, ки дар он зиндагӣ мекард, ворид шуд ва ӯ ба он
:фарёд зад

Эй арвоҳ, дар қоят бимон ва аз он ҷое, ки аз он»
омадаӣ, баргард. Ту набояд ба сокинони шаҳре, ки ман
.«дар он ҷо Худоро ибодат мекунам, зарар расонӣ
Арвоҳ ҷавоб дод: «Ман танҳо се нафарро мегирам,
дигар не, мувофиқи қонуни карма ва барои иҷрои
.«вазифаи кайҳонии худ

Посбон бо норозигӣ шарҳро қабул кард
Рӯзи дигар се нафар аз бемории чечак фавтиданд ва
рӯзи сеюм боз чанд нафари дигар фавтиданд ва ҳар рӯз
пас аз он баъзе сокинони деҳот гирифтори бемории
.даҳшатнок мешуданд

Авлиё, ки бовар дошт, ки қурбонии як фиреби бузург
шудааст, амиқ фикр кард ва арвоҳро даъват кард. Вақте
:ки он пайдо шуд, авлиё онро сарзаниш карда гуфт

Ту маро фиреб додӣ, Арвоҳ, ва вақте ки ба ман»
.«гуфтӣ, ки танҳо се нафарро мегирӣ, рост нагуфтӣ
Арвоҳ ҷавоб дод: «Ба Рӯҳи Олӣ қасам меҳӯрам, ки
.«рост гуфтам

Посбон гуфт: "Шумо ба ман ваъда додед, ки се
нафарро мегиред, аммо ин беморӣ ҷони даҳҳо нафарро
".гирифтааст

Арвоҳ ҷавоб дод: «Эй дӯсти Худо, ман танҳо сето
.«гирифтам, боқимонда аз тарс мурданд
Бидонед, дӯстони ман — бигзор Худо дониши
шуморо афзун кунад — ки тарс дар дохили инсон
ларзиши манфӣ эҷод мекунад, ўро ба таври дигар ихота
мекунад, ўро дар ресмонҳои ноаён, ки аз онҳо халос
шудан душвор аст, мепечонад ва ўро барои қабули ҳама
чизҳои манфии атрофиёнаш бештар осебпазир
мегардонад, аз ин рӯ, ў бо мавҷҳои носолим ихота
.мешавад

Дар чунин ҳолат, ў ба худ беморӣ, ноумедӣ,
ноумедӣ, шакку шубҳа, ранҷу азоб, ғаму андӯҳ ва шояд
.ҳатто маргро меорад

Қудрати ирода: Фаъолкунандаи кайҳонӣ
Ҳар як ҳаракат дар бадан нишонаи ҳаракати ирода
аст

Тавассути системаи ирода, энергия бо истифода аз
энергияи захирашуда дар мағзи сар ва энергияи
интеллектуалии кайҳонии атрофи бадан ба таври бесим
.ба бадан фиристода мешавад

Вақте ки шумо хаста ҳастед, шумо метавонед
баданро бо ҳӯрокхӯрӣ, нафаскашии оксиген, нӯшидани
.об ё дигар моеъҳо бо энергия таъмин кунед
Аммо вақте ки шумо дастҳо ва баданатонро барои
бардоштани вазни вазнин таранг мекунад, шумо
тавассути иродаи ноаён ба бадани худ энергия ворид
.мекунад

Вақте ки шумо баданро бо тамаркузи бошууруна (то он даме ки он бе фишор ларзад), сахт мекунед, шумо ба энергияи кайҳонии Худои дорои ақл ламс мекунед

Ин аст, ки чӣ тавр мо метавонем энергия ё фаъолиятро дар бадан тавлид кунем, на аз манбаъҳои моддӣ берун аз бадан, балки аз манбаи илоҳӣ, ки пинҳон аст ва ҳам дар дохил ва ҳам берун аз бадан вуҷуд дорад. Барои дастрасӣ ба энергияи кайҳонӣ ва баҳра бурдан аз он, аввал бояд пайванди гумшуда байни шуур ва материя, байни ҷисм ва рӯҳро пайдо кард. Ин пайвандро метавон тавассути тамаркуз, мулоҳиза ва дарки табиати воқеии худ ва пайваستاгии он бо шуури илоҳӣ пайдо кард.

Зиндагӣ як каравон аст
Бисёре аз онҳое, ки соли гузашта бо мо буданд, ҳоло бо мо нестанд ва кӣ медонад, ки соли оянда кӣ дар ин ҷо хоҳад буд?

Ин ҳаёт аст ва сафараш идома дорад, Ин корвонест, ки мо бо он барои муддати кӯтоҳ сафар мекунем. Баъзе аз ёрони мо ба ҷоҳи талафот афтодаанд, аммо вақте ки дардхое, ки аз сар мегузаронанд, онҳоро фаро мегирад, онҳо аз Парвардигори корвон, ки инчунин Сарвари ин замин аст, роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ меҷӯянд: Худои Қодири Мутлақ.

Гарчанде ки мо дар ин корвон ҷудо ҳастем ва сирру асрор оғоз ва анҷомро ихота кардааст, зиндагӣ то ҳол маънои амиқе дорад: ба мо хотиррасон мекунад, ки муҳимияти ҷустуҷӯи самимию Худоро дошта бошем. Ин ҷаҳонро инчунин ба намоишнома монанд кардан мумкин аст.

Ин ҳаёт дostonест, ки аз ҷониби як қаҳрамон нақл» карда мешавад, шаб рӯйпӯш аст ва рӯз майдончаи бозӣ «аст.

Ҳунармандон аз ҳеҷ чиз пайдо намешаванд. Паси сахна вуҷуд дорад ва пас аз анҷоми нақшхояшон,

хунармандон аз зиндагӣ даст намекашанд, балки дар
чустучӯи истироҳат дар паси пардаи эфир нопадид
.мешаванд

Мо дар ин ҷо мувофиқи нақшаи Директори Театри

Илоҳӣ ҳастем, то муддате дар ин марҳилаи зиндагӣ
.нақшҳои худро бозӣ кунем ва сипас сахнаро тарк кунем

Мо ба маънои анъанавии марг намемирем, балки
мувофиқи дастури коргардони театри кайҳонӣ, дар паси
.пардаи замон нопадид мешавем

Мо борҳо дар сахнаи ҳаёт пайдо мешавем, то он

даме ки нақшо аз худ накунем ва нақшҳои худро
.мувофиқи иродаи илоҳӣ дуруст бозӣ накунем

Вақте ки мо фаъолияти худро беҳтар мекунем ва ба
иродаи Мудирӣ Олӣ ва Банақшагир итоат мекунем, бе он
ки ҷасоратро аз даст диҳем ё ба ҷузъиёти нақшаи илоҳӣ
даҳлат кунем, дигар ба мо лозим намеояд, ки дубора
кӯшиш кунем, балки ба сутунҳои ҷовидонӣ дар сохтори
вучуди абадӣ, сокинони доимии Малакути Осмон табдил
.меёбем

Онҳо дар он ҷо ҷовидона хоҳанд монд

Ҳар кӣ ғолиб ояд, ман ўро дар маъбади илоҳии худ
сутун хоҳам гардонид ва ў дигар ҳеҷ гоҳ берун нахоҳад
{рафт

* * *

Дар аввал ман аз муаллим шудан дудила будам,
зеро талабот ва оқибатҳои он хеле бузург ва
даҳшатноканд, зеро муаллим бояд як зарбаи сахтгир
бошад ва вақте ки ў нороҳат ва ошуфта мешавад,
наметавонад ба онҳое, ки аз ў кӯмак мепурсанд, кӯмак
.кунад

Муаллими ҳақиқӣ бояд ҳамаро дӯст дорад,

.инсониятро дарк кунад ва Худоро бишносад

Вақте ки муаллимам (Шри Юктисвар) ба ман гуфт,
ки нақши ман дар ин зиндагӣ муаллими рӯҳонӣ аст, ман

аз қудрати бепоёни Худо барои дастгирии худ илтиҷо
.кардам

Вақте ки ман ба лексияҳо шурӯъ кардам, ният
доштам, ки на аз дониши китобҳое, ки аз омӯзиши
назариявӣ гирифта шудаанд, балки аз илҳами ботинӣ
сухан гӯям, зеро комилан огоҳам, ки қудрати эҷодӣ, ки
чашмаҳояш ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд ва манбааш ҳеҷ
гоҳ тамом намешавад, дар паси ҳамаи суханони ман
.нуҳуфтааст

Ин қудрат инчунин дар дигар соҳаҳо барои кӯмак ба
дигарон дар корашон ва бо роҳҳои гуногун истифода
.шудааст

Ман ақли инсонро барои таъкид кардани бефаноӣ
истифода кардам

Ман нагуфтам: "Худовандо, ин корро барои ман кун",
балки гуфтам: "Худовандо, ман меҳамам ин корро кунам
ва аз Ту хоҳиш мекунам, ки маро роҳнамоӣ кунӣ, илҳом
."бахшӣ ва дастамро бигирӣ

Кас метавонад корҳои хурдро бо роҳи беназир анҷом
диҳад

Ӯ бояд дар соҳаи кори худ беҳтарин бошад ва
нагузорад, ки зиндагиаш ба таври муқаррарӣ идома
.ёбад

Ва барои анҷом додани коре муфиде, ки то ҳол касе
.накардааст, коре, ки ҷаҳонро ба ҳайрат меорад

Ва нишон диҳад, ки унсури илоҳии эҷодӣ ва
.инноватсионӣ тавассути ӯ ва аз ҷониби ӯ амал мекунад

Инсон бояд азму иродаи қавӣ ва иродаи устувор
дошта бошад, то дар роҳҳои зиндагӣ қадам занад,
бидуни он ки андешаҳо дар бораи нокомӣ ва хатогиҳои
.гузашта монеа шаванд

Шояд зиндагӣ торик бошад, душвориҳо пайдо
шаванд ва имкониятҳо бе истифода аз даст раванд,
аммо шогирд набояд ба худ бигӯяд: «Худо маро тарк
."кардааст ва сарнавишти ман ҳал шудааст

Кӣ метавонад ба чунин шахс кумаки худро

?пешниҳод кунад

Оилаи шахс метавонад ўро рад кунад, хушбахтӣ
метавонад ўро тарк кунад - мувофиқи тасаввуроти ў - ва
қувваҳои инсонӣ ва табиӣ метавонанд бар зидди ў
тавтиа кунанд, аммо ў метавонад бо файзи Худо ва рӯҳи
эҷодкорӣ дар дохили худ ҳама ҳамлаҳои муқобилро
дафъ кунад ва бо пирӯзӣ ба сӯи бихишти дастовардҳои
.воқеӣ пеш равад

Ҳатто агар сад маротиба мағлуб шавед ҳам, қарор
диҳед, ки душвориҳоро паси сар мекунед ва тоҷи
.шӯҳратро ба даст меоред

Ноумедӣ абадӣ давом намекунад ва ноумедӣ як
имтиҳони муваққатӣ аст

Худо меҳаҳад, ки мо дар зиндагӣ ғолиб оем ва
тамоми қудрати дарунии худро нишон диҳем, то ки мо
нақши олии худро дар саҳнаи ҳаёт бомуваффақият иҷро
.карда тавонем

Дар ҷаҳаннам бо як ҳаким

Як замоне дар соҳили дарёи муборак як зоҳиди
диндор зиндагӣ мекард. Ў солҳои зиёди умри худро дар
андешаи амиқ гузаронд, аммо мутаассифона, кӯшишҳои
ў самар надоданд ва аз ба даст овардани ҳосили
фаровони сулҳ шодӣ накард, сарфи назар аз талошҳои
дар ҷустуҷӯ ва таҳқиқи асрори зиндагӣ ва манбаҳои
.хушбахтӣ

Гарчанде ки дӯсти мо ҳамеша бо фазои осмонӣ аз
ҷиҳати манзараҳои зебо, рӯҳҳои меҳрубон, китобҳои
арзишманд ва доираҳои мубораки ёдоварӣ ихота шуда
буд, ақли ў ба фикр кардан дар бораи роҳҳои
муносибтарини ғорат ва зарар расонидан ба онҳо идома
.медод

Ин фикр берун аз ихтиёри ў буд ва ба назар чунин
менамуд, ки аз сабабҳои кармавии қадимӣ сарчашма
мегирад. Ҳар қадар ў кӯшиш мекард, ки ин андешаҳои

номатлубро аз сар дур кунад, ҳамон қадар онҳо бештар
ба зеҳнаш ҳамла мекарданд, оромии ӯро ҳалалдор
.мекарданд ва оромии ӯро медузданд

Ниҳоят, ӯ ба худ ваъда дод: «Ман дуо ва илтиҷоро

идома медиҳам ва то он даме, ки аз ин андешаҳои
нооромкунандае, ки ҳангоми мулоҳиза ба оромии ман
.«зарба мезананд, ҳалос нашавам, бознамеистам

Як соат гузашт, баъд ду соат ва андешаҳои бад

мисли тўфон ба зеҳнаш омаданд, ба сохтори
тафаккураш зарба заданд ва онро бо шиддат такон
.доданд

Ниҳоят, пас аз се соати саъю кӯшиши саҳт,

андешаҳои ноором ногаҳон аз зеҳнаш нопадид шуданд
ва ба ҷои онҳо, ӯ дар рӯъёи зебоне авлиёи Худоро дид, ки
.дар гӯшту хун дар пеши ӯ истода буд

Авлиёи нуронӣ на танҳо зинда ба назар мерасид,

:балки бо нарии беандоза сухан мегуфт ва мегуфт

Писарам, дар таҷассуми қаблии худ ту дузди касбӣ»

будӣ, ки ба ҷуз аз дом афтондан ва дуздидани молу

мулкашон, дигар ҳеҷ ташвише надоштӣ. Аммо чанде

пеш аз маргат вичдонат бедор шуд ва ту қарор додӣ, ки

худо ислоҳ кунӣ ва ба худ ваъда додӣ, ки рафтори

шармовари худо тағйир медиҳӣ ва роҳи некиро пеш

мегирӣ. Аз ин рӯ, ту дар ин ҳаёт бо азми қавии рӯхонӣ

барои инсонии хуб таваллуд шудай, аммо бо вучуди ин, ту

инчунин андешаҳои бадеро бо худ овардӣ, ки дар

.«таҷассуми қаблии ту маркази ҳаёти ту буданд

Мутаассифона, писарам, ту дар ин замонҳои»

муборак, дар ихотаи дӯстони хуб, доираҳои ёдоварӣ ва

тафаккур зиндагӣ мекунӣ, аммо бо вучуди ҳамаи ин, ту

дар дӯзахи изтиробии равонӣ ва андешаҳои харобиовар

.«ва ноором зиндагӣ мекунӣ

:Пас аз лаҳзае хомӯшӣ, посбон суханаширо идома дод

Аз ин рӯ, мувофиқи қонуни умумиҷаҳонӣ ва азбаски"

шумо тамоми кӯшиширо барои истифода аз имкониятҳои

рӯҳони дастрас дар ин таҷассум накардаед, агар шумо
ҳоло кӯшишҳои мулоҳизавии худро дучанд накунад, дар
:вақти марг шумо бояд аз ду чиз интиҳоб кунед
Ё бо даҳ аблаҳ дар бихишт зиндагӣ кун, ё бо як»
хирадманд дар дӯзах зиндагӣ кун, кадомашро афзалтар
«?медонӣ

:Шогирд бе дудилагӣ ҷавоб дод
Эй дӯсти Худо, ман бо як марди хирадманд дар»
дӯзах зиндагӣ карданро афзалтар медонам, зеро аз
таҷрибаи худам медонам, ки даҳ аблаҳ аз бихишт дӯзах
месозанд, дар ҳоле ки ман бо дилам боварӣ дорам ва
итминон дорам, ки агар ман бо як марди хирадманд
бошам, ҳатто дар қаъри олами зеризаминӣ, ӯ ба ман
.«кӯмак мекунад, ки дӯзахро ба бихишт табдил диҳам
Озодии ҳавас

Бисёриҳо фикр мекунанд, ки бояд дар як рӯз се
маротиба гӯшт бихӯранд, дар ҳоле ки дигарон боварӣ
доранд, ки бояд танҳо сабзавот ва чормағз бихӯранд ва
агар парҳези худро каме гуногун кунанд, бемор
!мешаванд

Чунин эътиқодҳо як навъ ғуломӣ мебошанд. Инсон
набояд ба ягон одати зиндагӣ иҷозат диҳад, ки ӯро
маҳдуд кунад, балки бояд қобилияти тағйир додани
одатҳои худро мувофиқи он чизе, ки хирад нишон
.медихад ва дуруст аст, дошта бошад
Мо бояд зиндагии одилонро ёд гирем, бо истифода
аз қудрати интиҳоби озод, бо роҳнамоӣ ва раҳнамоии
.дониши дуруст

Инсон бояд як шаб дар рӯи матраси нарм ва шаби
.дигар дар рӯи фарш бо ҳамон роҳат хоб кунад
Ин раҳӣ аз маҳдудиятҳои одат озодие аст, ки
.хирадмандон онро талаб мекунанд

Баъзе одамон бар он ақидаанд, ки озодӣ ин анҷом
додани коре аст, ки инсон мехоҳад ва ман инро озодии
.хоҳиш ва майл меномам

Аз сабаби тасаввуроти нодуруст дар бораи моҳияти
воқеии озодӣ, баъзе волидон фарзандони худро бе фарқ
кардани хоҳишҳои онҳо итоат карда, ғуломони одатҳо
.мегардонанд

Бар ин асос, кӯдак бо бовар ба воя мерасад, ки то он
даме, ки хоҳишҳояш амалӣ мешаванд, хушбахт хоҳад
.монд ва ҳадафи зиндагӣ қонеъ кардани хоҳишҳост
Аммо баъдтар ӯ дарк мекунад, ки фиреб хӯрдааст.

Ҷаҳони беруни хона аз он чизе, ки ӯ дар дохили хона
.дида ва ба он одат карда буд, комилан фарқ мекунад
Қонеъ кардани ҳар як хоҳиши зиндагӣ осон нест!

Дигарон метавонанд ўро дар талоши пуршиддати худ
барои ба даст овардани он чизе, ки мехоҳад, ба як сӯ
тела диҳанд ва ӯ низ дар навбати худ барои иҷрои
хоҳишҳо ва расидан ба ҳавасҳояш сангдил ва сахтдил
мешавад, бовар дорад, ки иҷрои хоҳишҳои ҷисмонӣ
ҳадафи ниҳони инсон аст ва мутмаин аст, ки ин ҷаҳон
.ҳама чизро дар бар мегирад

Волидон бояд фарзандони худро бо иродаи қавӣ ва
доварии солим муҷахҳаз кунанд, то онҳо тавонанд дар
ин ҷаҳон роҳи худро бидуни таъсири одатҳои бади он
.пайдо кунанд

* * *

Мо Худоро барои тўҳфаи ҳар соли нав ва барои
умедҳо ва ваъдаҳои иҷрошавандае, ки он ба мо меорад,
.ситоиш ва шукр меғўем

Ҳеҷ қудрати бузургтар аз дуои самимӣ ва самимӣ
барои пайваст шудан бо Худо, ба вучуд овардани
тағйироти аҷиб дар ҳаёти афрод ва шароити ҷаҳон ва ба
.даст овардани сулҳ ва бародарии инсонӣ вучуд надорад

Мо аз Худо дуо мекунем, ки дуоҳои самими
инфироӣ, дарки баланд ва дониши афзоянда ба як
нерӯи рӯҳонии муборак табдил ёбанд, ки тағйироти
.воқеиро дар замин ба вучуд меорад

Эй Парвардигор, моро баракат деҳ, то ки нури Ту ва
чароғҳои равшани Ту моро дар роҳҳо роҳнамоӣ кунад ва
муҳаббати Туро дар дилҳои худ ва дилҳои дигарон
бедор кунем ва машъалҳои нури зиндaro бардошта,
истеъдодҳои худро ба он чизе, ки Туро хушнуд мекунад
.ва ба одамон ғоида мерасонад, истифода барем
Ба мо кумак кун, то худро қубурҳое созем, ки
таваҷҷути онҳо энергияи кайҳонии Ту ва нури роҳнамои
Ту барои кӯмак ба дигарон ва рафъи бадбахтӣ ва ранҷу
азоби онҳо қорӣ шаванд , зеро ба шарофати Ту мо
.қудрати кӯмак ба башарият ва худамонро дорем
Мо баракат ёфтаем, то бо онҳое, ки ранҷ мекашанд,
ҳамдардӣ кунем
Мо ғояҳо ва ниятҳои некро дар саросари ҷаҳон паҳн
мекунем
Бигзор сулҳ ва бародарӣ ба як таҷрибаи зинда
табдил ёбад

Аз гуфтаҳои муаллим Парамҳанса Йогананда

Одамон аз фикри даст кашидан аз баъзе чизҳо дар
зиндагӣ шикоят мекунанд, ҳарчанд дар асл онҳо аз
бисёр чизҳои арзишманд, ки аз ҷумлаи онҳо оромии
хотир аст, даст мекашанд ва баъзан ҳатто худро барои
.пуле, ки зарар ва зиён мебинад, қурбон мекунанд

Худро ба Худо таслим кунед ва хоҳед дид, ки ҳаёти
.шумо ба як оҳанги зебои ритмикӣ монанд шудааст

Диққати худро аз ин ҷаҳон ба сӯи Малакути бузурги
.Худо, ки дар дохили шумост, равона кунед

Дар киштии оромӣ шумо метавонед ба он ҷаҳоне, ки
аз орзуҳои мо фаротар аст, шино кунед, ки дар он ҷо
.ҷашмаи илоҳӣ аз умқи дилу рӯҳ беист ҷорӣ мешавад

Худовандо, ба ман кӯмак кун, ки нақши худро дар
бозии зиндагӣ ба тарзе иҷро кунам, ки ба Ту писанд ояд,
хоҳ заиф бошам, хоҳ ҷавӣ, хоҳ бемор, хоҳ солим, хоҳ
машҳур, хоҳ номаълум, хоҳ сарватманд, хоҳ камбағал,
бо дониستاني он ки Ту маро дӯст медорӣ ва ҳеҷ гоҳ маро
.тарк намекуни

Сарватро метавон аз шахсе гирифт, ё ҳудаш ҳам
ҳангоми рафтан аз ин ҷаҳон аз он гирифтанд ва онҳо
наметавонанд онро бо худ баранд. Арзиши воқеии он
дар сарф кардани он ба корҳои судманд ва хушбахтӣ ба
худ ва дигарон ба тарзе аст, ки Худо ва вичдони инсонро
.хушнуд созад

Онҳое, ки танҳо дар бораи амният ва роҳати худ
фикр мекунанд ва ниёзҳои дигаронро фаромӯш
мекунанд ё нодида мегиранд, дар асл ба ҷаҳре рӯ
меоранд, ки рӯзе насибашон хоҳад буд. Онҳое, ки ба ҷои
истифода аз сарвати худ барои корҳои нек, ба худ
ҷаспидаанд, дар охират ба худ шукуфой намеоранд,
балки камбағал бо хоҳишҳо ва майлҳои сарватмандон
таваллуд мешаванд. Аммо онҳое, ки фаровонӣ ва
шукуфоии худро бо дигарон мубодила мекунанд, ба ҳар
.ҷое, ки мераванд, некӣ ва фаровониро ҷалб мекунанд

Вақте ки шумо ба онҳое, ки онро бо ихтиёри худ
сазоворанд, хайрия мекунед, хоҳед дид, ки Худо ҳамеша
бо шумост ва ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва шумо ба
ҳеҷ чиз ниёз надоред. Мо набояд фаромӯш кунем, ки
ҳаёти мо мустақиман аз ҷониби Худо таъмин карда
мешавад ва вақте ки мо дарк мекунем, ки ақл, ирода ва
фаъолиятҳои мо ҳама ба Худо вобастаанд ва қуввати
худро аз Ӯ мегиранд, пас мо роҳнамоии мустақимро аз Ӯ

хоҳем гирифт ва мо дарк хоҳем кард, ки ҳаёти мо бо
.ҳаёти бепоёни Ё як аст

Мулоҳиза далели вучуди Худоро фароҳам меорад.

Пас аз он ки мавҷҳои эҳсосот аз ҳавзи ақл тоза карда мешаванд, неъматҳои илоҳӣ аз рӯҳ сарчашма мегирад. Ин неъмат аллакай дар рӯҳ вучуд дорад, аммо он пӯшида аст.

Эй Парвардигор Ман аввал ирода ва ақли худро барои ноил шудан ба корҳои хурд истифода мекунам ва сипас ба дастовардҳои бузургтар мегузарам

Ҳатто агар ба ҳама орзуҳои моддӣ ноил гарданд

ҳам, он танҳо хушбахтии нопурра медиҳад — ва бо ёфтани Худо ман захираҳои бепоёни шодмониро кашф хоҳам кард — ва он ҳеҷ гоҳ дар боғҳо ва чаманзорҳои ҳамешасабзи рӯҳ ҷоришавӣ ва равоншавӣ бознамедорад

Хона: Майдони Ғалаба

Агар шахс умри худро дар пайи як ҳаяҷон паси
дигаре гузаронад, ӯ ҳеҷ гоҳ таъми хушбахтии ҳақиқиро
нахоҳад دید. Шахс бояд содда зиндагӣ кунад ва ба
зиндагӣ бо осонӣ муносибат кунад. Тавсия дода
мешавад, ки шахс вақтро танҳо гузаронад, гоҳ-гоҳ дар
бораи амалҳои худ андеша кунад ва оромии ботиниро
амалӣ кунад, ки шифо, ҷавоншавӣ ва қуввати нав
.меорад

Агар парешонхотирӣ пайваستا вучуд дошта бошад ва ангеҳои дигар ҳиссиётро фаро гиранд, дар натиҷа асабҳо осеб мебинанд, миқдори зиёди энергияи ҳаётӣ беҳуда сарф мешавад ва рӯҳ шиддат ва нороҳатию эҳсос мекунад. Ғайр аз ин, набояд аз ҳад зиёд ба ислоҳи
дигарон таваҷҷӯҳ кард; балки пеш аз ислоҳи дигарон,
.бояд худро ислоҳ кард

Бигзор бидонанд, ки хона бузургтарин майдони мубориза аст. Шахсе, ки дар хонааш фаришта аст, дар ҳар ҷо фаришта хоҳад буд

Ширинии овоз ва оромие, ки аз рафтори наҷиб
бармеояд, дар хона нисбат ба ҳар ҷои дигар бештар
.лозим аст

Ҳамон тавре ки торикӣ дар ҷое, ки нур медурахшад,
боқӣ монда наметавонад, ҳамин тавр торикии беморӣ
низ бояд нопадид шавад, вақте ки нури Худо дар
ҳуҷайраҳои бадан медурахшад ва кам касоне ҳастанд,
.ки ин ҳақиқатро дарк мекунанд

Вақте ки одамон хоҳиши қавии шифо ёфтандро эҳсос
мекунанд, онҳо бо дили ноором ё бо эҳсоси ноумедӣ дуо
мекунанд, фикр мекунанд, ки Худо ба дуоҳои онҳо гӯш
намедихад ё дуо мекунанд, аммо интизор намешаванд,
.то бидонанд, ки оё дуоҳояшон ба Худо расидааст ё не

Ҳамон тавре ки кас наметавонад ба мусиқие, ки
тавассути радиоқабулкунаки ноқис пахш мешавад, гӯш
диҳад, инчунин наметавонад ларзишҳои саломатӣ,
қувват ва ҳикматеро, ки аз Худо сарчашма мегиранд, бо
дастгоҳи равонии корношоям бо тарс, нигаронӣ ва ҳар
.гуна изтироб, шубҳа ва номуайяни қабул кунанд

Эй Парвардигор, биёед Туро дар замони ниёз ва
шукуфой, дар беморӣ ва саломатӣ, дар торикӣ ва
рӯшноӣ ва дар ҳама ҳолатҳо ба ёд орем ва шукр гӯем.
Биёед бо миннатдорӣ рӯзҳои некӯаҳволиеро, ки ба мо
ато кардаӣ, ба ёд орем. Ба мо кӯмак кун, ки чашмони
имонро кушоем, то нури мубораки Туро, ки ҳама
.бемориҳо ва дардҳоро шифо мебахшад, бубинем
Ман капитани киштии андешаҳои нек, иродаи нек ва
фаъолияти пурсамару судманди худ ҳастам, киштии
ҳаётамро идора мекунам ва чашмонамро ҳамеша ба
сайёраи дурахшони сулҳ дар осмони тафаккури амиқам
.дӯхта нигоҳ медорам

Ман малакаҳои тафаккури эҷодии худро барои ноил
шудан ба муваффақият дар ҳама корҳое, ки мекунам,
истифода хоҳам бурд, агар ман низ кӯшиш кунам, ки ба
.худам кӯмак кунам, Худо ба ман кӯмак мекунад

Имрӯз ман боғи ҳаётро бо саъю кӯшиши нав кишт мекунам ва онро бо тухми хирад, саломатӣ, қаноатмандӣ ва хушбахтӣ мекорам. Тухмҳоро бо имон ва эътимод ба худ об медиҳам ва интизори фазли Худован ҳастам, то ба ман ҳосили одилона ато кунад. Ҳатто агар ҳосили интизоршударо нагирам ҳам, барои оромии хотир, ки аз кӯшиш барои беҳтарин кор ба даст меояд, миннатдор ва .шукргузор хоҳам буд

Ман аз Худо шукргузор хоҳам буд, ки метавонам то он даме, ки муваффақ шавам, бо файзи Ё, кӯшиш кунам. Ва вақте ки ба орзуи бузургтарини дилам мерасам, аз Ё шукргузор хоҳам буд. Ман кӯшиш хоҳам кард, ки танҳо корҳои нек ва шоистаеро анҷом диҳам ва ризои Худоро .ба даст орам

Ҷаҳон пур аз тӯфонҳои табиӣ ва инсонӣ аст ва Худо сипари мустаҳкам ва паноҳгоҳи амн аз тӯфонҳо, тӯфонҳо ва бадӣҳои ин ҷаҳон аст. Ҳар чое ки Худо бошад, тарс ва ғам нест. Мӯъмини ҳақиқӣ дар набарди зиндагӣ ва муборизаи рӯйдодҳо устувор ва ифтихорманд аст, итминон дорад, ки Худо бо ӯст, ӯро аз зарар муҳофизат мекунад ва ҳеҷ гоҳ ӯро як лаҳза ҳам тарк намекунад. Ҳамин тариқ, тарс аз дили ӯ нопадид мешавад ва итминон пайдо мешавад, ки ҳимояте, ки наметавонад .таҳмил карда шавад

Натарсидан маънои имон овардан ба Худо ва ҳимояи Ё ва имон овардан ба адолат, ҳикмат, раҳмат, муҳаббат .ва ҳузури ҳамаҷонибаи Ёро дорад

Тарс инсонро аз қудрати равонии худ маҳрум мекунад, ақли ӯро хира мекунад ва ритми табиӣ дилро ҳалалдор мекунад. Ғайр аз ин, тарс наметавонад боиси ҳалалдоршавии ҷисмонӣ ва бемориҳои равонӣ гардад. Ба ҷои он ки ба изтироб ва маҳдудиятҳои равонӣ гирифтор шавад, инсон бояд худро итминон диҳад, ки дар паноҳи Худои Биниш ва Шунаво дар амн аст, дар

қалъаи шикастнопазири Ў эмин аст ва дар ихотаи
.рахмат ва ғамхории Ў қарор дорад

Новобаста аз он ки дар ҷангали Африқо, дар
майдони ҷанг, аз беморӣ ё фақр азоб мекашад, бояд
худро бовар кунонад, ки дасти Худо аз ҳар хатар
қавитар аст ва қодир аст касонеро, ки ба Ў паноҳ
мебаранд, муҳофизат кунад. Ҳеҷ роҳи муассири
муҳофизат вуҷуд надорад. Албатта, бояд ҳангоми
мубориза бо рӯйдодҳо аз ақл истифода кард ва
ҳамзамон ба ёрии илоҳӣ имони комил дошт. Имон ҳеҷ
гоҳ маънои бепарвоӣ ё рафтори ношоиста дар муқобили
мушкилотро надорад. Баръакс, новобаста аз он ки чӣ
рӯй медиҳад, бояд ба худ итминон дод, ки танҳо Худо
қодир аст дар шароити душвор ва душвор кӯмак кунад,
агар кас бо тамоми дил, ҷони худ ва ҳиссиёташ ба Ў
.муроҷиат кунад

Вақте ки мушкилот мисли тарма меафтанд, мо
набояд ба онҳо иҷозат диҳем, ки иродаи моро фалаҷ
кунанд ё биниши равшан ва равиши оқилона ва
мантиқии моро пинҳон кунанд. Баръакс, мо бояд имони
худро ба Худо ва эҳсоси фитрии дуруст ва нодуруст
нигоҳ дорем ва барои ёфтани роҳи халосӣ кӯшиш кунем.
Бо ёрии Худо мо онро хоҳем ёфт. Дар ниҳоят, корҳо
беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудрат ва мӯъҷизаҳои Худо дар
паси зиддиятҳои ҳаёти инсон пинҳонанд. Онҳое, ки
ногузирии шароитро қабул намеkunанд ва ба ҷои ин
кӯшиш меkunанд, ки бо ақл ва имони худ аз парда берун
раванд. Дарро барои худ боз хоҳанд ёфт - даре, ки ҳар
.дасти мӯъмин ба он мекӯбад

Зиндагӣ дар торики пӯшида аст ва баъзан мо пешпо
мехӯрем ва аз пеш рафтан дудила мешавем. Мо бояд
бигзорем, ки нури Худо чароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торики зиндагӣ қадам мезанем.

Худо моҳи пурра дар шабҳои нодонӣ ва торикӣ, офтоби
дурахшон дар соатҳои бедорӣ, чароғи роҳнамо ва
ситораи роҳнамо барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди
.заминӣ ва гузаранда мегузаранд

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,
таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,
бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

Фарқи байни тафаккури рӯҳонӣ ва худшиносии
рӯҳонӣ

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ барномарезӣ
кунад, ӯ мисли сабткунандаи роҳгард мешавад, ки
мақолҳо ва ибораҳои баландро такрор мекунад ва
дигарон онҳоро донишманд ва донишманд меҳисобанд.
Аммо чунин дониш бо дарки мустақими ҳақиқат тақвият
намеёбад ва бо дастовардҳои маънавӣ ҳамқадам
намешавад. Ин навъи зеҳнсозӣ ё зеҳнсозӣ "худ"-ро ба
ақли ҳиссӣ, ки худааш аз ҷониби ҳиссиёти ҷисмонӣ
маҳдуд аст, баста нигоҳ медорад. Дониши назариявӣ
наметавонад дониши илоҳиро ба даст орад ва тавсия
дода мешавад, ки вақти қиматбаҳои худро ба
назарияҳои, ки дар воқеият татбиқ карда намешаванд,
сарф накунад, то ки худро дар ҷангали зичи зеҳнӣ
.гумшуда ҳис кунед ва аз доираи назария берун наравед

Ин раванд ба донишгари ҳақиқат оварда
намерасонад, зеро ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва
назарияҳост ва бисёре аз онҳое, ки ин равишро пайравӣ

меkunанд, ба хулосаҳои субъективии худ пойбанд
.мешаванд

Агар шахс қобилиятҳои зеҳнии худро танҳо барои ба
даст овардани пул ва дороиҳои моддӣ истифода барад,
шуури ӯ ба ҳаҷони моддӣ кашида мешавад ва дар
печидагиҳои беохир печида мешавад. Аз ин рӯ, одамони
хирадманд меғӯянд, ки инсон набояд тамоми
қобилиятҳои зеҳнии Худоро, ки ба ӯ додааст, ба
пайгирии чизҳои зудгузар сарф кунад, то худро дар
лабиринти моддгарой гум накунад ва маҳдудиятҳо ва
маҳдудиятҳои нолозимро барои худ эҷод накунад.
Баръакс, онҳо бояд қобилиятҳои зеҳнии худро барои ба
даст овардани ниёзҳои зиндагӣ истифода баранд ва
барои рушди қобилиятҳои ахлоқии худ кӯшиш кунанд,
то байни дуруст ва нодуруст ва байни он чизе, ки
зараровар аст ва он чизе, ки ғоидаовар аст, фарқ
кунанд. Вақте ки онҳо ғаҳмиши рӯҳонии худро инкишоф
медиханд, онҳо метавонанд Худоро дар дохили худ
эҳсос кунанд ва ҳақиқатҳои рӯҳониеро, ки дар паси
пардаҳои зичи моддгарой пинҳон шудаанд, муайян
.кунанд. Ин ҳолатро худшиносии рӯҳонӣ меноманд

Новобаста аз он ки нигарониҳои мо чӣ гунаанд, Худо
бояд ҳамеша дар ҳаёти мо дар ҷои аввал бошад. Яке аз
муҳимтарин унсурҳои рушди маънавӣ робитаи доимӣ ва
самимӣ бо Худост, ки тавассути он шумо шахсан шоҳиди
тағйироти аҷиб ва мусбат хоҳед буд, ки ба шумо
.таъсири амиқ хоҳад гузошт

Вақте ки шахс мехоҳад намоишero тамошо кунад, ё
либоси наф ё мошини наф харад, оё дуруст нест, ки зеҳни
ӯ ҳамеша банд аст? Дар мавриди ин масъалаҳо ва чӣ
гуна ба даст овардани онҳо? Ё то он даме, ки
орзуҳоиашро амалӣ накунад, ором намешавад ва барои
.расидан ба ин орзуҳо пайваста заҳмат мекашад

Пас, ақли инсон бояд ба фикр кардан дар бораи
Худо машғул бошад ва он гоҳ ҳамаи хоҳишҳои хурдтар
ба хоҳиши қавии эҳсоси Худо ва муошират бо Ё табдил
.меёбанд

Вақте ки ақл ба Худо пичиррос мезанад, ки аз умқи
.рӯҳи орзуманд берун меояд

Нидои рӯҳ ба дили кайҳонӣ таъсир хоҳад расонд ва
.ҷавоб хоҳад омад ва шодмонии бузурге бо худ меорад

Пичирроси зеҳнӣ иродаро парвариш медиҳад, то он
даме ки шумо қувваи кофӣ барои расидан ба ҳадафи
дилхоҳ дошта бошед

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур карда мешаванд, аз ин рӯ,
танҳо фикр кардан дар бораи чизе барои амалӣ кардани
он кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое амал
.мекунад, ки бо иродаи оӣ ҳамоҳанг ҳастанд

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

Сирри афзоиш

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд омӯзем. Зеро ҳар дард ва ранҷу
.азоби мо маъно ва мақсад дорад

Бо вучуди сахтии озмоишҳо, онҳо мисли оташе
ҳастанд, ки маъдани оҳанро об мекунад ва онро ба

пӯлоди зебо, қавӣ ва гуногунҷабҳа табдил медиҳад.
Хирадманде, ки мо дар оташи сӯзони таҷриба ба даст
меорем, воқеан аҷиб аст. Зиндагӣ моро пок мекунад,
табиати пасти моро ба унсурҳои қиматбаҳо табдил
медиҳад ва ба мо имкон медиҳад, ки бо рӯхҳое чун
ҷавоҳирот пок, чун пӯлод қавӣ, вале чандир ва устувор
зиндагӣ кунем, ки дар зери фишори мушкilot ва
.душвориҳо ҳам намешаванд

Вақте ки мо чехраҳои мебинем, ки аз хашм таҳриф
шудаанд ва аз бераҳмӣ доғдор шудаанд, нигоҳи онҳо
моро водор мекунад, ки ин зиштиро аз рӯҳи ҳудамон дур
кунем - рӯҳе, ки ба ҷуз ниятҳои бад ва кинаҳои амиқе, ки
тасвири илоҳии муборакро дар дохили мо пинҳон
меkunанд, осеб надидааст, ҳамон тавре ки дуд оинаро
вайрон мекунад. Амалҳои дардноки дигарон бояд дар мо
хоҳиши беҳтар кардани рафтори худ ва назорат кардани
худро бедор кунанд, то ки мо ҳокими ҳавасҳои беитоати
.худ бошем, на ғуломи онҳо

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пуриқтидор, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармро истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос меkunанд, ки бефосила аз онҳо
мегузарад ва онҳо пур аз оромии фаровон мебошанд. Ин
аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи болоии он
пайваст аст, ки доимо ҷорист ва ба ҷонҳо дар
ҳамоҳангии он мерасад. Сипас онҳо метавонанд ин
ҷараёни хушбахтиро ба ҷонҳое, ки ба сулҳ ташнаанд,
.интиқол диҳанд

Ҳар рӯз инсон ба оина менигарад, то чехраи худро
бубинад, зеро меҳода дар назари дигарон беҳтарин
намуди зоҳирӣ дошта бошад. Пас, барои онҳо то ҷӣ

андоза муҳимтар аст, ки ҳар рӯз бо худ истода, ба оинаи таҳлили ботинӣ нигоҳ кунанд, то дар зери сатҳи дурахшон чӣ пинҳон аст! Зеро ҳар чизе, ки зоҳиран ҷолиб аст, ҷозибай худро аз ботини худ мегирад ва ҳеҷ чиз оинаи поки рӯхро ба мисли таҳрифҳои равонӣ, ба монанди ҳашм, кина, ҳасад ва нафрат доғдор намекунад. Ҳар касе, ки кӯшиш мекунад, ки худро аз ин пайвастагӣ ҳалҷор, ки ба табиати рӯҳ бегонаанд, раҳо кунад, ба нури зебоии ботинӣ имкон медиҳад, ки аз ҷаҳон дарун дурахшад.

Тавассути таҳлил, мо кашф мекунем, ки мушкилоти инсонӣ сегонаанд: мушкилот ва ихтилоли ҳастанд, ки ба бадани инсон ҳамла мекунанд, дигарон ба ақл ҳамла мекунанд ва гуруҳи сеюм, ки роҳҳои рӯхро мебаранд

Беморӣ, пирӣ ва марг мушкилот ва монеа ҳастанд, ки бадан бо онҳо рӯбарӯ мешавад. Аммо, бемориҳои равонӣ тавассути ғамгинӣ, тарс, ҳашм, хоҳишҳои саркӯбшуда, кина, нафрат, васвасаҳои эмотсионалӣ, изтиробӣ асабии шадид ва саратонӣ равонӣ, ки қобилияти зеҳниро фалаҷ мекунад, ба ақл ҳамла мекунанд. Аммо, хатарноктарин беморӣ бемории рӯҳ аст, ки дар нодонӣ зоҳир мешавад ва аз он ҳамма бемориҳои дигар сарчашма мегиранд ва паҳн мешаванд

Дар ҷаҳон неки аз бадӣ бештар аст

Вақте ки шубҳаҳо пайдо мешаванд, мо бояд ҳаёти одамони бузургро ба ёд орем. Дуруст аст, ки мо инсон ҳастем, аммо Худо ба мо қудратҳои ғайриоддиро ато кардааст, ки мо онҳоро кам истифода мекунем. Пас, чаро аз тарси пирӣ, беморӣ ва ғаму андӯх меларзем? Мо бояд ҳар кори аз дастамон меомадаро барои нигоҳубини бадани худ анҷом диҳем, аммо набояд ба тарсҳо дода шавем ва худро зеро тепаҳои нодонӣ гӯр кунем.

Бадан тамоми инсон нест

Дар ин дунё некӣ аз бадӣ болотар аст, зеро Худо қудрати оӣ аст. Аммо вақте ки бадӣ ба мо мерасад, мо фикр мекунем, ки қудрати назорат кардани онро ё раҳой аз чанголи он надорем

Тӯфонҳои бадӣ ногузир хоҳанд буд, аммо мо метавонем оқибатҳои онҳоро бартараф кунем ва аз онҳо болотар равам

Ба мо ҳаёт на барои nobуд шудан дода шудааст, балки барои он ки дар худ огоҳии абадиятро бедор кунем ва мо бояд ин ҳақиқатро дар хотир дошта бошем

Бе озодии фикр, инсон наметавонад худро ба таври холис, стихиявӣ ва табиӣ баён кунад. Дар хотир доред, ки шумо асосан озод ҳастед. Қудрати ирода ҳамеша озод аст

Агар шумо аз қудрати иродаи худ дуруст истифода баред, ин барои шумо кармаи хуб эҷод мекунад, аммо аксари одамон намехоҳанд тағйир ёбанд ва намехоҳанд кӯшиш кунанд, аз ин рӯ, онҳо дар муқобили мушкilot фурӯ мерезанд ва наметавонанд бо мушкilot рӯ ба рӯ шаванд

Анҷом додани ҳар коре, ки мехоҳад, озодӣ нест, зеро инсонҳо ба хоҳишҳои худ баста шудаанд ва аз ин рӯ, амалҳои онҳоро тамоман озодӣ номидан мумкин нест. Озодии ҳақиқӣ маънои анҷом додани ҳама чизро бо иродае, ки бо хирад роҳнамоӣ мешавад, дорад. Агар шахс иродаи худро фаъол созад ва онро барои корҳои нек ва судманд истифода барад, метавонад оқибатҳои амалҳои гузаштаи худро, ки ногузир аз паси онҳо хоҳанд омад, назорат кунад. Агар шумо амалҳои худро бо ақл ва ирода анҷом диҳед, қувваҳои амалҳои нодурусти қаблии

шумо заиф мешаванд ва одатҳое, ки аз амалҳои неки
.шумо ба вучуд меоянд, тақвият меёбанд

Мо доимо он чизеро, ки намерасем, орзу мекунем ва
ба чизҳое, ки муҳим нестанд, часпида мемонем. Вақте ки
чизе моро ба даст меорад, мо муваққатан иродаи озоди
худо аз даст медиҳем. Ҳамон тавре ки шарқӣён ғуломи
расму оинҳои қадимӣ ҳастанд, ғарбӣён низ ғуломи
расму оинҳои муосир ҳастанд. Мо сарнавишти худо
.меофарем ва ба он пойбанд мемонем

Чаро як кӯдак дар оилаи бадкор таваллуд мешавад
ва дигаре дар оилаи хуб? Ҳар яки онҳо аз озодии худ
барои зиндагӣ дар гузашта (дар ҳаёти қаблӣ) ба тарзи
муайяне истифода бурдаанд ва бо ин роҳ ин шароитро
.дар ин ҳаёт ба сари худ овардаанд

Бе Худо озодии ҳақиқӣ вучуд надорад. Мо бояд
пайваста дар бораи Ё фикр кунем. Новобаста аз
нигарониҳо ва андешаҳои мо, Худо бояд дар дилҳои мо
ҷои аввалро ишғол кунад ва вақте ки мо воқеан бо Ё
ҳамоҳанг бошем, ба мо имкон дода мешавад, ки бо ёрии
илоҳии Ё ҳар вақте, ки бояд кореро анҷом диҳем, анҷом
.диҳем

Насиҳат барои шогирд

Яке аз донишҷӯён аз муаллим Парамҳанса хоҳиш
кард, ки ба ӯ маслиҳате оид ба такмили худ диҳад, ӯ
гуфт: "Агар шумо хоҳед, ки дӯст дошта шавед, аз дӯст
доштани дигарон, ки ба муҳаббати шумо ниёз доранд,
".оғоз кунед

Ва агар аз дигарон интизор дорӣ, ба онҳо содиқ ва
.вафодор бош, то онҳо ба ту содиқ бошанд

Агар шумо хоҳед, ки дигаронро аз амалҳои
бадхоҳона ва маккорона боздоред, нагузоред, ки фиреб

ба андешаҳои худ ворид шавад ва ба тарзе амал
.накунед, ки ба дигарон зарар расонад

Агар шумо хоҳед, ки дигарон ба шумо ҳамдардӣ
кунанд, аввал бо зоҳир кардани ҳамдардӣ нисбат ба
.онҳо, бахусус нисбат ба атрофиёнатон, оғоз кунед

Агар шумо хоҳед, ки дигарон ба шумо эҳтиром
гузоранд, шумо бояд ба ҷавонон ва пиронсолон эҳтиром
.зоҳир кунед

Агар шумо аз дигарон сулҳ хоҳед, бояд зиндагии
боҳаморона дошта бошед

Агар шумо хоҳед, ки одамон диндор бошанд, рӯҳонӣ
бошед ва ба дигарон имкон диҳед, ки эҳсос кунанд, ки
шумо намунаи хуби нақш ҳастед ва онҳо метавонанд ба
.шумо такя кунанд ва ба шумо эътимод кунанд

Хулоса, ҳама чизеро, ки шумо мехоҳед дигарон
нишон диҳанд, нишон диҳед. Яке аз хислатҳои хуб ин
аст, ки аввал онро дар ҳаёти худ нишон диҳед ва шумо
хоҳед дид, ки одамон низ ба шумо ҳамин тавр муносибат
.хоҳанд кард

Агар шумо тавонед соҳаҳоеро дар ҳаёти худ муайян
кунед, ки ба беҳбудӣ ниёз доранд, бе он ки рӯҳафтода
шавед ё маҷмӯи пастсифатиро инкишоф диҳед ва агар
шумо пайваста барои беҳтар кардани хислати худ кор
кунед, пас вақте, ки шумо барои ин сарф мекунед,
нисбат ба он вақте ки шумо орзу мекунед, ки дигарон
худо беҳтар кунанд, беҳуда сарф мекунед, хеле
самараноктар хоҳад буд. Намунаи мусбат ва рафтори
солими шумо қудрати бештаре барои тағир додани
дигарон нисбат ба хоҳишҳо, ҳашм ва танҳо суҳанони
.шумо дорад

Эй Парвардигор, Ту манбаи ҳама некиҳо ва манбаи
ҳама қудрат ҳастӣ. Моро баракат деҳ, то мо неъматҳои
Туро дар саломатии худ, орзуҳои зеҳнии худ ва
ифодаҳои рӯҳонии худ инъикос кунем. Ту нури
ситорагон, энергия дар атомҳо, меҳрубонӣ дар дилҳо ва
зебоии ҳақиқат ҳастӣ. Ба мо кӯмак кун, ки худро бо
қудрати олии Ту, ҳикмати бепоёни Ту ва ҳаққонияти
.бепоёни Ту пур кунем

Худовандо, бигзор мо бидонем, ки Ту чашмаи
саломатӣ, уқёнуси ҳаёт ва манбаи ҳама фаҳмиш ва
дониш ҳастӣ. Моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он, аз тарсҳо
ва нигарониҳо раҳо кун ва бигзор селоби ҳикмати Ту
.ҳама партовҳо ва харобаҳоро аз ҳаёти мо дур кунад

Эй Парвардигор, пардаҳоро, ки чеҳраи Туро аз мо
пинҳон мекунанд, аз худ дур кун. Бигзор мо Туро ҳамчун
нуре дурахшон, мисли офтобҳои бешумор дар уфуқи
ҳаёти худ бубинем. Бигзор мо Туро ҳамчун қудрати
доимо навшавандае эҳсос кунем, ки андешаҳои моро
илҳом мебахшад, рӯҳҳои моро ғизо медиҳад, баданҳои
моро дастгирӣ мекунад ва орзуҳои моро амалӣ
.мегардонад

Омин

Аксари одамон намедонанд, ки чаро Аз замони
вучуди худ дар ин замин, онҳо боварӣ доранд, ки
ҳадафи зиндагӣ иҷрои орзуҳо, ба даст овардани ниёзҳои
зиндагӣ, ҷустуҷӯи лаззат ва муҳаббати инсонӣ ва дар
.ниҳоят таслим шудан ба даъваткунандаи ниҳой аст

Одамон зиндагии худро барномасозон бо майлҳо ва
хоҳишҳои мушаххасе оғоз мекунанд, ки дар гузашта
амалӣ нашуда буданд ва онҳо кӯшиш мекунанд - бо он
чизе, ки озодии ночизе, ки боқӣ гузоштаанд - бо тақлид
кардани хоҳишҳо ва амалҳои дигарон, агар онҳо бо

тоҷирон муошират кунанд, меҳоханд ба онҳо монанд
шаванд ва агар онҳо бо рассомон муошират кунанд,
.санъат барои онҳо ҳама чиз мешавад

Худо меҳаҳад, ки мо дар ин ҷаҳон амалӣ бошем. Ў ба
мо гуруснагiero додааст, ки моро водор мекунад, ки
барои қонеъ кардани он кор кунем, аммо танҳо ҷустуҷӯи
хӯрок, паноҳгоҳ, пул ва дороиҳо маънои онро дорад, ки
.инсон манбаи хушбахтии худро фаромӯш мекунад

Дуруст аст, ки мо бояд барои ба даст овардани
ниёзҳои худ кор кунем ва барои расидан ба ҳадафҳои
қонунии худ саъй кунем, аммо пеш аз ҳама, мо бояд
дилҳои худро ба сӯи Худо боз кунем ва дар ҳама коре, ки
мекунем, роҳнамоӣ ва ризоияти Ёро ҷӯем. Он гоҳ мо
бешубҳа дар мактаби ҳаёт муваффақ хоҳем шуд, зеро мо
роҳнамоии худро аз Мудири Олӣ ва Таъминкунандае, ки
медонад ба чӣ ниёз дорем ва барои мо чӣ беҳтар аст,
хоҳем гирифт. Аз ин рӯ, мо бояд ба Ё эътимод кунем ва
.ба иродаи хирадмандонаи Ё итоат кунем

Аз лексияҳои муаллим Парамаханса

Вақте ки хушбахтии ботинии рӯҳ бо қабати ғафси
лаззатҳои шаҳвонии гузаранда пӯшида мешавад,
дурахши тиллоии рӯҳ хира мешавад ва қобилиятҳои
шаффофи рӯҳ дар паси зичии модда пинҳон мешаванд.
Вақте ки ақли инсон ба ҳасад ва ҳасад ҷалб мешавад ва
дар абрҳои тарс ва нигаронӣ пӯшида мешавад, ӯ
бадбахт, бадбахт ва мағлуб мешавад. Аммо вақте ки
инсон ҳамон таваҷҷӯхро ба муҳаббат, сулҳ ва ҳамоҳангӣ
.равона мекунад, ӯ хушбахтии амиқро эҳсос мекунад

Рӯҳ вақте хушбахтӣ ҳис мекунад, ки аз хоҳишҳои
ҷисмонӣ, ки бо ранҷу азоб омехта шудаанд, ба
фазилятҳои шаффофи рӯҳ, ки пур аз лаззатҳои
.бузурганд, гузарад

Агар рӯҳ пурра ба лаззатҳои ноҳамвори дунявӣ ғарқ
шавад, ба пайгирии лаззатҳои болотар бепарво мешавад
ва наметавонад лаззатҳои рӯҳониро эҳсос кунад.
Бисёриҳо метавонанд баҳс кунанд, ки даст кашидан аз
лаззатҳои моддӣ дар ин ҷаҳон ё дар ҳоле ки дар байни
одамоне зиндагӣ мекунанд, ки фикрҳои танҳо дар
атрофи масъалаҳои моддӣ мечархад, қариб ғайриимкон
аст. Аммо, аз як шахси оддӣ талаб карда намешавад, ки
ҷаҳонро тарк кунад ва ба кӯҳҳо ва ҷангалҳо паноҳ барад,
то оромӣ ва сулҳ пайдо кунад. Баръакс, онҳо бояд дар
ин ҷаҳон бимонанд, бе он ки ҷараёнҳои пуриктидори он
онҳоро кашанд, то мавҷҳои нооромии ин ҳаёт онҳоро
.фаро нагиранд

Инсон набояд нисбат ба муҳити атрофаш манфӣ
бошад ва дар айнаи замон набояд иҷозат диҳад, ки
моддиятпарастӣ чашмони ӯро кӯр кунад, то ки бо
табиати маънавии худ робитаро аз даст надихад ва
натавонад лаззати саодат ва шоҳиди нурҳои илоҳӣ
.шавад

Зиндагӣ, бо моҳияти худ, ҷузъҳо ва ҳадафҳои, як
муаммои душвор барои фаҳмидан аст, аммо ҳалли он
ғайриимкон нест ва бо тафаккури пешрафтаи худ, мо
.ҳар рӯз баъзе аз асрори онро ҳал мекунем

Дастгоҳҳои, ки бар асоси принципҳои дақиқи илмӣ
дар ин давра сохта шудаанд, бешубҳа таъсирбахшанд ва
кашфиёте, ки илм меорад, ба мо тасаввуроти
равшантаре дар бораи роҳҳои беҳтар кардани ҳаёт
медихад. Аммо, бо вучуди ҳама таҷҳизот, ихтироот ва
стратегияҳои, ки мо дорем, мо то ҳол мисли лӯхтакҳо
дар дасти тақдир ҳастем ва роҳи пеш то он даме, ки мо
.аз назорати табиат озод шавем, дароз аст

Албатта, зиндагӣ дар раҳмати табиат озодӣ нест.

Ақли пурҷӯшу хурӯши мо аз эҳсоси натавонӣ фаро

гирифта ва занҷирбанд мешавад, вақте ки мо эҳсос
мекунем, ки қурбонии обхезӣ, тӯфон ё заминларза
ҳастем, ё вақте ки рӯйдодҳо аз мо - бе сабаби мантиқӣ -
наздикони наздики моро, ки ба диламон наздиканд,
мекашанд. Сипас мо дарк мекунем, ки пирӯзиҳои зиёде
ба даст наовардаем ва натавонистем шароити
номусоидро паси сар кунем. Зеро, сарфи назар аз ҳама
кӯшишҳои мо барои сохтани ҳаёт он тавре ки мо
мехоҳем, дар ин сахнаи заминӣ ҳамеша шароитҳои
муайян пайдо мешаванд ва рӯйдодҳо аз ҷониби ақли
тавоное роҳнамоӣ карда мешаванд, ки мо дар бораи он
кам медонем ва комилан мустақилона аз ақида ва
иродаи худ кор мекунем. Беҳтарин коре, ки мо
метавонем анҷом диҳем, ин кор кардан ва баъзе
.беҳбудӣҳо кардан аст

Мо гандум мекорем ва орд месозем, аммо кӣ
аввалин тухмиро офаридааст? Мо нонро аз орд меҳӯрем,
аммо кӣ ба бадани мо қобилияти ҳазми онро додааст? Ва
?чӣ гуна хӯрокро ба ғизо табдил додан мумкин аст

Дар ҳар гӯшаву канори зиндагӣ ба назар чунин
мерасад, ки дасти илоҳии ҳатмӣ вучуд дорад. Мо бе он
наметавонем корҳои худро идора кунем ва бо вучуди
ҳама итминонҳое, ки дорем. Мо намедонем, ки дил кай
аз кор мемонад. Аз ин рӯ, зарурати такяи ҷасурона ба
қудрати олии илоҳӣ ва такя ба худии олии худ, ки аз он
.қудрати ҳама чиз бармеояд, ба миён меояд

Мо бояд имони ҳолӣ аз ғурур дошта бошем ва бо
.итминон дар роҳҳои зиндагӣ қадам занем

Бе воҳима ва ларзиш, ва бе изтироб ва маҳбусӣ

Мубориза бо аллергия

Бартараф кардани ҳассосият як санъати нозук аст
ва назорат кардани суръати вокуниши шахс барои
ташаққули шахсияти мутаваззин ва ҳамаҷониба муҳим
.аст

Ҳассосият аз нофаҳмӣ, комплекси пастӣ, ғурури аз
.ҳад зиёд ва худписандии аз ҳад зиёд бармеояд

Вақте ки шахс фикр мекунад, ки эҳсосоти ӯ озор
дидаанд, ин фикр дар зехни ӯ реша давонда, асабҳои
ӯро бедор мекунад, ки сипас онҳо шиддат мегиранд ва
исён мекунанд. Аз сабаби эҳсосоти захмӣ дар дили онҳо
ҳашм аланга мегирад. Аммо, баъзе одамон қобилияти
назорат кардани эҳсосоти худро доранд, аз ин рӯ
аломатҳои зоҳирии онҳо сарфи назар аз ҳашми шадиди
даруни онҳо зоҳир намешаванд. Дигарон ҳашми худро
тавассути аксуламалҳои фаврӣ, ки дар мушакҳои ҳашм
ва ифодаҳои чеҳраи онҳо зоҳир мешаванд ва тавассути
.вокунишҳои тез ва рафзӣ шифоӣ изҳор мекунанд

Эҳсосоти аз ҳад зиёд оқибатҳои қиддӣ дорад; он
вазъиятро мураккабтар мекунад ва ноустувории
номатлубро ба вуҷуд меорад, ки ба дигарон таъсири
.манфӣ мерасонад

Кӯшишҳо бояд барои худдорӣ ва оромӣ равона
карда шаванд, фазои фаҳмиш ва ҳамоҳангиро фароҳам
оваранд, ки ба ҳама шиддат сулҳро тақвият медиҳад ва
буғи стрессро пароканда мекунад. Қасоне, ки ин корро
мекунанд, соҳиби тақдири худ хоҳанд буд ва аз ҳама
атрофиён бо қадрдонӣ ва эҳтиром муқофотонида
.мешаванд

Ҳассосияти аз ҳад зиёд ҳислатест, ки аксари одамон
онро дӯст медоранд ва вақте ки ин эҳсоси ғайримантиқӣ
авҷ мегирад, он фаҳмишро кӯр мекунад ва ҳашмони
хирадро хира мекунад. Ҳатто бадтараш, шахси аз ҳад

зиёд ҳассос фикр мекунад, ки комилан фикр мекунад,
эҳсос мекунад ва амал мекунад, дар ҳоле ки дар асл
!рафтори онҳо метавонад комилан нодуруст бошад

Бисёриҳо бар он ақидаанд, ки ҳангоми танқид бояд
ба худ раҳм кунанд ва раҳм ба худ ба онҳо каме сабуки
мебахшад. Аммо мисли нашъамандон, ҳар қадар бештар
истеъмол кунанд, нашъамандии онҳо ҳамон қадар
.қавитар мешавад

Шахси хеле ҳассос аксар вақт бефоида азоб
мекашад. Бештар аз ҳама, ҳеҷ кас сабаби изтироб ё
моҳияти шикояти худро наметавонад, ки ин боиси
афзоиши изтироб дар инзивоӣ худ мегардад. Ҳеҷ чизро
бо оромона баррасӣ кардан дар бораи таҳқиқ ё
танқидҳои даркшуда ба даст овардан мумкин нест.
Беҳтар аст, ки сабабҳои аслии чунин ҳассосиятро
тавассути таҳлили объективӣ ва худдорӣ бартараф
.кунем

Ин намуди аллергияи носолим оқибатҳои ҷиддӣ
дорад; он дилро мисли оташ месӯзонад ва бофтаҳои
оромиро нобуд мекунад. Аз ин рӯ, бо он бояд оқилона,
.мантиқӣ ва бо иродаи қавӣ мубориза бурд

Ман саҳт меҳнат мекунам, то ба ҳама хизмат кунам,
аммо вақте ки барои андеша ба танҳои меравам, ба касе
иҷозат намедихам, ки ба андешаи ман ҳалал расонад.
Масъалаҳои дигар метавонанд интизор шаванд, аммо
воҳӯрии ҳаррӯзаи ман бо Худо набояд нодида гирифта ё
.нодида гирифта шавад

Пеш аз анҷом додани ягон амал, таваққуф кунед ва
оқибатҳо ва таъсири онҳоро ба ақл, бадан ва рӯҳи худ
бодикқат баррасӣ кунед. Амалҳое, ки аз ҷониби

маҷбуркунӣ ба вучуд меоянд, озодӣ нестанд, зеро
амалҳое, ки бар хилофи қонунҳои ҳамоҳангӣ ва
пешрафтанд, шахсро маҳдуд мекунанд. Баръакс,
амалҳое, ки бо фаҳмиш ва мувофиқи вичдони шахс
.тасдиқ карда мешаванд, некӯкоранд ва озодӣ меоранд

Вақте ки шумо қарор медиҳед, ки коре нек анҷом
диҳед ё аз коре бад худдорӣ кунед ва ба он қарор
пойбанд бошед ва мувофиқи он амал кунед, бидонед, ки
.озодии шумо фаровон аст

Худо мехоҳад, ки мо аз озодии интихобе, ки ба мо
дода шудааст, барои ҷустуҷӯи Ё ва ёфтани Ё истифода
.барем, аммо Ё намехоҳад Худо ба мо таҳмил кунад

Хоҳиши наздик шудан ба Худо ва шинохти Ё худ аз
худ пайдо намешавад, балки онро бояд фаъол ва
парвариш кард. Бе ин хоҳиш, зиндагӣ арзиш ва таъме
.надорад

Бигзор фаҳмиши рӯҳонии шумо тафаккури шуморо
роҳнамоӣ кунад ва муваффақият ба ҳар ҷое ки меравед,
шуморо пайравӣ хоҳад кард

Ман овози худо, дастҳоямро, пойҳоямро, диламро,
баданамро, эҳсосотамро, иродамро ва ҳама чизро ба
.Худо мебахшам

Муҳаббат силоҳи рӯҳонӣ аст, ки ба ҳама ҷангҳо
хотима медиҳад

Дар беруни ин замин ҷаҳонҳои бепоён вучуд доранд,
ки дар он ҷо мо бори дигар бо онҳое вомехӯрем, ки фикр
.мекардем моро барои ҳамеша тарк кардаанд

Ин зиндагии дунявӣ пайваستا тағйирёбанда аст, ғам
паси ғам иллюзияҳо пайи ҳам меоянд. Ин саробе, ки дар
биёбони шуури мо пайдо мешавад, бояд нопадид шавад

ва мо бояд худи воқеии худро аз зери пардаҳои зичи
.материя бедор кунем

Кӯшиш накун, ки умедхоятро бар ин зиндагӣ асос
диҳӣ. Кафолати ту қучост? Ту танҳо вақте дар амонӣ
.ҳастӣ, ки ба дониши Худо паноҳ дорӣ

Моҳияти рӯҳ мисли тиллоӣ қадимӣ аст, ки зери хок
гӯронида шудааст. Вақте ки хок аз тилло ҷудо карда
мешавад ва бо оби тафаккур шуста мешавад, он бо покӣ
.ва равшании комил аз нав медурахшад

Худовандо, бигзор бубинем, ки чӣ нек аст,
андешаҳои солим кунем ва бо одамони некӯкор
муошират кунем. Ба мо кӯмак кун, ки дар бораи Ту фикр
кунем ва дар бораи Ту тафаккур кунем, эй Ту, ки манбаи
.ҳама адолат ва манбаи ҳама некиҳо ҳастӣ

Озодӣ аз заъф

Роҳи беҳтарини рафъи заъф ин аст, ки дар бораи он
фикр карданро бас кунед; вагарна, фикри заъф шуури
шуморо фаро мегирад ва бар ботинии шумо ҳукмронӣ
мекунад. Вақте ки мо рӯшноиро ба худ меорем, торикӣ
.нопадид мешавад, гӯё ки ҳеҷ гоҳ вучуд надошт

Ин идея ба ман илҳомҳои аҷиб меорад

Вақте ки нур ба ғоре ворид мешавад, ки
ҳазорсолаҳо дар торикӣ пӯшида буд, торикӣ ғавран
нопадид мешавад. Ба ҳамин монанд, заъфҳо ва хатогихо
вақте нопадид мешаванд, ки мо ба нури Худо иҷозат
медихем, ки ба шуури худ ворид шавад ва торикии
нодонӣ боқӣ монда наметавонад. Ин фалсафаест, ки мо
.бояд бо он зиндагӣ кунем

Ба таъхир андохтан бефоида аст. Чархи зиндагӣ ҳеҷ
гоҳ аз чарх задан бозмеистад ва рӯзҳои умри мо зуд

мегузаранд. Ҳар дақиқае, ки мо барои фикр кардан ва
рафтори оқилона сарф мекунем, як сармоягузори
.муваффақ ва ғоидаовар барои хушбахтии мо

Бисёре аз одамон тамоми умри худро дар бораи пул,
алоқии чинӣ ва шӯҳрат фикр мекунанд ва кам ба чизҳои
муҳиме, ки ба онҳо оромии хотир меоранд ва огоҳии
онҳоро ба сатҳҳои баландтар мерасонанд, тамаркуз
.мекунанд

Новобаста аз он ки нақши шахс то чӣ андоза
хоксорона аст, агар донанд, ки чӣ тавр вақти худро
оқилона сарф кунанд ва андешаҳои худро ба самти
дуруст равона кунанд, дар назари Худо муваффақ
.ҳисобида мешавад

Вақте ки нури Худо бар инсон меदурӯхад, ӯ эҳсос
намекунад, ки ба чизе ниёз дорад, зеро шодӣ, ки ӯро
фаро мегирад, ҳамаи орзуҳояшро амалӣ мекунад ва дар
дил эҳсос мекунад, ки ӯ сарватмандтарин
сарватмандтарин ва хушбахттарин хушбахттарин дар ин
.ҳаёт аст

Нақби рӯшноӣ

Онҳое, ки огоҳии маънавии онҳо бо андешаҳои
равшан, амалҳои нек, эҳсосоти нек ва тафаккури амиқ
бедор мешавад, метавонанд дар лаҳзаи ниҳии рафтан
аз бадан тавассути чашми рӯҳонӣ рафтани худро эҳсос
кунанд. Дар давраи сафари заминии худ, ӯро нақби
чашми рӯҳониро дар марзи байни модда ва рӯҳ дидан
мекунанд ва дар лаҳзаи тарк кардани Замин, онҳо
метавонанд ба ин нақби дурахшон ворид шаванд ва аз
ин ҷаҳон ба олами бепоёни Худо, ки нур, шодӣ, сулҳ ва
.озодии мутлақ дорад, гузаранд

{Нур болои нур}

Чароғи бадан чашми [рӯҳонӣ] аст

Агар чашми шумо ягона бошад

Он гоҳ тамоми баданат пур аз нур хоҳад буд

Ва нур дар торикӣ медурахшад, ва торикӣ онро }

{надонист

Фитнагарӣ ин эҳсос кардани ғаму андӯҳи дигарон,

наздик шудан ба онҳо, муошират бо онҳо, самимона

кӯшиш кардан барои тасалли додани онҳо дар

бадбахтиҳояшон, шодӣ аз шодӣ ва тамоми кӯшишро ба

харҷ додан барои дур кардани арвоҳи тарс, ниёз ва

.изтироб аз онҳост

Шахсе, ки рӯҳияи фидокорӣ дорад, мувофиқи

ҳисобҳо ва интизориҳои маҳдуд амал намекунад, балки

аз фаҳмиш ва довари солим истифода мебарад ва

барои кӯмак ба худ ва дигарон пеш меравад ва аз Худо

барои муваффақияте, ки ба даст меорад, шукргузорӣ

мекунад. Агар як ё якчанд маротиба ноком шавад,

рӯҳафтода намешавад, балки бештар қатъӣ мешавад,

кӯшишҳои худро дучанд мекунад ва кӯшишро такрор

мекунад, ғояҳо ва роҳҳои навро меомӯзад, бо роҳнамоии

нури ақл ва кӯмаки Худоро меҷӯяд, то он даме ки ба

.ҳадафи худ ва ба ҳадафи наҷиби худ бирасад

Касе, ки барои хушбахт кардани дигарон саъй

мекунад, аз ҷониби Худо бо эҳсоси ботинии тасаллии

равонӣ хушбахт карда мешавад. Ва агар ӯ чизеро ба

хотири онҳое, ки кӯшиши кӯмак карданро доранд, аз

даст диҳад, онро талафот намешуморад, зеро дар иваз

ризоияти Худо ва оромии хотирро ба даст меорад. Ӯ

барои дӯст доштан, кор кардан, додан ва коштани тухми

.некӣ ва сулҳ дар киштзорҳои инсоният зиндагӣ мекунад

Ҳар касе, ки аз ҷаҳони шахсии худ дар андеша ва
эҳсосоти худ фаротар равад, огоҳии худро васеъ
мекунад, ҳамдардӣ ва эҳсос мекунад, ки ҷаҳон хонаи ӯст
ва инсоният оилаи ӯст. Ӯ дарк мекунад, ки ҳадафи
вучуди ӯ дар ин замин ислоҳи худ пеш аз кӯшиши ислоҳи
дигарон аст, зеро ҳар касе, ки худро ислоҳ мекунад, ба
дигарон кӯмак мекунад, ки худро ислоҳ кунанд. Амалҳо
нисбат ба сухан таъсири амиқтар ва таъсири амиқтар ба
.рӯҳи дигарон доранд

Истгоҳҳои кӯтоҳ

:Нури самимият

Баъзе одамон кӯшиш мекунанд, ки бо табассум аз
мушкилоташон халос шаванд, аммо ин гуна халосӣ
вичдони пок ва озод аз риёкорӣ ва фиребро талаб
мекунад. Вақте ки инсон бо худ ва дигарон ростқавлона
рафтор мекунад ва бо ашрофият ва поквичдонӣ амал
мекунад, чашмонаш равшан мешавад ва аз онҳо
дурахши беназире пайдо мешавад - дурахши беҳамтои
.самимият

:Ростқавлӣ

Баъзе одамон ба номи ростқавлӣ бисёр чизҳо
мегӯянд, аммо шумо наметавонед бо ҳама дар бораи
ҳама чиз сӯҳбат кунед. Вақте ки шумо маслиҳат ва
роҳнамоӣ медиҳед, баъзе одамон суханони шуморо
нодурӯст мефаҳманд ва аз гуфтаҳои шумо ҳеҷ ғоидае
намебаранд; ин як кӯшиши беҳуда ва як кӯшиши
беарзиш аст. Хомӯшӣ дар чунин мавридҳо тиллоӣ аст,
аммо ин ба ҳеҷ ваҷҳ маънои хомӯш мондан дар бораи
.нодурӯстӣ нест

:Худшиносӣ

Ҳамоҳангии худ воқеан аҷиб аст. Аксари одамон медонанд, ки бо дигарон дар ҳамоҳангӣ будан то чӣ андоза душвор аст, аммо оё шумо ягон бор дар бораи ҳамоҳангӣ бо худ фикр кардаед? Ин бениҳоят душвор аст, аммо имконпазир аст. Агар шумо худро таҳлил кунед, хоҳед дид, ки шумо доимо бо худ дар низоъ ҳастед. Агар шумо худро дӯст надоред, каси дигареро дӯст нахоҳед дошт. Ва агар шахс бо худ дар ҳамоҳангӣ набошад, чӣ гуна метавонад бо дигарон дар ҳамоҳангӣ ?бошад

Ҳамоҳангии худ барои ҳамоҳангӣ бо ҷаҳон муҳим аст. Аз ин рӯ, қадр кардан ва дӯст доштани худ муҳим аст, зеро шумо сазовори ин муҳаббат ҳастед. Худро бояд дӯст дошт, зеро Худо моро офаридааст ва ба мо дорои қобилиятҳои нек аст. Дӯст доштани ин худи ботинӣ, ин моҳият, ки пур аз хислатҳои нек аст, рафтори некро илҳом мебахшад ва ақлро аз нопокӣ ва дилро аз бадӣ ва .кина пок мекунад

:Калибр кардани қутбнамои адабӣ

Ҳатто агар кас ба сайёраи дигар сафар кунад ҳам, наметавонад вичдони худро фиреб диҳад, рафтори нодурустро сафед кунад ё аз оқибатҳои рафтори нодуруст гурезад. Натиҷаҳои амалҳояш ҳамроҳи кас ҳастанд ва бояд самти худро ислоҳ кунад ва қутбнамои ахлоқии худро тавре танзим кунад, ки сӯзани он ҳамеша .ба самти дуруст ишора кунад

Баъзе одамон дар бадтарин шароит зиндагӣ мекунанд ва бо вучуди ин бо худ дар ҳамоҳангии комил қарор доранд, дар ҳоле ки дигарон ҳама имкониятҳо ва ҳама чизҳои заруриро доранд, аммо бо вучуди ин бо худ дар низои доимӣ қарор доранд. Аз ин рӯ, набояд интизори тағйирёбии шароит бошед. Худро бовар кунед, ки сарфи назар аз муҳити зистатон, ки

метавонад аз он чизе ки шумо орзу мекунад, фарқ
.кунад, хуб ҳастед

Ҳар кӣ худро ба иродаи шароит месупорад,
интизори тағйири чизҳост ва интизории ӯ тӯлонӣ хоҳад
.буд

Мегӯянд, ки марде ба ҳаждаҳ забон равон буд, аммо
он қадар камбағал буд, ки наметавонист чароғе барои
хондан харад. Аз ин рӯ, ӯ ба гӯшае мерафт ва зери
чароғи кӯча менишаст, то китоб хонад. Дар ҳақиқат,
ирода воситаҳоро эҷод мекунад, имкониятҳоро фароҳам
меорад, умедро нав мекунад, вазифаҳоро иҷро мекунад
.ва орзуҳо ва орзуҳоро амалӣ мегардонад

Муоширати воқеӣ бо онҳое, ки Худоро мешиносанд,
метавонад тавассути тамос бо онҳо, хондани андешаҳои
навиштаҳои онҳо ё тафаккури амиқ ва дӯстона дар
бораи онҳо анҷом дода шавад. Нуктаи муҳиме, ки бояд
дар хотир дошт, ин ҳамоҳангӣ бо шуури онҳост, ки бо
.Худо ҳамоҳанг аст

Вақте ки мо шуури худро бо рӯҳҳои бузурге, ки
Худоро дӯст медоранд, ҳамоҳанг мекунем, ин ҳамоҳангӣ
тадриҷан ҳаёти моро ба таври аҷиб тағйир медиҳад. Ин
ҳамоҳангӣ иродаро ба ғуломӣ намеандозад, балки
доираи онро васеъ мекунад ва қудрати онро тақвият
медиҳад. Ин фарқи байни ҳамоҳангӣ бо одамоне аст, ки
пур аз худписандӣ ва машғули он чизе ҳастанд, ки
метавонанд ба даст оранд. Ҳамоҳангӣ бо дӯстдорони
Худо ва инсоният аст, ки ҳадафашон бахшидан ва бедор
кардани муҳаббати илоҳӣ дар рӯҳҳои онҳое аст, ки бо
онҳо ҳамоҳанг ҳастанд. Ҷозibaи ин афроди муборак
.моро ба тамос бо ҷозibaи илоҳӣ наздик мекунад

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар ҳоле ки мо
барои қонеъ кардани ниёзҳои худ талош мекунем, мо

инчунин бояд ба дигарон дар гирифтани он чизе, ки ба онҳо лозим аст, кӯмак кунем ва чизҳои хуберо, ки дар зиндагӣ ба сари мо меоянд, бо камбағалон мубодила кунем. Биёед дар хотир дорем, ки мо қисми ҷудонашавандаи оилаи ҷаҳонӣ ҳастем ва бе ин оилаи .калон зиндагӣ карда наметавонем

Бе дуредгарон, ихтироъкорон, деҳқонон ва дигарон зиндагӣ чӣ гуна мебуд? Тавассути додан ва гирифтани мубодилаи хидматҳо, Худо мехоҳад, ки мо дар бораи дигарон фикр кунем ва бо онҳо ҳамдардӣ кунем. Зиндагӣ кардан танҳо барои худ бе ба назар гирифтани дигарон хатои бузург аст. Вақте ки мо дар бораи хушбахтии худ фикр мекунем, мо бояд дар бораи хушбахтии дигарон низ фикр кунем. Мо вазифадор нестем, ки ҳама чизеро, ки дорем, барои некӯаҳволии оилаи ҷаҳонӣ диҳем, зеро ин ғайриимкон аст. Баръакс, мо бояд бо дигарон ҳамдардӣ кунем ва ҳар кори аз дастамон меомадаро кунем, то ба онҳо кӯмак расонем ва .бори онҳоро сабук кунем

Байни муваффақият ва қаноатмандии рӯҳ, дар доираи муҳите, ки шахс дар он зиндагӣ мекунад, .робитае вучуд дорад

Муваффақияти ҳақиқӣ натиҷаи рафтори мувофиқ ба принципҳои адолат аст ва он хушбахтӣ ва некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи қаноатмандии шахсӣ дар бар мегирад. Ҳар касе, ки ин принципро ба ҳаёти моддӣ, равонӣ, ахлоқӣ ва маънавии худ татбиқ мекунад, ин таърифи муваффақиятро пурра ва .ҳамаҷониба хоҳад ёфт

Одамоне, ки ба ҳадафҳои зиндагӣ дар бораи муваффақият ба таври гуногун фикр мекунанд. Баъзан баъзе одамон онро бо дӯздӣ баробар мекунанд ва мегӯянд: "Ў дӯзди муваффақ аст!" Ин нишон медиҳад, ки

на ҳама муваффақият матлуб аст; муваффақияти мо
.набояд ба дигарон зарар расонад

Шарти дигари муваффақият ин овардани ҳамоҳангӣ
ва натиҷаҳои мусбат на танҳо ба ҳудамон аст, балки мо
.бояд ин бартариятҳоро бо дигарон низ мубодила кунем

Ба даст овардани муваффақияти молиявӣ на танҳо
маъноӣ лаззат бурдан аз он чизеро дорад, ки мо
сазовори он ҳастем; он инчунин маъноӣ масъулияти
ахлоқиро дорад, ки ба дигарон дар эҷоди ҳаёти беҳтар
барои худ кумак кунем. Ҳар касе, ки ақл дорад,
метавонад пул кор кунад, аммо агар онҳо дар дил
муҳаббат дошта бошанд, наметавонанд ин пулро
худхоҳона истифода баранд; ба ҷои ин, онҳо он чизеро,
.ки доранд, бо дигарон мубодила меkunанд

Пул дар дасти одамони бахил ва бадкирдор ба
лаънат табдил меёбад, аммо барои онҳое, ки дастони
саховатманд ва дилҳои меҳрубон доранд, он неъмат ва
.тӯҳфа аст

Рӯхҳои нек рӯхҳои некро ҷалб меkunанд ва ба онҳо
.ҷалб мешаванд

Мо бояд дӯст доштани ҳамсояро мисли ҳудамон ёд
гирем ва дар хотир дорем, ки мо дар ин ҳаёт барои
муддати кӯтоҳе ҳастем ва баъд аз он ба ҷаҳони дигаре
меравем, ки сатҳаш аз сатҳи тафаккур ва сифати
.амалҳои мо дар ин будубоши заминӣ вобаста аст

Хешовандони ҳақиқии мо кистанд? Барои шахси
оқил ҳама хешованданд ва ҳар кадоме «ҳамсоя» аст.
Албатта, шахси оқил қодир ба дарк аст ва мефаҳмад, ки
гарчанде офтоб нури худро ба як пора ангишт ва алмос
мепошад, алмос, бар хилофи ангишт, қобилияти
беназири қабул ва инъикоси нурро дорад. Бояд

ҳамроҳии онҳоеро ҷустуҷӯ кард, ки афкор ва эҳсосоти онҳо мисли алмос пок аст ва бояд вақтро барои ёфтани дӯстони самимӣ сарф кард. Касоне, ки зиндагии пок ва ростқавлона доранд, дӯстонеро ҷалб мекунанд, ки бо тозагӣ ва ростқавлӣ хосанд, дар ҳоле ки онҳое, ки бо ғаризаҳои паст бе дарк зиндагӣ мекунанд, дӯстони ба .ҳам монандро ҷалб мекунанд

Агар шумо ба идеалҳои баланд ва принципҳои баланд арҷгузори кунед, тавсия дода мешавад, ки аз муошират бо одамоне, ки ба ин идеалҳо ва принципҳо бовар надоранд ва афкорро печида ва кайфиятро ҳалалдор мекунанд, худдорӣ кунед, то ки ларзишҳои онҳо сатҳи ларзиши шуморо паст накунанд. Дар айни замон, касеро аз доираи муҳаббати худ истисно накунад

Илова бар ин, инсон бояд на танҳо муҳаббат бахшад, балки сулҳро низ барқарор кунад, то ки ҳар ҷое ки равад, ҳамоҳангӣ ва оромиро ба вучуд орад ва бо ҳузури меҳрубонаи худ атрофиёро тароват бахшад. Ҳеҷ кас намехоҳад ба наздикии сағбачаи бадбӯй наздик шавад - узр мехоҳам - ҳама аз он канорагирӣ мекунанд. Ба ҳамин монанд, шахси асабонӣ, бепарво ва баҳсҷӯ дигаронро асабонӣ ва дафъ мекунад. Мо мехоҳем мисли садбаргҳои шукуфта бошем, ки бӯи ширине мебароранд, ки дилро шод мегардонад. Биёед кӯшиш кунем, ки бӯи сулҳ ва насими некиро дар ҳар ҷое, ки меравем ва дар ҳар ҷое, .ки зиндагӣ мекунем, паҳн кунем

Подшоҳии Худо дар миёни абрҳо ё дар макони мушаххасе дар фазо нест. Он берун аз торикӣ аст, ки мо ҳангоми пӯшидани чашмонамон мебинем ва вақте ки мо мулоҳиза меронем ва дуо мегӯем, чашми рӯхе, ки дар пешонӣ ҷойгир аст, дар дохили мо кушода мешавад ва мо нури муборакро мебинем ва шодмониро эҳсос мекунем, ки ба ҳар як ҳуҷайраи бадан ворид мешавад ва

мо ҳис мекунем, ки парда бардошта шудааст ва дари
.махфӣ ба сӯи Подшоҳии Худо кушода шудааст

Худо шодмонии доимо навшаванда аст, шодмоние,
ки ҳама чизро фаро мегирад. Мо бояд бо он шодмонӣ, ки
дар дохили мо зиндагӣ мекунад ва беохирро ихота
.мекунад, ягонагӣ эҳсос кунем

Дар паси марзҳои ларзишии моддаи зич шуури
беохир ва ҳамаҷониба, ки бо тамоми шукӯҳ, бузургӣ ва
бепоёни худ тавсифнопазир аст, пинҳон аст. Ин
подшоҳии осмон аст, як неъматӣ абадӣ, бепоён ва
.беохири шуур

Вақте ки дарки рӯҳ васеъ мешавад ва ҳузури худро
дар ҳама ҷо эҳсос мекунад, он гоҳ бо рӯҳи илоҳӣ
.муттаҳид мешавад

Ҷалол ба Бепоёни Мутлақ, ки дар уфуқ нишастааст,
ки осмон бо уқёнус вомехӯрад ва Ҷалол ба Бепоёни Олӣ,
ки бар сулҳи даруни мо нишастааст; бо тамаркуз ба
Бепоёни дарун, мо метавонем қудрати бепоёни онро ба
.даст орем

Донише, ки аз хондани китобҳо ё аз одамон ба даст
оварда мешавад, дониши маҳдуд аст, дар ҳоле ки
донише, ки мустақиман аз Худо ба даст оварда
мешавад, қудрати ҳикмат, шукӯҳи итминон, оромии дил
.ва оромии рӯҳро мебахшад

Эй Парвардигор, ба ман таълим деҳ, ки бо
тамаркузи амиқ дуо гӯям ва мулоҳизаро бо орзуҳои
самимӣ омезиш диҳам ва бигзор дилам ҳар рӯз бо
.муҳаббати поки ман ба Ту пок шавад

Раҳой аз маҳдудиятҳои карма

хоҳ рӯҳӣ ё ҷисмонӣ, хоҳ бошууруна ё хоҳ беҳуш, ба ,
ҳаёти инсон таъсири мушаххас мерасонад. Амалҳои
гузашта на танҳо онҳое мебошанд, ки рӯзҳо, моҳҳо ё
солҳо пеш анҷом дода шудаанд, балки амалҳои аз ҳаёти
.гузашта низ мебошанд

Шумо мурда будед ва Ё шуморо зинда кард; сипас
шуморо мемиронанд ва боз шуморо зинда мекунад; сипас
.ба сӯи Ё бозгардонида мешавед

Таъсири хуб ва бадӣ амалҳои инсон. Дар ҳаёти
кунунии ӯ, ин нишонаҳо дар беҳушӣ ё зершуурӣ нигоҳ
дошта мешаванд ва таъсироте, ки инсон аз таҷассумҳои
қаблӣ мебарад (ё рӯҳи ӯ мебарад), мисли тухмиҳо дар
беҳушӣ ҳобидаанд ва интизори шароити муносиб
ҳастанд, то дар як вақти муайяни карма сабзида ва
нашъунамо ёбанд. Қонуни карма, ки чизҳоро мувозинат
мекунад, амал ва аксуламал, сабаб ва натиҷа, кишт ва
.даравро дар бар мегирад

Ҳар як шахс сарнавишти худро тавассути андеша ва
амалҳои худ ташаккул медиҳад ва энергияҳои, ки онҳо
раҳо мекунанд, хоҳ оқилона ва хоҳ беақлона, ногузир
ҳамчун нуқтаи ибтидоии худ ба онҳо бармегарданд,
ҳамон тавре ки як доира худро бо дақиқии комил пурра
мекунад [Савол дар он аст] ки ҷӯяндаи хоҳишманд бояд
бар ҳилофи иродаи худ бо оқибатҳои ногузири амалҳои
гузаштаи худ ё он чизе, ки тақдир номида мешавад, рӯ
ба рӯ шавад? Ҷавоб ин аст: не, Худо қонун ва муҳаббат
аст ва ҷӯяндае, ки бо орзуи самимӣ ва имони комил ба Ё
рӯй меорад, амалҳои худро бо қонуни илоҳӣ мутобиқ
мекунад ва муҳаббати бечунучарои Худоро меҷӯяд,
бешубҳа баракати илоҳиро хоҳад гирифт, ки бори
.гаронро сабук мекунад ва шароитро беҳтар мекунад

Худо моро дар ин дунёи пур аз ҳаёлҳо ҷойгир кард
ва Ё ранҷу азоби моро ва озмоишҳо ва мусибатҳои, ки

мо аз сар мегузаронем, медонад. Инсонҳо вақте худро
дар гуноҳ ғарқшуда ва нотаваҷиб меҳисобанд, ки аз умқи
он раҳой ёфта наметавонанд, торикии ботинии нодонӣ
ва нодонӣро амиқтар мекунанд. Беҳтар аст, ки онҳо
барои ислоҳи худ талош кунанд, аз қалби раҳмати илоҳӣ
кӯмак ва шафқат ҷӯянд ва аз Худои меҳрубон, раҳмдил
.ва бахшанда бахшиш интизор бошанд

Вақте ки мо робитаи наздики худро бо Худо дарк
мекунем, кадом карма метавонад моро ба ҳам
пайвандад? Нагузореда, ки касе шуморо бовар кунонад,
ки дард ва душвориҳои шумо натиҷаи кармаи шумост.
Ҳамчун рӯҳе, ки дар асли шумост, шумо карма надореда.
Баръакс, шумо бояд ин ҳақиқатро бо тасдиқ кардани он,
ки шумо бо моҳияти ҳаёт, рӯшноӣ ва қувваҳои кайҳонӣ
як ҳастед, дарк кунед. Агар шумо ин далелро дарк
кунед, шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед ва Худо дарҳои
зиёдеро барои шумо боз мекунад ва ба шумо
.имкониятҳои зиёде фароҳам меорада

Агар шумо аз тарзи зиндагии худ нороҳат бошед,
тарзи фикрронии худро тағир диҳед ва ҳиссиёти худро
бо энергияи мусбат пур кунед ва шумо худатон
.фарқиятро эҳсос хоҳед кард

Барои одамон лозим нест, ки аз он чизе, ки аз даст
додаанд, нола кунанд ва ғамгин шаванд ё вазъияти
нохуши худро ба ҳатоғиҳое, ки дар ин ҳаёт ё дар
гузаштаи дур содир кардаанд, нисбат диҳанд, зеро ин як
навъ беэътиноии маънавӣ аст. Онҳо бояд амал кунанд ва
алафҳои бегонаро аз боғи ҳаёт решакан кунанд ва он
гоҳ гулҳои ширинтарин ва дурахшонтарин шукуфта,
меваҳои болаззаттарин ва дилхоҳро ба бор меоранд. Бо
.файзи Ё, Худои Таоло

Таслим шудан ба Худо маънои онро надорада, ки аз
иродаи худ барои беҳтар кардани корҳоямон истифода

набарем ва интизор нашавем, ки Худо вазъияти моро бе
ягон кӯшиши мо ҳал кунад, зеро Худо ба онҳое, ки ба
.худашон кӯмак мекунад, кӯмак мекунад

Гап дар он аст, ки мо меомӯзем, ки чӣ тавр ба сӯи
Худо муроҷиат кунем, то иродаи худро роҳнамоӣ кунем
ва кӯшишҳои дурусти худро баракат диҳем ва тақвият
диҳем. Вақте ки мо монеаи нохоҳиши таслим шуданро
паси сар мекунем, дар Худо паноҳгоҳе меёбем, ки ҳеҷ
кас дар ин ҷаҳон ба мо дода наметавонад ва инчунин
қуввате пайдо мекунем, ки ҳеҷ озмоише наметавонад
.онро паси сар кунад

Ҳар кас метавонад бо Худо муносибати махсус
барқарор кунад, агар донад, ки чӣ тавр дили худро ба
сӯи Худо боз кунад ва ба ҳузури илоҳии Ё, ки шодӣ ва
.итминон меорад, орзу кунад

Вақте ки инсон ба Худо ниёзи амиқ эҳсос мекунад ва
медонад, ки бе Ё кор карда наметавонад, онҳо
мебинанд, ки Худо ба ин ё он тарз посух медиҳад. Аммо
аввал онҳо бояд ин эҳсоси қавӣро парвариш диҳанд,
.зеро посух худ аз худ пайдо намешавад

Агар мо дар ҳаёти худ ба Худо мақоми аввал
надихем, ҳолати шуури мо изтироб ва ошуфта хоҳад буд
ва мо наметавонем бо талаботи беохирӣ зиндагӣ
.мантиқӣ ва дуруст муносибат кунем

Ва роҳи инкишоф додани ин хоҳиш чист? Ҳар
дафъае, ки мо бо бадбахтӣ ё душворӣ рӯ ба рӯ мешавем
ва ҳар дафъае, ки дар дилҳои худ вазнинӣ ҳис мекунем,
бояд ба Худо рӯй оварем ва аз Ё кӯмак пурсем, зеро
медонем, ки ҳар кӣ Худоро дӯст дорад ва Ё онро дар
ақлу дили худ нигоҳ медорад, вазъияти Ё беҳтар
.мешавад ва вазъияти Ё ба сӯи беҳтар тағйир меёбад

Вақте ки мо эфирро бо дуоҳои самимӣ ва
муроҷиатҳои самими худ ба ҷунбиш меорем, мо
моҳияти посухи илоҳиро, ки дорои ғизо, шифо ва
.хушбахтӣ аст, истихроҷ хоҳем кард

Барои онҳое, ки ба ғизои маънавӣ ниёз доранд,
ноумедиҳо ва ноқомии гузашта беаҳамиятанд. Аз онҳо
дарс гирифтани мумкин аст ва кас метавонад бори дигар
кӯшиш кунад ва кӯшишро аз аввал такрор кунад. Бо
ёрии Худо муваффақият барои ҳамаи онҳое, ки аз
ноқомӣ рӯҳафтада нашудаанд, азми онҳо аз фоҷиаҳо
суст нашудааст ва бо имони устувор боварӣ доранд, ки
Худо онҳоро, ки сабр мекунад, дастгирӣ мекунад.
Онҳое, ки дар роҳи рост ҳастанд ва ба онҳо умед, қувват
ва некбинӣ мебахшад, то он даме ки ба ҳадафи ниҳони
.худ ва ба ҳадафи зиндагӣ ноил шаванд

Фикр қуввае мисли барқ аст ва ҳолатҳои равоӣ, он
.ба фикр ва тарзи фикрронӣ бармегардад

Нерӯи барқ ҳам фоидаовар ва ҳам зараровар аст;
ҳар кӣ онро оқилона истифода барад, онро ба хидмати
худ мегузорад, вагарна метавонад ўро барқ занад. Ва
низ чунин фикр мекард: Агар онро ба роҳҳои дуруст
равона кунанд, ба соҳибаш хушбахтӣ меорад, вагарна ба
.ў мушкилот меорад

Фикр мисли аспӣ ваҳшӣ аст, аммо ром кардани он
ғайриимкон нест ва тафаккури мусбат яке аз роҳҳои
.назорати фикр аст

Фикри солим дӯсти наздик аст ва ақли бемор
душмани доимӣ аст

Тафаккури солим оромӣ ва амниятро ҷалб мекунад,
дар ҳоле ки тафаккури носолим тирҳои марговареро
мепартояд, ки ду маротиба ба соҳибашон бармегарданд.

Аз ин рӯ, мақоле ҳаст: "Мукофот ба амал баробар аст".
То он даме, ки инсон ниятҳои нек фиридад, андешаҳои
ӯ ба машъалҳо табдил меёбанд, ҳуҷраҳои рӯҳро равшан
мекунанд ва тӯдаҳои торикиро дур мекунанд, то ки ӯ
тасаллии амиқро эҳсос кунад ва чашмонаш бо табассуми
қаноатмандӣ медурахшанд! Бигзор табассум дар
!чашмони шумо пойдор бошад ва сулҳ бар шумо бод

Зиндагӣ мисли осӣбест, ки тухми озмоиш ва
таҷрибаҳои пурсамарро орд мекунад, то нони ҳаётро
тайёр кунад. Он мисли роҳи печида аст, ки дар ҳарду
тараф гулҳои сершумор дорад. Шапаракҳои дурахшон
ва дарахтон бо меваҳои болаззат дар шоҳаҳояшон, аммо
мо кам меистем. Бигзор аз манзараи он лаззат барем ва
аз ширинии он лаззат барем; дар ҳақиқат, мо аксар вақт
дар ҳолати изтироб қарор дорем. Барои расидан ба
минтақаҳои васеътар, мо фикр мекунем, ки манзараҳои
гуворотар аз он чизе ки дидем, вучуд доранд. Аммо бо
дур шудан аз роҳҳои гулдор ва пурсамар, мо
дарахтонро меёбем, ки аз тару тоза ториктаранд ва
сипас гулҳо нопадид мешаванд. Ва бо он, шапаракҳо ва
инчунин меваҳо, танҳо худро дар биёбони бесамар
.мебинем

Ҳаёти инсон мисли обҳои баҳрхост, ки тоза ва
тароватбахш мешаванд. Танҳо вақте ки шумо ба
атмосфераи боло мебароед. Ин мисли хоби субҳ аст, ки
бо синну сол равшантар мешавад, зеро чизҳо равшантар
ва фарқкунандатар ба назар мерасанд. Ин мисли
сафарест, ки манзара ҳангоми тай кардани масофа
тағйир меёбад. Сипас, ҳамон манзара ҳангоми наздик
.шудан ба он тағйир меёбад ва ғайра

Зиндагӣ хирадмандонро ноумед намекунад, зеро
онҳо бо он моҳирона муносибат мекунанд ва аз он
лаззат мебаранд, бе он ки он онҳоро идора кунад ва аз

озодиашон маҳрум кунад. Масалан, онҳо аз об лаззат мебаранд. Онҳо онро менӯшанд ва дар он оббозӣ мекунанд, аммо намегузоранд, ки худро дар он ғарқ кунанд. Онҳо аз либосҳое, ки дӯст медоранд, лаззат мебаранд. Бе риояи аз ҳад зиёди расмият ва расмиятҳое, ки сатҳӣ ҳисобида мешаванд. Онҳо аз хӯрдан лаззат мебаранд, бе он ки пурхӯрӣ онҳоро фурӯ барад, зеро аз ҳад зиёд хӯрдан баданро заиф мекунад ва даркҳоро фурӯ мебарад. Ва ӯ онро комилан nobуд мекунад. Ва аз ин рӯ, инсон бояд аз ҳаёт лаззат барад, аммо бе он ки .ҳиссиётро тавассути ғӯтаварӣ хаста кунад

Муросо бо дигарон маънои розӣ шудан бо онҳо дар ҳама чиз ё қурбон кардани идеалҳо барои онҳо надорад, зеро ин услуби мутобиқат номатлуб аст ва бо ҳақиқат мувофиқат намекунад. Ислоҳотгарон ва бузургон розӣ набуданд. Бо вучуди ин, бо ин қадар одамони атрофашон, онҳо ба идеали худ устувор монданд, зеро онҳо дарк карданд, ки коре, ки мекунанд, комилан .дуруст аст

Аввалан, инсон бояд бо Худо, сипас бо вичдони худ .ва сипас бо одамон дар ҳамоҳангӣ бошад

Принсип набояд аз байн равад ва барои ноил шудан ба ҳадафи муайян ба ангезаҳои пинҳонӣ муроҷиат .накунад, зеро ин ба одамони принципнок муносиб нест

Кӣ метавонад ба тарзе зиндагӣ кунад, ки Худоро писанд ояд? Ба дигарон зарар нарасонед, зеро онҳо чизе барои тарс надоранд. Агар ин равиш дигаронро қонеъ накунад, барои инсон кофист, ки дар дохили худ роҳат бошад ва эҳсоси оромии ботинӣ кунад, ки ӯро аз .ризоияти одамон мустақил мегардонад

Қувват ва хоҳиши рӯҳ Дар рӯ овардан ба Худо, онро магнитизми рӯҳонӣ меноманд ва бо ин магнитизм рӯҳ

баракатҳо ва ларзишҳои нозук ва ҳама таҷрибаҳои хуби
инсониро ба худ ҷалб мекунад, ки ба ӯ некӣ ва адолатро
.хотиррасон мекунад

магнитизми рӯҳонӣ ин қудратест, ки бо он инсонро
ба худ ҷалб ва ҷалб мекунад, дӯстони хуб ва чизҳои
муҳим ва муҳим ва фаҳмиши фаҳмиши чизҳо ин қудрат
.аз қувваи ҷозибавӣ Худо гирифта шудааст

Шами сулҳ

.Як деги рӯҳӣ гиред, онро бо оромии худ пур кунед

Шишаи эҳсосоти маро бигир, онро бо раҳмати худ
пур кун

Сабади холии рӯҳи маро гир, онро бо меваҳои
.хиради худ пур кун

Оби ишқи худро ба ҷони ман рез, ман онро ба
косаҳои ҷони ташна мерезам

Деворҳои нафсро вайрон кун, маро дар ҳузури
.пурраи худ фарқ кун

Нури субҳи ишқ

Бигзор ӯ аз сӯроҳиҳои дилам берун нигарад

Он маро ба нури офтоби муҳаббати ту хотиррасон
мекунад

Паҳн шуда дар осмони умрам

Нури дурахшони муҳаббати ту дурахшид

Ба худам, ва он равшан шуд

Нури ту фазои рӯҳонии маро пур кард

Ту ҳаёте ҳастӣ, ки ҷисми маро нигоҳ медорад

Ва ақле, ки андешаҳои маро илҳом мебахшад
Ва ҳикмате, ки нодонии маро пароканда мекунад
Ман шамъи нозуки муҳаббатамро меафрӯзам
Барои хондани китоби тиллоӣ
Аз замонҳои қадим дар ман нигоҳ дошта мешавад
Муҳаббати шумо буд ва ҳоло ҳам ҳаст
Шами ноаёни сулҳ
Ки торикиро пароканда мекунад ва паёмҳои шуморо
ба ман нишон медиҳад
Блог дар саҳифаҳои дилҳост
Бигзор ҷалоли Ту ошкор шавад, эй Худовандо
Бигзор нури хиради шумо пароканда шавад
Нодонӣ, ихтилоф ва ҳасад
Аз соҳилҳои замин то абад
Заъфии моро ба қувват табдил диҳед
Ва мо дар қатъият заиф шудем
Бадани моро бо нерӯи барқӣ ҳаётан муҳим пур
кунед
Ва ақл ва рӯҳро бо нури шифобахши худ пур кунед
Дастӣ моро бигир, то дар оби ғафлати Ту ғарқ
нашавем ва вучуди худро бо муҳаббат ва ҳикмати Ту пур
гардон. Бигзор мо эҳсос кунем, ки ба Ту хеле наздикем
.ва офтоби раҳмати Ту пайваста бар мо медурахшад
Ман гулҳои андешаҳои пурҷӯшу хурӯши худро
мегузорам

Дар сохтори оромӣ

Атри хомӯши ӯ месарояд

Ва ӯ дар бораи ҷалоли Ту месарояд

Ва бо дурахши нури муқаддаси шумо

Ман зебоии вучуди туро мебинам

Орзуҳои хушбахтонаи ман амалӣ мешаванд

Вақте ки нури ту дар ҷони ман медурахшад

,Пардаҳо аз оташи хирад фурӯзонанд

Ман ҷалоли Туро мебинам ва шодмонии ман

меафзояд

Бигзор Худо шуморо бо нури Худ равшан кунад

Ва салом аз ҷон ба шумо

Талабот ва талаботи зиёде ҳастанд, ки ҷаҳон ба мо
пешниҳод мекунад ва моро ба аҳамияти ниҳоят муҳими
онҳо ва имконнопазирии зиндагӣ бидуни онҳо ё қодир
будан бе онҳо бовар мекунонад, аммо талаботи асосӣ
бояд ба даст овардани осоиштагии Худо бошад, ки
манбаъҳояш ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд ва чашмаҳояш
ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд ва ба ҳама чиз дар зиндагӣ
.мазза ва маъно медиҳанд

Биёед дар хотир дорем, ки Худо моҳияти вучуди
мост ва муҳаббат тирезаест, ки мо тавассути он ба
чехраи пурҷалоли Ӯ менигарем. Ҳар касе, ки меҳодад
хузури илоҳиро эҳсос кунад ва ин орзуи бузургро дар
фикр ва амал парвариш диҳад, Худо дархости онҳоро
иҷро мекунад ва ба онҳо кӯмак мекунад, ки пардаҳоро,
ки монеи дидани нурҳои муборақ мешаванд, канда
.кунанд

Ҳар касе, ки қасд дорад дар ин роҳ пеш равад, ҳеҷ
чиз ӯро бознамедорад ва ҳеҷ монеае ӯро то расидан ба
.ҳадафаш ва расидан ба орзуи дилаш бознамедорад

Марворидҳо ва ганҷҳои рӯҳонӣ

Онҳое, ки нуқсонҳои дигаронро фош мекунанд ва
онҳоро шарманда ва ҳафа мекунанд, аз хирад ва
доварии дуруст дуранд. Мо бояд аз гуноҳ нафрат кунем,
на аз гунаҳкор, зеро ӯ бародари рӯҳии мост, сарфи назар
аз торикии нодонӣ, ки ӯро фаро гирифтааст. Мақсади
маҳкумият бояд шифо бошад, на аз фахр кардан ва
захмӣ кардан. Мо бояд бо бародари гунаҳкори худ ҳамон
тавре муносибат кунем, ки мехоҳем бо мо муносибат
.кунанд, агар мо дар ҷои ӯ ва вазъияти ӯ мебудем

Ҳар кас айби бародарашро дар ин дунё пинҳон
кунад, Худованд айби ӯро дар охираи низ пинҳон
.мекунад

Ҳамон тавре ки мо дигаронро доварӣ мекунем,
қонуни рӯҳонӣ низ моро ба ҳамон дараҷа доварӣ
мекунад. Мо набояд аз дигарон аз ҳад зиёд интизор
шавем ва набояд ҳамеша аз касе натиҷаҳои хуб интизор
шавем, ҳатто агар онҳо тамоми кори аз дасташон
.меомадаро кунанд

Инсон метавонад афтад ва пешпо хӯрад, аммо то он
даме, ки тамоми кӯшишро ба ҳарч диҳад, то дубора аз
зинапоӣ фазилат ва адолат боло равад, дар амон хоҳад
.монд

Ҳар рӯз мо бояд кӯшиш кунем, ки рӯҳияи беморро аз
ҷиҳати ҷисмонӣ, равонӣ ё маънавӣ дар муҳити худ
баланд бардорем, ҳамон тавре ки ба худамон ё аъзои
.оилаамон кӯмак мерасонем

Ҳар касе, ки аз имрӯз кӯшиш мекунад, ки мувофиқи қонунҳои илоҳӣ зиндагӣ кунад - ба ҷои зиндагии кӯҳнаи худхоҳона, ки душворӣ ва бадбахтӣ меорад - хоҳад дид, ки новобаста аз он ки ӯ дар зиндагӣ чӣ қадар хоксорона нақш мебозад, он нақши муҳим боқӣ мемонад, ба шарте ки ӯ вазифаи худро то ҳадди пурра мувофиқи дастури коргардони намоишномаи кайҳонӣ ва соҳиби ҳамаи .сарнавишти мо иҷро кунад: Худои Қодири Мутлақ

Вақте ки мо бо дигарон бо самимияти самимӣ, муҳаббати ҳақиқӣ ва ба назар гирифтани эҳсосот муошират мекунем, мо дӯстони хубро ба ҳаёти худ бе ягон таваҷҷӯҳ ба манфиатҳои шахсӣ ё ҳисобҳои худхоҳона меорем; дар акси ҳол, мо наметавонем .дӯстони ҳақиқии худро бишносем

Аз риёкорӣ ва худнамоӣ ҳалос шудан ва ба тарзе амал кардан лозим аст, ки қасдан ба дигарон зарар .нарасонад

Дӯстонро набояд ҳашмгин, паст зада ё душманӣ кунанд ва ба онҳо ҳеҷ сабабе дода нашавад, ки нисбати мо эҳсосоти нохушоянд дошта бошанд. Дӯстонро набояд бадрафторӣ кард, истисмор кард ё маслиҳати беихтиёр дод, агар аз онҳо напурсида шавад. Вақте ки маслиҳат талаб карда мешавад, он бояд самимона ва меҳрубонона, бе тарси оқибатҳо дода шавад. Дӯстон ба якдигар тавассути танқиди созанда ва бародарона .кӯмак меkunанд

Таҷрибаҳои душвори зиндагӣ барои фалаҷ кардани иродаи мо ва шикаст додани мо нестанд, балки барои тезтар кардани азму иродаи мо ва тақвияти имони мо ба Худо ва эътимоди худамон меоянд. Баъзе одамон хато бовар доранд, ки ин таҷрибаҳо ва мушкилот қувваҳои харобиовари бартарафнашавандаанд ва аз ин рӯ, онҳо таслим мешаванд. Тафаккури солим барои фаъол

кардани қувваи ботинии мо барои мубориза бо
.самараноки зиндагӣ ва озмоишҳои он муҳим аст

Агар шахс бо касе, ки аз ҳудаш қавитар аст, рақобат
накунад, қавӣ нахоҳад шуд. Ба ҳамин монанд, вақте ки
мо бо душвориҳои худ бо ҷасорат ва устувориҳои равоӣ
.рӯ ба рӯ мешавем, мо қавитар ва устувортар мешавем

Ақли мо қисми ҷудонашавандаи шуури ҳамаҷонибаи

Худост. Дар зери мавҷи шуури мо уқёнуси огоҳии
бепоёни Ё нуҳуфтааст. Вақте ки мавҷ фаромӯш мекунад,
ки он қисми уқёнуси бузургтар аст, худро аз он қудрати
уқёнусӣ ҷудо мекунад. Дар натиҷа, ақли одамон аз
маҳдудиятҳои моддӣ заиф мешавад ва дигар қодир ба
кори пурсамар ва истеҳсоли фаровон нест. Вақте ки
ақлҳо ғубори нодонӣро аз худ дур мекунанд ва
занҷирҳои, ки қудратҳои онҳоро мебанданд,
мешикананд, онҳо қобилияти эҷодкорӣ ва муоширати
.мусбат бо ҳаётро бештар мекунанд

Вақте ки шумо ба як идеяи мушаххас часпида, онро

бо иродаи қавӣ пур мекунад, он идея ба як қувваи
динамикӣ табдил меёбад ва вақте ки фикр динамикӣ
мешавад, мувофиқи харитаи ноаён, ки дар зехн кашида
шудааст, он метавонад муҳити муносибро барои
.муваффақият фароҳам оварад

Одамон аз он сабаб ноком мешаванд, ки ба шароити
сахти зиндагӣ таслим мешаванд, бе он ки ба онҳо
муқовимат кунанд, ба ҷои он ки ба онҳо муқовимат
.кунанд, бе таслим шудан

Зарур аст, ки қувваи иродаро машқ ва фаъол созем

Онҳое, ки ба паноҳгоҳи оромӣ ворид мешаванд,
метавонанд бо дигар ҷонҳое, ки Худоро дӯст медоранд,

аз чихати рӯхонӣ муошират кунанд ва забони садбаргҳо
.ва ҳама мавҷудоти зиндаро дарк кунанд

Эй Парвардигор, ягона Подшоҳ бош, ки бар муҳаббат
ва орзуи ман тахт нишастааст

Онҳое, ки мулоҳиза мекунанд, эҳсоси амиқи оромиро
эҳсос мекунанд ва ин оромии ботинӣ бояд ҳатто дар
ҳузури дигарон нигоҳ дошта шавад. Он чизеро, ки инсон
дар мулоҳиза меомӯзад, бояд дар фаъолиятҳои ҳаррӯза
ва муошират бо дигарон амалӣ кунад, бе он ки ба касе
.иҷозат диҳад, ки оромии ӯро ҳалалдор кунад

Вақте ки шумо мехоҳед одати хуберо эҷод кунед ё
одати бадро аз байн баред, ба ҳуҷайраҳои мағзи сар, ки
дар онҳо механизмҳои одатҳои гуногун ҷойгиранд,
.диққат диҳед

Барои ташаккул додани одати хуб, аввал ором
нишинед ва мулоҳиза ронед ва кумаки илоҳиро ҷӯед.
Ақли худро ба маркази ирода, ки дар пешонӣ байни
абрӯвони шумо ҷойгир аст, равона кунед ва одатеро, ки
мехоҳед дар мағзи худ ҷорӣ кунед, қатъиян тасдиқ
кунед. Вақте ки шумо мехоҳед одатҳои бадро аз байн
баред, таваҷҷӯҳи худро ба ин маркази ирода низ равона
кунед ва қатъиян тасдиқ кунед, ки ҳама чуқурҷаҳое, ки
ин одатҳо дар онҳо реша давондаанд, нест карда
мешаванд. Бо тамаркуз ва ирода, шумо метавонед ҳатто
чуқурҷаҳои амиқтарини одатҳои кӯҳнаи решадорро нест
кунед. Ба худ борҳо итминон диҳед, ки шумо қувваи
иродаи кофӣ доред, ки одатҳои носолихро аз минтақаи
.мағзи сар решакан кунед

Вақти муносибтарин барои чунин тасдиқ субҳи
.барвақт аст, вақте ки ирода ва диққат хушёр аст

Ба худ итминон диҳед, ки шумо аз ҳама гуна амрҳо
озод ҳастед ва рӯзе хоҳед дид, ки - бо ёрии Худо - шумо
аллакай худро аз одате, ки меҳостед аз он халос шавед,
.раҳо кардаед

Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрҳои худро аз он дур
кунед ва онро ба Худо вогузоред. Имони худро ба Худо
мустаҳкам кунед ва ба он эътимод кунед, ки Ӯ қодир аст
.ба шумо кумак кунад

Бисёре аз ранҷу азоб аз изтироб ва изтироб
сарчашма мегиранд. Чаро шумо бояд ранҷ кашед, вақте
ки он чизе, ки метарсед, ҳанӯз рӯй надодааст? Тасаввур
кунед, ки нури муҳофизатии Худо шуморо аз ҳар тараф
иҳота кардааст ва шумо ҳимояи аҷоибӣ Ӯро эҳсос хоҳед
.кард

Азбаски аксари изтиробҳои мо аз тарс сарчашма
мегиранд, агар мо тарсро аз ҳаётамон бартараф кунем,
худро озод ҳис хоҳем кард ва шифо ғавран пайдо
мешавад. Ҳар шаб, пеш аз хоб, ба худ итминон диҳед, ки
.Худо бо шумост, шуморо муҳофизат ва назорат мекунад

Дар ин драмаи кайҳонӣ, инсонҳои ҳама наҷодҳо
достони ҳаётро дар сахнаи замон намоиш медиҳанд. Мо
бояд маъноӣ ҳаётро дарк кунем, бе он ки ба нақшҳои
гузарандаи худ аз ҳад зиёд банд ё аз ҳад зиёд васваса
.шавем

Дарки мо аз зиндагӣ аксар вақт таҳриф ва қачрав
аст, зеро мо бо чашмони худҳои ва уфӯҳои маҳдуд
менигарем. Агар мо бо чашми рӯҳ менигаристем,
.чизҳоро аз нуқтаи назари қомилан дигар менидем

Вақте ки мо чашми хирадро мекушоем, нури
фароғии Худоро мебинем ва дар он нур мо табиати
рӯҳонии худро дарк мекунем, ки инъикоси табиати

шуури умумичаҳонӣ аст, ки тамоми зарраҳо ва қисмҳои
.қоинотро фаро мегирад

Ҳақиқатҳои рӯҳонӣ моро иҳота мекунанд, дарҳои
ҷашмони пӯшидаи моро мекубанд ва моро водор
мекунанд, ки ба ҷои торикӣ рӯшноиро бубинем, бо хирад
амал кунем, на бо нодонӣ, дилҳои худро бо муҳаббат пур
кунем, на бо нафрат ва дар барқарор кардани сулҳ ва
овардани фаровонӣ ва амният ба ҷаҳони худ ҳамкорӣ
кунем. Вақте ки мо ин корро мекунем, нодонӣ аз байн
меравад, тафовутҳои вазъият аз байн мераванд, мо дар
барӯйхатгирии аҳоли ягонагиро хоҳем дид ва бо иродаи
.илоҳӣ бештар ҳамроҳанг хоҳем шуд

Муносибати мо бо Худо сард ё бемуҳаббат нест, ба
монанди муносибати байни корфармо ва корманд. Мо
оилаи Ё ҳастем, ғамхориҳои Ё ба мо доимӣ аст ва Ё ҳамеша
ба мо гӯш медиҳад. Мо қисми ҷудонашавандаи вучуди Ё
ҳастем ва муносибати мо бо Ё зинда ва пурҷӯшу хурӯш
.аст

Офаридгори мо ба мо сарвати бепоёни муҳаббат,
фаҳмиш, фаҳмиш, иродаи неқ ва қувваи рӯҳонӣ ато
кардааст, аммо аксари мо ин сарватро ба ҳеҷ чиз, ки
Худо меҷаҳад, ки мо дар амният, сулҳ ва ҳамкориҳои
дӯстона зиндагӣ кунем, чунон ки сазовори як оилаи
бошараф ва меҳрубон аст, исроф кардаем, аммо тамаъ
ва ҳисобҳои худҷаҳона дар дилҳои мо реша давонда, дар
.байни мо низоъ коштаанд

Худо меҷаҳад, ки мо оғо бошем, аммо мо ғулом
буданро интиҳоб кардаем

Инсон аз ҳонаи бихишти дур шудааст ва бихишти
ботинии эҳсоси наздикӣ ба Худо ва наздикии Худоро ба
худ аз даст додааст ва бе саъю кӯшиши шахсӣ
.наметавонад ин бихиштро дубора ба даст орад

Худо моро ба сурати Худ офаридааст, аммо ин
ҳақиқат аз зеҳни мо берун рафтааст. Мо ба хаёли он
дода шудаем, ки сарнавишти мо душворӣ ва сарнавишти
мо нобудӣ аст. Мо бояд пардаи хаёлро бо ханҷари хирад
канда партоем, то ҳақиқати дурахшони пушти онро
.бубинем

?Мо кистем ва табиати воқеии мо чист

Инсонҳо фарқиятҳои возеҳ доранд, хоҳ аз ҷиҳати
равонӣ ё эмотсионалӣ, хоҳ аз рӯи нақшҳое, ки дар
зиндагӣ мебозанд, хоҳ аз рӯи кор ва фаъолиятҳое, ки
онҳо пайгирӣ мекунанд, хоҳ аз рӯи хоҳишҳое, ки эҳсос
мекунанд. Аммо дар зери ҳамаи ин фарқиятҳо ду чиз
ниҳон аст, ки ҳар як инсон бидуни истисно меҳаҳад ва ба
онҳо ниёз дорад. Яке озодӣ аз ҳама гуна дард ва
хоҳишҳост. Дигаре хушбахтии комил ва пойдор аст -
қаноатмандии комил, ки дар он сулҳ, муҳаббат, хирад ва
.шодӣ зиндагӣ мекунад

Дар асл, он чизе ки инсонҳо барои ба даст овардани
он талош мекунанд, Худост, хоҳ онҳо ин номро истифода
баранд, хоҳ не. Донимон мегӯянд, ки Худо ҷавҳари
хушбахтӣ ва рӯҳи хушбахтӣ аст. Ва агар инсон
мустақиман аз манбаи кайҳонӣ истифода набарад,
қаноатмандии комилро эҳсос нахоҳад кард. Ин нуқтаи
.муҳим барои фаҳмидани ҳолати инсон аст

?Аммо одамон он чиро, ки мечӯянд, аз куҷо мечӯянд

Онҳо онро танҳо дар чизҳои дунявӣ мечӯянд: дар
моликият, шароити беруна ва муносибатҳо бо дигарон.
Аммо бо назардошти табиати офариниш, ёфтани он дар
ҳеҷ чиз, касе ё ягон шароит дар ин ҷаҳон ғайриимкон
.аст

Офариниш бар асоси принципи дугонагӣ асос
ёфтааст. Доштани расм танҳо бо як ранг ғайриимкон
аст, зеро бе муқобили он роҳе барои кор кардан вуҷуд
надорад. Ба ҳамин монанд, вуҷуд доштани ҳеҷ як ҷанбаи
вуҷуд дар ҷудой аз дугонагӣ ғайриимкон аст. Аммо,
ҳангоми таҳқиқи хоҳишхое, ки одамонро ангезиш
медиханд, мо мебинем, ки ҳар яки мо танҳо чизҳои хуб,
гуворо, зебо ва мусбатро мехоҳем, бе он ки камтарин
хоҳиши мубориза бо ҳар чизи нохуш ё номатлуб дошта
.бошем. Аммо ин ғайриимкон аст

Дар ин ҷаҳони дуалистӣ, бе дард лаззате нест, бе
торикӣ рӯшноӣ нест, бе бадӣ некӣ нест, бе марг ҳаёт
нест. Ду тарафи танга ҷудонашавандаанд. Ин маънои
онро дорад, ки он чизеро, ки мо дар умқи худ орзу
.мекунем, аз ин ҷаҳон ба даст овардан мумкин нест

Мардум ҷустуҷӯ мекунанд — бале, онҳо бо тамоми
қувваташон ҷустуҷӯ мекунанд — аммо онҳо
наметавонанд он чизеро, ки меҷӯянд, пайдо кунанд, ки
ин боиси ноумедӣ ва ноумедӣ мегардад. Ин на танҳо ба
ноумедӣ, балки ба хашми шадид ва хашми шадид ва дар
натиҷа ба амалҳои зӯроварӣ оварда мерасонад. Ҳамаи
ин аз он сабаб рух медиҳад, ки онҳо он чизеро, ки
меҷӯянд, дар ҷои дуруст намеҷӯянд ва дар натиҷа, онҳо
.он чизеро, ки дилашон мехоҳад, намеёбанд

Одамони замони мо дар бораи маъно ва мақсади
зиндагӣ чизе наметавонанд ва аз ин рӯ, онҳо аз ошуфтагӣ
.ва саргардонӣ азият мекашанд

Аз рӯи табиат, инсонҳо мавҷудоти мақсадноканд.
Агар онҳо дар зиндагӣ ҳадафе надошта бошанд ва агар
ақл, энергия, ирода ва эҳсосоти онҳо ба таври мусбат ва
созанда равона карда нашавад, онҳо ба роҳҳои
харобиовар, аз қабилӣ сӯиистифода аз машрубот ва
маводи муҳаддир, муроҷиат ба зӯроварӣ ва ғайра, рӯ

меоранд. Ҳадафи ниҳои зиндагӣ шинохти Худост ва бар
дӯши афрод воҷиб аст, ки нақшҳо ва фаъолиятҳои
берунии худро тавассути амалҳои одилона, дурнамои
солим, муносибатҳои мусбат ва канализатсияи судманди
.эҳсосоти худ ҷамоҳанг созанд

Ин ду ҷанбаи табиати мо - ҷанбаи ботинӣ ё маънавӣ
ва ҷанбаи зоҳирӣ - агар дуруст фаҳмида шавад, бо ҳам
муҳолиф нестанд. Баръакс, онҳо якдигарро дастгирӣ
мекунанд ва ба мо дар рушд ва такмили қобилиятҳо ва
потенсиали ҷисмонӣ, равонӣ, эмотсионалӣ ва маънавии
.худ кумак мекунанд

Одамон дар як ҳолигии бузург зиндагӣ мекунанд, бе
ангезиши зеҳнӣ ё ангезиши равонӣ. Онҳо аз сабаби
набудани ҳадаф ва набудани чизе, ки метавонад ба
ҳаёти онҳо арзиш ва маъно диҳад, дилгир мешаванд.
Одами оддӣ метавонад тавре кор ва рафтор кунад, ки
гӯё аз ҷиҳати равонӣ ва рӯҳӣ солим бошад, аммо оё онҳо
?хушбахтанд

Ҳадафи асосии зиндагӣ донишдони он аст, ки мо
кистем ва табиати аслии мо чист. Агар мо ба ҷанбаҳои
амиқтари ҳаёт таваҷҷӯҳи сазовори онҳоро диҳем,
ногузир хушбахтӣ эҳсос хоҳем кард, зеро хушбахтии
инсон бо пайваستшавӣ бо ҳуди маънавии инсон
алоқаманд аст, ки бидуни он инсон вуҷуд ё вуҷуд
.надорад

Тарси нокомӣ ё беморӣ бо андешаи доимӣ дар бораи
он парвариш меёбад, то он даме ки идеяи нокомӣ аз
зеҳни шуур ба зеҳни зерхуш ворид шуда, дар ниҳоят ба
шуури баландтар мерасад. Сипас, тарс, ки дар зеҳни
зерхуш ва шуури баландтар реша давондааст, ба
афзоиш ва афзоиш шурӯъ мекунанд, то он даме ки зеҳни
шуурро бо алафҳои бегонаи тарс пур мекунанд, ки
ҳангоми сабзидан ба осонӣ мисли андешаи аввала нест

карда намешаванд. Ин алафҳои бегонаи зараровар дар
ниҳоят меваҳои захролуд ва марговар медиҳанд.
Хушбахтона, решаҳои онро метавон аз дарун бо
тамаркузи қавӣ ба ҷасорат ва дарки огоҳии имони
мутлақ ба Худо ва он ки Ӯ қодир аст ба онҳое, ки
мехоҳанд ба худ кумак кунанд ва онҳоро аз зарар
.муҳофизат кунанд, кумак кунанд

Як вақтҳо, як ҳубобчаи хурде дар рӯи баҳр шино
мекард ва аз тӯфонҳо ва раъду барқ эҳтиёт мекард, ки
овозеро шунид, ки ба ӯ пичиррос мезад: «Эй ҳубобчаи
«?хурди ҳаёт, ба ту чӣ шудааст

Оё намедонӣ, ки ту қисме аз уқёнуси ҳаёт ҳастӣ?
Ҳубобчаи хурдакак ба атроф нигарист ва ин ҳақиқатро
дарк кард

Шуури инсонӣ мисли ҳубобчаи хурд шино мекунад.
Дар сатҳи баҳри шуури кайҳонӣ, фикр мекунад, ки он
ҳубобчаи муваққатӣ аст ва аз тарси беморӣ, ҷаҳл ва
марг меларзад. Эй ҳубобча, оё ту аз уқёнус метарсӣ? Ба
атроф нигоҳ кун ва бодикҷат мушоҳида кун. Назари
худро аз муҳити наздики худ ба олами бепоёни Худо
гузарон. Фаҳмиши худро амиқтар каш, васеъ кун, то
бидонӣ ва итминон ҳосил кунӣ, ки ту бо баҳри бузурги Ӯ
як ҳастӣ ва Худо бо ту аст. Ӯ туро муҳофизат мекунад,
.дастгирӣ мекунад, ҳоло ва то абад

Пешгирӣ аз домҳо ва домҳо

Ҳар вақте ки шумо дар дилатон хоҳиши қавиеро
эҳсос мекунед, ки шуморо барои иҷрои он водор
мекунад, аз фаҳмиш истифода баред ва аз худ
бипурсед: "Оё ин хоҳиши хубест, ки метавонад амалӣ
шавад ё хоҳиши баде, ки набояд қадр карда шавад?"
Орзуҳои моддии носолим одатҳои бади моро бо додани
умедҳои бардурӯғ ва хушбахтии ҳаёли ташвиқ

меkunанд. Дар чунин ҳолатҳо, бояд қудрати фаҳмиш
барои ошкор кардани ҳақиқат истифода шавад. Одатҳои
бад дар ниҳоят ба бадбахтӣ оварда мерасонанд. Вақте
ки табиати воқеии онҳо фош мешавад, онҳо нотава
мешаванд, ки шахсро дар домҳои ранҷу азоб ва домҳои
.бадбахтӣ банданд

Андешаҳо ва ҳикояҳо

Дар зиндагӣ ва марг, дар ғаму андӯх ва мусибатҳо,
имони ман ба Ту, эй Парвардигор, қавӣ ва бечунучаро,
.устувор ва бечунучаро боқӣ мемонад

Ҳар нафаси орзу ва зориам дарҳо ва тирезаҳоро дар
рӯҳам мекушояд, ки аз онҳо ба сӯи неъматҳои Худо
.мегузарам

Ҳамон тавре ки офтоб ба ҷойҳои серодамтарин
медурахшад, ман низ нурҳои муҳаббати илоҳиро дар
ҳама соҳаҳои ҳаёт ва фаъолиятҳои ҳаррӯзаи худ хоҳам
.дид

Эй Парвардигор, маро баракат деҳ, то рӯҳамро бо
субҳидам бедор кунам ва онро ба остонаи мубораки Ту
расонам

Қиссаи оҳуи мушк

Мушк як моддаи қиматбаҳо бо бўи қавӣ аст, ки дар
нофи оҳуи мушк, ки дар кӯҳҳои баланди Ҳимолой
.зиндагӣ мекунад, мавҷуд аст

Вақте ки оҳу ба синни муайяне мерасад, мушки
дилкаш пинҳонӣ аз нофи худ берун меояд ва оҳу аз он
бӯи ҷолиб ба изтироб меояд ва ба рақс ва ҷустуҷӯи
.манбаи он бўи гуворо шуруъ мекунад

Он аз як ҷой ба ҷои дигар ҳаракат мекунад, дар
байни сангҳо ва зери дарахтон бӯй мекунад ва дар ҳама
.ҷо манбаи он бӯи ҳаяҷоноварро меҷӯяд

Ниҳоят, вақте ки сухан намеёбад ва бо орзу ва ҳавас
он чиро, ки меҷӯяд, пайдо карда наметавонад, хашмгин
.ва бештар асабонӣ ва изтироб мешавад

Дар кӯшиши ниҳой барои расидан ба манбаи мушк,
он аз кӯҳҳои сангини баланд ба водие меҷаҳад, то бо
сарнавишти худ рӯ ба рӯ шавад ва бо марг рӯ ба рӯ
шавад, ки дар он лаҳза шикорчиён метавонанд онро
дастгир кунанд ва халта ё ғадуди мушкро аз он берун
.оваранд

Дар ин маврид яке аз шоирони бомаърифат чунин
:қиссае гуфтааст

!Эй оҳуи мушк, ту аблаҳ

?Чаро азоб мекашӣ? Чаро беҳобӣ

Ин мушк дастрас аст

!Бо халтаи шикамат, эй аблаҳ

Ҳатто агар шумо бо бинии худ ламс карда бошед

Аз ту бӯи сиррӣ меояд

Шумо он чизеро, ки умед доштед, ба даст
меовардед

Ва шумо бе ҳароҷот зиндагӣ мекардед

Оё шумо, дӯстони ман, фикр намекунед, ки аксари
одамон мисли оҳуи мушк рафтор мекунанд? Онҳо
ҳамеша ва абадан дар ҳама ҷо берун аз худ хушбахтиро
.меҷӯянд

Бале, онҳо хушбахтиро дар бозӣ меҷӯянд ва худро
ба хастагӣ ва хоҳишҳо дода, аз роҳҳои лағжандаи
сарват мебароянд, то он даме ки дар ниҳоят аз кӯҳҳои
умедҳои баланд ба кӯҳҳои ноумедӣ ва нокомӣ меҷаҳанд,
вақте ки наметавонанд хушбахтии ҳақиқиро, ки дар
умқитарин умқи рӯҳашон нигоҳ дошта мешавад, пайдо
.кунанд

Агар мо андешаҳои худро ба дарун гардонем ва
амиқ мулоҳиза ронем, дар оромии рӯҳ манбаи хушбахтии
.ҳақиқӣ ва пайдореро, ки меҷӯем, хоҳем ёфт

Мо набояд мисли оҳуи мушк бошем, ки дар ҷустуҷӯи
хушбахтӣ дар ҷойҳои нодуруст nobуд шавад. Балки бояд
хушёр бошем ва кӯшиш кунем, ки хушбахтиро дар
.дохили худ пайдо кунем, на берун аз худ

Қиссаи Тугма

Боре марде назди ман омад ва гуфт, ки аз бемории
:музмини дил азият мекашад ва илова кард

Ман бисёр чизҳоро санҷидаам, аммо наметавонам»
.«аз дарди дил халос шавам

Баъд аз оромона фикр кардан, аз ӯ хоҳиш кардам,
ки бароям қайчӣ биёрад. Ӯ бо ларзон ба ман нигарист ва
:гуфт

"?Шумо мехоҳед дили маро кушоед, ҷаноб"

Ман хандидам ва ҷавоб додам: "Ман духтур нестам.
Оё шумо ягон бор шунидаед, ки шахсе барои ҷарроҳӣ бо
"!қайчӣ кор карда бошад

Ниҳоят, ӯ бо норозигӣ қайчӣ овард, бинобар ин ман
яке аз тугмаҳои куртаашро буридам ва ба ӯ гуфтам, ки
тугмаи дигареро ба ҷои он надӯзад ва дасташро ба ҷое,
ки тугма гум шудааст, нагузорад. Ман инчунин ба ӯ

гуфтам, ки пас аз ду ҳафта назди ман биёяд ва ман
.интизор доштам, ки дар ин муддат ӯ шифо меёбад

Мард хандид ва гуфт: «Ман он чиро, ки шумо
пурсидед, иҷро мекунам, зеро ба шумо эътимод дорам,
аммо фикр мекунам, ки ин аҷибтарин доруест, ки то ҳол
«!ба ман таъин кардаанд

Ду ҳафта пас ӯ давонда назди ман омад ва бо
:хайрат гуфт

Мутахассисон ба ман итминон доданд, ки ман аз"
бемории дил шифо ёфтаам. Пас, барои Худо, ту чӣ кор
"?кардӣ? Оё ту аз тугма ҷинро берун овардӣ

Ман бо табассум ҷавоб додам: "Бале! Дасти шумо
пайваста бо тугма бозӣ мекард ва тугма бо дил ҳамоҳанг
".буд

Он тугма ҷин буд, ки боиси дарди дилат мешуд. Пас,
ман тугмаро буридам ва ба ту гуфтам, ки онро иваз
накун ва дастатро ба дилат нагузор. Бо ин роҳ, дилат аз
!фишор сабуки ёфт ва ба ту осеб нарасонд

Ҳама чиз босуръат пеш меравад ва одамон бо
корҳои зиёд банд ҳастанд. Табиист, ки беҳтар аст, ки
неъматҳои дунёро ҷамъ кунед, назар ба он ки вақтро
беҳуда сарф кунед, бигзоред, ки фасл аз шумо гузарад
ва бо дасти холи бимонед. Аммо он чизе ки бояд
даравед, ҳосили бойтарини ҳаёт аст: наздик шудан ба
Худо ва шинохти Ё. Ягона роҳи ба даст овардани
хушбахтии ҳақиқӣ ин ба даст овардани коре дар ин
ҷаҳон ва инчунин ба даст овардани муваффақияти
.рӯҳонӣ аст

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, вазифаҳои ҳаррӯзаи
худро пеш аз он ки аввал дар бораи Худо мулоҳиза

ронанд ва ақлу бадани худро бо энергияи баракати
.илоҳӣ пур кунанд, оғоз намекунанд

Талаботи зиёди ҷаҳон метавонад онҳоро, ки дар
ҷустуҷӯи ҳадафҳои рӯҳонии худ ҳастанд, боздорад ва
онҳоро аз роҳи интиҳобкардаашон дур кунад, аммо
онҳое, ки азми қавӣ доранд, ба ҳеҷ чиз намегузоранд, ки
онҳоро аз роҳ дур кунад; онҳо новобаста аз шароити
.душвор ё номусоид, бо қатъият истодагарӣ мекунанд

Новобаста аз он ки ҷаҳон ба мо чӣ медиҳад, он
орзуҳои дилҳои моро қонеъ карда наметавонад, ки
орзуҳои моро доранд, ки чизеро устувортар, муҳимтар ва
аз ҳама чизҳои ганҷҳо ва сарватҳои ҷаҳон гаронбаҳотар
.меҷӯянд

Вақте ки инсон мемирад — Худоё, умри дароз хоҳӣ
дошт — ҳеҷ қудрате дар рӯи замин барои ӯ коре карда
наметавонад. Пас аз тарк кардани ин ҷаҳон кӣ
метавонад ба мо кумак кунад? Худоё, мо бояд ҳамеша
дар хотир дошта бошем, ки ин ҷаҳон танҳо як таваққуфи
муваққатӣ дар сафари мо ба сӯи хонаи бихишӣ аст, ки
дар он ҷо мо дар ҳузури Худои меҳрубон абадан зиндагӣ
.хоҳем кард

Сарвати аз ҳад зиёд саломатӣ, оромӣ ва
самаранокиро кафолат намедиҳад, аммо ба даст
овардани оромӣ ва самаранокӣ ба муваффақияти
мутаваззин ҳам дар сатҳи маънавӣ ва ҳам дар сатҳи
.моддӣ оварда мерасонад

Аксари одамон самаранокии зеҳниро танҳо барои ба
даст овардани муваффақияти моддӣ инкишоф
медиҳанд. Аммо вақте ки инсон бар худ ҳукмрон
мешавад ва қудратҳои равонии худро идора мекунад ва
мувофиқи нақшаи илоҳӣ амал мекунад, ҳаёти ӯ баракат
хоҳад ёфт ва ҳангоми дар ин замин буданаш нектари

рӯхро бичашад. Ё дигар асири одатҳо ва хоҳишҳо
нахоҳад буд, балки шуури ӯ ба қалби ҳузури илоҳӣ
табдил меёбад ва дар он ҷо аз лаззатҳои нав, ки тавсиф
.кардан ғайриимкон аст, баҳра хоҳад бурд

Бадан бузургтарин дорухона аст

Муҳаққиқони соҳаи тиб кашф карданд, ки вақте мо
шодмонии азимро эҳсос мекунем, бадан
антидепрессантҳо ва дигар моддаҳои коҳишдиҳандаи
стрессро истеҳсол мекунад, ки ба мисли доруҳои
таъинкардаи духтурон пурқувват ва муассиранд. Бадан
бузургтарин дорухона дар рӯи замин аст, ки қодир аст
чизи дурустро дар вақти лозима истеҳсол кунад, вақте
ки мо бо тавозуни рӯҳоние, ки Худо дар дохили мо
.гузоштааст, ҳамоҳанг ҳастем

На ҳама стресс зараровар аст; стресс энергияи
ҳаётан муҳимро, ки аз бадани мо мегузарад, бедор
мекунад ва фаъолият ва ҳаракатро ҳавасманд мекунад.
Таҳқиқот нишон доданд, ки миқдори кофии стресс
.муфид аст

Аммо мушкилот вақте ба миён меояд, ки стресс аз
сатҳи солим зиёд шавад

Ҳар яки мо маҳдудияти шахсии стресс дорем ва
вақте ки ин маҳдудият аз ҳад зиёд мешавад, мо аз он ки
бояд бошем, бештар стресс мегирем ва шояд аз он огоҳ
набошем, то он даме, ки мушкилот дар бадан, эҳсосот ва
.ақл пайдо шаванд

Зиндагӣ бо Худо шодӣ ва хушбахтӣ аст, дар ҳоле ки
бе Худо изтироб, нооромӣҳо, душвориҳо ва ҳатто офатҳо
вучуд доранд. Пас, чӣ гуна мо метавонем дар зиндагӣ,
ки дар он офатҳо ва фоҷиаҳо ҳукмфармост, сулҳ ва

оромӣ пайдо кунем ва ба ин замин каме хушбахтӣ
?оварем

Талаботи аввал ин огоҳ будан аз фишорҳои зиндагӣ
ҳангоми таҳти таъсири онҳост

Худо доно ва доност ва бадани моро бо сигналҳо ба
монанди роҳатӣ, нороҳатӣ, оромӣ ва изтироб ато
кардааст ва мо бояд ба ин сигналҳо диққат диҳем. Дар
бадани мо як ақли илоҳӣ вуҷуд дорад, ки кӯшиш
мекунад ба мо чизе бигӯяд ва мо бояд дар вақти стресс
ё истироҳат ба ин паёмҳо гӯш диҳем. Вақте ки шумо
стрессро ҳис мекунед, ақли худро ба қисмати баданатон,
ки стрессро аз сар мегузаронад, равона кунед, сипас
нафаси чуқур кашед ва дар айни замон, он қисмро то
ларзиши он нармӣ фишор диҳед. Сипас истироҳат кунед
ва шиддатро раҳо кунед. Ин ба нигоҳ доштани тавозуни
энергетикӣ ва ҳаётӣ дар бадан ва муҳофизат кардани он
.аз таъсири зараровари стресс мусоидат мекунад

Мо инчунин метавонем стресси эмотсионалиро
тавассути нафаскашӣ идора кунем. Вақте ки шумо тарс
ё ягон эҳсоси дигари зарароварро ҳис мекунед, чанд
маротиба оҳиста, амиқ ва ритмикӣ нафас кашед ва
берун кунед, ба бадани шумо имкон диҳед, ки ҳангоми
ҳар нафаскашӣ ором шавад. Ин ба суст шудани тапиши
дил, барқарор кардани гардиши муқаррари хун, осон
кардани ҷараёни энергияи ҳаётан муҳим тавассути
асабҳо ва ба ором кардани ақли шумо ва тоза кардани
.фикрҳоятон мусоидат мекунад

Зиндагӣ вазъияти ғавқулодда нест; ин ифодаи
зебои илоҳӣ аст ва мо бояд аз он лаззат барем. Биёед
дар хотир дорем, ки табассум қудрат аст; агар мо онро
истифода набарем, мо ҷанбаи муҳими ҳаётро аз даст
.медихем

Инсонҳо рӯхҳое ҳастанд, ки эҳсосот ва эҳсосот
доранд ва онҳо бадане доранд, ки мисли либос ё куртаи
болоӣ мепӯшанд. Аммо то он даме, ки мо танҳо дар
сатҳи бадан ва эҳсосот зиндагӣ мекунем, мо зери
.таъсири манфии стресс ва шиддат қарор хоҳем гирифт

Вақте ки мо бо табиати аслии худ, ки рӯх аст, дар
ҳамоҳангӣ қарор дорем, шодмонии рӯх ба дил ҷорӣ
мешавад ва ба муҳаббат табдил меёбад. Эҳсоси ин
муҳаббат, ки бо оромӣ ва оромии рӯх алоқаманд аст ва
амал ва муошират таҳти таъсири ҳамоҳангии он,
муносибтарин роҳи зиндагии табиӣ дар ҷаҳоне аст, ки
пур аз танишҳо ва муҳолифатҳост. Ҳамоҳангӣ бо ин
.шодмонӣ роҳи ҳалли мушкилоти зиндагӣ аст

Эзоҳ: Дар мавриди изҳороти: "Бадан антидепрессант
ва дигар моддаҳоро истеҳсол мекунад, ки стресс ва
шиддатро коҳиш медиҳанд, ки на камтар аз онҳое, ки
духтурон таъин кардаанд, пурқувват ва
самараноктаранд", ин маслиҳате нест, ки бе маслиҳат ва
дорухатҳои тиббӣ даст кашед, аз ин рӯ, зарурати шарҳ
.додан вуҷуд дорад

Муодилаҳои магнитӣ

Шахсе, ки ҳузури қавӣ ва майлҳои бад дорад +
шахси меҳрубон, вале заиф ирода дорад = магнити бадӣ
бар меҳрубонӣ ғолиб меояд

Шахси заифирода бо майлҳои бад + шахси
қавиирода бо майлҳои нек = ҷаззобии некӣ бадиро
мағлуб мекунад

Магнетизми рӯхонии заиф + биомангнетизми бад =
магнетизми бади қавӣ

Қувваи қавии ахлоқӣ + қувваи заифи ахлоқӣ =
қувваи ахлоқии бештар

Шахсе, ки хашмгин ва зӯровар аст + шахсе, ки нарм
ва меҳрубон аст = ҷозибаи хашм бар нармӣ ғолиб меояд

Мизоҷи қавӣ, мутавозин ва ором + мизоҷе, ки баъзан
ба норозигӣ майл дорад = ҷозибаи оромӣ ғолиб меояд

Нокомии музмини решадавонда + нокомии камтар
решадавонда = магнитнокии қавии нокомӣ

Муваффақияти мусбати қавӣ + муваффақияти
мусбати камтар = муваффақияти афзоянда

Лапшиши қавии нокомӣ + ларзиши қавии
муваффақият = ё магнитнокии қавии нокомӣ ё
магнитнокии қавии муваффақият, вобаста ба муҳит ва
шароит

Ақли қавӣ ва солим + нодонӣ комил = ё зиракӣ ва
маҳорат, ё нодонӣ ва аблаҳӣ

Қудрати барҷастаи рӯҳонӣ + қудрати амалии
барҷаста = Магнити рӯҳонӣ - қудрати амалии воқеан
барҷаста

Агар одамон метавонистанд шумораи зиёди
мавҷудоти сайёро дар эфири атрофи худ бубинанд,
шояд баъзеҳо кӯшиш мекарданд, ки наздикони
фавтидаи худро пайдо кунанд. Худо чашмони рӯҳонии
маро кушод ва ман бисёре аз он рӯҳхоеро мебинам, ки
олами заминиро тарк кардаанд. Бо тамаркузи амиқ ба
чашми рӯҳонӣ (маркази пешонӣ), бо биниши ботинӣ
метавон ҷаҳони дурахшонеро, ки дар он ҳамаи рӯҳҳои
нек зиндагӣ мекунанд ва ба сатҳи эфирӣ ба ҳузури
.Худои меҳрубон баромадаанд, бубинад

Дар инсон, дил ҳамчун қабулкунандаи бесим ва
чашми рӯҳонӣ ҳамчун интиқолдиҳанда амал мекунад.
Ҳатто агар шумо наздикони фавтидаи худро набинед

ҳам, агар шумо оромона эҳсосоти худро ба дил равона
кунед, шумо метавонед ҳузури онҳоро, ки барои шумо
азизанд, ки ҳоло дар баданҳои осмонӣ зиндагӣ
меkunанд, аз оромӣ ва амнияти Худо баҳра мебаранд ва
аз озодии худ аз маҳдудиятҳои бадан шодӣ меkunанд,
эҳсос кунед, то шумо дар оромии онҳо тасалли ёбед ва
.дилатон аз онҳо ором шавад

Вақте ки номи Худоро ба забон меорам, тамоми
вучудам дар шодмонии бузург об мешавад. Аммо ин
ҳолат танҳо пас аз саъю кӯшиши зиёд ба ман расид. Дар
аввал ман орзуманд набудам, зеро ақлам он вақт ғоиб
буд. Аммо акнун, ҳамин ки фикрҳо ва огоҳии худро ба
маркази рӯхонӣ - фосилаи байни абрӯвон - равона
мекунам, ҳама фикрҳо нопадид мешаванд, нафаскашӣ
худ аз худ қатъ мешавад, дил аз тапидан бозмемонад,
нооромии ақл фурӯ меравад ва ҳолатҳои вучуд бар рӯх
фурӯ мераванд, то ман экстази рӯхониро эҳсос кунам ва
.дар неъматии илоҳӣ ғарқ шавам

Мақолҳои тиллоӣ

Хушбахтӣ ҳаққи ман, мероси ман ва ганҷи пинҳони
илоҳии ман аст. Маро роҳнамоӣ кун, то дар худ
ганҷҳоро пайдо кунам, ки аз орзуҳои подшоҳон
.болотаранд

* * *

Зиндагӣ як ҳаракати оқилона бо ритми муқаррарӣ
аст. Он худро дар ашёи ғайризинда шакл медиҳад ё
шакли зинда ва ҳаракаткунанда мегирад. Зиндагӣ ҳама
.чизро фаро мегирад ва ҳама чизро фаро мегирад

* * *

Эй Ошиқи Бузургтарин, Ту ҳаётӣ, Ту ҳадаф ва орзуи
манӣ

* * *

Дар боғи бихиштӣ барои ман садбарги шукуфон ё
дар гарданбанди дурахшони ишқи худ як муҳраи
дурахшон бисоз, ё ба ман бузургтарин шарафи худро ато
.кун: хурдтарин ҷой дар дили худ

* * *

Дар ҳар ҷое, ки дигарон кӯшишҳои маро дар анҷом
додани корҳои нек қадр кунанд, ман метавонам
беҳтарин хидматро пешниҳод кунам

* * *

Биёед бо риштаҳои абрешими хотираҳои ширин ва
,андешаҳои нозук қолини тиллоии орзухоро бофта

* * *

Ишқ мисли коғазӣ регдор аст, ки ақло сайқал
.медиҳад ва ноҳамвориро аз хислат тоза мекунад

* * *

Пандемияҳо, офатҳо ва тағйироти шадиди табиат,
ки харобиҳо, харобӣ ва зарари васеъро ба бор меоранд,
"фармонҳои илоҳӣ" нестанд. Ин офатҳо аз афкор ва
амалҳои инсонӣ сарчашма мегиранд. Дар ҳар ҷое, ки
тавозуни нозуки некӣ ва бадӣ дар ҷаҳон аз сабаби
ҷамъшавии мавҷҳо ва ларзишҳои зараровар, ки аз
ниятҳои бад ва рафторҳои нодурусти инсон ба вуҷуд
меоянд, ҳалалдор мешавад, бесарусомонӣ ҳукмронӣ
.мекунад ва харобиҳои васеъ ба амал меоянд

* * *

Ман аз ҳар як халқ беҳтаринро мегирам ва
хислатҳои хуби ҳамаи миллатҳоро қадр мекунам, бе он
.ки ба камбудихояшон диққат диҳам

* * *

Ҳамон тавре ки мо ба арзиши ғизоии хӯроки
харрӯзаӣ худ аҳамият медиҳем, мо бояд ба маводи
ғизоии равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем, низ
.диққат диҳем

* * *

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибе барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пурқудрат, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба сухангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармро истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо
мегузарад ва онҳо пур аз эҳсоси амиқ ва оромӣ
мебошанд. Ин аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи
болоии худ, ҷараёни доимие, ки ба ҷонҳо дар ҳамоҳангӣ
бо он манбаъ мерасад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки
хушбахтиро ба онҳое, ки ба сулҳ орзу мекунанд, интиқол
.диҳанд

* * *

Чӣ қадар суханони нек аз дил андӯхҳои зиёдеро аз
байн бурданд ва чӣ қадар овозҳои хирадманд роҳҳои
!торикро бо ҷароғҳои шодӣ ва оромӣ равшан карданд

* * *

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд омӯзем. Зеро ҳар дард ва ранҷу
.азоби мо маъно ва мақсад дорад

* * *

Бо вучуди сахтии таҷрибаҳо, онҳо мисли оташе
ҳастанд, ки маъдани оҳанро об карда, онро ба пӯлоди
.зебо, пойдор ва бисёрфункционалӣ табдил медиҳад

* * *

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

* * *

Вақте ки ақл аз умқи рӯҳи орзуманд ба Худо
пичирроси самимӣ ва пурҷӯшу хурӯш мекунад, даъвати
рӯҳ ба қалби ҷаҳон таъсир мерасонад ва посух меояд ва
бо худ шодмонии бузурге меорад. Ин пичирроси зеҳнӣ
иродаро то он даме ки қувваи заруриро барои расидан
.ба ҳадафи дилхоҳ ба даст орад, парвариш медиҳад

* * *

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур мешаванд, аз ин рӯ, танҳо
фикр кардан дар бораи чизе барои ноил шудан ба он
кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое кор
.мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд

* * *

Инсон набояд тамоми қобилиятҳои зеҳнии худро, ки
Худо ба онҳо додааст, барои пайгирии чизҳои зудгузар
сарф кунад, то худро дар лабиринти моддият гум
накунад ва маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳои нолозимро
барои худ эҷод накунад. Баръакс, онҳо бояд қудрати
зеҳнии худро барои ба даст овардани ниёзҳои зиндагӣ
истифода баранд ва барои рушди қобилиятҳои ахлоқии
худ талош кунанд, то байни дуруст ва нодуруст ва байни
он чизе, ки зараровар аст ва он чизе, ки ғоидаовар аст,
.фарқ гузоранд

* * *

Ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва назарияҳост ва
бисёре аз онҳое, ки ин равишро қабул мекунанд, ба
.хулосаҳои субъективии худ часпида мешаванд

* * *

Эй Парвардигор, дарвозаҳои оромиро боз кун ва
паноҳгоҳи андешаҳои рӯҳонии маро аз ҳамлаҳои
пичирроси бад нигоҳ дор Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар
боғи дилам шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори
.субҳи омадани Ту ҳастам

* * *

Дониши назариявӣ наметавонад дониши илоҳиро ба
даст орад ва тавсия дода мешавад, ки вақти қиматбаҳои
худо ба назарияҳое сарф накунед, ки дар асл татбиқ
карда намешаванд, вагарна инсон худро дар миёни
чангалҳои зичи зеҳнӣ мебинад ва наметавонад аз
.доираи назарияҳо берун равад

* * *

Хушбахтӣ самараи пирӯзии равонӣ бар шароити
.ноустувори зиндагӣ аст

* * *

Касе, ки Худо ӯро мешиносад, шояд барои ҷаҳон
номаълум бошад

* * *

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ [бе санҷиши
воқеӣ] барномарезӣ кунад, ӯ мисли дастгоҳи сабти
сайёре мешавад, ки мақолҳоро такрор мекунад ва
ибораҳои баландро садо медиҳад ва дигарон ӯро олими
донишманд меҳисобанд, аммо чунин дониш бо дарки
мустақими ҳақиқат тақвият намеёбад ва бо
.дастовардҳои рӯҳонӣ ҳамқадам намешавад

* * *

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,
таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,
бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

* * *

Дилҳои худро ба фурӯрезии илоҳӣ кушоед, то ки он
аз шумо ҷорӣ шавад ва ҳаёти шуморо бо баракатҳои
.рӯҳонӣ ва некӣ пур кунад

* * *

Новобаста аз он ки шумо чӣ кор мекунад ва чӣ
дастовардхоеро ба даст оварда метавонед, ҳамеша дар
хотир доред, ки Худо манбаест, ки ба шумо тамоми
қувватеро, ки барои кор кардан ва ноил шудан ба он
.лозим аст, медиҳад

* * *

Эй Парвардигор, бигзор Туро дар фақр ва дар
шукуфой, дар беморӣ ва дар саломатӣ, дар нодонӣ ва
дар хирад ба ёд орам ва нури мубораки Туро, ки дар як
.лаҳза саломатӣ ва шифо мебахшад, бубинам

* * *

Дар танҳоии андешаҳоям, орзуи шунидани овози
мубораки туро дорам. Овозҳои саҳт ва заминии
пинҳоншударо, ки дар печидагиҳои хотирам пинҳон
шудаанд, аз ман дур кун. Меҳоҳам овози ором ва оҳанги
.туру то абад дар оромии рӯҳам бишнавам

* * *

Зиндагӣ дар торикии пӯшида аст ва баъзан мо пешпо
мехӯрем ва аз пеш рафтан дудила мешавем. Мо бояд
бигзорем, ки нури Худо чароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торикии зиндагӣ қадам мезанем.
Ў моҳи пурра дар шабҳои нодонӣ ва торикии, офтоби
дурахшон дар соатҳои бедорӣ, чароғи роҳнамо ва
ситораи роҳнамо барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди
.заминӣ ва гузаранда мегузаранд

* * *

Замони он расидааст, ки инсон аз хоби фаромӯшӣ ба
.бедории рӯҳ бедор шавад

* * *

Худовандо, аз ту хоҳиш мекунем, ки огоҳии моро аз
умқи нодонӣ ва андешаҳои танг ва маҳдуд ба уфуқҳои
сулҳ, нур, муҳаббат ва ҳамдардӣ ба инсонӣ баланд
.бардорӣ

* * *

Дар ниҳоят корҳо беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудратҳо
ва мӯъҷизаҳои Худо дар паси муҳолифатҳои ҳаёти инсон
пинҳон шудаанд ва ҳар касе, ки ба ногузирии вазъият
боварӣ надорад ва бо ақл ва имони худ кӯшиш мекунад,
ки ба он чизе, ки дар паси парда аст, ворид шавад, даре
барои ӯ боз хоҳад шуд, ки [аз ҷониби ҳар дасти мӯъмин]
.мекубад

* * *

Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвой ё муносибати
оқилона бо вазъиятро надорад. Баръакс, новобаста аз он
ки чӣ рӯй медиҳад, инсон бояд ба худ итминон диҳад, ки
агар бо тамоми дил, ҷони худ ва эҳсосоташ ба ӯ рӯй
оварад, танҳо Худо метавонад ӯро дар шароити душвор
.ва стресс дастгирӣ кунад

* * *

Агар ҳиссиёти мо тамоми ҳақиқатро ба мо мерасонд,
мо Заминро ҳамчун дарёҳои электронҳо ва ҳар як зарраи
.чангро ҳамчун массаи ғалтаки нур мебинем

* * *

Онҳое, ки бо фаҳмиши худ аз модда то рӯҳ ворид
мешаванд, моҳияти иллюзияро дарк мекунанд ва
.моҳияти ҳақиқатро медонанд

* * *

Новобаста аз он ки шахс дар ҷангалҳои Африқо
бошад, дар майдони ҷанг бошад, аз беморӣ ё фақр азоб
кашад, бояд худро бовар кунанд, ки дасти Худо аз
хатар қавитар аст ва қодир аст касонеро, ки ба ӯ паноҳ
.мебаранд, муҳофизат кунад

Роҳи муассиртаре барои ҳифзи худ вуҷуд надорад.
Албатта, бояд ҳангоми муносибат бо рӯйдодҳо аз мантиқ
истифода кард ва ҳамзамон ба ёрии илоҳӣ комилан
.бовар дошт

* * *

Муҳаббате, ки дар қалби ҳамаи махлуқот ҷойгир аст
— муҳаббати ҳамаи модарон, падарон, дӯстон ва
.наздикон — аз муҳаббати илоҳӣ сарчашма мегирад

* * *

Байни вазифаҳои асосӣ ва хурд бояд фарқ гузошта
шавад ва муҳимтарин вазифа нисбат ба вазифаҳои оддӣ
афзалият дода шавад. Ғайр аз ин, ҳеҷ вазифа набояд бо
вазифаи дигар муҳолифат кунад. Навиштаҳои Муқаддас
ба мо мегӯянд, ки вақте як вазифа бо вазифаи дигар
муҳолифат мекунад, ин далели он аст, ки он вазифаи
.воқеӣ нест

* * *

Ҳангоме ки нурҳои ҳаётии офтоб паҳн мешаванд,
ман нурҳои умедро ба дилҳои камбағалон ва
партофташудагон [онҳое, ки ҷомеа онҳоро тарк
кардааст] мепошам ва дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
.меҳисобанд, азму иродаи навро ҷори мекунам

* * *

Устод Парамаҳанса ба яке аз шогирдонаш гуфт:
«Ҳеҷ касро аз доираи муҳаббати худ дур наkun, ҳамаро
дар дили худ нигоҳ дор ва онҳо туро дар дили худ нигоҳ
.«хоҳанд дошт

* * *

Худовандо, ба ман кумак кун, то ҳамеша аз иродаи
худ барои анҷом додани корҳои судманд ва хайр
.истифода барам

Ба ман кӯмак кунед, ки ба иродаи Ту мувофиқат
кунам, то ки ҳамаи фикрҳоям ба мақсадҳои Ту ҷавобгӯ
.бошанд ва бо иродаи Ту ҳамоҳанг бошанд
Ў ба ман кӯмак кард, ки қудрати пинҳон ва мубораки
даруни худро бедор кунам, то ки ман ҳама мушкilot ва
.озмоишҳоро паси сар кунам

* * *

Ба он шахсияти рӯҳонии далеру хоксор бедор шавед
- шахсияте, ки қуввати шерҳоро бо нармии кабӯтарон
муттаҳид мекунад
* * *

На танқиди талху бардурӯғ маро ташвиш медиҳад
ва на ситоишу хушомадгӯии пурдабада. Ягона орзуи
ман ин аст, ки иродаи Туро иҷро кунам, эй Худованд ва
.ба лутфи Ту ноил шавам
* * *

Шумо наметавонед тасаввур кунед, ки шодмонии
беандозае, ки ҳангоми эҳсос кардани ҳузури илоҳӣ
шуморо пур мекунад. Он гоҳ ҷони шумо аз муҳаббати
бепоёни Худо маст хоҳад шуд. Ин муҳаббатест, ки аз ҳар
гуна муҳаббати инсонӣ миллионҳо маротиба болотар аст
- муҳаббате, ки ҳамаи хоҳишҳои шуморо қонеъ мекунад
.ва дили шуморо бо шодӣ ва қаноатмандӣ пур мекунад
* * *

Тавассути тамаркузи ботинӣ, шумо наметавонед
мустақиман дар дохили худ ва атрофи худ хушбахтии
рӯҳониро эҳсос кунед. Агар шумо ин огоҳиро парвариш
диҳед, шахсияти шумо ба таври ҳамоҳанг рушд хоҳад
кард ва шумо барои одамон ва дигар мавҷудот ҷозибавӣ
.ҷолиб пайдо хоҳед кард
* * *

Эй Ҳомии Бузург, бароям парвое надорад, ки агар
ҳама чизро ба хоҳири тақдирам, ки худам сохтаам, аз
даст диҳам, аммо аз ту, ягона паноҳгоҳам, хоҳиш
мекунам, ки шамъи муҳаббатамро ба ту аз боди ғафлат
.ва фаромӯшӣ ҳифз кунӣ
* * *

Биёед аз оби софу тароватбахши сулҳ, ки аз
чашмаҳои шароити мусоид ҷорӣ мешавад ва бо азми
қатъии мо барои фикр кардан ба мусбат ва нигоҳи
.некбинона тақвият меёбад, то сер шавем
* * *

Вичдон як ҳисси фаҳмо аст, ки табиат ва ангезаҳои
аслии инсонро ошкор мекунад. Вақте ки вичдони шумо
пок аст ва шумо медонед, ки кори дурустро мекунад,
шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед. Вичдони пок шаҳодати
рафтори хуб аз ҷониби Худост. Дар додгоҳи вичдон
сафед шудан маънои доштани хушбахтӣ ва гирифтани
.баракатҳои Худоро дорад

* * *

Кӯшиш кунед, ки корҳоро анҷом диҳед, ки аксари
одамон анҷом намедиҳанд ва ба онҳое, ки дигарон
.онҳоро нодида мегиранд, муҳаббат ва оромӣ бахшед

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Агар шумо вақтро барои парвариши ақл сарф
накунед, ҳеҷ миқдори шукуфоии моддӣ шуморо қонеъ
намекунад. Ин парвариш шиканҷа нест, балки омӯзиши
шуур барои ғизо додани афкор ва амалҳое аст, ки ба
.«хушбахтӣ оварда мерасонанд

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас
нагузored, ки касе онро аз шумо дуздад. Худро аз онҳое,
ки меҳонанд шуморо ҳалалдор кунанд, муҳофизат кунед.
Вақте ки ман писар будам, вақте ки баъзе одамон дар
бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн мекунанд, сабри
худро аз даст медодам. Баъдтар фаҳмидам, ки оромии
рӯҳии ман аз тасдиқ ё таҳсин кардани одамон муҳимтар
.аст

* * *

Кошки шумо достони ишқи илоҳиро медонистед, ки
баъзе аз мӯъминон бо Худо аз сар мегузaronанд! Ҳеҷ
таҷрибаи дигаре дар зиндагӣ бо ин шодӣ муқoиса карда
наметавонад. Ман як авлиёро медонистам, ки пайваста
дар муҳаббати Худо ғарқ мешуд ва чехрааш аз
муҳаббати муқаддас медурахшид. Чашми Худо ҳамеша

ба онҳое аст, ки Ёро дӯст медоранд ва Ё ҳеҷ гоҳ онҳоро
.як лаҳза ҳам тарк намекунад

* * *

Кам касоне ҳастанд, ки ба рушди қудратҳои зеҳнӣ
.ва маънавии худ таваҷҷӯҳ доранд

* * *

Нагузored, ки ба қари таъхир фарқ шавед. Аз хоби
ғариби воқеияти муқаррарии дилгиркунанда бархезед
ва ба сӯи уфуқҳои ҳаёти покизае равона шавед, ки дар
.он дастовардҳо, шодӣ ва сулҳ ҳукмфармоист

* * *

Дар дохили шумо потенциали бузурге пинҳон аст, ки
интизори сармоягузори аст ва шумо ягона шахсе ҳастед,
.ки қодир ба ғайолсозӣ ва баҳрабардори аз он ҳастед

* * *

Озодӣ аз диктати одатҳои бад ва ҳавасҳои носолим
нисбат ба муваффақияти моддӣ хушбахтии хеле бештар
.меорад

Муваффақияти адабӣ хушбахтии равонӣ меорад, ки
шароити беруна онро аз шумо гирифта наметавонанд

* * *

Шумо метавонед тамоми вақти худро барои
ҷамъоварии пул сарф кунед, аммо ин пул ба шумо оромӣ
ва амнияти пайдорero, ки меҷӯед, намедихад. Баръакс,
он ба шумо бадбахтии бештар меорад, зеро хушбахтӣ ва
.оромӣ дар ақл, на дар ҳуди ҷизҳо, ҷойгиранд

* * *

Нагузored, ки заъф ба зеҳни шумо ворид шавад ва
ҳангоми муошират бо одамоне, ки андешаҳои манфӣ ва
назари ноумедӣ доранд, эҳтиёткор бошед, то ки
андешаҳои заифи онҳо ба зеҳни шумо ворид нашаванд,
магар ин ки зеҳни шумо ба дараҷае қувват нарасад, ки
андешаҳои дигарон онро заиф карда натавонанд, балки
баръакс, он қодир аст андешаҳои дигаронро тақвият
.диҳад ва эътимоди худро ба худ афзоиш диҳад

* * *

Худо дар ҷои аввал аст ва мо набояд рӯзи худро бе
фикр кардан дар бораи Ё оғоз ё анҷом диҳем. Мо бояд
дар хотир дошта бошем, ки бе қувват ва нерӯе, ки аз
Худо мегирем, мо наметавонистем ягон вазифаи худро
иҷро кунем. Ин бузургтарин вазифаи мо дар назди Ёст

* * *

Роҳе барои арзёбӣ ва доварӣ кардани расму оинҳо
вучуд дорад. Дар аввал, ҳар як анъана асоснокӣ дошт.
Агар мо бифаҳмем, ки асоснокӣ то ҳол дуруст аст, пас
анъана маъно ва ғоида дорад. Аммо, пайравӣ аз
анъанаҳо нодонӣ аст. Мо бояд бидонем, ки чӣ дуруст аст
ва онро пайравӣ кунем, муайян кунем, ки чӣ метавонад
.ба мо хушбахтӣ оварад ва сипас онро татбиқ кунем

* * *

Вақте ки шумо ин қадар одамонро мебинед, ки аз
хушбахтӣ ва муваффақият маҳруманд, фикр накунед, ки
ин тақдири онҳост. Шумо метавонед худро ҳар чизе, ки
мехоҳед, созед. Муваффақияти ботинии шумо он чизест,
.ки шуморо воқеан муваффақ мегардонад

* * *

Агар дар худ чизе надошта бошед, хушбахт нахоҳед
буд, аммо агар дар атрофатон чизе надошта бошед ва
дар худ хушбахт бошед, бешубҳа муваффақ ҳастед. Аз
ин рӯ, баҳодиҳии одамонро аз рӯи шароити берунии онҳо
.ғайриимкон аст

* * *

Дар байни издиҳоми бузург, шояд шахсе бошад, ки
ба сатҳи баланди маънавӣ расидааст ва аз оромии
.ботинӣ ва хушбахтии олии маънавӣ баҳра мебарад

* * *

Ман итминон дорам, ки ҳама чизе, ки ба ман лозим
аст, ба ман хоҳад омад ва аз ин рӯ, ман дар бораи он
чизе, ки оянда интизор аст, хавотир намешавам. Ин
фахр кардан ё худнамоӣ нест, зеро ман кор ва

самаранокии ин қудрати муборакро дар ҳаётам борҳо аз
.сар гузаронидаам

* * *

Новобаста аз он ки ман дар рӯи ҳаёт шино мекунам
ё дар умқи баҳр ғарқ мешавам, ман медонам, ки ман бо
Худо ҳастам ва Ё бо ман аст ва ҳеҷ чиз ба ман зарар
расонида наметавонад, ки ин дониш ба ман хушбахтии
.тасвирнашаванда ва амиқ додааст

* * *

Шакке нест, ки харидани чизи нав як таҷрибаи
гуворо аст. Аммо пас аз муддате, ин эҳсоси шодмонӣ
тадриҷан нопадид мешавад ва шумо ҳатто метавонед
тамоман ба он таваҷҷӯхро аз даст диҳед, онро фаромӯш
кунед ва чизи дигареро орзу кунед. Аммо, маблағи он
ашё фаромӯш намешавад, хусусан агар шумо онро бо
!қисм-қисм харида бошед

* * *

Инсон бояд ҳаёти худро идора кунад ва онро то
ҳадди имкон содда гардонад. Онҳо бояд барои
эҳтиёҷоти зарурӣ ва ҳолатҳои фавқулодда пул ҷамъ
кунанд, сарфакориро аз хароҷот барои чизҳои
боҳашамат авлавият диҳанд ва ба дигарон то ҳадди
имкон кӯмак расонанд. Вақте ки шумо ба дигарон кӯмак
мекунад, кӯмак ба шумо бо ҳар роҳе мерасад ва шумо аз
ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум
.нахоҳед шуд

* * *

Дар шодмонии ҳамаи дилҳо, ман акси садои
неъматии Туро мешунавам, эй Парвардигор, ва дар
дӯстии ҳамаи мӯъминон, ман муҳаббати Туро эҳсос
мекунам, ман шод мешавам ва дилам аз муваффақият ва
шукуфоии дӯстонам шод мешавад, ҳамон тавре ки ман
аз некӯаҳволӣ ва роҳати худам шод мешавам, вақте ки

ман ба дигарон ҳикмат илҳом медиҳам, ман ганҷҳои
ҳикмати худро афзун мекунам ва дар хушбахтии ҳама,
.ман ганҷинаҳои ҳикмати худро меёбам

* * *

Душмани бузургтарини хушбахтӣ қарз гирифтани
барои харидани чизҳои боҳашамат аст. Мардум хато
бодар мекунад, ки то ба даст овардани чизи мушаххас
хушбахт буда наметавонанд. Аммо ҳатто пас аз ба даст
овардани он чиз, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос
намекунад, сарфи назар аз шодмонии муваққатӣ.
Маъноӣ таъқиби сароби хушбахтии заминӣ, ки ваъда
медиҳад, ки танҳо шикаста шавад, чист? Мардум бояд
сода зиндагӣ кунанд, бе он ки ба дороиҳои сершуморе,
ки таваҷҷӯҳи доимиро талаб мекунад, ниёз дошта
.бошанд

* * *

Бихишти ман дар дохили ман аст. Вақте ки ман аз
неъматҳои Худо баҳра мебарам, аз Ё шукр меғӯям ва
шодмонии ботинии ман меафзояд. Бе ин қаноатмандии
ботинӣ, ҳатто лаззатҳо ва шодмониҳои заминӣ ба дӯзах
табдил меёбанд. Ман дарк кардам, ки бе ин шодмонии
ботинӣ, бори масъулиятҳои, ки ба дӯши ман гузошта
мешуданд, маро аз оромии худ маҳрум мекард ва аз
.хушбахтии худ маҳрум мекард

* * *

Агар сарват бо беморӣ ва мушкилот якҷоя бошад,
оқибатҳои он сершумор хоҳанд буд. Гигиена ва
тандурустӣ аз ҷумлаи қавитарин ҷанбаҳои Ғарб
мебошанд. Ҳашароти зараровар ва микробҳои марговар
дар кишварҳои пешрафта самаранок назорат карда
мешаванд, дар ҳоле ки дар кишварҳои дигар
фаровонанд. Аммо нест кардани ин ҳашаротҳо авҷи
муваффақият нест, зеро дар кишварҳои пешрафта
намудҳои дигари мушкилот, ба монанди ҳисобҳои
душворпардохт ва бӯҳронҳои бугӣкунандаи молиявӣ аз

сабаби системаҳои хариди қисмҳо, вуҷуд доранд -
мушкилоте, ки хобро ҳалалдор мекунанд ва оромии
.хотирро ҳалалдор мекунанд

* * *

Мо қисми ҷудонашавандаи ҳамон шууре ҳастем, ки
ин олами бузург аз он пайдо шудааст

* * *

Оё шумо ягон бор рамаи гӯсфандонро дидаед? Агар
яке аз онҳо ҷаҳида равад, боқимондаи рама бе дудилагӣ
онро тақлид мекунанд. Аксари одамон чунинанд. Шояд
касе идеяе пайдо кунад ё тамоюли наvero ҷорӣ кунад ва
дигарон ғавран ба ин кор ҷаҳида, онро тақлид
мекунанд. Ин намуна барои наслҳо боқӣ мондааст. Ҳар
як миллат расму оин ва анъанаҳои худро дорад ва мо
наметавонем иддао кунем, ки ҳамаи онҳо дуруст ё
дурустанд. Аммо кӣ медонад? Шояд баъзе аз ин расму
.оинҳо бемаънӣ ва бемаънӣ бошанд

* * *

Вақте ки тӯфони ғурбатҳои андешаҳо ғуру
меравад, мо ба салтанати сулҳ ворид мешавем ва ба
.ҳузури илоҳӣ даст мерасонем

* * *

Дар бораи Худо фикр кунед, ё манзараи зебоне, ки
сулҳро илҳом мебахшад, ё дар бораи таҷрибаи шодмонӣ
ва гуворо. Фаъолияти мусбат ва ороми равонӣ
.рӯҳбаландкунанда ва тароватбахш аст

* * *

Мо дар ҷаҳони бесарусомонӣ ва ноором зиндагӣ
мекунем. Шумо шояд фикр кунед, ки пул маънои
хушбахтӣ дорад, аммо вақте ки онро ба даст меоред,
шумо ҳоло ҳам нохушбахт ҳастед. Шумо метавонед
сарват ба даст оред ва — Худо нигоҳ дорад — саломатии
худро аз даст диҳед. Ё шумо метавонед саломатии хуб
дошта бошед ва пулатонро аз даст диҳед. Ё шумо
метавонед ҳам сарват ва ҳам саломатӣ дошта бошед,

аммо бо дигарон мушкилоти зиёдERO аз сар гузаронед
ва меҳрубонӣ кунед, аммо дар иваз бо кина ва нафрат
рӯбарӯ шавед. Бе Худо, ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт шуморо
.воқеан қонё карда наметавонад

* * *

Замин барои онҳое, ки беҳабар аз нақшаи илоҳӣ
зиндагӣ мекунад, ба як утоқи шиканча табдил меёбад.

Аммо вақте ки шумо ба таҷрибаҳои зиндагӣ ҳамчун
муаллимони худ менигаред ва аз онҳо моҳияти воқеии
ин ҷаҳон ва нақши ба шумо дар драмаи кайҳонӣ
додашударо меомӯzed, ин таҷрибаҳо ба равшаниҳои
арзишманд дар роҳи қаноатмандӣ ва хушбахтии пойдор
.табдил меёбанд

* * *

Дар он ҷо, дар паси торикии торик, хомӯшии бесадо
ва ҳеҷу ноофарида, моҳияти абадӣ нухуфтааст, ки
манбаи вучуд ва манбаи ҳама қудратҳо ва мавҷудот,
.намоён ва ноаён аст

* * *

Худо ин заминро на танҳо барои хӯрдан, хобидан ва
мурдан офаридааст, балки барои он ки мо иродаи Ёро
бидонем ва мақсади вучуди худро дарк кунем. Якчанд
нафар одамони оқил маънои нақшаи кайҳониро дарк
кардаанд, аммо аксари одамон нобино ва аз ин мақсад
.беҳабаранд

* * *

Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар зиндагӣ набуд; ҳадафи
ман хидмат ба бародарону хоҳарони худ дар инсоният
буд, аз ин рӯ, Худо дарҳои зиёдERO барои ман боз кард,
.то худро таъмин кунам ва рисолатамро иҷро кунам

* * *

Худо ин коинотро барои фаъолият мувофиқи қонуни
муқаррар ва тағйирнопазир офаридааст. Агар мо яке аз
ин қонунҳои умумиҷаҳониро вайрон кунем, худро ҷазо
медихем. Касе, ки аз боми бинои баланд ҷаҳида,

устухонҳояшро мешиканад. Аз ин рӯ, мо наметавонем
қонуни ҷозибаро бе он ки оқибатҳои онро аз сар
.гузаронем, нодида гирем

* * *

Вақте ки мо ба тамаддунҳои ҷаҳон назари амиқ
меандозем ва асрори пинҳони тамаддунҳои қадимро
меомӯзем, як манзараи бузурге бо хатҳои печида,
бобҳои гуногун ва тафсилоти дақиқ пайдо мешавад ва
мо мебинем, ки инсон ҳамзамон ҳам инфиродӣ ва ҳам
.иҷтимоӣ аст

* * *

Агар Худо меҳост, ки мо танҳо дар шуури моддӣ
зиндагӣ кунем, мо аз чизҳои моддӣ комилан қаноатманд
.ва аз рафторҳои дунявӣ қаноатманд мебудем

* * *

Шуълаҳои покӣ, сулҳ ва хушбахтии берун аз орзуҳо
.дар умқи аслии мо медурахшанд ва рақс мекунанд

* * *

Бо ҳар таҷрибае, ки дар осмони ҳаёти мо дар ин
сафари заминии мо пайдо мешавад, мо бояд омӯзем, ки
чӣ гуна огоҳии худро васеъ кунем ва чӣ гуна дар бораи
шароите, ки моро ихота кардааст ё аз сар мегузаронем,
бештар дарк кунем ва дар он сурат мо метавонем дар
ҳамоҳангии беҳтар зиндагӣ кунем ва бо одамон ва ҳаёт
.осонтар ва беҳатартар муносибат кунем

* * *

Аксари одамон ба дигарон тақлид мекунанд. Инсон
бояд асли ва эҷодкор бошад ва ҳар кореро, ки мекунад,
.аз худ кунад

Дар Шарқ, таваҷҷӯҳи асосӣ ба парвариши хушбахтии
маънавӣ равона шуда буд, дар ҳоле ки ҷанбаҳои моддии
зиндагӣ аксар вақт нодида гирифта мешуданд. Дар Ғарб
баъзе роҳатҳои моддӣ мавҷуданд, аммо хушбахтии

равонӣ хеле кам аст. Он чизе ки лозим аст, тавозуни
байни ин ду аст, зеро тамаркуз ба танҳо як ҷанбаи
зиндагӣ боиси нобаробарӣ ва нотавонӣ дар ҳалли
.оқилонаи талаботи зиндагӣ мегардад

* * *

Бузургтарин хушбахтӣ - баъд аз хушбахтии илоҳӣ -
ин аст, ки инсон бо хешовандони наздикаш, ки бояд ҳар
.рӯзи сол бо онҳо зиндагӣ кунад, дар сулҳ бошад

Одамон вақти зиёдеро барои шитоб ва амалҳои
беихтиёр сарф мекунанд, вале ба чизе ноил
намешаванд. Каме таваққуф мекунанд, то андеша
кунанд ва дарк кунанд, ки зиндагӣ чӣ пешниҳод

.мекунад

* * *

Мо бояд барои бунёди биноҳои ботинии ҳикмат дар
боғҳои сулҳ саъй кунем, ки бо гулҳои бешумори
.фазилатҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ шукуфон ва медурахшанд

* * *

Ҳамоҳангии ботинӣ манбаи ғании қувват аст ва
энергияи барқароршавандаро тавлид мекунад

* * *

Агар ба зиндагӣ нигоҳ кунем, мебинем, ки
муваффақият осон нест. Зиндагӣ аксар вақт саҳт ва
бераҳмона аст ва мо бояд барои ба даст овардани рӯзӣ
мубориза барем. Дар бораи саъю кӯшиши лозима барои
нигоҳ доштани бадани худ ва нигоҳ доштани он солим
ва аз беморӣ фикр кунед! Ҳатто агар шумо дар ин кор
муваффақ шавед ҳам, ин муваффақият муваққатӣ аст.
Бадан — бигзор умри дароз бинед — дар ниҳоят ором
хоҳад монд. Зарурати зарурӣ барои ноил шудан ба
муваффақияти дилхоҳ мубориза бурдан бо қувваҳои
сершумор, ҳам дохилӣ ва ҳам беруниро тақозо мекунад.
Ин қувваҳо бемайлон кор мекунанд, то шуморо аз ҳама
.гуна дастовардҳои воқеан муҳим маҳрум кунанд

* * *

Кӯшиш кунед, ки дар ҳама ҳолатҳо ором бошед ва
бигзор тухми сулҳи шумо бо шодмонӣ ва табассуми
қаноатмандӣ шукуфад

* * *

Ҳатто бузургтарин авлиёҳо ба наҷоти комил ноил
намешаванд, агар онҳо муваффақияти худро, яъне
таҷрибаҳои рӯҳонӣ ва дониши олии худро бо дигарон
мубодила наkunанд ва ба онҳо дар расидан ба дониши
.муқаддас кумак наkunанд

* * *

Аз ин рӯ, онҳое, ки ба ин марҳилаҳо мерасанд ва ба
ин ҳолатҳо мерасанд, меҳаҳанд ба онҳое, ки ба он ниёз
доранд, фаҳмиш пешниҳод кунанд. Агар шумо хоҳед, ки
ба муваффақияти воқеӣ ноил шавед, шумо на танҳо
хушбахтии шахсии худ, балки хушбахтии дигаронро низ
.таъмин хоҳед кард

* * *

Ҳар касе, ки ақл дорад, метавонад пул кор кунад,
аммо агар онҳо дар дилашон муҳаббат дошта бошанд,
онҳо ҳеҷ гоҳ ин пулро барои мақсадҳои худхоҳона
истифода намебаранд; баръакс, онҳо онро бо дигарон
мубодила мекунанд. Пул дар дасти худхоҳон ва бахилон
лаънат ва бадбахтӣ ва дар дасти онҳое, ки дили
меҳрубон ва рӯҳи саховатманд доранд, баракат ва тӯҳфа
.аст

* * *

Шояд касе метавонад муддати тӯлонӣ хомӯш
бимонад ва дар ин муддат аз сӯҳбат бо аъзои оилааш
худдорӣ кунад. Гарчанде ки ин шахс метавонад дар
натиҷа ба оромии ботинӣ ноил гардад, рафтори ӯ
худхоҳона аст ва ба хушбахтии оилааш зарар
мерасонад. Онҳоро воқеан муваффақ ҳисобидан мумкин
нест, агар наздиконашон низ аз дастовардҳои онҳо
.баҳра набаранд

* * *

Ба ҳамин монанд, ба даст овардани муваффақияти
моддӣ на танҳо ҳуқуқи мо барои баҳра бурдан аз
некӯаҳволӣ аст, балки масъулияти ахлоқии мо дар назди
дигарон аз ҷиҳати кӯмак ба онҳо дар беҳтар кардани
.шароити моддӣ ва шароити зиндагии онҳо низ мебошад

* * *

Ман дар паси деворҳои вичдони покам ҳифз шудаам,
гузаштаи торикро сӯзондаам ва танҳо ба имрӯз
нигаронам

* * *

Имрӯз ман дарк мекунам, ки ман бо нури некиҳои
бузургтарин як ҳастам ва ман барои онҳое, ки бо
.мавҷҳои баҳри ғам мубориза мебаранд, машъал ҳастам

* * *

Вобаста ба орзуҳои худ дар зиндагӣ, одамон дар
бораи муваффақият назарҳо ва назарияҳои гуногун
доранд. Шунидан аз он ки баъзе одамон муваффақиятро
бо дуздӣ баробар мекунанд ва мегӯянд: "Ў дузди
муваффақ буд!". Ин таъкид мекунад, ки муваффақият
дар ҳама шаклҳо ва навъҳои он матлуб ва
ҷустуҷӯшаванда аст. Аммо, муваффақияти мо набояд ба
.дигарон зарар расонад

* * *

Меъёри дигари муваффақият низ вуҷуд дорад: вақте
ки мо метавонем барои худ натиҷаҳои мувофиқ ва
судманд ба даст орем, мо бояд дигаронро низ дар
муваффақияти худ шомил кунем ва самараи онро бо
.онҳо мубодила кунем

* * *

Муваффақият маънои қаноатмандӣ ва
қаноатмандии инсонро дар муҳити зисти худ дорад.
Муваффақияти воқеӣ натиҷаи амалҳое аст, ки бар асоси
принсипҳои адолат бунёд ёфтаанд ва он хушбахтӣ ва
некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи

хушбахтии худи шахс дар бар мегирад. Агар мо ин
принсипро ба ҳаёти моддӣ, зеҳнӣ, ахлоқӣ ва маънавии
худ татбиқ кунем, мо таърифи пурра ва ҳамаҷонибаи
.муваффақиятро хоҳем дошт

* * *

Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо дарозӣ, паҳнӣ ва зичиро
дарк мекунем, аммо сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он
андозаҳо вуҷуд надоранд; ҳама чиз равшан ва шаффоф
аст - ҳама чиз шуур ва дарк аст Ҳисси мазза дарк аст,
ҳамон тавре ки ҳисси бӯй низ ҳаст Ҳиссиёт, андеша ва
бадани мо ҳолатҳои шуур мебошанд Ҳамон тавре ки мо
метавонем дар хобҳо бубинем, бишназем, бӯй кунем,
бичашем ва ламс кунем, дар он сатҳи болотар низ мо
.ҳамаи ин эҳсосотро тавассути шуури пок эҳсос мекунем

* * *

Эй Парвардигор, моро бо эҳсоси наздикии Худ
хушбахт гардон, моро аз занҷирҳои хоҳишҳо раҳо кун ва
ба мо шодмонии ботинӣ ато кун, ки аз таҷрибаҳои
зиндагӣ ва рӯйдодҳои тағйирёбандаи он таъсир
.нагирад

* * *

Вақте ки ақли мо бо дарки олий ҳамоҳанг аст, шуури
рӯҳонӣ дар мо бедор мешавад ва мо мӯъҷизаҳои аҷиби
.ҳикмат ва муҳаббати илоҳиро эҳсос мекунем

* * *

Агар мо Худоро пурра дӯст дорем ва бо тамоми ақлу
дили худ ба Ӯ рӯй оварем, мо худро ба Ӯ наздик ҳис
хоҳем кард ва хоҳем ёфт, ки Ӯ бузургтарин паноҳгоҳи
.амният дар ҳаёт аст

* * *

Дар фазои ба назар ҳолӣ ва ҳолӣ, пайванди кайҳонӣ
ва ҳаёти абадӣ вуҷуд дорад, ки моро бо тамоми
мавҷудоти зинда ва ғайризиндаи коинот муттаҳид
мекунад ва мавҷи ҳаёти бузурге аз ҳама чиз дар вуҷуд
.ҷорӣ мешавад

* * *

Абадият хонаи ҳақиқӣ ва макони доимии мост ва
вучуди мо дар ин баданҳо як вучуди муваққатӣ аст,
мисли истироҳати кӯтоҳе барои корвоне, ки дар биёбон
.сафар мекунад

* * *

Вақте ки мо худро бо қувваҳои эҷодии рӯҳ ҳамоҳанг
мекунем, мо бо ақли ҷаҳонӣ ва бепоён, ки қодир аст
моро роҳнамоӣ кунад ва мушкилоти моро ҳал кунад,
пайваст мешавем. Қудрати эҷодӣ аз бузургтарин манбаи
вучуди мо ба сӯи мо пайваста ҷорӣ мешавад ва ба мо
имкон медиҳад, ки дар ҳама гуна соҳаи фаъолияти худ
.ба муваффақияти эҷодӣ ноил шавем

* * *

Муҳаббат дар муҳити эътимод, таҳаммулпазирӣ ва
эҳтироми мутақобила рушд ва шукуфои меёбад

* * *

Эй Парвардигор, моро бо нури андешаҳои пок ва
одатҳои нек баракат деҳ, то ки агар तरीқи одатҳои
бад ва андешаҳои қачрав ба мо наздик шавад, он
фавран пароканда шавад ва ба мо кӯмак кун, ки Туро бо
муҳаббати амиқе дӯст дорем, ки на иллюзияҳои моддӣ
ва на васвасаҳои дунявӣ моро дом афтонанд ё ақлу
.дилҳои моро забт накунад

* * *

Чизҳое, ки ба осонӣ ба даст оварда мешаванд, кам
арзишманданд. Мо инро аз омӯзиши ҳаёти мардон ва
занони бузург ва ҷӣ гуна онҳо бо рушди истеъдодҳои
худ, иҷрои вазифаҳои худ, ташаккули арзишҳои ахлоқии
худ, машғул шудан ба омӯзиши амиқ ва пешгирӣ аз
худҳоҷӣ бузург шуданд, медонем. Аммо натиҷаҳо ва
дастовардҳое, ки онҳо ба даст оварданд, аз саъю
.кӯшиши онҳо бениҳоят бузургтар буданд

* * *

Озодии ҳақиқӣ дар озодии интиҳоб аст, ки бо хирад
роҳнамоӣ мешавад ва бо фаҳмиш, дурустӣ ва иродаи
.устувор дастгирӣ карда мешавад

* * *

Вақте ки шумо ирода, азму ирода ва дарки
бошуурунаи худро бедор мекунед, қувваҳои ноаён аз
шуури оӣ - тавассути дарки рӯҳ - озод мешаванд, то ба
шумо кӯмак расонанд ва бо ёрии Худо роҳро, ки ба
сӯи тасаллӣ ва хушбахтии равонӣ мебаранд, равшан
.кунанд

* * *

Инсон бояд бо саъю кӯшиши худ роҳҳои рӯхро
кушояд. Ҳеҷ кас бо ихтиёри худ ранҷу азоб ва
бадбахтиро бар сулҳу хушбахтӣ интиҳоб намекунад.
Нодонӣ решаи ранҷу азоб ва монеаест, ки бояд
бартараф ва бартараф карда шавад. Нодонӣ алафи
бегонаи зараровар аст, ки решаҳои амиқ дорад ва дар
боғи башарият мерӯяд ва растаниҳои хуб ва судмандро
.аз байн мебарад

* * *

Нодонӣ бояд бо иродаи устувор ва азми қатъӣ
мағлуб карда шавад. Хоки ақл бояд бо таваҷҷӯҳи
мутамаккизи [ба мусбат] кишт карда шавад ва тухми некӣ
бо оби имон обёрӣ карда шавад. Вақте ки нурҳои ҳаётӣ
ва гарми муҳаббат медурахшанд, тухми некӣ месабзад
ва алафҳои бегона ва растаниҳои паразитро мағлуб
мекунад, зеро торикӣ дар ҳузури нур вучуд дошта
.наметавонад

* * *

Лаззатҳои чизҳои моддӣ пажмурда ва нопадид
мешаванд, аммо шодмонии илоҳӣ ҳеҷ гоҳ хира
намешавад. Ин як хушбахтии илоҳӣ аст, ки беохир ва аз
.тавсиф берун аст

* * *

Мо ҳеҷ гоҳ набояд барои ба даст овардани хушбахтӣ
аз усулҳои нодуруст истифода барем ва инчунин набояд
оромӣ ва сарвати маънавии даруни худро барои ёфтани
роҳати ҳаёли ва ҳаёти дурахшон, ки метавонад бо
амалҳо ва рафторҳои дӯзахӣ бо таъсири харобиовар дар
.пеши мо овезон карда шавад, тарк кунем

* * *

Оромӣ беҳтарин камера барои сабти ҳузури илоҳӣ
аст. Тавассути линзаи оромии пок ва дақиқ мутамарказ,
.тасвири муборак бо возеҳии комил пайдо мешавад

* * *

Дар асл, тамоми ҳикмат дар дохили ҳуди шумост ва
.танҳо ба шумо лозим аст, ки аз он огоҳ бошед

* * *

Қаноатмандии ҳақиқӣ дар такмили худ аст, бинобар
ин дигарон шуморо меҷӯянд, на шумо онҳоро меҷӯед.
Муҳаббат ва дӯстӣ бояд ройгон, бе интизорӣ ё талаб
дода шаванд. Интизорӣ танҳо бадбахтӣ ва нохуширо ба
вучуд меорад. Ҳатто ҳангоми кӯшиши такмили худ,
инсон бояд танҳо, дар амн ва дар оромӣ дар қалъаи
.фазилат ва арзиши худ бимонад

* * *

Бигзор шаршараҳои шодӣ ва некбинӣ ҳамеша аз
дилам ҷорӣ шаванд ва бигзор обҳои тароватбахши онҳо
.ба ҳамаи онҳое, ки ман вомехӯрам, таъсир расонанд

* * *

Шодмонии рӯхонӣ дар рӯҳ хоҳиши кӯмак ба
дигаронро аз ҳар ҷиҳат ба вучуд меорад ва қобилияти
қадр кардани лаззатҳои покизаи ахлоқиро, ки ба
хушбахтӣ оварда мерасонанд, инкишоф медиҳад ва бо
.ин васила майл ба лаззатҳои хомро коҳиш медиҳад

* * *

Новобаста аз он ки нақши шумо то чӣ андоза хурд
бошад, он аз ҷиҳати саҳмгузорӣ дар муваффақияти

намоишномаи кайҳонӣ, ки рӯҳҳо дар сахнаи ҳаёт иҷро
меkunанд, ба мисли бузургтарин нақшҳо муҳим боқӣ
.мемонад

* * *

Шуури комил як шуури мутлақ ва беохир аст, ки
доимо худро нав мекунад ва эҷодиёти он ҳеҷ гоҳ тамо
намешавад ва тавассути шумо кӯшиш мекунад, ки
.ҷанбаи беназири худро ифода кунад

* * *

Агар шумо ҳатто як бор муҳаббати илоҳиро
бичашед, ҳаргиз аз он даст нахоҳед кашид, зеро дар
.тамоми коинот ҳеҷ чизи дигаре ба он монанд нест

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба марҳилаҳои хеле
пешрафтаи рӯҳонӣ расидаанд, то ба дараҷае, ки онҳо
танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯҳонӣ ба гунаҳкорон
қаноат намеkunанд, балки метавонанд - бо файз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯҳонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, таъмин kunанд

* * *

Ҳама аъмоли нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағз
пинҳонанд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои хуб ё
.бад зоҳир мешаванд

* * *

Шахсе, ки аз сабаби пур шудани ҳуҷайраҳои мағзи
сараш бо қудрати ин одатҳо аз одатҳои носолим ранҷ
мекашад, метавонад худро тавассути ирода, мулоҳиза,
дуои самимӣ ва тасдиқи мусбати пайваста озод кунад,
то он даме ки ҳама одатҳои номатлуби ӯ ба одатҳои хуби
сулҳ ва оромӣ табдил ёбанд. Ин вақте руҳ медиҳад, ки
қувваи ҳаётии дуруст равонашуда барои тағир додани
табиати ғайримуқаррари ҳуҷайраҳои мағзи сар кор
мекунад, то ин ҳуҷайраҳо бо ҳама чизҳои хуб, нек ва
.зебо пур шаванд

* * *

Дарк чашми ботинӣ, биниши рӯҳ ва телескопи дил
.аст. Он тавозуни байни оромии ақл ва покии вичдон аст

* * *

Ҳар рӯз мо манзараҳои гуногунро мебинем ва ҳар
рӯз дарси наvero барои омӯхтан меорад. Интизор
меравад, ки инсон ин дарсро бо тамаркуз ба ҳадафи
ниҳои вучуди худ, яъне шинохти манбаи вучуди худ ва
.пояи ҳаёти худ, биомӯзад

* * *

Биёед кӯшиш кунем, ки ғаму андӯхҳои гузаштаро
фаромӯш кунем ва азм кунем, ки ба онҳо диққат
надиҳем. Бо азви қавӣ ва иродаи ғаъол, биёед ҳаёти
худро навсозӣ кунем, муваффақиятҳои худро афзун
гардонем ва дар худ одатҳои хуб ва хислатҳои некро
.парвариш диҳем

* * *

Ҳар касе, ки заъфи дигаронро фош мекунад ва
онҳоро шарманда ва хашмгин мекунад, аз хирад ва
.доварии дуруст дур аст

* * *

Мақолҳо барои ҳама замонҳо ва маконҳо

Онҳое, ки бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, зебоии
хайратангезро мебинанд ва ширинии олиро мечашанд,
.ки бо ҳеҷ роҳи дигар эҳсос кардан мумкин нест
Вақте ки рӯҳам Туро фарёд зад, абрҳои хомӯшии Ту
пароканда шуданд, эй Худоё ва борони раҳмати Ту
селборон рехт, то он даме ки ба сели пур аз файзи Ту
табдил ёфт, дарёи мубораки Ту соҳилҳои вучуди маро
фаро гирифт ва рӯҳам ба оби абадият ғӯта зад ва ҳубоби
ҳаёти хурди ман дар уқёнуси вучуди фарогири Ту ҳал
.шуд

Мураббии ман ба ман таълим дод, ки чӣ тавр аз теғи
хирад истифода барам, то худро маъбаде созам, ки
.сазовори ҳузури илоҳӣ аст

Агар шумо хоҳед, ки ба ҳадафи наҷиб ноил шавед,
бо эҷоди як модели зеҳнӣ барои он оғоз кунед. Акнун
шумо метавонед ҳар гуна самтро дар шуури худ
мустаҳкам муқаррар кунед, агар шумо дар зеҳни худ як
идеяи қавӣ ҷойгир кунед; он гоҳ тамоми вучуди шумо ба
он идея мутобиқ хоҳад шуд ва амалҳои шумо бо он
.ҳамоҳанг хоҳанд шуд

Вақте ки шумо ба қалби илоҳӣ даст мерасонед,
мушкилоти шумо аз байн мераванд, муҳаббат дили
шуморо пур мекунад ва таҷрибаҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ мисли
.фаввораҳои пок дар боғҳои ақли шумо мерақсанд
Абрҳои зиёде мекушанд туро пинҳон кунанд ва аз
ман пинҳон кунанд, аммо аз тариқи шабнами ашки
орзуҳо, номи мубораки ту ба ман зоҳир мешавад ва аз
паси ҳама пардаҳо ва пардаҳо бо ҳарфҳои тиллоии
.дурахшон медурахшад

Покии вичдон маъноӣ муносибат бо ҳақиқатро ба
таври шаффоф дорад
Ниёзҳои асосӣ ва он чизе ҳастанд, ки баъзеҳо онро
"заруратҳо" мешуморанд, ки дар асл нолозим ва зиёдати
мебошанд. Зиндагӣ бояд бо тамаркуз ба ниёзҳои асосӣ
ва аз байн бурдани боҳашаматҳои нолозим содда карда
.шавад

Эй дӯстӣ, чӣ қадар баландӣ ва чӣ қадар хоки ту
ҳосилхез ва муқаддас аст! Ишқ ғизои туст ва вафодорӣ
.нӯшокии туст

Вақте ки ду нафар, сарфи назар аз фарқиятҳояшон,
дар ҳамоҳангӣ ва мувофиқӣ роҳ мераванд, онҳоро як
ҳадаф муттаҳид мекунад: ёфтани оромӣ ва оромии рӯҳ
дар муҳаббати пок ва садоқати мутақобила ва дар ҷое,
ки ошиқ лаззатро ба қимати маъшуқа намечӯяд, пас дар
боғи фидокорӣ гулҳои хушбӯӣ дӯстӣ мешукуфанд ва
.бӯи ширини худро паҳн мекунанд

Чаҳон ақли моро ба тарзи дигар тарбия медиҳад ва
моро ба бисёр чизҳо одат мекунонад, ки мо фикр
мекунем, ки хушбахтӣ бе онҳо дастнорас аст. Аммо
зиндагӣ, бахусус ҳаёти кӯдакон, бояд содда карда
шавад; вагарна зиндагӣ онҳоро тавассути ноумедиҳои
.талх таълим медиҳад

Ҳақиқат нисбат ба тафаккур ё тасаввуроти оддӣ
дақиқтар ва воқеитар аст, аммо он чизе ки мо фикр
мекунем ё тасаввур мекунем, баъзан метавонад амалӣ
.шавад

Тасаввур унсури муҳим дар раванди тафаккури
эҷодӣ аст. Аммо, тахайюл бояд ба камол расад ва ба
эътиқоди қатъӣ табдил ёбад ва ин бе иродаи қавӣ
.ғайриимкон аст

Агар шумо чизеро бо тамоми иродаи худ тасаввур
кунед, тасаввуроти шумо ба эътиқоди шахсӣ табдил
меёбад ва вақте ки шумо метавонед ин эътиқодно нигоҳ
доред

Бо вучуди ҳама ақидаҳои мухолиф, эътиқоди шумо
.дар асл амалӣ хоҳад шуд

Инсон бояд мустақилона истодагарӣ карданро ёд
.гирад, бо таъя ба фазилатҳо ва арзишҳои худ
Шодмонии рӯҳонӣ шодмонии нав аст ва дар онҳое,
ки дар бораи Худо амиқ фикр мекунанд, бештар зоҳир
мешавад. Ин шодмонӣест, ки ба қабули қарорҳои дуруст
ва анҷом додани корҳои дуруст кӯмак мекунад ва вақте
ки он пайдо мешавад, хоҳишҳо ва майлҳои носолим аз
байн мераванд, зеро онҳо дар муқоиса бо шодмонии
.рӯҳонӣ ҷолибияти худро аз даст медиҳанд

Офаридгори мо ба мо ҳаёт, қувват ва хирад ато
кардааст ва вазифаи мост, ки ба Ё таваҷҷӯҳ зоҳир кунем
ва дилҳои худро ба сӯи Ё бо муҳаббат, миннатдорӣ ва
.эътирофи неъмат ва меҳрубонии Ё баланд бардорем
Худоё, ба ман кумак кун, ки оташи хашро афрӯзам,
то ки бо оташи кина воҳаҳои сабзи сулҳро дар худам ва

дигарон сӯзонам. Ба ман кумак кун, ки оташи хашмро бо
.борони доимии муҳаббатам хомӯш кунам
Бигзор кӯли нармӣ ва оромии ман ором ва беғам
бошад, бе он ки тӯфонҳои норозигӣ, ки ҷуз бадбахтӣ
.чизе намеоранд, ҳалалдор шаванд

Анҷом додани амалҳое, ки аз эҳсоси вазифа
бармеоянд, ё қурбон кардани хоҳишҳои шахсӣ дар
хидмат ва муҳаббати шахси дигар, нисбат ба анҷом
.додани ин кор аз рӯи тарс хеле беҳтар аст
Ҳатто вақте ки инсон аз вайрон кардани қонунҳои
илоҳӣ даст мекашад, бояд ин корро аз рӯи муҳаббат ба
.Худо анҷом диҳад, на аз рӯи тарс аз ҷазои Ӯ
Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрҳоятнро аз он дур
кунед, онро ба Худо вогузоред ва эътимоди худро ба Ӯ
мустаҳкамтар гардонед
Тарс ҳамеша бо инсон аст ва ҳалосӣ аз он бо фикр
кардан дар бораи Худо ва эҳсос кардани ҳузури Ӯ
.имконпазир аст

Дар аввал рафтан дар роҳҳои фазилят душвор
бошад, аммо онҳо роҳҳои мубораке ҳастанд, ки ба
.оромии хотир ва хушбахтии ҳақиқӣ мебаранд
Бигзор ҷалоли Худо бар ҳар гӯшаи ҳаёти мо
дурахшад, муҳаббати Ӯ дар дилҳои мо сокин бошад ва
.нури Ӯ шуури моро пур кунад
Эй маҳбуби илоҳии ман, гулҳо мешукуфанд ва
фаслҳо иваз мешаванд ва ҳама дар бораи ту сухан
мегӯянд. Моҳи пурра хусусиятҳои табассуми туро ошкор
мекунад ва офтоб ҷароғи осмонии туро мебарад. Ман
дар баҳри ашк шино мекунам ва аз орзуи ту пур
мешавам. Дар баргҳои дарахтон ва рағҳои башарият
ҳаёт ва қуввати ту ҷорист ва ман зарбаи дили кайҳонии
.туро дар дили худам эҳсос мекунам
Вақте ки ман ҳузури туро эҳсос мекунам, эҳсос
мекунам, ки гӯё дар ҷаҳони дигар бедорам ва гоҳ-гоҳе
дар бораи ин замин ва ин ҷисми хурди худам орзу

мекунам. Ман дар неъматӣ беохир бедорам ва орзуи ман
аз ҳаёти заминӣ аз хотираҳои хушбахтонаи лаҳзаҳои
бедории ман бо ту хушбӯӣ аст. Ман алафҳои
даҳшатнокро аз боғи орзуҳоям решакардаам ва дар
ҷои онҳо садбаргҳои илҳомӣ худро шинондаам, ки дар
он ҷо бӯи орзуҳоям туро ба худ ҷалб мекунад ва ту меоӣ,
.то маро бо худ ба уфуқҳои неъматӣ абадӣ барӣ
Худоё, маро бо покӣ ва покӣ шаффоф гардон, то
нури шифобахши Туро дар дохили худ падида оварам
Оинаи ларзони ақлафро ором кун, то чеҳраи бепоёни
.туро инъикос кунад
Тирезаҳои имонро васеъ кушо, то аз бӯи оромии ту
.нафас гирам

Эй Ту, ки дар Худат дурахшонӣ, эй азамате, ки аз
тавсифи норозӣ ҳастӣ, ба чашмони ман, ки ба Ту
муштоқанд, нигоҳ кун, то ман ҷуз Ту ҳеҷ чизро дар
.вучуди худ набинам

Дар паси ҳама падидаҳо ва зоҳириятҳои зиндагӣ
овози хомӯши Худо пинҳон аст, ки пайваста моро
тавассути гулҳо, китобҳои муқаддас, вичдон ва ҳама
чизҳои зебод, ки ҳаётро арзанда мегардонанд, ба сӯи мо
.меҳонад

Ҳар як кӯшиши ҷӯянда барои расидан ба қуллаҳои
маънавӣ аз ҷониби Худо барои ӯ ҳисоб карда мешавад ва
.барои он подоши хубе дода мешавад

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки ақли моро
бо нури ҳақиқатат равшан кунӣ, дилҳои моро бо
муҳаббатат латукӯб кунӣ ва рӯҳҳои моро бо шодӣ ва
.фаровонии файзи Ту пур кунӣ

Аз он уфуқи шаффофе, ки ақл наметавонад аз он
убур кунад, Худо нури абадии худро мерезад ва аз ақли
кайҳонӣ илҳомҳои бузург ва қудратҳои муборақ пайдо
мешаванд ва фаъолияти эҷодӣ ба ақлҳои кушода ва
.ҳамоҳанг ворид мешавад

Вақте ки шумо дарк мекунад, ки рӯҳи шумо, қалби шумо, ҳар як шарораи илҳом, осмони кабуд, ситораҳои дурахшон, кӯҳҳо, замин, паррандагон ва гулҳо ҳама бо як риштаи ягонаи ритми кайҳонӣ, шодмонии рӯҳонӣ ва ваҳдати ҷаҳонӣ ба ҳам пайванданд, пас шумо дарк хоҳед кард, ки ҳамаи онҳо мавҷҳо дар синаи уқёнуси .илоҳӣ ҳастанд, ки соҳил надорад

Агар мо Офаридгори худро фаромӯш кунем, сазовори ранҷу азоб ҳастем. Мо бояд дарк кунем, ки Худо маҳбуби мост ва моро дӯст медорад ва ин дониш .моро аз мушкилот ва ранҷу азобамон раҳо хоҳад кард

Ошиқи ҳақиқии Худо ҳеҷ гоҳ ҷустуҷӯи Ёро бас намекунад, ҳатто агар пас аз кӯшишҳои зиёд Ёро пайдо накунад ҳам. Ҳамон тавре ки мавҷ бояд пас аз фурӯ рафтани тӯфон ба қалби уқёнус баргардад, ҷӯяндаи самимӣ низ чунин аст; ӯ бовари пинҳонӣ дорад, ки монеаҳо фурӯ мераванд ва дер ё зуд ногузир бо уқёнуси кайҳонӣ — он уқёнуси бепоён, ки аз он омада ва ба он .бармегардад — муттаҳид мешавад

Вақте ки ақл пайваستا дар бораи маъшуқи илоҳӣ фикр мекунад, қалб сурудҳои шодӣ ва хушбахтӣ .месарояд

Эманатсияи рӯҳонӣ ин баромадани инсон аз он чизе, .ки ҳоло аст, ба он чизест, ки дар оянда хоҳад буд
Инсон наметавонад табиати воқеии худро аз дигарон пинҳон кунад, ларзишҳои андешаҳои ӯ ба таври номаълум дар рафтори онҳо инъикос меёбанд ва .тавассути амалҳои онҳо зоҳир мешаванд

Бисёриҳо дар бораи озодӣ тасаввуроти нодуруст доранд; онҳо озодиро ин анҷом додани коре медонанд, ки инсон мехоҳад анҷом диҳад ва ман ин озодиро озодии .хоҳишҳои худ меномам

Аз сабаби нодуруст фаҳмидани моҳияти аслии озодӣ, баъзе волидон фарзандони худро бо иҷрои ғаврии хоҳишҳои онҳо ба анъанаҳо ғулом мекунанд.

Сипас кӯдак бо боварии комил ба воя мерасад, ки то он даме, ки хоҳишхояш амалӣ мешаванд, онҳо хушбахтанд ва мақсади зиндагӣ иҷрои ҳар як хоҳиш аст. Аммо, баъдтар онҳо мефаҳманд, ки хато кардаанд, зеро ҷаҳони беруна аз ҳаёти хонаводагӣ комилан фарқ мекунад ва мефаҳманд, ки иҷрои ҳар як хоҳиш осон нест! Дигарон метавонанд онҳоро ба як сӯ тела диҳанд ва дар пайи хоҳишҳои худ онҳоро нодида гиранд. Дар натиҷа, кӯдак аз сабаби хоҳиши аз ҳад зиёди қонеъ кардани хоҳишҳои худ саҳтдил ва карахт мешавад. Аз ин рӯ, волидон бояд ба фарзандонашон дар рушди ирода ва фаҳмиши худ кӯмак кунанд, то онҳо дар ҷаҳон бе наафтанд ва ба домҳо ва домҳои он зиндагӣ кунанд.
Модар мегӯяд: "Ба ӯ бо муҳаббат таълим диҳед".

Албатта, муносибат бо кӯдакон бо муҳаббат умуман хуб аст, аммо ширинии аз ҳад зиёд дандонҳоро вайрон мекунад ва ба ҳамин монанд, навозиш аз ҳад зиёд кӯдаконро вайрон мекунад. Як дараҷа устуворӣ ва қатъият зарур аст, аммо агар кӯдак барои хато саҳт муносибат ва ҷазо дода шавад, оқибатхояш даҳшатнок хоҳанд буд. Дар муносибат ва муносибат бо кӯдакон бояд мувозинат бошад; ҳар як падар бояд таъби худро бо муҳаббат ва нармӣ мулоим кунад ва ҳар як модар бояд муҳаббати худро бо хирад ва ақл таҷдид кунад. Инсон бояд ҳолати равонии устувори муҳаббат ва орзуи Худоро нигоҳ дорад. Ман корҳои зиёдеро санҷидаам, аммо новобаста аз хусусияти кори ман, фикрҳои ман ҳамеша бо Худо боқӣ мемонанд. Мо бояд аз ин офариниш лаззат барем, аммо бе он ки ба он иҷозат диҳем, ки моро ғулом кунад. Ва таҷриба ба ман нишон дод, ки шодӣ аз ёфтани Худо беҳамто аст.

Пеш аз оғози корҳои бузург, бояд ором нишинад, эҳсосот ва андешаҳо ором кунад, амиқ мулоҳиза ронад ва барои ба даст овардани роҳнамоии рӯҳонӣ ва роҳнамоии дуруст аз илоҳӣ кумак пурсад.

Бигзор ман дарк кунам, ки табассум дар чехраи
субҳ, дар лабони гулҳо ва дар чехраи мардону занони
.наҷиб табассуми ту аст
Ман аз тасвирҳои пайдарпайи бадбахтиҳо, бадбахтӣ,
беморӣ ё ягон монеаи ғайричашишмдошт таъсир
намегирам, зеро ман мефаҳмам, ки шуури интизомӣ, ки
бо шуури кайҳонӣ зич алоқаманд аст, ба таври норавшан
.аз нокомиҳо ва нороҳатиҳо азият намекашад
Озодӣ маънои қобилияти амал кардан мувофиқи
хирадро дорад, на мувофиқи амри эҳсосот, одатҳо ва
хоҳишҳо. Итоат ба нафс ба ғуломӣ оварда мерасонад,
дар ҳоле ки итоат ба ангезаҳои рӯҳ ба раҳӣ аз
.маҳдудиятҳо оварда мерасонад
Барои ман фарқе надорад, ки ман дар қасри
боҳашамат зиндагӣ мекунам ё дар хонаи хоксор, ба
.шарте ки Худо бо ман бошад
Ман пули бовиҷдонона ба даст овардаамро барои
зиндагии оддӣ истифода хоҳам бурд ва аз зиндагии
.исрофкорона канорагирӣ хоҳам кард
Тавассути имон ба Худо ва истифодаи қудрати
ирода, инсон метавонад беморӣ, нокомӣ ва нодонӣро
паси сар кунад, ба шарте ки ларзишҳои ирода аз
ларзишҳои бемориҳои ҷисмонӣ ё равонӣ қавитар
бошанд. Ҳар қадар беморӣ музминтар бошад, ирода
ҳамон қадар қавитар ва қатъитар ва имон ҳамон қадар
амиқтар ва устувортар бояд бошад, то натиҷаи дилхоҳ
.ба даст ояд
Эй Парвардигор, ба ман илҳом бахш, ки танҳо ба Ту
эътимод кунам, на ба воситаҳои муҳофизати инсонӣ.
Бигзор тарс ва изтироб қуввати бепоёни маро барои рӯ
ба рӯ шудан бо ҳама гуна озмоишҳои зиндагӣ фалаҷ
накунад. Бигзор садамаҳо, офатҳо ва бадбахтиҳоро аз
тарси зоҳир шудани воқеии онҳо тавассути андеша ва
тасаввур тасаввур накунам. Ва бигзор эй Парвардигор,
дарк кунам, ки хоҳ бедор бошам, хоҳ хоб, хоҳ бедор

бошам, хоҳ дар хобҳои рӯзона гум шавам, хоҳ зинда
бошам, хоҳ мурда бошам, ҳузури муҳофизатии Ту маро
.фаро мегирад ва муҳофизат мекунад

Ҳакимон мегӯянд: Самараи аъмоли нек, ки аз
муҳаббати Худо ва фазилат ангехта мешавад, ҳамоҳангӣ
ва покӣ аст. Самараи аъмол, ки аз хоҳишҳо ва орзуҳои
худхоҳона ангехта мешавад, дард ва ранҷ аст. Самараи
.аъмоли бад нодонӣ ва аблаҳӣ аст

Амалҳои нек хушбахтӣ меоранд, дар ҳоле ки
амалҳои дунявӣ, ки аз худписандӣ сарчашма мегиранд,
боиси ранҷу азоб мешаванд. Аммо, амалҳои бад идома
меёбанд, қобилияти дарк ва фаҳмиши инсонро аз байн
.мебаранд

Агар шумо хоҳед, ки дар сулҳу озоиштагӣ зиндагӣ
кунед, ниятҳои шумо бояд нек бошанд ва шумо бояд
андешаҳои неки ва эҳсоси муҳаббатро паҳн кунед. Агар
шумо ҳаёти нек дошта бошед, бо намуна ва рафтори
.хуби худ ба дигарон кӯмак хоҳед кард

Лаҳзае, ки худро изтироб ва ошуфтаи равонӣ ҳис
мекунам, то он даме ки оромии худро барқарор кунам,
ба оромӣ ва тафаккур мепардозам ва ҳар рӯзро бо фикр
кардан дар бораи Худо ва пурсидани кӯмак ва
.роҳнамоии Ё оғоз мекунам

Қасд кунед, ки нагузored, ки алафҳои
нафраткунанда ба боғи ҳаёти шумо, боғе пур аз
фазилатҳои рӯҳи наҷиб, ворид шаванд ва нашъунамо
ёбанд. Ва ҳар қадар шумо ин хислатҳои хушбӯй ва
садбаргмонандро бештар парвариш кунед, ҳамон қадар
Худо бузургтарин сирри вучудро дар дохили шумо
.ошкор хоҳад кард

Мақсади зиндагӣ ба даст овардани сулҳ,
қаноатмандӣ, ҷовидонӣ, амният ва дониши ҳақиқат аст
ва дар қалби ин хоҳишҳое, ки дар дохили мо бедор
.мешаванд, моҳияти илоҳӣ дар дохили мо нухуфтааст

Эй Парвардигор, бигзор ман озодии худро дар Ту
пайдо кунам ва дарк кунам, ки хонаи воқеии ман вучуди
комили Ту аст ва ман қисми ҷудонашавандаи шуури
.кайҳонии Ту ҳастам

Эй баҳри бузурги илоҳӣ, бигзор дарёҳои орзуҳои
ман, ки аз биёбонҳои монеаҳо ва монеаҳо ҷорӣ
мешаванд, дар ниҳоят дар умқи бузурги ту омехта
.шаванд

Танҳо дар қалъаи илоҳӣ мо паноҳгоҳ ва амният
меёбем ва паноҳгоҳи амнтаре аз эҳсоси наздикӣ ба Худо
.ва ламс кардани ҳузури Ё вучуд надорад

Азбаски инсонҳо аз рӯи одатҳои идора карда
мешаванд, ки майлҳо, майлҳо, хислат ва хоҳишҳои
онҳоро ташаккул медиҳанд, агар ин одатҳо бад бошанд,
хислат зараровар ва амалҳо бад мешаванд. Аз ин рӯ,
тавсия дода мешавад, ки одатҳои хубро авлавият диҳем,
зеро онҳо амалҳо ва андешаҳои моро ба сӯи ҳадафҳои
нек роҳнамоӣ мекунанд ва ба мо саломатӣ ва хушбахтӣ
.меоранд

Дар ҳар чое, ки рӯҳҳои ғамгин ва ранҷур ҳастанд,
ман тасаллии худро дар хизмат ва тасаллӣ додани онҳо
меёбам. Ман тамоми кори аз дастам меомадаро
мекунам, то ба дигарон шодӣ оварам ва бо эҳсосоти
.онҳо мисли эҳсосоти худам ҳамдариӣ мекунам

Қобилиятҳои зеҳнӣ дар инсон вучуд доранд, аммо
онҳо дар аксари одамон ноустувор боқӣ мемонанд ва
инкишоф надодани ин қобилиятҳо боиси оқибатҳои
ҷиддӣ мегардад. Мисли бадан, ақл низ барои саломатӣ
.ва қувват ба ғизо ва машқи дуруст ниёз дорад
Алмос нурро қабул ва инъикос мекунад, инчунин
рӯҳҳои пок ва шаффофе, ки Худоро мешиносанд ва бо
.ҳузури Ё медурахшанд

Эй Парвардигор, Ту сарвати ҳақиқии зиндагӣ ҳастӣ
ва бо аввал ёфтани Ту ман ҳама чизеро, ки ба ман лозим
.аст, дар Ту пайдо хоҳам кард

Одатан, одамон барои нигоҳ доштани саломатии хуб
танҳо ба хӯрок, ҳаво ва нури офтоб диққат медиҳанд,
аммо шояд замоне фаро расад, ки саломатӣ бо вучуди
фаровонии ин манбаъҳои берунаи ҳаёт бадтар шавад.

Дар он сурат зарурати пур кардани захираҳои
.энергетикии бадан аз дарун ба миён меояд

Агар киштии ақли ман ба сангҳои хоҳишҳои
тамаъкор, ки хатарҳо ва хатарҳоро дар бар мегиранд,
наздик шавад, пас эй Худои ман, чароғи ман бош ва
ҳамеша маро ба соҳили адолат ва некии Худ роҳнамоӣ
.кун

Фикр мисли алангаест, ки қудрати мутамаркази он
бояд барои сӯзондани монеаҳое, ки монеи муваффақият
.мешаванд, истифода шавад

Худоро метавон тавассути муҳаббати доимии илоҳӣ
пайдо кард. Вақте ки мо Худоро бештар аз тӯҳфаҳои Ё
дӯст медорем, Ё назди мо хоҳад омад. Ё ба мо озодии
ирода ва қудрати интихобро додааст, то мо байни
тӯҳфаҳои гузаранда ва ночизи ҷаҳон ва тӯҳфаи наздикӣ
.ба Ё ва шодмонии ҳузури мубораки Ё фарқ гузорем
Ба мо хотира дода шудааст, то мо тавонем чизҳои
хубро ба ёд орем, то он даме ки бузургтарин некиро ба
ёд орем: Худо

Насими муҳаббати Ту аз ман мегузарад, эй
Худовандо! Ва баргҳои ҳаёти ман аз омадани Ту аз шодӣ
мерақсанд. Садои хуши онҳо дар ҳаво паҳн мешавад ва
хастагонро ба истироҳат дар сояи оромии рӯҳонии ман
.даъват мекунад

Мушкилоти зиндагӣ барои зарар расонидан ба мо
пешбинӣ нашудаанд; баръакс, мушкилот ва бемориҳо ба
мо дарс медиҳанд. Таҷрибаҳои дардноки мо барои нобуд
кардани мо пешбинӣ нашудаанд, балки барои пок
кардани мо ва суръат бахшидан ба бозгашти мо ба
манбаи поки мо - Худо - ки бо ҳар роҳ барои кӯмак ба мо

ва баргардонидани мо ба хонаи осмони мо кор
.мекунад

Беохирӣ хонаи воқеии мост ва сафари мо ба ин
замин ва дар ин ҷисмҳои ҷисмонӣ мисли сафари
.кӯтоҳмуддати раводид аст

Худовандо, ман медонам, ки ситоиш маро баланд
намебардорад ва на танқид маро паст намезанад, ман
ҳамон тавре ҳастам, ки дар назди вичдонам ва дар
назди Ту ҳастам, ман дар ин роҳ идома хоҳам дод,
тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳам, то ба ҳама хизмат
кунам ва барои ба даст овардани лутфи Ту саъй кунам -
.хушбахтии ман дар ҳамин аст

Шумо махлуқи беназир ҳастед ва моҳияти шумо
.аҷоиб аст, пас худи воқеии худро бишносед

Бо субҳи омадани ту, ғунчаҳои орзуям ба гулҳои
.хушбӯй ва дурахшон табдил хоҳанд ёфт

Эй Парвардигор, омадани он рӯзро зудтар кун, ки
ман аз он гулҳои шабнам гарданбанд бофта, онро бар
.остонаи мубораки Ту мегузорам

Ба ҷои он ки пайваста барои хушнуд кардани худ
талош кунад, бояд кӯшиш кунад, ки ба дигарон низ
хушбахтӣ оварад. Вақте ки ӯ кӯшиш мекунад, ки ба
дигарон дастгирии маънавӣ, зеҳнӣ ё моддӣ пешниҳод
кунад, хоҳад дид, ки ниёзҳои ҳама қонеъ карда
.шудаанд ва косаи ҳаёти ӯ аз шодӣ пур аст

Онҳое, ки бар торики дар рӯи замин пирӯзии
дурахшон ба даст меоранд, нури ҷалолро ҳамчун насиби
худ хоҳанд дошт ва аз оромии ботинӣ ва хушбахтӣ баҳра
.хоҳанд бурд

Эй Парвардигоро, пайваста тухми неъматҳои Худо
дар хоки дилам, ки бо дуо шудгор шудааст, пош, то онҳо
ба дарахтони сояфкан табдил ёбанд, ки шоҳаҳояшон
лазизтарин ва ширинтарин меваҳои худшиносӣ
.мебошанд

Мо аксар вақт бе он ки кӯшиш кунем, ки тағир
диҳем, дард мекашем ва аз ин рӯ оромӣ ва
қаноатмандии пайдорро намеёбем. Агар мо истодагарӣ
мекардем ва кӯшиш мекардем, бешубҳа метавонистем
ҳама мушкилотро паси сар кунем. Мо бояд кӯшиш кунем,
ки аз бадбахтӣ ба хушбахтӣ ва аз ноумедӣ ба шуҷоат
.гузарем

Эй Ишқи Илоҳӣ, ишқи маро бо ишқи Ту муттаҳид
кун, ҳаёти маро бо шодмонии Ту, ақли маро бо шуури
кайҳонии Ту омехта кун ва ташнагии маро аз чашмаи
.шодмонии абадии Ту рафъ кун

Қалби чӯяндаи самимӣ ҳамеша пичиррос мезанад:

"Эй Худои ман ва маҳбуби ман, намехоҳам дар ин ҷаҳони
хаёلى ғарқ шавам ва танҳо мехоҳам, ки муҳаббати Туро
дар дилҳои одамон бедор кунам. Дилам, ҷони ман,
баданам, ақлам ва ҳар он чизе, ки дорам, аз онӣ Ту аст,
эй Парвардигор." Он чӯянда ба Худо мерасад ва Ёро
.мешиносад

Худовандо, ба мо фаҳмиши нав ва воқеии бародарӣ
ато кун, Бигзор ҷангҳоро тарк кунем ва захмҳои
миллатҳоро бо малҳами муҳаббат ва тасаллии пайдори
.фаҳмиши дилсӯзона шифо бахшем

Ба мо баракат деҳ, то мо аз таъсири тамаъ,
ҳукмронии фиреб ва назорати иллюзияҳо раҳо шавем ва
ба мо дар бунёди ҷаҳони наве кумак кунӣ, ки дар он
беморӣ, нодонӣ ва гуруснагӣ чизе ҷуз орзуҳои гузаштаи
.торику ғамангез нестанд

Биёед ҳама мушкилотро на бо мантиқи ҷангал,
балки бо фаҳмиш, ҳақиқат ва имони устувор ба Ту ва
.адолати илоҳии Ту ҳал кунем

Зиндагӣ моро муддате дар ин ҷо ҷамъ овард, баъд
аз он мо роҳҳои алоҳидаи худро интиҳоб хоҳем кард.
Аммо агар муҳаббати Худо дар дохили мо бошад, муҳим
нест, ки мо ба кучо меравем, зеро новобаста аз он ки мо
то чӣ андоза дур мешавем, мо дар доираи муҳаббати

илоҳӣ хоҳем монд ва ҳеҷ гоҳ воқеан аз ҳам ҷудо нахоҳем
.шуд

Худовандо, маро уқоби пешрафти рӯҳонӣ гардон, ки
.аз кӯчаҳои тангназарӣ ва ифротгарой баланд бошад
Маро ба уфуқҳои баландтар ва болотар даъват кун,
берун аз ларзишҳои шадиди замин ва абрҳое, ки нури
.офтобро мебанданд

Бигзор ман болҳои мувозинатро барои зиндагии
дуруст бардоштам ва ба он осмонҳои баланд аз болои
ҳама тӯфонҳо ва тӯфонҳо, ки дар он ҷо уфуқҳои васеъ ва
.даркҳои олии мавҷуданд, парвоз кунам

Сулҳ вақте ба вуҷуд меояд, ки мо дилҳои худро ба
сӯи муҳаббат ва меҳрубонӣ боз мекунем. Касоне, ки
қалби пурмуҳаббат доранд ва дар қорҳои нек ғайоланд,
сулҳро эҳсос мекунанд, зеро он дар дохили онҳо ҷойгир
.аст. Сулҳ маъбади осмон ва асоси ҳаёти хушбахтона аст
Мо бояд ҳамеша дар бораи зебоии илоҳӣ дар паси
гулҳо, нури кайҳонии дар паси офтоб буда ва ҳаёти
бузурге, ки дар чашмони ҳар кас медурахшад, фикр
.кунем

Вақте ки инсон воқеан меҳрубон аст ва ба дигарон
эҳтиром зоҳир мекунад ва ба таърифҳо ҳамвор ҷавоб
медихад, онҳо ҳамеша бо қадрдонӣ ва эҳтиром
.муносибат хоҳанд кард

Ман муҳаббати худро ба дигарон паҳн мекунам, то
ки дарero барои муҳаббати Худо боз кунам, то ба ман
.биёяд ва дар дилам маскан гирад
Худовандо, бигзор ман барои онҳое, ки дар умқи ғам
ғарқ шудаанд, машъал бошам. Ба ман кӯмак кун, ки ба
дигарон шодӣ оварам, бо миннатдорӣ барои шодмонии
.рӯҳоние, ки ба ман ато кардаӣ

Ман нафратро дар оташи муҳаббати худ об хоҳам
кард ва дигаронро мебахшам ва ба ҳамаи дилҳои ташна
.муҳаббат хоҳам бахшид

Ишқи ҳақиқӣ он ишқест, ки аз тасаллои маъшуқа
шодӣ мекунад
Бигзор нури Ту бар мо дурахшад, эй Худованд, ва
муҳаббати Ту дилҳои моро то абад пур кунад
Доштани рӯҳияи ташаббускорӣ маъноӣ қудрати
тахайюли эҷодиро дорад, ки ба шахс имкон медиҳад
кореро эҷод кунад, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст. Ҳар як
инсон бо ин тӯҳфае, ки Худо ба ӯ додааст, таваллуд
.мешавад
Бузургтарин ишқ ишқи илоҳӣ аст, ки зиндагиро аз
сухан зеботар мегардонад. Вақте ки шумо эҳсос
мекунад, ки Худо бо шумост, дар ҳар ҷое ки бошед, ба
шумо наздик мешавад ва қадамҳоятонро роҳнамоӣ
.мекунад, ишқи илоҳӣ оғоз ёфтааст
Қудрати ҳақиқат бар зидди бод меравад
Худовандо, вақте ки ман бо мушкилоти муваққатӣ
рӯ ба рӯ мешавам, бигзор неъматҳои фаровони Туро, ки
дар гузашта ба ман додай, ба ёд орам, зеро медонам, ки
кӯмаки Ту маро ҳеҷ гоҳ тарк намекунад ва ғамхориҳои Ту
ҳамеша бо ман аст. Ман барои ҳар неъмате, ки аз дасти
саховатманди Ту ба ман мерасад, аз самими қалб
.миннатдорам
Қатраҳои муҳаббат дар дилҳои нек медурахшанд ва
.Худоро танҳо дар баҳри муҳаббат ёфтан мумкин аст
Фаҳмиш чароғест, ки роҳи инсонро равшан мекунад
.ва ба ӯ муваффақият меорад
Дар фасли баҳор, Худо табиатро бо зеботарин
садбаргҳо ва гулҳо бо либосҳои зебо ва рангҳои
.дурахшон оро медиҳад
Сулҳ аввалин муждадиҳандаест, ки наздик шудан ба
ҳузури Илоҳиро эълон мекунад. Баъд аз он, сулҳ ба
.нурҳои равшантар аз шодмонии беохир табдил меёбад
Вақте ки ман ба умқи баҳри мулоҳиза ғӯта мезанам,
дар вучуди худ ларзиши муборакеро эҳсос мекунам ва

овози пичирросзанеро мешунавам, ки мегӯяд: «Ман
...».

Инсон бояд ба ботин рӯ оварад, ба ҷое ки рӯҳ худро
ифода мекунад. Аз умқи рӯҳ ҳама таҷрибаҳои ҳаёти
.ботинӣ сарчашма мегиранд.

Вақте ки рӯҳ худро бо шуури илоҳӣ дарк мекунад,
шодӣ ва густариши бузургро ба фазои бепоён эҳсос
.мекунад

Агар шумо ҳама воситаҳо ва захираҳои берунаи
дастрасро, илова бар қобилиятҳои табиӣ худ, барои
бартараф кардани ҳама монеаҳои, ки метавонанд дар
роҳи шумо бошанд, истифода баред, шумо қудратҳои,
ки Худо ба шумо додааст, инкишоф медиҳед: он
қудратҳои бемаҳдуде, ки аз умқи умқи вучуди шумо
.сарчашма мегиранд

Ишқ роҳи тиллоиро, ки ба сӯи Худо мебарад, пеш
мегирад

Ман нури офтоби орзуҳои нек ва ниятҳои некро дар ҳар ҷое, ки торикии нофаҳмиҳо ворид шудааст, паҳн хоҳам кард.

Вақте ки душвориҳо ба шумо ҳамла мекунанд, аммо шумо бо вучуди ҳама монеаҳо ва монеаҳо аз кӯшиш ва талош даст намекашед, пас Худо ба шумо посух медиҳад .ва кӯшишҳои шуморо бо муваффақият тоҷ медиҳад
Эй Парвардигор, ман гули орзуру аз боғи дилам мечинам ва онро ҳамчун қурбонии муҳаббат бар остонаи .муқаддаси Ту мегузорам

Азбаски андешаҳо ва суханони мо тухмиҳое ҳастанд,
ки ҳосили ояндаро ба мо меоранд, ман имрӯз шуури
.худро бо андешаҳои хуб ва мусбат пур мекунам

Ман дар сатҳи шуури худ ба боло ва поён, ба шимол
ва рост, ба дарун ва берун ва дар ҳама ҷо парвоз
мекунам ва парвоз мекунам, то дар ҳар гӯшаи кайҳон
.дар ҳузури Худо будам ва ҳастам

Ҳар лаҳзаро бо огоҳӣ аз муносибати худ бо Мутлақ
зиндагӣ кунед. Шуури шумо поёне надорад ва ҳама чиз
мисли ситорагон дар осмони вуҷуди шумо медурахшад
.ва медурахшад

Ҷудой ё бепайвандӣ роҳи оқилонаест, ки ҷӯянда бо
омодагӣ аз чизҳои ночиз ба хотири чизҳои бузургтар
болотар меравад. Ё худро ба лаззатҳои шахвонии
гузаранда дар пайи шодмонии ботинии нав баста
намекунад. Ҷудой худ як ҳадафи худӣ нест, балки роҳро
барои пайдоиши фазилатҳо ва қудратҳои рӯҳонии рӯҳ
.ҳамвор мекунад

Ғолиби рӯҳонӣ бо қадамҳои далерона дар масирҳои
зиндагӣ пеш меравад

Инсон бояд аз ҳаёти кунунии худ бештар истифода
барад, тирезаҳои қалбашро боз кунад ва қобилиятҳои
.хобидаи рӯҳашро бедор ва эҳё кунад

Дар паси ниқобҳои тағйирот ва таҳаввулот ҳузури
илоҳӣ нуҳуфтааст ва ҳар кӣ метавонад оинаи ақли худро
устувор нигоҳ дорад ва аз ларзиши он пешгирӣ кунад,
дар он оинаи равшан чеҳраи маҳбуи кайҳониро хоҳад
.дид

Ишқ аз марг ва харобиҳои замон қавитар аст
Худтаҳлил калиди муваффақият аст ва андеша
оинаест, ки тавассути он мо кунҷҳои ботиниро мебинем,
ки дар акси ҳол аз назари мо пинҳон мемонданд. Мо
бояд камбудии худро ташхис кунем, байни тамоюлҳои
мусбат ва манфӣ фарқ гузорем ва монеаҳои пешрафт ва
.муваффақиятро муайян кунем

Эй дӯстӣ, чӣ қадар аҷоиб ҳастӣ! Ту, ки аз оби
ғамхории самимӣ ва дӯстона об мегирӣ ва баргҳоят аз
шабнами ширинии ботинӣ ва зоҳирӣ, ки аз умқи дилҳои
.самимӣ ва вафодор мебарояд, тар мешавад
Як бор ман мӯрчаи хурдERO дидам, ки кӯшиш мекард
аз як тӯдаи рег боло равад ва ба худам фикр кардам:
мӯрча бояд фикр кунад, ки ба кӯҳҳои Ҳимолой мебарояд!

Шояд тӯдаи рег барои мӯрча хеле бузург ба назар мерасид, аммо ба чашмони ман не. Ба ҳамин монанд, миллионҳо соли офтобии мо дар зеҳни Худо шояд .камтар аз як дақиқа бошад

Мо бояд худро барои фикр кардан дар бораи чизҳои
бузурге ба монанди абадиёт ва беохирӣ омӯзонем

Ман дар ҷаҳони беохир сайр кардам ва шоҳиди тумани дурахшон дар сарзамини нур шудам ва дар он дурахши зинда маъноҳои асрореро, ки дар саҳифаҳои .замон навишта шудаанд, хондам

Вақте ки шумо хоб мекунед, шумо фикрҳо ва эҳсосотро ба таври ғайрифавқоли ором мекунед. Аммо вақте ки шумо тавассути мулоҳиза андешаҳо ва эҳсосотро огоҳона ором мекунед, аввалин чизе, ки шумо эҳсос мекунед, ҳолати оромӣ аст ва мушакҳои чеҳраи шумо табиатан табассумро ташкил медиҳанд, ки оромии ботиниро инъикос мекунад. Аммо шумо бояд аз ин ҳолати оромӣ фаротар равед, то покии рӯҳи худро дарк кунед - покие, ки аз ангезаҳои ҳиссиётӣ ё аксуламалҳои худкор ба андешаҳои марбут ба ҳиссиёт олула нашудааст. Ҳолате, ки шумо дар он вақт аз сар мегузаронед, хушбахтии доимӣ ва доимо навшаванда .аст

Агар шумо косаи обро дар зерини моҳ гузоред ва сипас онро омехта кунед, шумо тасвири таҳрифшудаи моҳро эҷод мекунед. Вақте ки об дар коса ҷойгир мешавад, инъикос равшан мешавад. Лаҳзае, ки об дар коса ором аст ва чеҳраи моҳро бо равшании комил инъикос мекунад, метавонанд бо ҳолати оромии тафаккур ва ҳолати оромии амиқ муқоиса карда шаванд.

Дар оромии тафаккур, ҳама мавҷҳои эҳсосот ва андешаҳо аз ақл берун мешаванд. Ва дар ин ҳолати амиқтари оромӣ, шахси мутафаккир, дар он оромӣ, моҳи пурраи ҳузури илоҳиро мебинад, ки дар кӯли рӯҳ .инъикос ёфтааст

Чор ҳолат вуҷуд дорад, ки одами оддӣ бо онҳо ошно
аст: хушбахтӣ ҳангоми иҷрои хоҳиш, нохушӣ ҳангоми
рад кардани он, дилгирӣ вақте ки на хушбахт ва на
рӯҳафтода аст ва оромӣ ҳангоми рафъи ин эҳсосот ё
.ҳолатҳои равонии лаззат, дард ва дилгирӣ

Сулҳ як ҳолати хеле матлуб аст, ки аз набудани ҳам
ғаму андӯх ва ҳам лаззат ва ҳам набудани дилгирӣ ба
вуҷуд меояд. Ин ҳолатҳо пайваста дар сатҳи рӯх тағйир
меёбанд ва мавҷ мезананд. Пас аз савор шудан ба
мавҷҳои пурталотуми дард ва лаззат, аз ҷумла ғӯтавар
шудан ба умқи ҳастагӣ, шиноварӣ дар баҳри ороми сулҳ
шодӣ дорад. Аммо аз сулҳ бузургтар экстази рӯҳонӣ аст
- хушбахтии рӯх - хушбахтии ниҳой. Ин як шодмонии
доимӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ пажмурда намешавад, балки бо
рӯх то абад боқӣ мемонад. Ин шодмонии олий танҳо
тавассути огоҳӣ аз ҳузури илоҳӣ ба даст оварда
.мешавад

Табассуми ҳақиқӣ табассуми хушбахтии рӯҳонӣ аст,
ки аз тафаккур ва тафаккур дар бораи Худо ва эҳсоси
.ҳузури Ӯ ба даст меояд

Табассуми ман аз шодмонии амиқе дар даруни ман
сарчашма мегирад — шодмонӣ, ки барои ҳама дастрас
аст. Он мисли бўи хушест, ки аз қалби гули шукуфон
мебарояд. Ин лаззати бузург дигаронро даъват мекунад,
.ки худро дар обҳои муқаддаси хушбахтӣ ғарқ кунанд
Дар нури бахшиши муборак, торикии нафрате, ки
.дар тӯли солҳои зиёд ҷамъ шудааст, нопадид мешавад
Худо зуд ҳама гуна ниёзҳои бандагонашро қонеъ
мекунад, зеро онҳо худро аз ангезаҳои худхоҳонае, ки
кӯшишҳоро барбод медиҳанд ва умедҳоро ноумед
.мекунанд, раҳо кардаанд

Ҳар киро Худо ниғаҳбонӣ кунад, ҳеҷ чиз
наметавонад нобуд кунад

Мо дар ин ҷаҳон танҳо нестем, зеро Худо бо мост ва
муносибатҳои пайдор, наздик ва дӯстона вучуд доранд,
.ки мо аз онҳо дастгирӣ ва шодӣ мегирем
Эй ситораи дурахшони роҳнамоӣ дар осмони ҳикмат,
дурахши дурахшони ту маро ба омӯхтани уфуқҳои
мубораки ту даъват мекунад ва мурғи орзуманди ман бо
суръати баланд медавад ва фазои зич ва ғамангезро
сӯрох мекунад, ки аз орзуи ту ва баҳра бурдан аз
.муқаддастарин нури ту сарчашма мегирад
Шахсияти инсон вақте рушд ва шукуфои меёбад, ки
қодир бошад - тавассути эҳсоси ботинӣ ва интуитивӣ -
эҳсос кунад, ки ин ҷисми саҳти ҷисмонӣ нест, балки
.ҷараёни рӯҳонии абадӣ дар дохили бадан аст
Вақте ки қалби шогирд аз муҳаббат ба Худо пур
мешавад, чеҳрааш бо табассуми оромӣ ва хирад
медурахшад ва қабатҳои нодонӣ, ки рӯҳи ӯро фаро
гирифтаанд, фуру мераванд ва комилан нопадид
.мешаванд

Вақте ки шумо ба гул ё дарахт нигоҳ мекунад,
медонед, ки ин шаклҳои зебои ҳаёт худ аз худ пайдо
нашудаанд. Худост, ки онҳоро шакл додааст ва ба онҳо
.бӯй ва зебоии аҷиб ато кардааст
Ҳамеша вазифаҳои худро, хоҳ хурду хоҳ калон, бо
диққати амиқ иҷро кунед ва дар хотир доред, ки Худо
қадамҳои шуморо роҳнамоӣ мекунад ва кӯшишҳои
шуморо барои расидан ба орзуҳои наҷиби худ тақвият
.медихад

Вақте ки инсон бо моҳияти маънавии худ пайваست
мешавад, давраҳои фаромӯшшуда ва гузашта ва
қудратҳои намирандаи рӯҳ ба шуури онҳо
бармегарданд. Дар мулоҳиза, инсон дар хотир дорад, ки
.ӯ рӯҳи намиранда аст, на ҷисми миранда
Дар ҳама ҷо мо одамонро мебинем, ки хуб ва бад
ҳастанд ва хушбахтиро ба таври худ меҷӯянд. Ҳеҷ кас
намехоҳад ба худ зарар расонад. Пас, чаро баъзе одамон

ба тарзе амал мекунанд, ки ногузир ба онҳо дард ва ғам
меорад? Зеро ин амалҳо аз нодонӣ ва фиреб сар
.мезананд

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки моро бо
нури ҳикмати Худ равшан кунӣ ва торикии нодонӣ ва
.гумроҳиро аз мо дур кунӣ

Шахси огоҳ бояд эҳтиёткор бошад, на тарсонанда ва
бояд дар худ эҳсоси ҷасоратро бидуни беэҳтиётӣ ва
беандешагӣ парвариш диҳад, то худро ба шароите
дучор накунад, ки метавонад тарс ва изтиробро ба вучуд
.орад

Хирадмандӣ на ба ворид кардани иттилоот аз берун,
балки ба қудрати қабули ботинӣ вобаста аст, ки миқдори
дониши воқеиро, ки метавон ба даст овард ва суръати
.ба даст овардани ин донишро муайян мекунад

Ин ҷаҳон танҳо як саҳнаест, ки мо дар он нақшҳои
худро таҳти роҳбарии Роҳбари Илоҳӣ иҷро мекунем. Мо
бояд новобаста аз хусусияти нақшҳои ба мо додашуда
хуб кор кунем ва ҳамеша дар хотир дорем, ки табиати
.аслии мо хушбахтии доимӣ аст

Донотарини хирадмандон касест, ки дар ҷустуҷӯи
шинохти Худост ва муваффақтарини муваффақон
.касест, ки Худоро ёфта бошад

Эй маҳбуби илоҳӣ, бигзор ту дар ҳаёти мо мақоми
аввалро ишғол кунӣ, бигзор муҳаббати шифобахши ту
дилҳои моро пур кунад ва нури мубораки ту торикии
.ташвишҳоро аз рӯҳҳои мо дур кунад

Озодӣ маънои амал кардан мувофиқи вичдонро
дорад, на мувофиқи амри одат ва хоҳиш. Итоат ба нафс
ва хоҳишҳои он маҳдудиятҳоро ба вучуд меорад, дар
ҳоле ки гӯш кардан ба ангезаҳои хирад аз ин
.маҳдудиятҳо озодӣ мебахшад

Оромии рӯҳро метавон тавассути рушди бошууруна
ва мақсадноки хислатҳои нек ба даст овард, ки пас аз ба

камол расидан, онҳоро аз соҳибашон гирифтани мумкин нест, агар соҳибаш бо хоҳиши худ аз онҳо даст накушад. Аксари одамон хушбахтиро бо истифода аз усулҳои

нодурӯст меҷӯянд. Баъзеҳо бовар доранд, ки метавонанд хушбахтии худро бо қабул кардани рафторҳои нодурӯст ва амалҳои носолим, ки гӯё ваъдаҳои дурахшони хушбахтии беандоза ва пайдорро пешниҳод мекунанд, дучанд кунанд ва онҳо фиреб мебаранд, зеро таъми хушбахтии ҳақиқиро дар дӯзаҳои ҳаёлотӣ бардурӯғ ва амалҳои нодурӯст наметавонанд ҷашид.

Ҳар дақиқа абадият аст, зеро абадиятро дар ҳама дақиқа эҳсос кардан мумкин аст. Рӯзҳо, дақиқаҳо ва соатҳо тирезаҳои ҳастанд, ки мо метавонем тавассути онҳо абадиятро бубинем. Зиндагӣ кӯтоҳ аст, аммо ҳамамон беохир ва бепоён аст. Рӯҳ намиронада аст ва дар ин боби кӯтоҳи ҳаёти инсон мо бояд аз ҳар як имконият ва имконияти мавҷуда бештар истифода барем.

Калимаҳои рӯҳонӣ мисли тухмиҳоянд, ки барои сабзидан, нашъунамо ёфтани, шукуфтани ва мева додан ба ҳама ҳосилхез нест доранд.

Рушди рӯҳонӣ худшиносӣ, аз нав танзим кардани афзалиятҳои зиндагӣ, муайян ва бартараф кардани одатҳои зараровар ва риояи қоидаҳо ва қонунҳои саломатӣ мувофиқи фаҳмиши рӯҳонии рушдбанд ва афзоиши қувваи рӯҳиро талаб мекунанд.

Вақте ки шогирд шодмонии илоҳиро бичашид, ӯ дармеёбад, ки Худо барои ӯ аз ҳар чизи дигар воқеътар шудааст ва ӯ дарк хоҳад кард, ки ламс кардани ҳузури илоҳӣ як неъматест, ки ҳеҷ як лаззати ҳиссиётӣ наметавонад баробар бошад.

Худо тавассути зебоии фазилат, бузургии таҳаммулпазирӣ, бузургии хирад ва шукӯҳи хушбахтии

рӯхонӣ шуури маънавии инсонро бедор мекунад ва
.иродаи ӯро ба самти дуруст ҳидоят мекунад

Ман дигаронро бегона намешуморам, зеро ҳис
мекунам, ки ҳама бародар ё хоҳари ман ҳастанд. Ман
ҳаёти худро муваффақ ва пурмазмун хоҳам кард, то ба
дигарон дар муваффақ шудан ва ноил шудан ба онҳо
кумак кунам. Ман бо дигарон ҳамдардӣ хоҳам кард ва
ҳангоми зоҳир кардани худ ба онҳо ҳамдардӣ зоҳир
хоҳам кард. Ман Худоро ҳамон тавре ки пайғамбарон ва
авлиё ӯро дӯст медоштанд, дӯст хоҳам дошт ва
худхоҳиро ба чоҳи муҳаббати худ нисбат ба дигарон
.хоҳам андохт

Дар паси ин ҳаёти заминии гузаранда ва нотаом, ки
ба марг гирифта аст, ҳаёти абадӣ ва
тағйирнопазире пинҳон аст. Бадан аз унсурҳои кимиёвӣ
ибора аст, ки пӯсида ва нобуд мешаванд, аммо дар
паси ин вучуди гузаранда ҳаёти абадӣ ва осмонӣ дар
ҳузури Худо пинҳон аст. Аз ин рӯ, мо набояд тамоми
таваҷҷӯҳи худро ба ин ҷисми ноустувор маҳдуд кунем ва
онҳое, ки онро меҳоҷанд, бояд ба озмоишҳои он тоб
.оваранд ва соҳиби он шаванд

Имрӯз ман кӯшиш мекунам, ки ба ниёзмандон кумак
кунам ва ҳарчи аз дастам меомадаро ба гуруснагон
.диҳам

Ман дар паноҳи Худо эмин ва эмин ҳастам ва дар
паси деворҳои вичдони покам бо нури некӣ муттаҳидам,
ки киштиҳои рӯҳҳоеро, ки аз мавҷҳои ғам дар баҳри
ошуфтагӣ ва изтироб ба ҳар тараф овезон шудаанд,
.роҳнамоӣ мекунад

Имрӯз ман Худоро дар ларзиши сулҳе ҳис мекунам,
ки дар даруни ман меларзад ва тори диламро ба ҷунбиш
.меорад

Ман ҳар кори аз дастам меомадаро мекунам, то
дигаронро хушбахт кунам, ҳамон тавре ки барои
хушбахт кардани худам кӯшиш мекунам ва тавассути

хушбахтии рӯҳони худ ба ҳама дар хонаи ишқи илоҳӣ
хизмат хоҳам кард ва агар кӯшиш кунам, ки виҷдонамро
.фиреб диҳам, аз ҳеҷ чиз ҷуз худам наметарсам

Аз боғҳои рӯҳ

Шумо қасд доред ба ҷое равед ва худро барои зуд
расидан ба он ҷо шитоб мекунед. Вақте ки мерасед,
мефаҳмед, ки аз сабаби шавқ, изтироб ва шояд ҳатто
нооромӣ, ки эҳсос мекунед, аз ин ҷой лаззат намебаред.

Ба ҷои ин, кӯшиш кунед, ки оромтар, оромтар ва
мутаваззинтар бошед. Агар фикрҳои шумо ба нигаронӣ ва
изтироб майл дошта бошанд, онҳоро бо зӯрӣ пахш
.кунед, то он даме ки онҳо ором шаванд

Ҳаяҷон ба мувозинати системаи асаб таъсири манфӣ
мерасонад, зеро он ба баъзе қисмҳои бадан миқдори
зиёди энергия мефиристад ва дар айни замон дигаронро
аз ҳиссаи табиӣ худ маҳрум мекунад. Ин номутаваззинӣ
дар тақсими энергия сабаби асабоният аст. Бадани
ором ва ором асабҳоро ором мекунад ва некӯаҳволии
.равониро беҳтар мекунад

Дар ҳамоҳангӣ бо Худо, биниши ботинӣ тадриҷан
инкишоф меёбад. Шахс бояд имони комил дошта бошад,
ки Худо ба ҳар як дуои самимӣ посух медиҳад. Ҳар касе,
ки барои маърифат ба сӯи Ё рӯй меорад, биниши ӯ
.кушода ва ақлу дили ӯ равшан мешавад

Вақте ки фаҳмиш кушода мешавад, он ҳамчун
эҳсосе зоҳир мешавад, ки гӯё аз дил сарчашма мегирад,
эҳсоси равшанӣ ва дақиқии амиқ. Тавассути ин эҳсос,
ҷӯянда эътиқоди устувор ва роҳнамоии дурустро барои
пайравӣ аз роҳи дуруст ба даст меорад ва тадриҷан ин
.эҳсосро эътироф ва ба он эътимод мекунад

Ин маъноӣ даст кашидан аз тафаккурро надорад;
тафаккури ором ва беғаразона инчунин ба фаҳмиш
оварда мерасонад. Тафаккури эҳсосӣ, ки аз ҷониби

ғурур ва худписандӣ идора мешавад, ба нофаҳмиҳо ва
.хулосаҳои нодуруст оварда мерасонад
Шубҳаҳои харобиовар ва эътиқодҳои бардурӯғро бо
тамоми вучуд рад кунед ва дилу қонатонро ба олами
имон ва эътимоди комил ба Худо гардонед. Дар оромии
тафаккур, шуури шумо метавонад ба ҳақиқат ва
фаҳмиши дуруст диққат диҳад. Дар ин таҷриба, имон
шукуфон ва густариш меёбад ва тавассути фаҳмиш
шумо он чизеро эҳсос хоҳед кард, ки ҳеҷ чашме
надидааст, ҳеҷ гӯше нашунидааст ва ҳеҷ ақли инсон
.тасаввур накардааст
Ҳар нафаси орзу ва зориам дарҳо ва тирезаҳоро дар
рӯҳам мекушояд, ки аз онҳо ба сӯи неъматии Худо
.мегузарам
Ҳамон тавре ки офтоб дар роҳҳои серодам
медурахшад, ман низ нурҳои муҳаббати илоҳиро дар
ҳама ҷойҳои серодам ва пур аз қорҳои ҳаррӯзаи худ
.хоҳам дид
Эй Парвардигор, маро баракат деҳ, то рӯҳамро бо
субҳидам бедор кунам ва онро ба остонаи мубораки Ту
расонам
Эй Парвардигор, ба ман рӯҳи саховатмандона ато
кун, то он чиро, ки дорам, бо дигарон мубодила кунам ва
ба ман кӯмак кун, ки дар кӯли ороми ақлам инъикоси
моҳи рӯҳи маро, ки бо нури ҳузури Ту медурахшад,
.бубинам
Имрӯз ман ба баҳри тафаккур ва тафаккур дар
бораи Худо ғарқ мешавам, то он даме ки гавҳарҳои
.ҳикмат ва шодмонии илоҳиро пайдо кунам
Худовандо, ман туро аз ҳар чиз бештар дӯст хоҳам
дошт, зеро бе ту ман наметавонам ягон инсон ё чизи
дигареро дӯст дорам
Дар умқи кӯҳҳо ва осмони ором, дар умқи рӯҳам ва
ғори хомӯшӣ, ман ҳузури Худоро эҳсос мекунам ва
шодмонии доимии Ёро эҳсос мекунам ва аз чашмаҳои

поки Ў менӯшам, ки ҳеҷ гоҳ тамом намешаванд ва то
.абад хушк намешаванд

Эй Парвардигоре, ки муҳаббати Ў дар ҳар дили
меҳрубон ва меҳрубон ҳукмфармост, Туро дӯст медорам
.ва парастии мекунам

Касе аз муаллим Парамаҳанса хоҳиш кард, ки ба ӯ
роҳеро барои инкишоф додани шахсияти ҷозибатор ва
ҷолиб нишон диҳад ва ӯ гуфт: Ҳангоми муошират бо
дигарон шумо бояд аз ҷиҳати равоӣ ҳозир бошед, зеро
ғоиб будан нисбат ба ҳар чизи дигар ба ҳислати инсон
зараровартар аст. Албатта, ман дар бораи ғоиб будани
одамони бузурге, ки андешаҳои онҳо одатан ба
.масъалаҳои амиқ ғарқ шудаанд, гап намезанам
Ҳамеша ҳушёр ва огоҳ бошед, ва шумо ба як
.оҳанрабо ва ҷозоба табдил хоҳед ёфт

Ҳеҷ кас намехоҳад, ки нодида гирифта шавад.

Ҳамаи мо мехоҳем, ки эҳсосоти мо ба назар гирифта
шаванд ва ба назар гирифта шаванд ва ба ҳамин
монанд, мо бояд эҳсосоти дигаронро ба назар гирем ва
ба онҳо таваҷҷӯҳ зоҳир кунем, то ба ҳамоҳангӣ ва
фаҳмиш ноил гардем. Барои ин, шумо бояд ба ҳамаи
.атрофиёнатон ҳушёр, бофаҳм ва бодикқат бошед
Мурдагон қудрати таҳқир кардани дигаронро
надоранд, аммо касе ки ба онҳо аҳамият намедиҳад,
.қудрати таҳқир кардани дигаронро дорад

Вақте ки шумо дар гирду атрофи дигарон ҳастед, бо
онҳо бодикқат, пурҷӯшу хурӯш ва бо шавқ муошират
.кунед, аммо аз сӯҳбат дар бораи худ худдорӣ кунед

Ҳар кас мехоҳад дар бораи худаш гап занад, аммо
ин як равиши заиф аст. Бигзор дигарон дар бораи
худашон гап зананд, агар хоҳанд; ба гуфтаҳои онҳо гӯш
диҳед. Бигзор онҳо дар бораи мушкилот, дастовардҳо ва
таассуроти худ сӯҳбат кунанд, аммо бигзор ҷодугарии
шумо аз номи шумо суҳан гӯяд. Нури ҷароғ худ аз номи
худ ба таври возеҳ суҳан мегӯяд; бигзор ларзишҳои

хомӯши шумо аз номи шумо бо ҳамон возеҳӣ суҳан
.гӯянд

Худо дар рӯъё ба ман нишон дод, ки онҳое, ки дар
ҷанг мемиранд, хоби даҳшатноки маргро мебинанд,
аммо ҳамин ки некӯкорон аз бадан бармехезанд, гӯё аз
хоби даҳшатнок бедор мешаванд ва аз раҳой аз он
.хурсанд мешаванд

Ҳама таҷрибаҳои зиндагии мо қисми хоби кайҳонӣ
мебошанд - инсоният даҳшати ҷангро офаридааст, аммо
пас аз он ки қурбониёни ин даҳшат бадани худро тарк
меkunанд, онҳо дарк меkunанд, ки ин як хоби
даҳшатноке буд, ки аз он бедор шудаанд ва мефаҳманд,
ки мурда нестанд. Ин як ҳақиқати амиқ ва метафизикӣ
.аст

Агар шахс медонист, ки хоб мебинад, аз таҷрибаҳои
нохуши хоб азоб намекашид. Аммо агар онҳо дар хоб ба
худшиносӣ ноил шаванд ва касе ба ӯ зарбаи марговар
расонад, марг дар он хоб мисли як озмоиши воқеӣ ва
даҳшатнок ба назар мерасад, то он даме, ки онҳо бедор
.шаванд ва дарк кунанд, ки ин воқеӣ нест

Ин ба ҳолати пас аз марг низ дахл дорад. Ҳамин ки
мо баданамонро тарк мекунем, дарк мекунем, ки шуури
мо намурдааст, балки аз бадан ва маҳдудиятҳои моддии
он озод шудаем ва дар ин озодӣ озодии бузурге
.нуҳуфтааст

Мо ҳеҷ гоҳ набояд маргро талаб кунем, балки шуури
худо бо ҳамоҳангӣ бо Худо ва мулоҳиза дар бораи ӯ
омода созем, то вақте ки марг дар вақташ фаро
.мерасад, мо ба он чизе ҷуз хоб нанигарем

Ман метавонам табиати орзуманди зиндагӣ ва
маргро ҳар вақте ки хоҳам, бубинам. Аз ин рӯ, ман ба ин
.бадан аҳамияти зиёд намедихам

Дар зери системаи асаб як физиологияи рӯҳонӣ
мавҷуд аст, ки ба инсон имкон медиҳад, ки ба
.марҳилаҳои олии рушди шуур бирасад

Мағзи сари инсон, ки аз мағзи аксари ҳайвонот ба
истиснои наҳангҳо ва филҳо калонтар аст, мураккабтар
аст ва қобилияти бештари тафаккур дорад. Ин мағзи
сари инсонро барои одамоне, ки нисбат ба дигар
маҳлуқот шуури пешрафтатар доранд, асбоби мувофиқ
мегардонад. Печутобҳои мураккаб ва мураккаби мағзи
сар ба одамон имкон медиҳанд, ки амиқ ва амиқ фикр
кунанд. Аз ин рӯ, танҳо инсоният қодир аст ба сатҳҳои
пешрафтаи дарк бирасад ва дар натиҷа, Офаридгори
худо бишносад. Оқил касест, ки қобилиятҳои зеҳнии
худо дар хидмат ва манфиати башарият дар сатҳҳои
.моддӣ, зеҳнӣ ва маънавӣ истифода мебарад
Зимистон бо либоси сарди сафеди худ, ки гули
садбаргмонанд аст, фаро расид
Орзуҳои ман барои шодмонии тобистон пажмурда
шуданд
Ба ман гуфтанд, ки гармии дили меҳрубони туро
ҷӯям
Ва чун баҳор пайдо шуд, рақс мекард ва бо ҳар навъ
гулҳо оро медод
Бо бӯи атри сахроҳо ва теппаҳо, ба ман гуфтанд, ки
туро дӯст дорам, Худоё
Ва тобистон фаро расид ва оҳангҳои сабзи худо
дар баргҳои нарм, садои ғур-ғур ва садои дарахтони
.санавбар сароид
Ӯ исрор кард, ки ман барои шумо қироат кунам
Ҳатто хоки нарм ва нарм пойҳои шитобкардаи маро
сила мекард
Ва вай аз онҳо хоҳиш кард, ки ба макони муқаддаси
ҳама мавҷудоти шумо наздик шаванд
Атри нарм ба ман гуфт, ки роҳи онро пайгирӣ кунам
Ба маъбади муқаддаси ту дар қалби садбаргҳо ва
райҳон
Ва паррандагон ба ман гуфтанд, ки мисли онҳо ба ту
суруд хонам

Ва боди мавҷнок аз болои ҷӯйборҳо ва ҷӯйборҳо
Ман ҳубобчаҳои муҳаббатамро ба ту бедор кардам
ва онҳо болои синаи бузурги ту шодӣ кардан гирифтанд
Ва бо нахҳои қашудаи алаф, ман омӯхтам, ки чӣ
тавр ҳам шавам

Ман ба Ту сачда мекунам, эй Худованд
Ва бухур инчунин ба ман аз бӯи аҷоиби атри шумо
хабар дод

Ва чӣ гуна ман бояд диламро дар пеши тахти
?бепоёни ту аз бӯи муқаддаси ту пур нигоҳ дорам
Ва сангҳои хурду хомӯш ва сабр ба ман гуфтанд, ки
ман туро ҳатто дар онҳое, ки кӯшиш мекунанд
.хушбахтии маро дузданд, бубинам

Солҳои фаромӯшшуда аз ман хоистанд, ки ба
ҳамватанонам паёме аз муҳаббат ва меҳр фиристам, ки
.дар ҳар дақиқа ва сония печонида шуда буд
Ва ҳар фикр ба ман гуфт, ки туро дар дилаш ҷустуҷӯ
кунам

Ишқи ман маро илҳом бахшид, ки ҳама чизеро, ки
тавассути ту вуҷуд дорад, дӯст дорам
Ва ишқи ман ба ман пичиррос зад: «Маро бо тамоми
.«қуввате, ки дорам, дӯст дор, эй Худои ман
Боре ман рӯи кати алаф ва гулҳо хобида, хоб дидам,
.ки ҳама чиз дар вуҷуд зебо ва шодмон аст
Сари ман рӯи алафҳои баланд, сабз ва ғафс гузошта
шуда буд, ки маро бо насими хушбӯй варамида паҳн
.мекарданд

Сипас ман маҷбур шудам, ки даст ва баданамро
ламс кунам ва аз бузургии Офаридгори он дар ҳайрат
мондам. Бале, ман ҳайрон шудам, ки ман, ки ба воқеияти
баданам итминон дорам, рӯзе онро дар замин
мегузорам, то ин баданро, ки ҳангоми марг сард,
рангпарида ва беҳаракат мешавад, дар ҳоле ки ҳоло он
пур аз ҳаёт ба назар мерасад ва садҳо эҳсосот,

миллионҳо андеша ва миллиардҳо хаёл ва даркро дар
.бар мегирад

Ин бадан марҳилаест, ки дар он бобҳои ҳаёт кушода
мешаванд, ки дар он навдаҳои табассум мешукуфанд ва
баъд аз он расидани ногузир ба марг меояд. Дар ин ҷо,
дар миёни гӯшт, устухон ва хун ва дар паси ниқоби
зебои пӯст, гургҳои беморӣ ва ҳайвонҳои орзуҳо пинҳон
мешаванд. Ва дар ин ҷо низ, дар зери ҷисм, роҳи
пинҳонӣ ба салтанати нур пинҳон аст. Ин бадан
пажмурда ва пажмурда мешавад, вақте ки соҳибаш —
рӯҳ — онро бебозгашт тарк мекунад. Ва чаро не? Зеро
вақте ки соҳиби равшанфикри манзили ҷисмонӣ аз
зиндагӣ дар кулбаи лойолуд ва фарсудаи материя, ки бо
риштаҳои асабҳо, ки нигоҳубини доимиро талаб
мекунанд, баста шудааст, ҳаста мешавад, ӯ дар ҳонаи
дигар дар ягон гӯшаи замини Худо — дар олами дигари
вучудияти комил, ки бӯи шодӣ дар ҳама ҷо ва беист паҳн
.мешавад, тасалли меёбад

Рӯҳи намиранда бо табассуми доимӣ нақши ҳаёт ва
.маргро мебозад ва сипас ба ҳонаи абадии худ меравад
Оё тамошобинони филм вазифадоранд, ки пас аз
анҷоми намоиш дар кинотеатр абадан бимонанд?
Албатта не. Одамон бояд ба ҳона баргарданд. Ба ҳамин
монанд, рӯҳҳо ба ин ҷо меоянд, то аз тамошои синамоии
ҳаёт лаззат баранд, сипас мераванд ва боз
бармегарданд. Онҳо тамошои филмҳо ва
намоишномаҳои дӯст медоранд ва вақте ки аз
намоишхое, ки орзу мекарданд, ҳаста мешаванд ва
дарсҳои, ки Худо мепоҳад, аз худ мекунанд, аз худ
мекунанд, як бор ва барои ҳамеша ба макони неъмат
.абадӣ бармегарданд

Вақте арзишҳо бар асоси адолат бунёд наёфтанд,
фосилаҳои пайдо мешаванд, ки аз онҳо бадбахтӣ ва
ранҷу азоб ҷорӣ мешаванд. Агар арзишҳо бар асоси
худҳои, низои марговар ва рақобати шадид бошанд,

натиҷаҳо доғдор хоҳанд шуд, зеро ангезаҳо нопоканд ва
.дар чунин ҳолат пул баракат нахоҳад ёфт
Инсон бояд вичдони худро аз худхоӣ тоза кунад ва
кӯшиш накунад, ки худро аз ҳисоби дигарон сарватманд
кунад. Қаноатмандии ҳақиқӣ маънавӣ аст, на моддӣ ва
дастоварди воқеӣ дар зиндагӣ доштани ганҷҳои ҳикмат,
.дониш ва муҳаббати Худо

Мо бояд содда зиндагӣ кунем ва ҳамеша кӯшиш
кунем, ки ба дигарон кумак кунем ва вазъи онҳоро то
ҳадди имкон беҳтар созем. Аммо ин ҳадафи наҷиб бо
худхоӣ ва тамаъ бидуни таваҷҷӯҳ ба дигарон
.номувofiқ аст

Онҳое, ки дунёпарастанд, нобаробаранд ва аз ин рӯ
муваффақ ҳисобида намешаванд. Зиндагии оддӣ ва
мутаваззин санъати аҷиб ва нишонаи муваффақият аст.
Онҳое, ки ҳадафи ягонаи онҳо ба даст овардани пул аст,
.дар ҳузури Худо лутфу марҳамат пайдо намеkunанд
Дуруст аст, ки Худо дар мо эҳсоси гуруснагиро
ҷонидааст, то мо кор кунем ва баданамонро таъмин
кунем, аммо таъмини бадан ягона мақсади зиндагӣ нест.
Мақсад аз ҳама гуна мулоҳизаҳои моддӣ ё замонӣ хеле
бузургтар аст, новобаста аз он ки он то чӣ андоза аҷиб,
.пурчалол ва дурахшон ба назар мерасад

Яке аз шогирдон аз устод Парамаҳанса пурсид, ки
чӣ гуна ҳузури илоҳиро эҳсос кунад. Ӯ ҷавоб дод: "Ҳар
шаб, пеш аз таслим шудан ба хоб, мулоҳиза ронед, то он
даме ки эҳсос кунед, ки шуури шумо ҷаҳони андешаҳо
сӯрох карда, ба андозаи дигар ворид шудааст. Аммо, ин
ҳама нест. Пас аз он ки ақлро ба дарун гардонед, орзуҳо
бояд боло раванд ва хоҳишҳо бояд мисли сел ба сӯи
Худо шитоб kunанд. Вақте ки шогирд худро пурра ба
Худо таслим мекунад, ногаҳон эҳсос мекунад, ки ба
ҳузури мубораки Ӯ даст расонидааст ва Ӯро шинохтааст.
Ӯ нури бузурги дурахшони азимро хоҳад дид ва
метавонад фариштагон ва рӯхҳои хайрхоҳро бубинад ё

метавонад бӯи масти осмониро бӯй кунад ва он гоҳ
хоҳад донист, ки Худо ба ӯ ҷавоб додааст ва фаҳмиши ӯ
кушода мешавад ва Худо асрори ҳаётро ба ӯ ошкор
мекунад ё метавонад ҳангоми мулоҳиза ӯро оромии
бузург фаро гирад. Агар ӯ мулоҳизаро идома диҳад ва
Худо муҳаббати бузурги худро ба ӯ ато кунад, ӯ
шодмонии илоҳиро эҳсос хоҳад кард, ки тавсифаш
ғайриимкон аст. Хушбахт аст касе ки ба ӯ ин таҷрибаи
".хушбахтӣ насиб шудааст

Ишқи илоҳӣ дарвозаи осмонро мекушояд, ки ҷӯянда
.тавассути он ба ҳузури Худо ворид мешавад
Агар шахсе аз Худои меҳрубон ва доно нони ҳаёти
ҷовидонӣ талаб кунад, Ӯ ба ӯ санги нодонии моддиро
намедиҳад. Агар ибодаткунанда ғизои хирадро меҷӯяд,
Худо ба ӯ мори фиребро намедиҳад. Агар ибодаткунанда
аз Худо моҳияти неъмат илоҳиро, ки ҳама ташнагиро
рафъ мекунад, талаб кунад, Ӯ ба ӯ каждumi изтироб ва
изтироби равониро намедиҳад. Агар одамони
фиребхӯрда донанд, ки чӣ тавр ба фарзандони худ
тӯҳфаҳои хуб диҳанд, пас Худованд — манбаи ҳама
некиҳо ва шодмонӣ — то чӣ андоза бештар ба онҳое, ки
Ӯро дӯст медоранд, дониш ва маърифати рӯҳонӣ хоҳад
!дод

Худо ба касоне, ки онҳоро меҷӯянд, ҳикмати олий ва
дониши бузургтаринро ато мекунад ва Худро ба ҷӯяндаи
самимӣ медиҳад, ки ҳеҷ ивазкунандаеро қабул
намекунад. Ҳар ки Худоро бо тамоми дилу ҷон меҷӯяд,
донотарини доноён ва азизтарини мардум назди Худост.
Ва вақте ки орзуи ибодаткунанда шиддат мегирад, ӯ аз
Худо посухи нодир ва маҳбубро мегирад ва экстази
беназири муҳаббатеро эҳсос мекунад, ки онҳое, ки дӯст
.медоранд, аз сар мегузаронанд

Шахси хирадманд, ки нақши худро дар ин орзуи
кайҳонӣ бо огоҳии рӯҳонӣ ва орзуи афзояндаи илоҳӣ
мебозад, ба Худо наздик ва барои Ӯ азиз аст. Ӯ

муҳаббати пок дорад ва Худоро бидуни ҳеҷ ангезаи худхоҳона ва бидуни ҳеҷ шартӣ пешакӣ дӯст медорад, масалан, гуфтани: "Эй Парвардигор, ман Туро ба шарте ибодат мекунам, ки ба ман саломатӣ, пул ва ҳаёти роҳат .\"ато кунӣ

Байни хирадмандон ва Худо муҳаббати амиқ ва мутақобила вуҷуд дорад, ки беохир ва бепоён аст. Агар касе аз Худо чизро талаб кунад, Худо қомилан огоҳ аст, ки ин шахс бештар ба тӯҳфаҳои ӯ таваҷҷӯҳ дорад, на ба ӯ.

Барои инсон дуо кардан барои қонеъ кардани ниёзхоҳиш нодуруст нест, аммо вақте ки онҳо барои шинохтани Худо ва дидани нури чеҳраи пурҷалоли ӯ дуо мекунанд, набояд аз он ягон манфиати шахсӣ орзу кунанд ва фикрҳои онҳо набояд танҳо ба ҳуди тӯҳфаҳо, балки ба ҳуди бахшанда маҳдуд шаванд. Вақте ки чӯянда метавонад ин қорро самимона анҷом диҳад, ӯ ба таври ҳудкор ҳамаи тӯҳфаҳои дигарро аз ҷашмаи .саховатмандӣ ва уқёнуси фазл ба даст меорад. Яке аз шогирдон аз муаллим Парамаҳанса маслиҳат пурсид, ки дар баъзе ҳолатҳо чӣ гуна рафтор кардан ва :бо дигарон муносибат кардан лозим аст ва ӯ гуфт Аз ҳақиқат пайравӣ кунед ва аз он дур нашавед ва аз гуфтани ҳар чизе, ки метавонад ба шумо ё дигарон зарар расонад, ҳатто агар ин дуруст бошад ҳам , худдорӣ кунед, ба шарте ки аз рӯҳи ҳақиқат дур нашавед. Дар айнаи замон, шумо набояд ба ҳадди муқобил равед ва барои пешгирӣ аз гуфтани ҳақиқатҳои .дарднок ба дурӯғгӯӣ даст занед

Бо худ ва дигарон ростқавл бошед, бе он ки дар бораи чизҳои нолозим фикр кунед. Ростқавл бошед ва аз гуфтани чизҳои, ки ба касе зарар мерасонанд, худдорӣ кунед. Ҳамаи асрори ҳудро ба номи ростқавлӣ ва шаффофият ошкор накунад, зеро агар шумо заъфҳои ҳудро ошкор кунед, онҳо ҳар вақте ки меҷӯянд, шуморо

озор диҳанд ё масхара кунанд. Чаро ба онҳо силоҳе
диҳед, ки онҳо метавонанд бар зидди шумо истифода
?баранд

Ба тарзе суҳан гӯед ва амал кунед, ки ба худ ва
дигарон хушбахтӣ ва оромӣ орад

Барои фаҳмидани фарқи байни ҳақиқате, ки некӣ
меорад ва нақл кардани далелҳо бидуни ба назар
гирифтани оқибатҳои онҳо, инкишоф додани фаҳмиши
маънавӣ зарур аст, зеро чизҳо аз рӯи анҷомашон доварӣ
карда мешаванд. Гуфтани ҳама чизе, ки медонед,
инчунин тавсия дода намешавад, ки дар бораи
масъалаҳое, ки дигарон бояд барои манфиати ҳудашон
донанд, пинҳонкорӣ ва канорагирӣ кунед
Вақте ки шумо фаҳмиши пурра надоред, беҳтар аст,
ки дар суҳанронӣ ҳудро озод ҳис кунед, то он даме ки
ҳақиқатро мустақиман бо натиҷаҳои одилона барои ҳама
.дарк накунад

Дар бораи Худо фикр карданро давом диҳед ва аз Ё
кӯмак ва роҳнамоӣ пурсед, ва фаҳмиши шумо кушода
мешавад, то шумо чизҳоро ба таври возеҳ бубинед ва
.сипас шумо метавонед беҳтар фарқ кунед

Пур кардани ҳуҷайраҳои бадан бо нерӯи ҷавонӣ

Энергияи кайҳонӣ ба бадан пайваستا ва бефосила
ворид мешавад, аммо аксари одамон аз ин нерӯи
фаровони ҳаётӣ беҳабаранд. Онҳое, ки инро эҳсос
мекунанд, дар ҳуҷайраҳои худ як ҷараёни энергия ва
ҷараёни тароватбахшERO эҳсос мекунанд, ки ба онҳо
.қувваи нав мебахшад

Тамоми табиат ба Парвардигори Коинот таъзим
мекунад ва қудрати Ё аз инсоният меғузарад. Мушкилот
дар нокомӣ дар эҷоди робитаи қавӣ байни инсоният ва
манбаи ҳама қудратхост. Мо мустақиман бо қудрати
илоҳӣ зиндагӣ мекунем ва ҳамаи қудратҳои дигар бе
.қудрати дастгирии Худо бефоидаанд

Ғизо, оксиген ва нури офтоб — ин унсурҳо
метавонанд ба мо то андозае саломатӣ бахшанд, аммо
мо бояд фаҳмем, ки чӣ тавр аз Манбаи Беохир саломатии
комил ба даст орем. Манбаъҳои мавод ба монанди
батареяҳои хурде ҳастанд, ки дар ниҳоят зарядашон
тамом мешавад, дар ҳоле ки Манбаи Беохир як
генератори пуриктидор аст, ки қудраташ ҳеҷ гоҳ кам
намешавад ва ба рӯҳ пайваста бо ҳаёт, хушбахтӣ ва
қувват мебахшад. Аз ин рӯ, то ҳадди имкон ба Манбаи
Беохир така кардан муҳим аст
Шахсе, ки орзу мекунад, бояд роҳи дурусти баҳра
бурдан аз ин манбаи ҳаётан муҳимро мустақиман аз
манбаи он омӯзад ва бояд дарк кунад, ки фикр воқеият
аст, зеро ҳама падидаҳои табиӣ таҷассуми андешаи
илоҳӣ мебошанд, зеро Худо пеш аз офаридани ин замин
дар бораи он фикр кардааст
Бисёриҳо бар он ақидаанд, ки тафаккур маҳсули
бадан аст, аммо ташаккули ниҳоят дақиқи бадан ва
ҳамоҳангии аҷиби байни қисмҳо ва узвҳои он ба таври
возеҳ нишон медиҳад, ки бадан офаридаи ақли
кайҳонии бениҳоят олӣ аст
Ақл унсури асосии назораткунандаи бадан аст ва
барои инсон хеле муҳим аст, ки аз пешниҳодҳои равонии
камбудии инсонӣ, аз қабилӣ беморӣ, заъф, пиршавӣ ва
ноумедӣ, канорагирӣ кунад ва худро итминон диҳад, ки
фаъолияти беохир аз ўст ва ин фаъолият дорои ақл аст
ва қодир аст ҳуҷайраҳои баданро бо саломатӣ ва нерӯи
ҷавонӣ пур кунад
Фикр мағз, эҳсосот ва эҳсосоти ҳар як ҳуҷайраи
зинда аст; он қудрат дорад, ки баданро фаъол ва хушёр
ё суст ва суст нигоҳ дорад. Фикр соҳиб аст ва
ҳуҷайраҳои бадан тобеи он ҳастанд ва ба фармонҳо ва
манъҳои устоди олии худ итоат мекунанд: фикр
Мо ба сифати хӯроке, ки ҳар рӯз меҳӯрем, диққати
зиёд медиҳем ва ба ҳамин монанд, мо бояд ба сифати

ғизои зеҳнӣ ва равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем,
.диққат диҳем

Олими метафизикӣ мегӯяд, ки бадан мавҷи
электромагнитӣ нест, балки мавҷи шуурест, ки дар
.баҳри шуури илоҳӣ шино мекунад
Ҳар рӯз мо бояд қувваи ҷисмонии худро тақвият
диҳем, қувваи зеҳнии худро афзун кунем ва ҳуди воқеии
худро тавассути мулоҳиза, тафаккури солим ва кори
мусбат ва самаранок, ки ба бадан, ақл ва рӯҳ якҷоя
.фоида меорад, бишносем

Худо дар тӯли ин солҳои тӯлонии умрам маро бо
хушбахтӣ баракат додааст. Новобаста аз он ки одамоне
табассуми қаноатмандиро дар чеҳраи ман мебинанд ё
не, шодмонии илоҳӣ ҳамеша бо ман аст ва маро ҳеҷ гоҳ
тарк намекунад. Дарёи бузурги хушбахтӣ пайваста дар
зери реги шуури ман ҷорист ва ҳамчун чашмаҳои
мубораке, ки боғҳои ҳаёти маро об медиҳанд, ҷорӣ
.мешавад

На таҳаввулоти ногаҳонии зиндагӣ оромии маро
ҳалалдор карда наметавонад, на арвоҳи марг хушбахтии
.рӯҳонии маро аз байн бурда наметавонад
Доимӣ ва тағйирнопазир кардани ин ҳолат душвор
буд, аммо самари рӯҳе, ки ман ҳоло аз он баҳра мебарам
ва бо дигарон мубодила мекунам, ба тамоми кӯшишҳое,
.ки ман ба он сарф кардам, меарзид

Ман фикр мекунам ва аз ҷониби рӯҳи илоҳӣ
роҳнамоӣ карда мешавад. Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар
зиндагӣ набуд, балки ба бародарону хоҳарони худ дар
инсоният хизмат кардан аст. Аз ин рӯ, Худо барои ман
дарҳои зиёди некиро боз кардааст, то худро таъмин
кунам ва рисолатамро иҷро кунам. Ва ҳар вақте ки ба
.ман кӯмак лозим шавад, Худо онро фавран медиҳад
Орзуи ягонаи ман ин аст, ки ба шумо хизмат кунам
.ва аз ин рӯ ман дар ин ҷо ҳастам

Қудрати Худо дар ҳаёти шумо низ амал мекунад.
Вақте ки имонатон мустаҳкам мешавад ва дарк мекунад,
ки сарвати ҳақиқӣ на аз муваффақияти моддӣ, балки аз
Худои Қодир ба даст меояд, шумо ин ҳақиқатро худатон
.эҳсос хоҳед кард

Гарчанде ки зиндагӣ пешгӯинашаванда, пурғавғо ва
пурасрор, пур аз шубҳаҳо ва ҳар гуна мушкилот ва
нооромӣҳо ба назар мерасад, мо зери ғимояи доимии
Худо мемонем. Мо набояд вазъиятро муболиға кунем ё
дар муқобили рӯйдодҳо оромии худро аз даст диҳем,
зеро агар мо ба ваҳм иҷозат диҳем, ки моро фаро гирад,
ба бадӣ қудрат мебахшем ва решаҳои онро амиқтар
мекунем, ки дар хоки тарс ва изтироб мерӯянд ва
.нашъунамо меёбанд

Мо набояд интизор шавем, ки дар озмоишҳои
зиндагӣ хушбахтӣ ва оромии пайдор пайдо кунем;
баръакс, мо бояд онҳоро дар дохили худ ҷустуҷӯ ва
кашф кунем. Сипас, новобаста аз он ки мо бо кадом
таҷрибае рӯ ба рӯ мешавем, мо бо онҳо ҳамон тавре
муносибат хоҳем кард, ки таҷрибаҳои каси дигарро дар
.филм тамошо мекунем, хоҳ гуворо бошад, хоҳ дарднок
Агар инсон ба ақли худ иҷозат диҳад, ки ин корро
кунад, метавонад тамоми таҷрибаҳои худро ба
озмоишҳои дарднок ва нохуш табдил диҳад. Онҳо
метавонанд аз саломатии хуб баҳра баранд, аммо
арзиши онро қадр накунанд. Аммо агар онҳо бемор
шаванд, худро фурӯтан мекунанд ва неъмат
некӯаҳволиро қадр мекунанд. Мо бояд ба лутфи Худо
эътироф кунем ва аз неъматҳое, ки Ё ба мо медиҳад,
шукр гӯем, бе он ки интизори шароити номусоид бошем,
ки моро миннатдор кунанд ва ғайзи Ёро эътироф
.кунанд

Зиндагӣ бояд омехтаи андеша ва амал бошад. Вақте
ки инсон мувозинати равонии худро аз даст медиҳад,
дар баробари ҳуҷуми нигарониҳо, абрҳои ғам ва дарди

дард осебпазир мешавад. Ва агар онҳо кӯшиш кунанд,
ки қонунҳои саломатӣ, шукуфой ва хирадро вайрон
кунанд, ногузир аз беморӣ, камбизоатӣ ва нодонӣ азоб
.мекашанд

Мо бояд ниятҳои худро пок ва ангезаҳои худро пок
нигоҳ дорем ва ба тарзе амал кунем, ки ба мо оромии
хотир меорад ва нагузорем, ки шароити зиндагӣ оромии
.моро халалдор кунад ва хушбахтии моро аз байн барад
инчунин ақли моро тақвият медиҳем ва бори заъфи
зеҳнӣ ва ахлоқиро, ки аз солҳо ва наслҳо мерос
гирифтаанд, рад мекунем. Ин ифлосиҳо бояд дар оташи
азму иродаи нав ва амали самарабахш сӯзонда шаванд.
Бо ин равиши созанда, шахси воқеан содиқ метавонад
.ба уфуқҳои озодӣ ва озодӣ бирасад

Қонунҳои абадии хушбахтӣ

Меғуфтанд, ки дар давраи тиллоии яке аз ҳокимони
одилонаи Ҳиндустон ҳеҷ ҳодисае, марги бармаҳал ё
офатҳои табиӣ рух наводааст, ки сулҳу оромии комили
.салтанати ӯро халалдор кунад

Вақте ки аъзои оила бо ростқавлӣ ва самимияти
бештар зиндагӣ мекунанд, ҳар як хона ҳамоҳангӣ,
саломатӣ ва меҳру муҳаббати бештарро эҳсос хоҳад
кард. Аммо вақте ки аъзои оила бо худхоҳии зишт бо
ҳамдигар муносибат мекунанд, хона ба таври худкор пур
аз низоъ ва нафрат хоҳад шуд. Ин ба миллатҳо низ дахл
дорад. Вақте ки одамон бо ростқавлӣ ва самимият
зиндагӣ мекунанд, онҳо шоҳиди Малакути Худо дар рӯи
.замин хоҳанд буд

Вақт кам аст Имрӯз мо дар ин ҷо ҳастем, фардо
меравам Ҷустуҷӯи Худо имтиёзи олии башарият аст Мо
бояд аз озодие, ки Худо дар ин ҳаёт ба мо додааст,
бештар истифода барем ва онро оқилона истифода
барем, то шахсан ҳақиқатҳои рӯҳонии абадиро эҳсос
.кунем

Гуноҳ ҳама чизест, ки барои инсон дард ва ранҷ
меорад. Фазилат он чизест, ки ўро абадан хушбахт
мекунад. Агар инсон дар андешаҳояш ҳамоҳангии
рӯҳонӣ ва оромии дарунӣ надошта бошад, хонаи нав,
мошини нав ё чизи дигаре, ки нав аст, наметавонад ба
рӯҳи ӯ хушбахтӣ ва оромӣ оварад; баръакс, азоби
ботинии онҳо ҳатто бо ба даст овардани он чизҳои нав
.ва ғайра боқӣ хоҳад монд

Хушбахтии ҳақиқӣ дар қобилияти муқобилат бо
шароит ва муқовимат бо ҳама озмоишҳои беруна аст. Он
вақте пайдо мешавад, ки шумо метавонед дарди
пуразоб ва душвориҳои сахтеро, ки аз таассуб ва
кӯшишҳои бадхоҳонаи дигарон барои зарар расонидан
ва ба дом афтондан ба вуҷуд меоянд, таҳаммул кунед ва
ба гуноҳҳои онҳо бо муҳаббат ва бахшиш посух диҳед.
Вақте ки шумо тавонед оромии худро сарфи назар аз
нешҳои дардноки шароити беруна нигоҳ доред, пас
.шумо хушбахтиро эҳсос хоҳед кард

Навиштаҳои Муқаддас мегӯянд, ки касоне, ки
амрҳои илоҳиро нодида мегиранд ва аз паи хоҳишҳо ва
хоҳишҳои беақлонаи худ мераванд, хушбахтӣ намеёбанд
ва ба ҳадафи ниҳии худ намерасанд. Онҳо аз ҷӯяндаи
ҳақиқат даъват мекунанд, ки Навиштаҳои Муқаддасро
нури роҳнамо ва довари худ дар муайян кардани он
чизе, ки бояд анҷом дода шавад ва аз он ҷӣ бояд
канорагирӣ карда шавад, табдил диҳанд ва масъалаҳоро
.муайян кунанд ва мувофиқи хирад амал кунанд
Касоне, ки ба худ эътимод доранд, онҳое ҳастанд,
ки бо ростқавлӣ амал мекунанд. Хушбахтӣ танҳо аз
андешаҳои пок ва амалҳои дуруст сарчашма мегирад.
Агар шумо ҳоло хушбахт бошед, дар оянда ҳам дар ин ҷо
.ва ҳам дар ҷаҳони дигар хушбахт хоҳед буд
Мо бояд ҳосили хушбахтиро бо ҷамъоварии меваҳои
хирад ҳангоми медурахшидани офтоби имкониятҳои

мавҷуда ҷамъоварӣ кунем. Ба иборати дигар, мо бояд
.имкониятҳоро пеш аз он ки дер шавад, истифода барем
агар аз он Аз фурсат истифода баред, зеро)
(.истифода набаред, он ба пушаймонӣ табдил меёбад
Худо ба мо қонунҳои рӯҳониро додааст, ки амрҳо
номида мешаванд. Аммо ин амрҳо ҳар рӯз ва дар ҳама ҷо
нодида гирифта мешаванд ва вайрон карда мешаванд.
Агар одамон маъноӣ маънавии онҳоро нафаҳманд, онҳо
ҳамеша аз онҳо шикоят мекунанд ва аз онҳо рӯй
мегардонанд. Ин амрҳо кодексҳои беҳири рафтор
мебошанд, ки аз ҷониби ҳамаи динҳои Иброҳимӣ тасдиқ
карда мешаванд. Аммо, матнҳо аксар вақт ҷанбаҳои
равонии ин амрҳо ва манфиатҳои марбут ба риояи
онҳоро шарҳ намедиханд. Мардум ин амрҳоро дар
маконҳои ибодат қабул мекунанд, аммо берун аз онҳо
онҳоро риоя намеkunанд ва инро бо иддао кардани он,
ки ин қоидаҳо ғайриамалӣ, ғайримантиқӣ ва бо замон
ҳамқадам нестанд, сафед мекунанд. Аммо, вайрон
кардани ин амрҳо сабаби аслии ҳама бадбахтиҳо дар
.ҷаҳон аст

Аммо фоидаи ин аҳком чист ва манфиатҳои онҳо дар
?куҷоянд

Китобҳои муқаддас ба инсон тавсия медиҳанд, ки
дар бораи Худо фикр кунад, ақли худро ба Ё фарқ кунад,
ҳама чизро ба Ё супорад ва Ёро бо ибодати самимӣ, бе
риёкорӣ ва олуда нашудан ба худопарастӣ ибодат
.кунад

Шинохти Худо бояд ҳадафи ниҳонии зиндагӣ бошад.

Вазифаҳои дунявӣ бе қудрате, ки Худо ба инсоният
додааст, иҷро карда намешаванд. Иҷрои вазифаҳои оддӣ
.бо фаромӯш кардани Худо хато ва гуноҳ аст
Гуноҳ маъноӣ нодонӣ аст: амал кардан ба тарзе, ки
.бар хилофи беҳтарин некии инсон аст

Чаро одамон ғамгинӣ ва пушаймонӣ ҳис мекунанд?

Зеро онҳо дуруст рафтор накарданд, зеро Худо дар
.дилҳои онҳо аввал набуд

Ҳеҷ чиз дар ҳаёти инсон набояд аз Худо муҳимтар
ҳисобида шавад. Агар инсон воқеан ба Худо ғамхорӣ
кунад ва вазифаи рӯҳонии худро дар назди Ё иҷро
кунад, вазъияти онҳо аз ҳар ҷиҳат беҳтар мешавад ва
онҳо новобаста аз ҳама шароити атроф худро дар амн ва
.эмин ҳис мекунанд

Ҳамин ки инсон ба ғайр аз Худо ба парастии молу
мулк, пул, шӯҳрат ё чизи дигаре шурӯъ мекунад,
бадбахтӣ насиби онҳо мегардад. Касоне, ки тамоми
таваҷҷӯҳи худро ба ин чизҳо равона мекунанд, дар асл
онҳоро парастии мекунад ва аз ин рӯ, онҳо ба Худо
наздик намешаванд, балки аз Ё дур мешаванд. Аммо
онҳое, ки Худоро меандешанд, дар бораи Ё мулоҳиза
мекунанд ва дар дил бо Ё муошират мекунанд, ба Ё
наздик мешаванд ва дар муоширати хомӯшонаи худ бо Ё
.шодмонии ботиниро эҳсос мекунанд

Танҳо Худо қодир аст орзуҳо ва умедҳои инсонро
барои хушбахтии пайдор амалӣ созад. Аз ин рӯ, набояд
ба ҳеҷ чиз иҷозат дода шавад, ки ҷойгоҳи Худоро дар
.дил ишғол кунад

Рамзҳои муқаддасе ҳастанд, ки метавонанд ба
ҷӯянда дар ёд доштани Худо ва наздик шудан ба Ё
кумак кунанд. Аммо, агар шахс ба парастии ин рамзҳо
шурӯъ кунад, зарари онҳо аз фоидашон зиёдтар хоҳад
буд. Ибодат бояд танҳо ба Худо равона карда шавад,
.зеро ҳеҷ чизи дигаре сазовори парастии нест

Новобаста аз хусусияти ибодати расмӣ, он барои
Худо мақбул аст, ба шарте ки ибодаткунанда онро бо
огоҳии маънавӣ ва орзуи Ё анҷом диҳад. Аммо, бисёриҳо
моҳияти ибодатро дарк намекунад ва андеша ва дили
онҳо аз Худо ба расму оинҳо равона мешавад ва аз ин
.рӯ, аз ибодати худ фоидаи зиёд намегиранд

Парастандагони ҳақиқӣ намегузоранд, ки шуури худ

ба ягон тасвир ё шакл маҳдуд шавад, балки онҳо бо муҳаббати амиқтарин ва таваҷҷӯҳи пурра ба рӯҳи илоҳӣ .дар паси ҳама тасвирҳо ва шаклҳо тамаркуз мекунанд
Худо мутлақ ва беохир аст ва ҳеҷ тасвир ё ҳайкал

наметавонад Ёро дар бар гирад

Метавон гуфт, ки Худо худро дар ҳар касе, ки Ёро самимона дӯст медорад ва бо Ё дар ҳамоҳангӣ аст, зоҳир мекунад, зеро Ё дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва аз ин рӯ, дар ҳама ҳузур дорад. Аммо, на ҳама қобилияти зоҳир кардани ҳузури илоҳиро доранд. Офтоб ҳам ба ангишт ва ҳам ба алмос баробар медурахшад, аммо алмос нури офтобро қабул мекунад ва инъикос мекунад, дар ҳоле ки ангишт наметавонад. Ба ҳамин монанд, ҳамаи одамон дар нури Худо фарқ шудаанд, аммо танҳо чанд нафар метавонанд ин нурро қабул кунанд ва онро дар фикру амалҳои худ инъикос кунанд. Барои ин, онҳо бояд худро тавассути мулоҳиза ва пайравӣ аз таълимот ва аҳкоми .илоҳӣ пок кунанд

Вақте ки мо номи Худоро ба забон меорем, мо бояд

аз гуфтаҳои худ амиқ ва самимона огоҳ бошем. Агар шумо ҳангоми дуо ба андешаҳои одамон назар мекардед, мефаҳмидед, ки аксарият дар бораи ҳама чиз ба ҷуз Худо фикр мекунанд, ҳарчанд онҳо номи Ёро ба .забон меоранд! Чунин дуо бесамар ва беарзиш аст

Вақте ки мо дуо мекунем, мо бояд кӯшиш кунем, ки тамоми ақли худро ба Худо равона кунем, на ин ки танҳо номи мубораки Ёро такрор кунем ва дар айни замон фикрҳои худро парешон кунем. Яке аз холаҳоям дуоҳои худро дар рӯи лавҳаҳои дуо мехонд, ки кам аз дасташ меомаданд. Аммо рӯзе ӯ ба ман иқрор шуд, ки бо вучуди ин одати дуогӯӣ барои чиҳил сол, Худо ба дуоҳои ӯ иҷобат накардааст. Тааҷҷубовар нест! "Дуоҳо"-и ӯ чизе .ҷуз одати асабонӣ набуданд

Вақте ки мо дуо мекунем, набояд ба ҷуз Худо чизеро
фикр кунем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ибодати худ
самимӣ ва дар дуоҳои худ содиқ бошем. Истифодаи
тоҷҳои дуо ва пайваста зикр кардани номи Худо вақте
комилан қобили қабул аст, ки ин амал аз дил сарчашма
гирад ва аз ҷониби самимият ва ақли мутамарказ
дастгирӣ карда шавад. Аммо, ин амал бо мурури замон
.метавонад худкор шавад

Мо бояд номи Худоро дар дилҳои худ, дар тасбеҳи
орзуҳо ва муҳаббати илоҳӣ, пичиррос занем; ин ибодати
ҳақиқӣ аст, ки ба дили Худо таъсир мерасонад. Ба забон
овардани номи Худо бо сардӣ ва ақли саргардон куфр ва
беэҳтиромӣ аст. Вақте ки кас дуо мекунад, қалб ва ақли
ӯ бояд аз муҳаббати Худо пур бошад. Машқ кардани
тамаркузи зеҳнӣ тавассути машқҳои олиӣ ёга ба мо
кӯмак мекунад, ки ба Худо, манбаи олиӣ ҷалол ва шукӯҳ
наздик шавем ва инчунин ба мо кӯмак мекунад, ки бо ӯ
.тафаккур кунем ва муошират кунем

Муҳим аст, ки як рӯзро дар як ҳафта (агар имкон
бошад) барои тафаккур дар бораи Худо ва эҳсос кардани
оромӣ, осоиштагӣ ва оромии ботинӣ ба истироҳати
рӯҳонӣ бахшед. Вақти сарфшуда дар ин роҳ барои
мушкилот ва изтиробҳое, ки шумо дар тӯли боқимондаи
ҳафта бо онҳо дучор мешавед, як малҳами оромбахш
.хоҳад буд

Ҳар як шахс бояд ҳар ҳафта як рӯзро дар танҳой ё
"паноҳгоҳи маънавӣ" гузаронад, то захмҳо ва дардҳои
эмотсионалиӣ худро шифо диҳад. Вақте ки он рӯз ба
рӯзи оромӣ, шодӣ ва қаноатмандӣ табдил меёбад, шумо
.онро ҳафта ба ҳафта бесаброна интизор хоҳед шуд
Танҳой нархи бузургӣ аст. Шумо аз натиҷаҳои
аҷоибе, ки тавассути ин паноҳгоҳи рӯҳонӣ ва
пайваستшавӣ бо рӯҳ ва бо Худо барои ақл, бадан ва рӯҳи
шумо ба даст оварда мешаванд, дар ҳайрат хоҳед монд.
Агар шумо ба хушбахтии ҳақиқӣ орзу кунед, бояд субҳи

барвақт ҳангоми бедор шудан ва инчунин пеш аз хоб
рафтан шабона худро дар уқёнуси оромии илоҳӣ ғарқ
.кунед

Донишмандони Ҳиндустон на танҳо як рӯзи танҳой,

балки зарурати мулоҳизаи оромро дар чор вақти
мушаххаси ҳар рӯз таъкид мекунанд. Субҳгоҳон, пеш аз
аз хоб бедор шудан ва дидани касе, бояд аз оромӣ ва
эҳсоси сулҳ баҳра барад. Нисфирӯзӣ, пеш аз хӯроки
нисфирӯзӣ ақро ором кардан лозим аст ва боз аз
давраи оромӣ пеш аз хӯроки шом лаззат бурдан лозим
аст. Ниҳоят, пеш аз хоб рафтан шабона, бояд бори дигар
.ба ҳолати оромӣ ворид шавад

Онҳое, ки дар танҳой ва дар тӯли ин чор вақти рӯз

хомӯширо бодикқат риоя мекунанд, бояд бо Худо
ҳамоҳангӣ эҳсос кунанд. Онҳое, ки наметавонанд ҳамаи
ин вақтҳоро риоя кунанд, бояд ҳадди аққал соатҳои субҳ
ва шомро бахшанд. Бо ин кор, ҳаёти онҳо ба сӯи беҳтар
тағйир меёбад ва онҳо хушбахтӣ эҳсос мекунанд;

.таҷриба беҳтарин далел аст

Агар шумо чекҳоро бе гузоштани маблағи кофӣ

барои пӯшонидани суратҳисоби бонкии худ менависед
ва имзо мекунед, пулатон тамои мешавад. Ҳамин чиз ба
ҳаёти шумо низ дахл дорад. Агар дар суратҳисоби ҳаёти

худ мунтазам пул нагузоред, энергияи шумо тамои
мешавад, оромии шумо нопадид мешавад ва хушбахтии

шумо бухор мешавад. Хулоса, шумо дар ниҳоят аз
муфлисшавии эмотсионалӣ, рӯҳӣ, ҷисмонӣ ва маънавӣ

азият мекашед. Аммо мулоҳизаи амиқи ҳаррӯза дар

.бораи Худо камбудии рӯҳи шуморо ҷуброн мекунад
Ҷустуҷӯгари диндор ҳар рӯз мулоҳиза мекунад, бо

тамои муҳаббат ва орзуҳои дилаш бо Худо муошират
мекунад ва аз Ӯ илтимос мекунад, ки Худо ошкор

кунад. Агар шумо ошиқи Худо бошед ва орзуи эҳсос
кардани ҳузури Ӯро дошта бошед, бояд ақл ва ҷисми
худро дар оромии Ӯ ғарқ кунед ва ҳаёт ба шумо

табассум хоҳад кард ва корҳои шумо аз бисёр ҷиҳат
беҳтар хоҳанд шуд. Шахси ором кам хато мекунад ва
дар ҷое муваффақ мешавад, ки ҳазорон нафар ноком
.мешаванд

Онҳое, ки дар бораи Худо фикр намеkunанд ва ба ӯ
аҳамият намедиҳанд, рӯҳафтода ва бадбахт мешаванд.
Онҳо асабонӣ мешаванд ва ба мошинҳои роҳгард табдил
.меёбанд

Офтоби ҳикмат ва сулҳ дар осмони оромӣ тулӯъ
хоҳад кард ва вучуди шуморо бо нурҳои шифобахши худ
фаро хоҳад гирифт, ба шарте ки шумо талоши рӯҳонӣ
.кунед ва дар дилатон мақоми аввалро ба Худо диҳед
Рӯзи андеша бояд инчунин рӯзи истироҳати рӯҳӣ ва
ҷисмонӣ ва парвариши оромии ботинӣ бошад. Ҳар гуна
фаъолият, ки хирад ва оромиро ба бор меорад, дар он
.рӯз амали муборак аст

Дар мавриди эҳтироми волидайн, китобҳои
муқаддас ба онҳо некӣ карданро тавсия додаанд:
«Падару модаратро эҳтиром кун» ва «Ба волидайн некӣ
.«кун

Падарон ва модарони инсонӣ бояд ҳамчун
намояндагони Худо, ки ба онҳо тӯҳфаи офариниши
инсониятро ато кардааст, эҳтиром карда шаванд. Модар
таҷассуми муҳаббати поки Худост, зеро модари
меҳрубон дар ҷое, ки каси дигар намебахшад,
мебахшад. Падар таҷассуми ҳикмат ва ҳимояи Худо
.барои фарзандонаш аст

Инсон набояд падар ва модари худро ғайр аз Худо
дӯст дорад, балки ҳамчун ифодаи он муҳаббат, ниғаҳбон
ва хирадманд, рӯҳи олии илоҳӣ падар ва модар
мешавад, то ба кӯдак кӯмак кунад, аз ин рӯ, бояд дар
.волидон эҳтиром карда шавад

Навиштаҳои Муқаддас инчунин моро аз куштан ба
хотири куштан огоҳ меkunанд, зеро дар ин сурат қотил
мешавад. Инсон набояд ҷони каси дигарро дар лаҳзаи

эҳсосоти шадид бигирад. Аммо, агар наздиконаш зери хатар бошанд, бояд барои ҳифзи онҳое, ки Худо ба онҳо супоридааст, мубориза барад, зеро дифоъ аз оила ва .кишвари худ вазифаи муқаддас аст

Дар мавриди манъи зино, ҳадафи идеалии иттиҳоди ҷинсӣ бояд тавлиди кӯдаконе бошад, ки ба сурати Худо офарида шудаанд ва ифодаи муҳаббати поки ҳамсароне бошанд, ки Худоро дар якдигар мебинанд. Онҳое, ки танҳо дар сатҳи ҷисмонӣ зиндагӣ мекунанд, бе ягон таваҷҷӯҳ ба муҳаббати ҳақиқӣ ё ҳадафи олии офарида шудани хоҳиши ҷинсӣ, мувофиқи ин амр зино мекунанд.

Дар ин ҳолат, онҳо аз ҳайвоноте, ки хоҳишҳои ҷинсии худро қонеъ мекунанд ва сипас роҳи худро пеш .мегиранд, фарқе надоранд

Худо ин ангезаи эҷодиро дар мардон ва занон барои ба дунё овардан ва изҳори муҳаббати ҳақиқии мутақобила дар ҳаёти оилавӣ офаридааст ва онро набояд сӯиистифода кард, балки онро ба як фаъолияти .муқаддас ва дониш табдил дод

Агар шумо тавонед қудрати ҷинсиро дар вучуди худ назорат ва тақсим кунед, шумо метавонед қобилиятҳои бузурги зеҳниро барои навиштан, расмкашӣ ё ошкор кардани истеъдодҳои пинҳон бо роҳҳои бешумори дигар .инкишоф диҳед

Ва вақте ки шумо ниҳоят қодир ба назорат ва тағйир додани фаъолияти эҷодӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ бошед, шумо оромии бузург, муҳаббати бузург ва шодмонии .афзояндаи рӯҳониро эҳсос хоҳед кард

Авлиёҳо ва пешвоёни рӯҳонӣ, ки фаъолияти ҷинсии худро аз ҷиҳати рӯҳонӣ тағйир додаанд, бузургҷуссаҳои ҳастанд, ки қодиранд дар ҷаҳон ва дар ҷустуҷӯи эзотерикӣ барои ҳақиқат корнамоиҳои аҷиб ва .хайратангезро анҷом диҳанд

Пас, истифодаи беҳтарини майли шахсонӣ баланд бардоштани қудрати он, яъне равона кардани энергияи

он ба сӯи ҳадафи баландтар барои зоҳир кардани
ҳикмат, ғояҳои баланд ва идеалҳои маънавӣ мебошад.

Кас набояд аз андешаҳои шахвонӣ лаззат барад ё
чизеро, ки манъ аст, орзу кунад. Вақте ки ин гуна
худдорӣ ба даст меояд, шахс дар бораи алоқаи ҷинсӣ ва
.ҳадафи олии он назари дуруст хоҳад дошт

Асири масъалаҳои ҷинсӣ будан маънои аз даст
додани саломатӣ, худдорӣ ва оромии зеҳнӣ ва хулоса,
ҳамаи унсурҳои хушбахтие, ки инсон ба онҳо ниёз дорад,
.дорад

Китобҳои муқаддас инчунин моро ташвиқ мекунанд,
ки дуздӣ накунем. Агар як гурӯҳи ҳазорнафара аз
якдигар дуздӣ кунанд, ҳар кадоме 999 душман хоҳад
дошт. Аз ин рӯ, набояд ба ҳуқуқи дигарон поймол кард
ва замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ё ягон дороии
моддӣ ё маънавии онҳоро тасарруф кард. Агар шумо
хоҳиши гирифтани он чизеро, ки аз он шумо нест, эҳсос
накунед, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиши шумо
ба шумо хоҳад омад. Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо
мешавад, вақте ки шахс ба дигарон ҳасад мебарад.

Тухми хоҳишҳои бад бояд аз зеҳн решакан карда шавад.
Фидокориҳои рӯҳонӣ роҳест, ки ин тавр аст. Пас, инсон
табиатан фаровониро ҷалб мекунад ва баракатҳо аз
манбаъҳое, ки медонанд ва манбаъҳое, ки намедонанд,
ба онҳо ҷорӣ мешаванд. Ин як қонуни беҳатоии илоҳӣ аст.

Дар мавриди дуздон ва одамони худхоҳ, онҳо тамоми
умри худро ба пайгирии дороиҳои моддӣ сарф мекунанд,
чашмонашон ҳамеша ба он чизе, ки дигарон доранд,
нигоҳ мекунанд, ҳатто агар ганҷинаи худашон аз тилло
.пур бошад

Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,
ҷаҳон хушбахтиро намедонад

Хушбахтӣ танҳо тавассути ҳамкориҳои маънавӣ ба
даст меояд. Он замоне ба даст меояд, ки инсон ниёзҳои
дигаронро мисли ниёзҳои худаш эҳсос мекунад ва барои

дигарон низ ҳамон тавре кор мекунад, ки онҳо барои
.худашон кор мекунанд

Амри муҳими дигар ин аст, ки аз шаҳодати бардурӯғ
худдорӣ кунед. Зарар расонидан ба касе бо таҳриф
кардани ҳақиқат роҳи дигари ҳалалдор кардани
ҳамоҳангии иҷтимоӣ аст. Агар касе хоҳад, ки бо ӯ хуб
муносибат кунанд, бояд бо дигарон мувофиқан
.муносибат кунанд

Ҳақиқат бояд ҳамеша гуфта шавад, аммо байни
гуфтани ҳақиқат ва танҳо гуфтани далелҳо бояд фарқ
гузошта шавад. Муаррифии шахс ҳамчун ланг ё кӯр
зараровар ва бефоида аст; бояд ба эҳсосоти дигарон
диққат дод ва аз шарманда кардани онҳо худдорӣ кард.

Ба ҳамин монанд, ошкор кардани ҳақиқате, ки
метавонад ба касе бе мақсади нек хиёнат кунанд, низ
нодурӯғ аст. Аз тарафи дигар, набояд дурӯғ гӯяд, то аз
гуфтани ҳақиқат худдорӣ кард; баръакс, метавон дар
баъзе ҳолатҳо хомӯш монд, то аз шарманда ё зарар
.расонидан ба дигарон худдорӣ кард

Инсон бояд аз ҳасад, бемории харобиоваре, ки
оромии рӯҳро меҳӯрад, эҳтиёт шавад. Ҳар қадар инсон
ба чизҳои дигарон тамасхур кунанд, бадбахтӣ ва
бадбахтии ӯ ҳамон қадар бештар мешавад. Шахси
ҳасадхӯр зиндагии пур аз мушкилотро ба сар мебарад ва
ҳеҷ гоҳ таъми оромиро наметавонад. Барои ӯ беҳтар аст,
ки ба худ эҳтиром гузорад, ба худаш такя кунанд ва
.сарвати ботинии рӯҳониرو ҷустуҷӯ кунанд

Шаъну шараф ва арзиши ботинии инсон аз ҳар чизе,
ки онҳо мехоҳанд ё орзу мекунанд, ки соҳиби он бошанд,
хеле бузургтар аст. Худо дар ҳар як инсон ба тарзе
зоҳир мешавад, ки дар ягон инсони дигар зоҳир
намешавад. Чехраи онҳо ба ҳеҷ каси дигар монанд нест
ва рӯҳи онҳо ба ҳеҷ каси дигар монанд нест, зеро дар
доҳили онҳо бузургтарин ганҷи тамоми офариниш
.нуҳуфтааст ва ин бузургтарин ганҷи Худост

Мо дар гузашта банд нестем
Вақте ки инсон имони дуруст дошта бошад ва
мувофиқи он амал кунад, ӯ аз онҳое, ки имон надоранд
ва дар набарди зиндагӣ вазифаҳои худро иҷро
.намекунанд, хушбахттар аст
Имони солим ва амали солеҳ (ки бо ниятҳои нек ва
ниятҳои нек дастгирӣ мешавад) ҳамеша дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ вуҷуд дорад, мавҷуд аст ва дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ нест, гум мешаванд. Аз ин рӯ, мо метавонем
хулоса барорем, ки онҳо ду шартҳои муҳими хушбахтӣ
мебошанд, ки бе онҳо ба даст оварда намешаванд.
Касоне, ки хушбахтиро мехоҳанд, танҳо бояд ин ду
унсури асосиро дошта бошанд, ки сангҳои асосӣ ва
.сутунҳои он мебошанд
Инсонҳо наметавонанд ҷузъҳои беохири коинотро
назорат кунанд — бо хоҳиши худ — ва инчунин
наметавонанд онҳоро тағир диҳанд ё нест кунанд. Ин
ҷузъҳо бо сохтори ҳаёти инсон ба таври мураккаб
печидаанд ва инсонҳо наметавонанд дар алоҳидагӣ аз
онҳо ғайривард кунанд. Аммо, онҳо метавонанд ақли
худро барои мутобиқ шудан ба ин ҷузъҳо назорат
.кунанд

Ба ӯ зарар нарасонед
Аҷдодони мо аз мо хушбахттар буданд, на аз он
сабаб, ки онҳо нисбат ба мо чизҳо ва лаззатҳои дунявии
бештар доштанд, ё аз он сабаб, ки камтар бо мушкилоти
зиндагӣ рӯбарӯ буданд, балки аз он сабаб, ки онҳо
тавозуни равониро доштанд, ки ба онҳо тасалли, оромӣ,
.қаноатмандӣ ва ба таври мухтасар хушбахтӣ мебахшид
Онҳо барои хушбахтии худ ба шароити беруна такя
намекарданд ва инчунин ба шароити берунае, ки онҳоро
аз он маҳрум мекард, дода нашуданд. Эҳсосоти роҳат,
оромӣ, хушбахтӣ ва қаноатмандии онҳо табиӣ,
муқаррарӣ, солим ва пойдор буданд. Мо низ бояд ин

эхсосотро парвариш диҳем, агар хоҳем, ки хушбахт
?бошем. Ва кӣ аз мо чунин намекунад
Тақдир натиҷаи гузаштаи иродаи озод ё озоди
интиҳоб аст. Тавассути амалияҳои гузаштаи иродаи
озод, мо ба худ сарнавишт ва тақдирро овардаем ва
меорем. Аммо, мо ба гузашта баста нашудаем ва абадӣ
бо оқибатҳои амалҳои худ маҳдуд нестем. Агар хоҳем ва
кӯшиш кунем, ки роҳи худро ислоҳ кунем ва сифати
ҳосили худро беҳтар созем, метавонем он чизеро, ки
коштаем, бекор кунем ва он чизеро, ки навиштаем, нест
кунем. Агар мо тухми амалҳоеро, ки оқибатҳои дарднок
доранд, нест кунем ва ба ҷои онҳо тухмиҳоеро, ки ба
табиати рӯҳ мувофиқтаранд, кишт кунем, бешубҳа
меваҳои хушбахтиро аз он тухмиҳои хубе, ки дар хоки
рӯҳ кошта шудаанд, мегирем. Мо бояд ҳоло, ҳозир ва на
фардо, иродаи озодро истифода барем, агар хоҳем, ки
ба хушбахтии бештар ноил шавем ё ранҷу азобро кам
.кунем

Аз ин рӯ, шароити хушбахтӣ дар дохили инсон аст ва
ӯ бояд танҳо бо он муодилае, ки хато намекунад, ҷиддӣ
муносибат кунад ва агар ӯ беҳтарин арзёбӣ ва
муносибат бо онро анҷом диҳад, натиҷаҳо ба ғайри ин
хоҳанд буд. Аммо шахсе, ки иродаи қавӣ дорад, бо Худо
.дар ҳамроҳӣ аст

Энергияи мутамаркази ақл

Вақте ки шумо нури офтобро мутамарказ мекунед,
бо фокус кардани линзаи калонкунанда ба як нуқтаи
хурд, он гармӣ ба вуҷуд меорад ва ин гармӣ метавонад
ҷӯбро оташ занад, матоъ, қоғаз ва ғайраро. Ба ҳамин
монанд, вақте ки шумо ақли худро бодикқат мутамарказ
мекунед, энергияи мутамаркази он барои сӯзондани
бадиҳо ва решаҳои шубҳа, ки сабаби ҳама гуна
.нокомиҳо, ва барои дурахшон кардани нури хирад

Вақте ки фикр бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва манбаи ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг бошад, ӯ аз ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузурги Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд сабабҳои нави муваффақиятро дар ҳама соҳа эҷод кунанд. Худоё, кӯшишҳои нек ва хайрхоҳонаро бо муваффақият мушарраф гардон.

Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайян анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд. Азоби кунунии онҳо аз афкор ва амалҳое, ки онҳо баён кардаанд, сарчашма мегирад, ки дар ҳоки шуури онҳо реша давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳои меҳнанд, ки хусусиятҳои ин афкор ва амалҳоро инъикос мекунанд.

Вақте ки шумо ба офтоб дар масофаи миллионҳо мил дар кайҳон нигоҳ мекунед, он ситораи бузург аз Замин хеле хурдтар ба назар мерасад. Аммо диаметри Замин тақрибан 7900 мил аст, дар ҳоле ки диаметри Офтоб садҳо маротиба калонтар аст. Агар шумо сайёраи моро Заминро мустақиман дар пеши Офтоб ҷойгир карда тавонед, он дар муқоиса бо он ҳамчун як нуқтаи хурд ба назар мерасад. Тасаввур кунед, ки фазои бузурги Офтоб то он даме, ки массаи бузурги он тамоми осмони кабудро фаро мегирад, васеъ мешавад. Осмоне, ки мо мебинем, танҳо як пораи хурд, як зарра аз фазои беохир аст, ки коинотро фаро мегирад. Ҳатто агар Офтоб густариши худро то беохирӣ идома диҳад ҳам, он ҳанӯз ҳам беохирро фаро гирифта наметавонист. Ин иллюзияи кайҳонии хурдӣ ва маҳдудӣ қобилияти ақлро барои дарки бузургии коинот, пайдоиш ва марзҳои он маҳдуд мекунад.

Он ки ба андоза ва андозагириҳо тобеъ нест, ҳеҷ худуде ва пайдоише надорад. Худост, ки дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва дар дуртарин нуқтаҳои кайҳон вучуд

дорад. Ё дар ситорагони дурдаст аст, ҳамон тавре ки
дар дохили шумо ва дар дохили ман аст ва Ё аз ҳар
фазое, ки ишғол мекунад, огоҳ аст, новобаста аз он ки
"хурд ё калон аст. Аз китоби "Ҳадафи ниҳии инсон

Дуоҳо

Эй Парвардигор
Дастамро аз торикӣ ба рӯшнӣ бигир
Эй оромии кайҳонӣ
Ман овози туро дар ғурриши ҷӯйборҳо ва ҷарангоси
булбулон мешунавам
Дар нолаи бод, ғурриши мавҷҳо ва раъду барқи
ларзишҳо
Эй Худованди азиз
Ман Туро на бо сухан, балки бо орзуи қалбе, ки аз
.ишқи ту месӯзад, парастӣш мекунам
Бигзор ман фазои бузурги шуморо бубинам
Ҳузури доимии шумо дар паси ҳама чиз
Шояд ман дарк кунам, ки ман қисме аз вучуди
тағйирнопазири ту барои тамоми абадиёт ҳастам
Эй уқёнуси пур аз
Кошки дарёҳои печидаи орзуҳоям аз биёбонҳои
монеаҳо ва монеаҳо ҷорӣ мешуданд
Ниҳоят, бузургтарин нооромии шумо омехта
шудааст
Ба ман кӯмак кун, ки овози Туро бишнавам, эй
Худовандо
Садои кайҳонӣ, ки аз он ларзиши коинот мебаромад
Бигзор ҳузури Туро тавассути садои муборак (Ом -
.Омин) дарк кунам
оҳанги муқаддас барои ҳамаи овозҳои муборак
Ҳангоми гӯш кардани симфонияи вучуд, огоҳии
худро васеъ кунед
Бигзор ман худро мисли уқёнуси кайҳонӣ ҳис кунам
Ва ҳаракатҳои мавҷҳои бадан дар синааш рақс
мекунанд

Бигзор садои муқаддастарин дар ман садо диҳад
Васеъ кардани огоҳии ман аз бадан ба коинот
Бигзор ман хушбахтии доимӣ ва ҳамаҷонибаро эҳсос
кунам

Таркиш аз баҳри нури пур аз об

Эй қудрати бепоён

Эй ҳикмати абадӣ

Ҷони маро бо ларзиши рӯҳонии худ пур кунед

Эй овози каломи мубораки кайҳонӣ

Хатогиҳои маро ислоҳ кунед

Ман бояд

Дастамро аз торикӣ ба рӯшноӣ бигир

Эй Парвардигор, ҳар вақте ки ман дар бораи Ту

фикр мекунам, дар ман селоби орзуҳои сӯзон пайдо

мешавад, эҳсосоти маро ба ларза меорад ва аз дилам ба

ҳар як ҳуҷайраи баданам ҷорӣ мешавад ва онро бо

.муҳаббати илоҳӣ пур мекунад

Орзуи бузургтарини ман ин аст, ки ба умқи вуҷуди

.шумо бирасам ва аз ҳузури шумо лаззат барам

Ва ногаҳон дари рӯҳ кушода мешавад ва ман аз

!дидани нури дурахшони шумо аз шодӣ фарқ мешавам

Гузашта барои аксари башарият номаълум аст, ба

истисноии чанд нафари интихобшудаи равшанфикр. Бо

вуҷуди ин, нодонии мо аз гузашта низ ба ғоидаи мост,

зеро агар мо ҳама чизро, ки дар ин ҳаёт ва дар ҳаёти

қаблӣ кардаем, медонистем, аз ҳаҷми зиёди амалҳои худ

ба ҳайрат меафтем ва қомилан ҳайрон мешудем. Дар

ҳақиқат, иродаи мо ҳатто метавонад аз зарба ғалаба

шавад ва моро аз идомаи қорхонаи маҳрум созад ва

моро гирифтори ноумедӣ гардонад. Ҳатто дар ин ҳаёти

заминӣ, фаромӯшӣ неъматҳои Худост ва қонеъ мешавад,

ки хотираҳои гузашта, баҳусус хотираҳои талх ва

дарднок, аз фарогирии афкор ва эҳсосоти мо ҳалалдор

.шаванд

Аммо хушбахтона, шарораи илоҳӣ дар доҳили мо
ҳамеша бо умед ва хоҳиши идомаи сафари беохирӣ
зиндагӣ медурахшад. Мо бояд барои ин ду неъмат аз
Худо шукр гӯем: фаромӯш кардани гузашта ва умед ба
.оянда

Мо набояд ба хулосае оем, ки сарнавишт
монеаҳоеро дар роҳи иродаи озод мегузорад. Аммо, мо
бояд тамоми кӯшишро ба ҳарч диҳем, то ба таъсири
манфии аксари одамон, ки ба сарнавишт ва тақдир
нисбат медиҳанд, муқобилат кунем ва озодии
интихобамонро мувофиқи эътиқоди ботинии худ амалӣ
кунем, ба шарте ки ин эътиқодҳо бар пояи имони солим
ва бар қонунҳои илоҳӣ асос ёфта бошанд, ки бе он инсон
.наметавонад хушбахтии ҳақиқиро бичашад

Вақте ки мо ба коре шурӯъ мекунем, набояд аз
шароити номусоид тарсем, балки бояд то ҳадди имкон
хушбин бошем ва бо итминони комил ба он ки ҳеҷ чиз
наметавонад монеи амалӣ кардани иродаи мо ва амалӣ
.кардани озодии интихобамон гардад

Агар мо ба ҳадафи худ нарасем, эътирофи норавшан
қобили қабул аст, ки монеаҳои худамон буданд, ки моро
аз расидан ба он бозмедоштанд. Мо бояд барои расидан
ба ҳадафи худ сабр кунем ва кӯшишҳои худро дучанд
кунем. Мо инчунин бояд ба худамон тасдиқ кунем, ки
новобаста аз он ки монеаҳо ва мушкилот то чӣ андоза
қавӣ ва даҳшатнок бошанд ҳам, мо ҳанӯз ҳам қувваи
кофӣ барои бартараф кардани онҳо ва бартараф
кардани онҳо дорем. Ҳатто агар мо бо вучуди ҳама
кӯшишҳои худ ноком шавем ҳам, ба ноумедӣ ва ноумедӣ
ниёз нест, то он даме ки мо дарк кунем, ки иродаи инсон
аз тақдир, ки аз ҳуди мост, қавитар аст. Аз ин рӯ, мо
набояд кӯшишро бас кунем, новобаста аз он ки чӣ қадар
ноком мешавем, зеро ҳамеша дарҳои боз ҳастанд. Мо
танҳо бояд то он даме, ки муваффақият ба мо дода
шавад, кӯшиш кунем ва кӯшишро такрор кунем. Худо ба

мо кӯмак хоҳад кард, то он даме, ки мо ба Ё така кунем
ва кӯшиш кунем. Ҳар кӣ роҳ равад, ба макони худ
мерасад ва ҳар кӣ ба Худо таваккал кунад, ноумед
.нахоҳад шуд

Вақте ки инсон чизеро орзу мекунад ва ин хоҳиш
қавӣ ва ғаврӣ аст, ин хоҳиш ҳаргиз аз шуури ӯ берун
намешавад, новобаста аз он ки ба кучо мераванд ва ба
кучо муроҷиат мекунанд ва новобаста аз он ки онҳо чӣ
гуна машғулиятҳо ва нигарониҳо доранд. Тавассути
фаъолияти доимӣ ва пайвастаи худ, ин хоҳиш дорои
қатъият ва энергияи бузург аст. Ин пичирроси зеҳнӣ
нисбат ба дуои механикӣ қавитар ва муассиртар аст, ки
аз ҳаракат додани лабҳо берун намеравад. Ин корест, ки
дӯстдорони Худо мекунанд; онҳо муҳаббати худро ба
Худо беист пичиррос мезананд ва пичирроси онҳо дар
тамоми фаъолиятҳои ҳаррӯзаи худ самимӣ ва ношунаво
аст. Ин пичирроси самимӣ онҳоро парешон намекунад ва
бо дигар вазифаҳои онҳо муҳолифат намекунад. Бо
афзоиши хоҳиши онҳо ба Худо, муҳаббати онҳо ба Ё
қавитар ва амиқтар мешавад, то он даме ки онҳо ҳузури
Ёро ламс кунанд ва нури Ёро бо чашми рӯҳ бубинанд,
шодмонии азимро бичашанд ва оромии беандозаро эҳсос
.кунанд

Худо ба мо дарсҳои мефиристад, ки дар зиндагӣ
ба мо лозиманд, то аз онҳо баҳра барем ва ғаммиш ва
таҷриба ба даст орем. Ҳар кӣ аз ин дарсҳо канорагирӣ
мекунад, маҷбур мешавад, ки онҳоро омӯзад, новобаста
.аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст

Ҳар озмоиш дӯсти мост, агар аз он сабақ гирем ва
агар фурсатро аз даст диҳем ва онро бо шикоят, ҳафогӣ
ва довариҳои нодуруст нодуруст истифода барем, золим ва
.золим аст

Вақте ки мо ғаммиши солим ва муносибати дуруст
ба зиндагӣ дорем, он зебо мегардад. Ва аз мушкилот
озод

ҳолатҳои равоӣ

Инсон наметавонад абадан дар мавҷи шодӣ
бимонад, ё зери обҳои ӯрталотуми ғам ғарқ шавад, ё
дар умқи дилгирӣ ғарқ шавад. Дар ин ҳаҳоне, ки бо
дугонагҳои муҳлиф тавсиф мешавад, одами оддӣ ба
пастиву баландиҳо дучор мешавад. Ё бо мавҷи шодӣ
баланд мешавад ва ба умқи бепарвоӣ ғӯтавар мешавад
ва мавҷҳои шадиди ғамгинӣ ўро ба ҳар тараф
мепартоянд. Ва ў кам аз ягон ҳолати дигари шуур огоҳ
аст. Иҷозат додан ба шароит барои ин тавр партофтани
андеша дар бораи он. Ин маънои таслим кардани иродаи
.худро ба сарнавишти ӯрғавғо ва ноустуворо дорад
Он чизе ки барои зиндагии муваффақ ва ӯрмазмун
ба инсон лозим аст, тавозуни равоӣ аст
Инро танҳо бо тамаркуз ба ақл ва назорати қобилиятҳои
.равоӣ ба даст овардан мумкин аст
Ҳатто ғамҳои амиқтарин бо мурури замон шифо
меёбанд, аз ин рӯ, дар бораи ғам фикр кардан маъно
надорад. Дар ҳар рӯзи ҳаёти мо Ғаму андӯҳи тўлонӣ
барои шахси наздики ғавтида на ба ў ва на ба мо кумак
мекунад ва дар асл ҳеҷ чизро тағйир намедихад.
Инкишоф додани комплекси пастӣ ё худҷазодиҳӣ.
Тамаркуз ба ҳатогиҳо ё нокомиҳои гузашта бефоида аст.
Он танҳо ҳаётро бадбахт мекунад ва қобилиятҳои
.зеҳниро маҳдуд мекунад
Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба ҳоҳи корҳои
дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати равоӣ аст, ки
аз роҳатӣ дур аст, зеро он ақлро нигарон мекунад ва
.қобилиятҳои ниҳониро дар кўраи бепарвоӣ месўзонад
Нокомӣ бояд аз решаҳояш решақан карда шавад ва
майдонҳои ҳаёт бояд бо ҷидду ҳаҳд ва азму ирода
шудгор карда шаванд ва бо тухми некӣ кошта шаванд,
.то бо ёрии Худо ҳосили ғарвон ба даст оварда шавад
Оҳан дар ҳашни нуқра

Як бор маро ба ҷашни нуқраи солгарди як ҷуфт
даъват карданд, ки ба назар яке аз хушбахттарин
ҷуфтҳо менамуд, аммо ҳамин ки ба хонаи онҳо
даромадам, ҳис кардам, ки чизе нодуруст аст. Ман аз ду
донишҷӯям хоҳиш кардам, ки мушоҳида кунанд, ки онҳо
дар давоми шом бо ҳамдигар чӣ гуна муносибат
меkunанд ва онҳо баъдтар ба ман гуфтанд: "Зану
шавҳар дар пеши назари дигарон ба якдигар табассум
меkunанд ва бо суханони ширинтарин ба монанди "Бале,
азизам" ва "Албатта, ишқи ман" ва дигар ибораҳои
дӯстона ба якдигар муроҷиат меkunанд. Аммо ҳамин ки
онҳо фикр меkunанд, ки танҳо ҳастанд, онҳо ҷанҷол
меkunанд ва ба якдигар суханони дарднок
".мефиристанд

Ман бо онҳо сӯҳбат кардам ва гуфтам: Шумо маро ба
зиёфати худ даъват кардед, аммо фазо муташанниҷ аст
ва ман ҳис мекунам, ки дар ин хона ихтилофи зиёд вучуд
дорад ва ба назарам, ки дар ин ҷашни нуқрагин оҳани
.зиёд вучуд дорад

Дар аввал онҳо хафа шуданд, аммо баъдтар иқрор
шуданд, ки ман ҳақ будам ва узр пурсиданд. Вай идома
«?дод: «Аз баҳсу мунозираҳои пайваста чӣ фоида мегири
Чунин ба назар мерасад, ки шумо якҷоя зиндагӣ
меkunед, то обрӯи худро ҳамчун як ҷуфти комил нигоҳ
доред, аммо шумо бояд бо якдигар чунин бошед ва
барои хушбахтӣ ва оромии хотири худ дар сулҳу
.осоиштагӣ зиндагӣ кунед
Ғизои магнитӣ

Вақте ки одамон дар бораи хӯрок ё ғизо сухан
мегӯянд, онҳо одатан ғизои ҷисмониро дар назар
доранд, ки барои нигоҳ доштани бадан истеъмол карда
мешавад. Аммо, намудҳои дигари ғизо вучуд доранд, ки
аз ғизои ҷисмонӣ камтар муҳим нестанд ва аксар вақт
ҳатто муҳимтаранд, ба монанди ғизои зеҳнӣ ё маънавӣ.

Фаъолияти зеҳнӣ ё тамаркузи ақл, хирад ва фаҳмиши
.маънавӣ

Ғизои ҷисмонӣ ҳуҷайраҳои баданро нигоҳ медорад,
дар ҳоле ки ғизои зеҳнӣ ақлро бо ғояҳои солим пур
мекунад ва ғизои хирад рӯҳро эҳё мекунад ва
.қобилиятҳои онро инкишоф медиҳад

Ғизои зеҳнӣ одатан аз ақидаҳои иборат аст, ки
инсон фикр мекунад ва онҳоро, ки аз дигарон
.таваҷҷути тамос ва муошират бо онҳо мегирад
Одамоне, ки дорои темпераменти ором ва хислатҳои
нек ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки
.онҳоро ҷолиб ва солим гардонанд

Муайян кардани он ки оё шахс ғизои зеҳнии худро
аз муҳити ором ё ноором мегирад, душвор нест.
Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ ҳама аз муошират бо
одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва хоҳ хешовандон,
бармеоянд. Ин боиси фикрҳои изтиробовар ва рӯҳияи
бад мегардад

Бадан энергия ва қувватро аз хӯрокҳои ҷисмонӣ
мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ ҳам бадан ва
ҳам ақлро бо зарядҳои энергия таъмин мекунанд, ки
нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва моеъ ба осонӣ ҳазм
мешаванд ва онҳоро ба осонӣ ба энергияи зинда табдил
.додан мумкин нест

Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва заъфро ба
хирад, заъф ва нотаваҷҷути ба саломатӣ ва нерӯ табдил
диҳед ва бо итминон ва ҷасурона - ҳатто танҳо - дар
масирҳои зиндагӣ қадам занед ва шодмонии ботиниро
аз доштани вичдони зинда ва ҳушёр ва имони устувор ба
адолати Худо ва пирӯзии ҳақ бар нодуруст ва ҳақиқат
.бар иллюзия эҳсос кунед

Ва вақте ки шумо ҳар рӯз кӯшиш мекунед, ки
андешаҳои худро ба сӯи сатҳҳои баландтар ва
мукамалтар раҳо кунед ва дили пурмеҳру миннатдор
ва ниятҳои нек нисбат ба дигарон дошта бошед, ғизои

зеҳнии шумо ҷозибанок хоҳад буд ва шумо ҳама чизҳои
зебо ва муфидро аз ашё, одамон ва шароит, ки барои
идомаи сафар ба сӯи соҳилҳои амният ва оромӣ
.заруранд, ба худ ҷалб хоҳед кард

Вақте ки шумо барои ба даст овардани он чизе, ки
ба шумо лозим аст, саъй мекунед ва ба он чизе, ки Худо
медихад, қаноатманд бошед, шумо аз ҷиҳати рӯҳӣ
бойтар ва қаноатмандтар аз онҳое хоҳед буд, ки ба молу
мулки дунё дода шудаанд ва ба лаззатҳои зудгузари он
.чашм дӯхтаанд

Вақте ки инсон Худоро меҷӯяд, ки ягона дӯсти
ҳақиқӣ аст, берун аз ҳама дӯстон, имкон пайдо мекунад,
ки дӯстии ҳақиқиро дар ҳама муносибатҳои инсонӣ:
.оилавӣ, бародарӣ, издивоҷӣ ва маънавӣ барқарор кунад
Дӯстӣ унсури муҳим дар муносибатҳои издивоҷӣ аст
ва афзалият бояд ба наздикии зеҳнӣ ва эмотсионалӣ,
эҳсоси ҷалби ахлоқӣ ва муҳаббат ва дӯстии самимӣ дода
.шавад

Онҳое, ки наметавонанд байни ишқи ҳақиқӣ ва
ҷаззоби шахвонӣ фарқ гузоранд, борҳо ноумед
мешаванд

Вақте ки издивоҷ бар пояи орзуҳои баланд ва
эҳтироми мутақобила бунёд меёбад, он ба иттиҳоди
хушбахтона ва муваффақ байни ду рӯҳи меҳрубон
табдил меёбад ва онҳо барои сабук кардани бори
зиндагӣ барои якдигар ва бартараф кардани ташвишҳои
зиндагӣ тавассути ҳамдардӣ ва фаҳмиши мутақобила ва
.дӯстона ҳамкорӣ мекунанд

Ҳеҷ кас наметавонад маро идора кунад ё иродаи
маро аз худ дур кунад, агар ман ба андеша ва амалҳои
.дигарон иҷозат надихам, ки ба ман таъсир расонанд
Худовандо, ман дарк мекунам, ки дар пеши назарам
имконияти бепоён вучуд дорад, то қобилиятҳои худро
омӯзам ва потенциали маънавии худро кашф кунам, ман
пайвандҳои моддиро бо орзуҳои баландтар иваз хоҳам

кард. Ва ман дарк хоҳам кард, ки рӯҳи вафодор ҳамеша
бо ман аст

Имрӯз ман андешаҳоямро бо миқдори зиёди
оптимизм пур мекунам, худро аз таҷрибаҳои нохуш дур
мегирам ва кореро, ки бадан, ақл ва рӯҳро парвариш
медиҳад, бо тарзи мутавозин ва пайваста амалӣ
.мекунам

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вуҷуд дорад, аммо ман
бо ҳифзи ҳувияти маънавии худ худро барои ҳамеша
озод хоҳам кард. Ва вақте ки тӯфонҳои озмоишҳо ва
мусибатҳо бо ман рӯбарӯ мешаванд, ман дар киштии
рӯҳам аз баҳри ҳаёт ба сӯи соҳилҳои амн ва илоҳӣ шино
.хоҳам кард

Вақте ки ман кор мекунам ва эҷод мекунам, дар
хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути ман кор мекунад; Ё
Парвардигори коинот аст ва ман метавонам бо
.мулоҳизаи амиқ дар бораи Ё бо Ё пайваст шавам
Худоё, ман мефаҳмам, ки фикрҳоям вобаста ба он ки
кадом фикр дар ҳаётам қавитарин аст, ба ман ё нокомӣ
ё муваффақият меоранд. Аз ин рӯ, ман кӯшиш мекунам
дар хотир дорам, ки Ту ба ман дасти кӯмак дароз мекуни
.ва ин маро барои сабабҳои муваффақият омода мекунад
Вақте ки бало ва нохушиҳо ба сарам меоянд, рӯҳияи
худро боло мебардорам ва азми худро барои рафъи онҳо
тақвият медиҳам. Дар муносибат ва муошират бо ҳама
самимият ва ростқавлиро риоя мекунам ва андешаҳои
муҳаббат ва орзуҳои некро ба забон меорам. Он гоҳ Худо
.маро бо қудрат ва ҳикмати худ дастгирӣ мекунад
Худовандо, ман ирода ва ақли худро барои анҷом
додани корҳои хурд истифода хоҳам бурд ва сипас ба
.сӯи дастовардҳои бузургтар ҳаракат хоҳам кард
Ҳатто агар ҳамаи орзуҳои моддӣ амалӣ шаванд ҳам,
онҳо танҳо хушбахтии нопурра меоранд ва ёфтани Худо
ягона хушбахтии ҳақиқӣ аст, ман обанборҳои бепоёни
шодмониро кашф хоҳам кард ва он ҳеҷ гоҳ дар боғҳои

рӯҳ ва чаманзорҳои ҳамешасабзи он ҷоришавӣ ва
.равоншавӣро қатъ намекунад

Мақолҳои тиллоӣ

Хушбахтӣ ҳаққи ман, мероси ман ва ганҷи пинҳони
илоҳии ман аст. Эй Парвардигор, маро ҳидоят кун, то
дар худ ганҷҳои пайдо кунам, ки аз орзуҳои подшоҳон
.болотаранд

* * *

Сокини илоҳии дилҳо дар шогирдонаш - аз раҳмат
ва дилсӯзии худ - чароғҳои дурахшони ҳикматро равшан
.мекунад, ки торикии нодонӣро пароканда мекунанд

* * *

Зиндагӣ як ҳаракати оқилона бо ритми муқаррарӣ
аст. Он худро дар ашъи ғайризинда шакл медиҳад ё
шакли зинда ва ҳаракаткунанда мегирад. Зиндагӣ ҳама
.чизро фаро мегирад ва ҳама чизро фаро мегирад

* * *

Эй Ошиқи Бузургтарин, Ту ҳуди ҳаёт ҳастӣ, Ту ҳадаф
ва орзуи ман ҳастӣ, Маро дар боғи бихиштӣ гули
шукуфон ё дар гарданбанди ишқи дурахшони Худ
муҳраи дурахшон гардон, ё ба ман бузургтарин шарафро
.ато кун: хурдтарин ҷой дар дили Худ

* * *

Дар ҳар ҷое, ки дигарон кӯшишҳои маро дар анҷом
додани корҳои нек қадр кунанд, ман метавонам
беҳтарин хидматро пешниҳод кунам

* * *

Биёед бо риштаҳои абрешими хотираҳои ширин ва
,андешаҳои нозук қолини тиллоии орзуҳоро бофта

* * *

Ақли ҳолӣ [берун аз андешаҳои мусбат ва созанда]
.корхонаи мушкilot, изтироб, ноумедӣ ва ноумедӣ аст

Агар муҳаббати умумиҷаҳонӣ дар дили шумо маскан
гирад, он ба шумо хушбахтии пойдор ва навшударо
.меорад, ки ҳеҷ чизи дигар ба шумо дода наметавонад

Гулҳои ҳаёт, ки дар боғи вучуди заминӣ
мешукуфанд, бениҳоят зебо ва диданӣ ҳастанд, аммо
сарчашмаи зебоӣ ва ҳикмате, ки дар ҷое вучуд дорад,
боз ҳам бузургтар ва шукӯҳмандтар аст, ки мо аз он
омадаем ва бори дигар ба он бармегардем ва бо ҳам
.омешиш хоҳем кард

Вақте ки шогирд субҳ аз хоб бедор мешавад, бо худ
тасдиқ мекунад: «Ман ҷисм нестам, ман рӯҳи ноаён
ҳастам... ман шодӣ ҳастам... ман нур ҳастам... ман хирад
ҳастам... ман муҳаббат ҳастам. Ва гарчанде ки ман дар
ин бадан зиндагӣ мекунам, рӯҳи ман намиранда аст ва
.«аз пӯшиш дастнорас аст

Ҳамон тавре ки қатраҳои шабнам ба гулҳо барои
шукуфой ва нашъунамои онҳо мусоидат мекунанд,
меҳрубонӣ дӯстиро ғизо медиҳад ва ба нашъунамои он
.мусоидат мекунад
* * *

Мавҷҳое ҳастанд, ки дар сатҳи уқёнус пайдо
мешаванд ва мавҷҳое ҳастанд, ки дар умқи он нопадид
мешаванд; дар ҳарду ҳолат, онҳо дар дохили уқёнус
ҳастанд ва бо он яксонанд. Ба ҳамин монанд, одамоне,
ки дар давраи "ҳаёт" дар сатҳи уқёнузи кайҳонӣ шино
мекунанд ё ҳангоми "марг" дар он нопадид мешаванд,
.баробар дар уқёнузи абадият қарор доранд
* * *

Инъикоси Моҳ дар оби ноором ба таври возеҳ дида
намешавад, аммо вақте ки сатҳи об ором мешавад,
инъикоси Моҳ комилан равшан мешавад. Ҳамин чиз дар

бораи ақл низ дуруст аст: вақте ки он ором аст, шумо
метавонед чеҳраи рӯҳи худро бо равшанӣ ва дақиқии
.комил бубинед

Эй Парвардигор, нурҳои офтоби ҳикмати Худо
фирист, то маро дар рӯзҳои хушбахтии муваффақиятам
роҳнамоӣ кунад ва нури моҳи пурраи раҳмати Худо
.ҳангоми роҳ рафтан дар шабҳои торики ғамгинӣ фирист

Мулоҳиза василаест, ки шумо бо ақли ҷаҳонӣ
пайваст мешавед ва вақте ки шумо бо ин огоҳии беохир
ҳамоҳанг мешавед, шумо метавонед тамоми асрори
.офаринишро бидонед

Хоҳиши наздик шудан ба Худо ва шинохтани Ӯ худ
аз худ пайдо намешавад, балки бояд парвариш карда
.шавад ва бе ин хоҳиш зиндагӣ арзише надорад

Ҳаёти заминӣ таваққуфи муваққатӣ аст ва вазифаи
аввалиндараҷаи башарият дарки ҳадаф ва ҳадафи ин
сафар аст. Ин ҳадаф шинохти Худост ва чизи дигаре
.буда наметавонад

Оромии шумо ганҷи бебаҳои шумост, пас ба касе
.иҷозат надихед, ки ин ганҷро аз шумо бигирад

* * *

Дар қалъаи фазилатҳо ва арзишҳои худ танҳо, амн
.ва эмин истоданро омӯzed

* * *

Ҳама чиз вуҷуд дорад, зеро Худо вуҷуд дорад ва
азбаски Ӯ вуҷуд дорад, шумо низ вуҷуд доред. Ба
шарофати вуҷуди Ӯ, шумо аз роҳат ва шодмонии зиндагӣ
баҳра мебаред. Аз ин рӯ, миннатдории шумо ба Худо
.бояд амиқ бошад

Китобҳои хуб метавонанд дӯстони хомӯш, боадаб ва
эҳтиром бошанд. Ин китобҳоро дар лаҳзаҳои душвори
худ тарк накунед, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ шуморо тарк
намеkunанд, бар хилофи дӯстони ҷисмонӣ, ки
.метавонанд шуморо тарк кунанд

Ҳар касе, ки саломатии хуб, зиндагии бароҳат ва
қобилияти бузурги ақлонӣ дорад, аммо хушбахтӣ
надорад, ҳанӯз дар зиндагӣ муваффақ нашудааст. Вақте
ки шумо метавонед самимона бигӯед: "Ман хушбахтам
ва ҳеҷ кас наметавонад хушбахтии маро бигирад", шумо
.дар дохили худ симои Худоро пайдо кардаед

Агар шумо хоҳед, ки дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ
кунед, ба оромӣ ва сулҳ таъкид кунед ва танҳо фикрҳои
пурмуҳаббат ва ниятҳои некро фиристед. Зиндагиро, ки
бар пояи адолат ва парҳезгорӣ бунёд ёфтааст, ба сар
баред ва ҳамаи онҳое, ки ҳаёташон бо зиндагии шумо
.алоқаманд аст, аз будан бо шумо баҳра хоҳанд бурд

Агар шумо дӯсте надошта бошед, ё агар дӯстонатон
вақти шуморо беҳуда сарф кунанд, ё агар шумо бо онҳо
муросо накунед, пас бигзор китобҳо [ва маводҳо]-е, ки
дорои ҳикматанд, дӯстони шумо бошанд, зеро шумо
метавонед аз дарҳои саҳифаҳои онҳо ба ҷаҳони ғояҳои
.аҷиб ва ҷолиб ворид шавед

Ёфтани Худо маъноӣ ба даст овардани ҳама чизеро,
ки дил меҷӯяд, дорад ва рӯҳонӣ будан маъноӣ
кушодани дарҳо ба сӯи саломатӣ, хушбахтӣ ва
.муваффақиятро дорад

Дар дохили мо шарораи қудрати илоҳӣ нуҳуфтааст,
ки тамоми ҳаётро меофарад ва нигоҳ медорад ва
.мунтазири афрӯхтан аст

Хондан як фаъолияти хеле муфиди зеҳнӣ аст; он
ақлро машқ медиҳад ва онро чандир нигоҳ медорад. Як
ё ду соат хониш дар як рӯз ба ҳар кас дар тӯли чанд сол
пойгоҳи гуногуни дониш медиҳад, ба шарте ки ӯ
китобҳои арзишмандро интихоб кунад. Вақтро беҳуда
сарф накунад ва ба қобилиятҳои зеҳнии худ зарар
нарасонед, бо хондани романҳои арзон ё китобҳои
.бемаънӣ, ки ҳеҷ мақсад ё маъно надоранд

Онҳое, ки майлҳои иҷтимоӣ доранд, дар китобҳои
арзишманд нерӯи навро барои кӯмак ба инсоният
таваҷҷути дарсҳое, ки дар китобҳое навишта шудаанд,
ки аз ҷониби мардон ва занони боистеъдод ва
.боистеъдод навишта шудаанд, пайдо хоҳанд кард

* * *

Хондан як фаъолияти хеле муфиди зеҳнӣ аст; он
ақлро машқ медиҳад ва онро чандир нигоҳ медорад. Як
ё ду соат хониш дар як рӯз ба ҳар кас дар тӯли чанд сол
пойгоҳи гуногуни дониш медиҳад, ба шарте ки ӯ
китобҳои арзишмандро интихоб кунад. Вақтро беҳуда
сарф накунад ва ба қобилиятҳои зеҳнии худ зарар
нарасонед, бо хондани романҳои арзон ё китобҳои
.бемаънӣ, ки ҳеҷ мақсад ё маъно надоранд

* * *

Худхоҳӣ ва ғурур бояд аз байн бурда шаванд, зеро
онҳо монеаҳои бузургтарин дар роҳи дониши маънавӣ
.мебошанд

* * *

Бе эҳсоси Худо, ин ҷаҳон пур аз низоъ, зӯроварӣ ва
ноумедиҳои талх ба назар мерасад. Хушбахтӣ дар
.наздиқ будан ба Худо аст

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, дар дилҳои худ шодӣ
ва хушбахтии доимӣ доранд, зеро онҳо амният ва
оромии муборакро эҳсос мекунанд, тӯфонҳои хашм
наметавонанд онҳоро такон диҳанд ва тарс наметавонад
.ба дилҳои онҳо ворид шавад

* * *

Китобҳои хуб дӯстони беҳтарини шумо ҳастанд;
таваҷҷути онҳо шумо метавонед ақлҳои бузургро
бишнавед, ки бо шумо оҳиста сухан мегӯянд, шуморо
тасалли медиҳанд ва маслиҳатҳои беҳтаринро пешниҳод
мекунанд. Парвар накардани хоҳиши самимӣ барои
хондани китобҳои хуб маъноӣ аз даст додани мероси
.наслҳоро дорад

* * *

Бе кумаки илоҳӣ, одамон ногузир ба нокомӣ дучор
мешаванд, зеро қувват ва хиради лозим барои муваффақ
шудан дар набарди зиндагӣ аз манбаи беохир сарчашма
мегирад. Вақте ки инсон Худоро нодида мегирад, онҳо
риштаи наҷотро, ки ба ӯ кумак ва дастгирии заруриро
.барои муваффақият медиҳад, мебуранд
Ҷустуҷӯкунандагоне, ки дари имкониятҳои рӯҳониро
мекубанд, хоҳанд дид, ки дар барои онҳо боз аст, зеро
Худо ба онҳое, ки ба худ кӯмак мекунанд, кӯмак
.мекунад

Вақте ки шумо бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастед,
.тамоми табиат бо шумо дар ҳамоҳангӣ аст

* * *

Ишқ мисли коғази регдор аст, ки ақло сайқал
.медиҳад ва ноҳамвориро аз хислат тоза мекунад

* * *

Вақте ки шумо ногаҳон Худоро дар ҳама ҷо пайдо
мекунед ва вақте ки ӯ назди шумо меояд, ба шумо илҳом
мебахшад ва шуморо роҳнамоӣ мекунад, достони ишқи
.илоҳӣ оғоз шудааст

* * *

Бигзор муҳаббат дар дилҳо нур резад ва ба дигарон
нурҳои шифобахш фириштад

* * *

Дар синни ҷавонӣ ва қавӣ буданатон Худоро
бишносед, зеро дар пирӣ ва беморӣ шумо дигар
наметавонед Ёро ҷустуҷӯ кунед. Дар синне, ки одамон
маъноии воқеии ҳаётро дарк мекунанд, бадан заиф
мешавад ва онҳо боқимондаи умри худро ба ҷои
ҷустуҷӯи ҳақиқат, ба қувваҳои заифи ҷисмониӣ худ
.машғул мешаванд

* * *

Ман аз ҳар як халқ беҳтаринро мегирам ва
хислатҳои хуби ҳамаи миллатҳоро қадр мекунам, бе он
.ки ба камбудихояшон диққат диҳам

* * *

Ҳамон тавре ки мо ба арзиши ғизоии хӯроки
ҳаррӯзаи худ аҳамият медиҳем, мо бояд ба маводи
ғизоии равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем, низ
.диққат диҳем

* * *

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пурқудрат, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармаи истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо
мегузарад ва онҳо пур аз эҳсоси амиқ ва оромӣ
мебошанд. Ин аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи
болоии худ, ҷараёни доимӣ, ки ба ҷонҳо дар ҳамоҳангӣ
бо он манбаъ мерасад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки
хушбахтиро ба онҳое, ки ба сулҳ орзу мекунанд, интиқол
.диҳанд

* * *

Чӣ қадар суханони нек аз дил андӯхҳои зиёдеро аз
байн бурданд ва чӣ қадар овозҳои хирадманд роҳҳои
!торикро бо чароғҳои шодӣ ва оромӣ равшан карданд

* * *

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд гирем. Ҳар як дард ва ранҷу азоби
мо маъно ва мақсад дорад. Бо вучуди саҳтии ин
таҷрибаҳо, онҳо мисли оташе ҳастанд, ки маъдани
оҳанро об мекунад ва онро ба пӯлоди зебо, мустаҳкам ва
.бисёрфункционалӣ табдил медиҳад

* * *

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

* * *

Вақте ки ақл аз умқи рӯҳи орзуманд ба Худо
пичирроси самимӣ ва пурҷӯшу хурӯш мекунад, даъвати
рӯҳ ба қалби ҷаҳон таъсир мерасонад ва посух меояд ва
бо худ шодмонии бузурге меорад. Ин пичирроси зеҳнӣ
иродаро то он даме ки қувваи заруриро барои расидан
.ба ҳадафи дилхоҳ ба даст орад, парвариш медиҳад

* * *

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур мешаванд, аз ин рӯ, танҳо
фикр кардан дар бораи чизе барои ноил шудан ба он
кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое кор
.мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд

* * *

Новобаста аз он ки нигарониҳои мо чӣ гунаанд, Худо
бояд дар ҳаёти мо ҷои аввалро ишғол кунад. Яке аз

муҳимтарин унсурҳои рушди рӯхонӣ ин пичирроси
самимии пайваста ба Худо аст, ки дар он шумо шахсан
тағйироти мусбати аҷибро эҳсос хоҳед кард, ки шуморо
.хеле таассурот мебахшад

* * *

Инсон набояд тамоми қобилиятҳои зеҳниро, ки
Худо ба ӯ додааст, барои ҷустуҷӯи ҷизҳои зудгузар сарф
кунад, вагарна худро дар лабиринтҳои моддиат гум
мекунад ва барои худ маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳоеро
эҷод мекунад, ки ба ӯ лозим нестанд. Баръакс, бояд
қудрати зеҳнии худро барои ба даст овардани ниёзҳои
зиндагӣ истифода барад ва барои рушди қобилиятҳои
маънавии худ барои фарқ кардани дуруст ва нодуруст
.ва зараровар ва судманд саъй кунад

* * *

Ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва назарияҳост ва
бисёре аз онҳое, ки ин равишро қабул мекунад, ба
.хулосаҳои субъективии худ часпида мешаванд

* * *

Эй Парвардигор, дарвозаҳои оромиро боз кун ва
паноҳгоҳи андешаҳои рӯхонии маро аз ҳамлаҳои
пичирроси бад нигоҳ дор Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар
боғи дилам шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори
.субҳи омадани Ту ҳастам

* * *

Дониши назариявӣ қодир ба ба даст овардани *
дониши илоҳӣ нест ва тавсия дода мешавад, ки вақти
қиматбаҳои худро ба назарияҳое, ки дар асл татбиқ
карда намешаванд, беҳуда сарф накунад, вагарна инсон
худро дар миёни ҷангалҳои зичи зеҳнӣ мебинад ва
.наметавонад аз доираи назарияҳо берун равад

* * *

Хушбахтӣ самараи пирӯзии равонӣ бар шароити
.ноустувори зиндагӣ аст

* * *

Касе, ки Худо ӯро мешиносад, шояд барои ҷаҳон
номаълум бошад

* * *

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ [бе санҷиши
воқеӣ] барномарезӣ кунад, ӯ мисли дастгоҳи сабти
сайёре мешавад, ки мақолҳоро такрор мекунад ва
ибораҳои баландро садо медиҳад ва дигарон ӯро олими
донишманд меҳисобанд, аммо чунин дониш бо дарки
мустақими ҳақиқат тақвият намеёбад ва бо
.дастовардҳои рӯҳонӣ ҳамқадам намешавад

* * *

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,
таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,
бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

* * *

Дилҳои худро ба фурӯрезии илоҳӣ кушоед, то ки он
аз шумо ҷорӣ шавад ва ҳаёти шуморо бо баракатҳои
.рӯҳонӣ ва некӣ пур кунад

* * *

Новобаста аз он ки шумо чӣ кор мекунад ва чӣ
дастовардҳоеро ба даст оварда метавонед, ҳамеша дар
хотир доред, ки Худо манбаест, ки ба шумо тамоми
қувватеро, ки барои кор кардан ва ноил шудан ба он
.лозим аст, медиҳад

* * *

Худоё, бигзор ман Туро дар фақр ва дар шукуфой,*
дар беморӣ ва дар саломатӣ, дар нодонӣ ва дар хирад ба
ёд орам ва нури мубораки Туро, ки дар лаҳза ба ман
.саломатӣ ва шифо мебахшад, бубинам

* * *

Дар танҳои андешаҳоям, орзуи шунидани овози
мубораки туро дорам. Овозҳои саҳт ва заминии
пинҳоншударо, ки дар печидагиҳои хотирам пинҳон
шудаанд, аз ман дур кун. Меҳоҳам овози ором ва оҳанги
.туро то абад дар оромии рӯҳам бишнавам

* * *

Зиндагӣ дар торикии пӯшида аст ва мо бояд
бигзорем, ки нури Худо чароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торики он қадам мезанем. Ё моҳи
пурра дар шабҳои нодонӣ ва торикии, офтоби равшанӣ
дар соатҳои бедорӣ, чароғи роҳнамоӣ ва Ситораи
Шимолӣ барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди заминӣ
.ва гузаранда мегузаранд

* * *

Замони он расидааст, ки башарият аз ҳоби
фаромӯшӣ бедор шавад. Эй Парвардигор, аз ту хоҳиш
мекунем, ки шуури моро аз умқи ғафлат ва тафаккури
танг ва маҳдуд ба уфуқҳои сулҳ, нур, муҳаббат ва
.шафқати инсонии умумӣ баланд бардорӣ

* * *

Дар ниҳоят қорҳои беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудратҳои
ва мӯъҷизаҳои Худо дар паси зиддиятҳои ҳаёти инсон
пинҳон шудаанд ва ҳар касе, ки ба ногузирии вазъият
боварӣ надорад ва бо ақл ва имони худ кӯшиш мекунад,
ки ба он чизе, ки дар паси парда аст, ворид шавад, дар
.барои ӯ боз хоҳад шуд

* * *

Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвоӣ ё муносибати
оқилона бо вазъиятро надорад. Баръакс, новобаста аз он
ки чӣ рӯй медиҳад, инсон бояд ба худ итминон диҳад, ки
агар бо тамоми дил, қони худ ва эҳсосоташ ба Ё рӯй
оварад, танҳо Худо метавонад ӯро дар шароити душвор
.ва душвор дастгирӣ кунад

* * *

Агар ҳиссиёти мо метавонист тамоми ҳақиқатро ба
мо расонад, мо Заминро ҳамчун дарёҳои электронҳо ва
ҳар як зарра хокро ҳамчун тӯдаи ғалтаки нур мебинем.

Касоне, ки аз олами моддӣ ба сӯи маънавӣ ворид
мешаванд, табиати иллюзияро мефаҳманд ва моҳияти
.ҳақиқатро медонанд

* * *

Новобаста аз он ки дар ҷангали Африқо, дар
майдони ҷанг, аз беморӣ ё фақр азоб мекашед, бояд
худро бовар кунанд, ки дасти Худо аз ҳар хатар
қавитар аст ва қодир аст касонero, ки ба Ё паноҳ
мебаранд, муҳофизат кунанд. Ҳеҷ роҳи муассири
муҳофизат вуҷуд надорад. Албатта, дар муносибат бо
рӯйдодҳо бояд аз ақл истифода кард ва ҳамзамон ба
.ёрии илоҳӣ эътимоди комил дошт

* * *

Муҳаббате, ки дар қалби ҳамаи махлуқот ҷойгир аст
— муҳаббати ҳамаи модарон, падарон, дӯстон ва
.наздикон — аз муҳаббати илоҳӣ сарчашма мегирад

* * *

Байни вазифаҳои асосӣ ва хурд бояд фарқ гузошта
шавад ва муҳимтарин вазифа нисбат ба вазифаҳои оддӣ
афзалият дода шавад. Ғайр аз ин, ҳеҷ вазифа набояд бо
вазифаи дигар муҳолифат кунанд. Навиштаҳои Муқаддас
ба мо мегӯянд, ки вақте як вазифа бо вазифаи дигар
муҳолифат мекунад, ин далели он аст, ки он вазифаи
.воқеӣ нест

* * *

Ҳангоме ки нурҳои ҳаётии офтоб паҳн мешаванд,
ман нурҳои умедро ба дилҳои камбағалон ва
партофташудагон [онҳое, ки ҷомеа онҳоро тарк
кардааст] мепошам ва дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
.меҳисобанд, азму иродаи навро ҷори мекунам

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт

Ҳеҷ касро аз доираи муҳаббати худ дур нақун,»
ҳамаро дар қалби худ нигоҳ дор ва онҳо туро дар қалби
«худ нигоҳ хоҳанд дошт
* * *

Худовандо, ба ман кумак кун, то ҳамеша аз иродаи
худ барои анҷом додани корҳои судманд ва хайр
.истифода барам

Ба ман кӯмак кунед, ки ба иродаи Ту мувофиқат
кунам, то ки ҳамаи фикрҳоям ба мақсадҳои Ту ҷавобгӯ
.бошанд ва бо иродаи Ту ҳамоҳанг бошанд
ӯ ба ман кӯмак кард, ки қудрати пинҳон ва мубораки
даруни худро бедор кунам, то ки ман ҳама мушкilot ва
.озмоишҳоро паси сар кунам
* * *

Ба он шахсияти рӯҳонии далеру хоксор бедор шавед
- шахсияте, ки қуввати шерҳоро бо нармаии кабултарон
муттаҳид мекунад
* * *

Ман ба танқиди талху бардурӯғ ва ситоишу
хушомадгӯии пурдабада парвоя надорам. Ягона орзуи
ман ин аст, ки иродаи Туро иҷро кунам, эй Худованд ва
.ба лутфи Ту ноил шавам
* * *

Шумо наметавонед тасаввур кунед, ки шодмонии
беандозае, ки ҳангоми эҳсос кардани ҳузури илоҳӣ
шуморо пур мекунад. Он гоҳ ҷони шумо аз муҳаббати
бепоёни Худо маст хоҳад шуд. Ин муҳаббате аст, ки
миллионҳо маротиба аз ҳар муҳаббати инсонӣ бузургтар
аст — муҳаббате, ки ҳамаи хоҳишҳои шуморо қонеъ
мекунад ва дили шуморо бо шодӣ ва қаноатмандӣ пур
.мекунад
* * *

Тавассути тамаркузи ботинӣ, шумо метавонед
мустақиман дар дохили худ ва атрофи худ хушбахтии
рӯҳониро эҳсос кунед. Агар шумо ин огоҳиро парвариш

дихед, шахсияти шумо ба таври ҳамоҳанг рушд хоҳад
кард ва шумо барои одамон ва дигар мавҷудот ҷозибай
.ҷолиб пайдо хоҳед кард

* * *

Эй Ҳомии Бузург, бароям парвое надорад, ки агар
ҳама чизро ба хотири тақдирам, ки худам сохтаам, аз
даст диҳам, аммо аз ту, ягона паноҳгоҳам, хоҳиш
мекунам, ки шамъи муҳаббатамро ба ту аз боди ғафлат
.ва фаромӯшӣ ҳифз кунӣ

* * *

Биёед аз оби софу тароватбахши сулҳ, ки аз
чашмаҳои шароити мусоид ҷорӣ мешавад ва бо азми
қатъии мо барои фикр кардан ба мусбат ва нигоҳи
.некбинона тақвият меёбад, то сер шавем

* * *

Вичдон як ҳисси фаҳмо аст, ки табиат ва ангезаҳои
аслии инсонро ошкор мекунад. Вақте ки вичдони шумо
пок аст ва шумо медонед, ки кори дурустро мекунад,
шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед. Вичдони пок шаҳодати
рафтори хуб аз ҷониби Худост. Дар додгоҳи вичдон
сафед шудан маънои доштани хушбахтӣ ва гирифтани
.баракатҳои Худоро дорад

* * *

Кӯшиш кунед, ки корхоро анҷом диҳед, ки аксари
одамон анҷом намедиҳанд ва ба онҳое, ки дигарон
.онҳоро нодида мегиранд, муҳаббат ва оромӣ бахшед

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Агар шумо вақтро барои парвариши ақл сарф»
накунед, ҳеҷ миқдори шукуфоии моддӣ шуморо қонеъ
намекунад. Ин парвариш шиканча нест, балки омӯзиши
шуур барои ғизо додани афкор ва амалҳои аст, ки ба
.«хушбахтӣ оварда мерасонанд

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас
нагузored, ки касе онро аз шумо дуздад. Худро аз онҳое,
ки меҳоханд шуморо халалдор кунанд, муҳофизат кунед.

Вақте ки ман писар будам, вақте ки баъзе одамон дар
бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн мекунанд, сабри
худро аз даст медодам. Баъдтар фаҳмидам, ки оромии
рӯҳии ман аз тасдиқ ё таҳсин кардани одамон муҳимтар
.аст

* * *

Кошки шумо достони ишқи илоҳиро медонистед, ки
баъзе аз мӯъминон бо Худо аз сар мегузaronанд! Ҳеҷ
таҷрибаи дигаре дар зиндагӣ бо ин шодӣ муқоиса карда
наметавонад. Ман як авлиёро медонистам, ки пайваста
дар муҳаббати Худо фарқ мешуд ва чехрааш аз
муҳаббати муқаддас медурахшид. Чашми Худо ҳамеша
ба онҳое аст, ки Ёро дӯст медоранд ва Ё онҳоро як лаҳза
.ҳам тарк намекунад

* * *

Кам касоне ҳастанд, ки ба рушди қудратҳои зеҳнӣ
.ва маънавии худ таваҷҷӯҳ доранд

* * *

Нагузored, ки ба қари таъхир фарқ шавед. Аз хоби
ғариби воқеияти муқаррарии дилгиркунанда бархезед
ва ба сӯи уфуқҳои ҳаёти покизае равона шавед, ки дар
.он дастовардҳо, шодӣ ва сулҳ ҳукмфармоист

* * *

Дар дохили шумо потенциали бузурге пинҳон аст, ки
интизори сармоягузори аст ва шумо ягона шахсе ҳастед,
.ки қодир ба фаъолсозӣ ва баҳрабардори аз он ҳастед

* * *

Раҳой аз амри одатҳои бад ва хоҳишҳои носолим
хушбахтии хеле бештар аз муваффақияти моддӣ
меорад. Дар муваффақияти зеҳнӣ некӯаҳволии равонӣ
нуҳуфтааст, ки шароити беруна онро гирифта
наметавонанд. Шумо метавонед тамоми вақти худро

барои ҷамъовариӣ сарват сарф кунед, аммо ин сарват ба
шумо оромӣ ва амнияти пойдореро, ки меҷӯед,
намедихад. Баръакс, он ба шумо бадбахтии бештар
меорад, зеро хушбахтӣ ва оромии ҳақиқӣ дар ақл, на дар
.дороиҳои моддӣ, зиндагӣ мекунанд
Вақте ки шумо дар ҳуди воқеии худ мустаҳкам
мешавед, шумо ҳар як корро анҷом медиҳед ва аз ҳама
.чизҳои хуб бо шодмонии илоҳӣ лаззат мебаред

* * *

Нагузored, ки заъф ба зеҳни шумо ворид шавад ва
ҳангоми муошират бо одамоне, ки андешаҳои манфӣ ва
назари ноумедӣ доранд, эҳтиёткор бошед, то ки
андешаҳои заифи онҳо ба зеҳни шумо ворид нашаванд,
магар ин ки зеҳни шумо ба дараҷае қувват нарасад, ки
андешаҳои дигарон онро заиф карда натавонанд, балки
баръакс, он қодир аст андешаҳои дигаронро тақвият
.диҳад ва эътимоди худро ба худ афзоиш диҳад

* * *

Худо аввал меояд ва мо набояд рӯзи худро бе фикр
кардан дар бораи Ё оғоз ё анҷом диҳем. Мо бояд дар
хотир дошта бошем, ки бе қувват ва нерӯе, ки аз Худо
мегирем, мо наметавонистем ба ҳеҷ коре ноил шавем. Аз
.ин рӯ, бузургтарин вазифаи мо дар назди Ёст

* * *

Роҳе барои арзёбӣ ва доварӣ кардани расму оинҳо
вучуд дорад. Дар аввал, ҳар як анъана асоснокӣ дошт.
Агар мо дарк кунем, ки асоснокӣ то ҳол вучуд дорад, пас
анъана маъно ва ғоида дорад. Аммо, пайравӣ аз
анъанаҳо нодонӣ аст. Мо бояд ҳақиқатро донем ва аз он
пайравӣ кунем, муайян кунем, ки чӣ метавонад ба мо
.хушбахтӣ орад ва сипас онро татбиқ кунем

* * *

Вақте ки шумо ин қадар одамонро мебинед, ки аз
хушбахтӣ ва муваффақият маҳруманд, фикр накунед, ки
ин тақдири онҳост. Шумо метавонед худро ҳар чизе, ки

мехоҳед, созед. Муваффақияти ботинии шумо он чизест,
.ки шуморо воқеан муваффақ мегардонад

* * *

Агар дар худ чизе надошта бошед, хушбахт нахоҳед
буд, аммо агар дар атрофатон чизе надошта бошед ва
дар худ хушбахт бошед, бешубҳа муваффақ ҳастед. Аз
ин рӯ, баҳодиҳии одамонро аз рӯи шароити берунии онҳо
.ғайриимкон аст

* * *

Дар байни издиҳоми бузург, шояд шахсе бошад, ки
ба сатҳи баланди маънавӣ расидааст ва аз оромии
.ботинӣ ва хушбахтии олии маънавӣ баҳра мебарад

* * *

Ман итминон дорам, ки ҳама чизе, ки ба ман лозим
аст, ба ман хоҳад омад ва аз ин рӯ, ман дар бораи он
чизе, ки оянда интизор аст, хавотир намешавам. Ин
фахр кардан ё худнамоӣ нест, зеро ман кор ва
самаранокии ин қудрати муборакро дар ҳаётам борҳо аз
.сар гузаронидаам

* * *

Новобаста аз он ки ман дар рӯи ҳаёт шино мекунам
ё дар умқи баҳр ғарқ мешавам, ман медонам, ки ман бо
Худо ҳастам ва Ё бо ман аст ва ҳеҷ чиз ба ман зарар
расонида наметавонад, ки ин дониш ба ман хушбахтии
.тасвирнашаванда ва амиқ додааст

* * *

Шакке нест, ки харидани чизи нав як таҷрибаи
гуворо аст. Аммо пас аз муддате, ин эҳсоси шодмонӣ
тадриҷан нопадид мешавад ва шумо ҳатто метавонед
тамоман ба он таваҷҷӯхро аз даст диҳед, онро фаромӯш
кунед ва чизи дигареро орзу кунед. Аммо, маблағи он
ашё фаромӯш намешавад, хусусан агар шумо онро бо
!қисм-қисм харида бошед

* * *

Инсон бояд ҳаёти худро идора кунад ва онро то
ҳадди имкон содда гардонад. Онҳо бояд барои
эҳтиёҷоти зарурӣ ва ҳолатҳои фавқулодда пул ҷамъ
кунанд, сарфакорию аз хароҷот барои чизҳои
боҳашамат авлавият диҳанд ва ба дигарон то ҳадди
имкон кӯмак расонанд. Вақте ки шумо ба дигарон кӯмак
мекунад, кӯмак ба шумо бо ҳар роҳе мерасад ва шумо аз
ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум
.нахоҳед шуд

* * *

Дар шодмонии ҳамаи дилҳо, ман акси садои
неъматӣ Туро мешунавам, эй Парвардигор, ва дар
дӯстии ҳамаи мӯъминон, ман муҳаббати Туро эҳсос
мекунам, ман шод мешавам ва дилам аз муваффақият ва
шукуфоии дӯстонам шод мешавад, ҳамон тавре ки ман
аз некӯаҳволӣ ва роҳати худам шод мешавам, вақте ки
ман ба дигарон ҳикмат илҳом медиҳам, ман ганҷҳои
ҳикмати худро афзун мекунам ва дар хушбахтии ҳама,
.ман ганҷинаҳои ҳикмати худро меёбам

* * *

Душмани бузургтарини хушбахтӣ қарз гирифтани
барои харидани чизҳои боҳашамат аст. Мардум хато
бовар мекунад, ки то ба даст овардани чизи мушаххас
хушбахт буда наметавонанд. Аммо ҳатто пас аз ба даст
овардани он чиз, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос
намекунанд, сарфи назар аз шодмонии муваққатӣ.
Маъноӣ таъқиби сароби хушбахтии заминӣ, ки ваъда
медиҳад, ки танҳо шикаста шавад, чист? Мардум бояд
содда зиндагӣ кунанд, бе он ки ба дороиҳои сершуморе,
ки таваҷҷӯҳи доимию талаб мекунанд, ниёз дошта
.бошанд

* * *

Бихишти ман дар дохили ман аст. Вақте ки ман аз
неъматҳои Худо баҳра мебарам, аз ӯ шукр мегӯям ва
шодмонии ботинии ман меафзояд. Бе ин қаноатмандии

ботинӣ, ҳатто лаззатҳо ва лаззатҳои заминӣ ба дӯзах
табдил меёбанд. Ман дарк кардам, ки бе ин шодмонии
ботинӣ, бори масъулиятҳо, ки ба дӯши ман гузошта
мешуд, маро аз оромии худ маҳрум мекард ва аз
.хушбахтии худ маҳрум мекард

* * *

Агар сарват бо беморӣ ва мушкилот якҷоя бошад,
оқибатҳои он сершумор хоҳанд буд. Гигиена ва
тандурустӣ аз ҷумлаи қавитарин ҷанбаҳои Ғарб
мебошанд. Ҳашароти зараровар ва микробҳои марговар
дар кишварҳои пешрафта самаранок назорат карда
мешаванд, дар ҳоле ки дар кишварҳои дигар
фаровонанд. Аммо нест кардани ин ҳашаротҳо авҷи
муваффақият нест, зеро дар кишварҳои пешрафта
намудҳои дигари мушкилот, ба монанди ҳисобҳои
душворпардохт ва бӯҳронҳои буғйкунандаи молиявӣ аз
сабаби системаҳои хариди қисмҳо, вуҷуд доранд -
мушкилоте, ки хобро ҳалалдор мекунанд ва оромии
.хотирро ҳалалдор мекунанд

* * *

Мо қисми ҷудонашавандаи ҳамон шууре ҳастем, ки
ин олами бузург аз он пайдо шудааст

* * *

Оё шумо ягон бор рамаи гӯсфандонро дидаед? Агар
яке аз онҳо ҷаҳида равад, боқимондаи рама бе дудилагӣ
онро тақлид мекунанд. Аксари одамон чунинанд. Шояд
касе идеяе пайдо кунад ё тамоюли наvero ҷорӣ кунад ва
дигарон ғавран ба ин кор ҷаҳида, онро тақлид
мекунанд. Ин намуна барои наслҳо боқӣ мондааст. Ҳар
як миллат расму оин ва анъанаҳои худро дорад ва мо
наметавонем иддао кунем, ки ҳамаи онҳо дуруст ё
дурустанд. Аммо кӣ медонад? Шояд баъзе аз ин расму
.оинҳо бемаънӣ ва бемаънӣ бошанд

* * *

Вақте ки тӯфони пурталотуми андешаҳо фурӯ
меравад, мо ба салтанати сулҳ ворид мешавем ва ба
.ҳузури илоҳӣ даст мерасонем

* * *

Дар бораи Худо фикр кунед, ё манзараи зебое, ки
сулҳро илҳом мебахшад, ё дар бораи таҷрибаи шодмонӣ
ва гуворо. Фаъолияти мусбат ва ороми равонӣ
.рӯҳбаландкунанда ва тароватбахш аст

* * *

Мо дар ҷаҳони бесарусомонӣ ва ноором зиндагӣ
мекунем Шумо шояд фикр кунед, ки пул маънои
хушбахтӣ дорад, аммо вақте ки онро ба даст меоред,
шумо ҳоло ҳам нохушбахт ҳастед Шумо метавонед
сарват ба даст оред ва саломатии худро аз даст диҳед
(Худо нигоҳ дорад) Ё шумо метавонед саломатии хуб
дошта бошед ва пулатонро аз даст диҳед Ё шумо
метавонед ҳам сарват ва ҳам саломатӣ дошта бошед,
аммо бо дигарон мушкилоти зиёдеро аз сар гузаронед
ва меҳрубонӣ кунед, аммо дар иваз бо нафрат ва хашм
рӯбарӯ шавед. Бе Худо, ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт наметавонад
.шуморо воқеан қонеъ гардонад

* * *

Замин барои онҳое, ки беҳабар аз нақшаи илоҳӣ
зиндагӣ мекунанд, ба як утоқи шиканҷа табдил меёбад.
Аммо вақте ки шумо ба таҷрибаҳои зиндагӣ ҳамчун
муаллимони худ менигаред ва аз онҳо моҳияти воқеии
ин ҷаҳон ва нақши ба шумо дар драмаи кайҳонӣ
додашударо меомӯzed, ин таҷрибаҳо ба равшаниҳои
арзишманд дар роҳи қаноатмандӣ ва хушбахтии пойдор
.табдил меёбанд

* * *

Дар он ҷо, дар паси торикии торик, хомӯшии бесадо
ва ҳеҷу ноофарида, моҳияти абадӣ нухуфтааст, ки
манбаи вучуд ва манбаи ҳама қудратҳо ва мавҷудот,
.намоён ва ноаён аст

* * *

Худо ин заминро на танҳо барои хӯрдан, хобидан ва мурдан офаридааст, балки барои он ки мо иродаи Ёро бидонем ва мақсади вучуди худро дарк кунем. Якчанд нафар одамони оқил маънои нақшаи кайҳониро дарк кардаанд, аммо аксари одамон нобино ва аз ин мақсад .бехабаранд

* * *

Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар зиндагӣ набуд; ҳадафи ман хидмат ба бародарону хоҳарони худ дар инсоният буд, аз ин рӯ, Худо дарҳои зиёдеро барои ман боз кард, .то худро таъмин кунам ва рисолатамро иҷро кунам

* * *

Худо ин коинотро барои фаъолият мувофиқи қонуни муқаррар ва тағйирнопазир офаридааст. Агар мо яке аз ин қонунҳои умумиҷаҳониро вайрон кунем, худро ҷазо медиҳем. Касе, ки аз боми бинои баланд ҷаҳида, устухонҳояшро мешиканад. Аз ин рӯ, мо наметавонем қонуни ҷозибаро бе он ки оқибатҳои онро аз сар .гузаронем, нодида гирем

* * *

Вақте ки мо ба тамаддунҳои ҷаҳон назари амиқ меандозем ва асрори пинҳони тамаддунҳои қадимро меомӯзем, як манзараи бузурге бо хатҳои печида, бобҳои гуногун ва тафсилоти дақиқ пайдо мешавад ва мо мебинем, ки инсон ҳамзамон ҳам инфиродӣ ва ҳам .иҷтимоӣ аст

* * *

Агар Худо меҳост, ки мо танҳо дар шуури моддӣ зиндагӣ кунем, мо аз чизҳои моддӣ комилан қаноатманд .ва аз рафторҳои дунявӣ қаноатманд мебудем

* * *

Шуълаҳои покӣ, сулҳ ва хушбахтии берун аз орзуҳо .дар умқи аслии мо медурахшанд ва рақс мекунанд

* * *

Бо ҳар таҷрибае, ки дар осмони ҳаёти мо дар ин
сафари заминии мо пайдо мешавад, мо бояд омӯзем, ки
чӣ гуна огоҳии худро васеъ кунем ва чӣ гуна дар бораи
шароите, ки моро ихота кардааст ё аз сар мегузаронем,
бештар дарк кунем ва дар он сурат мо метавонем дар
ҳамоҳангии беҳтар зиндагӣ кунем ва бо одамон ва ҳаёт
.ба осонӣ муносибат кунем

* * *

Аксари одамон ба дигарон тақлид мекунанд. Инсон
бояд асли ва эҷодкор бошад ва ҳар кореро, ки мекунад,
.аз худ кунад

Дар Шарқ, таваҷҷӯҳи асосӣ ба парвариши хушбахтии
маънавӣ равона шуда буд, дар ҳоле ки ҷанбаҳои моддӣ
зиндагӣ аксар вақт нодида гирифта мешуданд. Дар Ғарб
баъзе роҳатҳои моддӣ мавҷуданд, аммо хушбахтии
равонӣ хеле кам аст. Он чизе ки лозим аст, тавозуни
байни ин ду аст, зеро тамаркуз ба танҳо як ҷанбаи
зиндагӣ боиси нобаробарӣ ва нотаъвоӣ дар ҳалли
.оқилонаи талаботи зиндагӣ мегардад

* * *

Бузургтарин хушбахтӣ - баъд аз хушбахтии илоҳӣ -
ин аст, ки инсон бо ҳешовандони наздикаш, ки бояд ҳар
.рӯзи сол бо онҳо зиндагӣ кунад, дар сулҳ бошад
Одамон вақти зиёдеро барои шитоб ва амалҳои
беихтиёр сарф мекунанд, вале ба натиҷаҳои зиёд ноил
намешаванд. Каме таваққуф мекунанд, то андеша
кунанд ва дарк кунанд, ки зиндагӣ чӣ пешниҳод
.мекунад

* * *

Мо бояд барои бунёди биноҳои ботинии ҳикмат дар
боғҳои сулҳ саъй кунем, ки бо гулҳои бешумори
.фазилатҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ шукуфон ва медурахшанд

* * *

Ҳамоҳангии ботинӣ манбаи ғании қувват аст ва
энергияи барқароршавандаро тавлид мекунад

* * *

Агар ба зиндагӣ нигоҳ кунам, мебинем, ки
муваффақият осон нест. Зиндагӣ аксар вақт саҳт ва
бераҳмона аст ва мо бояд барои ба даст овардани рӯзӣ
мубориза барем. Дар бораи саъю кӯшиши лозима барои
нигоҳ доштани бадани худ ва нигоҳ доштани он солим
ва аз беморӣ фикр кунед! Ҳатто агар шумо дар ин кор
муваффақ шавед ҳам, ин муваффақият муваққатӣ аст.
Бадан — бигзор умри дароз бинед — дар ниҳоят ором
хоҳад монд. Зарурати зарурӣ барои ноил шудан ба
муваффақияти дилхоҳ мубориза бурдан бо қувваҳои
сершумор, ҳам дохилӣ ва ҳам беруниро тақозо мекунад.
Ин қувваҳо бемайлон кор мекунанд, то шуморо аз ҳама
.гуна дастовардҳои воқеан муҳим маҳрум кунанд

* * *

Кӯшиш кунед, ки дар ҳама ҳолатҳо ором бошед ва
бигзор тухми сулҳи шумо бо шодмонӣ ва табассуми
қаноатмандӣ шукуфад

* * *

Ҳатто бузургтарин авлиё ба наҷоти комил ноил
намешаванд, агар онҳо муваффақияти худро -
таҷрибаҳои рӯҳонӣ ва дониши олии худро - бо дигарон
мубодила накунанд ва ба онҳо дар расидан ба фаҳмиши
рӯҳонӣ кумак накунанд. Аз ин рӯ, онҳое, ки ба чунин
марҳилаҳо расидаанд ва ба чунин ҳолатҳо расидаанд,
мехоҳанд ба онҳое, ки ба он ниёз доранд, фаҳмиш
диҳанд. Агар шумо муваффақияти ҳақиқиро хоҳед, на
танҳо хушбахтии худ, балки хушбахтии дигаронро низ
.таъмин хоҳед кард

* * *

Ҳар касе, ки ақл дорад, метавонад пул кор кунад,
аммо агар онҳо дар дилашон муҳаббат дошта бошанд,
онҳо ҳеҷ гоҳ ин пулро барои мақсадҳои худхоҳона
истифода намебаранд; баръакс, онҳо онро бо дигарон
мубодила мекунанд. Пул дар дасти худхоҳон ва бахилон

лаънат ва бадбахтӣ ва дар дасти онҳое, ки дили
меҳрубон ва рӯҳи саховатманд доранд, баракат ва тӯҳфа
.аст

* * *

Шояд касе метавонад муддати тӯлонӣ хомӯш
бимонад ва аз сӯҳбат бо оилааш худдорӣ кунад,
гарчанде ки ин шахс метавонад ба сатҳи муайяни
оромии ботинӣ ноил гардад, рафтори ӯ худхоҳона аст ва
ба хушбахтии оилааш зарар мерасонад. Онҳоро воқеан
муваффақ ҳисобидан мумкин нест, агар наздиконашон
низ аз дастовардҳои онҳо баҳра набаранд. Ба ҳамин
монанд, ба даст овардани муваффақияти моддӣ на
танҳо ҳуқуқи мо барои баҳра бурдан танҳо ба шукуфой
аст; он инчунин масъулияти ахлоқии моро дар назди
дигарон барои кӯмак ба онҳо дар беҳтар кардани
.шароити молиявӣ ва зиндагии онҳо дар бар мегирад

* * *

Ман дар паси деворҳои вичдони покам ҳифз шудаам,
гузаштаи торикро сӯзондаам ва танҳо ба имрӯз
нигаронам

* * *

Имрӯз ман дарк мекунам, ки ман бо нури некиҳои
бузургтарин як ҳастам ва ман барои онҳое, ки бо
.мавҷҳои баҳри ғам мубориза мебаранд, машъал ҳастам

* * *

Вобаста ба орзуҳои худ дар зиндагӣ, одамон дар
бораи муваффақият назарҳо ва назарияҳои гуногун
доранд. Шунидан аз он ки баъзе одамон муваффақиятро
бо дуздӣ баробар мекунанд ва мегӯянд: "Ӯ дузди
муваффақ буд!". Ин таъкид мекунад, ки муваффақият
дар ҳама шаклҳо ва навъҳои он матлуб ва
ҷустуҷӯшаванда аст. Аммо, муваффақияти мо набояд ба
.дигарон зарар расонад
Меъёри дигари муваффақият низ вуҷуд дорад: вақте
ки мо метавонем барои худ натиҷаҳои мувофиқ ва

судманд ба даст орем, мо бояд дигаронро низ дар
муваффақияти худ шомил кунем ва самараи онро бо
.онҳо мубодила кунем

Муваффақият маънои қаноатмандӣ ва
қаноатмандии инсонро дар муҳити зисти худ дорад.
Муваффақияти воқеӣ натиҷаи амалҳое аст, ки бар асоси
принсипҳои адолат бунёд ёфтаанд ва он хушбахтӣ ва
некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи
хушбахтии ҳуди шахс дар бар мегирад. Агар мо ин
принсипро ба ҳаёти моддӣ, зеҳнӣ, ахлоқӣ ва маънавии
худ татбиқ кунем, мо таърифи пурра ва ҳамаҷонибаи
.муваффақиятро хоҳем дошт

* * *

Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо дарозӣ, паҳнӣ ва зичиро
дарк мекунем, аммо сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он
андозаҳо вучуд надоранд; ҳама чиз равшан ва шаффоф
аст - ҳама чиз шуур ва дарк аст Ҳисси мазза дарк аст,
ҳамон тавре ки ҳисси бӯй низ ҳаст Ҳиссиёт, андеша ва
бадани мо ҳолатҳои шуур мебошанд Ҳамон тавре ки мо
метавонем дар хобҳо бубинем, бишнавем, бӯй кунем,
бичашем ва ламс кунем, дар он сатҳи болотар низ мо
.ҳамаи ин эҳсосотро тавассути шуури пок эҳсос мекунем

* * *

Эй Парвардигор, моро бо эҳсоси наздикии Худ
хушбахт гардон, моро аз занҷирҳои хоҳишҳо раҳо кун ва
ба мо шодмонии ботинӣ ато кун, ки аз таҷрибаҳои
зиндагӣ ва рӯйдодҳои тағйирёбандаи он таъсир
.нагирад

* * *

Вақте ки ақли мо бо дарки олий ҳамоҳанг аст, шуури
рӯҳонӣ дар мо бедор мешавад ва мо мӯъҷизаҳои аҷиби
.ҳикмат ва муҳаббати илоҳиро эҳсос мекунем

* * *

Агар мо Худоро пурра дӯст дорем ва бо тамоми ақлу
дили худ ба Ӯ рӯй оварем, мо худро ба Ӯ наздик ҳис

хоҳем кард ва хоҳем ёфт, ки Ё бузургтарин паноҳгоҳи
.амният дар ҳаёт аст

* * *

Дар фазои ҳолӣ ва бузурги зоҳиран ҳолӣ, як
пайванди кайҳонӣ ва ҳаёти абадӣ вуҷуд дорад, ки моро
бо ҳама мавҷудоти зинда ва ғайризиндаи коинот
муттаҳид мекунад - мавҷи ҳаёти оӣ, ки аз тамоми вуҷуд
ҷорӣ мешавад. Ҷовидонӣ ҳонаи ҳақиқӣ ва макони
доимии мост ва вуҷуди мо дар ин баданҳо муваққатӣ
аст, мисли як таваққуфи кӯтоҳ барои корвоне, ки дар
.биёбон сафар мекунад

* * *

Вақте ки мо худро бо қувваҳои эҷодии рӯҳ ҳамоҳанг
мекунем, мо бо ақли ҷаҳонӣ ва бепоён, ки қодир аст
моро роҳнамоӣ кунад ва мушкилоти моро ҳал кунад,
пайваст мешавем. Қудрати эҷодӣ аз бузургтарин манбаи
вуҷуди мо ба сӯи мо пайваста ҷорӣ мешавад ва ба мо
имкон медиҳад, ки дар ҳама гуна соҳаи фаъолияти худ
.ба муваффақияти эҷодӣ ноил шавем

* * *

Муҳаббат дар муҳити эътимод, таҳаммулпазирӣ ва
эҳтироми мутақобила рушд ва шукуфой меёбад

* * *

Эй Парвардигор, моро бо нури андешаҳои пок ва
одатҳои нек баракат деҳ, то ки агар торикии одатҳои
бад ва андешаҳои қачрав ба мо наздик шавад, он
фавран пароканда шавад ва ба мо кӯмак кун, ки Туро бо
муҳаббати амиқе дӯст дорем, ки на иллюзияҳои моддӣ
ва на васвасаҳои дунявӣ моро дом афтонанд ё ақлу
.дилҳои моро забт накунад

* * *

Чизҳое, ки ба осонӣ ба даст оварда мешаванд, кам
арзишманданд. Мо инро аз омӯзиши ҳаёти мардон ва
занони бузург ва ҷӣ гуна онҳо бо рушди истеъдодҳои
худ, иҷрои вазифаҳои худ, ташаккули арзишҳои ахлоқии

худ, омӯзиши амиқ ва канорагирӣ аз худхоӣ бузург
шуданд, медонем. Натиҷаҳо ва дастовардҳои ба даст
овардашон нисбат ба кӯшишҳои, ки анҷом додаанд,
.бениҳоят бузургтар буданд

* * *

Озодии ҳақиқӣ дар озодии интиҳоб аст, ки бо хирад
роҳнамоӣ мешавад ва бо фаҳмиш, дурустӣ ва иродаи
.устувор дастгирӣ карда мешавад

* * *

Вақте ки шумо ирода, азму ирода ва дарки
бошууронаи худро бедор мекунед, қувваҳои ноаён аз
шуури оӣ - тавассути дарки рӯҳ - озод мешаванд, то ба
шумо кӯмак расонанд ва бо ёрии Худо роҳро, ки ба
сӯи тасалли ва хушбахтии равонӣ мебаранд, равшан
.кунанд

* * *

Инсон бояд бо саъю кӯшиши худ роҳҳои рӯхро
кушояд. Ҳеҷ кас бо ихтиёри худ ранҷу азоб ва
бадбахтиро бар сулҳу хушбахти интиҳоб намекунад.
Нодонӣ решаи ранҷу азоб ва монеаест, ки бояд
бартараф ва бартараф карда шавад. Нодонӣ алафи
бегонаи зараровар аст, ки решаҳои амиқ дорад ва дар
боғи башарият мерӯяд ва растаниҳои хуб ва судмандро
аз байн мебарад. Нодонӣ бояд бо иродаи бепоён ва азми
қатъӣ мағлуб карда шавад. Хоки ақл бояд бо тамаркузи
дақиқи зеҳнӣ [ба мусбат] ва тухмиҳои хуб бо оби имон
обёрӣ карда шаванд. Вақте ки нурҳои ҳаёти ва гарми
муҳаббат медурахшанд, тухми некӣ месабзад ва
алафҳои паразитиро мағлуб мекунад, зеро торикӣ дар
.ҳузури нур вучуд дошта наметавонад

* * *

Лаззатҳои чизҳои моддӣ пажмурда ва нопадид
мешаванд, аммо шодмонии илоҳӣ ҳеҷ гоҳ хира
намешавад. Ин як хушбахтии илоҳӣ аст, ки беохир ва аз
.тавсиф берун аст

* * *

Мо ҳеҷ гоҳ набояд барои ба даст овардани хушбахтӣ
аз усулҳои нодуруст истифода барем ва инчунин набояд
оромӣ ва сарвати маънавии даруни худро барои ёфтани
роҳати ҳаёли ва ҳаёти дурахшон, ки метавонад бо
амалҳо ва рафторҳои дӯзахӣ бо таъсири харобиовар дар
.пеши мо овезон карда шавад, тарк кунем

* * *

Оромӣ беҳтарин камера барои сабти ҳузури илоҳӣ
аст. Тавассути линзаи оромии пок ва дақиқ мутамарказ,
.тасвири муборак бо возеҳии комил пайдо мешавад

* * *

Дар асл, тамоми ҳикмат дар дохили ҳуди шумост ва
.танҳо ба шумо лозим аст, ки аз он огоҳ бошед

* * *

Қаноатмандӣ дар такмили худ аст, то дигарон
шуморо ҷустуҷӯ кунанд, на шумо онҳоро. Муҳаббат ва
дӯстӣ бояд бидуни интизорӣ ё талаб дар иваз дода
шавад, зеро интизорӣ боиси кина ва талхӣ мегардад.
Ҳатто ҳангоми кӯшиши такмили худ, инсон бояд танҳо,
дар амн ва дар оромӣ дар қалъаи фазилат ва арзиши
.худ бошад

* * *

Бигзор шаршараҳои шодӣ ва некбинӣ ҳамеша аз
дилам ҷорӣ шаванд ва бигзор обҳои тароватбахши онҳо
.ба ҳамаи онҳое, ки ман вомехӯрам, таъсир расонанд

* * *

Шодмонии рӯҳонӣ дар рӯҳ хоҳиши кӯмак ба
дигаронро аз ҳар ҷиҳат ба вуҷуд меорад ва қобилияти
қадр кардани лаззатҳои покизаи ахлоқиро, ки ба
хушбахтӣ оварда мерасонанд, инкишоф медиҳад ва бо
.ин васила майл ба лаззатҳои хомро коҳиш медиҳад

* * *

Новобаста аз он ки нақши шумо то чӣ андоза хурд
бошад, он аз ҷиҳати саҳмгузорӣ дар муваффақияти

намоишномаи кайҳонӣ, ки рӯҳҳо дар сахнаи ҳаёт иҷро
меkunанд, ба мисли бузургтарин нақшҳо муҳим боқӣ
.мемонад

* * *

Шуури умумиҷаҳонӣ як шуури мутлақ ва беохир аст,
ки худро доимо нав мекунад ва дар эҷодиёти худ беохир
аст ва тавассути шумо кӯшиш мекунад, ки ҷанбаи
.беназири худро ифода кунад

* * *

Агар шумо ҳатто як бор муҳаббати илоҳиро
бичашед, ҳаргиз аз он даст нахоҳед кашид, зеро дар
.тамоми коинот ҳеҷ чизи дигаре ба он монанд нест

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба марҳилаҳои хеле
пешрафтаи рӯҳонӣ расидаанд, то ба дараҷае ки онҳо
танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯҳонӣ ба гунаҳкорон
қаноат намеkunанд, балки метавонанд - бо файз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯҳонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, таъмин kunанд

* * *

Ҳама амалҳои нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағзи сар
ҷойгиранд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои нек ё
бад зоҳир мешаванд. Шахсе, ки аз сабаби пур шудани
ҳуҷайраҳои мағзи сараш аз қудрати ин одатҳо азият
мекашад, метавонад худро тавассути ирода, мулоҳиза,
дуои самимӣ ва тасдиқи мусбати пайваста озод кунад,
то он даме ки ҳамаи одатҳои номатлуби онҳо ба одатҳои
неки сулҳ ва оромӣ табдил ёбанд. Ин вақте рух медиҳад,
ки қувваи ҳаётии дуруст равонашуда барои тағир
додани табиати ғайримуқаррари ҳуҷайраҳои мағзи сар
кор мекунад, то ин ҳуҷайраҳо аз ҳама чизҳои нек, нек ва
.зебо пур шаванд

* * *

Дарк чашми ботинӣ, биниши рӯҳ ва телескопи дил
.аст. Он тавозуни байни оромии ақл ва покии вичдон аст

Ҳар рӯз мо манзараҳои гуногунро мебинем ва ҳар
 рӯз дарси навро барои омӯхтан меорад. Интизор
 меравад, ки инсон дарсро бо тамаркуз ба ҳадафи ниҳии
 вучуди худ, яъне шинохти манбаи вучуди худ ва пояи
 .ҳаёти худ, биомӯзад

Биёед кӯшиш кунем, ки ғаму андӯхҳои гузаштаро
 фаромӯш кунем ва азм кунем, ки ба онҳо диққат
 надиҳем. Бо азви қавӣ ва иродаи ғаъол, биёед ҳаёти
 худро навсозӣ кунем, муваффақиятҳои худро афзун
 гардонем ва дар худ одатҳои хуб ва хислатҳои некро
 .парвариш диҳем

Худо қуввати ман аст ва ман ба ягон қуввати дигар
 бовар надорам

Дар муборизаҳои зиндагӣ то охир истодагарӣ кунед
 ва ҳеҷ гоҳ таслим нашавед. Ҳеҷ гоҳ нагӯед: "Ман роҳро
 ёфта наметавонам, бинобар ин кӯшиш карданро бас
 мекунам." Агар хато карда бошед, роҳнамоӣ пурсед,
 аммо ҳеҷ гоҳ кӯшиш карданро бас накунад. Бисёриҳо
 ҳангоми дучор шудан бо монеаҳо шикастро қабул
 мекунанд. Касоне, ки ноком мешаванд, бояд бо одамоне
 муваффақ муошират кунанд, на бо нокомиҳо. Барои
 муваффақ шудан қатъиян кӯшиш кунед; бигзор ин
 .фалсафаи шумо дар зиндагӣ бошад

Ҳар рӯз мо бояд қувваи ҷисмонии худро тақвият
 диҳем, қувваи зеҳнии худро афзун кунем ва худро воқеии
 худро тавассути мулоҳиза, тафаккури солим ва кори
 мусбат ва самаранок, ки ба бадан, ақл ва рӯҳ якҷоя
 .фоида меорад, бишносем

Вақте ки шумо мехоҳед одати хубро ташаккул
 диҳед ё одати бадро тарк кунед, ба ҳуҷайраҳои мағзи
 сар, ки дар онҳо механизмҳои одатҳои гуногун
 ҷойгиранд, тамаркуз кунед. Барои ташаккул додани
 одати хуб, аввал оромона нишинед ва мулоҳиза ронед ва
 .роҳнамоии илоҳиро ҷӯед

Ақли худро ба маркази ирода дар пешонии худ,
байни абрувонатон равона кунед ва одатеро, ки мехоҳед
дар мағзи худ ҷорӣ кунед, қатъиян тасдиқ кунед. Вақте
ки шумо мехоҳед одатҳои бадро аз байн баред,
таваҷҷӯҳи худро ба маркази ирода низ равона кунед ва
қатъиян тасдиқ кунед, ки ҳама чуқуриҳое, ки ин одатҳо
дар он ҷо реша давондаанд, аз байн мераванд
Бо тамаркуз ва ирода, шумо метавонед ҳатто
ҷавфҳои амиқи одатҳои кӯҳнаи реша давондаро нест
.кунед

Ба худ борҳо тасдиқ кунед, ки шумо қудрати ирода
доред, ки одатҳои носолихро аз мағзи худ решакан
кунед. Беҳтарин вақт барои ин тасдиқ субҳи барвақт
аст, вақте ки қудрати ирода ва тамаркузи шумо дар авҷи
худ қарор дорад. Ба худ тасдиқ кунед, ки шумо аз ҳама
гуна амрҳо озод ҳастед ва рӯзе шумо хоҳед дид, ки бо
ёрии Худо, воқеан худро аз одате, ки мехоҳед тарк
.кунед, озод кардаед

Аз ҳар чизе, ки метарсед, онро аз фикрҳои худ дур
кунед ва ба Худо воғузored. Имони худро ба Худо
мустаҳкам кунед ва ба он эътимод кунед, ки Ў қодир аст
ба шумо кумак кунад ва бидонед, ки бисёре аз ранҷу
.азоб аз нигаронӣ ва изтироб сарчашма мегиранд
Чаро шумо бояд ҳоло азоб кашед, вақте ки чизе, ки
шумо аз он метарсед, ҳанӯз рух надодааст? Азбаски
аксари изтиробҳои мо аз тарс бармеоянд, агар мо тарсро
аз ҳаётамон дур кунем, худро озод ҳис хоҳем кард ва
.шифоёбӣ фавран хоҳад буд

Ҳар шаб, пеш аз хоб рафтан, ба худ итминон диҳед,
ки Худо бо шумост, шуморо муҳофизат ва назорат
мекунад. Тасаввур кунед, ки нури муҳофизати Ў

шуморо аз ҳар тараф ихота кардааст ва шумо ҳимояи
.аҷоиби Ёро эҳсос хоҳед кард

Дар ин намоишномаи кайҳонӣ, одамони ҳама
наҷодҳо драмаи ҳаётро дар сахнаи замон намоиш
.медиҳанд

Мо бояд маънои ҳаётро дарк кунем, бе он ки ба
нақшҳои муваққатии худ аз ҳад зиёд банд шавем ё ба
онҳо аз ҳад зиёд диққат диҳем. Фаҳмиши мо аз ҳаёт
аксар вақт таҳриф ва нодуруст аст, зеро мо онро бо
чашми худхоӣ ва дурнамои маҳдуд мебинем; агар мо бо
чашми рӯҳ нигоҳ мекардем, чизҳоро аз нуқтаи назари
.комилан дигар меидедем

Вақте ки мо чашми хирадро мекушоем, нури
фарогири Худоро мебинем ва дар он нур мо табиати
рӯҳонии худро дарк мекунем, ки инъикоси табиати
шуури умумиҷаҳонӣ аст, ки тамоми зарраҳо ва қисмҳои
.коинотро фаро мегирад

Ҳақиқатҳои рӯҳонӣ моро ихота мекунанд, дарҳои
чашмони пӯшидаи моро мекубанд ва моро водор
мекунанд, ки ба ҷои торикӣ рӯшноиро бубинем, бо хирад
амал кунем, на бо нодонӣ, дилҳои худро бо муҳаббат пур
кунем, на бо нафрат ва дар барқарор кардани сулҳ ва
овардани фаровонӣ ва амният ба ҷаҳони худ ҳамкорӣ
кунем. Вақте ки мо ин корро мекунем, нодонӣ аз байн
меравад, тафовутҳои дунявӣ аз байн мераванд, мо
ягонагиро дар гуногунрангӣ хоҳем دید ва бо иродаи
.илоҳӣ бештар ҳамроҳанг хоҳем шуд

Муносибати мо бо Худо сард ё бемуҳаббат нест, ба
монанди муносибати байни корфармо ва корманд. Мо
фарзандони Ё ҳастем ва ғамхориҳои Ё ба мо доимӣ аст; Ё
ҳамеша ба мо гӯш медиҳад. Мо қисми ҷудонашавандаи
вучуди Ё ҳастем ва муносибати мо бо Ё зинда ва пурҷӯшу
хурӯш аст. Ё ба мо сарвати бепоёни муҳаббат, фаҳмиш,
фаҳмиш, иродаи нек ва қувваи рӯҳониро ато кардааст,
.аммо аксари мо ин сарватро ба ҳеҷ чиз сарф накардаем

Худо мехоҳад, ки мо дар амният, сулҳ ва ҳамкори
дӯстона зиндагӣ кунем, чунон ки ба аъзои як оилаи
бошараф ва меҳрубон муносиб аст, аммо тамаъ ва
ҳисобҳои худхоҳона дар рӯҳи одамон реша давонда,
реша давондаанд ва боиси тафриқа дар байни оила
.шудаанд

Худо мехоҳад, ки мо оғо бошем, аммо мо ғулом
буданро интиҳоб кардаем. Инсоният аз хонаи осмони
худ дур шудааст ва бихишти ботинии эҳсоси наздикӣ ба
Худо ва наздикии Худо ба мо аз даст додааст ва он бе
кӯшиши шахсӣ наметавонад ин бихиштро барқарор
кунад. Худо моро ба сурати Худ офаридааст, аммо ин
.ҳақиқат аз зеҳни мо дур шудааст

Мо ба ҳаёли он таслим шудаем, ки сарнавишти мо
сахтӣ ва сарнавишти мо нобудӣ аст ва мо бояд пардаи
хаёло ба ханҷари хирад пора кунем, то ҳақиқати
.дурахшони паси пардаро бубинем

Худо дар тӯли ин солҳои тӯлони умрам маро бо
хушбахтӣ баракат додааст. Новобаста аз он ки одамон
табассуми қаноатмандиро дар чеҳраи ман мебинанд ё
не, шодмонии илоҳӣ ҳамеша бо ман аст ва маро ҳеҷ гоҳ
тарк намекунад. Дарёи бузурги хушбахтӣ пайваستا дар
зери реги шуури ман ҷорист ва ҳамчун чашмаҳои
мубораке, ки боғҳои ҳаёти маро об медиҳанд, ҷорӣ
.мешавад

На таҳаввулоти ногаҳонии зиндагӣ оромии маро
халалдор карда наметавонад, на арвоҳи марг хушбахтии
.рӯҳонии маро аз байн бурда наметавонад

Доимӣ ва тағйирнопазир кардани ин ҳолат душвор
буд, аммо самари рӯҳе, ки ман ҳоло аз он баҳра мебарам
ва бо дигарон мубодила мекунам, ба тамоми кӯшишҳое,
.ки ман ба он сарф кардам, меарзид

Ман фикр мекунам ва аз ҷониби рӯҳи илоҳӣ
роҳнамоӣ карда мешавад. Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар
зиндагӣ набуд, балки ба бародарону хоҳарони худ дар

инсоният хизмат кардан аст. Аз ин рӯ, Худо барои ман
дарҳои зиёди некиро боз кардааст, то худро таъмин
кунам ва рисолатамро иҷро кунам. Ва ҳар вақте ки ба
.ман кӯмак лозим шавад, Худо онро фавран медиҳад
Орзуи ягонаи ман ин аст, ки ба шумо хизмат кунам

.ва аз ин рӯ ман дар ин ҷо ҳастам

Қудрати Худо дар ҳаёти шумо низ амал мекунад.

Вақте ки имонатон мустаҳкам мешавад ва дарк мекунад,
ки сарвати ҳақиқӣ на аз муваффақияти моддӣ, балки аз
Худои Қодир ба даст меояд, шумо ин ҳақиқатро худатон
.эҳсос хоҳед кард

Ҳар лаҳзае, ки шумо бо Худо мегузаронед, барои
манфиати ниҳони шумо хоҳад буд ва ҳар чизе, ки шумо
аз рӯи муҳаббат ва барои хушнудии Худо ба даст
меоред, дар сабти абадият барои шумо навишта
.мешавад

Ба танҳои андешаҳои амиқатон паноҳ баред ва аз
оромии ҷоришаванда аз чашмаи хомӯшӣ лаззат баред
Агар мо корҳои нек бикорем, шодӣ ва баракатро
дарав мекунем ва агар корҳои бад бикорем, навъҳо ва
дараҷаҳои гуногуни бӯҳронҳо ва мушкилотро дарав
.мекунем

Ҳар як амали нек мисли тешаест, ки бо он мо хоки
шуурро кофта, чашмаи шодмонии илоҳиро ошкор
.мекунем

Биомӯзад, ки ба баҳри худшиносӣ ва таҳқиқ ғӯтавар
шавед, хоҳ дар робита бо китобҳои хуб, эътиқод,
мушкилот, фалсафа ё шодмонии ботинӣ бошад ва дарк
кунад, ки танҳои муқаррарӣ [тафаккур] нархи
.хушбахтии ҳақиқӣ аст

Гарчанде ки зиндагӣ пешгӯинашаванда, пурғавғо ва
пурасрор, пур аз шубҳаҳо ва ҳар гуна мушкилот ва
нооромӣҳо ба назар мерасад, мо зери ғимояи доимии
Худо мемонем. Мо набояд вазъиятро муболиға кунем ё
дар муқобили рӯйдодҳо оромии худро аз даст диҳем,

зеро агар мо ба ваҳм иҷозат диҳем, ки моро фаро гирад,
ба бадӣ қудрат мебахшем ва решаҳои онро амиқтар
мекунем, ки дар хоки тарс ва изтироб мерӯянд ва
.нашъунамо меёбанд

Ҳар шаб аз худ бипурсед: Шумо чӣ қадар вақтро бо
Худо гузарондед, чӣ қадар андеша кардед, чӣ қадар ба
дастовардҳо ноил шудед, чӣ қадар барои дигарон кор
кардед ва чӣ қадар хоҳишҳои худро идора кардаед

Мо набояд интизор шавем, ки дар озмоишҳои
зиндагӣ хушбахтӣ ва оромии пайдор пайдо кунем;
баръакс, мо бояд онҳоро дар дохили худ ҷустуҷӯ ва
кашф кунем. Сипас, новобаста аз он ки мо бо кадом
таҷрибае рӯ ба рӯ мешавем, мо бо онҳо ҳамон тавре
муносибат хоҳем кард, ки таҷрибаҳои каси дигарро дар
.филм тамошо мекунем, хоҳ гуворо бошад, хоҳ дарднок

Агар инсон ба ақлаш иҷозат диҳад, ки ин корро
кунад, метавонад тамоми таҷрибаҳои худро ба
озмоишҳои дарднок ва нохуш табдил диҳад. Онҳо
метавонанд аз саломатии хуб баҳра баранд, аммо
арзиши онро қадр накунанд. Аммо агар онҳо бемор
шаванд, худро фурутан мекунанд ва неъмат
некӯаҳволиро қадр мекунанд. Мо бояд ба лутфи Худо
эътироф кунем ва аз неъматҳои, ки Ӯ ба мо медиҳад,
шукр гӯем, бе он ки интизори шароити номусоид барои
.шукргузорӣ ва эътирофи файзи Ӯ бошем

Зиндагӣ бояд омехтаи андеша ва амал бошад. Вақте
ки инсон мувозинати равонии худро аз даст медиҳад,
дар баробари ҳуҷуми нигарониҳо, абрҳои ғам ва дарди
дард осебпазир мешавад. Ва агар онҳо кӯшиш кунанд,
ки қонунҳои саломатӣ, шукуфӣ ва хирадро вайрон
кунанд, ногузир аз беморӣ, камбизоатӣ ва нодонӣ азоб
.мекашанд

Мо бояд ниятҳои худро пок ва ангезаҳои худро пок
нигоҳ дорем ва ба тарзе амал кунем, ки ба мо оромии

хотир меорад ва нагузорем, ки шароити зиндагӣ оромии
.моро халалдор кунад ва хушбахтии моро аз байн барад

Дилҳои ғамгин ва андешаҳои шикаста маро ҷалб
мекунанд, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза дуранд
Худудҳои салтанати дурахшони муҳаббати худро
васеъ кунед, то тадриҷан оила, ҳамсоиягон, ҷомеа,
кишвари худ ва ҳамаи кишварҳо ва махлуқоти бошуурро
.дар бар гиред

Мо инчунин бояд ақли худро тақвият диҳем ва бори
заъфи зеҳнӣ ва ахлоқиро, ки аз солҳо ва наслҳо мерос
гирифта шудааст, рад кунем. Ин ифлосиҳо бояд дар
оташи азму иродаи нав ва амали созанда сӯзонда
шаванд. Бо ин равиши созанда, шахси воқеан содиқ
.метавонад ба уфуқҳои озодӣ ва озодӣ бирасад
Қудрати бепоёни худро дар дохили худ фаъол
созед, то ки шумо нақши бонуфузи худро дар саҳнаи
.ҳаёт бозӣ кунед

Ҳамин ки инсон ба ғайр аз Худо ба парастии молу
мулк, пул, шӯҳрат ё чизи дигаре шурӯъ мекунад,
бадбахтӣ насиби онҳо мегардад. Касоне, ки тамоми
таваҷҷӯҳи худро ба ин чизҳо равона мекунанд, дар асл
онҳоро парастии мекунад ва аз ин рӯ, онҳо ба Худо
наздик намешаванд, балки аз ӯ дур мешаванд. Аммо
онҳое, ки Худоро меандешанд, дар бораи ӯ мулоҳиза
мекунанд ва дар дил бо ӯ муошират мекунанд, ба ӯ
наздик мешаванд ва дар муоширати хомӯшонаи худ бо ӯ
.шодмонии ботиниро эҳсос мекунанд

Танҳо Худо қодир аст орзуҳо ва умедҳои инсонро
барои хушбахтии пайдор амалӣ созад. Аз ин рӯ, набояд
ба ҳеҷ чиз иҷозат дода шавад, ки ҷойгоҳи Худоро дар
.дил ишғол кунад

Рамзҳои муқаддасе ҳастанд, ки метавонанд ба
ҷӯянда дар ёд доштани Худо ва наздик шудан ба ӯ

кумак кунанд. Аммо, агар шахс ба парастии ин рамзҳо
шурӯъ кунад, зарари онҳо аз фоидашон зиёдтар хоҳад
буд. Ибодат бояд танҳо ба Худо равона карда шавад,
.зеро ҳеҷ чиз дигаре сазовори парастии нест
Новобаста аз хусусияти ибодати расмӣ, он барои
Худо мақбул аст, ба шарте ки ибодаткунанда онро бо
огоҳии маънавӣ ва орзуи Ё анҷом диҳад. Аммо, бисёриҳо
моҳияти ибодатро дарк намеkunанд ва андеша ва дили
онҳо аз Худо ба расму оинҳо равона мешавад ва аз ин
.рӯ, аз ибодати худ фоидаи зиёд намегиранд
Парастандагони ҳақиқӣ намегуздоранд, ки шуури худ
ба ягон тасвир ё шакл маҳдуд шавад, балки онҳо бо
муҳаббати амиқтарин ва таваҷҷӯҳи пурра ба рӯҳи илоҳӣ
.дар паси ҳама тасвирҳо ва шаклҳо тамаркуз мекунанд
Худо мутлақ ва беохир аст ва ҳеҷ тасвир ё ҳайкал
наметавонад Ёро дар бар гирад
Метавон гуфт, ки Худо худро дар ҳар касе, ки Ёро
самимона дӯст медорад ва бо Ё дар ҳамоҳангӣ аст, зоҳир
мекунад, зеро Ё дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва аз ин рӯ, дар
ҳама ҳузур дорад. Аммо, на ҳама қобилияти зоҳир
кардани ҳузури илоҳиро доранд. Офтоб ҳам ба ангишт
ва ҳам ба алмос баробар медурахшад, аммо алмос нури
офтобро қабул ва инъикос мекунад, дар ҳоле ки ангишт
...наметавонад
Ба ҳамин монанд, ҳамаи одамон дар нури Худо фарқ
шудаанд, аммо танҳо чанд нафар метавонанд ин нурро
қабул кунанд ва онро дар афкор ва амалҳои худ инъикос
кунанд. Барои ин, онҳо бояд худро тавассути мулоҳиза
.ва пайравӣ аз таълимот ва аҳкоми илоҳӣ пок кунанд
Вақте ки мо номи Худоро ба забон меорем, мо бояд
аз гуфтаҳои худ амиқ ва самимона огоҳ бошем. Агар
шумо ҳангоми дуо ба андешаҳои одамон назар
мекардед, мефаҳмидед, ки аксарият дар бораи ҳама чиз
ба ҷуз Худо фикр мекунанд, ҳарчанд онҳо номи Ёро ба
.забон меоранд! Чунин дуо бесамар ва беарзиш аст

Вақте ки мо дуо мекунем, мо бояд кӯшиш кунем, ки
тамоми ақли худро ба Худо равона кунем, на ин ки танҳо
номи мубораки Ӯро такрор кунем ва дар айни замон
фикрҳои худро парешон кунем. Яке аз холаҳоям дуоҳои
худро дар рӯи лавҳаҳои дуо меҳонд, ки кам аз дасташ
меомаданд. Аммо рӯзе ӯ ба ман иқрор шуд, ки бо вучуди
ин одати дуогӯӣ барои чиҳил сол, Худо ба дуоҳои ӯ
иҷобат накардааст. Тааҷҷубовар нест! "Дуоҳо"-и ӯ чизе
.ҷуз одати асабонӣ набуданд

Вақте ки мо дуо мекунем, набояд ба ҷуз Худо чизеро
фикр кунем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ибодати худ
самимӣ ва дар дуоҳои худ содиқ бошем. Истифодаи
тоҷҳои дуо ва пайваста зикр кардани номи Худо вақте
комилан қобили қабул аст, ки ин амал аз дил сарчашма
гирад ва аз ҷониби самимият ва ақли мутамарказ
дастгирӣ карда шавад. Аммо, ин амал бо мурури замон
.метавонад худкор шавад

Мо бояд номи Худоро дар дилҳои худ бо орзу ва
муҳаббати илоҳӣ пичиррос занем; ин ибодати ҳақиқӣ
аст, ки ба дили Худо таъсир мерасонад. Ба забон
овардани номи Худо бо сардӣ ва ақли саргардон куфр ва
беэҳтиромӣ аст. Вақте ки кас дуо мекунад, қалб ва ақли
.ӯ бояд пур аз муҳаббати Худо бошад

Эй Парвардигор, Ту Ситораи илоҳии шимолӣ ҳастӣ,
ки бо он андешаҳои саргардони ман дар баҳри
пурталотуми озмоишҳо ва мусибатҳо роҳнамоӣ
.мешаванд

Машқ кардани тамаркузи ақл тавассути машқҳои
олии йогикӣ ба наздиктар шудан ба Худо, манбаи олии
шукӯҳ ва ҷалол, ҳамон тавре ки ба фикр кардан дар
бораи Худо ва муошират бо Ӯ кӯмак мекунад, мусоидат
.мекунад

Муҳим аст, ки як рӯзро дар як ҳафта (агар имкон
бошад) барои тафаккур дар бораи Худо ва эҳсос кардани
оромӣ, осоиштагӣ ва оромии ботинӣ ба истироҳати

рӯҳонӣ бахшед. Вақти сарфшуда дар ин роҳ барои мушкилот ва изтиробҳое, ки шумо дар тӯли боқимондаи ҳафта бо онҳо дучор мешавед, як малҳами оромбахш .хоҳад буд

Ҳар як шахс бояд ҳар ҳафта як рӯзро дар танҳой ё

"паноҳгоҳи маънавӣ" гузаронад, то захмҳо ва дардҳои эмотсионалии худро шифо диҳад. Вақте ки он рӯз ба рӯзи оромӣ, шодӣ ва қаноатмандӣ табдил меёбад, шумо .онро ҳафта ба ҳафта бесаброна интизор хоҳед шуд
Танҳой нархи бузургӣ аст. Шумо аз натиҷаҳои

аҷоибе, ки тавассути ин паноҳгоҳи рӯҳонӣ ва пайваستшавӣ бо рӯҳ ва бо Худо барои ақл, бадан ва рӯҳи шумо ба даст оварда мешаванд, дар ҳайрат хоҳед монд. Агар шумо ба хушбахтии ҳақиқӣ орзу кунед, бояд субҳи барвақт ҳангоми бедор шудан ва инчунин пеш аз хоб рафтан шабона худро дар уқёнуси оромии илоҳӣ ғарқ .кунед

Донишмандони Ҳиндустон на танҳо як рӯзи танҳой,

балки зарурати мулоҳизаи оромро дар чор вақти мушаххаси ҳар рӯз таъкид мекунанд. Субҳгоҳон, пеш аз аз хоб хестан ва дидани касе, бояд аз оромӣ ва эҳсоси сулҳ баҳра барад. Нисфирӯзӣ, пеш аз хӯроки нисфирӯзӣ ақро ором кардан ва боз аз давраи оромӣ пеш аз хӯроки шом лаззат бурдан лозим аст. Ниҳоят, пеш аз хоб рафтан шабона, бояд бори дигар ба ҳолати оромӣ ворид .шавад

Онҳое, ки ҳангоми танҳой ва дар тӯли ин чор давраи

рӯзона бодикқат хомӯширо риоя мекунанд, бояд бо Худо ҳамоҳангиро эҳсос кунанд. Онҳое, ки наметавонанд ҳамаи ин давраҳоро риоя кунанд, бояд ҳадди аққал соатҳои субҳ ва шомро ба ин кор бахшанд. Бо ин роҳ, ҳаёти онҳо ба сӯи беҳтар тағйир меёбад ва онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос хоҳанд кард; таҷриба .беҳтарин далел аст

Агар шумо чекхоро бе гузоштани маблағи кофӣ
барои пӯшонидани суратҳисоби бонкии худ менависед
ва имзо мекунад, пулатон тамом мешавад. Ҳамин чиз ба
ҳаёти шумо низ дахл дорад. Агар дар суратҳисоби ҳаёти
худ мунтазам пул нагузored, энергияи шумо тамом
мешавад, оромии шумо нопадид мешавад ва хушбахтии
шумо бухор мешавад. Хулоса, шумо дар ниҳоят аз
муфлисшавии эмотсионалӣ, рӯҳӣ, ҷисмонӣ ва маънавӣ
азият мекашед. Аммо мулоҳизаи амиқи ҳаррӯза дар
бораи Худо суратҳисоби эмотсионалии шуморо пур
.мекунад

Чустучӯкунандаи диндор ҳар рӯз мулоҳиза мекунад,
бо тамоми муҳаббат ва орзуҳои дилаш бо Худо муошират
мекунад ва аз Ӯ илтимос мекунад, ки Худо ошкор
кунад. Агар шумо ошиқи Худо бошед ва орзуи эҳсос
кардани ҳузури Ӯро дошта бошед, бояд ақл ва ҷисми
худо дар оромии Ӯ ғарқ кунед ва ҳаёт ба шумо
табассум хоҳад кард ва корҳои шумо аз бисёр ҷиҳат
.беҳтар хоҳанд шуд

Одами ором кам хато мекунад ва дар ҷое муваффақ
.мешавад, ки ҳазорҳо дигарон ноком мешаванд
Онҳое, ки дар бораи Худо фикр намекунанд ва ба Ӯ
аҳамият намедиханд, рӯҳафтода ва бадбахт мешаванд.
Онҳо асабонӣ мешаванд ва ба мошинҳои роҳгард табдил
.меёбанд

Офтоби ҳикмат ва сулҳ дар осмони оромӣ тулӯъ
хоҳад кард ва вучуди шуморо дар нурҳои шифобахши
худ ғун хоҳад кард, ба шарте ки шумо талоши рӯҳонӣ
.кунед ва дар дилатон ба Худо мақоми аввалро диҳед
Як моҳ аз ҳамаи ситораҳо якҷоя равшантар
медурахшад. Офтоб, ки хурд ба назар мерасад, तरीкиро
аз масоҳате, ки миллионҳо маротиба аз худаш калонтар
аст, пароканда мекунад. Ба ҳамин монанд, як шахси хуб,
танҳо бо вучуди вучуд доштан дар ҷаҳон, ларзишхоеро

мебарорад, ки бисёре аз ларзишҳои аз ҷониби одамони
.бад паҳншударо бартараф ва безарар мегардонанд
Рӯзи андеша бояд инчунин рӯзи истироҳати рӯҳӣ ва
ҷисмонӣ ва парвариши оромии ботинӣ бошад. Ҳар гуна
фаъолият, ки хирад ва оромиро ба бор меорад, дар он
.рӯз амали муборак аст

Дар мавриди эҳтироми волидайн, китобҳои
муқаддас ба онҳо некӣ карданро тавсия додаанд:
«Падару модаратро эҳтиром кун» ва «Ба волидайн некӣ
..«кун

Волидони инсонӣ бояд ҳамчун намояндагони Худо,
ки ба онҳо тӯҳфаи офариниши инсониятро ато кардааст,
эҳтиром карда шаванд. Модар таҷассуми муҳаббати
поки Худост, зеро модари меҳрубон дар ҷое, ки каси
дигар намебахшад, мебахшад. Падар таҷассуми ҳикмати
.Худо ва муҳофизии фарзандони Ёст

Набояд падар ва модари худро ғайр аз Худо дӯст
дошт, балки ҳамчун ифодаи муҳаббати муҳофизатӣ ва
хирадмандонаи Ё. Рӯҳи олии илоҳӣ ҳам падар ва ҳам
модар мешавад, то ба кӯдак кӯмак кунад; аз ин рӯ, бояд
.дар волидон эҳтиром карда шавад

Навиштаҳои Муқаддас инчунин моро аз куштан ба
хотири куштан огоҳ мекунанд, зеро дар ин сурат қотил
мешавад. Инсон набояд ҷони каси дигарро дар лаҳзаи
эҳсосоти шадид бигирад. Аммо, агар наздиконаш зери
хатар бошанд, бояд барои ҳифзи онҳое, ки Худо ба онҳо
супоридааст, мубориза барад, зеро дифоъ аз оила ва
.кишвари худ вазифаи муқаддас аст

Дар мавриди манъи зино, ҳадафи идеалии иттиҳоди
ҷинсӣ бояд тавлиди кӯдаконе бошад, ки ба сурати Худо
офарида шудаанд ва ифодаи муҳаббати поки ҳамсароне
бошанд, ки Худоро дар якдигар мебинанд. Онҳое, ки
танҳо дар сатҳи ҷисмонӣ зиндагӣ мекунанд, бе ягон
таваҷҷӯҳ ба муҳаббати ҳақиқӣ ё ҳадафи олии офарида
шудани хоҳиши ҷинсӣ, мувофиқи ин амр зино мекунанд.

Дар ин ҳолат, онҳо аз ҳайвоноте, ки хоҳишҳои ҷинсии
худо қонеъ мекунанд ва сипас роҳи худо пеш
.мегиранд, фарқе надоранд
Худо ин ангезаи эҷодиро дар мардон ва занон барои
ба дунё овардан ва изҳори муҳаббати ҳақиқии
мутақобила дар ҳаёти оилавӣ офаридааст ва онро
набояд сӯиистифода кард, балки онро ба як фаъолияти
.муқаддас ва дониш табдил дод
Агар шумо тавонед қудрати ҷинсиро дар вучуди худ
назорат ва тақсим кунед, шумо метавонед қобилиятҳои
бузурги зеҳниро барои навиштан, расмкашӣ ё ошкор
кардани истеъдодҳои пинҳон бо роҳҳои бешумори дигар
.инкишоф диҳед
Ва вақте ки шумо ниҳоят қодир ба назорат ва тағйир
додани фаъолияти эҷодӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ бошед, шумо
оромии бузург, муҳаббати бузург ва шодмонии
.афзояндаи рӯҳониро эҳсос хоҳед кард
Авлиёҳо ва пешвоёни рӯҳонӣ, ки фаъолияти ҷинсии
худо аз ҷиҳати рӯҳонӣ тағйир додаанд, бузургҷуссаҳое
ҳастанд, ки қодиранд дар ҷаҳон ва дар ҷустуҷӯи
эзотерикӣ барои ҳақиқат корнамоиҳои аҷиб ва
.ҳайратангезро анҷом диҳанд
Пас, истифодаи беҳтарини майли шаҳвонӣ баланд
бардоштани қудрати он, яъне равона кардани энергияи
он ба сӯи ҳадафи баландтар барои зоҳир кардани
ҳикмат, ормонҳои баланд ва принципҳои маънавӣ
мебошад. Кас набояд аз андешаҳои шаҳвонӣ лаззат
барад ё чизеро, ки манъ аст, орзу кунад. Вақте ки ин
гуна худдорӣ ба даст меояд, шахс дар бораи алоқаи
.ҷинсӣ ва ҳадафи олии он назари дуруст хоҳад дошт
Асири масъалаҳои ҷинсӣ будан маънои аз даст
додани саломатӣ, худдорӣ ва оромии зеҳнӣ ва хулоса,
ҳамаи унсурҳои хушбахтие, ки инсон ба онҳо ниёз дорад,
.дорад

Китобҳои муқаддас инчунин моро ташвиқ мекунад,
ки дуздӣ накунем. Агар як гурӯҳи ҳазорнафара аз
якдигар дуздӣ кунанд, ҳар кадоме 999 душман хоҳад
дошт. Аз ин рӯ, набояд ба ҳуқуқи дигарон поймол кард
ва замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ё ягон дороии
моддӣ ё маънавии онҳоро тасарруф кард. Агар шумо
хоҳиши гирифтани он чизро, ки аз он шумо нест, эҳсос
накунед, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиш ба шумо
хоҳад омад. Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо мешавад, вақте
ки шахс ба дигарон ҳасад мебарад. Тухми хоҳишҳои бад
бояд аз зеҳн решақан карда шавад. Фидокориҳои рӯҳонӣ
роҳест, ки ин тавр аст. Пас, инсон табиатан фаровониро
ҷалб мекунад ва баракатҳо аз манбаъҳои, ки медонанд
ва манбаъҳои, ки намедонанд, ба онҳо ҷорӣ мешаванд.
Ин як қонуни беайби илоҳӣ аст. Дар мавриди дуздон ва
одамони худхоҳ, онҳо тамоми умри худро ба пайгирии
дороиҳои моддӣ мегузаронанд, чашмонашон ҳамеша ба
он чизе, ки дигарон доранд, менигаранд, ҳатто агар
.ганҷинаи худашон аз тилло пур бошад
Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,
ҷаҳон хушбахтиро намедонад
Хушбахтӣ танҳо тавассути ҳамкориҳои маънавӣ ба
даст меояд. Он замоне ба даст меояд, ки инсон ниёзҳои
дигаронро мисли ниёзҳои худаш эҳсос мекунад ва барои
дигарон низ ҳамон тавре кор мекунад, ки онҳо барои
.худашон кор мекунанд
Амри муҳими дигар ин аст, ки аз додани шаҳодати
бардурӯғ худдорӣ кунед. Зарар расонидан ба касе бо
таҳрифи ҳақиқат роҳи дигари ҳалалдор кардани
ҳамоҳангии иҷтимоӣ аст. Агар касе хоҳад, ки бо ӯ хуб
муносибат кунанд, бояд бо дигарон мувофиқан
муносибат кунад. Ҳақиқат бояд ҳамеша гуфта шавад,
аммо байни гуфтани ҳақиқат ва танҳо гуфтани далелҳо
бояд фарқ гузошта шавад. Муаррифии касе ҳамчун ланг
ё кӯр зараровар ва зараровар аст; бояд аз эҳсосоти

дигарон огоҳ бошад ва аз шарманда кардани онҳо
худдорӣ кунад. Ба ҳамин монанд, ошкор кардани
ҳақиқате, ки бе мақсади нек ба касе хиёнат мекунад,
низ нодуруст аст. Аз тарафи дигар, набояд дурӯғ гӯяд,
то аз гуфтани ҳақиқат худдорӣ кунад; баръакс, метавон
дар баъзе ҳолатҳо хомӯш монд, то аз шарманда ӯ зарар
.расонидан ба дигарон худдорӣ кард

Инсон бояд аз ҳасад, бемории харобиоваре, ки
оромии рӯҳро меҳӯрад, эҳтиёт шавад. Ҳар қадар инсон
ба чизҳои дигарон тамасхур кунад, бадбахтӣ ва
бадбахтии ӯ ҳамон қадар бештар мешавад. Шахси
ҳасадхӯр зиндагии пур аз мушкилотро ба сар мебарад ва
ҳеҷ гоҳ таъми оромиро намедонад. Барои ӯ беҳтар аст,
ки ба худ эҳтиром гузорад, ба ҳудаш такя кунад ва
.сарвати ботинии рӯҳониро ҷустуҷӯ кунад

Шаъну шараф ва арзиши ботинии инсон аз ҳар чизе,
ки онҳо меҳоҳанд ӯ орзу мекунанд, ки соҳиби он бошанд,
хеле бузургтар аст. Худо дар ҳар як инсон ба тарзе
зоҳир мешавад, ки дар ягон инсони дигар зоҳир
намешавад. Чехраи онҳо ба касе монанд нест ва рӯҳи
онҳо ба касе монанд нест, зеро дар дохили онҳо
бузургтарин ганҷи тамоми офариниш нухуфтааст ва ин
.бузургтарин ганҷи Худост

Мо меҳоҳем, ки ҳаёти мо бо амалҳои нек дурахшон
ва шукуфон бошад, аз шодӣ ва хушбахтӣ бӯйнок бошад
ва дар хотираи онҳое, ки моро қадр мекунанд, абадӣ
.зинда монад

Вақте ки инсон имони дуруст дошта бошад ва
мувофиқи он амал кунад, ӯ аз онҳое, ки имон надоранд
ва дар набарди зиндагӣ вазифаҳои худро иҷро
.намекунанд, хушбахттар аст

Имони солим ва амали солеҳ (ки бо ниятҳои нек ва
ниятҳои нек дастгирӣ мешавад) ҳамеша дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ вучуд дорад, мавҷуд аст ва дар ҳар ҷое, ки

хушбахтӣ нест, гум мешаванд. Аз ин рӯ, мо метавонем хулоса барорем, ки онҳо ду шарти муҳими хушбахтӣ мебошанд, ки бе онҳо ба даст оварда намешаванд. Касоне, ки хушбахтиро мехоҳанд, танҳо бояд ин ду унсури асосиро дошта бошанд, ки сангҳои асосӣ ва .сутунҳои он мебошанд

Инсонҳо наметавонанд ҷузъҳои беохири коинотро бо хоҳиши худ идора, тағйир ё нест кунанд. Ин ҷузъҳо бо сохтори ҳаёти инсон ба таври мураккаб печидаанд ва инсонҳо наметавонанд дар алоҳидагӣ аз онҳо фаъолият кунанд. Аммо, инсонҳо метавонанд ақли худро идора кунанд, то ба ин ҷузъҳо мутобиқ шаванд ва аз зарари .онҳо канорагирӣ кунанд

Аҷдодони мо аз мо хушбахттар буданд, на аз он сабаб, ки онҳо нисбат ба мо чизҳо ва лаззатҳои дунявии бештар доштанд, ё аз он сабаб, ки камтар бо мушкilotи зиндагӣ рӯбарӯ буданд, балки аз он сабаб, ки онҳо тавозуни равониро доштанд, ки ба онҳо тасаллӣ, оромӣ, .қаноатмандӣ ва ба таври мухтасар хушбахтӣ мебахшид

Онҳо барои хушбахтии худ ба шароити беруна такя намекарданд ва инчунин ба шароити берунае, ки онҳоро аз он маҳрум мекард, дода нашуданд. Эҳсосоти роҳат, оромӣ, хушбахтӣ ва қаноатмандии онҳо табиӣ, муқаррарӣ, солим ва пойдор буданд. Мо низ бояд ин эҳсосотро парвариш диҳем, агар хоҳем, ки хушбахт ?бошем. Ва кӣ аз мо чунин намекунад

Сарнавишт натиҷаи амали гузаштаи иродаи озод ё озодии интиҳоб аст. Тавассути амалияҳои гузаштаи иродаи озод, мо сарнавишт ва тақдирро ба худ овардаем ва оварда истодаем. Аммо, мо ба гузашта баста нашудаем ва абадӣ бо оқибатҳои амалҳои худ маҳдуд нестем. Мо метавонем он чизеро, ки коштаем,

баргардонем ва он чизеро, ки навиштаем, нест кунем,
агар хоҳем ва кӯшиш кунем, ки роҳи худро ислоҳ кунем
.ва сифати ҳосили худро беҳтар созем

Агар мо тухми амалҳоеро, ки оқибатҳои дарднок
доранд, нест кунем ва ба ҷои онҳо тухмиҳоеро, ки ба
табиати рӯҳ мувофиқтаранд, кишт кунем, мо бешубҳа
меваҳои хушбахтиро аз он тухмиҳои хубе, ки дар хоки
рӯҳ кошта шудаанд, мегирем. Агар мо хоҳем, ки ба
хушбахтии бештар ноил шавем ё ранҷу азобро кам
кунем, мо бояд иродаи озодро ҳоло, ҳозир ва на фардо
.истифода барем

Аз ин рӯ, шароити хушбахтӣ дар дохили инсон аст ва
ӯ бояд танҳо бо он муодилае, ки хато намекунад, ҷиддӣ
муносибат кунад ва агар ӯ беҳтарин арзёбӣ ва
муносибат бо онро анҷом диҳад, натиҷаҳо ба фоидаи ӯ
.хоҳанд буд

Эй Парвардигор, бигзор вучуди ман пур аз қуввати
Ту, қалбам пур аз ҳузури тасаллибахш ва дилсӯзи Ту,
ақлам пур аз ҳикмати Ту ва ҷони ман пур аз огоҳии
.илоҳии Ту бошад

Дар хоки дилҳои шумо тухми муҳаббат мерӯяд, он
тухмиҳоро бо оби муҳаббати умумичаҳонӣ ва шафқати
.умумичаҳонӣ об диҳед

Қудрати ақл бемаҳдуд аст ва аз ин рӯ, агар шумо
дар бораи ягон мавзӯ ба қадри кофӣ амиқ фикр кунед,
ба ҳар саволе, ки ба он мавзӯ марбут аст, ҷавоб хоҳед
.гирифт

Агар шахс тамоми кор ва фаъолияти худро барои
хидмат ба дигарон бахшад ва онҳоро бо рӯҳияи
қаноатманд анҷом диҳад, пас ӯ воқеан сазовори
.таваҷҷӯҳ ва миннатдорӣ аст

Мо набояд яктарафа бошем, балки бояд
фаъолиятҳои худро мувозинат кунем ва кор ва
вазифаҳои худро мувофиқи аҳамияти ҳар яки онҳо
.авлавият диҳем

Вазифа амалест, ки инсон онро бо шодӣ, на бо
мақсади манфиати моддӣ анҷом медиҳад ва вазифаи
.маънавӣ ва ахлоқӣ бояд дар ҳаёт дар ҷои аввал бошад
Ҳар як инсон дорои потенциали истифоданашуда
аст. Онҳо дорои ҳамаи қувваҳои зарурӣ мебошанд. Худи
ақл як қудрати олий аст ва он бояд аз одатҳо ва
.мафҳумҳои кӯҳна ва маҳдудкунанда озод карда шавад
Таъсири сайёраҳо ва ситорагон ба ҳаёти инсон аз
ҷониби қувваҳои ҷозиба ва тела байни сайёраҳо ва
.баданҳои инсон ба вуҷуд меояд
Андешаҳои бад инсонро ба муҳити зараровар
мебаранд, ки дар он ҷо онҳо метавонанд худро
мувофиқи хоҳишҳои худ баён кунанд. Аммо, шахс
метавонад тавассути ирода ва дар натиҷа, муҳити зисти
худ андеша ва шуури худро тағйир диҳад. Агар шахс
муддати тӯлонӣ дар муҳити зараровар бимонад, он
муҳит ба таври ноогоҳ ба ӯ таъсир мерасонад. Бо
гузашти вақт, онҳо озодии худро дар интиҳоби муҳити
солим ва солим комилан аз даст медиҳанд ва зеро
таъсири манфии он муҳити зараровар қарор мегиранд.
Аз тарафи дигар, онҳое, ки иродаи қавӣ доранд, бо Худо
.дар ҳамоҳангӣ ҳастанд

Энергияи мутамаркази ақл

Вақте ки шумо нури офтобро тавассути шишаи
калонкунанда ба нуқтаи хурде равона мекунед, он гармӣ
ба вуҷуд меорад ва ин гармӣ метавонад ҷӯб, матоъ,
коғаз ва ғайраро оташ занад. Ба ҳамин монанд, вақте ки
шумо ақли худро дақиқ мутамарказ мекунед, энергияи
мутамаркази он метавонад решаҳои шубҳаро дар паси
ҳар як нокомӣ сӯзонад ва ба нури хирад имкон диҳад, ки
.дурахшон бошад

Вақте ки ақл бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва манбаи
ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг мешавад, он аз
ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои
муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузурги
Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд имкониятҳои
наверо барои муваффақият дар ҳама соҳаҳо фароҳам
.оваранд

Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз
амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайян
анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд. Азоби кунунии
онҳо аз афкор ва амалҳое, ки онҳо баён кардаанд,
сарчашма мегирад, ки дар ҳоки шуури онҳо реша
давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳои медиҳанд, ки
.хусусиятҳои ин афкор ва амалҳоро инъикос мекунанд
Озмоишҳо ва мусибатҳо барои шикастани шахс ё
фалаҷ кардани иродаи ӯ нестанд, балки барои он
меоянд, ки онҳо бузургии Худоро дарк кунанд ва ба
қонунҳои Ё эҳтиром гузоранд, ки тавассути он онҳо
метавонанд ба хушбахтии ҳақиқӣ бирасанд. Худо ин
озмоишҳои сахтро намефиристад, зеро онҳо асосан аз
ҷониби инсон сохта шудаанд. Аз инсоният танҳо он чизе,
ки талаб карда мешавад, ин аст, ки шуури худро аз ҳоби
ғафлат бедор кунад ва аз торикии нодонӣ ба нури
.дониш берун ояд

Аксари вақт, ҳиссиёти мо ба мо лаззатҳои
гузарандаро ваъда медиҳанд, аммо дар ниҳоят ба мо
дард ва ранҷу азоби тӯлонӣ меоранд. Аммо фазилат ва
хушбахтии ҳақиқӣ кам ваъда медиҳанд, аммо дар
ниҳоят ба мо шодмонии пок ва пойдор мебахшанд. Аз ин
рӯ, ман хушбахтии ботинӣ ва пойдорро шодмонии
ҳақиқӣ ва лаззатҳои муваққатии эҳсосиро лаззатҳои
.оддӣ мешуморам

Вақте ки шумо аз миллионҳо мил дар кайҳон ба
Офтоб нигоҳ мекунед, он ситораи бузург аз Замин хеле
.хурдтар ба назар мерасад
Аммо, диаметри Замин тақрибан 7900 мил аст, дар
ҳоле ки диаметри Офтоб сад маротиба аз диаметри
Замин калонтар аст. Агар шумо сайёраи моро
мустақиман дар рӯ ба рӯи Офтоб ҷойгир кардан мумкин
бошад, он дар муқоиса бо Офтоб ба як нуқтаи хурд
.монанд мешавад
Биёед фарз кунем, ки майдони пурқудрати офтобӣ
то он даме, ки массаи бузурги он тамоми осмони
кабудро фуру мебарад, васеъ ва васеъ мешавад.
Осмоне, ки мо мебинем, танҳо як қисми хурд, дар
ҳақиқат як зарраи хурди фазоест, ки коиноти беохирро
.фаро мегирад
Ҳатто агар Офтоб ба таври номуайян васеъ ва дароз
шуданро идома диҳад ҳам, он наметавонад беохирро
.фаро гирад
Иллюзияи кайҳонии хурдӣ ва маҳдудӣ ақло аз
.дарки он бузургии кайҳонӣ маҳдуд ва монев мешавад
Ин беэътиноии мутлақ аз кучо пайдо шуд ва ҳудуди
?он дар кучост
Он ки ба андоза ва ченакҳо тобеъ нест, ҳеҷ ҳудуд ва
асл надорад, Худост, ки дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва дар
дуртарин нуқтаҳои кайҳон вуҷуд дорад. Ё дар ситораҳои
дуру дур аст. Ҳамон тавре ки дар дохили шумо ва дар
ман вуҷуд дорад, аз ҳар фазое, ки ишғол мекунад,
.новобаста аз он ки хурд ё калон аст, огоҳ аст

Гузашта барои аксари башарият номаълум аст, ба
истисноии чанд нафари мунаққид. Бо вуҷуди ин, нодонӣ
аз гузашта низ ба ғоидаи мост. Зеро агар мо ҳама
чизеро, ки дар ин ҳаёт ва дар ҳаётҳои қаблӣ кардаем,

медонистем, аз ҳаҷми зиёди амалҳои худ мафтун мешудем ва комилан ҳайрон мешудем. Иродаи мо ҳатто метавонад аз зарба фалаҷ шавад ва моро аз идомаи корҳоямон маҳрум созад ва моро гирифтори ноумедӣ гардонад. Ҳатто дар ин ҳаёти заминӣ, фаромӯшӣ неъматҳои Худоист ва намегузорад, ки андеша ва эҳсосоти мо аз хотираҳои гузашта, бахусус хотираҳои талх ва дарднок, фуру равад. Хушбахтона, шарораи илоҳӣ дар дохили мо пайваста бо умед ва хоҳиши идомаи сафари беоҳири зиндагӣ медурахшад. Мо бояд барои ин ду неъмат аз Худо шукр гуем: қобилияти фаромӯш кардани .гузашта ва умед ба оянда

Мо набояд ба хулосае оем, ки сарнавишт монеаҳоеро дар роҳи иродаи озод мегузорад. Аммо, мо бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то ба таъсири манфие, ки аксари одамон ба сарнавишт ва тақдир нисбат медиҳанд, муқобилат кунем ва озодии интихобамонро мувофиқи эътиқоди ботинии худ амалӣ кунем, ба шарте ки ин эътиқодҳо бар пояи имони солим ва бар қонунҳои илоҳӣ асос ёфта бошанд, ки бе он инсон .наметавонад хушбахтии ҳақиқиро бичашад

Вақте ки мо ба амале шурӯъ мекунем, набояд аз шароити номусоид тарсем, балки бояд то ҳадди имкон хушбин бошем ва бо итминони комил ба он ки ҳеҷ чиз наметавонад монеаи истифодаи ирода ва озодии .интихоб гардад

Инсонҳо аксар вақт мисли барге ҳастанд, ки дар рӯи дарё шино мекунад ва онҳо бояд худро аз ҷараёни одатҳои худкоре, ки онҳоро ба сӯи шаршараҳои иллюзия ва харобӣ мебарад, берун кашанд. Аксари одамон

бепарво ба назар мерасанд ва ба худ иҷозат медиҳанд,
.ки аз ҷониби ҷараён фуру бурда шаванд

Агар мо ба ҳадафи худ нарасем, эътирофи норавшан
қобили қабул аст, ки монеаҳои ҳудамон буданд, ки моро
аз расидан ба он бозмедоштанд. Мо бояд барои ноил
шудан ба натиҷаи дилхоҳамон сабр кунем ва кӯшишҳои
худро дучанд кунем. Мо инчунин бояд ба худ итминон
диҳем, ки новобаста аз он ки монеаҳо ва мушкилот то чӣ
андоза қавӣ ва даҳшатнок бошанд, мо то ҳол қуввати
бартараф кардани онҳоро дорем. Ҳатто агар мо бо
вучуди ҳама кӯшишҳои худ ноком шавем ҳам, ба
ноумедӣ ё ноумедӣ ниёз нест, то он даме ки мо дарк
кунем, ки иродаи инсон аз тақдир, ки аз ҳуди мост,
қавитар аст. Аз ин рӯ, мо набояд кӯшишро бас кунем,
новобаста аз он ки чӣ қадар ноком мешавем, зеро
ҳамеша дарҳои боз ҳастанд. Мо танҳо бояд то он даме,
ки муваффақият ба мо дода шавад, кӯшиш кунем ва
кӯшишро такрор кунем. Худо ба мо кӯмак хоҳад кард, то
он даме, ки мо ба Ӯ такя кунем ва кӯшиши заруриро ба
харҷ диҳем. [Касе, ки роҳро тай мекунад, ба макони
таъинот мерасад ва касе, ки ба Худо таваккал мекунад,
.ноумед намешавад]

Вақте ки инсон чизеро шадидан ва пайваста орзу
мекунад, ин хоҳиш ҳаргиз аз шуури ӯ берун намеравад,
новобаста аз он ки ба кучо мераванд ва чӣ гуна
машғулиятиҳои онҳо новобаста аз он ки чӣ гунаанд. Ин
хоҳиш бо фаъолияти доимӣ ва хастанопазирӣ худ азму
иродаи бузург ва нерӯ дорад. Ин пичирроси ботинӣ
нисбат ба дуои механикӣ пурқувваттар ва муассиртар
аст, ки танҳо лабҳоро ба ҳаракат меорад. Онҳое, ки
Худоро дӯст медоранд, чунин рафтор мекунанд. Онҳо
муҳаббати худро ба Ӯ беист пичиррос мезананд ва

пичирроси самимии онҳо дар тамоми фаъолиятҳои
харрӯзаи онҳо ношунаво боқӣ мемонад. Ин пичирроси
самимӣ онҳоро парешон намекунад ва бо дигар
вазифаҳои онҳо муҳолифат намекунад. Бо афзоиши
хоҳиши онҳо ба Худо, муҳаббати онҳо ба Ё амиқтар ва
қавӣ мешавад, то он даме ки онҳо ҳузури Ёро эҳсос
мекунанд ва нури Ёро бо чашми рӯҳ мебинанд. Онҳо
шодмонии азимро бичашанд ва оромии беандозаро эҳсос
.мекунанд

Худо ба мо дарсҳои мефиристад, ки дар зиндагӣ
ба мо лозиманд, то мо аз онҳо баҳра барем ва фаҳмиш ва
таҷриба ба даст орем. Ҳар кӣ аз ин дарсҳо канорагирӣ
мекунад, новобаста аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст,
.маҷбур мешавад, ки онҳоро омӯзад

Ҳар озмоиш дӯсти мост, агар аз он сабақ гирем ва
агар фурсатро беҳуда сарф кунем ва онро бо шикоят,
кина ва довариҳои нодуруст нодуруст истифода барем,
.золим ва золим аст

Вақте ки мо фаҳмиши дуруст ва муносибати дуруст
.ба зиндагӣ дорем, он зебо ва бе мушкилот мегардад

-

ҳолатҳои равонӣ

Инсон наметавонад абадан дар мавҷҳои шодӣ, дар
обҳои ҷирокҳои ғам ё фарқ дар умқи дилгирӣ
бимонад. Дар ин ҳаҷонии дугонагии муҳолиф, одами

оддӣ ба пастиву баландиҳо дучор мешавад — дар мавҷҳои хушбахтӣ боло меравад, дар вартаи бепарвояӣ ғарқ мешавад ва аз ҷониби мавҷҳои пурғавғои ғамгинӣ ба атроф партофта мешавад — кам ягон ҳолати дигари .шуурро эҳсос мекунад

Иҷозат додан ба шароит ба ин тариқ андешаҳои инсонро тағйир медиҳад. Таслим кардани иродаи инсон ба сарнавишти пур аз инҷиқ ва доимо тағйирёбанда маънои таслим кардани иродаи инсонро дорад. Он чизе ки инсон барои зиндагии муваффақ ва пурмазмун ба он ниёз дорад, тавозуни равонӣ аст ва инро танҳо тавассути тафаккури мутамарказ ва назорат бар .қобилиятҳои эҳсосии худ ба даст овардан мумкин аст

Ҳатто ғамҳои амиқтарин бо мурури замон шифо меёбанд, аз ин рӯ, дар ҳар рӯзи ҳаёти худ дар бораи ғам фикр кардан маъно надорад. Муддати пайваста андӯхгин шудан аз марги шахси наздик на ба онҳо ва на ба мо кӯмак мекунад ва ин ҳеҷ чизро тағйир намедиҳад. Ба ҳамин монанд, парвариши комплекси пастсифатӣ ё ҷазо додани худ барои хатогӣ ё ноқомии гузашта баръакс аст; он танҳо ҳаётро бадбахт мекунад ва .қобилиятҳои зеҳниро пахш мекунад

Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба ҷоҳои корҳои дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати равонӣ аст, ки аз роҳатӣ дур аст, зеро он ақлро ҳалалдор мекунад ва .қобилиятҳои ниҳониро дар кӯраи бепарвояӣ месӯзонад

Нокомӣ бояд аз решаҳояш решакан карда шавад ва
майдонҳои ҳаёт бояд бо ҷидду ҷаҳд ва азму ирода
шудгор карда шаванд ва бо тухми некӣ кошта шаванд,
то ҳосили фаровон ба даст оварда шавад, бо ёрии Худо
Кореро анҷом диҳед, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст
— коре, ки ҷаҳонро ба ҳайрат меорад. Нишон диҳед, ки
.қудрати эҷодии Худо тавассути шумо кор мекунад

Одамоне, ки дорои хислатҳои ором ва наҷиб
ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки онҳоро
қозибанок ва солим гардонанд. Муайян кардани он
душвор нест, ки оё шахс ғизои зеҳнии худро аз муҳити
ором ё ноором мегирад. Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ
ҳама аз муошират бо одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва
хоҳ хешовандон, бармеоянд, ки боиси андешаҳои
.изтиробовар ва рӯҳияи ноором мегардад

Бадан энергия ва фаъолиятро аз хӯрокҳои ҷисмонӣ
мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ ҳам бадан ва
ҳам ақлро бо зарядҳои энергия таъмин мекунанд, ки
нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва моеъ, ки ба осонӣ ба
энергияи зинда табдил дода намешаванд, ҳазм
.карданашон осонтар аст

Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва заъфро ба
хирад, заъф ва нотаъвониро ба саломатӣ ва нерӯ табдил
диҳед ва бо итминон ва ҷасурона — ҳатто танҳо — дар
роҳҳои зиндагӣ қадам занед ва шодмонии ботиниро аз
доштани вичдони зинда ва ҳушёр ва имони устувор ба
адолати Худо ва пирӯзии дуруст бар нодуруст ва

ҳақиқат бар иллюзия пайдо кунед ва вақте ки шумо ҳар
рӯз барои баланд бардоштани андешаҳои худ ба сатҳҳои
баландтар ва тозатар кӯшиш мекунед ва дили
пурмуҳаббат ва миннатдор ва ниятҳои нек нисбат ба
дигарон доред, ғизои зеҳнии шумо ҷозибанок хоҳад шуд
ва шумо ҳама чизҳои зебо ва муфидро — чизҳо, одамон
ва шароитро — ба худ ҷалб хоҳед кард, ки барои идомаи
сафари худ ба сӯи соҳилҳои амният ва амният муҳиманд.
Ва ниҳоят, вақте ки шумо барои ба даст овардани он
чизе, ки ба шумо лозим аст, кӯшиш мекунед ва аз он
чизе, ки Худо медиҳад, қаноатманд ҳастед, шумо аз
ҷиҳати рӯҳ бойтар ва қаноатмандтар аз онҳое хоҳед буд,
ки ба хоҳишҳои дунявӣ фурӯ рафтаанд ва ба лаззатҳои
.гузарандаи он чашмгурӯснаанд

Шафқат пулест, ки ҳар як рӯҳро бо рӯҳҳои дигар
мепаївандад Шафқат дарвозаест ба ҳар як дил

Вақте ки инсон Худоро меҷӯяд, ки ягона дӯсти
ҳақиқӣ аз ҳама дӯсти дигар аст, дар ҳама муносибатҳои
инсонӣ - оилавӣ, бародарӣ, издивоҷӣ ва маънавӣ -
барқарор кардани дӯстии ҳақиқӣ имконпазир мегардад.
Дӯстӣ унсури муҳим дар муносибатҳои издивоҷӣ аст ва
наздикии зеҳнӣ ва эмотсионалӣ, эҳсоси ҷалби рӯҳонӣ ва
муҳаббати ҳақиқӣ бояд дар авлавият бошад. Касоне, ки
фарқи байни муҳаббати ҳақиқӣ ва ҷалби ҷисмониро
.намедонанд, борҳо ноумед мешаванд

Вақте ки издивоҷ бар пояи орзуҳои баланд ва
эҳтироми мутақобила бунёд меёбад, он ба иттиҳоди
хушбахтона ва муваффақ байни ду рӯҳи меҳрубон ва
ҳамкорӣ табдил меёбад, ки бори гарони зиндагии
якдигарро сабук мекунанд ва ташвишҳои зиндагии бо

ҳамдардии мутақобила ва фаҳмиши дӯстонаро бартараф
.меkunанд

Ҳеҷ кас наметавонад маро идора кунад ё иродаи
маро аз худ дур кунад, агар ман ба андеша ва амалҳои
.дигарон иҷозат надиҳам, ки ба ман таъсир расонанд
Агар шумо тафаккури худро ба материя маҳдуд
кунед, шумо ҳама чизро аз нигоҳи моддӣ хоҳед дид.
Аммо вақте ки шумо шуури худро ба ҳолати огоҳии
маънавӣ баланд мебардоред, шумо ҷараёни паҳншудаи
нури Худоро хоҳед дид, ки аз ҳама материя берун
меравад ва шумо ҳама чизро аз нигоҳи маънавӣ хоҳед
.дид

Худовандо, ман дарк мекунам, ки имконияти бепоён
барои омӯхтани қобилиятҳои худ ва кашф кардани
потенсиали маънавии худ дорам. Имрӯз ман фикрҳоямро
бо некбинӣ пур мекунам ва худро аз таҷрибаҳои нохуш
дур мекунам. Ман он чизро, ки бадан, ақл ва рӯҳи маро
бо роҳи мутавозин ва ҳамоҳанг парвариш медиҳад,
.амалӣ мекунам

Ман замимаҳои моддиро бо орзуҳои баландтар иваз
мекунам
Ва ман дарк хоҳам кард, ки рӯҳи вафодор ҳамеша бо
ман аст

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вуҷуд дорад, аммо ман
бо наҷоти ҳувияти маънавии худ худро абадан озод
хоҳам кард. Ва вақте ки бо тӯфонҳои озмоишҳо ва
мусибатҳо рӯ ба рӯ мешавам, дар ҳақиқати рӯҳонии худ аз

баҳри ҳаёт ба сӯи соҳилҳои амн ва илоҳӣ шино хоҳам
.кард

Вақте ки ман кор мекунам ва эҷод мекунам, дар
хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути ман кор мекунад, Ё
Парвардигори коинот аст ва ман метавонам тавассути
.тафаккури амиқ дар бораи Ё бо Ё пайваст шавам

Худои азизам, ман мефаҳмам, ки фикрҳоям вобаста
ба он ки кадом идея дар ҳаётам қавитар аст, ба ман ё
нокомӣ ё муваффақият меоранд. Ва ман кӯшиш мекунам,
ки дар хотир дорам, ки Ту дасти кӯмаки Худо дароз
мекунӣ ва роҳро барои муваффақияти ман омода
.мекунӣ

Вақте ки бало ва бадбахтиҳо ба сарам меоянд, ман
қуввати худро ҷамъ мекунам ва азми худро барои рафъи
онҳо мустаҳкам мекунам. Дар муносибат бо ҳама самимӣ
ва ростқавл хоҳам буд ва андешаҳои муҳаббат ва
орзуҳои некро паҳн хоҳам кард. Он гоҳ Худо маро бо
.қудрат ва ҳикмати Худ дастгирӣ хоҳад кард

Бемориҳои рӯҳӣ ва табobati онҳо
Устод Парамханса Йогананда

Кӯшиш кунед, ки як гурӯҳи чеҳраҳои инсониро
:тасаввур кунед, ки номутаносиб ва номутаносибанд
Яке бо сари хурд ба андозаи нахӯд ва бадани калон
!ба андозаи шутур
Дигаре дасти пурқудрате мисли дасти Шимшӯн ё
!Геркулес ва бадане мисли бадани пакана дорад

Ва сеюмӣ сари фили бузург ва бадани муши лоғарро

!дорад

Оё ин манзара барои шумо ҳайратовар ва
ҳайратангез ё ғамангез ва пушаймонӣ нахоҳад буд, агар
шумо ногаҳон издиҳоми он махлуқотро бо таркиби аҷибу
?номуносиб бубинед

Акнун гурӯҳи дигари одамонро тасаввур кунед, ки аз
қиҳати шакл ва намуди зоҳирӣ муқаррарӣ ҳастанд, аммо
аз қиҳати равонӣ ноустувор ва аз қиҳати равонӣ ноқис
.ҳастанд

Ҳамон тавре ки либос захмҳо, захмҳо ва дигар
нуқсонҳои ҷисмониро пинҳон мекунад, бадани қавӣ ва
солим ва чеҳраи зебо ва дурахшон низ бисёр бемориҳои
.ҷиддии рӯҳӣ ва нуқсонҳои модарзодиро пинҳон мекунад

Агар шумо бо издиҳоми зиёди одамони оддӣ
вохӯрдед, ки бо намуди зебо ва саломатии хубашон
фарқ мекунанд ва агар шумо тавонистед бо биниши
рӯҳонии худ ба бадани рӯҳии онҳо ворид шавед,
ҳайратовар хоҳад буд ва шумо аз он чизе, ки кашф
.мекунед, аз ғаму андӯҳи амиқ фаро мегирифтед
Шумо метавонед ҷисми рӯҳии онҳоро чунин

:мушоҳида кунед

Ақл бо сар, ҳиссиёт ва эҳсосот бо тана ва ирода бо
дастҳо ва пойҳо ифода меёбад, ки ҳама
.ғайримуқаррарӣ, бемор ва маъюб мебошанд

Шумо хоҳед дид, ки баъзеҳо сари хурд бо хиради
нопухта доранд, ки бар бадани заиф ва пур аз орзуҳои
.худхоҳона ва хоҳишҳои шахвонӣ пур шудааст

Шумо инчунин хоҳед дид, ки баъзе одамон бадане
доранд, ки аз эҳсос ва ҳаёт маҳрум аст, ҳарчанд онҳо
.дасти хеле рушдёфта ва функционалӣ доранд

Шояд дигарон мағзи бузург ва эҷодӣ дошта бошанд,
аммо қобилияти ҳамдардӣ ва эмотсионалиии онҳо суст ва
нотавон аст. Ва як гурӯҳи дигари одамоне ҳастанд, ки

сохтори муқаррари чисмонӣ ва рӯҳӣ доранд, аммо
.ирода ва худдорӣашон ё заиф ё фалаҷ шудаанд
Ва рӯйхати мушоҳидаҳо идома дорад ва бигзор умри
!дароз дошта бошад

Чунин таҳрифҳои бешумори равонӣ дар баданҳои
рӯҳӣ, ки дар баъзе ҷанбаҳо нотаъон ва дар дигар
ҷанбаҳо аз ҳад зиёд инкишоф ёфтаанд, дар ҳақиқат дар
инсонҳо мавҷуданд - гарчанде ки пинҳонанд - онҳо ба
онҳо дарди равонӣ меоранд ва монеъ мешаванд, ки
истеъдод ва қобилиятҳои худро тавре ки бояд нишон
.дода шаванд, нишон диҳанд

Баррасии баъзе бемориҳои равонӣ дар ин ҷо
метавонад ба муайян кардани сабабҳои аслии ҳама
мушкилоти инсонӣ мусоидат кунад, то ки онҳо ҳадди
аққал барои ҳамаи онҳое, ки аз онҳо азият мекашанд,
ҳатто аз рӯи зеҳн маълум бошанд, то онҳо табиати ин
нуқсонҳо, нишонаҳои онҳо ва воридшавии хомӯшонаи
онҳоро ба равон дарк кунанд ва то тавонанд харобии
.ҳазандаи сулҳ ва хушбахтиро пешгирӣ кунанд
ғамгинии рӯҳонӣ

Ин беморӣ дар байни онҳое, ки бо баҳонаи ғарқ
шудан ба масъалаҳои маънавӣ аз ҷиҳати зеҳнӣ ва
ҷисмонӣ ғайрифаъоланд, васеъ паҳн шудааст. Ин
афроди гирифтӣ вазифаҳои бузург ва хурди ҳаёти
моддиро бо баҳонаи хидмат ба Худо сарфи назар
меkunанд ва бо ин роҳ худро ба Шайтон, ки метавонад
ба онҳо зарари ҷиддӣ расонад, боз меkunанд. Онҳо аз
ноумедӣ ва нодида гирифтани ҳар чизе, ки муфид ё зебо
аст, дар атрофи худ азият мекашанд. Ин як бемории
сирояткунанда аст ва ҳамаи онҳое, ки орзуҳои маънавӣ
доранд, бояд аз он эҳтиёткор бошанд ва худро бо нигоҳ
доштани доимии зинда ва мустаҳкам кардани масунияти
худ тавассути тафаккури мусбат, нигоҳи оптимистӣ ва
.кори солим ва пурмаҳсул аз он раҳо кунанд
нороҳатии рӯҳонӣ

Ин дар натиҷаи тасодуфӣ (хӯрдан), яъне зуд фурӯ
бурдани миқдори зиёди доруҳои психотропии тайёр, ки
бо номҳои дурахшон ба қайд гирифта шудаанд ва дар
шакли китобҳои қалбакии рӯҳонӣ ва дарсҳо аз ҷониби
"табибони рӯҳонӣ", ки дар санъати шарлатанӣ ва
ҷодугарӣ таҷриба доранд, пешниҳод шудаанд, рух
.медиҳад

Ин беморӣ на танҳо гуруснагии маънавиро барои
донистани ҳақиқат мекушад, балки қобилияти фарқ
кардани некиро аз бадӣ, фоидаовариро аз байн мебарад
Касе, ки пайваста ақидаҳои илоҳиётӣ ва ҳар чизеро,
ки ба дасташ мерасад, меҳӯрад, на танҳо аз ҳад зиёд
меҳӯрад, балки дар баробари ақидаҳои муфид ақидаҳои
заҳролудро низ истеъмол мекунад, ки боиси нороҳатии
.зеҳнӣ ва аз ин рӯ марги сусти рӯҳонӣ мегардад
Омӯзиши аз ҳад зиёд ва пайвастаи ақидаҳои
гуногуни маънавӣ ва фалсафӣ, бидуни фарқ кардан ё
кӯшиш барои ҳазм ва таҳқиқи онҳо тавассути таҷрибаи
шахсӣ барои муайян кардани эътибори онҳо, дар ниҳоят
ба ҳама принципҳо ва қонунҳои маънавӣ шубҳа,
.бепарвоя ва нобоварӣ эҷод мекунад

Шавқу рағбат ва васваса

Онҳое, ки ба ин беморӣ гирифта мешаванд,
зиндагии беҳуда ва бемаънӣ доранд, зеро пул ва вақти
зиёд доранд ва ҳадаф ва фаҳмиши дурусти ҳаётро
.надоранд

Ин одамон аз рӯи хоҳишҳои худ ҳаракат мекунанд;
онҳо ҳар коре, ки ба сарашон меояд, мекунанд ва онҳоро
писанд мекунанд. Онҳо ҳаёти худро бо романҳои арзон
ва бемаънӣ, филмҳои сенсатсионӣ ва вақтхушиҳои сатҳӣ
ва бемаънӣ пур мекунанд. Онҳо то он даме, ки зарбаи
шадид ё харобшавии асабро аз сар нагузаронанд, дарк
намекунанд, ки ба ин бемории хатарнок гирифта
.шудаанд — яъне пас аз он ки зарар расонида шудааст
сардии рӯҳӣ

Ин ҳолат номи дигаре дорад: ноумедӣ. Инсон ҳеҷ
гоҳ намедонад, ки кай ба он дучор мешавад ва
нишонаҳои ғамангези худро, аз қабилӣ ноумедӣ,
тахаммулнопазирӣ, изтироб ва бесабрӣ, аз сар
мегузаронад. Бадтараш ин аст, ки он аксар вақт тӯлонӣ
аст ва қурбониёни он аксар вақт ба осонӣ аз беморӣ
бармегарданд, ҳатто агар онҳо фикр кунанд, ки зуд
.шифо ёфтаанд

Катарияи равонӣ

Ин беморӣ аз сабаби фикр кардан дар бораи
нигарониҳои музмини дунявӣ ба вуҷуд меояд. Касоне, ки
аз он ранҷ мекашанд, одатан аз истифодаи силоҳи
иродаи худ сарфи назар мекунанд ва аз ин рӯ, ба ҷои он
ки бо онҳо далерона рӯ ба рӯ шаванд ва онҳоро дар
кӯдакӣ аз байн баранд, ба тарсҳои доимии худ итоат
.мекунанд

пайванди ғайримуқаррари равонӣ

Қурбониёни ин беморӣ дар ҷустуҷӯи хушбахтӣ
яктарафа мешаванд. Онҳо боварӣ доранд, ки хушбахтӣ
дар ҷамъоварии сарват, ба даст овардани шӯҳрат ё
доштани саломатӣ ё қудрат аст ва ҳама чизро -
саломатӣ, обрӯи нек, оромии рӯҳ, шараф ва шаъну
шарафро - дар қурбонгоҳи орзуҳои сӯзони худ қурбон
мекунанд. Дертар онҳо дарк мекунанд, ки танҳо як
ҳаёти мутавозин, ки ба қонунҳои табиат ва аҳкоми Худо
эҳтиром мегузорад ва фаъолиятро бо оромӣ ҳамоҳанг
мекунад, метавонад хушбахтии ҳақиқӣ оварад ва
.ҳадафи ҳаёти наҷибро амалӣ созад

Онҳое, ки аз бемориҳои вобастагии носолим азият
мекашанд, дар андешаҳои орзуҳои беандоза қарор
мегиранд, ки боиси назари таҳрифшуда ва каҷ ба
зиндагӣ мегардад. Масалан, як тоҷир ба муваффақияти
бузург ноил шуд ва сарват ҷамъ кард, аммо пеш аз он ки
аз сарвати худ баҳра барад, аз сабаби нигарониҳо ва

тарсҳои аз ҳад зиёд асабхояш хароб шуд ва дилшикаста
.вафот кард

Дигарон бар он ақидаанд, ки барои расидан ба
ҳадаф ҳама чиз иҷозат дода мешавад. Аз сабаби ин
нофаҳмиҳо, онҳо ҳадафи аслии худро аз даст медиҳанд
ва ҳатто наметавонанд ба қадри кофӣ қаноатмандӣ ба
даст оранд, ҳатто агар онҳо он чизҳоро, ки орзу
мекарданд, дошта бошанд ҳам, зеро табиати инсон
васеъ ва гуногунҷабҳа аст ва ба рушди мутавозин дар
.ҳама сатҳҳо ниёз дорад

Часпидани рӯҳони нобино

Ин таассуби ғайриоддӣ ба баъзе эътиқодҳо аз
часпидан ба ақидаҳо ва ғояҳои мушаххас бе савол ё
таҳқиқи онҳо бармеояд, ки дар онҳое, ки ба ин беморӣ
гирифторанд, ҳашм ва душманӣ нисбат ба ҳар гуна
идеяи солим ва рӯҳонӣ ё тафаккури кушода ва озод ба
вучуд меорад. Ин танҳой боиси исён бар зидди қонунҳои
Худо мегардад, ки дар самаранокии зеҳнӣ, некӯахлоқии
моддӣ, саломатии рӯҳӣ ва ҷисмонӣ ва муҳаббат ва
эҳтиром ба одамони ҳама гуна заминаҳо зоҳир
.мешаванд

Таҳкими принципҳои рӯҳонӣ

Азбаски бемориҳои ҷисмонӣ қобили мушоҳида,
дарднок ва нохушоянданд, онҳо моро водор мекунанд,
ки ба онҳо фаъолона муқовимат кунем ва моро водор
мекунанд, ки кӯшиш кунем, ки онҳоро тавассути усулҳои
гуногуни табобатӣ, аз машқ ва ғизои солим то доруҳо ва
доруҳои гуногун, бартараф кунем. Аммо, бемориҳои
равонӣ, сарфи назар аз он ки сабаби асосии ҳама дард
ва тарси инсонӣ мебошанд, бо шитоб пешгирӣ ё табобат
карда намешаванд ва ба онҳо иҷозат дода мешавад, ки
.ба ҳаёти мо харобӣ ва харобӣ оваранд

Омӯзгорон, муаллимони тарбияи ҷисмонӣ, воизон,
ислоҳотгарон, табибон ва қонунгузорон метавонанд
пешрафтро ба пеш баранд, вақте ки аввал аз худашон
сар карда, сипас ба дигарон роҳҳои дурусти парвариши
табиати инсонро бо тарзи мутавозин ва ҳамоҳанг,
мувофиқи қонунҳои ҳаёт ва принципҳои як зиндагии
солим омӯзонанд. Ин маорифи воқеан муассир ва
фарҳанги ҳамаҷонибаи инсонӣ аст, ки одамон дар
.тамоми ҷаҳон ба он ниёз доранд

Муассисаҳои таълимӣ таълими асосҳои маънавиро
дар мактабҳои давлатӣ аз сабаби нофаҳмиҳои даркшуда
байни ин принципҳо ва таълимоти гуногуни динӣ
ғайриимкон меҳисобанд. Аммо, агар ин муассисаҳо ба
принципҳои умумии сулҳ, муҳаббат, хизмат, имон,
кушодафикрӣ ва қабули дигарон, ки доимиҳои рӯҳонии
мустаҳкам мебошанд, тамаркуз мекарданд ва усулҳои
амалии ҷори кардани ин принципҳоро дар замини
ҳосилхези ақл ва рӯҳи кӯдакон таҳия мекарданд, роҳи
ҳалли оқилона ва қобили қабул барои ин мушкилии
тахминӣ ва тасаввурӣ метавон ёфт. Нодида гирифтани
ин масъала танҳо аз сабаби мушкилоти зоҳирии марбут
.ба он хатои ҷиддӣ аст

Аксари хатмкунандагони коллеҷ донишгоҳро бо
сари вазнин ва варамкарда аз мундариҷаи китобҳо тарк
меkunанд, ки базӯр метавонанд дар роҳҳои зиндагӣ
қадам зананд, зеро ирода ва худдорӣ аз сабаби
беэътиной ва беэътиборӣ қариб фалаҷ шудааст. Аз ин
рӯ, шумо мебинед, ки онҳо беэҳтиётона рафтор
меkunанд ва бадтар мешаванд, ба вартаи издивоҷҳои
нобаробар мешитобанд, аз ҷинсияти худ сӯиистифода
меkunанд, аз пайи пул мераванд ва дар касбашон ноком
мешаванд, зеро онҳо наомӯхтаанд, ки чӣ тавр корди
тези ақли аз ҷиҳати илмӣ сайқалёфтаи худро дуруст
истифода баранд. Дар натиҷа, онҳо худро мезананд ва
.ба худ зарар мерасонанд

Ацибаш он аст, ки бисёре аз ҷавонон аз машғул шудан ба фаъолиятҳое, ки дар ниҳоят ба онҳо зарар ва дард меоранд, лаззат мебаранд. Баъзеҳо бе ягон маҳдудият ё боздоранда ба дуздӣ ва дигар амалҳои нодуруст, ҳатто амалҳои ҷиноӣ даст мезананд. Онҳое, ки аз паҳншавии бадахлоқӣ дар ҷомеа пешгирӣ намеkunанд, рафтори нодурусти баъзеҳоро ташвиқ меkunанд. Ҳар як шахси дорои вичдон ва имони самимӣ бояд аз ҷиҳати ростқавлӣ, ростқавлӣ, шаъну шараф ва эҳтироми худ барои дигарон намунаи хуб бошад. Мактабҳо, коллеҷҳо, донишгоҳҳо ва муассисаҳои иҷтимоӣ усулҳои кофии илмиро барои коҳиш додани ҷинояткорӣ тавассути бартараф кардани сабабҳои решаи он, ки асосан дар зеҳн мавҷуданд, пешниҳод .намеkunанд

Инчунин, бояд мактабҳои махсус барои омӯзонидани санъати зиндагии хушбахтона ва муваффақ, рушди потенциал ва такмили қобилиятҳои худ таъсис дода .шаванд

Чунин мактабҳо ба боғҳо ва боғҳо монанд хоҳанд буд, ки дар он ақлҳои ҷавон ба воя мерасанд ва шукуфой меkunанд. Муаллимонро бояд бодикқат интиҳоб кард ва ҳамкориҳои волидон ва ҷомеа таъмин кард. Ин мактабҳо ба ташаккули самараноктари афрод мусоидат меkunанд.

Бояд дар хотир дошт, ки ғизои маънавии шахс дар марҳилаҳои аввали ҳаёт саломатӣ ва қобилияти рушди .минбаъдаи ӯро муайян мекунад

Усулҳои тарбияи рӯҳӣ ва ҷисмонӣ, ки дар мактабҳои муосир истифода мешаванд, бешубҳа муфиданд, аммо онҳо пояи маънавӣ надоранд. Бе инкишофи хислати нек .рушд нопурра хоҳад буд

Илмҳои рушди ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ бояд ба ҷавононе омӯзонда шаванд, ки ақлашон ҳанӯз нарм ва чандир аст ва қудраташон ҳанӯз ба роҳҳои муайян .равона нашудааст

Пас аз омӯзиши ҳамаҷониба, донишҷӯёни ин
мактабҳо бояд имтиҳонҳои пайвастаи инъикосӣ
супоранд ва шаҳодатномаҳои бадастоварда саломатии
хуб, обрӯи хуб, самаранокӣ, сарвати моддӣ ва маънавӣ,
.хушбахтӣ, муваффақият ва эътимод ба худ хоҳанд буд
Натиҷаҳои имтиҳони ниҳой дар охири ин сафари
заминӣ мувофиқи ҷамъи умумии дастовардҳои рӯҳӣ ва
маънавӣ ва шаҳодатномаҳои, ки дар давоми имтиҳонҳои
иловагӣ дар тӯли тамоми умр ба даст оварда шудаанд,
.муайян карда мешаванд
Онҳое, ки дар ин имтиҳони ниҳой ва бузургтарин
муваффақ мешаванд, шаҳодатномаи муқаддаси
.худкифӣ ва вичдони озод, пок ва шодмонро мегиранд
Ва баракатҳои, ки то абад дар саҳифаи рӯҳ навишта
шудаанд
Ин ҷоизаи нодирро шабпаракҳо тағйир дода
наметавонанд
„Ва дасти дуздон ба он нахоҳад расид
Ё вақт онро аз байн мебарад
Он ҳамчун шиноснома хизмат хоҳад кард
Барои узвияти фахрӣ дар Гурӯҳи ростқавлона

Хушбахтӣ дар кучост?
**Худо, бо раҳмати комили Худ, ба мо шодӣ ва
илҳомии Худро ато мекунад
Ва ин ба мо ҳаёти воқеӣ медиҳад
Ҳикмати ҳақиқӣ
Ва хушбахтии ҳақиқӣ
Дарки ҳақиқӣ тавассути тамоми таҷрибаҳои
гуногуни ҳаёти мо ба даст меояд
Аммо ҷалоли Худо танҳо дар оромии рӯҳоние,
ки рӯҳ аз сар мегузаронад ва дар кӯшиши самими
ақл барои ҳамоҳангӣ бо Ё зоҳир мешавад. Дар он
ҷо мо бо ҳақиқат рӯ ба рӯ мешавем. Дар берун**

иллюзияҳо бениҳоят пурқувватанд ва хеле кам касон метавонанд аз таъсири муҳити беруна раҳой ёбанд. Ҷаҳон бо мураккабиҳои беохир ва озмоишҳои бешумори худ идома меёбад. Овози Худо дар паси зоҳирии ҳаёт пинҳон аст, ки пайваста моро аз гулҳо, китобҳои муқаддас, вичдони мо ва тавассути ҳама чизҳои зебоне, ки ҳаётро арзанда мегардонанд, даъват мекунад ва бо мо сӯҳбат мекунад.

Ҳар қадар мо ба чизҳои беруна бештар диққат диҳем, ҳамон қадар камтар метавонем шӯҳрати ботиниро эҳсос кунем; ва ҳар қадар мо ба ботин рӯ оварем, ҳамон қадар бо мушкилоти беруна камтар дучор мешавем. Ин як муодилаи доимӣ аст. Аммо аксари одамон ин ҳақиқатро аз сабаби таъсири муоширати дунявӣ, ҷомеае, ки дар он зиндагӣ мекунанд ва одатҳои носолим дарк намеkunанд. Ҷомеа инсонро фарқ ва машғули масъалаҳои сатҳӣ нигоҳ медорад ва онҳоро аз тафаккури ҳақиқатҳои амиқтар бозмедорад.

Ҳатто баъзеҳо маконҳои рӯҳониро бе хоҳиши самими баҳра бурдан аз фазои мубораки онҳо зиёрат мекунанд, аз ин рӯ, онҳо аз ин боздидҳо ҳеҷ таваҷҷӯҳе ба даст намеоранд.

Ҳар кӣ хоҳад Худоро бубинад, Ёро дар ҳама ҷо хоҳад ёфт. Одатҳои инсонӣ харобиовар, дарранда ва гушнаанд; онҳо хароб, хароб ва nobуд мекунанд. Вақти он расидааст, ки инсоният биомӯзад, ки чӣ тавр бо он чизе, ки дорад, хушбахт ва қаноатманд бошад. Мо набояд чизеро бештар аз он чизе, ки ба мо мерасад, орзу кунем. Худо саховатманд аст; Ё медонад, ки ба мо чӣ лозим аст ва онро дар вақти лозима таъмин мекунад. Ин маънои онро надорад, ки мо бояд ба Худо така кунем, бе ягон кӯшиш. Умуман не. Ин маънои онро дорад, ки мо бояд

сахми худро бо беҳтарин қобилияти худ анҷом диҳем ва боқимондари ба Худо воғузоре, ки ҳеҷ гоҳ моро аз он чизе, ки ба мо лозим аст ва сазовор аст, маҳрум намекунад.

Беҳтарин роҳи хушбахтии абадӣ эҳсос кардани ҳузури Худост. Орзуи олии мо бояд шинохти Худо ва қарор додани он бошад, ки бо Ё бошем. Худо бояд дар андеша ва эҳсосоти мо пеш аз ҳама бошад ва мо бояд Ёро қавитарин ва устувортарин сутуни ҳаёти худ ҳисоб кунем.

(Пас, ба ресмони Худо ҷанг занед ва ба Ё паноҳ баред)

Зеро ӯ сутун аст, агар ҳамаи сутунҳои дигар туро аз даст диҳанд

Ман дарк кардам, ки ягона мақсади зиндагӣ шинохти Худост. Баъзеҳо шояд боварӣ надошта бошанд, ки ёфтани Худо ҳадафи ниҳони ҳаёт аст. Аммо ҳеҷ кас наметавонад инкор кунад, ки мақсади зиндагӣ ёфтани хушбахтӣ аст. Ва ман бо итминони комил ва итминон мегӯям, ки Худо хушбахтии ниҳонӣ аст. Ё хушбахтии оӣ аст. Ё муҳаббати мутлақ ва умумичаҳонӣ аст. Ё шодмонии абадӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ рӯҳи онҳоеро, ки бо Ё дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, тарк намекунад. Пас, чаро мо барои ба даст овардани ин хушбахтии комил кӯшиш намекунем? Ҳеҷ каси дигар наметавонад онро ба мо диҳад. Мо бояд онро дар дохили худ пайвасти парвариш ва парвариш диҳем. Қувваҳои табиат бемайлон кӯшиш мекунанд, ки ба одамон лаззатҳои дунявӣ диҳанд, аммо чунин лаззатҳои гузаранда дар ниҳоят ба пушаймонӣ, талхӣ ва пушаймонӣ оварда мерасонанд. Ҳатто хушбахттарин шахс, ки ба назар чунин мерасад, ки ҳама чизро дорад, шояд то ҳол воқеан хушбахт набошад. Онҳо муддати тӯлонӣ аз чизҳои заминӣ қаноатманд нахоҳанд буд, зеро ин

чизҳо ташнагии воқеии онҳоро қонеъ намекунанд ва гуруснагии рӯҳонии онҳоро қонеъ намекунанд.

Дороиҳои моддӣ танҳо эҳсоси бардурӯғи сулҳ ва қаноатмандии гузарандаро пешниҳод мекунанд. Ҷаҳон дар маҷмӯъ дар изтироб ва бесарусомонӣ ғарқ шудааст ва аз хоҳишҳои худхоҳона ва тамаъкоре, ки ҷангро ба вучуд меоранд, афрӯхта шудааст. Ҳеҷ чизи дигар ҷангро ба вучуд намеорад.

Қаҳрамони ҳақиқӣ дар набарди зиндагӣ касест, ки худро мағлуб мекунад ва бар хоҳишҳои худ ғолиб меояд. Пул, шӯҳрат, шаҳват ва ҳама чизе, ки бо ин принцип муҳолиф аст, ба сулҳу хушбахтии мо зарар мерасонад. Агар одамон ҳамеша дар бораи арзишҳои воқеии ҳаёт фикр карданд ёд мегирифтанд, хушбахтии меҷӯянд, аммо онҳо аз ҳадафи худ дур мешаванд ва аз ҷониби ҷараёни хоҳишҳои заминӣ фурӯ мераванд. Ман фаҳмидам, ки ҳеҷ васвасае наметавонад маро аз роҳе, ки барои худ интихоб кардам ва пайравӣ кардам, дур кунад.

Ман метавонистам ҳазорҳо нафарро бо қудрате, ки Худо ба ман додааст, мафтун кунам, аммо ин роҳ барои ман зараровар хоҳад буд. Дар ҳар сурат, ман намехоҳам ҳазорҳо нафарро мафтун кунам ва ақли онҳоро мафтун кунам. Ман танҳо мехоҳам шогирдони самимиرو бубинам, ки дар Худо устуворанд. Касоне, ки Худоро дӯст медоранд, аз ин ғояҳо лаззат мебаранд ва онҳое, ки ғайраташон идома меёбад, баракатҳо ва ҳузури Худоро тавассути ин таълимот эҳсос хоҳанд кард.

Барои инсон фиреб додани Худо ғайриимкон аст, зеро Ӯ ҳамеша ҳозир аст ва медонад, ки дар зеҳни онҳо чӣ ҳаст ва онҳо чӣ мехоҳанд. Вақте ки онҳо аз ҷаҳон даст мекашанд ва ба ҳамоҳангии

рӯхонӣ майл доранд, Худо назди онҳо хоҳад омад.
Вақте ки ин хоҳиш дар дили касе, ки онро меҷӯяд,
реша давонад, Худо ба он дил меояд ва онро бо
некӣ ва баракат пур мекунад. Ягона чизе, ки барои
он зиндагӣ кардан арзанда аст, ин ҳамоҳангӣ бо
Худо ва ба даст овардани лутфи Ёст. Ин ҳамоҳангӣ
бояд аҳди абадӣ ва аҳди шикастнопазир бошад
(онҳое, ки аҳди Худоро риоя мекунанд ва онро
намешикананд).

Ҳар кас аз дигарон сарвати бештар орзу
мекунад. Ҳатто вақте ки онро ба даст меорад,
норозӣ мекӯнад ва мефаҳмад, ки каси дигар
сарватмандтар аст. Одамон дар ботлоқзори
бадбахтии худ зиндагӣ мекунанд, ки аз хоҳишҳои
худ сарчашма мегирад. Мо бояд аз он чизе, ки
дорем, қаноатманд бошем. Дороиҳои моддӣ
хушбахтӣ намеоранд; баръакс, онҳо аксар вақт
изтироб, нигаронӣ ва нигарониҳоро афзун
мекунанд.

Роҳ ба сӯи Худо соддатарин ва осонтарин роҳ
аст, аммо кам касон бо вучуди расму оинҳо ва
расмиёти зиёди динӣ дар он роҳ мераванд. Беҳтар
аст, ки дилҳои худро ба сӯи Худо гардонем ва аз Ё
он чизеро пурсем, ки барои мо беҳтарин ва
пайдортарин аст. Дар асл, Худо интизори мост,
зеро мехоҳад моро аз бадӣ ва хатар дур нигоҳ
дорад. Ё моро бо Ё дар дилҳо ва ақли худ мехоҳад,
зеро молҳои арзони ин ҷаҳон наметавонанд орзуҳои
инсониро қонеъ кунанд ё холигии рӯҳониеро, ки мо
дар дохили худ эҳсос мекунем, пур кунанд. Худо
ҳамеша бо мо сухан мегӯяд, аммо кам касон овози
Ёро мешунаванд. Ин овози ором аксар вақт аз
ҷониби фарёди андешаҳои пурғавғо ва хоҳишҳои
ошкоро ғарқ мешавад. Аммо вақте ки андешаҳо
фуру мераванд ва хоҳишҳо ором мешаванд, мо

овози Худоро ба таври возеҳ мешунавем, ҳатто агар он хомӯш ва заиф бошад ҳам. Дар ҳақиқат, Худо ҳама чизро барои кӯмак ба башарият мекунад, дарҳоро мекушояд ва роҳҳоро равшан мекунад, то мо бубинем, ки дар кучо бояд қадам гузорем, мабодо мо пешпо хӯрем ё лағжем. Аммо аксари одамон ин ҳақиқатро дарк намекунанд.

Ман намехоҳам, ки одамон фикр кунанд, ки танҳо бо гӯш кардани дигарон ё хондани китоб ба дониш ноил мешаванд. Онҳо бояд он чизеро, ки меҳонанд ва мешунаванд, татбиқ кунанд. Рафтан ба ибодатгоҳҳо аз он беҳтар аст, ки дар хона бимонанд ва ба сӯҳбатҳои беҳуда гӯш диҳанд. Аммо ҳатто дар ибодатгоҳҳо низ бояд ҳузури Худоро дар дили худ эҳсос кунанд ва бидонанд, ки чӣ гуна онро эҳсос кунанд. Эҳсосоти шадид ва таҳлилҳои оқилона наметавонанд ба мо донишero диҳанд, ки рӯҳҳои мо меҳоҳанд ба даст оранд.

Вақте ки мо худро ба Худо таслим мекунем ва бо хоҳишҳои худхоҳона хайрухуш мекунем ва вақте ки итминон ҳосил мекунем, ки Худо ҳамеша бо мост, дар рӯҳи мо маскан гирифтааст ва моро бо афкор ва эҳсосоти нек ва наҷиб илҳом мебахшад, мо хушбахтӣ ва озодӣ хоҳем дошт ва тулӯи хирадро дар уфуқи рӯҳ шоҳид хоҳем шуд.

Тасаввур кунед! Даҳсолаҳо пас, вучуди мо як орзу хоҳад буд ва ҳама чизе, ки мо ҳоло мекунем, қисми он орзу хоҳад шуд. Ҳатто бузургтарин шахсиятҳои башарият танҳо як фрагменти шуури инсонӣ хоҳанд шуд. Аммо он шахсиятҳои бузург ба ҳадафи ниҳони худ расиданд, зеро онҳо ба сатҳи баландтарин расиданд ва дар рӯҳ зинда монданд, аз ҳама чизҳои рӯйдода пурра огоҳ ва огоҳанд, зеро онҳо дар шуури илоҳӣ муттаҳид шудаанд. Ҳар касе, ки кӯшиш мекунад, ки тавассути андеша ва

таълимоти онҳо бо онҳо ҳамоҳанг шавад, ногузир ҳузури онҳоро эҳсос мекунад, баракатҳои онҳоро мегирад ва дар асл медонад, ки онҳо воқеан бо онҳо дар муошират ҳастанд.

Зиндагӣ як орзуи бузург аст, аммо вақте ки шумо ҳоло ба бадани худ нигоҳ мекунед ва онро пур аз ҳаёт мекунед, шумо ба воқеияти ин орзу комилан боварӣ пайдо мекунед. Шумо фикр мекунед, ки барои хушбахтӣ бояд ин ё он чизро ба даст оред. Аммо новобаста аз он ки чӣ қадар орзуҳоро иҷро мекунед, шумо тавассути онҳо хушбахтӣ пайдо карда наметавонед. Ҳар қадар бештар ба даст оред, ҳамон қадар бештар орзу мекунед. Орзуҳо бояд филтр карда шаванд ва ҳаёт содда карда шавад. Агар шумо хоҳед, ки дар роҳат, оромӣ ва қаноатмандии ботинӣ зиндагӣ кунед.

Дар Навиштаҳо гуфта шудааст, ки шахсе, ки хоҳишҳояш ҳамеша ба дарун (ба сӯи рӯҳаш) ҷорӣ мешаванд, шахси дорои оромии ботинии баланд аст. Дар ин маврид, онҳо мисли баҳр ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад ва кам намешавад, балки пур аз обе боқӣ мемонад, ки пайваста ба он ҷорист. Аммо шахсе, ки дар обанбори оромии худ сӯроҳиҳои хоҳиш эҷод мекунад ва ба обҳои ҳаётан муҳим имкон медиҳад, ки аз он ҷори шаванд ва беҳуда сарф шаванд, дар бораи оромии рӯҳонӣ ва хушбахтии ботинӣ чизе намедонад.

Мо ба роҳнамоии онҳое ниёз дорем, ки Худоро мешиносанд, қобилияти муошират бо Ёро доранд ва ҳузури Ёро бошуурона эҳсос мекунанд. Пайғамбарон аз мо хоҳиш кардаанд, ки Худоро дар оромии ботинӣ, дар танҳои рӯҳ, ки дар он рӯҳи содиқ ва шодмонии олии рӯҳонӣ зиндагӣ мекунад, ҷустуҷӯ кунем. Муаллимони равшанфикри

Ҳиндустон низ ин ғояҳоро дастгирӣ мекунанд ва аҳамияти мулоҳизаи амиқро барои дарки Худо Илоҳӣ дар умқи рӯҳ таъкид мекунанд.

Ҳама чиз дар вучуд ларзиши мавҷмонанд аст, ки аз ҷониби ақли Худо роҳнамоӣ мешавад. Ин ларзиши оқилона Рӯҳулқудс ё Рӯҳи вафодор аст, ки бо ӯ тавассути дуо ва мулоҳиза муошират кардан мумкин аст.

Дар оромии рӯҳи шумо ва боғи ақли мутамаркази шумо, муҳаббат бо Мутлақ ва Беохир беохир аст. Аммо агар мо аввал пулро пайгирӣ кунем, ёфтани Худо душвор аст. Мо бояд Худоро қисми ҷудонашавандаи ҳаёти худ гардонем ва сипас мо ҳама чизеро, ки дар ин ҳаёт ба мо лозим аст, хоҳем дошт. Ҳар касе, ки Худоро дар дили худ ҷойгоҳи доимӣ гардонад, Худо ба онҳо саҳми фаровони неъматҳои заминро осмонро ато мекунад ва дар пеши онҳо уфуқҳои васеъро мекушояд, ки дар он ҷо офтобҳои хирад медурахшанд, роҳҳои онҳоро равшан мекунанд ва торикии атрофи онҳоро пароканда мекунанд. Худо ошиқӣ абадӣ аст ва барои башарият хушбахтӣ вучуд надорад, магар вақте ки онҳо Худоро мисли - ҳадди ақал - азизтарин наздикони худ дӯст медоранд, зеро бе Худо мо моҳияти муҳаббатро намедонистем ва ширинии онро намечашидем.

Мо бояд омӯзем, ки иродаи худро истифода барем ва ақли худро барои ҷустуҷӯи Худо бо тамоми дил равона кунем. Амалҳои инсонӣ аз хоҳишҳо вобастаанд ва ин одатҳо моро пайваста маҷбур мекунанд, ки кореро анҷом диҳем, ки намехоҳем. Дар ҳақиқат, инсон душмани худӣ ӯст, ки аз он беҳабар аст. Ӯ намедонад, ки чӣ тавр ором нишинад ва вақташро барои Худо сарф намекунад, аммо хушбахтӣ ва вуруди кафолатнокро ба бихишт

бе таъхир мехоҳад. Таҷрибаи муқаддасро танҳо бо хондани китобҳо, гӯш кардани мавъизаҳо ё анҷом додани корҳои нек ба даст овардан мумкин нест. Инҳо ҳама бешубҳа муфиданд, аммо онҳо нокифояанд. Расидан ба Худо тамаркузи дақиқ ва тафаккури амиқро талаб мекунад.

Мо бояд аввал лутфи Худоро ҷӯем. Мо наметавонем ҳамаро писанд кунем, зеро ин ғайриимкон аст. Ман кӯшиш мекунам, ки касеро ҳафа накунам. Ман ҳар коре, ки аз дастам меояд, мекунам ва ин ҳама чизест, ки ман метавонам анҷом диҳам. Ҳадафи ягонаи ман писанд омадан ба Худост. Ман дастҳоямро барои фурӯтанӣ дар назди Ё дуо мегӯям, пойҳоямро барои ҷустуҷӯи Ё дар ҳама ҷо ва ақламро барои фикр кардан дар бораи Ё ва андеша кардан дар бораи мӯъҷизаҳои Ё истифода мебарам. Худо бояд дар дилҳои мо ҷои аввалро ишғол кунад, то мо Ёро ҳамчун сулҳ, муҳаббат, фаҳмиш, меҳрубонӣ, ҳамдардӣ ва хирад эҳсос кунем. Ин ва ҳеҷ чизи дигаре нест, он чизест, ки ман омадаам, то ба шумо шаҳодат диҳам ва дар бораи он сӯҳбат кунам.

Илова бар андеша, бояд ҳамсафари хуб дошта бошад. Мо набояд аз паси одамон, балки аз паси Худо равем. Агар шумо дар ин андешаҳо фоидае пайдо кунед, онро неъматӣ Худо ҳисоб кунед, зеро ҳама ситоишҳо ба Ё тааллуқ доранд. Онҳоро бо дигарон мубодила кунед, то онҳо дар онҳо он чиро, ки пайдо мекунад, пайдо кунанд (Ва дар бораи неъматӣ Парвардигоратон, дар бораи он сухан гӯед). Ва фаромӯш накунад, ки ҳар рӯз ба касе мувофиқи қобилияти худ кумак кунед. То он даме, ки пул дар ҷайбам бошад, ман аз додани хайр даст намекашам, зеро манбаи беохир ва ҷоришавандаи ман Худост.

Ниҳоят, мо бояд Худоро мисли бузургон бишносем. Ин тавассути тафаккур ва талоши шахсӣ имконпазир аст.

Як бор ман аз беруни зиёратгоҳ мерафтам ва дар бораи устои бузургам Шри Юктисвар фикр мекардам, ки чанд сол пеш аз он ки ман ба ӯ саҳт майл доштам ва аз он ки ӯ бо ман набуд, то аз зебӣ ва фазои зиёратгоҳ лаззат барам, аз олам даргузашт. Ногаҳон ӯ аз осмон ба ман зоҳир шуд ва гуфт: "Оё ту фикр мекуни, ки танҳо ту аз ин макони зебо лаззат мебарӣ? Ман мисли ту аз он лаззат мебарам!"

Чустуҷӯкунандае, ки мехоҳад бо Худо иттиҳод кунад, бояд тавассути машқи ҳаррӯзаи мулоҳиза ва муҳаббати ӯ ва расонидани ин муҳаббат ба ҳама саъй кунад. Ин ягона роҳи пешгирии низоъ аст. Ҳамкориҳои рӯҳонӣ муҳим аст. Бе маънавияти ҳақиқӣ хушбахтиҳои инфиродӣ ё умумӣ вучуд надорад. Ҳамоҳангии муқаддас ягона роҳи ҳалли ҳама мушкилоти ҷисмонӣ, молиявӣ, оилавӣ, ахлоқӣ ва рӯҳонӣ аст.

Хушбахтӣ аз эҳсоси наздикӣ ба Худо сарчашма мегирад. Инсоният худро дар паси панҷараҳои нодонӣ зиндонӣ кардааст ва вақти он расидааст, ки аз ин зиндони шармандакунанда раҳо шавад. Ақл бояд ҳамеша ба сӯи Худо нигаронида шавад, новобаста аз шароит, ва он гоҳ шумо оромӣ ва шодмонии бузургро эҳсос хоҳед кард.

Касоне, ки ба Худо таваккал мекунанд ва вучуди худро ба ӯ мебахшанд, якдигарро рӯҳбаланд ва маърифат мекунанд ва пайваста Худоро ёд мекунанд, хушбахттаринҳо дар ин дунё ва барандаи неъматҳои охиратанд.

Асалому алайкум

Парда баланд мешавад ва равшан мешавад

Ҳар яки мо ба сурати Худо офарида шудаем. Мо аз

Рӯҳи илоҳии Ё сарчашма гирифтаем ва моҳияти Ё дар тамоми покӣ, ҷалол ва неъматӣ бепоёнаш дар дохили мо зиндагӣ мекунад. Ин мероси муқаддас қалъаи ноустувор аст. Барои он ки шахс худро ҳамчун гунаҳкор ва дар роҳҳои гуноҳ саргардон маҳкум кунад, яке аз бузургтарин гуноҳхост. Зеро бо ин кор онҳо худро ба нотавонӣ, ноумедӣ ва нотавонӣ дар болоравӣ ва болоравӣ маҳкум мекунанд. Дуруст аст, ки шахс метавонад амалҳои худро, ки хилофи қонунҳои табиӣ ва илоҳӣ ҳастанд, анҷом диҳад, аммо онҳо бояд фавран самти худро тағйир диҳанд ва ба роҳи рост рӯй оваранд. Дар табиати поки худ, инсон маъбади муқаддас аст ва .Рӯҳи илоҳӣ дар дохили онҳо зиндагӣ мекунад

Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо моро бечунучаро ва бечунучаро дӯст медорад, аммо азбаски Ё ба мо интиҳоби мутлақро барои наздик шудан ба Ё ё рӯй гардондан аз Ё додааст, Ё пеш аз он ки Ё назди мо ояд, интизор мешавад, ки мо хоҳиши худро .барои муҳаббати Ё баён кунем

Боре овози ӯро ҳангоми мулоҳиза шунидам, ки пичиррос мезад: «Ту мегӯӣ, ки ман бо ту нестам, аммо ба дарун нигоҳ накардаӣ, ман туро як лаҳза ҳам тарк намекунам, ба маъбади рӯҳ ворид шав ва маро хоҳӣ дид, зеро ман ҳамеша дар ин ҷо ҳастам, то туро қабул кунам ва туро бо саломномаи муҳаббати илоҳӣ истиқбол .«кунам

Дар роҳи маънавӣ самимияти амиқ муҳим аст, Дар .поки ва ҳақиқат субҳи рӯҳ медурахшад

Хирадмандии инсонии мо дар муқоиса бо Худо ҳеҷ
чиз нест. Ягона роҳе, ки мо метавонем ба Ё наздик
шавем, ин аст, ки ба Ё ҳамон муҳаббати покеро, ки Ё ба
.мо ато мекунад, диҳем
Ҳар кас дар ниҳоят наҷот хоҳад ёфт, аммо онҳое, ки
дар ин роҳ сустӣ мекунанд, ба вартаи бепарвой
меафтанд. Бепарвой моро аз дарк кардани аҳамияти
муҳими ёфтани Худо дар айни замон, дар ҳамин лаҳза
бозмедорад. Сайёраи бузурги мо Замин, ки дар кайҳон
шино мекунад ва ҳувиати инсонии мо ба мо дода
нашудааст, ки чанд солро дар ин ҷо гузаронем ва сипас
ба ҳеҷ чиз нопадид шавем. Баръакс, мо бояд амиқ
андеша кунем ва сирри вуҷудро дарк кунем. Зиндагӣ бе
дарки мақсади зиндагӣ аблаҳона, аблаҳӣ ва беҳуда сарф
кардани вақт аст. Асрори ҳаёт моро аз ҳар тараф ихота
мекунад ва Худо ба мо ақл додааст, то роҳи ҳалли
.онҳоро пайдо кунем
Дар ҷустуҷӯи муҳаббати пайдор, ман фаҳмидам, ки
Худо маро ба ҳар роҳе, ки тасаввур кардан мумкин аст,
дӯст медорад, Ё маро ҳамчун модар, падар ва дӯст дӯст
.медорад
Ман он дӯсти абадиро берун аз ҳама дӯстон ҷустуҷӯ
,кардам
Ва дар бораи он маъшуқи бузурге, ки ман ҳоло
мебинам, ки дар ҳар чеҳраи меҳрубон ва пурмеҳр
медурахшад, Он дӯсти илоҳӣ ҳаргиз маро ноумед
.накардааст ва ҳаргиз маро ноумед накардааст
Худо пушти ҳама чизҳои мавҷуд аст. Мо бояд
волидони худро эҳтиром ва бо онҳо меҳрубонӣ кунем,
аммо бояд Худоро бо тамоми дилу ҷон дӯст дорем. Мо
бояд аҳамияти робитаи ҳаётан муҳимро бо Ё эътироф
.кунем, бе он ки вақти бештарро беҳуда сарф кунем
Вақте ки мо хоб мекунем, намедонем, ки бедор
мешавем ё не. Мо ин заминро як ба як тарк мекунем.
Аммо ин фикр набояд боиси изтироб гардад. Вақте ки мо

мемирем, мо даъват шудаем, ки аз нав дар рӯи замин
таваллуд шавем ва аз он ҷое, ки дар ин ҳаёт қатъ
.кардем, ҳаёти навро оғоз кунем

Ман ҳаётро ҳамчун пайдоиш ва парокандашавии
мавҷҳо дар сатҳи уқёнус мебинам. Мавҷи инсонӣ
ҳангоми таваллуд аз сатҳи уқёнуси илоҳӣ боло меравад
ва ҳангоми марг дар қалби Худо қарор мегирад. Ман ин
ҳақиқатро дарк кардам ва медонам, ки новобаста аз
марги бадан, ман ҳеҷ гоҳ воқеан намемирам. Зеро хоҳ
ман дар уқёнуси рӯҳи илоҳӣ истироҳат кунам, хоҳ дар
бадани ҷисмонӣ бедор бошам, ман бо уқёнуси кайҳонӣ
як ҳастам. Ки хушбахтии олий дар ҷаҳон пайдо
намешавад. Дар айни замон, ба мо лозим нест, ки барои
ҷустуҷӯи ҳадаф ба ҷангал фирор кунем. Мо метавонем
Худоро дар ин ҷангали ҳаёти ҳаррӯза - дар умқи ғори
.хомӯшӣ пайдо кунем

Инсонҳо метавонанд хатогиҳои зиёде содир кунанд,
аммо онҳо дар сурати рӯҳи илоҳӣ шакл гирифтаанд.
Худо ин ҷаҳони ҳаёлии лаззатҳои заминиро танҳо бо як
мақсад офаридааст: то инсоният дарк кунад, ки ин
танҳо як драмаи кайҳонӣ аст, аз ҳаёлҳо даст кашад ва
танҳо Худоро дӯст дорад. Ин ҳақиқат аст ва дигар хел
буда наметавонад. Чаро Худо моро офаридааст, ки
аъзои оилаамонро дӯст дорем, то онҳоро як ба як аз мо
дур кунем? Ин ҳодисаҳо ба мо дарк мекунанд, ки Худо
моро воқеан дӯст медорад, берун аз ҳамаи онҳое, ки мо
.дӯст медорем

Зиндагӣ як силсила тасвирҳои ҳаракаткунанда аст,
аммо дарки ин ҳақиқат душвор аст, зеро иллюзияҳо
воқеӣ ва воқеиятҳо мисли иллюзия ба назар мерасанд.
Ҷаҳон ҳар шаб ҳангоми хоб аз шуури мо нопадид
мешавад, шояд аз ин рӯ мо фаҳмем, ки коиноти моддӣ
.воқеӣ нест

Ин дарси хоб на барои тарсонидани мо, балки барои
он омадааст, ки моро ба ҳақиқати Худо водор созад. Ҳеҷ

чиз наметавонад рӯхро қонеъ гардонад, ба ҷуз Худо ва
муҳаббати Ё. Рӯҳи Худо ҳақиқати беҳамто аст. Ҳеҷ чиз
ғайривоқеъ вучуд надорад ва он чизе ки воқеъ аст,
наметавонад ғайривоқеъ бошад. Хирадмандон ин
.ҳақиқати дурахшонро мефаҳманд

Солҳои зиёди умри мо гузаштанд ва танҳо солҳо,
ҳафтаҳо, рӯзҳо ва соатҳо боқӣ монданд. Чаро вақтро
барои корхое, ки ғоидаовар нестанд, сарф кунем? Мо
бояд шабу рӯз бо Худо пайваست шавем ва дар ин хоҳиш
комилан самимӣ бошем, пеш аз он ки вақти
муайяншудаи зиндагӣ ба охир расад ва мо ин заминро
.бе анҷом додани ягон кори муҳим тарк кунем
Дар ҳамон лаҳза ман нури бузурги Худоро дидам, ки
тамоми махлуқотро фаро гирифтааст. Чӣ шодмони
!беандоза! Чӣ нури аҷиб

Худоё, ман аз Ту миннатдорам ва барои ин
неъматҳои фаровони эҳсоси ҳузури Ту дар назди Ту
.сачда мекунам

Ба ҳама яксон баракат фиристед, то мо дарк кунем,
ки Ту ҳақиқати ниҳой дар коинот ҳастӣ ва Ту ҳадафи
.ниҳои мо ҳастӣ, ки аз он ҳадафи дигаре нест
Мо бояд Ёро дӯст дорем ва дар ҳар лаҳзаи ҳаётамон
— дар кор ва истироҳат, дар ҳаракат ва оромӣ — бо дуои
амиқ ва орзуҳои сӯзон бо Ё сӯхбат кунем. Он гоҳ мо
мебинем, ки пардаи ҳаёл баланд ва пароканда мешавад.

Худо дар ҳар лаҳзаи ҳаёти мо бо мост. Касоне, ки бо Ё
тафаккур мекунанд ва бо Ё ҳамоҳангӣ мекунанд, Ёро дар
зебоии гулҳо, ашрофи рӯхҳои меҳрубон, эҳсосоти баланд
ва наҷиб ва орзуҳои зебо мебинанд. Ниҳоят, Ё аз паси
пардаҳои ғафс берун меояд, то ба ҳар як ҷӯяндаи
:самимӣ бигӯяд

Мо муддати тӯлонӣ аз ҳам ҷудо будем, зеро"
меҳостам, ки ту ба таври ихтиёрӣ ба ман муҳаббататро
ато кунӣ, ман туро ба сурати худ офаридам ва интизор

шудам, ки ту аз озодии худ истифода бурда,
".муҳаббататро ба ихтиёри худ ба ман ато кунӣ
Мо бояд аз Худо хоҳиш кунем, ки ба мо тӯҳфаи
абадӣ ва пайдори муҳаббати илоҳии Ёро ато кунад. Аммо
кӣ метавонад ин Худои меҳрубонро бе саъю кӯшиш
пайдо кунад? Агар шумо 25 фоизи кӯшишро сарф кунед,
боқимонда ба Худо ва роҳнамои рӯҳонии шумо вобаста
аст. Ман барои худам ҳеҷ чиз намерӯсам, зеро ҳама
ситоиш ба Худо, манбаи ҳама некиҳо ва файз тааллуқ
дорад. Бигзор файзи Ё бо шумо ҳамроҳ бошад, огоҳии Ё
бо шумо бошад ва бигзор шумо фаровонии ҳузури Ёро
.дар дохили худ ва дар атрофи худ дарк кунед
Худо ғавран ба мо ҷавоб намерӯсад, зеро мо аз
нишон додани он ки чӣ қадар Ёро меҷӯем, дудила
мекунем. Мо набояд аз наздик шудан ба Ё натарсем,
балки Ёро аз он худ, маҳбуби худ ҳисоб кунем ва Ёро бо
андешаҳо, амалҳо, дилҳо ва ақли худ пайваста ҷустуҷӯ
кунем ва мо Ёро бузургтарин паноҳгоҳи амният ва оромӣ
.дар ин вучуд хоҷем ёфт
Эй Парвардигор, ман ин гулдастаи рӯҳҳои некро ба
Ту пешниҳод мекунам, то онҳо маъбади ҳузури Туро оро
диҳанд. Ин рӯҳҳоро, ки оила ва маҳбуби Ту ҳастанд,
ҳамроҳӣ мекунем. Номи мубораки Туро месароям.
Торикии нодонӣ бо нури муқаддаси Худо пароканда
мекунем. Бо нури дурахшон ва бепоёни вучуди Худ
торикиро аз ақли мо дур мекунем. Мо аз он Ту ҳастем,
новобаста аз шароите, ки дорем. Худо ба мо ошкор кун,
эй Парвардигори бузургӣ ва фазл, ҳар яки моро баракат
деҳ. Пичирросҳои андешаҳои орзуманди мо ва тапишҳои
орзуманди дилҳои пурмуҳаббати моро қабул кун. Ба Ту
ҳама муҳаббат, эҳтиром ва орзуро пешниҳод мекунем,
зеро Ту маҳбуби мо ва ҳама чизе ҳастӣ, ки мо дар ин
.коинот дорем
Бо файзи Худ моро баракат деҳ Девоҳҳои
хоҳишхоеро, ки моро аз Ту ҷудо мекунанд, бишканед

Подшоҳи илоҳӣ бошед, ки бар ҳамаи орзуҳои мо
нишастааст Бигзор нури ҷалоли Ту дар тамоми ҷаҳони
бузург паҳн шавад Ҳамаи моро баракат деҳ Моро бо бӯи
хуши ҳузури Худ пур кун Ва бигзор мо боз ҳам бештар
дарк кунем, ки Ту ҳамеша бо мо будӣ, Ту ҳоло бо мо
.ҳастӣ ва Ту то абад бо мо хоҳӣ буд
Мо аз файз ва муҳаббате, ки ба пайравони содиқи
худ, ки ба наздикии Ту орзу мекунанд ва бесаброна
интизори ҳузури Ту ҳастанд, бахшидаед, аз Ту
сипосгузорем. Умедворем, ки доираи шогирдони Ту
афзоиш хоҳад ёфт, то мо ҳузури мубораки Туро ҷашн
.гирем ва аз наздикии Ту шодӣ кунем
Ба мо баракат деҳ, то дилҳои худро ба рӯи якдигар
боз кунем ва ниятҳои худро пок созем, то сазовори
ҳимоя ва ғамхории Ту бошем. Худро аз дарун ва зоҳир
ошкор намо. Ҳамаи моро муттаҳид гардон ва бо нури ин
.ваҳдат, бигзор мо вучуди беназири Туро эътироф кунем
Бо самимияти дилҳои муттаҳид ва орзуи рӯҳҳои
ҳамоҳанги худ, мо дар пеши Ту сачда мекунем ва аз Ту
кӯмак, роҳнамоӣ ва огоҳии доимии ҳузури Туро дар
.рӯҳҳои худ меҷӯем
Бигзор оташи абадии муҳаббат дар дилҳои мо
равшан фурузон бошад ва мо наздикии Туро ҳоло ва то
абад ба худамон эҳсос кунем, эй Парвардигори мо, эй
!маҳбуби мо

Орзуи олий ва капсулаҳои рӯҳӣ

**Ҷалоли Худо бузург аст. Ӯ моҳияти ҳақиқат аст
ва онро дар ин ҳаёт пайдо кардан мумкин аст. Дар
дилҳои одамон дуоҳо ва илтиҷоҳои зиёде ҳастанд:
барои пул, шӯҳрат, саломатӣ - дуоҳои ҳар навъ.
Аммо дуое, ки бояд дар ҳар як дил пеш аз ҳама
бошад, барои эҳсоси ҳузури Худост. Ҳангоми қадам
задан дар роҳҳои зиндагӣ бо хомӯшӣ ва итминон,
мо бояд дарк кунем, ки Худо ҳадафи ниҳой аст, ки**

метавонад моро қонеъ гардонад ва хоҳишҳои моро иҷро кунад, зеро дар Худо ҷавоб ба ҳар орзуи дил аст.

Вақте ки шумо наметавонед хоҳишро бо кӯшиши худ амалӣ кунед, шумо дар дуо ба Худо муроҷиат мекунед. Ҳамин тариқ, ҳар як дуо, ки шумо мегӯед, орзуи пинҳонии дарунро ошкор мекунад. Аммо вақте ки шумо Худоро пайдо мекунед, ҳама хоҳишҳо нопадид мешаванд ва ҳама хоҳишҳо амалӣ мешаванд.

Орзуҳои дунявӣ аз тасаввуроти нодуруст дар бораи ҳадафи зиндагӣ бармеоянд. Ин замин ҳонаи воқеии мо нест. Навиштаҳои Муқаддас ба мо мегӯянд, ки мо ба Худо тааллуқ дорем, мо ба сурати Ӯ офарида шудаем ва иродаи Ӯ ин аст, ки мо ба асли илоҳии худ баргардем. Он чизе ки инсоният дарк намекунад, ин аст, ки агар ба манбаи илоҳии худ барнагардад, маҷбур мешавад, ки барои иҷрои орзуҳои бешумор мубориза барад. Тасаввур кунед! Дуруст аст, ки инсонҳо наметавонанд аз доштани орзуҳо худдорӣ кунанд ва дар доштани онҳо ҳеҷ бадӣ нест. Аммо, аксари орзуҳои инсон ба иҷрои орзуи ниҳонии бозгашт ба Худо ҳалал мерасонанд. Ҳамин тариқ, онҳо ба хушбахтии инсон зарар мерасонанд. Агар инсоният Худоро нахоҳад ва Ӯро наёбад, он бо орзуи ҳар чизе, ки фикр мекунад, ба он хушбахтӣ меорад, месӯзад. Аммо иҷрои ғаврии ҳама орзуҳо ба таври худкор ба онҳое, ки Худоро меёбанд, меояд.

Ду гуруҳи орзуҳо мавҷуданд: онҳое, ки ба мо дар ёфтани Худо кӯмак мекунанд ва онҳое, ки моро аз ёфтани Ӯ бозмедоранд. Масалан, агар касе ба шумо зулм кунад, шумо наметавонед хоҳиши интиқомро эҳсос кунед. Аммо, агар шумо ин хоҳишро бо истифода аз қудрати баландтар ва

қобили қабули муҳаббат бартараф кунед, шумо ҳамон абзореро истифода кардаед, ки ба шумо дар ёфтани Худо кӯмак мекунад. Ҳама орзуҳо бояд бо роҳи шарафмандона иҷро шаванд, зеро вақте ки онҳо тавассути воситаҳои дунявӣ иҷро мешаванд, орзуҳо дар баробари мушкилот ва ранҷу азоб зиёд мешаванд. Агар мо ҳама орзуҳои худро ба Худо пешниҳод карданро ёд гирем, Ё барои амалӣ кардани орзуҳои неки мо ва решакан кардани орзуҳои зараровар ва харобиовари мо кор хоҳад кард. Ҳимояи беҳтаре аз вичдони пок ва ҳимояи беҳтаре аз зарбаҳои зиндагӣ аз доштани орзуҳои шариф ва оӣ вуҷуд надорад.

Вақте ки мо дарк мекунем, ки симои комили Худо дар дохили мост, ҳамаи орзуҳои мо амалӣ мешаванд. Дар он огоҳии муқаддас, ки аз ҳама ганҷҳо ва сарватҳои заминӣ болотар аст, шумо ҳатто агар тамоми ҷаҳонро ба шумо диҳанд ҳам, аз ларза намеафтед. На ситоиш дар шумо ғурурро бедор мекунад ва на маломат ба шумо зарар мерасонад, зеро шумо шодмонии Худоро дар дохили худ хоҳед ҷашид ва ин муҳимтарин мулоҳиза дар ҳаёти шумо хоҳад буд.

Мо бояд пеш аз ҳама аз Худо роҳнамоӣ пурсем, то дар талошҳои худ барои ноил шудан ба хоҳишҳои қонунии худ ба ҳама дуоҳои худ ҷавоб гирем. Аммо дуо бояд аз дуо дур карда шавад. Тарзи кӯҳнаи дуо бояд тағйир ёбад ва мо бояд бо эътимоди комил ва имони устувор ба Худо рӯ оварем, ки Ё моро мешунавад ва дархостҳои моро иҷро мекунад. Худо намехоҳад, ки мо аз иродаи худ даст кашем — ҳатто вақте ки мо ба Ё дуо мекунем — зеро ин ирода гаронбаҳотарин тўҳфаест, ки мо аз дасти меҳрубони Ё гирифтаем,

ҳаққи муқаддасест, ки Ў аз лаҳзаи офариниши мо барои мо пешбинӣ кардааст.

Албатта, бояд байни дуоҳо ва хоҳишҳои оқилона ва ғайриоқилона фарқ гузошт. Дар хотир доред, ки хоҳиш қудрат аст; агар шумо ба хоҳише часпида бошед — хоҳ хуб бошад, хоҳ бад, хоҳ муфид ва хоҳ зараровар — ва шабу рӯз ба он машғул шавед, он дар ниҳоят амалӣ мешавад. Аз ин рӯ, бояд эҳтиёткор бошед ва аз пинҳон кардани хоҳишҳои зараровар худдорӣ кунед, зеро онҳо амалӣ хоҳанд шуд ва бо худ зарари бузург ва бадбахтии нохушоянд хоҳанд овард.

Бо гузашти вақт, шумо хоҳед дид, ки ҳарчанд хоҳишҳоятон амалӣ шаванд ҳам, дилатон холи мекунанд ва шумо исёни ботиниро эҳсос хоҳед кард. Тасаввур кунед, ки системаи ҳозимаи шумо заиф аст, аммо шумо хӯрокҳои бирёншударо мехоҳед. Албатта, ҳар дафъае, ки онҳоро мехӯред, сарфи назар аз лаззате, ки ҳангоми лаззат бурдан эҳсос мекунед, дард ҳис хоҳед кард. Ва аз ин рӯ, шумо эҳсос хоҳед кард, ки хато кардаед. Ҳикмат истифодаи фаҳмиширо барои фарқ кардани хоҳишҳои хуб ва бад амр медиҳад ва вақте ки ин ба даст меояд, ин хоҳишҳои нодуруст набояд амалӣ шаванд. Инсон қудрати ботинии фаҳмиширо дорад ва бояд ҳамеша аз он истифода барад ва ҳаёти худро мувофиқи амри вичдон, ки овози Худост, роҳнамоӣ кунад.

Орзуҳои амалӣ нашуда дар дил боқӣ мемонанд. Дар пинҳон кардани онҳо чӣ зараре ҳаст? Ин аст ҷавоб:

Ҳар як хоҳиш аз қувваҳои мушаххас иборат аст: ё некӣ, ё бадӣ, ё ҳарду. Вақте ки инсон мемирад — Худо ӯро раҳмат кунад — ин қувваҳо сарфи назар аз пӯсиш ва пӯсидани бадан намемиранд. Баръакс,

онҳо рӯхро дар ҳар чое, ки меравад, дар шакли капсулаҳои рӯҳии мутамарказ ҳамроҳӣ мекунанд. Вақте ки инсон дар як таҷассуми нав аз нав таваллуд мешавад, ин капсулаҳо ё лавҳаҳои рӯҳӣ ҳамчун майлҳои рафторӣ зоҳир мешаванд. Ҳамин тариқ, шахсе, ки аз майзада ғавтидааст, ҳангоми аз нав таваллуд шудан майл ба машруботро бо худ меорад ва ин майл то он даме, ки онҳо майли машруботро бартараф кунанд, боқӣ мемонад. Ин ба чизҳои дигар низ дахл дорад.

Ҳатто кӯдакони хурдсол низ хислатҳои нишон медиҳанд, ки аз ҳаёти гузашта ба даст овардаанд. Баъзе кӯдакон аз хашми шадид азият мекашанд. Дигарон бадахлоқанд. Албатта, Худо онҳоро ин тавр наофаридаст. Орзуҳои иҷронашуда аз ҳаёти гузашта ин майлҳои равонино ташаккул додаанд ва аз сабаби онҳо рӯҳ каме аҷиб ба назар мерасад, ҳарчанд он бо сурати поки Худо офарида шудааст. Агар дар ин ҳаёт тасвири Худо дар дохили инсон таҳриф шавад, хоҳ аз хашм, хоҳ аз тарс ё шахват, ва ин хислатҳо ҳоло мағлӯб нашаванд, пас онҳо бо онҳо аз нав таваллуд мешаванд (ё бо онҳо аз нав таваллуд мешаванд) ва бори ин майлҳои бадбахтро то он даме, ки онҳоро дар ин ё оянда мағлӯб кунанд, бар дӯш мегиранд. Аз онҳо гурехтан нест, то он даме, ки онҳо мағлӯб нашаванд.

Аз ин рӯ, беҳтар аст, ки ҳамаи хоҳишҳои ҳоло иҷро кунед ё онҳоро мағлӯб кунед.

Беҳтарин роҳи ҳалос шудан аз чунин хоҳишҳо ин эҳсос кардани шодмонии олии илоҳӣ аст. Дар акси ҳол, ин хоҳишҳои саркӯбшуда ва орзуҳои ноком рӯхро таъқиб ва азоб медиҳанд.

Инсон бояд бо ғаҳм ва хирад дарк кунад, ки танҳо Худо қодир аст хушбахтии пок ва пайдорро ато кунад.

Аксари вақт, хоҳишҳо дар беҳушӣ пинҳон мемонанд. Шумо фикр мекунад, ки онҳо нопадид шудаанд, аммо ин тавр нест; ин яке аз асрори ҳаёт аст, ки худ як асрори бузург аст.

Аммо ин сир вақте ки мо ҳаётро таҳлил мекунем ва маънои онро дарк мекунем, нопадид мешавад. Агар шумо ҳар рӯз барои муддати кӯтоҳе ором нишинед ва худро тафтиш кунед, хоҳед дид, ки шумо орзуҳои зиёди иҷронашуда доред. Ин орзуҳо мисли микробҳои марговаранд, ки инсон онҳоро дар ҳар ҷое, ки меравад, ҳам дар ин ҳаёт ва ҳам дар оянда бо худ мебарад.

Роҳи беҳтарини пешрафт ин аст, ки тавассути интихоби оқилона хоҳишҳои зарароварро дар ин зиндагӣ муайян кунед ва кӯшишҳои худро барои иҷрои хоҳишҳои неки худ равона кунед. Агар шумо хоҳиши худкушӣ ё анҷом додани коре нодурустро эҳсос кунед, бояд ҳоло ин хоҳишро аз байн баред. Худро бо фикр ва амал бовар кунед, ки дар рӯҳи худ шарораи илоҳӣ доред ва дар хотир доред, ки шумо ба сурати Худои Қодир офарида шудаед ва аз ин рӯ, шумо қудрат доред, ки аз табиати ҷисмонӣ ва одатҳои худ болотар равед.

Ба чизҳои боҳашамат камтар дилбастагӣ кунед ва аз хоҳишҳо бештар дур шавед, ва шумо дар набарди зиндагӣ ғолиб хоҳед шуд. Агар шумо аз дарди беохир азият мекашед, то ҳадди имкон кӯшиш кунед, ки худро аз огоҳии ҷисмонӣ дур кунед. Тавассути фаҳмиш, шумо метавонед ҳиссиётро мағлуб кунед. Фаҳмиши оқилона оташест, ки хоҳишҳои зараровар ва иштиҳои харобиоварро месўзонад ва онҳоро ба хокистар табдил медиҳад.

Барои одамон як одати маъмулӣ аст, ки ашёҳои кӯҳна, фарсуда ва нолозимро дар гӯшаи хона нигоҳ

доранд ва гоҳ-гоҳ хонаро тоза ва тоза кунанд. Ба ҳамин монанд, дар гӯшаи зеҳни зершуури шумо бисёр хоҳишҳо бо зарари пинҳон пинҳонанд, ки агар шумо бо онҳо дуруст муносибат накунад, метавонанд рӯзе ба шумо мушкилоти ҷиддӣ оваранд.

Таҳлили худӣ дар роҳи маънавӣ муҳим аст. Шумо метавонед нафратовар, асабонӣ ё зуд хашмгин бошед. Агар ин тавр бошад, ин хислатҳое, ки дар шуури шумо нигоҳ дошта мешаванд, натиҷаи амалҳои гузаштаи шумо мебошанд. Барои тоза кардани рӯҳияи худ аз ин мебели бетартиб ва фарсуда, шумо бояд бо амалҳои мусбат ва созанда оғоз кунед ва нисбат ба дигарон меҳру муҳаббатро парвариш кунед. Ҳар қадар шумо одамонро бештар дӯст доред, ҳамон қадар онҳо шуморо бештар дӯст хоҳанд дошт ва шумо муҳаббати онҳоро эҳсос хоҳед кард. Аммо агар шумо онҳоро, ҳатто ба худатон, танқид кунед, онҳо ин танқидро эҳсос мекунанд ва онро бо шиддат ба шумо бармегардонанд!

Фарз кунед, ки душмани кӯҳнае мурдааст, аммо шумо то ҳол нисбат ба ӯ кина ва нафрат доред. Шумо дар натиҷаи ин талхӣ азоб мекашед ва таъсири зараровари он дар бадан ва ақли шумо зоҳир мешавад. Беҳтар аст, ки ӯро ба хотири Худо бубахшед, зеро бо ин кор шумо худро аз хоҳишҳои бади интиқом, ки оромии рӯҳии шуморо вайрон мекунанд ва оромии шуморо мешикананд, раҳо мекунад. Анбӯҳи нафрат бар нафрат ё посух додан ба адоват бо нафрат на танҳо адовати душманатонро нисбат ба шумо шадидтар мекунад, балки дар натиҷа бадан ва эҳсосоти худро низ заҳролуд мекунад. Пас, бо бахшиши зебо бубахшед.

Баъзан инсон бояд ҳама чизро тарк кунад, то бо худ танҳо бимонад, то дар бораи ҳадафи зиндагӣ андеша кунад. Аксари одамон дар ҷараёни анъанаҳо ва мӯдҳо ғарқ шудаанд. Дар асл, онҳо ҳеҷ гоҳ ҳаёти худро надоштанд, балки зиндагии дунёро. Онҳо ба чӣ ноил шуданд ва дар кучо қарор гирифтанд?

Аз ин рӯ, барои инсон оқилона аст, ки гоҳ-гоҳ худро аз машғулиятҳои ҳаррӯза ва "вазифаҳо" дур кунад, то нооромии зеҳни худро ором кунад ва кӯшиш кунад, ки моҳияти онро дарк кунад ва ҳадаферо, ки меҳодад ба он ноил шавад, муайян кунад.

Дар хотир доред, ки бузургтарин шаҳодате, ки шумо метавонед қабул кунед, шаҳодати вичдони шумост: овози бехато ва бехатои рӯҳи шумо. Он чизе ки вичдонатон ба шумо мегӯяд, ин аст, ки шумо дар асл кӣ ҳастед, бе ороиш ё ниқоб.

Дар бораи қудрати Исои Масеҳ фикр кунед, ки гуфта буд: «Эй Падар, онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд, ки чӣ тавр кореро кунанд, ки намедонанд».

Ва дар бораи Паёмбари бузурге фикр кунед, ки гуфт: «Оё ба шумо чизеро, ки мартабаи инсонро баланд мекунад, нагӯям?» Гуфтанд: «Бале, эй Паёмбари Худо». Паёмбар (с) гуфтанд: «Бо касе, ки нисбат ба ту нодон аст, сабр кун, ба касе, ки аз ту инкор мекунад, ато кун, бо касе, ки аз ту робитаро қатъ мекунад, робита барқарор кун ва касеро, ки ба ту зулм мекунад, бубахш».

Гӯш додан ба овози вичдони равшанфистри шумо ба роҳи шумо нур ва ба ҳаёти шумо баракат меорад. Вақте ки шумо дар дилатон хоҳиши қавии иҷроии хоҳишро эҳсос мекунад, аз фаҳмиши худ

истифода баред ва аз худ бипурсед: "Оё ин хоҳиши хуб аст ё бад, ки ман меҳоҳам онро амалӣ кунам?"

Омилҳои зиёде хоҳишҳои инсонро афзоиш медиҳанд. Вақте ки касе мошини модели навро мебинад, меҳоҳад мошини ба он монандро дошта бошад. Вақте ки онҳо хонаи услуби навро мебинанд, меҳоҳанд мошини ба он монандро дошта бошанд. Тамоюли нави мӯд маъмул мешавад ва одамон орзу мекунанд, ки ин услубро харидорӣ ва пӯшанд!

Орзуҳо аз кучо пайдо мешаванд? Ман соатҳо дар ин бора фикр кардам. Оё шумо метавонед ҳамаи орзуҳои худро гурӯҳбандӣ кунед? Ман тавонистам ҳамаи онҳоро ҷудо кунам ва танҳо некиҳоро нигоҳ дорам. Ва вақте ки ба муоширати илоҳӣ расидам, фаҳмидам, ки ҳамаи орзуҳои неки ман якбора амалӣ шудаанд. Имрӯз шумо чизеро орзу мекунад ва фардо ҷони шумо ба чизи дигаре орзу мекунад. Ақли шумо, ки аз Худои Қодир сарчашма мегирад, наметавонад бо неъматҳои ин ҷаҳон қонеъ карда шавад ва ҳеҷ гоҳ нахоҳад буд, зеро дӯсти азизам, шумо ганҷи аз ҳама қиматбаҳои ҷони худро аз даст додаед, касе ки танҳо қудрати қонеъ кардани орзуҳои шуморо дорад ва хоҳишҳои шуморо иҷро мекунад. Ин ганҷи гумшуда Худост.

Дуруст аст, ки баъзе хоҳишҳои хуб ё зарурӣ мавҷуданд ва шумо бояд барои иҷрои онҳо саъй кунед. Аммо ҳангоми кӯшиши иҷрои хоҳишҳои хурдтари худ, фаромӯш накунед, ки аввал бузургтарин хоҳиши худро ба сӯи Худо иҷро кунед. Боварӣ ба он ки хоҳишҳо ва вазифаҳои хурдтар бояд аввал иҷро шаванд, як иллюзия ва фиреб аст. Ман то ҳол дар аввали сафари рӯҳонии худ дар ёд дорам, ки ман як ба таъхирандоз будам ва мунтазам мулоҳиза намекардам, ҳарчанд ба худам

мегуфтам, ки барои он вақт ҷудо мекунам. Як сол гузашт, то он даме ки ман фаҳмидам, ки ба худ ваъда дода будам, вафо накардаам. Ман фавран ба худам қасам хӯрдям, ки аввалин коре, ки субҳ мекунам, шустан ва сипас мулоҳиза кардан дар бораи Худо аст. Дар он вақт вазифаҳои ҳаррӯза зиёд буданд ва гурехтан аз онҳо, ҳатто барои муддати кӯтоҳ, осон набуд. Аз ин рӯ, ман қарор додам, ки аввал вазифаҳои рӯҳонии худро иҷро кунам. Ва ҳамин тавр, ман як дарси бузурге омӯхтам: вазифаи ман дар назди Худо аввал аст ва танҳо баъд ман ба дигар вазифаҳои камтар муҳим машғул мешавам.

Агар инсоният вазифаҳо ва мулоҳизаҳои дигарро аз Худо авлотар донанд, чаро бояд Худо дарвозаҳои абадиятро барои инсоният боз кунад? Худо болҳои рӯҳониро дар дохили мо гузоштааст ва аз мо интизор аст, ки дар олами рӯҳ парвоз кунем. Ин болҳо орзуҳои рӯҳонии мо, андешаҳои баланди мо ва орзуи самимии мо ба манбаи илоҳии мо ҳастанд.

Биёед аввал Худоро ҷӯем. Аҳамияти бештар додан ба вазифаҳои заминӣ хирадмандона нест, зеро Азроил метавонад дар ҳар лаҳза рӯҳро даъват кунад ва сипас ҳама вазифаҳо, ўҳдадориҳо, нигарониҳо ва ўҳдадориҳо якбора қатъ мешаванд ва ба охир мерасанд. Пас, чаро ин қадар ба ҳаёт часпидаем?

Инсон фикр мекунад, ки аз амният ва оромии рӯҳ баҳра мебарад, сипас ногаҳон шахси наздикашро аз даст медиҳад, ё саломатӣ ё кори худро аз даст медиҳад ва амният ва оромии рӯҳ барбод меравад!

Муҳаббати ман ба модарам чӣ қадар бузург буд! Фикр мекардам, ки ў ҳамеша бо ман хоҳад

буд, аммо ногаҳон фаҳмидам, ки вай маро дар кӯдакӣ тарк кардааст! Мо набояд аз марг тарсем, балки барои он омода бошем.

Зиндагӣ он чизе нест, ки ба назар мерасад. Ба он эътимод накунад, зеро он ноустувор, фиребанда ва пур аз ноумедиҳо ва умедҳои шикаста аст. Дар ин ҷо камолро ёфтан мумкин нест. Ман намехоҳам ба шумо тасвири ғайривоқеии ҳаётро пешниҳод кунам. Ин ҷаҳон бихишт нест. Ин як озмоишгоҳи илоҳӣ аст, ки дар он Худо рӯҳҳоро месанҷад, то бубинад, ки оё онҳо хоҳишҳои бадро бо некӣ мағлуб мекунанд ва Ёро — яъне Худоро — бузургтарин орзуи худ мегардонанд, то онҳо ба подшоҳии Ё баргарданд.

Зиндагӣ пур аз ҳама гуна фоҷиаҳо ва комедияҳо, фалокатҳо ва шодмонӣ аст. Ин як қолини бузург, доимо тағйирёбанда ва пурҷӯшу хурӯши шаклҳои бешумор аст. Ҳеҷ ду чиз комилан яксон нест. Зиндагии ҳар як шахс беназир аст. Ҳар як шахс хусусиятҳои гуногун, тарзи фикрронии гуногун ва хоҳишҳои гуногун дорад. Агар мо ҳар рӯз бо як озмоиш дучор мешудем, ҳаста ва дилгир мешудем. Ҳатто Бихишт, агар он ҳамеша якхела мебуд, ҷолибияти худро гум мекард. Мо гуногунрангӣ ва гуногунрангиро дӯст медорем. Мафҳуми анъанавии ҳукмрони Бихишт комилан нодуруст аст. Агар он воқеан дилгиркунанда мебуд, авлиё ва мاردони муқаддаси Худо дуо мекарданд, ки барои фароғат ба Замин баргарданд ! Бихишт пайваста бо роҳи гуворотарин нав мешавад, дар ҳоле ки Замин аксар вақт мунтазам нав мешавад, аммо бо роҳи дилгиркунанда ва нохуш.

Аммо, бо вучуди он ки зиндагӣ ҳастакунанда ва душвор аст, аксари одамон ба он одат мекунанд ва

бовар мекунанд, ки роҳи дигаре барои зиндагӣ вучуд надорад. Онҳо наметавонанд ин ҳаётро бо ҳаёти маънавӣ муқоиса кунанд ва андозаи дард ва хастагии пинҳоншударо дарк намекунанд.

Дар асл, зиндагӣ воқеӣ нест. Ин танҳо вақтхушӣ аст, чизи дигаре нест. Ҳамон тавре ки филмҳои кӯҳна борҳо аз нав бароварда мешаванд, ҳамон рӯйдодҳои кӯҳна низ худро дар шаклҳои гуногун такрор мекунанд. Ва бо вучуди идомаи беохирӣ ҳаёт, ҳамон мавзӯёҳое, ки дар филмҳои гузашта пешниҳод шудаанд, яке паси дигаре аз нав намоиш дода мешаванд. Дар ҳақиқат, таърих худро такрор мекунад ва одамон танҳо як асари дигар дар осорхонаҳои замон ҳастанд.

Барои он ки ба зиндагӣ имкон диҳед, ки сюрпризҳои худро ошкор кунед, онҳоро бо шодӣ, воқеъбинӣ ва бепарвӣ, бе таъсир ба эҳсосот, гӯё филм тамошо карда истода бошед, қабул кунед. Хандаи самимӣ табобати аҷибест барои ҳама бемориҳои инсонӣ аст.

Шумо бояд ба зиндагӣ бо осонӣ ва роҳатӣ наздик шавед. Ин аст он чизе ки ман аз муаллимам омӯхтам. Дар аввали таълими рӯҳонии худ дар зиёратгоҳаш, ман вазифаҳои худро бо чехраи ғамгин иҷро мекардам ва ҳеҷ гоҳ табассум намекардам. Рӯзе муаллимам инро пай бурда гуфт: "Худо хоҳад, ҳама чиз хуб аст! Шумо дар маросими дафн ҳастед? Оё намедонед, ки ёфтани Худо маънои пинҳон кардани ташвишҳо ва дафн кардани ҳама ғамҳоро дорад? Ба зиндагӣ ин қадар ҷиддӣ нагиред."

Ҷ ба ман таълим дод, ки вазифаи инсон ин аст, ки ақли худро аз ҳама парешонхотирӣ ва мушкилоти заминӣ боло бардорад, то ки озодии комилро дар Худо пайдо кунед.

Барои он ки бо ҷасорат ва эътимод ба худ бо мушкилоти зиндагӣ рӯ ба рӯ шавем, бояд дар шодӣ ва ғам, фоида ва зиён, пирӯзӣ ва нокомӣ мувозинат нигоҳ дошта шавад.

Нигоҳ доштани оромии ботинӣ, сарфи назар аз ҳама ҳодисаҳо, беҳтарин роҳи рафъи хоҳишҳои фиребанда аст. Ин аст он чизе ки ман аз бузургоне омӯхтам, ки аз нооромиҳои замон таъсир нагирифтанд, балки то охир устувор ва бетағйир монданд. Ҳатто пайғамбарон, вақте ки онҳоро азоб медоданд, шуури муқаддаси худро аз даст надоданд ва ба касе иҷозат надоданд, ки муҳаббати Худоро аз онҳо бидуздад. Шодмонии рӯҳонӣ худ як ҳимояи муборак ва бузургтарин қалъаи ҳама аст. Дар миёни озмоишҳо ва мусибатҳо, неъматҳоеро, ки Худо ба шумо додааст, дар хотир доред. Ҷони шумо маъбади муқаддаси Худост. Шумо набояд ба торикии нодонӣ иҷозат диҳед, ки он макони покро палид кунад. Чӣ қадар аҷиб аст, ки дар ҳолати огоҳии рӯҳонӣ, бошараф, бошараф, беҳатар ва ором бошед! Аз ҳеҷ чиз натарсед ва аз касе нафрат накунад. Муҳаббати худро ба ҳама диҳед. Муҳаббати Худоро эҳсос кунед ва ҳузури Ёро дар ҳама одамон бубинед ва бигзор орзуи қавитарини шумо ҳузури доимии Ё дар дили шумо бошад. Ин роҳи зиндагӣ дар сулҳу осоиштагӣ дар ин ҷаҳон аст. Аммо чашидани ин қаноатмандии худ душвор аст, то даме ки шамолҳои шадиди хоҳишҳо аз воҳаи дил мевазанд ва дарахтони онро бо шиддат меларзонанд.

Орзуҳо аз муҳити инсон ташаккул меёбанд. Онҳо аз даркҳои ҳиссии мо таваллуд мешаванд ва бо маҳдудиятҳои ин даркҳо маҳдуданд. Иштирок дар ярмаркаи деҳот хоҳиши каме ҳаяҷонро қонеъ мекунад, аммо пас аз боздид аз намоишгоҳи сатҳи

чаҳонӣ ва дидани ҳама намоишгоҳҳои гуногун,
ярмаркаи хурд қозиба ва қолибияти худро аз даст
медихад. Ҳамин тариқ, мо бояд аввал шодии
муошират бо Худоро эҳсос кунем, то ки ин
шодмониро бо лаззатҳои камтари заминӣ муқоиса
кунем. Пас, орзуҳои дорои хусусияти баландтар
хоҳанд буд. Орзу беохир аст; ҳамин ки як хоҳиш
ичро шавад, дигаре қои худро мегирад. Аммо вақте
ки шумо Худоро пайдо мекунед, ҳамаи орзуҳои
шумо иҷро мешаванд. "Аввал Малакути Худо ва
адолати Ёро бичӯед ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо
дода хоҳанд шуд (Ва он чизе ки бо Худост, беҳтар
ва пайдортар аст)" Пас, чаро аввал иҷро шудани он
орзуи бузургтаринро наҷӯед ва аз дасти
саховатманди Худо беҳтарин ва пайдортаринро
нагиред?

Вақте ки Худо ба дуои қўянда барои шинохтани
Ё посух медихад, ҳамаи хоҳишҳои дигари ӯ февран
ва ба таври абадӣ амалӣ хоҳанд шуд.

Баъзе одамон фикр мекунанд, ки онҳо ягон
хоҳиш надоранд!

Ман мушоҳида кардам, ки вақте одамон ба
бозор мераванд, аксар вақт қӣ рӯй медихад. Шояд
онҳо хоҳиши мушаххаси харид надошта бошанд,
аммо ногаҳон чизе чашмашонро мегирад ва фикр
мекунанд: "Ҳа, ман бояд онро ҳарам!".

Ҳатто агар онҳо онро февран нахаранд ҳам, он
шабу рӯз дар зеҳни онҳо мемонад, то он даме ки
ниҳоят онро харидорӣ кунанд, ҳатто агар маҷбур
шаванд пул қарз гиранд. Онҳо муддате аз он
лаззат мебаранд, аммо тадриҷан қозибаи он кам
мешавад ва шодӣ аз доштани он кам мешавад, аз
ин рӯи онҳо чизи дигареро орзу мекунанд ва ғайра.

Баъзан мо бо касе вомехӯрем, ки мегӯяд: «Эй
кош ман фалон пул (ё мошини модели махсус ё

ҳавзи шиноварӣ ва ғайра) медоштам» ва ба маҳзи амалӣ шудани он орзу, орзуи дигаре барои чизи нав пайдо мешавад.

Орзуҳои инсонӣ табиатан нокомиланд ва аз ин рӯ, онҳо қодир нестанд, ки барои соҳибони худ хушбахтии комил ба даст оранд.

Ҷаҳон кӯшиш мекунад, ки шуморо аз дарки он, ки ягона хоҳиши воқеан арзанда ёфтани Худост, парешон кунад. Аммо шумо бояд ҳар рӯз инро ба худ хотиррасон кунед. Вақте ки шахс қарор мекунад, ки тамокукаширо тарк кунад, аз ҳад зиёд хӯрданро бас кунад, дурӯғ гӯяд ё фиреб надихад, бояд дар қарори худ устувор бошад ва ноустувор набошад. Муҳити бад иродаро ҳолӣ ва заиф мекунад ва дар инсон хоҳишҳои бардурӯғро ба вуҷуд меорад. Он аз онҳо беҳтаринро мегирад ва ба онҳо бадтаринро медиҳад. Онҳое, ки бо дуздон зиндагӣ мекунанд, бовар доранд, ки ин ягона роҳи зиндагӣ аст. Аммо муошират бо одамони хуб ақлро ба сӯи чизҳои болотар равона мекунад, то хоҳишҳои бардурӯғ дигар наметавонанд инсонро васваса кунанд. Ҷама чиз дар ин ҳаёт ба тағирот ва ноустуворӣ дучор мешавад. Аммо чанд лаҳзаи тафаккури амиқ ё омӯختан ва мулоҳиза кардан дар бораи мавзӯҳои поки рӯҳонӣ манбаи илҳом хоҳад буд, ки ҷӯяндаи самимӣ аз уқёнуси фиреб ва иллюзия ба соҳилҳои илоҳӣ мебарад, ки дар он ҷо "дар он ҷо ҳастагӣ ба онҳо нахоҳад расид ва аз он ҷо ронда намешаванд".

(Барои онҳое, ки заҳмат кашидаанд, истироҳати бузургтарин омода шудааст ва касе, ки дар ҷустуҷӯи ҳақиқат ҳеҷ кӯшише накардааст, онро ба даст овардааст)

Хушбахтии ҳақиқӣ дар орзуи Худо ва пайваста дар бораи Ӯ аст. Бо сабр замоне фаро мерасад, ки

ин фикр он қадар устувор ва ноустувор мешавад, ки ҳеҷ ранҷу азоби ҷисмонӣ, рӯҳӣ ё эмотсионалӣ наметавонад огоҳии шуморо аз Худо дур кунад. Оё ин аҷиб нест, ки бо огоҳии Худо зиндагӣ кунем, дар бораи Ӯ фикр кунем ва Ӯро ҳамеша эҳсос кунем ва дар паноҳгоҳи ҳузури бепоёни Ӯ бимонем, ки дар он ҷо на марг ва на чизи дигар оромии ботинии шуморо дуздида наметавонанд? (Касоне, ки имон овардаанд ва дилҳояшон дар ёди Худо ором мегиранд. Ба ростӣ, дилҳо дар ёди Худо ором мешаванд.)

Вақте ки шумо аз ҳама хоҳишҳо эмин мешавед, аз ҳузури абадӣ баҳра мебаред

Зиндагӣ воқеан аҷиб аст, зеро ҳама чиз метавонад тағйир ёбад, аз ин рӯ, киштии хушбахтиро набояд бар регҳои гардиши ин ҳаёт лангар андозем. Вақти мо мегузарад ва он чизе ки мо ҳоло мебинем, рӯзе аз байн меравад. Тағйирот то он даме, ки шумо иҷозат надихед, ки ба шумо зарар расонад, қобили қабул аст. Ва вақте ки он ба шумо зарар мерасонад, нооромии ботиние, ки шумо аз сар мегузаронед, ба шумо паёмест, ки аз ҷониби хоҳишҳо рабт дода нашавад. Вақте ки шумо дар рӯҳи илоҳӣ эмин ҳастед, шумо аз ҳама чиз бе пайвандӣ ё вобастагӣ лаззат мебаред. Аз ин рӯ, кӯшиши шинохтани Ӯ барои онҳое, ки ғамхорӣ мекунанд, ниҳоят муҳим аст; вагарна, зиндагӣ як ноумедии харобиовар хоҳад буд ва умедхоро ба таври даҳшатнок шикаст медиҳад.

Вақте ки ман соли 1935 ба Ҳиндустон баргаштам, умед доштам, ки ҷойхоеро, ки дар кӯдакӣ дӯст медоштам, боздид кунам, аммо бо расидан фаҳмидам, ки ҳама чиз тағйир ёфтааст. Марҳилаи зиндагӣ ба тарзи дигар аз нав танзим шуда буд. Ноумедӣ ва зарбаи бузургтарин вақте

рух дод, ки ман хонаи кӯҳнаамро дар Айкапур, ки дар он ҷо бозӣ мекардам ва паррандагонро тамошо мекардам, боздид кардам. Танҳо як дарахт аз ҳама чизҳое, ки дар ёд доштам, боқӣ монд. Чунин аст ҳаёт! Чизҳои шинос ва азиз як ба як аз назари мо дур мешаванд. Ман омода будам, ки ҳама чизро диҳам, то хонаи моро ончунон ки дар кӯдакӣ буд, бубинам. Ва бо вучуди ин, Худо хоҳиши маро амалӣ кард, зеро ман баъдтар хонаро дар рӯйё дидам, ки дар он ҷо мо дар ҳавз шино мекардем ва сипас ба болохона баромадам, рӯи кат хобидам ва манго хӯрдм, ҳамон тавре ки солҳои пеш карда будам.

Акнун орзуҳо бояд хеле бодикқат тафтиш ва таҳлил карда шаванд, хуб ҷудо карда шаванд ва танҳо орзуҳои хуб нигоҳ дошта шаванд ва ҳатто он орзуҳои нек набояд муҳимтарин орзуро барои Худо пахш кунанд.

Ин хоҳиш бояд зинда ва сӯзон боқӣ монад ва набояд иҷозат дода шавад, ки пажмурда ё хомӯш шавад. Инсон дар зери як ҳаёли бузурге қарор мегирад, вақте ки аз Худо хоҳиш мекунад, ки хоҳишҳои заминии худро иҷро кунад, аммо аз Ё хоҳиш намекунад, ки Худо ба ӯ ошкор кунад. Кӯдакero тасаввур кунед, ки пайваста аз волидонаш талаб мекунад, ки дархостҳои ӯро иҷро кунанд ва дар акси ҳол на дар бораи онҳо мепурсад ва на дар бораи онҳо фикр мекунад. Ин ношукрӣ ва инкори меҳрубонии онҳост ва дар ин барои онҳое, ки тафаккур мекунанд, дарсе ҳаст.

Вақте ки ин китоби ҳаёт татбиқ мешавад, танҳо дониши рӯҳоние, ки дар давраи иқомати заминии худ ба даст овардааст, ҳамроҳӣ хоҳад кард. Аз ин рӯ, агар шахс воқеан дар бораи ояндаи рӯҳонии худ нигарон бошад, Худо бояд ҳамеша дар зеҳни худ бошад, пайваста Ёро даъват кунад ва ҳеҷ гоҳ

Ўро фаромӯш накунад. Вақте ки мо бо Худо дар муошират ҳастем, мебинем, ки ҳама хоҳишҳо ба таври пурасрор иҷро мешаванд. Аммо мо бояд аввал Худоро ҷӯем. Ў саховатманд аст ва ба мо ҳама чизро додааст, аммо мо Ўро танҳо вақте пайдо мекунем, ки аз тӯҳфаҳои Ў қаноатманд набошем, балки ба Худи Бахшанда рӯй оварем. Мо Ўро мешиносем, ба шарте ки дар ҷустуҷӯи худ самимӣ бошем, дар хоҳиши наздик шудан ба Ў ва эҳсос кардани ҳузури баракати Ў самимӣ бошем.

Бузургтарин монеае, ки инсон бо он рӯбарӯ мешавад, худи ўст. Вақте ки онҳо кӯшиш мекунанд, ки оромона нишинанд ва дар бораи масъалаҳои рӯҳонӣ фикр кунанд, ногаҳон андешаҳои дунявӣ пайдо мешаванд, ки онҳоро парешон мекунанд ва монеъ мешаванд, ки ба ҳадафашон бирасанд. Онҳо бояд худро барои назорат кардани андеша ва бадани худ омӯзонанд ва бо ин кор онҳо дар рӯҳи худ бихишти сайёро дар бар мегиранд. Дар зиндагӣ ё марг, дар бихишт ё дӯзах, ин хушбахтии олий онҳоро ҳамроҳӣ хоҳад кард.

Мо бояд ба Худо самимона дуо гӯем, орзуҳои бузурги худро баён кунем, аз Ў бо забони дил, орзуҳои рӯҳ ва пичирроси вичдон пурсем, то ки Ў моро бишнавад ва ба мо ҷавоб диҳад. Аммо агар шахс нимҷониба дуо гӯяд ва дар айни замон дар бораи чизи дигаре фикр кунад — чизе, ки Худо медонад, ки ин масъалаи асосии он шахс нест — Ў ҷавоб нахоҳад дод.

Аввал мо бояд Худоро дошта бошем. Вақти ҳозир расидааст. Мо набояд интизор шавем, зеро иллюзияҳо хеле пурқувватанд. Зиндагӣ зуд мегузарад ва тарк кардани ин ҷаҳон бе донишани мақсади зиндагӣ шармовар аст. Ҳар вақте ки

**лаҳзае вақти холи дорем, бояд андеша кунем.
Ҳатто агар дуоҳои шумо дар аввал иҷобат
нашаванд ҳам, аз раҳмати Худо ноумед нашавед,
балки ба дуо кардан идома диҳед. Аз самими қалб
дуо гӯед ва боварӣ дошта бошед, ки дуои шумо
иҷобат хоҳад шуд.**

**Ман дар ҳаётам шоҳиди бузургтарин далели
посуи Худо ба дуо шудаам. Аммо чунин посух
саъю кӯшишро талаб мекунад, зеро ҳеҷ чизи
муҳиме бе саъю кӯшиш ба даст намеояд. Мулоҳиза
барои ошкор кардани асрори ҳаёт ва ворид шудан
ба подшоҳии Худо муҳим аст.**

**Одатҳои бад ва дигар чизҳои парешонкунанда
кӯшиш мекунанд, ки кӯшишҳои шуморо ҳалалдор
кунанд ва азму иродаи шуморо суст гардонанд.
Аммо агар шумо хоҳед, ки хушбахт бошед,
фикрҳои худро ба сӯи Худо равона кунед ва Ёро
дар наздикии худ хоҳед ёфт.**

**Орзуҳои лаззатҳои заминӣ як кашиши магнитӣ
эҷод мекунанд, ки инсонро ба ин замин мекашад,
ҳаёт пас аз ҳаёт. Бозгашт ба ҷисм барои онҳое, ки
хоҳишҳои худро дар Худо ёфтаанд, нолозим
мегардад. Ҳар вақте ки онҳо мехоҳанд ягон
хоҳишро иҷро кунанд, онҳо дар бораи он фикр
мекунанд ва он дар пеши назари онҳо зоҳир
мешавад. Модарам пас аз маргаш ба ман зоҳир
шуд ва ман бо дидани ӯ тасалли ёфтам ва аз Худо
барои некии ӯ шукргузорӣ кардам. Дар ҳақиқат, Ё
Саховатмандтарин ва Меҳрубонтарин аст. Ё
хоҳишҳои моро иҷро мекунад, то муҳаббат ва
миннатдории худро ба мо нишон диҳад, вақте ки
мо дар дилҳои худ ба ӯ ҷои аввалро медиҳем.**

**Вақте ки инсон ба Худо мерасад, ӯ соҳиби ҳаёт
ва сарнавишт мегардад. Мо набояд ором гирем, то
он даме, ки ҳузури илоҳӣ дар ҳаёти мо мустаҳкам**

**нашавад. Ў ба мо ҳама чизеро, ки орзу мекунем,
медиҳад ва моро месанҷад.**

**Озмоишҳо ва монеаҳо дар роҳи маънавӣ бисёр
ва бузурганд, аммо ҳангоми убур аз ин озмоишҳо ва
бартараф кардани онҳо, мо бояд бигӯем: «Эй
Парвардигор, Ту дуоҳои маро иҷобат кардӣ ва
орзуҳои бузургтарини маро амалӣ гардондӣ,
бинобар ин дили ман аз ҳузури Ту ғанӣ шуд ва рӯҳи
ман аз нури Ту дурахшон шуд».**

Асалому алайкум

Аз гуфтаҳои муаллим Парамҳанса Йогананда

Одамон аз фикри даст кашидан аз баъзе чизҳо дар
зиндагӣ шикоят мекунанд, ҳарчанд дар асл онҳо аз
бисёр чизҳои арзишманд, ки аз ҷумлаи онҳо оромии
хотир аст, даст мекашанд ва баъзан ҳатто худро барои
.пуле, ки зарар ва зиён мебинад, қурбон мекунанд

Худро ба Худо таслим кунед ва хоҳед дид, ки ҳаёти
.шумо ба як оҳанги зебои ритмикӣ монанд шудааст

Диққати худро аз ин ҷаҳон ба сӯи Малакути бузурги
.Худо, ки дар дохили шумост, равона кунед

Дар киштии оромӣ шумо метавонед ба он ҷаҳоне, ки
аз орзуҳои мо фаротар аст, шино кунед, ки дар он ҷо
.чашмаи илоҳӣ аз умқи дилу рӯҳ беист ҷорӣ мешавад

Худовандо, ба ман кӯмак кун, ки нақши худро дар
бозии зиндагӣ ба тарзе иҷро кунам, ки ба Ту писанд ояд,
хоҳ заиф бошам, хоҳ қавӣ, хоҳ бемор, хоҳ солим, хоҳ
машҳур, хоҳ номаълум, хоҳ сарватманд, хоҳ камбағал,
бо донишони он ки Ту маро дӯст медорӣ ва ҳеҷ гоҳ маро
.тарк намекуни

Сарватро метавон аз шахсе гирифт, ё худаш ҳам
хангоми рафтан аз ин ҷаҳон аз он гирифтанд ва онҳо
наметавонанд онро бо худ баранд. Арзиши воқеии он
дар сарф кардани он ба корҳои судманд ва хушбахтӣ ба
худ ва дигарон ба тарзе аст, ки Худо ва вичдони инсонро
.хушнуд созад

Онҳое, ки танҳо дар бораи амният ва роҳати худ
фикр мекунанд ва ниёзҳои дигаронро фаромӯш
мекунанд ё нодида мегиранд, дар асл ба фақре рӯ
меоранд, ки рӯзе насибашон хоҳад буд. Онҳое, ки ба ҷои
истифода аз сарвати худ барои корҳои нек, ба худ
часпидаанд, дар охират ба худ шукуфой намеоранд,
балки камбағал бо хоҳишҳо ва майлҳои сарватмандон
таваллуд мешаванд. Аммо онҳое, ки фаровонӣ ва
шукуфоии худро бо дигарон мубодила мекунанд, ба ҳар
.ҷое, ки мераванд, некӣ ва фаровониро ҷалб мекунанд

Вақте ки шумо ба онҳое, ки онро бо ихтиёри худ
сазоворанд, хайрия мекунед, хоҳед дид, ки Худо ҳамеша
бо шумост ва ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва шумо ба
ҳеҷ чиз ниёз надоред. Мо набояд фаромӯш кунем, ки
ҳаёти мо мустақиман аз ҷониби Худо таъмин карда
мешавад ва вақте ки мо дарк мекунем, ки ақл, ирода ва
фаъолиятҳои мо ҳама ба Худо вобастаанд ва қуввати
худро аз Ӯ мегиранд, пас мо роҳнамоии мустақимро аз Ӯ
хоҳем гирифт ва мо дарк хоҳем кард, ки ҳаёти мо бо
.ҳаёти бепоёни Ӯ як аст

Мулоҳиза далели вучуди Худоро фароҳам меорад.

Пас аз он ки мавҷҳои эҳсосот аз ҳавзи ақл тоза карда
мешаванд, неъматҳои илоҳӣ аз рӯҳ сарчашма мегирад. Ин
неъмат аллакай дар рӯҳ вучуд дорад, аммо он пӯшида
.аст

Эй Парвардигор Ман аввал ирода ва ақли худро
барои ноил шудан ба корҳои хурд истифода мекунам ва
сипас ба дастовардҳои бузургтар мегузарам
Ҳатто агар ба ҳама орзуҳои моддӣ ноил гарданд
ҳам, он танҳо хушбахтии нопурра медиҳад — ва бо
ёфтани Худо ман захираҳои бепоёни шодмониро кашф
хоҳам кард — ва он ҳеҷ гоҳ дар боғҳо ва чаманзорҳои
ҳамешасабзи рӯҳ ҷоришавӣ ва равоншавӣ бознамедорад

Хона: Майдони Ғалаба

Агар шахс умри худро дар пайи як ҳаяҷон паси
дигаре гузаронад, ӯ ҳеҷ гоҳ таъми хушбахтии ҳақиқиро
нахоҳад дид. Шахс бояд содда зиндагӣ кунад ва ба
зиндагӣ бо осонӣ муносибат кунад. Тавсия дода
мешавад, ки шахс вақтро танҳо гузаронад, гоҳ-гоҳ дар
бораи амалҳои худ андеша кунад ва оромии ботиниро
амалӣ кунад, ки шифо, ҷавоншавӣ ва қуввати нав
.меорад

Агар парешонхотирӣ пайваста вуҷуд дошта бошад
ва ангезаҳои дигар ҳиссиётро фаро гиранд, дар натиҷа
асабҳо осеб мебинанд, миқдори зиёди энергияи ҳаётӣ
беҳуда сарф мешавад ва рӯҳ шиддат ва изтироб ҳис
мекунад. Ғайр аз ин, набояд аз ҳад зиёд ба ислоҳи
дигарон таваҷҷӯҳ кард; балки пеш аз он ки кӯшиши
.ислоҳи дигаронро кунад, бояд худро ислоҳ кард

Бигзор бидонанд, ки хона бузургтарин майдони
мубориза аст. Шахсе, ки дар хонааш фаришта аст, дар
.ҳар ҷо фаришта хоҳад буд

Ширинии овоз ва оромие, ки аз рафтори наҷиб
бармеояд, дар хона нисбат ба ҳар ҷои дигар бештар
.лозим аст

Ҳамон тавре ки торикӣ дар ҷое, ки нур медурахшад,
боқӣ монда наметавонад, ҳамин тавр торикии беморӣ
низ бояд нопадид шавад, вақте ки нури Худо дар
ҳуҷайраҳои бадан медурахшад ва кам касоне ҳастанд,
.ки ин ҳақиқатро дарк мекунанд

Вақте ки одамон хоҳиши қавии шифо ёфтано эҳсос
мекунанд, онҳо бо дили ноором ё бо эҳсоси ноумедӣ дуо
мекунанд, фикр мекунанд, ки Худо ба дуоҳои онҳо гӯш
намедихад ё дуо мекунанд, аммо интизор намешаванд,
.то бидонанд, ки оё дуоҳояшон ба Худо расидааст ё не
Ҳамон тавре ки кас наметавонад ба мусиқие, ки
тавассути радиоқабулкунаки ноқис пахш мешавад, гӯш
дихад, инчунин наметавонад ларзишҳои саломатӣ,
қувват ва ҳикматеро, ки аз Худо сарчашма мегиранд, бо
дастгоҳи равонии корношоям бо тарс, нигаронӣ ва ҳар
.гуна изтироб, шубҳа ва номуайяни қабул кунад
Эй Парвардигор, биед Туро дар замони ниёз ва
шукуфой, дар беморӣ ва саломатӣ, дар торикӣ ва
рӯшноӣ ва дар ҳама ҳолатҳо ба ёд орем ва шукр гӯем.
Биед бо миннатдорӣ рӯзҳои некӯаҳволиеро, ки ба мо
ато кардаӣ, ба ёд орем. Ба мо кӯмак кун, ки чашмони
имонро кушоем, то нури мубораки Туро, ки ҳама
.бемориҳо ва дардҳоро шифо мебахшад, бубинем
Ман капитани киштии андешаҳои нек, иродаи нек ва
фаъолияти пурсамару судманди худ ҳастам, киштии
ҳаётамро идора мекунам ва чашмонамро ҳамеша ба
сайёраи дурахшони сулҳ дар осмони тафаккури амиқам
.дӯхта нигоҳ медорам
Ман малакаҳои тафаккури эҷодии худро барои ноил
шудан ба муваффақият дар ҳама корҳое, ки мекунам,
истифода хоҳам бурд, агар ман низ кӯшиш кунам, ки ба
.худам кӯмак кунам, Худо ба ман кӯмак мекунад
Имрӯз ман боғи ҳаётро бо саъю кӯшиши нав кишт
мекунам ва онро бо тухми хирад, саломатӣ, қаноатмандӣ
ва хушбахтӣ мекорам. Тухмҳоро бо имон ва эътимод ба
худ об медиҳам ва интизори фазли Худован ҳастам, то
ба ман ҳосили одилона ато кунад. Ҳатто агар ҳосили
интизоршударо нагирам ҳам, барои оромии хотир, ки аз
кӯшиш барои беҳтарин кор ба даст меояд, миннатдор ва
.шукргузор хоҳам буд

Ман аз Худо шукргузор хоҳам буд, ки метавонам то он даме, ки муваффақ шавам, бо файзи Ё, кӯшиш кунам. Ва вақте ки ба орзуи бузургтарини дилам мерасам, аз Ё шукргузор хоҳам буд. Ман кӯшиш хоҳам кард, ки танҳо корҳои нек ва шоистаеро анҷом диҳам ва ризои Худоро .ба даст орам

Ҷаҳон пур аз тӯфонҳои табиӣ ва инсонӣ аст ва Худо сипари мустаҳкам ва паноҳгоҳи амн аз тӯфонҳо, тӯфонҳо ва бадӣҳои ин ҷаҳон аст. Ҳар чое ки Худо бошад, тарс ва ғам нест. Мӯъминин ҳақиқӣ дар набарди зиндагӣ ва муборизаи рӯйдодҳо устувор ва ифтихорманд аст, итминон дорад, ки Худо бо ӯст, ӯро аз зарар муҳофизат мекунад ва ҳеҷ гоҳ ӯро як лаҳза ҳам тарк намекунад. Ҳамин тариқ, тарс аз дили ӯ нопадид мешавад ва итминон пайдо мешавад, ки ҳимояте, ки наметавонад .таҳмил карда шавад

Натарсидан маънои имон овардан ба Худо ва ҳимояи Ё ва имон овардан ба адолат, ҳикмат, раҳмат, муҳаббат .ва ҳузури ҳамаҷонибаи Ёро дорад

Тарс инсонро аз қудрати равонии худ маҳрум мекунад, ақли ӯро хира мекунад ва ритми табиӣ дилро ҳалалдор мекунад. Ғайр аз ин, тарс метавонад боиси ҳалалдоршавии ҷисмонӣ ва бемориҳои равонӣ гардад. Ба ҷои он ки ба изтироб ва маҳдудиятҳои равонӣ гирифта шавад, инсон бояд худро итминон диҳад, ки дар паноҳи Худои Биниш ва Шунаво дар амн аст, дар қалъаи шикастнопазири Ё эмин аст ва дар ихотаи .раҳмат ва ғамхории Ё қарор дорад

Новобаста аз он ки дар ҷангали Африқо, дар майдони ҷанг, аз беморӣ ё фақр азоб мекашад, бояд худро бовар кунонад, ки дасти Худо аз ҳар хатар қавитар аст ва қодир аст касонеро, ки ба Ё паноҳ мебаранд, муҳофизат кунад. Ҳеҷ роҳи муассири

муҳофизат вучуд надорад. Албатта, бояд ҳангоми
мубориза бо рӯйдодҳо аз ақл истифода кард ва
ҳамзамон ба ёрии илоҳӣ имони комил дошт. Имон ҳеҷ
гоҳ маъноӣ бепарвоӣ ё рафтори ношоиста дар муқобили
мушкилотро надорад. Баръакс, новобаста аз он ки чӣ
рӯй медиҳад, бояд ба худ итминон дод, ки танҳо Худо
қодир аст дар шароити душвор ва душвор кӯмак кунад,
агар кас бо тамоми дил, ҷони худ ва ҳиссиёташ ба Ӯ
.муроҷиат кунад

Вақте ки мушкилот мисли тарма меафтанд, мо
набояд ба онҳо иҷозат диҳем, ки иродаи моро фалаҷ
кунанд ё биниши равшан ва равиши оқилона ва
мантиқии моро пинҳон кунанд. Баръакс, мо бояд имони
худо ба Худо ва эҳсоси фитрии дуруст ва нодуруст
нигоҳ дорем ва барои ёфтани роҳи ҳалосӣ кӯшиш кунем.
Бо ёрии Худо мо онро хоҳем ёфт. Дар ниҳоят, корҳо
беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудрат ва мӯъҷизаҳои Худо дар
паси зиддиятҳои ҳаёти инсон пинҳонанд. Онҳое, ки
ногузирии шароитро қабул намеkunанд ва ба ҷои ин
кӯшиш меkunанд, ки бо ақл ва имони худ аз парда берун
раванд. Дарро барои худ боз хоҳанд ёфт - даре, ки ҳар
.дасти мӯъмин ба он мекӯбад

Зиндагӣ дар торики пӯшида аст ва баъзан мо пешпо
мехӯрем ва аз пеш рафтан дудила мешавем. Мо бояд
бигзорем, ки нури Худо ҷароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торики зиндагӣ қадам мезанем.
Худо моҳи пурра дар шабҳои нодонӣ ва торики, офтоби
дурахшон дар соатҳои бедорӣ, ҷароғи роҳнамо ва
ситораи роҳнамо барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди
.заминӣ ва гузаранда мегузаранд

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,

таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,
бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

Фарқи байни тафаккури рӯҳонӣ ва худшиносии
рӯҳонӣ

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ барномарезӣ
кунад, ӯ мисли сабткунандаи роҳгард мешавад, ки
мақолҳо ва ибораҳои баландро такрор мекунад ва
дигарон онҳоро донишманд ва донишманд меҳисобанд.
Аммо чунин дониш бо дарки мустақими ҳақиқат тақвият
намеёбад ва бо дастовардҳои маънавӣ ҳамқадам
намешавад. Ин навъи зеҳнсозӣ ё зеҳнсозӣ "худ"-ро ба
ақли ҳиссӣ, ки худааш аз ҷониби ҳиссиёти ҷисмонӣ
маҳдуд аст, баста нигоҳ медорад. Дониши назариявӣ
наметавонад дониши илоҳиро ба даст орад ва тавсия
дода мешавад, ки вақти қиматбаҳои худро ба
назарияҳое, ки дар воқеият татбиқ карда намешаванд,
сарф накунад, то ки худро дар ҷангали зичи зеҳнӣ
.гумшуда ҳис кунед ва аз доираи назария берун наравед

Ин раванд ба донишгари ҳақиқат оварда
намерасонад, зеро ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва
назарияҳост ва бисёре аз онҳое, ки ин равишро пайравӣ
меkunанд, ба хулосаҳои субъективии худ пойбанд
.мешаванд

Агар шахс қобилиятҳои зеҳнии худро танҳо барои ба
даст овардани пул ва дороиҳои моддӣ истифода барад,
шуури ӯ ба ҷаҳони моддӣ кашида мешавад ва дар
печидагиҳои беохир печида мешавад. Аз ин рӯ, одамони
хирадманд меғӯянд, ки инсон набояд тамоми
қобилиятҳои зеҳнии Худоро, ки ба ӯ додааст, ба

пайгирии чизҳои зудгузар сарф кунад, то худро дар лабиринти моддгарой гум накунад ва маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳои нолозимро барои худ эҷод накунад. Баръакс, онҳо бояд қобилиятҳои зеҳнии худро барои ба даст овардани ниёзҳои зиндагӣ истифода баранд ва барои рушди қобилиятҳои ахлоқии худ кӯшиш кунанд, то байни дуруст ва нодуруст ва байни он чизе, ки зараровар аст ва он чизе, ки фоидаовар аст, фарқ кунанд. Вақте ки онҳо фаҳмиши рӯҳонии худро инкишоф медиҳанд, онҳо метавонанд Худоро дар дохили худ эҳсос кунанд ва ҳақиқатҳои рӯҳониеро, ки дар паси пардаҳои зичи моддгарой пинҳон шудаанд, муайян кунанд. Ин ҳолатро худшиносии рӯҳонӣ меноманд

Новобаста аз он ки нигарониҳои мо чӣ гунаанд, Худо бояд ҳамеша дар ҳаёти мо дар ҷои аввал бошад. Яке аз муҳимтарин унсурҳои рушди маънавӣ робитаи доимӣ ва самимӣ бо Худост, ки тавассути он шумо шахсан шоҳиди тағйироти аҷиб ва мусбат хоҳед буд, ки ба шумо таъсири амиқ хоҳад гузошт

Вақте ки шахс мехоҳад намоишero тамошо кунад, ё либоси нав ё мошини нав харад, оё дуруст нест, ки зеҳни ӯ ҳамеша банд аст? Дар мавриди ин масъалаҳо ва чӣ гуна ба даст овардани онҳо? Ё то он даме, ки орзуҳои ӯро амалӣ накунад, ором намешавад ва барои расидан ба ин орзуҳо пайваستا заҳмат мекашад

Пас, ақли инсон бояд ба фикр кардан дар бораи Худо машғул бошад ва он гоҳ ҳамаи хоҳишҳои хурдтар ба хоҳиши қавии эҳсоси Худо ва муошират бо Ё табдил меёбанд

Вақте ки ақл ба Худо пичиррос мезанад, ки аз умқи рӯҳи орзуманд берун меояд

Нидои рӯҳ ба дили кайҳонӣ таъсир хоҳад расонд ва
.ҷавоб хоҳад омад ва шодмони бузурге бо худ меорад

Пичирроси зеҳнӣ иродаро парвариш медиҳад, то он
даме ки шумо қувваи кофӣ барои расидан ба ҳадафи
дилхоҳ дошта бошед

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур карда мешаванд, аз ин рӯ,
танҳо фикр кардан дар бораи чизе барои амалӣ кардани
он кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое амал
.мекунад, ки бо иродаи оӣ ҳамоҳанг ҳастанд

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҷаҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

Сирри афзоиш

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд омӯзем. Зеро ҳар дард ва ранҷу
.азоби мо маъно ва мақсад дорад

Бо вучуди сахтии озмоишҳо, онҳо мисли оташе
ҳастанд, ки маъдани оҳанро об мекунад ва онро ба
пӯлоди зебо, қавӣ ва гуногунҷабҳа табдил медиҳад.
Хирадманде, ки мо дар оташи сӯзони таҷриба ба даст
меорем, воқеан аҷиб аст. Зиндагӣ моро пок мекунад,
табиати пасти моро ба унсурҳои қиматбаҳо табдил
медиҳад ва ба мо имкон медиҳад, ки бо рӯҳҳои чун
ҷавохирот пок, чун пӯлод қавӣ, вале чандир ва устувор

зиндагӣ кунем, ки дар зери фишори мушкилот ва
.душвориҳо ҳам намешаванд

Вақте ки мо чехраҳоеро мебинем, ки аз хашм таҳриф
шудаанд ва аз бераҳмӣ доғдор шудаанд, нигоҳи онҳо
моро водор мекунад, ки ин зиштиро аз рӯҳи ҳудамон дур
кунем - рӯҳе, ки ба ҷуз ниятҳои бад ва кинаҳои амиқе, ки
тасвири илоҳии муборакро дар дохили мо пинҳон
меkunанд, осеб надидааст, ҳамон тавре ки дуд оинаро
вайрон мекунад. Амалҳои дардноки дигарон бояд дар мо
хоҳиши беҳтар кардани рафтори худ ва назорат кардани
худро бедор кунанд, то ки мо ҳокими ҳавасҳои беитоати
.худ бошем, на ғуломи онҳо

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пуриқтидор, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармро истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос меkunанд, ки бефосила аз онҳо
мегузарад ва онҳо пур аз оромии фаровон мебошанд. Ин
аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи болоии он
пайваст аст, ки доимо ҷорист ва ба ҷонҳо дар
ҳамоҳангии он мерасад. Сипас онҳо метавонанд ин
ҷараёни хушбахтиро ба ҷонҳое, ки ба сулҳ ташнаанд,
.интиқол диҳанд

Ҳар рӯз инсон ба оина менигарад, то чехраи худро
бубинад, зеро меҳода дар назари дигарон беҳтарин
намуди зоҳирӣ дошта бошад. Пас, барои онҳо то ҷӣ
андоза муҳимтар аст, ки ҳар рӯз бо худ истода, ба оинаи
таҳлили ботинӣ нигоҳ кунанд, то дар зери сатҳи
дурахшон ҷӣ пинҳон аст! Зеро ҳар чизе, ки зоҳиран
ҷолиб аст, ҷозибавӣ худро аз ботини худ мегирад ва ҳеҷ
чиз оинаи поки рӯҳро ба мисли таҳрифҳои равонӣ, ба
монанди хашм, кина, ҳасад ва нафрат доғдор

намекунад. Ҳар касе, ки кӯшиш мекунад, ки худро аз ин пайвастагӣҳое, ки ба табиати рӯҳ бегонаанд, раҳо кунад, ба нури зебоии ботинӣ имкон медиҳад, ки аз .дарун дурахшад

Тавассути таҳлил, мо кашф мекунем, ки мушкилоти инсонӣ сегонаанд: мушкилот ва ихтилолиҳое ҳастанд, ки ба бадани инсон ҳамла мекунанд, дигарон ба ақл ҳамла мекунанд ва гурӯҳи сеюм, ки роҳҳои рӯҳро мебаранд

Беморӣ, пирӣ ва марг мушкилот ва монеаҳои ҳастанд, ки бадан бо онҳо рӯбарӯ мешавад. Аммо, бемориҳои равонӣ тавассути ғамгинӣ, тарс, хашм, хоҳишҳои саркӯбшуда, кина, нафрат, васвасаҳои эмотсионалӣ, изтироби асабии шадид ва саратони равонӣ, ки қобилияти зеҳниро фалаҷ мекунад, ба ақл ҳамла мекунанд. Аммо, хатарноктарин беморӣ бемории рӯҳ аст, ки дар нодонӣ зоҳир мешавад ва аз он ҳама бемориҳои дигар сарчашма мегиранд ва паҳн мешаванд

Дар ҷаҳон неки аз бадӣ бештар аст

Вақте ки шубҳаҳо пайдо мешаванд, мо бояд ҳаёти одамони бузургро ба ёд орем. Дуруст аст, ки мо инсон ҳастем, аммо Худо ба мо қудратҳои ғайриоддиро ато кардааст, ки мо онҳоро кам истифода мекунем. Пас, чаро аз тарси пирӣ, беморӣ ва ғаму андӯх меларзем? Мо бояд ҳар кори аз дастамон меомадаро барои нигоҳубини бадани худ анҷом диҳем, аммо набояд ба тарсҳо дода .шавем ва худро зерӣ тепаҳои нодонӣ гӯр кунем

Бадан тамоми инсон нест

Дар ин дунё неки аз бадӣ болотар аст, зеро Худо қудрати олии аст. Аммо вақте ки бадӣ ба мо мерасад, мо фикр мекунем, ки қудрати назорат кардани онро ё раҳӣ .аз ҷанголи он надорем

Тӯфонҳои бадӣ ногузир хоҳанд буд, аммо мо
метавонем оқибатҳои онҳоро бартараф кунем ва аз онҳо
.болотар равем

Ба мо ҳаёт на барои нобуд шудан дода шудааст,
балки барои он ки дар худ огоҳии абадиятро бедор
.кунем ва мо бояд ин ҳақиқатро дар хотир дошта бошем

Бе озодии фикр, инсон наметавонад худро ба таври
холис, стихиявӣ ва табиӣ баён кунад. Дар хотир доред,
ки шумо асосан озод ҳастед. Қудрати ирода ҳамеша
.озод аст

Агар шумо аз қудрати иродаи худ дуруст истифода
баред, ин барои шумо кармаи хуб эҷод мекунад, аммо
аксари одамон намехоҳанд тағйир ёбанд ва намехоҳанд
кӯшиш кунанд, аз ин рӯ, онҳо дар муқобили мушкилот
фурӯ мерезанд ва наметавонанд бо мушкилот рӯ ба рӯ
.шаванд

Анҷом додани ҳар коре, ки мехоҳад, озодӣ нест,
зеро инсонҳо ба хоҳишҳои худ баста шудаанд ва аз ин
рӯ, амалҳои онҳоро тамоман озодӣ номидан мумкин
нест. Озодии ҳақиқӣ маънои анҷом додани ҳама чизро бо
иродае, ки бо хирад роҳнамоӣ мешавад, дорад. Агар
шахс иродаи худро фаъол созад ва онро барои корҳои
нек ва судманд истифода барад, метавонад оқибатҳои
амалҳои гузаштаи худро, ки ногузир аз паси онҳо хоҳанд
омад, назорат кунад. Агар шумо амалҳои худро бо ақл ва
ирода анҷом диҳед, қувваҳои амалҳои нодурусти қаблии
шумо заиф мешаванд ва одатҳои, ки аз амалҳои неки
.шумо ба вуҷуд меоянд, тақвият меёбанд

Мо доимо он чизро, ки намерасем, орзу мекунем ва
ба чизҳои, ки муҳим нестанд, часпида мемонем. Вақте ки
чизе моро ба даст меорад, мо муваққатан иродаи озоди
худро аз даст медиҳем. Ҳамон тавре ки шарқиён ғуломи

расму оинҳои қадимӣ ҳастанд, ғарбиён низ ғуломи
расму оинҳои муосир ҳастанд. Мо сарнавишти худро
.меофарем ва ба он пойбанд мемонем

Чаро як кӯдак дар оилаи бадкор таваллуд мешавад
ва дигаре дар оилаи хуб? Ҳар яки онҳо аз озодии худ
барои зиндагӣ дар гузашта (дар ҳаёти қаблӣ) ба тарзи
муайяне истифода бурдаанд ва бо ин роҳ ин шароитро
.дар ин ҳаёт ба сари худ овардаанд

Бе Худо озодии ҳақиқӣ вуҷуд надорад. Мо бояд
пайваста дар бораи Ӯ фикр кунем. Новобаста аз
нигарониҳо ва андешаҳои мо, Худо бояд дар дилҳои мо
ҷои аввалро ишғол кунад ва вақте ки мо воқеан бо Ӯ
ҳамоҳанг бошем, ба мо имкон дода мешавад, ки бо ёрии
илоҳии Ӯ ҳар вақте, ки бояд кореро анҷом диҳем, анҷом
.диҳем

Насиҳат барои шогирд

Яке аз донишҷӯён аз муаллим Парамҳанса хоҳиш
кард, ки ба ӯ маслиҳате оид ба такмили худ диҳад, ӯ
гуфт: "Агар шумо хоҳед, ки дӯст дошта шавед, аз дӯст
доштани дигарон, ки ба муҳаббати шумо ниёз доранд,
".оғоз кунед

Ва агар аз дигарон интизор дорӣ, ба онҳо содиқ ва
.вафодор бош, то онҳо ба ту содиқ бошанд

Агар шумо хоҳед, ки дигаронро аз амалҳои
бадхоҳона ва маккорона боздоред, нагузоред, ки фиреб
ба андешаҳои худ ворид шавад ва ба тарзе амал
.накунед, ки ба дигарон зарар расонад

Агар шумо хоҳед, ки дигарон ба шумо ҳамдардӣ
кунанд, аввал бо зоҳир кардани ҳамдардӣ нисбат ба
.онҳо, бахусус нисбат ба атрофиёнатон, оғоз кунед

Агар шумо хоҳед, ки дигарон ба шумо эҳтиром
гузоранд, шумо бояд ба ҷавонон ва пиронсолон эҳтиром
.зоҳир кунед

Агар шумо аз дигарон сулҳ хоҳед, бояд зиндагии
боҳаморона дошта бошед

Агар шумо хоҳед, ки одамон диндор бошанд, рӯҳонӣ
бошед ва ба дигарон имкон диҳед, ки эҳсос кунанд, ки
шумо намунаи хуби нақш ҳастед ва онҳо метавонанд ба
.шумо така кунанд ва ба шумо эътимод кунанд

Хулоса, ҳама чизеро, ки шумо мехоҳед дигарон
нишон диҳанд, нишон диҳед. Яке аз хислатҳои хуб ин
аст, ки аввал онро дар ҳаёти худ нишон диҳед ва шумо
хоҳед дид, ки одамон низ ба шумо ҳамин тавр муносибат
.хоҳанд кард

Агар шумо тавонед соҳаҳоро дар ҳаёти худ муайян
кунед, ки ба беҳбудӣ ниёз доранд, бе он ки рӯҳафтода
шавед ё маҷмӯи пастсифатиро инкишоф диҳед ва агар
шумо пайваста барои беҳтар кардани хислати худ кор
кунед, пас вақте, ки шумо барои ин сарф мекунед,
нисбат ба он вақте ки шумо орзу мекунед, ки дигарон
худо беҳтар кунанд, беҳуда сарф мекунед, хеле
самараноктар хоҳад буд. Намунаи мусбат ва рафтори
солими шумо қудрати бештаре барои тағир додани
дигарон нисбат ба хоҳишҳо, ҳашм ва танҳо суҳанони
.шумо дорад

Эй Парвардигор, Ту манбаи ҳама некиҳо ва манбаи
ҳама қудрат ҳастӣ. Моро баракат деҳ, то мо неъматҳои
Ту дар саломатии худ, орзуҳои зеҳнии худ ва
ифодаҳои рӯҳонии худ инъикос кунем. Ту нури
ситорагон, энергия дар атомҳо, меҳрубонӣ дар дилҳо ва
зебоии ҳақиқат ҳастӣ. Ба мо кӯмак кун, ки худо бо

қудрати олии Ту, ҳикмати бепоёни Ту ва ҳаққонияти
.бепоёни Ту пур кунем

Худовандо, бигзор мо бидонем, ки Ту чашмаи
саломатӣ, уқёнуси ҳаёт ва манбаи ҳама фаҳмиш ва
дониш ҳастӣ. Моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он, аз тарсҳо
ва нигарониҳо раҳо кун ва бигзор селоби ҳикмати Ту
.ҳама партовҳо ва харобаҳоро аз ҳаёти мо дур кунад

Эй Парвардигор, пардаҳоро, ки чехраи Туро аз мо
пинҳон мекунанд, аз худ дур кун. Бигзор мо Туро ҳамчун
нуре дурахшон, мисли офтобҳои бешумор дар уфуқи
ҳаёти худ бубинем. Бигзор мо Туро ҳамчун қудрати
доимо навшавандае эҳсос кунем, ки андешаҳои моро
илҳом мебахшад, рӯҳҳои моро ғизо медиҳад, баданҳои
моро дастгирӣ мекунад ва орзуҳои моро амалӣ
.мегардонад

Омин

Аксари одамон намедонанд, ки чаро Аз замони
вучуди худ дар ин замин, онҳо боварӣ доранд, ки
ҳадафи зиндагӣ иҷрои орзуҳо, ба даст овардани ниёзҳои
зиндагӣ, ҷустуҷӯи лаззат ва муҳаббати инсонӣ ва дар
.ниҳоят таслим шудан ба даъваткунандаи ниҳой аст

Одамон зиндагии худро барномасозон бо майлҳо ва
хоҳишҳои мушаххасе оғоз мекунанд, ки дар гузашта
амалӣ нашуда буданд ва онҳо кӯшиш мекунанд - бо он
чизе, ки озодии ночизе, ки боқӣ гузоштаанд - бо тақлид
кардани хоҳишҳо ва амалҳои дигарон, агар онҳо бо
тоҷирон муошират кунанд, меҳоҳанд ба онҳо монанд
шаванд ва агар онҳо бо рассомон муошират кунанд,
.санъат барои онҳо ҳама чиз мешавад

Худо меҳоҳад, ки мо дар ин ҷаҳон амалӣ бошем. Ў ба
мо гуруснагиро додааст, ки моро водор мекунад, ки

барои қонеъ кардани он кор кунем, аммо танҳо ҷустуҷӯи
хӯрок, паноҳгоҳ, пул ва дороиҳо маънои онро дорад, ки
.инсон манбаи хушбахтии худро фаромӯш мекунад

Дуруст аст, ки мо бояд барои ба даст овардани
ниёзҳои худ кор кунем ва барои расидан ба ҳадафҳои
қонунии худ саъй кунем, аммо пеш аз ҳама, мо бояд
дилҳои худро ба сӯи Худо боз кунем ва дар ҳама коре, ки
мекунем, роҳнамоӣ ва ризоияти Ёро ҷӯем. Он гоҳ мо
бешубҳа дар мактаби ҳаёт муваффақ хоҳем шуд, зеро мо
роҳнамоии худро аз Мудири Олӣ ва Таъминкунандае, ки
медонад ба чӣ ниёз дорем ва барои мо чӣ беҳтар аст,
хоҳем гирифт. Аз ин рӯ, мо бояд ба Ё эътимод кунем ва
.ба иродаи хирадмандонаи Ё итоат кунем

Аз лексияҳои муаллим Парамаханса

Вақте ки хушбахтии ботинии рӯҳ бо қабати ғафси
лаззатҳои шаҳвонии гузаранда пӯшида мешавад,
дурахши тиллоии рӯҳ хира мешавад ва қобилиятҳои
шаффофи рӯҳ дар паси зичии модда пинҳон мешаванд.
Вақте ки ақли инсон ба ҳасад ва ҳасад ҷалб мешавад ва
дар абрҳои тарс ва нигаронӣ пӯшида мешавад, ӯ
бадбахт, бадбахт ва мағлуб мешавад. Аммо вақте ки
инсон ҳамоно таваҷҷӯро ба муҳаббат, сулҳ ва ҳамоҳангӣ
.равона мекунад, ӯ хушбахтии амиқро эҳсос мекунад

Рӯҳ вақте хушбахтӣ ҳис мекунад, ки аз хоҳишҳои
ҷисмонӣ, ки бо ранҷу азоб омехта шудаанд, ба
фазилатҳои шаффофи рӯҳ, ки пур аз лаззатҳои
.бузурганд, гузарад

Агар рӯҳ пурра ба лаззатҳои ноҳамвори дунявӣ ғарқ
шавад, ба пайгирии лаззатҳои болотар бепарво мешавад
ва наметавонад лаззатҳои рӯҳониро эҳсос кунад.
Бисёриҳо метавонанд баҳс кунанд, ки даст кашидан аз
лаззатҳои моддӣ дар ин ҷаҳон ё дар ҳоле ки дар байни

одамоне зиндагӣ мекунанд, ки фикрхояшон танҳо дар атрофи масъалаҳои моддӣ мечархад, қариб ғайриимкон аст. Аммо, аз як шахси оддӣ талаб карда намешавад, ки ҷаҳонро тарк кунад ва ба кӯҳҳо ва ҷангалҳо паноҳ барад, то оромӣ ва сулҳ пайдо кунад. Баръакс, онҳо бояд дар ин ҷаҳон бимонанд, бе он ки ҷараёнҳои пуриқтидори он онҳоро кашанд, то мавҷҳои ноороми ин ҳаёт онҳоро .фаро нагиранд

Инсон набояд нисбат ба муҳити атрофаш манфӣ бошад ва дар айни замон набояд иҷозат диҳад, ки моддиятпарастӣ чашмони ӯро кӯр кунад, то ки бо табиати маънавии худ робитаро аз даст надихад ва натавонад лаззати саодат ва шоҳиди нурҳои илоҳӣ .шавад

Зиндагӣ, бо моҳияти худ, ҷузъҳо ва ҳадафҳояш, як муаммои душвор барои фаҳмидан аст, аммо ҳалли он ғайриимкон нест ва бо тафаккури пешрафтаи худ, мо .ҳар рӯз баъзе аз асрори онро ҳал мекунем

Дастгоҳҳое, ки бар асоси принципҳои дақиқи илмӣ дар ин давра сохта шудаанд, бешубҳа таъсирбахшанд ва кашфиёте, ки илм меорад, ба мо тасаввуроти равшантаре дар бораи роҳҳои беҳтар кардани ҳаёт медиҳад. Аммо, бо вучуди ҳама таҷҳизот, ихтироот ва стратегияҳое, ки мо дорем, мо то ҳол мисли лӯхтакҳо дар дасти тақдир ҳастем ва роҳи пеш то он даме, ки мо .аз назорати табиат озод шавем, дароз аст

Албатта, зиндагӣ дар раҳмати табиат озодӣ нест.

Ақли пурҷӯшу хурӯши мо аз эҳсоси нотавонӣ фаро гирифта ва занҷирбанд мешавад, вақте ки мо эҳсос мекунем, ки қурбонии обхезӣ, тӯфон ё заминларза ҳастем, ё вақте ки рӯйдодҳо аз мо - бе сабаби мантиқӣ - наздикони наздики моро, ки ба диламон наздиканд, мекашанд. Сипас мо дарк мекунем, ки пирӯзиҳои зиёде

ба даст наовардаем ва натавонистем шароити
номусоидро паси сар кунем. Зеро, сарфи назар аз ҳама
кӯшишҳои мо барои сохтани ҳаёт он тавре ки мо
мехоҳем, дар ин саҳнаи заминӣ ҳамеша шароитҳои
муайян пайдо мешаванд ва рӯйдодҳо аз ҷониби ақли
тавоное роҳнамоӣ карда мешаванд, ки мо дар бораи он
кам медонем ва комилан мустақилона аз ақида ва
иродаи худ кор мекунем. Беҳтарин коре, ки мо
метавонем анҷом диҳем, ин кор кардан ва баъзе
.беҳбудӣҳо кардан аст

Мо гандум мекорем ва орд месозем, аммо кӣ
аввалин тухмиро офаридааст? Мо нонро аз орд меҳӯрем,
аммо кӣ ба бадани мо қобилияти ҳазми онро додааст? Ва
?чӣ гуна хӯрокро ба ғизо табдил додан мумкин аст

Дар ҳар гӯшаву канори зиндагӣ ба назар чунин
мерасад, ки дасти илоҳии ҳатмӣ вучуд дорад. Мо бе он
наметавонем корҳои худро идора кунем ва бо вучуди
ҳама итминонҳое, ки дорем. Мо намедонем, ки дил кай
аз кор мемонад. Аз ин рӯ, зарурати такяи ҷасурона ба
қудрати олии илоҳӣ ва такя ба ҳуди олии худ, ки аз он
.қудрати ҳама чиз бармеояд, ба миён меояд

Мо бояд имони ҳолӣ аз ғурур дошта бошем ва бо
.итминон дар роҳҳои зиндагӣ қадам занем

Бе воҳима ва ларзиш, ва бе изтироб ва маҳбусӣ

Мубориза бо аллергия

Бартараф кардани ҳассосият як санъати нозук аст
ва назорат кардани суръати вокуниши шахс барои
ташаккули шахсияти мутавозин ва ҳамаҷониба муҳим
.аст

Ҳассосият аз нофаҳмӣ, комплекси пастӣ, ғурури аз
.ҳад зиёд ва худписандии аз ҳад зиёд бармеояд

Вақте ки шахс фикр мекунад, ки эҳсосоти ӯ озор
дидаанд, ин фикр дар зеҳни ӯ реша давонда, асабҳои
ӯро бедор мекунад, ки сипас онҳо шиддат мегиранд ва
исён мекунанд. Аз сабаби эҳсосоти захмӣ дар дили онҳо
хашм аланга мегирад. Аммо, баъзе одамон қобилияти
назорат кардани эҳсосоти худро доранд, аз ин рӯ
аломатҳои зоҳирии онҳо сарфи назар аз хашми шадиди
даруни онҳо зоҳир намешаванд. Дигарон хашми худро
тавассути аксуламалҳои ғаврий, ки дар мушакҳои чашм
ва ифодаҳои чеҳраи онҳо зоҳир мешаванд ва тавассути
.вокунишҳои тез ва рамзии шифоҳӣ изҳор мекунанд

Эҳсосоти аз ҳад зиёд оқибатҳои ҷиддӣ дорад; он
вазъиятро мураккабтар мекунад ва ноустувории
номатлубро ба вучуд меорад, ки ба дигарон таъсири
.манфӣ мерасонад

Кӯшишҳо бояд барои хушдорӣ ва оромӣ равона
карда шаванд, фазои ғайриамалӣ ва ҳамоҳангиро фароҳам
оваранд, ки ба ҷои шиддат сулҳро тақвият медиҳад ва
буғи стрессро пароканда мекунад. Касоне, ки ин корро
мекунанд, соҳиби тақдири худ хоҳанд буд ва аз ҷониби
атрофиён бо қадрдонӣ ва эҳтиром мукофотонида
.мешаванд

Ҳассосияти аз ҳад зиёд хислатест, ки аксари одамон
онро дӯст медоранд ва вақте ки ин эҳсоси ғайримантиқӣ
авҷ мегирад, он ғайриамалӣро кӯр мекунад ва чашмони
хирадро хира мекунад. Ҳатто бадтараш, шахси аз ҳад
зиёд ҳассос фикр мекунад, ки комилан фикр мекунад,
эҳсос мекунад ва амал мекунад, дар ҳоле ки дар асл
!рафтори онҳо метавонад комилан нодуруст бошад

Бисёриҳо бар он ақидаанд, ки ҳангоми танқид бояд
ба худ раҳм кунанд ва раҳм ба худ ба онҳо каме сабуқӣ
мебахшад. Аммо мисли нашъамандон, ҳар қадар бештар

истеъмол кунанд, нашъамандии онҳо ҳамон қадар
.қавитар мешавад

Шахси хеле ҳассос аксар вақт бефоида азоб
мекашад. Бештар аз ҳама, ҳеҷ кас сабаби изтироб ё
моҳияти шикояти худро наметонад, ки ин боиси
афзоиши изтироб дар инзивоӣ худ мегардад. Ҳеҷ чизро
бо оромона баррасӣ кардан дар бораи таҳқир ё
танқидҳои даркшуда ба даст овардан мумкин нест.
Беҳтар аст, ки сабабҳои аслии чунин ҳассосиятро
тавассути таҳлили объективӣ ва худдорӣ бартараф
.кунем

Ин намуди аллергияи носолим оқибатҳои ҷиддӣ
дорад; он дилро мисли оташ месӯзонад ва бофтаҳои
оромиро нобуд мекунад. Аз ин рӯ, бо он бояд оқилона,
.мантиқӣ ва бо иродаи қавӣ мубориза бурд

Ман саҳт меҳнат мекунам, то ба ҳама хизмат кунам,
аммо вақте ки барои андеша ба танҳои меравам, ба касе
иҷозат наметоҳам, ки ба андешаи ман ҳалал расонад.
Масъалаҳои дигар метавонанд интизор шаванд, аммо
воҳӯрии ҳаррӯзаи ман бо Худо набояд нодида гирифта ё
.нодида гирифта шавад

Пеш аз анҷом додани ягон амал, таваққуф кунед ва
оқибатҳо ва таъсири онҳоро ба ақл, бадан ва рӯҳи худ
бодикқат баррасӣ кунед. Амалҳое, ки аз ҷониби
маҷбуркунӣ ба вуҷуд меоянд, озодӣ нестанд, зеро
амалҳое, ки бар ҳилофи қонунҳои ҳамоҳангӣ ва
пешрафтанд, шахсро маҳдуд мекунанд. Баръакс,
амалҳое, ки бо фаҳмиш ва мувофиқи вичдони шахс
.тасдиқ карда мешаванд, некӯкоранд ва озодӣ меоранд

Вақте ки шумо қарор медиҳед, ки коре нек анҷом
диҳед ё аз коре бад худдорӣ кунед ва ба он қарор
пойбанд бошед ва мувофиқи он амал кунед, бидонед, ки
.озодии шумо фаровон аст

Худо мехоҳад, ки мо аз озодии интихобе, ки ба мо
дода шудааст, барои ҷустуҷӯи Ў ва ёфтани Ў истифода
.барем, аммо Ў намехоҳад Худо ба мо таҳмил кунад

Хоҳиши наздик шудан ба Худо ва шинохти Ў худ аз
худ пайдо намешавад, балки онро бояд фаъол ва
парвариш кард. Бе ин хоҳиш, зиндагӣ арзиш ва таъме
.надорад

Бигзор фаҳмиши рӯҳонии шумо тафаккури шуморо
роҳнамоӣ кунад ва муваффақият ба ҳар ҷое ки меравед,
шуморо пайравӣ хоҳад кард

Ман овози худро, дастҳоямро, пойҳоямро, диламро,
баданамро, эҳсосотамро, иродамро ва ҳама чизро ба
.Худо мебахшам

Муҳаббат силоҳи рӯҳонӣ аст, ки ба ҳама ҷангҳо
хотима медиҳад

Дар беруни ин замин ҷаҳонҳои бепоён вуҷуд доранд,
ки дар он ҷо мо бори дигар бо онҳое вомехӯрем, ки фикр
.мекардем моро барои ҳамеша тарк кардаанд

Ин зиндагии дунявӣ пайваستا тағйирёбанда аст, ғам
паси ғам иллюзияҳо пайи ҳам меоянд. Ин саробе, ки дар
биёбони шуури мо пайдо мешавад, бояд нопадид шавад
ва мо бояд худӣ воқеии худро аз зери пардаҳои зичи
.материя бедор кунем

Кӯшиш накун, ки умедҳоятро бар ин зиндагӣ асос
диҳӣ. Кафолати ту куҷост? Ту танҳо вақте дар амонӣ
.ҳастӣ, ки ба дониши Худо паноҳ дорӣ

Моҳияти рӯҳ мисли тиллои қадимӣ аст, ки зери хок
гӯронида шудааст. Вақте ки хок аз тилло ҷудо карда
мешавад ва бо оби тафаккур шуста мешавад, он бо покӣ
.ва равшании комил аз нав медурахшад

Худовандо, бигзор бубинем, ки чӣ нек аст,
андешаҳои солим кунем ва бо одамони некӯкор
муошират кунем. Ба мо кӯмак кун, ки дар бораи Ту фикр
кунем ва дар бораи Ту тафаккур кунем, эй Ту, ки манбаи
.ҳама адолат ва манбаи ҳама некиҳо ҳастӣ

Озодӣ аз заъф

Роҳи беҳтарини рафъи заъф ин аст, ки дар бораи он
фикр карданро бас кунед; вагарна, фикри заъф шуури
шуморо фаро мегирад ва бар ботинии шумо ҳукмронӣ
мекунад. Вақте ки мо рӯшноиро ба худ меорем, торикӣ
.нопадид мешавад, гӯё ки ҳеҷ гоҳ вуҷуд надошт

Ин идея ба ман илҳомҳои аҷибе меорад

Вақте ки нур ба ғоре ворид мешавад, ки
ҳазорсолаҳо дар торикӣ пӯшида буд, торикӣ фавран
нопадид мешавад. Ба ҳамин монанд, заъфҳо ва хатогихо
вақте нопадид мешаванд, ки мо ба нури Худо иҷозат
медихем, ки ба шуури худ ворид шавад ва торикии
нодонӣ боқӣ монда наметавонад. Ин фалсафаест, ки мо
.бояд бо он зиндагӣ кунем

Ба таъхир андохтан бефоида аст. Чархи зиндагӣ ҳеҷ
гоҳ аз чарх задан бозмеистад ва рӯзҳои умри мо зуд
мегузаранд. Ҳар дақиқае, ки мо барои фикр кардан ва
рафтори оқилона сарф мекунем, як сармоягузори
.муваффақ ва фоидаовар барои хушбахтии мост

Бисёре аз одамон тамоми умри худро дар бораи пул,
алоқои ҷинсӣ ва шӯҳрат фикр мекунанд ва кам ба чизҳои
муҳиме, ки ба онҳо оромии хотир меоранд ва огоҳии

онҳоро ба сатҳҳои баландтар мерасонанд, тамаркуз
.меkunанд

Новобаста аз он ки нақши шахс то чӣ андоза
хоксорона аст, агар донад, ки чӣ тавр вақти худро
оқилона сарф кунад ва андешаҳои худро ба самти
дуруст равона кунад, дар назари Худо муваффақ
.ҳисобида мешавад

Вақте ки нури Худо бар инсон медурахшад, ӯ эҳсос
намекунад, ки ба чизе ниёз дорад, зеро шодӣ, ки ӯро
фаро мегирад, ҳамаи орзуҳои ӯро амалӣ мекунад ва дар
дил эҳсос мекунад, ки ӯ сарватмандтарин
сарватмандтарин ва хушбахттарин хушбахттарин дар ин
.ҳаёт аст

Нақби рӯшноӣ

Онҳое, ки огоҳии маънавии онҳо бо андешаҳои
равшан, амалҳои нек, эҳсосоти нек ва тафаккури амиқ
бедор мешавад, метавонанд дар лаҳзаи ниҳони рафтани
аз бадан тавассути чашми рӯҳонӣ рафтани худро эҳсос
kunанд. Дар давраи сафари заминии худ, ӯҳо нақби
чашми рӯҳониро дар марзи байни модда ва рӯҳ дидан
меkunанд ва дар лаҳзаи тарк кардани Замин, онҳо
метавонанд ба ин нақби дурахшон ворид шаванд ва аз
ин ҳаёт ба олами бепоёни Худо, ки нур, шодӣ, сулҳ ва
.озодии мутлақ дорад, гузаранд

{Нур болои нур}

Чароғи бадан чашми [рӯҳонӣ] аст

Агар чашми шумо ягона бошад

Он гоҳ тамоми баданат пур аз нур хоҳад буд

Ва нур дар торикӣ медурахшад, ва торикӣ онро

{надонист

Фитнагарӣ ин эҳсос кардани ғаму андӯҳи дигарон,
наздик шудан ба онҳо, муошират бо онҳо, самимона
кӯшиш кардан барои тасалли додани онҳо дар
бадбахтиҳояшон, шодӣ аз шодӣ ва тамоми кӯшишро ба
харҷ додан барои дур кардани арвоҳи тарс, ниёз ва
.изтироб аз онҳост

Шахсе, ки рӯҳияи фидокорӣ дорад, мувофиқи
ҳисобҳо ва интизориҳои маҳдуд амал намекунад, балки
аз фаҳмиш ва довариҳои солим истифода мебарад ва
барои кӯмак ба худ ва дигарон пеш меорад ва аз Худо
барои муваффақияте, ки ба даст меорад, шукргузорӣ
мекунад. Агар як ё якчанд маротиба ноком шавад,
рӯҳафтода намешавад, балки бештар қатъӣ мешавад,
кӯшишҳои худро дучанд мекунад ва кӯшишро такрор
мекунад, ғояҳо ва роҳҳои навро меомӯзад, бо роҳнамоии
нури ақл ва кӯмаки Худоро меҷӯяд, то он даме ки ба
.ҳадафи худ ва ба ҳадафи наҷиби худ бирасад

Касе, ки барои хушбахт кардани дигарон саъй
мекунад, аз ҷониби Худо бо эҳсоси ботинии тасаллии
равонӣ хушбахт карда мешавад. Ва агар ӯ чизеро ба
хотири онҳое, ки кӯшиши кӯмак карданро доранд, аз
даст диҳад, онро талафот намешуморад, зеро дар иваз
ризоияти Худо ва оромии хотирро ба даст меорад. Ӯ
барои дӯст доштан, кор кардан, додан ва коштани тухми
.некӣ ва сулҳ дар киштзорҳои инсоният зиндагӣ мекунад

Ҳар касе, ки аз ҷаҳони шахсии худ дар андеша ва
эҳсосоти худ фаротар равад, огоҳии худро васеъ
мекунад, ҳамдардӣ ва эҳсос мекунад, ки ҷаҳон хонаи ӯст
ва инсоният оилаи ӯст. Ӯ дарк мекунад, ки ҳадафи
вучуди ӯ дар ин замин ислоҳи худ пеш аз кӯшиши ислоҳи
дигарон аст, зеро ҳар касе, ки худро ислоҳ мекунад, ба
дигарон кӯмак мекунад, ки худро ислоҳ кунанд. Амалҳо

нисбат ба сухан таъсири амиқтар ва таъсири амиқтар ба
.рӯҳи дигарон доранд

Истгоҳҳои кӯтоҳ

:Нури самимият

Баъзе одамон кӯшиш мекунанд, ки бо табассум аз
мушкилоташон халос шаванд, аммо ин гуна халосӣ
вичдони пок ва озод аз риёкорӣ ва фиребро талаб
мекунад. Вақте ки инсон бо худ ва дигарон ростқавлона
рафтор мекунад ва бо ашрофият ва поквичдонӣ амал
мекунад, чашмонаш равшан мешаванд ва аз онҳо
дурахши беназире пайдо мешавад - дурахши беҳамтои
.самимият

:Ростқавлӣ

Баъзе одамон ба номи ростқавлӣ бисёр чизҳо
мегӯянд, аммо шумо наметавонед бо ҳама дар бораи
ҳама чиз сӯҳбат кунед. Вақте ки шумо маслиҳат ва
роҳнамоӣ медиҳед, баъзе одамон суханони шуморо
нодуруст мефаҳманд ва аз гуфтаҳои шумо ҳеҷ ғоидае
намебаранд; ин як кӯшиши беҳуда ва як кӯшиши
беарзиш аст. Хомӯшӣ дар чунин мавридҳо тиллоӣ аст,
аммо ин ба ҳеҷ ваҷҳ маънои хомӯш мондан дар бораи
.нодурустӣ нест

:Худшиносӣ

Ҳамоҳангии худ воқеан аҷиб аст. Аксари одамон
медонанд, ки бо дигарон дар ҳамоҳангӣ будан то чӣ
андоза душвор аст, аммо оё шумо ягон бор дар бораи
ҳамоҳангӣ бо худ фикр кардаед? Ин бениҳоят душвор
аст, аммо имконпазир аст. Агар шумо худро таҳлил
кунед, хоҳед дид, ки шумо доимо бо худ дар низоъ
ҳастед. Агар шумо худро дӯст надоред, каси дигарро
дӯст нахоҳед дошт. Ва агар шахс бо худ дар ҳамоҳангӣ

набошад, чӣ гуна метавонад бо дигарон дар ҳамоҳангӣ
?бошад

Ҳамоҳангии худ барои ҳамоҳангӣ бо ҷаҳон муҳим
аст. Аз ин рӯ, қадр кардан ва дӯст доштани худ муҳим
аст, зеро шумо сазовори ин муҳаббат ҳастед. Худро бояд
дӯст дошт, зеро Худо моро офаридааст ва ба мо дорои
қобилиятҳои неқ аст. Дӯст доштани ин худӣ ботинӣ, ин
моҳият, ки пур аз хислатҳои неқ аст, рафтори некро
илҳом мебахшад ва ақлро аз нопокӣ ва дилро аз бадӣ ва
.кина пок мекунад

:Калибр кардани қутбнамои адабӣ

Ҳатто агар кас ба сайёраи дигар сафар кунад ҳам,
наметавонад вичдони худро фиреб диҳад, рафтори
нодурустро сафед кунад ё аз оқибатҳои рафтори
нодуруст гурезад. Натиҷаҳои амалҳояш ҳамроҳи кас
ҳастанд ва бояд самти худро ислоҳ кунад ва қутбнамои
ахлоқии худро тавре танзим кунад, ки сӯзани он ҳамеша
.ба самти дуруст ишора кунад

Баъзе одамон дар бадтарин шароит зиндагӣ
мекунанд ва бо вуҷуди ин бо худ дар ҳамоҳангии комил
қарор доранд, дар ҳоле ки дигарон ҳама имкониятҳо ва
ҳама чизҳои заруриро доранд, аммо бо вуҷуди ин бо худ
дар низои доимӣ қарор доранд. Аз ин рӯ, набояд
интизори тағйирёбии шароит бошед. Худро бовар
кунонед, ки сарфи назар аз муҳити зистатон, ки
метавонад аз он чизе ки шумо орзу мекунед, фарқ
.кунад, хуб ҳастед

Ҳар кӣ худро ба иродаи шароит месупорад,
интизори тағйири чизҳост ва интизори ӯ тӯлонӣ хоҳад
.буд

Мегӯянд, ки марде ба ҳаждаҳ забон равон буд, аммо он қадар камбағал буд, ки наметавонист чароғе барои хондан харад. Аз ин рӯ, ӯ ба гӯшае мерафт ва зери чароғи кӯча менишаст, то китоб хонад. Дар ҳақиқат, ирода воситаҳоро эҷод мекунад, имкониятҳоро фароҳам меорад, умедро нав мекунад, вазифаҳоро иҷро мекунад .ва орзуҳо ва орзуҳоро амалӣ мегардонад

Муоширати воқеӣ бо онҳое, ки Худоро мешиносанд, метавонад тавассути тамос бо онҳо, хондани андешаҳои навиштаҳои онҳо ё тафаккури амиқ ва дӯстона дар бораи онҳо анҷом дода шавад. Нуктаи муҳиме, ки бояд дар хотир дошт, ин ҳамоҳангӣ бо шуури онҳост, ки бо .Худо ҳамоҳанг аст

Вақте ки мо шуури худро бо рӯҳҳои бузурге, ки Худоро дӯст медоранд, ҳамоҳанг мекунем, ин ҳамоҳангӣ тадриҷан ҳаёти моро ба таври аҷиб тағйир медиҳад. Ин ҳамоҳангӣ иродаро ба ғуломӣ намеандозад, балки доираи онро васеъ мекунад ва қудрати онро тақвият медиҳад. Ин фарқи байни ҳамоҳангӣ бо одамоне аст, ки пур аз худписандӣ ва машғули он чизе ҳастанд, ки метавонанд ба даст оранд. Ҳамоҳангӣ бо дӯстдорони Худо ва инсоният аст, ки ҳадафашон бахшидан ва бедор кардани муҳаббати илоҳӣ дар рӯҳҳои онҳое аст, ки бо онҳо ҳамоҳанг ҳастанд. Ҷозибайи ин афроди муборак .моро ба тамос бо ҷозибайи илоҳӣ наздик мекунад

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар ҳоле ки мо барои қонеъ кардани ниёзҳои худ талош мекунем, мо инчунин бояд ба дигарон дар гирифтани он чизе, ки ба онҳо лозим аст, кӯмак кунем ва чизҳои хуберо, ки дар зиндагӣ ба сари мо меоянд, бо камбағалон мубодила кунем. Биёед дар хотир дорем, ки мо қисми ҷудонашавандаи оилаи ҷаҳонӣ ҳастем ва бе ин оилаи .калон зиндагӣ карда наметавонем

Бе дуредгарон, ихтироъкорон, деҳқонон ва дигарон
зиндагӣ чӣ гуна мебуд? Тавассути додан ва гирифтани
мубодилаи хидматҳо, Худо мепоҳад, ки мо дар бораи
дигарон фикр кунем ва бо онҳо ҳамдигардӯ кунем.
Зиндагӣ кардан танҳо барои худ бе ба назар гирифтани
дигарон хатои бузург аст. Вақте ки мо дар бораи
хушбахтии худ фикр мекунем, мо бояд дар бораи
хушбахтии дигарон низ фикр кунем. Мо вазифадор
нестем, ки ҳама чизро, ки дорем, барои некӯахлоқии
оилаи ҷаҳонӣ диҳем, зеро ин ғайриимкон аст. Баръакс,
мо бояд бо дигарон ҳамдигардӯ кунем ва ҳар кори аз
дастамон меомадаро кунем, то ба онҳо кӯмак расонем ва
.бори онҳоро сабук кунем

Байни муваффақият ва қаноатмандии рӯҳ, дар
доираи муҳите, ки шахс дар он зиндагӣ мекунад,
.робитае вуҷуд дорад

Муваффақияти ҳақиқӣ натиҷаи рафтори мувофиқ ба
принсипҳои адолат аст ва он хушбахтӣ ва некӯахлоқии
дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи қаноатмандии
шахсӣ дар бар мегирад. Ҳар касе, ки ин принсипро ба
ҳаёти моддӣ, равоӣ, ахлоқӣ ва маънавии худ татбиқ
мекунад, ин таърифи муваффақиятро пурра ва
.ҳамаҷониба хоҳад ёфт

Одамон вобаста ба ҳадафҳои зиндагӣ дар бораи
муваффақият ба таври гуногун фикр мекунанд. Баъзан
баъзе одамон онро бо дӯзӣ баробар мекунанд ва
мегӯянд: "Ў дӯзди муваффақ аст!" Ин нишон медиҳад, ки
на ҳама муваффақият матлуб аст; муваффақияти мо
.набояд ба дигарон зарар расонад

Шарти дигари муваффақият ин овардани ҳамоҳангӣ
ва натиҷаҳои мусбат на танҳо ба худамон аст, балки мо
.бояд ин бартариятҳоро бо дигарон низ мубодила кунем

Ба даст овардани муваффақияти молиявӣ на танҳо
маъноӣ лаззат бурдан аз он чизеро дорад, ки мо
сазовори он ҳастем; он инчунин маъноӣ масъулияти
ахлоқиро дорад, ки ба дигарон дар эҷоди ҳаёти беҳтар
барои худ кумак кунем. Ҳар касе, ки ақл дорад,
метавонад пул кор кунад, аммо агар онҳо дар дил
муҳаббат дошта бошанд, наметавонанд ин пулро
худхоҳона истифода баранд; ба ҷои ин, онҳо он чизеро,
.ки доранд, бо дигарон мубодила мекунанд

Пул дар дасти одамони бахил ва бадкирдор ба
лаънат табдил меёбад, аммо барои онҳое, ки дастони
саховатманд ва дилҳои меҳрубон доранд, он неъмат ва
.тӯҳфа аст

Рӯхҳои нек рӯхҳои некро ҷалб мекунанд ва ба онҳо
.ҷалб мешаванд

Мо бояд дӯст доштани ҳамсоҷро мисли худамон ёд
гирем ва дар хотир дорем, ки мо дар ин ҳаёт барои
муддати кӯтоҳе ҳастем ва баъд аз он ба ҷаҳони дигаре
меравем, ки сатҳаш аз сатҳи тафаккур ва сифати
.амалҳои мо дар ин будубоши заминӣ вобаста аст

Хешовандони ҳақиқии мо кистанд? Барои шахси
оқил ҳама хешованданд ва ҳар кадоме «ҳамсоҷ» аст.
Албатта, шахси оқил қодир ба дарк аст ва мефаҳмад, ки
гарчанде офтоб нури худро ба як пора ангишт ва алмос
мепошад, алмос, бар хилофи ангишт, қобилияти
беназири қабул ва инъикоси нурро дорад. Бояд
ҳамроҳии онҳоеро ҷустуҷӯ кард, ки афкор ва эҳсосоти
онҳо мисли алмос пок аст ва бояд вақтро барои ёфтани
дӯстони самимӣ сарф кард. Касоне, ки зиндагии пок ва
ростқавлона доранд, дӯстонеро ҷалб мекунанд, ки бо
тозагӣ ва ростқавлӣ хосанд, дар ҳоле ки онҳое, ки бо
ғаризаҳои паст бе дарк зиндагӣ мекунанд, дӯстони ба
.ҳам монандро ҷалб мекунанд

Агар шумо ба идеалҳои баланд ва принципҳои
баланд арҷгузори кунед, тавсия дода мешавад, ки аз
муошират бо одамоне, ки ба ин идеалҳо ва принципҳо
бовар надоранд ва афкорро печида ва кайфиятро
халалдор мекунанд, худдорӣ кунед, то ки ларзишҳои
онҳо сатҳи ларзиши шуморо паст наkunанд. Дар айна
.замон, касеро аз доираи муҳаббати худ истисно наkunед

Илова бар ин, инсон бояд на танҳо муҳаббат бахшад,
балки сулҳро низ барқарор кунад, то ки ҳар ҷое ки
равад, ҳамохангӣ ва оромиро ба вуҷуд орад ва бо ҳузури
меҳрубононаи худ атрофиёро тароват бахшад. Ҳеҷ кас
намехоҳад ба наздикии сағбачаи бадбӯй наздик шавад -
узр мехоҳам - ҳама аз он канорагирӣ мекунанд. Ба ҳамин
монанд, шахси асабонӣ, бепарво ва баҳсҷӯ дигаронро
асабонӣ ва дафъ мекунанд. Мо мехоҳем мисли садбаргҳои
шукуфта бошем, ки бӯи ширине мебароранд, ки дилро
шод мегардонанд. Биёед кӯшиш кунем, ки бӯи сулҳ ва
нашими некиро дар ҳар ҷое, ки меравем ва дар ҳар ҷое,
.ки зиндагӣ мекунем, паҳн кунем

Подшоҳии Худо дар миёни абрҳо ё дар макони
мушаххасе дар фазо нест. Он берун аз торикӣ аст, ки
мо ҳангоми пӯшидани чашмонамон мебинем ва вақте ки
мо мулоҳиза меронем ва дуо мегӯем, чашми рӯҳе, ки дар
пешонӣ ҷойгир аст, дар дохили мо кушода мешавад ва
мо нури муборакро мебинем ва шодмониро эҳсос
мекунем, ки ба ҳар як ҳуҷайраи бадан ворид мешавад ва
мо ҳис мекунем, ки парда бардошта шудааст ва дари
.махфӣ ба сӯи Подшоҳии Худо кушода шудааст

Худо шодмонии доимо навшаванда аст, шодмоние,
ки ҳама чизро фаро мегирад. Мо бояд бо он шодмонӣ, ки
дар дохили мо зиндагӣ мекунанд ва беохирро ихота
.мекунанд, ягонагӣ эҳсос кунем

Дар паси марзҳои ларзишии моддаи зич шуури
беохир ва ҳамаҷониба, ки бо тамоми шукӯҳ, бузургӣ ва
бепоёни худ тавсифнопазир аст, пинҳон аст. Ин
подшоҳии осмон аст, як неъматӣ абадӣ, бепоён ва
.беохири шуур

Вақте ки дарки рӯҳ васеъ мешавад ва ҳузури худро
дар ҳама ҷо эҳсос мекунад, он гоҳ бо рӯҳи илоҳӣ
.муттаҳид мешавад

Ҷалол ба Бепоёни Мутлақ, ки дар уфуқ нишастааст,
ки осмон бо уқёнус вомехӯрад ва Ҷалол ба Бепоёни Олӣ,
ки бар сулҳи даруни мо нишастааст; бо тамаркуз ба
Бепоёни дарун, мо метавонем қудрати бепоёни онро ба
.даст орем

Донише, ки аз хондани китобҳо ё аз одамоне ба даст
оварда мешавад, дониши маҳдуд аст, дар ҳоле ки
донише, ки мустақиман аз Худо ба даст оварда
мешавад, қудрати ҳикмат, шукӯҳи итминон, оромии дил
.ва оромии рӯҳро мебахшад

Эй Парвардигор, ба ман таълим деҳ, ки бо
тамаркузи амиқ дуо гӯям ва мулоҳизаро бо орзуҳои
самимӣ омезиш диҳам ва бигзор дилам ҳар рӯз бо
.муҳаббати поки ман ба Ту пок шавад

Раҳой аз маҳдудиятҳои карма

хоҳ рӯҳӣ ё ҷисмонӣ, хоҳ бошуурона ё хоҳ беҳуш, ба ,
ҳаёти инсон таъсири мушаххас мерасонад. Амалҳои
гузашта на танҳо онҳое мебошанд, ки рӯзҳо, моҳҳо ё
солҳо пеш анҷом дода шудаанд, балки амалҳои аз ҳаёти
.гузашта низ мебошанд

Шумо мурда будед ва Ё шуморо зинда кард; сипас
шуморо мемиронад ва боз шуморо зинда мекунад; сипас
.ба сӯи Ё бозгардонида мешавад

Таъсири хуб ва бади амалҳои инсон. Дар ҳаёти кунунии ӯ, ин нишонаҳо дар беҳушӣ ё зершуурӣ нигоҳ дошта мешаванд ва таъсироте, ки инсон аз таҷассумҳои қаблӣ мебарад (ё рӯҳи ӯ мебарад), мисли тухмиҳо дар беҳушӣ хобидаанд ва интизори шароити муносиб ҳастанд, то дар як вақти муайяни карма сабзида ва нашъунамо ёбанд. Қонуни карма, ки чизҳоро мувозинат мекунад, амал ва аксуламал, сабаб ва натиҷа, кишт ва .даравро дар бар мегирад

Ҳар як шахс сарнавишти худро тавассути андеша ва амалҳои худ ташаккул медиҳад ва энергияҳое, ки онҳо раҳо мекунанд, хоҳ оқилона ва хоҳ беақлона, ногузир ҳамчун нуқтаи ибтидоии худ ба онҳо бармегарданд, ҳамон тавре ки як доира худро бо дақиқии комил пурра мекунад [Савол дар он аст] ки чӯяндаи хоҳишманд бояд бар хилофи иродаи худ бо оқибатҳои ногузири амалҳои гузаштаи худ ё он чизе, ки тақдир номида мешавад, рӯ ба рӯ шавад? Ҷавоб ин аст: не, Худо қонун ва муҳаббат аст ва чӯяндае, ки бо орзуи самимӣ ва имони комил ба ӯ рӯй меорад, амалҳои худро бо қонуни илоҳӣ мутобиқ мекунад ва муҳаббати бечунучарои Худоро мечӯяд, бешубҳа баракати илоҳиро хоҳад гирифт, ки бори .гаронро сабук мекунад ва шароитро беҳтар мекунад

Худо моро дар ин дунёи пур аз ҳаёлҳо ҷойгир кард ва ӯ ранҷу азоби моро ва озмоишҳо ва мусибатҳоеро, ки мо аз сар мегузаронем, медонад. Инсонҳо вақте худро дар гуноҳ ғарқшуда ва нотаъвоҷ меҳисобанд, ки аз умқи он раҳӣ ёфта наметавонанд, торикии ботинии нодонӣ ва нодонӣро амиқтар мекунанд. Беҳтар аст, ки онҳо барои ислоҳи худ талош кунанд, аз қалби раҳмати илоҳӣ кӯмак ва шафқат чӯянд ва аз Худои меҳрубон, раҳмдил .ва бахшанда бахшиш интизор бошанд

Вақте ки мо робитаи наздики худро бо Худо дарк
мекунем, кадом карма метавонад моро ба ҳам
пайвандад? Нагузored, ки касе шуморо бовар кунонад,
ки дард ва душвориҳои шумо натиҷаи кармаи шумост.
Ҳамчун рӯҳе, ки дар асли шумост, шумо карма надored.
Баръакс, шумо бояд ин ҳақиқатро бо тасдиқ кардани он,
ки шумо бо моҳияти ҳаёт, рӯшноӣ ва қувваҳои кайҳонӣ
як ҳастед, дарк кунед. Агар шумо ин далелро дарк
кунед, шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед ва Худо дарҳои
зиёдеро барои шумо боз мекунад ва ба шумо
.имкониятҳои зиёде фароҳам меорад

Агар шумо аз тарзи зиндагии худ нороҳат бошед,
тарзи фикрронии худро тағир диҳед ва ҳиссиёти худро
бо энергияи мусбат пур кунед ва шумо худатон
.фарқиятро эҳсос хоҳед кард

Барои одамон лозим нест, ки аз он чизе, ки аз даст
додаанд, нола кунанд ва ғамгин шаванд ё вазъияти
нохуши худро ба хатогиҳое, ки дар ин ҳаёт ё дар
гузаштаи дур содир кардаанд, нисбат диҳанд, зеро ин як
навъ беъътиноии маънавӣ аст. Онҳо бояд амал кунанд ва
алафҳои бегонаро аз боғи ҳаёт решакан кунанд ва он
гоҳ гулҳои ширинтарин ва дурахшонтарин шукуфта,
меваҳои болаззаттарин ва дилхоҳро ба бор меоранд. Бо
.файзи Ё, Худои Таоло

Таслим шудан ба Худо маънои онро надорад, ки аз
иродаи худ барои беҳтар кардани корҳоямон истифода
набарем ва интизор нашавем, ки Худо вазъияти моро бе
ягон кӯшиши мо ҳал кунад, зеро Худо ба онҳое, ки ба
.худашон кӯмак мекунанд, кӯмак мекунад

Гап дар он аст, ки мо меомӯзем, ки чӣ тавр ба сӯи
Худо муроҷиат кунем, то иродаи худро роҳнамоӣ кунем
ва кӯшишҳои дурусти худро баракат диҳем ва тақвият
диҳем. Вақте ки мо монетаи нохоҳиши таслим шуданро

паси сар мекунем, дар Худо паноҳгоҳе меёбем, ки ҳеҷ кас дар ин ҷаҳон ба мо дода наметавонад ва инчунин қуввате пайдо мекунем, ки ҳеҷ озмоише наметавонад .онро паси сар кунад

Ҳар кас метавонад бо Худо муносибати махсус барқарор кунад, агар донад, ки чӣ тавр дили худро ба сӯи Худо боз кунад ва ба ҳузури илоҳии Ё, ки шодӣ ва .итминон меорад, орзу кунад

Вақте ки инсон ба Худо ниёзи амиқ эҳсос мекунад ва медонад, ки бе Ё кор карда наметавонад, онҳо мебинанд, ки Худо ба ин ё он тарз посух медиҳад. Аммо аввал онҳо бояд ин эҳсоси қавӣро парвариш диҳанд, .зеро посух худ аз худ пайдо намешавад

Агар мо дар ҳаёти худ ба Худо мақоми аввал надихем, ҳолати шуури мо изтироб ва ошуфта хоҳад буд ва мо наметавонем бо талаботи беохирӣ зиндагӣ .мантиқӣ ва дуруст муносибат кунем

Ва роҳи инкишоф додани ин хоҳиш чист? Ҳар дафъае, ки мо бо бадбахтӣ ё душворӣ рӯ ба рӯ мешавем ва ҳар дафъае, ки дар дилҳои худ вазнинӣ ҳис мекунем, бояд ба Худо рӯй оварем ва аз Ё кӯмак пурсем, зеро медонем, ки ҳар кӣ Худоро дӯст дорад ва Ё онро дар ақлу дили худ нигоҳ медорад, вазъияти Ё беҳтар .мешавад ва вазъияти Ё ба сӯи беҳтар тағйир меёбад

Вақте ки мо эфирро бо дуоҳои самимӣ ва муроҷиатҳои самимии худ ба ҷунбиш меорем, мо моҳияти посухи илоҳиро, ки дорои ғизо, шифо ва .хушбахтӣ аст, истихроҷ хоҳем кард

Барои онҳое, ки ба ғизои маънавӣ ниёз доранд, ноумедӣҳо ва ноқомӣҳои гузашта беаҳамиятанд. Аз онҳо дарс гирифтани мумкин аст ва кас метавонад бори дигар

кӯшиш кунад ва кӯшишро аз аввал такрор кунад. Бо
ёрии Худо муваффақият барои ҳамаи онҳое, ки аз
нокомӣ рӯҳафтода нашудаанд, азми онҳо аз фоҷиаҳо
суст нашудааст ва бо имони устувор боварӣ доранд, ки
Худо онҳоеро, ки сабр мекунанд, дастгирӣ мекунад.
Онҳое, ки дар роҳи рост ҳастанд ва ба онҳо умед, қувват
ва некбинӣ мебахшад, то он даме ки ба ҳадафи ниҳои
.худ ва ба ҳадафи зиндагӣ ноил шаванд

Фикр қуввае мисли барқ аст ва ҳолатҳои равонӣ, он
.ба фикр ва тарзи фикрронӣ бармегардад

Нерӯи барқ ҳам фоидаовар ва ҳам зараровар аст;
ҳар кӣ онро оқилона истифода барад, онро ба хидмати
худ мегузорад, вагарна метавонад ўро барқ занад. Ва
низ чунин фикр мекард: Агар онро ба роҳҳои дуруст
равона кунанд, ба соҳибаш хушбахтӣ меорад, вагарна ба
.ў мушкилот меорад

Фикр мисли аспӣ ваҳшӣ аст, аммо ром кардани он
ғайриимкон нест ва тафаккури мусбат яке аз роҳҳои
.назорати фикр аст

Фикри солим дӯсти наздик аст ва ақли бемор
душмани доимӣ аст

Тафаккури солим оромӣ ва амниятро ҷалб мекунад,
дар ҳоле ки тафаккури носолим тирҳои марговареро
мепартояд, ки ду маротиба ба соҳибашон бармегарданд.
Аз ин рӯ, мақоле ҳаст: "Мукофот ба амал баробар аст".
То он даме, ки инсон ниятҳои нек фириштад, андешаҳои
ӯ ба машъалҳо табдил меёбанд, ҳуҷраҳои рӯҳро равшан
мекунанд ва тӯдаҳои торикиро дур мекунанд, то ки ӯ
тасаллии амиқро эҳсос кунад ва чашмонаш бо табассуми
қаноатмандӣ медурахшанд! Бигзор табассум дар
!чашмони шумо пойдор бошад ва сулҳ бар шумо бод

Зиндагӣ мисли осиебест, ки тухми озмоиш ва таҷрибаҳои пурсамарро орд мекунад, то нони ҳаётро тайёр кунад. Он мисли роҳи печида аст, ки дар ҳарду тараф гулҳои сершумор дорад. Шапаракҳои дурахшон ва дарахтон бо меваҳои болаззат дар шоҳаҳояшон, аммо мо кам меистем. Бигзор аз манзараи он лаззат барем ва аз ширинии он лаззат барем; дар ҳақиқат, мо аксар вақт дар ҳолати изтироб қарор дорем. Барои расидан ба минтақаҳои васеътар, мо фикр мекунем, ки манзараҳои гуворотар аз он чизе ки дидем, вучуд доранд. Аммо бо дур шудан аз роҳҳои гулдор ва пурсамар, мо дарахтонеро меёбем, ки аз тару тоза ториктаранд ва сипас гулҳо нопадид мешаванд. Ва бо он, шабпаракҳо ва инчунин меваҳо, танҳо худро дар биёбони бесамар мебинем.

Ҳаёти инсон мисли обҳои баҳрхост, ки тоза ва тароватбахш мешаванд. Танҳо вақте ки шумо ба атмосфераи боло мебароед. Ин мисли хоби субҳ аст, ки бо синну сол равшантар мешавад, зеро чизҳо равшантар ва фарқкунандатар ба назар мерасанд. Ин мисли сафарест, ки манзара ҳангоми тай кардани масофа тағйир меёбад. Сипас, ҳамоно манзара ҳангоми наздик шудан ба он тағйир меёбад ва ғайра.

Зиндагӣ хирадмандонро ноумед намекунад, зеро онҳо бо он моҳирона муносибат мекунанд ва аз он лаззат мебаранд, бе он ки он онҳоро идора кунад ва аз озодиашон маҳрум кунад. Масалан, онҳо аз об лаззат мебаранд. Онҳо онро менӯшанд ва дар он оббозӣ мекунанд, аммо намегузоранд, ки худро дар он фарқ кунанд. Онҳо аз либосҳои, ки дӯст медоранд, лаззат мебаранд. Бе риояи аз ҳад зиёди расмият ва расмиятҳои, ки сатҳӣ ҳисобида мешаванд. Онҳо аз хӯрдан лаззат мебаранд, бе он ки пурхӯрӣ онҳоро фурӯ барад, зеро аз ҳад зиёд хӯрдан баданро заиф мекунад ва даркҳоро

фурӯ мебарад. Ва ӯ онро комилан небуд мекунад. Ва аз ин рӯ, инсон бояд аз ҳаёт лаззат барад, аммо бе он ки .ҳиссиётро тавассути ғӯтаварӣ хаста кунад

Муросо бо дигарон маъноӣ розӣ шудан бо онҳо дар ҳама чиз ё қурбон кардани идеалҳо барои онҳо надорад, зеро ин услуби мутобиқат номатлуб аст ва бо ҳақиқат мувофиқат намекунад. Ислоҳотгарон ва бузургон розӣ набуданд. Бо вучуди ин, бо ин қадар одамони атрофашон, онҳо ба идеали худ устувор монданд, зеро онҳо дарк карданд, ки коре, ки мекунанд, комилан .дуруст аст

Аввалан, инсон бояд бо Худо, сипас бо вичдони худ .ва сипас бо одамон дар ҳамоҳангӣ бошад

Принсип набояд аз байн равад ва барои ноил шудан ба ҳадафи муайян ба ангезаҳои пинҳонӣ муроҷиат .накунад, зеро ин ба одамони принципнок муносиб нест

Кӣ метавонад ба тарзе зиндагӣ кунад, ки Худоро писанд ояд? Ба дигарон зарар нарасонед, зеро онҳо чизе барои тарс надоранд. Агар ин равиш дигаронро қонеъ накунад, барои инсон кофист, ки дар дохили худ роҳат бошад ва эҳсоси оромии ботинӣ кунад, ки ӯро аз .ризоияти одамон мустақил мегардонад

Қувват ва хоҳиши рӯҳ Дар рӯ овардан ба Худо, онро магнитизми рӯҳонӣ меноманд ва бо ин магнитизм рӯҳ баракатҳо ва ларзишҳои нозук ва ҳама таҷрибаҳои хуби инсониро ба худ ҷалб мекунад, ки ба ӯ некӣ ва адолатро .хотиррасон мекунад

магнитизми рӯҳонӣ ин қудратест, ки бо он инсонро ба худ ҷалб ва ҷалб мекунад, дӯстони хуб ва чизҳои муҳим ва муҳим ва фаҳмиши фаҳмиши чизҳо ин қудрат .аз қувваи ҷозибавӣ Худо гирифта шудааст

Шами сулҳ

.Як деги рӯҳӣ гиред, онро бо оромии худ пур кунед

Шишаи эҳсосоти маро бигир, онро бо раҳмати худ
пур кун

Сабади холии рӯҳи маро гир, онро бо меваҳои
.хиради худ пур кун

Оби ишқи худро ба қони ман рез, ман онро ба
косаҳои қони ташна мерезам

Деворҳои нафсро вайрон кун, маро дар ҳузури
.пурраи худ фарқ кун

Нури субҳи ишқ

Бигзор ӯ аз сӯроҳиҳои дилам берун нигарад

Он маро ба нури офтоби муҳаббати ту хотиррасон
мекунад

Паҳн шуда дар осмони умрам

Нури дурахшони муҳаббати ту дурахшид

Ба худам, ва он равшан шуд

Нури ту фазои рӯҳонии маро пур кард

Ту ҳаёте ҳастӣ, ки қисми маро нигоҳ медорад

Ва ақле, ки андешаҳои маро илҳом мебахшад

Ва ҳикмате, ки нодонии маро пароканда мекунад

Ман шамъи нозуки муҳаббатамро меафрӯзам

Барои хондани китоби тиллоӣ

Аз замони қадим дар ман нигоҳ дошта мешавад

Муҳаббати шумо буд ва ҳоло ҳам ҳаст

Шами ноаёни сулҳ

Ки торикиро пароканда мекунад ва паёмҳои шуморо
ба ман нишон медиҳад

Блог дар саҳифаҳои дилҳост

Бигзор ҷалоли Ту ошкор шавад, эй Худовандо

Бигзор нури хиради шумо пароканда шавад

Нодонӣ, ихтилоф ва ҳасад

Аз соҳилҳои замин то абад

Заъфии моро ба қувват табдил диҳед

Ва мо дар қатъият заиф шудем

Бадани моро бо нерӯи барқи ҳаётан муҳим пур
кунед

Ва ақл ва рӯҳро бо нури шифобахши худ пур кунед

Дастии моро бигир, то дар оби ғафлати Ту ғарқ
нашавем ва вучуди худро бо муҳаббат ва ҳикмати Ту пур
гардон. Бигзор мо эҳсос кунем, ки ба Ту хеле наздикем
.ва офтоби раҳмати Ту пайваста бар мо медурахшад

Ман гулҳои андешаҳои пурҷӯшу хурӯши худро
мегузорам

Дар сохтори оромӣ

Атри хомӯши ӯ месарояд

Ва ӯ дар бораи ҷалоли Ту месарояд

Ва бо дурахши нури муқаддаси шумо

Ман зебоии вучуди туро мебинам

Орзуҳои хушбахтонаи ман амалӣ мешаванд

Вақте ки нури ту дар қони ман медурахшад

,Пардаҳо аз оташи хирад фурӯзонанд

Ман қалоли Туро мебинам ва шодмонии ман

меафзояд

Бигзор Худо шуморо бо нури Худ равшан кунад

Ва салом аз қон ба шумо

Талабот ва талаботи зиёде ҳастанд, ки ҷаҳон ба мо
пешниҳод мекунад ва моро ба аҳамияти ниҳоят муҳими
онҳо ва имконнопазирии зиндагӣ бидуни онҳо ё қодир
будан бе онҳо бовар мекунонад, аммо талаботи асосӣ
бояд ба даст овардани озоиштагии Худо бошад, ки
манбаъҳояш ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд ва чашмаҳояш
ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд ва ба ҳама чиз дар зиндагӣ
.мазза ва маъно медиҳанд

Биёед дар хотир дорем, ки Худо моҳияти вучуди
мост ва муҳаббат тирезаест, ки мо тавассути он ба
чехраи пурқалоли ӯ менигарем. Ҳар касе, ки мехоҳад
ҳузури илоҳиро эҳсос кунад ва ин орзуи бузургро дар
фикр ва амал парвариш диҳад, Худо дархости онҳоро
иҷро мекунад ва ба онҳо кӯмак мекунад, ки пардаҳоеро,
ки монеи дидани нурҳои муборак мешаванд, канда
.кунанд

Ҳар касе, ки қасд дорад дар ин роҳ пеш равад, ҳеҷ
чиз ӯро бознамедорад ва ҳеҷ монеае ӯро то расидан ба
.ҳадафаш ва расидан ба орзуи дилаш бознамедорад

Марворидҳо ва ганҷҳои рӯҳонӣ

Онҳое, ки нуқсонҳои дигаронро фош мекунанд ва
онҳоро шарманда ва ҳафа мекунанд, аз хирад ва
доварии дуруст дуранд. Мо бояд аз гуноҳ нафрат кунем,

на аз гунаҳкор, зеро ӯ бародари рӯҳии мост, сарфи назар
аз торикии нодонӣ, ки ӯро фаро гирифтааст. Мақсади
маҳкумият бояд шифо бошад, на аз фахр кардан ва
захмӣ кардан. Мо бояд бо бародари гунаҳкори худ ҳамон
тавре муносибат кунем, ки мехоҳем бо мо муносибат
.кунанд, агар мо дар ҷои ӯ ва вазъияти ӯ мебудем

Ҳар кас айби бародарашро дар ин дунё пинҳон
кунад, Худованд айби ӯро дар охираат низ пинҳон
.мекунад

Ҳамон тавре ки мо дигаронро доварӣ мекунем,
қонуни рӯҳонӣ низ моро ба ҳамон дараҷа доварӣ
мекунад. Мо набояд аз дигарон аз ҳад зиёд интизор
шавем ва набояд ҳамеша аз касе натиҷаҳои хуб интизор
шавем, ҳатто агар онҳо тамоми кори аз дасташон
.меомадаро кунанд

Инсон метавонад афтад ва пешпо хӯрад, аммо то он
даме, ки тамоми кӯшишро ба харҷ диҳад, то дубора аз
зинапоӣ фазилат ва адолат боло равад, дар амон хоҳад
.монд

Ҳар рӯз мо бояд кӯшиш кунем, ки рӯҳияи беморро аз
ҷиҳати ҷисмонӣ, равонӣ ё маънавӣ дар муҳити худ
баланд бардорем, ҳамон тавре ки ба худамон ё аъзои
.оилаамон кӯмак мерасонем

Ҳар касе, ки аз имрӯз кӯшиш мекунад, ки мувофиқи
қонунҳои илоҳӣ зиндагӣ кунад - ба ҷои зиндагии кӯҳнаи
худхоҳона, ки душворӣ ва бадбахтӣ меорад - хоҳад дид,
ки новобаста аз он ки ӯ дар зиндагӣ чӣ қадар хоксорона
нақш мебозад, он нақши муҳим боқӣ мемонад, ба шарте
ки ӯ вазифаи худро то ҳадди пурра мувофиқи дастури
коргардони намоишномаи кайҳонӣ ва соҳиби ҳамаи
.сарнавишти мо иҷро кунад: Худои Қодири Мутлақ

Вақте ки мо бо дигарон бо самимияти самимӣ,
муҳаббати ҳақиқӣ ва ба назар гирифтани эҳсосот
муошират мекунем, мо дӯстони хубро ба ҳаёти худ бе
ягон таваҷҷӯҳ ба манфиатҳои шахсӣ ё ҳисобҳои
худхоҳона меорем; дар акси ҳол, мо наметавонем
.дӯстони ҳақиқии худро бишносем

Аз риёкорӣ ва худнамоӣ ҳалос шудан ва ба тарзе
амал кардан лозим аст, ки қасдан ба дигарон зарар
.нарасонад

Дӯстонро набояд ҳашмгин, паст зада ё душманӣ
кунанд ва ба онҳо ҳеҷ сабабе дода нашавад, ки нисбати
мо эҳсосоти нохушоянд дошта бошанд. Дӯстонро набояд
бадрафторӣ кард, истисмор кард ё маслиҳати беихтиёр
дод, агар аз онҳо напурсида шавад. Вақте ки маслиҳат
талаб карда мешавад, он бояд самимона ва
меҳрубонона, бе тарси оқибатҳо дода шавад. Дӯстон ба
якдигар тавассути танқиди созанда ва бародарона
.кӯмак мекунанд

Таҷрибаҳои душвори зиндагӣ барои фалаҳ кардани
иродаи мо ва шикаст додани мо нестанд, балки барои
тезтар кардани азму иродаи мо ва тақвияти имони мо ба
Худо ва эътимоди худамон меоянд. Баъзе одамон хато
бовар доранд, ки ин таҷрибаҳо ва мушкилот қувваҳои
харобиовари бартарафнашавандаанд ва аз ин рӯ, онҳо
таслим мешаванд. Тафаккури солим барои фаъол
кардани қувваи ботинии мо барои мубориза бо
.самараноки зиндагӣ ва озмоишҳои он муҳим аст

Агар шахс бо касе, ки аз ҳудаш қавитар аст, рақобат
накунад, қавӣ нахоҳад шуд. Ба ҳамин монанд, вақте ки
мо бо душвориҳои худ бо ҷасорат ва устувории равонӣ
.рӯ ба рӯ мешавем, мо қавитар ва устувортар мешавем

Ақли мо қисми ҷудонашавандаи шуури ҳамаҷонибаи

Худост. Дар зери мавҷи шуури мо уқёнуси огоҳии
бепоёни Ё нухуфтааст. Вақте ки мавҷ фаромӯш мекунад,
ки он қисми уқёнуси бузургтар аст, худро аз он қудрати
уқёнусӣ ҷудо мекунад. Дар натиҷа, ақли одамон аз
маҳдудиятҳои моддӣ заиф мешавад ва дигар қодир ба
кори пурсамар ва истехсоли фаровон нест. Вақте ки
ақлҳо ғубори нодонӣро аз худ дур мекунанд ва
занҷирҳои, ки қудратҳои онҳоро мебанданд,
мешикананд, онҳо қобилияти эҷодкорӣ ва муоширати
.мусбат бо ҳаётро бештар мекунанд

Вақте ки шумо ба як идеяи мушаххас часпида, онро
бо иродаи қавӣ пур мекунад, он идея ба як қувваи
динамикӣ табдил меёбад ва вақте ки фикр динамикӣ
мешавад, мувофиқи харитаи ноаён, ки дар зехн кашида
шудааст, он метавонад муҳити муносибро барои
.муваффақият фароҳам оварад

Одамон аз он сабаб ноком мешаванд, ки ба шароити
сахти зиндагӣ таслим мешаванд, бе он ки ба онҳо
муқовимат кунанд, ба ҷои он ки ба онҳо муқовимат
.кунанд, бе таслим шудан

Зарур аст, ки қувваи иродаро машқ ва фаъл созем

Онҳое, ки ба паноҳгоҳи оромӣ ворид мешаванд,
метавонанд бо дигар ҷонҳое, ки Худоро дӯст медоранд,
аз ҷиҳати рӯҳонӣ муошират кунанд ва забони садбаргҳо
.ва ҳама мавҷудоти зиндари дарк кунанд

Эй Парвардигор, ягона Подшоҳ бош, ки бар муҳаббат
ва орзуи ман тахт нишастааст

Онҳое, ки мулоҳиза мекунанд, эҳсоси амиқи оромиро
эҳсос мекунанд ва ин оромии ботинӣ бояд ҳатто дар
ҳузури дигарон нигоҳ дошта шавад. Он чизеро, ки инсон

дар мулоҳиза меомӯзад, бояд дар фаъолиятҳои ҳаррӯза ва муошират бо дигарон амалӣ кунад, бе он ки ба касе .иҷозат диҳад, ки оромии ӯро ҳалалдор кунад

Вақте ки шумо мехоҳед одати хуберо эҷод кунед ё одати бадро аз байн баред, ба ҳуҷайраҳои мағзи сар, ки дар онҳо механизмҳои одатҳои гуногун ҷойгиранд, .диққат диҳед

Барои ташаккул додани одати хуб, аввал ором нишинед ва мулоҳиза ронед ва кумаки илоҳиро ҷӯед. Ақли худро ба маркази ирода, ки дар пешонӣ байни абрӯвони шумо ҷойгир аст, равона кунед ва одатеро, ки мехоҳед дар мағзи худ ҷорӣ кунед, қатъиян тасдиқ кунед. Вақте ки шумо мехоҳед одатҳои бадро аз байн баред, таваҷҷӯҳи худро ба ин маркази ирода низ равона кунед ва қатъиян тасдиқ кунед, ки ҳама чуқурҷаҳое, ки ин одатҳо дар онҳо реша давондаанд, нест карда мешаванд. Бо тамаркуз ва ирода, шумо метавонед ҳатто чуқурҷаҳои амиқтарини одатҳои кӯҳнаи решадорро нест кунед. Ба худ борҳо итминон диҳед, ки шумо қувваи иродаи кофӣ доред, ки одатҳои носолиро аз минтақаи .мағзи сар решакан кунед

Вақти муносибтарин барои чунин тасдиқ субҳи .барвақт аст, вақте ки ирода ва диққат ҳушёр аст

Ба худ итминон диҳед, ки шумо аз ҳама гуна амрҳо озод ҳастед ва рӯзе хоҳед дид, ки - бо ёрии Худо - шумо аллакай худро аз одате, ки мехостед аз он ҳалос шавед, .раҳо кардаед

Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрҳои худро аз он дур кунед ва онро ба Худо вогузоред. Имони худро ба Худо мустаҳкам кунед ва ба он эътимод кунед, ки Ӯ қодир аст .ба шумо кумак кунад

Бисёре аз ранҷу азоб аз изтироб ва изтироб сарчашма мегиранд. Чаро шумо бояд ранҷ кашед, вақте ки он чизе, ки метарсед, ҳанӯз рӯй надодааст? Тасаввур кунед, ки нури муҳофизатии Худо шуморо аз ҳар тараф ихота кардааст ва шумо ҳимояи аҷоибӣ Ёро эҳсос хоҳед .кард

Азбаски аксари изтиробҳои мо аз тарс сарчашма мегиранд, агар мо тарсро аз ҳаётамон бартараф кунем, худро озод ҳис хоҳем кард ва шифо ғавран пайдо мешавад. Ҳар шаб, пеш аз хоб, ба худ итминон диҳед, ки .Худо бо шумост, шуморо муҳофизат ва назорат мекунад

Дар ин драмаи кайҳонӣ, инсонҳои ҳама наҷодҳо достони ҳаётро дар сахнаи замон намоиш медиҳанд. Мо бояд маъноӣ ҳаётро дарк кунем, бе он ки ба нақшҳои гузарандаи худ аз ҳад зиёд банд ё аз ҳад зиёд вазваса .шавем

Дарки мо аз зиндагӣ аксар вақт таҳриф ва қачрав аст, зеро мо бо чашмони худхоӣ ва уфуқҳои маҳдуд менигарем. Агар мо бо чашми рӯҳ менигаристем, .чизҳоро аз нуқтаи назари комилан дигар медидем

Вақте ки мо чашми хирадро мекушоем, нури фарогири Худоро мебинем ва дар он нур мо табиати рӯҳонии худро дарк мекунем, ки инъикоси табиати шуури умумиҷаҳонӣ аст, ки тамоми зарраҳо ва қисмҳои .қоинотро фаро мегирад

Ҳақиқатҳои рӯҳонӣ моро ихота мекунанд, дарҳои чашмони пӯшидаи моро мекубанд ва моро водор мекунанд, ки ба ҷои торикӣ рӯшноиро бубинем, бо хирад амал кунем, на бо нодонӣ, дилҳои худро бо муҳаббат пур кунем, на бо нафрат ва дар барқарор кардани сулҳ ва овардани фаровонӣ ва амният ба ҷаҳони худ ҳамкорӣ кунем. Вақте ки мо ин корро мекунем, нодонӣ аз байн

меравад, тафовутҳои вазъият аз байн мераванд, мо дар барӯйхатгирии аҳолии ягонагиро хоҳем дид ва бо иродаи .илоҳӣ бештар ҳамоҳанг хоҳем шуд

Муносибати мо бо Худо сард ё бемуҳаббат нест, ба монанди муносибати байни корфармо ва корманд. Мо оилаи Ё ҳастем, ғамхориҳои Ё ба мо доимӣ аст ва Ё ҳамеша ба мо гӯш медиҳад. Мо қисми ҷудонашавандаи вучуди Ё ҳастем ва муносибати мо бо Ё зинда ва пурҷӯшу хурӯш .аст

Офаридгори мо ба мо сарвати бепоёни муҳаббат, фаҳмиш, фаҳмиш, иродаи нек ва қувваи рӯҳонӣ ато кардааст, аммо аксари мо ин сарватро ба ҳеҷ чиз, ки Худо меҳаҳад, ки мо дар амният, сулҳ ва ҳамкориҳои дӯстона зиндагӣ кунем, чунон ки сазовори як оилаи бошараф ва меҳрубон аст, исроф кардаем, аммо тамаъ ва ҳисобҳои худхоҳона дар дилҳои мо реша давонда, дар .байни мо низоъ коштаанд

Худо меҳаҳад, ки мо оғо бошем, аммо мо ғулом буданро интиҳоб кардаем

Инсон аз хонаи бихишти дур шудааст ва бихишти ботинии эҳсоси наздикӣ ба Худо ва наздикии Худоро ба худ аз даст додааст ва бе саъю кӯшиши шахси .наметавонад ин бихиштро дубора ба даст орад

Худо моро ба сурати Худ офаридааст, аммо ин ҳақиқат аз зеҳни мо берун рафтааст. Мо ба ҳаёли он дода шудаем, ки сарнавишти мо душворӣ ва сарнавишти мо нобудӣ аст. Мо бояд пардаи ҳаёлро бо ханҷари хирад канда партоем, то ҳақиқати дурахшони пушти онро .бубинем

?Мо кистем ва табиати воқеии мо чист

Инсонҳо фарқиятҳои возеҳ доранд, хоҳ аз ҷиҳати равонӣ ё эмотсионалӣ, хоҳ аз рӯи нақшҳое, ки дар зиндагӣ мебозанд, хоҳ аз рӯи кор ва фаъолиятҳое, ки онҳо пайгирӣ мекунанд, хоҳ аз рӯи хоҳишҳое, ки эҳсос мекунанд. Аммо дар зери ҳамаи ин фарқиятҳо ду чиз ниҳон аст, ки ҳар як инсон бидуни истисно мехоҳад ва ба онҳо ниёз дорад. Яке озодӣ аз ҳама гуна дард ва хоҳишхост. Дигаре хушбахтии комил ва пойдор аст - қаноатмандии комил, ки дар он сулҳ, муҳаббат, хирад ва шодӣ зиндагӣ мекунад.

Дар асл, он чизе ки инсонҳо барои ба даст овардани он талош мекунанд, Худост, хоҳ онҳо ин номро истифода баранд, хоҳ не. Донимон мегӯянд, ки Худо ҷавҳари хушбахтӣ ва рӯҳи хушбахтӣ аст. Ва агар инсон мустақиман аз манбаи кайҳонӣ истифода набарад, қаноатмандии комилро эҳсос нахоҳад кард. Ин нуқтаи муҳим барои фаҳмидани ҳолати инсон аст.

?Аммо одамон он чиро, ки меҷӯянд, аз куҷо меҷӯянд

Онҳо онро танҳо дар чизҳои дунявӣ меҷӯянд: дар моликият, шароити беруна ва муносибатҳо бо дигарон. Аммо бо назардошти табиати офариниш, ёфтани он дар ҳеҷ чиз, касе ё ягон шароит дар ин ҷаҳон ғайриимкон аст.

Офариниш бар асоси принципи дугонагӣ асос ёфтааст. Доштани расм танҳо бо як ранг ғайриимкон аст, зеро бе муқобили он роҳе барои кор кардан вуҷуд надорад. Ба ҳамин монанд, вуҷуд доштани ҳеҷ як ҷанбаи вуҷуд дар ҷудой аз дугонагӣ ғайриимкон аст. Аммо, ҳангоми таҳқиқи хоҳишҳое, ки одамонро ангезиш медиҳанд, мо мебинем, ки ҳар яки мо танҳо чизҳои хуб, гуворо, зебо ва мусбатро меҷӯем, бе он ки камтарин хоҳиши мубориза бо ҳар чизи нохуш ё номатлуб дошта бошем. Аммо ин ғайриимкон аст.

Дар ин ҷаҳони дуалистӣ, бе дард лаззате нест, бе
торикӣ рӯшноӣ нест, бе бадӣ некӣ нест, бе марг ҳаёт
нест. Ду тарафи танга ҷудонашавандаанд. Ин маъноӣ
онро дорад, ки он чизеро, ки мо дар умқи худ орзу
.мекунем, аз ин ҷаҳон ба даст овардан мумкин нест

Мардум ҷустуҷӯ мекунанд — бале, онҳо бо тамоми
қувваташон ҷустуҷӯ мекунанд — аммо онҳо
наметавонанд он чизеро, ки меҷӯянд, пайдо кунанд, ки
ин боиси ноумедӣ ва ноумедӣ мегардад. Ин на танҳо ба
ноумедӣ, балки ба хашми шадид ва хашми шадид ва дар
натиҷа ба амалҳои зӯрварӣ оварда мерасонад. Ҳамаи
ин аз он сабаб рух медиҳад, ки онҳо он чизеро, ки
меҷӯянд, дар ҷои дуруст намеҷӯянд ва дар натиҷа, онҳо
.он чизеро, ки дилашон меҳоҳад, намеёбанд

Одамони замони мо дар бораи маъно ва мақсади
зиндагӣ чизе наметавонанд ва аз ин рӯ, онҳо аз ошуфтагӣ
.ва саргардонӣ азият мекашанд

Аз рӯи табиат, инсонҳо мавҷудоти мақсадноканд.
Агар онҳо дар зиндагӣ ҳадафе надошта бошанд ва агар
ақл, энергия, ирода ва эҳсосоти онҳо ба таври мусбат ва
созанда равона карда нашавад, онҳо ба роҳҳои
харобиовар, аз қабилӣ сӯиистифода аз машрубот ва
маводи муҳаддир, муроҷиат ба зӯрварӣ ва ғайра, рӯ
меоранд. Ҳадафи ниҳони зиндагӣ шинохти Худост ва бар
дӯши афрод воҷиб аст, ки нақшҳо ва фаъолиятҳои
берунии худро тавассути амалҳои одилона, дурнамоӣ
солим, муносибатҳои мусбат ва канализатсияи судмандӣ
.эҳсосоти худ ҳамоҳанг созанд

Ин ду ҷанбаи табиати мо - ҷанбаи ботинӣ ё маънавӣ
ва ҷанбаи зоҳирӣ - агар дуруст фаҳмида шавад, бо ҳам
муҳолиф нестанд. Баръакс, онҳо якдигарро дастгирӣ
мекунанд ва ба мо дар рушд ва такмили қобилиятҳо ва

потенсиали ҷисмонӣ, равонӣ, эмотсионалӣ ва маънавии
.худ кумак мекунанд

Одамон дар як холигии бузург зиндагӣ мекунанд, бе
ангезиши зеҳнӣ ё ангезиши равонӣ. Онҳо аз сабаби
набудани ҳадаф ва набудани чизе, ки метавонад ба
ҳаёти онҳо арзиш ва маъно диҳад, дилгир мешаванд.
Одами оддӣ метавонад тавре кор ва рафтор кунад, ки
гӯё аз ҷиҳати равонӣ ва рӯҳӣ солим бошад, аммо оё онҳо
?хушбахтанд

Ҳадафи асосии зиндагӣ донишдони он аст, ки мо
кистем ва табиати аслии мо чист. Агар мо ба ҷанбаҳои
амиқтари ҳаёт таваҷҷӯҳи сазовори онҳоро диҳем,
ногузир хушбахтӣ эҳсос хоҳем кард, зеро хушбахтии
инсон бо пайваستшавӣ бо ҳуди маънавии инсон
алоқаманд аст, ки бидуни он инсон вуҷуд ё вуҷуд
.надорад

Тарси нокомӣ ё беморӣ бо андешаи доимӣ дар бораи
он парвариш меёбад, то он даме ки идеяи нокомӣ аз
зеҳни шуур ба зеҳни зерхуш ворид шуда, дар ниҳоят ба
шуури баландтар мерасад. Сипас, тарс, ки дар зеҳни
зерхуш ва шуури баландтар реша давондааст, ба
афзоиш ва афзоиш шурӯъ мекунад, то он даме ки зеҳни
шуурро бо алафҳои бегонаи тарс пур мекунад, ки
ҳангоми сабзидан ба осонӣ мисли андешаи аввала нест
карда намешаванд. Ин алафҳои бегонаи зараровар дар
ниҳоят меваҳои захролуд ва марговар медиҳанд.
Хушбахтона, решаҳои онро метавон аз дарун бо
тамаркузи қавӣ ба ҷасорат ва дарки огоҳии имони
мутлақ ба Худо ва он ки Ё қодир аст ба онҳое, ки
мехоҳанд ба худ кумак кунанд ва онҳоро аз зарар
.муҳофизат кунанд, кумак кунанд

Як вақтҳо, як ҳубобчаи хурде дар рӯи баҳр шино
мекард ва аз тӯфонҳо ва раъду барқ эҳтиёт мекард, ки

овозеро шунид, ки ба ӯ пичиррос мезад: «Эй ҳубобчаи
«?хурди ҳаёт, ба ту чӣ шудааст

Оё намедонӣ, ки ту қисме аз уқёнуси ҳаёт ҳастӣ?
Ҳубобчаи хурдакак ба атроф нигарист ва ин ҳақиқатро
дарк кард

Шуури инсонӣ мисли ҳубобчаи хурд шино мекунад.
Дар сатҳи баҳри шуури кайҳонӣ, фикр мекунад, ки он
ҳубобчаи муваққатӣ аст ва аз тарси беморӣ, фақр ва
марг меларзад. Эй ҳубобча, оё ту аз уқёнус метарсӣ? Ба
атроф нигоҳ кун ва бодикқат мушоҳида кун. Назари
худро аз муҳити наздики худ ба олами бепоёни Худо
гузарон. Фаҳмиши худро амиқтар каш, васеъ кун, то
бидонӣ ва итминон ҳосил кунӣ, ки ту бо баҳри бузурги ӯ
як ҳастӣ ва Худо бо ту аст. ӯ туро муҳофизат мекунад,
.дастгирӣ мекунад, ҳоло ва то абад

Пешгирӣ аз домҳо ва домҳо

Ҳар вақте ки шумо дар дилатон хоҳиши қавиеро
эҳсос мекунед, ки шуморо барои иҷрои он водор
мекунад, аз фаҳмиш истифода баред ва аз худ
бипурсед: "Оё ин хоҳиши хубест, ки метавонад амалӣ
шавад ё хоҳиши баде, ки набояд қадр карда шавад?"
Орзуҳои моддии носолим одатҳои бади моро бо додани
умедҳои бардурӯғ ва хушбахтии ҳаёли ташвиқ
мекунанд. Дар чунин ҳолатҳо, бояд қудрати фаҳмиш
барои ошкор кардани ҳақиқат истифода шавад. Одатҳои
бад дар ниҳоят ба бадбахтӣ оварда мерасонанд. Вақте
ки табиати воқеии онҳо фош мешавад, онҳо нотавон
мешаванд, ки шахсро дар домҳои ранҷу азоб ва домҳои
.бадбахтӣ банданд

Андешаҳо ва ҳикояҳо

Дар зиндагӣ ва марг, дар ғаму андӯҳ ва мусибатҳо,
имони ман ба Ту, эй Парвардигор, қавӣ ва бечунучаро,
.устувор ва бечунучаро боқӣ мемонад

Ҳар нафаси орзу ва зориам дарҳо ва тирезаҳоро дар
рӯҳам мекушояд, ки аз онҳо ба сӯи неъматӣ Худо
.мегузарам

Ҳамон тавре ки офтоб ба ҷойҳои серодамтарин
медурахшад, ман низ нурҳои муҳаббати илоҳиро дар
ҳама соҳаҳои ҳаёт ва фаъолиятҳои ҳаррӯзаи худ хоҳам
.дид

Эй Парвардигор, маро баракат деҳ, то рӯҳамро бо
субҳидам бедор кунам ва онро ба остонаи мубораки Ту
расонам

Қиссаи оҳуи мушк

Мушк як моддаи қиматбаҳо бо бўи қавӣ аст, ки дар
нофи оҳуи мушк, ки дар кӯҳҳои баланди Ҳимолой
.зиндагӣ мекунад, мавҷуд аст

Вақте ки оҳу ба синни муайяне мерасад, мушки
дилкаш пинҳонӣ аз нофи худ берун меояд ва оҳу аз он
бӯи ҷолиб ба изтироб меояд ва ба рақс ва ҷустуҷӯи
.манбаи он бўи гуворо шуруъ мекунад

Он аз як ҷой ба ҷои дигар ҳаракат мекунад, дар
байни сангҳо ва зери дарахтон бўӣ мекунад ва дар ҳама
.ҷо манбаи он бўи ҳаяҷоноварро меҷӯяд

Ниҳоят, вақте ки сухан намеёбад ва бо орзу ва ҳавас
он чиро, ки меҷӯяд, пайдо карда наметавонад, хашмгин
.ва бештар асабонӣ ва изтироб мешавад

Дар кӯшиши ниҳой барои расидан ба манбаи мушк,
он аз кӯҳҳои сангини баланд ба водие меҷаҳад, то бо
сарнавишти худ рӯ ба рӯ шавад ва бо марг рӯ ба рӯ

шавад, ки дар он лаҳза шикорчиён метавонанд онро
дастгир кунанд ва халта ё ғадуди мушкро аз он берун
.оваранд

Дар ин маврид яке аз шоирони бомаърифат чунин
:қиссае гуфтааст

!Эй оҳуи мушк, ту аблаҳ

?Чаро азоб мекашӣ? Чаро беҳобӣ

Ин мушк дастрас аст

!Бо халтаи шикамат, эй аблаҳ

Ҳатто агар шумо бо бинии худ ламс карда бошед

Аз ту бӯи сиррӣ меояд

Шумо он чизеро, ки умед доштед, ба даст
меовардед

Ва шумо бе ҳароҷот зиндагӣ мекардед

Оё шумо, дӯстони ман, фикр намекунед, ки аксари
одамон мисли оҳуи мушк рафтор мекунанд? Онҳо
ҳамеша ва абадан дар ҳама ҷо берун аз худ хушбахтиро
.меҷӯянд

Бале, онҳо хушбахтиро дар бозӣ меҷӯянд ва худро
ба ҳастагӣ ва хоҳишҳо дода, аз роҳҳои лағжандаи
сарват мебароянд, то он даме ки дар ниҳоят аз кӯҳҳои
умедҳои баланд ба кӯҳҳои ноумедӣ ва нокомӣ меҷаҳанд,
вақте ки наметавонанд хушбахтии ҳақиқиро, ки дар
умқитарин умқи рӯҳашон нигоҳ дошта мешавад, пайдо
.кунанд

Агар мо андешаҳои худро ба дарун гардонем ва
амиқ мулоҳиза ронем, дар оромии рӯҳ манбаи хушбахтии
.ҳақиқӣ ва пойдореро, ки меҷӯем, хоҳем ёфт

Мо набояд мисли оҳуи мушк бошем, ки дар ҷустуҷӯи
хушбахтӣ дар ҷойҳои нодуруст nobуд шавад. Балки бояд
хушёр бошем ва кӯшиш кунем, ки хушбахтиро дар
.дохили худ пайдо кунем, на берун аз худ

Қиссаи Тугма

Боре марде назди ман омад ва гуфт, ки аз бемории
:музмини дил азият мекашад ва илова кард

Ман бисёр чизҳоро санҷидам, аммо наметавонам»
.«аз дарди дил халос шавам

Баъд аз оромона фикр кардан, аз ӯ хоҳиш кардам,
ки бароям қайчӣ биёрад. Ӯ бо ларзон ба ман нигарист ва
:гуфт

"?Шумо мехоҳед дили маро кушоед, ҷаноб"

Ман хандидам ва ҷавоб додам: "Ман духтур нестам.
Оё шумо ягон бор шунидаед, ки шахсе барои ҷарроҳӣ бо
"!қайчӣ кор карда бошад

Ниҳоят, ӯ бо норозигӣ қайчӣ овард, бинобар ин ман
яке аз тугмаҳои куртаашро буридам ва ба ӯ гуфтам, ки
тугмаи дигареро ба ҷои он надӯзад ва дасташро ба ҷое,
ки тугма гум шудааст, нагузорад. Ман инчунин ба ӯ
гуфтам, ки пас аз ду ҳафта назди ман биёяд ва ман
.интизор доштам, ки дар ин муддат ӯ шифо меёбад

Мард хандид ва гуфт: «Ман он чиро, ки шумо
пурсидед, иҷро мекунам, зеро ба шумо эътимод дорам,
аммо фикр мекунам, ки ин аҷибтарин доруест, ки то ҳол
«!ба ман таъин кардаанд

Ду ҳафта пас ӯ давонда назди ман омад ва бо
:ҳайрат гуфт

Мутахассисон ба ман итминон доданд, ки ман аз"
бемории дил шифо ёфтаам. Пас, барои Худо, ту чӣ кор
"?кардӣ? Оё ту аз тугма чинро берун овардӣ

Ман бо табассум ҷавоб додам: "Бале! Дасти шумо
пайваста бо тугма бозӣ мекард ва тугма бо дил ҳамоҳанг
".буд

Он тугма чин буд, ки боиси дарди дилат мешуд. Пас,
ман тугмаро буридам ва ба ту гуфтам, ки онро иваз
накун ва дастатро ба дилат нагузор. Бо ин роҳ, дилат аз
!фишор сабуки ёфт ва ба ту осеб нарасонд

Ҳама чиз босуръат пеш меравад ва одамон бо
корҳои зиёд банд ҳастанд. Табиист, ки беҳтар аст, ки
неъматҳои дунёро ҷамъ кунед, назар ба он ки вақтро
беҳуда сарф кунед, бигзоред, ки фасл аз шумо гузарад
ва бо дасти ҳолӣ бимонед. Аммо он чизе ки бояд
даравед, ҳосили бойтарини ҳаёт аст: наздик шудан ба
Худо ва шинохти Ё. Ягона роҳи ба даст овардани
хушбахтии ҳақиқӣ ин ба даст овардани коре дар ин
ҷаҳон ва инчунин ба даст овардани муваффақияти
.рӯҳонӣ аст

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, вазифаҳои ҳаррӯзаи
худо пеш аз он ки аввал дар бораи Худо мулоҳиза
ронанд ва ақлу бадани худро бо энергияи баракати
.илоҳӣ пур кунанд, оғоз намеkunанд

Талаботи зиёди ҷаҳон метавонад онҳоро, ки дар
ҷустуҷӯи ҳадафҳои рӯҳонии худ ҳастанд, боздорад ва
онҳоро аз роҳи интиҳобкардашон дур кунад, аммо
онҳое, ки азми қавӣ доранд, ба ҳеҷ чиз намегузоранд, ки
онҳоро аз роҳ дур кунад; онҳо новобаста аз шароити
.душвор ё номусоид, бо қатъият истодагарӣ мекунанд

Новобаста аз он ки ҷаҳон ба мо чӣ медиҳад, он
орзуҳои дилҳои моро қонеъ карда наметавонад, ки
орзуҳои моро доранд, ки чизеро устувортар, муҳимтар ва
аз ҳама чизҳои ганҷҳо ва сарватҳои ҷаҳон гаронбаҳотар
.меҷӯянд

Вақте ки инсон мемирад — Худоё, умри дароз хоҳӣ
дошт — ҳеҷ қудрате дар рӯи замин барои ӯ коре карда
наметавонад. Пас аз тарк кардани ин ҷаҳон кӣ
метавонад ба мо кумак кунад? Худоё, мо бояд ҳамеша
дар хотир дошта бошем, ки ин ҷаҳон танҳо як таваққуфи
муваққатӣ дар сафари мо ба сӯи хонаи бихишӣ аст, ки
дар он ҷо мо дар ҳузури Худои меҳрубон абадан зиндагӣ
.хоҳем кард

Сарвати аз ҳад зиёд саломатӣ, оромӣ ва
самаранокиро кафолат намедиҳад, аммо ба даст
овардани оромӣ ва самаранокӣ ба муваффақияти
мутаваззин ҳам дар сатҳи маънавӣ ва ҳам дар сатҳи
.моддӣ оварда мерасонад

Аксари одамон самаранокии зеҳниро танҳо барои ба
даст овардани муваффақияти моддӣ инкишоф
медиҳанд. Аммо вақте ки инсон бар худ ҳукмрон
мешавад ва қудратҳои равонии худро идора мекунад ва
мувофиқи нақшаи илоҳӣ амал мекунад, ҳаёти ӯ баракат
хоҳад ёфт ва ҳангоми дар ин замин буданаш нектари
рӯҳро бичашад. Ӯ дигар асири одатҳо ва хоҳишҳо
нахоҳад буд, балки шуури ӯ ба қалби ҳузури илоҳӣ
табдил меёбад ва дар он ҷо аз лаззатҳои нав, ки тавсиф
.кардан ғайриимкон аст, баҳра хоҳад бурд

Бадан бузургтарин дорухона аст

Муҳаққиқони соҳаи тиб кашф карданд, ки вақте мо
шодмонии азимро эҳсос мекунем, бадан
антидепрессантҳо ва дигар моддаҳои коҳишдиҳандаи

стрессро истеҳсол мекунад, ки ба мисли доруҳои таъинкардаи духтурон пурқувват ва муассиранд. Бадан бузургтарин дорухона дар рӯи замин аст, ки қодир аст чизи дурустро дар вақти лозима истеҳсол кунад, вақте ки мо бо тавозуни рӯҳоние, ки Худо дар дохили мо .гузоштааст, ҳамоҳанг ҳастем

На ҳама стресс зараровар аст; стресс энергияи ҳаётан муҳимро, ки аз бадани мо мегузарад, бедор мекунад ва фаъолият ва ҳаракатро ҳавасманд мекунад. Таҳқиқот нишон доданд, ки миқдори кофии стресс .муфид аст

Аммо мушкилот вақте ба миён меояд, ки стресс аз сатҳи солим зиёд шавад

Ҳар яки мо маҳдудияти шахсии стресс дорем ва вақте ки ин маҳдудият аз ҳад зиёд мешавад, мо аз он ки бояд бошем, бештар стресс мегирем ва шояд аз он огоҳ набоем, то он даме, ки мушкилот дар бадан, эҳсосот ва .ақл пайдо шаванд

Зиндагӣ бо Худо шодӣ ва хушбахтӣ аст, дар ҳоле ки бе Худо изтироб, нооромӣ, душвориҳо ва ҳатто офатҳо вучуд доранд. Пас, чӣ гуна мо метавонем дар зиндагӣ, ки дар он офатҳо ва фоҷиаҳо ҳукмфармост, сулҳ ва оромӣ пайдо кунем ва ба ин замин каме хушбахтӣ ?оварем

Талаботи аввал ин огоҳ будан аз фишорҳои зиндагӣ ҳангоми таҳти таъсири онҳост

Худо доно ва доност ва бадани моро бо сигналҳо ба монанди роҳатӣ, нороҳатӣ, оромӣ ва изтироб ато кардааст ва мо бояд ба ин сигналҳо диққат диҳем. Дар бадани мо як ақли илоҳӣ вучуд дорад, ки кӯшиш мекунад ба мо чизе бигӯяд ва мо бояд дар вақти стресс

ё истироҳат ба ин паёмҳо гӯш диҳем. Вақте ки шумо стрессро ҳис мекунед, ақли худро ба қисмати баданатон, ки стрессро аз сар мегузаронад, равона кунед, сипас нафаси чуқур кашед ва дар айни замон, он қисмро то ларзиши он нармӣ фишор диҳед. Сипас истироҳат кунед ва шиддатро раҳо кунед. Ин ба нигоҳ доштани тавозуни энергетикӣ ва ҳаётӣ дар бадан ва муҳофизат кардани он .аз таъсири зараровари стресс мусоидат мекунад

Мо инчунин метавонем стресси эмотсионалиро тавассути нафаскашӣ идора кунем. Вақте ки шумо тарс ё ягон эҳсоси дигари зарароварро ҳис мекунед, чанд маротиба оҳиста, амиқ ва ритмикӣ нафас кашед ва берун кунед, ба бадани шумо имкон диҳед, ки ҳангоми ҳар нафаскашӣ ором шавад. Ин ба сусти шудани тапиши дил, барқарор кардани гардиши муқаррари хун, осон кардани ҷараёни энергияи ҳаётан муҳим тавассути асабҳо ва ба ором кардани ақли шумо ва тоза кардани .фикрҳоятон мусоидат мекунад

Зиндагӣ вазъияти ғавқулодда нест; ин ифодаи зебои илоҳӣ аст ва мо бояд аз он лаззат барем. Биёед дар хотир дорем, ки табассум қудрат аст; агар мо онро истифода набарем, мо ҷанбаи муҳими ҳаётро аз даст .медихем

Инсонҳо рӯҳхое ҳастанд, ки эҳсосот ва эҳсосот доранд ва онҳо бадане доранд, ки мисли либос ё куртаи болоӣ мепӯшанд. Аммо то он даме, ки мо танҳо дар сатҳи бадан ва эҳсосот зиндагӣ мекунем, мо зери .таъсири манфии стресс ва шиддат қарор хоҳем гирифт

Вақте ки мо бо табиати аслии худ, ки рӯҳ аст, дар ҳамоҳангӣ қарор дорем, шодмонии рӯҳ ба дил ҷорӣ мешавад ва ба муҳаббат табдил меёбад. Эҳсоси ин муҳаббат, ки бо оромӣ ва оромии рӯҳ алоқаманд аст ва амал ва муошират таҳти таъсири ҳамоҳангии он,

муносибтарин роҳи зиндагии табиӣ дар ҷаҳоне аст, ки
пур аз танишҳо ва мухолифатҳост. Ҳамоҳангӣ бо ин
.шодмонӣ роҳи ҳалли мушкилоти зиндагӣ аст

Эзоҳ: Дар мавриди изҳороти: "Бадан антидепрессант
ва дигар моддаҳоеро истеҳсол мекунад, ки стресс ва
шиддатро коҳиш медиҳанд, ки на камтар аз онҳое, ки
духтурон таъин кардаанд, пурқувват ва
самараноктаранд", ин маслиҳате нест, ки бе маслиҳат ва
дорухатҳои тиббӣ даст кашед, аз ин рӯ, зарурати шарҳ
.додан вуҷуд дорад

Муодилаҳои магнитӣ

Шахсе, ки ҳузури қавӣ ва майлҳои бад дорад +
шахси меҳрубон, вале заиф ирода дорад = магнити бадӣ
бар меҳрубонӣ ғолиб меояд

Шахси заифирода бо майлҳои бад + шахси
қавиирода бо майлҳои нек = ҷаззобии некӣ бадиро
мағлӯб мекунад

Магнетизми рӯҳонии заиф + биомангнетизми бад =
магнетизми бади қавӣ

Қувваи қавии ахлоқӣ + қувваи заифи ахлоқӣ =
қувваи ахлоқии бештар

Шахсе, ки ҳашмгин ва зӯровар аст + шахсе, ки нарм
ва меҳрубон аст = ҷозибаи ҳашм бар нармӣ ғолиб меояд

Мизоҷи қавӣ, мутавозин ва ором + мизоҷе, ки баъзан
ба норозигӣ майл дорад = ҷозибаи оромӣ ғолиб меояд

Нокомии музмини решадавонда + нокомии камтар
решадавонда = магнитнокии қавии нокомӣ

Муваффақияти мусбати қавӣ + муваффақияти
мусбати камтар = муваффақияти афзоянда

Лапшиши қавии нокомӣ + ларзиши қавии
муваффақият = ё магнитнокии қавии нокомӣ ё
магнитнокии қавии муваффақият, вобаста ба муҳит ва
шароит

Ақли қавӣ ва солим + нодонӣ комил = ё зиракӣ ва
маҳорат, ё нодонӣ ва аблаҳӣ

Қудрати барҷастаи рӯҳонӣ + қудрати амалии
барҷаста = Магнити рӯҳонӣ - қудрати амалии воқеан
барҷаста

Агар одамон метавонистанд шумораи зиёди
мавҷудоти сайёро дар эфири атрофи худ бубинанд,
шояд баъзеҳо кӯшиш мекарданд, ки наздикони
фавтидаи худро пайдо кунанд. Худо чашмони рӯҳони
маро кушод ва ман бисёре аз он рӯҳҳоеро мебинам, ки
олами заминиро тарк кардаанд. Бо тамаркузи амиқ ба
чашми рӯҳонӣ (маркази пешонӣ), бо биниши ботинӣ
метавон ҷаҳони дурахшонеро, ки дар он ҳамаи рӯҳҳои
нек зиндагӣ мекунанд ва ба сатҳи эфирӣ ба ҳузури
.Худои меҳрубон баромадаанд, бубинад

Дар инсон, дил ҳамчун қабулкунандаи бесим ва
чашми рӯҳонӣ ҳамчун интиқолдиҳанда амал мекунад.
Ҳатто агар шумо наздикони фавтидаи худро набинед
ҳам, агар шумо оромона эҳсосоти худро ба дил равона
кунед, шумо метавонед ҳузури онҳоеро, ки барои шумо
азизанд, ки ҳоло дар баданҳои осмонӣ зиндагӣ
мекунанд, аз оромӣ ва амнияти Худо баҳра мебаранд ва
аз озодии худ аз маҳдудиятҳои бадан шодӣ мекунанд,
эҳсос кунед, то шумо дар оромии онҳо тасалли ёбед ва
.дилатон аз онҳо ором шавад

Вақте ки номи Худоро ба забон меорам, тамоми
вучудам дар шодмонии бузург об мешавад. Аммо ин
ҳолат танҳо пас аз саъю кӯшиши зиёд ба ман расид. Дар

аввал ман орзуманд набудам, зеро ақлам он вақт ғоиб
буд. Аммо акнун, ҳамин ки фикрҳо ва огоҳии худро ба
маркази рӯхонӣ - фосилаи байни абрӯвон - равона
мекунам, ҳама фикрҳо нопадид мешаванд, нафаскашӣ
худ аз худ қатъ мешавад, дил аз тапидан бозмемонад,
нооромии ақл фурӯ меравад ва ҳолатҳои вучуд бар рӯх
фурӯ мераванд, то ман экстази рӯхониро эҳсос кунам ва
.дар неъматии илоҳӣ ғарқ шавам

Мақолҳои тиллоӣ

Хушбахтӣ ҳаққи ман, мероси ман ва ганҷи пинҳони
илоҳии ман аст. Маро роҳнамоӣ кун, то дар худ
ганҷҳои пайдо кунам, ки аз орзуҳои подшоҳон
.болотаранд

* * *

Зиндагӣ як ҳаракати оқилона бо ритми муқаррарӣ
аст. Он худро дар ашӣи ғайризинда шакл медиҳад ё
шакли зинда ва ҳаракаткунанда мегирад. Зиндагӣ ҳама
.чизро фаро мегирад ва ҳама чизро фаро мегирад

* * *

Эй Ошиқи Бузургтарин, Ту ҳаётӣ, Ту ҳадаф ва орзуи
манӣ

* * *

Дар боғи бихиштӣ барои ман садбарги шукуфон ё
дар гарданбанди дурахшони ишқи худ як муҳраи
дурахшон бисоз, ё ба ман бузургтарин шарафи худро ато
.кун: хурдтарин ҷой дар дили худ

* * *

Дар ҳар ҷое, ки дигарон кӯшишҳои маро дар анҷом
додани корҳои нек қадр кунанд, ман метавонам
беҳтарин хидматро пешниҳод кунам

* * *

Биёед бо риштаҳои абрешими хотираҳои ширин ва
,андешаҳои нозук қолини тиллоии орзуҳоро бофта

* * *

Ишқ мисли коғазӣ регдор аст, ки ақло сайқал
.медихад ва ноҳамвориро аз хислат тоза мекунад

* * *

Пандемияҳо, офатҳо ва тағйироти шадиди табиат,
ки харобиҳо, харобӣ ва зарари васеъро ба бор меоранд,
"фармонҳои илоҳӣ" нестанд. Ин офатҳо аз афкор ва
амалҳои инсонӣ сарчашма мегиранд. Дар ҳар ҷое, ки
тавозуни нозуки некӣ ва бадӣ дар ҷаҳон аз сабаби
ҷамъшавии мавҷҳо ва ларзишҳои зараровар, ки аз
ниятҳои бад ва рафторҳои нодурусти инсон ба вуҷуд
меоянд, ҳалалдор мешавад, бесарусомонӣ ҳукмронӣ
.мекунад ва харобиҳои васеъ ба амал меоянд

* * *

Ман аз ҳар як халқ беҳтаринро мегирам ва
хислатҳои хуби ҷамаи миллатҳоро қадр мекунам, бе он
.ки ба камбудихояшон диққат диҳам

* * *

Ҳамон тавре ки мо ба арзиши ғизоии ҳуҷраҳои
харрӯзаи худ аҳамият медиҳем, мо бояд ба маводи
ғизоии равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем, низ
.диққат диҳем

* * *

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пурқудрат, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармро истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо
мегузаранд ва онҳо пур аз эҳсоси амиқ ва оромӣ
мебошанд. Ин аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи
болоии худ, ҷараёни доимӣ, ки ба ҷонҳо дар ҳамоҳангӣ
бо он манбаъ мерасад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки
хушбахтиро ба онҳое, ки ба сулҳ орзу мекунанд, интиқол
.диҳанд

* * *

Чӣ қадар суханони нек аз дил андӯхҳои зиёдеро аз
байн бурданд ва чӣ қадар овозҳои хирадманд роҳҳои
!торикро бо чароғҳои шодӣ ва оромӣ равшан карданд

* * *

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд омӯзем. Зеро ҳар дард ва ранҷу
.азоби мо маъно ва мақсад дорад

* * *

Бо вучуди сахтии таҷрибаҳо, онҳо мисли оташе
ҳастанд, ки маъдани оҳанро об карда, онро ба пӯлоди
.зебо, пойдор ва бисёрфункционалӣ табдил медиҳад

* * *

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

* * *

Вақте ки ақл аз умқи рӯҳи орзуманд ба Худо
пичирроси самимӣ ва пурҷӯшу хурӯш мекунад, даъвати
рӯҳ ба қалби ҷаҳон таъсир мерасонад ва посух меояд ва
бо худ шодмонии бузурге меорад. Ин пичирроси зеҳнӣ
иродаро то он даме ки қувваи заруриро барои расидан
.ба ҳадафи дилхоҳ ба даст орад, парвариш медиҳад

* * *

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур мешаванд, аз ин рӯ, танҳо
фикр кардан дар бораи чизе барои ноил шудан ба он
кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое кор
.мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд

* * *

Инсон набояд тамоми қобилиятҳои зеҳнии худро, ки
Худо ба онҳо додааст, барои пайгирии чизҳои зудгузар
сарф кунад, то худро дар лабиринти моддият гум
накунад ва маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳои нолозимро
барои худ эҷод накунад. Баръакс, онҳо бояд қудрати
зеҳнии худро барои ба даст овардани ниёзҳои зиндагӣ
истифода баранд ва барои рушди қобилиятҳои ахлоқии
худ талош кунанд, то байни дуруст ва нодуруст ва байни
он чизе, ки зараровар аст ва он чизе, ки фоидаовар аст,
.фарқ гузоранд

* * *

Ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва назарияҳост ва
бисёре аз онҳое, ки ин равишро қабул мекунанд, ба
.хулосаҳои субъективии худ часпида мешаванд

* * *

Эй Парвардигор, дарвозаҳои оромиро боз кун ва
паноҳгоҳи андешаҳои рӯҳонии маро аз ҳамлаҳои
пичирроси бад нигоҳ дор Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар
боғи дилам шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори
.субҳи омадани Ту ҳастам

* * *

Дониши назариявӣ наметавонад дониши илоҳиро ба
даст орад ва тавсия дода мешавад, ки вақти қиматбаҳои
худро ба назарияҳое сарф накунед, ки дар асл татбиқ
карда намешаванд, вагарна инсон худро дар миёни
чангалҳои зичи зеҳнӣ мебинад ва наметавонад аз
.доираи назарияҳо берун равад

* * *

Хушбахтӣ самараи пирӯзии равонӣ бар шароити
.ноустувори зиндагӣ аст

* * *

Касе, ки Худо ӯро мешиносад, шояд барои ҷаҳон
номаълум бошад

* * *

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ [бе санҷиши
воқеӣ] барномарезӣ кунад, ӯ мисли дастгоҳи сабти
сайёре мешавад, ки мақолҳоро такрор мекунад ва
ибораҳои баландро садо медиҳад ва дигарон ӯро олими
донишманд меҳисобанд, аммо чунин дониш бо дарки
мустақими ҳақиқат тақвият намеёбад ва бо
.дастовардҳои рӯҳонӣ ҳамқадам намешавад

* * *

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,
таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,
бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

* * *

Дилҳои худро ба фурӯрезии илоҳӣ кушоед, то ки он
аз шумо ҷорӣ шавад ва ҳаёти шуморо бо баракатҳои
.рӯҳонӣ ва некӣ пур кунад

* * *

Новобаста аз он ки шумо чӣ кор мекунед ва чӣ
дастовардҳоеро ба даст оварда метавонед, ҳамеша дар
хотир доред, ки Худо манбаест, ки ба шумо тамоми
қувватеро, ки барои кор кардан ва ноил шудан ба он
.лозим аст, медиҳад

* * *

Эй Парвардигор, бигзор Туро дар фақр ва дар
шукуфӣ, дар беморӣ ва дар саломатӣ, дар нодонӣ ва
дар хирад ба ёд орам ва нури мубораки Туро, ки дар як
.лаҳза саломатӣ ва шифо мебахшад, бубинам

* * *

Дар танҳои андешаҳоям, орзуи шунидани овози
мубораки туро дорам. Овозҳои саҳт ва заминии

пинҳоншударо, ки дар печидагиҳои хотирам пинҳон
шудаанд, аз ман дур кун. Меҳоҳам овози ором ва оҳанги
.туро то абад дар оромии рӯҳам бишнавам

* * *

Зиндагӣ дар торикии пӯшида аст ва баъзан мо пешпо
меҳӯрем ва аз пеш рафтан дудила мешавем. Мо бояд
бигзорем, ки нури Худо чароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торикии зиндагӣ қадам мезанем.
Ў моҳи пурра дар шабҳои нодонӣ ва торикии, офтоби
дурахшон дар соати бедорӣ, чароғи роҳнамо ва
ситораи роҳнамо барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди
.заминӣ ва гузаранда мегузаранд

* * *

Замони он расидааст, ки инсон аз хоби фаромӯшӣ ба
.бедории рӯҳ бедор шавад

* * *

Худовандо, аз ту хоҳиш мекунем, ки огоҳии моро аз
умқи нодонӣ ва андешаҳои танг ва маҳдуд ба уфуқҳои
сулҳ, нур, муҳаббат ва ҳамдардӣ ба инсонӣ баланд
.бардорӣ

* * *

Дар ниҳоят корҳо беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудратҳо
ва мӯъҷизаҳои Худо дар паси муҳолифатҳои ҳаёти инсон
пинҳон шудаанд ва ҳар касе, ки ба ногузирии вазъият
боварӣ надорад ва бо ақл ва имони худ кӯшиш мекунад,
ки ба он чизе, ки дар паси парда аст, ворид шавад, даре
барои ӯ боз хоҳад шуд, ки [аз ҷониби ҳар дасти мӯъмин]
.мекубад

* * *

Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвоя ё муносибати
оқилона бо вазъиятро надорад. Баръакс, новобаста аз он
ки чӣ рӯй медиҳад, инсон бояд ба худ итминон диҳад, ки
агар бо тамоми дил, ҷони худ ва эҳсосоташ ба Ў рӯй
оварад, танҳо Худо метавонад ӯро дар шароити душвор
.ва стресс дастгирӣ кунад

* * *

Агар ҳиссиёти мо тамоми ҳақиқатро ба мо мерасонд,
мо Заминро ҳамчун дарёҳои электронҳо ва ҳар як зарраи
.чангро ҳамчун массаи ғалтаки нур мебинем

* * *

Онҳое, ки бо фаҳмиши худ аз модда то рӯҳ ворид
мешаванд, моҳияти иллюзияро дарк мекунад ва
.моҳияти ҳақиқатро медонанд

* * *

Новобаста аз он ки шахс дар ҷангалҳои Африқо
бошад, дар майдони ҷанг бошад, аз беморӣ ё факр азоб
кашад, бояд худро бовар кунонад, ки дасти Худо аз
хатар қавитар аст ва қодир аст касонеро, ки ба ӯ паноҳ
.мебаранд, муҳофизат кунад

Роҳи муассиртаре барои ҳифзи худ вуҷуд надорад.
Албатта, бояд ҳангоми муносибат бо рӯйдодҳо аз мантиқ
истифода кард ва ҳамзамон ба ёрии илоҳӣ комилан
.бовар дошт

* * *

Муҳаббате, ки дар қалби ҳамаи махлуқот ҷойгир аст
— муҳаббати ҳамаи модарон, падарон, дӯстон ва
.наздикон — аз муҳаббати илоҳӣ сарчашма мегирад

* * *

Байни вазифаҳои асосӣ ва хурд бояд фарқ гузошта
шавад ва муҳимтарин вазифа нисбат ба вазифаҳои оддӣ
афзалият дода шавад. Ғайр аз ин, ҳеҷ вазифа набояд бо
вазифаи дигар муҳолифат кунад. Навиштаҳои Муқаддас
ба мо мегӯянд, ки вақте як вазифа бо вазифаи дигар
муҳолифат мекунад, ин далели он аст, ки он вазифаи
.воқеӣ нест

* * *

Ҳангоме ки нурҳои ҳаётии офтоб паҳн мешаванд,
ман нурҳои умедро ба дилҳои камбағалон ва

партофташудагон [онҳое, ки ҷомеа онҳоро тарк
кардааст] мепошам ва дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
.меҳисобанд, азму иродаи навро ҷори мекунам

* * *

Устод Парамаҳанса ба яке аз шогирдонаш гуфт:
«Ҳеҷ касро аз доираи муҳаббати худ дур наkun, ҳамаро
дар дили худ нигоҳ дор ва онҳо туро дар дили худ нигоҳ
.
«хоҳанд дошт

* * *

Худовандо, ба ман кумак кун, то ҳамеша аз иродаи
худ барои анҷом додани корҳои судманд ва хайр
.истифода барам

Ба ман кӯмак кунед, ки ба иродаи Ту мувофиқат
кунам, то ки ҳамаи фикрҳоям ба мақсадҳои Ту ҷавобгӯ
.бошанд ва бо иродаи Ту ҳамоҳанг бошанд
ӯ ба ман кӯмак кард, ки қудрати пинҳон ва мубораки
даруни худро бедор кунам, то ки ман ҳама мушкilot ва
.озмоишҳоро паси сар кунам

* * *

Ба он шахсияти рӯҳонии далеру хоксор бедор шавед
- шахсияте, ки қуввати шерҳоро бо нармаии кабудтарон
муттаҳид мекунад

* * *

На танқиди талху бардурӯғ маро ташвиш медиҳад
ва на ситоишу хушомадгӯии пурдабада. Ягона орзуи
ман ин аст, ки иродаи Туро иҷро кунам, эй Худованд ва
.ба лутфи Ту ноил шавам

* * *

Шумо наметавонед тасаввур кунед, ки шодмонии
беандозае, ки хангоми эҳсос кардани ҳузури илоҳӣ
шуморо пур мекунад. Он гоҳ ҷони шумо аз муҳаббати
бепоёни Худо маст хоҳад шуд. Ин муҳаббатест, ки аз ҳар
гуна муҳаббати инсонӣ миллионҳо маротиба болотар аст
- муҳаббате, ки ҳамаи хоҳишҳои шуморо қонеъ мекунад
.ва дили шуморо бо шодӣ ва қаноатмандӣ пур мекунад

* * *

Тавассути тамаркузи ботинӣ, шумо метавонед
мустақиман дар дохили худ ва атрофи худ хушбахтии
рӯҳониро эҳсос кунед. Агар шумо ин огоҳиро парвариш
диҳед, шахсияти шумо ба таври ҳамоҳанг рушд хоҳад
кард ва шумо барои одамон ва дигар мавҷудот ҷозибавӣ
.ҷолиб пайдо хоҳед кард

* * *

Эй Ҳомии Бузург, бароям парвое надорад, ки агар
ҳама чизро ба хотири тақдирам, ки худам сохтаам, аз
даст диҳам, аммо аз ту, ягона паноҳгоҳам, хоҳиш
мекунам, ки шамъи муҳаббатамро ба ту аз боди ғафлат
.ва фаромӯшӣ ҳифз кунӣ

* * *

Биёед аз оби софу тароватбахши сулҳ, ки аз
чашмаҳои шароити мусоид ҷорӣ мешавад ва бо азми
қатъии мо барои фикр кардан ба мусбат ва нигоҳи
.некбинона тақвият меёбад, то сер шавем

* * *

Вичдон як ҳисси фаҳмо аст, ки табиат ва ангезаҳои
аслии инсонро ошкор мекунад. Вақте ки вичдони шумо
пок аст ва шумо медонед, ки кори дурустро мекунад,
шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед. Вичдони пок шаҳодати
рафтори хуб аз ҷониби Худост. Дар додгоҳи вичдон
сафед шудан маънои доштани хушбахтӣ ва гирифтани
.баракатҳои Худоро дорад

* * *

Кӯшиш кунед, ки корхоро анҷом диҳед, ки аксари
одамон анҷом намедиҳанд ва ба онҳое, ки дигарон
.онҳоро нодида мегиранд, муҳаббат ва оромӣ бахшед

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Агар шумо вақтро барои парвариши ақл сарф
накунед, ҳеҷ миқдори шукуфоии моддӣ шуморо қонеъ
намекунад. Ин парвариш шиканча нест, балки омӯзиши

шуур барои ғизо додани афкор ва амалҳое аст, ки ба
.«хушбахтӣ оварда мерасонанд

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас
нагузored, ки касе онро аз шумо дуздад. Худро аз онҳое,
ки меҳоҳанд шуморо ҳалалдор кунанд, муҳофизат кунед.
Вақте ки ман писар будам, вақте ки баъзе одамон дар
бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн мекунанд, сабри
худро аз даст медодам. Баъдтар фаҳмидам, ки оромии
рӯҳии ман аз тасдиқ ё таҳсин кардани одамон муҳимтар
.аст

* * *

Кошки шумо достони ишқи илоҳиро медонистед, ки
баъзе аз мӯъминон бо Худо аз сар мегузaronанд! Ҳеч
таҷрибаи дигаре дар зиндагӣ бо ин шодӣ муқoиса карда
наметавонад. Ман як авлиёро медонистам, ки пайваста
дар муҳаббати Худо ғарқ мешуд ва чехрааш аз
муҳаббати муқаддас медурахшид. Чашми Худо ҳамеша
ба онҳое аст, ки Ёро дӯст медоранд ва Ё ҳеч гоҳ онҳоро
.як лаҳза ҳам тарк намекунад

* * *

Кам касоне ҳастанд, ки ба рушди қудратҳои зеҳнӣ
.ва маънавии худ таваҷҷӯҳ доранд

* * *

Нагузored, ки ба қари таъхир ғарқ шавед. Аз ҳоби
ғариби воқеияти муқаррарии дилгиркунанда бархезед
ва ба сӯи уфуқҳои ҳаёти покизае равона шавед, ки дар
.он дастовардҳо, шодӣ ва сулҳ ҳукмфармоист

* * *

Дар дохили шумо потенциали бузурге пинҳон аст, ки
интизори сармоягузорӣ аст ва шумо ягона шахсе ҳастед,
.ки қодир ба фаъолсозӣ ва баҳрабардорӣ аз он ҳастед

* * *

Озодӣ аз диктати одатҳои бад ва ҳавасҳои носолим
нисбат ба муваффақияти моддӣ хушбахтии хеле бештар
.меорад

Муваффақияти адабӣ хушбахтии равонӣ меорад, ки
шароити беруна онро аз шумо гирифта наметавонанд

* * *

Шумо метавонед тамоми вақти худро барои
ҷамъовариҳои пул сарф кунед, аммо ин пул ба шумо оромӣ
ва амнияти пайдореро, ки меҷӯед, намедихад. Баръакс,
он ба шумо бадбахтии бештар меорад, зеро хушбахтӣ ва
.оромӣ дар ақл, на дар ҳуди ҷизҳо, ҷойгиранд

* * *

Нагузored, ки заъф ба зеҳни шумо ворид шавад ва
ҳангоми муошират бо одамоне, ки андешаҳои манфӣ ва
назари ноумедӣ доранд, эҳтиёткор бошед, то ки
андешаҳои заифи онҳо ба зеҳни шумо ворид нашаванд,
магар ин ки зеҳни шумо ба дараҷае қувват нарасад, ки
андешаҳои дигарон онро заиф карда натавонанд, балки
баръакс, он қодир аст андешаҳои дигаронро тақвият
.диҳад ва эътимоди худро ба худ афзоиш диҳад

* * *

Худо дар ҷои аввал аст ва мо набояд рӯзи худро бе
фикр кардан дар бораи Ё оғоз ё анҷом диҳем. Мо бояд
дар хотир дошта бошем, ки бе қувват ва нерӯе, ки аз
Худо мегирем, мо наметавонистем ягон вазифаи худро
.иҷро кунем. Ин бузургтарин вазифаи мо дар назди Ёст

* * *

Роҳе барои арзёбӣ ва доварӣ кардани расму оинҳо
вучуд дорад. Дар аввал, ҳар як анъана асоснокӣ дошт.
Агар мо бифаҳмем, ки асоснокӣ то ҳол дуруст аст, пас
анъана маъно ва ғоида дорад. Аммо, пайравӣ аз
анъанаҳо нодонӣ аст. Мо бояд бидонем, ки ҷӣ дуруст аст
ва онро пайравӣ кунем, муайян кунем, ки ҷӣ метавонад
.ба мо хушбахтӣ оварад ва сипас онро татбиқ кунем

* * *

Вақте ки шумо ин қадар одамонро мебинед, ки аз
хушбахтӣ ва муваффақият маҳруманд, фикр накунед, ки
ин тақдири онҳост. Шумо метавонед худро ҳар чизе, ки
мехоҳед, созед. Муваффақияти ботинии шумо он чизест,
.ки шуморо воқеан муваффақ мегардонад

* * *

Агар дар худ чизе надошта бошед, хушбахт нахоҳед
буд, аммо агар дар атрофатон чизе надошта бошед ва
дар худ хушбахт бошед, бешубҳа муваффақ ҳастед. Аз
ин рӯ, баҳодиҳии одамонро аз рӯи шароити берунии онҳо
.ғайриимкон аст

* * *

Дар байни издиҳоми бузург, шояд шахсе бошад, ки
ба сатҳи баланди маънавӣ расидааст ва аз оромии
.ботинӣ ва хушбахтии олиӣ маънавӣ баҳра мебарад

* * *

Ман итминон дорам, ки ҳама чизе, ки ба ман лозим
аст, ба ман хоҳад омад ва аз ин рӯ, ман дар бораи он
чизе, ки оянда интизор аст, хавотир намешавам. Ин
фахр кардан ё худнамоӣ нест, зеро ман кор ва
самаранокии ин қудрати муборакро дар ҳаётам борҳо аз
.сар гузаронидаам

* * *

Новобаста аз он ки ман дар рӯи ҳаёт шино мекунам
ё дар умқи баҳр ғарқ мешавам, ман медонам, ки ман бо
Худо ҳастам ва Ё бо ман аст ва ҳеҷ чиз ба ман зарар
расонида наметавонад, ки ин дониш ба ман хушбахтии
.тасвирнашаванда ва амиқ додааст

* * *

Шакке нест, ки харидани чизи нав як таҷрибаи
гуворо аст. Аммо пас аз муддате, ин эҳсоси шодмонӣ
тадриҷан нопадид мешавад ва шумо ҳатто метавонед
тамоман ба он таваҷҷӯхро аз даст диҳед, онро фаромӯш
кунед ва чизи дигареро орзу кунед. Аммо, маблағи он

ашё фаромӯш намешавад, хусусан агар шумо онро бо
!қисм-қисм харида бошед

* * *

Инсон бояд ҳаёти худро идора кунад ва онро то
ҳадди имкон содда гардонад. Онҳо бояд барои
эҳтиёҷоти зарурӣ ва ҳолатҳои фавқулодда пул ҷамъ
кунанд, сарфакорию аз хароҷот барои чизҳои
боҳашамат авлавият диҳанд ва ба дигарон то ҳадди
имкон кӯмак расонанд. Вақте ки шумо ба дигарон кӯмак
мекунад, кӯмак ба шумо бо ҳар роҳе мерасад ва шумо аз
ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум
.нахоҳед шуд

* * *

Дар шодмонии ҳамаи дилҳо, ман акси садои
неъматии Туро мешунавам, эй Парвардигор, ва дар
дӯстии ҳамаи мӯъминон, ман муҳаббати Туро эҳсос
мекунам, ман шод мешавам ва дилам аз муваффақият ва
шукуфоии дӯстонам шод мешавад, ҳамон тавре ки ман
аз некӯаҳволӣ ва роҳати худам шод мешавам, вақте ки
ман ба дигарон ҳикмат илҳом медиҳам, ман ганҷҳои
ҳикмати худро афзун мекунам ва дар хушбахтии ҳама,
.ман ганҷинаҳои ҳикмати худро меёбам

* * *

Душмани бузургтарини хушбахтӣ қарз гирифтани
барои харидани чизҳои боҳашамат аст. Мардум хато
бовар мекунад, ки то ба даст овардани чизи мушаххас
хушбахт буда наметавонанд. Аммо ҳатто пас аз ба даст
овардани он чиз, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос
намекунанд, сарфи назар аз шодмонии муваққатӣ.
Маъноии таъқиби сароби хушбахтии заминӣ, ки ваъда
медиҳад, ки танҳо шикаста шавад, чист? Мардум бояд
содда зиндагӣ кунанд, бе он ки ба дороиҳои сершуморе,

ки таваҷҷӯҳи доимиро талаб мекунанд, ниёз дошта
.бошанд

* * *

Биҳишти ман дар дохили ман аст. Вақте ки ман аз
неъматҳои Худо баҳра мебарам, аз Ё шукр мегӯям ва
шодмонии ботинии ман меафзояд. Бе ин қаноатмандии
ботинӣ, ҳатто лаззатҳо ва шодмониҳои заминӣ ба дӯзах
табдил меёбанд. Ман дарк кардам, ки бе ин шодмонии
ботинӣ, бори масъулиятҳои, ки ба дӯши ман гузошта
мешуданд, маро аз оромии худ маҳрум мекард ва аз
.хушбахтии худ маҳрум мекард

* * *

Агар сарват бо беморӣ ва мушкилот якҷоя бошад,
оқибатҳои он сершумор хоҳанд буд. Гигиена ва
тандурустӣ аз ҷумлаи қавитарин ҷанбаҳои Ғарб
мебошанд. Ҳашароти зараровар ва микробҳои марговар
дар кишварҳои пешрафта самаранок назорат карда
мешаванд, дар ҳоле ки дар кишварҳои дигар
фаровонанд. Аммо нест кардани ин ҳашаротҳо авҷи
муваффақият нест, зеро дар кишварҳои пешрафта
намудҳои дигари мушкилот, ба монанди ҳисобҳои
душворпардохт ва бўҳронҳои буғйкунандаи молиявӣ аз
сабаби системаҳои хариди қисмҳо, вучуд доранд -
мушкилоте, ки хобро ҳалалдор мекунанд ва оромии
.хотирро ҳалалдор мекунанд

* * *

Мо қисми ҷудонашавандаи ҳамон шууре ҳастем, ки
ин олами бузург аз он пайдо шудааст

* * *

Оё шумо ягон бор рамаи гӯсфандонро дидаед? Агар
яке аз онҳо ҷаҳида равад, боқимондаи рама бе дудилагӣ
онро тақлид мекунанд. Аксари одамон чунинанд. Шояд
касе идеяе пайдо кунад ё тамоюли наvero ҷорӣ кунад ва
дигарон ғавран ба ин кор ҷаҳида, онро тақлид
мекунанд. Ин намуна барои наслҳо боқӣ мондааст. Ҳар

як миллат расму оин ва анъанаҳои худро дорад ва мо
наметавонем иддао кунем, ки ҳамаи онҳо дуруст ё
дурустанд. Аммо кӣ медонад? Шояд баъзе аз ин расму
.оинҳо бемаънӣ ва бемаънӣ бошанд

* * *

Вақте ки тӯфони ғарбатҳои андешаҳо ғарб
меравад, мо ба салтанати сулҳ ворид мешавем ва ба
.ҳузури илоҳӣ даст мерасонем

* * *

Дар бораи Худо фикр кунед, ё манзараи зебӣ, ки
сулҳро илҳом мебахшад, ё дар бораи таҷрибаи шодмонӣ
ва гуворо. Фаъолияти мусбат ва орои равоӣ
.рӯҳбаландкунанда ва тароватбахш аст

* * *

Мо дар ҷаҳони бесарусомонӣ ва ноором зиндагӣ
мекунем. Шумо шояд фикр кунед, ки пул маъноӣ
хушбахтӣ дорад, аммо вақте ки онро ба даст меоред,
шумо ҳоло ҳам нохушбахт ҳастед. Шумо метавонед
сарват ба даст оред ва — Худо нигоҳ дорад — саломатии
худро аз даст диҳед. Ё шумо метавонед саломатии хуб
дошта бошед ва пулатонро аз даст диҳед. Ё шумо
метавонед ҳам сарват ва ҳам саломатӣ дошта бошед,
аммо бо дигарон мушкилоти зиёдеро аз сар гузаронед
ва меҳрубонӣ кунед, аммо дар иваз бо кина ва нафрат
рӯбарӯ шавед. Бе Худо, ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт шуморо
.воқеан қонеъ карда наметавонад

* * *

Замин барои онҳое, ки беҳабар аз нақшаи илоҳӣ
зиндагӣ мекунанд, ба як утоқи шиканҷа табдил меёбад.

Аммо вақте ки шумо ба таҷрибаҳои зиндагӣ ҳамчун
муаллимони худ менигаред ва аз онҳо моҳияти воқеии
ин ҷаҳон ва нақша ба шумо дар драмаи кайҳонӣ
додашударо меомӯzed, ин таҷрибаҳо ба равшаниҳои
арзишманд дар роҳи қаноатмандӣ ва хушбахтии пайдор
.табдил меёбанд

* * *

Дар он ҷо, дар паси торикии торик, хомӯшии бесадо
ва ҳечу ноофарида, моҳияти абадӣ нухуфтааст, ки
манбаи вучуд ва манбаи ҳама қудратҳо ва мавҷудот,
.намоён ва ноаён аст

* * *

Худо ин заминро на танҳо барои хӯрдан, хобидан ва
мурдан офаридааст, балки барои он ки мо иродаи Ёро
бидонем ва мақсади вучуди худро дарк кунем. Якчанд
нафар одамони оқил маънои нақшаи кайҳониро дарк
кардаанд, аммо аксари одамон нобино ва аз ин мақсад
.беҳабаранд

* * *

Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар зиндагӣ набуд; ҳадафи
ман хидмат ба бародарону хоҳарони худ дар инсоният
буд, аз ин рӯ, Худо дарҳои зиёдеро барои ман боз кард,
.то худро таъмин кунам ва рисолатамро иҷро кунам

* * *

Худо ин коинотро барои фаъолият мувофиқи қонуни
муқаррар ва тағйирнопазир офаридааст. Агар мо яке аз
ин қонунҳои умумиҷаҳониро вайрон кунем, худро ҷазо
медихем. Касе, ки аз боми бинои баланд ҷаҳида,
устухонҳояшро мешиканад. Аз ин рӯ, мо наметавонем
қонуни ҷозибаро бе он ки оқибатҳои онро аз сар
.гузаронем, нодида гирем

* * *

Вақте ки мо ба тамаддунҳои ҷаҳон назари амиқ
меандозем ва асрори пинҳони тамаддунҳои қадимро
меомӯзем, як манзараи бузурге бо хатҳои печида,
бобҳои гуногун ва тафсилоти дақиқ пайдо мешавад ва
мо мебинем, ки инсон ҳамзамон ҳам инфиродӣ ва ҳам
.иҷтимоӣ аст

* * *

Агар Худо меҳост, ки мо танҳо дар шуури моддӣ
зиндагӣ кунем, мо аз чизҳои моддӣ комилан қаноатманд
.ва аз рафторҳои дунявӣ қаноатманд мебудем

* * *

Шуълаҳои покӣ, сулҳ ва хушбахтии берун аз орзуҳо
.дар умқи аслии мо медурахшанд ва рақс мекунанд

* * *

Бо ҳар таҷрибае, ки дар осмони ҳаёти мо дар ин
сафари заминии мо пайдо мешавад, мо бояд омӯзем, ки
чӣ гуна огоҳии худро васеъ кунем ва чӣ гуна дар бораи
шароите, ки моро ихота кардааст ё аз сар мегузаронем,
бештар дарк кунем ва дар он сурат мо метавонем дар
ҳамоҳангии беҳтар зиндагӣ кунем ва бо одамон ва ҳаёт
.осонтар ва беҳатартар муносибат кунем

* * *

Аксари одамон ба дигарон тақлид мекунанд. Инсон
бояд аслӣ ва эҷодкор бошад ва ҳар кореро, ки мекунад,
.аз худ кунад

Дар Шарқ, таваҷҷӯҳи асосӣ ба парвариши хушбахтии
маънавӣ равона шуда буд, дар ҳоле ки ҷанбаҳои моддии
зиндагӣ аксар вақт нодида гирифта мешуданд. Дар Ғарб
баъзе роҳатҳои моддӣ мавҷуданд, аммо хушбахтии
равонӣ хеле кам аст. Он чизе ки лозим аст, тавозуни
байни ин ду аст, зеро тамаркуз ба танҳо як ҷанбаи
зиндагӣ боиси нобаробарӣ ва нотавонӣ дар ҳалли
.оқилонаи талаботи зиндагӣ мегардад

* * *

Бузургтарин хушбахтӣ - баъд аз хушбахтии илоҳӣ -
ин аст, ки инсон бо ҳешовандони наздикаш, ки бояд ҳар
.рӯзи сол бо онҳо зиндагӣ кунад, дар сулҳ бошад

Одамон вақти зиёдеро барои шитоб ва амалҳои
беихтиёр сарф мекунанд, вале ба чизе ноил

намешаванд. Каме таваққуф мекунанд, то андеша
кунанд ва дарк кунанд, ки зиндагӣ чӣ пешниҳод
.мекунад
* * *

Мо бояд барои бунёди биноҳои ботинии ҳикмат дар
боғҳои сулҳ саъй кунем, ки бо гулҳои бешумори
.фазилатҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ шукуфон ва медурахшанд
* * *

Ҳамоҳангии ботинӣ манбаи ғании қувват аст ва
энергияи барқароршавандаро тавлид мекунад
* * *

Агар ба зиндагӣ нигоҳ кунем, мебинем, ки
муваффақият осон нест. Зиндагӣ аксар вақт саҳт ва
бераҳмона аст ва мо бояд барои ба даст овардани рӯзӣ
мубориза барем. Дар бораи саъю кӯшиши лозима барои
нигоҳ доштани бадани худ ва нигоҳ доштани он солим
ва аз беморӣ фикр кунед! Ҳатто агар шумо дар ин кор
муваффақ шавед ҳам, ин муваффақият муваққатӣ аст.
Бадан — бигзор умри дароз бинед — дар ниҳоят ором
хоҳад монд. Зарурати зарурӣ барои ноил шудан ба
муваффақияти дилхоҳ мубориза бурдан бо қувваҳои
сершумор, ҳам дохилӣ ва ҳам беруниро тақозо мекунад.
Ин қувваҳо бемайлони кор мекунанд, то шуморо аз ҳама
.гуна дастовардҳои воқеан муҳим маҳрум кунанд
* * *

Кӯшиш кунед, ки дар ҳама ҳолатҳо ором бошед ва
бигзор тухми сулҳи шумо бо шодмонӣ ва табассуми
қаноатмандӣ шукуфад
* * *

Ҳатто бузургтарин авлиёҳо ба наҷоти комил ноил
намешаванд, агар онҳо муваффақияти худро, яъне
таҷрибаҳои рӯҳонӣ ва дониши олии худро бо дигарон
мубодила наkunанд ва ба онҳо дар расидан ба дониши
.муқаддас кумак наkunанд
* * *

Аз ин рӯ, онҳое, ки ба ин марҳилаҳо мерасанд ва ба
ин ҳолатҳо мерасанд, меҳоҳанд ба онҳое, ки ба он ниёз
доранд, фаҳмиш пешниҳод кунанд. Агар шумо хоҳед, ки
ба муваффақияти воқеӣ ноил шавед, шумо на танҳо
хушбахтии шахсии худ, балки хушбахтии дигаронро низ
.таъмин хоҳед кард

* * *

Ҳар касе, ки ақл дорад, метавонад пул кор кунад,
аммо агар онҳо дар дилашон муҳаббат дошта бошанд,
онҳо ҳеҷ гоҳ ин пулро барои мақсадҳои худҳоҳона
истифода намебаранд; баръакс, онҳо онро бо дигарон
мубодила мекунанд. Пул дар дасти худҳоҳон ва бахилон
лаънат ва бадбахтӣ ва дар дасти онҳое, ки дили
меҳрубон ва рӯҳи саховатманд доранд, баракат ва тӯҳфа
.аст

* * *

Шояд касе метавонад муддати тӯлонӣ хомӯш
бимонад ва дар ин муддат аз сӯҳбат бо аъзои оилааш
худдорӣ кунад. Гарчанде ки ин шахс метавонад дар
натиҷа ба оромии ботинӣ ноил гардад, рафтори ӯ
худҳоҳона аст ва ба хушбахтии оилааш зарар
мерасонад. Онҳоро воқеан муваффақ ҳисобидан мумкин
нест, агар наздиконашон низ аз дастовардҳои онҳо
.баҳра набаранд

* * *

Ба ҳамин монанд, ба даст овардани муваффақияти
моддӣ на танҳо ҳуқуқи мо барои баҳра бурдан аз
некӯаҳволӣ аст, балки масъулияти ахлоқии мо дар назди
дигарон аз ҷиҳати кӯмак ба онҳо дар беҳтар кардани
.шароити моддӣ ва шароити зиндагии онҳо низ мебошад

* * *

Ман дар паси деворҳои вичдони покам ҳифз шудаам,
гузаштаи торикро сӯзондаам ва танҳо ба имрӯз
нигаронам

* * *

Имрӯз ман дарк мекунам, ки ман бо нури некиҳои
бузургтарин як ҳастам ва ман барои онҳое, ки бо
мавҷҳои баҳри ғам мубориза мебаранд, машъал ҳастам

* * *

Вобаста ба орзуҳои худ дар зиндагӣ, одамон дар
бораи муваффақият назарҳо ва назарияҳои гуногун
доранд. Шунидан аз он ки баъзе одамон муваффақиятро
бо дуздӣ баробар мекунад ва мегӯянд: "Ў дузди
муваффақ буд!". Ин таъкид мекунад, ки муваффақият
дар ҳама шаклҳо ва навъҳои он матлуб ва
ҷустуҷӯшаванда аст. Аммо, муваффақияти мо набояд ба
дигарон зарар расонад

* * *

Меъёри дигари муваффақият низ вуҷуд дорад: вақте
ки мо метавонем барои худ натиҷаҳои мувофиқ ва
судманд ба даст орем, мо бояд дигаронро низ дар
муваффақияти худ шомил кунем ва самарои онро бо
онҳо мубодила кунем

* * *

Муваффақият маънои қаноатмандӣ ва
қаноатмандии инсонро дар муҳити зисти худ дорад.
Муваффақияти воқеӣ натиҷаи амалҳое аст, ки бар асоси
принсипҳои адолат бунёд ёфтаанд ва он хушбахтӣ ва
некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи
хушбахтии ҳуди шахс дар бар мегирад. Агар мо ин
принсипро ба ҳаёти моддӣ, зеҳнӣ, ахлоқӣ ва маънавии
худ татбиқ кунем, мо таърифи пурра ва ҳамаҷонибаи
муваффақиятро хоҳем дошт

* * *

Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо дарозӣ, паҳнӣ ва зичиро
дарк мекунем, аммо сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он
андозаҳо вуҷуд надоранд; ҳама чиз равшан ва шаффоф
аст - ҳама чиз шуур ва дарк аст Ҳисси мазза дарк аст,
ҳамон тавре ки ҳисси бӯй низ ҳаст Ҳиссиёт, андеша ва
бадани мо ҳолатҳои шуур мебошанд Ҳамон тавре ки мо

метавонем дар хобҳо бубинем, бишнавам, бўй кунем,
бичашем ва ламс кунем, дар он сатҳи болотар низ мо
.ҳамаи ин эҳсосотро тавассути шуури пок эҳсос мекунем

* * *

Эй Парвардигор, моро бо эҳсоси наздикии Худ
хушбахт гардон, моро аз занҷирҳои хоҳишҳо раҳо кун ва
ба мо шодмонии ботинӣ ато кун, ки аз таҷрибаҳои
зиндагӣ ва рӯйдодҳои тағйирёбандаи он таъсир
.нагирад

* * *

Вақте ки ақли мо бо дарки олий ҳамоҳанг аст, шуури
рӯҳонӣ дар мо бедор мешавад ва мо мӯъҷизаҳои аҷиби
.ҳикмат ва муҳаббати илоҳиро эҳсос мекунем

* * *

Агар мо Худоро пурра дӯст дорем ва бо тамоми ақлу
дили худ ба Ё рӯй оварем, мо худро ба Ё наздик ҳис
хоҳем кард ва хоҳем ёфт, ки Ё бузургтарин паноҳгоҳи
.амният дар ҳаёт аст

* * *

Дар фазои ба назар ҳолӣ ва ҳолӣ, пайванди кайҳонӣ
ва ҳаёти абадӣ вучуд дорад, ки моро бо тамоми
мавҷудоти зинда ва ғайризиндаи коинот муттаҳид
мекунад ва мавҷи ҳаёти бузурге аз ҳама чиз дар вучуд
.ҷорӣ мешавад

* * *

Абадият ҳонаи ҳақиқӣ ва макони доимии мост ва
вучуди мо дар ин баданҳо як вучуди муваққатӣ аст,
мисли истироҳати кӯтоҳе барои корвоне, ки дар биёбон
.сафар мекунад

* * *

Вақте ки мо худро бо қувваҳои эҷодии рӯҳ ҳамоҳанг
мекунем, мо бо ақли ҷаҳонӣ ва бепоён, ки қодир аст
моро роҳнамоӣ кунад ва мушкилоти моро ҳал кунад,
пайваст мешавем. Қудрати эҷодӣ аз бузургтарин манбаи
вучуди мо ба сӯи мо пайваста ҷорӣ мешавад ва ба мо

имкон медиҳад, ки дар ҳама гуна соҳаи фаъолияти худ
.ба муваффақияти эҷодӣ ноил шавем

* * *

Муҳаббат дар муҳити эътимод, таҳаммулпазирӣ ва
эҳтироми мутақобила рушд ва шукуфой меёбад

* * *

Эй Парвардигор, моро бо нури андешаҳои пок ва
одатҳои нек баракат деҳ, то ки агар торикии одатҳои
бад ва андешаҳои қачрав ба мо наздик шавад, он
фавран пароканда шавад ва ба мо кӯмак кун, ки Туро бо
муҳаббати амиқе дӯст дорем, ки на иллюзияҳои моддӣ
ва на васвасаҳои дунявӣ моро дом афтонанд ё ақлу
.дилҳои моро забт наkunанд

* * *

Чизҳое, ки ба осонӣ ба даст оварда мешаванд, кам
арзишманданд. Мо инро аз омӯзиши ҳаёти мардон ва
занони бузург ва чӣ гуна онҳо бо рушди истеъдодҳои
худ, иҷрои вазифаҳои худ, ташаккули арзишҳои ахлоқии
худ, машғул шудан ба омӯзиши амиқ ва пешгирӣ аз
худхоҳӣ бузург шуданд, медонем. Аммо натиҷаҳо ва
дастовардҳое, ки онҳо ба даст оварданд, аз саъю
.кӯшиши онҳо бениҳоят бузургтар буданд

* * *

Озодии ҳақиқӣ дар озодии интиҳоб аст, ки бо хирад
роҳнамоӣ мешавад ва бо фаҳмиш, дурустӣ ва иродаи
.устувор дастгирӣ карда мешавад

* * *

Вақте ки шумо ирода, азму ирода ва дарки
бошууронаи худро бедор мекунед, қувваҳои ноаён аз
шуури оӣ - тавассути дарки рӯҳ - озод мешаванд, то ба
шумо кӯмак расонанд ва бо ёрии Худо роҳхоеро, ки ба
сӯи тасаллӣ ва хушбахтии равонӣ мебаранд, равшан
.kunанд

* * *

Инсон бояд бо саъю кӯшиши худ роҳҳои рӯҳро
кушояд. Ҳеҷ кас бо ихтиёри худ ранҷу азоб ва
бадбахтиро бар сулҳу хушбахтӣ интиҳоб намекунад.
Нодонӣ решаи ранҷу азоб ва монеаест, ки бояд
бартараф ва бартараф карда шавад. Нодонӣ алафи
бегонаи зараровар аст, ки решаҳои амиқ дорад ва дар
боғи башарият мерӯяд ва растаниҳои хуб ва судмандро
.аз байн мебарад

* * *

Нодонӣ бояд бо иродаи устувор ва азми қатъӣ
мағлуб карда шавад. Хоки ақл бояд бо таваҷҷӯҳи
мутамаккизи [ба мусбат] кишт карда шавад ва тухми некӣ
бо оби имон обёрӣ карда шавад. Вақте ки нурҳои ҳаёти
ва гарми муҳаббат меदурӯханд, тухми некӣ месабзад
ва алафҳои бегона ва растаниҳои паразитро мағлуб
мекунад, зеро торикӣ дар ҳузури нур вучуд дошта
.наметавонад

* * *

Лаззатҳои чизҳои моддӣ пажмурда ва нопадид
мешаванд, аммо шодмонии илоҳӣ ҳеҷ гоҳ хира
намешавад. Ин як хушбахтии илоҳӣ аст, ки беохир ва аз
.тавсиф берун аст

* * *

Мо ҳеҷ гоҳ набояд барои ба даст овардани хушбахтӣ
аз усулҳои нодуруст истифода барем ва инчунин набояд
оромӣ ва сарвати маънавии даруни худро барои ёфтани
роҳати ҳаёли ва ҳаёти дурӯхшон, ки метавонад бо
амалҳо ва рафторҳои дӯзахӣ бо таъсири харобиовар дар
.пеши мо овезон карда шавад, тарк кунем

* * *

Оромӣ беҳтарин камера барои сабти ҳузури илоҳӣ
аст. Тавассути линзаи оромии пок ва дақиқ мутамаккизи,
.тасвири муборак бо возеҳии комил пайдо мешавад

* * *

Дар асл, тамоми ҳикмат дар дохили худ шумост ва
.танҳо ба шумо лозим аст, ки аз он огоҳ бошед

* * *

Қаноатмандии ҳақиқӣ дар такмили худ аст, бинобар
ин дигарон шуморо меҷӯянд, на шумо онҳоро меҷӯед.
Муҳаббат ва дӯстӣ бояд ройгон, бе интизорӣ ё талаб
дода шаванд. Интизорӣ танҳо бадбахтӣ ва нохуширо ба
вучуд меорад. Ҳатто ҳангоми кӯшиши такмили худ,
инсон бояд танҳо, дар амн ва дар оромӣ дар қалъаи
.фазилат ва арзиши худ бимонад

* * *

Бигзор шаршараҳои шодӣ ва некбинӣ ҳамеша аз
дилам ҷорӣ шаванд ва бигзор обҳои тароватбахши онҳо
.ба ҳамаи онҳое, ки ман вомехӯрам, таъсир расонанд

* * *

Шодмонии рӯҳонӣ дар рӯҳ хоҳиши кӯмак ба
дигаронро аз ҳар ҷиҳат ба вучуд меорад ва қобилияти
қадр кардани лаззатҳои покизаи ахлоқиро, ки ба
хушбахтӣ оварда мерасонанд, инкишоф медиҳад ва бо
.ин васила майл ба лаззатҳои хомро коҳиш медиҳад

* * *

Новобаста аз он ки нақши шумо то чӣ андоза хурд
бошад, он аз ҷиҳати саҳмгузорӣ дар муваффақияти
намоишномаи кайҳонӣ, ки рӯҳҳо дар саҳнаи ҳаёт иҷро
мекунанд, ба мисли бузургтарин нақшҳо муҳим боқӣ
.мемонад

* * *

Шуури комил як шуури мутлақ ва беохир аст, ки
доимо худро нав мекунад ва эҷодиёти он ҳеҷ гоҳ тамом
намешавад ва тавассути шумо кӯшиш мекунад, ки
.чанбаи беназири худро ифода кунад

* * *

Агар шумо ҳатто як бор муҳаббати илоҳиро
бичашед, ҳаргиз аз он даст нахоҳед кашид, зеро дар
.тамоми коинот ҳеҷ чизи дигаре ба он монанд нест

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба марҳилаҳои хеле
пешрафтаи рӯҳонӣ расидаанд, то ба дараҷае ки онҳо
танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯҳонӣ ба гунаҳкорон
қаноат намеkunанд, балки метавонанд - бо ғайз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯҳонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, таъмин кунанд

* * *

Ҳама аъмоли нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағз
пинҳонанд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои хуб ё
.бад зоҳир мешаванд

* * *

Шахсе, ки аз сабаби пур шудани ҳуҷайраҳои мағзи
сараш бо қудрати ин одатҳо аз одатҳои носолим ранҷ
мекашад, метавонад худро тавассути ирода, мулоҳиза,
дуои самимӣ ва тасдиқи мусбати пайваста озод кунад,
то он даме ки ҳама одатҳои номатлуби ӯ ба одатҳои хуби
сулҳ ва оромӣ табдил ёбанд. Ин вақте руҳ медиҳад, ки
қувваи ҳаётии дуруст равонашуда барои тағир додани
табиати ғайримуқаррари ҳуҷайраҳои мағзи сар кор
мекунад, то ин ҳуҷайраҳо бо ҳама чизҳои хуб, нек ва
.зебо пур шаванд

* * *

Дарк чашми ботинӣ, биниши рӯҳ ва телескопи дил
.аст. Он тавозуни байни оромии ақл ва покии вичдон аст

* * *

Ҳар рӯз мо манзараҳои гуногунро мебинем ва ҳар
рӯз дарси навро барои омӯхтан меорад. Интизор
меравад, ки инсон дарсро бо тамаркуз ба ҳадафи ниҳии
вучуди худ, яъне шинохти манбаи вучуди худ ва пояи
.ҳаёти худ, биомӯзад

* * *

Биёед кӯшиш кунем, ки ғаму андӯхҳои гузаштaro
фаромӯш кунем ва азм кунем, ки ба онҳо диққат
надихем. Бо азви қавӣ ва иродаи фаъол, биёед ҳаёти
худро навсозӣ кунем, муваффақиятҳои худро афзун
гардонем ва дар худ одатҳои хуб ва хислатҳои некро
.парвариш диҳем

* * *

Ҳар касе, ки заъфи дигаронро фош мекунад ва
онҳоро шарманда ва хашмгин мекунад, аз хирад ва
.доварии дуруст дур аст

* * *

Мақолҳо барои ҳама замонҳо ва маконҳо

Онҳое, ки бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, зебоии
хайратангезро мебинанд ва ширинии олиро мечашанд,
.ки бо ҳеҷ роҳи дигар эҳсос кардан мумкин нест
Вақте ки рӯҳам Туро фарёд зад, абрҳои хомӯшии Ту
пароканда шуданд, эй Худоё ва борони раҳмати Ту
селборон рехт, то он даме ки ба сели пур аз файзи Ту
табдил ёфт, дарёи мубораки Ту соҳилҳои вучуди маро
фаро гирифт ва рӯҳам ба оби абадият ғӯта зад ва ҳубоби
ҳаёти хурди ман дар уқёнуси вучуди фарогири Ту ҳал
.шуд

Мураббии ман ба ман таълим дод, ки чӣ тавр аз теғи
хирад истифода барам, то худро маъбаде созам, ки
.сазовори ҳузури илоҳӣ аст

Агар шумо хоҳед, ки ба ҳадафи наҷиб ноил шавед,
бо эҷоди як модели зеҳнӣ барои он оғоз кунед. Акнун
шумо метавонед ҳар гуна самтро дар шуури худ
мустаҳкам муқаррар кунед, агар шумо дар зеҳни худ як
идеяи қавӣ ҷойгир кунед; он гоҳ тамоми вучуди шумо ба
он идея мутобиқ хоҳад шуд ва амалҳои шумо бо он
.ҳамоҳанг хоҳанд шуд

Вақте ки шумо ба қалби илоҳӣ даст мерасонед,
мушкилоти шумо аз байн мераванд, муҳаббат дили

шуморо пур мекунад ва таҷрибаҳои аҷоибӣ рӯхонӣ мисли
.фаввораҳои пок дар боғҳои ақли шумо мерақсанд
Абрҳои зиёде мекушанд туро пинҳон кунанд ва аз
ман пинҳон кунанд, аммо аз тариқи шабнами ашки
орзуҳо, номи мубораки ту ба ман зоҳир мешавад ва аз
паси ҳама пардаҳо ва пардаҳо бо ҳарфҳои тиллоии
.дурахшон медурахшад

Покии вичдон маъноӣ муносибат бо ҳақиқатро ба
таври шаффоф дорад
Ниёзҳои асосӣ ва он чизе ҳастанд, ки баъзеҳо онро
"заруратҳо" мешуморанд, ки дар асл нолозим ва зиёдати
мебошанд. Зиндагӣ бояд бо тамаркуз ба ниёзҳои асосӣ
ва аз байн бурдани боҳашаматҳои нолозим содда карда
.шавад

Эй дӯстӣ, чӣ қадар баландӣ ва чӣ қадар хоки ту
ҳосилхез ва муқаддас аст! Ишқ ғизои туст ва вафодорӣ
.нӯшокии туст
Вақте ки ду нафар, сарфи назар аз фарқиятҳояшон,
дар ҳамоҳангӣ ва мувофиқӣ роҳ мераванд, онҳоро як
ҳадаф муттаҳид мекунад: ёфтани оромӣ ва оромии рӯҳ
дар муҳаббати пок ва садоқати мутақобила ва дар ҷое,
ки ошиқ лаззатро ба қимати маъшуқа намечӯяд, пас дар
боғи фидокорӣ гулҳои хушбӯӣ дӯстӣ мешукуфанд ва
.бӯӣ ширини худро паҳн мекунанд

Ҷаҳон ақли моро ба тарзи дигар тарбия медиҳад ва
моро ба бисёр чизҳо одат мекунонад, ки мо фикр
мекунем, ки хушбахтӣ бе онҳо дастнорас аст. Аммо
зиндагӣ, бахусус ҳаёти кӯдакон, бояд содда карда
шавад; вагарна зиндагӣ онҳоро тавассути ноумедии
.талх таълим медиҳад

Ҳақиқат нисбат ба тафаккур ё тасаввуроти оддӣ
дақиқтар ва воқеитар аст, аммо он чизе ки мо фикр

мекунем ё тасаввур мекунем, баъзан метавонад амалӣ
.шавад

Тасаввур унсури муҳим дар раванди тафаккури
эҷодӣ аст. Аммо, тахайюл бояд ба камол расад ва ба
эътиқоди қатъӣ табдил ёбад ва ин бе иродаи қавӣ
.ғайриимкон аст

Агар шумо чизеро бо тамоми иродаи худ тасаввур
кунед, тасаввуроти шумо ба эътиқоди шахсӣ табдил
меёбад ва вақте ки шумо метавонед ин эътиқодро нигоҳ
доред

Бо вучуди ҳама ақидаҳои муҳолиф, эътиқоди шумо
.дар асл амалӣ хоҳад шуд

Инсон бояд мустақилона истодагарӣ карданро ёд
.гирад, бо тақия ба фазилатҳо ва арзишҳои худ
Шодмонии рӯҳонӣ шодмонии нав аст ва дар онҳое,
ки дар бораи Худо амиқ фикр мекунанд, бештар зоҳир
мешавад. Ин шодмонӣест, ки ба қабули қарорҳои дуруст
ва анҷом додани корҳои дуруст кӯмак мекунад ва вақте
ки он пайдо мешавад, хоҳишҳо ва майлҳои носолим аз
байн мераванд, зеро онҳо дар муқоиса бо шодмонии
.рӯҳонӣ ҷолибияти худро аз даст медиҳанд

Офаридгори мо ба мо ҳаёт, қувват ва хирад ато
кардааст ва вазифаи мо, ки ба Ё таваҷҷӯҳ зоҳир кунем
ва дилҳои худро ба сӯи Ё бо муҳаббат, миннатдорӣ ва
.эътирофи неъмат ва меҳрубонии Ё баланд бардорем
Худоё, ба ман кумак кун, ки оташи хашро афрӯзам,
то ки бо оташи кина воҳаҳои сабзи сулҳро дар худам ва
дигарон сӯзонам. Ба ман кумак кун, ки оташи хашро бо
.борони доимии муҳаббатам хомӯш кунам

Бигзор кӯли нармӣ ва оромии ман ором ва беғам
бошад, бе он ки тӯфонҳои норозигӣ, ки ҷуз бадбахтӣ
.чизе намеоранд, ҳалалдор шаванд

Анҷом додани амалҳои, ки аз эҳсоси вазифа
бармеоянд, ё қурбон кардани хоҳишҳои шахсӣ дар

хидмат ва муҳаббати шахси дигар, нисбат ба анҷом
.додани ин кор аз рӯи тарс хеле беҳтар аст
Ҳатто вақте ки инсон аз вайрон кардани қонунҳои
илоҳӣ даст мекашад, бояд ин корро аз рӯи муҳаббат ба
.Худо анҷом диҳад, на аз рӯи тарс аз ҷазои Ӯ
Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрхоятонро аз он дур
кунед, онро ба Худо воғузored ва эътимоди худро ба Ӯ
мустаҳкамтар гардонед
Тарс ҳамеша бо инсон аст ва халосӣ аз он бо фикр
кардан дар бораи Худо ва эҳсос кардани ҳузури Ӯ
.имконпазир аст

Дар аввал рафтан дар роҳҳои фазилат душвор
бошад, аммо онҳо роҳҳои мубораке ҳастанд, ки ба
.оромии хотир ва хушбахтии ҳақиқӣ мебаранд
Бигзор ҷалоли Худо бар ҳар гӯшаи ҳаёти мо
дурахшад, муҳаббати Ӯ дар дилҳои мо сокин бошад ва
.нури Ӯ шуури моро пур кунад

Эй маҳбуби илоҳии ман, гулҳо мешукуфанд ва
фаслҳо иваз мешаванд ва ҳама дар бораи ту сухан
мегӯянд. Моҳи пурра хусусиятҳои табассуми туро ошкор
мекунад ва офтоб ҷароғи осмонии туро мебарад. Ман
дар баҳри ашк шино мекунам ва аз орзуи ту пур
мешавам. Дар баргҳои дарахтон ва рағҳои башариат
ҳаёт ва қуввати ту ҷорист ва ман зарбаи дили кайҳонии
.туро дар дили худам эҳсос мекунам

Вақте ки ман ҳузури туро эҳсос мекунам, эҳсос
мекунам, ки гӯё дар ҷаҳони дигар бедорам ва гоҳ-гоҳе
дар бораи ин замин ва ин ҷисми хурди худам орзу
мекунам. Ман дар неъматии беохир бедорам ва орзуи ман
аз ҳаёти заминӣ аз хотираҳои хушбахтонаи лаҳзаҳои
бедории ман бо ту хушбӯй аст. Ман алафҳои
даҳшатнокро аз боғи орзуҳоям решакардам ва дар
ҷои онҳо садбаргҳои илҳомии худро шинондаам, ки дар
он ҷо бӯи орзуҳоям туро ба худ ҷалб мекунад ва ту меоӣ,
.то маро бо худ ба уфуқҳои неъматии абадӣ барӣ

Тирезаҳои имонро васеъ кушо, то аз бӯи оромии ту
нафас гирам

муштоқанд, нигоҳ кун, то ман ҷуз Ту ҳеҷ чизро дар
.вучуди худ набинам

овози хомӯши Худо пинҳон аст, ки пайваста моро
тавассути гулҳо, китобҳои муқаддас, вичдон ва ҳама
чизҳои зебоя, ки ҳаётро арзанда мегардонанд, ба сӯи мо
.мехонад

Хар як кӯшиши ҷӯянда барои расидан ба қуллаҳои маънавӣ аз ҷониби Худо барои ӯ ҳисоб карда мешавад ва барои он подоши хубе дода мешавад.

бо нури ҳақиқатат равшан кунӣ, дилҳои моро бо
муҳаббатат латуқӯб кунӣ ва рӯҳҳои моро бо шодӣ ва
.фаровонии файзи Ту пур кунӣ

Аз он уфуқи шаффофе, ки ақл наметавонад аз он
убур кунад, Худо нури абадии худро мерезад ва аз ақли
кайҳонӣ илҳомҳои бузург ва қудратҳои муборак пайдо
мешаванд ва фаъолияти эҷодӣ ба ақлҳои кушода ва
.ҳамоҳанг ворид мешавад

Вақте ки шумо дарк мекунад, ки рӯҳи шумо, қалби шумо, ҳар як шарораи илҳом, осмони кабуд, ситораҳои дурахшон, кӯҳҳо, замин, паррандагон ва гулҳо ҳама бо як риштаи ягонаи ритми кайҳонӣ, шодмони рӯҳонӣ ва ваҳдати ҷаҳонӣ ба ҳам пайванданд, пас шумо дарк хоҳед кард, ки ҳамаи онҳо мавҷҳо дар синаи уқёнуси .илоҳӣ ҳастанд, ки соҳил надорад

Агар мо Офаридгори худро фаромӯш кунем,
сазовори ранҷу азоб ҳастем. Мо бояд дарк кунем, ки
Худо маҳбуби мост ва моро дӯст медорад ва ин дониш
.моро аз мушкилот ва ранҷу азобамон раҳо хоҳад кард

Ошиқи ҳақиқии Худо ҳеҷ гоҳ ҷустуҷӯи Ёро бас
намекунад, ҳатто агар пас аз кӯшишҳои зиёд Ёро пайдо
накунад ҳам. Ҳамон тавре ки мавҷ бояд пас аз фурӯ
рафтани тӯфон ба қалби уқёнус баргардад, ҷӯяндаи
самимӣ низ чунин аст; ӯ бовари пинҳонӣ дорад, ки
монеаҳо фурӯ мераванд ва дер ё зуд ногузир бо уқёнуси
кайҳонӣ — он уқёнуси бепоён, ки аз он омада ва ба он
.бармегардад — муттаҳид мешавад
Вақте ки ақл пайваста дар бораи маъшуқи илоҳӣ
фикр мекунад, қалб сурудҳои шодӣ ва хушбахтӣ
.месарояд

Эманатсияи рӯҳонӣ ин баромадани инсон аз он чизе,
.ки ҳоло аст, ба он чизест, ки дар оянда хоҳад буд
Инсон наметавонад табиати воқеии худро аз
дигарон пинҳон кунад, ларзишҳои андешаҳои ӯ ба таври
номаълум дар рафтори онҳо инъикос меёбанд ва
.тавассути амалҳои онҳо зоҳир мешаванд
Бисёриҳо дар бораи озодӣ тасаввуроти нодуруст
доранд; онҳо озодиро ин анҷом додани коре медонанд,
ки инсон мехоҳад анҷом диҳад ва ман ин озодиро озодии
.хоҳишҳои худ меномам

Аз сабаби нодуруст фаҳмидани моҳияти аслии
озодӣ, баъзе волидон фарзандони худро бо иҷрои
фаврии хоҳишҳои онҳо ба анъанаҳо ғулом мекунанд.
Сипас кӯдак бо боварии комил ба воя мерасад, ки то он
даме, ки хоҳишҳои амалӣ мешаванд, онҳо хушбахтанд
ва мақсади зиндагӣ иҷрои ҳар як хоҳиш аст. Аммо,
баъдтар онҳо мефаҳманд, ки хато кардаанд, зеро
ҷаҳони беруна аз ҳаёти хонаводагӣ комилан фарқ
мекунад ва мефаҳманд, ки иҷрои ҳар як хоҳиш осон
нест! Дигарон метавонанд онҳоро ба як сӯ тела диҳанд

ва дар пайи хоҳишҳои худ онҳоро нодида гиранд. Дар
натиҷа, кӯдак аз сабаби хоҳиши аз ҳад зиёди қонеъ
кардани хоҳишҳои худ саҳтдил ва қарахт мешавад. Аз

ин рӯ, волидон бояд ба фарзандонашон дар рушди
ирода ва фаҳмиши худ кӯмак кунанд, то онҳо дар ҷаҳон
бе наафтанд ва ба домҳо ва домҳои он зиндагӣ кунанд

Модар мегӯяд: "Ба ӯ бо муҳаббат таълим диҳед".

Албатта, муносибат бо кӯдакон бо муҳаббат умуман хуб

аст, аммо ширинии аз ҳад зиёд дандонҳоро вайрон

мекунад ва ба ҳамин монанд, навозиш аз ҳад зиёд

кӯдаконро вайрон мекунад. Як дараҷа устуворӣ ва

қатъият зарур аст, аммо агар кӯдак барои хато саҳт

муносибат ва ҷазо дода шавад, оқибатҳояш даҳшатнок

хоҳанд буд. Дар муносибат ва муносибат бо кӯдакон

бояд мувозинат бошад; ҳар як падар бояд таби ҳудро

бо муҳаббат ва нармӣ мулоим кунад ва ҳар як модар

бояд муҳаббати ҳудро бо ҳирад ва ақл таҷдид кунад

Инсон бояд ҳолати равонии устувори муҳаббат ва

орзуи Худоро нигоҳ дорад. Ман қорҳои зиёдеро

санҷидаам, аммо новобаста аз хусусияти қори ман,

фикрҳои ман ҳамеша бо Худо боқӣ мемонанд

Мо бояд аз ин офариниш лаззат барем, аммо бе он

ки ба он иҷозат диҳем, ки моро ғулом кунад. Ва таҷриба

ба ман нишон дод, ки шодӣ аз ёфтани Худо беҳамто аст

Пеш аз оғози қорҳои бузург, бояд ором нишинад,

эҳсосот ва андешаҳоро ором кунад, амиқ мулоҳиза

ронад ва барои ба даст овардани роҳнамоии рӯҳонӣ ва

роҳнамоии дуруст аз илоҳӣ кумак пурсад

Бигзор ман дарк кунам, ки табассум дар чеҳраи

субҳ, дар лабони гулҳо ва дар чеҳраи мардону занони

наҷиб табассуми ту аст

Ман аз тасвирҳои пайдарпайи бадбахтиҳо, бадбахтӣ,

беморӣ ё ягон монеаи ғайриҷашмдошт таъсир

намегирам, зеро ман мефаҳмам, ки шуури интизомӣ, ки

бо шуури кайҳонӣ зич алоқаманд аст, ба таври норавшан
.аз нокомиҳо ва нороҳатиҳо азият намекашад
Озодӣ маъноӣ қобилияти амал кардан мувофиқи
хирадро дорад, на мувофиқи амри эҳсосот, одатҳо ва
хоҳишҳо. Итоат ба нафс ба ғуломӣ оварда мерасонад,
дар ҳоле ки итоат ба ангезаҳои рӯҳ ба раҳой аз
.маҳдудиятҳо оварда мерасонад

Барои ман фарқе надорад, ки ман дар қасри
боҳашамат зиндагӣ мекунам ё дар хонаи хоксор, ба
.шарте ки Худо бо ман бошад
Ман пули бовиҷдонона ба даст овардаамро барои
зиндагии оддӣ истифода хоҳам бурд ва аз зиндагии
.исрофкорона канорагирӣ хоҳам кард
Тавассути имон ба Худо ва истифодаи қудрати
ирода, инсон метавонад беморӣ, нокомӣ ва нодонӣро
паси сар кунад, ба шарте ки ларзишҳои ирода аз
ларзишҳои бемориҳои ҷисмонӣ ё равонӣ қавитар
бошанд. Ҳар қадар беморӣ музминтар бошад, ирода
ҳамон қадар қавитар ва қатъитар ва имон ҳамон қадар
амиқтар ва устувортар бояд бошад, то натиҷаи дилхоҳ
.ба даст ояд

Эй Парвардигор, ба ман илҳом бахш, ки танҳо ба Ту
эътимод кунам, на ба воситаҳои муҳофизати инсонӣ.
Бигзор тарс ва изтироб қуввати бепоёни маро барои рӯ
ба рӯ шудан бо ҳама гуна озмоишҳои зиндагӣ фалаҷ
накунад. Бигзор садамаҳо, офатҳо ва бадбахтиҳо аз
тарси зоҳир шудани воқеии онҳо тавассути андеша ва
тасаввур тасаввур накунам. Ва бигзор эй Парвардигор,
дарк кунам, ки хоҳ бедор бошам, хоҳ хоб, хоҳ бедор
бошам, хоҳ дар хобҳои рӯзона гум шавам, хоҳ зинда
бошам, хоҳ мурда бошам, ҳузури муҳофизатии Ту маро
.фаро мегирад ва муҳофизат мекунад

Ҳакимон мегӯянд: Самараи аъмоли нек, ки аз
муҳаббати Худо ва ғазилат ангехта мешавад, ҳамоҳангӣ
ва покӣ аст. Самараи аъмол, ки аз хоҳишҳо ва орзуҳои

худхоҳона ангехта мешавад, дард ва ранҷ аст. Самараи
.аъмоли бад нодонӣ ва аблаҳӣ аст

Амалҳои нек хушбахтӣ меоранд, дар ҳоле ки
амалҳои дунявӣ, ки аз худписандӣ сарчашма мегиранд,
боиси ранҷу азоб мешаванд. Аммо, амалҳои бад идома
меёбанд, қобилияти дарк ва фаҳмиши инсонро аз байн
.мебаранд

Агар шумо хоҳед, ки дар сулҳу озоиштагӣ зиндагӣ
кунед, ниятҳои шумо бояд нек бошанд ва шумо бояд
андешаҳои некӣ ва эҳсоси муҳаббатро паҳн кунед. Агар
шумо ҳаёти нек дошта бошед, бо намуна ва рафтори
.хуби худ ба дигарон кӯмак хоҳед кард
Лаҳзае, ки худро изтироб ва ошуфтаи равонӣ ҳис
мекунам, то он даме ки оромии худро барқарор кунам,
ба оромӣ ва тафаккур мепардозам ва ҳар рӯзро бо фикр
кардан дар бораи Худо ва пурсидани кӯмак ва
.роҳнамоии Ё оғоз мекунам

Қасд кунед, ки нагузored, ки алафҳои
нафраткунанда ба боғи ҳаёти шумо, боғе пур аз
фазилатҳои рӯҳи наҷиб, ворид шаванд ва нашъунамо
ёбанд. Ва ҳар қадар шумо ин хислатҳои хушбӯй ва
садбаргмонандро бештар парвариш кунед, ҳамон қадар
Худо бузургтарин сирри вуҷудро дар дохили шумо
.ошкор хоҳад кард

Мақсади зиндагӣ ба даст овардани сулҳ,
қаноатмандӣ, ҷовидонӣ, амният ва дониши ҳақиқат аст
ва дар қалби ин хоҳишхое, ки дар дохили мо бедор
.мешаванд, моҳияти илоҳӣ дар дохили мо нуҳуфтааст
Эй Парвардигор, бигзор ман озодии худро дар Ту
пайдо кунам ва дарк кунам, ки ҳонаи воқеии ман вуҷуди
комили Ту аст ва ман қисми ҷудонашавандаи шуури
.кайҳонии Ту ҳастам

Эй баҳри бузурги илоҳӣ, бигзор дарёҳои орзуҳои
ман, ки аз биёбонҳои монеаҳо ва монеаҳо ҷорӣ

мешаванд, дар ниҳоят дар умқи бузурги ту омехта
.шаванд

Танҳо дар қалъаи илоҳӣ мо паноҳгоҳ ва амният
меёбем ва паноҳгоҳи амнтаре аз эҳсоси наздикӣ ба Худо
.ва ламс кардани ҳузури Ё вучуд надорад

Азбаски инсонҳо аз рӯи одатҳое идора карда
мешаванд, ки майлҳо, майлҳо, хислат ва хоҳишҳои
онҳоро ташаккул медиҳанд, агар ин одатҳо бад бошанд,
хислат зараровар ва амалҳо бад мешаванд. Аз ин рӯ,
тавсия дода мешавад, ки одатҳои хубро авлавият диҳем,
зеро онҳо амалҳо ва андешаҳои моро ба сӯи ҳадафҳои
нек роҳнамоӣ мекунанд ва ба мо саломатӣ ва хушбахтӣ
.меоранд

Дар ҳар чое, ки рӯхҳои ғамгин ва ранҷур ҳастанд,
ман тасаллии худро дар хизмат ва тасаллиӣ додани онҳо
меёбам. Ман тамоми кори аз дастам меомадаро
мекунам, то ба дигарон шодӣ оварам ва бо эҳсосоти
.онҳо мисли эҳсосоти худам ҳамдариӣ мекунам

Қобилиятҳои зеҳнӣ дар инсон вучуд доранд, аммо
онҳо дар аксари одамон ноустувор боқӣ мемонанд ва
инкишоф надодани ин қобилиятҳо боиси оқибатҳои
ҷиддӣ мегардад. Мисли бадан, ақл низ барои саломатӣ
.ва қувват ба ғизо ва машқи дуруст ниёз дорад

Алмос нурро қабул ва инъикос мекунад, инчунин
рӯхҳои пок ва шаффофе, ки Худоро мешиносанд ва бо
.ҳузури Ё медурахшанд

Эй Парвардигор, Ту сарвати ҳақиқии зиндагӣ ҳастӣ
ва бо аввал ёфтани Ту ман ҳама чизеро, ки ба ман лозим
.аст, дар Ту пайдо хоҳам кард

Одатан, одамон барои нигоҳ доштани саломатии хуб
танҳо ба ҳӯрок, ҳаво ва нури офтоб диққат медиҳанд,
аммо шояд замоне фаро расад, ки саломатӣ бо вучуди
фаровонии ин манбаъҳои берунаи ҳаёт бадтар шавад.

Дар он сурат зарурати пур кардани захираҳои
.энергетикӣ бадан аз дарун ба миён меояд

Агар киштии ақли ман ба сангҳои хоҳишҳои
тамаъкор, ки хатарҳо ва хатарҳоро дар бар мегиранд,
наздики шавад, пас эй Худои ман, чароғи ман бош ва
хамеша маро ба соҳили адолат ва некии Худ роҳнамоӣ
.кун

Фикр мисли алангаест, ки қудрати мутамаркази он
бояд барои сӯзондани монеаҳое, ки монеи муваффақият
.мешаванд, истифода шавад
Худоро метавон тавассути муҳаббати доимии илоҳӣ
пайдо кард. Вақте ки мо Худоро бештар аз тӯҳфаҳои Ё
дӯст медорем, Ё назди мо хоҳад омад. Ё ба мо озодии
ирода ва қудрати интихобро додааст, то мо байни
тӯҳфаҳои гузаранда ва ночизи ҷаҳон ва тӯҳфаи наздикӣ
.ба Ё ва шодмонии ҳузури мубораки Ё фарқ гузорем
Ба мо хотира дода шудааст, то мо тавонем чизҳои
хубро ба ёд орем, то он даме ки бузургтарин некиро ба
ёд орем: Худо

Насими муҳаббати Ту аз ман мегузарад, эй
Худовандо! Ва баргҳои ҳаёти ман аз омадани Ту аз шодӣ
мерақсанд. Садои хуши онҳо дар ҳаво паҳн мешавад ва
хастагонро ба истироҳат дар сояи оромии рӯҳонии ман
.даъват мекунад

Мушкилоти зиндагӣ барои зарар расонидан ба мо
пешбинӣ нашудаанд; баръакс, мушкилот ва бемориҳо ба
мо дарс медиҳанд. Таҷрибаҳои дардноки мо барои nobуд
кардани мо пешбинӣ нашудаанд, балки барои пок
кардани мо ва суръат бахшидан ба бозгашти мо ба
манбаи поки мо - Худо - ки бо ҳар роҳ барои кӯмак ба мо
ва баргардонидани мо ба хонаи осмонии мо кор
.мекунад

Беохирӣ хонаи воқеии мост ва сафари мо ба ин
замин ва дар ин ҷисмҳои ҷисмонӣ мисли сафари
.кӯтоҳмуддати раводид аст

Худовандо, ман медонам, ки ситоиш маро баланд
намебардорад ва на танқид маро паст намезанад, ман

ҳамон тавре ҳастам, ки дар назди вичдонам ва дар
назди Ту ҳастам, ман дар ин роҳ идома хоҳам дод,
тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳам, то ба ҳама хизмат
кунам ва барои ба даст овардани лутфи Ту саъй кунам -
.хушбахтии ман дар ҳамин аст

Шумо махлуқи беназир ҳастед ва моҳияти шумо
.аҷоиб аст, пас худӣ воқеии худро бишносед

Бо субҳи омадани ту, ғунчаҳои орзуям ба гулҳои

.хушбӯй ва дурахшон табдил хоҳанд ёфт

Эй Парвардигор, омадани он рӯзро зудтар кун, ки
ман аз он гулҳои шабнам гарданбанд бофта, онро бар

.остонаи мубораки Ту мегузорам

Ба ҷои он ки пайваста барои хушнуд кардани худ

талош кунад, бояд кӯшиш кунад, ки ба дигарон низ

хушбахтӣ оварад. Вақте ки ӯ кӯшиш мекунад, ки ба

дигарон дастгирии маънавӣ, зеҳнӣ ё моддӣ пешниҳод

кунад, хоҳад дид, ки ниёзҳои ҳудаш қонеъ карда

.шудаанд ва косаи ҳаёти ӯ аз шодӣ пур аст

Онҳое, ки бар торикӣ дар рӯи замин пирӯзии

дурахшон ба даст меоранд, нури ҷалолро ҳамчун насиби
худ хоҳанд дошт ва аз оромии ботинӣ ва хушбахтӣ баҳра

.хоҳанд бурд

Эй Парвардигоро, пайваста тухми неъматҳои Худо

дар хоки дилам, ки бо дуо шудгор шудааст, пош, то онҳо

ба дарахтони сояфкан табдил ёбанд, ки шоҳаҳояшон

лазизтарин ва ширинтарин меваҳои худшиносӣ

.мебошанд

Мо аксар вақт бе он ки кӯшиш кунем, ки тағир

диҳем, дард мекашем ва аз ин рӯ оромӣ ва

қаноатмандии пайдорро намеёбем. Агар мо истодагарӣ

мекардем ва кӯшиш мекардем, бешубҳа метавонистем

ҳама мушкилотро паси сар кунем. Мо бояд кӯшиш кунем,

ки аз бадбахтӣ ба хушбахтӣ ва аз ноумедӣ ба шуҷоат

.гузарем

Эй Ишқи Илоҳӣ, ишқи маро бо ишқи Ту муттаҳид
кун, ҳаёти маро бо шодмонии Ту, ақли маро бо шуури
кайҳонии Ту омехта кун ва ташнагии маро аз чашмаи
.шодмонии абадии Ту рафъ кун

Қалби чӯяндаи самимӣ ҳамеша пичиррос мезанад:

"Эй Худои ман ва маҳбуби ман, намехоҳам дар ин ҷаҳони
хаёли ғарқ шавам ва танҳо мехоҳам, ки муҳаббати Туро
дар дилҳои одамон бедор кунам. Дилам, ҷони ман,
баданам, ақлам ва ҳар он чизе, ки дорам, аз онӣ Ту аст,
эй Парвардигор." Он чӯянда ба Худо мерасад ва ӯро
.мешиносад

Худовандо, ба мо фаҳмиши нав ва воқеии бародарӣ
ато кун, Бигзор ҷангҳоро тарк кунем ва захмҳои
миллатҳоро бо малҳами муҳаббат ва тасаллии пойдори
.фаҳмиши дилсӯзона шифо бахшем

Ба мо баракат деҳ, то мо аз таъсири тамаъ,
ҳукмронии фиреб ва назорати иллюзияҳо раҳо шавем ва
ба мо дар бунёди ҷаҳони наве кумак кунӣ, ки дар он
беморӣ, нодонӣ ва гуруснагӣ чизе ҷуз орзуҳои гузаштаи
.торику ғамангез нестанд

Биёед ҳама мушкилотро на бо мантиқи ҷангал,
балки бо фаҳмиш, ҳақиқат ва имони устувор ба Ту ва
.адолати илоҳии Ту ҳал кунем

Зиндагӣ моро муддате дар ин ҷо ҷамъ овард, баъд
аз он мо роҳҳои алоҳидаи худро интихоб хоҳем кард.
Аммо агар муҳаббати Худо дар дохили мо бошад, муҳим
нест, ки мо ба кучо меравем, зеро новобаста аз он ки мо
то чӣ андоза дур мешавем, мо дар доираи муҳаббати
илоҳӣ хоҳем монд ва ҳеҷ гоҳ воқеан аз ҳам ҷудо нахоҳем
.шуд

Худовандо, маро уқоби пешрафти рӯҳонӣ гардон, ки
.аз кӯчаҳои тангназарӣ ва ифротгароӣ баланд бошад
Маро ба уфуқҳои баландтар ва болотар даъват кун,
берун аз ларзишҳои шадиди замин ва абрҳое, ки нури
.офтобро мебанданд

Бигзор ман болҳои мувозинатро барои зиндагии
дуруст бардоштам ва ба он осмонҳои баланд аз болои
ҳама тӯфонҳо ва тӯфонҳо, ки дар он ҷо уфуқҳои васеъ ва
.даркҳои олии мавҷуданд, парвоз кунам

Сулҳ вақте ба вучуд меояд, ки мо дилҳои худро ба
сӯи муҳаббат ва меҳрубонӣ боз мекунем. Касоне, ки
қалби пурмуҳаббат доранд ва дар қорҳои нек ғайоланд,
сулҳро эҳсос мекунанд, зеро он дар дохили онҳо ҷойгир
аст. Сулҳ маъбади осмон ва асоси ҳаёти хушбахтона аст
Мо бояд ҳамеша дар бораи зебоии илоҳӣ дар паси
гулҳо, нури кайҳонии дар паси офтоб буда ва ҳаёти
бузурге, ки дар чашмони ҳар кас меदурӯхад, фикр
.кунем

Вақте ки инсон воқеан меҳрубон аст ва ба дигарон
эҳтиром зоҳир мекунад ва ба таърифҳо ҳамвор ҷавоб
медихад, онҳо ҳамеша бо қадрдонӣ ва эҳтиром
.муносибат хоҳанд кард

Ман муҳаббати худро ба дигарон паҳн мекунам, то
ки дарero барои муҳаббати Худо боз кунам, то ба ман
.биёяд ва дар дилам маскан гирад
Худовандо, бигзор ман барои онҳое, ки дар умқи ғам
ғарқ шудаанд, машъал бошам. Ба ман кӯмак кун, ки ба
дигарон шодӣ оварам, бо миннатдорӣ барои шодмонии
.рӯҳоние, ки ба ман ато кардаӣ

Ман нафратро дар оташи муҳаббати худ об хоҳам
кард ва дигаронро мебахшам ва ба ҳамаи дилҳои ташна
.муҳаббат хоҳам бахшид

Ишқи ҳақиқӣ он ишқест, ки аз тасаллоии маъшуқа
шодӣ мекунад

Бигзор нури Ту бар мо дурӯхад, эй Худованд, ва
муҳаббати Ту дилҳои моро то абад пур кунад
Доштани рӯҳияи ташаббускорӣ маънои қудрати
тахайюли эҷодиро дорад, ки ба шахс имкон медиҳад
қорero эҷод кунад, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст. Ҳар як

инсон бо ин тӯҳфае, ки Худо ба ӯ додааст, таваллуд
.мешавад

Бузургтарин ишқ ишқи илоҳӣ аст, ки зиндагиро аз
сухан зеботар мегардонад. Вақте ки шумо эҳсос
мекунед, ки Худо бо шумост, дар ҳар ҷое ки бошед, ба
шумо наздик мешавад ва қадамҳоятонро роҳнамоӣ
.мекунад, ишқи илоҳӣ оғоз ёфтааст

Қудрати ҳақиқат бар зидди бод меравад
Худовандо, вақте ки ман бо мушкилоти муваққатӣ
рӯ ба рӯ мешавам, бигзор неъматҳои фаровони Туро, ки
дар гузашта ба ман додай, ба ёд орам, зеро медонам, ки
кӯмаки Ту маро ҳеҷ гоҳ тарк намекунад ва ғамхориҳои Ту
ҳамеша бо ман аст. Ман барои ҳар неъмате, ки аз дасти
саховатманди Ту ба ман мерасад, аз самими қалб
.миннатдорам

Қатраҳои муҳаббат дар дилҳои нек медурахшанд ва
.Худоро танҳо дар баҳри муҳаббат ёфтан мумкин аст
Фаҳмиш чароғест, ки роҳи инсонро равшан мекунад
.ва ба ӯ муваффақият меорад

Дар фасли баҳор, Худо табиатро бо зеботарин
садбаргҳо ва гулҳо бо либосҳои зебо ва рангҳои
.дурахшон оро медиҳад

Сулҳ аввалин муждадиҳандаест, ки наздик шудан ба
ҳузури Илоҳиро эълон мекунад. Баъд аз он, сулҳ ба
.нурҳои равшантар аз шодмонии беохир табдил меёбад
Вақте ки ман ба умқи баҳри мулоҳиза ғӯта мезанам,
дар вучуди худ ларзиши муборакеро эҳсос мекунам ва
овози пичирросзанеро мешунавам, ки мегӯяд: «Ман
.«наздикам

Инсон бояд ба ботин рӯ оварад, ба ҷое ки рӯҳ худро
ифода мекунад. Аз умқи рӯҳ ҳама таҷрибаҳои ҳаёти
.ботинӣ сарчашма мегиранд

Вақте ки рӯҳ худро бо шуури илоҳӣ дарк мекунад,
шодӣ ва густариши бузургеро ба фазои бепоён эҳсос
.мекунад

Агар шумо ҳама воситаҳо ва захираҳои берунаи
дастрасро, илова бар қобилиятҳои табиии худ, барои
бартараф кардани ҳама монеаҳои, ки метавонанд дар
роҳи шумо бошанд, истифода баред, шумо қудратҳои,
ки Худо ба шумо додааст, инкишоф медиҳед: он
қудратҳои бемаҳдуде, ки аз умқи умқи вучуди шумо
.сарчашма мегиранд

Ишқ роҳи тиллоиро, ки ба сӯи Худо мебарад, пеш
мегирад

Ман нури офтоби орзуҳои нек ва ниятҳои некро дар
ҳар ҷое, ки торикии нофаҳмиҳо ворид шудааст, паҳн
.хоҳам кард

Вақте ки душвориҳо ба шумо ҳамла мекунанд, аммо
шумо бо вучуди ҳама монеаҳо ва монеаҳо аз кӯшиш ва
талош даст намекашед, пас Худо ба шумо посух медиҳад
.ва кӯшишҳои шуморо бо муваффақият тоҷ медиҳад
Эй Парвардигор, ман гули орзуро аз боғи дилам
мечинам ва онро ҳамчун қурбонии муҳаббат бар остонаи
.муқаддаси Ту мегузорам

Азбаски андешаҳо ва суҳанони мо тухмиҳои ҳастанд,
ки ҳосили ояндаро ба мо меоранд, ман имрӯз шуури
.худро бо андешаҳои хуб ва мусбат пур мекунам
Ман дар сатҳи шуури худ ба боло ва поён, ба шимол
ва рост, ба дарун ва берун ва дар ҳама ҷо парвоз
мекунам ва парвоз мекунам, то дар ҳар гӯшаи кайҳон
.дар ҳузури Худо будам ва ҳастам

Ҳар лаҳзаро бо огоҳӣ аз муносибати худ бо Мутлақ
зиндагӣ кунед. Шуури шумо поёне надорад ва ҳама чиз
мисли ситорагон дар осмони вучуди шумо медурахшад
.ва медурахшад

Қудой ё бепайвандӣ роҳи оқилонаест, ки ҷӯянда бо
омодагӣ аз чизҳои ночиз ба хоҳири чизҳои бузургтар
болотар меравад. Ё худро ба лаззатҳои шахвонии
гузаранда дар пайи шодмонии ботинии нав баста
намекунад. Қудой худ як ҳадафи худӣ нест, балки роҳро

барои пайдоиши фазилатҳо ва қудратҳои рӯҳони рӯҳ
.ҳамвор мекунад
Ғолиби рӯҳонӣ бо қадамҳои далерона дар масирҳои
зиндагӣ пеш меравад
Инсон бояд аз ҳаёти кунунии худ бештар истифода
барад, тирезаҳои қалбашро боз кунад ва қобилиятҳои
.хобидаи рӯҳашро бедор ва эҳё кунад
Дар паси ниқобҳои тағйирот ва таҳаввулот ҳузури
илоҳӣ нуҳуфтааст ва ҳар кӣ метавонад оинаи ақли худро
устувор нигоҳ дорад ва аз ларзиши он пешгирӣ кунад,
дар он оинаи равшан чеҳраи маҳбуби кайҳониро хоҳад
.дид

Ишқ аз марг ва харобиҳои замон қавитар аст
Худтаҳлил калиди муваффақият аст ва андеша
оинаест, ки тавассути он мо кунҷҳои ботиниро мебинем,
ки дар акси ҳол аз назари мо пинҳон мемонданд. Мо
бояд камбудии худро таҳлил кунем, баъди тамоюли
мусбат ва манфӣ фарқ гузорем ва монеаҳои пешрафт ва
муваффақиятро муайян кунем

Эй дӯстӣ, чӣ қадар аҷоиб ҳастӣ! Ту, ки аз оби
ғамхории самимӣ ва дӯстона об мегирӣ ва баргҳоят аз
шабнами ширинии ботинӣ ва зоҳирӣ, ки аз умқи дилҳои
.самимӣ ва вафодор мебарояд, тар мешавад
Як бор ман мӯрчаи хурдERO дидам, ки кӯшиш мекард
аз як тӯдаи рег боло равад ва ба худам фикр кардам:
мӯрча бояд фикр кунад, ки ба кӯҳҳои Ҳимолой мебарояд!
Шояд тӯдаи рег барои мӯрча хеле бузург ба назар
мерасид, аммо ба чашмони ман не. Ба ҳамин монанд,
миллионҳо соли офтобии мо дар зеҳни Худо шояд
.камтар аз як дақиқа бошад

Мо бояд худро барои фикр кардан дар бораи чизҳои
.бузурге ба монанди абадиёт ва беохирӣ омӯзонем

Ман дар ҷаҳони беохир сайр кардам ва шоҳиди
тумани дурахшон дар сарзамини нур шудам ва дар он

дурахши зинда маъноҳои асрореро, ки дар саҳифаҳои
.замон навишта шудаанд, хондам

Вақте ки шумо хоб мекунед, шумо фикрҳо ва
эҳсосотро ба таври ғайрифаъол ором мекунед. Аммо
вақте ки шумо тавассути мулоҳиза андешаҳо ва
эҳсосотро огоҳона ором мекунед, аввалин чизе, ки шумо
эҳсос мекунед, ҳолати оромӣ аст ва мушакҳои чеҳраи
шумо табиатан табассумеро ташкил медиҳанд, ки
оромии ботиниро инъикос мекунад. Аммо шумо бояд аз
ин ҳолати оромӣ фаротар равед, то покии рӯҳи худро
дарк кунед - покие, ки аз ангезаҳои ҳиссиётӣ ё
аксуламалҳои худкор ба андешаҳои марбут ба ҳиссиёт
олуда нашудааст. Ҳолате, ки шумо дар он вақт аз сар
мегузаронед, хушбахтии доимӣ ва доимо навшаванда
.аст

Агар шумо косаи обро дар зери нури моҳ гузоред ва
сипас онро омехта кунед, шумо тасвири таҳрифшудаи
моҳро эҷод мекунед. Вақте ки об дар коса ҷойгир
мешавад, инъикос равшан мешавад. Лаҳзаҳое, ки об дар
коса ором аст ва чеҳраи моҳро бо равшании комил
инъикос мекунад, метавонанд бо ҳолати оромии
тафаккур ва ҳолати оромии амиқ муқоиса карда шаванд.
Дар оромии тафаккур, ҳама мавҷҳои эҳсосот ва
андешаҳо аз ақл берун мешаванд. Ва дар ин ҳолати
амиқтари оромӣ, шахси мутафаккир, дар он оромӣ, моҳи
пурраи ҳузури илоҳиро мебинад, ки дар кӯли рӯҳ
.инъикос ёфтааст

Чор ҳолат вуҷуд дорад, ки одами оддӣ бо онҳо ошно
аст: хушбахтӣ ҳангоми иҷрои хоҳиш, нохушӣ ҳангоми
рад кардани он, дилгирӣ вақте ки на хушбахт ва на
рӯҳафтода аст ва оромӣ ҳангоми рафъи ин эҳсосот ё
.ҳолатҳои равонии лаззат, дард ва дилгирӣ
Сулҳ як ҳолати хеле матлуб аст, ки аз набудани ҳам
ғаму андӯҳ ва ҳам лаззат ва ҳам набудани дилгирӣ ба
вуҷуд меояд. Ин ҳолатҳо пайваста дар сатҳи рӯҳ тағйир

меёбанд ва мавҷ мезананд. Пас аз савор шудан ба
мавҷҳои пурталотуми дард ва лаззат, аз ҷумла ғӯтавар
шудан ба умқи хастагӣ, шиноварӣ дар баҳри ороми сулҳ
шодӣ дорад. Аммо аз сулҳ бузургтар экстази рӯҳонӣ аст
- хушбахтии рӯҳ - хушбахтии ниҳой. Ин як шодмонии
доимӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ пажмурда намешавад, балки бо
рӯҳ то абад боқӣ мемонад. Ин шодмонии олий танҳо
тавассути огоҳӣ аз ҳузури илоҳӣ ба даст оварда
.мешавад

Табассуми ҳақиқӣ табассуми хушбахтии рӯҳонӣ аст,
ки аз тафаккур ва тафаккур дар бораи Худо ва эҳсоси
.ҳузури Ӯ ба даст меояд

Табассуми ман аз шодмонии амиқе дар даруни ман
сарчашма мегирад — шодмонӣ, ки барои ҳама дастрас
аст. Он мисли бўи хушест, ки аз қалби гули шукуфон
мебарояд. Ин лаззати бузург дигаронро даъват мекунад,
.ки худро дар обҳои муқаддаси хушбахтӣ ғарқ кунанд
Дар нури бахшиши муборак, торикии нафрате, ки
.дар тӯли солҳои зиёд ҷамъ шудааст, нопадид мешавад
Худо зуд ҳама гуна ниёзҳои бандагонашро қонеъ
мекунад, зеро онҳо худро аз ангезаҳои худхоҳонае, ки
кӯшишҳоро барбод медиҳанд ва умедҳоро ноумед
.мекунанд, раҳо кардаанд

Ҳар киро Худо ниғаҳбонӣ кунад, ҳеҷ чиз
наметавонад nobуд кунад

Мо дар ин ҷаҳон танҳо нестем, зеро Худо бо мост ва
муносибатҳои пайдор, наздик ва дӯстона вуҷуд доранд,
.ки мо аз онҳо дастгирӣ ва шодӣ мегирем
Эй ситораи дурахшони роҳнамоӣ дар осмони ҳикмат,
дурахши дурахшони ту маро ба омӯхтани уфуқҳои
мубораки ту даъват мекунад ва мурғи орзуманди ман бо
суръати баланд медавад ва фазои зич ва ғамангезро
сӯрох мекунад, ки аз орзуи ту ва баҳра бурдан аз
.муқаддастарин нури ту сарчашма мегирад

Шахсияти инсон вақте рушд ва шукуфой меёбад, ки
қодир бошад - тавассути эҳсоси ботинӣ ва интуитивӣ -
эҳсос кунад, ки ин ҷисми саҳти ҷисмонӣ нест, балки
.ҷараёни рӯҳонии абадӣ дар дохили бадан аст
Вақте ки қалби шогирд аз муҳаббат ба Худо пур
мешавад, чеҳрааш бо табассуми оромӣ ва хирад
медурахшад ва қабатҳои нодонӣ, ки рӯҳи ӯро фаро
гирифтаанд, фуру мераванд ва комилан нопадид
.мешаванд

Вақте ки шумо ба гул ё дарахт нигоҳ мекунед,
медонед, ки ин шаклҳои зебои ҳаёт худ аз худ пайдо
нашудаанд. Худост, ки онҳоро шакл додааст ва ба онҳо
.бӯй ва зебоии аҷибе ато кардааст
Ҳамеша вазифаҳои худро, хоҳ хурду хоҳ калон, бо
диққати амиқ иҷро кунед ва дар хотир доред, ки Худо
қадамҳои шуморо роҳнамоӣ мекунад ва кӯшишҳои
шуморо барои расидан ба орзуҳои наҷиби худ тақвият
.медихад

Вақте ки инсон бо моҳияти маънавии худ пайваст
мешавад, давраҳои фаромӯшшуда ва гузашта ва
қудратҳои намирандаи рӯҳ ба шуури онҳо
бармегарданд. Дар мулоҳиза, инсон дар хотир дорад, ки
.ӯ рӯҳи намиранда аст, на ҷисми миранда
Дар ҳама ҷо мо одамонро мебинем, ки хуб ва бад
ҳастанд ва хушбахтиро ба таври худ меҷӯянд. Ҳеҷ кас
намехоҳад ба худ зарар расонад. Пас, чаро баъзе одамон
ба тарзе амал мекунанд, ки ногузир ба онҳо дард ва ғам
меорад? Зеро ин амалҳо аз нодонӣ ва фиреб сар
.мезананд

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки моро бо
нури ҳикмати Худ равшан кунӣ ва торикии нодонӣ ва
.гумроҳиро аз мо дур кунӣ

Шахси огоҳ бояд эҳтиёткор бошад, на тарсонанда ва
бояд дар худ эҳсоси ҷасоратро бидуни беэҳтиётӣ ва
беандешагӣ парвариш диҳад, то худро ба шароите

дучор накунад, ки метавонад тарс ва изтиробро ба вучуд
.орад

Хирадмандӣ на ба ворид кардани иттилоот аз берун,
балки ба қудрати қабули ботинӣ вобаста аст, ки миқдори
дониши воқеиро, ки метавон ба даст овард ва суръати
.ба даст овардани ин донишро муайян мекунад

Ин ҷаҳон танҳо як саҳнаест, ки мо дар он нақшҳои
худро таҳти роҳбарии Роҳбари Илоҳӣ иҷро мекунем. Мо
бояд новобаста аз хусусияти нақшҳои ба мо додашуда
хуб кор кунем ва ҳамеша дар хотир дорем, ки табиати
.аслии мо хушбахтии доимӣ аст

Донотарини хирадмандон касест, ки дар ҷустуҷӯи
шинохти Худост ва муваффақтарини муваффақон
.касест, ки Худоро ёфта бошад

Эй маҳбуби илоҳӣ, бигзор ту дар ҳаёти мо мақоми
аввалро ишғол кунӣ, бигзор муҳаббати шифобахши ту
дилҳои моро пур кунад ва нури мубораки ту торикии
.ташвишҳоро аз рӯҳҳои мо дур кунад

Озодӣ маънои амал кардан мувофиқи вичдонро
дорад, на мувофиқи амри одат ва хоҳиш. Итоат ба нафс
ва хоҳишҳои он маҳдудиятҳоро ба вучуд меорад, дар
ҳоле ки гӯш кардан ба ангезаҳои хирад аз ин
.маҳдудиятҳо озодӣ мебахшад

Оромии рӯҳро метавон тавассути рушди бошуурона
ва мақсадноки хислатҳои нек ба даст овард, ки пас аз ба
камол расидан, онҳоро аз соҳибашон гирифтани мумкин
.нест, агар соҳибаш бо хоҳиши худ аз онҳо даст накашад

Аксари одамон хушбахтиро бо истифода аз усулҳои
нодурӯст меҷӯянд. Баъзеҳо бовар доранд, ки
метавонанд хушбахтии худро бо қабул кардани
рафторҳои нодурӯст ва амалҳои носолим, ки гӯё
ваъдаҳои дурахшони хушбахтии беандоза ва пойдорро
пешниҳод мекунанд, дучанд кунанд ва онҳо фиреб
меҳӯранд, зеро таъми хушбахтии ҳақиқиро дар дӯзахи

хаёлотӣ бардурӯғ ва амалҳои нодуруст наметавон
.чашид

Ҳар дақиқа абадиёт аст, зеро абадиётро дар ҳамон
дақиқа эҳсос кардан мумкин аст. Рӯзҳо, дақиқаҳо ва
соатҳо тирезаҳои ҳастанд, ки мо метавонем тавассути
онҳо абадиётро бубинем. Зиндагӣ кӯтоҳ аст, аммо
ҳамамон беохир ва бепоён аст. Рӯҳ намиранда аст ва
дар ин боби кӯтоҳи ҳаёти инсон мо бояд аз ҳар як
имконият ва имконияти мавҷуда бештар истифода
.барем

Калимаҳои рӯҳонӣ мисли тухмиҳоянд, ки барои
сабзидан, нашъунамо ёфтани, шукуфтани ва мева додан
.ба ҳоки ҳосилхез ниёз доранд

Рушди рӯҳонӣ худшиносӣ, аз нав танзим кардани
афзалиятҳои зиндагӣ, муайян ва бартараф кардани
одатҳои зараровар ва риояи қоидаҳо ва қонунҳои
саломатӣ мувофиқи фаҳмиши рӯҳонии рушдбанда ва
.афзоиши қувваи рӯҳиро талаб мекунад

Вақте ки шогирд шодмонии илоҳиро бичазад, ӯ
дармеёбад, ки Худо барои ӯ аз ҳар чизи дигар воқеътар
шудааст ва ӯ дарк хоҳад кард, ки ламс кардани ҳузури
илоҳӣ як неъматест, ки ҳеҷ як лаззати ҳиссиётӣ
.наметавонад баробар бошад

Худо тавассути зебоии фазилат, бузургии
таҳаммулпазирӣ, бузургии хирад ва шукӯҳи хушбахтии
рӯҳонӣ шуури маънавии инсонро бедор мекунад ва
.иродаи ӯро ба самти дуруст ҳидоят мекунад

Ман дигаронро бегона намешуморам, зеро ҳис
мекунам, ки ҳама бародар ё хоҳари ман ҳастанд. Ман
ҳаёти худро муваффақ ва пурмазмун хоҳам кард, то ба
дигарон дар муваффақ шудан ва ноил шудан ба онҳо
кумак кунам. Ман бо дигарон ҳамдардӣ хоҳам кард ва
ҳангоми зоҳир кардани худ ба онҳо ҳамдардӣ зоҳир
хоҳам кард. Ман Худоро ҳамон тавре ки пайғамбарон ва
авлиё ӯро дӯст медоштанд, дӯст хоҳам дошт ва

худхоҳиро ба чоҳи муҳаббати худ нисбат ба дигарон
.хоҳам андохт

Дар паси ин ҳаёти заминии гузаранда ва нотамом,
ки ба марг гирифтор аст, ҳаёти абадӣ ва
тағйирнопазире пинҳон аст. Бадан аз унсурҳои кимиёвӣ
ибора аст, ки пӯсида ва нобуд мешаванд, аммо дар
паси ин вучуди гузаранда ҳаёти абадӣ ва осмонӣ дар
ҳузури Худо пинҳон аст. Аз ин рӯ, мо набояд тамоми
таваҷҷӯҳи худро ба ин ҷисми ноустувор маҳдуд кунем ва
онҳое, ки онро мехоҳанд, бояд ба озмоишҳои он тоб
.оваранд ва соҳиби он шаванд
Имрӯз ман кӯшиш мекунам, ки ба ниёзмандон кумак
кунам ва ҳарчи аз дастам меомадаро ба гуруснагон
.диҳам

Ман дар паноҳи Худо эмин ва эмин ҳастам ва дар
паси деворҳои вичдони покам бо нури некӣ муттаҳидам,
ки киштиҳои рӯҳҳоеро, ки аз мавҷҳои ғам дар баҳри
ошуфтагӣ ва изтироб ба ҳар тараф овезон шудаанд,
.роҳнамоӣ мекунад

Имрӯз ман Худоро дар ларзиши сулҳе ҳис мекунам,
ки дар даруни ман меларзад ва тори диламро ба ҷунбиш
.меорад

Ман ҳар кори аз дастам меомадаро мекунам, то
дигаронро хушбахт кунам, ҳамон тавре ки барои
хушбахт кардани худам кӯшиш мекунам ва тавассути
хушбахтии рӯҳони худ ба ҳама дар ҳонаи ишқи илоҳӣ
хизмат хоҳам кард ва агар кӯшиш кунам, ки вичдонамро
.фиреб диҳам, аз ҳеҷ чиз ҷуз худам наметарсам

Аз боғҳои рӯҳ

Шумо қасд доред ба ҷое равед ва худро барои зуд
расидан ба он ҷо шитоб мекунад. Вақте ки мерасед,
мефаҳмед, ки аз сабаби шавқ, изтироб ва шояд ҳатто
нооромӣ, ки эҳсос мекунад, аз ин ҷой лаззат намебаред.
Ба ҷои ин, кӯшиш кунед, ки оромтар, оромтар ва

мутавазинтар бошед. Агар фикрҳои шумо ба нигарони ва
изтироб майл дошта бошанд, онҳоро бо зӯри пахш
.кунед, то он даме ки онҳо ором шаванд
Ҳаяҷон ба мувозинати системаи асаб таъсири манфӣ
мерасонад, зеро он ба баъзе қисмҳои бадан миқдори
зиёди энергия мефиристад ва дар айнаи замон дигаронро
аз ҳиссаи табиӣ худ маҳрум мекунад. Ин номутавазинӣ
дар тақсимои энергия сабаби асабоният аст. Бадани
ором ва ором асабҳоро ором мекунад ва неқӯаҳволии
.равони ро беҳтар мекунад
Дар ҳамоҳангӣ бо Худо, биниши ботинӣ тадриҷан
инкишоф меёбад. Шахс бояд имони комил дошта бошад,
ки Худо ба ҳар як дуои самимӣ посух медиҳад. Ҳар касе,
ки барои маърифат ба сӯи ӯ рӯй меорад, биниши ӯ
.кушода ва ақлу дили ӯ равшан мешавад
Вақте ки фаҳмиш кушода мешавад, он ҳамчун
эҳсосе зоҳир мешавад, ки гӯё аз дил сарчашма мегирад,
эҳсоси равшанӣ ва дақиқии амиқ. Тавассути ин эҳсос,
ҷӯянда эътиқоди устувор ва роҳнамоии дурустро барои
пайравӣ аз роҳи дуруст ба даст меорад ва тадриҷан ин
.эҳсосро эътироф ва ба он эътимод мекунад
Ин маъноӣ даст кашидан аз тафаккурро надорад;
тафаккури ором ва беғаразона инчунин ба фаҳмиш
оварда мерасонад. Тафаккури эҳсосӣ, ки аз ҷониби
ғурур ва худписандӣ идора мешавад, ба нофаҳмиҳо ва
.хулосаҳои нодуруст оварда мерасонад
Шубҳаҳои харобиовар ва эътиқодҳои бардурӯғро бо
тамоми вучуд рад кунед ва дилу қонатонро ба олами
имон ва эътимоди комил ба Худо гардонед. Дар оромии
тафаккур, шуури шумо метавонад ба ҳақиқат ва
фаҳмиши дуруст диққат диҳад. Дар ин таҷриба, имон
шукуфон ва густариш меёбад ва тавассути фаҳмиш
шумо он чизро эҳсос хоҳед кард, ки ҳеҷ чашме
надидааст, ҳеҷ гӯше нашунидааст ва ҳеҷ ақли инсон
.тасаввур накардааст

Ҳар нафаси орзу ва зориам дарҳо ва тирезаҳоро дар
рӯҳам мекушояд, ки аз онҳо ба сӯи неъматӣ Худо
.мегузарам

Ҳамон тавре ки офтоб дар роҳҳои серодам
медурахшад, ман низ нурҳои муҳаббати илоҳиро дар
ҳама ҷойҳои серодам ва пур аз қорҳои ҳаррӯзаи худ
.хоҳам дид

Эй Парвардигор, маро баракат деҳ, то рӯҳамро бо
субҳидам бедор кунам ва онро ба остонаи мубораки Ту
расонам

Эй Парвардигор, ба ман рӯҳи саховатмандона ато
кун, то он чиро, ки дорам, бо дигарон мубодила кунам ва
ба ман кӯмак кун, ки дар кӯли ороми ақлам инъикоси
моҳи рӯҳи маро, ки бо нури ҳузури Ту медурахшад,
.бубинам

Имрӯз ман ба баҳри тафаккур ва тафаккур дар
бораи Худо ғарқ мешавам, то он даме ки гавҳарҳои
.ҳикмат ва шодмонии илоҳиро пайдо кунам
Худовандо, ман туро аз ҳар чиз бештар дӯст хоҳам
дошт, зеро бе ту ман наметавонам ягон инсон ё чизи
дигареро дӯст дорам

Дар умқи кӯҳҳо ва осмони ором, дар умқи рӯҳам ва
ғори хомӯшӣ, ман ҳузури Худоро эҳсос мекунам ва
шодмонии доимии Ёро эҳсос мекунам ва аз чашмаҳои
поки Ё менӯшам, ки ҳеҷ гоҳ тамом намешаванд ва то
.абад хушк намешаванд

Эй Парвардигоре, ки муҳаббати Ё дар ҳар дили
меҳрубон ва меҳрубон ҳукмфармост, Туро дӯст медорам
.ва парастӣш мекунам

Касе аз муаллим Парамаҳанса хоҳиш кард, ки ба ӯ
роҳеро барои инкишоф додани шахсияти ҷозибатор ва
ҷолиб нишон диҳад ва ӯ гуфт: Ҳангоми муошират бо
дигарон шумо бояд аз ҷиҳати равонӣ ҳозир бошед, зеро
ғоиб будан нисбат ба ҳар чизи дигар ба хислати инсон
зараровартар аст. Албатта, ман дар бораи ғоиб будани

одамони бузурге, ки андешаҳои онҳо одатан ба
.масъалаҳои амиқ фарқ шудаанд, гап намезанам
Ҳамеша ҳушёр ва огоҳ бошед, ва шумо ба як
.оҳанрабо ва ҷозиба табдил хоҳед ёфт

Ҳеҷ кас намехоҳад, ки нодида гирифта шавад.

Ҳамаи мо мехоҳем, ки эҳсосоти мо ба назар гирифта
шаванд ва ба назар гирифта шаванд ва ба ҳамин
монанд, мо бояд эҳсосоти дигаронро ба назар гирем ва
ба онҳо таваҷҷӯҳ зоҳир кунем, то ба ҳамоҳангӣ ва
фаҳмиш ноил гардем. Барои ин, шумо бояд ба ҳамаи
.атрофиёнатон ҳушёр, бофаҳм ва бодикқат бошед
Мурдагон қудрати таҳқир кардани дигаронро
надоранд, аммо касе ки ба онҳо аҳамият намедихад,
.қудрати таҳқир кардани дигаронро дорад

Вақте ки шумо дар гирду атрофи дигарон ҳастед, бо
онҳо бодикқат, пурҷӯшу хурӯш ва бо шавқ муошират
.кунед, аммо аз сӯҳбат дар бораи худ худдорӣ кунед
Ҳар кас мехоҳад дар бораи ҳудаш гап занад, аммо
ин як равиши заиф аст. Бигзор дигарон дар бораи
худашон гап зананд, агар хоҳанд; ба гуфтаҳои онҳо гӯш
диҳед. Бигзор онҳо дар бораи мушкилот, дастовардҳо ва
таассуроти худ сӯҳбат кунанд, аммо бигзор ҷодугарии
шумо аз номи шумо суҳан гӯяд. Нури ҷароғ худ аз номи
худ ба таври возеҳ суҳан мегӯяд; бигзор ларзишҳои
хомӯши шумо аз номи шумо бо ҳамон возеҳӣ суҳан
.гӯянд

Худо дар рӯъё ба ман нишон дод, ки онҳое, ки дар
ҷанг мемиранд, ҳоби даҳшатноки маргро мебинанд,
аммо ҳамин ки некӯкорон аз бадан бармехезанд, гӯё аз
ҳоби даҳшатнок бедор мешаванд ва аз раҳӣ аз он
.хурсанд мешаванд

Ҳама таҷрибаҳои зиндагии мо қисми ҳоби кайҳонӣ
мебошанд - инсоният даҳшати ҷангро офаридааст, аммо
пас аз он ки қурбониёни ин даҳшат бадани худро тарк
мекунанд, онҳо дарк мекунанд, ки ин як ҳоби

даҳшатноке буд, ки аз он бедор шудаанд ва мефаҳманд,
ки мурда нестанд. Ин як ҳақиқати амиқ ва метафизикӣ
.аст

Агар шахс медонист, ки хоб мебинад, аз таҷрибаҳои
нохуши хоб азоб намекашид. Аммо агар онҳо дар хоб ба
худшиносӣ ноил шаванд ва касе ба ӯ зарбаи марговар
расонад, марг дар он хоб мисли як озмоиши воқеӣ ва
даҳшатнок ба назар мерасад, то он даме, ки онҳо бедор
.шаванд ва дарк кунанд, ки ин воқеӣ нест

Ин ба ҳолати пас аз марг низ дахл дорад. Ҳамин ки
мо баданамонро тарк мекунем, дарк мекунем, ки шуури
мо намурдааст, балки аз бадан ва маҳдудиятҳои моддии
он озод шудаем ва дар ин озодӣ озодии бузурге
.нухуфтааст

Мо ҳеҷ гоҳ набояд маргро талаб кунем, балки шуури
худро бо ҳамоҳангӣ бо Худо ва мулоҳиза дар бораи ӯ
омода созем, то вақте ки марг дар вақташ фаро
.мерасад, мо ба он чизе ҷуз хоб нанигарем

Ман метавонам табиати орзуманди зиндагӣ ва
маргро ҳар вақте ки хоҳам, бубинам. Аз ин рӯ, ман ба ин
.бадан аҳамияти зиёд намедихам

Дар зери системаи асаб як физиологияи рӯҳонӣ
мавҷуд аст, ки ба инсон имкон медиҳад, ки ба
.марҳилаҳои олии рушди шуур бирасад

Мағзи сари инсон, ки аз мағзи аксари ҳайвонот ба
истисноии наҳангҳо ва филҳо калонтар аст, мураккабтар
аст ва қобилияти бештари тафаккур дорад. Ин мағзи
сари инсонро барои одамоне, ки нисбат ба дигар
маҳлуқот шуури пешрафтатар доранд, асбоби мувофиқ
мегардонад. Печутубҳои мураккаб ва мураккаби мағзи
сар ба одамон имкон медиҳанд, ки амиқ ва амиқ фикр
кунанд. Аз ин рӯ, танҳо инсоният қодир аст ба сатҳҳои
пешрафтаи дарк бирасад ва дар натиҷа, Офаридгори
худро бишносад. Оқил касест, ки қобилиятҳои зеҳнии

худро дар хидмат ва манфиати башарият дар сатҳҳои
.моддӣ, зеҳнӣ ва маънавӣ истифода мебарад
Зимистон бо либоси сарди сафеди худ, ки гули
садбаргмонанд аст, фаро расид

Орзуҳои ман барои шодмонии тобистон пажмурда
шуданд

Ба ман гуфтанд, ки гармии дили меҳрубони туро
ҷӯям

Ва чун баҳор пайдо шуд, рақс мекард ва бо ҳар навъ
гулҳо оро медод

Бо бӯи атри саҳроҳо ва теппаҳо, ба ман гуфтанд, ки
туро дӯст дорам, Худоё

Ва тобистон фаро расид ва оҳангҳои сабзи худро
дар баргҳои нарм, садои ғур-ғур ва садои дарахтони
.санавбар сароид

Ў исрор кард, ки ман барои шумо қироат кунам
Ҳатто хоки нарм ва нарм пойҳои шитобкардаи маро
сила мекард

Ва вай аз онҳо хоҳиш кард, ки ба макони муқаддаси
ҳама мавҷудоти шумо наздик шаванд

Атри нарм ба ман гуфт, ки роҳи онро пайгирӣ кунам
Ба маъбади муқаддаси ту дар қалби садбаргҳо ва
райҳон

Ва паррандагон ба ман гуфтанд, ки мисли онҳо ба ту
суруд хонам

Ва боди мавҷнок аз болои ҷӯйборҳо ва ҷӯйборҳо
Ман ҳубобчаҳои муҳаббатамро ба ту бедор кардам
ва онҳо болои синаи бузурги ту шодӣ кардан гирифтанд
Ва бо нахҳои каҷшудаи алаф, ман омӯхтам, ки чӣ
тавр ҳам шавам

Ман ба Ту сачда мекунам, эй Худованд
Ва бухур инчунин ба ман аз бӯи аҷоиби атри шумо
хабар дод

Ва чӣ гуна ман бояд диламро дар пеши тахти
?бепоёни ту аз бӯи муқаддаси ту пур нигоҳ дорам

Ва сангҳои хурду хомӯш ва сабр ба ман гуфтанд, ки
ман туро ҳатто дар онҳое, ки кӯшиш мекунанд
.хушбахтии маро дузданд, бубинам
Солҳои фаромӯшшуда аз ман хоистанд, ки ба
ҳамватанонам паёме аз муҳаббат ва меҳр фиристам, ки
.дар ҳар дақиқа ва сония печонида шуда буд
Ва ҳар фикр ба ман гуфт, ки туро дар дилаш ҷустуҷӯ
кунам

Ишқи ман маро илҳом бахшид, ки ҳама чизеро, ки
тавассути ту вуҷуд дорад, дӯст дорам
Ва ишқи ман ба ман пичиррос зад: «Маро бо тамоми
.«қуввате, ки дорам, дӯст дор, эй Худои ман
Боре ман рӯи кати алаф ва гулҳо хобида, хоб дидам,
.ки ҳама чиз дар вуҷуд зебо ва шодмон аст
Сари ман рӯи алафҳои баланд, сабз ва ғафс гузошта
шуда буд, ки маро бо насими хушбӯй варамида паҳн
.мекарданд

Сипас ман маҷбур шудам, ки даст ва баданамро
ламс кунам ва аз бузургии Офаридгори он дар ҳайрат
мондам. Бале, ман ҳайрон шудам, ки ман, ки ба воқеияти
баданам итминон дорам, рӯзе онро дар замин
мегузорам, то ин баданро, ки ҳангоми марг сард,
рангпарида ва беҳаракат мешавад, дар ҳоле ки ҳоло он
пур аз ҳаёт ба назар мерасад ва садҳо эҳсосот,
миллионҳо андеша ва миллиардҳо ҳаёл ва даркро дар
.бар мегирад

Ин бадан марҳилаест, ки дар он бобҳои ҳаёт кушода
мешаванд, ки дар он наваҳои табассум мешукуфанд ва
баъд аз он расидани ногузир ба марг меояд. Дар ин ҷо,
дар миёни гӯшт, устухон ва хун ва дар паси ниқоби
зебои пӯст, гургҳои беморӣ ва ҳайвонҳои орзуҳо пинҳон
мешаванд. Ва дар ин ҷо низ, дар зери ҷисм, роҳи
пинҳонӣ ба салтанати нур пинҳон аст. Ин бадан
пажмурда ва пажмурда мешавад, вақте ки соҳибаш —
рӯҳ — онро бебозгашт тарк мекунад. Ва чаро не? Зеро

вақте ки соҳиби равшанфикри манзили ҷисмонӣ аз
зиндагӣ дар кулбаи лойолуд ва фарсудаи материя, ки бо
риштаҳои асабҳо, ки нигоҳубини доимиро талаб
мекунанд, баста шудааст, хаста мешавад, ӯ дар хонаи
дигар дар ягон ғӯшаи замини Худо — дар олами дигари
вучудияти комил, ки бӯи шодӣ дар ҳама ҷо ва беист паҳн
.мешавад, тасаллӣ меёбад

Рӯҳи намиранда бо табассуми доимӣ нақши ҳаёт ва
.маргро мебозад ва сипас ба хонаи абадии худ меравад
Оё тамошобинони филм вазифадоранд, ки пас аз
анҷоми намоиш дар кинотеатр абадан бимонанд?
Албатта не. Одамон бояд ба хона баргарданд. Ба ҳамин
монанд, рӯҳҳо ба ин ҷо меоянд, то аз тамошои синамоии
ҳаёт лаззат баранд, сипас мераванд ва боз
бармегарданд. Онҳо тамошои филмҳо ва
намоишномаҳоро дӯст медоранд ва вақте ки аз
намоишҳое, ки орзу мекарданд, хаста мешаванд ва
дарсҳоеро, ки Худо мехоҳад, аз худ мекунанд, аз худ
мекунанд, як бор ва барои ҳамеша ба макони неъмат
.абадӣ бармегарданд

Вақте арзишҳо бар асоси адолат бунёд наёфтанд,
фосилаҳое пайдо мешаванд, ки аз онҳо бадбахтӣ ва
ранҷу азоб ҷорӣ мешаванд. Агар арзишҳо бар асоси
худхоҳӣ, низоъи марговар ва рақобати шадид бошанд,
натиҷаҳо доғдор хоҳанд шуд, зеро ангезаҳо нопоканд ва
.дар чунин ҳолат пул баракат нахоҳад ёфт
Инсон бояд вичдони худро аз худхоҳӣ тоза кунад ва
кӯшиш накунад, ки худро аз ҳисоби дигарон сарватманд
кунад. Қаноатмандии ҳақиқӣ маънавӣ аст, на моддӣ ва
дастоварди воқеӣ дар зиндагӣ доштани ганҷҳои ҳикмат,
.дониш ва муҳаббати Худост

Мо бояд содда зиндагӣ кунем ва ҳамеша кӯшиш
кунем, ки ба дигарон кумак кунем ва вазъи онҳоро то
ҳадди имкон беҳтар созем. Аммо ин ҳадафи наҷиб бо

худхоҳӣ ва тамаъ бидуни таваҷҷӯҳ ба дигарон
.нормувофиқ аст

Онҳое, ки дунёпарастанд, нобаробаранд ва аз ин рӯ
муваффақ ҳисобида намешаванд. Зиндагии оддӣ ва
мутаваззин санъати аҷиб ва нишонаи муваффақият аст.
Онҳое, ки ҳадафи ягонаи онҳо ба даст овардани пул аст,
.дар ҳузури Худо лутфу марҳамат пайдо намеkunанд
Дуруст аст, ки Худо дар мо эҳсоси гуруснагиро
ҷонидааст, то мо кор кунем ва баданамонро таъмин
кунем, аммо таъмини бадан ягона мақсади зиндагӣ нест.
Мақсад аз ҳама гуна мулоҳизаҳои моддӣ ё замонӣ хеле
бузургтар аст, новобаста аз он ки он то чӣ андоза аҷиб,
.пурҷалол ва дурахшон ба назар мерасад

Яке аз шогирдон аз устод Парамаҳанса пурсид, ки
чӣ гуна ҳузури илоҳиро эҳсос кунад. Ӯ ҷавоб дод: "Ҳар
шаб, пеш аз таслим шудан ба хоб, мулоҳиза ронед, то он
даме ки эҳсос кунед, ки шуури шумо ҷаҳони андешаҳоро
сӯрох карда, ба андозаи дигар ворид шудааст. Аммо, ин
ҳама нест. Пас аз он ки ақлро ба дарун гардонед, орзуҳо
бояд боло раванд ва хоҳишҳо бояд мисли сел ба сӯи
Худо шитоб кунанд. Вақте ки шогирд худро пурра ба
Худо таслим мекунад, ногаҳон эҳсос мекунад, ки ба
ҳузури мубораки Ӯ даст расонидааст ва Ӯро шинохтааст.

Ӯ нури бузурги дурахшони азимро хоҳад дид ва
метавонад фариштагон ва рӯҳҳои хайрхоҳро бубинад ё
метавонад бӯи масти осмониро бӯй кунад ва он гоҳ
хоҳад донист, ки Худо ба ӯ ҷавоб додааст ва фаҳмиши ӯ
кушода мешавад ва Худо асрори ҳаётро ба ӯ ошкор
мекунад ё метавонад ҳангоми мулоҳиза ӯро оромии
бузург фаро гирад. Агар ӯ мулоҳизаро идома диҳад ва
Худо муҳаббати бузурги худро ба ӯ ато кунад, ӯ
шодмонии илоҳиро эҳсос хоҳад кард, ки тавсифаш
ғайриимкон аст. Хушбахт аст касе ки ба ӯ ин таҷрибаи
".хушбахтӣ насиб шудааст

Ишқи илоҳӣ дарвозаи осмонро мекушояд, ки чӯянда
.тавассути он ба ҳузури Худо ворид мешавад
Агар шахсе аз Худои меҳрубон ва доно нони ҳаёти
ҷовидонӣ талаб кунад, Ё ба ӯ санги нодони моддиро
намедиҳад. Агар ибодаткунанда ғизои хирадро меҷӯяд,
Худо ба ӯ мори фиребро намедиҳад. Агар ибодаткунанда
аз Худо моҳияти неъмат илоҳиро, ки ҳама ташнагиро
рафъ мекунад, талаб кунад, Ё ба ӯ каждumi изтироб ва
изтироби равониро намедиҳад. Агар одамони
фиребхӯрда донанд, ки чӣ тавр ба фарзандони худ
тӯҳфаҳои хуб диҳанд, пас Худованд — манбаи ҳама
некиҳо ва шодмонӣ — то чӣ андоза бештар ба онҳое, ки
Ўро дӯст медоранд, дониш ва маърифати рӯҳонӣ хоҳад
!дод

Худо ба касоне, ки онҳоро меҷӯянд, ҳикмати олий ва
дониши бузургтаринро ато мекунад ва Худро ба чӯяндаи
самимӣ медиҳад, ки ҳеҷ ивазкунандаеро қабул
намекунад. Ҳар ки Худоро бо тамоми дилу ҷон меҷӯяд,
донотарини доноён ва азизтарини мардум назди Худост.
Ва вақте ки орзуи ибодаткунанда шиддат мегирад, ӯ аз
Худо посухи нодир ва маҳбубро мегирад ва экстази
беназири муҳаббатеро эҳсос мекунад, ки онҳое, ки дӯст
.медоранд, аз сар мегузаронанд

Шахси хирадманд, ки нақши худро дар ин орзуи
кайҳонӣ бо огоҳии рӯҳонӣ ва орзуи афзояндаи илоҳӣ
мебозад, ба Худо наздик ва барои Ё азиз аст. Ё
муҳаббати пок дорад ва Худоро бидуни ҳеҷ ангеваи
худхоҳона ва бидуни ҳеҷ шартӣ пешакӣ дӯст медорад,
масалан, гуфтани: "Эй Парвардигор, ман Туро ба шарте
ибодат мекунам, ки ба ман саломатӣ, пул ва ҳаёти роҳат
."ато кунӣ

Байни хирадмандон ва Худо муҳаббати амиқ ва
мутақобила вучуд дорад, ки беохир ва бепоён аст. Агар
касе аз Худо чизеро талаб кунад, Худо комилан огоҳ аст,

ки ин шахс бештар ба тӯҳфаҳои ӯ таваҷҷӯҳ дорад, на ба ӯ.

Барои инсон дуо кардан барои қонеъ кардани
ниёзҳои нодуруст нест, аммо вақте ки онҳо барои
шинохтани Худо ва дидани нури чеҳраи пурчалолӣ ӯ дуо
мекунанд, набояд аз он ягон манфиати шахсӣ орзу
кунанд ва фикрҳои онҳо набояд танҳо ба ҳуди тӯҳфаҳо,
балки ба ҳуди бахшанда маҳдуд шаванд. Вақте ки
ҷӯянда метавонад ин корро самимона анҷом диҳад, ӯ ба
таври худкор ҳамаи тӯҳфаҳои дигарро аз чашмаи
саховатмандӣ ва уқёнуси фазл ба даст меорад
Яке аз шогирдон аз муаллим Парамаҳанса маслиҳат
пурсид, ки дар баъзе ҳолатҳо чӣ гуна рафтор кардан ва
:бо дигарон муносибат кардан лозим аст ва ӯ гуфт
Аз ҳақиқат пайравӣ кунед ва аз он дур нашавед ва
аз гуфтани ҳар чизе, ки метавонад ба шумо ё дигарон
зарар расонад, ҳатто агар ин дуруст бошад ҳам,
худдорӣ кунед, ба шарте ки аз рӯҳи ҳақиқат дур
нашавед. Дар айни замон, шумо набояд ба ҳадди
муқобил равед ва барои пешгирӣ аз гуфтани ҳақиқатҳои
дарднок ба дурӯғгӯӣ даст занед
Бо худ ва дигарон ростқавл бошед, бе он ки дар
бораи чизҳои нолозим фикр кунед. Ростқавл бошед ва аз
гуфтани чизҳои ба касе зарар мерасонанд, худдорӣ
кунед. Ҳамаи асрори худро ба номи ростқавлӣ ва
шаффофият ошкор накумед, зеро агар шумо заъфҳои
худро ошкор кунед, онҳо ҳар вақте ки меҳоханд, шуморо
озор диҳанд ё масхара кунанд. Чаро ба онҳо силоҳе
диҳед, ки онҳо метавонанд бар зидди шумо истифода
?баранд

Ба тарзе суҳан гӯед ва амал кунед, ки ба худ ва
дигарон хушбахтӣ ва оромӣ орад
Барои фаҳмидани фарқи байни ҳақиқате, ки некӣ
меорад ва нақл кардани далелҳо бидуни ба назар
гирифтани оқибатҳои онҳо, инкишоф додани фаҳмиши

маънавӣ зарур аст, зеро чизҳо аз рӯи анҷомашон доварӣ
карда мешаванд. Гуфтани ҳама чизе, ки медонед,
инчунин тавсия дода намешавад, ки дар бораи
масъалаҳое, ки дигарон бояд барои манфиати худашон
.донанд, пинҳонкорӣ ва канорагирӣ кунед
Вақте ки шумо фаҳмиши пурра надоред, беҳтар аст,
ки дар суҳанронӣ худро озод ҳис кунед, то он даме ки
ҳақиқатро мустақиман бо натиҷаҳои одилона барои ҳама
.дарк накунад

Дар бораи Худо фикр карданро давом диҳед ва аз Ё
кӯмак ва роҳнамоӣ пурсед, ва фаҳмиши шумо кушода
мешавад, то шумо чизҳоро ба таври возеҳ бубинед ва
.сипас шумо метавонед беҳтар фарқ кунед

Пур кардани ҳуҷайраҳои бадан бо нерӯи ҷавонӣ

Энергияи кайҳонӣ ба бадан пайваستا ва бефосила
ворид мешавад, аммо аксари одамон аз ин нерӯи
фаровони ҳаётӣ беҳабаранд. Онҳое, ки инро эҳсос
мекунанд, дар ҳуҷайраҳои худ як ҷараёни энергия ва
ҷараёни тароватбахшERO эҳсос мекунанд, ки ба онҳо
.қувваи нав мебахшад

Тамоми табиат ба Парвардигори Коинот таъзим
мекунад ва қудрати Ё аз инсоният мегузарад. Мушкилот
дар нокомӣ дар эҷоди робитаи қавӣ байни инсоният ва
манбаи ҳама қудратҳост. Мо мустақиман бо қудрати
илоҳӣ зиндагӣ мекунем ва ҳамаи қудратҳои дигар бе
.қудрати дастгирии Худо бефоидаанд

Ғизо, оксиген ва нури офтоб — ин унсурҳо
метавонанд ба мо то андозае саломатӣ бахшанд, аммо
мо бояд фаҳмем, ки чӣ тавр аз Манбаи Беохир саломатии
комил ба даст орем. Манбаҳои мавод ба монанди
батареяҳои хурде ҳастанд, ки дар ниҳоят зардашон
тамом мешавад, дар ҳоле ки Манбаи Беохир як
генератори пуриқтидор аст, ки қудраташ ҳеҷ гоҳ кам
намешавад ва ба рӯҳ пайваستا бо ҳаёт, хушбахтӣ ва

қувват мебахшад. Аз ин рӯ, то ҳадди имкон ба Манбаи
.Беохир така кардан муҳим аст
Шахсе, ки орзу мекунад, бояд роҳи дурусти баҳра
бурдан аз ин манбаи ҳаётан муҳимро мустақиман аз
манбаи он омӯзад ва бояд дарк кунад, ки фикр воқеият
аст, зеро ҳама падидаҳои табиӣ таҷассуми андешаи
илоҳӣ мебошанд, зеро Худо пеш аз офаридани ин замин
.дар бораи он фикр кардааст

Бисёриҳо бар он ақидаанд, ки тафаккур маҳсули
бадан аст, аммо ташаккули ниҳоят дақиқи бадан ва
ҳамоҳангии аҷиби байни қисмҳо ва узвҳои он ба таври
возеҳ нишон медиҳад, ки бадан офаридаи ақли
.кайҳонии бениҳоят олий аст

Ақл унсури асосии назораткунандаи бадан аст ва
барои инсон хеле муҳим аст, ки аз пешниҳодҳои равонии
камбудии инсонӣ, аз қабилӣ беморӣ, заъф, пиршавӣ ва
ноумедӣ, канорагирӣ кунад ва худро итминон диҳад, ки
фаъолияти беохир аз ўст ва ин фаъолият дорои ақл аст
ва қодир аст ҳуҷайраҳои баданро бо саломатӣ ва нерӯи
.ҷавонӣ пур кунад

Фикр мағз, эҳсосот ва эҳсосоти ҳар як ҳуҷайраи
зинда аст; он қудрат дорад, ки баданро фаъол ва ҳушёр
ё суст ва суст нигоҳ дорад. Фикр соҳиб аст ва
ҳуҷайраҳои бадан тобеи он ҳастанд ва ба фармонҳо ва
.манъҳои устои олии худ итоат мекунанд: фикр
Мо ба сифати хӯроке, ки ҳар рӯз меҳӯрем, диққати
зиёд медиҳем ва ба ҳамин монанд, мо бояд ба сифати
ғизои зеҳнӣ ва равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем,
.диққат диҳем

Олими метафизикӣ мегӯяд, ки бадан мавҷи
электромагнитӣ нест, балки мавҷи шуурест, ки дар
.баҳри шуури илоҳӣ шино мекунад
Ҳар рӯз мо бояд қувваи ҷисмонии худро тақвият
диҳем, қувваи зеҳнии худро афзун кунем ва ҳуди воқеии
худро тавассути мулоҳиза, тафаккури солим ва кори

мусбат ва самаранок, ки ба бадан, ақл ва рӯҳ якҷоя
.фоида меорад, бишносем

Худо дар тӯли ин солҳои тӯлони умрам маро бо
хушбахтӣ баракат додааст. Новобаста аз он ки одамоне
табассуми қаноатмандиро дар чеҳраи ман мебинанд ё
не, шодмонии илоҳӣ ҳамеша бо ман аст ва маро ҳеҷ гоҳ
тарк намекунад. Дарёи бузурги хушбахтӣ пайваста дар
зери реги шуури ман ҷорист ва ҳамчун чашмаҳои
мубораке, ки боғҳои ҳаёти маро об медиҳанд, ҷорӣ
.мешавад

На таҳаввулоти ногаҳонии зиндагӣ оромии маро
халалдор карда наметавонад, на арвоҳи марг хушбахтии
.рӯҳонии маро аз байн бурда наметавонад

Доимӣ ва тағйирнопазир кардани ин ҳолат душвор
буд, аммо самари рӯҳе, ки ман ҳоло аз он баҳра мебарам
ва бо дигарон мубодила мекунам, ба тамоми кӯшишҳои,
.ки ман ба он сарф кардам, меарзид

Ман фикр мекунам ва аз ҷониби рӯҳи илоҳӣ
роҳнамоӣ карда мешавад. Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар
зиндагӣ набуд, балки ба бародарону хоҳарони худ дар
инсоният хизмат кардан аст. Аз ин рӯ, Худо барои ман
дарҳои зиёди некиро боз кардааст, то худро таъмин
кунам ва рисолатамро иҷро кунам. Ва ҳар вақте ки ба
.ман кӯмак лозим шавад, Худо онро фавран медиҳад
Орзуи ягонаи ман ин аст, ки ба шумо хизмат кунам
.ва аз ин рӯ ман дар ин ҷо ҳастам

Қудрати Худо дар ҳаёти шумо низ амал мекунад.
Вақте ки имонатон мустаҳкам мешавад ва дарк мекунад,
ки сарвати ҳақиқӣ на аз муваффақияти моддӣ, балки аз
Худои Қодир ба даст меояд, шумо ин ҳақиқатро худатон
.эҳсос хоҳед кард

Гарчанде ки зиндагӣ пешгӯинашаванда, пурғавғо ва
пурасрор, пур аз шубҳаҳо ва ҳар гуна мушкилот ва
нооромӣҳо ба назар мерасад, мо зери ғимояи доимии
Худо мемонем. Мо набояд вазъиятро муболиға кунем ё

дар муқобили рӯйдодҳо оромии худро аз даст диҳем,
зеро агар мо ба ваҳм иҷозат диҳем, ки моро фаро гирад,
ба бадӣ қудрат мебахшем ва решаҳои онро амиқтар
мекунем, ки дар хоки тарс ва изтироб мерӯянд ва
.нашъунамо меёбанд

Мо набояд интизор шавем, ки дар озмоишҳои
зиндагӣ хушбахтӣ ва оромии пайдор пайдо кунем;
баръакс, мо бояд онҳоро дар дохили худ ҷустуҷӯ ва
кашф кунем. Сипас, новобаста аз он ки мо бо кадом
таҷрибае рӯ ба рӯ мешавем, мо бо онҳо ҳамон тавре
муносибат хоҳем кард, ки таҷрибаҳои каси дигарро дар
.филм тамошо мекунем, хоҳ гуворо бошад, хоҳ дарднок
Агар инсон ба ақли худ иҷозат диҳад, ки ин корро
кунад, метавонад тамоми таҷрибаҳои худро ба
озмоишҳои дарднок ва нохуш табдил диҳад. Онҳо
метавонанд аз саломатии хуб баҳра баранд, аммо
арзиши онро қадр наkunанд. Аммо агар онҳо бемор
шаванд, худро фурӯтан мекунанд ва неъмат
некӯаҳволиро қадр мекунанд. Мо бояд ба лутфи Худо
эътироф кунем ва аз неъматҳое, ки Ё ба мо медиҳад,
шукр гӯем, бе он ки интизори шароити номусоид бошем,
ки моро миннатдор кунанд ва ғайзи Ёро эътироф
.kunанд

Зиндагӣ бояд омехтаи андеша ва амал бошад. Вақте
ки инсон мувозинати равонии худро аз даст медиҳад,
дар баробари ҳучуми нигарониҳо, абрҳои ғам ва дарди
дард осебпазир мешавад. Ва агар онҳо кӯшиш кунанд,
ки қонунҳои саломатӣ, шукуфӣ ва хирадро вайрон
kunанд, ногузир аз беморӣ, камбизоатӣ ва нодонӣ азоб
.мекашанд

Мо бояд ниятҳои худро пок ва ангезаҳои худро пок
нигоҳ дорем ва ба тарзе амал кунем, ки ба мо оромии
хотир меорад ва нагузорем, ки шароити зиндагӣ оромии
.моро ҳалалдор кунад ва хушбахтии моро аз байн барад

инчунин ақли моро тақвият медиҳем ва бори заъфи
зеҳнӣ ва ахлоқиро, ки аз солҳо ва наслҳо мерос
гирифтаанд, рад мекунем. Ин ифлосиҳо бояд дар оташи
азму иродаи нав ва амали самарабахш сӯзонда шаванд.
Бо ин равиши созанда, шахси воқеан содиқ метавонад
.ба уфуқҳои озодаи ва озодаи бирасад

Қонунҳои абади хушбахтӣ

Меғуфтанд, ки дар давраи тиллоии яке аз ҳокимони
одилонаи Ҳиндустон ҳеҷ ҳодисае, марги бармаҳал ё
офатҳои табиӣ рух наводааст, ки сулҳу оромии комили
.салтанати ӯро ҳалалдор кунад

Вақте ки аъзои оила бо ростқавлӣ ва самимияти
бештар зиндагӣ мекунанд, ҳар як хона ҳамоҳангӣ,
саломатӣ ва меҳру муҳаббати бештарро эҳсос хоҳад
кард. Аммо вақте ки аъзои оила бо худхоҳии зишт бо
ҳамдигар муносибат мекунанд, хона ба таври худкор пур
аз низоъ ва нафрат хоҳад шуд. Ин ба миллатҳо низ дахл
дорад. Вақте ки одамон бо ростқавлӣ ва самимият
зиндагӣ мекунанд, онҳо шоҳиди Малакути Худо дар рӯи
.замин хоҳанд буд

Вақт кам аст Имрӯз мо дар ин ҷо ҳастем, фардо
меравам Ҷустуҷӯи Худо имтиёзи олии башарият аст Мо
бояд аз озоде, ки Худо дар ин ҳаёт ба мо додааст,
бештар истифода барем ва онро оқилона истифода
барем, то шахсан ҳақиқатҳои рӯҳонии абадиро эҳсос
.кунем

Гуноҳ ҳама чизест, ки барои инсон дард ва ранҷ
меорад. Фазилат он чизест, ки ӯро абадан хушбахт
мекунад. Агар инсон дар андешаҳои ҳамоҳангии
рӯҳонӣ ва оромии дарунӣ нашоа бошад, хонаи нав,
мошини нав ё чизи дигаре, ки нав аст, наметавонад ба
рӯҳи ӯ хушбахтӣ ва оромӣ оварад; баръакс, азоби
ботинии онҳо ҳатто бо ба даст овардани он чизҳои нав
.ва ғайра боқӣ хоҳад монд

Хушбахтии ҳақиқӣ дар қобилияти муқобилат бо шароит ва муқовимат бо ҳама озмоишҳои беруна аст. Он вақте пайдо мешавад, ки шумо метавонед дарди пуразоб ва душвориҳои сахтеро, ки аз таассуб ва кӯшишҳои бадхоҳонаи дигарон барои зарар расонидан ва ба дом афтондан ба вуҷуд меоянд, таҳаммул кунед ва ба гуноҳҳои онҳо бо муҳаббат ва бахшиш посух диҳед. Вақте ки шумо тавонед оромии худро сарфи назар аз нешҳои дардноки шароити беруна нигоҳ доред, пас шумо хушбахтиро эҳсос хоҳед кард.

Навиштаҳои Муқаддас мегӯянд, ки касоне, ки амрҳои илоҳиро нодида мегиранд ва аз паи хоҳишҳо ва хоҳишҳои беақлонаи худ мераванд, хушбахтӣ намеёбанд ва ба ҳадафи ниҳии худ намерасанд. Онҳо аз ҷӯяндаи ҳақиқат даъват мекунанд, ки Навиштаҳои Муқаддасро нури роҳнамо ва довари худ дар муайян кардани он чизе, ки бояд анҷом дода шавад ва аз он ҷӣ бояд канорагирӣ карда шавад, табдил диҳанд ва масъалаҳоро муайян кунанд ва мувофиқи хирад амал кунанд.

Касоне, ки ба худ эътимод доранд, онҳое ҳастанд, ки бо ростқавлӣ амал мекунанд. Хушбахтӣ танҳо аз андешаҳои пок ва амалҳои дуруст сарчашма мегирад. Агар шумо ҳоло хушбахт бошед, дар оянда ҳам дар ин ҷо ва ҳам дар ҷаҳони дигар хушбахт хоҳед буд.

Мо бояд ҳосили хушбахтиро бо ҷамъоварии меваҳои хирад ҳангоми медурахшидани офтоби имкониятҳои мавҷуда ҷамъоварӣ кунем. Ба иборати дигар, мо бояд имкониятҳоро пеш аз он ки дер шавад, истифода барем агар аз он (Аз фурсат истифода баред, зеро) (.истифода набаред, он ба пушаймонӣ табдил меёбад).

Худо ба мо қонунҳои рӯҳониро додааст, ки амрҳои номида мешаванд. Аммо ин амрҳо ҳар рӯз ва дар ҳама ҷо нодида гирифта мешаванд ва вайрон карда мешаванд. Агар одамон маъноии маънавии онҳоро нафаҳманд, онҳо ҳамеша аз онҳо шикоят мекунанд ва аз онҳо рӯй

мегардонанд. Ин амрҳо кодексҳои беохири рафтор мебошанд, ки аз ҷониби ҳамаи динҳои Иброҳимӣ тасдиқ карда мешаванд. Аммо, матнҳо аксар вақт ҷанбаҳои равонии ин амрҳо ва манфиатҳои марбут ба риояи онҳоро шарҳ наmedиханд. Мардум ин амрҳоро дар маконҳои ибодат қабул мекунанд, аммо берун аз онҳо онҳоро риоя намеkunанд ва инро бо иддао кардани он, ки ин қоидаҳо ғайриамалӣ, ғайримантиқӣ ва бо замон ҳамқадам нестанд, сафед мекунанд. Аммо, вайрон кардани ин амрҳо сабаби аслии ҳама бадбахтиҳо дар .ҷаҳон аст

Аммо фоидаи ин аҳком чист ва манфиатҳои онҳо дар ?куҷоянд

Китобҳои муқаддас ба инсон тавсия медиҳанд, ки дар бораи Худо фикр кунад, ақли худро ба Ё фарқ кунад, ҳама чизро ба Ё супорад ва Ёро бо ибодати самимӣ, бе риёкорӣ ва олуда нашудан ба худопарастӣ ибодат .кунад

Шинохти Худо бояд ҳадафи ниҳони зиндагӣ бошад.

Вазифаҳои дунявӣ бе қудрате, ки Худо ба инсоният додааст, иҷро карда намешаванд. Иҷрои вазифаҳои оддӣ .бо фаромӯш кардани Худо хато ва гуноҳ аст
Гуноҳ маънои нодонӣ аст: амал кардан ба тарзе, ки .бар хилофи беҳтарин некии инсон аст

Чаро одамон ғамгинӣ ва пушаймонӣ ҳис мекунанд?

Зеро онҳо дуруст рафтор накарданд, зеро Худо дар .дилҳои онҳо аввал набуд

Ҳеҷ чиз дар ҳаёти инсон набояд аз Худо муҳимтар ҳисобида шавад. Агар инсон воқеан ба Худо ғамхорӣ кунад ва вазифаи рӯҳонии худро дар назди Ё иҷро кунад, вазъияти онҳо аз ҳар ҷиҳат беҳтар мешавад ва онҳо новобаста аз ҳама шароити атроф худро дар амн ва .эмин ҳис мекунанд

Ҳамин ки инсон ба ғайр аз Худо ба парастии молу

мулк, пул, шӯҳрат ё чизи дигаре шурӯъ мекунанд,

бадбахтӣ насиби онҳо мегардад. Касоне, ки тамоми таваҷҷӯҳи худро ба ин чизҳо равона мекунанд, дар асл онҳоро парастӣш мекунанд ва аз ин рӯ, онҳо ба Худо наздик намешаванд, балки аз Ӯ дур мешаванд. Аммо онҳое, ки Худоро меандешанд, дар бораи Ӯ мулоҳиза мекунанд ва дар дил бо Ӯ муошират мекунанд, ба Ӯ наздик мешаванд ва дар муоширати хомӯшонаи худ бо Ӯ .шодмонии ботиниро эҳсос мекунанд

Танҳо Худо қодир аст орзуҳо ва умедҳои инсонро барои хушбахтии пайдор амалӣ созад. Аз ин рӯ, набояд ба ҳеҷ чиз иҷозат дода шавад, ки ҷойгоҳи Худоро дар .дил ишғол кунад

Рамзҳои муқаддасе ҳастанд, ки метавонанд ба ҷӯянда дар ёд доштани Худо ва наздик шудан ба Ӯ кумак кунанд. Аммо, агар шахс ба парастии ин рамзҳо шуруъ кунад, зарари онҳо аз фоидашон зиёдтар хоҳад буд. Ибодат бояд танҳо ба Худо равона карда шавад, .зеро ҳеҷ чизи дигаре сазовори парастӣш нест

Новобаста аз хусусияти ибодати расмӣ, он барои Худо мақбул аст, ба шарте ки ибодаткунанда онро бо огоҳии маънавӣ ва орзуи Ӯ анҷом диҳад. Аммо, бисёриҳо моҳияти ибодатро дарк намеkunанд ва андеша ва дили онҳо аз Худо ба расму оинҳо равона мешавад ва аз ин .рӯ, аз ибодати худ фоидаи зиёд намегиранд

Парастандагони ҳақиқӣ намегузоранд, ки шуури худ ба ягон тасвир ё шакл маҳдуд шавад, балки онҳо бо муҳаббати амиқтарин ва таваҷҷӯҳи пурра ба рӯҳи илоҳӣ .дар паси ҳама тасвирҳо ва шаклҳо тамаркуз мекунанд
Худо мутлақ ва беохир аст ва ҳеҷ тасвир ё ҳайкал наметавонад Ӯро дар бар гирад

Метавон гуфт, ки Худо худро дар ҳар касе, ки Ӯро самимона дӯст медорад ва бо Ӯ дар ҳамоҳангӣ аст, зоҳир мекунад, зеро Ӯ дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва аз ин рӯ, дар ҳама ҳузур дорад. Аммо, на ҳама қобилияти зоҳир кардани ҳузури илоҳиро доранд. Офтоб ҳам ба ангишт

ва ҳам ба алмос баробар медурахшад, аммо алмос нури офтобро қабул мекунад ва инъикос мекунад, дар ҳоле ки ангишт наметавонад. Ба ҳамин монанд, ҳамаи одамон дар нури Худо ғарқ шудаанд, аммо танҳо чанд нафар метавонанд ин нурро қабул кунанд ва онро дар фикру амалҳои худ инъикос кунанд. Барои ин, онҳо бояд худро тавассути мулоҳиза ва пайравӣ аз таълимот ва аҳкоми .илоҳӣ пок кунанд

Вақте ки мо номи Худоро ба забон меорем, мо бояд аз гуфтаҳои худ амиқ ва самимона огоҳ бошем. Агар шумо ҳангоми дуо ба андешаҳои одамон назар мекардед, мефаҳмидед, ки аксарият дар бораи ҳама чиз ба ҷуз Худо фикр мекунанд, ҳарчанд онҳо номи Ёро ба .забон меоранд! Чунин дуо бесамар ва беарзиш аст

Вақте ки мо дуо мекунем, мо бояд кӯшиш кунем, ки тамоми ақли худро ба Худо равона кунем, на ин ки танҳо номи мубораки Ёро такрор кунем ва дар айнаи замон фикрҳои худро парешон кунем. Яке аз холаҳоям дуоҳои худро дар рӯи лавҳаҳои дуо мехонд, ки кам аз дасташ меомаданд. Аммо рӯзе ӯ ба ман иқрор шуд, ки бо вучуди ин одати дуогӯӣ барои чиҳил сол, Худо ба дуоҳои ӯ иҷобат накардааст. Тааҷҷубовар нест! "Дуоҳо"-и ӯ чизе .ҷуз одати асабонӣ набуданд

Вақте ки мо дуо мекунем, набояд ба ҷуз Худо чизеро фикр кунем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ибодати худ самимӣ ва дар дуоҳои худ содиқ бошем. Истифодаи тоҷҳои дуо ва пайваста зикр кардани номи Худо вақте комилан қобили қабул аст, ки ин амал аз дил сарчашма гирад ва аз ҷониби самимият ва ақли мутамарказ дастгирӣ карда шавад. Аммо, ин амал бо мурури замон .метавонад худкор шавад

Мо бояд номи Худоро дар дилҳои худ, дар тасбеҳи орзуҳо ва муҳаббати илоҳӣ, пичиррос занем; ин ибодати ҳақиқӣ аст, ки ба дили Худо таъсир мерасонад. Ба забон овардани номи Худо бо сардӣ ва ақли саргардон куфр ва

беэҳтиромӣ аст. Вақте ки кас дуо мекунад, қалб ва ақли
ӯ бояд аз муҳаббати Худо пур бошад. Машқ кардани
тамаркузи зеҳнӣ тавассути машқҳои олиӣ йога ба мо
кӯмак мекунад, ки ба Худо, манбаи олиӣ ҷалол ва шукӯҳ
наздик шавем ва инчунин ба мо кӯмак мекунад, ки бо ӯ
.тафаккур кунем ва муошират кунем

Муҳим аст, ки як рӯзро дар як ҳафта (агар имкон
бошад) барои тафаккур дар бораи Худо ва эҳсос кардани
оромӣ, осоиштагӣ ва оромии ботинӣ ба истироҳати
рӯҳонӣ бахшед. Вақти сарфшуда дар ин роҳ барои
мушкилот ва изтиробҳое, ки шумо дар тӯли боқимондаи
ҳафта бо онҳо дучор мешавед, як малҳами оромбахш
.хоҳад буд

Ҳар як шахс бояд ҳар ҳафта як рӯзро дар танҳой ё
"паноҳгоҳи маънавӣ" гузаронад, то захмҳо ва дардҳои
эмотсионалиӣ худро шифо диҳад. Вақте ки он рӯз ба
рӯзи оромӣ, шодӣ ва қаноатмандӣ табдил меёбад, шумо
.онро ҳафта ба ҳафта бесаброна интизор хоҳед шуд
Танҳой нархи бузургӣ аст. Шумо аз натиҷаҳои
аҷоибе, ки тавассути ин паноҳгоҳи рӯҳонӣ ва
пайваستшавӣ бо рӯҳ ва бо Худо барои ақл, бадан ва рӯҳи
шумо ба даст оварда мешаванд, дар ҳайрат хоҳед монд.
Агар шумо ба хушбахтии ҳақиқӣ орзу кунед, бояд субҳи
барвақт ҳангоми бедор шудан ва инчунин пеш аз хоб
рафтани шабона худро дар уқёнуси оромии илоҳӣ ғарқ
.кунед

Донишмандони Ҳиндустон на танҳо як рӯзи танҳой,
балки зарурати мулоҳизаи оромро дар чор вақти
мушаххаси ҳар рӯз таъкид мекунанд. Субҳгоҳон, пеш аз
аз хоб хестан ва дидани касе, бояд аз оромӣ ва эҳсоси
сулҳ баҳра барад. Нисфирӯзӣ, пеш аз хӯроки нисфирӯзӣ
ақро ором кардан ва боз аз давраи оромӣ пеш аз
хӯроки шом лаззат бурдан лозим аст. Ниҳоят, пеш аз хоб
рафтани шабона, бояд бори дигар ба ҳолати оромӣ ворид
.шавад

Онҳое, ки дар танҳой ва дар тӯли ин чор вақти рӯз
хомӯширо бодикқат риоя мекунанд, бояд бо Худо
ҳамоҳангӣ эҳсос кунанд. Онҳое, ки наметавонанд ҳамаи
ин вақтҳоро риоя кунанд, бояд ҳадди аққал соатҳои субҳ
ва шомро бахшанд. Бо ин кор, ҳаёти онҳо ба сӯи беҳтар
тағйир меёбад ва онҳо хушбахтӣ эҳсос мекунанд;
.таҷриба беҳтарин далел аст

Агар шумо чекҳоро бе гузоштани маблағи кофӣ
барои пӯшонидани суратҳисоби бонкии худ менависед
ва имзо мекунед, пулатон тамом мешавад. Ҳамин чиз ба
ҳаёти шумо низ дахл дорад. Агар дар суратҳисоби ҳаёти
худ мунтазам пул нагузоред, энергияи шумо тамом
мешавад, оромии шумо нопадид мешавад ва хушбахтии
шумо бухор мешавад. Хулоса, шумо дар ниҳоят аз
муфлисшавии эмотсионалӣ, рӯҳӣ, ҷисмонӣ ва маънавӣ
азият мекашед. Аммо мулоҳизаи амиқи ҳаррӯза дар
.бораи Худо камбудихои рӯҳи шуморо ҷуброн мекунад
Ҷустуҷӯгари диндор ҳар рӯз мулоҳиза мекунад, бо
тамоми муҳаббат ва орзуҳои дилаш бо Худо муошират
мекунад ва аз Ӯ илтимос мекунад, ки Худо ошкор
кунад. Агар шумо ошиқи Худо бошед ва орзуи эҳсос
кардани ҳузури Ӯро дошта бошед, бояд ақл ва ҷисми
худо дар оромии Ӯ ғарқ кунед ва ҳаёт ба шумо
табассум хоҳад кард ва корҳои шумо аз бисёр ҷиҳат
беҳтар хоҳанд шуд. Шахси ором кам хато мекунад ва
дар ҷое муваффақ мешавад, ки ҳазорон нафар ноком
.мешаванд

Онҳое, ки дар бораи Худо фикр намекунанд ва ба Ӯ
аҳамият намедиҳанд, рӯҳафтода ва бадбахт мешаванд.
Онҳо асабонӣ мешаванд ва ба мошинҳои роҳгард табдил
.меёбанд

Офтоби ҳикмат ва сулҳ дар осмони оромӣ тулӯъ
хоҳад кард ва вучуди шуморо бо нурҳои шифобахши худ
фаро хоҳад гирифт, ба шартеки шумо талоши рӯҳонӣ
.кунед ва дар дилатон мақоми аввалро ба Худо диҳед

Рӯзи андеша бояд инчунин рӯзи истироҳати рӯҳӣ ва
чисмонӣ ва парвариши оромии ботинӣ бошад. Ҳар гуна
фаъолияте, ки хирад ва оромиро ба бор меорад, дар он
.рӯз амали муборак аст

Дар мавриди эҳтироми волидайн, китобҳои
муқаддас ба онҳо некӣ карданро тавсия додаанд:
«Падару модаратро эҳтиром кун» ва «Ба волидайн некӣ
«.«кун

Падарон ва модарони инсонӣ бояд ҳамчун
намояндагони Худо, ки ба онҳо тӯҳфаи офариниши
инсониятро ато кардааст, эҳтиром карда шаванд. Модар
таҷассуми муҳаббати поки Худост, зеро модари
меҳрубон дар ҷое, ки каси дигар намебахшад,
мебахшад. Падар таҷассуми ҳикмат ва ҳимояи Худо
.барои фарзандонаш аст

Инсон набояд падар ва модари худро ғайр аз Худо
дӯст дорад, балки ҳамчун ифодаи он муҳаббат, ниғаҳон
ва хирадманд, рӯҳи олии илоҳӣ падар ва модар
мешавад, то ба кӯдак кӯмак кунад, аз ин рӯ, бояд дар
.волидон эҳтиром карда шавад

Навиштаҳои Муқаддас инчунин моро аз куштан ба
хотири куштан огоҳ мекунанд, зеро дар ин сурат қотил
мешавад. Инсон набояд ҷони каси дигарро дар лаҳзаи
эҳсосоти шадид бигирад. Аммо, агар наздиконаш зери
хатар бошанд, бояд барои ҳифзи онҳое, ки Худо ба онҳо
супоридааст, мубориза барад, зеро дифоъ аз оила ва
.кишвари худ вазифаи муқаддас аст

Дар мавриди манъи зино, ҳадафи идеалии иттиҳоди
ҷинсӣ бояд тавлиди кӯдаконе бошад, ки ба сурати Худо
офарида шудаанд ва ифодаи муҳаббати поки ҳамсароне
бошанд, ки Худоро дар якдигар мебинанд. Онҳое, ки
танҳо дар сатҳи ҷисмонӣ зиндагӣ мекунанд, бе ягон
таваҷҷӯҳ ба муҳаббати ҳақиқӣ ё ҳадафи олии офарида
шудани хоҳиши ҷинсӣ, мувофиқи ин амр зино мекунанд.
Дар ин ҳолат, онҳо аз ҳайвоноте, ки хоҳишҳои ҷинсии

худро қонеъ мекунанд ва сипас роҳи худро пеш
.мегиранд, фарқе надоранд

Худо ин ангезаи эҷодиро дар мардон ва занон барои

ба дунё овардан ва изҳори муҳаббати ҳақиқи
мутақобила дар ҳаёти оилавӣ офаридааст ва онро
набояд сӯиистифода кард, балки онро ба як фаъолияти
.муқаддас ва дониш табдил дод

Агар шумо тавонед қудрати ҷинсиро дар вучуди худ
назорат ва тақсим кунед, шумо метавонед қобилиятҳои
бузурги зеҳниро барои навиштан, расмкашӣ ё ошкор
кардани истеъдодҳои пинҳон бо роҳҳои бешумори дигар
.инкишоф диҳед

Ва вақте ки шумо ниҳоят қодир ба назорат ва тағйир
додани фаъолияти эҷодӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ бошед, шумо
оромии бузург, муҳаббати бузург ва шодмонии
.афзояндаи рӯҳониро эҳсос хоҳед кард
Авлиёҳо ва пешвоёни рӯҳонӣ, ки фаъолияти ҷинсии
худро аз ҷиҳати рӯҳонӣ тағйир додаанд, бузургҷуссаҳое
ҳастанд, ки қодиранд дар ҷаҳон ва дар ҷустуҷӯи
эзотерикӣ барои ҳақиқат корнамоиҳои аҷиб ва
.ҳайратангезро анҷом диҳанд

Пас, истифодаи беҳтарини майли шахвонӣ баланд
бардоштани қудрати он, яъне равона кардани энергияи
он ба сӯи ҳадафи баландтар барои зоҳир кардани
ҳикмат, ғояҳои баланд ва идеалҳои маънавӣ мебошад.

Кас набояд аз андешаҳои шахвонӣ лаззат барад ё
чизеро, ки манъ аст, орзу кунад. Вақте ки ин гуна
худдорӣ ба даст меояд, шахс дар бораи алоқаи ҷинсӣ ва
.ҳадафи олии он назари дуруст хоҳад дошт

Асири масъалаҳои ҷинсӣ будан маънои аз даст
додани саломатӣ, худдорӣ ва оромии зеҳнӣ ва хулоса,
ҳамаи унсурҳои хушбахтие, ки инсон ба онҳо ниёз дорад,
.дорад

Китобҳои муқаддас инчунин моро ташвиқ мекунанд,
ки дуздӣ накунем. Агар як гурӯҳи ҳазорнафара аз

якдигар дуздӣ кунанд, ҳар кадоме 999 душман хоҳад дошт. Аз ин рӯ, набояд ба ҳуқуқи дигарон поймол кард ва замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ё ягон дороии моддӣ ё маънавии онҳоро тасарруф кард. Агар шумо хоҳиши гирифтани он чизеро, ки аз он шумо нест, эҳсос накунед, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиши шумо ба шумо хоҳад омад. Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо мешавад, вақте ки шахс ба дигарон ҳасад мебарад. Тухми хоҳишҳои бад бояд аз зеҳн решакан карда шавад. Фидокориҳои рӯҳонӣ роҳест, ки ин тавр аст. Пас, инсон табиатан фаровониро ҷалб мекунад ва баракатҳо аз манбаъҳое, ки медонанд ва манбаъҳое, ки намедонанд, ба онҳо ҷорӣ мешаванд. Ин як қонуни беҳатоии илоҳӣ аст. Дар мавриди дуздон ва одамони худхоҳ, онҳо тамоми умри худро ба пайгирии дороиҳои моддӣ сарф мекунанд, чашмонашон ҳамеша ба он чизе, ки дигарон доранд, нигоҳ мекунанд, ҳатто агар ганҷинаи худашон аз тилло .пур бошад

Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,

ҷаҳон хушбахтиро намедонад

Хушбахтӣ танҳо тавассути ҳамкориҳои маънавӣ ба даст меояд. Он замоне ба даст меояд, ки инсон ниёзҳои дигаронро мисли ниёзҳои худаш эҳсос мекунад ва барои дигарон низ ҳамон тавре кор мекунад, ки онҳо барои .худашон кор мекунанд

Амри муҳими дигар ин аст, ки аз шаҳодати бардурӯғ

худдорӣ кунед. Зарар расонидан ба касе бо таҳриф кардани ҳақиқат роҳи дигари ҳалалдор кардани ҳамоҳангии иҷтимоӣ аст. Агар касе хоҳад, ки бо ӯ хуб муносибат кунанд, бояд бо дигарон мувофиқан .муносибат кунад

Ҳақиқат бояд ҳамеша гуфта шавад, аммо байни гуфтани ҳақиқат ва танҳо гуфтани далелҳо бояд фарқ гузошта шавад. Муаррифии шахс ҳамчун ланг ё кӯр зараровар ва бефоида аст; бояд ба эҳсосоти дигарон

диққат дод ва аз шарманда кардани онҳо худдорӣ кард.

Ба ҳамин монанд, ошкор кардани ҳақиқате, ки
метавонад ба касе бе мақсади нек хиёнат кунад, низ
нодуруст аст. Аз тарафи дигар, набояд дурӯғ гӯяд, то аз
гуфтани ҳақиқат худдорӣ кард; баръакс, метавон дар
баъзе ҳолатҳо хомӯш монд, то аз шарманда ё зарар
.расонидан ба дигарон худдорӣ кард

Инсон бояд аз ҳасад, бемории харобиоваре, ки
оромии рӯҳро меҳӯрад, эҳтиёт шавад. Ҳар қадар инсон
ба чизҳои дигарон тамасхур кунад, бадбахтӣ ва
бадбахтии ӯ ҳамон қадар бештар мешавад. Шахси
ҳасадхӯр зиндагии пур аз мушкилотро ба сар мебарад ва
ҳеҷ гоҳ таъми оромиро наметавонад. Барои ӯ беҳтар аст,
ки ба худ эҳтиром гузорад, ба ҳудаш такя кунад ва
.сарвати ботинии рӯҳониро ҷустуҷӯ кунад

Шаъну шараф ва арзиши ботинии инсон аз ҳар чизе,
ки онҳо меҳоҳанд ё орзу мекунанд, ки соҳиби он бошанд,
хеле бузургтар аст. Худо дар ҳар як инсон ба тарзе
зоҳир мешавад, ки дар ягон инсони дигар зоҳир
намешавад. Чеҳраи онҳо ба ҳеҷ каси дигар монанд нест
ва рӯҳи онҳо ба ҳеҷ каси дигар монанд нест, зеро дар
доҳили онҳо бузургтарин ганҷи тамоми офариниш
.нуҳуфтааст ва ин бузургтарин ганҷи Худост

Мо дар гузашта банд нестем

Вақте ки инсон имони дуруст дошта бошад ва
мувофиқи он амал кунад, ӯ аз онҳое, ки имон надоранд
ва дар набарди зиндагӣ вазифаҳои худро иҷро
.наметавонанд, хушбахттар аст

Имони солим ва амали солеҳ (ки бо ниятҳои нек ва
ниятҳои нек дастгирӣ мешавад) ҳамеша дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ вучуд дорад, мавҷуд аст ва дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ нест, гум мешаванд. Аз ин рӯ, мо метавонем
хулоса барорем, ки онҳо ду шартӣ муҳими хушбахтӣ
мебошанд, ки бе онҳо ба даст оварда намешаванд.
Касоне, ки хушбахтиро меҳоҳанд, танҳо бояд ин ду

унсури асосиро дошта бошанд, ки сангҳои асосӣ ва
.сутунҳои он мебошанд

Инсонҳо наметавонанд ҷузъҳои беохири коинотро

назорат кунанд — бо хоҳиши худ — ва инчунин
наметавонанд онҳоро тағир диҳанд ё нест кунанд. Ин
ҷузъҳо бо сохтори ҳаёти инсон ба таври мураккаб
печидаанд ва инсонҳо наметавонанд дар алоҳидагӣ аз
онҳо ғайриҷузъӣ кунанд. Аммо, онҳо метавонанд ақли
худо барои мутобиқ шудан ба ин ҷузъҳо назорат
.кунанд

Ба ӯ зарар нарасонед

Аҷдодони мо аз мо хушбахттар буданд, на аз он
сабаб, ки онҳо нисбат ба мо чизҳо ва лаззатҳои дунявӣ
бештар доштанд, ё аз он сабаб, ки камтар бо мушкilotи
зиндагӣ рӯбарӯ буданд, балки аз он сабаб, ки онҳо
тавозуни равониро доштанд, ки ба онҳо тасаллӣ, оромӣ,
.қаноатмандӣ ва ба таври мухтасар хушбахтӣ мебахшид
Онҳо барои хушбахтии худ ба шароити беруна такя
намекарданд ва инчунин ба шароити берунае, ки онҳоро
аз он маҳрум мекард, дода нашуданд. Эҳсосоти роҳат,
оромӣ, хушбахтӣ ва қаноатмандии онҳо табиӣ,
муқаррарӣ, солим ва пойдор буданд. Мо низ бояд ин
эҳсосотро парвариш диҳем, агар хоҳем, ки хушбахт
?бошем. Ва кӣ аз мо чунин намекунад
Тақдир натиҷаи гузаштаи иродаи озод ё озодии
интиҳоб аст. Тавассути амалияҳои гузаштаи иродаи
озод, мо ба худ сарнавишт ва тақдирро овардаем ва
меорем. Аммо, мо ба гузашта баста нашудаем ва абадӣ
бо оқибатҳои амалҳои худ маҳдуд нестем. Агар хоҳем ва
кӯшиш кунем, ки роҳи худро ислоҳ кунем ва сифати
ҳосили худро беҳтар созем, метавонем он чизеро, ки
коштаем, бекор кунем ва он чизеро, ки навиштаем, нест
кунем. Агар мо тухми амалҳоеро, ки оқибатҳои дарднок
доранд, нест кунем ва ба ҷои онҳо тухмиҳоеро, ки ба
табиати рӯҳ мувофиқтаранд, кишт кунем, бешубҳа

меваҳои хушбахтиро аз он тухмиҳои хубе, ки дар хоки
рӯх кошта шудаанд, мегирем. Мо бояд ҳоло, ҳозир ва на
фардо, иродаи озодро истифода барем, агар хоҳем, ки
ба хушбахтии бештар ноил шавем ё ранҷу азобро кам
.кунем

Аз ин рӯ, шароити хушбахтӣ дар дохили инсон аст ва
ӯ бояд танҳо бо он муодилае, ки хато намекунад, ҷиддӣ
муносибат кунад ва агар ӯ беҳтарин арзёбӣ ва
муносибат бо онро анҷом диҳад, натиҷаҳо ба фоидаи ӯ
хоҳанд буд. Аммо шахсе, ки иродаи қавӣ дорад, бо Худо
.дар ҳамоҳангӣ аст

Энергияи мутамаркази ақл

Вақте ки шумо нури офтобро мутамарказ мекунед,
бо фокус кардани линзаи калонкунанда ба як нуқтаи
хурд, он гармӣ ба вуҷуд меорад ва ин гармӣ метавонад
ҷӯбро оташ занад, матоъ, коғаз ва ғайраро. Ба ҳамин
монанд, вақте ки шумо ақли худро бодикқат мутамарказ
мекунед, энергияи мутамаркази он барои сӯзондани
бадиҳо ва решаҳои шубҳа, ки сабаби ҳама гуна
.нокомиҳост, ва барои дурахшон кардани нури хирад

Вақте ки фикр бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва
манбаи ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг бошад, ӯ аз
ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои
муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузурги
Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд сабабҳои нави
.муваффақиятро дар ҳама соҳа эҷод кунанд
Худоё, кӯшишҳои нек ва хайрхоҳонаро бо
.муваффақият мушарраф гардон

Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз
амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайян
анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд. Азоби кунунии
онҳо аз афкор ва амалҳои, ки онҳо баён кардаанд,
сарчашма мегирад, ки дар хоки шуури онҳо реша

давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳое медиҳанд, ки
.хусусиятҳои ин афкор ва амалҳоро инъикос мекунанд
Вақте ки шумо ба офтоб дар масофаи миллионҳо
мил дар кайҳон нигоҳ мекунед, он ситораи бузург аз
Замин хеле хурдтар ба назар мерасад. Аммо диаметри
Замин тақрибан 7900 мил аст, дар ҳоле ки диаметри
Офтоб садҳо маротиба калонтар аст. Агар шумо сайёраи
моро Заминро мустақиман дар пеши Офтоб ҷойгир карда
тавонед, он дар муқоиса бо он ҳамчун як нуқтаи хурд ба
назар мерасад. Тасаввур кунед, ки фазои бузурги Офтоб
то он даме, ки массаи бузурги он тамоми осмони
кабудро фаро мегирад, васеъ мешавад. Осмоне, ки мо
мебинем, танҳо як пораи хурд, як заррае аз фазои
беохире аст, ки коинотро фаро мегирад. Ҳатто агар
Офтоб густариши худро то беохирӣ идома диҳад ҳам, он
ҳанӯз ҳам беохирро фаро гирифта наметавонист. Ин
иллюзияи кайҳонии хурдӣ ва маҳдудӣ қобилияти ақлро
барои дарки бузургии коинот, пайдоиш ва марзҳои он
.маҳдуд мекунад

Он ки ба андоза ва андозагириҳо тобеъ нест, ҳеҷ
худуде ва пайдоише надорад. Худост, ки дар ҳама ҷо
хузур дорад ва дар дуртарин нуқтаҳои кайҳон вучуд
дорад. Ў дар ситорагони дурдаст аст, ҳамон тавре ки
дар дохили шумо ва дар дохили ман аст ва Ў аз ҳар
фазое, ки ишғол мекунад, огоҳ аст, новобаста аз он ки
"хурд ё калон аст. Аз китоби "Ҳадафи ниҳони инсон

Дуоҳо

Эй Парвардигор
Дастамро аз торикӣ ба рӯшноӣ бигир
Эй оромии кайҳонӣ
Ман овози туро дар ғурриши ҷӯйборҳо ва ҷарангоси
булбулон мешунавам
Дар нолаи бод, ғурриши мавҷҳо ва раъду барқи
ларзишҳо
Эй Худованди азиз

Ман Туро на бо сухан, балки бо орзуи қалбе, ки аз
 .ишқи ту месӯзад, парастии мекунам
Бигзор ман фазои бузурги шуморо бубинам
 Ҳузури доимии шумо дар паси ҳама чиз
Шояд ман дарк кунам, ки ман қисме аз вучуди
 тағйирнопазири ту барои тамоми абадиёт ҳастам
 Эй уқёнуси пур аз
Кошки дарёҳои печидаи орзуҳоям аз биёбонҳои
 монеаҳо ва монеаҳо қорӣ мешуданд
Ниҳоят, бузургтарин нооромии шумо омехта
 шудааст
Ба ман кӯмак кун, ки овози Туро бишнавам, эй
 Худовандо
Садои кайҳонӣ, ки аз он ларзиши коинот мебаромад
Бигзор ҳузури Туро тавассути садои муборақ (Ом -
 .Омин) дарк кунам
оҳанги муқаддас барои ҳамаи овозҳои муборақ
Ҳангоми гӯш кардани симфонияи вучуд, огоҳии
 худо васеъ кунад
Бигзор ман худо мисли уқёнуси кайҳонӣ ҳис кунам
Ва ҳаракатҳои мавҷҳои бадан дар синааш рақс
 мекунанд
Бигзор садои муқаддастарин дар ман садо диҳад
Васеъ кардани огоҳии ман аз бадан ба коинот
Бигзор ман хушбахтии доимӣ ва ҳамаҷонибаро эҳсос
 кунам
Таркиш аз баҳри нури пур аз об
 Эй қудрати бепоён
 Эй ҳикмати абадӣ
Ҷони маро бо ларзиши рӯҳонии худ пур кунад
 Эй овози каломии мубораки кайҳонӣ
 Хатогиҳои маро ислоҳ кунад
 Ман бояд
Дастамро аз торикӣ ба рӯшноӣ бигир

Эй Парвардигор, ҳар вақте ки ман дар бораи Ту
фикр мекунам, дар ман селоби орзуҳои сӯзон пайдо
мешавад, эҳсосоти маро ба ларза меорад ва аз дилам ба
ҳар як ҳуҷайраи баданам ҷорӣ мешавад ва онро бо
.муҳаббати илоҳӣ пур мекунад
Орзуи бузургтарини ман ин аст, ки ба умқи вучуди
.шумо бирасам ва аз ҳузури шумо лаззат барам
Ва ногаҳон дари рӯҳ кушода мешавад ва ман аз
!дидани нури дурахшони шумо аз шодӣ фарқ мешавам
Гузашта барои аксари башарият номаълум аст, ба
истисноии чанд нафари интихобшудаи равшанфикр. Бо
вучуди ин, нодонии мо аз гузашта низ ба ғайри мост,
зеро агар мо ҳама чизро, ки дар ин ҳаёт ва дар ҳаёти
қаблӣ кардаем, медонистем, аз ҳаҷми зиёди амалҳои худ
ба ҳайрат меафтем ва қомилан ҳайрон мешудем. Дар
ҳақиқат, иродаи мо ҳатто метавонад аз зарба фалаҷ
шавад ва моро аз идомаи корҳоямон маҳрум созад ва
моро гирифтори ноумедӣ гардонад. Ҳатто дар ин ҳаёти
заминӣ, фаромӯшӣ неъматҳои Худо ва монеъ мешавад,
ки хотираҳои гузашта, баҳусус хотираҳои талх ва
дарднок, аз фарогирии афкор ва эҳсосоти мо ҳалалдор
.шаванд

Аммо хушбахтона, шарораи илоҳӣ дар дохили мо
ҳамеша бо умед ва хоҳиши идомаи сафари беохирӣ
зиндагӣ меафзоишад. Мо бояд барои ин ду неъмат аз
Худо шукр ҷӯем: фаромӯш кардани гузашта ва умед ба
.оянда

Мо набояд ба ҳулосае оем, ки сарнавишт
монеаҳоеро дар роҳи иродаи озод мегузорад. Аммо, мо
бояд тамоми кӯшишро ба ҳарч диҳем, то ба таъсири
манфие, ки аксари одамон ба сарнавишт ва тақдир
нисбат медиҳанд, муқобилат кунем ва озодии
интихобамонро мувофиқи эътиқоди ботинии худ амалӣ
кунем, ба шарте ки ин эътиқодҳо бар пояи имони солим

ва бар қонунҳои илоҳӣ асос ёфта бошанд, ки бе он инсон
.наметавонад хушбахтии ҳақиқиро бичашад

Вақте ки мо ба коре шуруъ мекунем, набояд аз шароити номусоид тарсем, балки бояд то ҳадди имкон хушбин бошем ва бо итминони комил ба он ки ҳеҷ чиз наметавонад монеи амалӣ кардани иродаи мо ва амалӣ кардани озодии интихобамон гардад. Агар мо ба ҳадафи худ нарасем, эътирофи норавшан қобили қабул аст, ки монеаҳои худамон буданд, ки моро аз расидан ба он бозмедоштанд. Мо бояд барои расидан ба ҳадафи худ сабр кунем ва кӯшишҳои худро дучанд кунем. Мо инчунин бояд ба худамон тасдиқ кунем, ки новобаста аз он ки монеаҳо ва мушкилот то чӣ андоза қавӣ ва даҳшатнок бошанд ҳам, мо ҳанӯз ҳам қувваи кофӣ барои бартараф кардани онҳо ва бартараф кардани онҳо дорем. Ҳатто агар мо бо вучуди ҳама кӯшишҳои худ ноком шавем ҳам, ба ноумедӣ ва ноумедӣ ниёз нест, то он даме ки мо дарк кунем, ки иродаи инсон аз тақдир, ки аз ҳуди мост, қавитар аст. Аз ин рӯ, мо набояд кӯшишро бас кунем, новобаста аз он ки чӣ қадар ноком мешавем, зеро ҳамеша дарҳои боз ҳастанд. Мо танҳо бояд то он даме, ки муваффақият ба мо дода шавад, кӯшиш кунем ва кӯшишро такрор кунем. Худо ба мо кӯмак хоҳад кард, то он даме, ки мо ба ӯ така кунем ва кӯшиш кунем. Ҳар кӣ роҳ равад, ба макони худ мерасад ва ҳар кӣ ба Худо таваккал кунад, ноумед нахоҳад шуд.

Вақте ки инсон чизро орзу мекунад ва ин хоҳиш қавӣ ва ғаврӣ аст, ин хоҳиш ҳаргиз аз шуури ӯ берун намешавад, новобаста аз он ки ба қучо мераванд ва ба қучо муроҷиат мекунанд ва новобаста аз он ки онҳо чӣ гуна машғулиятҳо ва нигарониҳо доранд. Тавассути фаъолияти доимӣ ва пайвастаи худ, ин хоҳиш дорои қатъият ва энергияи бузург аст. Ин пичирроси зеҳнӣ нисбат ба дуои механикӣ қавитар ва муассиртар аст, ки

аз ҳаракат додани лабҳо берун намеравад. Ин корест, ки
дӯстдорони Худо мекунад; онҳо муҳаббати худро ба
Худо беист пичиррос мезананд ва пичирроси онҳо дар
тамоми фаъолиятҳои ҳаррӯзаи худ самимӣ ва ношунаво
аст. Ин пичирроси самимӣ онҳоро парешон намекунад ва
бо дигар вазифаҳои онҳо муҳолифат намекунад. Бо
афзоиши хоҳиши онҳо ба Худо, муҳаббати онҳо ба ӯ
қавитар ва амиқтар мешавад, то он даме ки онҳо ҳузури
ӯро ламс кунанд ва нури ӯро бо чашми рӯҳ бубинанд,
шодмонии азимро бичашанд ва оромии беандозаро эҳсос
.кунанд

Худо ба мо дарсҳои мефиристад, ки дар зиндагӣ
ба мо лозиманд, то аз онҳо баҳра барем ва фаҳмиш ва
таҷриба ба даст орем. Ҳар кӣ аз ин дарсҳо канорагирӣ
мекунад, маҷбур мешавад, ки онҳоро омӯзад, новобаста
.аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст

Ҳар озмоиш дӯсти мост, агар аз он сабақ гирем ва
агар фурсатро аз даст диҳем ва онро бо шикоят, ҳафагӣ
ва довариҳои нодуруст нодуруст истифода барем, золим ва
.золим аст

Вақте ки мо фаҳмиши солим ва муносибати дуруст
ба зиндагӣ дорем, он зебо мегардад. Ва аз мушкilot
озод

ҳолатҳои равоӣ

Инсон наметавонад абадан дар мавҷи шодӣ
бимонад, ё зери обҳои ғарбатлоти ғам ғарқ шавад, ё
дар умқи дилгирӣ ғарқ шавад. Дар ин ҳаҳоне, ки бо
дугонагҳои муҳолиф тавсиф мешавад, одами оддӣ ба
пастиву баландиҳо дучор мешавад. ӯ бо мавҷи шодӣ
баланд мешавад ва ба умқи бепарвой ғӯтавар мешавад
ва мавҷҳои шадиди ғамгинӣ ӯро ба ҳар тараф
мепартоянд. Ва ӯ кам аз ягон ҳолати дигари шуур огоҳ
аст. Иҷозат додан ба шароит барои ин тавр партофтани
андеша дар бораи он. Ин маънои таслим кардани иродаи
.худро ба сарнавишти пурғавго ва ноустувorro дорад

Он чизе ки барои зиндагии муваффақ ва пурмазмун
ба инсон лозим аст, тавозуни равонӣ аст
Инро танҳо бо тамаркуз ба ақл ва назорати қобилиятҳои
.равонӣ ба даст овардан мумкин аст

Ҳатто ғамҳои амиқтарин бо мурури замон шифо
меёбанд, аз ин рӯ, дар бораи ғам фикр кардан маъно
надорад. Дар ҳар рӯзи ҳаёти мо Ғаму андӯҳи тӯлонӣ
барои шахси наздики ғавтида на ба ӯ ва на ба мо кумак
мекунад ва дар асл ҳеҷ чизро тағйир намедихад.
Инкишоф додани комплекси пастӣ ё худҷазодиҳӣ.
Тамаркуз ба ҳамоғиҳо ё ноқомииҳо гузашта бефоида аст.
Он танҳо ҳаётро бадбахт мекунад ва қобилиятҳои
.зеҳниро маҳдуд мекунад

Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба ҷоҳои қорҳои
дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати равонӣ аст, ки
аз роҳати дур аст, зеро он ақло нигарон мекунад ва
.қобилиятҳои ниҳониро дар кӯраи бепарвой месӯзонад
Ноқомӣ бояд аз решаҳоиаш решақан карда шавад ва
майдонҳои ҳаёт бояд бо ҷидду ҷаҳд ва азму ирода
шудгор карда шаванд ва бо тухми неқӣ кошта шаванд,
.то бо ёрии Худо ҳосили фаровон ба даст оварда шавад

Оҳан дар ҷашни нуқра

Як бор маро ба ҷашни нуқраи солгарди як ҷуфт
даъват карданд, ки ба назар яке аз хушбахттарин
ҷуфтҳо менамуд, аммо ҳамин ки ба ҳонаи онҳо
даромадам, ҳис кардам, ки чизе нодуруст аст. Ман аз ду
донишҷӯям хоҳиш кардам, ки мушоҳида кунанд, ки онҳо
дар давоми шом бо ҳамдигар чӣ гуна муносибат
мекунанд ва онҳо баъдтар ба ман гуфтанд: "Зану
шавҳар дар пеши назари дигарон ба якдигар табассум
мекунанд ва бо суҳанони ширинтарин ба монанди "Бале,
азизам" ва "Албатта, ишқи ман" ва дигар ибораҳои
дӯстона ба якдигар муроҷиат мекунанд. Аммо ҳамин ки
онҳо фикр мекунанд, ки танҳо ҳастанд, онҳо ҷанҷол

мекунанд ва ба якдигар суханони дарднок
".мефиристанд

Ман бо онҳо сӯҳбат кардам ва гуфтам: Шумо маро ба
зиёфати худ даъват кардед, аммо фазо муташанниҷ аст
ва ман ҳис мекунам, ки дар ин хона ихтилофи зиёд вучуд
дорад ва ба назарам, ки дар ин ҷашни нуқрагин оҳани
.зиёд вучуд дорад

Дар аввал онҳо хафа шуданд, аммо баъдтар иқрор
шуданд, ки ман ҳақ будам ва узр пурсиданд. Вай идома
«?дод: «Аз баҳсу мунозираҳои пайваста ҷӣ фоида мегири
Чунин ба назар мерасад, ки шумо якҷоя зиндагӣ
мекунед, то обрӯи худро ҳамчун як ҷуфти комил нигоҳ
доред, аммо шумо бояд бо якдигар чунин бошед ва
барои хушбахтӣ ва оромии хотири худ дар сулҳу
.осоиштагӣ зиндагӣ кунед

Ғизои магнитӣ

Вақте ки одамон дар бораи хӯрок ё ғизо сухан
мегӯянд, онҳо одатан ғизои ҷисмониро дар назар
доранд, ки барои нигоҳ доштани бадан истеъмол карда
мешавад. Аммо, намудҳои дигари ғизо вучуд доранд, ки
аз ғизои ҷисмонӣ камтар муҳим нестанд ва аксар вақт
ҳатто муҳимтаранд, ба монанди ғизои зеҳнӣ ё маънавӣ.
Фаъолияти зеҳнӣ ё тамаркузи ақл, хирад ва фаҳмиши
.маънавӣ

Ғизои ҷисмонӣ ҳуҷайраҳои баданро нигоҳ медорад,
дар ҳоле ки ғизои зеҳнӣ ақдро бо ғояҳои солим пур
мекунад ва ғизои хирад рӯҳро эҳё мекунад ва
.қобилиятҳои онро инкишоф медиҳад
Ғизои зеҳнӣ одатан аз ақидаҳои иборат аст, ки
инсон фикр мекунад ва онҳоро, ки аз дигарон
.таваассути тамос ва муошират бо онҳо мегирад
Одамоне, ки дорои темпераменти ором ва хислатҳои
нек ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки
.онҳоро ҷолиб ва солим гардонанд

Муайян кардани он ки оё шахс ғизои зеҳнии худро
аз муҳити ором ё ноором мегирад, душвор нест.
Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ ҳама аз муошират бо
одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва хоҳ хешовандон,
бармеоянд. Ин боиси фикрҳои изтиробовар ва рӯҳияи
бад мегардад

Бадан энергия ва қувватро аз хӯрокҳои ҷисмонӣ
мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ ҳам бадан ва
ҳам ақлро бо зарядҳои энергия таъмин мекунанд, ки
нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва моеъ ба осонӣ ҳазм
мешаванд ва онҳоро ба осонӣ ба энергияи зинда табдил
.додан мумкин нест

Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва заъфро ба
хирад, заъф ва нотаъвониро ба саломатӣ ва нерӯ табдил
диҳед ва бо итминон ва ҷасурона - ҳатто танҳо - дар
масирҳои зиндагӣ қадам занед ва шодмонии ботиниро
аз доштани вичдони зинда ва ҳушёр ва имони устувор ба
адолати Худо ва пирӯзии ҳақ бар нодуруст ва ҳақиқат
.бар иллюзия эҳсос кунед

Ва вақте ки шумо ҳар рӯз кӯшиш мекунед, ки
андешаҳои худро ба сӯи сатҳҳои баландтар ва
мукамалтар раҳо кунед ва дили пурмеҳру миннатдор
ва ниятҳои нек нисбат ба дигарон дошта бошед, ғизои
зеҳнии шумо ҷозибанок хоҳад буд ва шумо ҳама чизҳои
зебо ва муфидро аз ашё, одамон ва шароит, ки барои
идомаи сафар ба сӯи соҳилҳои амният ва оромӣ
заруранд, ба худ ҷалб хоҳед кард

Вақте ки шумо барои ба даст овардани он чизе, ки
ба шумо лозим аст, саъй мекунед ва ба он чизе, ки Худо
медихад, қаноатманд бошед, шумо аз ҷиҳати рӯҳӣ
бойтар ва қаноатмандтар аз онҳое хоҳед буд, ки ба молу
мулки дунё дода шудаанд ва ба лаззатҳои зудгузари он
.чашм дӯхтаанд

Вақте ки инсон Худоро меҷӯяд, ки ягона дӯсти
ҳақиқӣ аст, берун аз ҳама дӯстон, имкон пайдо мекунад,

ки дӯстии ҳақиқиро дар ҳама муносибатҳои инсонӣ:
.оилавӣ, бародарӣ, издивоҷӣ ва маънавӣ барқарор кунад
Дӯстӣ унсури муҳим дар муносибатҳои издивоҷӣ аст
ва афзалият бояд ба наздикии зеҳнӣ ва эмотсионалӣ,
эҳсоси ҷалби ахлоқӣ ва муҳаббат ва дӯстии самимӣ дода
.шавад

Онҳое, ки наметавонанд байни ишқи ҳақиқӣ ва
ҷаззоби шахвонӣ фарқ гузоранд, борҳо ноумед
мешаванд

Вақте ки издивоҷ бар пояи орзуҳои баланд ва
эҳтироми мутақобила бунёд меёбад, он ба иттиҳоди
хушбахтона ва муваффақ байни ду рӯҳи меҳрубон
табдил меёбад ва онҳо барои сабук кардани бори
зиндагӣ барои якдигар ва бартараф кардани ташвишҳои
зиндагӣ тавассути ҳамдардӣ ва фаҳмиши мутақобила ва
.дӯстона ҳамкорӣ мекунанд

Ҳеҷ кас наметавонад маро идора кунад ё иродаи
маро аз худ дур кунад, агар ман ба андеша ва амалҳои
.дигарон иҷозат надиҳам, ки ба ман таъсир расонанд
Худовандо, ман дарк мекунам, ки дар пеши назарам
имконияти бепоён вучуд дорад, то қобилиятҳои худро
омӯзам ва потенциали маънавии худро кашф кунам, ман
пайвандҳои моддиро бо орзуҳои баландтар иваз хоҳам
кард. Ва ман дарк хоҳам кард, ки рӯҳи вафодор ҳамеша
бо ман аст

Имрӯз ман андешаҳоямро бо миқдори зиёди
оптимизм пур мекунам, худро аз таҷрибаҳои нохуш дур
мегирам ва кореро, ки бадан, ақл ва рӯҳро парвариш
медихад, бо тарзи мутавозин ва пайваста амалӣ
.мекунам

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вучуд дорад, аммо ман
бо ҳифзи ҳувиати маънавии худ худро барои ҳамеша
озод хоҳам кард. Ва вақте ки тӯфонҳои озмоишҳо ва
мусибатҳо бо ман рӯбарӯ мешаванд, ман дар киштии

рӯҳам аз баҳри ҳаёт ба сӯи соҳилҳои амн ва илоҳӣ шино
.хоҳам кард

Вақте ки ман кор мекунам ва эҷод мекунам, дар хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути ман кор мекунад; Ё Парвардигори коинот аст ва ман метавонам бо мулоҳизаи амиқ дар бораи Ё бо Ё пайваст шавам. Худоё, ман мефаҳмам, ки фикрҳоям вобаста ба он ки кадом фикр дар ҳаётам қавитарин аст, ба ман ё нокомӣ ё муваффақият меоранд. Аз ин рӯ, ман кӯшиш мекунам дар хотир дорам, ки Ту ба ман дасти кӯмак дароз мекунӣ. ва ин маро барои сабабҳои муваффақият омода мекунад. Вақте ки бало ва нохушиҳо ба сарам меоянд, рӯҳияи худро боло мебардорам ва азми худро барои рафъи онҳо тақвият медиҳам. Дар муносибат ва муошират бо ҳама самимият ва ростқавлиро риоя мекунам ва андешаҳои муҳаббат ва орзуҳои некро ба забон меорам. Он гоҳ Худо маро бо қудрат ва ҳикмати худ дастгирӣ мекунад. Худовандо, ман ирода ва ақли худро барои анҷом додани корҳои хурд истифода хоҳам бурд ва сипас ба сӯи дастовардҳои бузургтар ҳаракат хоҳам кард. Ҳатто агар ҳамаи орзуҳои моддӣ амалӣ шаванд ҳам, онҳо танҳо хушбахтии нопурра меоранд ва ёфтани Худо ягона хушбахтии ҳақиқӣ аст, ман обанборҳои бепоёни шодмониро кашф хоҳам кард ва он ҳеҷ гоҳ дар боғҳои рӯҳ ва чаманзорҳои ҳамешасабзи он ҷоришавӣ ва равшаншавӣро қатъ намекунад.

Мақолҳои тиллоӣ

Хушбахтӣ ҳаққи ман, мероси ман ва ганҷи пинҳони илоҳии ман аст. Эй Парвардигор, маро ҳидоят кун, то дар худ ганҷҳоеро пайдо кунам, ки аз орзуҳои подшоҳон болотаранд.

* * *

Сокини илоҳии дилҳо дар шогирдонаш - аз раҳмат ва дилсӯзии худ - чароғҳои дурахшони ҳикматро равшан мекунад, ки торикии нодонӣро пароканда мекунанд.

* * *

Зиндагӣ як ҳаракати оқилона бо ритми муқаррарӣ
аст. Он худро дар ашёи ғайризинда шакл медиҳад ё
шакли зинда ва ҳаракаткунанда мегирад. Зиндагӣ ҳама
.чизро фаро мегирад ва ҳама чизро фаро мегирад

* * *

Эй Ошиқи Бузургтарин, Ту ҳуди ҳаёт ҳастӣ, Ту ҳадаф
ва орзуи ман ҳастӣ, Маро дар боғи бихиштӣ гули
шукуфон ё дар гарданбанди ишқи дурахшони Худ
муҳраи дурахшон гардон, ё ба ман бузургтарин шарафро
.ато кун: хурдтарин ҷой дар дили Худ

* * *

Дар ҳар ҷое, ки дигарон кӯшишҳои маро дар анҷом
додани корҳои нек қадр кунанд, ман метавонам
беҳтарин хидматро пешниҳод кунам

* * *

Биёед бо риштаҳои абрешими хотираҳои ширин ва
,андешаҳои нозук қолини тиллоии орзухоро бофта

* * *

Ақли ҳолӣ [берун аз андешаҳои мусбат ва созанда]
.корхонаи мушкилот, изтироб, ноумедӣ ва ноумедӣ аст

Агар муҳаббати умумиҷаҳонӣ дар дили шумо маскан
гирад, он ба шумо хушбахтии пайдор ва навшударо
.меорад, ки ҳеҷ чизи дигар ба шумо дода наметавонад

Гулҳои ҳаёт, ки дар боғи вучуди заминӣ
мешукуфанд, бениҳоят зебо ва диданӣ ҳастанд, аммо
сарчашмаи зебӣ ва ҳикмате, ки дар ҷое вучуд дорад,
боз ҳам бузургтар ва шукӯҳмандтар аст, ки мо аз он
омадаем ва бори дигар ба он бармегардем ва бо ҳам
.омезиш хоҳем кард

Вақте ки шогирд субҳ аз хоб бедор мешавад, бо худ
тасдиқ мекунад: «Ман ҷисм нестам, ман рӯҳи ноаён
ҳастам... ман шодӣ ҳастам... ман нур ҳастам... ман хирад
ҳастам... ман муҳаббат ҳастам. Ва гарчанде ки ман дар
ин бадан зиндагӣ мекунам, рӯҳи ман намиранда аст ва
.«аз пӯсиш дастнорас аст

Ҳамон тавре ки қатраҳои шабнам ба гулҳо барои
шукуфӣ ва нашьунамои онҳо мусоидат мекунанд,
меҳрубонӣ дӯстиро ғизо медиҳад ва ба нашьунамои он
.мусоидат мекунад

* * *

Мавҷҳое ҳастанд, ки дар сатҳи уқёнус пайдо
мешаванд ва мавҷҳое ҳастанд, ки дар умқи он нопадид
мешаванд; дар ҳарду ҳолат, онҳо дар дохили уқёнус
ҳастанд ва бо он яксонанд. Ба ҳамин монанд, одамоне,
ки дар давраи "ҳаёт" дар сатҳи уқёнуси кайҳонӣ шино
мекунанд ё ҳангоми "марг" дар он нопадид мешаванд,
.баробар дар уқёнуси абадият қарор доранд

* * *

Инъикоси Моҳ дар оби ноором ба таври возеҳ дида
намешавад, аммо вақте ки сатҳи об ором мешавад,
инъикоси Моҳ қомилан равшан мешавад. Ҳамин чиз дар
бораи ақл низ дуруст аст: вақте ки он ором аст, шумо
метавонед чеҳраи рӯҳи худро бо равшанӣ ва дақиқии
.қомил бубинед

Эй Парвардигор, нурҳои офтоби ҳикмати Худо
фирӣст, то маро дар рӯзҳои хушбахтии муваффақиятам
роҳнамоӣ кунад ва нури моҳи пурраи раҳмати Худо
.ҳангоми роҳ рафтани дар шабҳои торики ғамгинӣ фирӣст

Мулоҳиза василаест, ки шумо бо ақли ҷаҳонӣ
пайваст мешавед ва вақте ки шумо бо ин огоҳии беохир

ҳамоҳанг мешавед, шумо метавонед тамоми асрори
.офаринишро бидонед

Хоҳиши наздик шудан ба Худо ва шинохтани Ё худ
аз худ пайдо намешавад, балки бояд парвариш карда
.шавад ва бе ин хоҳиш зиндагӣ арзише надорад

Ҳаёти заминӣ таваққуфи муваққатӣ аст ва вазифаи
аввалиндараҷаи башарият дарки ҳадаф ва ҳадафи ин
сафар аст. Ин ҳадаф шинохти Худост ва чизи дигаре
.буда наметавонад

Оромии шумо ганҷи бебаҳои шумост, пас ба касе
.иҷозат надихед, ки ин ганҷро аз шумо бигирад

* * *

Дар қалъаи фазилатҳо ва арзишҳои худ танҳо, амн
.ва эмин истоданро омӯzed

* * *

Ҳама чиз вуҷуд дорад, зеро Худо вуҷуд дорад ва
азбаски Ё вуҷуд дорад, шумо низ вуҷуд доред. Ба
шарофати вуҷуди Ё, шумо аз роҳат ва шодмонии зиндагӣ
баҳра мебаред. Аз ин рӯ, миннатдории шумо ба Худо
.бояд амиқ бошад

Китобҳои хуб метавонанд дӯстони хомӯш, боадаб ва
эҳтиром бошанд. Ин китобҳоро дар лаҳзаҳои душвори
худ тарк накунад, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ шуморо тарк
намеkunанд, бар хилофи дӯстони ҷисмонӣ, ки
.метавонанд шуморо тарк кунанд

Ҳар касе, ки саломатии хуб, зиндагии бароҳат ва
қобилияти бузурги ақлонӣ дорад, аммо хушбахтӣ
надорад, ҳанӯз дар зиндагӣ муваффақ нашудааст. Вақте
ки шумо метавонед самимона бигӯед: "Ман хушбахтам

ва ҳеҷ кас наметавонад хушбахтии маро бигирад", шумо
.дар дохили худ симои Худоро пайдо кардаед

Агар шумо хоҳед, ки дар сулҳу озоиштагӣ зиндагӣ
кунед, ба оромӣ ва сулҳ таъкид кунед ва танҳо фикрҳои
пурмуҳаббат ва ниятҳои некро фиристед. Зиндагиро, ки
бар пояи адолат ва парҳезгорӣ бунёд ёфтааст, ба сар
баред ва ҳамаи онҳое, ки ҳаёташон бо зиндагии шумо
.алоқаманд аст, аз будан бо шумо баҳра хоҳанд бурд

Агар шумо дӯсте надошта бошед, ё агар дӯстонатон
вақти шуморо беҳуда сарф кунанд, ё агар шумо бо онҳо
муросо накунед, пас бигзор китобҳо [ва маводҳо]-е, ки
дорои ҳикматанд, дӯстони шумо бошанд, зеро шумо
метавонед аз дарҳои саҳифаҳои онҳо ба ҷаҳони ғояҳои
.аҷиб ва ҷолиб ворид шавед

Ёфтани Худо маъноӣ ба даст овардани ҳама чизеро,
ки дил меҷӯяд, дорад ва рӯҳонӣ будан маъноӣ
кушодани дарҳо ба сӯи саломатӣ, хушбахтӣ ва
.муваффақиятро дорад

Дар дохили мо шарораи қудрати илоҳӣ нуҳуфтааст,
ки тамоми ҳаётро меоғарад ва нигоҳ медорад ва
.мунтазири афрӯхтан аст

Хондан як фаъолияти хеле муфиди зеҳнӣ аст; он
ақлро машқ медиҳад ва онро чандир нигоҳ медорад. Як
ё ду соат хониш дар як рӯз ба ҳар кас дар тӯли чанд сол
пойгоҳи гуногуни дониш медиҳад, ба шарте ки ӯ
китобҳои арзишмандро интихоб кунад. Вақтро беҳуда
сарф накунед ва ба қобилиятҳои зеҳнии худ зарар
нарасонед, бо хондани романҳои арзон ё китобҳои
.бемаънӣ, ки ҳеҷ мақсад ё маъно надоранд

Онҳое, ки майлҳои иҷтимоӣ доранд, дар китобҳои
арзишманд нерӯи наvero барои кӯмак ба инсоният
таваccути дарсҳое, ки дар китобҳое навишта шудаанд,
ки аз ҷониби мардон ва занони боистеъдод ва
.боистеъдод навишта шудаанд, пайдо хоҳанд кард

* * *

Хондан як фаъолияти хеле муфиди зеҳнӣ аст; он
ақлро машқ медиҳад ва онро чандир нигоҳ медорад. Як
ё ду соат хониш дар як рӯз ба ҳар кас дар тӯли чанд сол
пойгоҳи гуногуни дониш медиҳад, ба шарте ки ӯ
китобҳои арзишмандро интихоб кунад. Вақтро беҳуда
сарф накунад ва ба қобилиятҳои зеҳнии худ зарар
нарасонед, бо хондани романҳои арзон ё китобҳои
.бемаънӣ, ки ҳеҷ мақсад ё маъно надоранд

* * *

Худхоӣ ва ғурур бояд аз байн бурда шаванд, зеро
онҳо монеаҳои бузургтарин дар роҳи дониши маънавӣ
.мебошанд

* * *

Бе эҳсоси Худо, ин ҷаҳон пур аз низоъ, зӯрварӣ ва
ноумедиҳои талх ба назар мерасад. Хушбахтӣ дар
.наздиқ будан ба Худо аст

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, дар дилҳои худ шодӣ
ва хушбахтии доимӣ доранд, зеро онҳо амният ва
оромии муборакро эҳсос мекунанд, тӯфонҳои ҳашм
наметавонанд онҳоро такон диҳанд ва тарс наметавонад
.ба дилҳои онҳо ворид шавад

* * *

Китобҳои хуб дӯстони беҳтарини шумо ҳастанд;
таваccути онҳо шумо метавонед ақлҳои бузургро
бишнавед, ки бо шумо оҳиста суҳан мегӯянд, шуморо
тасаллӣ медиҳанд ва маслиҳатҳои беҳтаринро пешниҳод
мекунанд. Парвар накардани хоҳиши самимӣ барои

хондани китобҳои хуб маъноӣ аз даст додани мероси
.наслҳоро дорад

* * *

Бе кумаки илоҳӣ, одамон ногузир ба нокомӣ дучор
мешаванд, зеро қувват ва хиради лозим барои муваффақ
шудан дар набарди зиндагӣ аз манбаи беохир сарчашма
мегирад. Вақте ки инсон Худоро нодида мегирад, онҳо
риштаи наҷотро, ки ба ӯ кумак ва дастгирии заруриро
.барои муваффақият медиҳад, мебуранд
Чустуҷӯкунандагоне, ки дари имкониятҳои рӯҳониро
мекубанд, хоҳанд дид, ки дар барои онҳо боз аст, зеро
Худо ба онҳое, ки ба худ кӯмак мекунанд, кӯмак
.мекунад

Вақте ки шумо бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастед,
.тамоми табиат бо шумо дар ҳамоҳангӣ аст

* * *

Ишқ мисли коғазӣ регдор аст, ки ақло сайқал
.медиҳад ва ноҳамвориро аз хислат тоза мекунад

* * *

Вақте ки шумо ногаҳон Худоро дар ҳама ҷо пайдо
мекунед ва вақте ки Ӯ назди шумо меояд, ба шумо илҳом
мебахшад ва шуморо роҳнамоӣ мекунад, достони ишқи
.илоҳӣ оғоз шудааст

* * *

Бигзор муҳаббат дар дилҳо нур резад ва ба дигарон
нурҳои шифобахш фиристад

* * *

Дар синни ҷавонӣ ва қавӣ буданатон Худоро
бишносед, зеро дар пирӣ ва беморӣ шумо дигар
наметавонед Ӯро ҷустуҷӯ кунед. Дар синне, ки одамон
маъноӣ воқеии ҳаётро дарк мекунанд, бадан заиф
мешавад ва онҳо боқимондаи умри худро ба ҷои
ҷустуҷӯи ҳақиқат, ба қувваҳои заифи ҷисмонии худ
.машғул мешаванд

* * *

Ман аз ҳар як халқ беҳтаринро мегирам ва
хислатҳои хуби ҳамаи миллатҳоро қадр мекунам, бе он
.ки ба камбудихояшон диққат диҳам

* * *

Ҳамон тавре ки мо ба арзиши ғизоии хӯроки
ҳаррӯзаи худ аҳамият медиҳем, мо бояд ба маводи
ғизоии равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем, низ
.диққат диҳем

* * *

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пурқудрат, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармро истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо
мегузарад ва онҳо пур аз эҳсоси амиқ ва оромӣ
мебошанд. Ин аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи
болоии худ, ҷараёни доимӣ, ки ба ҷонҳо дар ҳамоҳангӣ
бо он манбаъ мерасад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки
хушбахтиро ба онҳое, ки ба сулҳ орзу мекунанд, интиқол
.диҳанд

* * *

Чӣ қадар суханони нек аз дил андӯхҳои зиёдеро аз
байн бурданд ва чӣ қадар овозҳои хирадманд роҳҳои
!торикро бо ҷароғҳои шодӣ ва оромӣ равшан карданд

* * *

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд гирем. Ҳар як дард ва ранҷу азоби
мо маъно ва мақсад дорад. Бо вучуди саҳтии ин
таҷрибаҳо, онҳо мисли оташе ҳастанд, ки маъдани
оҳанро об мекунад ва онро ба пӯлоди зебо, мустаҳкам ва
.бисёрфункционалӣ табдил медиҳад

* * *

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

* * *

Вақте ки ақл аз умқи рӯҳи орзуманд ба Худо
пичирроси самимӣ ва пурҷӯшу хурӯш мекунад, даъвати
рӯҳ ба қалби ҷаҳон таъсир мерасонад ва посух меояд ва
бо худ шодмонии бузурге меорад. Ин пичирроси зеҳнӣ
иродаро то он даме ки қувваи заруриро барои расидан
.ба ҳадафи дилхоҳ ба даст орад, парвариш медиҳад

* * *

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур мешаванд, аз ин рӯ, танҳо
фикр кардан дар бораи чизе барои ноил шудан ба он
кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое кор
.мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд

* * *

Новобаста аз он ки нигарониҳои мо чӣ гунаанд, Худо
бояд дар ҳаёти мо ҷои аввалро ишғол кунад. Яке аз
муҳимтарин унсурҳои рушди рӯҳонӣ ин пичирроси
самимии пайваста ба Худо аст, ки дар он шумо шахсан
тағйироти мусбати аҷибро эҳсос хоҳед кард, ки шуморо
.хеле таассурот мебахшад

* * *

Инсон набояд тамоми қобилиятҳои зеҳниеро, ки
Худо ба ӯ додааст, барои ҷустуҷӯи чизҳои зудгузар сарф
кунад, вагарна худро дар лабиринтҳои моддиат гум
мекунад ва барои худ маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳоеро
эҷод мекунад, ки ба ӯ лозим нестанд. Баръакс, бояд
қудрати зеҳнии худро барои ба даст овардани ниёзҳои
зиндагӣ истифода барад ва барои рушди қобилиятҳои

маънавии худ барои фарқ кардани дуруст ва нодуруст
.ва зараровар ва судманд саъй кунад

* * *

Ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва назарияҳост ва
бисёре аз онҳое, ки ин равишро қабул мекунанд, ба
.хулосаҳои субъективии худ часпида мешаванд

* * *

Эй Парвардигор, дарвозаҳои оромиро боз кун ва
паноҳгоҳи андешаҳои рӯҳонии маро аз ҳамлаҳои
пичирроси бад нигоҳ дор Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар
боғи дилам шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори
.субҳи омадани Ту ҳастам

* * *

Дониши назариявӣ қодир ба ба даст овардани *
дониши илоҳӣ нест ва тавсия дода мешавад, ки вақти
қиматбаҳои худро ба назарияҳое, ки дар асл татбиқ
карда намешаванд, беҳуда сарф накунад, вагарна инсон
худро дар миёни ҷангалҳои зичи зеҳнӣ мебинад ва
.наметавонад аз доираи назарияҳо берун равад

* * *

Хушбахтӣ самараи пирӯзии равонӣ бар шароити
.ноустувори зиндагӣ аст

* * *

Касе, ки Худо ӯро мешиносад, шояд барои ҷаҳон
номаълум бошад

* * *

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ [бе санҷиши
воқеӣ] барномарезӣ кунад, ӯ мисли дастгоҳи сабти
сайёре мешавад, ки мақолҳоро такрор мекунад ва
ибораҳои баландро садо медиҳад ва дигарон ӯро олими
донишманд меҳисобанд, аммо чунин дониш бо дарки
мустақими ҳақиқат тақвият намеёбад ва бо
.дастовардҳои рӯҳонӣ ҳамқадам намешавад

* * *

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,
таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,
бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

* * *

Дилҳои худро ба фурӯрезии илоҳӣ кушоед, то ки он
аз шумо ҷорӣ шавад ва ҳаёти шуморо бо баракатҳои
.рӯҳонӣ ва некӣ пур кунад

* * *

Новобаста аз он ки шумо чӣ кор мекунед ва чӣ
дастовардҳоеро ба даст оварда метавонед, ҳамеша дар
хотир доред, ки Худо манбаест, ки ба шумо тамоми
қувватеро, ки барои кор кардан ва ноил шудан ба он
.лозим аст, медиҳад

* * *

Худоё, бигзор ман Туро дар фақр ва дар шукуфой,*
дар беморӣ ва дар саломатӣ, дар нодонӣ ва дар хирад ба
ёд орам ва нури мубораки Туро, ки дар лаҳза ба ман
.саломатӣ ва шифо мебахшад, бубинам

* * *

Дар танҳои андешаҳоям, орзуи шунидани овози
мубораки туро дорам. Овозҳои саҳт ва заминии
пинҳоншударо, ки дар пегидагиҳои хотирам пинҳон
шудаанд, аз ман дур кун. Меҳроҳам овози ором ва оҳанги
.туро то абад дар оромии рӯҳам бишнавам

* * *

Зиндагӣ дар торикии пӯшида аст ва мо бояд
бигзорем, ки нури Худо ҷароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торики он қадам мезанем. Ё моҳи
пурра дар шабҳои нодонӣ ва торикии, офтоби равшанӣ

дар соатҳои бедорӣ, чароғи роҳнамоӣ ва Ситораи
Шимолӣ барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди заминӣ
.ва гузаранда мегузаранд

* * *

Замони он расидааст, ки башарият аз хоби
фаромӯшӣ бедор шавад. Эй Парвардигор, аз ту хоҳиш
мекунем, ки шуури моро аз умқи ғафлат ва тафаккури
танг ва маҳдуд ба уфуқҳои сулҳ, нур, муҳаббат ва
.шафқати инсонии умумӣ баланд бардорӣ

* * *

Дар ниҳоят қорҳои беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудратҳои
ва мӯъҷизаҳои Худо дар паси зиддиятҳои ҳаёти инсон
пинҳон шудаанд ва ҳар касе, ки ба ногузирии вазъият
боварӣ надорад ва бо ақл ва имони худ кӯшиш мекунад,
ки ба он чизе, ки дар паси парда аст, ворид шавад, дар
.барои ӯ боз хоҳад шуд

* * *

Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвоӣ ё муносибати
оқилона бо вазъиятро надорад. Баръакс, новобаста аз он
ки чӣ рӯй медиҳад, инсон бояд ба худ итминон диҳад, ки
агар бо тамоми дил, қони худ ва эҳсосоташ ба ӯ рӯй
оварад, танҳо Худо метавонад ӯро дар шароити душвор
.ва душвор дастгирӣ кунад

* * *

Агар ҳиссиёти мо метавонист тамоми ҳақиқатро ба
мо расонад, мо Заминро ҳамчун дарёҳои электронҳо ва
ҳар як зарра хокро ҳамчун тӯдаи ғалтаки нур мебинем.

Касоне, ки аз олами моддӣ ба сӯи маънавӣ ворид
мешаванд, табиати иллюзияро мефаҳманд ва моҳияти
.ҳақиқатро медонанд

* * *

Новобаста аз он ки дар ҷангали Африқо, дар
майдони ҷанг, аз беморӣ ё фақр азоб мекашад, бояд
худо бовар кунонад, ки дасти Худо аз ҳар хатар
қавитар аст ва қодир аст касонеро, ки ба ӯ паноҳ

мебаранд, муҳофизат кунад. Ҳеҷ роҳи муассири
муҳофизат вуҷуд надорад. Албатта, дар муносибат бо
рӯйдодҳо бояд аз ақл истифода кард ва ҳамзамон ба
.ёрии илоҳӣ эътимоди комил дошт

* * *

Муҳаббате, ки дар қалби ҳамаи махлуқот ҷойгир аст
— муҳаббати ҳамаи модарон, падарон, дӯстон ва
.наздикон — аз муҳаббати илоҳӣ сарчашма мегирад

* * *

Байни вазифаҳои асосӣ ва хурд бояд фарқ гузошта
шавад ва муҳимтарин вазифа нисбат ба вазифаҳои оддӣ
афзалият дода шавад. Ғайр аз ин, ҳеҷ вазифа набояд бо
вазифаи дигар мухолифат кунад. Навиштаҳои Муқаддас
ба мо мегӯянд, ки вақте як вазифа бо вазифаи дигар
мухолифат мекунад, ин далели он аст, ки он вазифаи
.воқеӣ нест

* * *

Ҳангоме ки нурҳои ҳаётии офтоб паҳн мешаванд,
ман нурҳои умедро ба дилҳои камбағалон ва
партофташудагон [онҳое, ки ҷомеа онҳоро тарк
кардааст] мепошам ва дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
.меҳисобанд, азму иродаи навро ҷори мекунам

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Ҳеҷ касро аз доираи муҳаббати худ дур нақун,»
ҳамаро дар қалби худ нигоҳ дор ва онҳо туро дар қалби
.«худ нигоҳ хоҳанд дошт

* * *

Худовандо, ба ман кумак кун, то ҳамеша аз иродаи
худ барои анҷом додани корҳои судманд ва хайр
.истифода барам

Ба ман кӯмак кунед, ки ба иродаи Ту мувофиқат
кунам, то ки ҳамаи фикрҳоям ба мақсадҳои Ту ҷавобгӯ
.бошанд ва бо иродаи Ту ҳамоҳанг бошанд

Ў ба ман кӯмак кард, ки қудрати пинҳон ва мубораки
даруни худро бедор кунам, то ки ман ҳама мушкилот ва
.озмоишхоро паси сар кунам

* * *

Ба он шахсияти рӯҳони далеру хоксор бедор шавед
- шахсияте, ки қуввати шерхоро бо нармии кабӯтарон
муттаҳид мекунад

* * *

Ман ба танқиди талху бардурӯғ ва ситоишу
хушомадгӯии пурдабада парвое надорам. Ягона орзуи
ман ин аст, ки иродаи Туро иҷро кунам, эй Худованд ва
.ба лутфи Ту ноил шавам

* * *

Шумо наметавонед тасаввур кунед, ки шодмонии
беандозае, ки ҳангоми эҳсос кардани ҳузури илоҳӣ
шуморо пур мекунад. Он гоҳ ҷони шумо аз муҳаббати
бепоёни Худо маст хоҳад шуд. Ин муҳаббате аст, ки
миллионҳо маротиба аз ҳар муҳаббати инсонӣ бузургтар
аст — муҳаббате, ки ҳамаи хоҳишҳои шуморо қонеъ
мекунад ва дили шуморо бо шодӣ ва қаноатмандӣ пур
.мекунад

* * *

Тавассути тамаркузи ботинӣ, шумо метавонед
мустақиман дар дохили худ ва атрофи худ хушбахтии
рӯҳониро эҳсос кунед. Агар шумо ин огоҳиро парвариш
диҳед, шахсияти шумо ба таври ҳамоҳанг рушд хоҳад
кард ва шумо барои одамон ва дигар мавҷудот ҷозибавӣ
.ҷолиб пайдо хоҳед кард

* * *

Эй Ҳомии Бузург, бароям парвое надорад, ки агар
ҳама чизро ба хоҳири тақдирам, ки худам сохтаам, аз
даст диҳам, аммо аз ту, ягона паноҳгоҳам, хоҳиш
мекунам, ки шамъи муҳаббатамро ба ту аз боди ғафлат
.ва фаромӯшӣ ҳифз кунӣ

* * *

Биёед аз оби софу тароватбахши сулҳ, ки аз
чашмаҳои шароити мусоид қорӣ мешавад ва бо азми
қатъии мо барои фикр кардан ба мусбат ва нигоҳи
.некбинона тақвият меёбад, то сер шавем

* * *

Вичдон як ҳисси фаҳмо аст, ки табиат ва ангезаҳои
аслии инсонро ошкор мекунад. Вақте ки вичдони шумо
пок аст ва шумо медонед, ки кори дурустро мекунад,
шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед. Вичдони пок шаҳодати
рафтори хуб аз ҷониби Худост. Дар додгоҳи вичдон
сафед шудан маънои доштани хушбахтӣ ва гирифтани
.баракатҳои Худоро дорад

* * *

Кӯшиш кунед, ки корҳои анҷом диҳед, ки аксари
одамон анҷом намедиҳанд ва ба онҳое, ки дигарон
.онҳоро нодида мегиранд, муҳаббат ва оромӣ бахшед

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Агар шумо вақтро барои парвариши ақл сарф»
накунед, ҳеҷ миқдори шукуфоии моддӣ шуморо қонеъ
намекунад. Ин парвариш шиканча нест, балки омӯзиши
шуур барои ғизо додани афкор ва амалҳои аст, ки ба
.«хушбахтӣ оварда мерасонанд

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас
нагузored, ки касе онро аз шумо дуздад. Худро аз онҳое,
ки меҳонанд шуморо ҳалалдор кунанд, муҳофизат кунед.
Вақте ки ман писар будам, вақте ки баъзе одамон дар
бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн мекунанд, сабри
худо аз даст медодам. Баъдтар фаҳмидам, ки оромии
рӯҳии ман аз тасдиқ ё таҳсин кардани одамон муҳимтар
.аст

* * *

Кошки шумо достони ишқи илоҳиро медонистед, ки
баъзе аз мӯъминон бо Худо аз сар мегузаронанд! Ҳеҷ

таҷрибаи дигаре дар зиндагӣ бо ин шодӣ муқоиса карда
наметавонад. Ман як авлиёро медонистам, ки пайваста
дар муҳаббати Худо ғарқ мешуд ва чехрааш аз
муҳаббати муқаддас медурахшид. Чашми Худо ҳамеша
ба онҳое аст, ки Ёро дӯст медоранд ва Ё ҳеҷ гоҳ онҳоро
.як лаҳза ҳам тарк намекунад

* * *

Кам касоне ҳастанд, ки ба рушди қудратҳои зеҳнӣ
.ва маънавии худ таваҷҷӯҳ доранд

* * *

Нагузored, ки ба қарри таъхир ғарқ шавед. Аз хоби
ғариби воқеияти муқаррари дилгиркунанда бархезед
ва ба сӯи уфуқҳои ҳаёти покизае равона шавед, ки дар
.он дастовардҳо, шодӣ ва сулҳ ҳукмфармоист

* * *

Дар дохили шумо потенциали бузурге пинҳон аст, ки
интизори сармоягузори аст ва шумо ягона шахсе ҳастед,
.ки қодир ба фаъолсозӣ ва баҳрабардори аз он ҳастед

* * *

Раҳой аз амри одатҳои бад ва хоҳишҳои носолим
хушбахтии хеле бештар аз муваффақияти моддӣ
меорад. Дар муваффақияти зеҳнӣ некӯаҳволии равонӣ
нуҳуфтааст, ки шароити беруна онро гирифта
наметавонанд. Шумо метавонед тамоми вақти худро
барои ҷамъовари сарват сарф кунед, аммо ин сарват ба
шумо оромӣ ва амнияти пайдорero, ки меҷӯед,
намедиҳад. Баръакс, он ба шумо бадбахтии бештар
меорад, зеро хушбахтӣ ва оромии ҳақиқӣ дар ақл, на дар
.дороиҳои моддӣ, зиндагӣ мекунанд

Вақте ки шумо дар ҳуди воқеии худ мустаҳкам
мешавед, шумо ҳар як корро анҷом медиҳед ва аз ҳама
.чизҳои хуб бо шодмонии илоҳӣ лаззат мебаред

* * *

Нагузored, ки заъф ба зеҳни шумо ворид шавад ва
ҳангоми муошират бо одамоне, ки андешаҳои манфӣ ва

назари ноумедӣ доранд, эҳтиёткор бошед, то ки
андешаҳои заифи онҳо ба зеҳни шумо ворид нашаванд,
магар ин ки зеҳни шумо ба дараҷае қувват нарасад, ки
андешаҳои дигарон онро заиф карда натавонанд, балки
баръакс, он қодир аст андешаҳои дигаронро тақвият
.диҳад ва эътимоди худро ба худ афзоиш диҳад

* * *

Худо аввал меояд ва мо набояд рӯзи худро бе фикр
кардан дар бораи Ё оғоз ё анҷом диҳем. Мо бояд дар
хотир дошта бошем, ки бе қувват ва нерӯе, ки аз Худо
мегирем, мо наметавонистем ба ҳеҷ коре ноил шавем. Аз
.ин рӯ, бузургтарин вазифаи мо дар назди Ёст

* * *

Роҳе барои арзёбӣ ва доварӣ кардани расму оинҳо
вучуд дорад. Дар аввал, ҳар як анъана асоснокӣ дошт.
Агар мо дарк кунем, ки асоснокӣ то ҳол вучуд дорад, пас
анъана маъно ва ғоида дорад. Аммо, пайравӣ аз
анъанаҳо нодонӣ аст. Мо бояд ҳақиқатро донем ва аз он
пайравӣ кунем, муайян кунем, ки чӣ метавонад ба мо
.хушбахтӣ орад ва сипас онро татбиқ кунем

* * *

Вақте ки шумо ин қадар одамонро мебинед, ки аз
хушбахтӣ ва муваффақият маҳруманд, фикр накунед, ки
ин тақдири онҳост. Шумо метавонед худро ҳар чизе, ки
мехоҳед, созед. Муваффақияти ботинии шумо он чизест,
.ки шуморо воқеан муваффақ мегардонад

* * *

Агар дар худ чизе надошта бошед, хушбахт нахоҳед
буд, аммо агар дар атрофатон чизе надошта бошед ва
дар худ хушбахт бошед, бешубҳа муваффақ ҳастед. Аз
ин рӯ, баҳодиҳии одамонро аз рӯи шароити берунии онҳо
.ғайриимкон аст

* * *

Дар байни издиҳоми бузург, шояд шахсе бошад, ки
ба сатҳи баланди маънавӣ расидааст ва аз оромии
.ботинӣ ва хушбахтии олии маънавӣ баҳра мебарад

* * *

Ман итминон дорам, ки ҳама чизе, ки ба ман лозим
аст, ба ман хоҳад омад ва аз ин рӯ, ман дар бораи он
чизе, ки оянда интизор аст, хавотир намешавам. Ин
фахр кардан ё худнамоӣ нест, зеро ман кор ва
самаранокии ин қудрати муборакро дар ҳаётам борҳо аз
.сар гузаронидаам

* * *

Новобаста аз он ки ман дар рӯи ҳаёт шино мекунам
ё дар умқи баҳр ғарқ мешавам, ман медонам, ки ман бо
Худо ҳастам ва Ё бо ман аст ва ҳеҷ чиз ба ман зарар
расонида наметавонад, ки ин дониш ба ман хушбахтии
.тасвирнашаванда ва амиқ додааст

* * *

Шакке нест, ки харидани чизи нав як таҷрибаи
гуворо аст. Аммо пас аз муддате, ин эҳсоси шодмонӣ
тадриҷан нопадид мешавад ва шумо ҳатто метавонед
тамоман ба он таваҷҷӯхро аз даст диҳед, онро фаромӯш
кунед ва чизи дигареро орзу кунед. Аммо, маблағи он
ашё фаромӯш намешавад, хусусан агар шумо онро бо
!қисм-қисм харида бошед

* * *

Инсон бояд ҳаёти худро идора кунад ва онро то
ҳадди имкон содда гардонад. Онҳо бояд барои
эҳтиёҷоти зарурӣ ва ҳолатҳои фавқулодда пул ҷамъ
кунанд, сарфакориро аз хароҷот барои чизҳои
боҳашамат авлавият диҳанд ва ба дигарон то ҳадди
имкон кӯмак расонанд. Вақте ки шумо ба дигарон кӯмак
мекунед, кӯмак ба шумо бо ҳар роҳе мерасад ва шумо аз
ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум
.нахоҳед шуд

* * *

Дар шодмонии ҳамаи дилҳо, ман акси садои
неъматӣ Туро мешунавам, эй Парвардигор, ва дар
дӯстии ҳамаи мӯъминон, ман муҳаббати Туро эҳсос
мекунам, ман шод мешавам ва дилам аз муваффақият ва
шукуфоии дӯстонам шод мешавад, ҳамон тавре ки ман
аз некӯаҳволӣ ва роҳати худам шод мешавам, вақте ки
ман ба дигарон ҳикмат илҳом медиҳам, ман ганҷҳои
ҳикмати худро афзун мекунам ва дар хушбахтии ҳама,
.ман ганҷинаҳои ҳикмати худро меёбам

* * *

Душмани бузургтарини хушбахтӣ қарз гирифтани
барои харидани чизҳои боҳашамат аст. Мардум хато
бовар мекунанд, ки то ба даст овардани чизи мушаххас
хушбахт буда наметавонанд. Аммо ҳатто пас аз ба даст
овардани он чиз, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос
намекунанд, сарфи назар аз шодмонии муваққатӣ.
Маъноӣ таъқиби сароби хушбахтии заминӣ, ки ваъда
медиҳад, ки танҳо шикаста шавад, чист? Мардум бояд
сода зиндагӣ кунанд, бе он ки ба дороиҳои сершуморе,
ки таваҷҷӯҳи доимиро талаб мекунанд, ниёз дошта
.бошанд

* * *

Бихишти ман дар дохили ман аст. Вақте ки ман аз
неъматҳои Худо баҳра мебарам, аз Ё шукр мегӯям ва
шодмонии ботинии ман меафзояд. Бе ин қаноатмандии
ботинӣ, ҳатто лаззатҳо ва лаззатҳои заминӣ ба дӯзах
табдил меёбанд. Ман дарк кардам, ки бе ин шодмонии
ботинӣ, бори масъулиятҳои, ки ба дӯши ман гузошта
мешуданд, маро аз оромии худ маҳрум мекард ва аз
.хушбахтии худ маҳрум мекард

* * *

Агар сарват бо беморӣ ва мушкилот якҷоя бошад,
оқибатҳои он сершумор хоҳанд буд. Гигиена ва
тандурустӣ аз ҷумлаи қавитарин ҷанбаҳои Ғарб
мебошанд. Ҳашароти зараровар ва микробҳои марговар

дар кишварҳои пешрафта самаранок назорат карда
мешаванд, дар ҳоле ки дар кишварҳои дигар
фаровонанд. Аммо нест кардани ин ҳашаротҳо авҷи
муваффақият нест, зеро дар кишварҳои пешрафта
намудҳои дигари мушкилот, ба монанди ҳисобҳои
душворпардохт ва бӯҳронҳои буғйкунандаи молиявӣ аз
сабаби системаҳои хариди қисмҳо, вучуд доранд -
мушкилоте, ки хобро ҳалалдор мекунанд ва оромии
.хотирро ҳалалдор мекунанд

* * *

Мо қисми ҷудонашавандаи ҳамон шууре ҳастем, ки
ин олами бузург аз он пайдо шудааст

* * *

Оё шумо ягон бор рамаи гӯсфандонро дидаед? Агар
яке аз онҳо ҷаҳида равад, боқимондаи рама бе дудилагӣ
онро тақлид мекунанд. Аксари одамон чунинанд. Шояд
касе идеяе пайдо кунад ё тамоюли наvero ҷорӣ кунад ва
дигарон ғавран ба ин кор ҷаҳида, онро тақлид
мекунанд. Ин намуна барои наслҳо боқӣ мондааст. Ҳар
як миллат расму оин ва анъанаҳои худро дорад ва мо
наметавонем иддао кунем, ки ҳамаи онҳо дуруст ё
дурустанд. Аммо кӣ медонад? Шояд баъзе аз ин расму
.оинҳо бемаънӣ ва бемаънӣ бошанд

* * *

Вақте ки тӯфони пурталотуми андешаҳо фурӯ
меравад, мо ба салтанати сулҳ ворид мешавем ва ба
.ҳузури илоҳӣ даст мерасонем

* * *

Дар бораи Худо фикр кунед, ё манзараи зебод, ки
сулҳро илҳом мебахшад, ё дар бораи таҷрибаи шодмонӣ
ва гуворо. Фаъолияти мусбат ва ороми равонӣ
.рӯҳбаландкунанда ва тароватбахш аст

* * *

Мо дар ҷаҳони бесарусомонӣ ва ноором зиндагӣ
мекунем Шумо шояд фикр кунед, ки пул маънои

хушбахтӣ дорад, аммо вақте ки онро ба даст меоред,
шумо ҳоло ҳам нохушбахт ҳастед Шумо метавонед
сарват ба даст оред ва саломатии худро аз даст диҳед
(Худо нигоҳ дорад) Ё шумо метавонед саломатии хуб
дошта бошед ва пулатонро аз даст диҳед Ё шумо
метавонед ҳам сарват ва ҳам саломатӣ дошта бошед,
аммо бо дигарон мушкилоти зиёдеро аз сар гузаронед
ва меҳрубонӣ кунед, аммо дар иваз бо нафрат ва хашм
рӯбарӯ шавед. Бе Худо, ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт наметавонад
.шуморо воқеан қонеъ гардонад

* * *

Замин барои онҳое, ки беҳабар аз нақшаи илоҳӣ
зиндагӣ мекунанд, ба як утоқи шиканҷа табдил меёбад.
Аммо вақте ки шумо ба таҷрибаҳои зиндагӣ ҳамчун
муаллимони худ менигаред ва аз онҳо моҳияти воқеии
ин ҷаҳон ва нақши ба шумо дар драмаи кайҳонӣ
додашударо меомӯzed, ин таҷрибаҳо ба равшаниҳои
арзишманд дар роҳи қаноатмандӣ ва хушбахтии пойдор
.табдил меёбанд

* * *

Дар он ҷо, дар паси торикии торик, хомӯшии бесадо
ва ҳеҷу ноофарида, моҳияти абадӣ нухуфтааст, ки
манбаи вучуд ва манбаи ҳама қудратҳо ва мавҷудот,
.намоён ва ноён аст

* * *

Худо ин заминро на танҳо барои хӯрдан, хобидан ва
мурдан офаридааст, балки барои он ки мо иродаи Ёро
бидонем ва мақсади вучуди худро дарк кунем. Якчанд
нафар одамони оқил маънои нақшаи кайҳониро дарк
кардаанд, аммо аксари одамон нобино ва аз ин мақсад
.беҳабаранд

* * *

Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар зиндагӣ набуд; ҳадафи
ман хидмат ба бародарону хоҳарони худ дар инсоният

буд, аз ин рӯ, Худо дарҳои зиёдеро барои ман боз кард,
.то худро таъмин кунам ва рисолатамро иҷро кунам

* * *

Худо ин коинотро барои фаъолият мувофиқи қонуни
муқаррар ва тағйирнопазир офаридааст. Агар мо яке аз
ин қонунҳои умумиҷаҳониро вайрон кунем, худро ҷазо
медихем. Касе, ки аз боми бинои баланд ҷаҳида,
устухонҳояшро мешиканад. Аз ин рӯ, мо наметавонем
қонуни ҷозибаро бе он ки оқибатҳои онро аз сар
.гузаронем, нодида гирем

* * *

Вақте ки мо ба тамаддунҳои ҷаҳон назари амиқ
меандозем ва асрори пинҳони тамаддунҳои қадимро
меомӯзем, як манзараи бузурге бо хатҳои печида,
бобҳои гуногун ва тафсилоти дақиқ пайдо мешавад ва
мо мебинем, ки инсон ҳамзамон ҳам инфиродӣ ва ҳам
.иҷтимоӣ аст

* * *

Агар Худо мехост, ки мо танҳо дар шуури моддӣ
зиндагӣ кунем, мо аз чизҳои моддӣ комилан қаноатманд
.ва аз рафторҳои дунявӣ қаноатманд мебудем

* * *

Шуълаҳои покӣ, сулҳ ва хушбахтии берун аз орзуҳо
.дар умқи аслии мо медурахшанд ва рақс мекунанд

* * *

Бо ҳар таҷрибае, ки дар осмони ҳаёти мо дар ин
сафари заминии мо пайдо мешавад, мо бояд омӯзем, ки
чӣ гуна огоҳии худро васеъ кунем ва чӣ гуна дар бораи
шароите, ки моро ихота кардааст ё аз сар мегузаронем,
бештар дарк кунем ва дар он сурат мо метавонем дар
ҳамоҳангии беҳтар зиндагӣ кунем ва бо одамон ва ҳаёт
.ба осонӣ муносибат кунем

* * *

Аксари одамон ба дигарон тақлид мекунанд. Инсон бояд асли ва эҷодкор бошад ва ҳар кореро, ки мекунад, аз худ кунад

Дар Шарқ, таваҷҷӯҳи асосӣ ба парвариши хушбахтии маънавӣ равона шуда буд, дар ҳоле ки ҷанбаҳои моддии зиндагӣ аксар вақт нодида гирифта мешуданд. Дар Ғарб баъзе роҳатҳои моддӣ мавҷуданд, аммо хушбахтии равонӣ хеле кам аст. Он чизе ки лозим аст, тавозуни байни ин ду аст, зеро тамаркуз ба танҳо як ҷанбаи зиндагӣ боиси нобаробарӣ ва нотаъволии дар ҳалли оқилонаи талаботи зиндагӣ мегардад

* * *

Бузургтарин хушбахтӣ - баъд аз хушбахтии илоҳӣ - ин аст, ки инсон бо хешовандони наздикаш, ки бояд ҳар рӯзи сол бо онҳо зиндагӣ кунад, дар сулҳ бошад. Одамон вақти зиёдеро барои шитоб ва амалҳои беихтиёр сарф мекунанд, вале ба натиҷаҳои зиёд ноил намешаванд. Каме таваққуф мекунанд, то андеша кунанд ва дарк кунанд, ки зиндагӣ чӣ пешниҳод мекунад

* * *

Мо бояд барои бунёди биноҳои ботинии ҳикмат дар боғҳои сулҳ саъй кунем, ки бо гулҳои бешумори ғазилатҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ шукуфон ва медурахшанд

* * *

Ҳамоҳангии ботинӣ манбаи ғании қувват аст ва энергияи барқароршавандаро тавлид мекунад

* * *

Агар ба зиндагӣ нигоҳ кунем, мебинем, ки муваффақият осон нест. Зиндагӣ аксар вақт саҳт ва бераҳмона аст ва мо бояд барои ба даст овардани рӯзӣ мубориза барем. Дар бораи саъю кӯшиши лозима барои нигоҳ доштани бадани худ ва нигоҳ доштани он солим ва аз беморӣ фикр кунед! Ҳатто агар шумо дар ин кор муваффақ шавед ҳам, ин муваффақият муваққатӣ аст.

Бадан — бигзор умри дароз бинед — дар ниҳоят ором
хоҳад монд. Зарурати зарурӣ барои ноил шудан ба
муваффақияти дилхоҳ мубориза бурдан бо қувваҳои
сершумор, ҳам дохилӣ ва ҳам беруниро тақозо мекунад.
Ин қувваҳо бемайлони кор мекунанд, то шуморо аз ҳама
.гуна дастовардҳои воқеан муҳим маҳрум кунанд

* * *

Кӯшиш кунед, ки дар ҳама ҳолатҳо ором бошед ва
бигзор тухми сулҳи шумо бо шодмонӣ ва табассуми
қаноатмандӣ шукуфад

* * *

Ҳатто бузургтарин авлиё ба наҷоти комил ноил
намешаванд, агар онҳо муваффақияти худро -
таҷрибаҳои рӯҳонӣ ва дониши олии худро - бо дигарон
мубодила накунанд ва ба онҳо дар расидан ба фаҳмиши
рӯҳонӣ кумак накунанд. Аз ин рӯ, онҳое, ки ба чунин
марҳилаҳо расидаанд ва ба чунин ҳолатҳо расидаанд,
мехоҳанд ба онҳое, ки ба он ниёз доранд, фаҳмиш
диҳанд. Агар шумо муваффақияти ҳақиқиро хоҳед, на
танҳо хушбахтии худ, балки хушбахтии дигаронро низ
.таъмин хоҳед кард

* * *

Ҳар касе, ки ақл дорад, метавонад пул кор кунад,
аммо агар онҳо дар дилашон муҳаббат дошта бошанд,
онҳо ҳеҷ гоҳ ин пулро барои мақсадҳои худхоҳона
истифода намебаранд; баръакс, онҳо онро бо дигарон
мубодила мекунанд. Пул дар дасти худхоҳон ва бахилон
лаънат ва бадбахтӣ ва дар дасти онҳое, ки дили
меҳрубон ва рӯҳи саховатманд доранд, баракат ва тӯҳфа
.аст

* * *

Шояд касе метавонад муддати тӯлонӣ хомӯш
бимонад ва аз сӯҳбат бо оилааш худдорӣ кунад,
гарчанде ки ин шахс метавонад ба сатҳи муайяни
оромии ботинӣ ноил гардад, рафтори ӯ худхоҳона аст ва

ба хушбахтии оилааш зарар мерасонад. Онҳоро воқеан муваффақ ҳисобидан мумкин нест, агар наздиконашон низ аз дастовардҳои онҳо баҳра набаранд. Ба ҳамин монанд, ба даст овардани муваффақияти моддӣ на танҳо ҳуқуқи мо барои баҳра бурдан танҳо ба шукуфӣ аст; он инчунин масъулияти ахлоқии моро дар назди дигарон барои кӯмак ба онҳо дар беҳтар кардани шароити молиявӣ ва зиндагии онҳо дар бар мегирад

* * *

Ман дар паси деворҳои вичдони покам ҳифз шудаам, гузаштаи торикро сӯзондаам ва танҳо ба имрӯз нигаронам

* * *

Имрӯз ман дарк мекунам, ки ман бо нури некиҳои бузургтарин як ҳастам ва ман барои онҳое, ки бо мавҷҳои баҳри ғам мубориза мебаранд, машъал ҳастам

* * *

Вобаста ба орзуҳои худ дар зиндагӣ, одамон дар бораи муваффақият назарҳо ва назарияҳои гуногун доранд. Шунидан аз он ки баъзе одамон муваффақиятро бо дуздӣ баробар мекунанд ва мегӯянд: "Ў дузди муваффақ буд!". Ин таъкид мекунад, ки муваффақият дар ҳама шаклҳо ва навъҳои он матлуб ва ҷустуҷӯшаванда аст. Аммо, муваффақияти мо набояд ба дигарон зарар расонад

Меъёри дигари муваффақият низ вучуд дорад: вақте ки мо метавонем барои худ натиҷаҳои мувофиқ ва судманд ба даст орем, мо бояд дигаронро низ дар муваффақияти худ шомил кунем ва самарайи онро бо онҳо мубодила кунем

Муваффақият маънои қаноатмандӣ ва қаноатмандии инсонро дар муҳити зисти худ дорад. Муваффақияти воқеӣ натиҷаи амалҳое аст, ки бар асоси принципҳои адолат бунёд ёфтаанд ва он хушбахтӣ ва некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи

хушбахтии худи шахс дар бар мегирад. Агар мо ин
принсипро ба ҳаёти моддӣ, зеҳнӣ, ахлоқӣ ва маънавии
худ татбиқ кунем, мо таърифи пурра ва ҳамаҷонибаи
.муваффақиятро хоҳем дошт

* * *

Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо дарозӣ, паҳнӣ ва зичиро
дарк мекунем, аммо сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он
андозаҳо вуҷуд надоранд; ҳама чиз равшан ва шаффоф
аст - ҳама чиз шуур ва дарк аст Ҳисси мазза дарк аст,
ҳамон тавре ки ҳисси бӯй низ ҳаст Ҳиссиёт, андеша ва
бадани мо ҳолатҳои шуур мебошанд Ҳамон тавре ки мо
метавонем дар хобҳо бубинем, бишнавем, бӯй кунем,
бичашем ва ламс кунем, дар он сатҳи болотар низ мо
.ҳамаи ин эҳсосотро тавассути шуури пок эҳсос мекунем

* * *

Эй Парвардигор, моро бо эҳсоси наздикии Худ
хушбахт гардон, моро аз занҷирҳои хоҳишҳо раҳо кун ва
ба мо шодмонии ботинӣ ато кун, ки аз таҷрибаҳои
зиндагӣ ва рӯйдодҳои тағйирёбандаи он таъсир
.нагирад

* * *

Вақте ки ақли мо бо дарки олий ҳамоҳанг аст, шуури
рӯҳонӣ дар мо бедор мешавад ва мо мӯъҷизаҳои аҷиби
.ҳикмат ва муҳаббати илоҳиро эҳсос мекунем

* * *

Агар мо Худоро пурра дӯст дорем ва бо тамоми ақлу
дили худ ба Ӯ рӯй оварем, мо худро ба Ӯ наздик ҳис
хоҳем кард ва хоҳем ёфт, ки Ӯ бузургтарин паноҳгоҳи
.амният дар ҳаёт аст

* * *

Дар фазои ҳолӣ ва бузурги зоҳиран ҳолӣ, як
пайванди кайҳонӣ ва ҳаёти абадӣ вуҷуд дорад, ки моро
бо ҳама мавҷудоти зинда ва ғайризиндаи коинот
муттаҳид мекунад - мавҷи ҳаёти олий, ки аз тамоми вуҷуд
ҷорӣ мешавад. Ҷовидонӣ ҳонаи ҳақиқӣ ва макони

доимии мост ва вучуди мо дар ин баданҳо муваққатӣ
аст, мисли як таваққуфи кӯтоҳ барои корвоне, ки дар
.биёбон сафар мекунад

* * *

Вақте ки мо худро бо қувваҳои эҷодии рӯҳ ҳамоҳанг
мекунем, мо бо ақли ҷаҳонӣ ва бепоён, ки қодир аст
моро роҳнамоӣ кунад ва мушкилоти моро ҳал кунад,
пайваст мешавем. Қудрати эҷодӣ аз бузургтарин манбаи
вучуди мо ба сӯи мо пайваста ҷорӣ мешавад ва ба мо
имкон медиҳад, ки дар ҳама гуна соҳаи фаъолияти худ
.ба муваффақияти эҷодӣ ноил шавем

* * *

Муҳаббат дар муҳити эътимод, таҳаммулпазирӣ ва
эҳтироми мутақобила рушд ва шукуфой меёбад

* * *

Эй Парвардигор, моро бо нури андешаҳои пок ва
одатҳои нек баракат деҳ, то ки агар торикии одатҳои
бад ва андешаҳои қачрав ба мо наздик шавад, он
фавран пароканда шавад ва ба мо кӯмак кун, ки Туро бо
муҳаббати амиқе дӯст дорем, ки на иллюзияҳои моддӣ
ва на васвасаҳои дунявӣ моро дом афтонанд ё ақлу
.дилҳои моро забт накунад

* * *

Чизҳое, ки ба осонӣ ба даст оварда мешаванд, кам
арзишманданд. Мо инро аз омӯзиши ҳаёти мардон ва
занони бузург ва ҷӣ гуна онҳо бо рушди истеъдодҳои
худ, иҷрои вазифаҳои худ, ташаккули арзишҳои ахлоқии
худ, омӯзиши амиқ ва канорагирӣ аз худҳои бузург
шуданд, медонем. Натиҷаҳо ва дастовардҳои ба даст
овардашон нисбат ба кӯшишҳое, ки анҷом додаанд,
.бениҳоят бузургтар буданд

* * *

Озодии ҳақиқӣ дар озодии интиҳоб аст, ки бо хирад
роҳнамоӣ мешавад ва бо фаҳмиш, дурустӣ ва иродаи
.устувор дастгирӣ карда мешавад

* * *

Вақте ки шумо ирода, азму ирода ва дарки
бошуурунаи худро бедор мекунед, қувваҳои ноаён аз
шуури оӣ - тавассути дарки рӯх - озод мешаванд, то ба
шумо кӯмак расонанд ва бо ёрии Худо роҳроеро, ки ба
сӯи тасалли ва хушбахтии равонӣ мебаранд, равшан
.кунанд

* * *

Инсон бояд бо саъю кӯшиши худ роҳҳои рӯхро
кушояд. Ҳеҷ кас бо ихтиёри худ ранҷу азоб ва
бадбахтиро бар сулҳу хушбахти интиҳоб намекунад.
Нодонӣ решаи ранҷу азоб ва монеаест, ки бояд
бартараф ва бартараф карда шавад. Нодонӣ алафи
бегонаи зараровар аст, ки решаҳои амиқ дорад ва дар
боғи башарият мерӯяд ва растаниҳои хуб ва судмандро
аз байн мебарад. Нодонӣ бояд бо иродаи бепоён ва азми
қатъӣ мағлуб карда шавад. Хоки ақл бояд бо тамаркузи
дақиқи зеҳнӣ [ба мусбат] ва тухмиҳои хуб бо оби имон
обёрӣ карда шаванд. Вақте ки нурҳои ҳаёти ва гарми
муҳаббат медурахшанд, тухми некӣ месабзад ва
алафҳои паразитиро мағлуб мекунад, зеро торикӣ дар
.ҳузури нур вучуд дошта наметавонад

* * *

Лаззатҳои чизҳои моддӣ пажмурда ва нопадид
мешаванд, аммо шодмонии илоҳӣ ҳеҷ гоҳ хира
намешавад. Ин як хушбахтии илоҳӣ аст, ки беохир ва аз
.тавсиф берун аст

* * *

Мо ҳеҷ гоҳ набояд барои ба даст овардани хушбахти
аз усулҳои нодуруст истифода барем ва инчунин набояд
оромӣ ва сарвати маънавии даруни худро барои ёфтани
роҳати ҳаёли ва ҳаёти дурахшон, ки метавонад бо
амалҳо ва рафторҳои дӯзахӣ бо таъсири харобиовар дар
.пеши мо овезон карда шавад, тарк кунем

* * *

Оромӣ беҳтарин камера барои сабти ҳузури илоҳӣ
аст. Тавассути линзаи оромии пок ва дақиқ мутамарказ,
.тасвири муборак бо возеҳии комил пайдо мешавад

* * *

Дар асл, тамоми ҳикмат дар дохили худ шумост ва
.танҳо ба шумо лозим аст, ки аз он огоҳ бошед

* * *

Қаноатмандӣ дар такмили худ аст, то дигарон
шуморо ҷустуҷӯ кунанд, на шумо онҳоро. Муҳаббат ва
дӯстӣ бояд бидуни интизорӣ ё талаб дар иваз дода
шавад, зеро интизорӣ боиси кина ва талхӣ мегардад.
Ҳатто ҳангоми кӯшиши такмили худ, инсон бояд танҳо,
дар амн ва дар оромӣ дар қалъаи фазилат ва арзиши
.худ бошад

* * *

Бигзор шаршараҳои шодӣ ва некбинӣ ҳамеша аз
дилам ҷорӣ шаванд ва бигзор обҳои тароватбахши онҳо
.ба ҳамаи онҳое, ки ман вомехӯрам, таъсир расонанд

* * *

Шодмонии рӯҳонӣ дар рӯҳ хоҳиши кӯмак ба
дигаронро аз ҳар ҷиҳат ба вуҷуд меорад ва қобилияти
қадр кардани лаззатҳои покизаи ахлоқиро, ки ба
хушбахтӣ оварда мерасонанд, инкишоф медиҳад ва бо
.ин васила майл ба лаззатҳои хомро коҳиш медиҳад

* * *

Новобаста аз он ки нақши шумо то чӣ андоза хурд
бошад, он аз ҷиҳати саҳмгузорӣ дар муваффақияти
намоишномаи кайҳонӣ, ки рӯҳҳо дар сахнаи ҳаёт иҷро
мекунанд, ба мисли бузургтарин нақшҳо муҳим боқӣ
.мемонад

* * *

Шуури умумиҷаҳонӣ як шуури мутлақ ва беохир аст,
ки худро доимо нав мекунад ва дар эҷодиёти худ беохир
аст ва тавассути шумо кӯшиш мекунад, ки ҷанбаи
.беназири худро ифода кунад

* * *

Агар шумо ҳатто як бор муҳаббати илоҳиро
бичашед, ҳаргиз аз он даст нахоҳед кашид, зеро дар
.тамоми коинот ҳеҷ чизи дигаре ба он монанд нест

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба марҳилаҳои хеле
пешрафтаи рӯҳонӣ расидаанд, то ба дараҷае ки онҳо
танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯҳонӣ ба гунаҳкорон
қаноат намеkunанд, балки метавонанд - бо файз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯҳонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, таъмин кунанд

* * *

Ҳама амалҳои нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағзи сар
ҷойгиранд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои нек ё
бад зоҳир мешаванд. Шахсе, ки аз сабаби пур шудани
ҳуҷайраҳои мағзи сараш аз қудрати ин одатҳо азият
мекашад, метавонад худро тавассути ирода, мулоҳиза,
дуои самимӣ ва тасдиқи мусбати пайваста озод кунад,
то он даме ки ҳамаи одатҳои номатлуби онҳо ба одатҳои
неки сулҳ ва оромӣ табдил ёбанд. Ин вақте руҳ медиҳад,
ки қувваи ҳаётии дуруст равонашуда барои тағир
додани табиати ғайримуқаррари ҳуҷайраҳои мағзи сар
кор мекунад, то ин ҳуҷайраҳо аз ҳама чизҳои нек, нек ва
.зебо пур шаванд

* * *

Дарк чашми ботинӣ, биниши рӯҳ ва телескопи дил
.аст. Он тавозуни байни оромии ақл ва покии вичдон аст

* * *

Ҳар рӯз мо манзараҳои гуногунро мебинем ва ҳар
рӯз дарси навро барои омӯхтан меорад. Интизор
меравад, ки инсон дарсро бо тамаркуз ба ҳадафи ниҳии
вучуди худ, яъне шинохти манбаи вучуди худ ва пояи
.ҳаёти худ, биомӯзад
Биёед кӯшиш кунем, ки ғаму андӯхҳои гузаштaro
фаромӯш кунем ва азм кунем, ки ба онҳо диққат

надиҳем. Бо азми қавӣ ва иродаи фаъол, биёед ҳаёти
худо навсозӣ кунем, муваффақиятҳои худро афзун
гардонем ва дар худ одатҳои хуб ва хислатҳои некро
.парвариш диҳем

Худо қуввати ман аст ва ман ба ягон қуввати дигар
бовар надорам

Дар муборизаҳои зиндагӣ то охир истодагарӣ кунед
ва ҳеҷ гоҳ таслим нашавед. Ҳеҷ гоҳ нагӯед: "Ман роҳро
ёфта наметавонам, бинобар ин кӯшиш карданро бас
мекунам." Агар хато карда бошед, роҳнамоӣ пурсед,
аммо ҳеҷ гоҳ кӯшиш карданро бас накунад. Бисёриҳо
ҳангоми дучор шудан бо монеаҳо шикастро қабул
мекунанд. Касоне, ки ноком мешаванд, бояд бо одамони
муваффақ муошират кунанд, на бо нокомиҳо. Барои
муваффақ шудан қатъиян кӯшиш кунед; бигзор ин
.фалсафаи шумо дар зиндагӣ бошад

Ҳар рӯз мо бояд қувваи ҷисмонии худро тақвият
диҳем, қувваи зеҳнии худро афзун кунем ва ҳуди воқеии
худо тавассути мулоҳиза, тафаккури солим ва кори
мусбат ва самаранок, ки ба бадан, ақл ва рӯҳ якҷоя
.фоида меорад, бишносем

Вақте ки шумо мехоҳед одати хубро ташаккул
диҳед ё одати бадро тарк кунед, ба ҳуҷайраҳои мағзи
сар, ки дар онҳо механизмҳои одатҳои гуногун
ҷойгиранд, тамаркуз кунед. Барои ташаккул додани
одати хуб, аввал оромона нишинед ва мулоҳиза ронед ва
.роҳнамоии илоҳиро ҷӯед

Ақли худро ба маркази ирода дар пешонии худ,
байни абрӯвонатон равона кунед ва одатеро, ки мехоҳед
дар мағзи худ ҷорӣ кунед, қатъиян тасдиқ кунед. Вақте
ки шумо мехоҳед одатҳои бадро аз байн баред,
таваҷҷӯҳи худро ба маркази ирода низ равона кунед ва
қатъиян тасдиқ кунед, ки ҳама чуқуриҳое, ки ин одатҳо
.дар он ҷо реша давондаанд, аз байн мераванд

Бо тамаркуз ва ирода, шумо метавонед ҳатто
ҷавфҳои амиқи одатҳои кӯхнаи реша давондаро нест
.кунед

Ба худ борҳо тасдиқ кунед, ки шумо қудрати ирода
доред, ки одатҳои носолихро аз мағзи худ решақан
кунед. Беҳтарин вақт барои ин тасдиқ субҳи барвақт
аст, вақте ки қудрати ирода ва тамаркузи шумо дар авҷи
худ қарор дорад. Ба худ тасдиқ кунед, ки шумо аз ҳама
гуна амрҳо озод ҳастед ва рӯзе шумо хоҳед дид, ки бо
ёрии Худо, воқеан худро аз одате, ки мехоҳед тарк
.кунед, озод кардаед

Аз ҳар чизе, ки метарсед, онро аз фикрҳои худ дур
кунед ва ба Худо вогузored. Имони худро ба Худо
мустаҳкам кунед ва ба он эътимод кунед, ки Ӯ қодир аст
ба шумо кумак кунад ва бидонед, ки бисёре аз ранҷу
.азоб аз нигаронӣ ва изтироб сарчашма мегиранд
Чаро шумо бояд ҳоло азоб кашед, вақте ки чизе, ки
шумо аз он метарсед, ҳанӯз рух надодааст? Азбаски
аксари изтиробҳои мо аз тарс бармеоянд, агар мо тарсро
аз ҳаётамон дур кунем, худро озод ҳис хоҳем кард ва
.шифоёбӣ фавран хоҳад буд

Ҳар шаб, пеш аз хоб рафтани, ба худ итминон диҳед,
ки Худо бо шумост, шуморо муҳофизат ва назорат
мекунад. Тасаввур кунед, ки нури муҳофизатии Ӯ
шуморо аз ҳар тараф ихота кардааст ва шумо ҳимояи
.аҷоиби Ӯро эҳсос хоҳед кард
Дар ин намоишномаи кайҳонӣ, одамони ҳама
наҷодҳо драмаи ҳаётро дар сахнаи замон намоиш
.медиханд

Мо бояд маънои ҳаётро дарк кунем, бе он ки ба
нақшҳои муваққатии худ аз ҳад зиёд банд шавем ё ба
онҳо аз ҳад зиёд диққат диҳем. Фаҳмиши мо аз ҳаёт

аксар вақт таҳриф ва нодуруст аст, зеро мо онро бо
чашми худхоӣ ва дурнамои маҳдуд мебинем; агар мо бо
чашми рӯҳ нигоҳ мекардем, чизҳоро аз нуқтаи назари
.комилан дигар медидем

Вақте ки мо чашми хирадро мекушоем, нури
фарогири Худоро мебинем ва дар он нур мо табиати
рӯҳонии худро дарк мекунем, ки инъикоси табиати
шуури умумичаҳонӣ аст, ки тамоми зарраҳо ва қисмҳои
.коинотро фаро мегирад

Ҳақиқатҳои рӯҳонӣ моро ихота мекунанд, дарҳои
чашмони пӯшидаи моро мекӯбанд ва моро водор
мекунанд, ки ба ҷои торикӣ рӯшноиро бубинем, бо хирад
амал кунем, на бо нодонӣ, дилҳои худро бо муҳаббат пур
кунем, на бо нафрат ва дар барқарор кардани сулҳ ва
овардани фаровонӣ ва амният ба ҷаҳони худ ҳамкорӣ
кунем. Вақте ки мо ин корро мекунем, нодонӣ аз байн
меравад, тафовутҳои дунявӣ аз байн мераванд, мо
ягонагиро дар гуногунрангӣ хоҳем дид ва бо иродаи
.илоҳӣ бештар ҳамоҳанг хоҳем шуд

Муносибати мо бо Худо сард ё бемуҳаббат нест, ба
монанди муносибати байни корфармо ва корманд. Мо
фарзандони Ё ҳастем ва ғамхориҳои Ё ба мо доимӣ аст; Ё
ҳамеша ба мо гӯш медиҳад. Мо қисми ҷудонашавандаи
вучуди Ё ҳастем ва муносибати мо бо Ё зинда ва пурҷӯшу
хурӯш аст. Ё ба мо сарвати бепоёни муҳаббат, фаҳмиш,
фаҳмиш, иродаи нек ва қувваи рӯҳониро ато кардааст,
.аммо аксари мо ин сарватро ба ҳеҷ чиз сарф накардаем
Худо меҳаҳад, ки мо дар амният, сулҳ ва ҳамкориҳои
дӯстона зиндагӣ кунем, чунон ки ба аъзои як оилаи
бошараф ва меҳрубон муносиб аст, аммо тамаъ ва
ҳисобҳои худхоҳона дар рӯҳи одамон реша давонда,
реша давондаанд ва боиси тафриқа дар байни оила
.шудаанд

Худо меҳаҳад, ки мо оғо бошем, аммо мо ғулом
буданро интиҳоб кардаем. Инсоният аз ҳонаи осмони

худ дур шудааст ва бихишти ботинии эҳсоси наздикӣ ба
Худо ва наздикии Худо ба мо аз даст додааст ва он бе
кӯшиши шахсӣ наметавонад ин бихиштро барқарор
кунад. Худо моро ба сурати Худ офаридааст, аммо ин
.ҳақиқат аз зеҳни мо дур шудааст

Мо ба ҳаёли он таслим шудаем, ки сарнавишти мо
сахтӣ ва сарнавишти мо нобудӣ аст ва мо бояд пардаи
хаёлро бо ханҷари хирад пора кунем, то ҳақиқати
.дурахшони паси пардаро бубинем

Худо дар тӯли ин солҳои тӯлони умрам маро бо
хушбахтӣ баракат додааст. Новобаста аз он ки одамон
табассуми қаноатмандиро дар чеҳраи ман мебинанд ё
не, шодмонии илоҳӣ ҳамеша бо ман аст ва маро ҳеҷ гоҳ
тарк намекунад. Дарёи бузурги хушбахтӣ пайваста дар
зери реги шуури ман ҷорист ва ҳамчун чашмаҳои
мубораке, ки боғҳои ҳаёти маро об медиҳанд, ҷорӣ
.мешавад

На таҳаввулоти ногаҳонии зиндагӣ оромии маро
халалдор карда наметавонад, на арвоҳи марг хушбахтии
.рӯҳонии маро аз байн бурда наметавонад

Доимӣ ва тағйирнопазир кардани ин ҳолат душвор
буд, аммо самари рӯҳе, ки ман ҳоло аз он баҳра мебарам
ва бо дигарон мубодила мекунам, ба тамоми кӯшишҳои,
.ки ман ба он сарф кардам, меарзид

Ман фикр мекунам ва аз ҷониби рӯҳи илоҳӣ
роҳнамоӣ карда мешавад. Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар
зиндагӣ набуд, балки ба бародарону хоҳарони худ дар
инсоният хизмат кардан аст. Аз ин рӯ, Худо барои ман
дарҳои зиёди некиро боз кардааст, то худро таъмин
кунам ва рисолатамро иҷро кунам. Ва ҳар вақте ки ба
.ман кӯмак лозим шавад, Худо онро ғавран медиҳад
Орзуи ягонаи ман ин аст, ки ба шумо хизмат кунам
.ва аз ин рӯ ман дар ин ҷо ҳастам

Қудрати Худо дар ҳаёти шумо низ амал мекунад.
Вақте ки имонатон мустаҳкам мешавад ва дарк мекунад,

ки сарвати ҳақиқӣ на аз муваффақияти моддӣ, балки аз
Худои Қодир ба даст меояд, шумо ин ҳақиқатро худатон
.эҳсос хоҳед кард

Ҳар лаҳзае, ки шумо бо Худо мегузаронед, барои
манфиати ниҳони шумо хоҳад буд ва ҳар чизе, ки шумо
аз рӯи муҳаббат ва барои хушнудии Худо ба даст
меоред, дар сабти абадиёт барои шумо навишта
.мешавад

Ба танҳони андешаҳои амиқатон паноҳ баред ва аз
оромии ҷоришаванда аз чашмаи хомӯшӣ лаззат баред
Агар мо корҳои нек бикорем, шодӣ ва баракатро
дарав мекунем ва агар корҳои бад бикорем, навъҳо ва
дараҷаҳои гуногуни бӯҳронҳо ва мушкилотро дарав
.мекунем

Ҳар як амали нек мисли тешаест, ки бо он мо хоки
шуурро кофта, чашмаи шодмонии илоҳиро ошкор
.мекунем

Биомӯзед, ки ба баҳри худшиносӣ ва таҳқиқ ғўтавар
шавед, хоҳ дар робита бо китобҳои хуб, эътиқод,
мушкилот, фалсафа ё шодмонии ботинӣ бошад ва дарк
кунед, ки танҳони муқаррарӣ [тафаккур] нархи
.хушбахтии ҳақиқӣ аст

Гарчанде ки зиндагӣ пешгӯинашаванда, пурғавғо ва
пурасрор, пур аз шубҳаҳо ва ҳар гуна мушкилот ва
нооромӣҳо ба назар мерасад, мо зери ғимояи доимии
Худо мемонем. Мо набояд вазъиятро муболиға кунем ё
дар муқобили рӯйдодҳо оромии худро аз даст диҳем,
зеро агар мо ба ваҳм иҷозат диҳем, ки моро фаро гирад,
ба бадӣ қудрат мебахшем ва решаҳои онро амиқтар
мекунем, ки дар хоки тарс ва изтироб мерӯянд ва
.нашъунамо меёбанд

Ҳар шаб аз худ бипурсед: Шумо чӣ қадар вақтро бо
Худо гузарондед, чӣ қадар андеша кардед, чӣ қадар ба
дастовардҳо ноил шудед, чӣ қадар барои дигарон кор
?кардед ва чӣ қадар хоҳишҳои худро идора кардаед

Мо набояд интизор шавем, ки дар озмоишҳои
зиндагӣ хушбахтӣ ва оромии пайдор пайдо кунем;
баръакс, мо бояд онҳоро дар дохили худ ҷустуҷӯ ва
кашф кунем. Сипас, новобаста аз он ки мо бо кадом
таҷрибае рӯ ба рӯ мешавем, мо бо онҳо ҳамон тавре
муносибат хоҳем кард, ки таҷрибаҳои каси дигарро дар
.филм тамошо мекунем, хоҳ гуворо бошад, хоҳ дарднок

Агар инсон ба ақлаш иҷозат диҳад, ки ин корро

кунад, метавонад тамоми таҷрибаҳои худро ба
озмоишҳои дарднок ва нохуш табдил диҳад. Онҳо
метавонанд аз саломатии хуб баҳра баранд, аммо
арзиши онро қадр накунанд. Аммо агар онҳо бемор
шаванд, худро фурӯтан мекунанд ва неъматҳои
некӯаҳволиро қадр мекунанд. Мо бояд ба лутфи Худо
эътироф кунем ва аз неъматҳои ӯ, ки ӯ ба мо медиҳад,
шукр гӯем, бе он ки интизори шароити номусоид барои
.шукргузорӣ ва эътирофи ҷаъли ӯ бошем

Зиндагӣ бояд омехтаи андеша ва амал бошад. Вақте

ки инсон мувозинати равонии худро аз даст медиҳад,
дар баробари ҳуҷуми нигарониҳо, абрҳои ғам ва дарди
дард осебпазир мешавад. Ва агар онҳо кӯшиш кунанд,
ки қонунҳои саломатӣ, шукуфӣ ва хирадро вайрон
кунанд, ногузир аз беморӣ, камбизоатӣ ва нодонӣ азоб
.мекашанд

Мо бояд ниятҳои худро пок ва ангеҷаҳои худро пок

нигоҳ дорем ва ба тарзе амал кунем, ки ба мо оромии
хотир меорад ва нагузорем, ки шароити зиндагӣ оромии
.моро ҳалалдор кунад ва хушбахтии моро аз байн барад

Дилҳои ғамгин ва андешаҳои шикаста маро ҷалб
мекунанд, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза дуранд
Ҳудудҳои салтанати дурахшони муҳаббати худро

васеъ кунед, то тадриҷан оила, ҳамсоягон, ҷомеа,
кишвари худ ва ҳамаи кишварҳо ва махлуқоти бошуурро
.дар бар гиред

Мо инчунин бояд ақли худро тақвият диҳем ва бори
заъфи зеҳнӣ ва ахлоқиро, ки аз солҳо ва наслҳо мерос
гирифта шудааст, рад кунем. Ин ифлосиҳо бояд дар
оташи азму иродаи нав ва амали созанда сӯзонда
шаванд. Бо ин равиши созанда, шахси воқеан содиқ
.метавонад ба уфуқҳои озодаи ва озодаи бирасад
Қудрати бепоёни худро дар дохили худ фаъол
созед, то ки шумо нақши бонуфузи худро дар саҳнаи
.ҳаёт бозӣ кунед

Ҳамин ки инсон ба ғайр аз Худо ба парастии молу
мулк, пул, шӯҳрат ё чизи дигаре шурӯъ мекунад,
бадбахтӣ насиби онҳо мегардад. Касоне, ки тамоми
таваҷҷӯҳи худро ба ин чизҳо равона мекунанд, дар асл
онҳоро парастии мекунад ва аз ин рӯ, онҳо ба Худо
наздик намешаванд, балки аз ӯ дур мешаванд. Аммо
онҳое, ки Худоро меандешанд, дар бораи ӯ мулоҳиза
мекунад ва дар дил бо ӯ муошират мекунад, ба ӯ
наздик мешаванд ва дар муоширати хомӯшонаи худ бо ӯ
.шодмонии ботиниро эҳсос мекунанд

Танҳо Худо қодир аст орзуҳо ва умедҳои инсонро
барои хушбахтии пайдор амалӣ созад. Аз ин рӯ, набояд
ба ҳеҷ чиз иҷозат дода шавад, ки ҷойгоҳи Худоро дар
.дил ишғол кунад

Рамзҳои муқаддасе ҳастанд, ки метавонанд ба
ҷӯянда дар ёд доштани Худо ва наздик шудан ба ӯ
кумак кунанд. Аммо, агар шахс ба парастии ин рамзҳо
шурӯъ кунад, зарари онҳо аз фоидашон зиёдтар хоҳад
буд. Ибодат бояд танҳо ба Худо равона карда шавад,
.зеро ҳеҷ чизи дигаре сазовори парастии нест

Новобаста аз хусусияти ибодати расмӣ, он барои
Худо мақбул аст, ба шарте ки ибодаткунанда онро бо
огоҳии маънавӣ ва орзуи ӯ анҷом диҳад. Аммо, бисёриҳо
моҳияти ибодатро дарк намекунад ва андеша ва дили
онҳо аз Худо ба расму оинҳо равона мешавад ва аз ин
.рӯ, аз ибодати худ фоидаи зиёд намегиранд

Парастандагони ҳақиқӣ намегузоранд, ки шуури худ

ба ягон тасвир ё шакл маҳдуд шавад, балки онҳо бо муҳаббати амиқтарин ва таваҷҷӯҳи пурра ба рӯҳи илоҳӣ .дар паси ҳама тасвирҳо ва шаклҳо тамаркуз мекунанд
Худо мутлақ ва беохир аст ва ҳеҷ тасвир ё ҳайкал

наметавонад Ёро дар бар гирад

Метавон гуфт, ки Худо худро дар ҳар касе, ки Ёро самимона дӯст медорад ва бо Ё дар ҳамоҳангӣ аст, зоҳир мекунад, зеро Ё дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва аз ин рӯ, дар ҳама ҳузур дорад. Аммо, на ҳама қобилияти зоҳир кардани ҳузури илоҳиро доранд. Офтоб ҳам ба ангишт ва ҳам ба алмос баробар медурахшад, аммо алмос нури офтобро қабул ва инъикос мекунад, дар ҳоле ки ангишт

...наметавонад

Ба ҳамин монанд, ҳамаи одамон дар нури Худо фарқ шудаанд, аммо танҳо чанд нафар метавонанд ин нурро қабул кунанд ва онро дар афкор ва амалҳои худ инъикос кунанд. Барои ин, онҳо бояд худро тавассути мулоҳиза

.ва пайравӣ аз таълимот ва аҳкоми илоҳӣ пок кунанд

Вақте ки мо номи Худоро ба забон меорем, мо бояд

аз гуфтаҳои худ амиқ ва самимона огоҳ бошем. Агар

шумо ҳангоми дуо ба андешаҳои одамон назар мекардед, мефаҳмидед, ки аксарият дар бораи ҳама чиз

ба ҷуз Худо фикр мекунанд, ҳарчанд онҳо номи Ёро ба

.забон меоранд! Чунин дуо бесамар ва беарзиш аст

Вақте ки мо дуо мекунем, мо бояд кӯшиш кунем, ки

тамоми ақли худро ба Худо равона кунем, на ин ки танҳо

номи мубораки Ёро такрор кунем ва дар айни замон

фикрҳои худро парешон кунем. Яке аз холаҳоям дуоҳои

худро дар рӯи лавҳаҳои дуо мехонд, ки кам аз дасташ меомаданд. Аммо рӯзе ӯ ба ман иқрор шуд, ки бо вучуди

ин одати дуогӯӣ барои чиҳил сол, Худо ба дуоҳои ӯ

иҷобат накардааст. Таваҷҷубовар нест! "Дуоҳо"-и ӯ чизе

.ҷуз одати асабонӣ набуданд

Вақте ки мо дуо мекунем, набояд ба ҷуз Худо чизеро
фикр кунем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ибодати худ
самимӣ ва дар дуоҳои худ содиқ бошем. Истифодаи
тоҷҳои дуо ва пайваста зикр кардани номи Худо вақте
комилан қобили қабул аст, ки ин амал аз дил сарчашма
гирад ва аз ҷониби самимият ва ақли мутамарказ
дастгирӣ карда шавад. Аммо, ин амал бо мурури замон
.метавонад худкор шавад

Мо бояд номи Худоро дар дилҳои худ бо орзу ва
муҳаббати илоҳӣ пичиррос занем; ин ибодати ҳақиқӣ
аст, ки ба дили Худо таъсир мерасонад. Ба забон
овардани номи Худо бо сардӣ ва ақли саргардон куфр ва
беэҳтиромӣ аст. Вақте ки кас дуо мекунад, қалб ва ақли
.ӯ бояд пур аз муҳаббати Худо бошад

Эй Парвардигор, Ту Ситораи илоҳии шимолӣ ҳастӣ,
ки бо он андешаҳои саргардони ман дар баҳри
пурталотуми озмоишҳо ва мусибатҳо роҳнамоӣ
.мешаванд

Машқ кардани тамаркузи ақл тавассути машқҳои
олии йог ба наздик шудан ба Худо, манбаи олии ҷалол ва
шукӯҳ, ҳамон тавре ки дар бораи Худо фикр кардан ва
бо Ё муошират кардан кӯмак мекунад, мусоидат
.мекунад

Муҳим аст, ки як рӯзро дар як ҳафта (агар имкон
бошад) барои тафаккур дар бораи Худо ва эҳсос кардани
оромӣ, осоиштагӣ ва оромии ботинӣ ба истироҳати
рӯҳонӣ бахшед. Вақти сарфшуда дар ин роҳ барои
мушкилот ва изтиробҳое, ки шумо дар тӯли боқимондаи
ҳафта бо онҳо дучор мешавед, як малҳами оромбахш
.хоҳад буд

Ҳар як шахс бояд ҳар ҳафта як рӯзро дар танҳой ё
"паноҳгоҳи маънавӣ" гузаронад, то захмҳо ва дардҳои
эмотсионалиро худро шифо диҳад. Вақте ки он рӯз ба
рӯзи оромӣ, шодӣ ва қаноатмандӣ табдил меёбад, шумо
.онро ҳафта ба ҳафта бесаброна интизор хоҳед шуд

Танҳой нархи бузургӣ аст. Шумо аз натиҷаҳои
аҷоиб, ки тавассути ин паноҳгоҳи рӯҳонӣ ва
пайваستшавӣ бо рӯҳ ва бо Худо барои ақл, бадан ва рӯҳи
шумо ба даст оварда мешаванд, дар ҳайрат хоҳед монд.
Агар шумо ба хушбахтии ҳақиқӣ орзу кунед, бояд субҳи
барвақт ҳангоми бедор шудан ва инчунин пеш аз хоб
рафтан шабона худро дар уқёнуси оромии илоҳӣ фарқ
.кунед

Донишмандони Ҳиндустон на танҳо як рӯзи танҳой,
балки зарурати мулоҳизаи оромро дар чор вақти
мушаххаси ҳар рӯз таъкид мекунанд. Субҳгоҳон, пеш аз
аз хоб хестан ва дидани касе, бояд аз оромӣ ва эҳсоси
сулҳ баҳра барад. Нисфирӯзӣ, пеш аз хӯроки нисфирӯзӣ
ақло ором кардан ва боз аз давраи оромӣ пеш аз
хӯроки шом лаззат бурдан лозим аст. Ниҳоят, пеш аз хоб
рафтан шабона, бояд бори дигар ба ҳолати оромӣ ворид
.шавад

Онҳое, ки ҳангоми танҳой ва дар тӯли ин чор давраи
рӯзона бодикқат хомӯширо риоя мекунанд, бояд бо Худо
ҳамоҳангиро эҳсос кунанд. Онҳое, ки наметавонанд
ҳамаи ин давраҳоро риоя кунанд, бояд ҳадди аққал
соатҳои субҳ ва шомро ба ин кор бахшанд. Бо ин роҳ,
ҳаёти онҳо ба сӯи беҳтар тағйир меёбад ва онҳо
хушбахтии ҳақиқиро эҳсос хоҳанд кард; таҷриба
.беҳтарин далел аст

Агар шумо чекҳоро бе гузоштани маблағи кофӣ
барои пӯшонидани суратҳисоби бонкии худ менависед
ва имзо мекунед, пулатон тамом мешавад. Ҳамин чиз ба
ҳаёти шумо низ дахл дорад. Агар дар суратҳисоби ҳаёти
худ мунтазам пул нагузоред, энергияи шумо тамом
мешавад, оромии шумо нопадид мешавад ва хушбахтии
шумо бухор мешавад. Хулоса, шумо дар ниҳоят аз
муфлисшавии эмотсионалӣ, рӯҳӣ, ҷисмонӣ ва маънавӣ
азият мекашед. Аммо мулоҳизаи амиқи ҳаррӯза дар

бораи Худо суратҳисоби эмотсионалии шуморо пур
.мекунад

Чустучӯкунандаи диндор ҳар рӯз мулоҳиза мекунад,
бо тамоми муҳаббат ва орзуҳои дилаш бо Худо муошират
мекунад ва аз Ӯ илтимос мекунад, ки Худо ошкор
кунад. Агар шумо ошиқи Худо бошед ва орзуи эҳсос
кардани ҳузури Ӯро дошта бошед, бояд ақл ва ҷисми
худо дар оромии Ӯ ғарқ кунед ва ҳаёт ба шумо
табассум хоҳад кард ва корҳои шумо аз бисёр ҷиҳат
.беҳтар хоҳанд шуд

Одами ором кам хато мекунад ва дар ҷое муваффақ
.мешавад, ки ҳазорҳо дигарон ноком мешаванд
Онҳое, ки дар бораи Худо фикр намекунанд ва ба Ӯ
аҳамият намедиханд, рӯҳафтода ва бадбахт мешаванд.
Онҳо асабонӣ мешаванд ва ба мошинҳои роҳгард табдил
.меёбанд

Офтоби ҳикмат ва сулҳ дар осмони оромӣ тулӯъ
хоҳад кард ва вучуди шуморо дар нурҳои шифобахши
худ ғун хоҳад кард, ба шарте ки шумо талоши рӯҳонӣ
.кунед ва дар дилатон ба Худо мақоми аввалро диҳед

Як моҳ аз ҳамаи ситораҳо якҷоя равшантар
медурахшад. Офтоб, ки хурд ба назар мерасад, торикиро
аз масоҳате, ки миллионҳо маротиба аз худаш калонтар
аст, пароканда мекунад. Ба ҳамин монанд, як шахси хуб,
танҳо бо вучуди вучуд доштан дар ҷаҳон, ларзишҳоеро
мебарорад, ки бисёре аз ларзишҳои аз ҷониби одамони
.бад паҳншударо бартараф ва безарар мегардонанд
Рӯзи андеша бояд инчунин рӯзи истироҳати рӯҳӣ ва
ҷисмонӣ ва парвариши оромии ботинӣ бошад. Ҳар гуна
фаъолият, ки хирад ва оромиро ба бор меорад, дар он
.рӯз амали муборак аст

Дар мавриди эҳтироми волидайн, китобҳои
муқаддас ба онҳо некӣ карданро тавсия додаанд:
«Падару модаратро эҳтиром кун» ва «Ба волидайн некӣ
.«кун

Волидони инсонӣ бояд ҳамчун намояндагони Худо,
ки ба онҳо тӯҳфаи офариниши инсониятро ато кардааст,
эҳтиром карда шаванд. Модар таҷассуми муҳаббати
поки Худост, зеро модари меҳрубон дар ҷое, ки каси
дигар намебахшад, мебахшад. Падар таҷассуми ҳикмати

.Худо ва муҳофизи фарзандони Ёст
Набояд падар ва модари худро ғайр аз Худо дӯст
дошт, балки ҳамчун ифодаи муҳаббати муҳофизатӣ ва
хирадмандонаи Ё. Рӯҳи олии илоҳӣ ҳам падар ва ҳам
модар мешавад, то ба кӯдак кӯмак кунад; аз ин рӯ, бояд
.дар волидон эҳтиром карда шавад

Навиштаҳои Муқаддас инчунин моро аз куштан ба
хотири куштан огоҳ мекунанд, зеро дар ин сурат қотил
мешавад. Инсон набояд ҷони каси дигарро дар лаҳзаи
эҳсосоти шадид бигирад. Аммо, агар наздиконаш зери
хатар бошанд, бояд барои ҳифзи онҳое, ки Худо ба онҳо
супоридааст, мубориза барад, зеро дифоъ аз оила ва
.кишвари худ вазифаи муқаддас аст

Дар мавриди манъи зино, ҳадафи идеалии иттиҳоди
ҷинсӣ бояд тавлиди кӯдаконе бошад, ки ба сурати Худо
офарида шудаанд ва ифодаи муҳаббати поки ҳамсароне
бошанд, ки Худоро дар якдигар мебинанд. Онҳое, ки
танҳо дар сатҳи ҷисмонӣ зиндагӣ мекунанд, бе ягон
таваҷҷӯҳ ба муҳаббати ҳақиқӣ ё ҳадафи олии офарида
шудани хоҳиши ҷинсӣ, мувофиқи ин амр зино мекунанд.

Дар ин ҳолат, онҳо аз ҳайвоноте, ки хоҳишҳои ҷинсии
худо қонеъ мекунанд ва сипас роҳи худо пеш
.мегиранд, фарқе надоранд

Худо ин ангезаи эҷодиро дар мардон ва занон барои
ба дунё овардан ва изҳори муҳаббати ҳақиқии
мутақобила дар ҳаёти оилавӣ офаридааст ва онро
набояд сӯиистифода кард, балки онро ба як фаъолияти
.муқаддас ва дониш табдил дод

Агар шумо тавонед қудрати ҷинсиро дар вучуди худ
назорат ва тақсим кунед, шумо метавонед қобилиятҳои

бузурги зеҳниро барои навиштан, расмкашӣ ё ошкор
кардани истеъдодҳои пинҳон бо роҳҳои бешумори дигар
.инкишоф диҳед

Ва вақте ки шумо ниҳоят қодир ба назорат ва тағйир
додани фаъолияти эҷодӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ бошед, шумо
оромии бузург, муҳаббати бузург ва шодмонии
.афзояндаи рӯҳониро эҳсос хоҳед кард
Авлиёҳо ва пешвоёни рӯҳонӣ, ки фаъолияти ҷинсии
худо аз ҷиҳати рӯҳонӣ тағйир додаанд, бузургҷуссаҳое
ҳастанд, ки қодиранд дар ҷаҳон ва дар ҷустуҷӯи
эзотерикӣ барои ҳақиқат корнамоиҳои аҷиб ва
.ҳайратангезро анҷом диҳанд

Пас, истифодаи беҳтарини майли шахвонӣ баланд
бардоштани қудрати он, яъне равона кардани энергияи
он ба сӯи ҳадафи баландтар барои зоҳир кардани
ҳикмат, ормонҳои баланд ва принципҳои маънавӣ
мебошад. Кас набояд аз андешаҳои шахвонӣ лаззат
барад ё чизеро, ки манъ аст, орзу кунад. Вақте ки ин
гуна худдорӣ ба даст меояд, шахс дар бораи алоқаи
.ҷинсӣ ва ҳадафи олии он назари дуруст хоҳад дошт
Асири масъалаҳои ҷинсӣ будан маънои аз даст
додани саломатӣ, худдорӣ ва оромии зеҳнӣ ва ҳулоса,
ҳамаи унсурҳои хушбахтие, ки инсон ба онҳо ниёз дорад,
.дорад

Китобҳои муқаддас инчунин моро ташвиқ мекунанд,
ки дуздӣ накунем. Агар як гурӯҳи ҳазорнафара аз
якдигар дуздӣ кунанд, ҳар кадоме 999 душман хоҳад
дошт. Аз ин рӯ, набояд ба ҳуқуқи дигарон поймол кард
ва замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ё ягон дороии
моддӣ ё маънавии онҳоро тасарруф кард. Агар шумо
хоҳиши гирифтани он чизеро, ки аз он шумо нест, эҳсос
накунед, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиш ба шумо
хоҳад омад. Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо мешавад, вақте
ки шахс ба дигарон ҳасад мебарад. Тухми хоҳишҳои бад
бояд аз зеҳн решақан карда шавад. Фидокориҳои рӯҳонӣ

роҳест, ки ин тавр аст. Пас, инсон табиатан фаровониро
чалб мекунад ва баракатҳо аз манбаъҳое, ки медонанд
ва манбаъҳое, ки намедонанд, ба онҳо ҷорӣ мешаванд.
Ин як қонуни беайби илоҳӣ аст. Дар мавриди дуздон ва
одамони худхоҳ, онҳо тамоми умри худро ба пайгирии
дороиҳои моддӣ мегузаронанд, чашмонашон ҳамеша ба
он чизе, ки дигарон доранд, менигаранд, ҳатто агар
.ганҷинаи ҳудашон аз тилло пур бошад
Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,
.чаҳон хушбахтиро намедонад
Хушбахтӣ танҳо тавассути ҳамкориҳои маънавӣ ба
даст меояд. Он замоне ба даст меояд, ки инсон ниёзҳои
дигаронро мисли ниёзҳои ҳудаш эҳсос мекунад ва барои
дигарон низ ҳамон тавре кор мекунад, ки онҳо барои
.худашон кор мекунанд
Амри муҳими дигар ин аст, ки аз додани шаҳодати
бардурӯғ худдорӣ кунед. Зарар расонидан ба касе бо
таҳрифи ҳақиқат роҳи дигари ҳалалдор кардани
ҳамоҳангии иҷтимоӣ аст. Агар касе хоҳад, ки бо ӯ хуб
муносибат кунанд, бояд бо дигарон мувофиқан
муносибат кунад. Ҳақиқат бояд ҳамеша гуфта шавад,
аммо байни гуфтани ҳақиқат ва танҳо гуфтани далелҳо
бояд фарқ гузошта шавад. Муаррифии касе ҳамчун ланг
ё кӯр зараровар ва зараровар аст; бояд аз эҳсосоти
дигарон огоҳ бошад ва аз шарманда кардани онҳо
худдорӣ кунад. Ба ҳамин монанд, ошкор кардани
ҳақиқате, ки бе мақсади нек ба касе хиёнат мекунад,
низ нодуруст аст. Аз тарафи дигар, набояд дурӯғ гӯяд,
то аз гуфтани ҳақиқат худдорӣ кунад; баръакс, метавон
дар баъзе ҳолатҳо хомӯш монд, то аз шарманда ё зарар
.расонидан ба дигарон худдорӣ кард
Инсон бояд аз ҳасад, бемории ҳаробиоваре, ки
оромии рӯҳро меҳӯрад, эҳтиёт шавад. Ҳар қадар инсон
ба чизҳои дигарон тамасхур кунад, бадбахтӣ ва
бадбахтии ӯ ҳамон қадар бештар мешавад. Шахси

ҳасадхӯр зиндагии пур аз мушкилотро ба сар мебарад ва
ҳеҷ гоҳ таъми оромиро наметонад. Барои ӯ беҳтар аст,
ки ба худ эҳтиром гузорад, ба худаш така кунад ва
.сарвати ботинии рӯҳониро ҷустуҷӯ кунад
Шаъну шараф ва арзиши ботинии инсон аз ҳар чизе,
ки онҳо меҷӯянд ё орзу мекунанд, ки соҳиби он бошанд,
хеле бузургтар аст. Худо дар ҳар як инсон ба тарзе
зоҳир мешавад, ки дар ягон инсон дигар зоҳир
намешавад. Чехраи онҳо ба касе монанд нест ва рӯҳи
онҳо ба касе монанд нест, зеро дар дохили онҳо
бузургтарин ганҷи тамоми офариниш нуҳуфтааст ва ин
.бузургтарин ганҷи Худо
Мо меҷӯем, ки ҳаёти мо бо амалҳои нек дурахшон
ва шукуфон бошад, аз шодӣ ва хушбахтӣ бӯйнок бошад
ва дар хотираи онҳое, ки моро қадр мекунанд, абадӣ
.зинда монад

Вақте ки инсон имони дуруст дошта бошад ва
мувофиқи он амал кунад, ӯ аз онҳое, ки имон надоранд
ва дар набарди зиндагӣ вазифаҳои худро иҷро
.намекунанд, хушбахттар аст

Имони солим ва амали солеҳ (ки бо ниятҳои нек ва
ниятҳои нек дастгирӣ мешавад) ҳамеша дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ вуҷуд дорад, мавҷуд аст ва дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ нест, гум мешаванд. Аз ин рӯ, мо метавонем
хулоса барорем, ки онҳо ду шартҳои муҳими хушбахтӣ
мебошанд, ки бе онҳо ба даст оварда намешаванд.
Касоне, ки хушбахтиро меҷӯянд, танҳо бояд ин ду
унсури асосиро дошта бошанд, ки сангҳои асосӣ ва
.сутунҳои он мебошанд

Инсонҳо наметавонанд ҷузъҳои беҳири коинотро бо
хоҳиши худ идора, тағйир ё нест кунанд. Ин ҷузъҳо бо
сохтори ҳаёти инсон ба таври мураккаб печидаанд ва
инсонҳо наметавонанд дар алоҳидагӣ аз онҳо ғайриҷолиб
кунанд. Аммо, инсонҳо метавонанд ақли худро идора

кунанд, то ба ин ҷузъҳо мутобиқ шаванд ва аз зарари
.онҳо канорагирӣ кунанд

Аҷдодони мо аз мо хушбахттар буданд, на аз он
сабаб, ки онҳо нисбат ба мо чизҳо ва лаззатҳои дунявии
бештар доштанд, ё аз он сабаб, ки камтар бо мушкилоти
зиндагӣ рӯбарӯ буданд, балки аз он сабаб, ки онҳо
тавозуни равониро доштанд, ки ба онҳо тасаллӣ, оромӣ,
.қаноатмандӣ ва ба таври мухтасар хушбахтӣ мебахшид

Онҳо барои хушбахтии худ ба шароити беруна така
намекарданд ва инчунин ба шароити берунае, ки онҳоро
аз он маҳрум мекард, дода нашуданд. Эҳсосоти роҳат,
оромӣ, хушбахтӣ ва қаноатмандии онҳо табиӣ,
муқаррарӣ, солим ва пойдор буданд. Мо низ бояд ин
эҳсосотро парвариш диҳем, агар хоҳем, ки хушбахт
?бошем. Ва кӣ аз мо чунин намекунад

Сарнавишт натиҷаи амали гузаштаи иродаи озод ё
озодии интиҳоб аст. Тавассути амалияҳои гузаштаи
иродаи озод, мо сарнавишт ва тақдирро ба худ овардаем
ва оварда истодаем. Аммо, мо ба гузашта баста
нашудаем ва абадӣ бо оқибатҳои амалҳои худ маҳдуд
нестем. Мо метавонем он чизеро, ки коштаем,
баргардонем ва он чизеро, ки навиштаем, нест кунем,
агар хоҳем ва кӯшиш кунем, ки роҳи худро ислоҳ кунем
.ва сифати ҳосили худро беҳтар созем

Агар мо тухми амалҳоеро, ки оқибатҳои дарднок
доранд, нест кунем ва ба ҷои онҳо тухмиҳоеро, ки ба
табиати рӯҳ мувофиқтаранд, кишт кунем, мо бешубҳа
меваҳои хушбахтиро аз он тухмиҳои хубе, ки дар хоки
рӯҳ кошта шудаанд, мегирем. Агар мо хоҳем, ки ба
хушбахтии бештар ноил шавем ё ранҷу азобро кам
кунем, мо бояд иродаи озодро ҳоло, ҳозир ва на фардо
.истифода барем

Аз ин рӯ, шароити хушбахтӣ дар дохили инсон аст ва
ӯ бояд танҳо бо он муодилае, ки хато намекунад, ҷиддӣ
муносибат кунад ва агар ӯ беҳтарин арзёбӣ ва
муносибат бо онро анҷом диҳад, натиҷаҳо ба фоидаи ӯ
.хоҳанд буд

Эй Парвардигор, бигзор вучуди ман пур аз қуввати
Ту, қалбам пур аз ҳузури тасаллибахш ва дилсӯзи Ту,
ақлам пур аз ҳикмати Ту ва ҷони ман пур аз огоҳии
.илоҳии Ту бошад

Дар хоки дилҳои шумо тухми муҳаббат мерӯяд, он
тухмиҳоро бо оби муҳаббати умумиҷаҳонӣ ва шафқати
.умумиҷаҳонӣ об диҳед

Қудрати ақл бемаҳдуд аст ва аз ин рӯ, агар шумо
дар бораи ягон мавзӯ ба қадри кофӣ амиқ фикр кунед,
ба ҳар саволе, ки ба он мавзӯ марбут аст, ҷавоб хоҳед
.гирифт

Агар шахс тамоми кор ва фаъолияти худро барои
хидмат ба дигарон бахшад ва онҳоро бо рӯҳияи
қаноатманд анҷом диҳад, пас ӯ воқеан сазовори
.таваҷҷӯҳ ва миннатдорӣ аст

Мо набояд яктарафа бошем, балки бояд
фаъолиятҳои худро мувозинат кунем ва кор ва
вазифаҳои худро мувофиқи аҳамияти ҳар яки онҳо
.авлавият диҳем

Вазифа амалест, ки инсон онро бо шодӣ, на бо
мақсади манфиати моддӣ анҷом медиҳад ва вазифаи
.маънавӣ ва ахлоқӣ бояд дар ҳаёт дар ҷои аввал бошад

Ҳар як инсон дорои потенциали истифоданашуда
аст. Онҳо дорои ҳамаи қувваҳои зарурӣ мебошанд. Худи

ақл як қудрати олий аст ва он бояд аз одатҳо ва
.мафҳумҳои кӯҳна ва маҳдудкунанда озод карда шавад

Таъсири сайёраҳо ва ситорагон ба ҳаёти инсон аз

ҷониби қувваҳои ҷозоба ва тела байни сайёраҳо ва
.баданҳои инсон ба вучуд меояд

Андешаҳои бад инсонро ба муҳити зараровар
мебаранд, ки дар он ҷо онҳо метавонанд худро
мувофиқи хоҳишҳои худ баён кунанд. Аммо, шахс
метавонад тавассути ирода ва дар натиҷа, муҳити зисти
худ андеша ва шуури худро тағйир диҳад. Агар шахс
муддати тӯлонӣ дар муҳити зараровар бимонад, он
муҳит ба таври ноогоҳ ба ӯ таъсир мерасонад. Бо
гузашти вақт, онҳо озодии худро дар интиҳоби муҳити
солим ва солим комилан аз даст медиҳанд ва зери
таъсири манфии он муҳити зараровар қарор мегиранд.
Аз тарафи дигар, онҳое, ки иродаи қавӣ доранд, бо Худо
.дар ҳамоҳангӣ ҳастанд

Энергияи мутамаркази ақл

Вақте ки шумо нури офтобро тавассути шишаи
калонкунанда ба нуқтаи хурде равона мекунед, он гармӣ
ба вуҷуд меорад ва ин гармӣ метавонад ҷӯб, матоъ,
коғаз ва ғайраро оташ занад. Ба ҳамин монанд, вақте ки
шумо ақли худро дақиқ мутамарказ мекунед, энергияи
мутамаркази он метавонад решаҳои шубҳаро дар паси
ҳар як нокомӣ сӯзонад ва ба нури хирад имкон диҳад, ки
.дурахшон бошад

Вақте ки ақл бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва манбаи
ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг мешавад, он аз
ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои
муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузурги
Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд имкониятҳои
наверо барои муваффақият дар ҳама соҳаҳо фароҳам
.оваранд

Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз
амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайян
анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд. Азоби кунунии
онҳо аз афкор ва амалҳои, ки онҳо баён кардаанд,

сарчашма мегирад, ки дар хоки шуури онҳо реша
давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳое медиҳанд, ки
.хусусиятҳои ин афкор ва амалҳоро инъикос мекунанд
Озмоишҳо ва мусибатҳо барои шикастани шахс ё
фалаҷ кардани иродаи ӯ нестанд, балки барои он
меоянд, ки онҳо бузургии Худоро дарк кунанд ва ба
қонунҳои Ӯ эҳтиром гузоранд, ки тавассути он онҳо
метавонанд ба хушбахтии ҳақиқӣ бирасанд. Худо ин
озмоишҳои сахтро намефиристад, зеро онҳо асосан аз
ҷониби инсон сохта шудаанд. Аз инсоният танҳо он чизе,
ки талаб карда мешавад, ин аст, ки шуури худро аз хоби
ғафлат бедор кунад ва аз торикии нодонӣ ба нури
.дониш берун ояд

Аксари вақт, ҳиссиёти мо ба мо лаззатҳои
гузарандаро ваъда медиҳанд, аммо дар ниҳоят ба мо
дард ва ранҷу азоби тӯлонӣ меоранд. Аммо ғазилат ва
хушбахтии ҳақиқӣ кам ваъда медиҳанд, аммо дар
ниҳоят ба мо шодмонии пок ва пойдор мебахшанд. Аз ин
рӯ, ман хушбахтии ботинӣ ва пойдорро шодмонии
ҳақиқӣ ва лаззатҳои муваққатии эҳсосиро лаззатҳои
.оддӣ мешуморам

Вақте ки шумо аз миллионҳо мил дар кайҳон ба
Офтоб нигоҳ мекунед, он ситораи бузург аз Замин хеле
.хурдтар ба назар мерасад
Аммо, диаметри Замин тақрибан 7900 мил аст, дар
ҳоле ки диаметри Офтоб сад маротиба аз диаметри
Замин калонтар аст. Агар шумо сайёраи моро
мустақиман дар рӯ ба рӯи Офтоб ҷойгир кардан мумкин
бошад, он дар муқоиса бо Офтоб ба як нуқтаи хурд
.монанд мешавад
Биёед фарз кунем, ки майдони пурқудрати офтобӣ
то он даме, ки массаи бузурги он тамоми осмони

кабудро фурӯ мебарад, васеъ ва васеъ мешавад.
Осмоне, ки мо мебинем, танҳо як қисми хурд, дар
ҳақиқат як зарраи хурди фазоест, ки коиноти беохирро
.фаро мегирад
Ҳатто агар Офтоб ба таври номуайян васеъ ва дароз
шуданро идома диҳад ҳам, он наметавонад беохирро
.фаро гирад
Иллюзияи кайҳонии хурдӣ ва маҳдудӣ ақло аз
.дарки он бузургии кайҳонӣ маҳдуд ва монев мешавад
Ин беъътиноии мутлақ аз кучо пайдо шуд ва ҳудуди
?он дар кучост
Он ки ба андоза ва ченакҳо тобев нест, ҳеҷ ҳудуд ва
асл надорад, Худост, ки дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва дар
дуртарин нуқтаҳои кайҳон вучуд дорад. Ё дар ситораҳои
дуру дур аст. Ҳамон тавре ки дар дохили шумо ва дар
ман вучуд дорад, аз ҳар фазое, ки ишғол мекунад,
.новобаста аз он ки хурд ё калон аст, огоҳ аст

Гузашта барои аксари башарият номаълум аст, ба
истисноии чанд нафари мунаққид. Бо вучуди ин, нодонӣ
аз гузашта низ ба ғоидаи мост. Зеро агар мо ҳама
чизеро, ки дар ин ҳаёт ва дар ҳаётҳои қаблӣ кардаем,
медонистем, аз ҳаҷми зиёди амалҳои худ мафтун
мешудем ва комилан ҳайрон мешудем. Иродаи мо ҳатто
метавонад аз зарба ғалаҷ шавад ва моро аз идомаи
корҳоямон маҳрум созад ва моро гирифтори ноумедӣ
гардонад. Ҳатто дар ин ҳаёти заминӣ, фаромӯшӣ
неъматии Худост ва намегузорад, ки андеша ва эҳсосоти
мо аз хотираҳои гузашта, баҳусус хотираҳои талх ва
дарднок, фурӯ раванд. Хушбахтона, шарораи илоҳӣ дар
дохили мо пайваستا бо умед ва хоҳиши идомаи сафари
беохири зиндагӣ медурахшад. Мо бояд барои ин ду

неъмат аз Худо шукр гӯем: қобилияти фаромӯш кардани
.гузашта ва умед ба оянда

Мо набояд ба хулосае оем, ки сарнавишт
монеаҳоеро дар роҳи иродаи озод мегузорад. Аммо, мо
бояд тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то ба таъсири
манфие, ки аксари одамон ба сарнавишт ва тақдир
нисбат медиҳанд, муқобилат кунем ва озодии
интихобамонро мувофиқи эътиқоди ботинии худ амалӣ
кунем, ба шарте ки ин эътиқодҳо бар пояи имони солим
ва бар қонунҳои илоҳӣ асос ёфта бошанд, ки бе он инсон
.наметавонад хушбахтии ҳақиқиро бичашад

Вақте ки мо ба амале шурӯъ мекунем, набояд аз
шароити номусоид тарсем, балки бояд то ҳадди имкон
хушбин бошем ва бо итминони комил ба он ки ҳеҷ чиз
наметавонад монеъи истифодаи ирода ва озодии
.интихоб гардад

Инсонҳо аксар вақт мисли барге ҳастанд, ки дар рӯи
дарё шино мекунад ва онҳо бояд худро аз ҷараёни
одатҳои худкоре, ки онҳоро ба сӯи шаршараҳои иллюзия
ва харобӣ мебарад, берун кашанд. Аксари одамон
бепарво ба назар мерасанд ва ба худ иҷозат медиҳанд,
.ки аз ҷониби ҷараён фурӯ бурда шаванд

Агар мо ба ҳадафи худ нарасем, эътирофи норавшан
қобили қабул аст, ки монеаҳои худамон буданд, ки моро
аз расидан ба он бозмедоштанд. Мо бояд барои ноил
шудан ба натиҷаи дилхоҳамон сабр кунем ва кӯшишҳои
худо дучанд кунем. Мо инчунин бояд ба худ итминон
диҳем, ки новобаста аз он ки монеаҳо ва мушкилот то чӣ

андоза қавӣ ва даҳшатнок бошанд, мо то ҳол қуввати
бартараф кардани онҳоро дорем. Ҳатто агар мо бо
вучуди ҳама кӯшишҳои худ ноком шавем ҳам, ба
ноумедӣ ё ноумедӣ ниёз нест, то он даме ки мо дарк
кунем, ки иродаи инсон аз тақдир, ки аз худӣ мост,
қавитар аст. Аз ин рӯ, мо набояд кӯшишро бас кунем,
новобаста аз он ки чӣ қадар ноком мешавем, зеро
ҳамеша дарҳои боз ҳастанд. Мо танҳо бояд то он даме,
ки муваффақият ба мо дода шавад, кӯшиш кунем ва
кӯшишро такрор кунем. Худо ба мо кӯмак хоҳад кард, то
он даме, ки мо ба Ё така кунем ва кӯшиши заруриро ба
харҷ диҳем. [Касе, ки роҳро тай мекунад, ба макони
таъинот мерасад ва касе, ки ба Худо таваккал мекунад,
.ноумед намешавад]

Вақте ки инсон чизеро шадидан ва пайваста орзу
мекунад, ин хоҳиш ҳаргиз аз шуури ӯ берун намеравад,
новобаста аз он ки ба куҷо мераванд ва чӣ гуна
машғулиятҳои онҳо новобаста аз он ки чӣ гунаанд. Ин
хоҳиш бо фаъолияти доимӣ ва ҳастанопазирӣ худ азму
иродаи бузург ва нерӯ дорад. Ин пичирроси ботинӣ
нисбат ба дуои механикӣ пурқувваттар ва муассиртар
аст, ки танҳо лабҳоро ба ҳаракат меорад. Онҳое, ки
Худоро дӯст медоранд, чунин рафтор мекунанд. Онҳо
муҳаббати худро ба Ё беист пичиррос мезананд ва
пичирроси самимии онҳо дар тамоми фаъолиятҳои
ҳаррӯзаи онҳо ношунаво боқӣ мемонад. Ин пичирроси
самимӣ онҳоро парешон намекунад ва бо дигар
вазифаҳои онҳо муҳолифат намекунад. Бо афзоиши
хоҳиши онҳо ба Худо, муҳаббати онҳо ба Ё амиқтар ва
қавӣ мешавад, то он даме ки онҳо ҳузури Ёро эҳсос
мекунанд ва нури Ёро бо чашми рӯҳ мебинанд. Онҳо
шодмонии азимро бичашанд ва оромии беандозаро эҳсос
.мекунанд

Худо ба мо дарсҳоеро мефиристад, ки дар зиндагӣ
ба мо лозиманд, то мо аз онҳо баҳра барем ва фаҳмиш ва
таҷриба ба даст орем. Ҳар кӣ аз ин дарсҳо канорагирӣ
мекунад, новобаста аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст,
.маҷбур мешавад, ки онҳоро омӯзад

Ҳар озмоиш дӯсти мост, агар аз он сабақ гирем ва
агар фурсатро беҳуда сарф кунем ва онро бо шикоят,
кина ва довариҳои нодуруст нодуруст истифода барем,
.золим ва золим аст

Вақте ки мо фаҳмиши дуруст ва муносибати дуруст
.ба зиндагӣ дорем, он зебо ва бе мушкилот мегардад

-

ҳолатҳои равонӣ

Инсон наметавонад абадан дар мавҷҳои шодӣ, дар
обҳои ҷиркатҳои ғам ё ғарқ дар умқи дилгирӣ
бимонад. Дар ин ҳаҷонҳои дугонегарӣ муҳолиф, одами
оддӣ ба пастиву баландӣҳо дучор мешавад — дар
мавҷҳои хушбахтӣ боло меравад, дар вартаи бепарвоя
ғарқ мешавад ва аз ҷониби мавҷҳои ҷиркатҳои ғамгинӣ
ба атроф партофта мешавад — кам ягон ҳолати дигарӣ
.шуурро эҳсос мекунад

Иҷозат додан ба шароит ба ин тариқ андешаҳои
инсонро тағйир медиҳад. Таслим кардани иродаи инсон
ба сарнавишти пур аз инчиқ ва доимо тағйирёбанда
маъноӣ таслим кардани иродаи инсонро дорад. Он чизе
ки инсон барои зиндагии муваффақ ва пурмазмун ба он
ниёз дорад, тавозуни равонӣ аст ва инро танҳо
тавассути тафаккури мутамарказ ва назорат бар
.қобилиятҳои эҳсосии худ ба даст овардан мумкин аст

Ҳатто ғамҳои амиқтарин бо мурури замон шифо
меёбанд, аз ин рӯ, дар ҳар рӯзи ҳаёти худ дар бораи ғам
фикр кардан маъное надорад. Муддати пайваста
андӯхгин шудан аз марги шахси наздик на ба онҳо ва на
ба мо кӯмак мекунад ва ин ҳеҷ чизро тағйир намедиҳад.
Ба ҳамин монанд, парвариши комплекси пастсифатӣ ё
чазо додани худ барои хатогиҳо ё ноқомиҳои гузашта
баръакс аст; он танҳо ҳаётро бадбахт мекунад ва
.қобилиятҳои зеҳниро пахш мекунад

Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба чоҳи корҳои
дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати равонӣ аст, ки
аз роҳатӣ дур аст, зеро он ақло роҳалдор мекунад ва
.қобилиятҳои ниҳони ро дар кӯраи бе парвой месӯзонад

Ноқомӣ бояд аз решаҳои решақан карда шавад ва
майдонҳои ҳаёт бояд бо ҷидду ҷаҳд ва азму ирода
шудгор карда шаванд ва бо тухми неқӣ кошта шаванд,
.то ҳосили фаровон ба даст оварда шавад, бо ёрии Худо
Кореро анҷом диҳед, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст
— коре, ки ҷаҳонро ба ҳайрат меорад. Нишон диҳед, ки
.қудрати эҷодии Худо тавассути шумо кор мекунад

Одамоне, ки дорои хислатҳои ором ва наҷиб
ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки онҳоро
қозибанок ва солим гардонанд. Муайян кардани он
душвор нест, ки оё шахс ғизои зеҳнии худро аз муҳити
ором ё ноором мегирад. Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ
ҳама аз муошират бо одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва
хоҳ хешовандон, бармеоянд, ки боиси андешаҳои
.изтиробовар ва рӯҳияи ноором мегардад

Бадан энергия ва фаъолиятро аз хӯрокҳои ҷисмонӣ
мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ ҳам бадан ва
ҳам ақлро бо зарядҳои энергия таъмин мекунанд, ки
нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва моеъ, ки ба осонӣ ба
энергияи зинда табдил дода намешаванд, ҳазм
.карданашон осонтар аст

Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва заъфро ба
хирад, заъф ва нотаваҷҷа ба саломатӣ ва нерӯ табдил
диҳед ва бо итминон ва ҷасурона — ҳатто танҳо — дар
роҳҳои зиндагӣ қадам занед ва шодмонии ботиниро аз
доштани вичдони зинда ва ҳушёр ва имони устувор ба
адолати Худо ва пирӯзии дуруст бар нодуруст ва
ҳақиқат бар иллюзия пайдо кунед ва вақте ки шумо ҳар
рӯз барои баланд бардоштани андешаҳои худ ба сатҳҳои
баландтар ва тозаатар кӯшиш мекунед ва дили
пурмуҳаббат ва миннатдор ва ниятҳои нек нисбат ба
дигарон доред, ғизои зеҳнии шумо қозибанок хоҳад шуд
ва шумо ҳама чизҳои зебо ва муфидро — чизҳо, одамон
ва шароитро — ба худ ҷалб хоҳед кард, ки барои идомаи
сафари худ ба сӯи соҳилҳои амният ва амният муҳиманд.
Ва ниҳоят, вақте ки шумо барои ба даст овардани он
чизе, ки ба шумо лозим аст, кӯшиш мекунед ва аз он

чизе, ки Худо медиҳад, қаноатманд ҳастед, шумо аз
чиҳати рӯҳ бойтар ва қаноатмандтар аз онҳое хоҳед буд,
ки ба хоҳишҳои дунявӣ фуру рафтаанд ва ба лаззатҳои
.гузарандаи он чашмгурӯснаанд

Шафқат пулест, ки ҳар як рӯхро бо рӯҳҳои дигар
мепайвандад Шафқат дарвозаест ба ҳар як дил

Вақте ки инсон Худоро меҷӯяд, ки ягона дӯсти
ҳақиқӣ аз ҳама дӯсти дигар аст, дар ҳама муносибатҳои
инсонӣ - оилавӣ, бародарӣ, издивоҷӣ ва маънавӣ -
барқарор кардани дӯстии ҳақиқӣ имконпазир мегардад.
Дӯстӣ унсури муҳим дар муносибатҳои издивоҷӣ аст ва
наздикии зеҳнӣ ва эмотсионалӣ, эҳсоси ҷалби рӯҳонӣ ва
муҳаббати ҳақиқӣ бояд дар авлавият бошад. Касоне, ки
фарқи байни муҳаббати ҳақиқӣ ва ҷалби ҷисмониро
.намедонанд, борҳо ноумед мешаванд

Вақте ки издивоҷ бар пояи орзуҳои баланд ва
эҳтироми мутақобила бунёд меёбад, он ба иттиҳоди
хушбахтона ва муваффақ байни ду рӯҳи меҳрубон ва
ҳамкорӣ табдил меёбад, ки бори гарони зиндагии
якдигарро сабук мекунад ва ташвишҳои зиндагии бо
ҳамдардии мутақобила ва фаҳмиши дӯстонаро бартараф
.мекунад

Ҳеҷ кас наметавонад маро идора кунад ё иродаи
маро аз худ дур кунад, агар ман ба андеша ва амалҳои
.дигарон иҷозат надиҳам, ки ба ман таъсир расонанд
Агар шумо тафаккури худро ба материя маҳдуд
кунед, шумо ҳама чизро аз нигоҳи моддӣ хоҳед дид.
Аммо вақте ки шумо шуури худро ба ҳолати огоҳии

маънавӣ баланд мебардоред, шумо ҷараёни паҳншудаи
нури Худоро хоҳед дид, ки аз ҳама материя берун
меравад ва шумо ҳама чизро аз нигоҳи маънавӣ хоҳед
.дид

Худовандо, ман дарк мекунам, ки имконияти бепоён
барои омӯхтани қобилиятҳои худ ва кашф кардани
потенсиали маънавии худ дорам. Имрӯз ман фикрҳоямро
бо некбинӣ пур мекунам ва худро аз таҷрибаҳои нохуш
дур мекунам. Ман он чизро, ки бадан, ақл ва рӯҳи маро
бо роҳи мутавозин ва ҳамоҳанг парвариш медиҳад,
.амалӣ мекунам

Ман замимаҳои моддиро бо орзуҳои баландтар иваз
мекунам
Ва ман дарк хоҳам кард, ки рӯҳи вафодор ҳамеша бо
ман аст

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вуҷуд дорад, аммо ман
бо наҷоти ҳувияти маънавии худ худро абадан озод
хоҳам кард. Ва вақте ки бо тӯфонҳои озмоишҳо ва
мусибатҳо рӯ ба рӯ мешавам, дар ҳамаи рӯҳонии худ аз
бахри ҳаёт ба сӯи соҳилҳои амн ва илоҳӣ шино хоҳам
.кард

Вақте ки ман кор мекунам ва эҷод мекунам, дар
хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути ман кор мекунад, Ё
Парвардигори коинот аст ва ман метавонам тавассути
.тафаккури амиқ дар бораи Ё бо Ё пайваст шавам

Худои азизам, ман мефаҳмам, ки фикрҳоям вобаста
ба он ки кадом идея дар ҳаётам қавитар аст, ба ман ё
нокомӣ ё муваффақият меоранд. Ва ман кӯшиш мекунам,
ки дар хотир дорам, ки Ту дасти кӯмаки Худо дароз
мекуни ва роҳро барои муваффақияти ман омода
.мекуни

Вақте ки бало ва бадбахтиҳо ба сарам меоянд, ман
қуввати худро ҳам мекунам ва азми худро барои рафъи
онҳо мустаҳкам мекунам. Дар муносибат бо ҳама самимӣ
ва ростқавл хоҳам буд ва андешаҳои муҳаббат ва
орзуҳои некро паҳн хоҳам кард. Он гоҳ Худо маро бо
.қудрат ва ҳикмати Худ дастгирӣ хоҳад кард

Бемориҳои рӯҳӣ ва табobati онҳо
Устод Парамханса Йогананда

Кӯшиш кунед, ки як гурӯҳи чехраҳои инсониро
:тасаввур кунед, ки номутаносиб ва номутаносибанд
Яке бо сари хурд ба андозаи нахӯд ва бадани калон
!ба андозаи шутур
Дигаре дасти пурқудрате мисли дасти Шимшӯн ё
!Геркулес ва бадане мисли бадани пакана дорад
Ва сеюмӣ сари фили бузург ва бадани муши лоғарро
!дорад

Оё ин манзара барои шумо ҳайратовар ва
ҳайратангез ё ғамангез ва пушаймонӣ нахоҳад буд, агар
шумо ногаҳон издиҳоми он махлуқотро бо таркиби аҷибу
?номутаносиб бубинед
Акнун гурӯҳи дигари одамонро тасаввур кунед, ки аз
ҷиҳати шакл ва намуди зоҳирӣ муқаррарӣ ҳастанд, аммо
аз ҷиҳати равонӣ ноустувор ва аз ҷиҳати равонӣ ноқис
.ҳастанд

Ҳамон тавре ки либос захмҳо, захмҳо ва дигар
нуқсонҳои ҷисмониро пинҳон мекунад, бадани қавӣ ва
солим ва чехраи зебо ва дурахшон низ бисёр бемориҳои
.ҷиддии рӯҳӣ ва нуқсонҳои модарзодиро пинҳон мекунад

Агар шумо бо издиҳоми зиёди одамони оддӣ
воҳӯрдед, ки бо намуди зебо ва саломатии хубашон
фарқ мекунанд ва агар шумо тавонистед бо биниши
рӯҳонии худ ба бадани рӯҳии онҳо ворид шавед,
хайратовар хоҳад буд ва шумо аз он чизе, ки кашф
.мекунед, аз ғаму андӯҳи амиқ фаро мегирифтед
Шумо метавонед ҷисми рӯҳии онҳоро чунин

:мушоҳида кунед

Ақл бо сар, ҳиссиёт ва эҳсосот бо тана ва ирода бо
дастҳо ва пойҳо ифода меёбад, ки ҳама
.ғайримуқаррарӣ, бемор ва маъюб мебошанд

Шумо хоҳед дид, ки баъзеҳо сари хурд бо хиради
нопухта доранд, ки бар бадани заиф ва пур аз орзуҳои
.худхоҳона ва хоҳишҳои шахвонӣ пур шудааст

Шумо инчунин хоҳед дид, ки баъзе одамон бадане
доранд, ки аз эҳсос ва ҳаёт маҳрум аст, ҳарчанд онҳо
.дасти хеле рушдёфта ва функционалӣ доранд

Шояд дигарон мағзи бузург ва эҷодӣ дошта бошанд,
аммо қобилияти ҳамдардӣ ва эмотсионалии онҳо суст ва
нотавон аст. Ва як гурӯҳи дигари одамоне ҳастанд, ки
сохтори муқаррарии ҷисмонӣ ва рӯҳӣ доранд, аммо
.ирода ва худдорӣашон ё заиф ё фалаҷ шудаанд

Ва рӯйхати мушоҳидаҳо идома дорад ва бигзор умри

!дароз дошта бошед

Чунин таҳрифҳои бешумори равонӣ дар баданҳои

рӯҳӣ, ки дар баъзе ҷанбаҳо нотавон ва дар дигар
ҷанбаҳо аз ҳад зиёд инкишоф ёфтаанд, дар ҳақиқат дар
инсонҳо мавҷуданд - гарчанде ки пинҳонанд - онҳо ба
онҳо дарди равонӣ меоранд ва монеъ мешаванд, ки
истеъдод ва қобилиятҳои худро тавре ки бояд нишон
.дода шаванд, нишон диҳанд

Баррасии баъзе бемориҳои равонӣ дар ин ҷо
метавонад ба муайян кардани сабабҳои аслии ҳама
мушкилоти инсонӣ мусоидат кунад, то ки онҳо ҳадди
аққал барои ҳамаи онҳое, ки аз онҳо азият мекашанд,
ҳатто аз рӯи зеҳн маълум бошанд, то онҳо табиати ин
нуқсонҳо, нишонаҳои онҳо ва воридшавии хомӯшонаи
онҳоро ба равон дарк кунанд ва то тавонанд харобии
.ҳазандаи сулҳ ва хушбахтиро пешгирӣ кунанд
ғамгинии рӯхонӣ

Ин беморӣ дар байни онҳое, ки бо баҳонаи ғарқ
шудан ба масъалаҳои маънавӣ аз ҷиҳати зеҳнӣ ва
ҷисмонӣ ғайрифаъоланд, васеъ паҳн шудааст. Ин
афроди гирифтор вазифаҳои бузург ва хурди ҳаёти
моддиро бо баҳонаи хидмат ба Худо сарфи назар
меkunанд ва бо ин роҳ худро ба Шайтон, ки метавонад
ба онҳо зарари ҷиддӣ расонад, боз меkunанд. Онҳо аз
ноумедӣ ва нодида гирифтани ҳар чизе, ки муфид ё зебо
аст, дар атрофи худ азият мекашанд. Ин як бемории
сирояткунанда аст ва ҳамаи онҳое, ки орзуҳои маънавӣ
доранд, бояд аз он эҳтиёткор бошанд ва худро бо нигоҳ
доштани доимии зинда ва мустаҳкам кардани масунияти
худ тавассути тафаккури мусбат, нигоҳи оптимистӣ ва
.кори солим ва пурмаҳсул аз он раҳо кунанд
нороҳатии рӯхонӣ

Ин дар натиҷаи тасодуфӣ (хӯрдан), яъне зуд фуру
бурдани миқдори зиёди доруҳои психотропии тайёр, ки
бо номҳои дурахшон ба қайд гирифта шудаанд ва дар
шакли китобҳои қалбакии рӯхонӣ ва дарсҳо аз ҷониби
"табибони рӯхонӣ", ки дар санъати шарлатанӣ ва
ҷодугарӣ таҷриба доранд, пешниҳод шудаанд, рух
.медиҳад

Ин беморӣ на танҳо гуруснагии маънавиро барои
донистани ҳақиқат мекушад, балки қобилияти фарқ
.кардани некиро аз бадӣ, фоидаовариро аз байн мебарад

Касе, ки пайваста ақидаҳои илоҳиётӣ ва ҳар чизеро,
ки ба дасташ мерасад, меҳӯрад, на танҳо аз ҳад зиёд
меҳӯрад, балки дар баробари ақидаҳои муфид ақидаҳои
заҳролудро низ истеъмол мекунад, ки боиси нороҳати
.зеҳнӣ ва аз ин рӯ марги сусти рӯҳонӣ мегардад
Омӯзиши аз ҳад зиёд ва пайвастаи ақидаҳои
гуногуни маънавӣ ва фалсафӣ, бидуни фарқ кардан ё
кӯшиш барои ҳазм ва таҳқиқи онҳо тавассути таҷрибаи
шахсӣ барои муайян кардани эътибори онҳо, дар ниҳоят
ба ҳама принципҳо ва қонунҳои маънавӣ шубҳа,
.бепарвой ва нобоварӣ эҷод мекунад

Шавқу рағбат ва васваса
Онҳое, ки ба ин беморӣ гирифта мешаванд,
зиндагии беҳуда ва бемаънӣ доранд, зеро пул ва вақти
зиёд доранд ва ҳадаф ва фаҳмиши дурусти ҳаётро
.надоранд

Ин одамон аз рӯи хоҳишҳои худ ҳаракат мекунанд;
онҳо ҳар коре, ки ба сарашон меояд, мекунанд ва онҳоро
писанд мекунанд. Онҳо ҳаёти худро бо романҳои арзон
ва бемаънӣ, филмҳои сенсатсионӣ ва вақтхушиҳои сатҳӣ
ва бемаънӣ пур мекунанд. Онҳо то он даме, ки зарбаи
шадид ё харобшавии асабро аз сар нагузаронанд, дарк
намекунанд, ки ба ин бемории хатарнок гирифта
.шудаанд — яъне пас аз он ки зарар расонида шудааст
сардии рӯҳӣ

Ин ҳолат номи дигаре дорад: ноумедӣ. Инсон ҳеҷ
гоҳ намедонад, ки кай ба он дучор мешавад ва
нишонаҳои ғамангези худро, аз қабилӣ ноумедӣ,
таҳаммулнопазирӣ, изтироб ва бесабрӣ, аз сар
мегузаронад. Бадтараш ин аст, ки он аксар вақт тӯлонӣ
аст ва қурбонии он аксар вақт ба осонӣ аз беморӣ
бармегарданд, ҳатто агар онҳо фикр кунанд, ки зуд
.шифо ёфтаанд

Катарияи равонӣ

Ин беморӣ аз сабаби фикр кардан дар бораи
нигарониҳои музмини дунявӣ ба вучуд меояд. Касоне, ки
аз он ранҷ мекашанд, одатан аз истифодаи силоҳи
иродаи худ сарфи назар мекунанд ва аз ин рӯ, ба ҷои он
ки бо онҳо далерона рӯ ба рӯ шаванд ва онҳоро дар
кӯдакӣ аз байн баранд, ба тарсҳои доимии худ итоат
.мекунанд

пайванди ғайримуқаррари равоӣ
Қурбонӣни ин беморӣ дар ҷустуҷӯи хушбахтӣ
яктарафа мешаванд. Онҳо боварӣ доранд, ки хушбахтӣ
дар ҷамъоварии сарват, ба даст овардани шӯҳрат ё
доштани саломатӣ ё қудрат аст ва ҳама чизро -
саломатӣ, обрӯи нек, оромии рӯҳ, шараф ва шаъну
шарафро - дар қурбонгоҳи орзуҳои сӯзони худ қурбон
мекунанд. Дартар онҳо дарк мекунанд, ки танҳо як
ҳаёти мутавозин, ки ба қонунҳои табиат ва аҳкоми Худо
эҳтиром мегузорад ва фаъолиятро бо оромӣ ҳамоҳанг
мекунад, метавонад хушбахтии ҳақиқӣ оварад ва
.ҳадафи ҳаёти наҷибро амалӣ созад

Онҳое, ки аз бемориҳои вобастагии носолим азият
мекашанд, дар андешаҳои орзуҳои беандоза қарор
мегиранд, ки боиси назари таҳрифшуда ва қач ба
зиндагӣ мегардад. Масалан, як тоҷир ба муваффақияти
бузург ноил шуд ва сарват ҷамъ кард, аммо пеш аз он ки
аз сарвати худ баҳра барад, аз сабаби нигарониҳо ва
тарсҳои аз ҳад зиёд асабхояш хароб шуд ва дилшикаста
.вафот кард

Дигарон бар он ақидаанд, ки барои расидан ба
ҳадаф ҳама чиз иҷозат дода мешавад. Аз сабаби ин
нофаҳмиҳо, онҳо ҳадафи аслии худро аз даст медиҳанд
ва ҳатто наметавонанд ба қадри кофӣ қаноатмандӣ ба
даст оранд, ҳатто агар онҳо он чизҳоеро, ки орзу
мекарданд, дошта бошанд ҳам, зеро табиати инсон
васеъ ва гуногунҷабҳа аст ва ба рушди мутавозин дар
.ҳама сатҳҳо ниёз дорад

Часпидани рӯҳони нобино

Ин таассуби ғайриоддӣ ба баъзе эътиқодҳо аз часпидан ба ақидаҳо ва ғояҳои мушаххас бе савол ё таҳқиқи онҳо бармеояд, ки дар онҳое, ки ба ин беморӣ гирифтторанд, ҳашм ва душманӣ нисбат ба ҳар гуна идеяи солим ва рӯҳонӣ ё тафаккури кушода ва озод ба вучуд меорад. Ин танҳой боиси исён бар зидди қонунҳои Худо мегардад, ки дар самаранокии зеҳнӣ, некӯахлоқии моддӣ, саломатии рӯҳӣ ва ҷисмонӣ ва муҳаббат ва эҳтиром ба одамони ҳама гуна заминаҳо зоҳир мешаванд.

Таҳкими принципҳои рӯҳонӣ

Азбаски бемориҳои ҷисмонӣ қобили мушоҳида, дарднок ва нохушоянданд, онҳо моро водор мекунанд, ки ба онҳо фаъолона муқовимат кунем ва моро водор мекунанд, ки кӯшиш кунем, ки онҳоро тавассути усулҳои гуногуни табобатӣ, аз машқ ва ғизои солим то доруҳо ва доруҳои гуногун, бартараф кунем. Аммо, бемориҳои равонӣ, сарфи назар аз он ки сабаби асосии ҳама дард ва тарси инсонӣ мебошанд, бо шитоб пешгирӣ ё табобат карда намешаванд ва ба онҳо иҷозат дода мешавад, ки ба ҳаёти мо харобӣ ва харобӣ оваранд.

Омӯзгорон, муаллимони тарбияи ҷисмонӣ, воизон, ислохотгарон, табибон ва қонунгуздорон метавонанд пешрафтро ба пеш баранд, вақте ки аввал аз худашон сар карда, сипас ба дигарон роҳҳои дурусти парвариши табиати инсонро бо тарзи мутавозин ва ҳамоҳанг, мувофиқи қонунҳои ҳаёт ва принципҳои як зиндагии солим омӯзонанд. Ин маорифи воқеан муассир ва фарҳанги ҳамаҷонибаи инсонӣ аст, ки одамон дар тамоми ҷаҳон ба он ниёз доранд.

Муассисаҳои таълимӣ таълими асосҳои маънавиро дар мактабҳои давлатӣ аз сабаби нофаҳмиҳои даркшуда

байни ин принципҳо ва таълимоти гуногуни динӣ ғайриимкон меҳисобанд. Аммо, агар ин муассисаҳо ба принципҳои умумии сулҳ, муҳаббат, хизмат, имон, кушодафикрӣ ва қабули дигарон, ки доимиҳои рӯҳонии мустаҳкам мебошанд, тамаркуз мекарданд ва усулҳои амалии ҷори кардани ин принципҳоро дар замини ҳосилхези ақл ва рӯҳи кӯдакон таҳия мекарданд, роҳи ҳалли оқилона ва қобили қабул барои ин мушкилии тахминӣ ва тасаввурӣ метавон ёфт. Нодида гирифтани ин масъала танҳо аз сабаби мушкилоти зоҳирии марбут ба он хатои ҷиддӣ аст.

Аксари хатмкунандагони коллеҷ донишгоҳро бо сари вазнин ва варамкарда аз мундариҷаи китобҳо тарк меkunанд, ки базӯр метавонанд дар роҳҳои зиндагӣ қадам зананд, зеро ирода ва худдорӣ аз сабаби беэътиной ва беэътиборӣ қариб фалаҷ шудааст. Аз ин рӯ, шумо мебинед, ки онҳо беэҳтиётона рафтор меkunанд ва бадтар мешаванд, ба вартаи издивоҷҳои нобаробар мешитобанд, аз чинсияти худ сӯиистифода меkunанд, аз пайи пул мераванд ва дар касбашон ноком мешаванд, зеро онҳо наомӯхтаанд, ки чӣ тавр корди тези ақли аз ҷиҳати илмӣ сайқалёфтаи худро дуруст истифода баранд. Дар натиҷа, онҳо худро мезананд ва ба худ зарар мерасонанд.

Аҷибаш он аст, ки бисёре аз ҷавонон аз машғул шудан ба фаъолиятҳои, ки дар ниҳоят ба онҳо зарар ва дард меоранд, лаззат мебаранд. Баъзеҳо бе ягон маҳдудият ё боздоранда ба дуздӣ ва дигар амалҳои нодуруст, ҳатто амалҳои ҷиноӣ даст мезананд. Онҳое, ки аз паҳншавии бадахлоқӣ дар ҷомеа пешгирӣ намеkunанд, рафтори нодурусти баъзеҳоро ташвиқ меkunанд. Ҳар як шахси дорои виҷдон ва имони самимӣ бояд аз ҷиҳати ростқавлӣ, ростқавлӣ, шаъну шараф ва эҳтироми худ барои дигарон намунаи хуб бошад. Мактабҳо, коллеҷҳо, донишгоҳҳо ва муассисаҳои

иҷтимоӣ усулҳои кофии илмиро барои хоҳиш додани
ҷинояткорӣ тавассути бартараф кардани сабабҳои
реҳаи он, ки асосан дар зеҳн мавҷуданд, пешниҳод
.намекунанд

Инчунин, бояд мактабҳои махсус барои омӯзонидани
санъати зиндагии хушбахтона ва муваффақ, рушди
потенциал ва такмили қобилиятҳои худ таъсис дода
.шаванд

Чунин мактабҳо ба боғҳо ва боғҳо монанд хоҳанд
буд, ки дар он ақлҳои ҷавон ба воя мерасанд ва шукуфой
мекунанд. Муаллимонро бояд бодикқат интиҳоб кард ва
ҳамкорию волидон ва ҷомеа таъмин кард. Ин мактабҳо
ба ташаккули самараноктари афрод мусоидат мекунанд.

Бояд дар хотир дошт, ки ғизои маънавии шахс дар
марҳилаҳои аввали ҳаёт саломатӣ ва қобилияти рушди
.минбаъдаи ӯро муайян мекунад

Усулҳои тарбияи рӯҳӣ ва ҷисмонӣ, ки дар мактабҳои
муосир истифода мешаванд, бешубҳа муфиданд, аммо
онҳо пояи маънавӣ надоранд. Бе инкишофи ҳислати нек
.рушд нопурра хоҳад буд

Илмҳои рушди ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ бояд ба
ҷавононе омӯзонида шаванд, ки ақлашон ҳанӯз нарма ва
ҷандир аст ва қудраташон ҳанӯз ба роҳҳои муайян
.равона нашудааст

Пас аз омӯзиши ҳамаҷониба, донишҷӯёни ин
мактабҳо бояд имтиҳонҳои пайвастаи инъикосӣ
супоранд ва шаҳодатномаҳои бадастоварда саломатии
хуб, обрӯи хуб, самаранокӣ, сарвати моддӣ ва маънавӣ,
.хушбахтӣ, муваффақият ва эътимод ба худ хоҳанд буд

Натиҷаҳои имтиҳони ниҳой дар охири ин сафари
заминӣ мувофиқи ҷамъи умумии дастовардҳои рӯҳӣ ва
маънавӣ ва шаҳодатномаҳое, ки дар давоми имтиҳонҳои
иловагӣ дар тӯли тамоми умр ба даст оварда шудаанд,
.муайян карда мешаванд

Онҳое, ки дар ин имтиҳони ниҳой ва бузургтарин
муваффақ мешаванд, шаҳодатномаи муқаддаси
худкифӣ ва вичдони озод, пок ва шодмонро мегиранд
Ва баракатҳое, ки то абад дар саҳифаи рӯҳ навишта
шудаанд

Ин ҷоизаи нодирро шабпаракҳо тағйир дода
наметавонанд
Ва дасти дуздон ба он нахоҳад расид
Ё вақт онро аз байн мебарад
Он ҳамчун шиноснома хизмат хоҳад кард
Барои узвияти фаҳрӣ дар Гурӯҳи ростқавлона

Хушбахтӣ дар кучост?

**Худо, бо раҳмати комили Худ, ба мо шодӣ ва
илҳоми Худро ато мекунад**

Ва ин ба мо ҳаёти воқеӣ медиҳад

Ҳикмати ҳақиқӣ

Ва хушбахтии ҳақиқӣ

**Дарки ҳақиқӣ тавассути тамоми таҷрибаҳои
гуногуни ҳаёти мо ба даст меояд**

**Аммо ҷалоли Худо танҳо дар оромии рӯҳоние,
ки рӯҳ аз сар мегузаронад ва дар кӯшиши самими
ақл барои ҳамоҳангӣ бо Ё зоҳир мешавад. Дар он
ҷо мо бо ҳақиқат рӯ ба рӯ мешавем. Дар берун
иллюзияҳо бениҳоят пурқувватанд ва хеле кам
касоне метавонанд аз таъсири муҳити беруна раҳой
ёбанд. Ҷаҳон бо мураккабиҳои беохир ва
озмоишҳои бешумори худ идома меёбад. Овози
Худо дар паси зоҳирии ҳаёт пинҳон аст, ки пайваста
моро аз гулҳо, китобҳои муқаддас, вичдони мо ва
тавассути ҳама чизҳои зебоне, ки ҳаётро арзанда
мегардонанд, даъват мекунад ва бо мо сӯҳбат
мекунад.**

Ҳар қадар мо ба чизҳои беруна бештар диққат диҳем, ҳамон қадар камтар метавонем шӯҳрати ботиниро эҳсос кунем; ва ҳар қадар мо ба ботин рӯ оварем, ҳамон қадар бо мушкилоти беруна камтар дучор мешавем. Ин як муодилаи доимӣ аст. Аммо аксари одамон ин ҳақиқатро аз сабаби таъсири муоширати дунявӣ, ҷомеае, ки дар он зиндагӣ мекунанд ва одатҳои носолим дарк намекунанд. Ҷомеа инсонро фарқ ва машғули масъалаҳои сатҳӣ нигоҳ медорад ва онҳоро аз тафаккури ҳақиқатҳои амиқтар бозмедорад.

Ҳатто баъзеҳо маконҳои рӯҳониро бе хоҳиши самими баҳра бурдан аз фазои мубораки онҳо зиёрат мекунанд, аз ин рӯ, онҳо аз ин боздидҳо ҳеч таваҷҷӯҳе ба даст намеоранд.

Ҳар кӣ хоҳад Худоро бубинад, Ёро дар ҳама ҷо хоҳад ёфт. Одатҳои инсонӣ харобиовар, дарранда ва гушнаанд; онҳо хароб, хароб ва nobуд мекунанд. Вақти он расидааст, ки инсоният биомӯзад, ки чӣ тавр бо он чизе, ки дорад, хушбахт ва қаноатманд бошад. Мо набояд чизеро бештар аз он чизе, ки ба мо мерасад, орзу кунем. Худо саховатманд аст; Ё медонад, ки ба мо чӣ лозим аст ва онро дар вақти лозима таъмин мекунад. Ин маънои онро надорад, ки мо бояд ба Худо така кунем, бе ягон кӯшиш. Умуман не. Ин маънои онро дорад, ки мо бояд саҳми худро бо беҳтарин қобилияти худ анҷом диҳем ва боқимондари ба Худо воғузоре, ки ҳеч гоҳ моро аз он чизе, ки ба мо лозим аст ва сазовор аст, маҳрум намекунад.

Беҳтарин роҳи хушбахтии абадӣ эҳсос кардани ҳузури Худост. Орзуи олии мо бояд шинохти Худо ва қарор додани он бошад, ки бо Ё бошем. Худо бояд дар андеша ва эҳсосоти мо пеш аз ҳама

**бошад ва мо бояд Ёро қавитарин ва устувортарин
сутуни ҳаёти худ ҳисоб кунем.**

**(Пас, ба ресмони Худо чанг занед ва ба Ё паноҳ
баред)**

**Зеро ӯ сутун аст, агар ҳамаи сутунҳои дигар
туро аз даст диҳанд**

**Ман дарк кардам, ки ягона мақсади зиндагӣ
шинохти Худост. Баъзеҳо шояд боварӣ надошта
бошанд, ки ёфтани Худо ҳадафи ниҳони ҳаёт аст.
Аммо ҳеҷ кас наметавонад инкор кунад, ки мақсади
зиндагӣ ёфтани хушбахтӣ аст. Ва ман бо итминони
комил ва итминон мегӯям, ки Худо хушбахтии ниҳой
аст. Ё хушбахтии олий аст. Ё муҳаббати мутлақ ва
умумиҷаҳонӣ аст. Ё шодмонии абадӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ
рӯҳи онҳоро, ки бо Ё дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, тарк
намекунад. Пас, чаро мо барои ба даст овардани ин
хушбахтии комил кӯшиш намекунем? Ҳеҷ каси
дигар наметавонад онро ба мо диҳад. Мо бояд онро
дар дохили худ пайваста парвариш ва парвариш
диҳем. Қувваҳои табиат бемайлон кӯшиш
мекунанд, ки ба одамон лаззатҳои дунявӣ диҳанд,
аммо чунин лаззатҳои гузаранда дар ниҳоят ба
пушаймонӣ, талхӣ ва пушаймонӣ оварда
мерасонанд. Ҳатто хушбахттарин шахс, ки ба назар
чунин мерасад, ки ҳама чизро дорад, шояд то ҳол
воқеан хушбахт набошад. Онҳо муддати тӯлонӣ аз
чизҳои заминӣ қаноатманд нахоҳанд буд, зеро ин
чизҳо ташнагии воқеии онҳоро қонеъ намекунанд
ва гуруснагии рӯҳонии онҳоро қонеъ намекунанд.**

**Дороиҳои моддӣ танҳо эҳсоси бардурӯғи сулҳ
ва қаноатмандии гузарандаро пешниҳод мекунанд.
Ҷаҳон дар маҷмӯъ дар изтироб ва бесарусомонӣ
ғарқ шудааст ва аз хоҳишҳои худхоҳона ва
тамаъкоре, ки ҷангро ба вучуд меоранд, афрӯхта**

шудааст. Ҳеҷ чизи дигар ҷангро ба вучуд намеорад.

Қаҳрамони ҳақиқӣ дар набарди зиндагӣ касест, ки худро мағлуб мекунад ва бар хоҳишҳои худ ғолиб меояд. Пул, шӯҳрат, шаҳват ва ҳама чизе, ки бо ин принцип муҳолиф аст, ба сулҳу хушбахтии мо зарар мерасонад. Агар одамон ҳамеша дар бораи арзишҳои воқеии ҳаёт фикр карданд ёд мегирифтанд, хушбахтии меҷӯянд, аммо онҳо аз ҳадафи худ дур мешаванд ва аз ҷониби ҷараёни хоҳишҳои заминӣ фӯрӯ бурда мешаванд. Ман фаҳмидам, ки ҳеҷ васвасе наметавонад маро аз роҳе, ки барои худам интиҳоб кардам ва пайравӣ кардам, дур кунад.

Ман метавонистам ҳазорҳо нафарро бо қудрате, ки Худо ба ман додааст, мафтун кунам, аммо ин роҳ барои ман зараровар хоҳад буд. Дар ҳар сурат, ман намехоҳам ҳазорҳо нафарро мафтун кунам ва ақли онҳоро мафтун кунам. Ман танҳо мехоҳам шогирдони самимири бубинам, ки дар Худо устуворанд. Касоне, ки Худоро дӯст медоранд, аз ин ғояҳо лаззат мебаранд ва онҳое, ки ғайраташон идома меёбад, баракатҳо ва ҳузури Худоро тавассути ин таълимот эҳсос хоҳанд кард.

Барои инсон фиреб додани Худо ғайриимкон аст, зеро Ӯ ҳамеша ҳозир аст ва медонад, ки дар зеҳни онҳо чӣ ҳаст ва онҳо чӣ мехоҳанд. Вақте ки онҳо аз ҷаҳон даст мекашанд ва ба ҳамоҳангии рӯҳонӣ майл доранд, Худо назди онҳо хоҳад омад. Вақте ки ин хоҳиш дар дили касе, ки онро меҷӯяд, реша давонад, Худо ба он дил меояд ва онро бо некӣ ва баракат пур мекунад. Ягона чизе, ки барои он зиндагӣ кардан арзанда аст, ин ҳамоҳангӣ бо Худо ва ба даст овардани лутфи Ӯст. Ин ҳамоҳангӣ бояд аҳди абадӣ ва аҳди шикастнопазир бошад

(онҳое, ки аҳди Худоро риоя мекунанд ва онро намешикананд).

Ҳар кас аз дигарон сарвати бештар орзу мекунад. Ҳатто вақте ки онро ба даст меорад, норозӣ мекӯнад ва мефаҳмад, ки каси дигар сарватмандтар аст. Одамон дар ботлоқзори бадбахтии худ зиндагӣ мекунанд, ки аз хоҳишҳои худ сарчашма мегирад. Мо бояд аз он чизе, ки дорем, қаноатманд бошем. Дороиҳои моддӣ хушбахтӣ намеоранд; баръакс, онҳо аксар вақт изтироб, нигаронӣ ва нигарониҳоро афзун мекунанд.

Роҳ ба сӯи Худо соддатарин ва осонтарин роҳ аст, аммо кам касон бо вучуди расму оинҳо ва расмиёти зиёди динӣ дар он роҳ мераванд. Беҳтар аст, ки дилҳои худро ба сӯи Худо гардонем ва аз ӯ он чизеро пурсем, ки барои мо беҳтарин ва пайдортарин аст. Дар асл, Худо интизори мост, зеро меҳодад моро аз бадӣ ва хатар дур нигоҳ дорад. ӯ моро бо ӯ дар дилҳо ва ақли худ меҳодад, зеро молҳои арзони ин ҷаҳон наметавонанд орзуҳои инсониро қонеъ кунанд ё холигии рӯҳониеро, ки мо дар дохили худ эҳсос мекунем, пур кунанд. Худо ҳамеша бо мо сухан мегӯяд, аммо кам касон овози ӯро мешунаванд. Ин овози ором аксар вақт аз ҷониби фарёди андешаҳои пурғавғо ва хоҳишҳои ошкоро ғарқ мешавад. Аммо вақте ки андешаҳо фуру мераванд ва хоҳишҳо ором мешаванд, мо овози Худоро ба таври возеҳ мешунавем, ҳатто агар он хомӯш ва заиф бошад ҳам. Дар ҳақиқат, Худо ҳама чизро барои кӯмак ба башарият мекунад, дарҳоро мекушояд ва роҳҳоро равшан мекунад, то мо бубинем, ки дар кучо бояд қадам гузорем, мабодо мо пешпо хӯрем ё лағзем. Аммо аксари одамон ин ҳақиқатро дарк намекунанд.

Ман намехоҳам, ки одамон фикр кунанд, ки танҳо бо гӯш кардани дигарон ё хондани китоб ба дониш ноил мешаванд. Онҳо бояд он чизеро, ки мехонанд ва мешунаванд, татбиқ кунанд. Рафтан ба ибодатгоҳҳо аз он беҳтар аст, ки дар хона бимонанд ва ба сӯҳбатҳои беҳуда гӯш диҳанд. Аммо ҳатто дар ибодатгоҳҳо низ бояд ҳузури Худоро дар дили худ эҳсос кунанд ва бидонанд, ки чӣ гуна онро эҳсос кунанд. Эҳсосоти шадид ва таҳлилҳои оқилона наметавонанд ба мо донишро диҳанд, ки рӯҳҳои мо мехоҳанд ба даст оранд.

Вақте ки мо худро ба Худо таслим мекунем ва бо хоҳишҳои худхоҳона хайрухуш мекунем ва вақте ки итминон ҳосил мекунем, ки Худо ҳамеша бо мост, дар рӯҳи мо маскан гирифтааст ва моро бо афкор ва эҳсосоти нек ва наҷиб илҳом мебахшад, мо хушбахтӣ ва озодаи хоҳем дошт ва тулӯи хирадро дар уфуқи рӯҳ шоҳид хоҳем шуд.

Тасаввур кунед! Даҳсолаҳо пас, вучуди мо як орзу хоҳад буд ва ҳама чизе, ки мо ҳоло мекунем, қисми он орзу хоҳад шуд. Ҳатто бузургтарин шахсиятҳои башарият танҳо як фрагменти шуури инсонӣ хоҳанд шуд. Аммо он шахсиятҳои бузург ба ҳадафи ниҳони худ расиданд, зеро онҳо ба сатҳи баландтарин расиданд ва дар рӯҳ зинда монданд, аз ҳама чизҳои рӯйдода пурра огоҳ ва огоҳанд, зеро онҳо дар шуури илоҳӣ муттаҳид шудаанд. Ҳар касе, ки кӯшиш мекунад, ки тавассути андеша ва таълимоти онҳо бо онҳо ҳамоҳанг шавад, ногузир ҳузури онҳоро эҳсос мекунад, баракатҳои онҳоро мегирад ва дар асл медонад, ки онҳо воқеан бо онҳо дар муошират ҳастанд.

Зиндагӣ як орзуи бузург аст, аммо вақте ки шумо ҳоло ба бадани худ нигоҳ мекунед ва онро пур аз ҳаёт мекунед, шумо ба воқеияти ин орзу

комилан боварӣ пайдо мекунед. Шумо фикр мекунед, ки барои хушбахтӣ бояд ин ё он чизро ба даст оред. Аммо новобаста аз он ки чӣ қадар орзухоро иҷро мекунед, шумо тавассути онҳо хушбахтӣ пайдо карда наметавонед. Ҳар қадар бештар ба даст оред, ҳамон қадар бештар орзу мекунед. Орзуҳо бояд филтр карда шаванд ва ҳаёт содда карда шавад. Агар шумо хоҳед, ки дар роҳат, оромӣ ва қаноатмандии ботинӣ зиндагӣ кунед.

Дар Навиштаҳо гуфта шудааст, ки шахсе, ки хоҳишхояш ҳамеша ба дарун (ба сӯи рӯҳаш) ҷорӣ мешаванд, шахси дорои оромии ботинии баланд аст. Дар ин маврид, онҳо мисли баҳр ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад ва кам намешавад, балки пур аз обе боқӣ мемонад, ки пайваста ба он ҷорист. Аммо шахсе, ки дар обанбори оромии худ сӯрохиҳои хоҳиш эҷод мекунад ва ба обҳои ҳаётан муҳим имкон медиҳад, ки аз он ҷори шаванд ва беҳуда сарф шаванд, дар бораи оромии рӯҳонӣ ва хушбахтии ботинӣ чизе наметавонанд.

Мо ба роҳнамоии онҳое ниёз дорем, ки Худоро мешиносанд, қобилияти муошират бо Ёро доранд ва ҳузури Ёро бошуурона эҳсос мекунанд. Пайғамбарон аз мо хоҳиш кардаанд, ки Худоро дар оромии ботинӣ, дар танҳои рӯҳ, ки дар он рӯҳи содиқ ва шодмонии олии рӯҳонӣ зиндагӣ мекунад, ҷустуҷӯ кунем. Муаллимони равшанфикри Ҳиндустон низ ин ғояҳоро дастгирӣ мекунанд ва аҳамияти мулоҳизаи амиқро барои дарки Худи Илоҳӣ дар умқи рӯҳ таъкид мекунанд.

Ҳама чиз дар вучуд ларзиши мавҷмонанд аст, ки аз ҷониби ақли Худо роҳнамоӣ мешавад. Ин ларзиши оқилона Рӯҳулқудс ё Рӯҳи вафодор аст, ки

бо ӯ тавассути дуо ва мулоҳиза муошират кардан мумкин аст.

Дар оромии рӯҳи шумо ва боғи ақли мутамаркази шумо, муҳаббат бо Мутлақ ва Беохир беохир аст. Аммо агар мо аввал пулро пайғирӣ кунем, ёфтани Худо душвор аст. Мо бояд Худоро қисми ҷудонашавандаи ҳаёти худ гардонем ва сипас мо ҳама чизро, ки дар ин ҳаёт ба мо лозим аст, хоҳем дошт. Ҳар касе, ки Худоро дар қалби худ ҷойгоҳи доимӣ гардонад, Худо ба онҳо саҳми фаровони неъматҳои заминро осмонро ато мекунад ва дар пеши онҳо уфуқҳои васеъро мекушояд, ки дар он офтобҳои хирад медурахшанд, роҳҳои онҳоро равшан мекунанд ва торикии атрофи онҳоро пароканда мекунанд. Худо ошиқи абадӣ аст ва барои башарият хушбахтӣ вучуд надорад, магар вақте ки онҳо Худоро мисли - ҳадди ақал - азизтарин наздикони худ дӯст медоранд, зеро бе Худо мо моҳияти муҳаббатро намедонистем ва ширинии онро намечашидем.

Мо бояд омӯзем, ки иродаи худро истифода барем ва ақли худро барои ҷустуҷӯи Худо бо тамоми дил равона кунем. Амалҳои инсонӣ аз хоҳишҳо вобастаанд ва ин одатҳо моро пайваста маҷбур мекунанд, ки кореро анҷом диҳем, ки намехоҳем. Дар ҳақиқат, инсон душмани худӣ ӯст, ки аз он беҳабар аст. Ё намедонад, ки чӣ тавр ором нишинад ва вақташро барои Худо сарф намекунад, аммо хушбахтӣ ва вуруди кафолатнокро ба бихишт бе таъхир меҳақад. Таҷрибаи муқаддасро танҳо бо хондани китобҳо, гӯш кардани мавъизаҳо ё анҷом додани корҳои нек ба даст овардан мумкин нест. Инҳо ҳама бешубҳа муфиданд, аммо онҳо нокифояанд. Расидан ба Худо тамаркузи дақиқ ва тафаккури амиқро талаб мекунад.

Мо бояд аввал лутфи Худоро чӯем. Мо наметавонем ҳамаро писанд кунем, зеро ин ғайриимкон аст. Ман кӯшиш мекунам, ки касеро хафа накунам. Ман ҳар коре, ки аз дастам меояд, мекунам ва ин ҳама чизест, ки ман метавонам анҷом диҳам. Ҳадафи ягонаи ман писанд омадан ба Худост. Ман дастҳоямро барои фурӯтанӣ дар назди Ё дуо меғӯям, пойҳоямро барои ҷустуҷӯи Ё дар ҳама ҷо ва ақламро барои фикр кардан дар бораи Ё ва андеша кардан дар бораи мӯъҷизаҳои Ё истифода мебарам. Худо бояд дар дилҳои мо ҷои аввалро ишғол кунад, то мо Ёро ҳамчун сулҳ, муҳаббат, фаҳмиш, меҳрубонӣ, ҳамдardӣ ва хирад эҳсос кунем. Ин ва ҳеҷ чизи дигаре нест, он чизест, ки ман омадаам, то ба шумо шаҳодат диҳам ва дар бораи он сӯҳбат кунам.

Илова бар андеша, бояд ҳамсафари хуб дошта бошад. Мо набояд аз паси одамон, балки аз паси Худо равем. Агар шумо дар ин андешаҳо фоидае пайдо кунед, онро неъматии Худо ҳисоб кунед, зеро ҳама ситоишҳо ба Ё тааллуқ доранд. Онҳоро бо дигарон мубодила кунед, то онҳо дар онҳо он чиро, ки пайдо мекунед, пайдо кунанд (Ва дар бораи неъматии Парвардигоратон, дар бораи он сухан гӯед). Ва фаромӯш накунад, ки ҳар рӯз ба касе мувофиқи қобилияти худ кумак кунед. То он даме, ки пул дар ҷайбам бошад, ман аз додани хайр даст намекашам, зеро манбаи беохир ва ҷоришавандаи ман Худост.

Ниҳоят, мо бояд Худоро мисли бузургон бишносем. Ин тавассути тафаккур ва талоши шахсӣ имконпазир аст.

Як бор ман аз беруни зиёратгоҳ мерафтам ва дар бораи устоди бузургам Шри Юктисвар фикр мекардам, ки чанд сол пеш аз он ки ман ба ӯ саҳт

майл доштам ва аз он ки ӯ бо ман набуд, то аз зебой ва фазои зиёратгоҳ лаззат барам, аз олам даргузашт. Ногаҳон ӯ аз осмон ба ман зоҳир шуд ва гуфт: "Оё ту фикр мекунӣ, ки танҳо ту аз ин макони зебо лаззат мебарӣ? Ман мисли ту аз он лаззат мебарам!"

Чустучӯкунандае, ки мехоҳад бо Худо иттиҳод кунад, бояд тавассути машқи ҳаррӯзаи мулоҳиза ва муҳаббати ӯ ва расонидани ин муҳаббат ба ҳама саъй кунад. Ин ягона роҳи пешгирии низоъ аст. Ҳамкориҳои рӯҳонӣ муҳим аст. Бе маънавияти ҳақиқӣ хушбахтии инфиродӣ ё умумӣ вучуд надорад. Ҳамоҳангии муқаддас ягона роҳи ҳалли ҳама мушкилоти ҷисмонӣ, молиявӣ, оилавӣ, ахлоқӣ ва рӯҳонӣ аст.

Хушбахтӣ аз эҳсоси наздикӣ ба Худо сарчашма мегирад. Инсоният худро дар паси панҷараҳои нодонӣ зиндонӣ кардааст ва вақти он расидааст, ки аз ин зиндони шармандакунанда раҳо шавад. Ақл бояд ҳамеша ба сӯи Худо нигаронида шавад, новобаста аз шароит, ва он гоҳ шумо оромӣ ва шодмонии бузургро эҳсос хоҳед кард.

Касоне, ки ба Худо таваккал мекунанд ва вучуди худро ба ӯ мебахшанд, якдигарро рӯҳбаланд ва маърифат мекунанд ва пайваста Худоро ёд мекунанд, хушбахттаринҳо дар ин дунё ва барандаи неъматӣ охиратанд.

Асалому алайкум

Парда баланд мешавад ва равшан мешавад

Ҳар яки мо ба сурати Худо офарида шудаем. Мо аз

Рӯҳи илоҳии ӯ сарчашма гирифтаем ва моҳияти ӯ дар тамоми покӣ, ҷалол ва неъматӣ бепоёнаш дар дохили мо

зиндагӣ мекунад. Ин мероси муқаддас қалъаи ноустувор
аст. Барои он ки шахс худро ҳамчун гунаҳкор ва дар
роҳҳои гуноҳ саргардон маҳкум кунад, яке аз
бузургтарин гуноҳхост. Зеро бо ин кор онҳо худро ба
нотавонӣ, ноумедӣ ва нотавонӣ дар болоравӣ ва
болоравӣ маҳкум мекунанд. Дуруст аст, ки шахс
метавонад амалҳои худро, ки хилофи қонунҳои табиӣ ва
илоҳӣ ҳастанд, анҷом диҳад, аммо онҳо бояд ғавран
самти худро тағйир диҳанд ва ба роҳи рост рӯй оваранд.
Дар табиати поки худ, инсон маъбади муқаддас аст ва
.Рӯҳи илоҳӣ дар дохили онҳо зиндагӣ мекунад
Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо
моро бечунучаро ва бечунучаро дӯст медорад, аммо
азбаски Ё ба мо интиҳоби мутлақро барои наздик шудан
ба Ё ё рӯй гардондан аз Ё додааст, Ё пеш аз он ки Ё
назди мо ояд, интизор мешавад, ки мо хоҳиши худро
.барои муҳаббати Ё баён кунем
Боре овози ӯро ҳангоми мулоҳиза шунидам, ки
пичиррос мезад: «Ту мегӯӣ, ки ман бо ту нестам, аммо ба
дарун нигоҳ накардаӣ, ман туро як лаҳза ҳам тарк
намекунам, ба маъбади рӯҳ ворид шав ва маро хоҳӣ дид,
зеро ман ҳамеша дар ин ҷо ҳастам, то туро қабул кунам
ва туро бо саломномаи муҳаббати илоҳӣ истиқбол
.«кунам
Дар роҳи маънавӣ самимияти амиқ муҳим аст, Дар
.поки ва ҳақиқат субҳи рӯҳ медурахшад

Хирадмандии инсонии мо дар муқоиса бо Худо ҳеҷ
чиз нест. Ягона роҳе, ки мо метавонем ба Ё наздик
шавем, ин аст, ки ба Ё ҳамон муҳаббати покеро, ки Ё ба
.мо ато мекунад, диҳем
Ҳар кас дар ниҳоят наҷот хоҳад ёфт, аммо онҳое, ки
дар ин роҳ сустӣ мекунанд, ба вартаи бепарвой
меафтанд. Бепарвой моро аз дарк кардани аҳамияти

муҳими ёфтани Худо дар айни замон, дар ҳамин лаҳза
бозмедорад. Сайёраи бузурги мо Замин, ки дар кайҳон
шино мекунад ва ҳувиати инсонии мо ба мо дода
нашудааст, ки чанд солро дар ин ҷо гузаронем ва сипас
ба ҳеҷ чиз нопадид шавем. Баръакс, мо бояд амиқ
андеша кунем ва сирри вуҷудро дарк кунем. Зиндагӣ бе
дарки мақсади зиндагӣ аблаҳона, аблаҳӣ ва беҳуда сарф
кардани вақт аст. Асрори ҳаёт моро аз ҳар тараф ихота
мекунад ва Худо ба мо ақл додааст, то роҳи ҳалли
.онҳоро пайдо кунем

Дар ҷустуҷӯи муҳаббати пойдор, ман фаҳмидам, ки
Худо маро ба ҳар роҳе, ки тасаввур кардан мумкин аст,
дӯст медорад, Ё маро ҳамчун модар, падар ва дӯст дӯст
.медорад

Ман он дӯсти абадиро берун аз ҳама дӯстон ҷустуҷӯ
,кардам

Ва дар бораи он маъшуқи бузурге, ки ман ҳоло
мебинам, ки дар ҳар чеҳраи меҳрубон ва пурмеҳр
медурахшад, Он дӯсти илоҳӣ ҳаргиз маро ноумед
.накардааст ва ҳаргиз маро ноумед накардааст

Худо пушти ҳама чизҳои мавҷуд аст. Мо бояд
волидони худро эҳтиром ва бо онҳо меҳрубонӣ кунем,
аммо бояд Худоро бо тамоми дилу ҷон дӯст дорем. Мо
бояд аҳамияти робитаи ҳаётан муҳимро бо Ё эътироф
.кунем, бе он ки вақти бештарро беҳуда сарф кунем
Вақте ки мо хоб мекунем, намедонем, ки бедор
мешавем ё не. Мо ин заминро як ба як тарк мекунем.
Аммо ин фикр набояд боиси изтироб гардад. Вақте ки мо
мемирем, мо даъват шудаем, ки аз нав дар рӯи замин
таваллуд шавем ва аз он ҷое, ки дар ин ҳаёт қатъ
.кардем, ҳаёти навро оғоз кунем

Ман ҳаётро ҳамчун пайдоиш ва парокандашавии
мавҷҳо дар сатҳи уқёнус мебинам. Мавҷи инсонӣ
ҳангоми таваллуд аз сатҳи уқёнуси илоҳӣ боло меравад
ва ҳангоми марг дар қалби Худо қарор мегирад. Ман ин

ҳақиқатро дарк кардам ва медонам, ки новобаста аз марги бадан, ман ҳеҷ гоҳ воқеан намемирам. Зеро хоҳ ман дар уқёнуси рӯҳи илоҳӣ истироҳат кунам, хоҳ дар бадани ҷисмонӣ бедор бошам, ман бо уқёнуси кайҳонӣ як ҳастам. Ки хушбахтии оӣ дар ҷаҳон пайдо намешавад. Дар айни замон, ба мо лозим нест, ки барои ҷустуҷӯи ҳадаф ба ҷангал фирор кунем. Мо метавонем Худоро дар ин ҷангали ҳаёти ҳаррӯза - дар умқи ғори .хомӯшӣ пайдо кунем

Инсонҳо метавонанд хатогиҳои зиёде содир кунанд, аммо онҳо дар сурати рӯҳи илоҳӣ шакл гирифтаанд. Худо ин ҷаҳони ҳаёлии лаззатҳои заминиро танҳо бо як мақсад офаридааст: то инсоният дарк кунад, ки ин танҳо як драмаи кайҳонӣ аст, аз ҳаёлҳо даст кашад ва танҳо Худоро дӯст дорад. Ин ҳақиқат аст ва дигар хел буда наметавонад. Чаро Худо моро офаридааст, ки аъзои оилаамонро дӯст дорем, то онҳоро як ба як аз мо дур кунем? Ин ҳодисаҳо ба мо дарк мекунанд, ки Худо моро воқеан дӯст медорад, берун аз ҳамаи онҳое, ки мо .дӯст медорем

Зиндагӣ як силсила тасвирҳои ҳаракаткунанда аст, аммо дарки ин ҳақиқат душвор аст, зеро иллюзияҳо воқеӣ ва воқеиятҳо мисли иллюзия ба назар мерасанд. Ҷаҳон ҳар шаб ҳангоми хоб аз шуури мо нопадид мешавад, шояд аз ин рӯ мо фаҳмем, ки коиноти моддӣ .воқеӣ нест

Ин дарси хоб на барои тарсонидани мо, балки барои он омадааст, ки моро ба ҳақиқати Худо водор созад. Ҳеҷ чиз наметавонад рӯҳро қонеъ гардонад, ба ҷуз Худо ва муҳаббати Ё. Рӯҳи Худо ҳақиқати беҳамто аст. Ҳеҷ чиз ғайривоқеӣ вучуд надорад ва он чизе ки воқеӣ аст, наметавонад ғайривоқеӣ бошад. Хирадмандон ин .ҳақиқати дурахшонро мефаҳманд
Солҳои зиёди умри мо гузаштанд ва танҳо солҳо, ҳафтаҳо, рӯзҳо ва соатҳо боқӣ монданд. Чаро вақтро

барои корхое, ки фоидаовар нестанд, сарф кунем? Мо
бояд шабу рӯз бо Худо пайваст шавем ва дар ин хоҳиш
комилан самимӣ бошем, пеш аз он ки вақти
муайяншудаи зиндагӣ ба охир расад ва мо ин заминро
.бе анҷом додани ягон кори муҳим тарк кунем
Дар ҳамон лаҳза ман нури бузурги Худоро дидам, ки
тамоми махлуқотро фаро гирифтааст. Чӣ шодмонии
!беандоза! Чӣ нури аҷибе
Худоё, ман аз Ту миннатдорам ва барои ин
неъматҳои фаровони эҳсоси ҳузури Ту дар назди Ту
.сачда мекунам

Ба ҳама яксон баракат фиристед, то мо дарк кунем,
ки Ту ҳақиқати ниҳой дар коинот ҳастӣ ва Ту ҳадафи
.ниҳои мо ҳастӣ, ки аз он ҳадафи дигаре нест
Мо бояд Ёро дӯст дорем ва дар ҳар лаҳзаи ҳаётамон
— дар кор ва истироҳат, дар ҳаракат ва оромӣ — бо дуои
амиқ ва орзуҳои сӯзон бо Ё сӯхбат кунем. Он гоҳ мо
мебинем, ки пардаи хаёл баланд ва пароканда мешавад.
Худо дар ҳар лаҳзаи ҳаёти мо бо мост. Касоне, ки бо Ё
тафаккур мекунанд ва бо Ё ҳамоҳангӣ мекунанд, Ёро дар
зебоии гулҳо, ашрофи рӯхҳои меҳрубон, эҳсосоти баланд
ва наҷиб ва орзуҳои зебо мекунанд. Ниҳоят, Ё аз паси
пардаҳои ғафс берун меояд, то ба ҳар як ҷӯяндаи
:самимӣ бигӯяд

Мо муддати тӯлонӣ аз ҳам ҷудо будем, зеро"
мехостам, ки ту ба таври ихтиёрӣ ба ман муҳаббататро
ато кунӣ, ман туро ба сурати худ офаридам ва интизор
шудам, ки ту аз озодии худ истифода бурда,
".муҳаббататро ба ихтиёри худ ба ман ато кунӣ
Мо бояд аз Худо хоҳиш кунем, ки ба мо тӯҳфаи
абадӣ ва пойдори муҳаббати илоҳии Ёро ато кунад. Аммо
кӣ метавонад ин Худои меҳрубонро бе саъю кӯшиш
пайдо кунад? Агар шумо 25 фоизи кӯшишро сарф кунед,
боқимонда ба Худо ва роҳнамои рӯҳонии шумо вобаста
аст. Ман барои худам ҳеҷ чиз намерӯсам, зеро ҳама

ситоиш ба Худо, манбаи ҳама некиҳо ва файз тааллуқ дорад. Бигзор файзи Ё бо шумо ҳамроҳ бошад, огоҳии Ё бо шумо бошад ва бигзор шумо фаровонии ҳузури Ёро .дар дохили худ ва дар атрофи худ дарк кунед
Худо фавран ба мо ҷавоб намедихад, зеро мо аз нишон додани он ки чӣ қадар Ёро меҳоҳем, дудила мекунем. Мо набояд аз наздик шудан ба Ё натарсем, балки Ёро аз онӣ худ, маҳбуби худ ҳисоб кунем ва Ёро бо андешаҳо, амалҳо, дилҳо ва ақли худ пайваста ҷустуҷӯ кунем ва мо Ёро бузургтарин паноҳгоҳи амният ва оромӣ .дар ин вучуд хоҳем ёфт

Эй Парвардигор, ман ин гулдастай рӯҳҳои некро ба Ту пешниҳод мекунам, то онҳо маъбади ҳузури Туро оро диҳанд. Ин рӯҳҳоро, ки оила ва маҳбуби Ту ҳастанд, ҳамроҳӣ мекунем. Номи мубораки Туро месароям. Торикии нодонӣ бо нури муқаддаси Худо ропоканда мекунем. Бо нури дурахшон ва бепоёни вучуди Худ торикиро аз ақли мо дур мекунем. Мо аз онӣ Ту ҳастем, новобаста аз шароите, ки дорем. Худо ба мо ошкор кун, эй Парвардигори бузургӣ ва фазл, ҳар яки моро баракат деҳ. Пичирросҳои андешаҳои орзумандӣ мо ва тапишҳои орзумандӣ дилҳои пурмуҳаббати моро қабул кун. Ба Ту ҳама муҳаббат, эҳтиром ва орзу ро пешниҳод мекунем, зеро Ту маҳбуби мо ва ҳама чизе ҳастӣ, ки мо дар ин .коинот дорем

Бо файзи Худ моро баракат деҳ Девоҳҳои хоҳишҳоеро, ки моро аз Ту ҷудо мекунанд, бишканед
Подшоҳи илоҳӣ бошад, ки бар ҳамаи орзуҳои мо нишастааст Бигзор нури ҷалоли Ту дар тамоми ҷаҳонӣ бузург паҳн шавад
Ҳамаи моро баракат деҳ
Моро бо бӯи хуши ҳузури Худ пур кун
Ва бигзор мо боз ҳам бештар дарк кунем, ки Ту ҳамеша бо мо будӣ, Ту ҳоло бо мо .ҳастӣ ва Ту то абад бо мо хоҳӣ буд
Мо аз файз ва муҳаббате, ки ба пайравонӣ содиқӣ худ, ки ба наздикии Ту орзу мекунанд ва бесаброна

интизори ҳузури Ту ҳастанд, бахшидаед, аз Ту
сипосгузорем. Умедворем, ки доираи шогирдони Ту
афзоиш хоҳад ёфт, то мо ҳузури мубораки Туро чашн
.гирем ва аз наздикии Ту шодӣ кунем

Ба мо баракат деҳ, то дилҳои худро ба рӯи якдигар

боз кунем ва ниятҳои худро пок созем, то сазовори
ҳимоя ва ғамхориҳои Ту бошем. Худро аз дарун ва зоҳир
ошкор намо. Ҳамаи моро муттаҳид гардон ва бо нури ин
.ваҳдат, бигзор мо вучуди беназири Туро эътироф кунем

Бо самимияти дилҳои муттаҳид ва орзуи рӯхҳои
ҳамоҳанги худ, мо дар пеши Ту сачда мекунем ва аз Ту
кӯмак, роҳнамоӣ ва огоҳии доимии ҳузури Туро дар
.рӯхҳои худ меҷӯем

Бигзор оташи абадии муҳаббат дар дилҳои мо
равшан фурӯзон бошад ва мо наздикии Туро ҳоло ва то
абад ба худамон эҳсос кунем, эй Парвардигори мо, эй
!маҳбуби мо

Орзуи олий ва капсулаҳои рӯхӣ

**Чалоли Худо бузург аст. Ӯ моҳияти ҳақиқат аст
ва онро дар ин ҳаёт пайдо кардан мумкин аст. Дар
дилҳои одамон дуоҳо ва илтиҷоҳои зиёде ҳастанд:
барои пул, шӯҳрат, саломатӣ - дуоҳои ҳар навъ.
Аммо дуое, ки бояд дар ҳар як дил пеш аз ҳама
бошад, барои эҳсоси ҳузури Худост. Ҳангоми қадам
задан дар роҳҳои зиндагӣ бо хомӯшӣ ва итминон,
мо бояд дарк кунем, ки Худо ҳадафи ниҳой аст, ки
метавонад моро қонеъ гардонад ва хоҳишҳои моро
иҷро кунад, зеро дар Худо ҷавоб ба ҳар орзуи дил
аст.**

**Вақте ки шумо наметавонед хоҳишero бо
кӯшиши худ амалӣ кунед, шумо дар дуо ба Худо
муроҷиат мекунад. Ҳамин тариқ, ҳар як дуое, ки
шумо мегӯед, орзуи пинҳонии дарунро ошкор
мекунад. Аммо вақте ки шумо Худоро пайдо**

мекунед, ҳама хоҳишҳо нопадид мешаванд ва ҳама хоҳишҳо амалӣ мешаванд.

Орзуҳои дунявӣ аз тасаввуроти нодуруст дар бораи ҳадафи зиндагӣ бармеоянд. Ин замин хонаи воқеии мо нест. Навиштаҳои Муқаддас ба мо меғӯянд, ки мо ба Худо тааллуқ дорем, мо ба сурати Ӯ офарида шудаем ва иродаи Ӯ ин аст, ки мо ба асли илоҳии худ баргардем. Он чизе ки инсоният дарк намекунад, ин аст, ки агар ба манбаи илоҳии худ барнагардад, маҷбур мешавад, ки барои иҷрои орзуҳои бешумор мубориза барад. Тасаввур кунад! Дуруст аст, ки инсонҳо наметавонанд аз доштани орзуҳо худдорӣ кунанд ва дар доштани онҳо ҳеҷ бадӣ нест. Аммо, аксари орзуҳои инсонӣ ба иҷрои орзуи ниҳоии бозгашт ба Худо ҳалал мерасонанд. Ҳамин тариқ, онҳо ба хушбахтии инсон зарар мерасонанд. Агар инсоният Худоро нахоҳад ва Ӯро наёбад, он бо орзуи ҳар чизе, ки фикр мекунад, ба он хушбахтӣ меорад, месӯзад. Аммо иҷрои ғаврии ҳама орзуҳо ба таври худкор ба онҳое, ки Худоро меёбанд, меояд.

Ду гурӯҳи орзуҳо мавҷуданд: онҳое, ки ба мо дар ёфтани Худо кӯмак мекунанд ва онҳое, ки моро аз ёфтани Ӯ бозмедоранд. Масалан, агар касе ба шумо зулм кунад, шумо метавонед хоҳиши интиқомро эҳсос кунад. Аммо, агар шумо ин хоҳишро бо истифода аз қудрати баландтар ва қобили қабули муҳаббат бартараф кунад, шумо ҳамон абзореро истифода кардаед, ки ба шумо дар ёфтани Худо кӯмак мекунад. Ҳама орзуҳо бояд бо роҳи шарафмандона иҷро шаванд, зеро вақте ки онҳо тавассути воситаҳои дунявӣ иҷро мешаванд, орзуҳо дар баробари мушкилот ва ранҷу азоб зиёд мешаванд. Агар мо ҳама орзуҳои худро ба Худо пешниҳод карданро ёд гирем, Ӯ барои амалӣ

кардани орзуҳои неки мо ва решакан кардани
орзуҳои зараровар ва харобиовари мо кор хоҳад
кард. Ҳимояи беҳтаре аз вичдони пок ва ҳимояи
беҳтаре аз зарбаҳои зиндагӣ аз доштани орзуҳои
шариф ва оӣ вучуд надорад.

Вақте ки мо дарк мекунем, ки симои комили
Худо дар дохили мост, ҳамаи орзуҳои мо амалӣ
мешаванд. Дар он огоҳии муқаддас, ки аз ҳама
ганҷҳо ва сарватҳои заминӣ болотар аст, шумо
ҳатто агар тамоми ҷаҳонро ба шумо диҳанд ҳам, аз
ларза намеафтед. На ситоиш дар шумо ғурурро
бедор мекунад ва на маломат ба шумо зарар
мерасонад, зеро шумо шодмонии Худоро дар
дохили худ хоҳед ҷашид ва ин муҳимтарин
мулоҳиза дар ҳаёти шумо хоҳад буд.

Мо бояд пеш аз ҳама аз Худо роҳнамоӣ пурсем,
то дар талошҳои худ барои ноил шудан ба
хоҳишҳои қонунии худ ба ҳама дуоҳои худ ҷавоб
гирем. Аммо дуо бояд аз дуо дур карда шавад.
Тарзи кӯҳнаи дуо бояд тағйир ёбад ва мо бояд бо
эътимоди комил ва имони устувор ба Худо рӯ
оварем, ки Ё моро мешунавад ва дархостҳои моро
ичро мекунад. Худо намехоҳад, ки мо аз иродаи
худ даст кашем — ҳатто вақте ки мо ба Ё дуо
мекунем — зеро ин ирода гаронбаҳотарин
тӯҳфаест, ки мо аз дасти меҳрубони Ё гирифтаем,
ҳаққи муқаддасест, ки Ё аз лаҳзаи офариниши мо
барои мо пешбинӣ кардааст.

Албатта, бояд байни дуоҳо ва хоҳишҳои
оқилона ва ғайриоқилона фарқ гузошт. Дар хотир
доред, ки хоҳиш қудрат аст; агар шумо ба хоҳише
часпида бошед — хоҳ хуб бошад, хоҳ бад, хоҳ
муфид ва хоҳ зараровар — ва шабу рӯз ба он
машғул шавед, он дар ниҳоят амалӣ мешавад. Аз
ин рӯ, бояд эҳтиёткор бошед ва аз пинҳон кардани

хоҳишҳои зараровар худдорӣ кунед, зеро онҳо амалӣ хоҳанд шуд ва бо худ зарари бузург ва бадбахтии нохушоянд хоҳанд овард.

Бо гузашти вақт, шумо хоҳед дид, ки ҳарчанд хоҳишхоятон амалӣ шаванд ҳам, дилатон холи менад ва шумо исёни ботиниро эҳсос хоҳед кард. Тасаввур кунед, ки системаи ҳозимаи шумо заиф аст, аммо шумо хӯрокҳои бирёншударо мехоҳед. Албатта, ҳар дафъае, ки онҳоро меҳӯред, сарфи назар аз лаззате, ки ҳангоми лаззат бурдан эҳсос мекунед, дард ҳис хоҳед кард. Ва аз ин рӯ, шумо эҳсос хоҳед кард, ки хато кардаед. Ҳикмат истифодаи фаҳмишро барои фарқ кардани хоҳишҳои хуб ва бад амр медиҳад ва вақте ки ин ба даст меояд, ин хоҳишҳои нодуруст набояд амалӣ шаванд. Инсон қудрати ботинии фаҳмишро дорад ва бояд ҳамеша аз он истифода барад ва ҳаёти худро мувофиқи амри вичдон, ки овози Худост, роҳнамоӣ кунад.

Орзуҳои амалӣ нашуда дар дил боқӣ мемонанд. Дар пинҳон кардани онҳо чӣ зараре ҳаст? Ин аст ҷавоб:

Ҳар як хоҳиш аз қувваҳои мушаххас иборат аст: ё некӣ, ё бадӣ, ё ҳарду. Вақте ки инсон мемирад — Худо ӯро раҳмат кунад — ин қувваҳо сарфи назар аз пӯсиш ва пӯсиши бадан намемиранд. Баръакс, онҳо рӯхро дар ҳар ҷое, ки меравад, дар шакли капсулаҳои рӯҳии мутамарказ ҳамроҳӣ мекунанд. Вақте ки инсон дар як таҷассуми нав аз нав таваллуд мешавад, ин капсулаҳо ё лавҳаҳои рӯҳӣ ҳамчун майлҳои рафторӣ зоҳир мешаванд. Ҳамин тариқ, шахсе, ки аз майзада ғавтидааст, ҳангоми аз нав таваллуд шудан майл ба машруботро бо худ меорад ва ин майл то он даме, ки онҳо майли

машруботро бартараф кунанд, боқӣ мемонад. Ин ба чизҳои дигар низ дахл дорад.

Ҳатто кӯдакони хурдсол низ хислатҳоеро нишон медиҳанд, ки аз ҳаёти гузашта ба даст овардаанд. Баъзе кӯдакон аз хашми шадид азият мекашанд. Дигарон бадахлоқанд. Албатта, Худо онҳоро ин тавр наофаридааст. Орзуҳои иҷронашуда аз ҳаёти гузашта ин майлҳои равониро ташаккул додаанд ва аз сабаби онҳо рӯҳ каме аҷиб ба назар мерасад, ҳарчанд он бо сурати поки Худо офарида шудааст. Агар дар ин ҳаёт тасвири Худо дар дохили инсон таҳриф шавад, хоҳ аз хашм, хоҳ аз тарс ё шахват, ва ин хислатҳо ҳоло мағлӯб нашаванд, пас онҳо бо онҳо аз нав таваллуд мешаванд (ё бо онҳо аз нав таваллуд мешаванд) ва бори ин майлҳои бадбахтро то он даме, ки онҳоро дар ин ё оянда мағлӯб кунанд, бар дӯш мегиранд. Аз онҳо гурехтан нест, то он даме, ки онҳо мағлӯб нашаванд.

Аз ин рӯ, беҳтар аст, ки ҳамаи хоҳишҳоро ҳоло иҷро кунед ё онҳоро мағлӯб кунед.

Беҳтарин роҳи ҳалос шудан аз чунин хоҳишҳо ин эҳсос кардани шодмонии олии илоҳӣ аст. Дар акси ҳол, ин хоҳишҳои саркӯбшуда ва орзуҳои ноком рӯҳро таъқиб ва азоб медиҳанд.

Инсон бояд бо фаҳм ва хирад дарк кунад, ки танҳо Худо қодир аст хушбахтии пок ва пайдорро ато кунад.

Аксари вақт, хоҳишҳо дар беҳушӣ пинҳон мемонанд. Шумо фикр мекунад, ки онҳо нопадид шудаанд, аммо ин тавр нест; ин яке аз асрори ҳаёт аст, ки худ як асрори бузург аст.

Аммо ин сир вақте ки мо ҳаётро таҳлил мекунем ва маънои онро дарк мекунем, нопадид мешавад. Агар шумо ҳар рӯз барои муддати кӯтоҳе ором нишинед ва худро тафтиш кунед, хоҳед дид, ки

шумо орзуҳои зиёди иҷронашуда доред. Ин орзуҳои мисли микробҳои марговаранд, ки инсон онҳоро дар ҳар ҷое, ки меравад, ҳам дар ин ҳаёт ва ҳам дар оянда бо худ мебарад.

Роҳи беҳтарини пешрафт ин аст, ки тавассути интиҳоби оқилона хоҳишҳои зарароварро дар ин зиндагӣ муайян кунед ва кӯшишҳои худро барои иҷрои хоҳишҳои неки худ равона кунед. Агар шумо хоҳиши худкушӣ ё анҷом додани коре нодурустро эҳсос кунед, бояд ҳоло ин хоҳишро аз байн баред. Худро бо фикр ва амал бовар кунед, ки дар рӯи худ шарораи илоҳӣ доред ва дар хотир доред, ки шумо ба сурати Худои Қодир офарида шудаед ва аз ин рӯ, шумо қудрат доред, ки аз табиати ҷисмонӣ ва одатҳои худ болотар равед.

Ба чизҳои боҳашамат камтар дилбастагӣ кунед ва аз хоҳишҳо бештар дурӣ ҷӯед, ва шумо дар набарди зиндагӣ ғолиб хоҳед шуд. Агар шумо аз дарди беохир азият мекашед, то ҳадди имкон кӯшиш кунед, ки худро аз огоҳии ҷисмонӣ дур кунед. Тавассути фаҳмиш, шумо метавонед ҳиссиётро мағлуб кунед. Фаҳмиши оқилона оташест, ки хоҳишҳои зараровар ва иштиҳои харобиоварро месӯзонад ва онҳоро ба хокистар табдил медиҳад.

Барои одамоне як одати маъмулӣ аст, ки ашӯҳои кӯҳна, фарсуда ва нолозимро дар гӯшаи хона нигоҳдоранд ва гоҳ-гоҳ хонаро тоза ва тоза кунанд. Ба ҳамин монанд, дар гӯшаи зеҳни зершуури шумо бисёр хоҳишҳо бо зарари пинҳонӣ пинҳонанд, ки агар шумо бо онҳо дуруст муносибат накунад, метавонанд рӯзе ба шумо мушкилоти ҷиддӣ оваранд.

Таҳлили худӣ дар роҳи маънавӣ муҳим аст. Шумо метавонед нафратовар, асабонӣ ё зуд

хашмгин бошед. Агар ин тавр бошад, ин хислатҳое, ки дар шуури шумо нигоҳ дошта мешаванд, натиҷаи амалҳои гузаштаи шумо мебошанд. Барои тоза кардани рӯҳияи худ аз ин мебели бетартиб ва фарсуда, шумо бояд бо амалҳои мусбат ва созанда оғоз кунед ва нисбат ба дигарон меҳру муҳаббатро парвариш кунед. Ҳар қадар шумо одамонро бештар дӯст доред, ҳамон қадар онҳо шуморо бештар дӯст хоҳанд дошт ва шумо муҳаббати онҳоро эҳсос хоҳед кард. Аммо агар шумо онҳоро, ҳатто ба худатон, танқид кунед, онҳо ин танқидро эҳсос мекунанд ва онро бо шиддат ба шумо бармегардонанд!

Фарз кунед, ки душмани кӯҳнае мурдааст, аммо шумо то ҳол нисбат ба ӯ кина ва нафрат доред. Шумо дар натиҷаи ин талхӣ азоб мекашед ва таъсири зараровари он дар бадан ва ақли шумо зоҳир мешавад. Беҳтар аст, ки ӯро ба хотири Худо бубахшед, зеро бо ин кор шумо худро аз хоҳишҳои бади интиқом, ки оромии рӯҳии шуморо вайрон мекунанд ва оромии шуморо мешикананд, раҳо мекунад. Анбӯҳи нафрат бар нафрат ё посух додан ба адоват бо нафрат на танҳо адовати душманатонро нисбат ба шумо шадидтар мекунад, балки дар натиҷа бадан ва эҳсосоти худро низ заҳролуд мекунад. Пас, бо бахшиши зебо бубахшед.

Баъзан инсон бояд ҳама чизро тарк кунад, то бо худ танҳо бимонад, то дар бораи ҳадафи зиндагӣ андеша кунад. Аксари одамон дар ҷараёни анъанаҳо ва мӯдҳо ғарқ шудаанд. Дар асл, онҳо ҳеҷ гоҳ ҳаёти худро надоштанд, балки зиндагии дунёро. Онҳо ба чӣ ноил шуданд ва дар кучо қарор гирифтанд?

Аз ин рӯ, барои инсон оқилона аст, ки гоҳ-гоҳ худро аз машғулиятҳои ҳаррӯза ва "вазифаҳо" дур кунад, то нооромии зеҳни худро ором кунад ва кӯшиш кунад, ки моҳияти онро дарк кунад ва ҳадафиро, ки мехоҳад ба он ноил шавад, муайян кунад.

Дар хотир доред, ки бузургтарин шаҳодате, ки шумо метавонед қабул кунед, шаҳодати вичдони шумост: овози бехато ва бехатои рӯҳи шумо. Он чизе ки вичдонатон ба шумо мегӯяд, ин аст, ки шумо дар асл кӣ ҳастед, бе ороиш ё ниқоб.

Дар бораи қудрати Исои Масеҳ фикр кунед, ки гуфта буд: «Эй Падар, онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд, ки чӣ тавр кореро кунанд, ки намедонанд».

Ва дар бораи Паёмбари бузурге фикр кунед, ки гуфт: «Оё ба шумо чизеро, ки мартабаи инсонро баланд мекунад, нагӯям?» Гуфтанд: «Бале, эй Паёмбари Худо». Паёмбар (с) гуфтанд: «Бо касе, ки нисбат ба ту нодон аст, сабр кун, ба касе, ки аз ту инкор мекунад, ато кун, бо касе, ки аз ту робитаро қатъ мекунад, робита барқарор кун ва касеро, ки ба ту зулм мекунад, бубахш».

Гӯш додан ба овози вичдони равшанфигри шумо ба роҳи шумо нур ва ба ҳаёти шумо баракат меорад. Вақте ки шумо дар дилатон хоҳиши қавии иҷроии хоҳишро эҳсос мекунад, аз фаҳмиши худ истифода баред ва аз худ бипурсед: "Оё ин хоҳиши хуб аст ё бад, ки ман мехоҳам онро амалӣ кунам?"

Омилҳои зиёде хоҳишҳои инсонро афзоиш медиҳанд. Вақте ки касе мошини модели навро мебинад, мехоҳад мошини ба он монандро дошта бошад. Вақте ки онҳо хонаи услуби навро мебинанд, мехоҳанд мошини ба он монандро дошта бошанд. Тамоюли нави мӯд маъмул

мешавад ва одамон орзу мекунанд, ки ин услубро харидорӣ ва пӯшанд!

Орзуҳо аз кучо пайдо мешаванд? Ман соатҳо дар ин бора фикр кардам. Оё шумо метавонед ҳамаи орзуҳои худро гуруҳбандӣ кунед? Ман тавонистам ҳамаи онҳоро ҷудо кунам ва танҳо некиҳоро нигоҳ дорам. Ва вақте ки ба муоширати илоҳӣ расидам, фаҳмидам, ки ҳамаи орзуҳои неки ман якбора амалӣ шудаанд. Имрӯз шумо чизеро орзу мекунад ва фардо ҷони шумо ба чизи дигаре орзу мекунад. Ақли шумо, ки аз Худои Қодир сарчашма мегирад, наметавонад бо неъматҳои ин ҷаҳон қонеъ карда шавад ва ҳеҷ гоҳ нахоҳад буд, зеро дӯсти азизам, шумо ганҷи аз ҳама қиматбаҳои ҷони худро аз даст додаед, касе ки танҳо қудрати қонеъ кардани орзуҳои шуморо дорад ва хоҳишҳои шуморо иҷро мекунад. Ин ганҷи гумшуда Худост.

Дуруст аст, ки баъзе хоҳишҳои хуб ё зарурӣ мавҷуданд ва шумо бояд барои иҷрои онҳо саъй кунед. Аммо ҳангоми кӯшиши иҷрои хоҳишҳои хурдтари худ, фаромӯш накунад, ки аввал бузургтарин хоҳиши худро ба сӯи Худо иҷро кунед. Боварӣ ба он ки хоҳишҳо ва вазифаҳои хурдтар бояд аввал иҷро шаванд, як иллюзия ва фиреб аст. Ман то ҳол дар аввали сафари рӯҳониӣ худ дар ёд дорам, ки ман як ба таъхирандоз будам ва мунтазам мулоҳиза намекардам, ҳарчанд ба худам мегуфтам, ки барои он вақт ҷудо мекунам. Як сол гузашт, то он даме ки ман фаҳмидам, ки ба худ ваъда дода будам, вафо накардаам. Ман фавран ба худам қасам хӯрддам, ки аввалин коре, ки субҳ мекунам, шустан ва сипас мулоҳиза кардан дар бораи Худо аст. Дар он вақт вазифаҳои ҳаррӯза зиёд буданд ва гурехтан аз онҳо, ҳатто барои муддати кӯтоҳ, осон набуд. Аз ин рӯ, ман қарор

додам, ки аввал вазифаҳои рӯҳони худро иҷро кунам. Ва ҳамин тавр, ман як дарси бузурге омӯхтам: вазифаи ман дар назди Худо аввал аст ва танҳо баъд ман ба дигар вазифаҳои камтар муҳим машғул мешавам.

Агар инсоният вазифаҳо ва мулоҳизаҳои дигарро аз Худо авлотар донад, чаро бояд Худо дарвозаҳои абадиятро барои инсоният боз кунад? Худо болҳои рӯҳониро дар дохили мо гузоштааст ва аз мо интизор аст, ки дар олами рӯҳ парвоз кунем. Ин болҳо орзуҳои рӯҳони мо, андешаҳои баланди мо ва орзуи самими мо ба манбаи илоҳии мо ҳастанд.

Биёед аввал Худоро чӯем. Аҳамияти бештар додан ба вазифаҳои заминӣ хирадмандона нест, зеро Азроил метавонад дар ҳар лаҳза рӯҳро даъват кунад ва сипас ҳама вазифаҳо, ўҳдадориҳо, нигарониҳо ва ўҳдадориҳо якбора қатъ мешаванд ва ба охир мерасанд. Пас, чаро ин қадар ба ҳаёт часпидаем?

Инсон фикр мекунад, ки аз амният ва оромии рӯҳ баҳра мебарад, сипас ногаҳон шахси наздикашро аз даст медиҳад, ё саломатӣ ё кори худро аз даст медиҳад ва амният ва оромии рӯҳ барбод меравад!

Муҳаббати ман ба модарам чӣ қадар бузург буд! Фикр мекардам, ки ў ҳамеша бо ман хоҳад буд, аммо ногаҳон фаҳмидам, ки вай маро дар кӯдакӣ тарк кардааст! Мо набояд аз марг тарсем, балки барои он омода бошем.

Зиндагӣ он чизе нест, ки ба назар мерасад. Ба он эътимод накунад, зеро он ноустувор, фиребанда ва пур аз ноумедиҳо ва умедҳои шикаста аст. Дар ин ҷо камолро ёфтан мумкин нест. Ман намехоҳам ба шумо тасвири ғайривоқеии ҳаётро пешниҳод

кунам. Ин ҷаҳон бихишт нест. Ин як озмоишгоҳи илоҳӣ аст, ки дар он Худо рӯҳхоро месанҷад, то бубинад, ки оё онҳо хоҳишҳои бадро бо некӣ мағлуб мекунанд ва Ёро — яъне Худоро — бузургтарин орзуи худ мегардонанд, то онҳо ба подшоҳии Ё баргарданд.

Зиндагӣ пур аз ҳама гуна фоҷиаҳо ва комедияҳо, фалокатҳо ва шодмонӣ аст. Ин як қолини бузург, доимо тағйирёбанда ва пурҷӯшу хурӯши шаклҳои бешумор аст. Ҳеҷ ду чиз комилан яксон нест. Зиндагии ҳар як шахс беназир аст. Ҳар як шахс хусусиятҳои гуногун, тарзи фикрронии гуногун ва хоҳишҳои гуногун дорад. Агар мо ҳар рӯз бо як озмоиш дучор мешудем, ҳаста ва дилгир мешудем. Ҳатто Бихишт, агар он ҳамеша якхела мебуд, ҷолибияти худро гум мекард. Мо гуногунрангӣ ва гуногунрангиро дӯст медорем. Мафҳуми анъанавии ҳукмрони Бихишт комилан нодуруст аст. Агар он воқеан дилгиркунанда мебуд, авлиё ва мардони муқаддаси Худо дуо мекарданд, ки барои фароғат ба Замин баргарданд! Бихишт пайваста бо роҳи гуворотарин нав мешавад, дар ҳоле ки Замин аксар вақт мунтазам нав мешавад, аммо бо роҳи дилгиркунанда ва нохуш.

Аммо, бо вуҷуди он ки зиндагӣ ҳастакунанда ва душвор аст, аксари одамон ба он одат мекунанд ва бовар мекунанд, ки роҳи дигаре барои зиндагӣ вуҷуд надорад. Онҳо наметавонанд ин ҳаётро бо ҳаёти маънавӣ муқоиса кунанд ва андозаи дард ва ҳастагии пинҳоншударо дарк намеkunанд.

Дар асл, зиндагӣ воқеӣ нест. Ин танҳо вақтхушӣ аст, чизи дигаре нест. Ҳамон тавре ки филмҳои кӯҳна борҳо аз нав бароварда мешаванд, ҳамон рӯйдодҳои кӯҳна низ худро дар шаклҳои гуногун

такрор мекунанд. Ва бо вучуди идомаи беохири ҳаёт, ҳамон мавзӯҳое, ки дар филмҳои гузашта пешниҳод шудаанд, яке паси дигаре аз нав намоиш дода мешаванд. Дар ҳақиқат, таърих худро такрор мекунад ва одамон танҳо як асари дигар дар осорхонаҳои замон ҳастанд.

Барои он ки ба зиндагӣ имкон диҳед, ки сюрпризҳои худро ошкор кунед, онҳоро бо шодӣ, воқеъбинӣ ва бепарвоӣ, бе таъсир ба эҳсосот, гӯё филм тамошо карда истода бошед, қабул кунед. Хандаи самимӣ табобати аҷибест барои ҳама бемориҳои инсонӣ аст.

Шумо бояд ба зиндагӣ бо осонӣ ва роҳати наздик шавед. Ин аст он чизе ки ман аз муаллимам омӯхтам. Дар аввали таълими рӯҳонии худ дар зиёратгоҳаш, ман вазифаҳои худро бо чехраи ғамгин иҷро мекардам ва ҳеҷ гоҳ табассум намекардам. Рӯзе муаллимам инро пай бурда гуфт: "Худо хоҳад, ҳама чиз хуб аст! Шумо дар маросими дафн ҳастед? Оё намедонед, ки ёфтани Худо маънои пинҳон кардани ташвишҳо ва дафн кардани ҳама ғамҳоро дорад? Ба зиндагӣ ин қадар ҷиддӣ нагиред."

Ў ба ман таълим дод, ки вазифаи инсон ин аст, ки ақли худро аз ҳама парешонхотирӣ ва мушкилоти заминӣ боло бардорад, то ки озодии комилро дар Худо пайдо кунед.

Барои он ки бо ҷасорат ва эътимод ба худ бо мушкилоти зиндагӣ рӯ ба рӯ шавем, бояд дар шодӣ ва ғам, фоида ва зиён, пирӯзӣ ва нокомӣ мувозинат нигоҳ дошта шавад.

Нигоҳ доштани оромии ботинӣ, сарфи назар аз ҳама ҳодисаҳо, беҳтарин роҳи рафъи хоҳишҳои фиребанда аст. Ин аст он чизе ки ман аз бузургоне омӯхтам, ки аз нооромии замон таъсир

нагирифтанд, балки то охир устувор ва бетағйир монданд. Ҳатто пайғамбарон, вақте ки онҳоро азоб медоданд, шуури муқаддаси худро аз даст надоданд ва ба касе иҷозат надоданд, ки муҳаббати Худоро аз онҳо бидуздад. Шодмони
рӯхонӣ худ як ҳимояи муборак ва бузургтарин
қалъаи ҳама аст. Дар миёни озмоишҳо ва мусибатҳо, неъматҳоеро, ки Худо ба шумо додааст, дар хотир доред. Ҷони шумо маъбади муқаддаси Худост. Шумо набояд ба торикии нодонӣ иҷозат диҳед, ки он макони покро палид кунад. Чӣ қадар аҷиб аст, ки дар ҳолати огоҳии рӯхонӣ, бошараф, бошараф, бехатар ва ором бошед! Аз ҳеҷ чиз натарсед ва аз касе нафрат накунад. Муҳаббати худро ба ҳама диҳед. Муҳаббати Худоро эҳсос кунед ва ҳузури Ӯро дар ҳама одамон бубинед ва бигзор орзуи қавитарини шумо ҳузури доимии Ӯ дар дили шумо бошад. Ин роҳи зиндагӣ дар сулҳу осоиштагӣ дар ин ҷаҳон аст. Аммо чашидани ин қаноатмандии худ душвор аст, то даме ки шамолҳои шадиди хоҳишҳо аз воҳаи дил мевазанд ва дарахтони онро бо шиддат меларзонанд.

Орзуҳо аз муҳити инсон ташаккул меёбанд. Онҳо аз даркҳои ҳиссии мо таваллуд мешаванд ва бо маҳдудиятҳои ин даркҳо маҳдуданд. Иштирок
дар ярмаркаи деҳот хоҳиши каме ҳаяҷонро қонеъ
мекунад, аммо пас аз боздид аз намоишгоҳи сатҳи
ҷаҳонӣ ва дидани ҳама намоишгоҳҳои гуногун,
ярмаркаи хурд ҷозиба ва ҷолибияти худро аз даст
медихад. Ҳамин тариқ, мо бояд аввал шодии муошират бо Худоро эҳсос кунем, то ки ин
шодмониро бо лаззатҳои камтари заминӣ муқоиса
кунем. Пас, орзуҳо дорои хусусияти баландтар
хоҳанд буд. Орзу беохир аст; ҳамин ки як хоҳиш иҷро шавад, дигаре ҷои худро мегирад. Аммо вақте

ки шумо Худоро пайдо мекунед, ҳамаи орзуҳои шумо иҷро мешаванд. "Аввал Малакути Худо ва адолати Ёро бичӯед ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо дода хоҳанд шуд (Ва он чизе ки бо Худост, беҳтар ва пайдортар аст)" Пас, чаро аввал иҷро шудани он орзуи бузургтаринро наҷӯед ва аз дасти саховатманди Худо беҳтарин ва пайдортаринро нагиред?

Вақте ки Худо ба дуои ҷӯянда барои шинохтани Ё посух медиҳад, ҳамаи хоҳишҳои дигари ӯ фавран ва ба таври абадӣ амалӣ хоҳанд шуд.

Баъзе одамон фикр мекунанд, ки онҳо ягон хоҳиш надоранд!

Ман мушоҳида кардам, ки вақте одамон ба бозор мераванд, аксар вақт ҷӣ рӯй медиҳад. Шояд онҳо хоҳиши мушаххаси харид надошта бошанд, аммо ногаҳон чизе чашмашонро мегирад ва фикр мекунанд: "Ҳа, ман бояд онро харам!".

Ҳатто агар онҳо онро фавран нахаранд ҳам, он шабу рӯз дар зеҳни онҳо мемонад, то он даме ки ниҳоят онро харидорӣ кунанд, ҳатто агар маҷбур шаванд пул қарз гиранд. Онҳо муддате аз он лаззат мебаранд, аммо тадриҷан ҷозибавӣ он кам мешавад ва шодӣ аз доштани он кам мешавад, аз ин рӯ онҳо чизи дигареро орзу мекунанд ва ғайра.

Баъзан мо бо касе вомехӯрем, ки мегӯяд: «Эй кош ман фалон пул (ё мошини модели махсус ё ҳавзи шиноварӣ ва ғайра) медоштам» ва ба маҳзи амалӣ шудани он орзу, орзуи дигаре барои чизи нав пайдо мешавад.

Орзуҳои инсонӣ табиатан нокомиланд ва аз ин рӯ, онҳо қодир нестанд, ки барои соҳибони худ хушбахтии комил ба даст оранд.

Ҷаҳон кӯшиш мекунад, ки шуморо аз дарки он, ки ягона хоҳиши воқеан арзанда ёфтани Худост,

парешон кунад. Аммо шумо бояд ҳар рӯз инро ба худ хотиррасон кунед. Вақте ки шахс қарор мекунад, ки тамокукаширо тарк кунад, аз ҳад зиёд хӯрданро бас кунад, дурӯғ гӯяд ё фиреб надихад, бояд дар қарори худ устувор бошад ва ноустувор набошад. Муҳити бад иродаро ҳолӣ ва заиф мекунад ва дар инсон хоҳишҳои бардурӯғро ба вучуд меорад. Он аз онҳо беҳтаринро мегирад ва ба онҳо бадтаринро медиҳад. Онҳое, ки бо дуздон зиндагӣ мекунанд, бовар доранд, ки ин ягона роҳи зиндагӣ аст. Аммо муошират бо одамони хуб ақлро ба сӯи чизҳои болотар равона мекунад, то хоҳишҳои бардурӯғ дигар наметавонанд инсонро васваса кунанд. Ҳама чиз дар ин ҳаёт ба тағирот ва ноустуворӣ дучор мешавад. Аммо чанд лаҳзаи тафаккури амиқ ё омӯхтан ва мулоҳиза кардан дар бораи мавзӯҳои поки рӯҳонӣ манбаи илҳом хоҳад буд, ки чӯяндаи самимӣ аз уқёнуси фиреб ва иллюзия ба соҳилҳои илоҳӣ мебарад, ки дар он ҷо "дар он ҷо ҳастагӣ ба онҳо нахоҳад расид ва аз он ҷо ронда намешаванд".

(Барои онҳое, ки заҳмат кашидаанд, истироҳати бузургтарин омода шудааст ва касе, ки дар ҷустуҷӯи ҳақиқат ҳеҷ кӯшише накардааст, онро ба даст овардааст)

Хушбахтии ҳақиқӣ дар орзуи Худо ва пайваста дар бораи Ӯ аст. Бо сабр замоне фаро мерасад, ки ин фикр он қадар устувор ва ноустувор мешавад, ки ҳеҷ ранҷу азоби ҷисмонӣ, рӯҳӣ ё эмотсионалӣ наметавонад огоҳии шуморо аз Худо дур кунад. Оё ин аҷиб нест, ки бо огоҳии Худо зиндагӣ кунем, дар бораи Ӯ фикр кунем ва Ӯро ҳамеша эҳсос кунем ва дар паноҳгоҳи ҳузури бепоёни Ӯ бимонем, ки дар он ҷо на марг ва на чизи дигар оромии ботинии шуморо дуздида наметавонанд? (Касоне, ки имон

овардаанд ва дилҳояшон дар ёди Худо ором
мегиранд. Ба ростӣ, дилҳо дар ёди Худо ором
мешаванд.)

Вақте ки шумо аз ҳама хоҳишҳо эмин мешавед,
аз ҳузури абадӣ баҳра мебаред

Зиндагӣ воқеан аҷиб аст, зеро ҳама чиз
метавонад тағйир ёбад, аз ин рӯ, киштии
хушбахтиро набояд бар регҳои гардиши ин ҳаёт
лангар андозем. Вақти мо мегузарад ва он чизе ки
мо ҳоло мебинем, рӯзе аз байн меравад. Тағйирот
то он даме, ки шумо иҷозат надихед, ки ба шумо
зарар расонад, қобили қабул аст. Ва вақте ки он ба
шумо зарар мерасонад, нооромии ботиние, ки шумо
аз сар мегузаронед, ба шумо паёмест, ки аз ҷониби
хоҳишҳо рабт дода нашавад. Вақте ки шумо дар
рӯҳи илоҳӣ эмин ҳастед, шумо аз ҳама чиз бе
пайвандӣ ё вобастагӣ лаззат мебаред. Аз ин рӯ,
кӯшиши шинохтани Ё барои онҳое, ки ғамхорӣ
меkunанд, ниҳоят муҳим аст; вагарна, зиндагӣ як
ноумедии харобиовар хоҳад буд ва умедхоро ба
таври даҳшатнок шикаст медиҳад.

Вақте ки ман соли 1935 ба Ҳиндустон
баргаштам, умед доштам, ки ҷойҳоеро, ки дар
кӯдакӣ дӯст медоштам, боздид кунам, аммо бо
расидан фаҳмидам, ки ҳама чиз тағйир ёфтааст.
Марҳилаи зиндагӣ ба тарзи дигар аз нав танзим
шуда буд. Ноумедӣ ва зарбаи бузургтарин вақте
рух дод, ки ман хонаи кӯҳнаамро дар Айкапур, ки
дар он ҷо бозӣ мекардам ва паррандагонро тамошо
мекардам, боздид кардам. Танҳо як дарахт аз ҳама
чизҳое, ки дар ёд доштам, боқӣ монд. Чунин аст
ҳаёт! Чизҳои шинос ва азиз як ба як аз назари мо
дур мешаванд. Ман омода будам, ки ҳама чизро
диҳам, то хонаи моро ончунон ки дар кӯдакӣ буд,
бубинам. Ва бо вучуди ин, Худо хоҳиши маро амалӣ

кард, зеро ман баъдтар хонаро дар рӯё дидам, ки дар он ҷо мо дар ҳавз шино мекардем ва сипас ба болохона баромадам, рӯи кат хобидам ва манго хӯрдм, ҳамон тавре ки солҳои пеш карда будам.

Акнун орзуҳо бояд хеле бодикқат тафтиш ва таҳлил карда шаванд, хуб ҷудо карда шаванд ва танҳо орзуҳои нек нигоҳ дошта шаванд ва ҳатто он орзуҳои нек набояд муҳимтарин орзуро барои Худо пахш кунанд.

Ин хоҳиш бояд зинда ва сӯзон боқӣ монад ва набояд иҷозат дода шавад, ки пажмурда ё хомӯш шавад. Инсон дар зери як ҳаёли бузурге қарор мегирад, вақте ки аз Худо хоҳиш мекунад, ки хоҳишҳои заминии худро иҷро кунад, аммо аз ӯ хоҳиш намекунад, ки Худо ба ӯ ошкор кунад. Кӯдакero тасаввур кунед, ки пайваста аз волидонаш талаб мекунад, ки дархостҳои ӯро иҷро кунанд ва дар акси ҳол на дар бораи онҳо меурсад ва на дар бораи онҳо фикр мекунад. Ин ношукрӣ ва инкори меҳрубонии онҳост ва дар ин барои онҳое, ки тафаккур мекунанд, дарсе ҳаст.

Вақте ки ин китоби ҳаёт татбиқ мешавад, танҳо дониши рӯҳоние, ки дар давраи иқомати заминии худ ба даст овардааст, ҳамроҳӣ хоҳад кард. Аз ин рӯ, агар шахс воқеан дар бораи ояндаи рӯҳонии худ нигарон бошад, Худо бояд ҳамеша дар зехни худ бошад, пайваста ӯро даъват кунад ва ҳеҷ гоҳ ӯро фаромӯш накунад. Вақте ки мо бо Худо дар муошират ҳастем, мебинем, ки ҳама хоҳишҳо ба таври пурасрор иҷро мешаванд. Аммо мо бояд аввал Худоро ҷӯем. ӯ саховатманд аст ва ба мо ҳама чизро додааст, аммо мо ӯро танҳо вақте пайдо мекунем, ки аз тӯҳфаҳои ӯ қаноатманд набошем, балки ба Худи Бахшанда рӯй оварем. Мо ӯро мешиносем, ба шарте ки дар ҷустуҷӯи худ

самимӣ бошем, дар хоҳиши наздик шудан ба Ё ва эҳсос кардани ҳузури баракати Ё самимӣ бошем.

Бузургтарин монеае, ки инсон бо он рӯбарӯ мешавад, ҳуди ёст. Вақте ки онҳо кӯшиш мекунанд, ки оромона нишинанд ва дар бораи масъалаҳои рӯҳонӣ фикр кунанд, ногаҳон андешаҳои дунявӣ пайдо мешаванд, ки онҳоро парешон мекунанд ва монеъ мешаванд, ки ба ҳадафашон бирасанд. Онҳо бояд худро барои назорат кардани андеша ва бадани худ омӯзонанд ва бо ин кор онҳо дар рӯҳи худ бихишти сайёро дар бар мегиранд. Дар зиндагӣ ё марг, дар бихишт ё дӯзах, ин хушбахтии оӣ онҳоро ҳамроҳӣ хоҳад кард.

Мо бояд ба Худо самимона дуо гӯем, орзуҳои бузурги худро баён кунем, аз Ё бо забони дил, орзуҳои рӯҳ ва пичирроси вичдон пурсем, то ки Ё моро бишнавад ва ба мо ҷавоб диҳад. Аммо агар шахс нимҷониба дуо гӯяд ва дар айни замон дар бораи чизи дигаре фикр кунад — чизе, ки Худо медонад, ки ин масъалаи асосии он шахс нест — Ё ҷавоб нахоҳад дод.

Аввал мо бояд Худоро дошта бошем. Вақти ҳозир расидааст. Мо набояд интизор шавем, зеро иллюзияҳо хеле пурқувватанд. Зиндагӣ зуд мегузарад ва тарк кардани ин ҷаҳон бе дониستاني мақсади зиндагӣ шармовар аст. Ҳар вақте ки лаҳзае вақти хоӣ дорем, бояд андеша кунем. Ҳатто агар дуоҳои шумо дар аввал иҷобат нашаванд ҳам, аз раҳмати Худо ноумед нашавед, балки ба дуо кардан идома диҳед. Аз самими қалб дуо гӯед ва боварӣ дошта бошед, ки дуои шумо иҷобат хоҳад шуд.

Ман дар ҳаётам шоҳиди бузургтарин далели посухи Худо ба дуо шудаам. Аммо чунин посух

саъю кӯшишро талаб мекунад, зеро ҳеч чизи муҳиме бе саъю кӯшиш ба даст намеояд. Мулоҳиза барои ошкор кардани асрори ҳаёт ва ворид шудан ба подшоҳии Худо муҳим аст.

Одатҳои бад ва дигар чизҳои парешонкунанда кӯшиш мекунанд, ки кӯшишҳои шуморо ҳалалдор кунанд ва азму иродаи шуморо суст гардонанд. Аммо агар шумо хоҳед, ки хушбахт бошед, фикрҳои худро ба сӯи Худо равона кунед ва Ёро дар наздикии худ хоҳед ёфт.

Орзуҳои лаззатҳои заминӣ як кашиши магнитӣ эҷод мекунанд, ки инсонро ба ин замин мекашад, ҳаёт пас аз ҳаёт. Бозгашт ба ҷисм барои онҳое, ки хоҳишҳои худро дар Худо ёфтаанд, нолозим мегардад. Ҳар вақте ки онҳо меҳоҳанд ягон хоҳишро иҷро кунанд, онҳо дар бораи он фикр мекунанд ва он дар пеши назари онҳо зоҳир мешавад. Модарам пас аз маргаш ба ман зоҳир шуд ва ман бо дидани ӯ тасалли ёфтам ва аз Худо барои некии Ё шукргузорӣ кардам. Дар ҳақиқат, Ё Саховатмандтарин ва Меҳрубонтарин аст. Ё хоҳишҳои моро иҷро мекунад, то муҳаббат ва миннатдории худро ба мо нишон диҳад, вақте ки мо дар дилҳои худ ба Ё ҷои аввалро медиҳем.

Вақте ки инсон ба Худо мерасад, ӯ соҳиби ҳаёт ва сарнавишт мегардад. Мо набояд ором гирем, то он даме, ки ҳузури илоҳӣ дар ҳаёти мо мустаҳкам нашавад. Ё ба мо ҳама чизеро, ки орзу мекунем, медиҳад ва моро месанҷад.

Озмоишҳо ва монеаҳо дар роҳи маънавӣ бисёр ва бузурганд, аммо ҳангоми убур аз ин озмоишҳо ва бартараф кардани онҳо, мо бояд бигӯем: «Эй Парвардигор, Ту дуоҳои маро иҷобат кардӣ ва орзуҳои бузургтарини маро амалӣ гардондӣ,

**бинобар ин дили ман аз ҳузури Ту ғанӣ шуд ва рӯҳи
ман аз нури Ту дурахшон шуд».**

Асалому алайкум

Аз гуфтаҳои муаллим Парамҳанса Йогананда

Одамон аз фикри даст кашидан аз баъзе чизҳо дар
зиндагӣ шикоят мекунанд, ҳарчанд дар асл онҳо аз
бисёр чизҳои арзишманд, ки аз ҷумлаи онҳо оромии
хотир аст, даст мекашанд ва баъзан ҳатто худро барои
.пуле, ки зарар ва зиён мебинад, қурбон мекунанд

Худро ба Худо таслим кунед ва хоҳед дид, ки ҳаёти
.шумо ба як оҳанги зебои ритмикӣ монанд шудааст

Диққати худро аз ин ҷаҳон ба сӯи Малакути бузурги
.Худо, ки дар дохили шумост, равона кунед

Дар киштии оромӣ шумо метавонед ба он ҷаҳоне, ки
аз орзуҳои мо фаротар аст, шино кунед, ки дар он ҷо
.ҷашмаи илоҳӣ аз умқи дилу рӯҳ беист ҷорӣ мешавад

Худовандо, ба ман кӯмак кун, ки нақши худро дар
бозии зиндагӣ ба тарзе иҷро кунам, ки ба Ту писанд ояд,
хоҳ заиф бошам, хоҳ қавӣ, хоҳ бемор, хоҳ солим, хоҳ
машҳур, хоҳ номаълум, хоҳ сарватманд, хоҳ камбағал,
бо донишмандони он ки Ту маро дӯст медорӣ ва ҳеҷ гоҳ маро
.тарк намеkunӣ

Сарватро метавон аз шахсе гирифт, ё ҳудаш ҳам
ҳангоми рафтан аз ин ҷаҳон аз он гирифтанд ва онҳо
наметавонанд онро бо худ баранд. Арзиши воқеии он
дар сарф кардани он ба корҳои судманд ва хушбахтӣ ба
худ ва дигарон ба тарзе аст, ки Худо ва вичдони инсонро
.хушнуд созад

Онҳое, ки танҳо дар бораи амният ва роҳати худ
фикр мекунанд ва ниёзҳои дигаронро фаромӯш
мекунанд ё нодида мегиранд, дар асл ба факре рӯ
меоранд, ки рӯзе насибашон хоҳад буд. Онҳое, ки ба ҷои
истифода аз сарвати худ барои корҳои нек, ба худ
часпидаанд, дар охират ба худ шукуфӣ намеоранд,
балки камбағал бо хоҳишҳо ва майлҳои сарватмандон
таваллуд мешаванд. Аммо онҳое, ки фаровонӣ ва
шукуфӣ худро бо дигарон мубодила мекунанд, ба ҳар
ҷое, ки мераванд, некӣ ва фаровониро ҷалб мекунанд

Вақте ки шумо ба онҳое, ки онро бо ихтиёри худ
сазоворанд, хайрия мекунед, хоҳед дид, ки Худо ҳамеша
бо шумост ва ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва шумо ба
ҳеҷ чиз ниёз надоред. Мо набояд фаромӯш кунем, ки
ҳаёти мо мустақиман аз ҷониби Худо таъмин карда
мешавад ва вақте ки мо дарк мекунем, ки ақл, ирода ва
фаъолиятҳои мо ҳама ба Худо вобастаанд ва қуввати
худо аз ӯ мегиранд, пас мо роҳнамоии мустақимро аз ӯ
хоҳем гирифт ва мо дарк хоҳем кард, ки ҳаёти мо бо
ҳаёти бепоёни ӯ як аст

Мулоҳиза далели вучуди Худоро фароҳам меорад.

Пас аз он ки мавҷҳои эҳсосот аз ҳавзи ақл тоза карда
мешаванд, неъматҳои илоҳӣ аз рӯҳ сарчашма мегирад. Ин
неъмат аллакай дар рӯҳ вучуд дорад, аммо он пӯшида
аст

Эй Парвардигор Ман аввал ирода ва ақли худро
барои ноил шудан ба корҳои хурд истифода мекунам ва
сипас ба дастовардҳои бузургтар мегузарам
Ҳатто агар ба ҳама орзуҳои моддӣ ноил гарданд
ҳам, он танҳо хушбахтии нопурра медиҳад — ва бо
ёфтани Худо ман захираҳои бепоёни шодмониро кашф
хоҳам кард — ва он ҳеҷ гоҳ дар боғҳо ва чаманзорҳои
ҳамешасабзи рӯҳ ҷоришавӣ ва равоншавӣ бознамедорад
Хона: Майдони Ғалаба

Агар шахс умри худро дар пайи як ҳаяҷон паси
дигаре гузаронад, ӯ ҳеҷ гоҳ таъми хушбахтии ҳақиқиро
нахоҳад дид. Шахс бояд содда зиндагӣ кунад ва ба
зиндагӣ бо осонӣ муносибат кунад. Тавсия дода
мешавад, ки шахс вақтро танҳо гузаронад, гоҳ-гоҳ дар
бораи амалҳои худ андеша кунад ва оромии ботиниро
амалӣ кунад, ки шифо, ҷавоншавӣ ва қуввати нав
.меорад

Агар парешонхотирӣ пайваста вуҷуд дошта бошад
ва ангезаҳои дигар ҳиссиётро фаро гиранд, дар натиҷа
асабҳо осеб мебинанд, миқдори зиёди энергияи ҳаётӣ
беҳуда сарф мешавад ва рӯҳ шиддат ва нороҳатиرو
эҳсос мекунад. Ғайр аз ин, набояд аз ҳад зиёд ба ислоҳи
дигарон таваҷҷӯҳ кард; балки пеш аз ислоҳи дигарон,
.бояд худро ислоҳ кард

Бигзор бидонанд, ки хона бузургтарин майдони
мубориза аст. Шахсе, ки дар хонааш фаришта аст, дар
.ҳар ҷо фаришта хоҳад буд
Ширинии овоз ва оромие, ки аз рафтори наҷиб
бармеояд, дар хона нисбат ба ҳар ҷои дигар бештар
.лозим аст

Ҳамон тавре ки торикӣ дар ҷое, ки нур медурахшад,
боқӣ монда наметавонад, ҳамин тавр торикии беморӣ
низ бояд нопадид шавад, вақте ки нури Худо дар
ҳуҷайраҳои бадан медурахшад ва кам касоне ҳастанд,
.ки ин ҳақиқатро дарк мекунанд

Вақте ки одамон хоҳиши қавии шифо ёфтано эҳсос
мекунанд, онҳо бо дили ноором ё бо эҳсоси ноумедӣ дуо
мекунанд, фикр мекунанд, ки Худо ба дуоҳои онҳо гӯш
намедиҳад ё дуо мекунанд, аммо интизор намешаванд,
.то бидонанд, ки оё дуоҳояшон ба Худо расидааст ё не
Ҳамон тавре ки кас наметавонад ба мусиқие, ки
тавассути радиоқабулкунаки ноқис пахш мешавад, гӯш
диҳад, инчунин наметавонад ларзишҳои саломатӣ,
қувват ва ҳикматеро, ки аз Худо сарчашма мегиранд, бо

дастгоҳи равонии корношоям бо тарс, нигаронӣ ва ҳар
.гуна изтироб, шубҳа ва номуайяни қабул кунад

Эй Парвардигор, биёед Туро дар замони ниёз ва
шукуфой, дар беморӣ ва саломатӣ, дар торикӣ ва
рӯшноӣ ва дар ҳама ҳолатҳо ба ёд орем ва шукр гӯем.
Биёед бо миннатдорӣ рӯзҳои некӯаҳволиеро, ки ба мо
ато кардаӣ, ба ёд орем. Ба мо кӯмак кун, ки чашмони
имонро кушоем, то нури мубораки Туро, ки ҳама
.бемориҳо ва дардҳоро шифо мебахшад, бубинем
Ман капитани киштии андешаҳои нек, иродаи нек ва
фаъолияти пурсамару судманди худ ҳастам, киштии
ҳаётамро идора мекунам ва чашмонамро ҳамеша ба
сайёраи дурахшони сулҳ дар осмони тафаккури амиқам
.дӯхта нигоҳ медорам

Ман малакаҳои тафаккури эҷодии худро барои ноил
шудан ба муваффақият дар ҳама корҳое, ки мекунам,
истифода хоҳам бурд, агар ман низ кӯшиш кунам, ки ба
.худам кӯмак кунам, Худо ба ман кӯмак мекунад
Имрӯз ман боғи ҳаётро бо саъю кӯшиши нав кишт
мекунам ва онро бо тухми хирад, саломатӣ, қаноатмандӣ
ва хушбахтӣ мекорам. Тухмҳоро бо имон ва эътимод ба
худ об медиҳам ва интизори фазли Худован ҳастам, то
ба ман ҳосили одилона ато кунад. Ҳатто агар ҳосили
интизоршударо нагирам ҳам, барои оромии хотир, ки аз
кӯшиш барои беҳтарин кор ба даст меояд, миннатдор ва
.шукргузор хоҳам буд

Ман аз Худо шукргузор хоҳам буд, ки метавонам то
он даме, ки муваффақ шавам, бо файзи Ё, кӯшиш кунам.
Ва вақте ки ба орзуи бузургтарини дилам мерасам, аз Ё
шукргузор хоҳам буд. Ман кӯшиш хоҳам кард, ки танҳо
корҳои нек ва шоистаеро анҷом диҳам ва ризои Худоро
.ба даст орам

Ҷаҳон пур аз тӯфонҳои табиӣ ва инсонӣ аст ва Худо
сипари мустаҳкам ва паноҳгоҳи амн аз тӯфонҳо, тӯфонҳо
ва бадӣҳои ин ҷаҳон аст. Ҳар чое ки Худо бошад, тарс ва

ғам нест. Мӯъмини ҳақиқӣ дар набарди зиндагӣ ва муборизаи рӯйдодҳо устувор ва ифтихорманд аст, итминон дорад, ки Худо бо ӯст, ӯро аз зарар муҳофизат мекунад ва ҳеҷ гоҳ ӯро як лаҳза ҳам тарк намекунад.

Ҳамин тариқ, тарс аз дили ӯ нопадид мешавад ва итминон пайдо мешавад, ки ҳимояте, ки наметавонад .таҳмил карда шавад

Натарсидан маънои имон овардан ба Худо ва ҳимояи ӯ ва имон овардан ба адолат, ҳикмат, раҳмат, муҳаббат .ва ҳузури ҳамаҷонибаи ӯро дорад

Тарс инсонро аз қудрати равонии худ маҳрум мекунад, ақли ӯро хира мекунад ва ритми табиӣ дилро ҳалалдор мекунад. Ғайр аз ин, тарс метавонад боиси ҳалалдоршавии ҷисмонӣ ва бемориҳои равонӣ гардад.

Ба ҷои он ки ба изтироб ва маҳдудиятҳои равонӣ гирифта шавад, инсон бояд худро итминон диҳад, ки дар паноҳи Худои Биниш ва Шунаво дар амн аст, дар қалъаи шикастнопазири ӯ эмин аст ва дар ихотаи .раҳмат ва ғамхорӣ ӯ қарор дорад

Новобаста аз он ки дар ҷангали Африқо, дар майдони ҷанг, аз беморӣ ё фақр азоб мекашад, бояд худро бовар кунонад, ки дасти Худо аз ҳар хатар қавитар аст ва қодир аст касонеро, ки ба ӯ паноҳ мебаранд, муҳофизат кунад. Ҳеҷ роҳи муассири муҳофизат вуҷуд надорад. Албатта, бояд ҳангоми мубориза бо рӯйдодҳо аз ақл истифода кард ва ҳамзамон ба ёрии илоҳӣ имони комил дошт. Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвоӣ ё рафтори ношоиста дар муқобили мушкилотро надорад. Баръакс, новобаста аз он ки чӣ рӯй медиҳад, бояд ба худ итминон дод, ки танҳо Худо қодир аст дар шароити душвор ва душвор кӯмак кунад, агар кас бо тамоми дил, ҷони худ ва ҳиссиёташ ба ӯ .муроҷиат кунад

Вақте ки мушкилот мисли тарма меафтанд, мо набояд ба онҳо иҷозат диҳем, ки иродаи моро фалаҷ кунанд ё биниши равшан ва равиши оқилона ва мантиқии моро пинҳон кунанд. Баръакс, мо бояд имони худро ба Худо ва эҳсоси фитрии дуруст ва нодуруст нигоҳ дорем ва барои ёфтани роҳи ҳалосӣ кӯшиш кунем. Бо ёрии Худо мо онро хоҳем ёфт. Дар ниҳоят, корҳо беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудрат ва мӯъҷизаҳои Худо дар паси зиддиятҳои ҳаёти инсон пинҳонанд. Онҳое, ки ногузирии шароитро қабул намеkunанд ва ба ҷои ин кӯшиш мекунанд, ки бо ақл ва имони худ аз парда берун раванд. Дарро барои худ боз хоҳанд ёфт - даре, ки ҳар .дасти мӯъмин ба он мекӯбад

Зиндагӣ дар ториқӣ пӯшида аст ва баъзан мо пешпо меҳӯрем ва аз пеш рафтан дудила мешавем. Мо бояд бигзорем, ки нури Худо ҷароғи роҳнамои мо бошад, вақте ки мо дар роҳҳои ториқи зиндагӣ қадам мезанем. Худо моҳи пурра дар шабҳои нодонӣ ва ториқӣ, офтоби дурахшон дар соатҳои бедорӣ, ҷароғи роҳнамо ва ситораи роҳнамо барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди .заминӣ ва гузаранда мегузаранд

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо, таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд, бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ, инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме, ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг .аст, гӯш диҳад

Фарқи байни тафаккури рӯҳонӣ ва худшиносии
рӯҳонӣ

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ барномарезӣ
кунад, ӯ мисли сабткунандаи роҳгард мешавад, ки
мақолҳо ва ибораҳои баландро такрор мекунад ва
дигарон онҳоро донишманд ва донишманд меҳисобанд.
Аммо чунин дониш бо дарки мустақими ҳақиқат тақвият
намеёбад ва бо дастовардҳои маънавӣ ҳамқадам
намешавад. Ин навъи зеҳнсозӣ ё зеҳнсозӣ "худ"-ро ба
ақли ҳиссӣ, ки худааш аз ҷониби ҳиссиёти ҷисмонӣ
маҳдуд аст, баста нигоҳ медорад. Дониши назариявӣ
наметавонад дониши илоҳиро ба даст орад ва тавсия
дода мешавад, ки вақти қиматбаҳои худро ба
назарияҳои, ки дар воқеият татбиқ карда намешаванд,
сарф накунад, то ки худро дар ҷангали зичи зеҳнӣ
гумшуда ҳис кунед ва аз доираи назария берун наравед

Ин раванд ба донишони ҳақиқат оварда
намерасонад, зеро ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва
назарияҳои бисёре аз онҳое, ки ин равишро пайравӣ
мекунанд, ба хулосаҳои субъективии худ пойбанд
.мешаванд

Агар шахс қобилиятҳои зеҳнии худро танҳо барои ба
даст овардани пул ва дороиҳои моддӣ истифода барад,
шуури ӯ ба ҷаҳони моддӣ кашида мешавад ва дар
печидагиҳои беохир печида мешавад. Аз ин рӯ, одамони
хирадманд меғӯянд, ки инсон набояд тамоми
қобилиятҳои зеҳнии Худоро, ки ба ӯ додааст, ба
пайгирии чизҳои зудгузар сарф кунад, то худро дар
лабиринти моддгарой гум накунад ва маҳдудиятҳо ва
маҳдудиятҳои нолозимро барои худ эҷод накунад.
Баръакс, онҳо бояд қобилиятҳои зеҳнии худро барои ба
даст овардани ниёзҳои зиндагӣ истифода баранд ва
барои рушди қобилиятҳои ахлоқии худ кӯшиш кунанд,
то байни дуруст ва нодуруст ва байни он чизе, ки
зараровар аст ва он чизе, ки фоидаовар аст, фарқ
кунанд. Вақте ки онҳо фаҳмиши рӯҳонии худро инкишоф

медиҳанд, онҳо метавонанд Худоро дар дохили худ
эҳсос кунанд ва ҳақиқатҳои рӯҳониеро, ки дар паси
пардаҳои зичи моддгарой пинҳон шудаанд, муайян
.кунанд. Ин ҳолатро худшиносии рӯҳонӣ меноманд

Новобаста аз он ки нигарониҳои мо чӣ гунаанд, Худо
бояд ҳамеша дар ҳаёти мо дар ҷои аввал бошад. Яке аз
муҳимтарин унсурҳои рушди маънавӣ робитаи доимӣ ва
самимӣ бо Худост, ки тавассути он шумо шахсан шоҳиди
тағйироти аҷиб ва мусбат хоҳед буд, ки ба шумо
.таъсири амиқ хоҳад гузошт

Вақте ки шахс мехоҳад намоишero тамошо кунад, ё
либоси нав ё мошини нав харад, оё дуруст нест, ки зеҳни
ӯ ҳамеша банд аст? Дар мавриди ин масъалаҳо ва чӣ
гуна ба даст овардани онҳо? Ё то он даме, ки
орзуҳои шумо амалӣ накунад, ором намешавад ва барои
.расидан ба ин орзуҳо пайваستا заҳмат мекашад

Пас, ақли инсон бояд ба фикр кардан дар бораи
Худо машғул бошад ва он гоҳ ҳамаи хоҳишҳои хурдтар
ба хоҳиши қавии эҳсоси Худо ва муошират бо Ё табдил
.меёбанд

Вақте ки ақл ба Худо пичиррос мезанад, ки аз умқи
.рӯҳи орзуманд берун меояд

Нидои рӯҳ ба дили кайҳонӣ таъсир хоҳад расонд ва
.ҷавоб хоҳад омад ва шодмонии бузурге бо худ меорад

Пичирроси зеҳнӣ иродаро парвариш медиҳад, то он
даме ки шумо қувваи кофӣ барои расидан ба ҳадафи
дилхоҳ дошта бошед

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур карда мешаванд, аз ин рӯ,
танҳо фикр кардан дар бораи чизе барои амалӣ кардани

он кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое амал
.мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

Сирри афзоиш

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд омӯзем. Зеро ҳар дард ва ранҷу
.азоби мо маъно ва мақсад дорад

Бо вучуди сахтии озмоишҳо, онҳо мисли оташе
ҳастанд, ки маъдани оҳанро об мекунад ва онро ба
пӯлоди зебо, қавӣ ва гуногунҷабҳа табдил медиҳад.
Хирадманде, ки мо дар оташи сӯзони таҷриба ба даст
меорем, воқеан аҷиб аст. Зиндагӣ моро пок мекунад,
табиати пасти моро ба унсурҳои қиматбаҳо табдил
медиҳад ва ба мо имкон медиҳад, ки бо рӯҳҳои чун
ҷавоҳирот пок, чун пӯлод қавӣ, вале чандир ва устувор
зиндагӣ кунем, ки дар зери фишори мушкилот ва
.душвориҳо ҳам намешаванд

Вақте ки мо чехраҳои мебинем, ки аз ҳашм таҳриф
шудаанд ва аз бераҳмӣ доғдор шудаанд, нигоҳи онҳо
моро водор мекунад, ки ин зиштиро аз рӯҳи ҳудамон дур
кунем - рӯҳе, ки ба ҷуз ниятҳои бад ва кинаҳои амиқе, ки
тасвири илоҳии муборакро дар дохили мо пинҳон
мекунанд, осеб надидааст, ҳамоно тавре ки дуд оинаро
вайрон мекунад. Амалҳои дардноки дигарон бояд дар мо
хоҳиши беҳтар кардани рафтори худ ва назорат кардани

худро бедор кунанд, то ки мо ҳокими ҳавасҳои беитоати
.худ бошем, на ғуломи онҳо

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пуриқтидор, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармро истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо
мегузарад ва онҳо пур аз оромии фаровон мебошанд. Ин
аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи болоии он
пайваст аст, ки доимо ҷорист ва ба ҷонҳо дар
ҳамоҳангии он мерасад. Сипас онҳо метавонанд ин
ҷараёни хушбахтиро ба ҷонҳое, ки ба сулҳ ташнаанд,
.интиқол диҳанд

Ҳар рӯз инсон ба оина менигарад, то чеҳраи худро
бубинад, зеро меҳодад дар назари дигарон беҳтарин
намуди зоҳирӣ дошта бошад. Пас, барои онҳо то чӣ
андоза муҳимтар аст, ки ҳар рӯз бо худ истода, ба оинаи
таҳлили ботинӣ нигоҳ кунанд, то дар зери сатҳи
дурахшон чӣ пинҳон аст! Зеро ҳар чизе, ки зоҳиран
ҷолиб аст, ҷозибавӣ худро аз ботини худ мегирад ва ҳеҷ
чиз оинаи поки рӯҳро ба мисли таҳрифҳои равонӣ, ба
монанди ҳашм, кина, ҳасад ва нафрат доғдор
намекунад. Ҳар касе, ки кӯшиш мекунад, ки худро аз ин
пайвастагӣҳое, ки ба табиати рӯҳ бегонаанд, раҳо
кунад, ба нури зебоии ботинӣ имкон медиҳад, ки аз
.дарун дурахшад

Тавассути таҳлил, мо кашф мекунем, ки мушкилоти
инсонӣ сегонаанд: мушкилот ва ихтилолиҳое ҳастанд, ки
ба бадани инсон ҳамла мекунанд, дигарон ба ақл ҳамла
.мекунанд ва гурӯҳи сеюм, ки роҳҳои рӯҳро мебаранд

Беморӣ, пирӣ ва марг мушкилот ва монеаҳои
ҳастанд, ки бадан бо онҳо рӯбарӯ мешавад. Аммо,

бемориҳои равонӣ тавассути ғамгинӣ, тарс, хашм, хоҳишҳои саркӯбшуда, кина, нафрат, васвасаҳои эмотсионалӣ, изтиробии асабии шадид ва саратонии равонӣ, ки қобилияти зеҳниро фалаҷ мекунад, ба ақл ҳамла мекунанд. Аммо, хатарноктарин беморӣ бемории рӯҳ аст, ки дар нодонӣ зоҳир мешавад ва аз он ҳама бемориҳои дигар сарчашма мегиранд ва паҳн мешаванд

Дар ҷаҳон некӣ аз бадӣ бештар аст

Вақте ки шубҳаҳо пайдо мешаванд, мо бояд ҳаёти одамони бузургро ба ёд орем. Дуруст аст, ки мо инсон ҳастем, аммо Худо ба мо қудратҳои ғайриоддиро ато кардааст, ки мо онҳоро кам истифода мебарем. Пас, чаро аз тарси пирӣ, беморӣ ва ғаму андӯҳ меларзем? Мо бояд ҳар кори аз дастамон меомадаро барои нигоҳубини бадани худ анҷом диҳем, аммо набояд ба тарсҳо дода .шавем ва худро зерӣ тепаҳои нодонӣ гӯр кунем

Бадан тамоми инсон нест

Дар ин дунё некӣ аз бадӣ болотар аст, зеро Худо қудрати олий аст. Аммо вақте ки бадӣ ба мо мерасад, мо фикр мекунем, ки қудрати назорат кардани онро ё раҳой .аз ҷанголи он надорем

Тӯфонҳои бадӣ ногузир хоҳанд буд, аммо мо метавонем оқибатҳои онҳоро бартараф кунем ва аз онҳо .болотар равам

Ба мо ҳаёт на барои нобуд шудан дода шудааст, балки барои он ки дар худ огоҳии абадиятро бедор .кунем ва мо бояд ин ҳақиқатро дар хотир дошта бошем

Бе озодии фикр, инсон наметавонад худро ба таври холис, стихиявӣ ва табиӣ баён кунад. Дар хотир доред, ки шумо асосан озод ҳастед. Қудрати ирода ҳамеша .озод аст

Агар шумо аз қудрати иродаи худ дуруст истифода
баред, ин барои шумо кармаи хуб эҷод мекунад, аммо
аксари одамон намехоҳанд тағйир ёбанд ва намехоҳанд
кӯшиш кунанд, аз ин рӯ, онҳо дар муқобили мушкилот
фурӯ мерезанд ва наметавонанд бо мушкилот рӯ ба рӯ
.шаванд

Анҷом додани ҳар коре, ки мехоҳад, озодӣ нест,
зеро инсонҳо ба хоҳишҳои худ баста шудаанд ва аз ин
рӯ, амалҳои онҳоро тамоман озодӣ номидан мумкин
нест. Озодии ҳақиқӣ маънои анҷом додани ҳама чизро бо
иродае, ки бо хирад роҳнамоӣ мешавад, дорад. Агар
шахс иродаи худро фаъол созад ва онро барои корҳои
нек ва судманд истифода барад, метавонад оқибатҳои
амалҳои гузаштаи худро, ки ногузир аз паси онҳо хоҳанд
омад, назорат кунад. Агар шумо амалҳои худро бо ақл ва
ирода анҷом диҳед, қувваҳои амалҳои нодурусти қаблии
шумо заиф мешаванд ва одатҳои, ки аз амалҳои неки
.шумо ба вуҷуд меоянд, тақвият меёбанд

Мо доимо он чизро, ки намерасем, орзу мекунем ва
ба чизҳои, ки муҳим нестанд, часпида мемонем. Вақте ки
чизе моро ба даст меорад, мо муваққатан иродаи озоди
худро аз даст медиҳем. Ҳамон тавре ки шарқиён ғуломи
расму оинҳои қадимӣ ҳастанд, ғарбиён низ ғуломи
расму оинҳои муосир ҳастанд. Мо сарнавишти худро
.меофарем ва ба он пойбанд мемонем

Чаро як кӯдак дар оилаи бадкор таваллуд мешавад
ва дигаре дар оилаи хуб? Ҳар яки онҳо аз озодии худ
барои зиндагӣ дар гузашта (дар ҳаёти қаблӣ) ба тарзи
муайяне истифода бурдаанд ва бо ин роҳ ин шароитро
.дар ин ҳаёт ба сари худ овардаанд

Бе Худо озодии ҳақиқӣ вуҷуд надорад. Мо бояд
пайваста дар бораи ӯ фикр кунем. Новобаста аз
нигарониҳо ва андешаҳои мо, Худо бояд дар дилҳои мо

ҷои аввалро ишғол кунад ва вақте ки мо воқеан бо Ё
ҳамоҳанг бошем, ба мо имкон дода мешавад, ки бо ёрии
илоҳии Ё ҳар вақте, ки бояд кореро анҷом диҳем, анҷом
.диҳем

Насиҳат барои шогирд

Яке аз донишҷӯён аз муаллим Парамҳанса хоҳиш
кард, ки ба ӯ маслиҳате оид ба такмили худ диҳад, ӯ
гуфт: "Агар шумо хоҳед, ки дӯст дошта шавед, аз дӯст
доштани дигарон, ки ба муҳаббати шумо ниёз доранд,
".оғоз кунед

Ва агар аз дигарон интизор дорӣ, ба онҳо содиқ ва
.вафодор бош, то онҳо ба ту содиқ бошанд

Агар шумо хоҳед, ки дигаронро аз амалҳои
бадхоҳона ва маккорона боздоред, нагузоред, ки фиреб
ба андешаҳои худ ворид шавад ва ба тарзе амал
.накунед, ки ба дигарон зарар расонад

Агар шумо хоҳед, ки дигарон ба шумо ҳамдардӣ
кунанд, аввал бо зоҳир кардани ҳамдардӣ нисбат ба
.онҳо, бахусус нисбат ба атрофиёнатон, оғоз кунед

Агар шумо хоҳед, ки дигарон ба шумо эҳтиром
гузоранд, шумо бояд ба ҷавонон ва пиронсолон эҳтиром
.зоҳир кунед

Агар шумо аз дигарон сулҳ хоҳед, бояд зиндагии
боҳаморона дошта бошед

Агар шумо хоҳед, ки одамон диндор бошанд, рӯҳонӣ
бошед ва ба дигарон имкон диҳед, ки эҳсос кунанд, ки
шумо намунаи хуби нақш ҳастед ва онҳо метавонанд ба
.шумо такя кунанд ва ба шумо эътимод кунанд

Хулоса, ҳама чизеро, ки шумо мехоҳед дигарон
нишон диҳанд, нишон диҳед. Яке аз хислатҳои хуб ин

аст, ки аввал онро дар ҳаёти худ нишон диҳед ва шумо хоҳед дид, ки одамон низ ба шумо ҳамин тавр муносибат .хоҳанд кард

Агар шумо тавонед соҳаҳоеро дар ҳаёти худ муайян кунед, ки ба беҳбудӣ ниёз доранд, бе он ки рӯҳафтода шавед ё маҷмӯи пастсифатиро инкишоф диҳед ва агар шумо пайваста барои беҳтар кардани хислати худ кор кунед, пас вақте, ки шумо барои ин сарф мекунед, нисбат ба он вақте ки шумо орзу мекунед, ки дигарон худро беҳтар кунанд, беҳуда сарф мекунед, хеле самараноктар хоҳад буд. Намунаи мусбат ва рафтори солими шумо қудрати бештаре барои тағир додани дигарон нисбат ба хоҳишҳо, ҳашм ва танҳо суханони .шумо дорад

Эй Парвардигор, Ту манбаи ҳама некиҳо ва манбаи ҳама қудрат ҳастӣ. Моро баракат деҳ, то мо неъматҳои Ту ро дар саломатии худ, орзуҳои зеҳнии худ ва ифодаҳои рӯҳонии худ инъикос кунем. Ту нури ситорагон, энергия дар атомҳо, меҳрубонӣ дар дилҳо ва зебоии ҳақиқат ҳастӣ. Ба мо кӯмак кун, ки худро бо қудрати олии Ту, ҳикмати бепоёни Ту ва ҳаққонияти .бепоёни Ту пур кунем

Худовандо, бигзор мо бидонем, ки Ту чашмаи саломатӣ, уқёнуси ҳаёт ва манбаи ҳама фаҳмиш ва дониш ҳастӣ. Моро аз нодонӣ ва оқибатҳои он, аз тарсҳо ва нигарониҳо раҳо кун ва бигзор селоби ҳикмати Ту .ҳама партовҳо ва харобаҳоро аз ҳаёти мо дур кунад

Эй Парвардигор, пардаҳоеро, ки чеҳраи Ту ро аз мо пинҳон мекунанд, аз худ дур кун. Бигзор мо Ту ро ҳамчун нуре дурахшон, мисли офтобҳои бешумор дар уфуқи ҳаёти худ бубинем. Бигзор мо Ту ро ҳамчун қудрати доимо навшавандае эҳсос кунем, ки андешаҳои моро илҳом мебахшад, рӯҳҳои моро ғизо медиҳад, баданҳои

моро дастгирӣ мекунад ва орзуҳои моро амалӣ
.мегардонад

Омин

Аксари одамон намедонанд, ки чаро аз замони
вучуди худ дар ин замин, онҳо боварӣ доранд, ки
ҳадафи зиндагӣ иҷрои орзуҳо, ба даст овардани ниёзҳои
зиндагӣ, ҷустуҷӯи лаззат ва муҳаббати инсонӣ ва дар
.ниҳоят таслим шудан ба даъваткунандаи ниҳой аст

Одамон зиндагии худро барномасозон бо майлҳо ва
хоҳишҳои мушаххасе оғоз мекунанд, ки дар гузашта
амалӣ нашуда буданд ва онҳо кӯшиш мекунанд - бо он
чизе, ки озодии ночизе, ки боқӣ гузоштаанд - бо тақлид
кардани хоҳишҳо ва амалҳои дигарон, агар онҳо бо
тоҷирон муошират кунанд, мехоҳанд ба онҳо монанд
шаванд ва агар онҳо бо рассомон муошират кунанд,
.санъат барои онҳо ҳама чиз мешавад

Худо мехоҳад, ки мо дар ин ҷаҳон амалӣ бошем. Ё ба
мо гуруснагиро додааст, ки моро водор мекунад, ки
барои қонеъ кардани он кор кунем, аммо танҳо ҷустуҷӯи
хӯрок, паноҳгоҳ, пул ва дороиҳо маънои онро дорад, ки
.инсон манбаи хушбахтии худро фаромӯш мекунад

Дуруст аст, ки мо бояд барои ба даст овардани
ниёзҳои худ кор кунем ва барои расидан ба ҳадафҳои
қонунии худ саъй кунем, аммо пеш аз ҳама, мо бояд
дилҳои худро ба сӯи Худо боз кунем ва дар ҳама коре, ки
мекунем, роҳнамоӣ ва ризоияти Ёро ҷӯем. Он гоҳ мо
бешубҳа дар мактаби ҳаёт муваффақ хоҳем шуд, зеро мо
роҳнамоии худро аз Мудири Олӣ ва Таъминкунандае, ки
медонад ба чӣ ниёз дорем ва барои мо чӣ беҳтар аст,
хоҳем гирифт. Аз ин рӯ, мо бояд ба Ё эътимод кунем ва
.ба иродаи хирадмандонаи Ё итоат кунем

Аз лексияҳои муаллим Парамаханса

Вақте ки хушбахтии ботинии рӯҳ бо қабати ғафси
лаззатҳои шаҳвонии гузаранда пӯшида мешавад,
дурахши тиллоии рӯҳ хира мешавад ва қобилиятҳои
шаффофи рӯҳ дар паси зичии модда пинҳон мешаванд.
Вақте ки ақли инсон ба ҳасад ва ҳасад ҷалб мешавад ва
дар абрҳои тарс ва нигаронӣ пӯшида мешавад, ӯ
бадбахт, бадбахт ва мағлуб мешавад. Аммо вақте ки
инсон ҳамон таваҷҷӯхро ба муҳаббат, сулҳ ва ҳамоҳангӣ
.равона мекунад, ӯ хушбахтии амиқро эҳсос мекунад

Рӯҳ вақте хушбахтӣ ҳис мекунад, ки аз хоҳишҳои
ҷисмонӣ, ки бо ранҷу азоб омехта шудаанд, ба
фазилатҳои шаффофи рӯҳ, ки пур аз лаззатҳои
.бузурганд, гузарад

Агар рӯҳ пурра ба лаззатҳои ноҳамвори дунявӣ ғарқ
шавад, ба пайгирии лаззатҳои болотар бепарво мешавад
ва наметавонад лаззатҳои рӯҳониро эҳсос кунад.
Бисёриҳо метавонанд баҳс кунанд, ки даст кашидан аз
лаззатҳои моддӣ дар ин ҷаҳон ё дар ҳоле ки дар байни
одамоне зиндагӣ мекунанд, ки фикрҳояшон танҳо дар
атрофи масъалаҳои моддӣ мечархад, қариб ғайриимкон
аст. Аммо, аз як шахси оддӣ талаб карда намешавад, ки
ҷаҳонро тарк кунад ва ба кӯҳҳо ва ҷангалҳо паноҳ барад,
то оромӣ ва сулҳ пайдо кунад. Баръакс, онҳо бояд дар
ин ҷаҳон бимонанд, бе он ки ҷараёнҳои пуриқтидори он
онҳоро кашанд, то мавҷҳои нооромии ин ҳаёт онҳоро
.фаро нагиранд

Инсон набояд нисбат ба муҳити атрофаш манфӣ
бошад ва дар айни замон набояд иҷозат диҳад, ки
моддиётпарастӣ ҷашмони ӯро кӯр кунад, то ки бо
табиати маънавии худ робитаро аз даст надихад ва
натавонад лаззати саодат ва шоҳиди нурҳои илоҳӣ
.шавад

Зиндагӣ, бо моҳияти худ, ҷузъҳо ва ҳадафҳояш, як муаммои душвор барои фаҳмидан аст, аммо ҳалли он ғайриимкон нест ва бо тафаккури пешрафтаи худ, мо .ҳар рӯз баъзе аз асрори онро ҳал мекунем

Дастгоҳҳое, ки бар асоси принципҳои дақиқи илмӣ дар ин давра сохта шудаанд, бешубҳа таъсирбахшанд ва кашфиёте, ки илм меорад, ба мо тасаввуроти равшантаре дар бораи роҳҳои беҳтар кардани ҳаёт медиҳад. Аммо, бо вучуди ҳама таҷҳизот, ихтироот ва стратегияҳое, ки мо дорем, мо то ҳол мисли лӯхтакҳо дар дасти тақдир ҳастем ва роҳи пеш то он даме, ки мо .аз назорати табиат озод шавем, дароз аст

Албатта, зиндагӣ дар раҳмати табиат озодӣ нест.

Ақли пурҷӯшу хурӯши мо аз эҳсоси нотавонӣ фаро гирифта ва занҷирбанд мешавад, вақте ки мо эҳсос мекунем, ки қурбонии обхезӣ, тӯфон ё заминларза ҳастем, ё вақте ки рӯйдодҳо аз мо - бе сабаби мантиқӣ - наздикони наздики моро, ки ба диламон наздиканд, мекашанд. Сипас мо дарк мекунем, ки пирӯзиҳои зиёде ба даст наовардаем ва натавонистем шароити номусоидро паси сар кунем. Зеро, сарфи назар аз ҳама кӯшишҳои мо барои сохтани ҳаёт он тавре ки мо мехоҳем, дар ин сахнаи заминӣ ҳамеша шароитҳои муайян пайдо мешаванд ва рӯйдодҳо аз ҷониби ақли тавоное роҳнамоӣ карда мешаванд, ки мо дар бораи он кам медонем ва қомилан мустақилона аз ақида ва иродаи худ кор мекунем. Беҳтарин коре, ки мо метавонем анҷом диҳем, ин кор кардан ва баъзе .беҳбудӣҳо кардан аст

Мо гандум мекорем ва орд месозем, аммо кӣ аввалин тухмиро офаридааст? Мо нонро аз орд мехӯрем, аммо кӣ ба бадани мо қобилияти ҳазми онро додааст? Ва ?чӣ гуна хӯрокро ба ғизо табдил додан мумкин аст

Дар ҳар гӯшаву канори зиндагӣ ба назар чунин мерасад, ки дасти илоҳии ҳатмӣ вучуд дорад. Мо бе он наметавонем корҳои худро идора кунем ва бо вучуди ҳама итминонхое, ки дорем. Мо намедонем, ки дил кай аз кор мемонад. Аз ин рӯ, зарурати такяи ҷасурона ба қудрати олии илоҳӣ ва такя ба ҳуди олии худ, ки аз он .қудрати ҳама чиз бармеояд, ба миён меояд

Мо бояд имони ҳолӣ аз ғурур дошта бошем ва бо .итминон дар роҳҳои зиндагӣ қадам занем

Бе воҳима ва ларзиш, ва бе изтироб ва маҳбусӣ

Мубориза бо аллергия

Бартараф кардани ҳассосият як санъати нозук аст ва назорат кардани суръати вокуниши шахс барои ташаккули шахсияти мутавозин ва ҳамаҷониба муҳим .аст

Ҳассосият аз нофаҳмӣ, комплекси пастӣ, ғурури аз .ҳад зиёд ва худписандии аз ҳад зиёд бармеояд

Вақте ки шахс фикр мекунад, ки эҳсосоти ӯ озор дидаанд, ин фикр дар зеҳни ӯ реша давонда, асабҳои ӯро бедор мекунад, ки сипас онҳо шиддат мегиранд ва исён мекунанд. Аз сабаби эҳсосоти захмӣ дар дили онҳо ҳашм аланга мегирад. Аммо, баъзе одамон қобилияти назорат кардани эҳсосоти худро доранд, аз ин рӯ аломатҳои зоҳирии онҳо сарфи назар аз ҳашми шадиди даруни онҳо зоҳир намешаванд. Дигарон ҳашми худро тавассути аксуламалҳои фаврӣ, ки дар мушакҳои чашм ва ифодаҳои чеҳраи онҳо зоҳир мешаванд ва тавассути .вокунишҳои тез ва рамзии шифоҳӣ изҳор мекунанд

Эҳсосоти аз ҳад зиёд оқибатҳои ҷиддӣ дорад; он вазъиятро мураккабтар мекунад ва ноустувории

номатлубро ба вучуд меорад, ки ба дигарон таъсири
.манфӣ мерасонад

Кӯшишҳо бояд барои худдорӣ ва оромӣ равона
карда шаванд, фазои фаҳмиш ва ҳамоҳангиро фароҳам
оваранд, ки ба ҷои шиддат сулҳро тақвият медиҳад ва
буғи стрессро пароканда мекунад. Касоне, ки ин корро
мекунанд, соҳиби тақдири худ хоҳанд буд ва аз ҷониби
атрофиён бо қадрдонӣ ва эҳтиром мукофотонида
.мешаванд

Ҳассосияти аз ҳад зиёд хислатест, ки аксари одамон
онро дӯст медоранд ва вақте ки ин эҳсоси ғайримантиқӣ
авҷ мегирад, он фаҳмишро кӯр мекунад ва чашмони
хирадро хира мекунад. Ҳатто бадтараш, шахси аз ҳад
зиёд ҳассос фикр мекунад, ки комилан фикр мекунад,
эҳсос мекунад ва амал мекунад, дар ҳоле ки дар асл
!рафтори онҳо метавонад комилан нодуруст бошад

Бисёриҳо бар он ақидаанд, ки ҳангоми танқид бояд
ба худ раҳм кунанд ва раҳм ба худ ба онҳо каме сабуки
мебахшад. Аммо мисли нашъамандон, ҳар қадар бештар
истеъмол кунанд, нашъамандии онҳо ҳамон қадар
.қавитар мешавад

Шахси хеле ҳассос аксар вақт бефоида азоб
мекашад. Бештар аз ҳама, ҳеҷ кас сабаби изтироб ё
моҳияти шикояти худро наметавонад, ки ин боиси
афзоиши изтироб дар инзивоӣ худ мегардад. Ҳеҷ чизро
бо оромона баррасӣ кардан дар бораи таҳқир ё
танқидҳои даркшуда ба даст овардан мумкин нест.
Беҳтар аст, ки сабабҳои аслии чунин ҳассосиятро
тавассути таҳлили объективӣ ва худдорӣ бартараф
.кунем

Ин намуди аллергияи носолим оқибатҳои ҷиддӣ
дорад; он дилро мисли оташ месӯзонад ва бофтаҳои

оромиро нобуд мекунад. Аз ин рӯ, бо он бояд оқилона,
.мантиқӣ ва бо иродаи қавӣ мубориза бурд

Ман сахт меҳнат мекунам, то ба ҳама хизмат кунам,
аммо вақте ки барои андеша ба танҳой меравам, ба касе
иҷозат намедиҳам, ки ба андешаи ман ҳалал расонад.

Масъалаҳои дигар метавонанд интизор шаванд, аммо
воҳӯрии ҳаррӯзаи ман бо Худо набояд нодида гирифта ё
.нодида гирифта шавад

Пеш аз анҷом додани ягон амал, таваққуф кунад ва
оқибатҳо ва таъсири онҳоро ба ақл, бадан ва рӯҳи худ
бодикқат баррасӣ кунад. Амалҳое, ки аз ҷониби
маҷбуркунӣ ба вуҷуд меоянд, озодӣ нестанд, зеро
амалҳое, ки бар хилофи қонунҳои ҳамоҳангӣ ва
пешрафтанд, шахсро маҳдуд мекунанд. Баръакс,
амалҳое, ки бо фаҳмиш ва мувофиқи вичдони шахс
.тасдиқ карда мешаванд, некӯкоранд ва озодӣ меоранд

Вақте ки шумо қарор медиҳед, ки коре нек анҷом
диҳед ё аз коре бад худдорӣ кунад ва ба он қарор
пойбанд бошед ва мувофиқи он амал кунад, бидонед, ки
.озодии шумо фаровон аст

Худо мехоҳад, ки мо аз озодии интихобе, ки ба мо
дода шудааст, барои ҷустуҷӯи Ё ва ёфтани Ё истифода
.барем, аммо Ё намехоҳад Худро ба мо таҳмил кунад

Хоҳиши наздик шудан ба Худо ва шинохти Ё худ аз
худ пайдо намешавад, балки онро бояд фаъол ва
парвариш кард. Бе ин хоҳиш, зиндагӣ арзиш ва таъме
.надорад

Бигзор фаҳмиши рӯҳонии шумо тафаккури шуморо
роҳнамоӣ кунад ва муваффақият ба ҳар ҷое ки меравед,
шуморо пайравӣ хоҳад кард

Ман овози худро, дастҳоямро, пойҳоямро, диламро,
баданамро, эҳсосотамро, иродамро ва ҳама чизро ба
.Худо мебахшам

Муҳаббат силоҳи рӯҳонӣ аст, ки ба ҳама ҷангҳо
хотима медиҳад

Дар беруни ин замин ҷаҳонҳои бепоён вуҷуд доранд,
ки дар он ҷо мо бори дигар бо онҳое вомехӯрем, ки фикр
.мекардем моро барои ҳамеша тарк кардаанд

Ин зиндагии дунявӣ пайваста тағйирёбанда аст, ғам
паси ғам иллюзияҳо пайи ҳам меоянд. Ин саробе, ки дар
биёбони шуури мо пайдо мешавад, бояд нопадид шавад
ва мо бояд худи воқеии худро аз зери пардаҳои зичи
.материя бедор кунем

Кӯшиш накун, ки умедҳоятро бар ин зиндагӣ асос
диҳӣ. Кафолати ту куҷост? Ту танҳо вақте дар амонӣ
.ҳастӣ, ки ба дониши Худо паноҳ дорӣ

Моҳияти рӯҳ мисли тиллои қадимӣ аст, ки зери хок
гӯронида шудааст. Вақте ки хок аз тилло ҷудо карда
мешавад ва бо оби тафаккур шуста мешавад, он бо покӣ
.ва равшании комил аз нав медурахшад

Худовандо, бигзор бубинем, ки чӣ нек аст,
андешаҳои солим кунем ва бо одамони некӯкор
муошират кунем. Ба мо кӯмак кун, ки дар бораи Ту фикр
кунем ва дар бораи Ту тафаккур кунем, эй Ту, ки манбаи
.ҳама адолат ва манбаи ҳама некиҳо ҳастӣ

Озодӣ аз заъф

Роҳи беҳтарини рафъи заъф ин аст, ки дар бораи он
фикр карданро бас кунед; вагарна, фикри заъф шуури
шуморо фаро мегирад ва бар ботинии шумо ҳукмронӣ

мекунад. Вақте ки мо рӯшноиро ба худ меорем, торикӣ
.нопадид мешавад, гӯё ки ҳеҷ гоҳ вучуд надошт

Ин идея ба ман илҳомҳои аҷибе меорад

Вақте ки нур ба ғоре ворид мешавад, ки
ҳазорсолаҳо дар торикӣ пӯшида буд, торикӣ фавран
нопадид мешавад. Ба ҳамин монанд, заъфҳо ва хатогихо
вақте нопадид мешаванд, ки мо ба нури Худо иҷозат
медихем, ки ба шуури худ ворид шавад ва торикии
нодонӣ боқӣ монда наметавонад. Ин фалсафаест, ки мо
.бояд бо он зиндагӣ кунем

Ба таъхир андохтан бефоида аст. Чархи зиндагӣ ҳеҷ
гоҳ аз чарх задан бозмеистад ва рӯзҳои умри мо зуд
мегузаранд. Ҳар дақиқае, ки мо барои фикр кардан ва
рафтори оқилона сарф мекунем, як сармоягузори
.муваффақ ва фоидаовар барои хушбахтии мо

Бисёре аз одамон тамоми умри худро дар бораи пул,
алоқои ҷинсӣ ва шӯҳрат фикр мекунанд ва кам ба чизҳои
муҳиме, ки ба онҳо оромии хотир меоранд ва огоҳии
онҳоро ба сатҳҳои баландтар мерасонанд, тамаркуз
.мекунанд

Новобаста аз он ки нақши шахс то чӣ андоза
хоксорона аст, агар донанд, ки чӣ тавр вақти худро
оқилона сарф кунанд ва андешаҳои худро ба самти
дуруст равона кунанд, дар назари Худо муваффақ
.ҳисобида мешавад

Вақте ки нури Худо бар инсон медурахшад, ӯ эҳсос
намекунад, ки ба чизе ниёз дорад, зеро шодӣ, ки ӯро
фаро мегирад, ҳамаи орзуҳои ӯро амалӣ мекунанд ва дар
дил эҳсос мекунанд, ки ӯ сарватмандтарин
сарватмандтарин ва хушбахттарин хушбахттарин дар ин
.ҳаёт аст

Нақби рӯшной

Онҳое, ки огоҳии маънавии онҳо бо андешаҳои равшан, амалҳои нек, эҳсосоти нек ва тафаккури амиқ бедор мешавад, метавонанд дар лаҳзаи ниҳоии рафтан аз бадан тавассути чашми рӯҳонӣ рафтани худро эҳсос кунанд. Дар давраи сафари заминии худ, ёғҳо нақби чашми рӯҳониро дар марзи байни модда ва рӯҳ дидан мекунанд ва дар лаҳзаи тарк кардани Замин, онҳо метавонанд ба ин нақби дурахшон ворид шаванд ва аз ин ҷаҳон ба олами бепоёни Худо, ки нур, шодӣ, сулҳ ва .озодии мутлақ дорад, гузаранд

{Нур болои нур}

Чароғи бадан чашми [рӯҳонӣ] аст

Агар чашми шумо ягона бошад

Он гоҳ тамоми баданат пур аз нур хоҳад буд

Ва нур дар торикӣ медурахшад, ва торикӣ онро}

{надонист

Фитнагарӣ ин эҳсос кардани ғаму андӯҳи дигарон, наздик шудан ба онҳо, муошират бо онҳо, самимона кӯшиш кардан барои тасалли додани онҳо дар бадбахтиҳояшон, шодӣ аз шодӣ ва тамоми кӯшишро ба харҷ додан барои дур кардани арвоҳи тарс, ниёз ва .изтироб аз онҳост

Шахсе, ки рӯҳияи фидокорӣ дорад, мувофиқи ҳисобҳо ва интизориҳои маҳдуд амал намекунад, балки аз фаҳмиш ва довари солим истифода мебарад ва барои кӯмак ба худ ва дигарон пеш меравад ва аз Худо барои муваффақияте, ки ба даст меорад, шукргузорӣ мекунад. Агар як ё якчанд маротиба ноком шавад, рӯҳафтода намешавад, балки бештар қатъӣ мешавад,

кӯшишҳои худро дучанд мекунад ва кӯшишро такрор мекунад, ғояҳо ва роҳҳои навро меомӯзад, бо роҳнамоии нури ақл ва кӯмаки Худоро меҷӯяд, то он даме ки ба ҳадафи худ ва ба ҳадафи наҷиби худ бирасад.

Касе, ки барои хушбахт кардани дигарон саъй мекунад, аз ҷониби Худо бо эҳсоси ботинии тасаллии равонӣ хушбахт карда мешавад. Ва агар ӯ чизеро ба хотири онҳое, ки кӯшиши кӯмак карданро доранд, аз даст диҳад, онро талафот намешуморад, зеро дар иваз ризоияти Худо ва оромии хотирро ба даст меорад. Ӯ барои дӯст доштан, кор кардан, додан ва коштани тухми некӣ ва сулҳ дар киштзорҳои инсоният зиндагӣ мекунад.

Ҳар касе, ки аз ҷаҳони шахсии худ дар андеша ва эҳсосоти худ фаротар равад, огоҳии худро васеъ мекунад, ҳамдардӣ ва эҳсос мекунад, ки ҷаҳон хонаи ӯст ва инсоният оилаи ӯст. Ӯ дарк мекунад, ки ҳадафи вучуди ӯ дар ин замин ислоҳи худ пеш аз кӯшиши ислоҳи дигарон аст, зеро ҳар касе, ки худро ислоҳ мекунад, ба дигарон кӯмак мекунад, ки худро ислоҳ кунанд. Амалҳо нисбат ба суҳан таъсири амиқтар ва таъсири амиқтар ба рӯҳи дигарон доранд.

Истгоҳҳои кӯтоҳ

:Нури самимият

Баъзе одамон кӯшиш мекунанд, ки бо табассум аз мушкилоташон ҳалос шаванд, аммо ин гуна ҳалосӣ виҷдони пок ва озод аз риёкорӣ ва фиребро талаб мекунад. Вақте ки инсон бо худ ва дигарон ростқавлона рафтор мекунад ва бо ашрофият ва поквиҷдонӣ амал мекунад, чашмонаш равшан мешаванд ва аз онҳо дурахши беназире пайдо мешавад - дурахши беҳамтоӣ.самимият

:Ростқавлӣ

Баъзе одамон ба номи ростқавлӣ бисёр чизҳо мегӯянд, аммо шумо наметавонед бо ҳама дар бораи ҳама чиз сӯҳбат кунед. Вақте ки шумо маслиҳат ва роҳнамоӣ медиҳед, баъзе одамон суханони шуморо нодуруст мефаҳманд ва аз гуфтаҳои шумо ҳеҷ ғоидае намебаранд; ин як кӯшиши беҳуда ва як кӯшиши беарзиш аст. Хомӯшӣ дар чунин мавридҳо тиллоӣ аст, аммо ин ба ҳеҷ ваҷҳ маънои хомӯш мондан дар бораи .нодурустӣ нест

:Худшиносӣ

Ҳамоҳангии худ воқеан аҷиб аст. Аксари одамон медонанд, ки бо дигарон дар ҳамоҳангӣ будан то чӣ андоза душвор аст, аммо оё шумо ягон бор дар бораи ҳамоҳангӣ бо худ фикр кардаед? Ин бениҳоят душвор аст, аммо имконпазир аст. Агар шумо худро таҳлил кунед, хоҳед дид, ки шумо доимо бо худ дар низоъ ҳастед. Агар шумо худро дӯст надоред, каси дигарро дӯст нахоҳед дошт. Ва агар шахс бо худ дар ҳамоҳангӣ набошад, чӣ гуна метавонад бо дигарон дар ҳамоҳангӣ ?бошад

Ҳамоҳангии худ барои ҳамоҳангӣ бо ҷаҳон муҳим аст. Аз ин рӯ, қадр кардан ва дӯст доштани худ муҳим аст, зеро шумо сазовори ин муҳаббат ҳастед. Худро бояд дӯст дошт, зеро Худо моро офаридааст ва ба мо дорои қобилиятҳои нек аст. Дӯст доштани ин худӣ ботинӣ, ин моҳият, ки пур аз хислатҳои нек аст, рафтори некро илҳом мебахшад ва ақлро аз нопокӣ ва дилро аз бадӣ ва .кина пок мекунад

:Калибр кардани қутбнамои адабӣ

Ҳатто агар кас ба сайёраи дигар сафар кунад ҳам,
наметавонад вичдони худро фиреб диҳад, рафтори
нодурустро сафед кунад ё аз оқибатҳои рафтори
нодуруст гурезад. Натиҷаҳои амалҳои ҷамроҳи кас
ҳастанд ва бояд самти худро ислоҳ кунад ва қутбнамои
ахлоқи худро тавре танзим кунад, ки сӯзани он ҳамеша
.ба самти дуруст ишора кунад

Баъзе одамон дар бадтарин шароит зиндагӣ
мекунанд ва бо вучуди ин бо худ дар ҳамоҳангии комил
қарор доранд, дар ҳоле ки дигарон ҳама имкониятҳо ва
ҳама чизҳои заруриро доранд, аммо бо вучуди ин бо худ
дар низои доимӣ қарор доранд. Аз ин рӯ, набояд
интизори тағйирёбии шароит бошед. Худро бовар
кунед, ки сарфи назар аз муҳити зистатон, ки
метавонад аз он чизе ки шумо орзу мекунед, фарқ
.кунад, хуб ҳастед

Ҳар кӣ худро ба иродаи шароит месупорад,
интизори тағйири чизҳост ва интизори ӯ тӯлонӣ хоҳад
.буд

Мегӯянд, ки марде ба ҳаждаҳ забон равон буд, аммо
он қадар камбағал буд, ки наметавонист чароғе барои
хондан харад. Аз ин рӯ, ӯ ба гӯшае мерафт ва зери
чароғи кӯча менишаст, то китоб хонад. Дар ҳақиқат,
ирода воситаҳои эҷод мекунад, имкониятҳои фароҳам
меорад, умедро нав мекунад, вазифаҳои иҷро мекунад
.ва орзуҳо ва орзуҳои амалӣ мегардонад

Муоширати воқеӣ бо онҳое, ки Худро мешиносанд,
метавонад тавассути тамос бо онҳо, хондани андешаҳои
навиштаҳои онҳо ё тафаккури амиқ ва дӯстона дар
бораи онҳо анҷом дода шавад. Нуктаи муҳиме, ки бояд
дар хотир дошт, ин ҳамоҳангӣ бо шуури онҳост, ки бо
.Худо ҳамоҳанг аст

Вақте ки мо шуури худро бо рӯхҳои бузурге, ки
Худоро дӯст медоранд, ҳамоҳанг мекунем, ин ҳамоҳангӣ
тадриҷан ҳаёти моро ба таври аҷиб тағйир медиҳад. Ин
ҳамоҳангӣ иродаро ба ғуломӣ намеандозад, балки
доираи онро васеъ мекунад ва қудрати онро тақвият
медиҳад. Ин фарқи байни ҳамоҳангӣ бо одамоне аст, ки
пур аз худписандӣ ва машғули он чизе ҳастанд, ки
метавонанд ба даст оранд. Ҳамоҳангӣ бо дӯстдорони
Худо ва инсоният аст, ки ҳадафашон бахшидан ва бедор
кардани муҳаббати илоҳӣ дар рӯхҳои онҳое аст, ки бо
онҳо ҳамоҳанг ҳастанд. Ҷозибаи ин афроди муборак
.моро ба тамос бо ҷозибаи илоҳӣ наздик мекунад

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар ҳоле ки мо
барои қонеъ кардани ниёзҳои худ талош мекунем, мо
инчунин бояд ба дигарон дар гирифтани он чизе, ки ба
онҳо лозим аст, кӯмак кунем ва чизҳои хуберо, ки дар
зиндагӣ ба сари мо меоянд, бо камбағалон мубодила
кунем. Биёед дар хотир дорем, ки мо қисми
ҷудонашавандаи оилаи ҷаҳонӣ ҳастем ва бе ин оилаи
.калон зиндагӣ карда наметавонем

Бе дуредгарон, ихтироъкорон, деҳқонон ва дигарон
зиндагӣ чӣ гуна мебуд? Тавассути додан ва гирифтани ва
мубодилаи хидматҳо, Худо меҳаҳад, ки мо дар бораи
дигарон фикр кунем ва бо онҳо ҳамдардӣ кунем.
Зиндагӣ кардан танҳо барои худ бе ба назар гирифтани
дигарон хатои бузург аст. Вақте ки мо дар бораи
хушбахтии худ фикр мекунем, мо бояд дар бораи
хушбахтии дигарон низ фикр кунем. Мо вазифадор
нестем, ки ҳама чизеро, ки дорем, барои некӯаҳволии
оилаи ҷаҳонӣ диҳем, зеро ин ғайриимкон аст. Баръакс,
мо бояд бо дигарон ҳамдардӣ кунем ва ҳар кори аз
дастамон меомадаро кунем, то ба онҳо кӯмак расонем ва
.бори онҳоро сабук кунем

Байни муваффақият ва қаноатмандии рӯҳ, дар
доираи муҳите, ки шахс дар он зиндагӣ мекунад,
.робитае вучуд дорад

Муваффақияти ҳақиқӣ натиҷаи рафтори мувофиқ ба
принсипҳои адолат аст ва он хушбахтӣ ва некӯаҳволии
дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи қаноатмандии
шахсӣ дар бар мегирад. Ҳар касе, ки ин принсипро ба
ҳаёти моддӣ, равонӣ, ахлоқӣ ва маънавии худ татбиқ
мекунад, ин таърифи муваффақиятро пурра ва
.ҳамаҷониба хоҳад ёфт

Одамон вобаста ба ҳадафҳои зиндагӣ дар бораи
муваффақият ба таври гуногун фикр мекунанд. Баъзан
баъзе одамон онро бо дуздӣ баробар мекунанд ва
мегӯянд: "Ў дузди муваффақ аст!" Ин нишон медиҳад, ки
на ҳама муваффақият матлуб аст; муваффақияти мо
.набояд ба дигарон зарар расонад

Шарти дигари муваффақият ин овардани ҳамоҳангӣ
ва натиҷаҳои мусбат на танҳо ба худамон аст, балки мо
.бояд ин бартариятҳоро бо дигарон низ мубодила кунем

Ба даст овардани муваффақияти молиявӣ на танҳо
маънои лаззат бурдан аз он чизеро дорад, ки мо
сазовори он ҳастем; он инчунин маънои масъулияти
ахлоқиро дорад, ки ба дигарон дар эҷоди ҳаёти беҳтар
барои худ кумак кунем. Ҳар касе, ки ақл дорад,
метавонад пул кор кунад, аммо агар онҳо дар дил
муҳаббат дошта бошанд, наметавонанд ин пулро
худхоҳона истифода баранд; ба ҷои ин, онҳо он чизеро,
.ки доранд, бо дигарон мубодила мекунанд

Пул дар дасти одамони бахил ва бадкирдор ба
лаънат табдил меёбад, аммо барои онҳое, ки дастони
саховатманд ва дилҳои меҳрубон доранд, он неъмат ва
.тӯҳфа аст

Рӯхҳои нек рӯхҳои некро ҷалб мекунанд ва ба онҳо
.ҷалб мешаванд

Мо бояд дӯст доштани ҳамсоҷро мисли ҳудамон ёд
гирем ва дар хотир дорем, ки мо дар ин ҳаёт барои
муддати кӯтоҳе ҳастем ва баъд аз он ба ҷаҳони дигаре
меравем, ки сатҳаш аз сатҳи тафаккур ва сифати
амалҳои мо дар ин будубоши заминӣ вобаста аст

Хешовандони ҳақиқии мо кистанд? Барои шахси
оқил ҳама хешованданд ва ҳар кадоме «ҳамсоҷ» аст.
Албатта, шахси оқил қодир ба дарк аст ва мефаҳмад, ки
гарчанде офтоб нури ҳудро ба як пора ангишт ва алмос
мепошад, алмос, бар ҳилофи ангишт, қобилияти
беназири қабул ва инъикоси нурро дорад. Бояд
ҳамроҳии онҳоро ҷустуҷӯ кард, ки афкор ва эҳсосоти
онҳо мисли алмос пок аст ва бояд вақтро барои ёфтани
дӯстони самимӣ сарф кард. Касоне, ки зиндагии пок ва
ростқавлона доранд, дӯстонero ҷалб мекунанд, ки бо
тозагӣ ва ростқавлӣ ҳосанд, дар ҳоле ки онҳое, ки бо
ғаризаҳои паст бе дарк зиндагӣ мекунанд, дӯстони ба
ҳам монандро ҷалб мекунанд

Агар шумо ба идеалҳои баланд ва принципҳои
баланд арҷгузорӣ кунед, тавсия дода мешавад, ки аз
муошират бо одамоне, ки ба ин идеалҳо ва принципҳо
бовар надоранд ва афкорро печида ва кайфиятро
ҳалалдор мекунанд, ҳуддорӣ кунед, то ки ларзишҳои
онҳо сатҳи ларзиши шуморо паст накунанд. Дар айна
.замон, касero аз доираи муҳаббати ҳуд истисно накунад

Илова бар ин, инсон бояд на танҳо муҳаббат бахшад,
балки сулҳро низ барқарор кунад, то ки ҳар ҷое ки
равад, ҳамоҳангӣ ва оромиро ба вучуд орад ва бо ҳузури
меҳрубонаи ҳуд атрофиёро тароват бахшад. Ҳеҷ кас
намехоҳад ба наздикии сағбачаи бадбӯй наздик шавад -
узр меҳоҳам - ҳама аз он канорагирӣ мекунанд. Ба ҳамин

монанд, шахси асабонӣ, бепарво ва баҳсҷӯ дигаронро
асабонӣ ва дафъ мекунад. Мо мехоҳем мисли садбаргҳои
шукуфта бошем, ки бӯи ширине мебароранд, ки дилро
шод мегардонад. Биёед кӯшиш кунем, ки бӯи сулҳ ва
нашими некиро дар ҳар ҷое, ки меравем ва дар ҳар ҷое,
.ки зиндагӣ мекунем, паҳн кунем

Подшоҳии Худо дар миёни абрҳо ё дар макони
мушаххасе дар фазо нест. Он берун аз торикиест, ки
мо ҳангоми пӯшидани чашмонамон мебинем ва вақте ки
мо мулоҳиза меронем ва дуо мегӯем, чашми рӯҳе, ки дар
пешонӣ ҷойгир аст, дар дохили мо кушода мешавад ва
мо нури муборакро мебинем ва шодмониро эҳсос
мекунем, ки ба ҳар як ҳуҷайраи бадан ворид мешавад ва
мо ҳис мекунем, ки парда бардошта шудааст ва дари
.махфӣ ба сӯи Подшоҳии Худо кушода шудааст

Худо шодмонии доимо навшаванда аст, шодмоние,
ки ҳама чизро фаро мегирад. Мо бояд бо он шодмонӣ, ки
дар дохили мо зиндагӣ мекунад ва беохирро ихота
.мекунад, ягонагӣ эҳсос кунем

Дар паси марзҳои ларзишии моддаи зич шуури
беохир ва ҳамаҷониба, ки бо тамоми шукӯҳ, бузургӣ ва
бепоёни худ тавсифнопазир аст, пинҳон аст. Ин
подшоҳии осмон аст, як неъматӣ абадӣ, бепоён ва
.беохири шуур

Вақте ки дарки рӯҳ васеъ мешавад ва ҳузури худро
дар ҳама ҷо эҳсос мекунад, он гоҳ бо рӯҳи илоҳӣ
.муттаҳид мешавад

Ҷалол ба Бепоёни Мутлақ, ки дар уфуқ нишастааст,
ки осмон бо уқёнус вомехӯрад ва Ҷалол ба Бепоёни Олӣ,
ки бар сулҳи даруни мо нишастааст; бо тамаркуз ба
Бепоёни дарун, мо метавонем қудрати бепоёни онро ба
.даст орем

Донише, ки аз хондани китобҳо ё аз одамон ба даст
оварда мешавад, дониши маҳдуд аст, дар ҳоле ки
донише, ки мустақиман аз Худо ба даст оварда
мешавад, қудрати ҳикмат, шукӯҳи итминон, оромии дил
.ва оромии рӯҳро мебахшад

Эй Парвардигор, ба ман таълим деҳ, ки бо
тамаркузи амиқ дуо гӯям ва мулоҳизаро бо орзуҳои
самимӣ омезиш диҳам ва бигзор дилам ҳар рӯз бо
.муҳаббати поки ман ба Ту пок шавад

Раҳой аз маҳдудиятҳои карма

хоҳ рӯҳӣ ё ҷисмонӣ, хоҳ бошуурона ё хоҳ беҳуш, ба ,
ҳаёти инсон таъсири мушаххас мерасонад. Амалҳои
гузашта на танҳо онҳое мебошанд, ки рӯзҳо, моҳҳо ё
солҳо пеш анҷом дода шудаанд, балки амалҳое аз ҳаёти
.гузашта низ мебошанд

Шумо мурда будед ва Ё шуморо зинда кард; сипас
шуморо мемиронад ва боз шуморо зинда мекунад; сипас
.ба сӯи Ё бозгардонида мешавед

Таъсири хуб ва бади амалҳои инсон. Дар ҳаёти
кунунии ӯ, ин нишонаҳо дар беҳушӣ ё зершуурӣ нигоҳ
дошта мешаванд ва таъсироте, ки инсон аз таҷассумҳои
қаблӣ мебарад (ё рӯҳи ӯ мебарад), мисли тухмиҳо дар
беҳушӣ хобидаанд ва интизори шароити муносиб
ҳастанд, то дар як вақти муайяни карма сабзида ва
нашъунамо ёбанд. Қонуни карма, ки чизҳоро мувозинат
мекунад, амал ва аксуламал, сабаб ва натиҷа, кишт ва
.даравро дар бар мегирад

Ҳар як шахс сарнавишти худро тавассути андеша ва
амалҳои худ ташаккул медиҳад ва энергияҳое, ки онҳо
раҳо мекунанд, хоҳ оқилона ва хоҳ беақлона, ногузир
ҳамчун нуқтаи ибтидоии худ ба онҳо бармегарданд,

ҳамон тавре ки як доира худро бо дақиқии комил пурра мекунад [Савол дар он аст] ки чӯяндаи хоҳишманд бояд бар хилофи иродаи худ бо оқибатҳои ногузири амалҳои гузаштаи худ ё он чизе, ки тақдир номида мешавад, рӯ ба рӯ шавад? Ҷавоб ин аст: не, Худо қонун ва муҳаббат аст ва чӯяндае, ки бо орзуи самимӣ ва имони комил ба ӯ рӯй меорад, амалҳои худро бо қонуни илоҳӣ мутобиқ мекунад ва муҳаббати бечунучарои Худоро меҷӯяд, бешубҳа баракати илоҳиро хоҳад гирифт, ки бори .гаронро сабук мекунад ва шароитро беҳтар мекунад

Худо моро дар ин дунёи пур аз хаёлҳо ҷойгир кард ва ӯ ранҷу азоби моро ва озмоишҳо ва мусибатҳоеро, ки мо аз сар мегузаронем, медонад. Инсонҳо вақте худро дар гуноҳ ғарқшуда ва нотаъвоҷ меҳисобанд, ки аз умқи он раҳой ёфта наметавонанд, तरीкии ботинии нодонӣ ва нодонӣро амиқтар мекунанд. Беҳтар аст, ки онҳо барои ислоҳи худ талош кунанд, аз қалби раҳмати илоҳӣ кӯмак ва шафқат ҷӯянд ва аз Худои меҳрубон, раҳмдил .ва бахшанда бахшиш интизор бошанд

Вақте ки мо робитаи наздики худро бо Худо дарк мекунем, кадом карма метавонад моро ба ҳам пайвандад? Нагузореда, ки касе шуморо бовар кунонад, ки дард ва душвориҳои шумо натиҷаи кармаи шумост. Ҳамчун рӯҳе, ки дар асли шумост, шумо карма надоред. Баръакс, шумо бояд ин ҳақиқатро бо тасдиқ кардани он, ки шумо бо моҳияти ҳаёт, рӯшноӣ ва қувваҳои кайҳонӣ як ҳастед, дарк кунед. Агар шумо ин далелро дарк кунед, шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед ва Худо дарҳои зиёдеро барои шумо боз мекунад ва ба шумо .имкониятҳои зиёде фароҳам меорад

Агар шумо аз тарзи зиндагии худ нороҳат бошед, тарзи фикрронии худро тағйир диҳед ва ҳиссиёти худро

бо энергияи мусбат пур кунед ва шумо худатон
.фарқиятро эҳсос хоҳед кард

Барои одамон лозим нест, ки аз он чизе, ки аз даст
додаанд, нола кунанд ва ғамгин шаванд ё вазъияти
нохуши худро ба хатогиҳое, ки дар ин ҳаёт ё дар
гузаштаи дур содир кардаанд, нисбат диҳанд, зеро ин як
навъ безътиноии маънавӣ аст. Онҳо бояд амал кунанд ва
алафҳои бегонаро аз боғи ҳаёт решақан кунанд ва он
гоҳ гулҳои ширинтарин ва дурахшонтарин шукуфта,
меваҳои болаззаттарин ва дилхоҳро ба бор меоранд. Бо
.файзи Ё, Худои Таоло

Таслим шудан ба Худо маънои онро надорад, ки аз
иродаи худ барои беҳтар кардани корҳоямон истифода
набарем ва интизор нашавем, ки Худо вазъияти моро бе
ягон кӯшиши мо ҳал кунад, зеро Худо ба онҳое, ки ба
.худашон кӯмак мекунад, кӯмак мекунад

Гап дар он аст, ки мо меомӯзем, ки чӣ тавр ба сӯи
Худо муроҷиат кунем, то иродаи худро роҳнамоӣ кунем
ва кӯшишҳои дурусти худро баракат диҳем ва тақвият
диҳем. Вақте ки мо монетаи нохоҳиши таслим шуданро
паси сар мекунем, дар Худо паноҳгоҳе меёбем, ки ҳеҷ
кас дар ин ҷаҳон ба мо дода наметавонад ва инчунин
қуввате пайдо мекунем, ки ҳеҷ озмоише наметавонад
.онро паси сар кунад

Ҳар кас метавонад бо Худо муносибати махсус
барқарор кунад, агар донад, ки чӣ тавр дили худро ба
сӯи Худо боз кунад ва ба ҳузури илоҳии Ё, ки шодӣ ва
.итминон меорад, орзу кунад

Вақте ки инсон ба Худо ниёзи амиқ эҳсос мекунад ва
медонад, ки бе Ё кор карда наметавонад, онҳо
мебинанд, ки Худо ба ин ё он тарз посух медиҳад. Аммо

аввал онҳо бояд ин эҳсоси қавӣро парвариш диҳанд,
.зеро посух худ аз худ пайдо намешавад

Агар мо дар ҳаёти худ ба Худо мақоми аввал
надихем, ҳолати шуури мо изтироб ва ошуфта хоҳад буд
ва мо наметавонем бо талаботи беохирӣ зиндагӣ
.мантиқӣ ва дуруст муносибат кунем

Ва роҳи инкишоф додани ин хоҳиш чист? Ҳар
дафъае, ки мо бо бадбахтӣ ё душворӣ рӯ ба рӯ мешавем
ва ҳар дафъае, ки дар дилҳои худ вазнинӣ ҳис мекунем,
бояд ба Худо рӯй оварем ва аз Ӯ кӯмак пурсем, зеро
медонем, ки ҳар кӣ Худоро дӯст дорад ва Ӯ онро дар
ақлу дили худ нигоҳ медорад, вазъияти Ӯ беҳтар
.мешавад ва вазъияти Ӯ ба сӯи беҳтар тағйир меёбад

Вақте ки мо эфирро бо дуоҳои самимӣ ва
муроҷиатҳои самимии худ ба ҷунбиш меорем, мо
моҳияти посухи илоҳиро, ки дорои ғизо, шифо ва
.хушбахтӣ аст, истихроҷ хоҳем кард

Барои онҳое, ки ба ғизои маънавӣ ниёз доранд,
ноумедиҳо ва ноқомииҳои гузашта беаҳамиятанд. Аз онҳо
дарс гирифтани мумкин аст ва кас метавонад бори дигар
кӯшиш кунад ва кӯшишро аз аввал такрор кунад. Бо
ёрии Худо муваффақият барои ҳамаи онҳое, ки аз
ноқомӣ рӯҳафтада нашудаанд, азми онҳо аз ғоҷиҳо
суст нашудааст ва бо имони устувор боварӣ доранд, ки
Худо онҳое, ки сабр мекунанд, дастгирӣ мекунад.
Онҳое, ки дар роҳи рост ҳастанд ва ба онҳо умед, қувват
ва некбинӣ мебахшад, то он даме ки ба ҳадафи ниҳоии
.худ ва ба ҳадафи зиндагӣ ноил шаванд

Фикр қуввае мисли барқ аст ва ҳолатҳои равонӣ, он
.ба фикр ва тарзи фикрронӣ бармегардад

Нерӯи барқ ҳам фоидаовар ва ҳам зараровар аст;
ҳар кӣ онро оқилона истифода барад, онро ба хидмати
худ мегузорад, вагарна метавонад ўро барқ занад. Ва
низ чунин фикр мекард: Агар онро ба роҳҳои дуруст
равона кунанд, ба соҳибаш хушбахтӣ меорад, вагарна ба
.ӯ мушкилот меорад

Фикр мисли аспӣ ваҳшӣ аст, аммо ром кардани он
ғайриимкон нест ва тафаккури мусбат яке аз роҳҳои
.назорати фикр аст

Фикри солим дӯсти наздик аст ва ақли бемор
душмани доимӣ аст

Тафаккури солим оромӣ ва амниятро ҷалб мекунад,
дар ҳоле ки тафаккури носолим тирҳои марговареро
мепартояд, ки ду маротиба ба соҳибашон бармегарданд.
Аз ин рӯ, мақолае ҳаст: "Мукофот ба амал баробар аст".
То он даме, ки инсон ниятҳои нек фириштад, андешаҳои
ӯ ба машъалҳо табдил меёбанд, ҳуҷраҳои рӯҳро равшан
мекунанд ва тӯдаҳои торикиро дур мекунанд, то ки ӯ
тасаллии амиқро эҳсос кунад ва чашмонаш бо табассуми
қаноатмандӣ медурахшанд! Бигзор табассум дар
!чашмони шумо пойдор бошад ва сулҳ бар шумо бод

Зиндагӣ мисли осӣбест, ки тухми озмоиш ва
таҷрибаҳои пурсамарро орд мекунад, то нони ҳаётро
тайёр кунад. Он мисли роҳи печида аст, ки дар ҳарду
тараф гулҳои сершумор дорад. Шапаракҳои дурахшон
ва дарахтон бо меваҳои болаззат дар шоҳаҳояшон, аммо
мо кам меистем. Бигзор аз манзараи он лаззат барем ва
аз ширинии он лаззат барем; дар ҳақиқат, мо аксар вақт
дар ҳолати изтироб қарор дорем. Барои расидан ба
минтақаҳои васеътар, мо фикр мекунем, ки манзараҳои
гуворотар аз он чизе ки дидем, вучуд доранд. Аммо бо
дур шудан аз роҳҳои гулдор ва пурсамар, мо
дарахтонеро меёбем, ки аз тару тоза ториктаранд ва

сипас гулҳо нопадид мешаванд. Ва бо он, шабпаракҳо ва инчунин меваҳо, танҳо худро дар биёбони бесамар .мебинем

Ҳаёти инсон мисли обҳои баҳрхост, ки тоза ва тароватбахш мешаванд. Танҳо вақте ки шумо ба атмосфераи боло мебароед. Ин мисли хоби субҳ аст, ки бо синну сол равшантар мешавад, зеро чизҳо равшантар ва фарқкунандатар ба назар мерасанд. Ин мисли сафарест, ки манзара ҳангоми тай кардани масофа тағйир меёбад. Сипас, ҳамоно манзара ҳангоми наздик .шудан ба он тағйир меёбад ва ғайра

Зиндагӣ хирадмандонро ноумед намекунад, зеро онҳо бо он моҳирона муносибат мекунанд ва аз он лаззат мебаранд, бе он ки он онҳоро идора кунанд ва аз озодиашон маҳрум кунанд. Масалан, онҳо аз об лаззат мебаранд. Онҳо онро менӯшанд ва дар он оббозӣ мекунанд, аммо намегузоранд, ки худро дар он фарқ кунанд. Онҳо аз либосҳои, ки дӯст медоранд, лаззат мебаранд. Бе риояи аз ҳад зиёди расмӣ ва расмӣҳои, ки сатҳӣ ҳисобида мешаванд. Онҳо аз хӯрдан лаззат мебаранд, бе он ки пурхӯрӣ онҳоро фурӯ барад, зеро аз ҳад зиёд хӯрдан баданро заиф мекунанд ва даркҳоро фурӯ мебаранд. Ва ӯ онро қомилан нобуд мекунанд. Ва аз ин рӯ, инсон бояд аз ҳаёт лаззат барад, аммо бе он ки .ҳиссиётро тавассути ғӯтаварӣ хаста кунанд

Муросо бо дигарон маънои розӣ шудан бо онҳо дар ҳама чиз ё қурбон кардани идеалҳо барои онҳо надорад, зеро ин услуби мутобиқат номатлуб аст ва бо ҳақиқат мувофиқат намекунад. Ислохотгарон ва бузургон розӣ набуданд. Бо вуҷуди ин, бо ин қадар одамони атрофашон, онҳо ба идеали худ устувор монданд, зеро онҳо дарк карданд, ки коре, ки мекунанд, қомилан .дуруст аст

Аввалан, инсон бояд бо Худо, сипас бо виҷдони худ
.ва сипас бо одамон дар ҳамоҳангӣ бошад

Принсип набояд аз байн равад ва барои ноил шудан
ба ҳадафи муайян ба ангезаҳои пинҳонӣ муроҷиат
.накунад, зеро ин ба одамони принсипнок муносиб нест

Кӣ метавонад ба тарзе зиндагӣ кунад, ки Худоро
писанд ояд? Ба дигарон зарар нарасонед, зеро онҳо чизе
барои тарс надоранд. Агар ин равиш дигаронро қонеъ
накунад, барои инсон кофист, ки дар дохили худ роҳат
бошад ва эҳсоси оромии ботинӣ кунад, ки ӯро аз
.ризоияти одамон мустақил мегардонад

Қувват ва хоҳиши рӯҳ Дар рӯ овардан ба Худо, онро
магнитизми рӯҳонӣ меноманд ва бо ин магнетизм рӯҳ
баракатҳо ва ларзишҳои нозук ва ҳама таҷрибаҳои хуби
инсониро ба худ ҷалб мекунад, ки ба ӯ некӣ ва адолатро
.хотиррасон мекунад

магнитизми рӯҳонӣ ин қудратест, ки бо он инсонро
ба худ ҷалб ва ҷалб мекунад, дӯстони хуб ва чизҳои
муҳим ва муҳим ва фаҳмиши фаҳмиши чизҳо ин қудрат
.аз қувваи ҷозибаи Худо гирифта шудааст

Шами сулҳ

.Як деги рӯҳӣ гиред, онро бо оромии худ пур кунед

Шишаи эҳсосоти маро бигир, онро бо раҳмати худ
пур кун

Сабади холии рӯҳи маро гир, онро бо меваҳои
.хиради худ пур кун

Оби ишқи худро ба ҷони ман рез, ман онро ба
косаҳои ҷони ташна мерезам

Деворҳои нафсро вайрон кун, маро дар ҳузури
.пурраи худ фарқ кун

Нури субҳи ишқ

Бигзор ӯ аз сӯрохиҳои дилам берун нигарад
Он маро ба нури офтоби муҳаббати ту хотиррасон
мекунад

Паҳн шуда дар осмони умрам

Нури дурахшони муҳаббати ту дурахшид

Ба худам, ва он равшан шуд

Нури ту фазои рӯҳонии маро пур кард

Ту ҳаёте ҳастӣ, ки ҷисми маро нигоҳ медорад

Ва ақле, ки андешаҳои маро илҳом мебахшад

Ва ҳикмате, ки нодонии маро пароканда мекунад

Ман шамъи нозуки муҳаббатамро меафрӯзам

Барои хондани китоби тиллоӣ

Аз замони қадим дар ман нигоҳ дошта мешавад

Муҳаббати шумо буд ва ҳоло ҳам ҳаст

Шами ноаёни сулҳ

Ки торикиро пароканда мекунад ва паёмҳои шуморо
ба ман нишон медиҳад

Блог дар саҳифаҳои дилхост

Бигзор ҷалоли Ту ошкор шавад, эй Худовандо

Бигзор нури хиради шумо пароканда шавад

Нодонӣ, ихтилоф ва ҳасад

Аз соҳилҳои замин то абад
Заъфии моро ба қувват табдил диҳед
Ва мо дар қатъият заиф шудем
Бадани моро бо нерӯи барқи ҳаётан муҳим пур
кунед

Ва ақл ва рӯҳро бо нури шифобахши худ пур кунед

Дастии моро бигир, то дар оби ғафлати Ту ғарқ
нашавем ва вучуди худро бо муҳаббат ва ҳикмати Ту пур
гардон. Бигзор мо эҳсос кунем, ки ба Ту хеле наздикем
.ва офтоби раҳмати Ту пайваста бар мо медурахшад

Ман гулҳои андешаҳои пурҷӯшу хурӯши худро
мегузорам

Дар сохтори оромӣ

Атри хомӯши ӯ месарояд

Ва ӯ дар бораи ҷалоли Ту месарояд

Ва бо дурахши нури муқаддаси шумо

Ман зебоии вучуди туро мебинам

Орзуҳои хушбахтонаи ман амалӣ мешаванд

Вақте ки нури ту дар ҷони ман медурахшад

,Пардаҳо аз оташи хирад фурӯзонанд

Ман ҷалоли Туро мебинам ва шодмонии ман
меафзояд

Бигзор Худо шуморо бо нури Худ равшан кунад

Ва салом аз ҷон ба шумо

Талабот ва талаботи зиёде ҳастанд, ки ҷаҳон ба мо
пешниҳод мекунад ва моро ба аҳамияти ниҳоят муҳими
онҳо ва имконнопазирии зиндагӣ бидуни онҳо ё қодир
будан бе онҳо бовар мекунонад, аммо талаботи асосӣ
бояд ба даст овардани озоиштагии Худо бошад, ки
манбаъҳояш ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд ва чашмаҳояш
ҳеҷ гоҳ хушк намешаванд ва ба ҳама чиз дар зиндагӣ
.мазза ва маъно медиҳанд

Биёед дар хотир дорем, ки Худо моҳияти вучуди
мост ва муҳаббат тирезаест, ки мо тавассути он ба
чеҳраи пурчалони Ё менигарем. Ҳар касе, ки меҳодад
хузури илоҳиро эҳсос кунад ва ин орзуи бузургро дар
фикр ва амал парвариш диҳад, Худо дархости онҳоро
иҷро мекунад ва ба онҳо кӯмак мекунад, ки пардаҳоро,
ки монеи дидани нурҳои муборок мешаванд, канда
.кунанд

Ҳар касе, ки қасд дорад дар ин роҳ пеш равад, ҳеҷ
чиз ӯро бознамедорад ва ҳеҷ монеае ӯро то расидан ба
.ҳадафаш ва расидан ба орзуи дилаш бознамедорад

Марворидҳо ва ганҷҳои рӯҳонӣ

Онҳое, ки нуқсонҳои дигаронро фош мекунанд ва
онҳоро шарманда ва ҳафа мекунанд, аз хирад ва
доварии дуруст дуранд. Мо бояд аз гуноҳ нафрат кунем,
на аз гунаҳкор, зеро ӯ бародари рӯҳии мост, сарфи назар
аз торикии нодонӣ, ки ӯро фаро гирифтааст. Мақсади
маҳкумият бояд шифо бошад, на аз фахр кардан ва
захмӣ кардан. Мо бояд бо бародари гунаҳкори худ ҳамон
тавре муносибат кунем, ки меҳодем бо мо муносибат
.кунанд, агар мо дар ҷои ӯ ва вазъияти ӯ мебудем

Ҳар кас айби бародарашро дар ин дунё пинҳон
кунад, Худованд айби ӯро дар охираи низ пинҳон
.мекунад

Ҳамон тавре ки мо дигаронро доварӣ мекунем,
қонуни рӯҳонӣ низ моро ба ҳамон дараҷа доварӣ
мекунад. Мо набояд аз дигарон аз ҳад зиёд интизор
шавем ва набояд ҳамеша аз касе натиҷаҳои хуб интизор
шавем, ҳатто агар онҳо тамоми кори аз дасташон
.меомадаро кунанд

Инсон метавонад афтад ва пешпо хӯрад, аммо то он
даме, ки тамоми кӯшишро ба харҷ диҳад, то дубора аз
зинапои фазилат ва адолат боло равад, дар амон хоҳад
.монд

Ҳар рӯз мо бояд кӯшиш кунем, ки рӯҳияи беморро аз
ҷиҳати ҷисмонӣ, равонӣ ё маънавӣ дар муҳити худ
баланд бардорем, ҳамон тавре ки ба ҳудамон ё аъзои
.оилаамон кӯмак мерасонем

Ҳар касе, ки аз имрӯз кӯшиш мекунад, ки мувофиқи
қонунҳои илоҳӣ зиндагӣ кунад - ба ҷои зиндагии кӯҳнаи
худхоҳона, ки душворӣ ва бадбахтӣ меорад - хоҳад дид,
ки новобаста аз он ки ӯ дар зиндагӣ чӣ қадар хоксорона
нақш мебозад, он нақши муҳим боқӣ мемонад, ба шарте
ки ӯ вазифаи худро то ҳадди пурра мувофиқи дастури
коргардони намоишномаи кайҳонӣ ва соҳиби ҳамаи
.сарнавишти мо иҷро кунад: Худои Қодири Мутлақ

Вақте ки мо бо дигарон бо самимияти самимӣ,
муҳаббати ҳақиқӣ ва ба назар гирифтани эҳсосот
муошират мекунем, мо дӯстони хубро ба ҳаёти худ бе
ягон таваҷҷӯҳ ба манфиатҳои шахсӣ ё ҳисобҳои
худхоҳона меорем; дар акси ҳол, мо наметавонем
.дӯстони ҳақиқии худро бишносем

Аз риёкорӣ ва худнамоӣ ҳалос шудан ва ба тарзе
амал кардан лозим аст, ки қасдан ба дигарон зарар
.нарасонад

Дӯстонро набояд хашмгин, паст зада ё душманӣ
кунанд ва ба онҳо ҳеҷ сабабе дода нашавад, ки нисбати
мо эҳсосоти нохушоянд дошта бошанд. Дӯстонро набояд
бадрафторӣ кард, истисмор кард ё маслиҳати беихтиёр
дод, агар аз онҳо напурсида шавад. Вақте ки маслиҳат
талаб карда мешавад, он бояд самимона ва
меҳрубона, бе тарси оқибатҳо дода шавад. Дӯстон ба
якдигар тавассути танқиди созанда ва бародарона
.кӯмак мекунанд

Таҷрибаҳои душвори зиндагӣ барои фалаҳ кардани
иродаи мо ва шикаст додани мо нестанд, балки барои
тезтар кардани азму иродаи мо ва тақвияти имони мо ба
Худо ва эътимоди худамон меоянд. Баъзе одамон хато
бовар доранд, ки ин таҷрибаҳо ва мушкилот қувваҳои
харобиовари бартарафнашавандаанд ва аз ин рӯ, онҳо
таслим мешаванд. Тафаккури солим барои фаъол
кардани қувваи ботинии мо барои мубориза бо
.самараноки зиндагӣ ва озмоишҳои он муҳим аст

Агар шахс бо касе, ки аз худаш қавитар аст, рақобат
накунад, қавӣ нахоҳад шуд. Ба ҳамин монанд, вақте ки
мо бо душвориҳои худ бо ҷасорат ва устувории равонӣ
.рӯ ба рӯ мешавем, мо қавитар ва устувортар мешавем

Ақли мо қисми ҷудонашавандаи шуури ҳамаҷонибаи

Худост. Дар зери мавҷи шуури мо уқёнуси огоҳии
бепоёни Ё нухуфтааст. Вақте ки мавҷ фаромӯш мекунад,
ки он қисми уқёнуси бузургтар аст, худро аз он қудрати
уқёнусӣ ҷудо мекунад. Дар натиҷа, ақли одамон аз
маҳдудиятҳои моддӣ заиф мешавад ва дигар қодир ба
кори пурсамар ва истеҳсоли фаровон нест. Вақте ки
ақлҳо ғубори нодонӣро аз худ дур мекунанд ва
занҷирҳои, ки қудратҳои онҳоро мебандад,
мешикананд, онҳо қобилияти эҷодкорӣ ва муоширати
.мусбат бо ҳаётро бештар мекунанд

Вақте ки шумо ба як идеяи мушаххас часпида, онро
бо иродаи қавӣ пур мекунед, он идея ба як қувваи
динамикӣ табдил меёбад ва вақте ки фикр динамикӣ
мешавад, мувофиқи харитаи ноаён, ки дар зеҳн кашида
шудааст, он метавонад муҳити муносибро барои
.муваффақият фароҳам оварад

Одамон аз он сабаб ноком мешаванд, ки ба шароити
сахти зиндагӣ таслим мешаванд, бе он ки ба онҳо
муқовимат кунанд, ба ҷои он ки ба онҳо муқовимат
.кунанд, бе таслим шудан

Зарур аст, ки қувваи иродаро машқ ва фаъол созем

Онҳое, ки ба паноҳгоҳи оромӣ ворид мешаванд,
метавонанд бо дигар ҷонҳое, ки Худоро дӯст медоранд,
аз ҷиҳати рӯҳонӣ муошират кунанд ва забони садбаргҳо
.ва ҳама мавҷудоти зиндаро дарк кунанд

Эй Парвардигор, ягона Подшоҳ бош, ки бар муҳаббат
ва орзуи ман тахт нишастааст

Онҳое, ки мулоҳиза мекунанд, эҳсоси амиқи оромиро
эҳсос мекунанд ва ин оромии ботинӣ бояд ҳатто дар
ҳузури дигарон нигоҳ дошта шавад. Он чизеро, ки инсон
дар мулоҳиза меомӯзад, бояд дар фаъолиятҳои ҳаррӯза
ва муошират бо дигарон амалӣ кунад, бе он ки ба касе
.иҷозат диҳад, ки оромии ӯро ҳалалдор кунад

Вақте ки шумо мехоҳед одати хуберо эҷод кунед ё
одати бадро аз байн баред, ба ҳуҷайраҳои мағзи сар, ки
дар онҳо механизмҳои одатҳои гуногун ҷойгиранд,
.диққат диҳед

Барои ташаккул додани одати хуб, аввал ором
нишинед ва мулоҳиза ронед ва кумаки илоҳиро ҷӯед.
Ақли худро ба маркази ирода, ки дар пешонӣ байни
абрӯвони шумо ҷойгир аст, равона кунед ва одатеро, ки

мехоҳед дар мағзи худ ҷорӣ кунед, қатъиян тасдиқ кунед. Вақте ки шумо мехоҳед одатҳои бадро аз байн баред, таваҷҷӯҳи худро ба ин маркази ирода низ равона кунед ва қатъиян тасдиқ кунед, ки ҳама чуқурҷаҳое, ки ин одатҳо дар онҳо реша давондаанд, нест карда мешаванд. Бо тамаркуз ва ирода, шумо метавонед ҳатто чуқурҷаҳои амиқтарини одатҳои кӯҳнаи решадорро нест кунед. Ба худ борҳо итминон диҳед, ки шумо қувваи иродаи кофӣ доред, ки одатҳои носолиро аз минтақаи .мағзи сар решакан кунед

Вақти муносибтарин барои чунин тасдиқ субҳи .барвақт аст, вақте ки ирода ва диққат хушёр аст

Ба худ итминон диҳед, ки шумо аз ҳама гуна амрҳо озод ҳастед ва рӯзе хоҳед дид, ки - бо ёрии Худо - шумо аллакай худро аз одате, ки мехостед аз он халос шавед, .раҳо кардаед

Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрҳои худро аз он дур кунед ва онро ба Худо вогузоред. Имони худро ба Худо мустаҳкам кунед ва ба он эътимод кунед, ки Ӯ қодир аст .ба шумо кумак кунад

Бисёре аз ранҷу азоб аз изтироб ва изтироб сарчашма мегиранд. Чаро шумо бояд ранҷ кашед, вақте ки он чизе, ки метарсед, ҳанӯз рӯй надодааст? Тасаввур кунед, ки нури муҳофизатии Худо шуморо аз ҳар тараф ихота кардааст ва шумо ҳимояи аҷоибӣ Ӯро эҳсос хоҳед .кард

Азбаски аксари изтиробҳои мо аз тарс сарчашма мегиранд, агар мо тарсро аз ҳаётамон бартараф кунем, худро озод ҳис хоҳем кард ва шифо ғавран пайдо мешавад. Ҳар шаб, пеш аз хоб, ба худ итминон диҳед, ки .Худо бо шумост, шуморо муҳофизат ва назорат мекунад

Дар ин драмаи кайҳонӣ, инсонҳои ҳама наҷодҳо
достони ҳаётро дар сахнаи замон намоиш медиҳанд. Мо
бояд маъноӣ ҳаётро дарк кунем, бе он ки ба нақшҳои
гузарандаи худ аз ҳад зиёд банд ё аз ҳад зиёд васваса
.шавем

Дарки мо аз зиндагӣ аксар вақт таҳриф ва қачрав
аст, зеро мо бо чашмони худхоӣ ва уфуқҳои маҳдуд
менигарем. Агар мо бо чашми рӯҳ менигаристем,
.чизҳоро аз нуқтаи назари комилан дигар медидем

Вақте ки мо чашми хирадро мекушоем, нури
фарогири Худоро мебинем ва дар он нур мо табиати
рӯҳонии худро дарк мекунем, ки инъикоси табиати
шуури умумиҷаҳонӣ аст, ки тамоми зарраҳо ва қисмҳои
.қоинотро фаро мегирад

Ҳақиқатҳои рӯҳонӣ моро иҳота мекунанд, дарҳои
чашмони пӯшидаи моро мекубанд ва моро водор
мекунанд, ки ба ҷои торикӣ рӯшноиро бубинем, бо хирад
амал кунем, на бо нодонӣ, дилҳои худро бо муҳаббат пур
кунем, на бо нафрат ва дар барқарор кардани сулҳ ва
овардани фаровонӣ ва амният ба ҷаҳони худ ҳамкорӣ
кунем. Вақте ки мо ин корро мекунем, нодонӣ аз байн
меравад, тафовутҳои вазъият аз байн мераванд, мо дар
барӯйхатгирии аҳолии ягонагиро хоҳем دید ва бо иродаи
.илоҳӣ бештар ҳамроҳанг хоҳем шуд

Муносибати мо бо Худо сард ё бемуҳаббат нест, ба
монанди муносибати байни корфармо ва корманд. Мо
оилаи Ё ҳастем, ғамхориҳои Ё ба мо доимӣ аст ва Ё ҳамеша
ба мо гӯш медиҳад. Мо қисми ҷудонашавандаи вучуди Ё
ҳастем ва муносибати мо бо Ё зинда ва пурҷӯшу хурӯш
.аст

Офаридгори мо ба мо сарвати бепоёни муҳаббат,
фаҳмиш, фаҳмиш, иродаи неқ ва қувваи рӯҳонӣ ато

кардааст, аммо аксари мо ин сарватро ба ҳеҷ чиз, ки
Худо меҳаҳад, ки мо дар амният, сулҳ ва ҳамкори
дӯстона зиндагӣ кунем, чунон ки сазовори як оилаи
бошараф ва меҳрубон аст, исроф кардаем, аммо тамаъ
ва ҳисобҳои худхоҳона дар дилҳои мо реша давонда, дар
.байни мо низоъ коштаанд

Худо меҳаҳад, ки мо оғо бошем, аммо мо ғулом
буданро интиҳоб кардаем

Инсон аз хонаи бихишти дур шудааст ва бихишти
ботинии эҳсоси наздикӣ ба Худо ва наздикии Худоро ба
худ аз даст додааст ва бе саъю кӯшиши шахсӣ
.наметавонад ин бихиштро дубора ба даст орад

Худо моро ба сурати Худ офаридааст, аммо ин
ҳақиқат аз зеҳни мо берун рафтааст. Мо ба ҳаёли он
дода шудаем, ки сарнавишти мо душворӣ ва сарнавишти
мо нобудӣ аст. Мо бояд пардаи ҳаёло ба ханҷари хирад
канда партоем, то ҳақиқати дурахшони пушти онро
.бубинем

?Мо кистем ва табиати воқеии мо чист

Инсонҳо фарқиятҳои возеҳ доранд, хоҳ аз ҷиҳати
равонӣ ё эмотсионалӣ, хоҳ аз рӯи нақшҳои, ки дар
зиндагӣ мебозанд, хоҳ аз рӯи қор ва фаъолиятҳои, ки
онҳо пайгирӣ мекунанд, хоҳ аз рӯи хоҳишҳои, ки эҳсос
мекунанд. Аммо дар зери ҳамаи ин фарқиятҳо ду чиз
ниҳон аст, ки ҳар як инсон бидуни истисно меҳаҳад ва ба
онҳо ниёз дорад. Яке озодӣ аз ҳама гуна дард ва
хоҳишхост. Дигаре хушбахтии комил ва пойдор аст -
қаноатмандии комил, ки дар он сулҳ, муҳаббат, хирад ва
.шодӣ зиндагӣ мекунад

Дар асл, он чизе ки инсонҳо барои ба даст овардани
он талош мекунанд, Худост, хоҳ онҳо ин номро истифода

баранд, хоҳ не. Донимон мегӯянд, ки Худо ҷавҳари
хушбахтӣ ва рӯҳи хушбахтӣ аст. Ва агар инсон
мустақиман аз манбаи кайҳонӣ истифода набарад,
қаноатмандии комилро эҳсос нахоҳад кард. Ин нуқтаи
муҳим барои фаҳмидани ҳолати инсон аст

?Аммо одамон он чиро, ки меҷӯянд, аз куҷо меҷӯянд

Онҳо онро танҳо дар ҷизҳои дунявӣ меҷӯянд: дар
моликият, шароити беруна ва муносибатҳо бо дигарон.
Аммо бо назардошти табиати офариниш, ёфтани он дар
ҳеҷ ҷиз, касе ё ягон шароит дар ин ҷаҳон ғайриимкон
.аст

Офариниш бар асоси принципи дугонагӣ асос
ёфтааст. Доштани расм танҳо бо як ранг ғайриимкон
аст, зеро бе муқобили он роҳе барои кор кардан вуҷуд
надорад. Ба ҳамин монанд, вуҷуд доштани ҳеҷ як ҷанбаи
вуҷуд дар ҷудой аз дугонагӣ ғайриимкон аст. Аммо,
ҳангоми таҳқиқи хоҳишхое, ки одамонро ангезиш
медиханд, мо мебинем, ки ҳар яки мо танҳо ҷизҳои хуб,
гуморо, зебо ва мусбатро мехоҳем, бе он ки камтарин
хоҳиши мубориза бо ҳар ҷизи нохуш ё номатлуб дошта
.бошем. Аммо ин ғайриимкон аст

Дар ин ҷаҳони дуалистӣ, бе дард лаззате нест, бе
торикӣ рӯшноӣ нест, бе бадӣ некӣ нест, бе марг ҳаёт
нест. Ду тарафи танга ҷудонашавандаанд. Ин маънои
онро дорад, ки он чизеро, ки мо дар умқи худ орзу
.мекунем, аз ин ҷаҳон ба даст овардан мумкин нест

Мардум ҷустуҷӯ мекунанд — бале, онҳо бо тамоми
қувваташон ҷустуҷӯ мекунанд — аммо онҳо
наметавонанд он чизеро, ки меҷӯянд, пайдо кунанд, ки
ин боиси ноумедӣ ва ноумедӣ мегардад. Ин на танҳо ба
ноумедӣ, балки ба хашми шадид ва хашми шадид ва дар
натиҷа ба амалҳои зӯроварӣ оварда мерасонад. Ҳамаи

ин аз он сабаб рух медихад, ки онҳо он чизеро, ки
мечӯянд, дар ҷои дуруст наметӯянд ва дар натиҷа, онҳо
.он чизеро, ки дилашон меҳоҳад, намеёбанд

Одамони замони мо дар бораи маъно ва мақсади
зиндагӣ чизе наметонанд ва аз ин рӯ, онҳо аз ошуфтагӣ
.ва саргардонӣ азият мекашанд

Аз рӯи табиат, инсонҳо мавҷудоти мақсадноканд.
Агар онҳо дар зиндагӣ ҳадафе надошта бошанд ва агар
ақл, энергия, ирода ва эҳсосоти онҳо ба таври мусбат ва
созанда равона карда нашавад, онҳо ба роҳҳои
харобиовар, аз қабилӣ сӯиистифода аз машрубот ва
маводи муҳаддир, муроҷиат ба зӯроварӣ ва ғайра, рӯ
меоранд. Ҳадафи ниҳони зиндагӣ шинохти Худост ва бар
дӯши афрод воҷиб аст, ки нақшҳо ва фаъолиятҳои
берунии худро тавассути амалҳои одилона, дурнамои
солим, муносибатҳои мусбат ва канализатсияи судманди
.эҳсосоти худ ҳамоҳанг созанд

Ин ду ҷанбаи табиати мо - ҷанбаи ботинӣ ё маънавӣ
ва ҷанбаи зоҳирӣ - агар дуруст фаҳмида шавад, бо ҳам
муҳолиф нестанд. Баръакс, онҳо якдигарро дастгирӣ
мекунанд ва ба мо дар рушд ва такмили қобилиятҳо ва
потенсиали ҷисмонӣ, равонӣ, эмотсионалӣ ва маънавии
.худ кумак мекунанд

Одамон дар як ҳолигии бузург зиндагӣ мекунанд, бе
ангезиши зеҳнӣ ё ангезиши равонӣ. Онҳо аз сабаби
набудани ҳадаф ва набудани чизе, ки метавонад ба
ҳаёти онҳо арзиш ва маъно диҳад, дилгир мешаванд.
Одами оддӣ метавонад тавре кор ва рафтор кунад, ки
гӯё аз ҷиҳати равонӣ ва рӯҳӣ солим бошад, аммо оё онҳо
?хушбахтанд

Ҳадафи асосии зиндагӣ донишдони он аст, ки мо
кистем ва табиати аслии мо чист. Агар мо ба ҷанбаҳои

амиқтари ҳаёт таваҷҷӯҳи сазовори онҳоро диҳем,
ногузир хушбахтӣ эҳсос хоҳем кард, зеро хушбахтии
инсон бо пайвастшавӣ бо ҳуди маънавии инсон
алоқаманд аст, ки бидуни он инсон вучуд ё вучуд
.надорад

Тарси нокомӣ ё беморӣ бо андешаи доимӣ дар бораи
он парвариш меёбад, то он даме ки идеяи нокомӣ аз
зеҳни шуур ба зеҳни зерхуш ворид шуда, дар ниҳоят ба
шуури баландтар мерасад. Сипас, тарс, ки дар зеҳни
зерхуш ва шуури баландтар реша давондааст, ба
афзоиш ва афзоиш шурӯъ мекунад, то он даме ки зеҳни
шуурро бо алафҳои бегонаи тарс пур мекунад, ки
ҳангоми сабзидан ба осонӣ мисли андешаи аввала нест
карда намешаванд. Ин алафҳои бегонаи зараровар дар
ниҳоят меваҳои захролуд ва марговар медиҳанд.
Хушбахтона, решаҳои онро метавон аз дарун бо
тамаркузи қавӣ ба ҷасорат ва дарки огоҳии имони
мутлақ ба Худо ва он ки Ё қодир аст ба онҳое, ки
мехоҳанд ба худ кумак кунанд ва онҳоро аз зарар
.муҳофизат кунанд, кумак кунанд

Як вақтҳо, як ҳубобчаи хурде дар рӯи баҳр шино
мекард ва аз тӯфонҳо ва раъду барқ эҳтиёт мекард, ки
овозеро шунид, ки ба ӯ пичиррос мезад: «Эй ҳубобчаи
«?хурди ҳаёт, ба ту чӣ шудааст

Оё намедонӣ, ки ту қисме аз уқёнуси ҳаёт ҳастӣ?
Ҳубобчаи хурдакак ба атроф нигарист ва ин ҳақиқатро
дарк кард

Шуури инсонӣ мисли ҳубобчаи хурд шино мекунад.
Дар сатҳи баҳри шуури кайҳонӣ, фикр мекунад, ки он
ҳубобчаи муваққатӣ аст ва аз тарси беморӣ, ғафр ва
марг меларзад. Эй ҳубобча, оё ту аз уқёнус метарсӣ? Ба
атроф нигоҳ кун ва бодикқат мушоҳида кун. Назари
худро аз муҳити наздики худ ба олами бепоёни Худо

гузарон. Фаҳмиши худро амиқтар каш, васеъ кун, то
бидонӣ ва итминон ҳосил кунӣ, ки ту бо баҳри бузурги Ё
як ҳастӣ ва Худо бо ту аст. Ё туро муҳофизат мекунад,
.дастгирӣ мекунад, ҳоло ва то абад

Пешгирӣ аз домҳо ва домҳо

Ҳар вақте ки шумо дар дилатон хоҳиши қавиеро
эҳсос мекунад, ки шуморо барои иҷрои он водор
мекунад, аз фаҳмиш истифода баред ва аз худ
бипурсед: "Оё ин хоҳиши хубест, ки метавонад амалӣ
шавад ё хоҳиши баде, ки набояд қадр карда шавад?"
Орзуҳои моддии носолим одатҳои бади моро бо додани
умедҳои бардурӯғ ва хушбахтии ҳаёли ташвиқ
мекунад. Дар чунин ҳолатҳо, бояд қудрати фаҳмиш
барои ошкор кардани ҳақиқат истифода шавад. Одатҳои
бад дар ниҳоят ба бадбахтӣ оварда мерасонанд. Вақте
ки табиати воқеии онҳо фош мешавад, онҳо нотавон
мешаванд, ки шахсро дар домҳои ранҷу азоб ва домҳои
.бадбахтӣ банданд

Андешаҳо ва ҳикояҳо

Дар зиндагӣ ва марг, дар ғаму андӯҳ ва мусибатҳо,
имони ман ба Ту, эй Парвардигор, қавӣ ва бечунучаро,
.устувор ва бечунучаро боқӣ мемонад

Ҳар нафаси орзу ва зориам дарҳо ва тирезаҳоро дар
рӯҳам мекушояд, ки аз онҳо ба сӯи неъматӣ Худо
.мегузарам

Ҳамон тавре ки офтоб ба ҷойҳои серодамтарин
медурахшад, ман низ нурҳои муҳаббати илоҳиро дар
ҳама соҳаҳои ҳаёт ва фаъолиятҳои ҳаррӯзаи худ хоҳам
.дид

Эй Парвардигор, маро баракат деҳ, то рӯҳамро бо
субҳидам бедор кунам ва онро ба остонаи мубораки Ту
расонам

Қиссаи оҳуи мушк

Мушк як моддаи қиматбаҳо бо бўи қавӣ аст, ки дар
нофи оҳуи мушк, ки дар кӯҳҳои баланди Ҳимолой
.зиндагӣ мекунад, мавҷуд аст

Вақте ки оҳу ба синни муайяне мерасад, мушки
дилкаш пинҳонӣ аз нофи худ берун меояд ва оҳу аз он
бӯи қолиб ба изтироб меояд ва ба рақс ва ҷустуҷӯи
.манбаи он бўи гуворо шуруъ мекунад

Он аз як ҷой ба ҷои дигар ҳаракат мекунад, дар
байни сангҳо ва зери дарахтон бўӣ мекунад ва дар ҳама
.ҷо манбаи он бўи ҳаяҷоноварро меҷӯяд

Ниҳоят, вақте ки сухан намеёбад ва бо орзу ва ҳавас
он чиро, ки меҷӯяд, пайдо карда наметавонад, хашмгин
.ва бештар асабонӣ ва изтироб мешавад

Дар кӯшиши ниҳой барои расидан ба манбаи мушк,
он аз кӯҳҳои сангини баланд ба водие меҷаҳад, то бо
сарнавишти худ рӯ ба рӯ шавад ва бо марг рӯ ба рӯ
шавад, ки дар он лаҳза шикорчиён метавонанд онро
дастгир кунанд ва халта ё ғадуди мушкро аз он берун
.оваранд

Дар ин маврид яке аз шоирони бомаърифат чунин
:қиссае гуфтааст

!Эй оҳуи мушк, ту аблаҳ

?Чаро азоб мекашӣ? Чаро беҳобӣ

Ин мушк дастрас аст

!Бо халтаи шикамат, эй аблаҳ

Ҳатто агар шумо бо бинии худ ламс карда бошед

Аз ту бӯи сиррӣ меояд

Шумо он чизеро, ки умед доштед, ба даст
меовардед

Ва шумо бе хароҷот зиндагӣ мекардед

Оё шумо, дӯстони ман, фикр намекунед, ки аксари
одамон мисли оҳуи мушк рафтор мекунанд? Онҳо
ҳамеша ва абадан дар ҳама ҷо берун аз худ хушбахтиро
.меҷӯянд

Бале, онҳо хушбахтиро дар бозӣ меҷӯянд ва худро
ба хастагӣ ва хоҳишҳо дода, аз роҳҳои лағжандаи
сарват мебароянд, то он даме ки дар ниҳоят аз кӯҳҳои
умедҳои баланд ба кӯҳҳои ноумедӣ ва нокомӣ меҷаҳанд,
вақте ки наметавонанд хушбахтии ҳақиқиро, ки дар
умқитарин умқи рӯҳашон нигоҳ дошта мешавад, пайдо
.кунанд

Агар мо андешаҳои худро ба дарун гардонем ва
амиқ мулоҳиза ронем, дар оромии рӯҳ манбаи хушбахтии
.ҳақиқӣ ва пайдореро, ки меҷӯем, хоҳем ёфт

Мо набояд мисли оҳуи мушк бошем, ки дар ҷустуҷӯи
хушбахтӣ дар ҷойҳои нодуруст nobуд шавад. Балки бояд
ҳушёр бошем ва кӯшиш кунем, ки хушбахтиро дар
.дохили худ пайдо кунем, на берун аз худ

Қиссаи Тугма

Боре марде назди ман омад ва гуфт, ки аз бемории
:музмини дил азият мекашад ва илова кард

Ман бисёр чизҳоро санҷидаам, аммо наметавонам»
.«аз дарди дил халос шавам

Баъд аз оромона фикр кардан, аз ӯ хоҳиш кардам,
ки бароям қайчӣ биёрад. Ӯ бо ларзон ба ман нигарист ва
:гуфт

"?Шумо мехоҳед дили маро кушоед, ҷаноб"

Ман хандидам ва ҷавоб додам: "Ман духтур нестам.
Оё шумо ягон бор шунидаед, ки шахсе барои ҷарроҳӣ бо
"!қайчӣ кор карда бошад

Ниҳоят, ӯ бо норозигӣ қайчӣ овард, бинобар ин ман
яке аз тугмаҳои куртаашро буридам ва ба ӯ гуфтам, ки
тугмаи дигареро ба ҷои он надӯзад ва дасташро ба ҷое,
ки тугма гум шудааст, нагузорад. Ман инчунин ба ӯ
гуфтам, ки пас аз ду ҳафта назди ман биёяд ва ман
.интизор доштам, ки дар ин муддат ӯ шифо меёбад

Мард хандид ва гуфт: «Ман он чиро, ки шумо
пурсидед, иҷро мекунам, зеро ба шумо эътимод дорам,
аммо фикр мекунам, ки ин аҷибтарин доруест, ки то ҳол
«!ба ман таъин кардаанд

Ду ҳафта пас ӯ давонда назди ман омад ва бо
:ҳайрат гуфт

Мутахассисон ба ман итминон доданд, ки ман аз"
бемории дил шифо ёфтаам. Пас, барои Худо, ту чӣ кор
"?кардӣ? Оё ту аз тугма ҷинро берун овардӣ

Ман бо табассум ҷавоб додам: "Бале! Дастӣ шумо
пайваста бо тугма бозӣ мекард ва тугма бо дил ҳамоҳанг
".буд

Он тугма ҷин буд, ки боиси дарди дилат мешуд. Пас,
ман тугмаро буридам ва ба ту гуфтам, ки онро иваз
накун ва дастатро ба дилат нагузор. Бо ин роҳ, дилат аз
!фишор сабуки ёфт ва ба ту осеб нарасонд

Ҳама чиз босуръат пеш меравад ва одамон бо
корҳои зиёд банд ҳастанд. Табиист, ки беҳтар аст, ки
неъматҳои дунёро қамъ кунед, назар ба он ки вақтро
беҳуда сарф кунед, бигзоред, ки фасл аз шумо гузарад
ва бо дастҳои холӣ бимонед. Аммо он чизе ки бояд
даравед, ҳосили бойтарини ҳаёт аст: наздик шудан ба
Худо ва шинохти Ӯ. Ягона роҳи ба даст овардани
хушбахтии ҳақиқӣ ин ба даст овардани коре дар ин
ҷаҳон ва инчунин ба даст овардани муваффақияти
.рӯҳонӣ аст

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, вазифаҳои ҳаррӯзаи
худро пеш аз он ки аввал дар бораи Худо мулоҳиза
ронанд ва ақлу бадани худро бо энергияи баракати
.илоҳӣ пур кунанд, оғоз намеkunанд

Талаботи зиёди ҷаҳон метавонад онҳоро, ки дар
ҷустуҷӯи ҳадафҳои рӯҳонии худ ҳастанд, боздорад ва
онҳоро аз роҳи интихобкардаашон дур кунад, аммо
онҳое, ки азми қавӣ доранд, ба ҳеҷ чиз намегузоранд, ки
онҳоро аз роҳ дур кунад; онҳо новобаста аз шароити
.душвор ё номусоид, бо қатъият истодагарӣ мекунанд

Новобаста аз он ки ҷаҳон ба мо чӣ медиҳад, он
орзуҳои дилҳои моро қонеъ карда наметавонад, ки
орзуҳои моро доранд, ки чизеро устувортар, муҳимтар ва
аз ҳама чизҳои ганҷҳо ва сарватҳои ҷаҳон гаронбаҳотар
.меҷӯянд

Вақте ки инсон мемирад — Худоё, умри дароз хоҳӣ
дошт — ҳеҷ қудрате дар рӯи замин барои ӯ коре карда
наметавонад. Пас аз тарк кардани ин ҷаҳон кӣ
метавонад ба мо кумак кунад? Худоё, мо бояд ҳамеша
дар хотир дошта бошем, ки ин ҷаҳон танҳо як таваққуфи
муваққатӣ дар сафари мо ба сӯи хонаи биҳиштӣ аст, ки
дар он ҷо мо дар ҳузури Худои меҳрубон абадан зиндагӣ
.хоҳем кард

Сарвати аз ҳад зиёд саломатӣ, оромӣ ва
самаранокиро кафолат намедиҳад, аммо ба даст
овардани оромӣ ва самаранокӣ ба муваффақияти
мутаваззин ҳам дар сатҳи маънавӣ ва ҳам дар сатҳи
.моддӣ оварда мерасонад

Аксари одамон самаранокии зеҳниро танҳо барои ба
даст овардани муваффақияти моддӣ инкишоф
медиханд. Аммо вақте ки инсон бар худ ҳукмрон
мешавад ва қудратҳои равонии худро идора мекунад ва
мувофиқи нақшаи илоҳӣ амал мекунад, ҳаёти ӯ баракат
хоҳад ёфт ва ҳангоми дар ин замин буданаш нектари
рӯҳро бичазад. Ӯ дигар асири одатҳо ва хоҳишҳо
нахоҳад буд, балки шуури ӯ ба қалби ҳузури илоҳӣ
табдил меёбад ва дар он ҷо аз лаззатҳои нав, ки тавсиф
.кардан ғайриимкон аст, баҳра хоҳад бурд

Бадан бузургтарин доруҳона аст

Муҳаққиқони соҳаи тиб кашф карданд, ки вақте мо
шодмонии азимро эҳсос мекунем, бадан
антидепрессантҳо ва дигар моддаҳои коҳишдиҳандаи
стрессро истеҳсол мекунад, ки ба мисли доруҳои
таъинкардаи духтурон пурқувват ва муассиранд. Бадан
бузургтарин доруҳона дар рӯи замин аст, ки қодир аст
чизи дурустро дар вақти лозима истеҳсол кунад, вақте
ки мо бо тавозуни рӯҳоние, ки Худо дар дохили мо
.гузоштааст, ҳамоҳанг ҳастем

На ҳама стресс зараровар аст; стресс энергияи
ҳаётан муҳимро, ки аз бадани мо мегузарад, бедор
мекунад ва фаъолият ва ҳаракатро ҳавасманд мекунад.
Таҳқиқот нишон доданд, ки миқдори кофии стресс
.муфид аст

Аммо мушкилот вақте ба миён меояд, ки стресс аз
сатҳи солим зиёд шавад

Ҳар яки мо маҳдудияти шахсии стресс дорем ва вақте ки ин маҳдудият аз ҳад зиёд мешавад, мо аз он ки бояд бошем, бештар стресс мегирем ва шояд аз он огоҳ набоем, то он даме, ки мушкилот дар бадан, эҳсосот ва ақл пайдо шаванд.

Зиндагӣ бо Худо шодӣ ва хушбахтӣ аст, дар ҳоле ки бе Худо изтироб, нооромӣ, душвориҳо ва ҳатто офатҳо вучуд доранд. Пас, чӣ гуна мо метавонем дар зиндагӣ, ки дар он офатҳо ва фоҷиаҳо ҳукмфармост, сулҳ ва оромӣ пайдо кунем ва ба ин замин каме хушбахтӣ оварем?

Талаботи аввал ин огоҳ будан аз фишорҳои зиндагӣ ҳангоми таҳти таъсири онҳост.

Худо доно ва доност ва бадани моро бо сигналҳо ба монанди роҳатӣ, нороҳатӣ, оромӣ ва изтироб ато кардааст ва мо бояд ба ин сигналҳо диққат диҳем. Дар бадани мо як ақли илоҳӣ вучуд дорад, ки кӯшиш мекунад ба мо чизе бигӯяд ва мо бояд дар вақти стресс ё истироҳат ба ин паёмҳо гӯш диҳем. Вақте ки шумо стрессро ҳис мекунед, ақли худро ба қисмати баданатон, ки стрессро аз сар мегузаронад, равона кунед, сипас нафаси чуқур кашед ва дар айни замон, он қисмро то ларзиши он нармӣ фишор диҳед. Сипас истироҳат кунед ва шиддатро раҳо кунед. Ин ба нигоҳ доштани тавозуни энергетикӣ ва ҳаёти дар бадан ва муҳофизат кардани он аз таъсири зараровари стресс мусоидат мекунад.

Мо инчунин метавонем стресси эмотсионалиро тавассути нафаскашӣ идора кунем. Вақте ки шумо тарс ё ягон эҳсоси дигари зарароварро ҳис мекунед, чанд маротиба оҳиста, амиқ ва ритмикӣ нафас кашед ва берун кунед, ба бадани шумо имкон диҳед, ки ҳангоми ҳар нафаскашӣ ором шавад. Ин ба суст шудани тапиши дил, барқарор кардани гардиши муқаррарии хун, осон

кардани чараёни энергияи ҳаётан муҳим тавассути
асабҳо ва ба ором кардани ақли шумо ва тоза кардани
.фикрҳоятон мусоидат мекунад

Зиндагӣ вазъияти фавқулодда нест; ин ифодаи
зебои илоҳӣ аст ва мо бояд аз он лаззат барем. Биёед
дар хотир дорем, ки табассум қудрат аст; агар мо онро
истифода набарем, мо ҷанбаи муҳими ҳаётро аз даст
.медихем

Инсонҳо рӯҳхое ҳастанд, ки эҳсосот ва эҳсосот
доранд ва онҳо бадане доранд, ки мисли либос ё куртаи
болоӣ мепӯшанд. Аммо то он даме, ки мо танҳо дар
сатҳи бадан ва эҳсосот зиндагӣ мекунем, мо зери
.таъсири манфии стресс ва шиддат қарор хоҳем гирифт

Вақте ки мо бо табиати аслии худ, ки рӯҳ аст, дар
ҳамоҳангӣ қарор дорем, шодмонии рӯҳ ба дил ҷорӣ
мешавад ва ба муҳаббат табдил меёбад. Эҳсоси ин
муҳаббат, ки бо оромӣ ва оромии рӯҳ алоқаманд аст ва
амал ва муошират таҳти таъсири ҳамоҳангии он,
муносибтарин роҳи зиндагии табиӣ дар ҷаҳоне аст, ки
пур аз танишҳо ва мухолифатҳост. Ҳамоҳангӣ бо ин
.шодмонӣ роҳи ҳалли мушкилоти зиндагӣ аст

Эзоҳ: Дар мавриди изҳороти: "Бадан антидепрессант
ва дигар моддаҳоеро истеҳсол мекунад, ки стресс ва
шиддатро коҳиш медиҳанд, ки на камтар аз онхое, ки
духтурон таъин кардаанд, пурқувват ва
самараноктаранд", ин маслиҳате нест, ки бе маслиҳат ва
дорухатҳои тиббӣ даст кашед, аз ин рӯ, зарурати шарҳ
.додан вучуд дорад

Муодилаҳои магнитӣ

Шахсе, ки ҳузури қавӣ ва майлҳои бад дорад +
шахси меҳрубон, вале заиф ирода дорад = магнити бадӣ
бар меҳрубонӣ ғолиб меояд

Шахси заифирода бо майлҳои бад + шахси
қавиирода бо майлҳои нек = ҷаззобии некӣ бадиро
мағлуб мекунад

Магнетизми рӯҳонии заиф + биомангнетизми бад =
магнитизми бади қавӣ

Қувваи қавии ахлоқӣ + қувваи заифи ахлоқӣ =
қувваи ахлоқии бештар

Шахсе, ки хашмгин ва зӯровар аст + шахсе, ки нарм
ва меҳрубон аст = ҷозибаи хашм бар нармӣ ғолиб меояд

Мизоҷи қавӣ, мутавозин ва ором + мизоҷе, ки баъзан
ба норозигӣ майл дорад = ҷозибаи оромӣ ғолиб меояд

Нокомии музмини решадавонда + нокомии камтар
решадавонда = магнитнокии қавии нокомӣ

Муваффақияти мусбати қавӣ + муваффақияти
мусбати камтар = муваффақияти афзоянда

Лапшиши қавии нокомӣ + ларзиши қавии
муваффақият = ё магнитнокии қавии нокомӣ ё
магнитнокии қавии муваффақият, вобаста ба муҳит ва
шароит

Ақли қавӣ ва солим + нодонӣ комил = ё зиракӣ ва
маҳорат, ё нодонӣ ва аблаҳӣ

Қудрати барҷастаи рӯҳонӣ + қудрати амалии
барҷаста = Магнити рӯҳонӣ - қудрати амалии воқеан
барҷаста

Агар одамон метавонистанд шумораи зиёди
мавҷудоти сайёро дар эфири атрофи худ бубинанд,

шояд баъзеҳо кӯшиш мекарданд, ки наздикони
фавтидаи худро пайдо кунанд. Худо чашмони рӯҳони
маро кушод ва ман бисёре аз он рӯҳҳоеро мебинам, ки
олами заминро тарк кардаанд. Бо тамаркузи амиқ ба
чашми рӯҳонӣ (маркази пешонӣ), бо биниши ботинӣ
метавон ҳақони дурахшонеро, ки дар он ҳамаи рӯҳҳои
нек зиндагӣ мекунанд ва ба сатҳи эфирӣ ба ҳузури
.Худои меҳрубон баромадаанд, бубинад

Дар инсон, дил ҳамчун қабулкунандаи бесим ва
чашми рӯҳонӣ ҳамчун интиқолдиҳанда амал мекунад.
Ҳатто агар шумо наздикони фавтидаи худро набинед
ҳам, агар шумо оромона эҳсосоти худро ба дил равона
кунед, шумо метавонед ҳузури онҳоеро, ки барои шумо
азизанд, ки ҳоло дар баданҳои осмонӣ зиндагӣ
мекунанд, аз оромӣ ва амнияти Худо баҳра мебаранд ва
аз озодии худ аз маҳдудиятҳои бадан шодӣ мекунанд,
эҳсос кунед, то шумо дар оромии онҳо тасалли ёбед ва
.дилатон аз онҳо ором шавад

Вақте ки номи Худоро ба забон меорам, тамоми
вучудам дар шодмонии бузург об мешавад. Аммо ин
ҳолат танҳо пас аз саъю кӯшиши зиёд ба ман расид. Дар
аввал ман орзуманд набудам, зеро ақлам он вақт ғоиб
буд. Аммо акнун, ҳамин ки фикрҳо ва огоҳии худро ба
маркази рӯҳонӣ - фосилаи байни абрӯвон - равона
мекунам, ҳама фикрҳо нопадид мешаванд, нафаскашӣ
худ аз худ қатъ мешавад, дил аз тапидан бозмемонад,
нооромии ақл фурӯ меравад ва ҳолатҳои вучуд бар рӯҳ
фурӯ мераванд, то ман экстази рӯҳониро эҳсос кунам ва
.дар неъматҳои илоҳӣ ғарқ шавам

Мақолҳои тиллоӣ

Хушбахтӣ ҳаққи ман, мероси ман ва ганҷи пинҳони
илоҳии ман аст. Маро роҳнамоӣ кун, то дар худ

ганҷҳоеро пайдо кунам, ки аз орзуҳои подшоҳон
.болотаранд

* * *

Зиндагӣ як ҳаракати оқилона бо ритми муқаррарӣ
аст. Он худро дар ашёи ғайризинда шакл медиҳад ё
шакли зинда ва ҳаракаткунанда мегирад. Зиндагӣ ҳама
.чизро фаро мегирад ва ҳама чизро фаро мегирад

* * *

Эй Ошиқи Бузургтарин, Ту ҳаётӣ, Ту ҳадаф ва орзуи
манӣ

* * *

Дар боғи бихиштӣ барои ман садбарги шукуфон ё
дар гарданбанди дурахшони ишқи худ як муҳраи
дурахшон бисоз, ё ба ман бузургтарин шарафи худро ато
.кун: хурдтарин ҷой дар дили худ

* * *

Дар ҳар ҷое, ки дигарон кӯшишҳои маро дар анҷом
додани корҳои нек қадр кунанд, ман метавонам
беҳтарин хидматро пешниҳод кунам

* * *

Биёед бо риштаҳои абрешими хотираҳои ширин ва
,андешаҳои нозук қолини тиллоии орзуҳоро бофта

* * *

Ишқ мисли коғози регдор аст, ки ақло сайқал
.медиҳад ва ноҳамвориро аз хислат тоза мекунад

* * *

Пандемияҳо, офатҳо ва тағйироти шадиди табиат,
ки харобиҳо, харобӣ ва зарари васеъро ба бор меоранд,
"фармонҳои илоҳӣ" нестанд. Ин офатҳо аз афкор ва
амалҳои инсонӣ сарчашма мегиранд. Дар ҳар ҷое, ки
тавозуни нозуки некӣ ва бадӣ дар ҷаҳон аз сабаби
ҷамъшавии мавҷҳо ва ларзишҳои зараровар, ки аз
ниятҳои бад ва рафторҳои нодурусти инсон ба вуҷуд
меоянд, ҳалалдор мешавад, бесарусомонӣ ҳукмронӣ
.мекунад ва харобиҳои васеъ ба амал меоянд

* * *

Ман аз ҳар як халқ беҳтаринро мегирам ва
хислатҳои хуби ҳамаи миллатҳоро қадр мекунам, бе он
.ки ба камбудихояшон диққат диҳам

* * *

Ҳамон тавре ки мо ба арзиши ғизоии хӯроки
ҳаррӯзаи худ аҳамият медиҳем, мо бояд ба маводи
ғизоии равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем, низ
.диққат диҳем

* * *

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пурқудрат, қариб
ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба суҳангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармаи истифода мебаранд,
ҷараёни нозукиро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо
мегузарад ва онҳо пур аз эҳсоси амиқ ва оромӣ
мебошанд. Ин аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи
болоии худ, ҷараёни доимӣ, ки ба ҷонҳо дар ҳамоҳангӣ
бо он манбаъ мерасад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки
хушбахтиро ба онҳое, ки ба сулҳ орзу мекунанд, интиқол
.диҳанд

* * *

Чӣ қадар суханони нек аз дил андӯхҳои зиёдеро аз
байн бурданд ва чӣ қадар овозҳои хирадманд роҳҳои
!торикро бо ҷароғҳои шодӣ ва оромӣ равшан карданд

* * *

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд омӯзем. Зеро ҳар дард ва ранҷу
.азоби мо маъно ва мақсад дорад

* * *

Бо вучуди саҳтии таҷрибаҳо, онҳо мисли оташе
ҳастанд, ки маъдани оҳанро об карда, онро ба пӯлоди
.зебо, пойдор ва бисёрфункционалӣ табдил медиҳад

* * *

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад

* * *

Вақте ки ақл аз умқи рӯҳи орзуманд ба Худо
пичирроси самимӣ ва пурҷӯшу хурӯш мекунад, даъвати
рӯҳ ба қалби ҷаҳон таъсир мерасонад ва посух меояд ва
бо худ шодмонии бузурге меорад. Ин пичирроси зеҳнӣ
иродаро то он даме ки қувваи заруриро барои расидан
.ба ҳадафи дилхоҳ ба даст орад, парвариш медиҳад

* * *

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур мешаванд, аз ин рӯ, танҳо
фикр кардан дар бораи чизе барои ноил шудан ба он
кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое кор
.мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд

* * *

Инсон набояд тамоми қобилиятҳои зеҳнии худро, ки
Худо ба онҳо додааст, барои пайгирии чизҳои зудгузар
сарф кунад, то худро дар лабиринти моддият гум
накунад ва маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳои нолозимро
барои худ эҷод накунад. Баръакс, онҳо бояд қудрати
зеҳнии худро барои ба даст овардани ниёзҳои зиндагӣ
истифода баранд ва барои рушди қобилиятҳои ахлоқии
худ талош кунанд, то байни дуруст ва нодуруст ва байни
он чизе, ки зараровар аст ва он чизе, ки ғайризаҳаровар аст,
.фарқ гузоранд

* * *

Ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва назарияҳост ва
бисёре аз онҳое, ки ин равишро қабул мекунамд, ба
.хулосаҳои субъективии худ часпида мешаванд

* * *

Эй Парвардигор, дарвозаҳои оромиро боз кун ва
паноҳгоҳи андешаҳои рӯҳонии маро аз ҳамлаҳои
пичирроси бад нигоҳ дор Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар
боғи дилам шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори
.субҳи омадани Ту ҳастам

* * *

Дониши назариявӣ наметавонад дониши илоҳиро ба
даст орад ва тавсия дода мешавад, ки вақти қиматбаҳои
худо ба назарияҳои сарф накунад, ки дар асл татбиқ
карда намешаванд, вагарна инсон худро дар миёни
ҷангалҳои зичи зеҳнӣ мебинад ва наметавонад аз
.доираи назарияҳо берун равад

* * *

Хушбахтӣ самараи пирӯзии равонӣ бар шароити
.ноустувори зиндагӣ аст

* * *

Касе, ки Худо ӯро мешиносад, шояд барои ҷаҳон
номаълум бошад

* * *

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ [бе санҷиши
воқеӣ] барномарезӣ кунад, ӯ мисли дастгоҳи сабти
сайёре мешавад, ки мақолҳоро такрор мекунад ва
ибораҳои баландро садо медиҳад ва дигарон ӯро олими
донишманд меҳисобанд, аммо чунин дониш бо дарки
мустақими ҳақиқат тақвият намеёбад ва бо
.дастовардҳои рӯҳонӣ ҳамқадам намешавад

* * *

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,
таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,

бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
чаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

* * *

Дилҳои худро ба фурӯрезии илоҳӣ кушоед, то ки он
аз шумо ҷорӣ шавад ва ҳаёти шуморо бо баракатҳои
.рӯҳонӣ ва некӣ пур кунад

* * *

Новобаста аз он ки шумо чӣ кор мекунед ва чӣ
дастовардхоеро ба даст оварда метавонед, ҳамеша дар
хотир доред, ки Худо манбаест, ки ба шумо тамоми
қувватеро, ки барои кор кардан ва ноил шудан ба он
.лозим аст, медиҳад

* * *

Эй Парвардигор, бигзор Туро дар фақр ва дар
шукуфӣ, дар беморӣ ва дар саломатӣ, дар нодонӣ ва
дар хирад ба ёд орам ва нури мубораки Туро, ки дар як
.лаҳза саломатӣ ва шифо мебахшад, бубинам

* * *

Дар танҳои андешаҳоям, орзуи шунидани овози
мубораки туро дорам. Овозҳои саҳт ва заминии
пинҳоншударо, ки дар печидагиҳои хотирам пинҳон
шудаанд, аз ман дур кун. Меҳроҳам овози ором ва оҳанги
.туро то абад дар оромии рӯҳам бишнавам

* * *

Зиндагӣ дар торики пӯшида аст ва баъзан мо пешпо
меҳӯрем ва аз пеш рафтан дудила мешавем. Мо бояд
бигзорем, ки нури Худо ҷароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торики зиндагӣ қадам мезанем.
ӯ моҳи пурра дар шабҳои нодонӣ ва торики, офтоби
дурахшон дар соатҳои бедорӣ, ҷароғи роҳнамо ва
ситораи роҳнамо барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди
.заминӣ ва гузаранда мегузаранд

* * *

Замони он расидааст, ки инсон аз хоби фаромӯшӣ ба
.бедории рӯҳ бедор шавад

* * *

Худовандо, аз ту хоҳиш мекунем, ки огоҳии моро аз
умқи нодонӣ ва андешаҳои танг ва маҳдуд ба уфуқҳои
сулҳ, нур, муҳаббат ва ҳамдардӣ ба инсонӣ баланд
.бардорӣ

* * *

Дар ниҳоят корҳо беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудратҳо
ва мӯъҷизаҳои Худо дар паси муҳолифатҳои ҳаёти инсон
пинҳон шудаанд ва ҳар касе, ки ба ногузирии вазъият
боварӣ надорад ва бо ақл ва имони худ кӯшиш мекунад,
ки ба он чизе, ки дар паси парда аст, ворид шавад, даре
барои ӯ боз хоҳад шуд, ки [аз ҷониби ҳар дасти мӯъмин]
.мекубад

* * *

Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвой ё муносибати
оқилона бо вазъиятро надорад. Баръакс, новобаста аз он
ки чӣ рӯй медиҳад, инсон бояд ба худ итминон диҳад, ки
агар бо тамоми дил, ҷони худ ва эҳсосоташ ба ӯ рӯй
оварад, танҳо Худо метавонад ӯро дар шароити душвор
.ва стресс дастгирӣ кунад

* * *

Агар ҳиссиёти мо тамоми ҳақиқатро ба мо мерасонд,
мо Заминро ҳамчун дарёҳои электронҳо ва ҳар як зарраи
.чангро ҳамчун массаи ғалтаки нур мебинем

* * *

Онҳое, ки бо фаҳмиши худ аз модда то рӯҳ ворид
мешаванд, моҳияти иллюзияро дарк мекунанд ва
.моҳияти ҳақиқатро медонанд

* * *

Новобаста аз он ки шахс дар ҷангалҳои Африқо
бошад, дар майдони ҷанг бошад, аз беморӣ ё фақр азоб
кашад, бояд худро бовар кунонад, ки дасти Худо аз

хатар қавитар аст ва қодир аст касонеро, ки ба Ё паноҳ
.мебаранд, муҳофизат кунад

Роҳи муассиртаре барои ҳифзи худ вучуд надорад.
Албатта, бояд ҳангоми муносибат бо рӯйдодҳо аз мантиқ
истифода кард ва ҳамзамон ба ёрии илоҳӣ комилан
.бовар дошт
* * *

Муҳаббате, ки дар қалби ҳамаи махлуқот ҷойгир аст
— муҳаббати ҳамаи модарон, падарон, дӯстон ва
.наздикон — аз муҳаббати илоҳӣ сарчашма мегирад
* * *

Байни вазифаҳои асосӣ ва хурд бояд фарқ гузошта
шавад ва муҳимтарин вазифа нисбат ба вазифаҳои оддӣ
афзалият дода шавад. Ғайр аз ин, ҳеҷ вазифа набояд бо
вазифаи дигар муҳолифат кунад. Навиштаҳои Муқаддас
ба мо мегӯянд, ки вақте як вазифа бо вазифаи дигар
муҳолифат мекунад, ин далели он аст, ки он вазифаи
.воқеӣ нест
* * *

Ҳангоме ки нурҳои ҳаётии офтоб паҳн мешаванд,
ман нурҳои умедро ба дилҳои камбағалон ва
партофташудагон [онҳое, ки ҷомеа онҳоро тарк
кардааст] мепошам ва дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
.меҳисобанд, азму иродаи навро ҷори мекунам
* * *

Устод Парамаҳанса ба яке аз шогирдонаш гуфт:
«Ҳеҷ касро аз доираи муҳаббати худ дур наkun, ҳамаро
дар дили худ нигоҳ дор ва онҳо туро дар дили худ нигоҳ
.«хоҳанд дошт
* * *

Худовандо, ба ман кумак кун, то ҳамеша аз иродаи
худ барои анҷом додани корҳои судманд ва хайр
.истифода барам

Ба ман кӯмак кунед, ки ба иродаи Ту мувофиқат
кунам, то ки ҳамаи фикрҳоям ба мақсадҳои Ту ҷавобгӯ
.бошанд ва бо иродаи Ту ҳамоҳанг бошанд
ӯ ба ман кӯмак кард, ки қудрати пинҳон ва мубораки
даруни худро бедор кунам, то ки ман ҳама мушкилот ва
.озмоишҳоро паси сар кунам

* * *

Ба он шахсияти рӯҳони далеру хоксор бедор шавед
- шахсияте, ки қуввати шерҳоро бо нармии кабутарон
муттаҳид мекунад

* * *

На танқиди талху бардурӯғ маро ташвиш медиҳад
ва на ситоишу хушомадгӯии пурдабада. Ягона орзуи
ман ин аст, ки иродаи Туро иҷро кунам, эй Худованд ва
.ба лутфи Ту ноил шавам

* * *

Шумо наметавонед тасаввур кунед, ки шодмонии
беандозае, ки ҳангоми эҳсос кардани ҳузури илоҳӣ
шуморо пур мекунад. Он гоҳ ҷони шумо аз муҳаббати
бепоёни Худо маст хоҳад шуд. Ин муҳаббатест, ки аз ҳар
гуна муҳаббати инсонӣ миллионҳо маротиба болотар аст
- муҳаббате, ки ҳамаи хоҳишҳои шуморо қонеъ мекунад
.ва дили шуморо бо шодӣ ва қаноатмандӣ пур мекунад

* * *

Тавассути тамаркузи ботинӣ, шумо метавонед
мустақиман дар дохили худ ва атрофи худ хушбахтии
рӯҳониро эҳсос кунед. Агар шумо ин огоҳиро парвариш
диҳед, шахсияти шумо ба таври ҳамоҳанг рушд хоҳад
кард ва шумо барои одамон ва дигар мавҷудот ҷозibaи
.ҷолиб пайдо хоҳед кард

* * *

Эй Ҳомии Бузург, бароям парвое надорад, ки агар
ҳама чизро ба хотири тақдирам, ки худам сохтаам, аз
даст диҳам, аммо аз ту, ягона паноҳгоҳам, хоҳиш

мекунам, ки шамъи муҳаббатамро ба ту аз боди ғафлат
.ва фаромӯшӣ ҳифз кунӣ

* * *

Биёед аз оби софу тароватбахши сулҳ, ки аз
чашмаҳои шароити мусоид ҷорӣ мешавад ва бо азми
қатъии мо барои фикр кардан ба мусбат ва нигоҳи
.некбинона тақвият меёбад, то сер шавем

* * *

Вичдон як ҳисси фаҳмо аст, ки табиат ва ангезаҳои
аслии инсонро ошкор мекунад. Вақте ки вичдони шумо
пок аст ва шумо медонед, ки кори дурустро мекунад,
шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед. Вичдони пок шаҳодати
рафтори хуб аз ҷониби Худост. Дар додгоҳи вичдон
сафед шудан маънои доштани хушбахтӣ ва гирифтани
.баракатҳои Худоро дорад

* * *

Кӯшиш кунед, ки корҳои анҷом диҳед, ки аксари
одамон анҷом намедиҳанд ва ба онҳое, ки дигарон
.онҳоро нодида мегиранд, муҳаббат ва оромӣ бахшед

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Агар шумо вақтро барои парвариши ақл сарф
накунед, ҳеҷ миқдори шукуфоии моддӣ шуморо қонеъ
намекунад. Ин парвариш шиканҷа нест, балки омӯзиши
шуур барои ғизо додани афкор ва амалҳои аст, ки ба
.«хушбахтӣ оварда мерасонанд

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас
нагузored, ки касе онро аз шумо дуздад. Худро аз онҳое,
ки мехоҳанд шуморо ҳалалдор кунанд, муҳофизат кунед.
Вақте ки ман писар будам, вақте ки баъзе одамон дар
бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн мекунанд, сабри
худо аз даст медодам. Баъдтар фаҳмидам, ки оромии

рӯҳии ман аз тасдиқ ё таҳсин кардани одамон муҳимтар
.аст

* * *

Кошки шумо достони ишқи илоҳиро медонистед, ки
баъзе аз мӯъминон бо Худо аз сар мегузaronанд! Ҳеҷ
таҷрибаи дигаре дар зиндагӣ бо ин шодӣ муқоиса карда
наметавонад. Ман як авлиёро медонистам, ки пайваста
дар муҳаббати Худо ғарқ мешуд ва чехрааш аз
муҳаббати муқаддас медурахшид. Чашми Худо ҳамеша
ба онҳое аст, ки Ёро дӯст медоранд ва Ё ҳеҷ гоҳ онҳоро
.як лаҳза ҳам тарк намекунад

* * *

Кам касоне ҳастанд, ки ба рушди қудратҳои зеҳнӣ
.ва маънавии худ таваҷҷӯҳ доранд

* * *

Нагузored, ки ба қари таъхир ғарқ шавед. Аз хоби
ғариби воқеияти муқаррарии дилгиркунанда бархезед
ва ба сӯи уфуқҳои ҳаёти покизае равона шавед, ки дар
.он дастовардҳо, шодӣ ва сулҳ ҳукмфармоист

* * *

Дар дохили шумо потенциали бузурге пинҳон аст, ки
интизори сармоягузорӣ аст ва шумо ягона шахсе ҳастед,
.ки қодир ба фаъолсозӣ ва баҳрабардорӣ аз он ҳастед

* * *

Озодӣ аз диктати одатҳои бад ва ҳавасҳои носолим
нисбат ба муваффақияти моддӣ хушбахтии хеле бештар
.меорад

Муваффақияти адабӣ хушбахтии равонӣ меорад, ки
шароити беруна онро аз шумо гирифта наметавонанд

* * *

Шумо метавонед тамоми вақти худро барои
ҷамъоварии пул сарф кунед, аммо ин пул ба шумо оромӣ
ва амнияти пайдorеро, ки меҷӯед, намедихад. Баръакс,
он ба шумо бадбахтии бештар меорад, зеро хушбахтӣ ва
.оромӣ дар ақл, на дар ҳуди чизҳо, ҷойгиранд

* * *

Нагузored, ки заъф ба зеҳни шумо ворид шавад ва
ҳангоми муошират бо одамоне, ки андешаҳои манфӣ ва
назари ноумедӣ доранд, эҳтиёткор бошед, то ки
андешаҳои заифи онҳо ба зеҳни шумо ворид нашаванд,
магар ин ки зеҳни шумо ба дараҷае қувват нарасад, ки
андешаҳои дигарон онро заиф карда натавонанд, балки
баръакс, он қодир аст андешаҳои дигаронро тақвият
.диҳад ва эътимоди худро ба худ афзоиш диҳад

* * *

Худо дар ҷои аввал аст ва мо набояд рӯзи худро бе
фикр кардан дар бораи Ё оғоз ё анҷом диҳем. Мо бояд
дар хотир дошта бошем, ки бе қувват ва нерӯе, ки аз
Худо мегирем, мо наметавонистем ягон вазифаи худро
.иҷро кунем. Ин бузургтарин вазифаи мо дар назди Ёст

* * *

Роҳе барои арзёбӣ ва доварӣ кардани расму оинҳо
вучуд дорад. Дар аввал, ҳар як анъана асоснокӣ дошт.
Агар мо бифаҳмем, ки асоснокӣ то ҳол дуруст аст, пас
анъана маъно ва ғоида дорад. Аммо, пайравӣ аз
анъанаҳо нодонӣ аст. Мо бояд бидонем, ки чӣ дуруст аст
ва онро пайравӣ кунем, муайян кунем, ки чӣ метавонад
.ба мо хушбахтӣ оварад ва сипас онро татбиқ кунем

* * *

Вақте ки шумо ин қадар одамонро мебинед, ки аз
хушбахтӣ ва муваффақият маҳруманд, фикр накунед, ки
ин тақдири онҳост. Шумо метавонед худро ҳар чизе, ки
мехоҳед, созед. Муваффақияти ботинии шумо он чизест,
.ки шуморо воқеан муваффақ мегардонад

* * *

Агар дар худ чизе надошта бошед, хушбахт нахоҳед
буд, аммо агар дар атрофатон чизе надошта бошед ва
дар худ хушбахт бошед, бешубҳа муваффақ ҳастед. Аз
ин рӯ, баҳодиҳии одамонро аз рӯи шароити берунии онҳо
.ғайриимкон аст

* * *

Дар байни издиҳоми бузург, шояд шахсе бошад, ки
ба сатҳи баланди маънавӣ расидааст ва аз оромии
.ботинӣ ва хушбахтии олии маънавӣ баҳра мебарад

* * *

Ман итминон дорам, ки ҳама чизе, ки ба ман лозим
аст, ба ман хоҳад омад ва аз ин рӯ, ман дар бораи он
чизе, ки оянда интизор аст, хавотир намешавам. Ин
фахр кардан ё худнамоӣ нест, зеро ман кор ва
самаранокии ин қудрати муборакро дар ҳаётам борҳо аз
.сар гузаронидаам

* * *

Новобаста аз он ки ман дар рӯи ҳаёт шино мекунам
ё дар умқи баҳр ғарқ мешавам, ман медонам, ки ман бо
Худо ҳастам ва Ё бо ман аст ва ҳеҷ чиз ба ман зарар
расонида наметавонад, ки ин дониш ба ман хушбахтии
.тасвирнашаванда ва амиқ додааст

* * *

Шакке нест, ки харидани чизи нав як таҷрибаи
гуворо аст. Аммо пас аз муддате, ин эҳсоси шодмонӣ
тадриҷан нопадид мешавад ва шумо ҳатто метавонед
тамоман ба он таваҷҷӯхро аз даст диҳед, онро фаромӯш
кунед ва чизи дигареро орзу кунед. Аммо, маблағи он
ашё фаромӯш намешавад, хусусан агар шумо онро бо
!қисм-қисм харида бошед

* * *

Инсон бояд ҳаёти худро идора кунад ва онро то
ҳадди имкон содда гардонад. Онҳо бояд барои
эҳтиёҷоти зарурӣ ва ҳолатҳои фавқулодда пул ҷамъ
кунанд, сарфакориро аз хароҷот барои чизҳои
боҳашамат авлавият диҳанд ва ба дигарон то ҳадди
имкон кӯмак расонанд. Вақте ки шумо ба дигарон кӯмак
мекунад, кӯмак ба шумо бо ҳар роҳе мерасад ва шумо аз

ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум
.нахоҳед шуд

* * *

Дар шодмонии ҳамаи дилҳо, ман акси садои
неъматӣ Туро мешунавам, эй Парвардигор, ва дар
дӯстии ҳамаи мӯъминон, ман муҳаббати Туро эҳсос
мекунам, ман шод мешавам ва дилам аз муваффақият ва
шукуфоии дӯстонам шод мешавад, ҳамон тавре ки ман
аз некӯаҳволӣ ва роҳати худам шод мешавам, вақте ки
ман ба дигарон ҳикмат илҳом медиҳам, ман ганҷҳои
ҳикмати худро афзун мекунам ва дар хушбахтии ҳама,
.ман ганҷинаҳои ҳикмати худро меёбам

* * *

Душмани бузургтарини хушбахтӣ қарз гирифтани
барои харидани чизҳои боҳашамат аст. Мардум хато
бовар мекунанд, ки то ба даст овардани чизи мушаххас
хушбахт буда наметавонанд. Аммо ҳатто пас аз ба даст
овардани он чиз, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос
намекунанд, сарфи назар аз шодмонии муваққатӣ.
Маъноӣ таъқиби сароби хушбахтии заминӣ, ки ваъда
медиҳад, ки танҳо шикаста шавад, чист? Мардум бояд
сода зиндагӣ кунанд, бе он ки ба дороиҳои сершуморе,
ки таваҷҷӯҳи доимиро талаб мекунанд, ниёз дошта
.бошанд

* * *

Биҳишти ман дар дохили ман аст. Вақте ки ман аз
неъматҳои Худо баҳра мебарам, аз Ё шукр мегӯям ва
шодмонии ботинии ман меафзояд. Бе ин қаноатмандии
ботинӣ, ҳатто лаззатҳо ва шодмониҳои заминӣ ба дӯзах
табдил меёбанд. Ман дарк кардам, ки бе ин шодмонии
ботинӣ, бори масъулиятҳои, ки ба дӯши ман гузошта
мешуданд, маро аз оромии худ маҳрум мекард ва аз
.хушбахтии худ маҳрум мекард

* * *

Агар сарват бо беморӣ ва мушкилот якҷоя бошад,
оқибатҳои он сершумор хоҳанд буд. Гигиена ва
тандурустӣ аз ҷумлаи қавитарин ҷанбаҳои Ғарб
мебошанд. Ҳашароти зараровар ва микробҳои марговар
дар кишварҳои пешрафта самаранок назорат карда
мешаванд, дар ҳоле ки дар кишварҳои дигар
фаровонанд. Аммо нест кардани ин ҳашаротҳо авҷи
муваффақият нест, зеро дар кишварҳои пешрафта
намудҳои дигари мушкилот, ба монанди ҳисобҳои
душворпардохт ва бӯҳронҳои буғӣкунандаи молиявӣ аз
сабаби системаҳои хариди қисмҳо, вуҷуд доранд -
мушкилоте, ки хобро ҳалалдор мекунанд ва оромии
.хотирро ҳалалдор мекунанд

* * *

Мо қисми ҷудонашавандаи ҳамон шууре ҳастем, ки
ин олами бузург аз он пайдо шудааст

* * *

Оё шумо ягон бор рамаи гӯсфандонро дидаед? Агар
яке аз онҳо ҷаҳида равад, боқимондаи рама бе дудилагӣ
онро тақлид мекунанд. Аксари одамон чунинанд. Шояд
касе идеяе пайдо кунад ё тамоюли наvero ҷорӣ кунад ва
дигарон ғавран ба ин кор ҷаҳида, онро тақлид
мекунанд. Ин намуна барои наслҳо боқӣ мондааст. Ҳар
як миллат расму оин ва анъанаҳои худро дорад ва мо
наметавонем иддао кунем, ки ҳамаи онҳо дуруст ё
дурустанд. Аммо кӣ медонад? Шояд баъзе аз ин расму
.оинҳо бемаънӣ ва бемаънӣ бошанд

* * *

Вақте ки тӯфони ғурӯҳи андешаҳо ғурӯ
меравад, мо ба салтанати сулҳ ворид мешавем ва ба
.ҳузури илоҳӣ даст мерасонем

* * *

Дар бораи Худо фикр кунед, ё манзараи зебоне, ки
сулҳро илҳом мебахшад, ё дар бораи таҷрибаи шодмонӣ

ва гуворо. Фаъолияти мусбат ва ороми равонӣ
.рӯҳбаландкунанда ва тароватбахш аст

* * *

Мо дар ҷаҳони бесарусомонӣ ва ноором зиндагӣ
мекунем. Шумо шояд фикр кунед, ки пул маънои
хушбахтӣ дорад, аммо вақте ки онро ба даст меоред,
шумо ҳоло ҳам нохушбахт ҳастед. Шумо метавонед
сарват ба даст оред ва — Худо нигоҳ дорад — саломатии
худо аз даст диҳед. Ё шумо метавонед саломатии хуб
дошта бошед ва пулатонро аз даст диҳед. Ё шумо
метавонед ҳам сарват ва ҳам саломатӣ дошта бошед,
аммо бо дигарон мушкилоти зиёдеро аз сар гузаронед
ва меҳрубонӣ кунед, аммо дар иваз бо кина ва нафрат
рӯбарӯ шавед. Бе Худо, ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт шуморо
.воқеан қонеъ карда наметавонад

* * *

Замин барои онҳое, ки беҳабар аз нақшаи илоҳӣ
зиндагӣ мекунанд, ба як утоқи шиканҷа табдил меёбад.
Аммо вақте ки шумо ба таҷрибаҳои зиндагӣ ҳамчун
муаллимони худ менигаред ва аз онҳо моҳияти воқеии
ин ҷаҳон ва нақши ба шумо дар драмаи кайҳонӣ
додашударо меомӯzed, ин таҷрибаҳо ба равшаниҳои
арзишманд дар роҳи қаноатмандӣ ва хушбахтии пойдор
.табдил меёбанд

* * *

Дар он ҷо, дар паси торикии торик, хомӯшии бесадо
ва ҳеҷу ноофарида, моҳияти абадӣ нухуфтааст, ки
манбаи вучуд ва манбаи ҳама қудратҳо ва мавҷудот,
.намоён ва ноаён аст

* * *

Худо ин заминро на танҳо барои хӯрдан, хобидан ва
мурдан офаридааст, балки барои он ки мо иродаи Ёро
бидонем ва мақсади вучуди худро дарк кунем. Якчанд
нафар одамони оқил маънои нақшаи кайҳониро дарк

кардаанд, аммо аксари одамон нобино ва аз ин мақсад
.бехабаранд

* * *

Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар зиндагӣ набуд; ҳадафи
ман хидмат ба бародарону хоҳарони худ дар инсоният
буд, аз ин рӯ, Худо дарҳои зиёдеро барои ман боз кард,
.то худро таъмин кунам ва рисолатамро иҷро кунам

* * *

Худо ин коинотро барои фаъолият мувофиқи қонуни
муқаррар ва тағйирнопазир офаридааст. Агар мо яке аз
ин қонунҳои умумиҷаҳониро вайрон кунем, худро ҷазо
медихем. Касе, ки аз боми бинои баланд ҷаҳида,
устухонҳояшро мешиканад. Аз ин рӯ, мо наметавонем
қонуни ҷозибаро бе он ки оқибатҳои онро аз сар
.гузаронем, нодида гирем

* * *

Вақте ки мо ба тамаддунҳои ҷаҳон назари амиқ
меандозем ва асрори пинҳони тамаддунҳои қадимро
меомӯзем, як манзараи бузурге бо хатҳои печида,
бобҳои гуногун ва тафсилоти дақиқ пайдо мешавад ва
мо мебинем, ки инсон ҳамзамон ҳам инфиродӣ ва ҳам
.иҷтимоӣ аст

* * *

Агар Худо меҳост, ки мо танҳо дар шуури моддӣ
зиндагӣ кунем, мо аз чизҳои моддӣ комилан қаноатманд
.ва аз рафторҳои дунявӣ қаноатманд мебудем

* * *

Шуълаҳои покӣ, сулҳ ва хушбахтии берун аз орзуҳо
.дар умқи аслии мо медурахшанд ва рақс мекунанд

* * *

Бо ҳар таҷрибае, ки дар осмони ҳаёти мо дар ин
сафари заминии мо пайдо мешавад, мо бояд омӯзем, ки
чӣ гуна огоҳии худро васеъ кунем ва чӣ гуна дар бораи
шароите, ки моро ихота кардааст ё аз сар мегузаронем,
бештар дарк кунем ва дар он сурат мо метавонем дар

ҳамоҳангии беҳтар зиндагӣ кунем ва бо одамон ва ҳаёт
.осонтар ва беҳатартар муносибат кунем

* * *

Аксари одамон ба дигарон тақлид мекунанд. Инсон
бояд асли ва эҷодкор бошад ва ҳар кореро, ки мекунад,
.аз худ кунад

Дар Шарқ, таваҷҷӯҳи асосӣ ба парвариши хушбахтии
маънавӣ равона шуда буд, дар ҳоле ки ҷанбаҳои моддии
зиндагӣ аксар вақт нодида гирифта мешуданд. Дар Ғарб
баъзе роҳатҳои моддӣ мавҷуданд, аммо хушбахтии
равонӣ хеле кам аст. Он чизе ки лозим аст, тавозуни
байни ин ду аст, зеро тамаркуз ба танҳо як ҷанбаи
зиндагӣ боиси нобаробарӣ ва нотавонӣ дар ҳалли
.оқилонаи талаботи зиндагӣ мегардад

* * *

Бузургтарин хушбахтӣ - баъд аз хушбахтии илоҳӣ -
ин аст, ки инсон бо хешовандони наздикаш, ки бояд ҳар
.рӯзи сол бо онҳо зиндагӣ кунад, дар сулҳ бошад

Одамон вақти зиёдеро барои шитоб ва амалҳои
беихтиёр сарф мекунанд, вале ба чизе ноил
намешаванд. Каме таваққуф мекунанд, то андеша
кунанд ва дарк кунанд, ки зиндагӣ чӣ пешниҳод
.мекунад

* * *

Мо бояд барои бунёди биноҳои ботинии ҳикмат дар
боғҳои сулҳ саъй кунем, ки бо гулҳои бешумори
.фазилатҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ шукуфон ва медурахшанд

* * *

Ҳамоҳангии ботинӣ манбаи ғании қувват аст ва
энергияи барқароршавандаро тавлид мекунад

* * *

Агар ба зиндагӣ нигоҳ кунем, мебинем, ки
муваффақият осон нест. Зиндагӣ аксар вақт саҳт ва
бераҳмона аст ва мо бояд барои ба даст овардани рӯзӣ
мубориза барем. Дар бораи саъю кӯшиши лозима барои
нигоҳ доштани бадани худ ва нигоҳ доштани он солим
ва аз беморӣ фикр кунед! Ҳатто агар шумо дар ин кор
муваффақ шавед ҳам, ин муваффақият муваққатӣ аст.
Бадан — бигзор умри дароз бинед — дар ниҳоят ором
хоҳад монд. Зарурати зарурӣ барои ноил шудан ба
муваффақияти дилхоҳ мубориза бурдан бо қувваҳои
сершумор, ҳам дохилӣ ва ҳам беруниро тақозо мекунад.
Ин қувваҳо бемайлони кор мекунад, то шуморо аз ҳама
.гуна дастовардҳои воқеан муҳим маҳрум кунанд

* * *

Кӯшиш кунед, ки дар ҳама ҳолатҳо ором бошед ва
бигзор тухми сулҳи шумо бо шодмонӣ ва табассуми
қаноатмандӣ шукуфад

* * *

Ҳатто бузургтарин авлиёҳо ба наҷоти комил ноил
намешаванд, агар онҳо муваффақияти худро, яъне
таҷрибаҳои рӯҳонӣ ва дониши олии худро бо дигарон
мубодила накунанд ва ба онҳо дар расидан ба дониши
.муқаддас кумак накунанд

* * *

Аз ин рӯ, онҳое, ки ба ин марҳилаҳо мерасанд ва ба
ин ҳолатҳо мерасанд, мехоҳанд ба онҳое, ки ба он ниёз
доранд, фаҳмиш пешниҳод кунанд. Агар шумо хоҳед, ки
ба муваффақияти воқеӣ ноил шавед, шумо на танҳо
хушбахтии шахсии худ, балки хушбахтии дигаронро низ
.таъмин хоҳед кард

* * *

Ҳар касе, ки ақл дорад, метавонад пул кор кунад,
аммо агар онҳо дар дилашон муҳаббат дошта бошанд,
онҳо ҳеҷ гоҳ ин пулро барои мақсадҳои худхоҳона
истифода намебаранд; баръакс, онҳо онро бо дигарон

мубодила мекунанд. Пул дар дасти худхоҳон ва бахилон
лаънат ва бадбахтӣ ва дар дасти онҳое, ки дили
меҳрубон ва рӯҳи саховатманд доранд, баракат ва тӯҳфа
.аст

* * *

Шояд касе метавонад муддати тӯлонӣ хомӯш
бимонад ва дар ин муддат аз сӯҳбат бо аъзои оилааш
худдорӣ кунад. Гарчанде ки ин шахс метавонад дар
натиҷа ба оромии ботинӣ ноил гардад, рафтори ӯ
худхоҳона аст ва ба хушбахтии оилааш зарар
мерасонад. Онҳоро воқеан муваффақ ҳисобидан мумкин
нест, агар наздиконашон низ аз дастовардҳои онҳо
.баҳра набаранд

* * *

Ба ҳамин монанд, ба даст овардани муваффақияти
моддӣ на танҳо ҳуқуқи мо барои баҳра бурдан аз
некӯаҳволӣ аст, балки масъулияти ахлоқии мо дар назди
дигарон аз ҷиҳати кӯмак ба онҳо дар беҳтар кардани
.шароити моддӣ ва шароити зиндагии онҳо низ мебошад

* * *

Ман дар паси деворҳои вичдони покам ҳифз шудаам,
гузаштаи торикро сӯзондаам ва танҳо ба имрӯз
нигаронам

* * *

Имрӯз ман дарк мекунам, ки ман бо нури некиҳои
бузургтарин як ҳастам ва ман барои онҳое, ки бо
.мавҷҳои баҳри ғам мубориза мебаранд, машъал ҳастам

* * *

Вобаста ба орзуҳои худ дар зиндагӣ, одамон дар
бораи муваффақият назарҳо ва назарияҳои гуногун
доранд. Шунидан аз он ки баъзе одамон муваффақиятро
бо дуздӣ баробар мекунанд ва мегӯянд: "Ӯ дузди
муваффақ буд!". Ин таъкид мекунад, ки муваффақият
дар ҳама шаклҳо ва навъҳои он матлуб ва

чустучӯшаванда аст. Аммо, муваффақияти мо набояд ба
.дигарон зарар расонад

* * *

Меъёри дигари муваффақият низ вуҷуд дорад: вақте
ки мо метавонем барои худ натиҷаҳои мувофиқ ва
судманд ба даст орем, мо бояд дигаронро низ дар
муваффақияти худ шомил кунем ва самараи онро бо
.онҳо мубодила кунем

* * *

Муваффақият маънои қаноатмандӣ ва
қаноатмандии инсонро дар муҳити зисти худ дорад.
Муваффақияти воқеӣ натиҷаи амалҳое аст, ки бар асоси
принсипҳои адолат бунёд ёфтаанд ва он хушбахтӣ ва
некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи
хушбахтии ҳуди шахс дар бар мегирад. Агар мо ин
принсипро ба ҳаёти моддӣ, зеҳнӣ, ахлоқӣ ва маънавии
худ татбиқ кунем, мо таърифи пурра ва ҳамаҷонибаи
.муваффақиятро хоҳем дошт

* * *

Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо дарозӣ, паҳнӣ ва зичиро
дарк мекунем, аммо сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он
андозаҳо вуҷуд надоранд; ҳама чиз равшан ва шаффоф
аст - ҳама чиз шуур ва дарк аст Ҳисси мазза дарк аст,
ҳамон тавре ки ҳисси бўй низ ҳаст Ҳиссиёт, андеша ва
бадани мо ҳолатҳои шуур мебошанд Ҳамон тавре ки мо
метавонем дар хобҳо бубинем, бишназем, бўй кунем,
бичашем ва ламс кунем, дар он сатҳи болотар низ мо
.ҳамаи ин эҳсосотро тавассути шуури пок эҳсос мекунем

* * *

Эй Парвардигор, моро бо эҳсоси наздикии Худ
хушбахт гардон, моро аз занҷирҳои хоҳишҳо раҳо кун ва
ба мо шодмонии ботинӣ ато кун, ки аз таҷрибаҳои
зиндагӣ ва рӯйдодҳои тағйирёбандаи он таъсир
.нагирад

* * *

Вақте ки ақли мо бо дарки олий ҳамоҳанг аст, шуури
рӯҳонӣ дар мо бедор мешавад ва мо мӯъҷизаҳои аҷиби
.ҳикмат ва муҳаббати илоҳиро эҳсос мекунем

* * *

Агар мо Худоро пурра дӯст дорем ва бо тамоми ақлу
дили худ ба Ё рӯй оварем, мо худро ба Ё наздик ҳис
хоҳем кард ва хоҳем ёфт, ки Ё бузургтарин паноҳгоҳи
.амният дар ҳаёт аст

* * *

Дар фазои ба назар ҳолӣ ва ҳолӣ, пайванди кайҳонӣ
ва ҳаёти абадӣ вучуд дорад, ки моро бо тамоми
мавҷудоти зинда ва ғайризиндаи коинот муттаҳид
мекунад ва мавҷи ҳаёти бузурге аз ҳама чиз дар вучуд
.ҷорӣ мешавад

* * *

Абадият ҳонаи ҳақиқӣ ва макони доимии мост ва
вучуди мо дар ин баданҳо як вучуди муваққатӣ аст,
мисли истироҳати кӯтоҳе барои корвоне, ки дар биёбон
.сафар мекунад

* * *

Вақте ки мо худро бо қувваҳои эҷодии рӯҳ ҳамоҳанг
мекунем, мо бо ақли ҷаҳонӣ ва бепоён, ки қодир аст
моро роҳнамоӣ кунад ва мушкilotи моро ҳал кунад,
пайваст мешавем. Қудрати эҷодӣ аз бузургтарин манбаи
вучуди мо ба сӯи мо пайваста ҷорӣ мешавад ва ба мо
имкон медиҳад, ки дар ҳама гуна соҳаи фаъолияти худ
.ба муваффақияти эҷодӣ ноил шавем

* * *

Муҳаббат дар муҳити эътимод, таҳаммулпазирӣ ва
эҳтироми мутақобила рушд ва шукуфой меёбад

* * *

Эй Парвардигор, моро бо нури андешаҳои пок ва
одатҳои нек баракат деҳ, то ки агар торикии одатҳои
бад ва андешаҳои қачрав ба мо наздик шавад, он
фавран пароканда шавад ва ба мо кӯмак кун, ки Туро бо

муҳаббати амиқе дӯст дорем, ки на иллюзияҳои моддӣ
ва на васвасаҳои дунявӣ моро дом афтонанд ё ақлу
.дилҳои моро забт наkunанд

* * *

Чизҳое, ки ба осонӣ ба даст оварда мешаванд, кам
арзишманданд. Мо инро аз омӯзиши ҳаёти мардон ва
занони бузург ва чӣ гуна онҳо бо рушди истеъдодҳои
худ, иҷрои вазифаҳои худ, ташаккули арзишҳои ахлоқии
худ, машғул шудан ба омӯзиши амиқ ва пешгирӣ аз
худҳоӣ бузург шуданд, медонем. Аммо натиҷаҳо ва
дастовардҳое, ки онҳо ба даст оварданд, аз саъю
.кӯшиши онҳо бениҳоят бузургтар буданд

* * *

Озодии ҳақиқӣ дар озодии интиҳоб аст, ки бо хирад
роҳнамоӣ мешавад ва бо фаҳмиш, дурустӣ ва иродаи
.устувор дастгирӣ карда мешавад

* * *

Вақте ки шумо ирода, азму ирода ва дарки
бошууронаи худро бедор мекунед, қувваҳои ноаён аз
шуури оӣ - тавассути дарки рӯҳ - озод мешаванд, то ба
шумо кӯмак расонанд ва бо ёрии Худо роҳро, ки ба
сӯи тасалли ва хушбахтии равонӣ мебаранд, равшан
.kunанд

* * *

Инсон бояд бо саъю кӯшиши худ роҳҳои рӯҳро
кушояд. Ҳеҷ кас бо ихтиёри худ ранҷу азоб ва
бадбахтиро бар сулҳу хушбахти интиҳоб намекунад.
Нодонӣ решаи ранҷу азоб ва монеаест, ки бояд
бартараф ва бартараф карда шавад. Нодонӣ алафи
бегонаи зараровар аст, ки решаҳои амиқ дорад ва дар
боғи башарият мерӯяд ва растаниҳои хуб ва судмандро
.аз байн мебарад

* * *

Нодонӣ бояд бо иродаи устувор ва азми қатъӣ
мағлуб карда шавад. Хоки ақл бояд бо таваҷҷӯҳи

мутамакказ [ба мусбат] кишт карда шавад ва тухми некӣ
бо оби имон обёрӣ карда шавад. Вақте ки нурҳои ҳаёти
ва гарми муҳаббат медурахшанд, тухми некӣ месабзад
ва алафҳои бегона ва растаниҳои паразитро мағлуб
мекунад, зеро торикӣ дар ҳузури нур вуҷуд дошта
.наметавонад

* * *

Лаззатҳои чизҳои моддӣ пажмурда ва нопадид
мешаванд, аммо шодмонии илоҳӣ ҳеҷ гоҳ хира
намешавад. Ин як хушбахтии илоҳӣ аст, ки беохир ва аз
.тавсиф берун аст

* * *

Мо ҳеҷ гоҳ набояд барои ба даст овардани хушбахтӣ
аз усулҳои нодуруст истифода барем ва инчунин набояд
оромӣ ва сарвати маънавии даруни худро барои ёфтани
роҳати ҳаёли ва ҳаёти дурахшон, ки метавонад бо
амалҳо ва рафторҳои дӯзахӣ бо таъсири харобиовар дар
.пеши мо овезон карда шавад, тарк кунем

* * *

Оромӣ беҳтарин камера барои сабти ҳузури илоҳӣ
аст. Тавассути линзаи оромии пок ва дақиқ мутамакказ,
.тасвири муборок бо возеҳии комил пайдо мешавад

* * *

Дар асл, тамоми ҳикмат дар дохили ҳуди шумост ва
.танҳо ба шумо лозим аст, ки аз он огоҳ бошед

* * *

Қаноатмандии ҳақиқӣ дар такмили худ аст, бинобар
ин дигарон шуморо меҷӯянд, на шумо онҳоро меҷӯед.
Муҳаббат ва дӯстӣ бояд ройгон, бе интизорӣ ё талаб
дода шаванд. Интизорӣ танҳо бадбахтӣ ва нохуширо ба
вуҷуд меорад. Ҳатто ҳангоми кӯшиши такмили худ,
инсон бояд танҳо, дар амн ва дар оромӣ дар қалъаи
.фазилат ва арзиши худ бимонад

* * *

Бигзор шаршараҳои шодӣ ва некбинӣ ҳамеша аз
дилам ҷорӣ шаванд ва бигзор обҳои тароватбахши онҳо
.ба ҳамаи онҳое, ки ман вомехӯрам, таъсир расонанд

* * *

Шодмонии рӯхонӣ дар рӯҳ хоҳиши кӯмак ба
дигаронро аз ҳар ҷиҳат ба вуҷуд меорад ва қобилияти
қадр кардани лаззатҳои покизаи ахлоқиро, ки ба
хушбахтӣ оварда мерасонанд, инкишоф медиҳад ва бо
.ин васила майл ба лаззатҳои хомро коҳиш медиҳад

* * *

Новобаста аз он ки нақши шумо то ҷӣ андоза хурд
бошад, он аз ҷиҳати саҳмгузорӣ дар муваффақияти
намоишномаи кайҳонӣ, ки рӯҳҳо дар сахнаи ҳаёт иҷро
мекунанд, ба мисли бузургтарин нақшҳо муҳим боқӣ
.мемонад

* * *

Шуури комил як шуури мутлақ ва беохир аст, ки
доимо худро нав мекунад ва эҷодиёти он ҳеҷ гоҳ тамом
намешавад ва тавассути шумо кӯшиш мекунад, ки
.ҷанбаи беназири худро ифода кунад

* * *

Агар шумо ҳатто як бор муҳаббати илоҳиро
бичашед, ҳаргиз аз он даст нахоҳед кашид, зеро дар
.тамоми коинот ҳеҷ чизе дигаре ба он монанд нест

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба марҳилаҳои хеле
пешрафтаи рӯхонӣ расидаанд, то ба дараҷае ки онҳо
танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯхонӣ ба гунаҳкорон
қаноат намеkunанд, балки метавонанд - бо файз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯхонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, таъмин кунанд

* * *

Ҳама аъмоли нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағз
пинҳонанд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои хуб ё
.бад зоҳир мешаванд

* * *

Шахсе, ки аз сабаби пур шудани ҳуҷайраҳои мағзи
сараш бо қудрати ин одатҳо аз одатҳои носолим ранҷ
мекашад, метавонад худро тавассути ирода, мулоҳиза,
дуои самимӣ ва тасдиқи мусбати пайваста озод кунад,
то он даме ки ҳама одатҳои номатлуби ӯ ба одатҳои хуби
сулҳ ва оромӣ табдил ёбанд. Ин вақте рух медиҳад, ки
қувваи ҳаётии дуруст равонашуда барои тағир додани
табиати ғайримуқаррари ҳуҷайраҳои мағзи сар кор
мекунад, то ин ҳуҷайраҳо бо ҳама чизҳои хуб, нек ва
.зебо пур шаванд

* * *

Дарк чашми ботинӣ, биниши рӯҳ ва телескопи дил
.аст. Он тавозуни байни оромии ақл ва покии вичдон аст

* * *

Ҳар рӯз мо манзараҳои гуногунро мебинем ва ҳар
рӯз дарси навро барои омӯхтан меорад. Интизор
меравад, ки инсон дарсро бо тамаркуз ба ҳадафи ниҳии
вучуди худ, яъне шинохти манбаи вучуди худ ва пояи
.ҳаёти худ, биомӯзад

* * *

Биёед кӯшиш кунем, ки ғаму андӯҳҳои гузаштаро
фаромӯш кунем ва азм кунем, ки ба онҳо диққат
надиҳем. Бо азми қавӣ ва иродаи фаъол, биёед ҳаёти
худо навсозӣ кунем, муваффақиятҳои худро афзун
гардонем ва дар худ одатҳои хуб ва хислатҳои некро
.парвариш диҳем

* * *

Ҳар касе, ки заъфи дигаронро фош мекунад ва
онҳоро шарманда ва хашмгин мекунад, аз хирад ва
.доварии дуруст дур аст

* * *

Мақолҳо барои ҳама замонҳо ва маконҳо

Онҳое, ки бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, зебоии
хайратангезро мебинанд ва ширинии олиро мечашанд,
.ки бо ҳеҷ роҳи дигар эҳсос кардан мумкин нест
Вақте ки рӯҳам Туро фарёд зад, абрҳои хомӯшии Ту
пароканда шуданд, эй Худоё ва борони раҳмати Ту
селборон рехт, то он даме ки ба сели пур аз файзи Ту
табдил ёфт, дарёи мубораки Ту соҳилҳои вучуди маро
фаро гирифт ва рӯҳам ба оби абадият ғӯта зад ва ҳубоби
ҳаёти хурди ман дар уқёнуси вучуди фарогири Ту ҳал
.шуд

Мураббии ман ба ман таълим дод, ки чӣ тавр аз теғи
хирад истифода барам, то худро маъбаде созам, ки
.сазовори ҳузури илоҳӣ аст

Агар шумо хоҳед, ки ба ҳадафи наҷиб ноил шавед,
бо эҷоди як модели зеҳнӣ барои он оғоз кунед. Акнун
шумо метавонед ҳар гуна самтро дар шуури худ
мустақам муқаррар кунед, агар шумо дар зеҳни худ як
идеяи қавӣ қойгир кунед; он гоҳ тамоми вучуди шумо ба
он идея мутобиқ хоҳад шуд ва амалҳои шумо бо он
.ҳамоҳанг хоҳанд шуд

Вақте ки шумо ба қалби илоҳӣ даст мерасонед,
мушкилоти шумо аз байн мераванд, муҳаббат дили
шуморо пур мекунад ва таҷрибаҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ мисли
.фаввораҳои пок дар боғҳои ақли шумо мерақсанд
Абрҳои зиёде мекушанд туро пинҳон кунанд ва аз
ман пинҳон кунанд, аммо аз тариқи шабнами ашки
орзуҳо, номи мубораки ту ба ман зоҳир мешавад ва аз
паси ҳама пардаҳо ва пардаҳо бо ҳарфҳои тиллоии
.дурахшон медурахшад

Покии вичдон маъноии муносибат бо ҳақиқатро ба
таври шаффоф дорад

Ниёзҳои асосӣ ва он чизе ҳастанд, ки баъзеҳо онро
"заруратҳо" мешуморанд, ки дар асл нолозим ва зиёдати
мебошанд. Зиндагӣ бояд бо тамаркуз ба ниёзҳои асосӣ
ва аз байн бурдани боҳашаматҳои нолозим содда карда
.шавад

Эй дӯстӣ, чӣ қадар баландӣ ва чӣ қадар хоки ту
ҳосилхез ва муқаддас аст! Ишқ ғизои туст ва вафодорӣ
.нӯшокии туст

Вақте ки ду нафар, сарфи назар аз фарқиятҳои онҳо,
дар ҳамоҳангӣ ва мувофиқӣ роҳ мераванд, онҳоро як
ҳадаф муттаҳид мекунад: ёфтани оромӣ ва оромии рӯҳ
дар муҳаббати пок ва садоқати мутақобила ва дар ҷое,
ки ошиқ лаззатро ба қимати маъшуқа намечӯяд, пас дар
боғи фидокорӣ гулҳои хушбӯйи дӯстӣ мешукуфанд ва
.бӯи ширини худро паҳн мекунанд

Ҷаҳон ақли моро ба тарзи дигар тарбия медиҳад ва
моро ба бисёр чизҳо одат мекунонад, ки мо фикр
мекунем, ки хушбахтӣ бе онҳо дастнорас аст. Аммо
зиндагӣ, бахусус ҳаёти кӯдакон, бояд содда карда
шавад; вагарна зиндагӣ онҳоро тавассути ноумедии
.талх таълим медиҳад

Ҳақиқат нисбат ба тафаккур ё тасаввуроти оддӣ
дақиқтар ва воқеитар аст, аммо он чизе ки мо фикр
мекунем ё тасаввур мекунем, баъзан метавонад амалӣ
.шавад

Тасаввур унсури муҳим дар раванди тафаккури
эҷодӣ аст. Аммо, тахайюл бояд ба камол расад ва ба
этиқоди қатъӣ табдил ёбад ва ин бе иродаи қавӣ
.ғайриимкон аст

Агар шумо чизеро бо тамоми иродаи худ тасаввур
кунед, тасаввуроти шумо ба этиқоди шахсӣ табдил
меёбад ва вақте ки шумо метавонед ин этиқодро нигоҳ
доред

Бо вучуди ҳама ақидаҳои муҳолиф, этиқоди шумо
.дар асл амалӣ хоҳад шуд

Инсон бояд мустақилона истодагарӣ карданро ёд
.гирад, бо така ба фазилатҳо ва арзишҳои худ
Шодмонии рӯҳонӣ шодмонии нав аст ва дар онҳое,
ки дар бораи Худо амиқ фикр мекунанд, бештар зоҳир
мешавад. Ин шодмонӣест, ки ба қабули қарорҳои дуруст
ва анҷом додани корҳои дуруст кӯмак мекунад ва вақте
ки он пайдо мешавад, хоҳишҳо ва майлҳои носолим аз
байн мераванд, зеро онҳо дар муқоиса бо шодмонии
.рӯҳонӣ ҷолибияти худро аз даст медиҳанд

Офаридгори мо ба мо ҳаёт, қувват ва ҳирад ато
кардааст ва вазифаи мост, ки ба Ё таваҷҷӯҳ зоҳир кунем
ва дилҳои худро ба сӯи Ё бо муҳаббат, миннатдорӣ ва
.эътирофи неъмат ва меҳрубонии Ё баланд бардорем

Худоё, ба ман кумак кун, ки оташи хашро афрӯзам,
то ки бо оташи кина воҳаҳои сабзи сулҳро дар худам ва
дигарон сӯзонам. Ба ман кумак кун, ки оташи хашро бо
.борони доимии муҳаббатам хомӯш кунам

Бигзор кӯли нармӣ ва оромии ман ором ва беғам
бошад, бе он ки тӯфонҳои норозигӣ, ки ҷуз бадбахтӣ
.чизе намеоранд, ҳалалдор шаванд

Анҷом додани амалҳои, ки аз эҳсоси вазифа
бармеоянд, ё қурбон кардани хоҳишҳои шахсӣ дар
хидмат ва муҳаббати шахси дигар, нисбат ба анҷом
.додани ин кор аз рӯи тарс хеле беҳтар аст

Ҳатто вақте ки инсон аз вайрон кардани қонунҳои
илоҳӣ даст мекашад, бояд ин корро аз рӯи муҳаббат ба
.Худо анҷом диҳад, на аз рӯи тарс аз ҷазои Ё
Аз ҳар чизе, ки метарсед, фикрҳоятонро аз он дур
кунед, онро ба Худо воғузored ва эътимоди худро ба Ё
мустаҳкамтар гардонед
Тарс ҳамеша бо инсон аст ва ҳалосӣ аз он бо фикр
кардан дар бораи Худо ва эҳсос кардани ҳузури Ё
.имконпазир аст

Дар аввал рафтан дар роҳҳои фазилат душвор
бошад, аммо онҳо роҳҳои мубораке ҳастанд, ки ба
.оромии хотир ва хушбахтии ҳақиқӣ мебаранд
Бигзор ҷалоли Худо бар ҳар гӯшаи ҳаёти мо
дурахшад, муҳаббати Ё дар дилҳои мо сокин бошад ва
.нури Ё шуури моро пур кунад

Эй маҳбуби илоҳии ман, гулҳо мешукуфанд ва
фаслҳо иваз мешаванд ва ҳама дар бораи ту сухан
мегӯянд. Моҳи пурра хусусиятҳои табассуми туро ошкор
мекунад ва офтоб ҷароғи осмонии туро мебарад. Ман
дар баҳри ашк шино мекунам ва аз орзуи ту пур
мешавам. Дар баргҳои дарахтон ва рағҳои башариат
ҳаёт ва қуввати ту ҷорист ва ман зарбаи дили кайҳонии
.туро дар дили худам эҳсос мекунам

Вақте ки ман ҳузури туро эҳсос мекунам, эҳсос
мекунам, ки гӯё дар ҷаҳони дигар бедорам ва гоҳ-гоҳе
дар бораи ин замин ва ин ҷисми хурди худам орзу
мекунам. Ман дар неъматии беохир бедорам ва орзуи ман
аз ҳаёти заминӣ аз хотираҳои хушбахтонаи лаҳзаҳои
бедории ман бо ту хушбӯӣ аст. Ман алафҳои
даҳшатнокро аз боғи орзуҳоям решакардаам ва дар
ҷои онҳо садбаргҳои илҳами худро шинондаам, ки дар
он ҷо бӯи орзуҳоям туро ба худ ҷалб мекунад ва ту меӣ,
.то маро бо худ ба уфуқҳои неъматии абадӣ барӣ
Худоё, маро бо покӣ ва покӣ шаффоф гардон, то
нури шифобахши Туро дар дохили худ паدید оварам
Оинаи ларзони ақлафро ором кун, то чеҳраи бепоёни
.туро инъикос кунад

Тирезаҳои имонро васеъ кушо, то аз бӯи оромии ту
.нафас гирам

Эй Ту, ки дар Худат дурахшонӣ, эй азамате, ки аз
тавсифи норозӣ ҳастӣ, ба ҷашмони ман, ки ба Ту
муштоқанд, нигоҳ кун, то ман ҷуз Ту ҳеҷ чизро дар
.вучуди худ набинам

Дар паси ҳама падидаҳо ва зоҳириятҳои зиндагӣ
овози хомӯши Худо пинҳон аст, ки пайваста моро
тавассути гулҳо, китобҳои муқаддас, вичдон ва ҳама
чизҳои зебӣ, ки ҳаётро арзанда мегардонанд, ба сӯи мо
.мехонад

Ҳар як кӯшиши чӯянда барои расидан ба қуллаҳои
маънавӣ аз ҷониби Худо барои ӯ ҳисоб карда мешавад ва
.барои он подоши хубе дода мешавад

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки ақли моро
бо нури ҳақиқатат равшан кунӣ, дилҳои моро бо
муҳаббатат латукӯб кунӣ ва рӯҳҳои моро бо шодӣ ва
.фаровонии файзи Ту пур кунӣ

Аз он уфуқи шаффофе, ки ақл наметавонад аз он
убур кунад, Худо нури абадии худро мерезад ва аз ақли
кайҳонӣ илҳомҳои бузург ва қудратҳои муборак пайдо
мешаванд ва фаъолияти эҷодӣ ба ақлҳои кушода ва
.ҳамоҳанг ворид мешавад

Вақте ки шумо дарк мекунед, ки рӯҳи шумо, қалби
шумо, ҳар як шарораи илҳом, осмони кабуд, ситораҳои
дурахшон, кӯҳҳо, замин, паррандагон ва гулҳо ҳама бо
як риштаи ягонаи ритми кайҳонӣ, шодмонии рӯҳонӣ ва
ваҳдати ҷаҳонӣ ба ҳам пайванданд, пас шумо дарк
хоҳед кард, ки ҳамаи онҳо мавҷҳо дар синаи уқёнуси
.илоҳӣ ҳастанд, ки соҳил надорад

Агар мо Офаридгори худро фаромӯш кунем,
сазавори ранҷу азоб ҳастем. Мо бояд дарк кунем, ки
Худо маҳбуби мост ва моро дӯст медорад ва ин дониш
.моро аз мушкилот ва ранҷу азобамон раҳо хоҳад кард

Ошиқи ҳақиқии Худо ҳеҷ гоҳ ҷустуҷӯи Ёро бас
намекунад, ҳатто агар пас аз кӯшишҳои зиёд Ёро пайдо
накунад ҳам. Ҳамон тавре ки мавҷ бояд пас аз фурӯ
рафтани тӯфон ба қалби уқёнус баргардад, чӯяндаи
самимӣ низ чунин аст; ӯ бовари пинҳонӣ дорад, ки
монеаҳо фурӯ мераванд ва дер ё зуд ногузир бо уқёнуси

кайҳонӣ — он уқёнуси бепоён, ки аз он омада ва ба он
.бармегардад — муттаҳид мешавад

Вақте ки ақл пайваста дар бораи маъшуқи илоҳӣ
фикр мекунад, қалб сурудҳои шодӣ ва хушбахтӣ
.месарояд

Эманатсияи рӯҳонӣ ин баромадани инсон аз он чизе,
.ки ҳоло аст, ба он чизест, ки дар оянда хоҳад буд
Инсон наметавонад табиати воқеии худро аз
дигарон пинҳон кунад, ларзишҳои андешаҳои ӯ ба таври
номаълум дар рафтори онҳо инъикос меёбанд ва
.тавассути амалҳои онҳо зоҳир мешаванд

Бисёриҳо дар бораи озодӣ тасаввуроти нодуруст
доранд; онҳо озодиро ин анҷом додани коре медонанд,
ки инсон мехоҳад анҷом диҳад ва ман ин озодиро озодии
.хоҳишҳои худ меномам

Аз сабаби нодуруст фаҳмидани моҳияти аслии
озодӣ, баъзе волидон фарзандони худро бо иҷрои
фаврии хоҳишҳои онҳо ба анъанаҳои ғулом мекунанд.
Сипас кӯдак бо боварии комил ба воқеа мерасад, ки то он
даме, ки хоҳишҳои амалӣ мешаванд, онҳо хушбахтанд
ва мақсади зиндагӣ иҷрои ҳар як хоҳиш аст. Аммо,
баъдтар онҳо мефаҳманд, ки хато кардаанд, зеро
ҷаҳони беруна аз ҳаёти хонаводагӣ қатъан фарқ
мекунад ва мефаҳманд, ки иҷрои ҳар як хоҳиш осон
нест! Дигарон метавонанд онҳоро ба як сӯ тела диҳанд
ва дар пайи хоҳишҳои худ онҳоро нодида гиранд. Дар
натича, кӯдак аз сабаби хоҳиши аз ҳад зиёди қонеъ
кардани хоҳишҳои худ саҳтдил ва қарох мешавад. Аз
ин рӯ, волидон бояд ба фарзандонашон дар рушди
ирода ва фаҳмиши худ кӯмак кунанд, то онҳо дар ҷаҳон
.бе наафтанд ва ба домҳои онҳо зиндагӣ кунанд

Модар мегӯяд: "Ба ӯ бо муҳаббат таълим диҳед".

Албатта, муносибат бо кӯдак бо муҳаббат умуман хуб
аст, аммо ширинии аз ҳад зиёд дандонҳоро вайрон
мекунад ва ба ҳакин монанд, навозиш аз ҳад зиёд

кӯдаконро вайрон мекунад. Як дараҷа устуворӣ ва
катъият зарур аст, аммо агар кӯдак барои хато саҳт
муносибат ва ҷазо дода шавад, оқибатҳояш даҳшатнок
хоҳанд буд. Дар муносибат ва муносибат бо кӯдакон
бояд мувозинат бошад ; ҳар як падар бояд таъби худро
бо муҳаббат ва нармӣ мулоим кунад ва ҳар як модар
.бояд муҳаббати худро бо хирад ва ақл таҷдид кунад
Инсон бояд ҳолати равонии устувори муҳаббат ва
орзуи Худоро нигоҳ дорад. Ман корҳои зиёдеро
санҷидам, аммо новобаста аз хусусияти кори ман,
.фикрҳои ман ҳамеша бо Худо боқӣ мемонанд
Мо бояд аз ин офариниш лаззат барем, аммо бе он
ки ба он иҷозат диҳем, ки моро ғулом кунад. Ва таҷриба
.ба ман нишон дод, ки шодӣ аз ёфтани Худо беҳамто аст
Пеш аз оғози корҳои бузург, бояд ором нишинад,
эҳсосот ва андешаҳои ором кунад, амиқ мулоҳиза
ронад ва барои ба даст овардани роҳнамоии рӯҳонӣ ва
.роҳнамоии дуруст аз илоҳӣ кумак пурсад
Бигзор ман дарк кунам, ки табассум дар чеҳраи
субҳ, дар лабони гулҳо ва дар чеҳраи мардону занони
.наҷиб табассуми ту аст
Ман аз тасвирҳои пайдарпайи бадбахтиҳо, бадбахтӣ,
беморӣ ё ягон монеаи ғайриҷашмдошт таъсир
намегирам, зеро ман мефаҳмам, ки шуури интизомӣ, ки
бо шуури кайҳонӣ зич алоқаманд аст, ба таври норавшан
.аз ноқомӣҳо ва нороҳатӣҳо азият намекашад
Озодӣ маънои қобилияти амал кардан мувофиқи
хирадро дорад, на мувофиқи амри эҳсосот, одатҳо ва
хоҳишҳо. Итоат ба нафс ба ғуломӣ оварда мерасонад,
дар ҳоле ки итоат ба ангеҷаҳои рӯҳ ба раҳӣ аз
.маҳдудиятҳо оварда мерасонад
Барои ман фарқе надорад, ки ман дар қасри
боҳашамат зиндагӣ мекунам ё дар хонаи хоксор, ба
.шарте ки Худо бо ман бошад

Ман пули бовичдонона ба даст овардаамро барои
зиндагии оддӣ истифода хоҳам бурд ва аз зиндагии
.исрофкорона канорагирӣ хоҳам кард
Тавассути имон ба Худо ва истифодаи қудрати
ирода, инсон метавонад беморӣ, нокомӣ ва нодонӣро
паси сар кунад, ба шарте ки ларзишҳои ирода аз
ларзишҳои бемориҳои қисмонӣ ё равонӣ қавитар
бошанд. Ҳар қадар беморӣ музминтар бошад, ирода
ҳамон қадар қавитар ва қатъитар ва имон ҳамон қадар
амиқтар ва устувортар бояд бошад, то натиҷаи дилхоҳ
.ба даст ояд

Эй Парвардигор, ба ман илҳом бахш, ки танҳо ба Ту
эътимод кунам, на ба воситаҳои муҳофизати инсонӣ.
Бигзор тарс ва изтироб қуввати бепоёни маро барои рӯ
ба рӯ шудан бо ҳама гуна озмоишҳои зиндагӣ фалаҷ
накунад. Бигзор садамаҳо, офатҳо ва бадбахтиҳоро аз
тарси зоҳир шудани воқеии онҳо тавассути андеша ва
тасаввур тасаввур накунам. Ва бигзор эй Парвардигор,
дарк кунам, ки хоҳ бедор бошам, хоҳ хоб, хоҳ бедор
бошам, хоҳ дар хобҳои рӯзона гум шавам, хоҳ зинда
бошам, хоҳ мурда бошам, ҳузури муҳофизатии Ту маро
.фаро мегирад ва муҳофизат мекунад

Ҳакимон мегӯянд: Самараи аъмоли нек, ки аз
муҳаббати Худо ва фазилат ангехта мешавад, ҳамоҳангӣ
ва покӣ аст. Самараи аъмол, ки аз хоҳишҳо ва орзуҳои
худхоҳона ангехта мешавад, дард ва ранҷ аст. Самараи
.аъмоли бад нодонӣ ва аблаҳӣ аст

Амалҳои нек хушбахтӣ меоранд, дар ҳоле ки
амалҳои дунявӣ, ки аз худписандӣ сарчашма мегиранд,
боиси ранҷу азоб мешаванд. Аммо, амалҳои бад идома
меёбанд, қобилияти дарк ва фаҳмиши инсонро аз байн
.мебаранд

Агар шумо хоҳед, ки дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ
кунед, ниятҳои шумо бояд нек бошанд ва шумо бояд
андешаҳои некӣ ва эҳсоси муҳаббатро паҳн кунед. Агар

шумо ҳаёти нек дошта бошед, бо намуна ва рафтори
.хуби худ ба дигарон кӯмак хоҳед кард
Лаҳзае, ки худро изтироб ва ошуфтаи равонӣ ҳис
мекунам, то он даме ки оромии худро барқарор кунам,
ба оромӣ ва тафаккур мепардозам ва ҳар рӯзро бо фикр
кардан дар бораи Худо ва пурсидани кӯмак ва
.роҳнамоии Ё оғоз мекунам

Қасд кунед, ки нагузored, ки алафҳои
нафраткунанда ба боғи ҳаёти шумо, боғе пур аз
фазилатҳои рӯҳи наҷиб, ворид шаванд ва нашоунамо
ёбанд. Ва ҳар қадар шумо ин хислатҳои хушбӯй ва
садбаргмонандро бештар парвариш кунед, ҳамон қадар
Худо бузургтарин сирри вуҷудро дар дохили шумо
.ошкор хоҳад кард

Мақсади зиндагӣ ба даст овардани сулҳ,
қаноатмандӣ, ҷовидонӣ, амният ва дониши ҳақиқат аст
ва дар қалби ин хоҳишхое, ки дар дохили мо бедор
.мешаванд, моҳияти илоҳӣ дар дохили мо нухуфтааст
Эй Парвардигор, бигзор ман озодии худро дар Ту
пайдо кунам ва дарк кунам, ки хонаи воқеии ман вуҷуди
комили Ту аст ва ман қисми ҷудонашавандаи шуури
.кайҳонии Ту ҳастам
Эй баҳри бузурги илоҳӣ, бигзор дарёҳои орзуҳои
ман, ки аз биёбонҳои монеаҳо ва монеаҳо ҷорӣ
мешаванд, дар ниҳоят дар умқи бузурги ту омехта
.шаванд

Танҳо дар қалъаи илоҳӣ мо паноҳгоҳ ва амният
меёбем ва паноҳгоҳи амнтаре аз эҳсоси наздикӣ ба Худо
.ва ламс кардани ҳузури Ё вуҷуд надорад

Азбаски инсонҳо аз рӯи одатхое идора карда
мешаванд, ки майлҳо, майлҳо, хислат ва хоҳишҳои
онҳоро ташаккул медиҳанд, агар ин одатҳо бад бошанд,
хислат зараровар ва амалҳо бад мешаванд. Аз ин рӯ,
тавсия дода мешавад, ки одатҳои хубро авлавият диҳем,
зеро онҳо амалҳо ва андешаҳои моро ба сӯи ҳадафҳои

нек роҳнамоӣ мекунанд ва ба мо саломатӣ ва хушбахтӣ
.меоранд

Дар ҳар чое, ки рӯхҳои ғамгин ва ранҷур ҳастанд,
ман тасаллии худро дар хизмат ва тасалли додани онҳо
меёбам. Ман тамоми кори аз дастам меомадаро
мекунам, то ба дигарон шодӣ оварам ва бо эҳсосоти
.онҳо мисли эҳсосоти худам ҳамдардӣ мекунам

Қобилиятҳои зеҳнӣ дар инсон вучуд доранд, аммо
онҳо дар аксари одамон ноустувор боқӣ мемонанд ва
инкишоф надодани ин қобилиятҳо боиси оқибатҳои
чиддӣ мегардад. Мисли бадан, ақл низ барои саломатӣ
.ва қувват ба ғизо ва машқи дуруст ниёз дорад
Алмос нурро қабул ва инъикос мекунад, инчунин
рӯхҳои пок ва шаффофе, ки Худоро мешиносанд ва бо
.ҳузури Ё медурахшанд

Эй Парвардигор, Ту сарвати ҳақиқии зиндагӣ ҳастӣ
ва бо аввал ёфтани Ту ман ҳама чизро, ки ба ман лозим
.аст, дар Ту пайдо хоҳам кард

Одатан, одамон барои нигоҳ доштани саломатии хуб
танҳо ба хӯрок, ҳаво ва нури офтоб диққат медиҳанд,
аммо шояд замоне фаро расад, ки саломатӣ бо вучуди
фаровонии ин манбаъҳои берунаи ҳаёт бадтар шавад.

Дар он сурат зарурати пур кардани захираҳои
.энергетикии бадан аз дарун ба миён меояд

Агар киштии ақли ман ба сангҳои хоҳишҳои
тамаъкор, ки хатарҳо ва хатарҳоро дар бар мегиранд,
наздик шавад, пас эй Худои ман, чароғи ман бош ва
ҳамеша маро ба соҳили адолат ва некии Худ роҳнамоӣ
.кун

Фикр мисли алангаест, ки қудрати мутамаркази он
бояд барои сӯзондани монеаҳое, ки монеи муваффақият
.мешаванд, истифода шавад

Худоро метавон тавассути муҳаббати доимии илоҳӣ
пайдо кард. Вақте ки мо Худоро бештар аз тӯҳфаҳои Ё
дӯст медорем, Ё назди мо хоҳад омад. Ё ба мо озодии

ирода ва қудрати интихобро додааст, то мо байни
тӯҳфаҳои гузаранда ва ночизи ҷаҳон ва тӯҳфаи наздикӣ
.ба Ё ва шодмонии ҳузури мубораки Ё фарқ гузорем
Ба мо хотира дода шудааст, то мо тавонем чизҳои
хубро ба ёд орем, то он даме ки бузургтарин некиро ба
ёд орем: Худо

Насими муҳаббати Ту аз ман мегузарад, эй
Худовандо! Ва баргҳои ҳаёти ман аз омадани Ту аз шодӣ
мерақсанд. Садои хуши онҳо дар ҳаво паҳн мешавад ва
хастагонро ба истироҳат дар сояи оромии рӯҳонии ман
.даъват мекунад

Мушкилоти зиндагӣ барои зарар расонидан ба мо
пешбинӣ нашудаанд; баръакс, мушкилот ва бемориҳо ба
мо дарс медиҳанд. Таҷрибаҳои дардноки мо барои нобуд
кардани мо пешбинӣ нашудаанд, балки барои пок
кардани мо ва суръат бахшидан ба бозгашти мо ба
манбаи поки мо - Худо - ки бо ҳар роҳ барои кӯмак ба мо
ва баргардонидани мо ба хонаи осмонии мо кор
.мекунад

Беохирӣ хонаи воқеии мост ва сафари мо ба ин
замин ва дар ин ҷисмҳои ҷисмонӣ мисли сафари
.кӯтоҳмуддати равонид аст
Худовандо, ман медонам, ки ситоиш маро баланд
намебардорад ва на танқид маро паст намезанад, ман
ҳамон тавре ҳастам, ки дар назди вичдонам ва дар
назди Ту ҳастам, ман дар ин роҳ идома хоҳам дод,
тамоми кӯшишро ба ҳарч медиҳам, то ба ҳама хизмат
кунам ва барои ба даст овардани лутфи Ту саъй кунам -
.хушбахтии ман дар ҳамин аст

Шумо махлуқи беназир ҳастед ва моҳияти шумо
.аҷоиб аст, пас ҳуди воқеии ҳудро бишносед
Бо субҳи омадани ту, ғунчаҳои орзуям ба гулҳои
.хушбӯй ва дурахшон табдил хоҳанд ёфт

Эй Парвардигор, омадани он рӯзро зудтар кун, ки
ман аз он гулҳои шабнам гарданбанд бофта, онро бар
.остонаи мубораки Ту мегузорам

Ба ҷои он ки пайваста барои хушнуд кардани худ
талош кунад, бояд кӯшиш кунад, ки ба дигарон низ
хушбахтӣ оварад. Вақте ки ӯ кӯшиш мекунад, ки ба
дигарон дастгирии маънавӣ, зеҳнӣ ё моддӣ пешниҳод
кунад, хоҳад дид, ки ниёзҳои ҳудаш қонеъ карда
.шудаанд ва косаи ҳаёти ӯ аз шодӣ пур аст

Онҳое, ки бар торикӣ дар рӯи замин пирӯзии
дурахшон ба даст меоранд, нури ҷалолро ҳамчун насиби
худ хоҳанд дошт ва аз оромии ботинӣ ва хушбахтӣ баҳра
.хоҳанд бурд

Эй Парвардигоро, пайваста тухми неъматҳои Худо
дар хоки дилам, ки бо дуо шудгор шудааст, пош, то онҳо
ба дарахтони сояфкан табдил ёбанд, ки шоҳаҳояшон
лазизтарин ва ширинтарин меваҳои худшиносӣ
.мебошанд

Мо аксар вақт бе он ки кӯшиш кунем, ки тағир
диҳем, дард мекашем ва аз ин рӯ оромӣ ва
қаноатмандии пайдорро намеёбем. Агар мо истодагарӣ
мекардем ва кӯшиш мекардем, бешубҳа метавонистем
ҳама мушкилотро паси сар кунем. Мо бояд кӯшиш кунем,
ки аз бадбахтӣ ба хушбахтӣ ва аз ноумедӣ ба шучоат
.гузарем

Эй Ишқи Илоҳӣ, ишқи маро бо ишқи Ту муттаҳид
кун, ҳаёти маро бо шодмонии Ту, ақли маро бо шуури
кайҳонии Ту омехта кун ва ташнагии маро аз чашмаи
.шодмонии абадии Ту рафъ кун

Қалби ҷӯяндаи самимӣ ҳамеша пичиррос мезанад:

"Эй Худои ман ва маҳбуби ман, намехоҳам дар ин ҷаҳони
хаёلى ғарқ шавам ва танҳо мехоҳам, ки муҳаббати Туро
дар дилҳои одамон бедор кунам. Дилам, ҷони ман,
баданам, ақлам ва ҳар он чизе, ки дорам, аз онҳо Ту аст,

эй Парвардигор." Он чӯянда ба Худо мерасад ва Ёро
.мешиносад

Худовандо, ба мо фаҳмиши нав ва воқеии бародарӣ
ато кун, Бигзор ҷангҳоро тарк кунем ва захмҳои
миллатҳоро бо малҳами муҳаббат ва тасаллии пойдори
.фаҳмиши дилсӯзона шифо бахшем

Ба мо баракат деҳ, то мо аз таъсири тамаъ,
ҳукмронии фиреб ва назорати иллюзияҳо раҳо шавем ва
ба мо дар бунёди ҷаҳони наве кумак кунӣ, ки дар он
беморӣ, нодонӣ ва гуруснагӣ чизе ҷуз орзуҳои гузаштаи
.торику ғамангез нестанд

Биёед ҳама мушкилотро на бо мантиқи ҷангал,
балки бо фаҳмиш, ҳақиқат ва имони устувор ба Ту ва
.адолати илоҳии Ту ҳал кунем

Зиндагӣ моро муддате дар ин ҷо ҷамъ овард, баъд
аз он мо роҳҳои алоҳидаи худро интиҳоб хоҳем кард.
Аммо агар муҳаббати Худо дар дохили мо бошад, муҳим
нест, ки мо ба кучо меравем, зеро новобаста аз он ки мо
то чӣ андоза дур мешавем, мо дар доираи муҳаббати
илоҳӣ хоҳем монд ва ҳеҷ гоҳ воқеан аз ҳам ҷудо нахоҳем
.шуд

Худовандо, маро уқоби пешрафти рӯҳонӣ гардон, ки
.аз кӯчаҳои тангназарӣ ва ифротгароӣ баланд бошад
Маро ба уфуқҳои баландтар ва болотар даъват кун,
берун аз ларзишҳои шадиди замин ва абрҳое, ки нури
.офтобро мебанданд

Бигзор ман болҳои мувозинатро барои зиндагии
дуруст бардоштам ва ба он осмонҳои баланд аз болои
ҳама тӯфонҳо ва тӯфонҳо, ки дар он ҷо уфуқҳои васеъ ва
.даркҳои оӣ мавҷуданд, парвоз кунам

Сулҳ вақте ба вучуд меояд, ки мо дилҳои худро ба
сӯи муҳаббат ва меҳрубонӣ боз мекунем. Касоне, ки
қалби пурмуҳаббат доранд ва дар қорҳои нек фаъоланд,
сулҳро эҳсос мекунанд, зеро он дар дохили онҳо ҷойгир
.аст. Сулҳ маъбади осмон ва асоси ҳаёти хушбахтона аст

Мо бояд ҳамеша дар бораи зебоии илоҳӣ дар паси
гулҳо, нури кайҳонии дар паси офтоб буда ва ҳаёти
бузурге, ки дар чашмони ҳар кас медурахшад, фикр
.кунем

Вақте ки инсон воқеан меҳрубон аст ва ба дигарон
эҳтиром зоҳир мекунад ва ба таърифҳо ҳамвор ҷавоб
медихад, онҳо ҳамеша бо қадрдонӣ ва эҳтиром
.муносибат хоҳанд кард

Ман муҳаббати худро ба дигарон паҳн мекунам, то
ки дарero барои муҳаббати Худо боз кунам, то ба ман
.биёяд ва дар дилам маскан гирад

Худовандо, бигзор ман барои онҳое, ки дар умқи ғам
ғарқ шудаанд, машъал бошам. Ба ман кӯмак кун, ки ба
дигарон шодӣ оварам, бо миннатдорӣ барои шодмонии
.рӯҳоние, ки ба ман ато кардаӣ

Ман нафратро дар оташи муҳаббати худ об хоҳам
кард ва дигаронро мебахшам ва ба ҳамаи дилҳои ташна
.муҳаббат хоҳам бахшид

Ишқи ҳақиқӣ он ишқест, ки аз тасаллои маъшуқа
шодӣ мекунад

Бигзор нури Ту бар мо дурахшад, эй Худованд, ва
муҳаббати Ту дилҳои моро то абад пур кунад
Доштани рӯҳияи ташаббускорӣ маънои қудрати
тахайюли эҷодиро дорад, ки ба шахс имкон медиҳад
корero эҷод кунад, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст. Ҳар як
инсон бо ин тӯҳфае, ки Худо ба ӯ додааст, таваллуд
.мешавад

Бузургтарин ишқ ишқи илоҳӣ аст, ки зиндагиро аз
сухан зеботар мегардонад. Вақте ки шумо эҳсос
мекунед, ки Худо бо шумост, дар ҳар ҷое ки бошед, ба
шумо наздик мешавад ва қадамҳоятонро роҳнамоӣ
.мекунад, ишқи илоҳӣ оғоз ёфтааст

Қудрати ҳақиқат бар зидди бод меравад
Худовандо, вақте ки ман бо мушкилоти муваққатӣ
рӯ ба рӯ мешавам, бигзор неъматҳои фаровони Туро, ки

дар гузашта ба ман додай, ба ёд орам, зеро медонам, ки
кӯмаки Ту маро ҳеҷ гоҳ тарк намекунад ва ғамхории Ту
ҳамеша бо ман аст. Ман барои ҳар неъмате, ки аз дасти
саховатманди Ту ба ман мерасад, аз самими қалб
.миннатдорам

Қатраҳои муҳаббат дар дилҳои нек медурахшанд ва
.Худоро танҳо дар баҳри муҳаббат ёфтан мумкин аст
Фаҳмиш чароғест, ки роҳи инсонро равшан мекунад
.ва ба ӯ муваффақият меорад
Дар фасли баҳор, Худо табиатро бо зеботарин
садбаргҳо ва гулҳо бо либосҳои зебо ва рангҳои
.дурахшон оро медиҳад

Сулҳ аввалин муждадиҳандаест, ки наздик шудан ба
ҳузури Илоҳиро эълон мекунад. Баъд аз он, сулҳ ба
.нурҳои равшантар аз шодмонии беохир табдил меёбад
Вақте ки ман ба умқи баҳри мулоҳиза ғӯта мезанам,
дар вучуди худ ларзиши муборакеро эҳсос мекунам ва
овози пичирросзанеро мешунавам, ки меғӯяд: «Ман
.«наздикам

Инсон бояд ба ботин рӯ оварад, ба ҷое ки рӯҳ худро
ифода мекунад. Аз умқи рӯҳ ҳама таҷрибаҳои ҳаёти
.ботинӣ сарчашма мегиранд

Вақте ки рӯҳ худро бо шуури илоҳӣ дарк мекунад,
шодӣ ва густариши бузургеро ба фазои бепоён эҳсос
.мекунад

Агар шумо ҳама воситаҳо ва захираҳои берунаи
дастрасро, илова бар қобилиятҳои табиӣ худ, барои
бартараф кардани ҳама монеаҳое, ки метавонанд дар
роҳи шумо бошанд, истифода баред, шумо қудратхоеро,
ки Худо ба шумо додааст, инкишоф медиҳед: он
қудратҳои бемаҳдуде, ки аз умқи умқи вучуди шумо
.сарчашма мегиранд

Ишқ роҳи тиллоиро, ки ба сӯи Худо мебарад, пеш
мегирад

Ман нури офтоби орзуҳои нек ва ниятҳои некро дар
ҳар ҷое, ки торикии нофаҳмиҳо ворид шудааст, паҳн
.хоҳам кард

Вақте ки душвориҳо ба шумо ҳамла мекунанд, аммо
шумо бо вучуди ҳама монеаҳо ва монеаҳо аз кӯшиш ва
талош даст намекашед, пас Худо ба шумо посух медиҳад
.ва кӯшишҳои шуморо бо муваффақият тоҷ медиҳад
Эй Парвардигор, ман гули орзуро аз боғи дилам
мечинам ва онро ҳамчун қурбонии муҳаббат бар останаи
.муқаддаси Ту мегузорам

Азбаски андешаҳо ва суҳанони мо тухмиҳое ҳастанд,
ки ҳосили ояндаро ба мо меоранд, ман имрӯз шуури
.худро бо андешаҳои хуб ва мусбат пур мекунам
Ман дар сатҳи шуури худ ба боло ва поён, ба шимол
ва рост, ба дарун ва берун ва дар ҳама ҷо парвоз
мекунам ва парвоз мекунам, то дар ҳар гӯшаи кайҳон
.дар ҳузури Худо будам ва ҳастам

Ҳар лаҳзаро бо огоҳӣ аз муносибати худ бо Мутлақ
зиндагӣ кунед. Шуури шумо поёне надорад ва ҳама чиз
мисли ситорагон дар осмони вучуди шумо медурахшад
.ва медурахшад

Ҷудой ё бепайвандӣ роҳи оқилонаест, ки ҷӯянда бо
омодагӣ аз чизҳои ночиз ба хотири чизҳои бузургтар
болотар меравад. Ё худро ба лаззатҳои шахвонии
гузаранда дар пайи шодмонии ботинии нав баста
намекунад. Ҷудой худ як ҳадафи худӣ нест, балки роҳро
барои пайдоиши фазилатҳо ва қудратҳои рӯҳонии рӯҳ
.ҳамвор мекунад

Ғолиби рӯҳонӣ бо қадамҳои далерона дар масирҳои
зиндагӣ пеш меравад

Инсон бояд аз ҳаёти кунунии худ бештар истифода
барад, тирезаҳои қалбашро боз кунад ва қобилиятҳои
.хобидаи рӯҳашро бедор ва эҳё кунад

Дар паси ниқобҳои тағйирот ва таҳаввулот ҳузури
илоҳӣ нухуфтааст ва ҳар кӣ метавонад оинаи ақли худро

устувор нигоҳ дорад ва аз ларзиши он пешгирӣ кунад,
дар он оинаи равшан чеҳраи маҳбуби кайҳониро хоҳад
.дид

Ишқ аз марг ва харобиҳои замон қавитар аст
Худтаҳлил калиди муваффақият аст ва андеша
оинаест, ки тавассути он мо кунҷҳои ботиниро мебинем,
ки дар акси ҳол аз назари мо пинҳон мемонданд. Мо
бояд камбудии худро ташхис кунем, байни тамоюлҳои
мусбат ва манфӣ фарқ гузорем ва монеаҳои пешрафт ва
.муваффақиятро муайян кунем

Эй дӯстӣ, чӣ қадар аҷоиб ҳастӣ! Ту, ки аз оби
ғамхории самимӣ ва дӯстона об мегирӣ ва баргҳоят аз
шабнами ширинии ботинӣ ва зоҳирӣ, ки аз умқи дилҳои
.самимӣ ва вафодор мебарояд, тар мешавад
Як бор ман мӯрчаи хурдERO дидам, ки кӯшиш мекард
аз як тӯдаи рег боло равад ва ба худам фикр кардам:
мӯрча бояд фикр кунад, ки ба кӯҳҳои Ҳимолой мебарояд!
Шояд тӯдаи рег барои мӯрча хеле бузург ба назар
мерасид, аммо ба чашмони ман не. Ба ҳамин монанд,
миллионҳо соли офтобии мо дар зеҳни Худо шояд
.камтар аз як дақиқа бошад

Мо бояд худро барои фикр кардан дар бораи чизҳои
.бузурге ба монанди абадият ва беохирӣ омӯзонем

Ман дар ҷаҳони беохир сайр кардам ва шоҳиди
тумани дурахшон дар сарзамини нур шудам ва дар он
дурахши зинда маъноҳои асрорERO, ки дар саҳифаҳои
.замон навишта шудаанд, хондам

Вақте ки шумо хоб мекунед, шумо фикрҳо ва
эҳсосотро ба таври ғайрифаъол ором мекунед. Аммо
вақте ки шумо тавассути мулоҳиза андешаҳо ва
эҳсосотро огоҳона ором мекунед, аввалин чизе, ки шумо
эҳсос мекунед, ҳолати оромӣ аст ва мушакҳои чеҳраи
шумо табиатан табассумERO ташкил медиҳанд, ки
оромии ботиниро инъикос мекунад. Аммо шумо бояд аз
ин ҳолати оромӣ фаротар равед, то покии рӯҳи худро

дарк кунед - покие, ки аз ангезаҳои ҳиссиётӣ ё аксуламалҳои худкор ба андешаҳои марбут ба ҳиссиёт олуда нашудааст. Ҳолате, ки шумо дар он вақт аз сар мегузаронед, хушбахтии доимӣ ва доимо навшаванда аст.

Агар шумо косаи обро дар зери нури моҳ гузоред ва сипас онро омехта кунед, шумо тасвири таҳрифшудаи моҳро эҷод мекунед. Вақте ки об дар коса ҷойгир мешавад, инъикос равшан мешавад. Лаҳзае, ки об дар коса ором аст ва чеҳраи моҳро бо равшании комил инъикос мекунад, метавонанд бо ҳолати оромии тафаккур ва ҳолати оромии амиқ муқоиса карда шаванд. Дар оромии тафаккур, ҳама мавҷҳои эҳсосот ва андешаҳо аз ақл берун мешаванд. Ва дар ин ҳолати амиқтари оромӣ, шахси мутафаккир, дар он оромӣ, моҳи пурраи ҳузури илоҳиро мебинад, ки дар кӯли рӯх инъикос ёфтааст.

Чор ҳолат вуҷуд дорад, ки одами оддӣ бо онҳо ошно аст: хушбахтӣ ҳангоми иҷрои хоҳиш, нохушӣ ҳангоми рад кардани он, дилгирӣ вақте ки на хушбахт ва на рӯҳафтода аст ва оромӣ ҳангоми рафъи ин эҳсосот ё ҳолатҳои равонии лаззат, дард ва дилгирӣ. Сулҳ як ҳолати хеле матлуб аст, ки аз набудани ҳам ғаму андӯх ва ҳам лаззат ва ҳам набудани дилгирӣ ба вуҷуд меояд. Ин ҳолатҳо пайваستا дар сатҳи рӯх тағйир меёбанд ва мавҷ мезананд. Пас аз савор шудан ба мавҷҳои ғарбаталотуми дард ва лаззат, аз ҷумла ғӯтавар шудан ба умқи ҳастагӣ, шиноварӣ дар баҳри ороми сулҳ шодӣ дорад. Аммо аз сулҳ бузургтар экстази рӯҳонӣ аст - хушбахтии рӯх - хушбахтии ниҳой. Ин як шодмонии доимӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ пажмурда намешавад, балки бо рӯх то абад боқӣ мемонад. Ин шодмонии олий танҳо тавассути огоҳӣ аз ҳузури илоҳӣ ба даст оварда мешавад.

Табассуми ҳақиқӣ табассуми хушбахтии рӯҳонӣ аст,
 ки аз тафаккур ва тафаккур дар бораи Худо ва эҳсоси
 .хузури Ӯ ба даст меояд
 Табассуми ман аз шодмонии амиқе дар даруни ман
 сарчашма мегирад — шодмонӣ, ки барои ҳама дастрас
 аст. Он мисли бӯи хушест, ки аз қалби гули шукуфон
 мебарояд. Ин лаззати бузург дигаронро даъват мекунад,
 .ки худро дар обҳои муқаддаси хушбахтӣ ғарқ кунанд
 Дар нури бахшиши муборак, торикии нафрате, ки
 .дар тӯли солҳои зиёд ҷамъ шудааст, нопадид мешавад
 Худо зуд ҳама гуна ниёзҳои бандагонашро қонеъ
 мекунад, зеро онҳо худро аз ангезаҳои худхоҳонае, ки
 кӯшишҳои барбод медиҳанд ва умедҳои ноумед
 .мекунанд, раҳо кардаанд
 Ҳар киро Худо ниғаҳбонӣ кунад, ҳеҷ чиз
 наметавонад нобуд кунад
 Мо дар ин ҷаҳон танҳо нестем, зеро Худо бо мост ва
 муносибатҳои пайдор, наздик ва дӯстона вуҷуд доранд,
 .ки мо аз онҳо дастгирӣ ва шодӣ мегирем
 Эй ситораи дурахшони роҳнамоӣ дар осмони ҳикмат,
 дурахши дурахшони ту маро ба омӯхтани уфуқҳои
 мубораки ту даъват мекунад ва мурғи орзуманди ман бо
 суръати баланд медавад ва фазои зич ва ғамангезро
 сӯрох мекунад, ки аз орзуи ту ва баҳра бурдан аз
 .муқаддастарин нури ту сарчашма мегирад
 Шахсияти инсон вақте рушд ва шукуфои меёбад, ки
 қодир бошад - тавассути эҳсоси ботинӣ ва интуитивӣ -
 эҳсос кунад, ки ин ҷисми саҳти ҷисмонӣ нест, балки
 .ҷараёни рӯҳонии абадӣ дар дохили бадан аст
 Вақте ки қалби шогирд аз муҳаббат ба Худо пур
 мешавад, чеҳрааш бо табассуми оромӣ ва хирад
 медурахшад ва қабатҳои нодонӣ, ки рӯҳи ӯро фаро
 гирифтаанд, фуру мераванд ва комилан нопадид
 .мешаванд

Вақте ки шумо ба гул ё дарахт нигоҳ мекунед,
медонед, ки ин шаклҳои зебои ҳаёт худ аз худ пайдо
нашудаанд. Худост, ки онҳоро шакл додааст ва ба онҳо
.бӯй ва зебоии аҷиб ато кардааст
Ҳамеша вазифаҳои худро, хоҳ хурду хоҳ калон, бо
диққати амиқ иҷро кунед ва дар хотир доред, ки Худо
қадамҳои шуморо роҳнамоӣ мекунад ва кӯшишҳои
шуморо барои расидан ба орзуҳои наҷиби худ тақвият
.медихад

Вақте ки инсон бо моҳияти маънавии худ пайваст
мешавад, давраҳои фаромӯшшуда ва гузашта ва
қудратҳои намирандаи рӯҳ ба шуури онҳо
бармегарданд. Дар мулоҳиза, инсон дар хотир дорад, ки
.ӯ рӯҳи намиранда аст, на ҷисми миранда
Дар ҳама ҷо мо одамонро мебинем, ки хуб ва бад
ҳастанд ва хушбахтиро ба таври худ меҷӯянд. Ҳеҷ кас
намехоҳад ба худ зарар расонад. Пас, чаро баъзе одамон
ба тарзе амал мекунанд, ки ногузир ба онҳо дард ва ғам
меорад? Зеро ин амалҳо аз нодонӣ ва фиреб сар
.мезананд

Эй Парвардигор, аз Ту хоҳиш мекунем, ки моро бо
нури ҳикмати Худ равшан кунӣ ва торикии нодонӣ ва
.гумроҳиро аз мо дур кунӣ
Шахси огоҳ бояд эҳтиёткор бошад, на тарсонанда ва
бояд дар худ эҳсоси ҷасоратро бидуни беэҳтиётӣ ва
беандешагӣ парвариш диҳад, то худро ба шароите
дучор накунад, ки метавонад тарс ва изтиробро ба вуҷуд
.орад

Хирадмандӣ на ба ворид кардани иттилоот аз берун,
балки ба қудрати қабули ботинӣ вобаста аст, ки миқдори
дониши воқеиро, ки метавон ба даст овард ва суръати
.ба даст овардани ин донишро муайян мекунад

Ин ҷаҳон танҳо як сахнаест, ки мо дар он нақшҳои
худо таҳти роҳбарии Роҳбари Илоҳӣ иҷро мекунем. Мо
бояд новобаста аз хусусияти нақшҳои ба мо додашуда

хуб кор кунем ва ҳамеша дар хотир дорем, ки табиати
.аслии мо хушбахтии доимӣ аст
Донотарини хирадмандон касест, ки дар ҷустуҷӯи
шинохти Худост ва муваффақтарини муваффақон
.касест, ки Худоро ёфта бошад

Эй маҳбуби илоҳӣ, бигзор ту дар ҳаёти мо мақоми
аввалро ишғол кунӣ, бигзор муҳаббати шифобахши ту
дилҳои моро пур кунад ва нури мубораки ту торикии
.ташвишҳоро аз рӯҳҳои мо дур кунад

Озодӣ маънои амал кардан мувофиқи вичдонро
дорад, на мувофиқи амри одат ва хоҳиш. Итоат ба нафс
ва хоҳишҳои он маҳдудиятҳоро ба вучуд меорад, дар
ҳоле ки гӯш кардан ба ангезаҳои хирад аз ин
.маҳдудиятҳо озодӣ мебахшад

Оромии рӯҳро метавон тавассути рушди бошуурона
ва мақсадноки хислатҳои нек ба даст овард, ки пас аз ба
камол расидан, онҳоро аз соҳибашон гирифтани мумкин
.нест, агар соҳибаш бо хоҳиши худ аз онҳо даст накашад
Аксари одамон хушбахтиро бо истифода аз усулҳои
нодуруст меҷӯянд. Баъзеҳо бовар доранд, ки
метавонанд хушбахтии худро бо қабул кардани
рафторҳои нодуруст ва амалҳои носолим, ки гӯё
ваъдаҳои дурахшони хушбахтии беандоза ва пойдорро
пешниҳод мекунанд, дучанд кунанд ва онҳо фиреб
мехӯранд, зеро таъми хушбахтии ҳақиқиро дар дӯзахи
ҳаёлотӣ бардурӯғ ва амалҳои нодуруст наметавон
.ҷашид

Ҳар дақиқа абадият аст, зеро абадиятро дар ҳамон
дақиқа эҳсос кардан мумкин аст. Рӯзҳо, дақиқаҳо ва
соатҳо тирезаҳои ҳастанд, ки мо метавонем тавассути
онҳо абадиятро бубинем. Зиндагӣ кӯтоҳ аст, аммо
ҳамзамон беохир ва бепоён аст. Рӯҳ намиранда аст ва
дар ин боби кӯтоҳи ҳаёти инсон мо бояд аз ҳар як
имконият ва имконияти мавҷуда бештар истифода
.барем

Калимаҳои рӯхонӣ мисли тухмиҳоянд, ки барои
сабзидан, нашъунамо ёфтан, шукуфтан ва мева додан
.ба хоки ҳосилхез ниёз доранд

Рушди рӯхонӣ худшиносӣ, аз нав танзим кардани
афзалиятҳои зиндагӣ, муайян ва бартараф кардани
одатҳои зараровар ва риояи қоидаҳо ва қонунҳои
саломатӣ мувофиқи фаҳмиши рӯхонии рушдёбанда ва
.афзоиши қувваи рӯҳиро талаб мекунад

Вақте ки шогирд шодмонии илоҳиро бичашид, ӯ
дармеёбад, ки Худо барои ӯ аз ҳар чизи дигар воқеътар
шудааст ва ӯ дарк хоҳад кард, ки ламс кардани ҳузури
илоҳӣ як неъматест, ки ҳеҷ як лаззати ҳиссиётӣ
.наметавонад баробар бошад

Худо тавассути зебоии фазилат, бузургии
таҳаммулпазирӣ, бузургии хирад ва шукӯҳи хушбахтии
рӯхонӣ шуури маънавии инсонро бедор мекунад ва
.иродаи ӯро ба самти дуруст ҳидоят мекунад

Ман дигаронро бегона намешуморам, зеро ҳис
мекунам, ки ҳама бародар ё хоҳари ман ҳастанд. Ман
ҳаёти худро муваффақ ва пурмазмун хоҳам кард, то ба
дигарон дар муваффақ шудан ва ноил шудан ба онҳо
кумак кунам. Ман бо дигарон ҳамдардӣ хоҳам кард ва
ҳангоми зоҳир кардани худ ба онҳо ҳамдардӣ зоҳир
хоҳам кард. Ман Худоро ҳамон тавре ки пайғамбарон ва
авлиё ӯро дӯст медоштанд, дӯст хоҳам дошт ва
худхоҳиро ба чоҳи муҳаббати худ нисбат ба дигарон
.хоҳам андохт

Дар паси ин ҳаёти заминии гузаранда ва нотамои,
ки ба марг гирифта аст, ҳаёти абадӣ ва
тағйирнопазире пинҳон аст. Бадан аз унсурҳои кимиёвӣ
ибора аст, ки пӯсида ва нобуд мешаванд, аммо дар
паси ин вучуди гузаранда ҳаёти абадӣ ва осмонӣ дар
ҳузури Худо пинҳон аст. Аз ин рӯ, мо набояд тамоми
таваҷҷӯҳи худро ба ин ҷисми ноустувор маҳдуд кунем ва

онҳое, ки онро мехоҳанд, бояд ба озмоишҳои он тоб
.оваранд ва соҳиби он шаванд
Имрӯз ман кӯшиш мекунам, ки ба ниёзмандон кумак
кунам ва ҳарчи аз дастам меомадаро ба гуруснагон
.диҳам

Ман дар паноҳи Худо эмин ва эмин ҳастам ва дар
паси деворҳои вичдони покам бо нури некӣ муттаҳидам,
ки киштиҳои рӯхҳоеро, ки аз мавҷҳои ғам дар баҳри
ошuftагӣ ва изтироб ба ҳар тараф овезон шудаанд,
.роҳнамоӣ мекунад
Имрӯз ман Худоро дар ларзиши сулҳе ҳис мекунам,
ки дар даруни ман меларзад ва тори диламро ба ҷунбиш
.меорад

Ман ҳар кори аз дастам меомадаро мекунам, то
дигаронро хушбахт кунам, ҳамон тавре ки барои
хушбахт кардани худам кӯшиш мекунам ва тавассути
хушбахтии рӯҳони худ ба ҳама дар ҳонаи ишқи илоҳӣ
хизмат хоҳам кард ва агар кӯшиш кунам, ки вичдонамро
.фиреб диҳам, аз ҳеҷ чиз ҷуз худам наметарсам

Аз боғҳои рӯх

Шумо қасд доред ба ҷое равед ва худро барои зуд
расидан ба он ҷо шитоб мекунад. Вақте ки мерасед,
мефаҳмед, ки аз сабаби шавқ, изтироб ва шояд ҳатто
нооромӣ, ки эҳсос мекунад, аз ин ҷой лаззат намебаред.
Ба ҷои ин, кӯшиш кунед, ки оромтар, оромтар ва
мутаваззинтар бошед. Агар фикрҳои шумо ба нигаронӣ ва
изтироб майл дошта бошанд, онҳоро бо зӯрӣ пахш
.кунед, то он даме ки онҳо ором шаванд
Ҳаяҷон ба мувозинати системаи асаб таъсири манфӣ
мерасонад, зеро он ба баъзе қисмҳои бадан миқдори
зиёди энергия мефиристад ва дар айни замон дигаронро
аз ҳиссаи табиӣ худ маҳрум мекунад. Ин номутавазинӣ
дар тақсимооти энергия сабаби асабоният аст. Бадани

ором ва ором асабҳоро ором мекунад ва некӯаҳволии
.равониرو беҳтар мекунад

Дар ҳамоҳангӣ бо Худо, биниши ботинӣ тадриҷан
инкишоф меёбад. Шахс бояд имони комил дошта бошад,
ки Худо ба ҳар як дуои самимӣ посух медиҳад. Ҳар касе,
ки барои маърифат ба сӯи ӯ рӯй меорад, биниши ӯ
.кушода ва ақлу дили ӯ равшан мешавад

Вақте ки фаҳмиш кушода мешавад, он ҳамчун
эҳсосе зоҳир мешавад, ки гӯё аз дил сарчашма мегирад,
эҳсоси равшанӣ ва дақиқии амиқ. Тавассути ин эҳсос,
ҷӯянда эътиқоди устувор ва роҳнамоии дурустро барои
пайравӣ аз роҳи дуруст ба даст меорад ва тадриҷан ин
.эҳсосро эътироф ва ба он эътимод мекунад

Ин маъноӣ даст кашидан аз тафаккурро надорад;

тафаккури ором ва беғаразона инчунин ба фаҳмиш
оварда мерасонад. Тафаккури эҳсосӣ, ки аз ҷониби
ғурур ва худписандӣ идора мешавад, ба нофаҳмиҳо ва
.хулосаҳои нодуруст оварда мерасонад

Шубҳаҳои харобиовар ва эътиқодҳои бардурӯғро бо

тамоми вучуд рад кунед ва дилу қонатонро ба олами
имон ва эътимоди комил ба Худо гардонед. Дар оромии
тафаккур, шуури шумо метавонад ба ҳақиқат ва
фаҳмиши дуруст диққат диҳад. Дар ин таҷриба, имон
шукуфон ва густариш меёбад ва тавассути фаҳмиш
шумо он чизро эҳсос хоҳед кард, ки ҳеҷ чашме
надидааст, ҳеҷ гӯше нашунидааст ва ҳеҷ ақли инсон
.тасаввур накардааст

Ҳар нафаси орзу ва зориам дарҳо ва тирезаҳоро дар
рӯҳам мекушояд, ки аз онҳо ба сӯи неъматии Худо
.мегузарам

Ҳамон тавре ки офтоб дар роҳҳои серодам
медурахшад, ман низ нурҳои муҳаббати илоҳиро дар
ҳама ҷойҳои серодам ва пур аз қорҳои ҳаррӯзаи худ
.хоҳам дид

Эй Парвардигор, маро баракат деҳ, то рӯҳамро бо
субҳидам бедор кунам ва онро ба остонаи мубораки Ту
расонам

Эй Парвардигор, ба ман рӯҳи саховатмандона ато
кун, то он чиро, ки дорам, бо дигарон мубодила кунам ва
ба ман кӯмак кун, ки дар кӯли ороми ақлам инъикоси
моҳи рӯҳи маро, ки бо нури ҳузури Ту медурахшад,
.бубинам

Имрӯз ман ба баҳри тафаккур ва тафаккур дар
бораи Худо ғарқ мешавам, то он даме ки гавҳарҳои
.ҳикмат ва шодмонии илоҳиро пайдо кунам
Худовандо, ман туро аз ҳар чиз бештар дӯст хоҳам
дошт, зеро бе ту ман наметавонам ягон инсон ё чизи
дигареро дӯст дорам

Дар умқи кӯҳҳо ва осмони ором, дар умқи рӯҳам ва
ғори хомӯшӣ, ман ҳузури Худоро эҳсос мекунам ва
шодмонии доимии Ёро эҳсос мекунам ва аз чашмаҳои
поки Ё менӯшам, ки ҳеҷ гоҳ тамом намешаванд ва то
.абад хушк намешаванд

Эй Парвардигоре, ки муҳаббати Ё дар ҳар дили
меҳрубон ва меҳрубон ҳукмфармост, Туро дӯст медорам
.ва парастӣш мекунам

Касе аз муаллим Парамаҳанса хоҳиш кард, ки ба ӯ
роҳеро барои инкишоф додани шахсияти ҷозибадор ва
ҷолиб нишон диҳад ва ӯ гуфт: Ҳангоми муошират бо
дигарон шумо бояд аз ҷиҳати равонӣ ҳозир бошед, зеро
ғоиб будан нисбат ба ҳар чизи дигар ба хислати инсон
зараровартар аст. Албатта, ман дар бораи ғоиб будани
одамони бузурге, ки андешаҳои онҳо одатан ба
.масъалаҳои амиқ ғарқ шудаанд, гап наметавонам
Ҳамеша ҳушёр ва огоҳ бошед, ва шумо ба як
.оҳанрабо ва ҷозiba табдил хоҳед ёфт

Ҳеҷ кас намехоҳад, ки нодида гирифта шавад.
Ҳамаи мо мехоҳем, ки эҳсосоти мо ба назар гирифта
шаванд ва ба назар гирифта шаванд ва ба ҳамин

монанд, мо бояд эҳсосоти дигаронро ба назар гирем ва
ба онҳо таваҷҷӯҳ зоҳир кунем, то ба ҳамоҳангӣ ва
фаҳмиш ноил гардем. Барои ин, шумо бояд ба ҳамаи
.атрофиёнатон ҳушёр, бофаҳм ва бодикқат бошед
Мурдагон қудрати таҳқир кардани дигаронро
надоранд, аммо касе ки ба онҳо аҳамият намедихад,
.қудрати таҳқир кардани дигаронро дорад
Вақте ки шумо дар гирду атрофи дигарон ҳастед, бо
онҳо бодикқат, пурҷӯшу хурӯш ва бо шавқ муошират
.кунед, аммо аз сӯҳбат дар бораи худ худдорӣ кунед
Ҳар кас мехоҳад дар бораи ҳудаш гап занад, аммо
ин як равиши заиф аст. Бигзор дигарон дар бораи
ҳудашон гап зананд, агар хоҳанд; ба гуфтаҳои онҳо гӯш
диҳед. Бигзор онҳо дар бораи мушкилот, дастовардҳо ва
таассуроти худ сӯҳбат кунанд, аммо бигзор ҷодугарии
шумо аз номи шумо суҳан гӯяд. Нури ҷароғ худ аз номи
худ ба таври возеҳ суҳан мегӯяд; бигзор ларзишҳои
хомӯши шумо аз номи шумо бо ҳамон возеҳӣ суҳан
.гӯянд

Худо дар рӯъё ба ман нишон дод, ки онҳое, ки дар
ҷанг мемиранд, ҳоби даҳшатноки маргро мебинанд,
аммо ҳамин ки некӯкорон аз бадан бармехезанд, гӯё аз
ҳоби даҳшатнок бедор мешаванд ва аз раҳой аз он
.хурсанд мешаванд

Ҳама таҷрибаҳои зиндагии мо қисми ҳоби кайҳонӣ
мебошанд - инсоният даҳшати ҷангро офаридааст, аммо
пас аз он ки қурбониёни ин даҳшат бадани худро тарк
мекунанд, онҳо дарк мекунанд, ки ин як ҳоби
даҳшатноке буд, ки аз он бедор шудаанд ва мефаҳманд,
ки мурда нестанд. Ин як ҳақиқати амиқ ва метафизикӣ
.аст

Агар шахс медонист, ки ҳоб мебинад, аз таҷрибаҳои
нохуши ҳоб азоб намекашид. Аммо агар онҳо дар ҳоб ба
худшиносӣ ноил шаванд ва касе ба ӯ зарбаи марговар
расонад, марг дар он ҳоб мисли як озмоиши воқеӣ ва

даҳшатнок ба назар мерасад, то он даме, ки онҳо бедор
 .шаванд ва дарк кунанд, ки ин воқея нест
Ин ба ҳолати пас аз марг низ дахл дорад. Ҳамин ки
мо баданамонро тарк мекунем, дарк мекунем, ки шуури
мо намурдааст, балки аз бадан ва маҳдудиятҳои моддии
 он озод шудаем ва дар ин озодӣ озодии бузурге
 .нуҳуфтааст
Мо ҳеҷ гоҳ набояд маргро талаб кунем, балки шуури
 худро бо ҳамоҳангӣ бо Худо ва мулоҳиза дар бораи Ё
 омода созем, то вақте ки марг дар вақташ фаро
 .мерасад, мо ба он чизе ҷуз хоб нанигарем
Ман метавонам табиати орзуманди зиндагӣ ва
маргро ҳар вақте ки хоҳам, бубинам. Аз ин рӯ, ман ба ин
 .бадан аҳамияти зиёд намедихам
Дар зери системаи асаб як физиологияи рӯҳонӣ
 мавҷуд аст, ки ба инсон имкон медиҳад, ки ба
 .марҳилаҳои олии рушди шуур бирасад
Мағзи сари инсон, ки аз мағзи аксари ҳайвонот ба
истисноии наҳангҳо ва филҳо калонтар аст, мураккабтар
аст ва қобилияти бештари тафаккур дорад. Ин мағзи
сари инсонро барои одамоне, ки нисбат ба дигар
маҳлуқот шуури пешрафтатар доранд, асбоби мувофиқ
мегардонад. Печутобҳои мураккаб ва мураккаби мағзи
сар ба одамон имкон медиҳанд, ки амиқ ва амиқ фикр
кунанд. Аз ин рӯ, танҳо инсоният қодир аст ба сатҳҳои
пешрафтаи дарк бирасад ва дар натиҷа, Офаридгори
худро бишносад. Оқил касест, ки қобилиятҳои зеҳнии
худро дар хидмат ва манфиати башарият дар сатҳҳои
 .моддӣ, зеҳнӣ ва маънавӣ истифода мебарад
Зимистон бо либоси сарди сафеди худ, ки гули
 садбаргмонанд аст, фаро расид
Орзуҳои ман барои шодмонии тобистон пажмурда
 шуданд
Ба ман гуфтанд, ки гармии дили меҳрубони туро
 ҷӯям

Ва чун баҳор пайдо шуд, рақс мекард ва бо ҳар навъ
гулҳо оро медод
Бо бӯи атри саҳроҳо ва теппаҳо, ба ман гуфтанд, ки
туро дӯст дорам, Худоё
Ва тобистон фаро расид ва оҳангҳои сабзи худро
дар баргҳои нарм, садои ғур-ғур ва садои дарахтони
.санаббар саронд
Ў исрор кард, ки ман барои шумо қироат кунам
Ҳатто хоки нарм ва нарм пойҳои шитобкардаи маро
сила мекард
Ва вай аз онҳо хоҳиш кард, ки ба макони муқаддаси
ҳама мавҷудоти шумо наздик шаванд
Атри нарм ба ман гуфт, ки роҳи онро пайгирӣ кунам
Ба маъбади муқаддаси ту дар қалби садбаргҳо ва
райҳон
Ва паррандагон ба ман гуфтанд, ки мисли онҳо ба ту
суруд хонам
Ва боди мавҷнок аз болои ҷӯйборҳо ва ҷӯйборҳо
Ман ҳубобчаҳои муҳаббатамро ба ту бедор кардам
ва онҳо болои синаи бузурги ту шодӣ кардан гирифтанд
Ва бо нахҳои каҷшудаи алаф, ман омӯхтам, ки ҷӣ
тавр ҳам шавам
Ман ба Ту сачда мекунам, эй Худованд
Ва бухур инчунин ба ман аз бӯи аҷоиби атри шумо
хабар дод
Ва ҷӣ гуна ман бояд диламро дар пеши тахти
?бепоёни ту аз бӯи муқаддаси ту пур нигоҳ дорам
Ва сангҳои хурду хомӯш ва сабр ба ман гуфтанд, ки
ман туро ҳатто дар онҳое, ки кӯшиш мекунанд
.хушбахтии маро дузданд, бубинам
Солҳои фаромӯшшуда аз ман хоистанд, ки ба
ҳамватанонам паёме аз муҳаббат ва меҳр фиристам, ки
.дар ҳар дақиқа ва сония печонида шуда буд
Ва ҳар фикр ба ман гуфт, ки туро дар дилаш ҷустуҷӯ
кунам

Ишқи ман маро илҳом бахшид, ки ҳама чизеро, ки
тавассути ту вучуд дорад, дӯст дорам
Ва ишқи ман ба ман пичиррос зад: «Маро бо тамоми
.«қуввате, ки дорам, дӯст дор, эй Худои ман
Боре ман рӯи кати алаф ва гулҳо хобида, хоб дидам,
.ки ҳама чиз дар вучуд зебо ва шодмон аст
Сари ман рӯи алафҳои баланд, сабз ва ғафс гузошта
шуда буд, ки маро бо насими хушбӯй варамида паҳн
.мекарданд

Сипас ман маҷбур шудам, ки даст ва баданамро
ламс кунам ва аз бузургии Офаридгори он дар ҳайрат
мондам. Бале, ман ҳайрон шудам, ки ман, ки ба воқеияти
баданам итминон дорам, рӯзе онро дар замин
мегузорам, то ин баданро, ки ҳангоми марг сард,
рангпарида ва беҳаракат мешавад, дар ҳоле ки ҳоло он
пур аз ҳаёт ба назар мерасад ва садҳо эҳсосот,
миллионҳо андеша ва миллиардҳо ҳаёл ва даркро дар
.бар мегирад

Ин бадан марҳилаест, ки дар он бобҳои ҳаёт кушода
мешаванд, ки дар он навдаҳои табассум мешукуфанд ва
баъд аз он расидани ногузир ба марг меояд. Дар ин ҷо,
дар миёни гӯшт, устухон ва хун ва дар паси ниқоби
зебои пӯст, гургҳои беморӣ ва ҳайвонҳои орзуҳо пинҳон
мешаванд. Ва дар ин ҷо низ, дар зери ҷисм, роҳи
пинҳонӣ ба салтанати нур пинҳон аст. Ин бадан
пажмурда ва пажмурда мешавад, вақте ки соҳибаш —
рӯҳ — онро бебозгашт тарк мекунад. Ва чаро не? Зеро
вақте ки соҳиби равшанфикри манзили ҷисмонӣ аз
зиндагӣ дар кулбаи лойолуд ва фарсудаи материя, ки бо
риштаҳои асабҳо, ки нигоҳубини доимиро талаб
мекунанд, баста шудааст, ҳаста мешавад, ӯ дар хонаи
дигар дар ягон гӯшаи замини Худо — дар олами дигари
вучудияти комил, ки бӯи шодӣ дар ҳама ҷо ва беист паҳн
.мешавад, тасалли меёбад

Рӯҳи намиранда бо табассуми доимӣ нақши ҳаёт ва
.маргро мебозад ва сипас ба хонаи абадии худ меравад
Оё тамошобинони филм вазифадоранд, ки пас аз
анҷоми намоиш дар кинотеатр абадан бимонанд?
Албатта не. Одамон бояд ба хона баргарданд. Ба ҳамин
монанд, рӯхҳо ба ин ҷо меоянд, то аз тамошои синамоии
ҳаёт лаззат баранд, сипас мераванд ва боз
бармегарданд. Онҳо тамошои филмҳо ва
намоишномаҳоро дӯст медоранд ва вақте ки аз
намоишҳое, ки орзу мекарданд, хаста мешаванд ва
дарсҳоеро, ки Худо мехоҳад, аз худ мекунанд, аз худ
мекунанд, як бор ва барои ҳамеша ба макони неъмат
.абадӣ бармегарданд
Вақте арзишҳо бар асоси адолат бунёд наёфтанд,
фосилаҳое пайдо мешаванд, ки аз онҳо бадбахтӣ ва
ранҷу азоб ҷорӣ мешаванд. Агар арзишҳо бар асоси
худхоҳӣ, низоъи марговар ва рақобати шадид бошанд,
натиҷаҳо доғдор хоҳанд шуд, зеро ангезаҳо нопоканд ва
.дар чунин ҳолат пул баракат нахоҳад ёфт
Инсон бояд вичдони худро аз худхоҳӣ тоза кунад ва
кӯшиш накунад, ки худро аз ҳисоби дигарон сарватманд
кунад. Қаноатмандии ҳақиқӣ маънавӣ аст, на моддӣ ва
дастоварди воқеӣ дар зиндагӣ доштани ганҷҳои ҳикмат,
.дониш ва муҳаббати Худост
Мо бояд содда зиндагӣ кунем ва ҳамеша кӯшиш
кунем, ки ба дигарон кумак кунем ва вазъи онҳоро то
ҳадди имкон беҳтар созем. Аммо ин ҳадафи наҷиб бо
худхоҳӣ ва тамаъ бидуни таваҷҷӯҳ ба дигарон
.нормувофиқ аст
Онҳое, ки дунёпарастанд, нобаробаранд ва аз ин рӯ
муваффақ ҳисобида намешаванд. Зиндагии оддӣ ва
мутавозин санъати аҷиб ва нишонаи муваффақият аст.
Онҳое, ки ҳадафи ягонаи онҳо ба даст овардани пул аст,
.дар ҳузури Худо лутфу марҳамат пайдо намекунанд

Дуруст аст, ки Худо дар мо эҳсоси гуруснагиро
ҷонидааст, то мо кор кунем ва баданамонро таъмин
кунем, аммо таъмини бадан ягона мақсади зиндагӣ нест.

Мақсад аз ҳама гуна мулоҳизаҳои моддӣ ё замонӣ хеле
бузургтар аст, новобаста аз он ки он то чӣ андоза аҷиб,
.пурҷалол ва дурахшон ба назар мерасад

Яке аз шогирдон аз устод Парамаҳанса пурсид, ки
чӣ гуна ҳузури илоҳиро эҳсос кунад. Ӯ ҷавоб дод: "Ҳар
шаб, пеш аз таслим шудан ба хоб, мулоҳиза ронед, то он
даме ки эҳсос кунед, ки шуури шумо ҷаҳони андешаҳоро
сӯрох карда, ба андозаи дигар ворид шудааст. Аммо, ин
ҳама нест. Пас аз он ки ақло ба дарун гардонед, орзуҳо
бояд боло раванд ва хоҳишҳо бояд мисли сел ба сӯи
Худо шитоб кунанд. Вақте ки шогирд худро пурра ба
Худо таслим мекунад, ногаҳон эҳсос мекунад, ки ба
ҳузури мубораки Ӯ даст расонидааст ва Ӯро шинохтааст.

Ӯ нури бузурги дурахшони азимро хоҳад дид ва
метавонад фариштагон ва рӯҳҳои хайрхоҳро бубинад ё
метавонад бӯи масти осмониро бӯй кунад ва он гоҳ
хоҳад донист, ки Худо ба ӯ ҷавоб додааст ва фаҳмиши ӯ
кушода мешавад ва Худо асрори ҳаётро ба ӯ ошкор
мекунад ё метавонад ҳангоми мулоҳиза ӯро оромии
бузург фаро гирад. Агар ӯ мулоҳизаро идома диҳад ва
Худо муҳаббати бузурги худро ба ӯ ато кунад, ӯ
шодмонии илоҳиро эҳсос хоҳад кард, ки тавсифаш
ғайриимкон аст. Хушбахт аст касе ки ба ӯ ин таҷрибаи
".хушбахтӣ насиб шудааст

Ишқи илоҳӣ дарвозаи осмонро мекушояд, ки ҷӯянда
.тавассути он ба ҳузури Худо ворид мешавад
Агар шахсе аз Худои меҳрубон ва доно нони ҳаёти
ҷовидонӣ талаб кунад, Ӯ ба ӯ санги нодонии моддиро
намедиҳад. Агар ибодаткунанда ғизои хирадро мечӯяд,
Худо ба ӯ мори фиребро намедиҳад. Агар ибодаткунанда
аз Худо моҳияти неъматии илоҳиро, ки ҳама ташнагиро
рафъ мекунад, талаб кунад, Ӯ ба ӯ каждومي изтироб ва

изтироби равониرو намедихад. Агар одамони
фиребхӯрда донанд, ки чӣ тавр ба фарзандони худ
тӯҳфаҳои хуб диҳанд, пас Худованд — манбаи ҳама
некиҳо ва шодмонӣ — то чӣ андоза бештар ба онҳое, ки
ӯро дӯст медоранд, дониш ва маърифати рӯҳонӣ хоҳад
!дод

Худо ба касоне, ки онҳоро меҷӯянд, ҳикмати олий ва
дониши бузургтаринро ато мекунад ва Худро ба чӯяндаи
самимӣ медиҳад, ки ҳеҷ ивазкунандаеро қабул
намекунад. Ҳар ки Худоро бо тамоми дилу ҷон меҷӯяд,
донотарини доноён ва азизтарини мардум назди Худост.
Ва вақте ки орзуи ибодаткунанда шиддат мегирад, ӯ аз
Худо посухи нодир ва маҳбубро мегирад ва экстази
беназири муҳаббатеро эҳсос мекунад, ки онҳое, ки дӯст
.медоранд, аз сар мегузаронанд

Шахси хирадманд, ки нақши худро дар ин орзуи
кайҳонӣ бо огоҳии рӯҳонӣ ва орзуи афзояндаи илоҳӣ
мебозад, ба Худо наздик ва барои ӯ азиз аст. ӯ
муҳаббати пок дорад ва Худоро бидуни ҳеҷ ангеваи
худхоҳона ва бидуни ҳеҷ шартӣ пешакӣ дӯст медорад,
масалан, гуфтани: "Эй Парвардигор, ман Туро ба шарт
ибодат мекунам, ки ба ман саломатӣ, пул ва ҳаёти роҳат
."ато кунӣ

Байни хирадмандон ва Худо муҳаббати амиқ ва
мутақобила вучуд дорад, ки беохир ва бепоён аст. Агар
касе аз Худо чизеро талаб кунад, Худо қомилан огоҳ аст,
ки ин шахс бештар ба тӯҳфаҳои ӯ таваҷҷӯҳ дорад, на ба
ӯ

Барои инсон дуо кардан барои қонеъ кардани
ниёзҳои нодуруст нест, аммо вақте ки онҳо барои
шинохтани Худо ва дидани нури чеҳраи пурҷалоли ӯ дуо
мекунанд, набояд аз он ягон манфиати шахсӣ орзу
кунанд ва фикрҳои онҳо набояд танҳо ба худӣ тӯҳфаҳо,
балки ба худӣ бахшанда маҳдуд шаванд. Вақте ки
чӯянда метавонад ин корро самимона анҷом диҳад, ӯ ба

таври худкор ҳамаи тӯҳфаҳои дигарро аз чашмаи
.саховатмандӣ ва уқёнуси фазл ба даст меорад
Яке аз шогирдон аз муаллим Парамаҳанса маслиҳат
пурсид, ки дар баъзе ҳолатҳо чӣ гуна рафтор кардан ва
:бо дигарон муносибат кардан лозим аст ва ӯ гуфт
Аз ҳақиқат пайравӣ кунед ва аз он дур нашавед ва
аз гуфтани ҳар чизе, ки метавонад ба шумо ё дигарон
зарар расонад, ҳатто агар ин дуруст бошад ҳам,
худдорӣ кунед, ба шарте ки аз рӯҳи ҳақиқат дур
нашавед. Дар айни замон, шумо набояд ба ҳадди
муқобил равед ва барои пешгирӣ аз гуфтани ҳақиқатҳои
.дарднок ба дурӯғгӯӣ даст занед
Бо худ ва дигарон ростқавл бошед, бе он ки дар
бораи чизҳои нолозим фикр кунед. Ростқавл бошед ва аз
гуфтани чизҳои, ки ба касе зарар мерасонанд, худдорӣ
кунед. Ҳамаи асрори худро ба номи ростқавлӣ ва
шаффофият ошкор накумед, зеро агар шумо заъфҳои
худро ошкор кунед, онҳо ҳар вақте ки мехоҳанд, шуморо
озор диҳанд ё масхара кунанд. Чаро ба онҳо силоҳе
диҳед, ки онҳо метавонанд бар зидди шумо истифода
?баранд
Ба тарзе суҳан гӯед ва амал кунед, ки ба худ ва
дигарон хушбахтӣ ва оромӣ орад
Барои фаҳмидани фарқи байни ҳақиқате, ки некӣ
меорад ва нақл кардани далелҳо бидуни ба назар
гирифтани оқибатҳои онҳо, инкишоф додани фаҳмиши
маънавӣ зарур аст, зеро чизҳо аз рӯи анҷомашон доварӣ
карда мешаванд. Гуфтани ҳама чизе, ки медонед,
инчунин тавсия дода намешавад, ки дар бораи
масъалаҳои, ки дигарон бояд барои манфиати худашон
.донанд, пинҳонкорӣ ва канорагирӣ кунед
Вақте ки шумо фаҳмиши пурра надоред, беҳтар аст,
ки дар суҳанронӣ худро озод ҳис кунед, то он даме ки
ҳақиқатро мустақиман бо натиҷаҳои одилона барои ҳама
.дарк накумед

Дар бораи Худо фикр карданро давом диҳед ва аз Ё
кӯмак ва роҳнамоӣ пурсед, ва фаҳмиши шумо кушода
мешавад, то шумо чизҳоро ба таври возеҳ бубинед ва
.сипас шумо метавонед беҳтар фарқ кунед

Пур кардани ҳуҷайраҳои бадан бо нерӯи ҷавонӣ

Энергияи кайҳонӣ ба бадан пайваستا ва бефосила

ворид мешавад, аммо аксари одамон аз ин нерӯи
фаровони ҳаётӣ беҳабаранд. Онҳое, ки инро эҳсос
мекунанд, дар ҳуҷайраҳои худ як ҷараёни энергия ва
ҷараёни тароватбахшero эҳсос мекунанд, ки ба онҳо
.қувваи нав мебахшад

Тамоми табиат ба Парвардигори Коинот таъзим
мекунад ва қудрати Ё аз инсоният мегузарад. Мушкилот
дар нокомӣ дар эҷоди робитаи қавӣ байни инсоният ва
манбаи ҳама қудратҳост. Мо мустақиман бо қудрати
илоҳӣ зиндагӣ мекунем ва ҳамаи қудратҳои дигар бе
.қудрати дастгирии Худо бефоидаанд

Ғизо, оксиген ва нури офтоб — ин унсурҳо
метавонанд ба мо то андозае саломатӣ бахшанд, аммо
мо бояд фаҳмем, ки чӣ тавр аз Манбаи Беохир саломатии
комил ба даст орем. Манбаҳои мавод ба монанди
батареяҳои хурде ҳастанд, ки дар ниҳоят зардашон
тамом мешавад, дар ҳоле ки Манбаи Беохир як
генератори пуриқтидор аст, ки қудраташ ҳеҷ гоҳ кам
намешавад ва ба рӯҳ пайваستا бо ҳаёт, хушбахтӣ ва
қувват мебахшад. Аз ин рӯ, то ҳадди имкон ба Манбаи
.Беохир таъян кардан муҳим аст

Шахсе, ки орзу мекунад, бояд роҳи дурусти баҳра
бурдан аз ин манбаи ҳаётан муҳимро мустақиман аз
манбаи он омӯзад ва бояд дарк кунад, ки фикр воқеият
аст, зеро ҳама падидаҳои табиӣ таҷассуми андешаи
илоҳӣ мебошанд, зеро Худо пеш аз офаридани ин замин
.дар бораи он фикр кардааст

Бисёриҳо бар он ақидаанд, ки тафаккур маҳсули
бадан аст, аммо ташаккули ниҳоят дақиқи бадан ва

ҳамоҳангии аҷиби байни қисмҳо ва узвҳои он ба таври
возеҳ нишон медиҳад, ки бадан офаридаи ақли
.кайҳонии бениҳоят олии аст

Ақл унсури асосии назораткунандаи бадан аст ва
барои инсон хеле муҳим аст, ки аз пешниҳодҳои равонии
камбудии инсонӣ, аз қабилӣ беморӣ, заъф, пиршавӣ ва
ноумедӣ, канорагирӣ кунад ва худро итминон диҳад, ки
фаъолияти беохир аз ўст ва ин фаъолият дорои ақл аст
ва қодир аст ҳуҷайраҳои баданро бо саломатӣ ва нерӯи
.ҷавонӣ пур кунад

Фикр мағз, эҳсосот ва эҳсосоти ҳар як ҳуҷайраи
зинда аст; он қудрат дорад, ки баданро фаъол ва ҳушёр
ё суст ва суст нигоҳ дорад. Фикр соҳиб аст ва
ҳуҷайраҳои бадан тобеи он ҳастанд ва ба фармонҳо ва
.манъҳои устоди олии худ итоат мекунанд: фикр
Мо ба сифати ҳӯроке, ки ҳар рӯз меҳӯрем, диққати
зиёд медиҳем ва ба ҳамин монанд, мо бояд ба сифати
ғизои зеҳнӣ ва равонӣ, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем,
.диққат диҳем

Олими метафизикӣ мегӯяд, ки бадан мавҷи
электромагнитӣ нест, балки мавҷи шуурест, ки дар
.баҳри шуури илоҳӣ шино мекунанд
Ҳар рӯз мо бояд қувваи ҷисмонии худро тақвият
диҳем, қувваи зеҳнии худро афзун кунем ва ҳуди воқеии
худро тавассути мулоҳиза, тафаккури солим ва кори
мусбат ва самаранок, ки ба бадан, ақл ва рӯҳ якҷоя
.фоида меорад, бишносем

Худо дар тӯли ин солҳои тӯлонии умрам маро бо
хушбахтӣ баракат додааст. Новобаста аз он ки одамон
табассуми қаноатмандиро дар чехраи ман мебинанд ё
не, шодмонии илоҳӣ ҳамеша бо ман аст ва маро ҳеҷ гоҳ
тарк намекунад. Дарёи бузурги хушбахтӣ пайваستا дар
зери реги шуури ман ҷорист ва ҳамчун чашмаҳои
мубораке, ки боғҳои ҳаёти маро об медиҳанд, ҷорӣ
.мешавад

На таҳаввулоти ногаҳонии зиндагӣ оромии маро
халалдор карда наметавонад, на арвоҳи марг хушбахтии
.рӯҳонии маро аз байн бурда наметавонад
Доимӣ ва тағйирнопазир кардани ин ҳолат душвор
буд, аммо самари рӯҳе, ки ман ҳоло аз он баҳра мебарам
ва бо дигарон мубодила мекунам, ба тамоми кӯшишҳое,
.ки ман ба он сарф кардам, меарзид

Ман фикр мекунам ва аз ҷониби рӯҳи илоҳӣ
роҳнамоӣ карда мешавад. Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар
зиндагӣ набуд, балки ба бародарону хоҳарони худ дар
инсоният хизмат кардан аст. Аз ин рӯ, Худо барои ман
дарҳои зиёди некиро боз кардааст, то худро таъмин
кунам ва рисолатамро иҷро кунам. Ва ҳар вақте ки ба
.ман кӯмак лозим шавад, Худо онро фавран медиҳад
Орзуи ягонаи ман ин аст, ки ба шумо хизмат кунам
.ва аз ин рӯ ман дар ин ҷо ҳастам

Қудрати Худо дар ҳаёти шумо низ амал мекунад.
Вақте ки имонатон мустаҳкам мешавад ва дарк мекунед,
ки сарвати ҳақиқӣ на аз муваффақияти моддӣ, балки аз
Худои Қодир ба даст меояд, шумо ин ҳақиқатро худатон
.эҳсос хоҳед кард

Гарчанде ки зиндагӣ пешгӯинашаванда, пурғавғо ва
пурасрор, пур аз шубҳаҳо ва ҳар гуна мушкилот ва
нооромиҳо ба назар мерасад, мо зери ғимояи доимии
Худо мемонем. Мо набояд вазъиятро муболиға кунем ё
дар муқобили рӯйдодҳо оромии худро аз даст диҳем,
зеро агар мо ба ваҳм иҷозат диҳем, ки моро фаро гирад,
ба бадӣ қудрат мебахшем ва решаҳои онро амиқтар
мекунем, ки дар хоки тарс ва изтироб мерӯянд ва
.нашъунамо меёбанд

Мо набояд интизор шавем, ки дар озмоишҳои
зиндагӣ хушбахтӣ ва оромии пайдор пайдо кунем;
баръакс, мо бояд онҳоро дар дохили худ ҷустуҷӯ ва
кашф кунем. Сипас, новобаста аз он ки мо бо кадом
таҷрибае рӯ ба рӯ мешавем, мо бо онҳо ҳамон тавре

муносибат хоҳем кард, ки таҷрибаҳои каси дигарро дар
.филм тамошо мекунем, хоҳ гуворо бошад, хоҳ дарднок
Агар инсон ба ақли худ иҷозат диҳад, ки ин корро

кунад, метавонад тамоми таҷрибаҳои худро ба
озмоишҳои дарднок ва нохуш табдил диҳад. Онҳо
метавонанд аз саломатии хуб баҳра баранд, аммо
арзиши онро қадр наkunанд. Аммо агар онҳо бемор
шаванд, худро фурӯтан мекунанд ва неъмат
неқӯаҳволиро қадр мекунанд. Мо бояд ба лутфи Худо
эътироф кунем ва аз неъматҳои, ки Ӯ ба мо медиҳад,
шукр гӯем, бе он ки интизори шароити номусоид бошем,
ки моро миннатдор кунанд ва ғайзи Ӯро эътироф
.kunанд

Зиндагӣ бояд омехтаи андеша ва амал бошад. Вақте
ки инсон мувозинати равонии худро аз даст медиҳад,
дар баробари ҳуҷуми нигарониҳо, абрҳои ғам ва дарди
дард осебпазир мешавад. Ва агар онҳо кӯшиш кунанд,
ки қонунҳои саломатӣ, шукуфӣ ва хирадро вайрон
kunанд, ногузир аз беморӣ, камбизоатӣ ва нодонӣ азоб
.мекашанд

Мо бояд ниятҳои худро пок ва ангезаҳои худро пок
нигоҳ дорем ва ба тарзе амал кунем, ки ба мо оромии
хотир меорад ва нагузорем, ки шароити зиндагӣ оромии
.моро халалдор кунад ва хушбахтии моро аз байн барад
инчунин ақли моро тақвият медиҳем ва бори заъфи
зеҳнӣ ва ахлоқиро, ки аз солҳо ва наслҳо мерос
гирифтаанд, рад мекунем. Ин ифлосҳои бояд дар оташи
азму иродаи нав ва амали самарабахш сӯзонда шаванд.
Бо ин равиши созанда, шахси воқеан содиқ метавонад
.ба уфуқҳои озоӣ ва озоӣ бирасад

Қонунҳои абадии хушбахтӣ

Меғуфтанд, ки дар давраи тиллоии яке аз ҳокимони
одилонаи Ҳиндустон ҳеҷ ҳодисае, марги бармаҳал ё
офатҳои табиӣ рух надодааст, ки сулҳу оромии комили
.салтанати ӯро халалдор кунад

Вақте ки аъзои оила бо ростқавлӣ ва самимияти
бештар зиндагӣ мекунанд, ҳар як хона ҷамоҳангӣ,
саломатӣ ва меҳру муҳаббати бештарро эҳсос хоҳад
кард. Аммо вақте ки аъзои оила бо худхоҳии зишт бо
ҳамдигар муносибат мекунанд, хона ба таври худкор пур
аз низоъ ва нафрат хоҳад шуд. Ин ба миллатҳо низ дахл
дорад. Вақте ки одамон бо ростқавлӣ ва самимият
зиндагӣ мекунанд, онҳо шоҳиди Малакути Худо дар рӯи
.замин хоҳанд буд

Вақт кам аст Имрӯз мо дар ин ҷо ҳастем, фардо
меравам Ҷустуҷӯи Худо имтиёзи олии башарият аст Мо
бояд аз озодие, ки Худо дар ин ҳаёт ба мо додааст,
бештар истифода барем ва онро оқилона истифода
барем, то шахсан ҳақиқатҳои рӯҳонии абадиرو эҳсос
.кунем

Гуноҳ ҳама чизест, ки барои инсон дард ва ранҷ
меорад. Фазилат он чизест, ки ўро абадан хушбахт
мекунад. Агар инсон дар андешаҳояш ҷамоҳангии
рӯҳонӣ ва оромии дарунӣ надошта бошад, хонаи нав,
мошини нав ё чизи дигаре, ки нав аст, наметавонад ба
рӯҳи ў хушбахтӣ ва оромӣ оварад; баръакс, азоби
ботинии онҳо ҳатто бо ба даст овардани он чизҳои нав
.ва ғайра боқӣ хоҳад монд

Хушбахтии ҳақиқӣ дар қобилияти муқобилат бо
шароит ва муқовимат бо ҳама озмоишҳои беруна аст. Он
вақте пайдо мешавад, ки шумо метавонед дарди
пуразоб ва душвориҳои сахтеро, ки аз таассуб ва
кӯшишҳои бадхоҳонаи дигарон барои зарар расонидан
ва ба дом афтондан ба вуҷуд меоянд, таҳаммул кунед ва
ба гуноҳҳои онҳо бо муҳаббат ва бахшиш посух диҳед.
Вақте ки шумо тавонед оромии худро сарфи назар аз
нешҳои дардноки шароити беруна нигоҳ доред, пас
.шумо хушбахтиро эҳсос хоҳед кард

Навиштаҳои Муқаддас мегӯянд, ки касоне, ки
амрҳои илоҳиро нодида мегиранд ва аз паи хоҳишҳо ва

хоҳишҳои беақлонаи худ мераванд, хушбахтӣ намеёбанд
ва ба ҳадафи ниҳони худ намерасанд. Онҳо аз ҷӯяндаи
ҳақиқат даъват мекунанд, ки Навиштаҳои Муқаддасро
нури роҳнамо ва довари худ дар муайян кардани он
чизе, ки бояд анҷом дода шавад ва аз он ҷӣ бояд
канорагирӣ карда шавад, табдил диҳанд ва масъалаҳоро
.муайян кунанд ва мувофиқи хирад амал кунанд
Касоне, ки ба худ эътимод доранд, онҳое ҳастанд,
ки бо ростқавлӣ амал мекунанд. Хушбахтӣ танҳо аз
андешаҳои пок ва амалҳои дуруст сарчашма мегирад.
Агар шумо ҳоло хушбахт бошед, дар оянда ҳам дар ин ҷо
.ва ҳам дар ҷаҳони дигар хушбахт хоҳед буд
Мо бояд ҳосили хушбахтиро бо ҷамъоварии меваҳои
хирад ҳангоми медурахшидани офтоби имкониятҳои
мавҷуда ҷамъоварӣ кунем. Ба иборати дигар, мо бояд
.имкониятҳоро пеш аз он ки дер шавад, истифода барем
агар аз он Аз фурсат истифода баред, зеро)
(.истифода набаред, он ба пушаймонӣ табдил меёбад
Худо ба мо қонунҳои рӯҳониро додааст, ки амрҳо
номида мешаванд. Аммо ин амрҳо ҳар рӯз ва дар ҳама ҷо
нодида гирифта мешаванд ва вайрон карда мешаванд.
Агар одамон маъноӣ маънавии онҳоро нафаҳманд, онҳо
ҳамеша аз онҳо шикоят мекунанд ва аз онҳо рӯй
мегардонанд. Ин амрҳо кодексҳои беохири рафтор
мебошанд, ки аз ҷониби ҳамаи динҳои Иброҳимӣ тасдиқ
карда мешаванд. Аммо, матнҳо аксар вақт ҷанбаҳои
равонии ин амрҳо ва манфиатҳои марбут ба риояи
онҳоро шарҳ намедиҳанд. Мардум ин амрҳоро дар
маконҳои ибодат қабул мекунанд, аммо берун аз онҳо
онҳоро риоя намекунанд ва инро бо иддао кардани он,
ки ин қоидаҳо ғайриамалӣ, ғайримантиқӣ ва бо замон
ҳамқадам нестанд, сафед мекунанд. Аммо, вайрон
кардани ин амрҳо сабаби аслии ҳама бадбахтиҳо дар
.ҷаҳон аст

Аммо фоидаи ин аҳком чист ва манфиатҳои онҳо дар
?куҷоянд

Китобҳои муқаддас ба инсон тавсия медиҳанд, ки
дар бораи Худо фикр кунад, ақли худро ба Ё фарқ кунад,
ҳама чизро ба Ё супорад ва Ёро бо ибодати самимӣ, бе
риёкорӣ ва олуда нашудан ба худопарастӣ ибодат
.кунад

Шинохти Худо бояд ҳадафи ниҳони зиндагӣ бошад.

Вазифаҳои дунявӣ бе қудрате, ки Худо ба инсоният
додааст, иҷро карда намешаванд. Иҷрои вазифаҳои оддӣ
.бо фаромӯш кардани Худо хато ва гуноҳ аст
Гуноҳ маънои нодонӣ аст: амал кардан ба тарзе, ки
.бар хилофи беҳтарин некии инсон аст

Чаро одамон ғамгинӣ ва пушаймонӣ ҳис мекунанд?

Зеро онҳо дуруст рафтор накарданд, зеро Худо дар
.дилҳои онҳо аввал набуд

Ҳеҷ чиз дар ҳаёти инсон набояд аз Худо муҳимтар
ҳисобида шавад. Агар инсон воқеан ба Худо ғамхорӣ
кунад ва вазифаи рӯҳонии худро дар назди Ё иҷро
кунад, вазъияти онҳо аз ҳар ҷиҳат беҳтар мешавад ва
онҳо новобаста аз ҳама шароити атроф худро дар амн ва
.эмин ҳис мекунанд

Ҳамин ки инсон ба ғайр аз Худо ба парастии молу
мулк, пул, шӯҳрат ё чизи дигаре шурӯъ мекунад,
бадбахтӣ насиби онҳо мегардад. Касоне, ки тамоми
таваҷҷӯҳи худро ба ин чизҳо равона мекунанд, дар асл
онҳоро парастии мекунад ва аз ин рӯ, онҳо ба Худо
наздик намешаванд, балки аз Ё дур мешаванд. Аммо
онҳое, ки Худоро меандешанд, дар бораи Ё мулоҳиза
мекунад ва дар дил бо Ё муошират мекунад, ба Ё
наздик мешаванд ва дар муоширати хомӯшонаи худ бо Ё
.шодмонии ботиниро эҳсос мекунанд

Танҳо Худо қодир аст орзуҳо ва умедҳои инсонро
барои хушбахтии пайдор амалӣ созад. Аз ин рӯ, набояд

ба ҳеҷ чиз иҷозат дода шавад, ки ҷойгоҳи Худоро дар
.дил ишғол кунад

Рамзҳои муқаддасе ҳастанд, ки метавонанд ба

ҷӯянда дар ёд доштани Худо ва наздик шудан ба ӯ
кумак кунанд. Аммо, агар шахс ба парастии ин рамзҳо
шурӯъ кунад, зарари онҳо аз фоидашон зиёдтар хоҳад
буд. Ибодат бояд танҳо ба Худо равона карда шавад,
.зеро ҳеҷ чизи дигаре сазовори парастии нест

Новобаста аз хусусияти ибодати расмӣ, он барои

Худо мақбул аст, ба шарте ки ибодаткунанда онро бо
огоҳии маънавӣ ва орзуи ӯ анҷом диҳад. Аммо, бисёриҳо
моҳияти ибодатро дарк намеkunанд ва андеша ва дили
онҳо аз Худо ба расму оинҳо равона мешавад ва аз ин
.рӯ, аз ибодати худ фоидаи зиёд намегиранд

Парастандагони ҳақиқӣ намегузоранд, ки шуури худ

ба ягон тасвир ё шакл маҳдуд шавад, балки онҳо бо
муҳаббати амиқтарин ва таваҷҷӯҳи пурра ба рӯҳи илоҳӣ
.дар паси ҳама тасвирҳо ва шаклҳо тамаркуз мекунанд

Худо мутлақ ва беохир аст ва ҳеҷ тасвир ё ҳайкал

наметавонад ӯро дар бар гирад

Метавон гуфт, ки Худо худро дар ҳар касе, ки ӯро

самимона дӯст медорад ва бо ӯ дар ҳамохангӣ аст, зоҳир
мекунад, зеро ӯ дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва аз ин рӯ, дар
ҳама ҳузур дорад. Аммо, на ҳама қобилияти зоҳир

кардани ҳузури илоҳиро доранд. Офтоб ҳам ба ангишт
ва ҳам ба алмос баробар медурахшад, аммо алмос нури
офтобро қабул мекунад ва инъикос мекунад, дар ҳоле ки

ангишт наметавонад. Ба ҳамин монанд, ҳамаи одамон

дар нури Худо фарқ шудаанд, аммо танҳо чанд нафар
метавонанд ин нурро қабул кунанд ва онро дар фикру
амалҳои худ инъикос кунанд. Барои ин, онҳо бояд худро

тавассути мулоҳиза ва пайравӣ аз таълимот ва аҳкоми
.илоҳӣ пок кунанд

Вақте ки мо номи Худоро ба забон меорем, мо бояд

аз гуфтаҳои худ амиқ ва самимона огоҳ бошем. Агар

шумо ҳангоми дуо ба андешаҳои одамон назар мекардед, мефаҳмидед, ки аксарият дар бораи ҳама чиз ба ҷуз Худо фикр мекунанд, ҳарчанд онҳо номи Ёро ба забон меоранд! Чунин дуо бесамар ва беарзиш аст Вақте ки мо дуо мекунем, мо бояд кӯшиш кунем, ки тамоми ақли худро ба Худо равона кунем, на ин ки танҳо номи мубораки Ёро такрор кунем ва дар айнаи замон фикрҳои худро парешон кунем. Яке аз холаҳоям дуоҳои худро дар рӯи лавҳаҳои дуо мехонд, ки кам аз дасташ меомаданд. Аммо рӯзе ӯ ба ман иқрор шуд, ки бо вучуди ин одати дуогӯӣ барои чиҳил сол, Худо ба дуоҳои ӯ иҷобат накардааст. Тааҷҷубовар нест! "Дуоҳо"-и ӯ чизе ҷуз одати асабонӣ набуданд

Вақте ки мо дуо мекунем, набояд ба ҷуз Худо чизеро фикр кунем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ибодати худ самимӣ ва дар дуоҳои худ содиқ бошем. Истифодаи тоҷҳои дуо ва пайваста зикр кардани номи Худо вақте комилан қобили қабул аст, ки ин амал аз дил сарчашма гирад ва аз ҷониби самимият ва ақли мутамарказ дастгирӣ карда шавад. Аммо, ин амал бо мурури замон метавонад худкор шавад

Мо бояд номи Худоро дар дилҳои худ, дар тасбеҳи орзуҳо ва муҳаббати илоҳӣ, пичиррос занем; ин ибодати ҳақиқӣ аст, ки ба дили Худо таъсир мерасонад. Ба забон овардани номи Худо бо сардӣ ва ақли саргардон куфр ва беэҳтиромӣ аст. Вақте ки кас дуо мекунад, қалб ва ақли ӯ бояд аз муҳаббати Худо пур бошад. Машқ кардани тамаркузи зеҳнӣ тавассути машқҳои олии йога ба мо кӯмак мекунад, ки ба Худо, манбаи олии ҷалол ва шукӯҳ наздик шавем ва инчунин ба мо кӯмак мекунад, ки бо Ё тафаккур кунем ва муошират кунем

Муҳим аст, ки як рӯзро дар як ҳафта (агар имкон бошад) барои тафаккур дар бораи Худо ва эҳсос кардани оромӣ, осоиштагӣ ва оромии ботинӣ ба истироҳати рӯҳонӣ бахшед. Вақти сарфшуда дар ин роҳ барои

мушкилот ва изтиробҳое, ки шумо дар тӯли боқимондаи
ҳафта бо онҳо дучор мешавед, як малҳами оромбахш
.хоҳад буд

Ҳар як шахс бояд ҳар ҳафта як рӯзро дар танҳой ё
"паноҳгоҳи маънавӣ" гузаронад, то захмҳо ва дардҳои
эмотсионалии худро шифо диҳад. Вақте ки он рӯз ба
рӯзи оромӣ, шодӣ ва қаноатмандӣ табдил меёбад, шумо
.онро ҳафта ба ҳафта бесаброна интизор хоҳед шуд
Танҳой нархи бузургӣ аст. Шумо аз натиҷаҳои
аҷоибе, ки тавассути ин паноҳгоҳи рӯҳонӣ ва
пайваستшавӣ бо рӯҳ ва бо Худо барои ақл, бадан ва рӯҳи
шумо ба даст оварда мешаванд, дар ҳайрат хоҳед монд.
Агар шумо ба хушбахтии ҳақиқӣ орзу кунед, бояд субҳи
барвақт ҳангоми бедор шудан ва инчунин пеш аз хоб
рафтан шабона худро дар уқёнуси оромии илоҳӣ ғарқ
.кунед

Донишмандони Ҳиндустон на танҳо як рӯзи танҳой,
балки зарурати мулоҳизаи оромро дар чор вақти
мушаххаси ҳар рӯз таъкид мекунанд. Субҳгоҳон, пеш аз
аз хоб хестан ва дидани касе, бояд аз оромӣ ва эҳсоси
сулҳ баҳра барад. Нисфирӯзӣ, пеш аз хӯроки нисфирӯзӣ
ақро ором кардан ва боз аз давраи оромӣ пеш аз
хӯроки шом лаззат бурдан лозим аст. Ниҳоят, пеш аз хоб
рафтан шабона, бояд бори дигар ба ҳолати оромӣ ворид
.шавад

Онҳое, ки дар танҳой ва дар тӯли ин чор вақти рӯз
хомӯширо бодикқат риоя мекунанд, бояд бо Худо
ҳамоҳангӣ эҳсос кунанд. Онҳое, ки наметавонанд ҳамаи
ин вақтҳоро риоя кунанд, бояд ҳадди аққал соатҳои субҳ
ва шомро бахшанд. Бо ин кор, ҳаёти онҳо ба сӯи беҳтар
тағйир меёбад ва онҳо хушбахтӣ эҳсос мекунанд;
.таҷриба беҳтарин далел аст

Агар шумо чекҳоро бе гузоштани маблағи кофӣ
барои пӯшонидани суратҳисоби бонкии худ менависед
ва имзо мекунед, пулатон тамом мешавад. Ҳамин чиз ба

хаёти шумо низ дахл дорад. Агар дар суратҳисоби хаёти
худ мунтазам пул нагузored, энергияи шумо тамом
мешавад, оромии шумо нопадид мешавад ва хушбахтии
шумо бухор мешавад. Хулоса, шумо дар ниҳоят аз
муфлисшавии эмотсионалӣ, рӯхӣ, ҷисмонӣ ва маънавӣ
азият мекашед. Аммо мулоҳизаи амиқи ҳаррӯза дар
.бораи Худо камбудихои рӯҳи шуморо ҷуброн мекунад
Ҷустуҷӯгари диндор ҳар рӯз мулоҳиза мекунад, бо
тамоми муҳаббат ва орзуҳои дилаш бо Худо муошират
мекунад ва аз Ӯ илтимос мекунад, ки Худо ошкор
кунад. Агар шумо ошиқи Худо бошед ва орзуи эҳсос
кардани ҳузури Ӯро дошта бошед, бояд ақл ва ҷисми
худо дар оромии Ӯ ғарқ кунед ва ҳаёт ба шумо
табассум хоҳад кард ва корҳои шумо аз бисёр ҷиҳат
беҳтар хоҳанд шуд. Шахси ором кам хато мекунад ва
дар ҷое муваффақ мешавад, ки ҳазорон нафар ноком
.мешаванд

Онҳое, ки дар бораи Худо фикр намекунанд ва ба Ӯ
аҳамият намедиханд, рӯҳафтода ва бадбахт мешаванд.
Онҳо асабонӣ мешаванд ва ба мошинҳои роҳгард табдил
.меёбанд

Офтоби ҳикмат ва сулҳ дар осмони оромӣ тулӯъ
хоҳад кард ва вучуди шуморо бо нурҳои шифобахши худ
фаро хоҳад гирифт, ба шарте ки шумо талоши рӯҳонӣ
.кунед ва дар дилатон мақоми аввалро ба Худо диҳед
Рӯзи андеша бояд инчунин рӯзи истироҳати рӯҳӣ ва
ҷисмонӣ ва парвариши оромии ботинӣ бошад. Ҳар гуна
фаъолият, ки хирад ва оромиро ба бор меорад, дар он
.рӯз амали муборак аст

Дар мавриди эҳтироми волидайн, китобҳои
муқаддас ба онҳо некӣ карданро тавсия додаанд:
«Падару модаратро эҳтиром кун» ва «Ба волидайн некӣ
.«кун

Падарон ва модарони инсонӣ бояд ҳамчун
намояндагони Худо, ки ба онҳо тӯҳфаи офариниши

инсониятро ато кардааст, эҳтиром карда шаванд. Модар
таҷассуми муҳаббати поки Худост, зеро модари
меҳрубон дар ҷое, ки каси дигар намебахшад,
мебахшад. Падар таҷассуми ҳикмат ва ҳимояи Худо
.барои фарзандонаш аст

Инсон набояд падар ва модари худро ғайр аз Худо
дӯст дорад, балки ҳамчун ифодаи он муҳаббат, ниғаҳбон
ва хирадманд, рӯҳи олии илоҳӣ падар ва модар
мешавад, то ба кӯдак кӯмак кунад, аз ин рӯ, бояд дар
.волидон эҳтиром карда шавад

Навиштаҳои Муқаддас инчунин моро аз куштан ба
хотири куштан огоҳ мекунанд, зеро дар ин сурат қотил
мешавад. Инсон набояд ҷони каси дигарро дар лаҳзаи
эҳсосоти шадид бигирад. Аммо, агар наздиконаш зери
хатар бошанд, бояд барои ҳифзи онҳое, ки Худо ба онҳо
супоридааст, мубориза барад, зеро дифоъ аз оила ва
.кишвари худ вазифаи муқаддас аст

Дар мавриди манъи зино, ҳадафи идеалии иттиҳоди
ҷинсӣ бояд тавлиди кӯдаконе бошад, ки ба сурати Худо
офарида шудаанд ва ифодаи муҳаббати поки ҳамсароне
бошанд, ки Худоро дар якдигар мебинанд. Онҳое, ки
танҳо дар сатҳи ҷисмонӣ зиндагӣ мекунанд, бе ягон
таваҷҷӯҳ ба муҳаббати ҳақиқӣ ё ҳадафи олии офарида
шудани хоҳиши ҷинсӣ, мувофиқи ин амр зино мекунанд.

Дар ин ҳолат, онҳо аз ҳайвоноте, ки хоҳишҳои ҷинсии
худро қонеъ мекунанд ва сипас роҳи худро пеш
.мегиранд, фарқе надоранд

Худо ин анғезаи эҷодиро дар мардон ва занон барои
ба дунё овардан ва изҳори муҳаббати ҳақиқии
мутақобила дар ҳаёти оилавӣ офаридааст ва онро
набояд сӯиистифода кард, балки онро ба як фаъолияти
.муқаддас ва дониш табдил дод

Агар шумо тавонед қудрати ҷинсиро дар вучуди худ
назорат ва тақсим кунед, шумо метавонед қобилиятҳои
бузурги зеҳниро барои навиштан, расмкашӣ ё ошкор

кардани истеъдодҳои пинҳон бо роҳҳои бешумори дигар
.инкишоф диҳед

Ва вақте ки шумо ниҳоят қодир ба назорат ва тағйир
додани фаъолияти эҷодӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ бошед, шумо
оромии бузург, муҳаббати бузург ва шодмонии
.афзояндаи рӯҳониро эҳсос хоҳед кард
Авлиёҳо ва пешвоёни рӯҳонӣ, ки фаъолияти ҷинсии
худро аз ҷиҳати рӯҳонӣ тағйир додаанд, бузургҷуссаҳои
ҳастанд, ки қодиранд дар ҷаҳон ва дар ҷустуҷӯи
эзотерикӣ барои ҳақиқат корнамоиҳои аҷиб ва
.хайратангезро анҷом диҳанд

Пас, истифодаи беҳтарини майли шахвонӣ баланд
бардоштани қудрати он, яъне равона кардани энергияи
он ба сӯи ҳадафи баландтар барои зоҳир кардани
ҳикмат, ғояҳои баланд ва идеалҳои маънавӣ мебошад.
Кас набояд аз андешаҳои шахвонӣ лаззат барад ё
чизеро, ки манъ аст, орзу кунад. Вақте ки ин гуна
худдорӣ ба даст меояд, шахс дар бораи алоқаи ҷинсӣ ва
.ҳадафи олии он назари дуруст хоҳад дошт
Асири масъалаҳои ҷинсӣ будан маънои аз даст
додани саломатӣ, худдорӣ ва оромии зеҳнӣ ва хулоса,
ҳамаи унсурҳои хушбахтие, ки инсон ба онҳо ниёз дорад,
.дорад

Китобҳои муқаддас инчунин моро ташвиқ мекунанд,
ки дуздӣ накунем. Агар як гурӯҳи ҳазорнафара аз
якдигар дуздӣ кунанд, ҳар кадоме 999 душман хоҳад
дошт. Аз ин рӯ, набояд ба ҳуқуқи дигарон поймол кард
ва замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ё ягон дороии
моддӣ ё маънавии онҳоро тасарруф кард. Агар шумо
хоҳиши гирифтани он чизеро, ки аз он шумо нест, эҳсос
накунед, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиши шумо
ба шумо хоҳад омад. Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо
мешавад, вақте ки шахс ба дигарон ҳасад мебарад.
Тухми хоҳишҳои бад бояд аз зеҳн решакан карда шавад.
Фидокории рӯҳонӣ роҳест, ки ин тавр аст. Пас, инсон

табиатан фаровониرو ҷалб мекунад ва баракатҳо аз манбаъҳое, ки медонанд ва манбаъҳое, ки намедонанд, ба онҳо ҷорӣ мешаванд. Ин як қонуни беҳатои илоҳӣ аст.

Дар мавриди дуздон ва одамони худҳо, онҳо тамоми умри худро ба пайгирии дороиҳои моддӣ сарф мекунанд, чашмонашон ҳамеша ба он чизе, ки дигарон доранд, нигоҳ мекунанд, ҳатто агар ганҷинаи худашон аз тилло .пур бошад

Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,
ҷаҳон хушбахтиро намедонад

Хушбахтӣ танҳо тавассути ҳамкориҳои маънавӣ ба даст меояд. Он замоне ба даст меояд, ки инсон ниёзҳои дигаронро мисли ниёзҳои ҳудаш эҳсос мекунад ва барои дигарон низ ҳамон тавре кор мекунад, ки онҳо барои .худашон кор мекунанд

Амри муҳими дигар ин аст, ки аз шаҳодати бардурӯғ худдорӣ кунед. Зарар расонидан ба касе бо таҳриф кардани ҳақиқат роҳи дигари ҳалалдор кардани ҳамоҳангии иҷтимоӣ аст. Агар касе хоҳад, ки бо ӯ хуб муносибат кунанд, бояд бо дигарон мувофиқан .муносибат кунанд

Ҳақиқат бояд ҳамеша гуфта шавад, аммо байни гуфтани ҳақиқат ва танҳо гуфтани далелҳо бояд фарқ гузошта шавад. Муаррифии шахс ҳамчун ланг ё кӯр зараровар ва бефоида аст; бояд ба эҳсосоти дигарон диққат дод ва аз шарманда кардани онҳо худдорӣ кард.

Ба ҳамин монанд, ошкор кардани ҳақиқате, ки метавонад ба касе бе мақсади нек хиёнат кунанд, низ нодуруст аст. Аз тарафи дигар, набояд дурӯғ гӯяд, то аз гуфтани ҳақиқат худдорӣ кард; баръакс, метавон дар баъзе ҳолатҳо хомӯш монд, то аз шарманда ё зарар .расонидан ба дигарон худдорӣ кард

Инсон бояд аз ҳасад, бемории харобиоваре, ки оромии рӯҳро меҳӯрад, эҳтиёт шавад. Ҳар қадар инсон ба чизҳои дигарон тамасхур кунанд, бадбахтӣ ва

бадбахтии ӯ ҳамон қадар бештар мешавад. Шахси
ҳасадхӯр зиндагии пур аз мушкилотро ба сар мебарад ва
ҳеҷ гоҳ таъми оромиро наметонад. Барои ӯ беҳтар аст,
ки ба худ эҳтиром гузорад, ба ҳудаш така кунад ва
.сарвати ботинии рӯҳониро ҷустуҷӯ кунад
Шаъну шараф ва арзиши ботинии инсон аз ҳар чизе,
ки онҳо меҷӯянд ё орзу мекунанд, ки соҳиби он бошанд,
хеле бузургтар аст. Худо дар ҳар як инсон ба тарзе
зоҳир мешавад, ки дар ягон инсон дигар зоҳир
намешавад. Чехраи онҳо ба ҳеҷ каси дигар монанд нест
ва рӯҳи онҳо ба ҳеҷ каси дигар монанд нест, зеро дар
доҳили онҳо бузургтарин ганҷи тамоми офариниш
.нуҳуфтааст ва ин бузургтарин ганҷи Худост

Мо дар гузашта банд нестем

Вақте ки инсон имони дуруст дошта бошад ва
мувофиқи он амал кунад, ӯ аз онҳое, ки имон надоранд
ва дар набарди зиндагӣ вазифаҳои худро иҷро
.намекунанд, хушбахттар аст

Имони солим ва амали солеҳ (ки бо ниятҳои нек ва
ниятҳои нек дастгирӣ мешавад) ҳамеша дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ вучуд дорад, мавҷуд аст ва дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ нест, гум мешаванд. Аз ин рӯ, мо метавонем
хулоса барорем, ки онҳо ду шартҳои муҳими хушбахтӣ
мебошанд, ки бе онҳо ба даст оварда намешаванд.
Касоне, ки хушбахтиро меҷӯянд, танҳо бояд ин ду
унсури асосиро дошта бошанд, ки санҷиши асосӣ ва
.судури онҳо мебошанд

Инсонҳо наметавонанд ҷузъҳои беҳири ҷаҳонро

назорат кунанд — бо хоҳиши худ — ва инчунин
наметавонанд онҳоро тағир диҳанд ё нест кунанд. Ин
ҷузъҳо бо сохтори ҳаёти инсон ба таври мураккаб
печиданд ва инсонҳо наметавонанд дар алоҳидагӣ аз
онҳо ғайриҷӯ кунанд. Аммо, онҳо метавонанд ақли
худро барои мутобиқ шудан ба ин ҷузъҳо назорат
.кунанд

Ба ӯ зарар нарасонед

Ачдодони мо аз мо хушбахттар буданд, на аз он сабаб, ки онҳо нисбат ба мо чизҳо ва лаззатҳои дунявии бештар доштанд, ё аз он сабаб, ки камтар бо мушкилоти зиндагӣ рӯбарӯ буданд, балки аз он сабаб, ки онҳо тавозуни равониرو доштанд, ки ба онҳо тасаллӣ, оромӣ, қаноатмандӣ ва ба таври мухтасар хушбахтӣ мебахшид
Онҳо барои хушбахтии худ ба шароити беруна така намекарданд ва инчунин ба шароити берунае, ки онҳоро аз он маҳрум мекард, дода нашуданд. Эҳсосоти роҳат, оромӣ, хушбахтӣ ва қаноатмандии онҳо табиӣ, муқаррарӣ, солим ва пойдор буданд. Мо низ бояд ин эҳсосотро парвариш диҳем, агар хоҳем, ки хушбахт ?бошем. Ва кӣ аз мо чунин намекунад
Тақдир натиҷаи гузаштаи иродаи озод ё озодии интиҳоб аст. Тавассути амалияҳои гузаштаи иродаи озод, мо ба худ сарнавишт ва тақдирро овардаем ва меорем. Аммо, мо ба гузашта баста нашудаем ва абадӣ бо оқибатҳои амалҳои худ маҳдуд нестем. Агар хоҳем ва кӯшиш кунем, ки роҳи худро ислоҳ кунем ва сифати ҳосили худро беҳтар созем, метавонем он чизеро, ки коштаем, бекор кунем ва он чизеро, ки навиштаем, нест кунем. Агар мо тухми амалҳоеро, ки оқибатҳои дарднок доранд, нест кунем ва ба ҷои онҳо тухмиҳоеро, ки ба табиати рӯҳ мувофиқтаранд, кишт кунем, бешубҳа меваҳои хушбахтиро аз он тухмиҳои хубе, ки дар хоки рӯҳ кошта шудаанд, мегирем. Мо бояд ҳоло, ҳозир ва на фардо, иродаи озодро истифода барем, агар хоҳем, ки ба хушбахтии бештар ноил шавем ё ранҷу азобро кам
.кунем

Аз ин рӯ, шароити хушбахтӣ дар дохили инсон аст ва ӯ бояд танҳо бо он муодилае, ки хато намекунад, ҷиддӣ муносибат кунад ва агар ӯ беҳтарин арзёбӣ ва муносибат бо онро анҷом диҳад, натиҷаҳо ба фоидаи ӯ

хоҳанд буд. Аммо шахсе, ки иродаи қавӣ дорад, бо Худо
.дар ҳамоҳангӣ аст

Энергияи мутамаркази ақл

Вақте ки шумо нури офтобро мутамарказ мекунед,
бо фокус кардани линзаи калонкунанда ба як нуқтаи
хурд, он гармӣ ба вуҷуд меорад ва ин гармӣ метавонад
чӯбро оташ занад, матоъ, коғаз ва ғайраро. Ба ҳамин
монанд, вақте ки шумо ақли худро бодикқат мутамарказ
мекунед, энергияи мутамаркази он барои сӯзондани
бадиҳо ва решаҳои шубҳа, ки сабаби ҳама гуна
.нокомиҳост, ва барои дурахшон кардани нури хирад

Вақте ки фикр бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва
манбаи ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг бошад, ӯ аз
ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои
муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузурги
Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд сабабҳои нави
.муваффақиятро дар ҳама соҳа эҷод кунанд
Худоё, кӯшишҳои нек ва хайрхоҳонаро бо
.муваффақият мушарраф гардон

Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз
амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайян
анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд. Азоби кунунии
онҳо аз афкор ва амалҳои, ки онҳо баён кардаанд,
сарчашма мегирад, ки дар ҳоки шуури онҳо реша
давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳои медиҳанд, ки
.хусусиятҳои ин афкор ва амалҳоро инъикос мекунанд

Вақте ки шумо ба офтоб дар масофаи миллионҳо
мил дар кайҳон нигоҳ мекунед, он ситораи бузург аз
Замин хеле хурдтар ба назар мерасад. Аммо диаметри
Замин тақрибан 7900 мил аст, дар ҳоле ки диаметри
Офтоб садҳо маротиба калонтар аст. Агар шумо сайёраи
моро Заминро мустақиман дар пеши Офтоб ҷойгир карда
тавонед, он дар муқоиса бо он ҳамчун як нуқтаи хурд ба
назар мерасад. Тасаввур кунед, ки фазои бузурги Офтоб

то он даме, ки массаи бузурги он тамоми осмони
кабудро фаро мегирад, васеъ мешавад. Осмоне, ки мо
мебинем, танҳо як пораи хурд, як заррае аз фазои
беохире аст, ки коинотро фаро мегирад. Ҳатто агар
Офтоб густариши худро то беохирӣ идома диҳад ҳам, он
ҳанӯз ҳам беохирро фаро гирифта наметавонист. Ин
иллюзияи кайҳонии хурдӣ ва маҳдудӣ қобилияти ақдро
барои дарки бузургии коинот, пайдоиш ва марзҳои он
.маҳдуд мекунад

Он ки ба андоза ва андозагириҳо тобеъ нест, ҳеҷ
худуде ва пайдоише надорад, Худост, ки дар ҳама ҷо
хузур дорад ва дар дуртарин нуқтаҳои кайҳон вучуд
дорад. Ў дар ситорагони дурдаст аст, ҳамон тавре ки
дар дохили шумо ва дар дохили ман аст ва Ў аз ҳар
фазое, ки ишғол мекунад, огоҳ аст, новобаста аз он ки
"хурд ё калон аст. Аз китоби "Ҳадафи ниҳонии инсон

Дуоҳо

Эй Парвардигор
Дастамро аз торикӣ ба рӯшноӣ бигир
Эй оромии кайҳонӣ
Ман овози туро дар ғурриши ҷӯйборҳо ва ҷарангоси
булбулон мешунавам
Дар нолаи бод, ғурриши мавҷҳо ва раъду барқи
ларзишҳо
Эй Худованди азиз
Ман Туро на бо сухан, балки бо орзуи қалбе, ки аз
.ишқи ту месӯзад, парастӣш мекунам
Бигзор ман фазои бузурги шуморо бубинам
Ҳузури доимии шумо дар паси ҳама чиз
Шояд ман дарк кунам, ки ман қисме аз вучуди
тағйирнопазири ту барои тамоми абадиёт ҳастам
Эй уқёнуси пур аз
Кошки дарёҳои печидаи орзуҳоям аз биёбонҳои
монеаҳо ва монеаҳо ҷорӣ мешуданд

Ниҳоят, бузургтарин нооромии шумо омехта
шудааст
Ба ман кӯмак кун, ки овози Туро бишнавам, эй
Худовандо
Садои кайҳонӣ, ки аз он ларзиши коинот мебаромад
Бигзор ҳузури Туро тавассути садои муборақ (Ом -
.Омин) дарк кунам
оҳанги муқаддас барои ҳамаи овозҳои муборақ
Ҳангоми гӯш кардани симфонияи вучуд, огоҳии
худро васеъ кунед
Бигзор ман худро мисли уқёнуси кайҳонӣ ҳис кунам
Ва ҳаракатҳои мавҷноки бадан дар синааш рақс
мекунанд
Бигзор садои муқаддастарин дар ман садо диҳад
Васеъ кардани огоҳии ман аз бадан ба коинот
Бигзор ман хушбахтии доимӣ ва ҳамаҷонибаро эҳсос
кунам
Таркиш аз баҳри нури пур аз об
Эй қудрати бепоён
Эй ҳикмати абадӣ
Ҷони маро бо ларзиши рӯҳонии худ пур кунед
Эй овози каломи мубораки кайҳонӣ
Хатогиҳои маро ислоҳ кунед
Ман бояд
Дастамро аз торикӣ ба рӯшноӣ бигир
Эй Парвардигор, ҳар вақте ки ман дар бораи Ту
фикр мекунам, дар ман селоби орзуҳои сӯзон пайдо
мешавад, эҳсосоти маро ба ларза меорад ва аз дилам ба
ҳар як ҳуҷайраи баданам ҷорӣ мешавад ва онро бо
.муҳаббати илоҳӣ пур мекунад
Орзуи бузургтарини ман ин аст, ки ба умқи вучуди
.шумо бирасам ва аз ҳузури шумо лаззат барам
Ва ногаҳон дари рӯҳ кушода мешавад ва ман аз
!дидани нури дурахшони шумо аз шодӣ фарқ мешавам

Гузашта барои аксари башарият номаълум аст, ба истиснои чанд нафари интихобшудаи равшанфикр. Бо вучуди ин, нодонии мо аз гузашта низ ба фоидаи мост, зеро агар мо ҳама чизеро, ки дар ин ҳаёт ва дар ҳаётҳои қаблӣ кардаем, медонистем, аз ҳаҷми зиёди амалҳои худ ба ҳайрат меафтем ва комилан ҳайрон мешудем. Дар ҳақиқат, иродаи мо ҳатто метавонад аз зарба фалаҷ шавад ва моро аз идомаи корҳоямон маҳрум созад ва моро гирифтори ноумедӣ гардонад. Ҳатто дар ин ҳаёти заминӣ, фаромӯшӣ неъматҳои Худои аз монеъ мешавад, ки хотираҳои гузашта, баҳусус хотираҳои талх ва дарднок, аз фарогирии афкор ва эҳсосоти мо ҳалалдор
.шаванд

Аммо хушбахтона, шарораи илоҳӣ дар дохили мо ҳамеша бо умед ва хоҳиши идомаи сафари беохирӣ зиндагӣ медурахшад. Мо бояд барои ин ду неъмат аз Худо шукр гӯем: фаромӯш кардани гузашта ва умед ба
.оянда

Мо набояд ба ҳулосае оем, ки сарнавишт монеаҳоро дар роҳи иродаи озод меғузорад. Аммо, мо бояд тамоми кӯшишро ба ҳарч диҳем, то ба таъсири манфии, ки аксари одамон ба сарнавишт ва тақдир нисбат медиҳанд, муқобилат кунем ва озодии интихобамонро мувофиқи эътиқоди ботинии худ амалӣ кунем, ба шарте ки ин эътиқодҳо бар пояи имони солим ва бар қонунҳои илоҳӣ асос ёфта бошанд, ки бе он инсон
.наметавонад хушбахтии ҳақиқиро бичашад

Вақте ки мо ба коре шурӯъ мекунем, набояд аз шароити номусоид тарсем, балки бояд то ҳадди имкон хушбин бошем ва бо итминони комил ба он ки ҳеҷ чиз наметавонад монеи амалӣ кардани иродаи мо ва амалӣ
.кардани озодии интихобамон гардад

Агар мо ба ҳадафи худ нарасем, эътирофи норавшан қобили қабул аст, ки монеаҳои худамон буданд, ки моро аз расидан ба он бозмедоштанд. Мо бояд барои расидан

ба ҳадафи худ сабр кунем ва кӯшишҳои худро дучанд кунем. Мо инчунин бояд ба ҳудамон тасдиқ кунем, ки новобаста аз он ки монеаҳо ва мушкилот то чӣ андоза қавӣ ва даҳшатнок бошанд ҳам, мо ҳанӯз ҳам қувваи кофӣ барои бартараф кардани онҳо ва бартараф кардани онҳо дорем. Ҳатто агар мо бо вучуди ҳама кӯшишҳои худ ноком шавем ҳам, ба ноумедӣ ва ноумедӣ ниёз нест, то он даме ки мо дарк кунем, ки иродаи инсон аз тақдир, ки аз ҳуди мост, қавитар аст. Аз ин рӯ, мо набояд кӯшишро бас кунем, новобаста аз он ки чӣ қадар ноком мешавем, зеро ҳамеша дарҳои боз ҳастанд. Мо танҳо бояд то он даме, ки муваффақият ба мо дода шавад, кӯшиш кунем ва кӯшишро такрор кунем. Худо ба мо кӯмак хоҳад кард, то он даме, ки мо ба Ё така кунем ва кӯшиш кунем. Ҳар кӣ роҳ равад, ба макони худ мерасад ва ҳар кӣ ба Худо таваккал кунад, ноумед .нахоҳад шуд

Вақте ки инсон чизеро орзу мекунад ва ин хоҳиш қавӣ ва ғаврӣ аст, ин хоҳиш ҳаргиз аз шуури ӯ берун намешавад, новобаста аз он ки ба қучо мераванд ва ба қучо мурочиат мекунанд ва новобаста аз он ки онҳо чӣ гуна машғулиятҳо ва нигарониҳо доранд. Тавассути фаъолияти доимӣ ва пайвастаи худ, ин хоҳиш дорои қатъият ва энергияи бузург аст. Ин пичирроси зеҳнӣ нисбат ба дуои механикӣ қавитар ва муассиртар аст, ки аз ҳаракат додани лабҳо берун намеравад. Ин корест, ки дӯстдорони Худо мекунанд; онҳо муҳаббати худро ба Худо беист пичиррос мезананд ва пичирроси онҳо дар тамоми фаъолиятҳои ҳаррӯзаи худ самимӣ ва ношунаво аст. Ин пичирроси самимӣ онҳоро парешон намекунад ва бо дигар вазифаҳои онҳо муҳолифат намекунад. Бо афзоиши хоҳиши онҳо ба Худо, муҳаббати онҳо ба Ё қавитар ва амиқтар мешавад, то он даме ки онҳо ҳузури Ёро ламс кунанд ва нури Ёро бо чашми рӯҳ бубинанд.

шодмони азимро бичашанд ва оромии беандозаро эҳсос
.кунанд

Худо ба мо дарсҳоеро мефиристад, ки дар зиндагӣ
ба мо лозиманд, то аз онҳо баҳра барем ва фаҳмиш ва
таҷриба ба даст орем. Ҳар кӣ аз ин дарсҳо канорагирӣ
мекунад, маҷбур мешавад, ки онҳоро омӯзад, новобаста
.аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст

Ҳар озмоиш дӯсти мост, агар аз он сабақ гирем ва
агар фурсатро аз даст диҳем ва онро бо шикоят, хафагӣ
ва довариҳои нодуруст нодуруст истифода барем, золим ва
.золим аст

Вақте ки мо фаҳмиши солим ва муносибати дуруст
ба зиндагӣ дорем, он зебо мегардад. Ва аз мушкилот
озод

ҳолатҳои равоӣ

Инсон наметавонад абадан дар мавҷи шодӣ
бимонад, ё зери обҳои ғарбатлоти ғам ғарқ шавад, ё
дар умқи дилгирӣ ғарқ шавад. Дар ин ҳаҳоне, ки бо
дугонагҳои муҳолиф тавсиф мешавад, одами оддӣ ба
пастиву баландиҳо дучор мешавад. Ё бо мавҷи шодӣ
баланд мешавад ва ба умқи бепарвоӣ ғӯтавар мешавад
ва мавҷҳои шадиди ғамгинӣ ўро ба ҳар тараф
мепартоянд. Ва ў кам аз ягон ҳолати дигари шуур огоҳ
аст. Иҷозат додан ба шароит барои ин тавр партофтани
андеша дар бораи он. Ин маънои таслим кардани иродаи
.худро ба сарнавишти пурғавго ва ноустуворо дорад
Он чизе ки барои зиндагии муваффақ ва пурмазмун
ба инсон лозим аст, тавозуни равоӣ аст
Инро танҳо бо тамаркуз ба ақл ва назорати қобилиятҳои
.равоӣ ба даст овардан мумкин аст

Ҳатто ғамҳои амиқтарин бо мурури замон шифо
меёбанд, аз ин рӯ, дар бораи ғам фикр кардан маъно
надорад. Дар ҳар рӯзи ҳаёти мо Ғаму андӯҳи тӯлонӣ
барои шахси наздики ғавтида на ба ў ва на ба мо кумак
мекунад ва дар асл ҳеҷ чизро тағйир намедихад.

Инкишоф додани комплекси пастӣ ё худҷазодиҳӣ.
Тамаркуз ба хатогиҳо ё нокомиҳои гузашта бефоида аст.
Он танҳо ҳаётро бадбахт мекунад ва қобилиятҳои
.зеҳниро маҳдуд мекунад

Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба чоҳи корҳои
дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати равонӣ аст, ки
аз роҳатӣ дур аст, зеро он ақло нигарон мекунад ва
.қобилиятҳои ниҳониро дар кӯраи бепарвой месӯзонад
Нокомӣ бояд аз решаҳояш решакан карда шавад ва
майдонҳои ҳаёт бояд бо ҷидду ҷаҳд ва азму ирода
шудгор карда шаванд ва бо тухми некӣ кошта шаванд,
.то бо ёрии Худо ҳосили фаровон ба даст оварда шавад
Оҳан дар ҷашни нуқра

Як бор маро ба ҷашни нуқраи солгарди як ҷуфт
даъват карданд, ки ба назар яке аз хушбахттарин
ҷуфтҳо менамуд, аммо ҳамин ки ба хонаи онҳо
даромадам, ҳис кардам, ки чизе нодуруст аст. Ман аз ду
донишҷӯям хоҳиш кардам, ки мушоҳида кунанд, ки онҳо
дар давоми шом бо ҳамдигар чӣ гуна муносибат
мекунанд ва онҳо баъдтар ба ман гуфтанд: "Зану
шавҳар дар пеши назари дигарон ба якдигар табассум
мекунанд ва бо суханони ширинтарин ба монанди "Бале,
азизам" ва "Албатта, ишқи ман" ва дигар ибораҳои
дӯстона ба якдигар муроҷиат мекунанд. Аммо ҳамин ки
онҳо фикр мекунанд, ки танҳо ҳастанд, онҳо ҷанҷол
мекунанд ва ба якдигар суханони дарднок
".мефиристанд

Ман бо онҳо сӯҳбат кардам ва гуфтам: Шумо маро ба
зиёфати худ даъват кардед, аммо фазо муташанниҷ аст
ва ман ҳис мекунам, ки дар ин хона ихтилофи зиёд вучуд
дорад ва ба назарам, ки дар ин ҷашни нуқрагин оҳани
.зиёд вучуд дорад

Дар аввал онҳо ҳафа шуданд, аммо баъдтар иқрор
шуданд, ки ман ҳақ будам ва узр пурсиданд. Вай идома
«?дод: «Аз баҳсу мунозираҳои пайваста чӣ фоида мегири

Чунин ба назар мерасад, ки шумо якҷоя зиндагӣ
мекунад, то обрӯи худро ҳамчун як ҷуфти комил нигоҳ
доред, аммо шумо бояд бо якдигар чунин бошед ва
барои хушбахтӣ ва оромии хоҳири худ дар сулҳу
.осоиштагӣ зиндагӣ кунед
Ғизои магнитӣ

Вақте ки одамон дар бораи хӯрок ё ғизо сухан
мегӯянд, онҳо одатан ғизои ҷисмониро дар назар
доранд, ки барои нигоҳ доштани бадан истеъмоли карда
мешавад. Аммо, намудҳои дигари ғизо вуҷуд доранд, ки
аз ғизои ҷисмонӣ камтар муҳим нестанд ва аксар вақт
ҳатто муҳимтаранд, ба монанди ғизои зеҳнӣ ё маънавӣ.
Фаъолияти зеҳнӣ ё тамаркузи ақл, хирад ва фаҳмиши
.маънавӣ

Ғизои ҷисмонӣ ҳуҷайраҳои баданро нигоҳ медорад,
дар ҳоле ки ғизои зеҳнӣ ақло ба ғояҳои солим пур
мекунад ва ғизои хирад рӯҳро эҳё мекунад ва
.қобилиятҳои онро инкишоф медиҳад
Ғизои зеҳнӣ одатан аз ақидаҳои иборат аст, ки
инсон фикр мекунад ва онҳоро, ки аз дигарон
.таваҷҷути тамос ва муошират бо онҳо мегирад
Одамоне, ки дорои темпераменти ором ва хислатҳои
нек ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки
.онҳоро ҷолиб ва солим гардонанд

Муайян кардани он ки оё шахс ғизои зеҳнии худро
аз муҳити ором ё ноором мегирад, душвор нест.
Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ ҳама аз муошират бо
одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва хоҳ хешовандон,
бармеоянд. Ин боиси фикрҳои изтиробовар ва рӯҳияи
бад мегардад

Бадан энергия ва қувватро аз хӯрокҳои ҷисмонӣ
мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ ҳам бадан ва
ҳам ақло ба зарядҳои энергия таъмин мекунанд, ки
нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва моеъ ба осонӣ ҳазм

мешаванд ва онҳоро ба осонӣ ба энергияи зинда табдил
.додан мумкин нест

Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва заъфро ба
хирад, заъф ва нотавониرو ба саломатӣ ва нерӯ табдил
диҳед ва бо итминон ва ҷасуруна - ҳатто танҳо - дар
масирҳои зиндагӣ қадам занед ва шодмонии ботиниро
аз доштани вичдони зинда ва ҳушёр ва имони устувор ба
адолати Худо ва пирӯзии ҳақ бар нодуруст ва ҳақиқат
.бар иллюзия эҳсос кунед

Ва вақте ки шумо ҳар рӯз кӯшиш мекунед, ки
андешаҳои худро ба сӯи сатҳҳои баландтар ва
мукамалтар раҳо кунед ва дили пурмеҳру миннатдор
ва ниятҳои нек нисбат ба дигарон дошта бошед, ғизои
зеҳнии шумо ҷозибанок хоҳад буд ва шумо ҳама чизҳои
зебо ва муфидро аз ашё, одамон ва шароит, ки барои
идомаи сафар ба сӯи соҳилҳои амният ва оромӣ
.заруранд, ба худ ҷалб хоҳед кард

Вақте ки шумо барои ба даст овардани он чизе, ки
ба шумо лозим аст, саъй мекунед ва ба он чизе, ки Худо
медихад, қаноатманд бошед, шумо аз ҷиҳати рӯҳӣ
бойтар ва қаноатмандтар аз онҳое хоҳед буд, ки ба молу
мулки дунё дода шудаанд ва ба лаззатҳои зудгузари он
.чашм дӯхтаанд

Вақте ки инсон Худоро меҷӯяд, ки ягона дӯсти
ҳақиқӣ аст, берун аз ҳама дӯстон, имкон пайдо мекунад,
ки дӯстии ҳақиқиро дар ҳама муносибатҳои инсонӣ:
.оилавӣ, бародарӣ, издивоҷӣ ва маънавӣ барқарор кунад
Дӯстӣ унсури муҳим дар муносибатҳои издивоҷӣ аст
ва афзалият бояд ба наздикии зеҳнӣ ва эмотсионалӣ,
эҳсоси ҷалби ахлоқӣ ва муҳаббат ва дӯстии самимӣ дода
.шавад

Онҳое, ки наметавонанд байни ишқи ҳақиқӣ ва
ҷаззоби шахвонӣ фарқ гузоранд, борҳо ноумед
мешаванд

Вақте ки издивоҷ бар пояи орзуҳои баланд ва
эҳтироми мутақобила бунёд меёбад, он ба иттиҳоди
хушбахтона ва муваффақ байни ду рӯҳи меҳрубон
табдил меёбад ва онҳо барои сабук кардани бори
зиндагӣ барои якдигар ва бартараф кардани ташвишҳои
зиндагӣ тавассути ҳамдигарӣ ва фаҳмиши мутақобила ва
.дӯстона ҳамкорӣ меkunанд

Ҳеҷ кас наметавонад маро идора кунад ё иродаи
маро аз худ дур кунад, агар ман ба андеша ва амалҳои
.дигарон иҷозат надиҳам, ки ба ман таъсир расонанд
Худовандо, ман дарк мекунам, ки дар пеши назарам
имконияти бепоён вучуд дорад, то қобилиятҳои худро
омӯзам ва потенциали маънавии худро кашф кунам, ман
пайвандҳои моддиро бо орзуҳои баландтар иваз хоҳам
кард. Ва ман дарк хоҳам кард, ки рӯҳи вафодор ҳамеша
бо ман аст

Имрӯз ман андешаҳоямро бо миқдори зиёди
оптимизм пур мекунам, худро аз таҷрибаҳои нохуш дур
мегирам ва кореро, ки бадан, ақл ва рӯҳро парвариш
медихад, бо тарзи мутавозин ва пайваста амалӣ
.мекунам

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вучуд дорад, аммо ман
бо ҳифзи ҳувиати маънавии худ худро барои ҳамеша
озод хоҳам кард. Ва вақте ки тӯфонҳои озмоишҳо ва
мусибатҳо бо ман рӯбарӯ мешаванд, ман дар киштии
рӯҳам аз баҳри ҳаёт ба сӯи соҳилҳои амн ва илоҳӣ шино
.хоҳам кард

Вақте ки ман кор мекунам ва эҷод мекунам, дар
хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути ман кор мекунад; Ё
Парвардигори коинот аст ва ман метавонам бо
.мулоҳизаи амиқ дар бораи Ё бо Ё пайваст шавам
Худоё, ман мефаҳмам, ки фикрҳоям вобаста ба он ки
кадом фикр дар ҳаётам қавитарин аст, ба ман ё нокомӣ
ё муваффақият меоранд. Аз ин рӯ, ман кӯшиш мекунам

дар хотир дорам, ки Ту ба ман дасти кӯмак дароз мекуни
.ва ин маро барои сабабҳои муваффақият омода мекунад
Вақте ки бало ва нохушиҳо ба сарам меоянд, рӯҳияи
худо боло мебардорам ва азми худо барои рафти онҳо
тақвият медиҳам. Дар муносибат ва муошират бо ҳама
самимият ва ростқавлиро риоя мекунам ва андешаҳои
муҳаббат ва орзуҳои некро ба забон меорам. Он гоҳ Худо
.маро бо қудрат ва ҳикмати худ дастгирӣ мекунад
Худовандо, ман ирода ва ақли худо барои анҷом
додани корҳои хурд истифода хоҳам бурд ва сипас ба
.сӯи дастовардҳои бузургтар ҳаракат хоҳам кард
Ҳатто агар ҳамаи орзуҳои моддӣ амалӣ шаванд ҳам,
онҳо танҳо хушбахтии нопурра меоранд ва ёфтани Худо
ягона хушбахтии ҳақиқӣ аст, ман обанборҳои бепоёни
шодмониро кашф хоҳам кард ва он ҳеҷ гоҳ дар боғҳои
рӯҳ ва чаманзорҳои ҳамешасабзи он ҷоришавӣ ва
.равоншавӣро қатъ намекунад

Мақолҳои тиллоӣ

Хушбахтӣ ҳаққи ман, мероси ман ва ганҷи пинҳони
илоҳии ман аст. Эй Парвардигор, маро ҳидоят кун, то
дар худ ганҷҳоеро пайдо кунам, ки аз орзуҳои подшоҳон
.болотаранд

* * *

Сокини илоҳии дилҳо дар шогирдонаш - аз раҳмат
ва дилсӯзии худ - чароғҳои дурахшони ҳикматро равшан
.мекунад, ки торикии нодонӣро пароканда мекунанд

* * *

Зиндагӣ як ҳаракати оқилона бо ритми муқаррарӣ
аст. Он худо дар ашӣи ғайризинда шакл медиҳад ё
шакли зинда ва ҳаракаткунанда мегирад. Зиндагӣ ҳама
.чизро фаро мегирад ва ҳама чизро фаро мегирад

* * *

Эй Ошиқи Бузургтарин, Ту ҳуди ҳаёт ҳастӣ, Ту ҳадаф
ва орзуи ман ҳастӣ, Маро дар боғи бихиштӣ гули
шукуфон ё дар гарданбанди ишқи дурахшони Худ

муҳраи дурахшон гардон, ё ба ман бузургтарин шарафро
.ато кун: хурдтарин ҷой дар дили Худ

* * *

Дар ҳар ҷое, ки дигарон кӯшишҳои маро дар анҷом
додани корҳои нек қадр кунанд, ман метавонам
беҳтарин хидматро пешниҳод кунам

* * *

Биёед бо риштаҳои абрешими хотираҳои ширин ва
,андешаҳои нозук қолини тиллоии орзухоро бофта

* * *

Ақли ҳолӣ [берун аз андешаҳои мусбат ва созанда]
.корхонаи мушкилот, изтироб, ноумедӣ ва ноумедӣ аст

Агар муҳаббати умумиҷаҳонӣ дар дили шумо маскан
гирад, он ба шумо хушбахтии пайдор ва навшударо
.меорад, ки ҳеҷ чизи дигар ба шумо дода наметавонад

Гулҳои ҳаёт, ки дар боғи вучуди заминӣ
мешукуфанд, бениҳоят зебо ва диданӣ ҳастанд, аммо
сарчашмаи зебӣ ва ҳикмате, ки дар ҷое вучуд дорад,
боз ҳам бузургтар ва шукӯҳмандтар аст, ки мо аз он
омадаем ва бори дигар ба он бармегардем ва бо ҳам
.омезиш хоҳем кард

Вақте ки шогирд субҳ аз хоб бедор мешавад, бо худ
тасдиқ мекунад: «Ман ҷисм нестам, ман рӯҳи ноаён
ҳастам... ман шодӣ ҳастам... ман нур ҳастам... ман хирад
ҳастам... ман муҳаббат ҳастам. Ва гарчанде ки ман дар
ин бадан зиндагӣ мекунам, рӯҳи ман намиранда аст ва
.«аз пӯсиш дастнорас аст

Ҳамон тавре ки қатраҳои шабнам ба гулҳо барои
шукуфӣ ва нашъунамои онҳо мусоидат мекунанд,

меҳрубонӣ дӯстиро ғизо медиҳад ва ба нашъунамои он
.мусоидат мекунад

* * *

Мавҷҳое ҳастанд, ки дар сатҳи уқёнус пайдо
мешаванд ва мавҷҳое ҳастанд, ки дар умқи он нопадид
мешаванд; дар ҳарду ҳолат, онҳо дар дохили уқёнус
ҳастанд ва бо он яксонанд. Ба ҳамин монанд, одамоне,
ки дар давраи "ҳаёт" дар сатҳи уқёнузи кайҳонӣ шино
мекунанд ё ҳангоми "марг" дар он нопадид мешаванд,
.баробар дар уқёнузи абадият қарор доранд

* * *

Инъикоси Моҳ дар оби ноором ба таври возеҳ дида
намешавад, аммо вақте ки сатҳи об ором мешавад,
инъикоси Моҳ комилан равшан мешавад. Ҳамин чиз дар
бораи ақл низ дуруст аст: вақте ки он ором аст, шумо
метавонед чеҳраи рӯҳи худро бо равшанӣ ва дақиқии
.комил бубинед

Эй Парвардигор, нурҳои офтоби ҳикмати Худо
фирист, то маро дар рӯзҳои хушбахтии муваффақиятам
роҳнамоӣ кунад ва нури моҳи пурраи раҳмати Худо
.ҳангоми роҳ рафтан дар шабҳои торики ғамгинӣ фирист

Мулоҳиза василаест, ки шумо бо ақли ҷаҳонӣ
пайваст мешавед ва вақте ки шумо бо ин огоҳии беохир
ҳамоҳанг мешавед, шумо метавонед тамоми асрори
.офаринишро бидонед

Хоҳиши наздик шудан ба Худо ва шинохтани Ӯ худ
аз худ пайдо намешавад, балки бояд парвариш карда
.шавад ва бе ин хоҳиш зиндагӣ арзише надорад

Ҳаёти заминӣ таваққуфи муваққатӣ аст ва вазифаи
аввалиндараҷаи башарият дарки ҳадаф ва ҳадафи ин

сафар аст. Ин ҳадаф шинохти Худост ва чизи дигаре
.буда наметавонад

Оромии шумо ганҷи бебаҳои шумост, пас ба касе
.иҷозат надихед, ки ин ганҷро аз шумо бигирад

* * *

Дар қалъаи фазилатҳо ва арзишҳои худ танҳо, амн
.ва эмин истоданро омӯzed

* * *

Ҳама чиз вуҷуд дорад, зеро Худо вуҷуд дорад ва
азбаски Ё вуҷуд дорад, шумо низ вуҷуд доред. Ба
шарофати вуҷуди Ё, шумо аз роҳат ва шодмонии зиндагӣ
баҳра мебаред. Аз ин рӯ, миннатдории шумо ба Худо
.бояд амиқ бошад

Китобҳои хуб метавонанд дӯстони хомӯш, боадаб ва
эҳтиром бошанд. Ин китобҳоро дар лаҳзаҳои душвори
худ тарк накунад, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ шуморо тарк
намеkunанд, бар хилофи дӯстони ҷисмонӣ, ки
.метавонанд шуморо тарк кунанд

Ҳар касе, ки саломатии хуб, зиндагии бароҳат ва
қобилияти бузурги ақлонӣ дорад, аммо хушбахтӣ
надорад, ҳанӯз дар зиндагӣ муваффақ нашудааст. Вақте
ки шумо метавонед самимона бигӯед: "Ман хушбахтам
ва ҳеҷ кас наметавонад хушбахтии маро бигирад", шумо
.дар дохили худ симои Худоро пайдо кардаед

Агар шумо хоҳед, ки дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ
кунед, ба оромӣ ва сулҳ таъкид кунед ва танҳо фикрҳои
пурмуҳаббат ва ниятҳои некро фиристед. Зиндагиеро, ки
бар пояи адолат ва парҳезгорӣ бунёд ёфтааст, ба сар
баред ва ҳамаи онҳое, ки ҳаёташон бо зиндагии шумо
.алоқаманд аст, аз будан бо шумо баҳра хоҳанд бурд

Агар шумо дӯсте надошта бошед, ё агар дӯстонатон
вақти шуморо беҳуда сарф кунанд, ё агар шумо бо онҳо
муросо накунад, пас бигзор китобҳо [ва маводҳо]-е, ки
дорои ҳикматанд, дӯстони шумо бошанд, зеро шумо
метавонед аз дарҳои саҳифаҳои онҳо ба ҷаҳони ғояҳои
.аҷиб ва ҷолиб ворид шавед

Ёфтани Худо маъноӣ ба даст овардани ҳама чизеро,
ки дил меҳаҳад, дорад ва рӯҳонӣ будан маъноӣ
кушодани дарҳо ба сӯи саломатӣ, хушбахтӣ ва
.муваффақиятро дорад

Дар дохили мо шарораи қудрати илоҳӣ нуҳуфтааст,
ки тамоми ҳаётро меофарад ва нигоҳ медорад ва
.мунтазири афрӯхтан аст

Хондан як фаъолияти хеле муфиди зеҳнӣ аст; он
ақлро машқ медиҳад ва онро чандир нигоҳ медорад. Як
ё ду соат хониш дар як рӯз ба ҳар кас дар тӯли чанд сол
пойгоҳи гуногуни дониш медиҳад, ба шарте ки ӯ
китобҳои арзишмандро интихоб кунад. Вақтро беҳуда
сарф накунад ва ба қобилиятҳои зеҳнии худ зарар
нарасонед, бо хондани романҳои арзон ё китобҳои
.бемаънӣ, ки ҳеҷ мақсад ё маъно надоранд

Онҳое, ки майлҳои иҷтимоӣ доранд, дар китобҳои
арзишманд нерӯи навро барои кӯмак ба инсоният
тавассути дарсҳое, ки дар китобҳое навишта шудаанд,
ки аз ҷониби мардон ва занони боистеъдод ва
.боистеъдод навишта шудаанд, пайдо хоҳанд кард

* * *

Хондан як фаъолияти хеле муфиди зеҳнӣ аст; он
ақлро машқ медиҳад ва онро чандир нигоҳ медорад. Як
ё ду соат хониш дар як рӯз ба ҳар кас дар тӯли чанд сол
пойгоҳи гуногуни дониш медиҳад, ба шарте ки ӯ

китобҳои арзишмандро интихоб кунад. Вақтро беҳуда
сарф накунад ва ба қобилиятҳои зеҳнии худ зарар
нарасонед, бо хондани романҳои арзон ё китобҳои
.бемаънӣ, ки ҳеҷ мақсад ё маъно надоранд

* * *

Худҳои ва ғурури бод аз байни бурда шаванд, зеро
онҳо монеаҳои бузургтарин дар роҳи дониши маънаӣ
.мебошанд

* * *

Бе эҳсоси Худо, ин ҷаҳон пур аз низоъ, зӯроварӣ ва
ноумедиҳои талх ба назар мерасад. Хушбахтӣ дар
.наздики будан ба Худо аст

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, дар дилҳои худ шодӣ
ва хушбахтии доимӣ доранд, зеро онҳо амният ва
оромии муборакро эҳсос мекунанд, тӯфонҳои хашм
наметавонанд онҳоро такон диҳанд ва тарс наметавонанд
.ба дилҳои онҳо ворид шаванд

* * *

Китобҳои хуб дӯстони беҳтарини шумо ҳастанд;
таваҷҷути онҳо шумо метавонед ақлҳои бузургро
бишнавед, ки бо шумо оҳиста сухан мегӯянд, шуморо
тасалли медиҳанд ва маслиҳатҳои беҳтаринро пешниҳод
мекунанд. Парвар накардани хоҳиши самимӣ барои
хондани китобҳои хуб маъноӣ аз даст додани мероси
.наслҳоро дорад

* * *

Бе кумаки илоҳӣ, одамон ногузир ба нокомӣ дучор
мешаванд, зеро қувват ва хиради лозим барои муваффақ
шудан дар набарди зиндагӣ аз манбаи беохир сарчашма
мегирад. Вақте ки инсон Худоро нодида мегирад, онҳо
риштаи наҷотро, ки ба ӯ кумак ва дастгирии заруриро
.барои муваффақият медиҳад, мебуранд
Чустуҷӯкунандагоне, ки дари имкониятҳои рӯҳониро
мекубанд, хоҳанд дид, ки дар барои онҳо боз аст, зеро

Худо ба онҳое, ки ба худ кӯмак мекунанд, кӯмак
.мекунад

Вақте ки шумо бо Худо дар ҳамоҳангӣ ҳастед,
.тамоми табиат бо шумо дар ҳамоҳангӣ аст
* * *

Ишқ мисли коғази регдор аст, ки ақро сайқал
.медиҳад ва ноҳамвориро аз хислат тоза мекунад
* * *

Вақте ки шумо ногаҳон Худоро дар ҳама ҷо пайдо
мекунад ва вақте ки Ё назди шумо меояд, ба шумо илҳом
мебахшад ва шуморо роҳнамоӣ мекунад, достони ишқи
.илоҳӣ оғоз шудааст
* * *

Бигзор муҳаббат дар дилҳо нур резад ва ба дигарон
нурҳои шифобахш фиристад
* * *

Дар синни ҷавонӣ ва қавӣ буданатон Худоро
бишносед, зеро дар пирӣ ва беморӣ шумо дигар
наметавонед Ёро ҷустуҷӯ кунед. Дар синне, ки одамон
маънои воқеии ҳаётро дарк мекунанд, бадан заиф
мешавад ва онҳо боқимондаи умри худро ба ҷои
ҷустуҷӯи ҳақиқат, ба қувваҳои заифи ҷисмонии худ
.машғул мешаванд
* * *

Ман аз ҳар як халқ беҳтаринро мегирам ва
хислатҳои хуби ҳамаи миллатҳоро қадр мекунам, бе он
.ки ба камбудихояшон диққат диҳам
* * *

Ҳамон тавре ки мо ба арзиши ғизоии хӯроки
ҳаррӯзаи худ аҳамият медиҳем, мо бояд ба маводи
ғизоии равоние, ки ҳар рӯз ба ақли худ медиҳем, низ
.диққат диҳем
* * *

Суханони меҳрубонӣ як доруи аҷибест барои бисёр
бемориҳо мебошанд, ки дорои қувваи пурқудрат, қариб

ҷодугарӣ ва магнитӣ мебошанд, ки ба сухангӯи худ
баракат ва шукуфоии фаровон меорад. Касоне, ки
суханони оромбахш ва нармаи истифода мебаранд,
ҷараёни нозукеро эҳсос мекунанд, ки бефосила аз онҳо
мегузаранд ва онҳо пур аз эҳсоси амиқ ва оромӣ
мебошанд. Ин аз он сабаб аст, ки ин ҷараён бо манбаи
болоии худ, ҷараёни доимие, ки ба ҷонҳо дар ҳамоҳангӣ
бо он манбаъ мерасад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки
хушбахтиро ба онҳое, ки ба сулҳ орзу мекунанд, интиқол
.диҳанд
* * *

Чӣ қадар суханони нек аз дил андӯхҳои зиёдеро аз
байн бурданд ва чӣ қадар овозҳои хирадманд роҳҳои
!торикро бо ҷароғҳои шодӣ ва оромӣ равшан карданд
* * *

Мо дар ҳар таҷрибае, ки аз сар мегузаронем, рушд
мекунем, ба шарте ки дарк кунем, ки метавонем аз онҳо
дарсҳои арзишманд гирем. Ҳар як дард ва ранҷу азоби
мо маъно ва мақсад дорад. Бо вучуди саҳтии ин
таҷрибаҳо, онҳо мисли оташе ҳастанд, ки маъдани
оҳанро об мекунад ва онро ба пӯлоди зебо, мустаҳкам ва
.бисёрфункционалӣ табдил медиҳад
* * *

Ҳама дастовардҳои назарраси ҳаёти ман тавассути
қудрати ақли ҳамоҳанг бо Худо ба даст оварда шудаанд.
Вақте ки генератори илоҳӣ кор мекунад, ҳама чизеро, ки
ман меҳоҳам, бидуни истисно амалӣ мешавад, аввал
ҳамчун як тарҳи ноаён ва эфирӣ шакл мегирад ва сипас
бо қувваи муқобилатнопазир дар воқеият зоҳир
.мешавад
* * *

Вақте ки ақл аз умқи рӯҳи орзуманд ба Худо
пичирроси самимӣ ва пурҷӯшу хурӯш мекунад, даъвати
рӯҳ ба қалби ҷаҳон таъсир мерасонад ва посух меояд ва
бо худ шодмонии бузурге меорад. Ин пичирроси зеҳнӣ

иродаро то он даме ки қувваи заруриро барои расидан
.ба ҳадафи дилхоҳ ба даст орад, парвариш медиҳад

* * *

Вақте ки ақл ва иродаи инсон бо Худо ҳамоҳанг аст,
онҳо бо қудрати бепоён пур мешаванд, аз ин рӯ, танҳо
фикр кардан дар бораи чизе барои ноил шудан ба он
кофӣ аст, зеро қонуни илоҳӣ ба манфиати онҳое кор
.мекунад, ки бо иродаи олий ҳамоҳанг ҳастанд

* * *

Новобаста аз он ки нигарониҳои мо чӣ гунаанд, Худо
бояд дар ҳаёти мо ҷои аввалро ишғол кунад. Яке аз
муҳимтарин унсурҳои рушди рӯҳонӣ ин пичирроси
самимии пайваста ба Худо аст, ки дар он шумо шахсан
тағйироти мусбати аҷибро эҳсос хоҳед кард, ки шуморо
.хеле таассурот мебахшад

* * *

Инсон набояд тамоми қобилиятҳои зеҳниро, ки
Худо ба ӯ додааст, барои ҷустуҷӯи чизҳои зудгузар сарф
кунад, вагарна худро дар лабиринтҳои моддият гум
мекунад ва барои худ маҳдудиятҳо ва маҳдудиятҳоеро
эҷод мекунад, ки ба ӯ лозим нестанд. Баръакс, бояд
қудрати зеҳнии худро барои ба даст овардани ниёзҳои
зиндагӣ истифода барад ва барои рушди қобилиятҳои
маънавии худ барои фарқ кардани дуруст ва нодуруст
.ва зараровар ва судманд саъй кунад

* * *

Ҳақиқат фаротар аз ақидаҳо ва назарияҳост ва
бисёре аз онҳое, ки ин равишро қабул мекунанд, ба
.хулосаҳои субъективии худ часпида мешаванд

* * *

Эй Парвардигор, дарвозаҳои оромиро боз кун ва
паноҳгоҳи андешаҳои рӯҳонии маро аз ҳамлаҳои
пичирроси бад нигоҳ дор Ва бигзор гулҳои орзуҳоям дар
боғи дилам шукуфон шаванд, дар ҳоле ки ман интизори
.субҳи омадани Ту ҳастам

* * *

Дониши назариявӣ қодир ба ба даст овардани *
дониши илоҳӣ нест ва тавсия дода мешавад, ки вақти
қиматбаҳои худро ба назарияҳое, ки дар асл татбиқ
карда намешаванд, беҳуда сарф накунад, вагарна инсон
худро дар миёни ҷангалҳои зичи зеҳнӣ мебинад ва
.наметавонад аз доираи назарияҳо берун равад

* * *

Хушбахтӣ самараи пирӯзии равонӣ бар шароити
.ноустувори зиндагӣ аст

* * *

Касе, ки Худо ӯро мешиносад, шояд барои ҷаҳон
номаълум бошад

* * *

Агар шахс худро бо дониши назариявӣ [бе санҷиши
воқеӣ] барномарезӣ кунад, ӯ мисли дастгоҳи сабти
сайёре мешавад, ки мақолҳоро такрор мекунад ва
ибораҳои баландро садо медиҳад ва дигарон ӯро олими
донишманд меҳисобанд, аммо чунин дониш бо дарки
мустақими ҳақиқат тақвият намеёбад ва бо
.дастовардҳои рӯҳонӣ ҳамқадам намешавад

* * *

Мушкилот дар ҷаҳон боқӣ хоҳанд монд, пас барои
роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба кучо муроҷиат кардан мумкин
аст? Андешаҳои инсон, ки таҳти таъсири одатҳо,
таассубҳо, таассубҳо ва мутаассибонӣ қарор доранд,
бефоидаанд ва таъсири муҳити зист, оила, кишвар ё
ҷаҳони ӯ қодир ба роҳнамоии ҳақиқӣ нестанд. Аз ин рӯ,
инсон бояд ба Худо рӯ оварад ва ба овози ором ва ороме,
ки аз умқи рӯҳ мебарояд, овозе, ки бо ҳақиқат ҳамоҳанг
.аст, гӯш диҳад

* * *

Дилҳои худро ба фурӯрезии илоҳӣ кушоед, то ки он
аз шумо ҷорӣ шавад ва ҳаёти шуморо бо баракатҳои
.рӯҳонӣ ва некӣ пур кунад

* * *

Новобаста аз он ки шумо чӣ кор мекунед ва чӣ
дастовардхоеро ба даст оварда метавонед, ҳамеша дар
хотир доред, ки Худо манбаест, ки ба шумо тамоми
қувватеро, ки барои кор кардан ва ноил шудан ба он
.лозим аст, медиҳад

* * *

Худоё, бигзор ман Туро дар фақр ва дар шукуфой,*
дар беморӣ ва дар саломатӣ, дар нодонӣ ва дар хирад ба
ёд орам ва нури мубораки Туро, ки дар лаҳза ба ман
.саломатӣ ва шифо мебахшад, бубинам

* * *

Дар танҳоии андешаҳоям, орзуи шунидани овози
мубораки туро дорам. Овозҳои саҳт ва заминии
пинҳоншударо, ки дар печидагиҳои хотирам пинҳон
шудаанд, аз ман дур кун. Меҳоҳам овози ором ва оҳанги
.туро то абад дар оромии рӯҳам бишнавам

* * *

Зиндагӣ дар торикии пӯшида аст ва мо бояд
бигзорем, ки нури Худо ҷароғи роҳнамои мо бошад,
вақте ки мо дар роҳҳои торики он қадам мезанем. Ё моҳи
пурра дар шабҳои нодонӣ ва торикии, офтоби равшанӣ
дар соатҳои бедорӣ, ҷароғи роҳнамоӣ ва Ситораи
Шимолӣ барои онҳое аст, ки дар баҳрҳои вучуди заминӣ
.ва гузаранда мегузаранд

* * *

Замони он расидааст, ки башарият аз хоби
фаромӯшӣ бедор шавад. Эй Парвардигор, аз ту хоҳиш
мекунем, ки шуури моро аз умқи ғафлат ва тафаккури
танг ва маҳдуд ба уфуқҳои сулҳ, нур, муҳаббат ва
.шафқати инсонии умумӣ баланд бардорӣ

* * *

Дар ниҳоят корҳо беҳтар хоҳанд шуд, зеро қудратҳо
ва мӯъҷизаҳои Худо дар паси зиддиятҳои ҳаёти инсон
пинҳон шудаанд ва ҳар касе, ки ба ногузирии вазъият

боварӣ надорад ва бо ақл ва имони худ кӯшиш мекунад,
ки ба он чизе, ки дар паси парда аст, ворид шавад, дар
.барои ӯ боз хоҳад шуд

* * *

Имон ҳеҷ гоҳ маънои бепарвой ё муносибати
оқилона бо вазъиятро надорад. Баръакс, новобаста аз он
ки чӣ рӯй медиҳад, инсон бояд ба худ итминон диҳад, ки
агар бо тамоми дил, ҷони худ ва эҳсосоташ ба ӯ рӯй
оварад, танҳо Худо метавонад ӯро дар шароити душвор
.ва душвор дастгирӣ кунад

* * *

Агар ҳиссиёти мо метавонист тамоми ҳақиқатро ба
мо расонад, мо Заминро ҳамчун дарёҳои электронҳо ва
ҳар як зарра хокро ҳамчун тӯдаи ғалтаки нур мебинем.

Касоне, ки аз олами моддӣ ба сӯи маънавӣ ворид
мешаванд, табиати иллюзияро мефаҳманд ва моҳияти
.ҳақиқатро медонанд

* * *

Новобаста аз он ки дар ҷангали Африқо, дар
майдони ҷанг, аз беморӣ ё фақр азоб мекашад, бояд
худро бовар кунонад, ки дасти Худо аз ҳар хатар
қавитар аст ва қодир аст касонero, ки ба ӯ паноҳ
мебаранд, муҳофизат кунанд. Ҳеҷ роҳи муассири
муҳофизат вуҷуд надорад. Албатта, дар муносибат бо
рӯйдодҳо бояд аз ақл истифода кард ва ҳамзамон ба
.ёрии илоҳӣ эътимоди комил дошт

* * *

Муҳаббате, ки дар қалби ҳамаи махлуқот ҷойгир аст
— муҳаббати ҳамаи модарон, падарон, дӯстон ва
.наздикон — аз муҳаббати илоҳӣ сарчашма мегирад

* * *

Байни вазифаҳои асосӣ ва хурд бояд фарқ гузошта
шавад ва муҳимтарин вазифа нисбат ба вазифаҳои оддӣ
афзалият дода шавад. Ғайр аз ин, ҳеҷ вазифа набояд бо
вазифаи дигар муҳолифат кунанд. Навиштаҳои Муқаддас

ба мо мегӯянд, ки вақте як вазифа бо вазифаи дигар
муҳолифат мекунад, ин далели он аст, ки он вазифаи
.воқеӣ нест

* * *

Ҳангоме ки нурҳои ҳаётии офтоб паҳн мешаванд,
ман нурҳои умедро ба дилҳои камбағалон ва
партофташудагон [онҳое, ки ҷомеа онҳоро тарк
кардааст] мепошам ва дар дилҳои онҳое, ки худро ноком
.меҳисобанд, азму иродаи навро ҷори мекунам

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Ҳеҷ касро аз доираи муҳаббати худ дур нақун,»
ҳамаро дар қалби худ нигоҳ дор ва онҳо туро дар қалби
.«худ нигоҳ хоҳанд дошт

* * *

Худовандо, ба ман кумак кун, то ҳамеша аз иродаи
худ барои анҷом додани корҳои судманд ва хайр
.истифода барам

Ба ман кӯмак кунед, ки ба иродаи Ту мувофиқат
кунам, то ки ҳамаи фикрҳоям ба мақсадҳои Ту ҷавобгӯ
.бошанд ва бо иродаи Ту ҳамоҳанг бошанд
ӯ ба ман кӯмак кард, ки қудрати пинҳон ва мубораки
даруни худро бедор кунам, то ки ман ҳама мушкilot ва
.озмоишҳоро паси сар кунам

* * *

Ба он шахсияти рӯҳонии далеру хоксор бедор шавед
- шахсияте, ки қуввати шерҳоро бо нармаии кабудтарон
муттаҳид мекунад

* * *

Ман ба танқиди талху бардурӯғ ва ситоишу
хушомадгӯии пурдабада парвоя надорам. Ягона орзуи
ман ин аст, ки иродаи Туро иҷро кунам, эй Худованд ва
.ба лутфи Ту ноил шавам

* * *

Шумо наметавонед тасаввур кунед, ки шодмони
беандозае, ки ҳангоми эҳсос кардани ҳузури илоҳӣ
шуморо пур мекунад. Он гоҳ ҷони шумо аз муҳаббати
бепоёни Худо маст хоҳад шуд. Ин муҳаббате аст, ки
миллионҳо маротиба аз ҳар муҳаббати инсонӣ бузургтар
аст — муҳаббате, ки ҳамаи хоҳишҳои шуморо қонеъ
мекунад ва дили шуморо бо шодӣ ва қаноатмандӣ пур
.мекунад

* * *

Тавассути тамаркузи ботинӣ, шумо метавонед
мустақиман дар дохили худ ва атрофи худ хушбахтии
рӯҳониро эҳсос кунед. Агар шумо ин огоҳиро парвариш
диҳед, шахсияти шумо ба таври ҳамоҳанг рушд хоҳад
кард ва шумо барои одамон ва дигар мавҷудот ҷозибаи
.ҷолиб пайдо хоҳед кард

* * *

Эй Ҳомии Бузург, бароям парвое надорад, ки агар
ҳама чизро ба хотири тақдирам, ки худам сохтаам, аз
даст диҳам, аммо аз ту, ягона паноҳгоҳам, хоҳиш
мекунам, ки шамъи муҳаббатамро ба ту аз боди ғафлат
.ва фаромӯшӣ ҳифз кунӣ

* * *

Биёед аз оби софу тароватбахши сулҳ, ки аз
чашмаҳои шароити мусоид ҷорӣ мешавад ва бо азми
қатъии мо барои фикр кардан ба мусбат ва нигоҳи
.некбинона тақвият меёбад, то сер шавем

* * *

Вичдон як ҳисси фаҳмо аст, ки табиат ва ангезаҳои
аслии инсонро ошкор мекунад. Вақте ки вичдони шумо
пок аст ва шумо медонед, ки кори дурустро мекунад,
шумо аз ҳеҷ чиз наметарсед. Вичдони пок шаҳодати
рафтори хуб аз ҷониби Худост. Дар додгоҳи вичдон
сафед шудан маънои доштани хушбахтӣ ва гирифтани
.баракатҳои Худоро дорад

* * *

Кӯшиш кунед, ки корҳоеро анҷом диҳед, ки аксари
одамон анҷом намедиҳанд ва ба онҳое, ки дигарон
.онҳоро нодида мегиранд, муҳаббат ва оромӣ бахшед

* * *

:Муаллим Парамаханса ба яке аз шогирдонаш гуфт
Агар шумо вақтро барои парвариши ақл сарф»
накунед, ҳеҷ миқдори шукуфоии моддӣ шуморо қонеъ
намекунад. Ин парвариш шиканҷа нест, балки омӯзиши
шуур барои ғизо додани афкор ва амалҳое аст, ки ба
.«хушбахтӣ оварда мерасонанд

Хушбахтии шумо муваффақияти шумост, пас
нагузored, ки касе онро аз шумо дуздад. Худро аз онҳое,
ки меҳоҳанд шуморо ҳалалдор кунанд, муҳофизат кунед.
Вақте ки ман писар будам, вақте ки баъзе одамон дар
бораи ман овозаҳои бардурӯғ паҳн мекунанд, сабри
худо аз даст меодам. Баъдтар фаҳмидам, ки оромии
рӯҳии ман аз тасдиқ ё таҳсин кардани одамон муҳимтар
.аст

* * *

Кошки шумо достони ишқи илоҳиро медонистед, ки
баъзе аз мӯъминон бо Худо аз сар мегузаронанд! Ҳеҷ
таҷрибаи дигаре дар зиндагӣ бо ин шодӣ муқоиса карда
наметавонад. Ман як авлиёро медонистам, ки пайваста
дар муҳаббати Худо ғарқ мешуд ва чехрааш аз
муҳаббати муқаддас медурахшид. Чашми Худо ҳамеша
ба онҳое аст, ки Ёро дӯст медоранд ва Ё ҳеҷ гоҳ онҳоро
.як лаҳза ҳам тарк намекунад

* * *

Кам касоне ҳастанд, ки ба рушди қудратҳои зеҳнӣ
.ва маънавии худ таваҷҷӯҳ доранд

* * *

Нагузored, ки ба қари таъхир ғарқ шавед. Аз хоби
ғариби воқеияти муқаррарии дилгиркунанда бархезед

ва ба сӯи уфуқҳои ҳаёти покизае равона шавед, ки дар
.он дастовардҳо, шодӣ ва сулҳ ҳукмфармоист

* * *

Дар дохили шумо потенциали бузурге пинҳон аст, ки
интизори сармоягузори аст ва шумо ягона шахсе ҳастед,
.ки қодир ба ғаъолсозӣ ва баҳрабардори аз он ҳастед

* * *

Раҳой аз амри одатҳои бад ва хоҳишҳои носолим
хушбахтии хеле бештар аз муваффақияти моддӣ
меорад. Дар муваффақияти зеҳнӣ некӯаҳволии равонӣ
нуҳуфтааст, ки шароити беруна онро гирифта
наметавонанд. Шумо метавонед тамоми вақти худро
барои ҷамъоварии сарват сарф кунед, аммо ин сарват ба
шумо оромӣ ва амнияти пайдореро, ки меҷӯед,
намедихад. Баръакс, он ба шумо бадбахтии бештар
меорад, зеро хушбахтӣ ва оромии ҳақиқӣ дар ақл, на дар
.дориҳои моддӣ, зиндагӣ мекунад

Вақте ки шумо дар ҳуди воқеии худ мустаҳкам
мешавед, шумо ҳар як корро анҷом медиҳед ва аз ҳама
.чизҳои хуб бо шодмонии илоҳӣ лаззат мебаред

* * *

Нагузored, ки заъф ба зеҳни шумо ворид шавад ва
ҳангоми муошират бо одамоне, ки андешаҳои манфӣ ва
назари ноумедӣ доранд, эҳтиёткор бошед, то ки
андешаҳои заифи онҳо ба зеҳни шумо ворид нашаванд,
магар ин ки зеҳни шумо ба дараҷае қувват нарасад, ки
андешаҳои дигарон онро заиф карда натавонанд, балки
баръакс, он қодир аст андешаҳои дигаронро тақвият
.диҳад ва эътимоди худро ба худ афзоиш диҳад

* * *

Худо аввал меояд ва мо набояд рӯзи худро бе фикр
кардан дар бораи Ё оғоз ё анҷом диҳем. Мо бояд дар
хотир дошта бошем, ки бе қувват ва нерӯе, ки аз Худо
мегирием, мо наметавонистем ба ҳеҷ коре ноил шавем. Аз
.ин рӯ, бузургтарин вазифаи мо дар назди Ёст

* * *

Роҳе барои арзёбӣ ва доварӣ кардани расму оинҳо
вучуд дорад. Дар аввал, ҳар як анъана асоснокӣ дошт.
Агар мо дарк кунем, ки асоснокӣ то ҳол вучуд дорад, пас
анъана маъно ва ғоида дорад. Аммо, пайравӣ аз
анъанаҳо нодонӣ аст. Мо бояд ҳақиқатро донем ва аз он
пайравӣ кунем, муайян кунем, ки чӣ метавонад ба мо
.хушбахтӣ орад ва сипас онро татбиқ кунем

* * *

Вақте ки шумо ин қадар одамонро мебинед, ки аз
хушбахтӣ ва муваффақият маҳруманд, фикр накунед, ки
ин тақдири онҳост. Шумо метавонед худро ҳар чизе, ки
мехоҳед, созед. Муваффақияти ботинии шумо он чизест,
.ки шуморо воқеан муваффақ мегардонад

* * *

Агар дар худ чизе надошта бошед, хушбахт нахоҳед
буд, аммо агар дар атрофатон чизе надошта бошед ва
дар худ хушбахт бошед, бешубҳа муваффақ ҳастед. Аз
ин рӯ, баҳодиҳии одамонро аз рӯи шароити берунии онҳо
.ғайриимкон аст

* * *

Дар байни издиҳоми бузург, шояд шахсе бошад, ки
ба сатҳи баланди маънавӣ расидааст ва аз оромии
.ботинӣ ва хушбахтии олии маънавӣ баҳра мебарад

* * *

Ман итминон дорам, ки ҳама чизе, ки ба ман лозим
аст, ба ман хоҳад омад ва аз ин рӯ, ман дар бораи он
чизе, ки оянда интизор аст, хавотир намешавам. Ин
фахр кардан ё худнамоӣ нест, зеро ман кор ва
самаранокии ин қудрати муборакро дар ҳаётам борҳо аз
.сар гузаронидаам

* * *

Новобаста аз он ки ман дар рӯи ҳаёт шино мекунам
ё дар умқи баҳр ғарқ мешавам, ман медонам, ки ман бо
Худо ҳастам ва Ё бо ман аст ва ҳеч чиз ба ман зарар

расонида наметавонад, ки ин дониш ба ман хушбахтии
.тасвирнашаванда ва амиқ додааст

* * *

Шакке нест, ки харидани чизи нав як таҷрибаи
гуворо аст. Аммо пас аз муддате, ин эҳсоси шодмонӣ
тадриҷан нопадид мешавад ва шумо ҳатто метавонед
тамоман ба он таваҷҷӯхро аз даст диҳед, онро фаромӯш
кунед ва чизи дигареро орзу кунед. Аммо, маблағи он
ашё фаромӯш намешавад, хусусан агар шумо онро бо
!қисм-қисм харида бошед

* * *

Инсон бояд ҳаёти худро идора кунад ва онро то
ҳадди имкон содда гардонад. Онҳо бояд барои
эҳтиёҷоти зарурӣ ва ҳолатҳои фавқулодда пул ҷамъ
кунанд, сарфакориро аз хароҷот барои чизҳои
боҳашамат авлавият диҳанд ва ба дигарон то ҳадди
имкон кӯмак расонанд. Вақте ки шумо ба дигарон кӯмак
мекунед, кӯмак ба шумо бо ҳар роҳе мерасад ва шумо аз
ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳед шуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум
.нахоҳед шуд

* * *

Дар шодмонии ҳамаи дилҳо, ман акси садои
неъматӣ Туро мешунавам, эй Парвардигор, ва дар
дӯстии ҳамаи мӯъминон, ман муҳаббати Туро эҳсос
мекунам, ман шод мешавам ва дилам аз муваффақият ва
шукуфоии дӯстонам шод мешавад, ҳамон тавре ки ман
аз некӯаҳволӣ ва роҳати худам шод мешавам, вақте ки
ман ба дигарон ҳикмат илҳом медиҳам, ман ганҷҳои
ҳикмати худро афзун мекунам ва дар хушбахтии ҳама,
.ман ганҷинаҳои ҳикмати худро меёбам

* * *

Душмани бузургтарини хушбахтӣ қарз гирифтани
барои харидани чизҳои боҳашамат аст. Мардум хато
бовар мекунанд, ки то ба даст овардани чизи мушаххас
хушбахт буда наметавонанд. Аммо ҳатто пас аз ба даст

овардани он чиз, онҳо хушбахтии ҳақиқиро эҳсос
намекунанд, сарфи назар аз шодмонии муваққатӣ.
Маъноӣ таъқиби сароби хушбахтии заминӣ, ки ваъда
медиҳад, ки танҳо шикаста шавад, чист? Мардум бояд
содда зиндагӣ кунанд, бе он ки ба дороиҳои сершуморе,
ки таваҷҷӯҳи доимиро талаб мекунанд, ниёз дошта
.бошанд

* * *

Биҳишти ман дар дохили ман аст. Вақте ки ман аз
неъматҳои Худо баҳра мебарам, аз Ё шукр мегӯям ва
шодмонии ботинии ман меафзояд. Бе ин қаноатмандии
ботинӣ, ҳатто лаззатҳо ва лаззатҳои заминӣ ба дӯзах
табдил меёбанд. Ман дарк кардам, ки бе ин шодмонии
ботинӣ, бори масъулиятҳои, ки ба дӯши ман гузошта
мешуданд, маро аз оромии худ маҳрум мекард ва аз
.хушбахтии худ маҳрум мекард

* * *

Агар сарват бо беморӣ ва мушкилот якҷоя бошад,
оқибатҳои он сершумор хоҳанд буд. Гигиена ва
тандурустӣ аз ҷумлаи қавитарин ҷанбаҳои Ғарб
мебошанд. Ҳашароти зараровар ва микробҳои марговар
дар кишварҳои пешрафта самаранок назорат карда
мешаванд, дар ҳоле ки дар кишварҳои дигар
фаровонанд. Аммо нест кардани ин ҳашаротҳо авҷи
муваффақият нест, зеро дар кишварҳои пешрафта
намудҳои дигари мушкилот, ба монанди ҳисобҳои
душворпардохт ва бўҳронҳои буғӣкунандаи молиявӣ аз
сабаби системаҳои хариди қисмҳо, вучуд доранд -
мушкилоте, ки хобро ҳалалдор мекунанд ва оромии
.хотирро ҳалалдор мекунанд

* * *

Мо қисми ҷудонашавандаи ҳамон шууре ҳастем, ки
ин олами бузург аз он пайдо шудааст

* * *

Оё шумо ягон бор рамаи гӯсфандонро дидаед? Агар
яке аз онҳо ҷаҳида равад, боқимондаи рама бе дудилагӣ
онро тақлид мекунад. Аксари одамон чунинанд. Шояд
касе идеяе пайдо кунад ё тамоюли наvero ҷорӣ кунад ва
дигарон ғавран ба ин кор ҷаҳида, онро тақлид
мекунад. Ин намуна барои наслҳо боқӣ мондааст. Ҳар
як миллат расму оин ва анъанаҳои худро дорад ва мо
наметавонем иддао кунем, ки ҳамаи онҳо дуруст ё
дурустанд. Аммо кӣ медонад? Шояд баъзе аз ин расму
.оинҳо бемаънӣ ва бемаънӣ бошанд

* * *

Вақте ки тӯфони пурталотуми андешаҳо фурӯ
меравад, мо ба салтанати сулҳ ворид мешавем ва ба
.ҳузури илоҳӣ даст мерасонем

* * *

Дар бораи Худо фикр кунед, ё манзараи зебоне, ки
сулҳро илҳом мебахшад, ё дар бораи таҷрибаи шодмонӣ
ва гуворо. Фаъолияти мусбат ва ороми равонӣ
.рӯҳбаландкунанда ва тароватбахш аст

* * *

Мо дар ҷаҳони бесарусомонӣ ва ноором зиндагӣ
мекунем Шумо шояд фикр кунед, ки пул маънои
хушбахтӣ дорад, аммо вақте ки онро ба даст меоред,
шумо ҳоло ҳам нохушбахт ҳастед Шумо метавонед
сарват ба даст оред ва саломатии худро аз даст диҳед
(Худо нигоҳ дорад) Ё шумо метавонед саломатии хуб
дошта бошед ва пулатонро аз даст диҳед Ё шумо
метавонед ҳам сарват ва ҳам саломатӣ дошта бошед,
аммо бо дигарон мушкилоти зиёдеро аз сар гузаронед
ва меҳрубонӣ кунед, аммо дар иваз бо нафрат ва ҳашм
рӯбарӯ шавед. Бе Худо, ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт наметавонад
.шуморо воқеан қонеъ гардонад

* * *

Замин барои онҳое, ки беҳабар аз нақшаи илоҳӣ
зиндагӣ мекунад, ба як утоқи шиканча табдил меёбад.

Аммо вақте ки шумо ба таҷрибаҳои зиндагӣ ҳамчун
муаллимони худ менигаред ва аз онҳо моҳияти воқеии
ин ҷаҳон ва нақши ба шумо дар драмаи кайҳонӣ
додашударо меомӯсед, ин таҷрибаҳо ба равшаниҳои
арзишманд дар роҳи қаноатмандӣ ва хушбахтии пайдор
.табдил меёбанд

* * *

Дар он ҷо, дар паси торикии торик, хомӯшии бесадо
ва ҳечу ноофарида, моҳияти абадӣ нухуфтааст, ки
манбаи вучуд ва манбаи ҳама қудратҳо ва мавҷудот,
.намоён ва ноён аст

* * *

Худо ин заминро на танҳо барои хӯрдан, хобидан ва
мурдан офаридааст, балки барои он ки мо иродаи Ёро
бидонем ва мақсади вучуди худро дарк кунем. Якчанд
нафар одамони оқил маънои нақшаи кайҳониро дарк
кардаанд, аммо аксари одамон нобино ва аз ин мақсад
.беҳабаранд

* * *

Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар зиндагӣ набуд; ҳадафи
ман хидмат ба бародарону хоҳарони худ дар инсоният
буд, аз ин рӯ, Худо дарҳои зиёдеро барои ман боз кард,
.то худро таъмин кунам ва рисолатамро иҷро кунам

* * *

Худо ин коинотро барои фаъолият мувофиқи қонуни
муқаррар ва тағйирнопазир офаридааст. Агар мо яке аз
ин қонунҳои умумиҷаҳониро вайрон кунем, худро ҷазо
медихем. Касе, ки аз боми бинои баланд ҷаҳида,
устухонҳояшро мешиканад. Аз ин рӯ, мо наметавонем
қонуни ҷозибаро бе он ки оқибатҳои онро аз сар
.гузаронем, нодида гирем

* * *

Вақте ки мо ба тамаддунҳои ҷаҳон назари амиқ
меандозем ва асрори пинҳони тамаддунҳои қадимро
меомӯзем, як манзараи бузурге бо хатҳои печида,

бобҳои гуногун ва тафсилоти дақиқ пайдо мешавад ва
мо мебинем, ки инсон ҳамзамон ҳам инфиродӣ ва ҳам
.иҷтимоӣ аст

* * *

Агар Худо меҳост, ки мо танҳо дар шуури моддӣ
зиндагӣ кунем, мо аз чизҳои моддӣ комилан қаноатманд
.ва аз рафторҳои дунявӣ қаноатманд мебудем

* * *

Шуълаҳои покӣ, сулҳ ва хушбахтии берун аз орзуҳо
.дар умқи аслии мо медурахшанд ва рақс мекунанд

* * *

Бо ҳар таҷрибае, ки дар осмони ҳаёти мо дар ин
сафари заминии мо пайдо мешавад, мо бояд омӯзем, ки
чӣ гуна огоҳии худро васеъ кунем ва чӣ гуна дар бораи
шароите, ки моро ихота кардааст ё аз сар мегузаронем,
бештар дарк кунем ва дар он сурат мо метавонем дар
ҳамоҳангии беҳтар зиндагӣ кунем ва бо одамон ва ҳаёт
.ба осонӣ муносибат кунем

* * *

Аксари одамон ба дигарон тақлид мекунанд. Инсон
бояд аслӣ ва эҷодкор бошад ва ҳар кореро, ки мекунад,
.аз худ кунад

Дар Шарқ, таваҷҷӯҳи асосӣ ба парвариши хушбахтии
маънавӣ равона шуда буд, дар ҳоле ки ҷанбаҳои моддии
зиндагӣ аксар вақт нодида гирифта мешуданд. Дар Ғарб
баъзе роҳатҳои моддӣ мавҷуданд, аммо хушбахтии
равонӣ хеле кам аст. Он чизе ки лозим аст, тавозуни
байни ин ду аст, зеро тамаркуз ба танҳо як ҷанбаи
зиндагӣ боиси нобаробарӣ ва нотаъвоҷибӣ дар ҳалли
.оқилонаи талаботи зиндагӣ мегардад

* * *

Бузургтарин хушбахтӣ - баъд аз хушбахтии илоҳӣ -
ин аст, ки инсон бо хешовандони наздикаш, ки бояд ҳар
.рӯзи сол бо онҳо зиндагӣ кунад, дар сулҳ бошад

Одамон вақти зиёдеро барои шитоб ва амалҳои
беихтиёр сарф мекунанд, вале ба натиҷаҳои зиёд ноил
намешаванд. Каме таваққуф мекунанд, то андеша
кунанд ва дарк кунанд, ки зиндагӣ чӣ пешниҳод
.мекунад

* * *

Мо бояд барои бунёди биноҳои ботинии ҳикмат дар
боғҳои сулҳ саъй кунем, ки бо гулҳои бешумори
.фазилятҳои аҷоибӣ рӯҳонӣ шукуфон ва медурахшанд

* * *

Ҳамоҳангии ботинӣ манбаи ғании қувват аст ва
энергияи барқароршавандаро тавлид мекунад

* * *

Агар ба зиндагӣ нигоҳ кунем, мебинем, ки
муваффақият осон нест. Зиндагӣ аксар вақт саҳт ва
бераҳмона аст ва мо бояд барои ба даст овардани рӯзӣ
мубориза барем. Дар бораи саъю кӯшиши лозима барои
нигоҳ доштани бадани худ ва нигоҳ доштани он солим
ва аз беморӣ фикр кунед! Ҳатто агар шумо дар ин кор
муваффақ шавед ҳам, ин муваффақият муваққатӣ аст.
Бадан — бигзор умри дароз бинед — дар ниҳоят ором
хоҳад монд. Зарурати зарурӣ барои ноил шудан ба
муваффақияти дилхоҳ мубориза бурдан бо қувваҳои
сершумор, ҳам дохилӣ ва ҳам беруниро тақозо мекунад.
Ин қувваҳо бемайлон кор мекунанд, то шуморо аз ҳама
.гуна дастовардҳои воқеан муҳим маҳрум кунанд

* * *

Кӯшиш кунед, ки дар ҳама ҳолатҳо ором бошед ва
бигзор тухми сулҳи шумо бо шодмонӣ ва табассуми
қаноатмандӣ шукуфад

* * *

Ҳатто бузургтарин авлиё ба наҷоти комил ноил
намешаванд, агар онҳо муваффақияти худро -
таҷрибаҳои рӯҳонӣ ва дониши олии худро - бо дигарон
мубодила наkunанд ва ба онҳо дар расидан ба фаҳмиши

рӯхонӣ кумак накунад. Аз ин рӯ, онҳое, ки ба чунин
марҳилаҳо расидаанд ва ба чунин ҳолатҳо расидаанд,
меҳоханд ба онҳое, ки ба он ниёз доранд, фаҳмиш
диҳанд. Агар шумо муваффақияти ҳақиқиро хоҳед, на
танҳо хушбахтии худ, балки хушбахтии дигаронро низ
.таъмин хоҳед кард

* * *

Ҳар касе, ки ақл дорад, метавонад пул кор кунад,
аммо агар онҳо дар дилашон муҳаббат дошта бошанд,
онҳо ҳеҷ гоҳ ин пулро барои мақсадҳои худхоҳона
истифода намебаранд; баръакс, онҳо онро бо дигарон
мубодила мекунанд. Пул дар дасти худхоҳон ва бахилон
лаънат ва бадбахтӣ ва дар дасти онҳое, ки дили
меҳрубон ва рӯҳи саховатманд доранд, баракат ва тӯҳфа
.аст

* * *

Шояд касе метавонад муддати тӯлонӣ хомӯш
бимонад ва аз сӯҳбат бо оилааш худдорӣ кунад,
гарчанде ки ин шахс метавонад ба сатҳи муайяни
оромии ботинӣ ноил гардад, рафтори ӯ худхоҳона аст ва
ба хушбахтии оилааш зарар мерасонад. Онҳоро воқеан
муваффақ ҳисобидан мумкин нест, агар наздиконашон
низ аз дастовардҳои онҳо баҳра набаранд. Ба ҳамин
монанд, ба даст овардани муваффақияти моддӣ на
танҳо ҳуқуқи мо барои баҳра бурдан танҳо ба шукуфой
аст; он инчунин масъулияти ахлоқии моро дар назди
дигарон барои кӯмак ба онҳо дар беҳтар кардани
.шароити молиявӣ ва зиндагии онҳо дар бар мегирад

* * *

Ман дар паси деворҳои вичдони покам ҳифз шудаам,
гузаштаи торикро сӯзондаам ва танҳо ба имрӯз
нигаронам

* * *

Имрӯз ман дарк мекунам, ки ман бо нури некиҳои
бузургтарин як ҳастам ва ман барои онҳое, ки бо
мавҷҳои баҳри ғам мубориза мебаранд, машъал ҳастам

* * *

Вобаста ба орзуҳои худ дар зиндагӣ, одамон дар
бораи муваффақият назарҳо ва назарияҳои гуногун
доранд. Шунидан аз он ки баъзе одамон муваффақиятро
бо дуздӣ баробар мекунад ва мегӯянд: "Ў дузди
муваффақ буд!". Ин таъкид мекунад, ки муваффақият
дар ҳама шаклҳо ва навъҳои он матлуб ва
ҷустуҷӯшаванда аст. Аммо, муваффақияти мо набояд ба
дигарон зарар расонад
Меъёри дигари муваффақият низ вуҷуд дорад: вақте
ки мо метавонем барои худ натиҷаҳои мувофиқ ва
судманд ба даст орем, мо бояд дигаронро низ дар
муваффақияти худ шомил кунем ва самарайи онро бо
онҳо мубодила кунем

Муваффақият маънои қаноатмандӣ ва
қаноатмандии инсонро дар муҳити зисти худ дорад.
Муваффақияти воқеӣ натиҷаи амалҳое аст, ки бар асоси
принсипҳои адолат бунёд ёфтаанд ва он хушбахтӣ ва
некӯаҳволии дигаронро ҳамчун ҷузъи ҷудонашавандаи
хушбахтии худи шахс дар бар мегирад. Агар мо ин
принсипро ба ҳаёти моддӣ, зеҳнӣ, ахлоқӣ ва маънавии
худ татбиқ кунем, мо таърифи пурра ва ҳамаҷонибаи
муваффақиятро хоҳем дошт

* * *

Дар ин ҷаҳони маҳдуд, мо дарозӣ, паҳнӣ ва зичиро
дарк мекунем, аммо сатҳи дигаре ҳаст, ки дар он
андозаҳо вуҷуд надоранд; ҳама чиз равшан ва шаффоф
аст - ҳама чиз шуур ва дарк аст Ҳисси мазза дарк аст,
ҳамон тавре ки ҳисси бӯй низ ҳаст Ҳиссиёт, андеша ва
бадани мо ҳолатҳои шуур мебошанд Ҳамон тавре ки мо
метавонем дар хобҳо бубинем, бишнавем, бӯй кунем,

бичашем ва ламс кунем, дар он сатҳи болотар низ мо
.ҳамаи ин эҳсосотро тавассути шуури пок эҳсос мекунем

* * *

Эй Парвардигор, моро бо эҳсоси наздикии Худ
хушбахт гардон, моро аз занҷирҳои хоҳишҳо раҳо кун ва
ба мо шодмонии ботинӣ ато кун, ки аз таҷрибаҳои
зиндагӣ ва рӯйдодҳои тағйирёбандаи он таъсир
.нагирад

* * *

Вақте ки ақли мо бо дарки олий ҳамоҳанг аст, шуури
рӯҳонӣ дар мо бедор мешавад ва мо мӯъҷизаҳои аҷиби
.ҳикмат ва муҳаббати илоҳиро эҳсос мекунем

* * *

Агар мо Худоро пурра дӯст дорем ва бо тамоми ақлу
дили худ ба Ё рӯй оварем, мо худро ба Ё наздик ҳис
хоҳем кард ва хоҳем ёфт, ки Ё бузургтарин паноҳгоҳи
.амният дар ҳаёт аст

* * *

Дар фазои ҳолӣ ва бузурги зоҳиран ҳолӣ, як
пайванди кайҳонӣ ва ҳаёти абадӣ вуҷуд дорад, ки моро
бо ҳама мавҷудоти зинда ва ғайризиндаи коинот
муттаҳид мекунад - мавҷи ҳаёти олий, ки аз тамоми вуҷуд
ҷорӣ мешавад. Ҷовидонӣ ҳонаи ҳақиқӣ ва макони
доимии мост ва вуҷуди мо дар ин баданҳо муваққатӣ
аст, мисли як таваққуфи кӯтоҳ барои корвоне, ки дар
.биёбон сафар мекунад

* * *

Вақте ки мо худро бо қувваҳои эҷодии рӯҳ ҳамоҳанг
мекунем, мо бо ақли ҷаҳонӣ ва бепоён, ки қодир аст
моро роҳнамоӣ кунад ва мушкилоти моро ҳал кунад,
пайваст мешавем. Қудрати эҷодӣ аз бузургтарин манбаи
вуҷуди мо ба сӯи мо пайваста ҷорӣ мешавад ва ба мо
имкон медиҳад, ки дар ҳама гуна соҳаи фаъолияти худ
.ба муваффақияти эҷодӣ ноил шавем

* * *

Муҳаббат дар муҳити эътимод, таҳаммулпазирӣ ва
эҳтироми мутақобила рушд ва шукуфой меёбад

* * *

Эй Парвардигор, моро бо нури андешаҳои пок ва
одатҳои нек баракат деҳ, то ки агар торикии одатҳои
бад ва андешаҳои қачрав ба мо наздик шавад, он
фавран пароканда шавад ва ба мо кӯмак кун, ки Туро бо
муҳаббати амиқе дӯст дорем, ки на иллюзияҳои моддӣ
ва на васвасаҳои дунявӣ моро дом афтонанд ё ақлу
.дилҳои моро забт накунад

* * *

Чизҳое, ки ба осонӣ ба даст оварда мешаванд, кам
арзишманданд. Мо инро аз омӯзиши ҳаёти мардон ва
занони бузург ва чӣ гуна онҳо бо рушди истеъдодҳои
худ, иҷрои вазифаҳои худ, ташаккули арзишҳои ахлоқии
худ, омӯзиши амиқ ва канорагирӣ аз худхоҳӣ бузург
шуданд, медонем. Натиҷаҳо ва дастовардҳои ба даст
овардашон нисбат ба кӯшишҳое, ки анҷом додаанд,
.бениҳоят бузургтар буданд

* * *

Озодии ҳақиқӣ дар озодии интиҳоб аст, ки бо хирад
роҳнамоӣ мешавад ва бо фаҳмиш, дурустӣ ва иродаи
.устувор дастгирӣ карда мешавад

* * *

Вақте ки шумо ирода, азму ирода ва дарки
бошуурунаи худро бедор мекунед, қувваҳои ноаён аз
шуури оӣ - тавассути дарки рӯҳ - озод мешаванд, то ба
шумо кӯмак расонанд ва бо ёрии Худо роҳроеро, ки ба
сӯи тасаллӣ ва хушбахтии равонӣ мебаранд, равшан
.кунад

* * *

Инсон бояд бо саъю кӯшиши худ роҳҳои рӯхро
кушояд. Ҳеҷ кас бо ихтиёри худ ранҷу азоб ва
бадбахтиро бар сулҳу хушбахтӣ интиҳоб намекунад.
Нодонӣ решаи ранҷу азоб ва монеаест, ки бояд

бартараф ва бартараф карда шавад. Нодонӣ алафи
бегонаи зараровар аст, ки решаҳои амиқ дорад ва дар
боғи башарият мерӯяд ва растаниҳои хуб ва судмандро
аз байн мебарад. Нодонӣ бояд бо иродаи бепоён ва азми
қатъӣ мағлуб карда шавад. Хоки ақл бояд бо тамаркузи
дақиқи зеҳнӣ [ба мусбат] ва тухмиҳои хуб бо оби имон
обёрӣ карда шаванд. Вақте ки нурҳои ҳаёти ва гарми
муҳаббат медурахшанд, тухми некӣ месабзад ва
алафҳои паразитиро мағлуб мекунад, зеро торикӣ дар
.ҳузури нур вучуд дошта наметавонад

* * *

Лаззатҳои чизҳои моддӣ пажмурда ва нопадид
мешаванд, аммо шодмонии илоҳӣ ҳеҷ гоҳ хира
намешавад. Ин як хушбахтии илоҳӣ аст, ки беохир ва аз
.тавсиф берун аст

* * *

Мо ҳеҷ гоҳ набояд барои ба даст овардани хушбахти
аз усулҳои нодуруст истифода барем ва инчунин набояд
оромӣ ва сарвати маънавии даруни худро барои ёфтани
роҳати ҳаёли ва ҳаёти дурахшон, ки метавонад бо
амалҳо ва рафторҳои дӯзахӣ бо таъсири харобиовар дар
.пеши мо овезон карда шавад, тарк кунем

* * *

Оромӣ беҳтарин камера барои сабти ҳузури илоҳӣ
аст. Тавассути линзаи оромии пок ва дақиқ мутамарказ,
.тасвири муборак бо возеҳии комил пайдо мешавад

* * *

Дар асл, тамоми ҳикмат дар дохили худ шумост ва
.танҳо ба шумо лозим аст, ки аз он огоҳ бошед

* * *

Қаноатмандӣ дар такмили худ аст, то дигарон
шуморо ҷустуҷӯ кунанд, на шумо онҳоро. Муҳаббат ва
дӯстӣ бояд бидуни интизорӣ ё талаб дар иваз дода
шавад, зеро интизорӣ боиси кина ва талхӣ мегардад.
Ҳатто ҳангоми кӯшиши такмили худ, инсон бояд танҳо,

дар амн ва дар оромӣ дар қалъаи фазилат ва арзиши
.худ бошад

* * *

Бигзор шаршараҳои шодӣ ва некбинӣ ҳамеша аз
дилам ҷорӣ шаванд ва бигзор обҳои тароватбахши онҳо
.ба ҳамаи онҳое, ки ман вомехӯрам, таъсир расонанд

* * *

Шодмониҳои рӯҳонӣ дар рӯҳ хоҳиши кӯмак ба
дигаронро аз ҳар ҷиҳат ба вучуд меорад ва қобилияти
қадр кардани лаззатҳои покизаи ахлоқиро, ки ба
хушбахтӣ оварда мерасонанд, инкишоф медиҳад ва бо
.ин васила майл ба лаззатҳои хомро коҳиш медиҳад

* * *

Новобаста аз он ки нақши шумо то чӣ андоза хурд
бошад, он аз ҷиҳати саҳмгузорӣ дар муваффақияти
намоишномаи кайҳонӣ, ки рӯҳҳо дар саҳнаи ҳаёт иҷро
меkunанд, ба мисли бузургтарин нақшҳо муҳим боқӣ
.мемонад

* * *

Шуури умумиҷаҳонӣ як шуури мутлақ ва беохир аст,
ки худро доимо нав мекунад ва дар эҷодиёти худ беохир
аст ва тавассути шумо кӯшиш мекунад, ки ҷанбаи
.беназири худро ифода кунад

* * *

Агар шумо ҳатто як бор муҳаббати илоҳиро
бичашед, ҳаргиз аз он даст нахоҳед кашид, зеро дар
.тамоми коинот ҳеҷ чизе дигаре ба он монанд нест

* * *

Онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба марҳилаҳои хеле
пешрафтаи рӯҳонӣ расидаанд, то ба дараҷае ки онҳо
танҳо бо додани маслиҳатҳои рӯҳонӣ ба гунаҳкорон
қаноат намеkunанд, балки метавонанд - бо файз ва ёрии
Худо - онҳоро бо қудрати рӯҳонӣ, ки онҳоро аз оқибатҳои
.аъмоли гуноҳонашон озод мекунад, таъмин кунанд

* * *

Ҳама амалҳои нек ва бад дар ҳуҷайраҳои мағзи сар
ҷойгиранд ва дар фикр ҳамчун одатҳо ё майлҳои нек ё
бад зоҳир мешаванд. Шахсе, ки аз сабаби пур шудани
ҳуҷайраҳои мағзи сараш аз қудрати ин одатҳо азият
мекашад, метавонад худро тавассути ирода, мулоҳиза,
дуои самимӣ ва тасдиқи мусбати пайваста озод кунад,
то он даме ки ҳамаи одатҳои номатлуби онҳо ба одатҳои
неки сулҳ ва оромӣ табдил ёбанд. Ин вақте руҳ медиҳад,
ки қувваи ҳаётии дуруст равонашуда барои тағир
додани табиати ғайримуқаррари ҳуҷайраҳои мағзи сар
кор мекунад, то ин ҳуҷайраҳо аз ҳама чизҳои нек, нек ва
.зебо пур шаванд

* * *

Дарк чашми ботинӣ, биниши рӯҳ ва телескопи дил
.аст. Он тавозуни байни оромии ақл ва покии вичдон аст

* * *

Ҳар рӯз мо манзараҳои гуногунро мебинем ва ҳар
рӯз дарси навро барои омӯхтан меорад. Интизор
меравад, ки инсон дарсро бо тамаркуз ба ҳадафи ниҳии
вучуди худ, яъне шинохти манбаи вучуди худ ва пояи
.ҳаёти худ, биомӯзад

Биёед кӯшиш кунем, ки ғаму андӯҳҳои гузаштаро
фаромӯш кунем ва азм кунем, ки ба онҳо диққат
надиҳем. Бо азви қавӣ ва иродаи фаъол, биёед ҳаёти
худро навсозӣ кунем, муваффақиятҳои худро афзун
гардонем ва дар худ одатҳои хуб ва хислатҳои некро
.парвариш диҳем

Худо қуввати ман аст ва ман ба ягон қуввати дигар
бовар надорам

Дар муборизаҳои зиндагӣ то охир истодагарӣ кунед
ва ҳеҷ гоҳ таслим нашавед. Ҳеҷ гоҳ нагӯед: "Ман роҳро
ёфта наметавонам, бинобар ин кӯшиш карданро бас
мекунам." Агар хато карда бошед, роҳнамоӣ пурсед,
аммо ҳеҷ гоҳ кӯшиш карданро бас накунад. Бисёриҳо
ҳангоми дучор шудан бо монеаҳо шикастро қабул

мекунанд. Касоне, ки ноком мешаванд, бояд бо одамони
муваффақ муошират кунанд, на бо нокомиҳо. Барои
муваффақ шудан қатъиян кӯшиш кунед; бигзор ин
.фалсафаи шумо дар зиндагӣ бошад

Ҳар рӯз мо бояд қувваи ҷисмонии худро тақвият
диҳем, қувваи зеҳнии худро афзун кунем ва ҳуди воқеии
худро тавассути мулоҳиза, тафаккури солим ва кори
мусбат ва самаранок, ки ба бадан, ақл ва рӯҳ якҷоя
.фоида меорад, бишносем

Вақте ки шумо мехоҳед одати хубро ташаккул
диҳед ё одати бадро тарк кунед, ба ҳуҷайраҳои мағзи
сар, ки дар онҳо механизмҳои одатҳои гуногун
ҷойгиранд, тамаркуз кунед. Барои ташаккул додани
одати хуб, аввал оромона нишинед ва мулоҳиза ронед ва
.роҳнамоии илоҳиро ҷӯед

Ақли худро ба маркази ирода дар пешонии худ,
байни абрӯвонатон равона кунед ва одатеро, ки мехоҳед
дар мағзи худ ҷорӣ кунед, қатъиян тасдиқ кунед. Вақте
ки шумо мехоҳед одатҳои бадро аз байн баред,
таваҷҷӯҳи худро ба маркази ирода низ равона кунед ва
қатъиян тасдиқ кунед, ки ҳама ҷуқуриҳое, ки ин одатҳо
.дар он ҷо реша давондаанд, аз байн мераванд
Бо тамаркуз ва ирода, шумо метавонед ҳатто
ҷавфҳои амиқи одатҳои кӯҳнаи реша давондаро нест
.кунед

Ба худ борҳо тасдиқ кунед, ки шумо қудрати ирода
доред, ки одатҳои носолимиро аз мағзи худ решакан
кунед. Беҳтарин вақт барои ин тасдиқ субҳи барвақт
аст, вақте ки қудрати ирода ва тамаркузи шумо дар авҷи
худ қарор дорад. Ба худ тасдиқ кунед, ки шумо аз ҳама
гуна амрҳо озод ҳастед ва рӯзе шумо хоҳед дид, ки бо
ёрии Худо, воқеан худро аз одате, ки мехоҳед тарк
.кунед, озод кардаед

Аз ҳар чизе, ки метарсед, онро аз фикрҳои худ дур
кунед ва ба Худо вогузоред. Имони худро ба Худо
мустаҳкам кунед ва ба он эътимод кунед, ки Ӯ қодир аст
ба шумо кумак кунад ва бидонед, ки бисёре аз ранҷу
.азоб аз нигаронӣ ва изтироб сарчашма мегиранд
Чаро шумо бояд ҳоло азоб кашед, вақте ки чизе, ки
шумо аз он метарсед, ҳанӯз руҳ надодааст? Азбаски
аксари изтиробҳои мо аз тарс бармеоянд, агар мо тарсро
аз ҳаётамон дур кунем, худро озод ҳис хоҳем кард ва
.шифоёбӣ фавран хоҳад буд

Ҳар шаб, пеш аз хоб рафтан, ба худ итминон диҳед,
ки Худо бо шумост, шуморо муҳофизат ва назорат
мекунад. Тасаввур кунед, ки нури муҳофизати Ӯ
шуморо аз ҳар тараф ихота кардааст ва шумо ҳимояи
.аҷоиби Ӯро эҳсос хоҳед кард
Дар ин намоишномаи кайҳонӣ, одамони ҳама
нажодҳо драмаи ҳаётро дар сахнаи замон намоиш
.медиканд

Мо бояд маънои ҳаётро дарк кунем, бе он ки ба
нақшҳои муваққати худ аз ҳад зиёд банд шавем ё ба
онҳо аз ҳад зиёд диққат диҳем. Фаҳмиши мо аз ҳаёт
аксар вақт таҳриф ва нодуруст аст, зеро мо онро бо
чашми худхоӣ ва дурнамои маҳдуд мебинем; агар мо бо
чашми рӯҳ нигоҳ мекардем, чизҳоро аз нуқтаи назари
.комилан дигар медидем

Вақте ки мо чашми хирадро мекушоем, нури
фарогири Худоро мебинем ва дар он нур мо табиати
рӯҳонии худро дарк мекунем, ки инъикоси табиати
шуури умумиҷаҳонӣ аст, ки тамоми зарраҳо ва қисмҳои
.қоинотро фаро мегирад

Ҳақиқатҳои рӯҳонӣ моро ихота мекунанд, дарҳои
чашмони пӯшидаи моро мекӯбанд ва моро водор
мекунанд, ки ба ҷои торикӣ рӯшноиро бубинем, бо хирад

амал кунем, на бо нодонӣ, дилҳои худро бо муҳаббат пур
кунем, на бо нафрат ва дар барқарор кардани сулҳ ва
овардани фаровонӣ ва амният ба ҷаҳони худ ҳамкорӣ
кунем. Вақте ки мо ин корро мекунем, нодонӣ аз байн
меравад, тафовутҳои дунявӣ аз байн мераванд, мо
ягонагиро дар гуногунрангӣ хоҳем дид ва бо иродаи
.илоҳӣ бештар ҳамоханг хоҳем шуд

Муносибати мо бо Худо сард ё бемуҳаббат нест, ба
монанди муносибати байни корфармо ва корманд. Мо
фарзандони Ё ҳастем ва ғамхориҳои Ё ба мо доимӣ аст; Ё
ҳамеша ба мо гӯш медиҳад. Мо қисми ҷудонашавандаи
вучуди Ё ҳастем ва муносибати мо бо Ё зинда ва пурҷӯшу
хурӯш аст. Ё ба мо сарвати бепоёни муҳаббат, фаҳмиш,
фаҳмиш, иродаи нек ва қувваи рӯҳониро ато кардааст,
.аммо аксари мо ин сарватро ба ҳеҷ чиз сарф накардаем
Худо меҳаҳад, ки мо дар амният, сулҳ ва ҳамкориҳои
дӯстона зиндагӣ кунем, чунон ки ба аъзои як оилаи
бошараф ва меҳрубон муносиб аст, аммо тамаъ ва
ҳисобҳои худхоҳона дар рӯҳи одамон реша давонда,
реша давондаанд ва боиси тафриқа дар байни оила
.шудаанд

Худо меҳаҳад, ки мо оғо бошем, аммо мо ғулом
буданро интиҳоб кардаем. Инсоният аз хонаи осмони
худ дур шудааст ва бихишти ботинии эҳсоси наздикӣ ба
Худо ва наздикии Худо ба мо аз даст додааст ва он бе
кӯшиши шахсӣ наметавонад ин бихиштро барқарор
кунад. Худо моро ба сурати Худ офаридааст, аммо ин
.ҳақиқат аз зеҳни мо дур шудааст

Мо ба ҳаёли он таслим шудаем, ки сарнавишти мо
сахтӣ ва сарнавишти мо нобудӣ аст ва мо бояд пардаи
хаёло ба ханҷари хирад пора кунем, то ҳақиқати
.дурахшони паси пардаро бубинем

Худо дар тӯли ин солҳои тӯлони умрам маро бо
хушбахтӣ баракат додааст. Новобаста аз он ки одамон
табассуми қаноатмандиро дар чеҳраи ман мебинанд ё

не, шодмонии илоҳӣ ҳамеша бо ман аст ва маро ҳеҷ гоҳ тарк намекунад. Дарёи бузурги хушбахтӣ пайваста дар зери реги шуури ман ҷорист ва ҳамчун чашмаҳои мубораке, ки боғҳои ҳаёти маро об медиҳанд, ҷорӣ мешавад.

На таҳаввулоти ногаҳонии зиндагӣ оромии маро халалдор карда наметавонад, на арвоҳи марг хушбахтии рӯҳонии маро аз байн бурда наметавонад.

Доимӣ ва тағйирнопазир кардани ин ҳолат душвор буд, аммо самари рӯҳе, ки ман ҳоло аз он баҳра мебарам ва бо дигарон мубодила мекунам, ба тамоми кӯшишҳои ман ба он сарф кардам, меарзид.

Ман фикр мекунам ва аз ҷониби рӯҳи илоҳӣ роҳнамоӣ карда мешавад. Пул ҳеҷ гоҳ ҳадафи ман дар зиндагӣ набуд, балки ба бародарону хоҳарони худ дар инсоният хизмат кардан аст. Аз ин рӯ, Худо барои ман дарҳои зиёди некиро боз кардааст, то худро таъмин кунам ва рисолатамро иҷро кунам. Ва ҳар вақте ки ба ман кӯмак лозим шавад, Худо онро фавран медиҳад. Орзуи ягонаи ман ин аст, ки ба шумо хизмат кунам ва аз ин рӯ ман дар ин ҷо ҳастам.

Қудрати Худо дар ҳаёти шумо низ амал мекунад. Вақте ки имонатон мустаҳкам мешавад ва дарк мекунед, ки сарвати ҳақиқӣ на аз муваффақияти моддӣ, балки аз Худои Қодир ба даст меояд, шумо ин ҳақиқатро худатон эҳсос хоҳед кард.

Ҳар лаҳзае, ки шумо бо Худо мегузаронед, барои манфиати ниҳонии шумо хоҳад буд ва ҳар чизе, ки шумо аз рӯи муҳаббат ва барои хушнудии Худо ба даст меоред, дар сабти абадият барои шумо навишта мешавад.

Ба танҳои андешаҳои амиқатон паноҳ баред ва аз оромии ҷоришаванда аз чашмаи хомӯшӣ лаззат баред. Агар мо корҳои нек бикорем, шодӣ ва баракатро дарав мекунем ва агар корҳои бад бикорем, навъҳо ва

дараҷаҳои гуногуни бӯҳронҳо ва мушкилотро дарав
.мекунем

Ҳар як амали нек мисли тешаест, ки бо он мо хоки
шуурро кофта, чашмаи шодмонии илоҳиро ошкор
.мекунем

Биомӯзед, ки ба баҳри худшиносӣ ва таҳқиқ ғӯтавар
шавед, хоҳ дар робита бо китобҳои хуб, эътиқод,
мушкилот, фалсафа ё шодмонии ботинӣ бошад ва дарк
кунед, ки танҳои муқаррарӣ [тафаккур] нархи
.хушбахтии ҳақиқӣ аст

Гарчанде ки зиндагӣ пешгӯинашаванда, пурғавғо ва
пурасрор, пур аз шубҳаҳо ва ҳар гуна мушкилот ва
нооромӣҳо ба назар мерасад, мо зери ҳимояи доимии
Худо мемонем. Мо набояд вазъиятро муболиға кунем ё
дар муқобили рӯйдодҳо оромии худро аз даст диҳем,
зеро агар мо ба ваҳм иҷозат диҳем, ки моро фаро гирад,
ба бадӣ қудрат мебахшем ва решаҳои онро амиқтар
мекунем, ки дар хоки тарс ва изтироб мерӯянд ва
.нашъунамо меёбанд

Ҳар шаб аз худ бипурсед: Шумо чӣ қадар вақтро бо
Худо гузарондед, чӣ қадар андеша кардед, чӣ қадар ба
дастовардҳо ноил шудед, чӣ қадар барои дигарон кор
?кардед ва чӣ қадар хоҳишҳои худро идора кардаед

Мо набояд интизор шавем, ки дар озмоишҳои
зиндагӣ хушбахтӣ ва оромии пайдор пайдо кунем;
баръакс, мо бояд онҳоро дар дохили худ ҷустуҷӯ ва
кашф кунем. Сипас, новобаста аз он ки мо бо кадом
таҷрибае рӯ ба рӯ мешавем, мо бо онҳо ҳамон тавре
муносибат хоҳем кард, ки таҷрибаҳои каси дигарро дар
.филм тамошо мекунем, хоҳ гуворо бошад, хоҳ дарднок

Агар инсон ба ақлаш иҷозат диҳад, ки ин корро

кунад, метавонад тамоми таҷрибаҳои худро ба
озмоишҳои дарднок ва нохуш табдил диҳад. Онҳо
метавонанд аз саломатии хуб баҳра баранд, аммо
арзиши онро қадр накунад. Аммо агар онҳо бемор

шаванд, худро фурӯтан мекунанд ва неъмат
некӯаҳволиро қадр мекунанд. Мо бояд ба лутфи Худо
эътироф кунем ва аз неъматҳое, ки Ӯ ба мо медиҳад,
шукр гӯем, бе он ки интизори шароити номусоид барои
.шукргузорӣ ва эътирофи файзи Ӯ бошем

Зиндагӣ бояд омехтаи андеша ва амал бошад. Вақте

ки инсон мувозинати равонии худро аз даст медиҳад,
дар баробари ҳуҷуми нигарониҳо, абрҳои ғам ва дарди
дард осебпазир мешавад. Ва агар онҳо кӯшиш кунанд,
ки қонунҳои саломатӣ, шукуфӣ ва хирадро вайрон
кунанд, ногузир аз беморӣ, камбизоатӣ ва нодонӣ азоб
.мекашанд

Мо бояд ниятҳои худро пок ва ангезаҳои худро пок

нигоҳ дорем ва ба тарзе амал кунем, ки ба мо оромии
хотир меорад ва нагузорем, ки шароити зиндагӣ оромии
.моро халалдор кунад ва хушбахтии моро аз байн барад

Дилҳои ғамгин ва андешаҳои шикаста маро ҷалб
мекунанд, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза дуранд
Ҳудудҳои салтанати дурахшони муҳаббати худро
васеъ кунед, то тадриҷан оила, ҳамсоиягон, ҷомеа,
кишвари худ ва ҳамаи кишварҳо ва махлуқоти бошуурро
.дар бар гиред

Мо инчунин бояд ақли худро тақвият диҳем ва бори

заъфи зеҳнӣ ва ахлоқиро, ки аз солҳо ва наслҳо мерос
гирифта шудааст, рад кунем. Ин ифлосиҳо бояд дар
оташи азму иродаи нав ва амали созанда сӯзонда
шаванд. Бо ин равиши созанда, шахси воқеан содиқ
.метавонад ба уфуқҳои озодӣ ва озодӣ бирасад

Қудрати бепоёни худро дар дохили худ фаъол
созед, то ки шумо нақши бонуфузи худро дар саҳнаи
.ҳаёт бозӣ кунед

Ҳамин ки инсон ба ғайр аз Худо ба парастии молу

мулк, пул, шӯҳрат ё чизи дигаре шурӯъ мекунад,

бадбахтӣ насиби онҳо мегардад. Касоне, ки тамоми таваҷҷӯҳи худро ба ин чизҳо равона мекунанд, дар асл онҳоро парастӣш мекунанд ва аз ин рӯ, онҳо ба Худо наздик намешаванд, балки аз Ӯ дур мешаванд. Аммо онҳое, ки Худоро меандешанд, дар бораи Ӯ мулоҳиза мекунанд ва дар дил бо Ӯ муошират мекунанд, ба Ӯ наздик мешаванд ва дар муоширати хомӯшонаи худ бо Ӯ .шодмонии ботиниро эҳсос мекунанд

Танҳо Худо қодир аст орзуҳо ва умедҳои инсонро барои хушбахтии пайдор амалӣ созад. Аз ин рӯ, набояд ба ҳеҷ чиз иҷозат дода шавад, ки ҷойгоҳи Худоро дар .дил ишғол кунад

Рамзҳои муқаддасе ҳастанд, ки метавонанд ба ҷӯянда дар ёд доштани Худо ва наздик шудан ба Ӯ кумак кунанд. Аммо, агар шахс ба парастии ин рамзҳо шуруъ кунад, зарари онҳо аз фоидашон зиёдтар хоҳад буд. Ибодат бояд танҳо ба Худо равона карда шавад, .зеро ҳеҷ чизи дигаре сазовори парастӣш нест

Новобаста аз хусусияти ибодати расмӣ, он барои Худо мақбул аст, ба шарте ки ибодаткунанда онро бо огоҳии маънавӣ ва орзуи Ӯ анҷом диҳад. Аммо, бисёриҳо моҳияти ибодатро дарк намеkunанд ва андеша ва дили онҳо аз Худо ба расму оинҳо равона мешавад ва аз ин .рӯ, аз ибодати худ фоидаи зиёд намегиранд

Парастандагони ҳақиқӣ намегузоранд, ки шуури худ ба ягон тасвир ё шакл маҳдуд шавад, балки онҳо бо муҳаббати амиқтарин ва таваҷҷӯҳи пурра ба рӯҳи илоҳӣ .дар паси ҳама тасвирҳо ва шаклҳо тамаркуз мекунанд
Худо мутлақ ва беохир аст ва ҳеҷ тасвир ё ҳайкал наметавонад Ӯро дар бар гирад

Метавон гуфт, ки Худо худро дар ҳар касе, ки Ӯро самимона дӯст медорад ва бо Ӯ дар ҳамоҳангӣ аст, зоҳир мекунад, зеро Ӯ дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва аз ин рӯ, дар ҳама ҳузур дорад. Аммо, на ҳама қобилияти зоҳир кардани ҳузури илоҳиро доранд. Офтоб ҳам ба ангишт

ва ҳам ба алмос баробар медурахшад, аммо алмос нури
офтобро қабул ва инъикос мекунад, дар ҳоле ки ангишт
...наметавонад

Ба ҳамин монанд, ҳамаи одамон дар нури Худо ғарқ
шудаанд, аммо танҳо чанд нафар метавонанд ин нурро
қабул кунанд ва онро дар афкор ва амалҳои худ инъикос
кунанд. Барои ин, онҳо бояд худро тавассути мулоҳиза
.ва пайравӣ аз таълимот ва аҳкоми илоҳӣ пок кунанд
Вақте ки мо номи Худоро ба забон меорем, мо бояд
аз гуфтаҳои худ амиқ ва самимона огоҳ бошем. Агар
шумо ҳангоми дуо ба андешаҳои одамон назар
мекардед, мефаҳмидед, ки аксарият дар бораи ҳама чиз
ба ҷуз Худо фикр мекунанд, ҳарчанд онҳо номи Ёро ба
.забон меоранд! Чунин дуо бесамар ва беарзиш аст
Вақте ки мо дуо мекунем, мо бояд кӯшиш кунем, ки
тамоми ақли худро ба Худо равона кунем, на ин ки танҳо
номи мубораки Ёро такрор кунем ва дар айнаи замон
фикрҳои худро парешон кунем. Яке аз холаҳоям дуоҳои
худро дар рӯи лавҳаҳои дуо мехонд, ки кам аз дасташ
меомаданд. Аммо рӯзе ӯ ба ман иқрор шуд, ки бо вучуди
ин одати дуогӯӣ барои чиҳил сол, Худо ба дуоҳои ӯ
иҷобат накардааст. Тааҷҷубовар нест! "Дуоҳо"-и ӯ чизе
.ҷуз одати асабонӣ набуданд

Вақте ки мо дуо мекунем, набояд ба ҷуз Худо чизеро
фикр кунем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ибодати худ
самимӣ ва дар дуоҳои худ содиқ бошем. Истифодаи
тоҷҳои дуо ва пайваста зикр кардани номи Худо вақте
комилан қобили қабул аст, ки ин амал аз дил сарчашма
гирад ва аз ҷониби самимият ва ақли мутамарказ
дастгирӣ карда шавад. Аммо, ин амал бо мурури замон
.метавонад худкор шавад

Мо бояд номи Худоро дар дилҳои худ бо орзу ва
муҳаббати илоҳӣ пичиррос занем; ин ибодати ҳақиқӣ
аст, ки ба дили Худо таъсир мерасонад. Ба забон
овардани номи Худо бо сардӣ ва ақли саргардон куфр ва

беэҳтиромӣ аст. Вақте ки кас дуо мекунад, қалб ва ақли
.ӯ бояд пур аз муҳаббати Худо бошад
Эй Парвардигор, Ту Ситораи илоҳии шимолӣ ҳастӣ,
ки бо он андешаҳои саргардони ман дар баҳри
пурталотуми озмоишҳо ва мусибатҳо роҳнамоӣ
.мешаванд

Машқ кардани тамаркузи ақл тавассути машқҳои
олии ӣогикӣ ба наздиктар шудан ба Худо, манбаи олии
ҷалол ва шукӯҳ, ҳамон тавре ки ба фикр кардан дар
бораи Худо ва муошират бо Ӯ кӯмак мекунад, мусоидат
.мекунад

Муҳим аст, ки як рӯзро дар як ҳафта (агар имкон
бошад) барои тафаккур дар бораи Худо ва эҳсос кардани
оромӣ, озоиштагӣ ва оромии ботинӣ ба истироҳати
рӯҳонӣ бахшед. Вақти сарфшуда дар ин роҳ барои
мушкилот ва изтиробҳое, ки шумо дар тӯли боқимондаи
ҳафта бо онҳо дучор мешавед, як малҳами оромбахш
.хоҳад буд

Ҳар як шахс бояд ҳар ҳафта як рӯзро дар танҳой ё
"паноҳгоҳи маънавӣ" гузаронад, то захмҳо ва дардҳои
эмотсионалиро худро шифо диҳад. Вақте ки он рӯз ба
рӯзи оромӣ, шодӣ ва қаноатмандӣ табдил меёбад, шумо
.онро ҳафта ба ҳафта бесаброна интизор хоҳед шуд
Танҳой нархи бузургӣ аст. Шумо аз натиҷаҳои
аҷоибе, ки тавассути ин паноҳгоҳи рӯҳонӣ ва
пайваستшавӣ бо рӯҳ ва бо Худо барои ақл, бадан ва рӯҳи
шумо ба даст оварда мешаванд, дар ҳайрат хоҳед монд.
Агар шумо ба хушбахтии ҳақиқӣ орзу кунед, бояд субҳи
барвақт ҳангоми бедор шудан ва инчунин пеш аз хоб
рафтани шабона худро дар уқёнуси оромии илоҳӣ ғарқ
.кунед

Донишмандони Ҳиндустон на танҳо як рӯзи танҳой,
балки зарурати мулоҳизаи оромро дар чор вақти
мушаххаси ҳар рӯз таъкид мекунанд. Субҳгоҳон, пеш аз
аз хоб хестан ва дидани касе, бояд аз оромӣ ва эҳсоси

сулҳ баҳра барад. Нисфирӯзӣ, пеш аз хӯроки нисфирӯзӣ
ақро ором кардан ва боз аз давраи оромӣ пеш аз
хӯроки шом лаззат бурдан лозим аст. Ниҳоят, пеш аз хоб
рафтан шабона, бояд бори дигар ба ҳолати оромӣ ворид
.шавад

Онҳое, ки ҳангоми танҳой ва дар тӯли ин чор давраи
рӯзона бодикқат хомӯширо риоя мекунанд, бояд бо Худо
ҳамоҳангиро эҳсос кунанд. Онҳое, ки наметавонанд
ҳамаи ин давраҳоро риоя кунанд, бояд ҳадди аққал
соатҳои субҳ ва шомро ба ин кор бахшанд. Бо ин роҳ,
ҳаёти онҳо ба сӯи беҳтар тағйир меёбад ва онҳо
хушбахтии ҳақиқиро эҳсос хоҳанд кард; таҷриба
.беҳтарин далел аст

Агар шумо чекҳоро бе гузоштани маблағи кофӣ
барои пӯшонидани суратҳисоби бонкии худ менависед
ва имзо мекунед, пулатон тамои мешавад. Ҳамин чиз ба
ҳаёти шумо низ дахл дорад. Агар дар суратҳисоби ҳаёти
худ мунтазам пул нагузоред, энергияи шумо тамои
мешавад, оромии шумо нопадид мешавад ва хушбахтии
шумо бухор мешавад. Хулоса, шумо дар ниҳоят аз
муфлисшавии эмотсионалӣ, рӯҳӣ, ҷисмонӣ ва маънавӣ
азият мекашед. Аммо мулоҳизаи амиқи ҳаррӯза дар
бораи Худо суратҳисоби эмотсионалии шуморо пур
.мекунад

Чустучӯкунандаи диндор ҳар рӯз мулоҳиза мекунад,
бо тамои муҳаббат ва орзуҳои дилаш бо Худо муошират
мекунад ва аз Ӯ илтимос мекунад, ки Худо ошкор
кунад. Агар шумо ошиқи Худо бошед ва орзуи эҳсос
кардани ҳузури Ӯро дошта бошед, бояд ақл ва ҷисми
худо дар оромии Ӯ ғарқ кунед ва ҳаёт ба шумо
табассум хоҳад кард ва корҳои шумо аз бисёр ҷиҳат
.беҳтар хоҳанд шуд

Одами ором кам хато мекунад ва дар ҷое муваффақ
.мешавад, ки ҳазорҳо дигарон ноком мешаванд

Онҳое, ки дар бораи Худо фикр намекунанд ва ба Ё
аҳамият намедиҳанд, рӯҳафтода ва бадбахт мешаванд.
Онҳо асабонӣ мешаванд ва ба мошинҳои роҳгард табдил
.меёбанд

Офтоби ҳикмат ва сулҳ дар осмони оромӣ тулӯъ
хоҳад кард ва вучуди шуморо дар нурҳои шифобахши
худ ғун хоҳад кард, ба шарте ки шумо талоши рӯҳонӣ
.кунед ва дар дилатон ба Худо мақоми аввалро диҳед

Як моҳ аз ҳамаи ситораҳо якҷоя равшантар
медурахшад. Офтоб, ки хурд ба назар мерасад, तरीкиро
аз масоҳате, ки миллионҳо маротиба аз худаш калонтар
аст, пароканда мекунад. Ба ҳамин монанд, як шахси хуб,
танҳо бо вучуди вучуд доштан дар ҷаҳон, ларзишҳоеро
мебарорад, ки бисёре аз ларзишҳои аз ҷониби одамони
.бад паҳншударо бартараф ва безарар мегардонанд
Рӯзи андеша бояд инчунин рӯзи истироҳати рӯҳӣ ва
ҷисмонӣ ва парвариши оромии ботинӣ бошад. Ҳар гуна
фаъолият, ки хирад ва оромиро ба бор меорад, дар он
.рӯз амали муборақ аст

Дар мавриди эҳтироми волидайн, китобҳои
муқаддас ба онҳо некӣ карданро тавсия додаанд:
«Падару модаратро эҳтиром кун» ва «Ба волидайн некӣ
.«кун

Волидони инсонӣ бояд ҳамчун намояндагони Худо,
ки ба онҳо тӯҳфаи офариниши инсониятро ато кардааст,
эҳтиром карда шаванд. Модар таҷассуми муҳаббати
поки Худост, зеро модари меҳрубон дар ҷое, ки каси
дигар намебахшад, мебахшад. Падар таҷассуми ҳикмати
.Худо ва муҳофизи фарзандони Ёст

Набояд падар ва модари худро ғайр аз Худо дӯст
дошт, балки ҳамчун ифодаи муҳаббати муҳофизатӣ ва
хирадмандонаи Ё. Рӯҳи олии илоҳӣ ҳам падар ва ҳам
модар мешавад, то ба кӯдак кӯмак кунад; аз ин рӯ, бояд
.дар волидон эҳтиром карда шавад

Навиштаҳои Муқаддас инчунин моро аз куштан ба
хотири куштан огоҳ мекунанд, зеро дар ин сурат қотил
мешавад. Инсон набояд ҷони каси дигарро дар лаҳзаи
эҳсосоти шадид бигирад. Аммо, агар наздиконаш зери
хатар бошанд, бояд барои ҳифзи онҳое, ки Худо ба онҳо
супоридааст, мубориза барад, зеро дифоъ аз оила ва
.кишвари худ вазифаи муқаддас аст

Дар мавриди манъи зино, ҳадафи идеалии иттиҳоди
ҷинсӣ бояд тавлиди кӯдаконе бошад, ки ба сурати Худо
офарида шудаанд ва ифодаи муҳаббати поки ҳамсароне
бошанд, ки Худоро дар якдигар мебинанд. Онҳое, ки
танҳо дар сатҳи ҷисмонӣ зиндагӣ мекунанд, бе ягон
таваҷҷӯҳ ба муҳаббати ҳақиқӣ ё ҳадафи олии офарида
шудани хоҳиши ҷинсӣ, мувофиқи ин амр зино мекунанд.

Дар ин ҳолат, онҳо аз ҳайвоноте, ки хоҳишҳои ҷинсии
худро қонеъ мекунанд ва сипас роҳи худро пеш
.мегиранд, фарқе надоранд

Худо ин ангезаи эҷодиро дар мардон ва занон барои
ба дунё овардан ва изҳори муҳаббати ҳақиқии
мутақобила дар ҳаёти оилавӣ офаридааст ва онро
набояд сӯиистифода кард, балки онро ба як фаъолияти
.муқаддас ва дониш табдил дод

Агар шумо тавонед қудрати ҷинсиро дар вучуди худ
назорат ва тақсим кунед, шумо метавонед қобилиятҳои
бузурги зеҳниро барои навиштан, расмкашӣ ё ошкор
кардани истеъдодҳои пинҳон бо роҳҳои бешумори дигар
.инкишоф диҳед

Ва вақте ки шумо ниҳоят қодир ба назорат ва тағйир
додани фаъолияти эҷодӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ бошед, шумо
оромии бузург, муҳаббати бузург ва шодмонии
.афзояндаи рӯҳониро эҳсос хоҳед кард

Авлиёҳо ва пешвоёни рӯҳонӣ, ки фаъолияти ҷинсии
худро аз ҷиҳати рӯҳонӣ тағйир додаанд, бузургҷуссаҳое
ҳастанд, ки қодиранд дар ҷаҳон ва дар ҷустуҷӯи

эзотерикӣ барои ҳақиқат корнамоиҳои аҷиб ва
.ҳайратангезро анҷом диҳанд

Пас, истифодаи беҳтарини майли шахвонӣ баланд
бардоштани қудрати он, яъне равона кардани энергияи
он ба сӯи ҳадафи баландтар барои зоҳир кардани
ҳикмат, ормонҳои баланд ва принципҳои маънавӣ
мебошад. Кас набояд аз андешаҳои шахвонӣ лаззат
барад ё чизеро, ки манъ аст, орзу кунад. Вақте ки ин
гуна худдорӣ ба даст меояд, шахс дар бораи алоқаи
.ҷинсӣ ва ҳадафи олии он назари дуруст хоҳад дошт
Асири масъалаҳои ҷинсӣ будан маънои аз даст
додани саломатӣ, худдорӣ ва оромии зеҳнӣ ва хулоса,
ҳамаи унсурҳои хушбахтие, ки инсон ба онҳо ниёз дорад,
.дорад

Китобҳои муқаддас инчунин моро ташвиқ мекунанд,
ки дуздӣ накунем. Агар як гурӯҳи ҳазорнафара аз
якдигар дуздӣ кунанд, ҳар кадоме 999 душман хоҳад
дошт. Аз ин рӯ, набояд ба ҳуқуқи дигарон поймол кард
ва замин, сулҳ, муҳаббат, шаъну шараф ё ягон дороии
моддӣ ё маънавии онҳоро тасарруф кард. Агар шумо
хоҳиши гирифтани он чизеро, ки аз он шумо нест, эҳсос
накунед, он чизе ки ба шумо лозим аст ё хоҳиш ба шумо
хоҳад омад. Дуздӣ аввал дар зеҳн пайдо мешавад, вақте
ки шахс ба дигарон ҳасад мебарад. Тухми хоҳишҳои бад
бояд аз зеҳн решақан карда шавад. Фидокориҳои рӯҳонӣ
роҳест, ки ин тавр аст. Пас, инсон табиатан фаровониро
ҷалб мекунад ва баракатҳо аз манбаъҳои, ки медонанд
ва манбаъҳои, ки намедонанд, ба онҳо ҷорӣ мешаванд.
Ин як қонуни беайби илоҳӣ аст. Дар мавриди дуздон ва
одамони худхоҳ, онҳо тамоми умри худро ба пайгирии
дороиҳои моддӣ мегузаронанд, чашмонашон ҳамеша ба
он чизе, ки дигарон доранд, менигаранд, ҳатто агар
.ганҷинаи худашон аз тилло пур бошад
Агар аз худхоҳии моддӣ даст накашида шавад,
ҷаҳон хушбахтиро намедонад

Хушбахтӣ танҳо тавассути ҳамкориҳои маънавӣ ба даст меояд. Он замоне ба даст меояд, ки инсон ниёзҳои дигаронро мисли ниёзҳои ҳудаш эҳсос мекунад ва барои дигарон низ ҳамон тавре кор мекунад, ки онҳо барои .худашон кор мекунанд

Амри муҳими дигар ин аст, ки аз додани шаҳодати бардурӯғ худдорӣ кунад. Зарар расонидан ба касе бо таҳрифи ҳақиқат роҳи дигари ҳалалдор кардани ҳамоҳангии иҷтимоӣ аст. Агар касе хоҳад, ки бо ӯ хуб муносибат кунанд, бояд бо дигарон мувофиқан муносибат кунад. Ҳақиқат бояд ҳамеша гуфта шавад, аммо байни гуфтани ҳақиқат ва танҳо гуфтани далелҳо бояд фарқ гузошта шавад. Муаррифии касе ҳамчун ланг ё кӯр зараровар ва зараровар аст; бояд аз эҳсосоти дигарон огоҳ бошад ва аз шарманда кардани онҳо худдорӣ кунад. Ба ҳамин монанд, ошкор кардани ҳақиқате, ки бе мақсади неқ ба касе хиёнат мекунад, низ нодуруст аст. Аз тарафи дигар, набояд дурӯғ гӯяд, то аз гуфтани ҳақиқат худдорӣ кунад; баръакс, метавон дар баъзе ҳолатҳо хомӯш монд, то аз шарманда ё зарар .расонидан ба дигарон худдорӣ кард

Инсон бояд аз ҳасад, бемории ҳаробиоваре, ки оромии рӯҳро меҳӯрад, эҳтиёт шавад. Ҳар қадар инсон ба чизҳои дигарон тамасхур кунад, бадбахтӣ ва бадбахтии ӯ ҳамон қадар бештар мешавад. Шахси ҳасадхӯр зиндагии пур аз мушкилотро ба сар мебарад ва ҳеҷ гоҳ таъми оромиро намедонад. Барои ӯ беҳтар аст, ки ба худ эҳтиром гузорад, ба ҳудаш такя кунад ва .сарвати ботинии рӯҳониро ҷустуҷӯ кунад

Шаъну шараф ва арзиши ботинии инсон аз ҳар чизе, ки онҳо меҳоҳанд ё орзу мекунанд, ки соҳиби он бошанд, хеле бузургтар аст. Худо дар ҳар як инсон ба тарзе зоҳир мешавад, ки дар ягон инсони дигар зоҳир намешавад. Чеҳраи онҳо ба касе монанд нест ва рӯҳи онҳо ба касе монанд нест, зеро дар дохили онҳо

бузургтарин ганҷи тамоми офариниш нухуфтааст ва ин
.бузургтарин ганҷи Худост

Мо мехоҳем, ки ҳаёти мо бо амалҳои нек дурахшон
ва шукуфон бошад, аз шодӣ ва хушбахтӣ бӯйнок бошад
ва дар хотираи онҳое, ки моро қадр мекунанд, абадӣ
.зинда монад

Вақте ки инсон имони дуруст дошта бошад ва
мувофиқи он амал кунад, ӯ аз онҳое, ки имон надоранд
ва дар набарди зиндагӣ вазифаҳои худро иҷро
.намекунанд, хушбахттар аст

Имони солим ва амали солеҳ (ки бо ниятҳои нек ва
ниятҳои нек дастгирӣ мешавад) ҳамеша дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ вуҷуд дорад, мавҷуд аст ва дар ҳар ҷое, ки
хушбахтӣ нест, гум мешаванд. Аз ин рӯ, мо метавонем
хулоса барорем, ки онҳо ду шартҳои муҳими хушбахтӣ
мебошанд, ки бе онҳо ба даст оварда намешаванд.
Касоне, ки хушбахтиро мехоҳанд, танҳо бояд ин ду
унсури асосиро дошта бошанд, ки сангҳои асосӣ ва
.сутунҳои он мебошанд

Инсонҳо наметавонанд ҷузъҳои беохири коинотро бо
хоҳиши худ идора, тағйир ё нест кунанд. Ин ҷузъҳо бо
сохтори ҳаёти инсон ба таври мураккаб печидаанд ва
инсонҳо наметавонанд дар алоҳидагӣ аз онҳо ғайриҷолиб
кунанд. Аммо, инсонҳо метавонанд ақли худро идора
кунанд, то ба ин ҷузъҳо мутобиқ шаванд ва аз зарари
.онҳо канорагирӣ кунанд

Аҷдодони мо аз мо хушбахттар буданд, на аз он
сабаб, ки онҳо нисбат ба мо чизҳо ва лаззатҳои дунявӣ
бештар доштанд, ё аз он сабаб, ки камтар бо мушкilotи
зиндагӣ рӯбарӯ буданд, балки аз он сабаб, ки онҳо
тавозуни равониро доштанд, ки ба онҳо тасалли, оромӣ,
.қаноатмандӣ ва ба таври мухтасар хушбахтӣ мебахшид

Онҳо барои хушбахтии худ ба шароити беруна така
намекарданд ва инчунин ба шароити берунае, ки онҳоро
аз он маҳрум мекард, дода нашуданд. Эҳсосоти роҳат,
оромӣ, хушбахтӣ ва қаноатмандии онҳо табиӣ,
муқаррарӣ, солим ва пойдор буданд. Мо низ бояд ин
эҳсосотро парвариш диҳем, агар хоҳем, ки хушбахт
?бошем. Ва кӣ аз мо чунин намекунад

Сарнавишт натиҷаи амали гузаштаи иродаи озод ё
озодии интиҳоб аст. Тавассути амалияҳои гузаштаи
иродаи озод, мо сарнавишт ва тақдирро ба худ овардаем
ва оварда истодаем. Аммо, мо ба гузашта баста
нашудаем ва абадӣ бо оқибатҳои амалҳои худ маҳдуд
нестем. Мо метавонем он чизеро, ки коштаем,
баргардонем ва он чизеро, ки навиштаем, нест кунем,
агар хоҳем ва кӯшиш кунем, ки роҳи худро ислоҳ кунем
.ва сифати ҳосили худро беҳтар созем
Агар мо тухми амалҳоеро, ки оқибатҳои дарднок
доранд, нест кунем ва ба ҷои онҳо тухмиҳоеро, ки ба
табиати рӯҳ мувофиқтаранд, кишт кунем, мо бешубҳа
меваҳои хушбахтиро аз он тухмиҳои хубе, ки дар хоки
рӯҳ кошта шудаанд, мегирем. Агар мо хоҳем, ки ба
хушбахтии бештар ноил шавем ё ранҷу азобро кам
кунем, мо бояд иродаи озодро ҳоло, ҳозир ва на фардо
.истифода барем

Аз ин рӯ, шароити хушбахтӣ дар дохили инсон аст ва
ӯ бояд танҳо бо он муодилае, ки хато намекунад, ҷиддӣ
муносибат кунад ва агар ӯ беҳтарин арзёбӣ ва
муносибат бо онро анҷом диҳад, натиҷаҳо ба фоидаи ӯ
.хоҳанд буд

Эй Парвардигор, бигзор вучуди ман пур аз қуввати
Ту, қалбам пур аз ҳузури тасаллибахш ва дилсӯзи Ту,
ақлам пур аз ҳикмати Ту ва ҷони ман пур аз огоҳии
.илоҳии Ту бошад

Дар хоки дилҳои шумо тухми муҳаббат мерӯяд, он
тухмиҳоро бо оби муҳаббати умумичаҳонӣ ва шафқати
.умумичаҳонӣ об диҳед

Қудрати ақл бемаҳдуд аст ва аз ин рӯ, агар шумо
дар бораи ягон мавзӯ ба қадри кофӣ амиқ фикр кунед,
ба ҳар саволе, ки ба он мавзӯ марбут аст, ҷавоб хоҳед
.гирифт

Агар шахс тамоми кор ва фаъолияти худро барои
хидмат ба дигарон бахшад ва онҳоро бо рӯҳияи
қаноатманд анҷом диҳад, пас ӯ воқеан сазовори
.таваҷҷӯҳ ва миннатдорӣ аст

Мо набояд яктарафа бошем, балки бояд
фаъолиятҳои худро мувозинат кунем ва кор ва
вазифаҳои худро мувофиқи аҳамияти ҳар яки онҳо
.авлавият диҳем

Вазифа амалест, ки инсон онро бо шодӣ, на бо
мақсади манфиати моддӣ анҷом медиҳад ва вазифаи
.маънавӣ ва ахлоқӣ бояд дар ҳаёт дар ҷои аввал бошад
Ҳар як инсон дорои потенциали истифоданашуда
аст. Онҳо дорои ҳамаи қувваҳои зарурӣ мебошанд. Худи
ақл як қудрати олий аст ва он бояд аз одатҳо ва
.мафҳумҳои кӯҳна ва маҳдудкунанда озод карда шавад
Таъсири сайёраҳо ва ситорагон ба ҳаёти инсон аз
ҷониби қувваҳои ҷозиба ва тела байни сайёраҳо ва
.баданҳои инсон ба вуҷуд меояд

Андешаҳои бад инсонро ба муҳити зараровар
мебаранд, ки дар он ҷо онҳо метавонанд худро
мувофиқи хоҳишҳои худ баён кунанд. Аммо, шахс
метавонад тавассути ирода ва дар натиҷа, муҳити зисти
худ андеша ва шуури худро тағйир диҳад. Агар шахс
муддати тӯлонӣ дар муҳити зараровар бимонад, он
муҳит ба таври ноогоҳ ба ӯ таъсир мерасонад. Бо
гузашти вақт, онҳо озодии худро дар интиҳоби муҳити
солим ва солим қомилан аз даст медиҳанд ва зери
таъсири манфии он муҳити зараровар қарор мегиранд.

Аз тарафи дигар, онҳое, ки иродаи қавӣ доранд, бо Худо
.дар ҳамоҳангӣ ҳастанд

Энергияи мутамаркази ақл

Вақте ки шумо нури офтобро тавассути шишаи
калонкунанда ба нуқтаи хурде равона мекунед, он гармӣ
ба вуҷуд меорад ва ин гармӣ метавонад чӯб, матоъ,
коғаз ва ғайраро оташ занад. Ба ҳамин монанд, вақте ки
шумо ақли худро дақиқ мутамарказ мекунед, энергияи
мутамаркази он метавонад решаҳои шубҳаро дар паси
ҳар як нокомӣ сӯзонад ва ба нури хирад имкон диҳад, ки
.дурахшон бошад

Вақте ки ақл бо Худо, манбаи ҳама некиҳо ва манбаи
ҳама қудратҳои муборак, ҳамоҳанг мешавад, он аз
ҳузури илоҳӣ огоҳ мешавад ва ҳамаи унсурҳои
муваффақиятро дорад. Ин унсурҳо бо қудрати бузургии
Худо зич алоқаманданд, ки қодиранд имкониятҳои
наверо барои муваффақият дар ҳама соҳаҳо фароҳам
.оваранд

Мушкилот ва мушкилот аз беҳабарии шахс аз
амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайян
анҷом дода шудаанд, ба миён меоянд. Азоби кунунии
онҳо аз афкор ва амалҳои, ки онҳо баён кардаанд,
сарчашма мегирад, ки дар ҳоки шуури онҳо реша
давонда, ба растанӣ табдил ёфта, меваҳои медиҳанд, ки
.хусусиятҳои ин афкор ва амалҳоро инъикос мекунанд
Озмоишҳо ва мусибатҳо барои шикастани шахс ё
фалаҷ кардани иродаи ӯ нестанд, балки барои он
меоянд, ки онҳо бузургии Худоро дарк кунанд ва ба
қонунҳои Ё эҳтиром гузоранд, ки тавассути он онҳо
метавонанд ба хушбахтии ҳақиқӣ бирасанд. Худо ин
озмоишҳои сахтро намефиристад, зеро онҳо асосан аз
ҷониби инсон сохта шудаанд. Аз инсоният танҳо он чизе,

ки талаб карда мешавад, ин аст, ки шуури худро аз хоби
ғафлат бедор кунад ва аз торикии нодонӣ ба нури
.дониш берун ояд

Аксари вақт, ҳиссиёти мо ба мо лаззатҳои
гузарандаро ваъда медиҳанд, аммо дар ниҳоят ба мо
дард ва ранҷу азоби тӯлонӣ меоранд. Аммо фазилат ва
хушбахтии ҳақиқӣ кам ваъда медиҳанд, аммо дар
ниҳоят ба мо шодмонии пок ва пойдор мебахшанд. Аз ин
рӯ, ман хушбахтии ботинӣ ва пойдорро шодмонии
ҳақиқӣ ва лаззатҳои муваққатии эҳсосиро лаззатҳои
.оддӣ мешуморам

Вақте ки шумо аз миллионҳо мил дар кайҳон ба
Офтоб нигоҳ мекунед, он ситораи бузург аз Замин хеле
.хурдтар ба назар мерасад

Аммо, диаметри Замин тақрибан 7900 мил аст, дар
ҳоле ки диаметри Офтоб сад маротиба аз диаметри
Замин калонтар аст. Агар шумо сайёраи моро
мустақиман дар рӯ ба рӯи Офтоб ҷойгир кардан мумкин
бошад, он дар муқоиса бо Офтоб ба як нуқтаи хурд
.монанд мешавад

Биёед фарз кунем, ки майдони пурқудрати офтобӣ
то он даме, ки массаи бузурги он тамоми осмони
кабудро фуру мебарад, васеъ ва васеъ мешавад.
Осмоне, ки мо мебинем, танҳо як қисми хурд, дар
ҳақиқат як зарраи хурди фазоест, ки коиноти беохирро
.фаро мегирад

Ҳатто агар Офтоб ба таври номуайян васеъ ва дароз
шуданро идома диҳад ҳам, он наметавонад беохирро
.фаро гирад

Иллюзияи кайҳонии хурдӣ ва маҳдудӣ ақло аз
.дарки он бузургии кайҳонӣ маҳдуд ва монев мешавад

Ин безътиноии мутлақ аз кучо пайдо шуд ва ҳудуди
?он дар кучост
Он ки ба андоза ва ченакҳо тобеъ нест, ҳеҷ ҳудуд ва
асл надорад, Худост, ки дар ҳама ҷо ҳузур дорад ва дар
дуртарин нуқтаҳои кайҳон вучуд дорад. Ў дар ситораҳои
дуру дур аст. Ҳамон тавре ки дар дохили шумо ва дар
ман вучуд дорад, аз ҳар фазое, ки ишғол мекунад,
.новобаста аз он ки хурд ё калон аст, огоҳ аст

Гузашта барои аксари башарият номаълум аст, ба
истисноии чанд нафари мунаққид. Бо вучуди ин, нодонӣ
аз гузашта низ ба ғоидаи мост. Зеро агар мо ҳама
чизеро, ки дар ин ҳаёт ва дар ҳаётҳои қаблӣ кардаем,
медонистем, аз ҳаҷми зиёди амалҳои худ мафтун
мешудем ва комилан ҳайрон мешудем. Иродаи мо ҳатто
метавонад аз зарба фалаҷ шавад ва моро аз идомаи
корҳоямон маҳрум созад ва моро гирифтори ноумедӣ
гардонад. Ҳатто дар ин ҳаёти заминӣ, фаромӯшӣ
неъматҳои Худост ва намегузорад, ки андеша ва эҳсосоти
мо аз хотираҳои гузашта, баҳусус хотираҳои талх ва
дарднок, фурӯ равад. Хушбахтона, шарораи илоҳӣ дар
дохили мо пайваста бо умед ва хоҳиши идомаи сафари
беохири зиндагӣ медурахшад. Мо бояд барои ин ду
неъмат аз Худо шукр гӯем: қобилияти фаромӯш кардани
.гузашта ва умед ба оянда

Мо набояд ба ҳулосае оем, ки сарнавишт
монеаҳоеро дар роҳи иродаи озод мегузорад. Аммо, мо
бояд тамоми кӯшишро ба ҳарҷ диҳем, то ба таъсири
манфие, ки аксари одамон ба сарнавишт ва тақдир
нисбат медиҳанд, муқобилат кунем ва озодии
интихобамонро мувофиқи эътиқоди ботинии худ амалӣ
кунем, ба шарте ки ин эътиқодҳо бар пояи имони солим

ва бар қонунҳои илоҳӣ асос ёфта бошанд, ки бе он инсон
.наметавонад хушбахтии ҳақиқиро бичашад

Вақте ки мо ба амале шурӯъ мекунем, набояд аз
шароити номусоид тарсем, балки бояд то ҳадди имкон
хушбин бошем ва бо итминони комил ба он ки ҳеҷ чиз
наметавонад монеъи истифодаи ирода ва озоди
.интиҳоб гардад

Инсонҳо аксар вақт мисли барге ҳастанд, ки дар рӯи
дарё шино мекунад ва онҳо бояд худро аз ҷараёни
одатҳои худкоре, ки онҳоро ба сӯи шаршараҳои иллюзия
ва харобӣ мебарад, берун кашанд. Аксари одамон
бепарво ба назар мерасанд ва ба худ иҷозат медиҳанд,
.ки аз ҷониби ҷараён фурӯ бурда шаванд

Агар мо ба ҳадафи худ нарасем, эътирофи норавшан
қобили қабул аст, ки монеаҳои худамон буданд, ки моро
аз расидан ба он бозмедоштанд. Мо бояд барои ноил
шудан ба натиҷаи дилхоҳамон сабр кунем ва кӯшишҳои
худо дучанд кунем. Мо инчунин бояд ба худ итминон
диҳем, ки новобаста аз он ки монеаҳо ва мушкилот то чӣ
андоза қавӣ ва даҳшатнок бошанд, мо то ҳол қуввати
бартараф кардани онҳоро дорем. Ҳатто агар мо бо
вучуди ҳама кӯшишҳои худ ноком шавем ҳам, ба
ноумедӣ ё ноумедӣ ниёз нест, то он даме ки мо дарк
кунем, ки иродаи инсон аз тақдир, ки аз худ мост,
қавитар аст. Аз ин рӯ, мо набояд кӯшишро бас кунем,
новобаста аз он ки чӣ қадар ноком мешавем, зеро
ҳамеша дарҳои боз ҳастанд. Мо танҳо бояд то он даме,
ки муваффақият ба мо дода шавад, кӯшиш кунем ва
кӯшишро такрор кунем. Худо ба мо кӯмак хоҳад кард, то
он даме, ки мо ба Ӯ така кунем ва кӯшиши заруриро ба

харҷ диҳем. [Касе, ки роҳро тай мекунад, ба макони таъинот мерасад ва касе, ки ба Худо таваккал мекунад, .ноумед намешавад]

Вақте ки инсон чизеро шадидан ва пайваста орзу мекунад, ин хоҳиш ҳаргиз аз шуури ӯ берун намеравад, новобаста аз он ки ба куҷо мераванд ва чӣ гуна машғулиятҳои онҳо новобаста аз он ки чӣ гунаанд. Ин хоҳиш бо фаъолияти доимӣ ва хастанопазирӣ худ азму иродаи бузург ва нерӯ дорад. Ин пичирроси ботинӣ нисбат ба дуои механикӣ пурқувваттар ва муассиртар аст, ки танҳо лабҳоро ба ҳаракат меорад. Онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, чунин рафтор мекунанд. Онҳо муҳаббати худро ба Ӯ беист пичиррос мезананд ва пичирроси самимии онҳо дар тамоми фаъолиятҳои ҳаррӯзаи онҳо ношунаво боқӣ мемонад. Ин пичирроси самимӣ онҳоро парешон намекунад ва бо дигар вазифаҳои онҳо муҳолифат намекунад. Бо афзоиши хоҳиши онҳо ба Худо, муҳаббати онҳо ба Ӯ амиқтар ва қавӣ мешавад, то он даме ки онҳо ҳузури Ӯро эҳсос мекунанд ва нури Ӯро бо чашми рӯҳ мебинанд. Онҳо шодмонии азимро бичашанд ва оромии беандозаро эҳсос мекунанд

Худо ба мо дарсҳои мефиристад, ки дар зиндагӣ ба мо лозиманд, то мо аз онҳо баҳра барем ва фаҳмиш ва таҷриба ба даст орем. Ҳар кӣ аз ин дарсҳо канорагирӣ мекунад, новобаста аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст, .маҷбур мешавад, ки онҳоро омӯзад

Ҳар озмоиш дӯсти мост, агар аз он сабақ гирем ва агар фурсатро беҳуда сарф кунем ва онро бо шикоят,

кина ва довари нодуруст нодуруст истифода барем,
.золим ва золим аст

Вақте ки мо фаҳмиши дуруст ва муносибати дуруст
.ба зиндагӣ дорем, он зебо ва бе мушкилот мегардад

-

ҳолатҳои равоӣ

Инсон наметавонад абадан дар мавҷҳои шодӣ, дар
обҳои ҷурталотуми ғам ё ғарқ дар умқи дилгирӣ
бимонад. Дар ин ҳаҷони дугонагӣҳои муҳолиф, одами
оддӣ ба пастиву баландиҳо дучор мешавад — дар
мавҷҳои хушбахтӣ боло меравад, дар вартаи бепарвоя
ғарқ мешавад ва аз ҳониби мавҷҳои ҷурғавғои ғамгинӣ
ба атроф ҷартофта мешавад — кам ягон ҳолати дигари
.шуурро эҳсос мекунад

Иҷозат додан ба шароит ба ин тариқ андешаҳои
инсонро тағйир медиҳад. Таслим кардани иродаи инсон
ба сарнавишти ҷур аз инҷиқ ва доимо тағйирёбанда
маънои таслим кардани иродаи инсонро дорад. Он чизе
ки инсон барои зиндагии муваффақ ва ҷурмазмун ба он
ниёз дорад, тавозуни равоӣ аст ва инро танҳо
таваҷҷути тафаккури мутамарказ ва назорат ҷур
.қобилиятҳои эҳсосии ҳуд ба даст овардан мумкин аст

Хатто ғамҳои амиқтарин бо мурури замон шифо
меёбанд, аз ин рӯ, дар ҳар рӯзи ҳаёти худ дар бораи ғам
фикр кардан маъно надорад. Муддати пайваста
андӯхгин шудан аз марги шахси наздик на ба онҳо ва на
ба мо кӯмак мекунад ва ин ҳеҷ чизро тағйир намедиҳад.
Ба ҳамин монанд, парвариши комплекси пастсифатӣ ё
ҷазо додани худ барои хатогиҳо ё нокомиҳои гузашта
баръакс аст; он танҳо ҳаётро бадбахт мекунад ва
.қобилиятҳои зеҳниро пахш мекунад

Мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки ба чоҳи корҳои
дилгиркунанда афтем, зеро ин як ҳолати равонӣ аст, ки
аз роҳатӣ дур аст, зеро он ақло ҳалалдор мекунад ва
.қобилиятҳои ниҳониро дар кӯраи бепарвоӣ месӯзонад

Нокомӣ бояд аз решаҳои решақан карда шавад ва
майдонҳои ҳаёт бояд бо ҷидду ҷаҳд ва азму ирода
шудгор карда шаванд ва бо тухми некии кошта шаванд,
.то ҳосили фаровон ба даст оварда шавад, бо ёрии Худо
Кореро анҷом диҳед, ки қаблан ҳеҷ кас накардааст
— коре, ки ҷаҳонро ба ҳайрат меорад. Нишон диҳед, ки
.қудрати эҷодии Худо тавассути шумо кор мекунад

Одамоне, ки дорои хислатҳои ором ва наҷиб
ҳастанд, ба афкори мо мусоидат мекунанд, ки онҳоро
ҷозибанок ва солим гардонанд. Муайян кардани он
душвор нест, ки оё шахс ғизои зеҳнии худро аз муҳити
ором ё ноором мегирад. Изтироб, нороҳатӣ ва ошуфтагӣ
ҳама аз муошират бо одамони нодуруст, хоҳ дӯстон ва
хоҳ хешовандон, бармеоянд, ки боиси андешаҳои
.изтиробовар ва рӯҳияи ноором мегардад

Бадан энергия ва фаъолиятро аз хӯрокҳои ҷисмонӣ
мегирад, дар ҳоле ки хӯрокҳои магнитӣ ҳам бадан ва
ҳам ақро бо зарядҳои энергия таъмин мекунанд, ки
нисбат ба хӯрокҳои саҳт ва моеъ, ки ба осонӣ ба
энергияи зинда табдил дода намешаванд, ҳазм
.карданашон осонтар аст

Вақте ки шумо метавонед нодонӣ ва заъфро ба
хирад, заъф ва нотаъвониро ба саломатӣ ва нерӯ табдил
диҳед ва бо итминон ва ҷасурона — ҳатто танҳо — дар
роҳҳои зиндагӣ қадам занед ва шодмонии ботиниро аз
доштани вичдони зинда ва ҳушёр ва имони устувор ба
адолати Худо ва пирӯзии дуруст бар нодуруст ва
ҳақиқат бар иллюзия пайдо кунед ва вақте ки шумо ҳар
рӯз барои баланд бардоштани андешаҳои худ ба сатҳҳои
баландтар ва тозатар кӯшиш мекунед ва дили
пурмуҳаббат ва миннатдор ва ниятҳои нек нисбат ба
дигарон доред, ғизои зеҳнии шумо ҷозибанок хоҳад шуд
ва шумо ҳама чизҳои зебо ва муфидро — чизҳо, одамон
ва шароитро — ба худ ҷалб хоҳед кард, ки барои идомаи
сафари худ ба сӯи соҳилҳои амният ва амният муҳиманд.
Ва ниҳоят, вақте ки шумо барои ба даст овардани он
чизе, ки ба шумо лозим аст, кӯшиш мекунед ва аз он
чизе, ки Худо медиҳад, қаноатманд ҳастед, шумо аз
ҷиҳати рӯҳ бойтар ва қаноатмандтар аз онҳое хоҳед буд,
ки ба хоҳишҳои дунявӣ фурӯ рафтаанд ва ба лаззатҳои
.гузарандаи он чашмгурӯснаанд

Шафқат пулест, ки ҳар як рӯҳро бо рӯҳҳои дигар
мепайвандад Шафқат дарвозаест ба ҳар як дил

Вақте ки инсон Худоро меҷӯяд, ки ягона дӯсти
ҳақиқӣ аз ҷама дӯсти дигар аст, дар ҷама муносибатҳои
инсонӣ - оилавӣ, бародарӣ, издивоҷӣ ва маънавӣ -
барқарор кардани дӯстии ҳақиқӣ имконпазир мегардад.
Дӯстӣ унсури муҳим дар муносибатҳои издивоҷӣ аст ва
наздикии зеҳнӣ ва эмотсионалӣ, эҳсоси ҷалби рӯҳонӣ ва
муҳаббати ҳақиқӣ бояд дар авлавият бошад. Касоне, ки
фарқи байни муҳаббати ҳақиқӣ ва ҷалби ҷисмониро
.намедонанд, борҳо ноумед мешаванд

Вақте ки издивоҷ бар пояи орзуҳои баланд ва
эҳтироми мутақобила бунёд меёбад, он ба иттиҳоди
хушбахтона ва муваффақ байни ду рӯҳи меҳрубон ва
ҳамкорӣ табдил меёбад, ки бори гарони зиндагии
якдигарро сабук мекунанд ва ташвишҳои зиндагии бо
ҳамдардии мутақобила ва фаҳмиши дӯстонаро бартараф
.мекунанд

Ҳеҷ кас наметавонад маро идора кунад ё иродаи
маро аз худ дур кунад, агар ман ба андеша ва амалҳои
.дигарон иҷозат надиҳам, ки ба ман таъсир расонанд
Агар шумо тафаккури худро ба материя маҳдуд
кунед, шумо ҷама чизро аз нигоҳи моддӣ хоҳед дид.
Аммо вақте ки шумо шуури худро ба ҳолати огоҳии
маънавӣ баланд мебардоред, шумо ҷараёни паҳншудаи
нури Худоро хоҳед дид, ки аз ҷама материя берун
меравад ва шумо ҷама чизро аз нигоҳи маънавӣ хоҳед
.дид

Худовандо, ман дарк мекунам, ки имконияти бепоён
барои омӯхтани қобилиятҳои худ ва кашф кардани
потенсиали маънавии худ дорам. Имрӯз ман фикрҳоямро
бо некбинӣ пур мекунам ва худро аз таҷрибаҳои нохуш

дур мекунам. Ман он чизеро, ки бадан, ақл ва рӯҳи маро
бо роҳи мутавозин ва ҳамоҳанг парвариш медиҳад,
.амалӣ мекунам

Ман замимаҳои моддиро бо орзуҳои баландтар иваз
мекунам
Ва ман дарк хоҳам кард, ки рӯҳи вафодор ҳамеша бо
ман аст

Рақси ҳаёт ва марг ҳамеша вуҷуд дорад, аммо ман
бо наҷоти ҳувияти маънавии худ худро абадан озод
хоҳам кард. Ва вақте ки бо тӯфонҳои озмоишҳо ва
мусибатҳо рӯ ба рӯ мешавам, дар ҳақиқи рӯҳонии худ аз
баҳри ҳаёт ба сӯи соҳилҳои амн ва илоҳӣ шино хоҳам
.кард

Вақте ки ман кор мекунам ва эҷод мекунам, дар
хотир хоҳам дошт, ки Худо тавассути ман кор мекунад, Ё
Парвардигори коинот аст ва ман метавонам тавассути
.тафаккури амиқ дар бораи Ё бо Ё пайваст шавам

Худои азизам, ман мефаҳмам, ки фикрҳоям вобаста
ба он ки кадом идея дар ҳаётам қавитар аст, ба ман ё
нокомӣ ё муваффақият меоранд. Ва ман кӯшиш мекунам,
ки дар хотир дорам, ки Ту дасти кӯмаки Худо дароз
мекуни ва роҳро барои муваффақияти ман омода
.мекуни

Вақте ки бало ва бадбахтиҳо ба сарам меоянд, ман
қуввати худро ҷамъ мекунам ва азми худро барои рафъи
онҳо мустаҳкам мекунам. Дар муносибат бо ҳама самимӣ

ва ростқавл хоҳам буд ва андешаҳои муҳаббат ва
орзуҳои некро паҳн хоҳам кард. Он гоҳ Худо маро бо
.қудрат ва ҳикмати Худ дастгирӣ хоҳад кард

Бемориҳои рӯҳӣ ва табobati онҳо
Устод Парамханса Йогананда

Кӯшиш кунед, ки як гурӯҳи чехраҳои инсониро
:тасаввур кунед, ки номутаносиб ва номутаносибанд
Яке бо сари хурд ба андозаи нахӯд ва бадани калон
!ба андозаи шутур

Дигаре дасти пурқудрате мисли дасти Шимшӯн ё
!Геркулес ва бадане мисли бадани пакана дорад
Ва сеюмӣ сари фили бузург ва бадани муши лоғарро
!дорад

Оё ин манзара барои шумо ҳайратовар ва
ҳайратангез ё ғамангез ва пушаймонӣ нахоҳад буд, агар
шумо ногаҳон издиҳоми он махлуқотро бо таркиби аҷибу
?номуносиб бубинед
Акнун гурӯҳи дигари одамонро тасаввур кунед, ки аз
ҷиҳати шакл ва намуди зоҳирӣ муқаррарӣ ҳастанд, аммо
аз ҷиҳати равонӣ ноустувор ва аз ҷиҳати равонӣ ноқис
.ҳастанд

Ҳамон тавре ки либос захмҳо, захмҳо ва дигар
нуқсонҳои ҷисмониро пинҳон мекунад, бадани қавӣ ва
солим ва чехраи зебо ва дурахшон низ бисёр бемориҳои
.ҷиддии рӯҳӣ ва нуқсонҳои модарзодиро пинҳон мекунад
Агар шумо бо издиҳоми зиёди одамони оддӣ
вохӯрдед, ки бо намуди зебо ва саломатии хубашон
фарқ мекунанд ва агар шумо тавонистед бо биниши
рӯҳонии худ ба бадани рӯҳии онҳо ворид шавед,
ҳайратовар хоҳад буд ва шумо аз он чизе, ки кашф
.мекунед, аз ғаму андӯҳи амиқ фаро мегирифтед

Шумо метавонед ҷисми рӯҳии онҳоро чунин

:мушоҳида кунед

Ақл бо сар, ҳиссиёт ва эҳсосот бо тана ва ирода бо

дастҳо ва пойҳо ифода меёбад, ки ҳама

.ғайримуқаррарӣ, бемор ва маъҷуб мебошанд

Шумо хоҳед дид, ки баъзеҳо сари хурд бо хиради

нопухта доранд, ки бар бадани заиф ва пур аз орзуҳои

.худхоҳона ва хоҳишҳои шахвонӣ пур шудааст

Шумо инчунин хоҳед дид, ки баъзе одамон бадане

доранд, ки аз эҳсос ва ҳаёт маҳрум аст, ҳарчанд онҳо

.дасти хеле рушдёфта ва функционалӣ доранд

Шояд дигарон мағзи бузург ва эҷодӣ дошта бошанд,

аммо қобилияти ҳамдардӣ ва эмотсионалии онҳо суст ва

нотавон аст. Ва як гурӯҳи дигари одамоне ҳастанд, ки

сохтори муқаррарии ҷисмонӣ ва рӯҳӣ доранд, аммо

.ирода ва худдорӣашон ё заиф ё фалаҷ шудаанд

Ва рӯйхати мушоҳидаҳо идома дорад ва бигзор умри

!дароз дошта бошед

Чунин таҳрифҳои бешумори равонӣ дар баданҳои

рӯҳӣ, ки дар баъзе ҷанбаҳо нотавон ва дар дигар

ҷанбаҳо аз ҳад зиёд инкишоф ёфтаанд, дар ҳақиқат дар

инсонҳо мавҷуданд - гарчанде ки пинҳонанд - онҳо ба

онҳо дарди равонӣ меоранд ва монеъ мешаванд, ки

истеъдод ва қобилиятҳои худро тавре ки бояд нишон

.дода шаванд, нишон диҳанд

Баррасии баъзе бемориҳои равонӣ дар ин ҷо

метавонад ба муайян кардани сабабҳои аслии ҳама

мушкилоти инсонӣ мусоидат кунад, то ки онҳо ҳадди

аққал барои ҳамаи онҳое, ки аз онҳо азият мекашанд,

ҳатто аз рӯи зеҳн маълум бошанд, то онҳо табиати ин

нуқсонҳо, нишонаҳои онҳо ва воридашавии хомӯшонаи

онҳоро ба равон дарк кунанд ва то тавонанд харобии

.ҳазандаи сулҳ ва хушбахтиро пешгирӣ кунанд

ғамгинии рӯҳонӣ

Ин беморӣ дар байни онҳое, ки бо баҳонаи фарқ
шудан ба масъалаҳои маънавӣ аз ҷиҳати зеҳнӣ ва
ҷисмонӣ ғайрифаъоланд, васеъ паҳн шудааст. Ин
афроди гирифтор вазифаҳои бузург ва хурди ҳаёти
моддиро бо баҳонаи хидмат ба Худо сарфи назар
мекунанд ва бо ин роҳ худро ба Шайтон, ки метавонад
ба онҳо зарари ҷиддӣ расонад, боз мекунанд. Онҳо аз
ноумедӣ ва нодида гирифтани ҳар чизе, ки муфид ё зебо
аст, дар атрофи худ азият мекашанд. Ин як бемории
сирояткунанда аст ва ҳамаи онҳое, ки орзуҳои маънавӣ
доранд, бояд аз он эҳтиёткор бошанд ва худро бо нигоҳ
доштани доимии зинда ва мустаҳкам кардани масунияти
худ тавассути тафаккури мусбат, нигоҳи оптимистӣ ва
.кори солим ва пурмаҳсул аз он раҳо кунанд
нороҳатии рӯҳонӣ

Ин дар натиҷаи тасодуфӣ (хӯрдан), яъне зуд фуру
бурдани миқдори зиёди доруҳои психотропии тайёр, ки
бо номҳои дурахшон ба қайд гирифта шудаанд ва дар
шакли китобҳои қалбакии рӯҳонӣ ва дарсҳо аз ҷониби
"табибони рӯҳонӣ", ки дар санъати шарлатанӣ ва
ҷодугарӣ таҷриба доранд, пешниҳод шудаанд, рух
.медиҳад

Ин беморӣ на танҳо гуруснагии маънавиро барои
донистани ҳақиқат мекушад, балки қобилияти фарқ
.кардани некиро аз бадӣ, фоидаовариро аз байн мебарад
Касе, ки пайваста ақидаҳои илоҳиётӣ ва ҳар чизро,
ки ба дасташ мерасад, меҳӯрад, на танҳо аз ҳад зиёд
меҳӯрад, балки дар баробари ақидаҳои муфид ақидаҳои
заҳролудро низ истеъмол мекунад, ки боиси нороҳатии
.зеҳнӣ ва аз ин рӯ марги сусти рӯҳонӣ мегардад
Омӯзиши аз ҳад зиёд ва пайвастаи ақидаҳои
гуногуни маънавӣ ва фалсафӣ, бидуни фарқ кардан ё
кӯшиш барои ҳазм ва таҳқиқи онҳо тавассути таҷрибаи
шахсӣ барои муайян кардани эътибори онҳо, дар ниҳоят

ба ҳама принципҳо ва қонунҳои маънавӣ шубҳа,
.бепарвой ва нобоварӣ эҷод мекунад
Шавқу рағбат ва васваса

Онҳое, ки ба ин беморӣ гирифтор мешаванд,
зиндагии беҳуда ва бемаънӣ доранд, зеро пул ва вақти
зиёд доранд ва ҳадаф ва фаҳмиши дурусти ҳаётро
.надоранд

Ин одамон аз рӯи хоҳишҳои худ ҳаракат мекунанд;
онҳо ҳар коре, ки ба сарашон меояд, мекунанд ва онҳоро
писанд мекунанд. Онҳо ҳаёти худро бо романҳои арзон
ва бемаънӣ, филмҳои сенсатсионӣ ва вақтхушиҳои сатҳӣ
ва бемаънӣ пур мекунанд. Онҳо то он даме, ки зарбаи
шадид ё харобшавии асабро аз сар нагузаронанд, дарк
намекунанд, ки ба ин бемории хатарнок гирифтор
.шудаанд — яъне пас аз он ки зарар расонида шудааст
сардии рӯҳӣ

Ин ҳолат номи дигаре дорад: ноумедӣ. Инсон ҳеҷ
гоҳ намедонад, ки кай ба он дучор мешавад ва
нишонаҳои ғамангези худро, аз қабилӣ ноумедӣ,
таҳаммулнопазирӣ, изтироб ва бесабрӣ, аз сар
мегузаронад. Бадтараш ин аст, ки он аксар вақт тӯлонӣ
аст ва қурбониёни он аксар вақт ба осонӣ аз беморӣ
бармегарданд, ҳатто агар онҳо фикр кунанд, ки зуд
.шифо ёфтаанд

Катарияи равонӣ

Ин беморӣ аз сабаби фикр кардан дар бораи
нигарониҳои музмини дунявӣ ба вуҷуд меояд. Касоне, ки
аз он ранҷ мекашанд, одатан аз истифодаи силоҳи
иродаи худ сарфи назар мекунанд ва аз ин рӯ, ба ҷои он
ки бо онҳо далерона рӯ ба рӯ шаванд ва онҳоро дар
кӯдакӣ аз байн баранд, ба тарсҳои доимии худ итоат
.мекунанд

пайванди ғайримуқаррари равонӣ

Қурбониёни ин беморӣ дар ҷустуҷӯи хушбахтӣ
яктарафа мешаванд. Онҳо боварӣ доранд, ки хушбахтӣ

дар ҷамъовариин сарват, ба даст овардани шӯҳрат ё
доштани саломатӣ ё қудрат аст ва ҳама чизро -
саломатӣ, обрӯи нек, оромии рӯҳ, шараф ва шаъну
шарафро - дар қурбонгоҳи орзуҳои сӯзони худ қурбон
меkunанд. Дертар онҳо дарк меkunанд, ки танҳо як
ҳаёти мутавозин, ки ба қонунҳои табиат ва аҳкоми Худо
эҳтиром мегузорад ва фаъолиятро бо оромӣ ҳамоҳанг
мекунад, метавонад хушбахтии ҳақиқӣ оварад ва
.ҳадафи ҳаёти наҷибро амалӣ созад

Онҳое, ки аз бемориҳои вобастагии носолим азият
мекашанд, дар андешаҳои орзуҳои беандоза қарор
мегиранд, ки боиси назари таҳрифшуда ва қач ба
зиндагӣ мегардад. Масалан, як тоҷир ба муваффақияти
бузург ноил шуд ва сарват ҷамъ кард, аммо пеш аз он ки
аз сарвати худ баҳра барад, аз сабаби нигарониҳо ва
тарсҳои аз ҳад зиёд асабхояш хароб шуд ва дилшикаста
.вафот кард

Дигарон бар он ақидаанд, ки барои расидан ба
ҳадаф ҳама чиз иҷозат дода мешавад. Аз сабаби ин
нофаҳмиҳо, онҳо ҳадафи аслии худро аз даст медиҳанд
ва ҳатто наметавонанд ба қадри кофӣ қаноатмандӣ ба
даст оранд, ҳатто агар онҳо он чизҳоро, ки орзу
мекарданд, дошта бошанд ҳам, зеро табиати инсон
васеъ ва гуногунҷабҳа аст ва ба рушди мутавозин дар
.ҳама сатҳҳо ниёз дорад

Часпидани рӯҳонии нобино

Ин таассуби ғайриоддӣ ба баъзе эътиқодҳо аз
часпидан ба ақидаҳо ва ғояҳои мушаххас бе савол ё
таҳқиқи онҳо бармеояд, ки дар онҳое, ки ба ин беморӣ
гирифторанд, ҳашм ва душманӣ нисбат ба ҳар гуна
идеяи солим ва рӯҳонӣ ё тафаккури кушода ва озод ба
вучуд меорад. Ин танҳой боиси исён бар зидди қонунҳои
Худо мегардад, ки дар самаранокии зеҳнӣ, некӯахлоқии

моддӣ, саломатии рӯҳӣ ва ҷисмонӣ ва муҳаббат ва
эҳтиром ба одамони ҳама гуна заминаҳо зоҳир
.мешаванд

Таҳкими принципҳои рӯҳонӣ

Азбаски бемориҳои ҷисмонӣ қобили мушоҳида,
дарднок ва нохушоянданд, онҳо моро водор мекунанд,
ки ба онҳо фаъолона муқовимат кунем ва моро водор
мекунанд, ки кӯшиш кунем, ки онҳоро тавассути усулҳои
гуногуни табобатӣ, аз машқ ва ғизои солим то доруҳо ва
доруҳои гуногун, бартараф кунем. Аммо, бемориҳои
равонӣ, сарфи назар аз он ки сабаби асосии ҳама дард
ва тарси инсонӣ мебошанд, бо шитоб пешгирӣ ё табобат
карда намешаванд ва ба онҳо иҷозат дода мешавад, ки
.ба ҳаёти мо харобӣ ва харобӣ оваранд

Омӯзгорон, муаллимони тарбияи ҷисмонӣ, воизон,
ислоҳотгарон, табибон ва қонунгузорон метавонанд
пешрафтро ба пеш баранд, вақте ки аввал аз худашон
сар карда, сипас ба дигарон роҳҳои дурусти парвариши
табиати инсонро бо тарзи мутавозин ва ҳамоҳанг,
мувофиқи қонунҳои ҳаёт ва принципҳои як зиндагии
солим омӯзонанд. Ин маорифи воқеан муассир ва
фарҳанги ҳамаҷонибаи инсонӣ аст, ки одамон дар
.тамоми ҷаҳон ба он ниёз доранд

Муассисаҳои таълимӣ таълими асосҳои маънавиро
дар мактабҳои давлатӣ аз сабаби нофаҳмиҳои даркшуда
байни ин принципҳо ва таълимоти гуногуни динӣ
ғайриимкон меҳисобанд. Аммо, агар ин муассисаҳо ба
принципҳои умумии сулҳ, муҳаббат, хизмат, имон,
кушодафикрӣ ва қабули дигарон, ки доимиҳои рӯҳонии
мустаҳкам мебошанд, тамаркуз мекарданд ва усулҳои
амалии ҷори кардани ин принципҳоро дар замини
ҳосилхези ақл ва рӯҳи кӯдакон таҳия мекарданд, роҳи
ҳалли оқилона ва қобили қабул барои ин мушкилии
тахминӣ ва тасаввурӣ метавон ёфт. Нодида гирифтани

ин масъала танҳо аз сабаби мушкилоти зоҳирии марбут
.ба он хатои ҷиддӣ аст

Аксари хатмкунандагони коллеч донишгоҳро бо
сари вазнин ва варамкарда аз мундариҷаи китобҳо тарк
меkunанд, ки базӯр метавонанд дар роҳҳои зиндагӣ
қадам зананд, зеро ирода ва худдорӣ аз сабаби
беэътиной ва беэътиборӣ қариб фалаҷ шудааст. Аз ин
рӯ, шумо мебинед, ки онҳо беэҳтиётна рафтор
меkunанд ва бадтар мешаванд, ба вартаи издивоҷҳои
нобаробар мешитобанд, аз ҷинсияти худ сӯиистифода
меkunанд, аз пайи пул мераванд ва дар касбашон ноком
мешаванд, зеро онҳо наомӯхтаанд, ки чӣ тавр корди
тези ақли аз ҷиҳати илмӣ сайқалёфтаи худро дуруст
истифода баранд. Дар натиҷа, онҳо худро мезананд ва
.ба худ зарар мерасонанд

Аҷибаш он аст, ки бисёре аз ҷавонон аз машғул
шудан ба фаъолиятҳои, ки дар ниҳоят ба онҳо зарар ва
дард меоранд, лаззат мебаранд. Баъзеҳо бе ягон
маҳдудият ё боздоранда ба дуздӣ ва дигар амалҳои
нодуруст, ҳатто амалҳои ҷиноӣ даст мезананд. Онҳое, ки
аз паҳншавии бадахлоқӣ дар ҷомеа пешгирӣ
намеkunанд, рафтори нодурусти баъзеҳоро ташвиқ
меkunанд. Ҳар як шахси дорои виҷдон ва имони самимӣ
бояд аз ҷиҳати ростқавлӣ, ростқавлӣ, шаъну шараф ва
эҳтироми худ барои дигарон намунаи хуб бошад.
Мактабҳо, коллечҳо, донишгоҳҳо ва муассисаҳои
иҷтимоӣ усулҳои кофии илмиро барои коҳиш додани
ҷинояткорӣ тавассути бартараф кардани сабабҳои
решаи он, ки асосан дар зеҳн мавҷуданд, пешниҳод
.намеkunанд

Инчунин, бояд мактабҳои махсус барои омӯзонидани
санъати зиндагии хушбахтона ва муваффақ, рушди
потенциал ва такмили қобилиятҳои худ таъсис дода
.шаванд

Чунин мактабҳо ба боғҳо ва боғҳо монанд хоҳанд
буд, ки дар он ақлҳои ҷавон ба воя мерасанд ва шукуфой
меkunанд. Муаллимонро бояд бодикқат интиҳоб кард ва
ҳамкориҳои волидон ва ҷомеа таъмин кард. Ин мактабҳо
ба ташаккули самараноктари афрод мусоидат меkunанд.

Бояд дар хотир дошт, ки ғизои маънавии шахс дар
марҳилаҳои аввали ҳаёт саломатӣ ва қобилияти рушди
.минбаъдаи ӯро муайян мекунад
Усулҳои тарбияи рӯҳӣ ва ҷисмонӣ, ки дар мактабҳои
муосир истифода мешаванд, бешубҳа муфиданд, аммо
онҳо пояи маънавӣ надоранд. Бе инкишофи хислати нек
.рушд нопурра хоҳад буд

Илмҳои рушди ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва маънавӣ бояд ба
ҷавононе омӯзонда шаванд, ки ақлашон ҳанӯз нарм ва
чандир аст ва қудраташон ҳанӯз ба роҳҳои муайян
.равона нашудааст

Пас аз омӯзиши ҳамаҷониба, донишҷӯёни ин
мактабҳо бояд имтиҳонҳои пайвастаи инъикосӣ
супоранд ва шаҳодатномаҳои бадастоварда саломатии
хуб, обрӯи хуб, самаранокӣ, сарвати моддӣ ва маънавӣ,
.хушбахтӣ, муваффақият ва эътимод ба худ хоҳанд буд
Натиҷаҳои имтиҳони ниҳой дар охири ин сафари
заминӣ мувофиқи ҷамъи умумии дастовардҳои рӯҳӣ ва
маънавӣ ва шаҳодатномаҳое, ки дар давоми имтиҳонҳои
иловагӣ дар тӯли тамоми умр ба даст оварда шудаанд,
.муайян карда мешаванд

Онҳое, ки дар ин имтиҳони ниҳой ва бузургтарин
муваффақ мешаванд, шаҳодатномаи муқаддаси
.худкифӣ ва вичдони озод, пок ва шодмонро мегиранд
Ва баракатҳое, ки то абад дар саҳифаи рӯҳ навишта
шудаанд

Ин ҷоизаи нодирро шабпаракҳо тағйир дода
наметавонанд

,Ва дасти дудон ба он нахоҳад расид
Ё вақт онро аз байн мебарад

Он ҳамчун шиноснома хизмат хоҳад кард
Барои узвияти фахрӣ дар Гурӯҳи ростқавлона

Хушбахтӣ дар кучост?

**Худо, бо раҳмати комили Худ, ба мо шодӣ ва
илҳоми Худро ато мекунад**

Ва ин ба мо ҳаёти воқеӣ медиҳад

Ҳикмати ҳақиқӣ

Ва хушбахтии ҳақиқӣ

**Дарки ҳақиқӣ тавассути тамоми таҷрибаҳои
гуногуни ҳаёти мо ба даст меояд**

**Аммо ҷалоли Худо танҳо дар оромии рӯҳоние,
ки рӯҳ аз сар мегузаронад ва дар кӯшиши самимии
ақл барои ҳамоҳангӣ бо Ё зоҳир мешавад. Дар он
ҷо мо бо ҳақиқат рӯ ба рӯ мешавем. Дар берун
иллюзияҳо бениҳоят пурқувватанд ва хеле кам
касон метавонанд аз таъсири муҳити беруна раҳой
ёбанд. Ҷаҳон бо мураккабиҳои беохир ва
озмоишҳои бешумори худ идома меёбад. Овози
Худо дар паси зоҳирии ҳаёт пинҳон аст, ки пайваста
моро аз гулҳо, китобҳои муқаддас, вичдони мо ва
тавассути ҳама чизҳои зебод, ки ҳаётро арзанда
мегардонанд, даъват мекунад ва бо мо сӯҳбат
мекунад.**

**Ҳар қадар мо ба чизҳои беруна бештар диққат
диҳем, ҳамон қадар камтар метавонем шӯҳрати
ботиниро эҳсос кунем; ва ҳар қадар мо ба ботин рӯ
оварем, ҳамон қадар бо мушкilotи беруна камтар
дучор мешавем. Ин як муодилаи доимӣ аст. Аммо
аксари одамон ин ҳақиқатро аз сабаби таъсири
муоширати дунявӣ, ҷомеае, ки дар он зиндагӣ
мекунанд ва одатҳои носолим дарк намекунанд.
Ҷомеа инсонро ғарқ ва машғули масъалаҳои сатҳӣ**

нигоҳ медорад ва онҳоро аз тафаккури ҳақиқатҳои амиқтар бозмедорад.

Ҳатто баъзеҳо маконҳои рӯҳониро бе хоҳиши самими баҳра бурдан аз фазои мубораки онҳо зиёрат мекунанд, аз ин рӯ, онҳо аз ин боздидҳо ҳеҷ таваҷҷӯҳе ба даст намеоранд.

Ҳар кӣ хоҳад Худоро бубинад, Ёро дар ҳама ҷо хоҳад ёфт. Одатҳои инсонӣ харобиовар, дарранда ва гушнаанд; онҳо хароб, хароб ва nobуд мекунанд. Вақти он расидааст, ки инсоният биомӯзад, ки чӣ тавр бо он чизе, ки дорад, хушбахт ва қаноатманд бошад. Мо набояд чизеро бештар аз он чизе, ки ба мо мерасад, орзу кунем. Худо саховатманд аст; Ё медонад, ки ба мо чӣ лозим аст ва онро дар вақти лозима таъмин мекунад. Ин маънои онро надорад, ки мо бояд ба Худо така кунем, бе ягон кӯшиш. Умуман не. Ин маънои онро дорад, ки мо бояд саҳми худро бо беҳтарин қобилияти худ анҷом диҳем ва боқимондари ба Худо воғузorem, ки ҳеҷ гоҳ моро аз он чизе, ки ба мо лозим аст ва сазовор аст, маҳрум намекунад.

Беҳтарин роҳи хушбахтии абадӣ эҳсос кардани ҳузури Худост. Орзуи олии мо бояд шинохти Худо ва қарор додани он бошад, ки бо Ё бошем. Худо бояд дар андеша ва эҳсосоти мо пеш аз ҳама бошад ва мо бояд Ёро қавитарин ва устувортарин сутуни ҳаёти худ ҳисоб кунем.

(Пас, ба ресмони Худо ҷанг занед ва ба Ё паноҳ баред)

Зеро ӯ сутун аст, агар ҳамаи сутунҳои дигар туро аз даст диҳанд

Ман дарк кардам, ки ягона мақсади зиндагӣ шинохти Худост. Баъзеҳо шояд боварӣ надошта бошанд, ки ёфтани Худо ҳадафи ниҳони ҳаёт аст. Аммо ҳеҷ кас наметавонад инкор кунад, ки мақсади

зиндагӣ ёфтани хушбахтӣ аст. Ва ман бо итминони
комил ва итминон меғӯям, ки Худо хушбахтии ниҳой
аст. Ё хушбахтии олий аст. Ё муҳаббати мутлақ ва
умумичаҳонӣ аст. Ё шодмонии абадӣ аст, ки ҳеҷ гоҳ
рӯҳи онҳоро, ки бо Ё дар ҳамоҳангӣ ҳастанд, тарк
намекунад. Пас, чаро мо барои ба даст овардани ин
хушбахтии комил кӯшиш намекунем? Ҳеҷ каси
дигар наметавонад онро ба мо диҳад. Мо бояд онро
дар дохили худ пайваста парвариш ва парвариш
диҳем. Қувваҳои табиат бемайлони кӯшиш
мекунанд, ки ба одамон лаззатҳои дунявӣ диҳанд,
аммо чунин лаззатҳои гузаранда дар ниҳоят ба
пушаймонӣ, талхӣ ва пушаймонӣ оварда
мерасонанд. Ҳатто хушбахттарин шахс, ки ба назар
чунин мерасад, ки ҳама чизро дорад, шояд то ҳол
воқеан хушбахт набошад. Онҳо муддати тӯлонӣ аз
чизҳои заминӣ қаноатманд нахоҳанд буд, зеро ин
чизҳо ташнагии воқеии онҳоро қонеъ намекунанд
ва гуруснагии рӯҳонии онҳоро қонеъ намекунанд.

Дороиҳои моддӣ танҳо эҳсоси бардурӯғи сулҳ
ва қаноатмандии гузарандаро пешниҳод мекунанд.
Чаҳон дар маҷмӯъ дар изтироб ва бесарусомонӣ
ғарқ шудааст ва аз хоҳишҳои худхоҳона ва
тамаъкоре, ки ҷангро ба вучуд меоранд, афрӯхта
шудааст. Ҳеҷ чизи дигар ҷангро ба вучуд
намеорад.

Қаҳрамони ҳақиқӣ дар набарди зиндагӣ касест,
ки худро мағлуб мекунад ва бар хоҳишҳои худ
ғолиб меояд. Пул, шӯҳрат, шаҳват ва ҳама чизе, ки
бо ин принцип муҳолиф аст, ба сулҳу хушбахтии мо
зарар мерасонад. Агар одамон ҳамеша дар бораи
арзишҳои воқеии ҳаёт фикр карданро ёд
мегирифтанд, хушбахтии меҷӯянд, аммо онҳо аз
ҳадафи худ дур мешаванд ва аз ҷониби ҷараёни
хоҳишҳои заминӣ фурӯ мераванд. Ман фаҳмидам,

ки ҳеч васвасае наметавонад маро аз роҳе, ки
барои худ интиҳоб кардаам ва пайравӣ кардаам,
дур кунад.

Ман метавонистам ҳазорҳо нафарро бо қудрате,
ки Худо ба ман додааст, мафтун кунам, аммо ин
роҳ барои ман зараровар хоҳад буд. Дар ҳар сурат,
ман намехоҳам ҳазорҳо нафарро мафтун кунам ва
ақли онҳоро мафтун кунам. Ман танҳо мехоҳам
шогирдони самимири бубинам, ки дар Худо
устуворанд. Касоне, ки Худоро дӯст медоранд, аз
ин ғояҳо лаззат мебаранд ва онҳое, ки ғайраташон
идома меёбад, баракатҳо ва ҳузури Худоро
тавассути ин таълимот эҳсос хоҳанд кард.

Барои инсон фиреб додани Худо ғайриимкон
аст, зеро Ё ҳамеша ҳозир аст ва медонад, ки дар
зеҳни онҳо чӣ ҳаст ва онҳо чӣ мехоҳанд. Вақте ки
онҳо аз ҷаҳон даст мекашанд ва ба ҷамоҳангии
рӯҳонӣ майл доранд, Худо назди онҳо хоҳад омад.
Вақте ки ин хоҳиш дар дили касе, ки онро меҷӯяд,
реша давонад, Худо ба он дил меояд ва онро бо
некӣ ва баракат пур мекунад. Ягона чизе, ки барои
он зиндагӣ кардан арзанда аст, ин ҷамоҳангӣ бо
Худо ва ба даст овардани лутфи Ёст. Ин ҷамоҳангӣ
бояд аҳди абадӣ ва аҳди шикастнопазир бошад
(онҳое, ки аҳди Худоро риоя мекунанд ва онро
намешикананд).

Ҳар кас аз дигарон сарвати бештар орзу
мекунад. Ҳатто вақте ки онро ба даст меорад,
норозӣ мемонад ва мефаҳмад, ки каси дигар
сарватмандтар аст. Одамон дар ботлоқзори
бадбахтии худ зиндагӣ мекунанд, ки аз хоҳишҳои
худ сарчашма мегирад. Мо бояд аз он чизе, ки
дорем, қаноатманд бошем. Дороиҳои моддӣ
хушбахтӣ намеоранд; баръакс, онҳо аксар вақт

изтироб, нигаронӣ ва нигарониҳоро афзун мекунанд.

Роҳ ба сӯи Худо соддатарин ва осонтарин роҳ аст, аммо кам касон бо вучуди расму оинҳо ва расмиёти зиёди динӣ дар он роҳ мераванд. Беҳтар аст, ки дилҳои худро ба сӯи Худо гардонем ва аз Ӯ он чизеро пурсем, ки барои мо беҳтарин ва пайдортарин аст. Дар асл, Худо интизори мост, зеро мехоҳад моро аз бадӣ ва хатар дур нигоҳ дорад. Ӯ моро бо Ӯ дар дилҳо ва ақли худ мехоҳад, зеро молҳои арзони ин ҷаҳон наметавонанд орзуҳои инсониро қонеъ кунанд ё холигии рӯҳониеро, ки мо дар дохили худ эҳсос мекунем, пур кунанд. Худо ҳамеша бо мо сухан мегӯяд, аммо кам касон овози Ӯро мешунаванд. Ин овози ором аксар вақт аз ҷониби фарёди андешаҳои пурғавғо ва хоҳишҳои ошкоро ғарқ мешавад. Аммо вақте ки андешаҳо фуру мераванд ва хоҳишҳо ором мешаванд, мо овози Худоро ба таври возеҳ мешунавем, ҳатто агар он хомӯш ва заиф бошад ҳам. Дар ҳақиқат, Худо ҳама чизро барои кӯмак ба башарият мекунад, дарҳоро мекушояд ва роҳҳоро равшан мекунад, то мо бубинем, ки дар кучо бояд қадам гузорем, мабодо мо пешпо хӯрем ё лағжем. Аммо аксари одамон ин ҳақиқатро дарк намекунанд.

Ман намехоҳам, ки одамон фикр кунанд, ки танҳо бо гӯш кардани дигарон ё хондани китоб ба дониш ноил мешаванд. Онҳо бояд он чизеро, ки меҳонанд ва мешунаванд, татбиқ кунанд. Рафтан ба ибодатгоҳҳо аз он беҳтар аст, ки дар хона бимонанд ва ба сӯҳбатҳои беҳуда гӯш диҳанд. Аммо ҳатто дар ибодатгоҳҳо низ бояд ҳузури Худоро дар дили худ эҳсос кунанд ва бидонанд, ки чӣ гуна онро эҳсос кунанд. Эҳсосоти шадид ва

таҳлилҳои оқилона наметавонанд ба мо донишero диҳанд, ки рӯҳҳои мо мевоҳанд ба даст оранд.

Вақте ки мо худро ба Худо таслим мекунем ва бо хоҳишҳои худвоҳона хайрухуш мекунем ва вақте ки итминон ҳосил мекунем, ки Худо ҳамеша бо мо, дар рӯҳи мо маскан гирифтааст ва мо бо афкор ва эҳсосоти нек ва наҷиб илҳом мебахшад, мо хушбахтӣ ва озодаи хоҳем дошт ва тулаи хирадро дар уфуқи рӯҳ шоҳид хоҳем шуд.

Тасаввур кунед! Даҳсолаҳо пас, вучуди мо як орзу воҳад буд ва ҳама чизе, ки мо ҳоло мекунем, қисми он орзу воҳад шуд. Ҳатто бузургтарин шахсиятҳои башарият танҳо як фрагменти шури инсонӣ воҳанд шуд. Аммо он шахсиятҳои бузург ба ҳадафи ниҳии худ расиданд, зеро онҳо ба сатҳи баландтарин расиданд ва дар рӯҳ зинда монданд, аз ҳама чизҳои рӯйдода пурра огоҳ ва огоҳанд, зеро онҳо дар шури илоҳӣ муттаҳид шудаанд. Ҳар касе, ки кӯшиш мекунад, ки тавассути андеша ва таълимоти онҳо бо онҳо ҳамованг шавад, ногузир ҳузури онҳоро эҳсос мекунад, баракатҳои онҳоро мегирад ва дар асл медонад, ки онҳо воқеан бо онҳо дар муошират ҳастанд.

Зиндагӣ як орзуи бузург аст, аммо вақте ки шумо ҳоло ба бадани худ нигоҳ мекунед ва онро пур аз ҳаёт мекунед, шумо ба воқеияти ин орзу комилан боварӣ пайдо мекунед. Шумо фикр мекунед, ки барои хушбахтӣ бояд ин ё он чизро ба даст оред. Аммо новобаста аз он ки чӣ қадар орзуҳоро иҷро мекунед, шумо тавассути онҳо хушбахтӣ пайдо карда наметавонед. Ҳар қадар бештар ба даст оред, ҳамон қадар бештар орзу мекунед. Орзуҳо бояд филтр карда шаванд ва ҳаёт сода карда шавад. Агар шумо хоҳед, ки дар

роҳат, оромӣ ва қаноатмандии ботинӣ зиндагӣ кунед.

Дар Навиштаҳо гуфта шудааст, ки шахсе, ки хоҳишҳояш ҳамеша ба дарун (ба сӯи рӯҳаш) ҷорӣ мешаванд, шахси дорои оромии ботинии баланд аст. Дар ин маврид, онҳо мисли баҳр ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад ва кам намешавад, балки пур аз обе боқӣ мемонад, ки пайваста ба он ҷорист. Аммо шахсе, ки дар обанбори оромии худ сӯрохиҳои хоҳиш эҷод мекунад ва ба обҳои ҳаётан муҳим имкон медиҳад, ки аз он ҷори шаванд ва беҳуда сарф шаванд, дар бораи оромии рӯҳонӣ ва хушбахтии ботинӣ чизе намедонад.

Мо ба роҳнамоии онҳое ниёз дорем, ки Худоро мешиносанд, қобилияти муошират бо Ёро доранд ва ҳузури Ёро бошууруна эҳсос мекунанд. Пайғамбарон аз мо хоҳиш кардаанд, ки Худоро дар оромии ботинӣ, дар танҳои рӯҳ, ки дар он рӯҳи содиқ ва шодмонии олии рӯҳонӣ зиндагӣ мекунад, ҷустуҷӯ кунем. Муаллимони равшанфикри Ҳиндустон низ ин ғояҳоро дастгирӣ мекунанд ва аҳамияти мулоҳизаи амиқро барои дарки Худи Илоҳӣ дар умқи рӯҳ таъкид мекунанд.

Ҳама чиз дар вучуд ларзиши мавҷмонанд аст, ки аз ҷониби ақли Худо роҳнамоӣ мешавад. Ин ларзиши оқилона Рӯҳулқудс ё Рӯҳи вафодор аст, ки бо ӯ тавассути дуо ва мулоҳиза муошират кардан мумкин аст.

Дар оромии рӯҳи шумо ва боғи ақли мутамаркази шумо, муҳаббат бо Мутлақ ва Беохир беохир аст. Аммо агар мо аввал пулро пайгирӣ кунем, ёфтани Худо душвор аст. Мо бояд Худоро қисми ҷудонашавандаи ҳаёти худ гардонем ва сипас мо ҳама чизеро, ки дар ин ҳаёт ба мо лозим аст, хоҳем дошт. Ҳар касе, ки Худоро дар дили худ

ҷойгоҳи доимӣ гардонад, Худо ба онҳо саҳми фаровони неъматҳои замину осмонро ато мекунад ва дар пеши онҳо уфуқҳои васеъро мекушояд, ки дар он ҷо офтобҳои хирад медурахшанд, роҳҳои онҳоро равшан мекунанд ва торикии атрофи онҳоро пароканда мекунанд. Худо ошиқи абадӣ аст ва барои башарият хушбахтӣ вучуд надорад, магар вақте ки онҳо Худоро мисли - ҳадди ақал - азизтарин наздикони худ дӯст медоранд, зеро бе Худо мо моҳияти муҳаббатро намедонистем ва ширинии онро намечашидем.

Мо бояд омӯзем, ки иродаи худро истифода барем ва ақли худро барои ҷустуҷӯи Худо бо тамоми дил равона кунем. Амалҳои инсонӣ аз хоҳишҳо вобастаанд ва ин одатҳо моро пайваста маҷбур мекунанд, ки кореро анҷом диҳем, ки намехоҳем. Дар ҳақиқат, инсон душмани худӣ ӯст, ки аз он беҳабар аст. Ё намедонад, ки чӣ тавр ором нишинад ва вақташро барои Худо сарф намекунад, аммо хушбахтӣ ва вуруди кафолатнокро ба бихишт бе таъхир меҷаҳад. Таҷрибаи муқаддасро танҳо бо хондани китобҳо, гӯш кардани мавъизаҳо ё анҷом додани корҳои нек ба даст овардан мумкин нест. Инҳо ҳама бешубҳа муфиданд, аммо онҳо нокифояанд. Расидан ба Худо тамаркузи дақиқ ва тафаккури амиқро талаб мекунад.

Мо бояд аввал лутфи Худоро ҷӯем. Мо наметавонем ҳамаро писанд кунем, зеро ин ғайриимкон аст. Ман кӯшиш мекунам, ки касеро хафа накунам. Ман ҳар коре, ки аз дастам меояд, мекунам ва ин ҳама чизест, ки ман метавонам анҷом диҳам. Ҳадафи ягонаи ман писанд омадан ба Худост. Ман дастҳоямро барои фурӯтанӣ дар назди Ё дуо мегӯям, пойҳоямро барои ҷустуҷӯи Ё дар ҳама ҷо ва ақламро барои фикр кардан дар бораи

Ў ва андеша кардан дар бораи мӯъџизаҳои Ў истифода мебарам. Худо бояд дар дилҳои мо ҷои аввалро ишғол кунад, то мо Ўро ҳамчун сулҳ, муҳаббат, фаҳмиш, меҳрубонӣ, ҳамдardӣ ва хирад эҳсос кунем. Ин ва ҳеҷ чизӣ дигаре нест, он чизест, ки ман омадаам, то ба шумо шаҳодат диҳам ва дар бораи он сӯҳбат кунам.

Илова бар андеша, бояд ҳамсафари хуб дошта бошад. Мо набояд аз паси одамон, балки аз паси Худо равем. Агар шумо дар ин андешаҳо ғоидае пайдо кунед, онро неъматӣ Худо ҳисоб кунед, зеро ҳама ситоишҳо ба Ў тааллуқ доранд. Онҳоро бо дигарон мубодила кунед, то онҳо дар онҳо он чиро, ки пайдо мекунад, пайдо кунанд (Ва дар бораи неъматӣ Парвардигоратон, дар бораи он суҳан ғӯед). Ва фаромӯш накунад, ки ҳар рӯз ба касе мувофиқи қобилияти худ кумак кунед. То он даме, ки пул дар ҷайбам бошад, ман аз додани хайр даст намекашам, зеро манбаи беохир ва ҷоришавандаи ман Худост.

Ниҳоят, мо бояд Худоро мисли бузургон бишносем. Ин тавассути тафаккур ва талоши шахсӣ имконпазир аст.

Як бор ман аз беруни зиёратгоҳ мерафтам ва дар бораи устоди бузургам Шри Юктисвар фикр мекардам, ки чанд сол пеш аз он ки ман ба ӯ саҳт майл доштам ва аз он ки ӯ бо ман набуд, то аз зебӣ ва фазои зиёратгоҳ лаззат барам, аз олам даргузашт. Ногаҳон ӯ аз осмон ба ман зоҳир шуд ва гуфт: "Оё ту фикр мекуни, ки танҳо ту аз ин макони зебо лаззат мебарӣ? Ман мисли ту аз он лаззат мебарам!"

Ҷустуҷӯкунандае, ки мехоҳад бо Худо иттиҳод кунад, бояд тавассути машқи ҳаррӯзаи мулоҳиза ва муҳаббати Ў ва расонидани ин муҳаббат ба ҳама

саъй кунад. Ин ягона роҳи пешгирии низоъ аст. Ҳамкориҳои рӯҳонӣ муҳим аст. Бе маънавияти ҳақиқӣ хушбахтии инфиродӣ ё умумӣ вучуд надорад. Ҳамоҳангии муқаддас ягона роҳи ҳалли ҳама мушкилоти ҷисмонӣ, молиявӣ, оилавӣ, ахлоқӣ ва рӯҳонӣ аст.

Хушбахтӣ аз эҳсоси наздикӣ ба Худо сарчашма мегирад. Инсоният худро дар паси панҷараҳои нодонӣ зиндонӣ кардааст ва вақти он расидааст, ки аз ин зиндони шармандакунанда раҳо шавад. Ақл бояд ҳамеша ба сӯи Худо нигаронида шавад, новобаста аз шароит, ва он гоҳ шумо оромӣ ва шодмонии бузургро эҳсос хоҳед кард.

Касоне, ки ба Худо таваккал мекунанд ва вучуди худро ба Ё мебахшанд, якдигарро рӯҳбаланд ва маърифат мекунанд ва пайваста Худоро ёд мекунанд, хушбахттаринҳо дар ин дунё ва барандаи неъматҳои охиратанд.

Асалому алайкум

Парда баланд мешавад ва равшан мешавад

Ҳар яки мо ба сурати Худо офарида шудем. Мо аз

Рӯҳи илоҳии Ё сарчашма гирифтаем ва моҳияти Ё дар тамоми покӣ, ҷалол ва неъматҳои бепоёнаш дар дохили мо зиндагӣ мекунад. Ин мероси муқаддас қалбаи ноустувор аст. Барои он ки шахс худро ҳамчун гунаҳкор ва дар роҳҳои гуноҳ саргардон маҳкум кунад, яке аз бузургтарин гуноҳхост. Зеро бо ин кор онҳо худро ба нотаваҷҷуи, ноумедӣ ва нотаваҷҷуи дар болоравӣ ва болоравӣ маҳкум мекунанд. Дуруст аст, ки шахс метавонад амалҳои худро, ки хилофи қонунҳои табиӣ ва илоҳӣ ҳастанд, анҷом диҳад, аммо онҳо бояд ғайр аз самти худро тағйир диҳанд ва ба роҳи рост рӯй оваранд.

Дар табиати поки худ, инсон маъбади муқаддас аст ва
.Рӯҳи илоҳӣ дар дохили онҳо зиндагӣ мекунад

Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо
моро бечунучаро ва бечунучаро дӯст медорад, аммо
азбаски Ё ба мо интихоби мутлақро барои наздик шудан
ба Ё ё рӯй гардондан аз Ё додааст, Ё пеш аз он ки Ё
назди мо ояд, интизор мешавад, ки мо хоҳиши худро
.барои муҳаббати Ё баён кунем

Боре овози ўро ҳангоми мулоҳиза шунидам, ки
пичиррос мезад: «Ту мегӯӣ, ки ман бо ту нестам, аммо ба
дарун нигоҳ накардаӣ, ман туро як лаҳза ҳам тарк
намекунам, ба маъбади рӯҳ ворид шав ва маро хоҳӣ дид,
зеро ман ҳамеша дар ин ҷо ҳастам, то туро қабул кунам
ва туро бо саломномаи муҳаббати илоҳӣ истиқбол
.«кунам

Дар роҳи маънавӣ самимияти амиқ муҳим аст, Дар
.поки ва ҳақиқат субҳи рӯҳ медурахшад

Хирадмандии инсонии мо дар муқоиса бо Худо ҳеҷ
чиз нест. Ягона роҳе, ки мо метавонем ба Ё наздик
шавем, ин аст, ки ба Ё ҳамон муҳаббати покеро, ки Ё ба
.мо ато мекунад, диҳем

Ҳар кас дар ниҳоят наҷот хоҳад ёфт, аммо онҳое, ки
дар ин роҳ сустӣ мекунанд, ба вартаи бепарвой
меафтанд. Бепарвой моро аз дарк кардани аҳамияти
муҳими ёфтани Худо дар айни замон, дар ҳамин лаҳза
бозмедорад. Сайёраи бузурги мо Замин, ки дар кайҳон
шино мекунад ва ҳувияти инсонии мо ба мо дода
нашудааст, ки чанд солро дар ин ҷо гузаронем ва сипас
ба ҳеҷ чиз нопадид шавем. Баръакс, мо бояд амиқ
андеша кунем ва сирри вучудро дарк кунем. Зиндагӣ бе
дарки мақсади зиндагӣ аблаҳона, аблаҳӣ ва беҳуда сарф
кардани вақт аст. Асрори ҳаёт моро аз ҳар тараф ихота

мекунад ва Худо ба мо ақл додааст, то роҳи ҳалли
.онҳоро пайдо кунем

Дар ҷустуҷӯи муҳаббати пайдор, ман фаҳмидам, ки
Худо маро ба ҳар роҳе, ки тасаввур кардан мумкин аст,
дӯст медорад, Ё маро ҳамчун модар, падар ва дӯст дӯст
.медорад

Ман он дӯсти абадиро берун аз ҳама дӯстон ҷустуҷӯ
,кардам

Ва дар бораи он маъшуқи бузурге, ки ман ҳоло
мебинам, ки дар ҳар чеҳраи меҳрубон ва пурмеҳр
медурахшад, Он дӯсти илоҳӣ ҳаргиз маро ноумед
.накардааст ва ҳаргиз маро ноумед накардааст

Худо пушти ҳама чизҳои мавҷуд аст. Мо бояд
волидони худро эҳтиром ва бо онҳо меҳрубонӣ кунем,
аммо бояд Худоро бо тамоми дилу ҷон дӯст дорем. Мо
бояд аҳамияти робитаи ҳаётан муҳимро бо Ё эътироф
.кунем, бе он ки вақти бештарро беҳуда сарф кунем
Вақте ки мо хоб мекунем, намедонем, ки бедор
мешавем ё не. Мо ин заминро як ба як тарк мекунем.
Аммо ин фикр набояд боиси изтироб гардад. Вақте ки мо
мемирем, мо даъват шудаем, ки аз нав дар рӯи замин
таваллуд шавем ва аз он ҷое, ки дар ин ҳаёт қатъ
.кардем, ҳаёти навро оғоз кунем

Ман ҳаётро ҳамчун пайдоиш ва парокандашавии
мавҷҳо дар сатҳи уқёнус мебинам. Мавҷи инсонӣ
ҳангоми таваллуд аз сатҳи уқёнуси илоҳӣ боло меравад
ва ҳангоми марг дар қалби Худо қарор мегирад. Ман ин
ҳақиқатро дарк кардам ва медонам, ки новобаста аз
марги бадан, ман ҳеҷ гоҳ воқеан намемирам. Зеро хоҳ
ман дар уқёнуси рӯҳи илоҳӣ истироҳат кунам, хоҳ дар
бадани ҷисмонӣ бедор бошам, ман бо уқёнуси кайҳонӣ
як ҳастам. Ки хушбахтии олий дар ҷаҳон пайдо
намешавад. Дар айни замон, ба мо лозим нест, ки барои
ҷустуҷӯи ҳадаф ба ҷангал фирор кунем. Мо метавонем

Худоро дар ин ҷангали ҳаёти ҳаррӯза - дар умқи ғори
.хомӯшӣ пайдо кунем

Инсонҳо метавонанд хатогихои зиёде содир кунанд,
аммо онҳо дар сурати рӯҳи илоҳӣ шакл гирифтаанд.
Худо ин ҷаҳони ҳаёлии лаззатҳои заминиро танҳо бо як
мақсад офаридааст: то инсоният дарк кунад, ки ин
танҳо як драмаи кайҳонӣ аст, аз ҳаёлҳо даст кашад ва
танҳо Худоро дӯст дорад. Ин ҳақиқат аст ва дигар хел
буда наметавонад. Чаро Худо моро офаридааст, ки
аъзои оилаамонро дӯст дорем, то онҳоро як ба як аз мо
дур кунем? Ин ҳодисаҳо ба мо дарк мекунанд, ки Худо
моро воқеан дӯст медорад, берун аз ҳамаи онҳое, ки мо
.дӯст медорем

Зиндагӣ як силсила тасвирҳои ҳаракаткунанда аст,
аммо дарки ин ҳақиқат душвор аст, зеро иллюзияҳо
воқеӣ ва воқеиятҳо мисли иллюзия ба назар мерасанд.
Ҷаҳон ҳар шаб ҳангоми хоб аз шуури мо нопадид
мешавад, шояд аз ин рӯ мо фаҳмем, ки коиноти моддӣ
.воқеӣ нест

Ин дарси хоб на барои тарсонидани мо, балки барои
он омадааст, ки моро ба ҳақиқати Худо водор созад. Ҳеҷ
чиз наметавонад рӯҳро қонеъ гардонад, ба ҷуз Худо ва
муҳаббати Ӯ. Рӯҳи Худо ҳақиқати беҳамто аст. Ҳеҷ чиз
ғайривоқеӣ вуҷуд надорад ва он чизе ки воқеӣ аст,
наметавонад ғайривоқеӣ бошад. Хирадмандон ин
.ҳақиқати дурахшонро мефаҳманд

Солҳои зиёди умри мо гузаштанд ва танҳо солҳо,
ҳафтаҳо, рӯзҳо ва соатҳо боқӣ монданд. Чаро вақтро
барои корҳое, ки ғоидаовар нестанд, сарф кунем? Мо
бояд шабу рӯз бо Худо пайваст шавем ва дар ин хоҳиш
комилан самимӣ бошем, пеш аз он ки вақти
муайяншудаи зиндагӣ ба охир расад ва мо ин заминро
.бе анҷом додани ягон кори муҳим тарк кунем

Дар ҳамон лаҳза ман нури бузурги Худоро дидам, ки
тамоми махлуқотро фаро гирифтааст. Чӣ шодмони
!беандоза! Чӣ нури аҷиб
Худоё, ман аз Ту миннатдорам ва барои ин
неъматҳои фаровони эҳсоси ҳузури Ту дар назди Ту
.сачда мекунам

Ба ҳама яксон баракат фиристед, то мо дарк кунем,
ки Ту ҳақиқати ниҳой дар коинот ҳастӣ ва Ту ҳадафи
.ниҳои мо ҳастӣ, ки аз он ҳадафи дигаре нест
Мо бояд Ёро дӯст дорем ва дар ҳар лаҳзаи ҳаётамон
— дар кор ва истироҳат, дар ҳаракат ва оромӣ — бо дуои
амиқ ва орзуҳои сӯзон бо Ё сӯхбат кунем. Он гоҳ мо
мебинем, ки пардаи ҳаёл баланд ва пароканда мешавад.

Худо дар ҳар лаҳзаи ҳаёти мо бо мост. Касоне, ки бо Ё
тафаккур мекунанд ва бо Ё ҳамоҳангӣ мекунанд, Ёро дар
зебоии гулҳо, ашрофи рӯхҳои меҳрубон, эҳсосоти баланд
ва наҷиб ва орзуҳои зебо мекунанд. Ниҳоят, Ё аз паси
пардаҳои ғафс берун меояд, то ба ҳар як ҷӯяндаи
:самимӣ бигӯяд

Мо муддати тӯлонӣ аз ҳам ҷудо будем, зеро"
меҳостам, ки ту ба таври ихтиёрӣ ба ман муҳаббататро
ато кунӣ, ман туро ба сурати худ офаридам ва интизор
шудам, ки ту аз озодии худ истифода бурда,
".муҳаббататро ба ихтиёри худ ба ман ато кунӣ
Мо бояд аз Худо хоҳиш кунем, ки ба мо тӯҳфаи
абадӣ ва пайдори муҳаббати илоҳии Ёро ато кунад. Аммо
кӣ метавонад ин Худои меҳрубонро бе саъю кӯшиш
пайдо кунад? Агар шумо 25 фоизи кӯшишро сарф кунед,
боқимонда ба Худо ва роҳнамои рӯҳонии шумо вобаста
аст. Ман барои худам ҳеҷ чиз намерӯсам, зеро ҳама
ситоиш ба Худо, манбаи ҳама некиҳо ва файз тааллуқ
дорад. Бигзор файзи Ё бо шумо ҳамроҳ бошад, огоҳии Ё
бо шумо бошад ва бигзор шумо фаровонии ҳузури Ёро
.дар дохили худ ва дар атрофи худ дарк кунед

Худо ғавран ба мо ҷавоб намедиҳад, зеро мо аз
нишон додани он ки чӣ қадар Ёро меҳоҳем, дудила
мекунем. Мо набояд аз наздик шудан ба Ё натарсем,
балки Ёро аз онӣ худ, маҳбуби худ ҳисоб кунем ва Ёро бо
андешаҳо, амалҳо, дилҳо ва ақли худ пайваста ҷустуҷӯ
кунем ва мо Ёро бузургтарин паноҳгоҳи амният ва оромӣ
.дар ин вучуд хоҳем ёфт

Эй Парвардигор, ман ин гулдастай рӯҳҳои некро ба
Ту пешниҳод мекунам, то онҳо маъбади ҳузури Туро оро
диҳанд. Ин рӯҳҳоро, ки оила ва маҳбуби Ту ҳастанд,
ҳамроҳӣ мекунем. Номӣ мубораки Туро месароям.
Торикии нодонӣ бо нури муқаддаси Худо пароканда
мекунем. Бо нури дурахшон ва бепоёни вучуди Худ
торикиро аз ақли мо дур мекунем. Мо аз онӣ Ту ҳастем,
новобаста аз шароите, ки дорем. Худо ба мо ошкор кун,
эй Парвардигори бузургӣ ва ғазл, ҳар яки моро баракат
деҳ. Пичирросҳои андешаҳои орзумандӣ мо ва тапишҳои
орзумандӣ дилҳои пурмуҳаббати моро қабул кун. Ба Ту
ҳама муҳаббат, эҳтиром ва орзуро пешниҳод мекунем,
зеро Ту маҳбуби мо ва ҳама чизе ҳастӣ, ки мо дар ин
.қоинот дорем

Бо ғайзи Худ моро баракат деҳ Девоҳҳои
ҳошишҳоеро, ки моро аз Ту ҷудо мекунанд, бишканед
Подшоҳи илоҳӣ бошед, ки бар ҳамаи орзуҳои мо
нишастааст Бигзор нури ҷалоли Ту дар тамоми ҷаҳони
бузург паҳн шавад Ҳамаи моро баракат деҳ Моро бо бўи
хуши ҳузури Худ пур кун Ва бигзор мо боз ҳам бештар
дарк кунем, ки Ту ҳамеша бо мо будӣ, Ту ҳоло бо мо
.ҳастӣ ва Ту то абад бо мо хоҳӣ буд

Мо аз ғайз ва муҳаббате, ки ба пайравони содиқӣ
худ, ки ба наздикии Ту орзу мекунанд ва бесаброна
интизори ҳузури Ту ҳастанд, бахшидаед, аз Ту
сипосгузорем. Умедворем, ки доираи шогирдони Ту
афзоиш хоҳад ёфт, то мо ҳузури мубораки Туро ҷашн
.гирем ва аз наздикии Ту шодӣ кунем

Ба мо баракат деҳ, то дилҳои худро ба рӯи якдигар

боз кунем ва ниятҳои худро пок созем, то сазовори
ҳимоя ва ғамхориҳои Ту бошем. Худро аз дарун ва зоҳир
ошкор намо. Ҳамаи моро муттаҳид гардон ва бо нури ин
.ваҳдат, бигзор мо вучуди беназири Туро эътироф кунем
Бо самимияти дилҳои муттаҳид ва орзуи рӯҳҳои
ҳамоҳанги худ, мо дар пеши Ту сачда мекунем ва аз Ту
кӯмак, роҳнамоӣ ва огоҳии доимии ҳузури Туро дар
.рӯҳҳои худ меҷӯем

Бигзор оташи абадии муҳаббат дар дилҳои мо
равшан фурузон бошад ва мо наздикии Туро ҳоло ва то
абад ба худамон эҳсос кунем, эй Парвардигори мо, эй
!маҳбуби мо

Орзуи олии ва капсулаҳои рӯҳӣ

**Чалоли Худо бузург аст. Ӯ моҳияти ҳақиқат аст
ва онро дар ин ҳаёт пайдо кардан мумкин аст. Дар
дилҳои одамон дуоҳо ва илтиҷоҳои зиёде ҳастанд:
барои пул, шӯҳрат, саломатӣ - дуоҳои ҳар навъ.
Аммо дуо, ки бояд дар ҳар як дил пеш аз ҳама
бошад, барои эҳсоси ҳузури Худост. Ҳангоми қадам
задан дар роҳҳои зиндагӣ бо хомӯшӣ ва итминон,
мо бояд дарк кунем, ки Худо ҳадафи ниҳой аст, ки
метавонад моро қонеъ гардонад ва хоҳишҳои моро
ичро кунад, зеро дар Худо ҷавоб ба ҳар орзуи дил
аст.**

**Вақте ки шумо наметавонед хоҳишро бо
кӯшиши худ амалӣ кунед, шумо дар дуо ба Худо
муроҷиат мекунад. Ҳамин тариқ, ҳар як дуо, ки
шумо мегӯед, орзуи пинҳонии дарунро ошкор
мекунад. Аммо вақте ки шумо Худоро пайдо
мекунад, ҳама хоҳишҳо нопадид мешаванд ва ҳама
хоҳишҳо амалӣ мешаванд.**

**Орзуҳои дунявӣ аз тасаввуроти нодуруст дар
бораи ҳадафи зиндагӣ бармеоянд. Ин замин хонаи**

воқеи мо нест. Навиштаҳои Муқаддас ба мо меғӯянд, ки мо ба Худо тааллуқ дорем, мо ба сурати Ӯ офарида шудаем ва иродаи Ӯ ин аст, ки мо ба асли илоҳии худ баргардем. Он чизе ки инсоният дарк намекунад, ин аст, ки агар ба манбаи илоҳии худ барнагардад, маҷбур мешавад, ки барои иҷрои орзуҳои бешумор мубориза барад. Тасаввур кунед! Дуруст аст, ки инсонҳо наметавонанд аз доштани орзуҳо худдорӣ кунанд ва дар доштани онҳо ҳеҷ бадӣ нест. Аммо, аксари орзуҳои инсонӣ ба иҷрои орзуи ниҳоии бозгашт ба Худо ҳалал мерасонанд. Ҳамин тариқ, онҳо ба хушбахтии инсон зарар мерасонанд. Агар инсоният Худоро нахоҳад ва Ӯро наёбад, он бо орзуи ҳар чизе, ки фикр мекунад, ба он хушбахтӣ меорад, месӯзад. Аммо иҷрои ғаврии ҳама орзуҳо ба таври худкор ба онҳое, ки Худоро меёбанд, меояд.

Ду гурӯҳи орзуҳо мавҷуданд: онҳое, ки ба мо дар ёфтани Худо кӯмак мекунанд ва онҳое, ки моро аз ёфтани Ӯ бозмедоранд. Масалан, агар касе ба шумо зулм кунад, шумо метавонед хоҳиши интиқомро эҳсос кунед. Аммо, агар шумо ин хоҳишро бо истифода аз қудрати баландтар ва қобили қабули муҳаббат бартараф кунед, шумо ҳамон абзореро истифода кардаед, ки ба шумо дар ёфтани Худо кӯмак мекунад. Ҳама орзуҳо бояд бо роҳи шарафмандона иҷро шаванд, зеро вақте ки онҳо тавассути воситаҳои дунявӣ иҷро мешаванд, орзуҳо дар баробари мушкилот ва ранҷу азоб зиёд мешаванд. Агар мо ҳама орзуҳои худро ба Худо пешниҳод карданро ёд гирем, Ӯ барои амалӣ кардани орзуҳои неки мо ва решакан кардани орзуҳои зараровар ва харобиовари мо кор хоҳад кард. Ҳимояи беҳтаре аз вичдони пок ва ҳимояи

беҳтаре аз зарбаҳои зиндагӣ аз доштани орзуҳои шариф ва олии вуҷуд надорад.

Вақте ки мо дарк мекунем, ки симои комили Худо дар дохили мост, ҳамаи орзуҳои мо амалӣ мешаванд. Дар он огоҳии муқаддас, ки аз ҳама ганҷҳо ва сарватҳои заминӣ болотар аст, шумо ҳатто агар тамоми ҷаҳонро ба шумо диҳанд ҳам, аз ларза намеафтед. На ситоиш дар шумо ғурурро бедор мекунад ва на маломат ба шумо зарар мерасонад, зеро шумо шодмонии Худоро дар дохили худ хоҳед ҷашид ва ин муҳимтарин мулоҳиза дар ҳаёти шумо хоҳад буд.

Мо бояд пеш аз ҳама аз Худо роҳнамоӣ пурсем, то дар талошҳои худ барои ноил шудан ба хоҳишҳои қонунии худ ба ҳама дуоҳои худ ҷавоб гирем. Аммо дуо бояд аз дуо дур карда шавад. Тарзи кӯҳнаи дуо бояд тағйир ёбад ва мо бояд бо эътимоди комил ва имони устувор ба Худо рӯ оварем, ки Ё моро мешунавад ва дархостҳои моро иҷро мекунад. Худо намехоҳад, ки мо аз иродаи худ даст кашем — ҳатто вақте ки мо ба Ё дуо мекунем — зеро ин ирода гаронбаҳотарин тӯҳфаест, ки мо аз дасти меҳрубони Ё гирифтаем, ҳаққи муқаддасест, ки Ё аз лаҳзаи офариниши мо барои мо пешбинӣ кардааст.

Албатта, бояд байни дуоҳо ва хоҳишҳои оқилона ва ғайриоқилона фарқ гузошт. Дар хотир доред, ки хоҳиш қудрат аст; агар шумо ба хоҳише часпида бошед — хоҳ хуб бошад, хоҳ бад, хоҳ муфид ва хоҳ зараровар — ва шабу рӯз ба он машғул шавед, он дар ниҳоят амалӣ мешавад. Аз ин рӯ, бояд эҳтиёткор бошед ва аз пинҳон кардани хоҳишҳои зараровар худдорӣ кунед, зеро онҳо амалӣ хоҳанд шуд ва бо худ зарари бузург ва бадбахтии нохушоянд хоҳанд овард.

Бо гузашти вақт, шумо хоҳед дид, ки ҳарчанд хоҳишхоятон амалӣ шаванд ҳам, дилатон холи менад ва шумо исёни ботиниро эҳсос хоҳед кард. Тасаввур кунед, ки системаи ҳозимаи шумо заиф аст, аммо шумо хӯрокҳои бирёншударо мехоҳед. Албатта, ҳар дафъае, ки онҳоро мехӯред, сарфи назар аз лаззате, ки ҳангоми лаззат бурдан эҳсос мекунед, дард ҳис хоҳед кард. Ва аз ин рӯ, шумо эҳсос хоҳед кард, ки хато кардаед. Ҳикмат истифодаи фаҳмишро барои фарқ кардани хоҳишҳои хуб ва бад амр медиҳад ва вақте ки ин ба даст меояд, ин хоҳишҳои нодуруст набояд амалӣ шаванд. Инсон қудрати ботинии фаҳмишро дорад ва бояд ҳамеша аз он истифода барад ва ҳаёти худро мувофиқи амри вичдон, ки овози Худост, роҳнамоӣ кунад.

Орзуҳои амалӣ нашуда дар дил боқӣ мемонанд. Дар пинҳон кардани онҳо чӣ зараре ҳаст? Ин аст ҷавоб:

Ҳар як хоҳиш аз қувваҳои мушаххас иборат аст: ё некӣ, ё бадӣ, ё ҳарду. Вақте ки инсон мемирад — Худо ӯро раҳмат кунад — ин қувваҳо сарфи назар аз пӯсиш ва пӯсидани бадан намемиранд. Баръакс, онҳо рӯхро дар ҳар ҷое, ки меравад, дар шакли капсулаҳои рӯҳии мутамарказ ҳамроҳӣ мекунанд. Вақте ки инсон дар як таҷассуми нав аз нав таваллуд мешавад, ин капсулаҳо ё лавҳаҳои рӯҳӣ ҳамчун майлҳои рафторӣ зоҳир мешаванд. Ҳамин тариқ, шахсе, ки аз майзада ғавтидааст, ҳангоми аз нав таваллуд шудан майл ба машруботро бо худ меорад ва ин майл то он даме, ки онҳо майли машруботро бартараф кунанд, боқӣ менад. Ин ба чизҳои дигар низ дахл дорад.

Ҳатто кӯдакони хурдсол низ ҳислатҳои нишон медиҳанд, ки аз ҳаёти гузашта ба даст овардаанд.

Баъзе кӯдакон аз хашми шадид азият мекашанд. Дигарон бадахлоқанд. Албатта, Худо онҳоро ин тавр наофаридааст. Орзуҳои иҷронашуда аз ҳаёти гузашта ин майлҳои равониरो ташаккул додаанд ва аз сабаби онҳо рӯҳ каме аҷиб ба назар мерасад, ҳарчанд он бо сурати поки Худо офарида шудааст. Агар дар ин ҳаёт тасвири Худо дар дохили инсон таҳриф шавад, хоҳ аз хашм, хоҳ аз тарс ё шахват, ва ин хислатҳо ҳоло мағлуб нашаванд, пас онҳо бо онҳо аз нав таваллуд мешаванд (ё бо онҳо аз нав таваллуд мешаванд) ва бори ин майлҳои бадбахтро то он даме, ки онҳоро дар ин ё оянда мағлуб кунанд, бар дӯш мегиранд. Аз онҳо гурехтан нест, то он даме, ки онҳо мағлуб нашаванд.

Аз ин рӯ, беҳтар аст, ки ҳамаи хоҳишҳоро ҳоло иҷро кунед ё онҳоро мағлуб кунед.

Беҳтарин роҳи халос шудан аз чунин хоҳишҳо ин эҳсос кардани шодмонии олии илоҳӣ аст. Дар акси ҳол, ин хоҳишҳои саркӯбшуда ва орзуҳои ноком рӯҳро таъкиб ва азоб медиҳанд.

Инсон бояд бо фаҳм ва хирад дарк кунад, ки танҳо Худо қодир аст хушбахтии пок ва пайдорро ато кунад.

Аксари вақт, хоҳишҳо дар беҳушӣ пинҳон мемонанд. Шумо фикр мекунад, ки онҳо нопадид шудаанд, аммо ин тавр нест; ин яке аз асрори ҳаёт аст, ки худ як асрори бузург аст.

Аммо ин сир вақте ки мо ҳаётро таҳлил мекунем ва маънои онро дарк мекунем, нопадид мешавад. Агар шумо ҳар рӯз барои муддати кӯтоҳе ором нишинед ва худро тафтиш кунед, хоҳед дид, ки шумо орзуҳои зиёди иҷронашуда доред. Ин орзуҳо мисли микробҳои марговаранд, ки инсон онҳоро дар ҳар ҷое, ки меравад, ҳам дар ин ҳаёт ва ҳам дар оянда бо худ мебарад.

Роҳи беҳтарини пешрафт ин аст, ки тавассути интихоби оқилона хоҳишҳои зарароварро дар ин зиндагӣ муайян кунед ва кӯшишҳои худро барои иҷрои хоҳишҳои неки худ равона кунед. Агар шумо хоҳиши худкушӣ ё анҷом додани коре нодурустро эҳсос кунед, бояд ҳоло ин хоҳишро аз байн баред. Худро бо фикр ва амал бовар кунед, ки дар рӯҳи худ шарораи илоҳӣ доред ва дар хотир доред, ки шумо ба сурати Худои Қодир офарида шудаед ва аз ин рӯ, шумо қудрат доред, ки аз табиати ҷисмонӣ ва одатҳои худ болотар равед.

Ба чизҳои боҳашамат камтар дилбастагӣ кунед ва аз хоҳишҳо бештар дур шавед, ва шумо дар набарди зиндагӣ ғолиб хоҳед шуд. Агар шумо аз дарди беохир азият мекашед, то ҳадди имкон кӯшиш кунед, ки худро аз огоҳии ҷисмонӣ дур кунед. Тавассути фаҳмиш, шумо метавонед ҳиссиётро мағлуб кунед. Фаҳмиши оқилона оташест, ки хоҳишҳои зараровар ва иштиҳои харобиоварро месӯзонад ва онҳоро ба хокистар табдил медиҳад.

Барои одамон як одати маъмулӣ аст, ки ашёҳои кӯҳна, фарсуда ва нолозимро дар гӯшаи хона нигоҳдоранд ва гоҳ-гоҳ хонаро тоза ва тоза кунанд. Ба ҳамин монанд, дар гӯшаи зеҳни зершуури шумо бисёр хоҳишҳо бо зарари пинҳон пинҳонанд, ки агар шумо бо онҳо дуруст муносибат накунад, метавонанд рӯзе ба шумо мушкилоти ҷиддӣ оваранд.

Таҳлили худӣ дар роҳи маънавӣ муҳим аст. Шумо метавонед нафратовар, асабонӣ ё зуд хашмгин бошед. Агар ин тавр бошад, ин хислатҳое, ки дар шуури шумо нигоҳ дошта мешаванд, натиҷаи амалҳои гузаштаи шумо мебошанд. Барои тоза кардани рӯҳияи худ аз ин мебели бетартиб ва

фарсуда, шумо бояд бо амалҳои мусбат ва созанда оғоз кунед ва нисбат ба дигарон меҳру муҳаббатро парвариш кунед. Ҳар қадар шумо одамонро бештар дӯст доред, ҳамон қадар онҳо шуморо бештар дӯст хоҳанд дошт ва шумо муҳаббати онҳоро эҳсос хоҳед кард. Аммо агар шумо онҳоро, ҳатто ба худатон, танқид кунед, онҳо ин танқидро эҳсос мекунанд ва онро бо шиддат ба шумо бармегардонанд!

Фарз кунед, ки душмани кӯҳнае мурдааст, аммо шумо то ҳол нисбат ба ӯ кина ва нафрат доред. Шумо дар натиҷаи ин талҳӣ азоб мекашед ва таъсири зараровари он дар бадан ва ақли шумо зоҳир мешавад. Беҳтар аст, ки ӯро ба хотири Худо бубахшед, зеро бо ин кор шумо худро аз хоҳишҳои бади интиқом, ки оромии рӯҳии шуморо вайрон мекунанд ва оромии шуморо мешикананд, раҳо мекунад. Анбӯҳи нафрат бар нафрат ё посух додан ба адоват бо нафрат на танҳо адовати душманатонро нисбат ба шумо шадидтар мекунад, балки дар натиҷа бадан ва эҳсосоти худро низ заҳролуд мекунад. Пас, бо бахшиши зебо бубахшед.

Баъзан инсон бояд ҳама чизро тарк кунад, то бо худ танҳо бимонад, то дар бораи ҳадафи зиндагӣ андеша кунад. Аксари одамон дар ҷараёни анъанаҳо ва мӯдҳо фарқ шудаанд. Дар асл, онҳо ҳеҷ гоҳ ҳаёти худро надоштанд, балки зиндагии дунёро. Онҳо ба чӣ ноил шуданд ва дар кучо қарор гирифтанд?

Аз ин рӯ, барои инсон оқилона аст, ки гоҳ-гоҳ худро аз машғулиятҳои ҳаррӯза ва "вазифаҳо" дур кунад, то нооромии зеҳни худро ором кунад ва кӯшиш кунад, ки моҳияти онро дарк кунад ва

ҳадафери, ки меҳаҳад ба он ноил шавад, муайян кунад.

Дар хотир доред, ки бузургтарин шаҳодате, ки шумо метавонед қабул кунед, шаҳодати вичдони шумост: овози беҳато ва беҳатои рӯҳи шумо. Он чизе ки вичдонатон ба шумо меғӯяд, ин аст, ки шумо дар асл кӣ ҳастед, бе ороиш ё ниқоб.

Дар бораи қудрати Исои Масеҳ фикр кунед, ки гуфта буд: «Эй Падар, онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд, ки чӣ тавр кореро кунанд, ки намедонанд».

Ва дар бораи Паёмбари бузурге фикр кунед, ки гуфт: «Оё ба шумо чизеро, ки мартабаи инсонро баланд мекунад, нағӯям?» Гуфтанд: «Бале, эй Паёмбари Худо». Паёмбар (с) гуфтанд: «Бо касе, ки нисбат ба ту нодон аст, сабр кун, ба касе, ки аз ту инкор мекунад, ато кун, бо касе, ки аз ту робитаро қатъ мекунад, робита барқарор кун ва касеро, ки ба ту зулм мекунад, бубахш».

Ғӯш додан ба овози вичдони равшанфикри шумо ба роҳи шумо нур ва ба ҳаёти шумо баракат меорад. Вақте ки шумо дар дилатон хоҳиши қавии иҷроии хоҳишро эҳсос мекунад, аз фаҳмиши худ истифода баред ва аз худ бипурсед: "Оё ин хоҳиши хуб аст ё бад, ки ман меҳаҳам онро амалӣ кунам?"

Омилҳои зиёде хоҳишҳои инсонро афзоиш медиҳанд. Вақте ки касе мошини модели навро мебинад, меҳаҳад мошини ба он монандро дошта бошад. Вақте ки онҳо хонаи услуби навро мебинанд, меҳаҳанд мошини ба он монандро дошта бошанд. Тамоюли нави мӯд маъмул мешавад ва одамон орзу мекунанд, ки ин услубро харидорӣ ва пӯшанд!

Орзуҳо аз кучо пайдо мешаванд? Ман соатҳо дар ин бора фикр кардам. Оё шумо метавонед

ҳамаи орзуҳои худро гурӯҳбандӣ кунед? Ман тавонистам ҳамаи онҳоро ҷудо кунам ва танҳо некиҳоро нигоҳ дорам. Ва вақте ки ба муоширати илоҳӣ расидам, фаҳмидам, ки ҳамаи орзуҳои неки ман якбора амалӣ шудаанд. Имрӯз шумо чизеро орзу мекунед ва фардо ҷони шумо ба чизи дигаре орзу мекунад. Ақли шумо, ки аз Худои Қодир сарчашма мегирад, наметавонад бо неъматҳои ин ҷаҳон қонеъ карда шавад ва ҳеҷ гоҳ нахоҳад буд, зеро дӯсти азизам, шумо ганҷи аз ҳама қиматбаҳои ҷони худро аз даст додаед, касе ки танҳо қудрати қонеъ кардани орзуҳои шуморо дорад ва хоҳишҳои шуморо иҷро мекунад. Ин ганҷи гумшуда Худост.

Дуруст аст, ки баъзе хоҳишҳои хуб ё зарурӣ мавҷуданд ва шумо бояд барои иҷрои онҳо саъй кунед. Аммо ҳангоми кӯшиши иҷрои хоҳишҳои хурдтари худ, фаромӯш накунад, ки аввал бузургтарин хоҳиши худро ба сӯи Худо иҷро кунед. Боварӣ ба он ки хоҳишҳо ва вазифаҳои хурдтар бояд аввал иҷро шаванд, як иллюзия ва фиреб аст. Ман то ҳол дар аввали сафари рӯҳонии худ дар ёд дорам, ки ман як ба таъхирандоз будам ва мунтазам мулоҳиза намекардам, ҳарчанд ба худам мегуфтам, ки барои он вақт ҷудо мекунам. Як сол гузашт, то он даме ки ман фаҳмидам, ки ба худ ваъда дода будам, вафо накардаам. Ман фавран ба худам қасам хӯрддам, ки аввалин коре, ки субҳ мекунам, шустан ва сипас мулоҳиза кардан дар бораи Худо аст. Дар он вақт вазифаҳои ҳаррӯза зиёд буданд ва гурехтан аз онҳо, ҳатто барои муддати кӯтоҳ, осон набуд. Аз ин рӯ, ман қарор додаам, ки аввал вазифаҳои рӯҳонии худро иҷро кунам. Ва ҳамин тавр, ман як дарси бузурге омӯхтам: вазифаи ман дар назди Худо аввал аст ва

танҳо баъд ман ба дигар вазифаҳои камтар муҳим машғул мешавам.

Агар инсоният вазифаҳо ва мулоҳизаҳои дигарро аз Худо авлотар донад, чаро бояд Худо дарвозаҳои абадиятро барои инсоният боз кунад? Худо болҳои рӯҳониро дар дохили мо гузоштааст ва аз мо интизор аст, ки дар олами рӯҳ парвоз кунем. Ин болҳо орзуҳои рӯҳонии мо, андешаҳои баланди мо ва орзуи самимии мо ба манбаи илоҳии мо ҳастанд.

Биёед аввал Худоро чӯем. Аҳамияти бештар додан ба вазифаҳои заминӣ хирадмандона нест, зеро Азроил метавонад дар ҳар лаҳза рӯҳро даъват кунад ва сипас ҳама вазифаҳо, ўҳдадориҳо, нигарониҳо ва ўҳдадориҳо якбора қатъ мешаванд ва ба охир мерасанд. Пас, чаро ин қадар ба ҳаёт часпидаем?

Инсон фикр мекунад, ки аз амният ва оромии рӯҳ баҳра мебарад, сипас ногаҳон шахси наздикашро аз даст медиҳад, ё саломатӣ ё кори худро аз даст медиҳад ва амният ва оромии рӯҳ барбод меравад!

Муҳаббати ман ба модарам чӣ қадар бузург буд! Фикр мекардам, ки ў ҳамеша бо ман хоҳад буд, аммо ногаҳон фаҳмидам, ки вай маро дар кӯдакӣ тарк кардааст! Мо набояд аз марг тарсем, балки барои он омода бошем.

Зиндагӣ он чизе нест, ки ба назар мерасад. Ба он эътимод накунад, зеро он ноустувор, фиребанда ва пур аз ноумедиҳо ва умедҳои шикаста аст. Дар ин ҷо камолро ёфтан мумкин нест. Ман намехоҳам ба шумо тасвири ғайривоқеии ҳаётро пешниҳод кунам. Ин ҷаҳон бихишт нест. Ин як озмоишгоҳи илоҳӣ аст, ки дар он Худо рӯҳҳоро месанҷад, то бубинад, ки оё онҳо хоҳишҳои бадро бо неки

**мағлуб мекунанд ва Ёро — яъне Худоро —
бузургтарин орзуи худ мегардонанд, то онҳо ба
подшоҳии Ё баргарданд.**

**Зиндагӣ пур аз ҳама гуна фочиаҳо ва
комедияҳо, фалокатҳо ва шодмонӣ аст. Ин як
қолини бузург, доимо тағйирёбанда ва пурҷӯшу
хурӯши шаклҳои бешумор аст. Ҳеҷ ду чиз комилан
яксон нест. Зиндагии ҳар як шахс беназир аст. Ҳар
як шахс хусусиятҳои гуногун, тарзи фикрронии
гуногун ва хоҳишҳои гуногун дорад. Агар мо ҳар
рӯз бо як озмоиш дучор мешудем, ҳаста ва дилгир
мешудем. Ҳатто Биҳишт, агар он ҳамеша якхела
мебуд, ҷолибияти худро гум мекард. Мо
гуногунрангӣ ва гуногунрангиро дӯст медорем.
Мафҳуми анъанавии ҳукмрони Биҳишт комилан
нодурӯст аст. Агар он воқеан дилгиркунанда
мебуд, авлиё ва мардони муқаддаси Худо дуо
мекарданд, ки барои фароғат ба Замин
баргарданд! Биҳишт пайваста бо роҳи гуворотарин
нав мешавад, дар ҳоле ки Замин аксар вақт
мунтазам нав мешавад, аммо бо роҳи
дилгиркунанда ва нохуш.**

**Аммо, бо вучуди он ки зиндагӣ ҳастакунанда ва
душвор аст, аксари одамон ба он одат мекунанд ва
бовар мекунанд, ки роҳи дигаре барои зиндагӣ
вучуд надорад. Онҳо наметавонанд ин ҳаётро бо
ҳаёти маънавӣ муқоиса кунанд ва андозаи дард ва
ҳастагии пинҳоншударо дарк намекунанд.**

**Дар асл, зиндагӣ воқеӣ нест. Ин танҳо вақтхушӣ
аст, чизи дигаре нест. Ҳамон тавре ки филмҳои
кӯҳна борҳо аз нав бароварда мешаванд, ҳамон
рӯйдодҳои кӯҳна низ худро дар шаклҳои гуногун
такрор мекунанд. Ва бо вучуди идомаи беохири
ҳаёт, ҳамон мавзӯҳои, ки дар филмҳои гузашта
пешниҳод шудаанд, яке паси дигаре аз нав намоиш**

дода мешаванд. Дар ҳақиқат, таърих худро такрор мекунад ва одамон танҳо як асари дигар дар осорхонаҳои замон ҳастанд.

Барои он ки ба зиндагӣ имкон диҳед, ки сурпризҳои худро ошкор кунед, онҳоро бо шодӣ, воқеъбинӣ ва бепарвӣ, бе таъсир ба эҳсосот, гӯё филм тамошо карда истода бошед, қабул кунед. Хандаи самимӣ табобати аҷибест барои ҳама бемориҳои инсонӣ аст.

Шумо бояд ба зиндагӣ бо осонӣ ва роҳатӣ наздик шавед. Ин аст он чизе ки ман аз муаллимам омӯхтам. Дар аввали таълими рӯҳонии худ дар зиёратгоҳаш, ман вазифаҳои худро бо чехраи ғамгин иҷро мекардам ва ҳеҷ гоҳ табассум намекардам. Рӯзе муаллимам инро пай бурда гуфт: "Худо хоҳад, ҳама чиз хуб аст! Шумо дар маросими дафн ҳастед? Оё намедонед, ки ёфтани Худо маънои пинҳон кардани ташвишҳо ва дафн кардани ҳама ғамҳоро дорад? Ба зиндагӣ ин қадар ҷиддӣ нагиред."

Ў ба ман таълим дод, ки вазифаи инсон ин аст, ки ақли худро аз ҳама парешонхотирӣ ва мушкилоти заминӣ боло бардорад, то ки озодии комилро дар Худо пайдо кунед.

Барои он ки бо ҷасорат ва эътимод ба худ бо мушкилоти зиндагӣ рӯ ба рӯ шавем, бояд дар шодӣ ва ғам, фоида ва зиён, пирӯзӣ ва нокомӣ мувозинат нигоҳ дошта шавад.

Нигоҳ доштани оромии ботинӣ, сарфи назар аз ҳама ҳодисаҳо, беҳтарин роҳи рафъи хоҳишҳои фиребанда аст. Ин аст он чизе ки ман аз бузургоне омӯхтам, ки аз нооромиҳои замон таъсир нагирифтанд, балки то охир устувор ва бетағйир монданд. Ҳатто пайғамбарон, вақте ки онҳоро азоб меоданд, шуури муқаддаси худро аз даст

надоданд ва ба касе иҷозат надоданд, ки муҳаббати Худоро аз онҳо бидуздад. Шодмони
рӯхонӣ худ як ҳимояи муборак ва бузургтарин
қалъаи ҳама аст. Дар миёни озмоишҳо ва мусибатҳо, неъматҳоеро, ки Худо ба шумо додааст, дар хотир доред. Ҷони шумо маъбади муқаддаси Худост. Шумо набояд ба торикии нодонӣ иҷозат диҳед, ки он макони покро палид кунад. Чӣ қадар аҷиб аст, ки дар ҳолати огоҳии рӯхонӣ, бошараф, бошараф, бехатар ва ором бошед! Аз ҳеҷ чиз натарсед ва аз касе нафрат накунад. Муҳаббати худро ба ҳама диҳед. Муҳаббати Худоро эҳсос кунед ва ҳузури Ӯро дар ҳама одамон бубинед ва бигзор орзуи қавитарини шумо ҳузури доимии Ӯ дар дили шумо бошад. Ин роҳи зиндагӣ дар сулҳу осоиштагӣ дар ин ҷаҳон аст. Аммо чашидани ин қаноатмандии худ душвор аст, то даме ки шамолҳои шадиди хоҳишҳо аз воҳаи дил мевазанд ва дарахтони онро бо шиддат меларзонанд.

Орзуҳо аз муҳити инсон ташаккул меёбанд. Онҳо аз даркҳои ҳиссии мо таваллуд мешаванд ва бо маҳдудиятҳои ин даркҳо маҳдуданд. Иштирок
дар ярмаркаи деҳот хоҳиши каме ҳаяҷонро қонеъ
мекунад, аммо пас аз боздид аз намоишгоҳи сатҳи
ҷаҳонӣ ва дидани ҳама намоишгоҳҳои гуногун,
ярмаркаи хурд ҷозиба ва ҷолибияти худро аз даст
медихад. Ҳамин тариқ, мо бояд аввал шодии муошират бо Худоро эҳсос кунем, то ки ин
шодмониро бо лаззатҳои камтари заминӣ муқоиса
кунем. Пас, орзуҳо дорои хусусияти баландтар хоҳанд буд. Орзу беохир аст; ҳамин ки як хоҳиш иҷро шавад, дигаре ҷои худро мегирад. Аммо вақте ки шумо Худоро пайдо мекунад, ҳамаи орзуҳои шумо иҷро мешаванд. "Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро бичӯед ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо

дода хоҳанд шуд (Ва он чизе ки бо Худост, беҳтар ва пойдортар аст)" Пас, чаро аввал иҷро шудани он орзуи бузургтаринро наҷӯед ва аз дасти саховатманди Худо беҳтарин ва пойдортаринро нагиред?

Вақте ки Худо ба дуои чӯянда барои шинохтани Ё посух медиҳад, ҳамаи хоҳишҳои дигари ӯ фавран ва ба таври абадӣ амалӣ хоҳанд шуд.

Баъзе одамон фикр мекунанд, ки онҳо ягон хоҳиш надоранд!

Ман мушоҳида кардам, ки вақте одамон ба бозор мераванд, аксар вақт чӣ рӯй медиҳад. Шояд онҳо хоҳиши мушаххаси харид надошта бошанд, аммо ногаҳон чизе чашмашонро мегирад ва фикр мекунанд: "Ҳа, ман бояд онро харам!".

Ҳатто агар онҳо онро фавран нахаранд ҳам, он шабу рӯз дар зеҳни онҳо мемонад, то он даме ки ниҳоят онро харидорӣ кунанд, ҳатто агар маҷбур шаванд пул қарз гиранд. Онҳо муддате аз он лаззат мебаранд, аммо тадриҷан ҷозибаи он кам мешавад ва шодӣ аз доштани он кам мешавад, аз ин рӯ онҳо чизи дигареро орзу мекунанд ва ғайра.

Баъзан мо бо касе вомехӯрем, ки мегӯяд: «Эй кош ман фалон пул (ё мошини модели махсус ё ҳавзи шиноварӣ ва ғайра) медоштам» ва ба маҳзи амалӣ шудани он орзу, орзуи дигаре барои чизи нав пайдо мешавад.

Орзуҳои инсонӣ табиатан нокомиланд ва аз ин рӯ, онҳо қодир нестанд, ки барои соҳибони худ хушбахтии комил ба даст оранд.

Чаҳон кӯшиш мекунад, ки шуморо аз дарки он, ки ягона хоҳиши воқеан арзанда ёфтани Худост, парешон кунад. Аммо шумо бояд ҳар рӯз инро ба худ хотиррасон кунед. Вақте ки шахс қарор мекунад, ки тамокукаширо тарк кунад, аз ҳад зиёд

хӯрданро бас кунад, дурӯғ гӯяд ё фиреб надихад, бояд дар қарори худ устувор бошад ва ноустувор набошад. Муҳити бад иродаро ҳолӣ ва заиф мекунад ва дар инсон хоҳишҳои бардурӯғро ба вуҷуд меорад. Он аз онҳо беҳтаринро мегирад ва ба онҳо бадтаринро медиҳад. Онҳое, ки бо дуздон зиндагӣ мекунанд, бовар доранд, ки ин ягона роҳи зиндагӣ аст. Аммо муошират бо одамони хуб ақлро ба сӯи чизҳои болотар равона мекунад, то хоҳишҳои бардурӯғ дигар наметавонанд инсонро васваса кунанд. Ҳама чиз дар ин ҳаёт ба тағирот ва ноустуворӣ дучор мешавад. Аммо чанд лаҳзаи тафаккури амиқ ё омӯхтан ва мулоҳиза кардан дар бораи мавзӯҳои поки рӯҳонӣ манбаи илҳом хоҳад буд, ки чӯяндаи самимӣ аз уқёнуси фиреб ва иллюзия ба соҳилҳои илоҳӣ мебарад, ки дар он ҷо "дар он ҷо ҳастагӣ ба онҳо нахоҳад расид ва аз он ҷо ронда намешаванд".

(Барои онҳое, ки заҳмат кашидаанд, истироҳати бузургтарин омода шудааст ва касе, ки дар ҷустуҷӯи ҳақиқат ҳеҷ кӯшише накардааст, онро ба даст овардааст)

Хушбахтии ҳақиқӣ дар орзуи Худо ва пайваста дар бораи Ё аст. Бо сабр замоне фаро мерасад, ки ин фикр он қадар устувор ва ноустувор мешавад, ки ҳеҷ ранҷу азоби ҷисмонӣ, рӯҳӣ ё эмотсионалӣ наметавонад огоҳии шуморо аз Худо дур кунад. Оё ин аҷиб нест, ки бо огоҳии Худо зиндагӣ кунем, дар бораи Ё фикр кунем ва Ёро ҳамеша эҳсос кунем ва дар паноҳгоҳи ҳузури бепоёни Ё бимонем, ки дар он ҷо на марг ва на чизи дигар оромии ботинии шуморо дуздида наметавонанд? (Касоне, ки имон овардаанд ва дилҳояшон дар ёди Худо ором мегиранд. Ба ростӣ, дилҳо дар ёди Худо ором мешаванд.)

**Вақте ки шумо аз ҳама хоҳишҳо эмин мешавед,
аз ҳузури абадӣ баҳра мебаред**

**Зиндагӣ воқеан аҷиб аст, зеро ҳама чиз
метавонад тағйир ёбад, аз ин рӯ, киштии
хушбахтиро набояд бар регҳои гардиши ин ҳаёт
лангар андозем. Вақти мо мегузарад ва он чизе ки
мо ҳоло мебинем, рӯзе аз байн меравад. Тағйирот
то он даме, ки шумо иҷозат надихед, ки ба шумо
зарар расонад, қобили қабул аст. Ва вақте ки он ба
шумо зарар мерасонад, нооромии ботиние, ки шумо
аз сар мегузаронед, ба шумо паёмест, ки аз ҷониби
хоҳишҳо рабт дода нашавад. Вақте ки шумо дар
рӯҳи илоҳӣ эмин ҳастед, шумо аз ҳама чиз бе
пайвандӣ ё вобастагӣ лаззат мебаред. Аз ин рӯ,
кӯшиши шинохтани Ё барои онҳое, ки ғамхорӣ
мекунанд, ниҳоят муҳим аст; вагарна, зиндагӣ як
ноумедии харобиовар хоҳад буд ва умедхоро ба
таври даҳшатнок шикаст медиҳад.**

**Вақте ки ман соли 1935 ба Ҳиндустон
баргаштам, умед доштам, ки ҷойҳоеро, ки дар
кӯдакӣ дӯст медоштам, боздид кунам, аммо бо
расидан фаҳмидам, ки ҳама чиз тағйир ёфтааст.
Марҳилаи зиндагӣ ба тарзи дигар аз нав танзим
шуда буд. Ноумедӣ ва зарбаи бузургтарин вақте
рух дод, ки ман хонаи кӯҳнаамро дар Айкапур, ки
дар он ҷо бозӣ мекардам ва паррандагонро тамошо
мекардам, боздид кардам. Танҳо як дарахт аз ҳама
чизҳое, ки дар ёд доштам, боқӣ монд. Чунин аст
ҳаёт! Чизҳои шинос ва азиз як ба як аз назари мо
дур мешаванд. Ман омода будам, ки ҳама чизро
диҳам, то хонаи моро ончунон ки дар кӯдакӣ буд,
бубинам. Ва бо вучуди ин, Худо хоҳиши маро амалӣ
кард, зеро ман баъдтар хонаро дар рӯъё дидам, ки
дар он ҷо мо дар ҳавз шино мекардем ва сипас ба**

болохона баромадам, рӯи кат хобидам ва манго хӯрдам, ҳамон тавре ки солҳои пеш карда будам.

Акнун орзуҳо бояд хеле бодикҷат тафтиш ва таҳлил карда шаванд, хуб ҷудо карда шаванд ва танҳо орзуҳои нек нигоҳ дошта шаванд ва ҳатто он орзуҳои нек набояд муҳимтарин орзуро барои Худо пахш кунанд.

Ин хоҳиш бояд зинда ва сӯзон боқӣ монад ва набояд иҷозат дода шавад, ки пажмурда ё хомӯш шавад. Инсон дар зери як ҳаёли бузурге қарор мегирад, вақте ки аз Худо хоҳиш мекунад, ки хоҳишҳои заминии худро иҷро кунад, аммо аз Ё хоҳиш намекунад, ки Худо ба ӯ ошкор кунад. Кӯдакero тасаввур кунед, ки пайваста аз волидонаш талаб мекунад, ки дархостҳои ӯро иҷро кунанд ва дар акси ҳол на дар бораи онҳо мепурсад ва на дар бораи онҳо фикр мекунад. Ин ношукрӣ ва инкори меҳрубонии онҳост ва дар ин барои онҳое, ки тафаккур мекунанд, дарсе ҳаст.

Вақте ки ин китоби ҳаёт татбиқ мешавад, танҳо дониши рӯҳоние, ки дар давраи иқомати заминии худ ба даст овардааст, ҳамроҳӣ хоҳад кард. Аз ин рӯ, агар шахс воқеан дар бораи ояндаи рӯҳонии худ нигарон бошад, Худо бояд ҳамеша дар зехни худ бошад, пайваста Ёро даъват кунад ва ҳеҷ гоҳ Ёро фаромӯш накунад. Вақте ки мо бо Худо дар муошират ҳастем, мебинем, ки ҳама хоҳишҳо ба таври пурасрор иҷро мешаванд. Аммо мо бояд аввал Худоро ҷӯем. Ё саховатманд аст ва ба мо ҳама чизро додааст, аммо мо Ёро танҳо вақте пайдо мекунем, ки аз тӯҳфаҳои Ё қаноатманд набошем, балки ба Худи Бахшанда рӯй оварем. Мо Ёро мешиносем, ба шарте ки дар ҷустуҷӯи худ самимӣ бошем, дар хоҳиши наздик шудан ба Ё ва эҳсос кардани ҳузури баракати Ё самимӣ бошем.

Бузургтарин монеае, ки инсон бо он рӯбарӯ мешавад, худи ӯст. Вақте ки онҳо кӯшиш мекунанд, ки оромона нишинанд ва дар бораи масъалаҳои рӯҳонӣ фикр кунанд, ногаҳон андешаҳои дунявӣ пайдо мешаванд, ки онҳоро парешон мекунанд ва монеъ мешаванд, ки ба ҳадафашон бирасанд. Онҳо бояд худро барои назорат кардани андеша ва бадани худ омӯзонанд ва бо ин кор онҳо дар рӯҳи худ бихишти сайёро дар бар мегиранд. Дар зиндагӣ ё марг, дар бихишт ё дӯзах, ин хушбахтии олий онҳоро ҳамроҳӣ хоҳад кард.

Мо бояд ба Худо самимона дуо гӯем, орзуҳои бузурги худро баён кунем, аз Ӯ бо забони дил, орзуҳои рӯҳ ва пичирроси вичдон пурсем, то ки Ӯ моро бишнавад ва ба мо ҷавоб диҳад. Аммо агар шахс нимҷониба дуо гӯяд ва дар айни замон дар бораи чизи дигаре фикр кунад — чизе, ки Худо медонад, ки ин масъалаи асосии он шахс нест — Ӯ ҷавоб нахоҳад дод.

Аввал мо бояд Худоро дошта бошем. Вақти ҳозир расидааст. Мо набояд интизор шавем, зеро иллюзияҳо хеле пурқувватанд. Зиндагӣ зуд мегузарад ва тарк кардани ин ҷаҳон бе донишмандии мақсади зиндагӣ шармовар аст. Ҳар вақте ки лаҳзае вақти ҳоли дорем, бояд андеша кунем. Ҳатто агар дуоҳои шумо дар аввал иҷобат нашаванд ҳам, аз раҳмати Худо ноумед нашавед, балки ба дуо кардан идома диҳед. Аз самими қалб дуо гӯед ва боварӣ дошта бошед, ки дуои шумо иҷобат хоҳад шуд.

Ман дар ҳаётам шоҳиди бузургтарин далели посухи Худо ба дуо шудаам. Аммо чунин посух саъю кӯшишро талаб мекунад, зеро ҳеҷ чизи муҳиме бе саъю кӯшиш ба даст намеояд. Мулоҳиза

барои ошкор кардани асрори ҳаёт ва ворид шудан ба подшоҳии Худо муҳим аст.

Одатҳои бад ва дигар чизҳои парешонкунанда кӯшиш мекунанд, ки кӯшишҳои шуморо ҳалалдор кунанд ва азму иродаи шуморо суст гардонанд. Аммо агар шумо хоҳед, ки хушбахт бошед, фикрҳои худро ба сӯи Худо равона кунед ва Ёро дар наздикии худ хоҳед ёфт.

Орзуҳои лаззатҳои заминӣ як кашиши магнитӣ эҷод мекунанд, ки инсонро ба ин замин мекашад, ҳаёт пас аз ҳаёт. Бозгашт ба ҷисм барои онҳое, ки хоҳишҳои худро дар Худо ёфтаанд, нолозим мегардад. Ҳар вақте ки онҳо мехоҳанд ягон хоҳишро иҷро кунанд, онҳо дар бораи он фикр мекунанд ва он дар пеши назари онҳо зоҳир мешавад. Модарам пас аз маргаш ба ман зоҳир шуд ва ман бо дидани ӯ тасалли ёфтам ва аз Худо барои некии ӯ шукргузорӣ кардам. Дар ҳақиқат, ӯ Саховатмандтарин ва Меҳрубонтарин аст. ӯ хоҳишҳои моро иҷро мекунад, то муҳаббат ва миннатдории худро ба мо нишон диҳад, вақте ки мо дар дилҳои худ ба ӯ ҷои аввалро медиҳем.

Вақте ки инсон ба Худо мерасад, ӯ соҳиби ҳаёт ва сарнавишт мегардад. Мо набояд ором гирем, то он даме, ки ҳузури илоҳӣ дар ҳаёти мо мустаҳкам нашавад. ӯ ба мо ҳама чизро, ки орзу мекунем, медиҳад ва моро месанҷад.

Озмоишҳо ва монеаҳо дар роҳи маънавӣ бисёр ва бузурганд, аммо ҳангоми убур аз ин озмоишҳо ва бартараф кардани онҳо, мо бояд бигӯем: «Эй Парвардигор, Ту дуоҳои маро иҷобат кардӣ ва орзуҳои бузургтарини маро амалӣ гардондӣ, бинобар ин дили ман аз ҳузури Ту ғанӣ шуд ва рӯҳи ман аз нури Ту дурахшон шуд». Асалому алайкум

Алтруизм огоҳиро васеъ мекунад

Вақте ки шумо ба дигарон ниятҳои нек мефиристед, огоҳии шумо васеъ мешавад. Вақте ки шумо дар бораи ҳамсоятон фикр мекунад, як қисми вуҷуди шумо ҳамроҳ бо ин фикр озод мешавад. Аммо танҳо фикр кардан кофӣ нест; мо бояд омода бошем, ки тафаккурро амалӣ кунем. Издивоҷ дарси фидокорӣ аст. Ду нафар кӯшиш мекунанд, ки ҳаётро бо ҳамдигар тақсим кунанд. Сипас фарзандон пайдо мешаванд ва волидон он чизеро, ки доранд, бо онҳо тақсим мекунанд. Аммо фикр кардан

танҳо дар бораи хешовандони наздик ва на каси дигар
. (масалан, ман ва шумо ё танҳо мо) як навъ худхоӣ аст
Замоне фаро мерасад, ки наздиконамон моро тарк
мекунанд; ин тарзи зиндагӣ аст. Ин ба мо хотиррасон
мекунад, ки ҳадафи ниҳии башарият васеъ кардани
ҳудуди огоҳии мо тавассути кор кардан барои дигарон
. ва мубодилаи неъматҳои зиндагӣ бо онҳост

Алтруизм ба соҳиби худ баракатҳои зиёд ва
хушбахтии бузург меорад, зеро тавассути алтруизм
инсон хушбахтии худро нигоҳ медорад. Ҳадафи ман
хушбахт кардани дигарон аст, зеро хушбахтии ман аз
. хушбахтии онҳо сарчашма мегирад

Мо воқеан наметавонем таъми муваффақиятро
бичашем, агар хушбахтии худро бо дигарон мубодила
накунем. Ман на танҳо ба аъзои оила, балки ба ҳамаи
. одамон ишора мекунам

Мо бояд дар бораи дигарон фикр кунем ва ба онҳо
то ҳадди имкон кумак кунем. Ин маънои камбағал
кардани худро надорад, балки нишон додани ғамхории
самимӣ ва дӯстона ба дигарон ва омодагӣ барои
. мубодилаи ғамҳо мебошад

Мо бояд аввал принципҳои ҳақиқатро ба худ татбиқ
кунем. Агар худамон фидокор набошем, наметавонем ба
дигарон фидокорию таълим диҳем. Агар мо аз худ сар
. кунем, барои дигарон намунаи хуб хоҳем шуд

Ман ҳаётамро ба хидмат ва манфиат расонидан ба
дигарон бахшидаам. Ман сафарҳои зиёде кардаам ва
барои шунавандагони васеъ лексияҳо хондаам. Аммо
ман медонам, ки ба дигарон беҳтарин хизматро
. тавассути навиштаҳо ва таълимоти худ мекунам

Мардум барои гӯш кардани лексияҳо меоянд, на
ҳатман аз муҳаббати самимӣ. Одамон барои илҳом ва
тасаллиӣ рӯҳонӣ меоянд. Аммо ман рӯҳроero меҷӯям,
ки ҳақиқатро меҷӯянд ва Худоро дӯст медоранд. Аз ин

рӯ, ман ба зарурати мулоҳиза дар бораи Худо диққат
.додаам ва то ҳол диққат медиҳам
Ҳамаи ҷӯяндагони ҷиддӣ ва устувор дар пайгирии
маънавии худ, агар бо хоҳиш ва ғайрат пеш раванд, бо
.муваффақият тоҷ хоҳанд гузошт

Мо бояд Худоро бо тамоми дил, ақл, ҷон ва
қувватамон дӯст дорем ва ҳамсоии худро мисли худамон
дӯст дорем

Дӯст доштани Худо бо тамоми дил, ақл, ҷон ва
?қувват чӣ маъно дорад
Дил маъноӣ эҳсос, ақл маъноӣ тамаркуз, рӯҳ маъноӣ
ҳамоҳангии амиқи рӯҳонӣ дар мулоҳиза ва қувват
маъноӣ равона кардани тамоми энергияи моро ба сӯи
.Худо дорад

Ин маъноӣ дӯст доштани Худоро бо тамоми эҳсосот,
бо тамоми диққати худ дар мулоҳиза, бо равона кардани
энергия ё қудрати ҳаёт аз материя ба рӯҳ ва бо равона
.кардани таваҷҷӯҳ аз бадан ба сӯи Худоро дорад
Дӯст доштани Худо бе тафаккур имконнопазир аст,
зеро танҳо тавассути тафаккур мо метавонем табиати
рӯҳонии худро ҳамчун рӯҳе, ки абадан ва абадӣ бо
Худое, ки онро ба сурати Худ офаридааст, пайванд
.дорад, дарк кунем

Мо бояд дар худ тахте барои муҳаббати бузурги
Худо бисозем. Дар зиндагӣ ҳеҷ чиз муҳимтар нест. Ҳеҷ
орзуи баландтар аз дӯст доштани Ё, сухан гуфтан дар
бораи Ё ва равшан кардани дигарон барои шинохтани Ё
.вучуд надорад. Ман аз одамоне чизи дигаре намехоҳам
Мубодилаи таҷрибаи рӯҳонии худ бо онҳое, ки
самимона онро меҷӯянд, хеле хуш аст. Ҳеҷ чиз ба ман
шодӣ аз сӯҳбат бо онҳо дар бораи Худо ва кӯмак ба онҳо
.дар эҳсос кардани ҳузури Ё намеорад
Дӯст доштани Худо ва бандагони Ё аҷиб аст, вақте
ки мо Ёро меёбем, муҳаббати Ёро дар ҳама эҳсос

мекунем. Дар коинот қудрате бузургтар аз қудрати
.муҳаббат нест

Ман Худованди Мутаолро мебинам, ки бар осмонҳо
ва уқёнусҳо нишастааст ва бар тахти шуури худ Ёро дар
дохили худ ва дар рӯхҳои ҳамагон мебинам ва Ёро дар
ҳама шаклҳо ва зухуроти бепоёни Ё дар офариниш фаро
.мегирам

Агар худхоҳӣ намебуд, дунё бихишт мешуд
Агар ҷаҳон аз худхоҳии бади худ даст мекашид, мо
.бихиштро дар ин рӯи замин мебинем

Тухми ҷанг дар қалби худхоҳии бадхоҳона ниҳон
аст. Одамони қадим аввал аз ҷӯбҳои сангӣ истифода
мебурданд, ки баъдтар ба камон ва тир табдил ёфтанд,
то худхоҳии худро аз худхоҳии дигарон муҳофизат
кунанд. Баъдтар, милтиқҳо ва таппончаҳо, сипас
пулемётҳо ва баъдан бомбаҳо ва гази заҳролуд ихтироъ
карда шуданд - ҳама барои муҳофизат кардани худхоҳии
.як гурӯҳи одамон аз худхоҳии гурӯҳи дигар

Иқтидори харобиовари башарият нисбат ба
иқтидори созандааш бештар рушд ва инкишоф ёфтааст.
Ин ҷӯшиши бадсифат — ҷӯшиши худхоҳии бадхоҳона —
дар ниҳоят мекашад. Аммо мутаассифона, бисёриҳо пеш
аз он ки башарият бедор шавад ва дарк кунад, ки
худхоҳии миллатгароӣ аз худхоҳии шахсӣ камтар
зараровар нест, nobуд мешаванд. Миллат асосан аз
гурӯҳҳои хурд иборат аст ва ин гурӯҳҳо аз афрод
.иборатанд; бояд аз худ оғоз кард

Дар натиҷаи ин худхоҳии нафратангез, ҷангҳо сар
мезананд, мувозинати иқтисодӣ ҳалалдор мешавад ва
баъдан рукуди иқтисодӣ ва сипас депрессия ҳукмфармо
.мешавад

Марзҳо байни кишварҳо муқаррар нашудаанд ва
.ҳукуматҳои ҷаҳон пайваста тағйир меёбанд
Худхоҳие, ки хушбахтиро беэътиной ба ҳуқуқ ва
хушбахтии дигарон мечӯяд ё ҳуқуқ ва манфиатҳои

дигаронро барои мақсадҳои худ поймол мекунад, боиси
.фақр, бадбахтӣ ва бадбахтӣ мегардад
Сарватманд кардани худ аз ҳисоби дигарон як хатои
ҷиддӣ аст. Коммунизм, ки зоҳиран ба мардум фаровонӣ
ва шукуфӣ ваъда медиҳад, муваффақ нахоҳад шуд ва
рӯзе фурӯпошӣ хоҳад кард, зеро он бар асоси
маҷбуркунӣ ва саркӯби озодиҳои шахсӣ бунёд ёфтааст
(Эзоҳ: Ин лексияро устод Парамҳанса соли 1937
.хондааст ва ин хулоса воқеан амалӣ шудааст!)
Одамони бузург фидокорию бар асоси хоҳиши
.самимии рӯҳонӣ барои додан таблиғ мекунанд
Агар шахс танҳо ба дастҳо ва пойҳояш диққат диҳад
ва сарашро нодида гирад, мағзи сар барои роҳнамоии
малакаҳои ҳаракатӣ кор нахоҳад кард. Ҷамаи вазифаҳои
бадан бояд ҷамоҳанг карда шаванд. Ба ҳамин монанд,
ақлҳо (қабулкунандагони қарор) дар миллатҳо ва
ҷомеаҳо бояд бо дастҳо ва пойҳо (қувваи корӣ) ҷамоҳанг
кор кунанд, зеро агар манфиатҳо бархӯрд кунанд,
тартибот вайрон мешавад, бесарусомонӣ ҳукмрон
.мешавад ва ранҷу азоб ба амал меояд
Дар ҷаҳон ду муаллим ҳаст, касе ки Худоро роҳнамо
ва мураббии худ қабул мекунад, аз ҳеҷ тарсе нест, касе
ки Шайтонро пешво ва роҳнамои худ қабул мекунад,
.сахт азоб мекашад
Калимаи калидӣ барои аксари одамон дар ин
зиндагӣ "ман" аст. Касоне, ки майл ва майли рӯҳонӣ
доранд, дар бораи дигарон ҳамоно қадар фикр мекунанд,
ки дар бораи худ фикр мекунанд. Касоне, ки танҳо дар
бораи худ фикр мекунанд, душманӣ ва ҳашми
атрофиёро ба худ меоранд. Аммо онҳое, ки эҳсосот ва
манфиатҳои дигаронро ба назар мегиранд, мекунанд, ки
дигарон дар бораи онҳо фикр мекунанд ва эҳсосоти
.онҳоро ба назар мегиранд
Агар дар як шаҳр сад нафар бошанд ва ҳар кадоме
аз онҳо кӯшиш кунад, ки аз дигарон бигирад, пас ҳар

кадоме наваду нӯҳ душман хоҳад дошт, аммо агар ҳар
кас кӯшиш кунад, ки ба дигарон кумак кунад, пас ҳар
.кадоме наваду нӯҳ дӯст хоҳад дошт

Ман ҳамин тавр зиндагӣ мекардам ва бо додани
дигарон ҳеҷ чизро аз даст надодам. Дар асл, ҳар чизе,
ки додам, бо файзи Худо чанд баробар ба ман баргашт.
Акнун ман ба ҳеҷ чиз орзу намекунам, зеро он чизе, ки
дар дохили худ дорам, аз ҳама чизе, ки ҷаҳон пешниҳод
карда метавонад, бузургтар ва гаронбаҳотар аст. Он
чизе, ки инсон воқеан меҷӯяд, хушбахтӣ аст ва вақте ки
хушбахтӣ ба даст меояд, ниёз ба шароите, ки ба он
.оварда мерасонад, аз байн меравад

Ман суратҳисоби бонкӣ надорам, зеро ягона
кафолати ман дар ин ҷаҳон эҳсосоти хуби одамон нисбат
ба ман аст. Ман ба ягон кафолати дигари заминӣ бовар
надорам. Сарвати ҳақиқӣ дар зиндагӣ дар дили
.бародарон ва дӯстон аст

Вақте ки мо фидокор бошем, хушбахт мешавем. Ва
агар мо ин равишро қабул кунем, дигарон дар атрофи мо
аз рафтори мо таъсир мегиранд ва кӯшиш мекунанд, ки
моро тақлид кунанд. Мо бояд худхоҳиро, ки решаи ҳама
бадиҳо ва бадиҳои инфиродӣ ва миллӣ аст, аз байн
.барем

Муқаддас дар ҳаво бархост
Аз китоби "Фалсафаи Ҳиндустон дар ҳаёти йог"
"Шаби гузашта ман Йогияро дидам, ки чанд
фут дар ҳаво овезон буд."

Бо ин ибораи ҷолиб, дӯстам Упендра Моҳан
Чоудҳрӣ суҳанронии худро оғоз кард.

Вай бо шавқ табассум кард ва гуфт: «Шояд
шумо номи ўро тахмин карда бошед: оё шумо
Бхадури Махасаяро дар назар надоред, ки дар
роҳи чорроҳаи боло зиндагӣ мекунад?»

Упендра бо розигӣ сар ҷунбонд, гарчанде ки
каме ноумед шуд, ки ин хабар ба ман тавассути ў

нарасидааст. Дӯстонам медонистанд, ки ман дар бораи авлиёҳо то чӣ андоза кунҷковам ва онҳо ҳамеша бо хурсандӣ маро бо як хабари нав шинос мекарданд.

Ман идома додам ва гуфтам: «Манзили ёг ба хонаи мо хеле наздик аст ва ман мунтазам ўро зиёрат мекунам».

Суханони ман таваҷҷӯҳи зиёдро дар Упендра бедор карданд, зеро таваҷҷӯҳ дар чехраи ў намоён буд ва ман илова кардам:

"Ман дидам, ки ў корҳои мўъҷизавӣ анҷом дод. Ў ҳашт техникаи нафаскаширо аз худ кард ⁽¹⁾ ёгаи қадимро, ки аз ҷониби ҳаким Патанҷалӣ сабт шудааст ⁽²⁾. Рӯзе Бхадури Махасая дар пеши назари ман Бхастика Пранаямаро бо чунин қудрати аҷиб иҷро кард, ки ман ҳис кардам, ки гӯё тӯфони пурқувват воқеан утоқро фаро гирифтааст! Баъдтар, ў ин нафаси тӯфониро ором кард ва дар ҳолати огоҳии бузург беҳаракат монд ⁽³⁾. Фазои оромие, ки пас аз ин тӯфон ба вучуд омад, хеле равшан ва фаромӯшнашаванда буд."

Овози Упендра аз нобоварӣ лабрес буд ва гуфт: «Шунидаам, ки авлиё ҳеҷ гоҳ аз хонааш намебарояд, оё ин рост аст?»

Ман ҷавоб додам: "Бале, ин ҳақиқат аст! Ў бист соли охир дар хонааш маҳбус буд. Аммо, ў маҳдудиятҳои ин қонуни сахтеро, ки дар рӯзҳои идҳои муқаддаси мо бар худ ҷорӣ карда буд, сабуктар мекунад ва ба роҳи паҳлӯӣ, ки дар он ҷо гадоён ҷамъ мешаванд, меравад, зеро Авлиё Баҳодурӣ бо дили меҳрубонаш машҳур аст."

Ў гуфт: «Аммо чӣ гуна авлиё дар ҳаво овезон мемонад ва қонуни ҷозибаро рад мекунад?»

Ман ҷавоб додам: "Бадани ёг бо машқ кардани баъзе машқҳои нафаскашии пранаяма

зичии худро гум мекунад ва сипас ӯ метавонад мисли қурбоққа парвоз кунад ё ҷаҳида равад. Ҳатто авлиёне, ки йогаи анъанавиро машқ намекунанд, ҳангоми ворид шудан ба ҳолатҳои олии орзуи афзоянда ба Худо дар ҳаво шино мекунанд."

Дар чашмони Упендра кунҷковӣ пайдо шуд ва ӯ гуфт: «Ман мехоҳам дар бораи ин марди хирадманд маълумоти бештар гирам. Шумо дар ҷаласаҳои шомӣ ӯ иштирок мекунед?»

Ман гуфтам: "Бале, ман зуд-зуд ба дидорбинии ӯ меравам ва аз заковати тез ва хиради аҷибаш хеле мутаассир мешавам. Баъзан хандаи ман тантанавӣ ҷамъомадро вайрон мекунад. Гарчанде ки авлиё аз ин ташвиш намекашад, шогирдонаш ба ман бо ҳашм менигаранд!"

Дар роҳ ба хона аз мактаб, нисфирӯзӣ ба хонаи Бхадури Махасая рафтам ва қарор додам, ки ӯро зиёрат кунам. Йог дар танҳои зиндагӣ мекард ва дар ошёнаи яқум шогирде ӯро посбонӣ мекард. Ин шогирд ба меҳмонон хеле бодикҷат буд ва аз ман пурсид, ки оё ман бо муаллимаш вохӯрӣ дорам. Аммо муаллим фавран пайдо шуд ва чашмонаш медурахшиданд ва маро аз партофта шудан дар ҳамон ҷо наҷот доданд. Ӯ ба шогирд гуфт:

«Бигзор Муканда ҳар вақте ки хоҳад, биёяд. Қоидаи танҳои на барои тасаллои ман, балки барои тасаллои дигарон аст. Одамони дунё аз ростқавлиии мо, ки ғурури онҳоро мешиканад, нороҳатанд. Авлиё на танҳо нодиранд, балки ҳайронкунанда низ ҳастанд. Ҳатто дар Навиштаҳои Муқаддас мо баъзан онҳоро мебинем, ки дигаронро шарманда мекунанд».

Ман аз паси Бхадури Махасая ба манзили оддии ошёнаи болоаш рафтам, ки ӯ кам аз он ҷо мерафт.

Устодон одатан бо дур шудан аз назари мардум аз дурӣ чустан аз дурӣ ва зебоии ҷаҳон сарфи назар мекунанд. Ҷаҳон ба онҳо кам аҳамият медиҳад, то он даме ки онҳо дар солномаи замон мустаҳкам нашаванд, зеро ҳамзамонони ҳаким ба онҳое маҳдуд нестанд, ки дар маҳдудиятҳои тангтарини замони ҳозира зиндагӣ мекунанд.

Ман гуфтам: "Эй ҳаками бузург, ту аввалин ӣогие ҳастӣ, ки ман мешиносам, ки ҳамеша дар хонааш мемонӣ."

Ӯ ҷавоб дод: «Баъзан Худо авлиёи худро дар хоки ғайриҷашмдошт мешинонад, то мо фикр накунем, ки метавонем онҳоро ба як қоидаи мушаххас тобеъ кунем».

Авлиё пойҳояшро ба ҳам гузошта, дар андеша нишаста буд ва бадани пурқувваташ дар ҳолати лотус истироҳат мекард. Гарчанде ки синнаш аз ҳафтад боло буд, дар баданаш нишонаҳои пиршавӣ ё пастшавӣ аз нишастани тӯлонӣ набуд. Қавӣ ва қадбаланд, ӯ аз ҳар ҷиҳат комил буд. Чехраи ӯ хусусиятҳои ҳакимеро дошт, ки дар Навиштаҳо ҳамчун сарвари ашроф, бо риши пурра, ҳамеша рост нишаста ва чашмони оромаш ба ҳузури Илоҳӣ дӯхта шуда буданд.

Ман бо он авлиё нишаста, мулоҳиза кардам ва пас аз як соат овози нарми ӯ маро бедор кард:

«Шумо аксар вақт ба ҳолати оромӣ мерасед, аммо оё ба ҳолати огоҳии воқеии Худо расидаед?»

Авлиё мехост ба ман хотиррасон кунад, ки Худоро бештар аз мулоҳиза дӯст дорам ва илова кард: «Воситаҳоро бо мақсад омехта накунед ва воситаҳоро ҳадафи худ нагардонед».

Ӯ ба ман чанд манго пешниҳод кард ва бо зеҳни тезаш, ки сарфи назар аз ҷиддияти ӯ ба ман хандаовар буд, гуфт:

«Орзуи одамон барои муттаҳид шудан бо хӯрок аз орзуи муттаҳид шудан бо Худо хеле бештар аст».

Ин суханбозӣ маро ба ханда овард ва нигоҳаш аз меҳр нарма шуд ва гуфт: «Чӣ ханда!» Чеҳрааш ҷиддӣ буд, вале табассуми хушбахтона дошт. Чашмони калон ва мисли лотос табассуми муқаддаси ботинии ӯро пинҳон мекарданд.

Авлиё ба як қатор лифофаҳои ғафси рӯи миз ишора карда гуфт: "Ин номаҳо аз Амрикоӣ дур ба ман омадаанд. Ман бо як қатор ҷамъиятҳои, ки аъзои онҳо ба йога таваҷҷӯҳ зоҳир мекунанд, мукотиба мекунам. Онҳо Ҳиндустонро бо ғаҳмиши беҳтар аз Колумб аз нав кашф мекунанд! Ман хурсандам, ки ба онҳо кӯмак мекунам, зеро дониши йога мисли нури офтоб барои ҳамаи онҳое, ки онро меҷӯянд, ройгон аст."

«Он чизеро, ки хирадмандон барои наҷоти башар зарурӣ донистаанд, набояд ба хотири Ғарб озод кард. Шарқ ва Ғарб, сарфи назар аз таҷрибаҳои гуногуни берунии худ, аз ҷиҳати рӯҳонӣ яксонанд ва онҳо бе машқ кардани яке аз роҳҳои маънавии йога умеди пешрафт ва шукуфой надоранд».

Авлиё маро бо нигоҳи ороми худ нигоҳ дошт ва ман он вақт намедонистам, ки суханони ӯ пешгӯии пинҳонӣ буданд. Ҳатто ҳоло, ҳангоми навиштани ин суханон, ман маънои пурраи ишораҳои зоҳиран безарари ӯро дар бораи он ки рӯзе таълимоти Ҳиндустонро ба Ғарб меорам, дарк накардаам.

Ман гуфтам: "Эй ҳаками бузург, чӣ қадар хуб мебуд, агар ту китобе дар бораи йога барои манфиати башар менавишти!"

Ӯ ҷавоб дод: «Ман донишҷӯёнеро таълим медиҳам, ки ҳамроҳи шогирдонашон ба китобҳои

**зинда табдил меёбанд, ки ба пӯсиш, тағйироти
табиии замон ва тафсирҳои ғайритабии
мунаққидон муқовимат мекунанд».**

**Мо бо ёғ танҳо мондем, то он даме ки
шогирдонаш шом омаданд, вақте ки ӯ яке аз
лексияҳои беҳамтои худро хонд. Мисли сели нарм,
ӯ харобиҳои равонӣ ва партовҳои
шунавандагонашро мешӯфт ва онҳоро ба сӯи Худо
роҳнамоӣ кард. Масалҳои аҷоибӣ ӯ бо забони
беҳамтои бангоӣ баён карда шуданд.**

**Он бегоҳ, Бҳадурӣ ҷанбаҳои гуногуни фалсафии
ҳаёти маликаи асримиёнагии Раҷпут бо номи
Мирабайро, ки барои дарёфти авлиёӣ аз ҳаёти
боҳашамати қаср даст кашид, таҳқиқ кард. Дар
аввал, як зоҳиди барҷаста, Санатна Госвами, аз
қабули ӯ ҳамчун шогирдӣ худдорӣ кард, зеро ӯ зан
буд, аммо посухи ӯ ӯро ба зону зад, вақте ки ӯ
гуфт:**

**«Ба муаллим бигӯ, ки ман дар коинот ғайр аз
Худо ягон мардро намениносам, оё ҳамаи мо дар
назди Ӯ зан нестем?»**

**(Як андешаи муқаддас вучуд дорад, ки Худо
ягона принципи мусбат ва эҷодӣ дар коинот аст ва
офаридаи Ӯ чизе ҷуз як иллюзияи манфӣ нест)**

**Мирабай шоир буд ва ӯ шеърҳои зиёдеро пур
аз шодмонии маънавӣ эҷод кардааст, ки то ҳол аз
ҷумлаи ганҷҳои адабии Ҳиндустон ба ҳисоб
мераванд. Ман яке аз онҳоро дар ин ҷо ба забони
англисӣ тарҷума мекунам (он аз ҷониби Маҳмуд
Аббос Масъуд ба шеъри арабӣ тарҷума шудааст):**

**Агар бадан ҳамеша шуста шавад, маълум
мешавад**

Ман дар миёни баҳрҳо шер мешудам

**Агар ӯ растаниро бихӯрад, албатта дарк
хоҳад кард**

**Ман бо ифтихор шакли бузро
мегирифтам**

**Агар шумораи тасбеҳҳо шумурда мешуд,
чунин ба назар мерасид**

**Ман Худоро бо муҳраҳои калон ситоиш
мекардам**

**Кошки бутҳо сачда мекарданд
Ман ба кӯҳҳо ва сангҳо сачда
мекардам,**

**Кошки танҳо ширро нӯшидан мумкин буд
Барои бичашидани гӯсолаҳо ва чӯчаҳо
Агар тарк кардани зан боиси он гардад,
ки**

**Ҳазорон нафар фавран бо ихтиёри худ
ахта карда мешаванд**

**Ҳамаи ин барои ошкор кардани он кофӣ
нест**

**Не, ва он ҳеҷ гоҳ наметавонад пардaro
бардорад**

**Худо бо як шарт зоҳир мешавад:
Ишқ ва орзуи дил мисли оташ
Баъзе донишҷӯён рупияро ба пойафзоли
Бҳадурӣ гузоштанд, ки дар паҳлӯяш меҳобид,
вақте ки ӯ дар позаи йога нишаста буд. Ин
қурбонии анъанавӣ дар Ҳиндустон ифодаи эҳтиром
ва қадрдонӣ аст, ки маънои онро дорад, ки
донишҷӯ дорои моддии худро дар пои
муаллимаш мегузорад. Дӯстони меҳрубон нишонаи
ғамхорӣ ва ҳимояи Худо ба онҳое ҳастанд, ки ӯ
дӯст медорад.**

**Яке аз шогирдон ҳангоми рафтан ба устои
мӯҳтарам бо шавқ ба ӯ нигарист ва гуфт: «Ба ростӣ,
шумо аҷоиб ҳастед, устод! Шумо сарват ва роҳати
шахсиро тарк кардед, то Худо роҳи ҷустуҷӯ кунед ва
ба мо ҳикмат бахшед» (Зеро маълум буд, ки**

Бхадури Махася дар ҷавонӣ аз сарвати бузурги оилавӣ даст кашида буд, вақте ки ӯ қарори қатъӣ дар бораи пайгирии роҳи йога қабул кард).

Авлиё ҷавоб дод: «Аммо шумо баръакс мекунед!» Чеҳраи муаллим сарзаниши нармро ифода мекард ва ӯ идома дод: «Ман барои муҳаббати салтанати оламӣ, ки неъматӣ он бепоён ва беохир аст, аз чанд рупия ва лаззатҳои ночиз даст кашидам. Пас, чӣ гуна шумо метавонед бигӯед, ки ман худро аз чизе маҳрум кардам? Ин одамони кӯтоҳандеши ин ҷаҳон ҳастанд, ки воқеан аз он даст мекашанд! Онҳо салтанати муқаддасро тарк мекунанд, ки баробар надорад ва лаззатҳои ночизи заминро, ки на гуруснагиро сер мекунанд ва на қонеъ мекунанд, орзу мекунанд!»

Ман аз ин назари муқобил дар бораи зоҳидӣ ва зоҳидӣ хандидам: дар ҳоле ки яке авлиёи камбағалро аз Крез сарватмандтар ва бонуфузтар мекунад, дигаре бузурgtарин миллионерҳои ҷаҳонро ба камбағалони бечораи бечора табдил медиҳад, ки намедонанд аз хори камбағалӣ чӣ азоб мекашанд.

Муаллим суҳанронии худро бо даъват ба имони устувор анҷом дод ва гуфт: «Низоми илоҳӣ корҳои моро идора мекунад ва ояндаи моро бо ҳикмате ташкил мекунад, ки аз он чизе, ки ширкатҳои суғурта пешниҳод мекунанд, болотар аст. Ҷаҳон пур аз одамони нигарон аст, ки ба воситаҳои ҳимояи беруна эътимод доранд. Андешаҳои дардноки онҳо мисли доғҳо дар пешонии онҳост. Ягона ва ягона, ки аз лаҳзаи таваллуд ба мо ҳаво ва шир додааст, медонад, ки чӣ гуна ибодаткунандагони Худо ҳар рӯз бо ҳама чизе, ки дар ҳаёташон лозим аст, таъмин кунад».

**Ман пас аз анҷоми дарсҳои омӯзишӣ
боздидҳоямро ба назди авлиё идома додам ва бо
як шавқу завқи хомӯшона, ки ба ман кӯмак кард, ки
ҳузури илоҳиро дарк кунам. Рӯзе авлиё ба кӯчаи
Рам Моҳан Рой, дур аз хонаи мо дар кӯчаи Гурбар,
кӯчид, зеро пайравони меҳрубонаш барои ӯ
зиёратгоҳи нава бо номи Таҷендрамот сохтанд ⁽⁴⁾.**

**Гарчанде он чизе, ки ман дар ин ёддоштҳо
нақл карданӣ ҳастам, барвақт аст, ман дар ин ҷо
суханони хотимавиеро, ки Бхадури Махася ба ман
гуфта буд, зикр мекунам. Чанде пеш аз рафтан ба
Ғарб, ман рафтам, то бо ӯ хайрухуш кунам ва бо
фурӯтанӣ дар назди ӯ таъзим кардам ва дуои хайри
ӯро талаб кардам. Ӯ гуфт:**

**«Писарам, бо баракати Худо ба пеш рав ва
ҷалоли Ҳиндустони қадимро ҳамчун сипари
муҳофизатии худ бигир, пирӯзӣ бар пешони ту
навишта шудааст ва ашрофони дур туро хуш
истикбол хоҳанд кард».**

**Манбаъ: Тарҷумаи ҳоли йога (Фалсафаи ҳиндӣ
дар ҳаёти йога)**

Эзоҳҳо

**(1) Ин техникаи нафаскашӣ бо номи пранаяма
маълум аст, ки назорати қувваи ҳаёти ё фаъолият (прана)
таваассути танзими раванди нафаскашӣ мебошад.
Пранаяма бхастрика ("занг") барои ором кардани ақл кор
мекунад.**

**(2) Патанҷалӣ бузургтарин шарҳдиҳандагони
қадим дар бораи йога аст**

**(3) Дар лексияи соли 1928, профессор Жюль Буа
аз Сорбонна изҳор дошт, ки олимони фаронсавӣ дар бораи
шуури оӣ таҷрибаҳо гузаронидаанд ва вучуди онро
эътироф кардаанд. Ӯ онро ҳамчун "муқобили ақли бешуур
дар концепсияи Фрейд тавсиф кардааст. Ин шуури оӣ
истеъдодҳо ва сифатҳоеро дар бар мегирад, ки инсонро
воқеан инсон мегардонанд, на танҳо ҳайвони**

тахаввулѐфта". Олими фаронсавӣ шарҳ дод, ки бедории шуури оӣ "бояд аз пешниҳод ӯ гипноз фарқ карда шавад. Мавҷудияти шуури оӣ аз нигоҳи фалсафӣ эътироф шудааст ва дар асл он худи оӣ аст, ки Эмерсон тавсиф кардааст, ки илм онро танҳо ба наздикӣ эътироф кардааст". Эмерсон дар эссеи худ ("Рӯҳи оӣ") гуфтааст: "Инсон чеҳраи маъбаде аст, ки дар он тамоми ҳикмат ва некӣ пинҳон аст ва одатан он чизе, ки мо инсон меноем: одами хӯрдан, нӯшидан, шинондан ва ҳисоб кардан тасвири бардурӯғи воқеияти асосии худро медиҳад. Аммо рӯҳе, ки ӯ асбоб ва ифодаи он аст, агар ба он иҷозат дода мешуд, ки тавассути андеша ва амалҳои ӯ зоҳир шавад, мо маҷбур мешавем, ки сачда кунем, зеро он гоҳ мо дар назди табиати рӯҳонӣ ва дар назди ҳама хусусиятҳои илоҳӣ меистем".

(4) Номи пурраи ӯ Тоҷнарамат Бҳадури буд ва "риёзӣ" дар забони ҳиндӣ маънои макони ибодатро дорад, ки аксар вақт ба зиёратгоҳ ӯ даӣр ишора мекунад. Дар байни авлиёҳое, ки "дар кайҳон шино мекарданд", Авлиё Юсуфи Купертино, авлиёи асри 17 буд. Авлиё Юсуф нисбат ба ҷаҳон, ки дар асл ӯди Худо ва робитаи амиқ бо ӯ буд, ҳолати ҳайрат ва ҳайратро нишон меод. Бародарони ӯ дар даӣр ба ӯ иҷозат намедоданд, ки дар сари мизи умумӣ хизмат кунад, то ки бо чинӣ парвоз накунад. Дар ҳақиқат, авлиё аз сабаби нотавоии муддати тӯлонӣ дар замин мондан, қодир набуд вазифаҳои дунявиро иҷро кунад! Баъзан, танҳо дидани як ҳайкали муборак кофӣ буд, ки ӯро ба парвози амудӣ тела диҳад, ки дар он ӯ шоҳиди он мешуд, ки ду авлиё - мард ва санг - дар осмон парвоз мекунанд.

Сент-Тереза аз Авила, як авлиёи бузурги маънавӣ, баландии ҷисмониро низ нороҳаткунанда ӯфт. ӯ бо дӯши вазифаҳои сершумори маъмурӣ буд ва кӯшиш кард, ки озмоишҳои парвозро қатъ кунад, аммо дар ин бора чунин навиштааст: "Агар Худо бихоҳад, чораҳо бефоидаанд." Ҷасади Сент-Тереза, ки дар калисое дар Алба, Испания дафн карда шуда буд, чор аср бефано монд, бӯи он мисли бӯи садбаргҳо буд ва мӯъҷизаҳои бешумор ба он нисбат дода мешуданд.

(Ин мӯъҷизаҳо инчунин моро ба ёд меоранд, ки дар Қуръони Карим ва ривоёти бузурги пайғамбарӣ он чиро зикр кардаанд, ба монанди достони Аҳли Каҳф ва дархости Марям алайҳиссалом, ки танаи хушки дарахти хурморо такон диҳад, то хурмоҳои пухта аз он бе мавсим рехта шаванд ва инчунин чӣ гуна Худо ба Марям ризқ додааст, мувофиқи он чизе ки дар сураи Оли Имрон зикр шудааст (ҳар вақте ки Закариё дар меҳроб назди ӯ мебаромад, ризқеро бо ӯ меёфт, мегуфт: «Эй Марям, ин барои ту аз кучост?») Марям гуфт: «Ин аз ҷониби Худост»), инчунин достони Ҷурайҷ ибодаткунанда ва писарбачае, ки дар гаҳвора сухан мегуфт ва се нафаре, ки ба ғор даромаданд ва санг аз онҳо дур шуданд ва мӯъҷизаҳои дигар).

Қудрати ирода ва таъсири муҳити зист

Мушкилот ва мушкилот аз он сабаб ба миён меоянд, ки инсон аз амалҳои гузаштаи худ, ки дар замон ва макони муайяне анҷом дода шудаанд, огоҳ нест. Азоби кунунии онҳо аз афкор ва амалҳои, ки онҳо гуфтаанд, сарчашма мегирад, ки дар хоки шуур реша давонда, сабзида ва меваҳои ҳамон навъе аз он афкор ва амалҳоро ба бор овардаанд.

Танҳо барои Худо зиндагӣ ва кор мекунам. Ҳеҷ васваса ё иллюзияи заминӣ вуҷуд надорад, ки маро ба васваса андозад. Ман бо чашми хирад ва фаҳмиш нигоҳ карда, пардаҳои фиреб ва иллюзияро сӯрох кардаам.

Шумо низ бояд дарк кунед, ки сафари шумо ба ин сарзамин муваққатӣ аст. Шумо дар ин ҷо бо як мақсад ҳастед: омӯхтани дарсҳои зарурӣ ва кӯмак ба ҳамаи онҳое, ки дар зиндагӣ аз роҳи шумо мегузаранд.

Ҳар саҳар ман аз Худо хоҳиш мекунам, ки ба ман бигӯяд, ки чӣ кор карданамро мехоҳад, ва сипас

мебинам, ки ӯ тавассути дастҳо ва ақлам кор мекунад ва
.ҳама чиз мувофиқи иродаи ӯ пеш меравад
Озмоишҳо ва мусибатҳо барои шикастани шахс ё
фалаҷ кардани иродаи ӯ нестанд, балки барои он
меоянд, ки онҳо бузургии Худоро дарк кунанд ва ба
қонунҳои ӯ эҳтиром гузоранд, ки тавассути он онҳо
метавонанд ба хушбахтии ҳақиқӣ бирасанд. Худо ин
озмоишҳои сахтро намефиристад, зеро онҳо асосан аз
ҷониби инсон сохта шудаанд. Аз инсоният танҳо он чизе,
ки талаб карда мешавад, ин аст, ки шуури худро аз хоби
ғафлат бедор кунад ва аз торикии нодонӣ ба нури
.дониш берун ояд

Худро барои эҳсоси оромӣ омӯзонед, зеро ҳар қадар
ин корро бештар кунед, ҳамон қадар он қудратро дар
.ҳаётатон бештар эҳсос хоҳед кард

Агар шумо ба он нури илоҳӣ рӯ оваред, қудрати олие
вучуд дорад, ки роҳи шуморо равшан мекунад ва ба
шумо саломатӣ, хушбахтӣ, сулҳ ва муваффақият
.мебахшад

Аксари вақт, ҳиссиёти мо ба мо лаззатҳои
гузарандаро ваъда медиҳанд, аммо дар ниҳоят ба мо
дард ва ранҷу азоби тӯлонӣ меоранд. Аммо фазилат ва
хушбахтии ҳақиқӣ кам ваъда медиҳанд, аммо дар
ниҳоят ба мо шодмонии пок ва пойдор мебахшанд. Аз ин
рӯ, ман хушбахтии ботинӣ ва пойдорро шодмонии
ҳақиқӣ ва лаззатҳои муваққатии эҳсосиро лаззатҳои
.оддӣ мешуморам

Агар шахс одати баде дошта бошад, ки ӯро нороҳат
мекунад ва шабона бедор мегардонад, онҳо метавонанд
аз он халос шаванд, бо пешгирӣ аз ҳар чизе, ки
метавонад онро ба вучуд орад ё ангезиш диҳад, бе он ки
ба он диққат диҳанд ва кӯшиш кунанд, ки онро пахш
кунанд. Ин як роҳи ғайримустақими мубориза бо он аст.
Аммо як роҳи мустақим ва мусбат низ вучуд дорад:
равона кардани андешаҳо ба сӯи одати хуб ва саъй

кардан барои парвариши он то он даме, ки он қисми
ҳаёти онҳо гардад, ки онҳо метавонанд ба он така
.кунанд ва ба он така кунанд

Одамони дорои хислати хуб одатан
хушбахттаринанд. Онҳо касеро барои мушкилот ва
мушкилоте, ки бо онҳо рӯбарӯ мешаванд, айбдор
намекунанд; баръакс, онҳо онҳоро ба худ нисбат
медиҳанд ва худро шахсан масъул меҳисобанд. Онҳо
комилан медонанд, ки ҳеҷ кас қудрати хушбахт кардан ё
хафа кардани онҳоро надорад, агар онҳо ба амалҳо,
суханон ва андешаҳои дигарон иҷозат надиханд, ки ба
.онҳо таъсири мусбат ё манфӣ расонанд

Одамоне, ки сахтгиранд, бадбахтанд. Онҳо комилан
аз эҳсос маҳруманд, мисли сангҳо. Инсон бояд бо тамоми
андеша, эҳсос ва фаҳмиши худ зиндагӣ кунад ва ба ҳама
чизе, ки дар атрофаш рӯй медиҳад, хушёр ва бодикқат
бошад, мисли як аккоси моҳир, ки интизори беҳтарин
фурсатҳо барои гирифтани аксҳои аҷибтарин аз
.зеботарин манзараҳост

Хушбахтии ҳақиқии инсон дар омодагии доимии
инсон барои омӯхтан ва рафтори дуруст ва эҳтиромона
аст. Ҳар қадар инсон худро беҳтар созад, ҳамон қадар
бештар ба пешрафт ва хушбахтии атрофиёнаш мусоидат
.мекунад

Кам касоне ҳастанд, ки вазъияти худро таҳлил
мекунанд ва муайян мекунанд, ки оё онҳо ба пеш ё ақиб
ҳаракат мекунанд. Ҳамчун инсоне, ки дорои дарк, хирад
ва фаҳмиш аст, вазифаи бузургтарини мо ин аст, ки аз
хирад ва дарки худ дуруст истифода барем, то бидонем,
ки оё мо ба пеш ё ақиб ҳаракат мекунем. Ва агар нокомӣ
борҳо ба мо дучор шавад, мо набояд ноумед шавем ва
.умедамонро аз даст диҳем

Нокомӣ бояд ҳамчун катализатор, на боздорандаи
рушди ҷисмонӣ ва маънавии мо амал кунад

Нокомӣ беҳтарин ва муносибтарин мавсим барои
коштани тухми муваффақият аст
Набояд ба талафот ва нокомӣ диққат дод, балки
бояд борҳо ва борҳо кӯшиш кард, новобаста аз он ки
кӯшишҳои қаблӣ то чӣ андоза зиёд ва талх буданд. Ҳар
як кӯшиши нав пас аз нокомӣ бояд хуб ба нақша
гирифта шуда, аз ҷиҳати зеҳнӣ ангезиш дода шавад.
Ғайр аз ин, бояд тавозун байни орзуҳои моддӣ ва
орзуҳои маънавӣ нигоҳ дошта шавад, бе он ки яке аз
.дигареро фаро гирад

Ҳеҷ як шахси воқеан рӯҳонӣ бе муваффақияти
моддӣ зиндагӣ карда наметавонад ва нигарониҳои
моддӣ ҳеҷ кас он қадар зиёд нестанд, ки онҳоро аз
фикр кардан дар бораи Худо ва сарф кардани вақти
зарурӣ барои тафаккур, хидмат ва вазифаҳои рӯҳонӣ
.бозмедоранд

Нокомии музмин ҳанӯз дарсҳои ҳаётро наомӯхтааст
ва рӯҳониёни худро худро бо аз даст додани тавозуни
равонӣ аз сабаби беэътиноӣ ба ҳаёти моддӣ ҷазо
.медихад

Агар шахс тамоми кор ва фаъолияти худро барои
хидмат ба дигарон бахшад ва онҳоро бо рӯҳияи
қаноатманд анҷом диҳад, пас ӯ воқеан сазовори
.таваҷҷӯҳ ва миннатдорӣ аст

Мо набояд яктарафа бошем; баръакс, мо бояд
фаъолиятҳои худро мувозинат кунем ва вазифаҳо ва
вазифаҳои худро мувофиқи аҳамияташон авлабият
диҳем. Вазифа он чизест, ки инсон бо шодмонӣ иҷро
мекунад, на барои манфиати моддӣ. Вазифаи маънавӣ
.ва ахлоқӣ бояд дар зиндагӣ дар ҷои аввал бошад
Ҳар як инсон дорои потенциали истифоданашуда
аст. Онҳо дорои ҳамаи қувваҳои зарурӣ мебошанд. Худи
ақл як қудрати олий аст ва он бояд аз одатҳо ва
.мафҳумҳои кӯҳна ва маҳдудкунанда озод карда шавад

Андешаҳои бад метавонанд инсонро ба муҳити зарароваре расонанд, ки дар он ҷо онҳо метавонанд худро тавре ки мехоҳанд, баён кунанд. Аммо, шахс метавонад тавассути ирода ва қудрати худ фикру шуури худро ва дар натиҷа, муҳити худро тағйир диҳад. Агар шахс муддати тӯлонӣ дар муҳити зараровар бимонад, он муҳит ба таври нохудоғоҳ ба ӯ таъсир мерасонад. Бо гузашти вақт, онҳо дар ниҳоят озодии худро дар интиҳоби муҳити солим ва солим аз даст медиҳанд ва зери таъсири манфии он муҳити зараровар қарор мегиранд

Таъсири сайёраҳо ва ситорагон ба ҳаёти инсон аз таъсири мутақобилаи ҷозоба ва дафъ байни сайёраҳо ва ҷисмҳои инсон бармеояд. Касоне, ки иродаи қавӣ доранд, бо Худо дар як саф қарор доранд ва интизори он нестанд, ки сайёраҳо ва ситорагон ба онҳо лутф бахшанд. Балки онҳо сафари худро мисли метеори сӯрохкунанда идома медиҳанд, ба ҷуз аз ситораи роҳнамои Худо, ки Офтоби Офтобҳо ва Парвардигори шариат ва ҷонҳост

Номаҳо ба муаллим Парамаханса аз шогирдонаш

Дар ҷилди XIV маҷаллаи Inner Culture

Номаҳое, ки муаллифонашон аз кишварҳои гуногун :фиристодаанд, ки аз онҳо мо инҳоро мегирем

Мехоҳам ба шумо хабар диҳам, ки тавассути мутолиаи пурмазмунӣ таълимоти шумо

Ман маърифати рӯҳонӣ гирифтаам

Ҳамоне, ки ман ҳамеша ҷустуҷӯ мекардам

Таълимоти шумо дарҳои хушбахтиро ба рӯи ман боз
карданд

* * *

Ман ҳар рӯз тасдиқҳои рӯҳонии шуморо машқ
мекунам

Ман мебинам, ки андешаҳои манфӣ тадриҷан кам
мешаванд

Тарсҳо пароканда шуданд

Ман аз ҳар лаҳзаи ҳаётам лаззат мебарам
ташаккур барои кӯмакдон

* * *

Ман баракатҳои зиёдеро мегирам

Аз таълимоти рӯҳонии шумо

Ман бесаброна интизори хондани андешаҳои шумо
ҳастам

Ман тамоми кӯшишамро мекунам, ки онро дар
ҳаётам татбиқ кунам

таълимоти шумо зебо ва муфид аст

* * *

Ман дар фалсафаи аҷоиби шумо меёбам

Чӣ илҳом ва таҳсинро ба вучуд меорад

Миннатдории самимии маро барои ҳама чизе, ки ба
ман додед

Аз кӯмак ва тасаллии равонӣ

* * *

Ман эҳсоси бузурге дорам, ки онро ҳафтаина
мегирам

Дар бораи дарси нав аз таълимоти шумо
Ман дар ҳар дарс лаззат ва маърифат меёбам

* * *

Аз самими қалб ташаккур
Барои фаҳмидани ҳуди ботинии худ ба ман кӯмак
мекунад

Ва маро аз қудратҳои ниҳони даруни худ огоҳ
созад

Ва нури Худоро ба фаҳмиши ман нишон диҳад
Аз тариқи таълимоте, ки аз ту гирифтам

* * *

Ман то ҳол боздиди шуморо дар ёд дорам
Вай чор сол боз дар андешаҳои ман зиндагӣ
мекунад

Ман то ҳол имони комили шуморо ба Худо дар ёд
дорам

Ва муҳаббати шумо ба инсоният
Ин ба ман кӯмак кард, ки ҳудро шиносам
Вақте ки ман фикр мекардам, ки танҳоям
Ман на дӯсте дорам ва на касе, ки бо ман ҳамдардӣ
.кунад

Ин ба ман эътимод ба худ дод ва рӯҳияи маро
болида гардонд

Ин маро илҳом бахшид, ки дар рӯ ба рӯ шудан бо
шароити зиндагӣ далеру шуҷоъ бошам

* * *

Чиҳил сол

Ман соҳаҳои гуногуни илм ва донишро омӯхтам
Аммо аз ин ҳама омӯзиш ман ҳеҷ чиз нагирифтам
Дар бораи чизе, ки ба он чизе ки ман аз таълимоти
шумо омӯхтам, монанд аст

* * *

Ман аз хондани дарсҳои шумо фоидаи калон
мегирам

Агар шумораи бештари одамон
Онҳо ғояҳои шуморо меомӯзанд ва амалӣ мекунанд
Ҷаҳоне, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, чунин хоҳад
буд

Аз он беҳтар аст

* * *

Меҳоҳам аз самими қалб ба шумо ташаккур гӯям
Барои баракатҳое, ки ба ҳаёти ман омадаанд
Аз замоне ки ман хондани таълимоти шуморо бо
диққат ва таваҷҷуҳ сар кардам
Ташаккур, ва бигзор Худо кӯшишҳои аҷоибӣ шуморо
баракат диҳад

Ва кори шумо ба хидмат ба инсоният бахшида
шудааст

* * *

Азбаски ман аз шумо хоџиш кардам, ки барои
муваффақияти ман дуо гӯед
Вазъияти ман ба таври назаррас беҳтар шудааст
Миннатдории самимии ман ва умедворам, ки шумо
ба дуо кардан идома медиҳед

* * *

Вақте ки паёми охирини шуморо гирифтам
Ман ҳанӯз дар ҷангали торики шубҳа саргардон
будам
Ва ӯ натавонист роҳро аз он ҷангал бубинад
Аммо шукр ба Худо ва дуоҳои махсуси шумо
Роҳ равшантар шуд ва имони ман ба Худо
мустаҳкамтар шуд
вазъияти ман аз ҳар ҷиҳат беҳтар шуд
Ва лутфан ҳамеша маро дар дуоҳои иҷобатшудаи
худ ба ёд оред

* * *

Таълимоти шумо ба ман хеле кумак карданд
Ва ман аз он манфиатҳои бузурге ба даст овардам
Ва ин бо далелҳои қотеъ барои ман исбот шуд
Самаранокии тасдиқҳои рӯҳонӣ ва тафаккури
мусбати шумо
Ман аз миннатдорӣ фарқ шудам

Аз сабаби саломатӣ, шодӣ ва оромие, ки ман ҳис
мекунам

Ман ҳис мекунам, ки дар мулоҳиза пешрафти
ҳаррӯза ба даст меорам

* * *

Агар таълимоти аҷоиб ва илҳомбахши шумо
намебуданд

Зиндагии ман дар ин сатҳи заминӣ бениҳоят маҳдуд
мебуд

Меҳоҳам барои таваҷҷӯҳи махсусатон ташаккур гӯям

Ки вай дар тӯли се соли охир ба ман додааст

* * *

"Ташаккур барои маҷаллаи "Фарҳанги маънавӣ

Ки дар он ман ҳар рӯз баракат ва ғизои рӯҳро
меёбам

Худоеро шукр мегӯям, ки маро бо ту ва таълимоти
ту ошно кард

* * *

Меҳоҳам аз шумо барои номаҳои моҳонаи шумо
ташаккур гӯям

Ман паёми охиринро пур аз илҳом ёфтам

Пас, ман онро дар дарси адабиёт ба донишҷӯёни худ
хондам

Онҳо ба мундариҷаи он посухи мусбат доданд

Ин барои ҳамаи мо як фурсати хурсандибахш буд

Ман аз андешаҳое, ки шумо дар нома дохил кардед,
.хеле мутаассир шудам

То ба дараҷае, ки ман мехостам онро бо шогирдонам
нақл кунам

Ин паём боиси андешаҳои амиқ гардид

Ва ботинан таҳқиқ кардан ба асрори рӯҳ

Ман ҳис мекунам, ки ин ба ман дар ҳалли мушкилот
кӯмак мекунад

Ва бо таҷрибаҳои зиндагӣ оқилона ва мусбат
муносибат кардан

* * *

Таълимоти шумо бебаҳоянд

Намехоҳам як дарси шуморо аз даст диҳам